Thụy Nhĩ Ma Tý Khởi Lai Hải

Contents

Thụy Nhĩ Ma Tý Khởi Lai Hải **4**

1. Chương 1-1: [review&spoil] Lý Do Mọi Người Nên Nhảy Hố Cùng Ta 5
2. Chương 1-2: Mộng Cảnh 6
3. Chương 2: Cơ Giáp 13
4. Chương 3: Thanh Tỉnh 18
5. Chương 4: Lão Bản 23
6. Chương 5: Đo Lường 28
7. Chương 6: Tinh Hạm 34
8. Chương 7: Quyết Định 38
9. Chương 8: Tinh Tế 43
10. Chương 9: Hoa Đô 48
11. Chương 10: Rời Đi 53
12. Chương 11: Công Việc 60
13. Chương 12: Đủ Số 67
14. Chương 13: Trận Đấu 73
15. Chương 14: Lịch Sử 78
16. Chương 15: Luyện Tập 83
17. Chương 16: La Thành 89
18. Chương 17: Khiêu Khích 95
19. Chương 18: Cơ Hội 101
20. Chương 19: Tinh Tế 107
21. Chương 20: Bắt Đầu 112
22. Chương 21: Đối Chiến 116
23. Chương 22: Dai Dẳng 122
24. Chương 23: Công Kích 128
25. Chương 24: Thắng Lợi 134
26. Chương 25: Biến Hóa 139
27. Chương 26: Bại Lộ 146
28. Chương 27: Thẩm Phán 152
29. Chương 28: Bàng Thính 156
30. Chương 29: Bảo Hộ 162
31. Chương 30: Chế Độ Mới 168
32. Chương 31: Hỗn Chiến 173
33. Chương 32: Lôi Bạo 179
34. Chương 33: Miễn Dịch 184
35. Chương 34: Bùng Nổ 190
36. Chương 35: Kết Quả 196
37. Chương 36: Lui Lại 202
38. Chương 37: Quán Quân 207
39. Chương 38: Chiến Ý 213
40. Chương 39: Hàn Nghiệp 217
41. Chương 40: Bắt Cóc 224

42. Chương 41: Gặp Gỡ . . . 229
43. Chương 42: Đồng Hành . . . 237
44. Chương 43: Phát Hiện . . . 242
45. Chương 44: Dạ Thám . . . 247
46. Chương 45: Xác Nhận . . . 252
47. Chương 46: Tát Luân . . . 258
48. Chương 47: Sủng Vật . . . 263
49. Chương 48: Trò Chơi . . . 269
50. Chương 49: Mê Cung . . . 275
51. Chương 50: Thành Công . . . 279
52. Chương 51: Sinh Khí . . . 284
53. Chương 52: Nguy Cơ . . . 289
54. Chương 53: Điên Cuồng . . . 294
55. Chương 54: Sinh Hóa . . . 300
56. Chương 55: Đoàn Kết . . . 304
57. Chương 56: Tới Nơi . . . 310
58. Chương 57: Chạy Ra . . . 315
59. Chương 58: Kết Thúc . . . 320
60. Chương 59: Bắt Đầu . . . 324
61. Chương 60: Kinh Ngạc . . . 329
62. Chương 61: Oanh Động . . . 334
63. Chương 62: Khiêu Khích . . . 338
64. Chương 63: Trị Liệu . . . 343
65. Chương 64: Dũng Cảm . . . 348
66. Chương 65: Thành Tích . . . 353
67. Chương 66: Sai Lầm . . . 358
68. Chương 67: Hóa Học . . . 363
69. Chương 68: Tiếp Xúc . . . 369
70. Chương 69: Thực Nghiệm . . . 373
71. Chương 70: Phân Tích . . . 378
72. Chương 71: Hy Vọng . . . 383
73. Chương 72: Chờ Mong . . . 388
74. Chương 73: Ký Ức . . . 393
75. Chương 74: Cuối Cùng . . . 399
76. Chương 75: Quán Quân . . . 404
77. Chương 76: Mê Mang . . . 409
78. Chương 77: Nguy Cơ . . . 414
79. Chương 78: Nhiệm Vụ . . . 419
80. Chương 79: Khảo Thí . . . 423
81. Chương 80: Phân Liệt . . . 429
82. Chương 81: Chỉ Đạo . . . 433
83. Chương 82: Kỳ Nghỉ . . . 441
84. Chương 83: Tây Đô . . . 449
85. Chương 84: Huấn Luyện . . . 454
86. Chương 85: Phân Hóa . . . 459
87. Chương 86: Thành Công . . . 465
88. Chương 87: Chuẩn Bị . . . 471
89. Chương 88: Thống Khổ . . . 476
90. Chương 89: Chạy Trốn . . . 482
91. Chương 90: Giúp Ta . . . 486
92. Chương 91: Thói Quen . . . 493
93. Chương 92: Rượu Mạnh . . . 497
94. Chương 93: Tinh Thần . . . 501
95. Chương 94: Tham Lang . . . 506

96. Chương 95: Thất Sát . . . 510
97. Chương 96: Tức Giận . . . 515
98. Chương 97: Thần Bí . . . 524
99. Chương 98: Phá Quân . . . 531
100. Chương 99: Thật Giả . . . 539
101. Chương 100: Thư Tình . . . 549
102. Chương 100-2: Hút Minh Họa Do Editor Rảnh L . . . 557
103. Chương 101: Bi Thảm . . . 561
104. Chương 102: Tập Kích . . . 566
105. Chương 103: Chân Tướng . . . 571
106. Chương 104: Cơn Sốc . . . 576
107. Chương 105: Bại Lộ . . . 580
108. Chương 106: Nguy Hiểm . . . 586
109. Chương 107: Khốn Cảnh . . . 591
110. Chương 108: Ma Quỷ . . . 596
111. Chương 109: Phát Hiện . . . 600
112. Chương 110: Hàn Nghiệp . . . 605
113. Chương 111: Xác Nhận . . . 609
114. Chương 112: Nguy Cơ . . . 614
115. Chương 113: Thị Uy . . . 619
116. Chương 114: Lễ Mừng . . . 623
117. Chương 115: Đối Chiến . . . 628
118. Chương 116: Đánh Thật . . . 633
119. Chương 117: Biến Cố . . . 638
120. Chương 118: Ngồi Xem . . . 642
121. Chương 119: Bắt Giữ . . . 647
122. Chương 120: Nghĩa Khác . . . 653
123. Chương 121: Cường Ngạnh . . . 658
124. Chương 122: Giam Giữ . . . 663
125. Chương 123: Sông Băng . . . 668
126. Chương 124: Biện Pháp . . . 673
127. Chương 125: Thực Nghiệm . . . 678
128. Chương 126: Diễn Kỹ . . . 683
129. Chương 127: Kế Hoạch . . . 687
130. Chương 128: Huynh Đệ . . . 692
131. Chương 129: Bắt Đầu . . . 697
132. Chương 130: Đào Vong . . . 701
133. Chương 131: Kiêng Kị . . . 706
134. Chương 132: Cứu Viện . . . 711
135. Chương 133: Không Khỏe . . . 715
136. Chương 134: Kỳ Quái . . . 719
137. Chương 135: Tư Tưởng . . . 723
138. Chương 136: Kết Thúc . . . 727
139. Chương 137: Ly Khai . . . 731
140. Chương 138: Khai Giảng . . . 736
141. Chương 139: Đông Cực . . . 741
142. Chương 140: Rèn Luyện . . . 746
143. Chương 141: Ghi Hận . . . 751
144. Chương 142: Phân Tranh . . . 756
145. Chương 143: Phát Tài . . . 761
146. Chương 144: Tiếp Tục . . . 768
147. Chương 145: Chuyện Cũ . . . 774
148. Chương 146: Chen Chúc . . . 779
149. Chương 147: Tranh Chấp . . . 785

150. Chương 148: Tập Kích 790
151. Chương 149: Hợp Tác 794
152. Chương 150: Ngoại Hệ 800
153. Chương 151: Bùng Nổ 805
154. Chương 152: Phá Hư 810
155. Chương 153: Hoang Mang 814
156. Chương 154: Phục Kích 819
157. Chương 155: Vũ Khí 824
158. Chương 156: Thành Hình 828
159. Chương 157: Tin Dữ 834
160. Chương 158: Nhận Tin 838
161. Chương 159: Sinh Tử 843
162. Chương 160: Cứu Viện 849
163. Chương 161: Cứu Người 854
164. Chương 162: Dày Vò 859
165. Chương 163: Cứu Ra 864
166. Chương 164: Hiện Thực 868
167. Chương 165: Suy Đoán 873
168. Chương 166: Sợ Hãi 878
169. Chương 167: Dị Biến 882
170. Chương 168: Thanh Tỉnh 886
171. Chương 169: Chuẩn Bị 890
172. Chương 170: Bất Ngờ 896
173. Chương 171: Tồn Tại 900
174. Chương 172: Hai Người 904
175. Chương 173: Hoan Hỉ 909
176. Chương 174: Tiểu Thất 914
177. Chương 175: Phản Kháng 921
178. Chương 176: Cường Ngạch 927
179. Chương 177: Thông Tri 932
180. Chương 178: Cảm Tình 936
181. Chương 179: Rút Thăm 940
182. Chương 180: Hành Động 945
183. Chương 181: Mở Ra 950
184. Chương 182: Chú Mục 955
185. Chương 183: Tai Nạn 961
186. Chương 184: Trùng Tộc 966
187. Chương 185: Đáng Tiếc 971
188. Chương 186: Cáo Biệt 975
189. Chương 187: Chiến Tranh 981
190. Chương 188: Tuyệt Lộ 987
191. Chương 189: Tái Kiến 992
192. Chương 190: Kết Cục 1001

Thụy Nhĩ Ma Tý Khởi Lai Hải

Giới thiệu
Editor: JadeSố chương: 190Thể loại: Chủ thụ, cường cường, 1x1, thế giới song song, tinh tế cơ giáp,

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/thuy-nhi-ma-ty-khoi-lai-hai

1. Chương 1-1: [review&spoil] Lý Do Mọi Người Nên Nhảy Hố Cùng Ta

Lý do các bạn nên nhảy hố:

1. Đây là truyện logic khoa học nhất tôi từng thấy trong các loại đam mỹ.

Truyện này điểm đáng khen nữa là tác giả rất đầu tư, và hầu hết dựa trên khoa học để xây dựng, không có quá nhiều huyễn huyễn, mang đậm tính chất science fiction chứ không giống các truyện khác, scifi kết hợp với tiên hiệp.Một điểm vui nữa, mà theo ý kiến mình là tác giả xây dựng nhân vật Diệp Tố từ hình tượng Nikola Tesla. Tesla cũng là ngừoi phát minh ra cả hàng ngàn công trình (trong đó cả hoá học lẫn vật lý học) nhưng không ai biết ý tưởng của ông đến từ đâu, Tesla chỉ nói rằng mỗi lúc ông ngủ ông lại được chu du đến một thế giới khác, ở đó ngừoi ta dạy cho ông rất nhiều thứ. Ông không phải là người phát minh, chỉ đơn giản là đem những thứ được dạy về xây dựng lại. Là phiên bản có thật của Diệp Tố trong lịch sử, kẻ sống giữa hai thế giới và hai cuộc đời cùng một lúc. (cmt của bạn @phongnguyet ở bản qt trên wattpad)

2. Truyện được viết rất hay và liền mạch, không bị kiểu ỡm ờ "thời gian như chó chạy ngoài đồng, thoắt cái 3 4 năm qua đi" và nhân vật chính từ tay trói gà không chặt trải qua huấn luyện thành nam thần. Đặc biệt là truyện hay từ đầu đến cuối, kết đặc biệt hay. Mình đọc truyện hay nhớ theo những khoảnh khắc, nếu như đọc Khế tử mà bạn cảm động với 4000 năm và viên đá thì bạn sẽ cảm thấy mãn nguyện với kết cục của truyện này.

3. Về những nhân vật trong truyện, tác giả đưa ra những điểm nhìn khác nhau. Không ai thực sự xấu (ừm trừ 1 nhân vật triệu giáo thụ cl ngay chap 1) mà tại một thời điểm đó, hoàn cảnh đó, khi lựa chọn phải đưa ra, họ đơn giản chỉ có thể làm như vậy.

4. Một số người sẽ cảm thấy công đáng ghét vì công được xây dựng trên chủ nghĩa anh hùng hoàn hảo, hi sinh vì loài người; thậm chí hi sinh cả người mình yêu. Tuy nhiên đọc truyện các bạn sẽ thấy hoàn cảnh, lịch sử có thể thay đổi tư tưởng cả một giống loài như thế nào. Trong truyện không chỉ công mà hầu hết phần lớn dân cư vạn loài ở tinh tế thế giới đều có tinh thần hi sinh vì nghĩa rất cao cả. Bản thân mình là một người rất ghét siêu anh hùng, vì mình cảm thấy rất giả tạo:) con người là loài sống quần thể nhưng hướng về bản thể cá nhân nhiều hơn, và việc hi sinh tất cả vì người khác (những người không liên quan không quen biết) như kiểu cứu thế giới là một việc rất vô lý. Nhưng tác giả viết rất logic, rất có lý, không

chỉ chứng minh được việc: khi thế giới cần thì đó không phải trách nhiệm riêng ai, mà còn chứng minh: sức mạnh lớn đi kèm với trách nhiệm lớn.

5. Truyện đưa ra những câu hỏi triết lý rất hay về tình yêu. Như khá nhiều truyện đam mỹ và nhiều truyện tình cảm mắc phải: công thụ yêu nhau quá vô lý, tại sao lại yêu? yêu từ lúc nào? yêu như thế nào? ai phải sủng ai? ai cho ai cái gì, nhiều hay ít? Thì ở đây theo mình nhớ thì có 3 lần câu hỏi về tình yêu. [1 chút spoil]

L1: Tình yêu có thể được tạo ra nhờ sự đối xử tốt đặc biệt và một số ám chỉ tâm lý nhỏ

L2: Con người yêu nhất vẫn là chính bản thân mình. Tình yêu của phần lớn mọi người đều mang tính bản ngã, tức là yêu là một nhu cầu để thỏa mãn bản thân. Như khi bạn cô đơn, bạn bị tổn thương, bạn dễ yêu một người hơn vì khi đấy cái các bạn yêu là mối quan hệ và cái mà đối phương cho bạn, bạn yêu cái cảm giác được cứu rỗi chứ không phải yêu đối phương.

L3: Yêu là hi sinh? Là cho đi? Ở truyện này, lần đầu tiên mình tìm thấy được cái gọi là tình yêu đích thực. Tình yêu đích thực khi bạn không hi sinh. Tình yêu thực sự không có sự khổ đau, không có hi sinh. Khi người ta vui vẻ yêu người khác, bạn cảm thấy vui, đấy là tình yêu (dạ vâng tình yêu của thánh mẫu nhân vật phụ đấy ạ). Một khi bạn phải hi sinh vì người bạn yêu, tình yêu sẽ không vẹn nguyên nữa vì bạn sẽ luôn cảm thấy người ta nợ mình một cái gì đấy. Ở đây thụ yêu công, hi sinh tất cả để cứu vớt công, để anh theo đuổi được mục tiêu lớn của đời anh là cứu nhân loại nhưng thụ không cảm thấy là mình hi sinh vì công, mà chỉ đơn thuần cho đi vì tình yêu thôi. Ngược lại, công luôn cảm thấy dằn vặt vì bản thân mình không có gì để cho thụ. Câu mọi người rất hay nghe thấy trong truyện tình củm là "You complete my life" – Em hoàn thành cuộc đời anh, đây là tình yêu phục vụ cho bản thân khi mà đối phương đến là để làm cuộc đời bạn trở nên tốt đẹp hơn. Nhưng trong truyện này không đòi hỏi gì từ nhau (dạ vâng cả chuyện xxx nên mới là thanh thủy văn đấy ạ) mà chỉ luôn tự hỏi mình có thể làm gì cho đối phương.

Tóm lại mình thấy truyện được xây dựng hay từ a-z, từ bối cảnh sống đến tư tưởng sống, từ khoa học đến triết học. Truyện hơi ngược tâm vì trách nhiệm của công và thụ rất nặng nề, kiểu muốn sống cho bản thân nhưng cuộc đời không cho phép còn lại thì thực ra truyện cũng không thiếu phần hài hước. Văn án của tác giả ghi là có bàn tay vàng rất to nhưng thực ra bàn tay vàng cũng không nhiều mà rất có lý, so với rất nhiều truyện đam mỹ cơ giáp khác thì mình thấy bàn tay vàng này hết sức bình thường.

Mình đã cày chay qt bộ này trong vòng 2 ngày đêm:)))) và quyết định nhảy hố edit để đem ánh sáng đến cho dân chúng, nếu bạn nào không thích thể loại này hay không hài lòng gì làm ơn đừng cmt và rời đi trong yên lặng.

2. Chương 1-2: Mộng Cảnh

jinny_meo *gửi tặng bạn tôi người đã cho tôi động lực edit truyện đầu tiên.*

"Giáo thụ, vòng loại hạng mục tiến hành đến đâu rồi?"

"Diệp Tố a, tuy nói ta phi thường xem trọng hạng mục nghiên cứu của ngươi, nhưng lần này sự tình trọng đại, ta một người không làm chủ được, cả năm vị giáo thụ khác đều nhất trí cảm thấy ý tưởng của Kế Vi Thường càng thêm sát thực tế cũng càng có tính khả thi. Kết quả đã định, ngươi không cam lòng ta hiểu, ta cũng thực tiếc hận." Triệu giáo thụ ngồi ngay ngắn sau bàn làm việc, chỉ là thanh âm phun ra nuốt vào làm tư thái đức cao trọng vọng ngày xưa yếu đi vài phần.

Diệp Tố cúi đầu, mang theo bướng bỉnh, nghiêm túc nói: "Nhưng ta nhớ rõ, ngài rõ ràng nói qua ta nhất định có thể lấy được vị trí đề cử."

Triệu giáo thụ cảm thấy mình bị chống đối, cũng có lẽ trong lòng có quỷ nên nóng lòng che giấu, phẫn nộ nói: "Diệp Tố, ta biết ngươi tâm cao khí ngạo, chướng mắt chủ đề nghiên cứu của Kế Vi Thường, nhưng trên thực tế người ta so với ngươi càng thực tế, hơn nữa chủ đề nghiên cứu của hắn là về dầu mỏ càng thêm hữu dụng, càng phù hợp hiện trạng thiếu thốn nguồn năng lượng hiện tại. Mà ngươi đâu? Hoài nghi sự tồn tại của một tân nguyên tố? Nếu chứng minh xong có khả năng sẽ phá vỡ thứ tự xếp hàng của bảng chu kỳ nguyên tố? Người không biết nghe qua còn tưởng Mendeleev* sống lại! Ta lúc trước xem trọng ngươi bởi vì mở đầu còn có điểm ý tứ, nhiều ít còn có một số việc có căn cứ, mà về sau thì sao? Phần lớn đều là phỏng đoán cùng giả thiết, lý luận suông không làm nên chuyện!"

**Người sáng chế ra bảng tuần hoàn hóa học*

"Nhưng lần này thi đấu vốn cần giả thiết kinh người a."

Một lần vòng loại cũng không thể làm Diệp Tố canh cánh trong lòng, hắn để ý chính là thi đấu lần này — do Mỹ, Đức dẫn đầu, năm mươi nước cùng liên minh tổ chức cuộc thi quốc tế tân tinh tư duy hóa học vật lý. *(tân tinh: ngôi sao mới, tài năng trẻ)*

Có lẽ là cuối thế kỷ 21, nghiên cứu khoa học của nhân loại cũng tiến vào bình cảnh, các nhà khoa học đầu tóc hoa râm cần gấp những giả thiết, suy đoán mới của lũ nghé mới sinh không sợ cọp. Nghiên cứu khoa học vốn chính là giả thiết trước, chứng thực sau

cho nên lần này cái cuộc thi quốc tế muốn, chính là những giả thiết lớn mật của người trẻ tuổi, muốn những suy đoán, ý tưởng mới mẻ, phong phú, không bị bó hẹp của những người trẻ tuổi chưa lún sâu vào hóa học vật lý. Đương nhiên suy đoán cũng không thể thái quá, như cũ phải có phân lượng chứng minh khoa học thích hợp, nếu không trận thi đấu này liền mất đi ước nguyện ban đầu — khiến tư duy các nhà khoa học và người trẻ tuổi qua va chạm đạt được chợt lóe linh quang. *(ý là va chạm bùng nổ gây phản ứng tạo ra ý tưởng mới)*

Thanh niên học sinh tham dự thi đấu nếu biểu hiện đặc biệt xuất sắc sẽ được khách quý thu làm học sinh, khách quý đều là những người hoặc khoá trước được giải Nobel hóa học,vật lý, hoặc là có khả năng đoạt giải Nobel sau này.

Thí sinh dự thi cần chất không cần lượng, Trung Quốc lớn như vậy cũng chỉ có mười danh ngạch đề cử, trường học của Diệp Tố bởi vì thành tựu nghiên cứu hóa học xưa nay chồng chất nên may mắn chiếm được một cái danh ngạch hóa học.

"Nhưng ngươi không phải kinh người mà là hù người!" Triệu giáo thụ nặng nề ném chén trà, nước trà bắn ra, ướt đẫm một chồng giấy a4 thật dày trên bàn, làm hai chữ "Diệp Tố" nhòe mờ đi.

Đây là thành quả gần một năm qua của Diệp Tố, hơn 300 ngày đêm, vô số lần thực nghiệm, vô số tư liệu, hội tụ thành tập tài liệu tổng kết này, rất dày kỳ thật cũng rất mỏng. Nó đã từng làm vị giáo thụ trước mắt kinh ngạc cảm thán, nhưng hôm nay lại chỉ nhận được một cái đánh giá "Hù người" cùng một ngụm chua xót nước trà.

Diệp Tố cầm theo tài liệu tổng kết, nhẹ nhàng xóa đi vệt nước trên đó, nhưng vết nước càng lau lại càng lan rộng, giống như buồn bực dưới đáy lòng hắn vậy, Diệp Tố rốt cuộc không nhịn được nói: "Không phải bởi vì Kế Vi Thường tặng ngài bao lì xì?" *(đút lót)*

Triệu giáo thụ tay cứng đờ, sau đó sắc mặt rung động: "Ngươi nói hươu nói vượn cái gì, ngươi có biết hay không, công nhiên chửi bới cùng chống đối giáo thụ sẽ bị ghi tội xử phạt! Ta thấy ngươi hôm nay bị kích thích nên không muốn so đo với ngươi, ngươi trở về hảo hảo tỉnh táo lại, có chút lời nói không phải bởi vì sinh khí liền có thể nói bừa."

Diệp Tố lặng im mà đứng đó một lúc lâu rồi xoay người rời đi, còn không quên đóng cửa.

Ngoài cửa ánh nắng có vẻ ảm đạm, mắt Diệp Tố nhắm thật lâu rồi mới mở ra, quầng thâm mắt hình thành do thức đêm nhiều làm cả khuôn mặt có vẻ càng thêm uể oải. Hắn dùng tài liệu tổng kết trong tay chắn ánh mặt trời, vùi đầu đi ra khỏi tòa nhà hành chính.

"Đi quán bar trà sữa không?" Ven đường có người nói với đồng bạn.

Diệp Tố dừng một chút, vòng đi quán bar trà sữa trong lời các nàng.

Quán bar Trà sữa nguyên danh gọi là quán bar Bóng Đêm, mở ở trong trường học liền chú định nó sẽ không ngợp trong vàng son giống quán bar chân chính, hơn nữa do thường thường có bảo an tới tuần tra, học sinh lúc đầu vì mới mẻ mà đến cũng cảm thấy mất hứng, lười đến lại đi. Phát triển đến sau này, tác dụng lớn nhất của quán bar này chỉ còn lại có bán trà sữa.

Sống sờ sờ đem quán bar biến thành cửa hàng trà sữa, lão bản thực đau lòng. Nhìn tốp năm tốp ba nữ sinh trước mắt, cầm theo máy tính, mang theo di động, mua một ly trà sữa là có thể ké cả buổi trưa internet, tâm lão bản càng đau.

Diệp Tố tiến vào sau, lão bản thuận miệng hô: "Thân, muốn trà sữa trân châu hay là trà sữa hương thảo?"

"Có rượu không?"

"Có, muốn lạnh hay là nóng…… Gì, ngươi nói gì?"

Diệp Tố không nhìn menu trên quầy với một loạt trà sữa các vị, ngẩng đầu hỏi: “Có rượu không?”

“Có! Ta nơi này không thiếu nhất chính là rượu!” Lão bản mắt sáng lên như gặp tri kỷ, một hơi đem ra rượu giấu ở sau thành quầy điêu khắc, vung khăn lên, bụi bám quanh bình rượu bay lả tả.

Diệp Tố bất động thanh sắc lùi ra phía sau một bước, bắt đầu hoài nghi mình tới đây mua say có đúng hay không.

Chờ lão bản phủi bụi bình rượu xong, Diệp Tố cảm thấy mấy bình rượu này trông cũng không tệ lắm, chất cồn trong suốt óng ánh trong bình xanh, không biết sẽ hay không càng dễ dàng say.

“Đây là rượu ngon nhập khẩu từ Nga ta trân quý đã lâu, vị đủ hăng hái, tư vị đủ độc đáo!”

“Trân quý như thế, sao lại trông thảm như vậy? Bụi cũng là nhập khẩu từ Nga đi.”

“Ách……” Lão bản vội vàng giải thích, “Này không phải do không ai biết hàng sao. Ta vừa nhìn đến nó liền cảm thấy khổ sở, khổ sở rồi liền không muốn nhìn thấy nó. Thân, bụi này là do ta tịch mịch a!”

Diệp Tố hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

Lão bản hăng hái: “Ta nói với ngươi, rượu này không chỉ là rượu ngon, mà là rượu ngon đã không sản xuất nữa, không thể dùng tiền mà đánh giá! Ta xem ngươi căn cốt thanh kỳ, cùng nó có duyên, liền ấn giá gốc bán cho ngươi đi, nơi này có bốn bình, tổng cộng tám vạn ba!”

Diệp Tố xoay người liền đi.

“Ai ai ai, đồng học đừng đi! Ta xem ngươi cùng ta cũng có chút duyên phận, giảm giá tí, 83 bán ngươi! Thân, ta bán không phải là rượu, là tịch mịch a……”

Buổi tối 10 giờ, lão bản lẽ ra đã đóng cửa nhưng vẫn còn đang mở hàng, hắn không cảm thấy tịch mịch, hắn cảm thấy mệt lòng.

Thật vất vả mới bán ra được mấy bình rượu, kết quả người có duyên căn cốt thanh kỳ kia thật sự đem nơi này của hắn thành quán bar, tìm cái vị trí an tĩnh uống đến bây giờ: “Đã bảy tiếng đồng hồ, còn không đi, nơi này của ta liền biến thành trại tị nạn a!”

Lão bản nhìn khóa màn hình di động Diệp Tố mày ủ mặt ê, này đặt mật mã làm gì, vừa thấy liền không phải người quang minh lỗi lạc. Rơi vào đường cùng, lão bản đành phải móc di động mình ra, chụp ảnh Diệp Tố đang uống say hôn mê.

Diễn đàn trường học liền xuất hiện một bài đăng có tiềm năng bùng nổ: Này hùng hài tử nhà ai, chạy mau ra nhặt!

Diệp Tố say, say đến bất tỉnh nhân sự. Nhưng người say chưa bao giờ nhận chính mình say, cho dù hắn không còn bất luận tri giác gì. Nhưng "Không cảm giác" này là do người khác thấy, còn người say ở thế giới của chính mình vui vẻ vô cùng.

Diệp Tố lạc vào một đường hầm dài tối đen, một bước liền vượt qua cả vạn dặm, hai bên là sao trời cùng tinh vân mỹ lệ mờ ảo. Bước tiếp một bước, lại thêm vạn dặm, cảnh sắc ngoài thông đạo có chút biến hóa, tinh vân cua liền biến thành côn, bụi mù sau nổ mạnh từ từ tiêu tán, thiên thạch hoặc thưa thớt hoặc đông đúc, ánh sáng cùng màu sắc hợp rồi lại phân, không hề có quy luật nhưng lại làm người mơ mơ màng màng mà cảm thán cùng bội phục.

Tinh hệ bên kia đang phát sinh kịch liệt phản ứng, phóng xạ từ hai cực cao tốc phóng ra. Tinh hệ bên này lại thong thả tự quay chậm đến mức làm người ta cho rằng nó đang đứng yên. Tại không gian không người này, đồng thời tồn tại hai loại trạng thái hoàn toàn trái ngược nhau tồn tại cùng diệt vong.

Đây là vũ trụ, vô số người từ tứ phương trên dưới từ xưa đến nay hướng về đây.

Diệp Tố gần như si mê mà nhìn, hắn học tập hóa học khá vậy thì cũng đối vật lý mê muội.

Bỗng nhiên, Diệp Tố bị thứ gì vướng một chút, thân thể nghiêng về một cái tinh cầu phía dưới rơi xuống.

Giữa một thảm hoa kỳ lạ, Diệp Tố có chút mờ mịt mà ngửa đầu nhìn bầu trời, hắn từ địa phương cao như vậy ngã xuống cư nhiên một chút vấn đề gì cũng không có, quả nhiên say rượu cộng thêm nằm mơ là thể nghiệm kỳ diệu nhấtthế giới, chỉ có ngươi không thể tưởng được, không có ngươi không làm được.

Vỗ vỗ tro bụi trên người, Diệp Tố đem lực chú ý đặt ở thảm hoa sum sê xung quanh, nhị hoa vàng nhạt đều to chừng một cái tiền xu, cánh hoa màu trắng, nhưng hình dạng thực quỷ dị, đóa hoa này có ba cánh, đóa hoa kia lại có năm sáu cánh. Cho dù là cùng một đóa hoa, cánh thì to quạt hương bồ, cánh thì so móng tay còn bé hơn…

Thật đúng là sinh trưởng đến tùy ý làm bậy. Phóng mắt nhìn ra, đừng nói hai đóa giống nhau, ngay cả hai mảnh tương tự cánh hoa đều tìm không thấy.

Diệp Tố thật cẩn thận mà tránh đi bụi hoa, muốn đi xem địa phương khác, tiếng người ầm ĩ dần dần lọt vào tai.

"Các ngươi đến tột cùng là ai? Vì cái gì muốn bắt chúng ta?"

"Chỉ nghĩ kiếm chút tiền tiêu vặt thôi, các ngươi nếu ngoan ngoãn phối hợp, sẽ không để các ngươi ăn khổ!"

“Nhưng nhà ta không có tiền!”

“Nhà ngươi không có, nhưng vị phía sau ngươi có a.”

Cướp bóc? Bắt cóc?

Trong tình huống bình thường, Diệp Tố hoặc sẽ suy xét báo nguy, hoặc là trộm quan sát tình huống rồi lại tính toán, nhưng mà, đây là mộng a……

Tác giả một câu còn chưa có viết xong, Diệp Tố đã ném một cục đất nhỏ qua hướng hai đám người kia đang đứng, hỏi: “Các ngươi đang làm gì?”

Không khí khẩn trương giống nước sôi như là bị rút đi củi lửa, bọt nước ào ạt vô lực mà vỡ vụn. Kẻ bắt cóc và người bị hại đều nhìn Diệp Tố với ánh mắt mê mang.

Diệp Tố liếc mắt một cái liền nhận ra bên bị bắt cóc — không phải hắn biết trước, mà sự thật là ba cái hài tử này quá nhỏ, cùng lắm đang sơ trung. Ngược lại, bốn nam nhân cao to còn lại rõ ràng càng giống người xấu, cũng càng có tiềm lực làm kẻ bắt cóc.

“Tiểu bằng hữu, các ngươi không có việc gì đi?”

Nam hài đằng trước giật giật khóe miệng, lúc này Diệp Tố còn chưa ý thức được ngoại hình chính mình trở nên trẻ hơn nhiều, cùng lắm cũng chỉ tới bậc cao trung, so với “Tiểu bằng hữu” trong lời hắn không lớn hơn được bao nhiêu.

“Tiểu hài tử này là từ nơi nào tới, bắt hắn mang đi luôn!” Kẻ bắt cóc lúc này mới tức muốn hộc máu mà nói, ngẫm lại nhìn kết quả phân tích của máy dò xét mini, không có người khác hoặc vật thể không rõ, xem ra đứa nhỏ này thật sự chỉ là cái ngoài ý muốn.

Nhưng ngoài ý muốn này tới cũng quá khéo đi, khi bọn họ tiến hành kế hoạch đã cố ý chọn chỗ dã ngoạinày, nhìn trúng chính vì nó là nơi không người. Không khỏi đêm dài lắm mộng, kẻ bắt cóc vung tay lên, những người khác lập tức cầm lên một cái ống dài, nhắm ngay Diệp Tố bốn người.

Ba cái hài tử sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, thân mình cũng run lên.

“Ngươi là ngu ngốc sao!” Một cái nam hài khác phía sau hắn trợn trắng mắt nhìn Diệp Tố, thân thể nho nhỏ đang run rẩy nhưng vẫn cắn răng nói với kẻ bắt cóc: “Phụ thân ta là lãnh sự Nhất Tâm Tinh, còn có thiếu tá Hàn Nghiệp hôm nay sẽ đến tinh cầu này, các ngươi cho dù bắt ta cũng không có khả năng chạy thoát khỏi tay thiếu tá vĩ đại, nếu các ngươi thu tay lại, ta sẽ không khai ra các ngươi, ta tin tưởng các ngươi là người thiện lương, chỉ là bị cuộc sống bức bách mới lầm đường lạc lối……”

Diệp Tố thầm than, nằm mơ quả nhiên không khoa học. Gặp được cướp bóc làm sao còn có tiểu thí hài nào trật tự, rõ ràng được như thế?

Hắn bĩu môi, vẫn là chấn trước mặt ba cái hài tử, "Ta nói các ngươi đều một bó tuổi, tới khi dễ tiểu hài tử có ý tứ sao?"

Ba cái hài tử sửng sốt, kẻ bắt cóc càng sửng sốt đến ngây người, đứa nhỏ này làm sao nói chuyện? Đặc biệt là ngữ khí này, một chút cũng không có phẫn nộ oán giận tuyệt vọng tới cực điểm, càng giống như đang bàn tán việc nhànhàn thoại, có điểm tư thế không sợ hãi.

Nghĩ đến điểm này, nhóm kẻ bắt cóc cả kinh, bọn họ đương nhiên biết Hàn Nghiệp thiếu tá sẽ đến, cho nên mới nhân thời điểm các đại nhân vật đều vội đến đầu óc choáng váng mà đánh cướp, cầu phú quý trong hiểm nguy a. Chẳng lẽ Hàn Nghiệp đã tới nơi, nghe nói Hàn Nghiệp quản lý quân đội thanh thiếu niên, thuộc hạ một cái lại càng lợi hại hơn một cái, đứa nhỏ này có quan hệ gì với Hàn Nghiệp?

Kẻ bắt cóc nuốt một ngụm nước miếng, không đợi hắn mở miệng, Diệp Tố lại hỏi: "Các ngươi cầm trên tay là cái gì?"

Như cũ vẫn là ngữ khí nhẹ gió thổi mây bay kia.

Kẻ bắt cóc lập tức tìm lại được dũng khí, dùng sức siết chặt vũ khí trong tay, ngoài mạnh trong yếu nói: "Đây chính là nhất tinh cấp vũ khí, thượng phẩm cấp súng gây tê! Một lần công kích là có thể gây tê 50% cơ bắp một cái người trưởng thành, sợ không?"

"Nga." Diệp Tố nhàn nhạt đáp, hắn nghe không hiểu.

Ba cái hài tử phía sau vừa nghe xong càng thêm sợ hãi, nhưng thấy Diệp Tố đơn bạc gầy yếu như vậy mà vẫn trấn định, thế nhưng mạc danh kỳ diệu cảm thấy có điểm điểm an tâm.

Trời ơi! Vì cái gì hắn không sợ! Kẻ bắt cócrít gào trong lòng điên cuồng. Đây chính là tinh cấp vũ khí a, tinh cấp vũ khí đều bị Liên Bang nghiêm mật khống chế, cấm lén giao dịch, người bình thường nghe đều biến sắc như ba cái tiểu thí hài kia, nhưng Diệp Tố ngay cả đôi mắt cũng chưa chớp một chút.

Chỉ có một cách giải thích, hắn gặp qua vũ khí cấp bậc càng cao, cấp bậccòn cao không chỉ một hai cái, cho nên mới không đem nhất tinh cấp để vào mắt!

Kẻ bắt cóc khóc không ra nước mắt, bàn tay chẳng may dùng sức quá mạnh, súng gây tê đời xa lắc xa lơ không biết từ nơi nào đào ra đột nhiên phát hỏa!

Diệp Tố lẳng lặng nhìn thấy một đạo sóng vật chất dạng vằn nước nhanh chóng tới gần chính mình, sau đó…… Không có sau đó, cái gì cảm giác cũng không có. Hắn nhìn về phía kẻ bắt cóc đang trợn mắt há hốc mồm, thực nghi hoặc này ngoạn ý đến tột cùng là đang làm cái gì.

3. Chương 2: Cơ Giáp

"Tại sao lại không có tác dụng?" Nam hài phía sau Diệp Tố như thấy quỷ mà thì thầm.

Diệp Tố nhún vai, nằm mơ chứ sao, không tác dụng là bình thường.

Nhóm kẻ bắt cóc sợ hãi dị thường, tay run lên, vũ khí phát động công kích hướng tới nữ hài duy nhất trong ba cái hài tử.

Mọi người đều chết lặng nhìn, ai ngờ kết quả hoàn toàn tương phản với vừa rồi, nữ hài tuy mặt vô biểu tình, nhưng sau đó phịch một cái ngã xuống đất.

Nam hài khóc không ra nước mắt: "Vì cái gì lại có tác dụng!"

Diệp Tố không thể không một lần nữa phun tào tính lừa gạt của giấc mộng, một hồi có tác dụng, một hồi không tác dụng, làm người không có một tia băn khoăn, cũng không có một chút phòng bị.

Thấy vậy, kẻ bắt cóc lại có điểm tự tin hơn, đánh cướp đều đã tới mức này, nếu thu tay thì thực là sỉ nhục với nghề nghiệp, hắn cười dữ tợn một tiếng: "Hài tử, ta mặc kệ ngươi là ai, quan trọng là ngươi chỉ có một mình, ngươi không sợ súng gây tê, nhưng người phía sau ngươi sợ a! Ngươi một người có thể bảo vệ cả ba bọn họ sao?"

Nam hài nhỏ giọng kéo kéo ống tay áo Diệp Tố: "Ngươi còn biện pháp khác không? Nếu như bị hắn bắt được thì chúng ta liền thảm."

Trong mắt đám tiểu hài tử này, Diệp Tố có thể ngăn trở nhất tinh cấp vũ khí* liền lập tức khẳng định người này thực lợi hại!

*v*ũ khí một sao, ta giữ nguyên nhé vì thực ra cũng k quan trọng lắm*

"Ta có thể có biện pháp gì?" Diệp Tố thập phần quang côn (?) trả lời, thấy sắc mặt tiểu hài tử trắng bệch, an ủi nói: "Yên tâm, cho dù các ngươi bị bắt cũng sẽ vô sự."

Ân, chỉ cần hắn tỉnh liền không có việc gì.

Nam hài làm sao biết được suy nghĩ của Diệp Tố, cho rằng Diệp Tố chỉ có thể bảo vệ chính mình, khẽ cắn môi nói với tiểu hài tử quan nhị đại tâm trí thành thục kia: "Triết Tu, nếu thật sự không được, chúng ta chỉ có thể dùng cơ giáp chạy trốn!"

“Ngươi còn có cơ giáp! Nick, ngươi từ trước nay chưa nói qua ngươi có cơ giáp, ngươi không coi ta là bằng hữu!” Nam hài tên Triết Tu vẻ mặt quay ngoắt 180 độ.

“Khụ khụ.” Nick xấu hổ mà lấy ra một cái vòng cổ hình tròn, chỉ là phía trên sứt mất một góc, “Đây là ta nhặt được một cái cơ giáp bị vứt bỏ ở trạm thu rác, sau lại nhặt một ít linh kiện tu tu bổ bổ, không biết có không dùng được hay không, nguyên bản ta chỉ tính toán tạo cái mô hình giữ làm kỷ niệm.”

“Các ngươi đang lải nhải nói cái gì vậy?” Kẻ bắt cóc trợn mắt, súng gây tê nhắm Nick đang động tác nhỏ táy máy không ngừng.

Diệp Tố xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo lại lần nữa che trước mặt Nick, dù sao chỉ là giấc mộng thôi, liền bồi tiểu hài tử chơi chơi đi, tỉnh quá sớm lại phải đối mặt sự thật vòng loại, ai.

Nick bị rống một tiếng, sợ tới mức giật mình mở ra nút không gian, quang mang chợt lóe, một cái hai mét cơ giáp cao ngang trời xuất hiện.

Diệp Tố vô lực mà đỡ cái trán, hắn cư nhiên mơ thấy đại ong vàng chân cao chân thấp!

Cơ giáp màu vàng hai mét cao nhìn qua tựa hồ uy phong lẫm lẫm, nhưng mặt ngoài kim loại gồ ghề lồi lõm, nơi nơi là dấu vết bị ăn mòn, càng cạn lời hơn chính là trong đó một chân không biết đi đâu, bị Nick dùng một cái ống kim loại hơi ngắn thay thế, trông chẳng ra sao cả.

Khi cơ giáp bị triệu hồi ra, còn lắc lư vài cái mới miễn cưỡng đứng vững.

Nhóm kẻ bắt cóc vừa nãy còn bị dọa đến hồn phi phách tán, chờ thấy rõ xong liền tức khắc cười ha ha: “Cười chết ta, đây là cái gì ngoạn ý?”

Triết Tu lập tức đối Nick nói: “Thực xin lỗi, ta trách oan ngươi.”

Nick ngượng ngùng, hắn cũng biết thứ này so với cơ giáp chân chính kém quá xa, nhưng tốt xấu cũng là do hắn lắp ráp duy tu, mộng tưởng lớn nhất của hắn chính là trở thành một cơ giáp chế tạo sư vĩ đại, chỉ tiếc, trên tinh cầu lạc hậu bần cùng này thì mộng tưởng của hắn cũng giống như nằm mơ.

“Thử xem đi.” Nick nói, “Dù sao đều sẽ bị bọn họ bắt đi, nếu là trước khi chết được điều khiển cơ giáp chính mình lắp ráp, ta cũng sẽ không tiếc nuối.”

Đứa nhỏ biểu tình bi ai khiến Diệp Tố xúc động, không đành lòng: “Yên tâm, các ngươi nhất định không có việc gì.”

Diệp Tố trấn định thong dong cùng với lòng tự tin vô cùng cường đại rốt cuộc lại lần nữa cảm nhiễm hai cái tiểu hài tử này.

Triết Tu ngoan hạ tâm nói: "Thí liền thí đi, mấy ngày hôm trước ta tinh thần lực vừa lúc thức tỉnh."

"Thật tốt quá! Triết Tu ngươi thật là thiên tài!" Nick trên mặt lộ ra tươi cười, "Ta còn lo lắng tiểu bảo không thể dùng, có tinh thần lực của ngươi nhất định có thể!"

Diệp Tố bất đắc dĩ mà xoay người, ngăn trở kẻ bắt cóc lại một lần nữa cố gắng công kích, "Ta nói hai ngươi có thể hay không nhanh lên?"

Tuy nói hắn có thể làm lơ nhất tinh cấp vũ khí, nhưng mà nhìn thấy một đồ vật kỳ quái có thể đem nữ hài gây mê, quét tới quét lui trên người mình cũng thực sởn da gà a, nếu là hắn cảnh trong mơ có cái gió, chính mình đột nhiên trúng chiêu, hết thảy liền xong.

"Nga nga." Nick bế nữ hài lên, lôi kéo Diệp Tố theo sau Triết Tu, chen vào khoang điều khiển nguyên bản chỉ dành cho một người.

"Chúng ta cứ như vậy nhìn bọn họ đi vào?" Có một kẻ bắt cóc khó hiểu hỏi.

"Bằng không đâu?" Kẻ bắt cóc vẫn luôn lên tiếng đại biểu kia trợn trắng mắt, "Tiểu tử kia quá quỷ dị, ta đoán trên người hắn nhất định có trang bị phòng hộ loại nhỏ cao tinh cấp, mới có thể ngăn trở công kích của chúng ta. Bất quá loại trang bị này bởi vì nhẹ nhàng, năng lượng tiếp viện thông thường rất ít, chúng ta lại tiêu hao vài lần, có lẽ liền vô dụng. Chờ hắn héo, những người khác không phải tùy ý chúng ta xử trí sao, hắc hắc."

"Có vẻ rất có đạo lý!"

Còn đại ong vàng chân dài chân ngắn kia hoàn toàn không nằm trong suy xét của bọn họ.

Cũng may thân thể bốn người Diệp Tố mới phát dục không lâu, miễn cưỡng chen vừa khoang điều khiển ở vị trí lồng ngực cơ giáp. Diệp Tố lại lần nữa bị đồ vật trước mắt làm kinh ngạc một phen, phím ấn kỳ kỳ quái quái, cần điều khiển, cùng một loạt màn hình, đồng hồ chỉ thị, tràn ngập hơi thở công nghệ cao cùng phong cách phương tây, tuy rằng có không ít màn hình nứt ra thực ảnh hưởng mỹ quan.

Diệp Tố vẫn nhịn không được kinh ngạc cảm thán chính sức tưởng tượng của mình, hắn ngày thường suy nghĩ linh tinh cái gì sao lại tự nhiên mơ cái giấc mộng không đâu thế này.

"Triết Tu, ngươi dùng tinh thần lực trợ giúp ta, ta tới điều khiển cơ giáp!"

"Hảo."

Nick lập tức thao tác trên bàn điều khiển, hắn đã từng luyện tập qua vô số lần, chỉ là chưa bao giờ thành công khởi động. Theo Triết Tu tập trung lực chú ý, phảng phất có một đạo năng lượng vô hình thẩm thấu

vào mỗi phần tử tài liệu của cơ giáp, khiến Nick cảm thấy điều khiển cái cơ giáp rỉ sét loang lổ này thực thuận tay.

Xoát, đèn chỉ thị nguồn năng lượng sáng, thực mỏng manh. Kim đồng hồ đo năng lượn gian nan di động, nhưng đích xác chứng minh cơ giáp đã có thể bình thường khởi động.

Nick hô to một tiếng hảo.

Điều khiển cơ giáp phần lớn thời gian đều dựa vào nguồn năng lượng thực, nhưng thời khắc khẩn cấp, tinh thần lực cũng có thể tạm thời đảm đương vai trò thay thế nguồn năng lượng hoặc cường hóa những dụng cụ mỏng manh nguồn năng lượng vô pháp phân biệt. Trong khốn cảnh thiếu thốn nguồn năng lượng, đây là chỗ vĩ đại của tinh thần lực nhân loại.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của nhóm kẻ bắt cóc, cơ giáp thế nhưng thật sự lắc lư mà bắt đầu động, một bước hai bước, nghiêng trái nghiêng phải, giống cái lão nhân thân tàn tật.

"Ta kháo a, này không phải món đồ chơi a!"

Mặc dù là một trận cơ giáp xấu xí tàn khuyết, nhưng đối với tinh cầu cơ hồ lót đế trong Liên Bang thì đã xấp xỉ với đồ vật trong truyền thuyết.

"Mau! Ngăn bọn họ lại! Bắn bỏ này cơ giáp a!"

Nói chặn lại, không phải là bọn họ ba hoa chích choè. Cơ giáp tốc dộ di chuyển quá chậm, bọn họ đi nhanh chạy vội, một chốc là có thể đuổi theo.

"Bọn họ sắp đuổi kịp." Diệp Tố nhìn cái màn hình duy nhất còn hữu dụng đang biểu hiện bọn bắt cóc đang đuổi ngày càng gần, đương nhiên, ngữ khí như cũ không vội không ầm ĩ.

Nick lại gấp đến độ sắc mặt đỏ bừng, đôi tay bỗng đột phá cực hạn khi luyện tập, ngón tay hắn đang gian nan bỗng chốc linh hoạt lên, tay trái khống chế phương hướng, tay phải điều chỉnh góc độ, tựa hồ chỉ cần tâm niệm suy nghĩ, ngón tay đều có thể đuổi kịp, Nick đắm chìm trong loại trạng thái này mà vô pháp tự kềm chế. Nhưng bất đắc dĩ là cơ giáp tốc độ trước sau tăng lên không bao nhiêu, thiếu một chân sao có thể đi nhanh?

Triết Tu sắc mặt dần dần trắng bệch, Nick đương nhiên biết đây là điềm báo tinh thần lực sắp khô kiệt.

"Làm sao bây giờ?" Nick sắp khóc rồi, hắn cho rằng cơ giáp có thể sử dụng là có thể đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, quả nhiên vẫn là quá ngây thơ rồi, hữu hạn tầm mắt dẫn đến phán đoán sai lầm.

"Chúng ta trốn ở chỗ này… Chờ Hàn thiếu tá tới cứu chúng ta đi……" Tiểu nữ hài cả người cứng đờ đã khôi

phục một chút tri giác, thanh âm mỏng manh làm Nick đang hoảng loạn nghĩ ra chủ ý: "Đúng vậy, mặc kệ nói thế nào thì tiểu bảo cũng là cơ giáp, bọn họ một chốc một lát mở không ra!"

Đừng nhìn đại ong vàng trên người thảm không nỡ nhìn, nhưng những miệng vết thương đó đều cần ít nhất tam tinh cấp vũ khí mới có thể tạo ra. Này tàn cơ bại giáp dùng để chắn mấy kẻ bắt cóc chỉ có vũ khí cảm sinh phóng xạ một đoạn thời gian còn không thành vấn đề. Vấn đề là Hàn Nghiệp thiếu tá có thể hay không phát hiện bọn họ gặp phải nguy hiểm, hơn nữa đúng lúc tới cứu viện.

Tuy rằng Triết Tu đã sớm tại thời điểm gặp phải nguy hiểm, liền hướng phụ thân hắn phát ra tín hiệu cầu cứu, nhưng phụ thân hắn thân là đại lãnh sự của viên tinh cầu này nên đang phải chiêu đãi khách quý đường xa mà đến Hàn Nghiệp thiếu tá, không có thời gian cũng không dám làm trò trước mặt thiếu tá mà xem xét tin tức. Nhóm kẻ bắt cóc cũng là nhìn trúng điểm này, mới dám không kiêng nể gì.

Tò mò qua đi, Diệp Tố cảm thấy có điểm nhàm chán, không bị không khí sợ hãi khẩn trương của bọn Nick ảnh hưởng chút nào, đặc biệt là mấy cái tiểu hài tử này trừ Nick đều một cái so với một cái càng thêm thành thục càng làm hắn yên tâm. Tâm trí bay bay Diệp Tố nhìn thấy Triết Tu vẫn không nhúc nhích, liền học bộ dáng hắn trầm tư suy nghĩ.

Một cảm giác quen thuộc bỗng nảy lên…

Tựa như một khắc kia uống say mơ mơ màng màng tiến vào mộng đẹp, có thứ gì thoát ly thân thể hắn mà đi, dọc theo lỗ chân lông dọc theo sợi tóc lan tràn ra ngoài. Nhẹ nhàng, vô cùng nhẹ nhàng, thoát khỏi thể xác nặng nề mà tự do tự tại.

Diệp Tố hoảng hốt dò theo những vật thể lạ đó, không biết vì sao lại đụng tới vách cơ giáp, theo bản năng liền đưa chúng dọc theo cơ giáp thân hình du tẩu, hơn nữa gõ gõ đánh đánh nơi nơi giống như cái công nhân duy tu.

"Sao lại thế này!" Nick trừng mắt nhìn đến đèn chỉ thị năng lượng đột nhiên sáng đến chói mắt, trong lúc nhất thời ngây dại.

Cơ giáp như điên rồi, trung tâm đầu não khu vực vận chuyển siêu nhanh, lấy tư thái đập nồi dìm thuyền mạnh mẽ nối liền tứ chi tuyến lộ, tích tích tích, đường bộ cảnh cáo cùng nhắc nhở nguồn năng lượng bão hòa liên tiếp vang lên. Đồng hồ đo năng lượng hoàn toàn mất khống chế, kim đồng hồ trái phải điên cuồng lắc lư.

Dưới ánh mắt kinh hãi muốn chết của kẻ bắt cóc, cơ giáp lão nhân đột nhiên toả sáng ra sinh mệnh lực cường đại, lấy vận tốc tiếp cận tốc độ âm thanh hướng phía trước đột nhiên vượt đi, trong nháy mắt, cơ giáp cơ hồ biến mất trong tầm mắt kẻ bắt cóc.

Đáng tiếc, cái chân tàn của cơ giáp lúc này kéo chân sau, nguồn năng lượng cùng mệnh lệnh đều không thể truyền đến cái chân này, cơ giáp mất đi cân bằng, lảo đảo ba bốn bước liền trực tiếp té ngã về phía trước, đương đương đương lăn vài vòng, thập phần chật vật.

Trong cơ giáp khoang điều khiển, bốn người rơi thất điên bát đảo ngã sóng xoài thành hình chữ X. *(Chắc ý là chồng chéo lên nhau?)*

Triết Tu ôm đầu, tinh thần lực tiêu hao quá nhiều hơn nữa đụng phải vách cơ giáp cứng rắn, đau đến mồ hôi từng giọt to nhỏ tích tích.

"Tiểu bảo làm sao vậy?" Nick không rảnh lo đau, vỗ vỗ điều khiển đài, một chút phản ứng cũng không có, đèn chỉ thị nguồn năng lượng ảm đạm không ánh sáng, theo dõi màn hình vốn đang sáng rõ cũng đều đen xuống, "Vừa nãy đã xảy ra chuyện gì? Tiểu bảo như thế nào sẽ đột nhiên mất khống chế?"

Không thể tưởng tượng nhất là mất khống chế hay là sự bùng nổ cường đại kia!

Diệp Tố gặp một màn như vậy cũng rời khỏi cái loại kỳ diệu trạng thái này, hắn lắc lắc đầu, còn không kịp cảm thấy kỳ quái liền ý thức được bọn họ vẫn đang trong hoàn cảnh nguy hiểm, chợt rất tùy ý mà kiến nghị: "Các ngươi xem, hiện tại bọn họ cách nơi này rất xa, chúng ta muốn hay không trước rời đi cái này… Cơ giáp, tìm một chỗ trốn đi?"

Nick ngẩn người, "Muốn!"

4. Chương 3: Thanh Tỉnh

Diệp Tố cõng nữ hài lên, cư nhiên cảm thấy có điểm hơi cố sức. Diệp Tố trong lòng thấy quái quái, nằm mơ một phen sức lực liền nhỏ lại, quả nhiên không khoa học.

Nương thân thể cơ giáp thật lớn che đậy, bốn người trộm chạy sang hướng khác.

Nơi này là một vùng hoang dã, nơi nơi mọc đầy quái hoa Diệp Tố nhìn thấy lúc đầu, thật vất vả cả bọn mới tìm được vài ngọn đồi núi, bốn người một phen chui vào tránh né.

"Không biết khi nào đại lãnh sự mới phát hiện ra chúng ta xảy ra chuyện?" Nick còn vì vứt bỏ tiểu bảo nên rầu rĩ không vui, hy vọng đám người xấu không tổn thương tiểu bảo, chờ đại lãnh sự tới, hắn sẽ tìm ra nguyên nhân tiểu bảo mất khống chế!

Triết Tu cuộn tròn mình dưới thân cây, sắc mặt đã khá hơn nhiều, trầm giọng nói: "Chỉ sợ phải chờ đến khi Hàn Nghiệp thiếu tá ăn xong tiệc chiêu đãi buổi tối đi."

Nick xuyên qua tán lá nhìn sắc trời dần dần tối: "Còn ba bốn giờ nữa, chúng ta lại trốn sâu hơn đi."

Không ai phản đối, bốn người lại bắt đầu đẩy đẩy bụi cây ra mà chui vào.

Diệp Tố tự giác bản thân là chủ nhân giấc mơ nên vẫn luôn đi sau cùng. Đối hành vi này của hắn, ba cái hài tử tuy thành thục nhưng chưa kinh qua thế sự thấy thực cảm động.

Nick cảm thấy chính mình cùng Diệp Tố đã trở thành chiến hữu, bắt đầu lôi kéo làm quen: "Ngươi là ai? Thế nào sẽ đột nhiên xuất hiện ở đó, còn tới cứu chúng ta?"

"Ta kêu Diệp Tố." Diệp Tố trưng vẻ mặt đại ca ca hiền lành, há mồm lại phun ra chuyện ma quỷ: "Là thượng đế phái ta tới cứu các ngươi."

Triết Tu nhịn không được trợn trắng mắt, nếu không phải nể tình vừa nãy hắn thật tình bảo hộ bọn họ thì đã mở miệng mắng hắn ngu ngốc.

Nick lại cảm thấy Diệp Tố thực hài hước, hùa theo hắn nói: "Ta kêu Nick, hắn kêu Triết Tu, còn nàng có cái tên phi thường đẹp a, kêu Hậu Ánh Đông. Đúng rồi, Diệp Tố ca, thượng đế có hay không nói tại sao khiến ngươi tới cứu chúng ta?"

"Bởi vì các ngươi đặc biệt đáng yêu."

Tuy rằng biết Diệp Tố nói điêu, nhưng nghe thấy hắn khen mình đáng yêu, Nick vẫn là thực vui vẻ, còn Triết Tu thì bất mãn lẩm bẩm: "Cái gì đáng yêu a, chúng ta đã không phải tiểu hài tử."

"Mệt mỏi quá a." Nick thở dài. Bốn người lại chui lung tung một hồi, ánh trăng đã nhảy ra khỏi đường chân trời, bất tri bất giác trời hoàn toàn tối đen.

Diệp Tố không muốn mất mặt trước đám tiểu hài tử, chỉ là hắn thật sự cảm thấy vừa mệt vừa đói, bò lên đồi đều thở hồng hộc.

"Ai, làm sao vậy?" Diệp Tố thấy Triết Tu đi phía trước hắn đột nhiên dừng lại, còn tưởng rằng hắn mệt đến đi không được.

Triết Tu xoay người nhìn Diệp Tố, bất tri bất giác ghé đầu dựa vào Diệp Tố: "Ta nghe thấy, bốn người kia sắp đuổi kịp chúng ta!"

"Nhanh như vậy a." Diệp Tố không có thành ý liền tỏ vẻ kinh ngạc.

"Bọn họ khẳng định có máy dò xét mini, đáng chết, bọn họ đến tột cùng là ai, tại sao lại có nhiều trang bị cao cấp như vậy!"

Thấy Triết Tu cũng lộ ra thần sắc hoảng loạn, Diệp Tố nói: "Các ngươi tiếp tục trốn đi, ta đi cản bọn họ."

Triết Tu vội la lên: “Ngươi cản như thế nào? Nếu dựa vào phòng hộ trang bị của ngươi chỉ có thể ngăn cản trong chốc lát, ngươi vẫn là cùng chúng ta chạy đi, có lẽ vận khí tốt có thể chạy được!”

Hắn cùng bốn kẻ bắt cóc kia đều cho rằng Diệp Tố có thể làm lơ súng gây tê là do ngoại vật tác động.

Nick cũng nói: “Dù ngươi không sợ súng, thì vật lộn ngươi cũng đánh không đánh lại bốn người bọn họ a!”

Diệp Tố xua tay, không phân trần liền xoay người rời đi: “Ta chính là thượng đế phái tới, sao có thể không có chút tài năng.”

Trong rừng núi tối tăm, bóng cây lay động, dây đằng như râu, có vẻ phá lệ âm trầm đáng sợ.

Nhóm kẻ bắt cóc vốn dĩ đã làm chuyện trái với lương tâm, đi trong rừng liền không khỏi dựng tóc gáy, đặc biệt là thấy khối núi trước mặt thấp thoáng bóng vật gì như bóng người, sợ tới mức run run, động cũng không dám động.

“Này.” Diệp Tố ngồi trên tảng đá nghỉ ngơi vẫy vẫy tay với bọn họ, “Các ngươi không mệt sao? Có đói bụng không? Muốn hay không ngồi xuống nghỉ ngơi, lại tự giới thiệu lẫn nhau một chút? Bằng không chờ ta tỉnh mộng, các ngươi tên còn chưa lưu lại, kia quả là đáng tiếc.”

Các ngươi tên cũng chưa lưu lại… Nhóm kẻ bắt cóc chỉ chú ý tới những lời này, đây là ý tứ muốn giết người diệt khẩu sao?

“Tiểu tử, ngươi thực càn rỡ a!” Thua người không thua trận, kẻ bắt cóc nghĩ thầm, không đúng, bọn họ cũng không thua người.

Diệp Tố thực vô tội, hắn chỉ là chào hỏi thôi, “Các ngươi có ăn hay không, ta hảo đói.”

Diệp Tố không rõ tại sao nằm mơ cũng cảm thấy đói? Chẳng lẽ cảnh trong mơ giả thiết hắn đói, hắn mới cảm thấy đói, chứ kỳ thật hắn không đói? Thành công mà đem chính mình xoay vòng vòng, Diệp Tố tiếp nhận giả thiết mình đang rất đói bụng, vậy chỉ có thể thuận theo giả thiết, đói bụng liền phải ăn a.

“Không có!” Kẻ bắt cóc lại bị Diệp Tố khí thế bình tĩnh hù dọa, lặng lẽ lui về phía sau vài bước, một bên lá mặt lá trái cùng Diệp Tố một bên suy đoán hắn có cái gì ám chiêu.

Chẳng lẽ là nhị tinh cấp vũ khí hoặc là vũ khí cấp bậc càng cao? Nếu có thì tại sao hắn không lấy ra sớm hơn? Còn có cái cơ giáp đột nhiên bùng nổ rồi lại báo hỏng là chuyện như thế nào, có phải hay không do hài tử tuổi không lớn mà lại dị thường tự đại này tạo ra?”

Nhóm kẻ bắt cóc tỏ vẻ mình thực ưu thương, lần đầu tiên hạ quyết tâm đánh cướp liền gặp người khó thu phục như thế!

"Thật sự không có sao?" Diệp Tố thực thất vọng. "Này xung quanh có gà rừng hay thỏ hoang gì đó không, không được thì lợn rừng cũng tạm vậy, dù sao các ngươi có cái gì kia súng, săn một con đến rồi cùng nhau nướng ăn, vừa sưởi ấm được mà vừa ăn no, cùng nhau nói chuyện phiếm, biến chiến tranh thành tơ lụa, thật tốt a đúng không?"

"Chính là chúng ta cũng không mang muối, phỏng chừng nướng cũng không ăn ngon được a." Một cái trong nhóm kẻ bắt cóc tựa hồ là cái tham ăn, cầm lòng không đậu mà tiếp lời Diệp Tố, liền bị lão đại nhà mình liếc mắt một cái thật sâu, thập phần không đành lòng mà kết thúc đối thoại tham khảo mỹ thực cùng Diệp Tố.

Diệp Tố nói: "Như vậy a, ta cảm thấy không có muối không phải vấn đề lớn, dù sao các ngươi cũng không hưởng thụ được mỹ vị, ăn cùng là ăn miễn phí, các ngươi cảm thấy sao?"

Lại tới nữa! Kẻ bắt cóc âm thầm căng thẳng thần kinh, mỗi câu nói trong tối ngoài sáng đều trần trụi uy hiếp, muốn giết muốn đánh không thể thống khoái một chút sao!

"Ánh trăng lớn lên có điểm kỳ quái a, là hình bầu dục, đáng tiếc các ngươi không thấy trăng tròn, kia mới phù hợp nguyên tắc mỹ học."

Kẻ bắt cóc lui lại phía sau một bước, trăng tròn một năm mới xuất hiện một lần, năm nay vừa lúc là ngày mai. Đây là ám chỉ bọn họ sống không quá hôm nay sao?

"Các ngươi tại sao đều không nói lời nào, lại không nói thì không có cơ hội nói a."

Diệp Tố tính thời gian, cũng nên tỉnh.

"Ngươi…ngươi…" Một kẻ bắt cóc đỏ mắt, cầm súng gây tê hướng về phía Diệp Tố điên cuồng bắn phá, nhưng tận mãi đến lúc năng lượng đều dùng hết, nòng súng trở nên nóng phỏng tay, Diệp Tố vẫn thong thả ung dung ngồi trên tảng đá, vẻ mặt bất đắc dĩ mà nhìn bọn họ, như trưởng bối nhìn tiểu hài tử gây họa. Này biểu hình xuất hiện trên khuôn mặt non nớt của Diệp Tố gây nên một sự kỳ quái quỷ dị không nói nên lời, phối hợp với không khí âm trầm xung quanh, làm người ta sởn tóc gáy, dựng thẳng lông tơ.

"A!" Cái kẻ bắt cóc kia năng lực thừa nhận tâm lý quá yếu, sau khi la lên một tiếng, liền đánh rơi súng gây tê xuống mặt đất, "Ta không bao giờ đánh cướp nữa! Bỏ qua cho ta đi!"

Diệp Tố lắc đầu, đang định nói cái gì đó, lại thấy người nọ đang chạy trốn liền kêu thảm một tiếng, thân ảnh bỗng chốc liền không thấy.

Ba kẻ bắt cóc còn lại đều hoảng sợ mà nhìn chằm chằm Diệp Tố, tiểu tâm tư ban đầu đều bị chiêu thức của Diệp Tố dọa đến hoàn toàn hôi phi yên diệt*.

**hóa thành cát bụi*

Diệp Tố nghĩ nghĩ, nơi đó hình như có một con mương, Nick lúc nãy còn suýt té ngã. Thấy biểu tình ba kẻ bắt cóc, trực giác Diệp Tố thấy bọn họ dường như hiểu lầm cái gì, nhưng hắn cũng không tính toán giải thích, bởi vì có một thanh âm xa xôi mờ ảo truyền vào trong đầu hắn.

"Diệp Tố, mau tỉnh lại, sáng nay còn có tiết, không muốn chết liền nhanh lên!"

Đây là thanh âm bạn cùng phòng hắn. Diệp Tố có điểm hoảng hốt.

Kẻ bắt cóc lại càng thêm hoảng hốt, Diệp Tố không lên tiếng, bọn họ cử động một chút cũng không dám. Hai đám người cứ như vậy yên lặng trong đêm tối mà quái dị đối mặt. Thời gian cùng với bóng đêm nồng đậm dần dần trôi qua.

Địa phương sáng ngời nhất là trên bầu trời nơi có ánh trăng hình bầu dục kia, lặng yên không một tiếng động có một vài chấm đen nho nhỏ xuất hiện bên cạnh ánh trăng, càng lúc càng lớn, trong nháy mắt liền đáp xuống khu vực này.

"Là ba tới cứu chúng ta! Hắn phát hiện chúng ta gặp nguy hiểm!" Triết Tu lúc này mới giống một cái tiểu hài tử bình thường mà hoan hô nhảy nhót, lại đột nhiên nghĩ tới điều gì, lôi kéo Nick đi, "Mau đi xem cái kia ngu ngốc một chút, không biết có hay không xảy ra chuyện."

Diệp Tố cũng nghe thấy tiếng động cơ gầm rú, hắn ngửa đầu nhìn, lại quay đầu nhìn đến Triết Tu cùng Nick đang trộm chạy tới. Hắn cười cười, vẫy vẫy tay với bọn họ: "Ta hoàn thành sứ mệnh, thượng đế triệu hoán ta trở về."

Trước mắt bao người, Diệp Tố nói một câu trang bức như thế, sau đó nghiêng đầu liền…ngủ.

"Diệp Tố! Lại không tỉnh ta liền đánh ngươi!"

Diệp Tố một phen đánh bay cái tay trước mặt, hoảng hốt ngồi dậy, trước mắt là phòng ngủ quen thuộc, giấy dán tường dán từ năm nhất trên vách đã có dấu hiệu bong tróc, bị Diệp Tố dùng keo dán lại.

Thấy Diệp Tố tỉnh, bạn cùng phòng mới an tâm đi đánh răng rửa mặt, "Còn tưởng rằng người uống đến thủng dạ dày, bỏ lại chúng ta mà đi đâu."

Diệp Tố lau mặt, ký ức bị mất dần dần hồi phục, đầu đau đớn vì say rượu. Hắn muốn hỏi bọn họ đem hắn từ quán bar về như thế nào, bất quá buột miệng lại thốt ra một câu: "Ta tối hôm qua mơ đến một đại ong vàng."

"Ta còn mơ thấy nữ thần đâu!" Sáng sớm khoe mộng là chuyện bọn họ thường làm.

Một tên bạn cùng phòng khác liền khinh thường: "Nữ thần còn không phải để người ta mơ sao, có cái gì

đại kinh tiểu quái."

Bởi vì Diệp Tố tốn không ít thời gian, bốn người rửa mặt xong liền vội vàng chạy tới lớp học.

Phương Trượng, họ Phương tên Trượng, đánh giá trình độ dạy học không hảo, bất quá giọng nói của hắn lại nổi tiếng toàn khoa, không khác gì đại chung chùa miếu. Lớp học của hắn, trước sau hai cái phòng học đều rỗng tuếch, trường học cũng vì hắn mà rầu thúi ruột. Phương Trượng không có ham mê gì, chỉ yêu cầu lúc điểm danh học sinh đáp trả phải to hơn tiếng hắn nói. Nếu trên đường mà thấy học sinh nào đó một bên vừa chạy vừa luyện giọng thì nhất định là tiết sau của hắn là tiết Phương Trượng. Ở lớp của hắn giúp bạn cùng phòng điểm danh hộ cần dũng khí lớn, không phải bằng hữu sinh tử tương giao căn bản không dám nhờ điểm danh hộ, bằng không chính là tiết tấu một giây liền tuyệt giao.

Sau khi ứng phó xong Phương Trượng điểm danh, Diệp Tố chẳng mấy lúc liền ngồi ngây ra, một phần là do vòng loại hạng mục nghiên cứu, một phần bởi vì giấc mơ quá mức chân thật tối hôm qua.

Tuy rằng các loại đồ vật kỳ quái trong mộng ùn ùn không dứt, nhưng đại khái đều có thể dùng logic mà lý giải, nhân vật cũng thập phần tươi sống sinh động, Diệp Tố sống hơn hai mươi năm vẫn là lần đầu tiên mơ một cái mộng như vậy, không khỏi có điểm suy nghĩ. Trong lúc nhất thời, hắn không để ý ánh mắt mọi người trong phòng học nhìn hắn có điểm kỳ quái.

Ba đứa bạn cùng phòng vô tâm của hắn cũng hoặc bởi vì ngủ gật, hoặc đang mải nhắn tin trấn an bạn gái vì tối hôm qua đi đón Diệp Tố mà bỏ quên nàng, đều quên mất nhắc Diệp Tố chiêm ngưỡng một chút bài post với hơn ngàn comments kia. Diễn đàn quạnh quẽ thật lâu không có xuất hiện chuyện nóng hổi như thế, vớ được một cái liền như hổ đói vồ mồi, hận không thể đem tổ tông tám đời Diệp Tố ra nhai một lần.

"Diệp Tố?" Hết tiết liền có người chặn đường Diệp Tố, "Không nghĩ tới ngươi còn dậy được, tối qua ngủ không tồi sao?"

"Thao." Bạn cùng phòng Diệp Tố trợn trắng mắt, "Kế Vi Thường, ngươi làm chuyện trái với lương tâm phải hảo hảo chui trong góc, đi ra không sợ bại lộ à?"

5. Chương 4: Lão Bản

Kế Vi Thường không thèm để ý mà nhếch nhếch khóe miệng, khoanh tay trước ngực nhìn xuống Diệp Tố đang thu thập sách vở, "Ta đây không phải đang quan tâm đồng học sao, ta thấy ảnh chụp tối hôm qua, liền thấy thật lo lắng cho Diệp Tố đồng học. Thế nào, tỉnh rượu chưa? Ta nói với ngươi a, chúng ta người làm nghiên cứu vẫn là nên ít uống rượu cái này ngoạn ý, đặc biệt là thất ý mua say, đây là chuyện những người chưa trưởng thành mới…"

"Ai nói ta là thất ý mua say?" Diệp Tố giương mắt, "Ta là thấy rượu nơi đó không tồi, nhịn không được uống nhiều một chút. Kế đồng học gần đây xuân phong đắc ý, muốn hay không mời chúng ta uống vài chén?"

Kế Vi Thường ha ha cười, "Hảo a, ta thật muốn nhìn xem rượu ngon gì có thể chuốc say đại tài tử hệ hóa học chúng ta."

Diệp Tố nhét sách vào trong hộc bàn, nói với bạn cùng phòng: "Khó lắm mới thấy được Kế công tử hào phóng một lần, cùng đi đi, không xa, ở ngay trà sữa quán bar."

Kế Vi Thường: "Địa phương nữ sinh đặc biệt yêu thích kia sao, Diệp đồng học thật đúng là không để ý."

Diệp Tố kinh ngạc nhìn Kế Vi Thường, "Cái gì gọi là địa phương nữ sinh yêu thích? Hoá ra ngươi xem thường nữ đồng học a, kia hảo, chúng ta đổi cái địa phương……"

Nữ sinh hệ hóa học không nhiều lắm, chỉ cần lớn lên thoáng đoan chính một chút chính là được nam sinh cả hệ như công chúa hống a hống, nói một câu tuyệt đối là nhất hô bá ứng*. Đắc tội các nàng liền tương đương với đắc tội hơn trăm nam sinh.

**một người hô người người hưởng ứng*

Kế Vi Thường khóe mắt nhảy nhảy, ngữ khí lãnh ngạnh nói: "Được Diệp đồng học đề cử thì nó khẳng định có chỗ độc đáo, chúng ta vẫn là nhanh lên đi thôi."

Diệp Tố hướng hắn cười cười, lộ ra hàm răng trắng tinh.

"Lão bản, ta lại tới chiếu cố ngươi sinh ý." Diệp Tố vừa vào cửa liền quen cửa quen nẻo mà tìm được quầy bar, "Loại rượu tối hôm qua, mười bình đi, không cần xem mặt mũi ta, ngàn vạn đừng giảm giá, nhất định phải dựa theo giá gốc!"

Diệp Tố đến bây giờ còn nhớ rõ bốn bình tám vạn ba cái này ghê người con số. Tuy rằng hắn không cho rằng Kế Vi Thường thật sự ngây ngốc mà chi trả nhiều tiền như vậy, nhưng ghê tởm hắn một chút cũng tốt.

"Ta liền nói đó là rượu ngon, không sai đi!" Lão bản vui rạo rực mà lại dọn ra mấy bình rượu xung quanh bọc tầng bụi thật dày.

Kế Vi Thường vẫn luôn chờ Diệp Tố chơi cái gì hoa chiêu liền rốt cuộc nhịn không được cười, "Này rượu có thể uống?"

Lão bản vừa nghe liền xụ mặt: "Nói vớ vẩn cái gì đâu? Nếu không phải các ngươi hôm nay là mở hàng, ngươi nói lời này ta liền không bán a!"

Lão bản thở phì phì mà cầm khăn lông lau bụi trên bình rượu, lộ ra những ký tự tiếng Nga mặt trên.

Kế Vi Thường tùy ý ngắm, thần sắc đột nhiên cứng lại. Kia một chuỗi chữ cái như quỷ vẽ bùa, bình dân bá tánh như Diệp Tố không biết, nhưng hắn nhận thức. Garpo, sản xuất ở xưởng rượu đệ nhất Nga ba năm trước đây đã mai danh ẩn tích, là vật phẩm tổng thống Nga đem ra trong tiệc chiêu đãi khách quý, rượu mạnh có thể chinh phục cả một dân tộc không thể nói không trân quý, bốn bình tám vạn ba. Hiện giờ sau khi đã ngừng sản xuất, giá cả càng lúc càng tăng cao không giảm, đừng nói bốn bình, tám vạn ba một bình cũng mua không được.

Nghĩ đến Diệp Tố vừa mới dõng dạc nói muốn mười bình, Kế Vi Thường cảm thấy một trận choáng váng. Hắn vội nhìn chằm chằm nút bình rượu, trên nhãn ghi chi tiết địa phương, không điệu thấp mà phô ra cao quý cùng sang quý. Kế Vi Thường từ nhỏ học tập các phương diện lễ nghi, phẩm rượu lễ nghi trong đó càng được coi trọng, kỳ thật không cần xem nhiều hắn cũng có thể xác định rượu này là thật.

Chỉ là hắn vô luận thế nào cũng không thể tưởng tượng được, rượu quý báu như vậy lại xuất hiện ở cái này trường học quán bar, xem bộ dáng lão bản tuy rằng luôn miệng nói đây là hắn trân quý, nhưng nhìn bụi mặt trên, cũng không thấy hắn có bao nhiêu coi trọng.

Kế Vi Thường càng cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, mất hồn mất vía nói: "Mười bình có điểm nhiều, chúng ta lúc này có vài người, bốn bình là đủ rồi."

Lão bản ánh mắt nhẹ nhàng đảo qua đồng hồ Thụy Sĩ kiểu dáng cổ điển cách tân trên cổ tay Kế Vi Thường, cười hắc hắc.

Diệp Tố không nghĩ nhiều như vậy, bây giờ mới được bạn cùng phòng chợt nhớ ra kéo lên xem post trên diễn đàn, nhìn đến ảnh chụp chính mình say đến bất tỉnh nhân sự tức khắc trên đầu dâng lên một đóa mây đen, bất quá lại thực mau tan đi. Dù sao chuyện của hắn ở hệ đã là cái truyện cười, bị một người cười nhạo cùng bị một trăm người cười nhạo có lẽ còn có điểm khác biệt, nhưng bị một trăm người cười nhạo cùng bị một ngàn người cười nhạo cũng không có gì khác nhau, Diệp Tố nghĩ thông.

Không phải chỉ là một cái thi đấu sao?

Nhưng một cái thi đấu này mang đến cơ hội, có thể là cơ hội mà Diệp Tố nỗ lực cả đời cũng đuổi không kịp.

Diệp Tố nhếch khóe miệng cười cười, đăng nhập diễn đàn trả lời một câu "Này tiểu tử rất soái, ta thấy rất có tiền đồ", liền đưa điện thoại di động ném tới một bên. "Tới uống rượu, Kế công tử mời khách, không say không về."

"Nếu chúng ta toàn bộ nằm bẹp ở chỗ này, sao trở về?"

"Này không phải có Kế công tử ở đây sao, sợ cái gì? Ai, ta đi Chu tiệm vịt cách vách mua điểm cổ vịt, chân vịt tới, chờ ta!"

Kỳ thật Kế Vi Thường cũng không có khoe ra thân phận phú nhị đại, nếu không phải lần nọ trong ban có một nữ sinh đang xem bài báo về một cái kia minh tinh vừa lúc phát hiện bộ quần áo được thiết kế riêng

cho minh tinh kia không phải bộ hôm trước Kế Vi Thường mặc sao? Từ đây một đi không trở lại, một đám người nhiều chuyện liền xoi từ đầu đến chân Kế Vi Thường, phát hiện tất cả đều là nhãn hiệu quốc tế bọn họ chưa từng nghe qua tên. Danh hào Kế Vi Thường siêu cấp phú nhị đại lan truyền nhanh chóng.

Mặc dù vậy, Kế Vi Thường như cũ rất điệu thấp, trừ bỏ ngẫu nhiên sẽ đối nghịch cùng Diệp Tố thì vẫn luôn chuyên tâm học tập. Đại khái từ nhỏ xuôi gió xuôi nước nhân trung long phượng, hắn chưa nếm thử qua cảm giác bị người nơi chốn áp một đầu, chán ghét đối Diệp Tố một lời không thể nói hết. Thẳng đến thi đấu quốc tế lần này, thật sự không tin tưởng mình có khả năng công bằng đánh bại Diệp Tố, Kế Vi Thường lần đầu tiên phát huy tác dụng làm một phú nhị đại, tặng đại lễ khiến sáu vị giáo thụ vô pháp cự tuyệt.

Tối hôm qua tâm tình tích tụ, không có cẩn thận thưởng thức hương vị rượu, Diệp Tố hôm nay nghiêm túc phẩm mấy ngụm, hương vị thật đúng là không tồi, vị cay trong trẻo từ đầu lưỡi kéo dài đến dạ dày, phảng phất thiêu một cổ lạnh lẽo hỏa, đem tất cả tạp chất đều đốt thành tro, thiêu đến thần trí người ta sung sướng. Xem ra, tối hôm qua 83 đồng tiền kia không bỏ phí.

Kế Vi Thường vẫn luôn thất thần, vội vàng uống thêm mấy ngụm liền bắt đầu đùa nghịch di động. Chờ đến sau khi Diệp Tố và ba cái bạn cùng phòng rốt cuộc giải quyết bốn bình rượu xong, hắn như trút được gánh nặng chạy vội đi trả tiền.

"Có thể quẹt thẻ sao?" Kế Vi Thường mang tiền mặt không đủ.

Lão bản cười tủm tỉm mà mang máy quẹt thẻ ra, ấn tiếp một dãy số làm Kế Vi Thường hoa cả mắt: "Ta đã sớm đoán trước được rượu của ta sẽ có một ngày rực rỡ huy hoàng nên phương tiện phần cứng đều đầy đủ hết nha."

Kế Vi Thường thịt đau mà trả 83 vạn tiền, hắn cũng không dám trả giá cùng lão bản, hắn biết giá trị bốn bình rượu này thậm chí còn xa xa vượt quá con số này. Chẳng qua trong lòng lại liền đổ tội lên Diệp Tố, nhưng lại vội vã sự tình khác, không đi tìm tra liền vội vàng rời đi.

Không duyên cớ tự nhiên được một tuyệt bút tiền, lão bản cũng không có đến mức vui mừng khôn xiết. Đem tài liệu tổng kết tối hôm qua Diệp Tố ném ở chỗ này ném lại cho hắn, "Đây là của ngươi đi? Ném đi cũng đừng hướng ta nơi này vứt."

Diệp Tố ngẩn người, ánh mắt đờ đẫn một lúc rồi đem tài liệu tổng kết dính cả nước trà lẫn rượu ôm vào lòng, như tên thần kinh mà nói chuyện với nó: " Ngươi như thế nào trở nên như vậy chật vật, thật dơ. Chỉ có ta hiếm lạ ngươi, ngoan ngoãn đi theo ta, ngươi lại không phải vì tham gia thi đấu mà sinh ra, nên nghiên cứu vẫn là đến tiếp tục nghiên cứu."

Lão bản liếc mắt xem thường, trở lại quầy bar chiêu đãi các nữ bạn học tới mua trà sữa.

Đến lúc nhàn rỗi, lão bản phát hiện Diệp Tố với đám bạn cùng phòng đã nâng lẫn nhau đi rồi. Lão bản liếc thấy bóng dáng bọn họ lảo đảo xiêu vẹo một cái, rồi thu hồi ánh mắt đi chơi di động.

Bài tối hôm qua đăng liền thành tin nóng, lão bản tùy ý nhìn nội dung, vừa mới bắt đầu còn suy đoán xem Diệp Tố là ai, vì cái gì mua say, sau lại có người quen biết hắn xuất hiện, trong tối ngoài sáng mà giải thích vấn đề ở vòng loại của Diệp Tố, chẳng qua không biết trong đó có Kế Vi Thường bút tích. Có người đối này tỏ vẻ đau lòng, cũng không thiếu người châm chọc mỉa mai.

Lão bản bĩu môi, này cũng coi như mang đến phiền toái không nhỏ cho Diệp Tố đi? Nếu là Diệp Tố tới tìm hắn nháo, hắn bồi điểm tiền liền xong việc, nhưng thấy Diệp Tố căn bản không đề cập đến chuyện này, hơn nữa lão bản nhìn ra được Diệp Tố là thiệt tình không đem việc này để trong lòng.

Này tính nết, hợp hắn khẩu vị a, quả nhiên là căn cốt thanh kỳ người có duyên.

Lão bản vuốt ve cằm, cân nhắc như thế nào bồi thường Diệp Tố.

Lại nói về bốn người Diệp Tố, sau khi trở về phòng ngủ, bởi vì buổi chiều không có tiết nên toàn bộ đều nằm bẹp trên giường ngủ chiều. Một năm nay Diệp Tố luôn vì nghiên cứu mất ăn mất ngủ, không hảo hảo nghỉ ngơi, lúc này mọi chuyện đều ngâm nước nóng, đành phải đem ngủ tới an ủi mình một chút.

Một giấc ngủ đến buổi tối 7 giờ. Diệp Tố ngủ rất khá, cũng không mơ cái gì. Chẳng qua tới ban đêm liền tăng động, tinh thần đến không được, cùng một đám bạn cùng phòng hăng tiết gà chơi trò chơi chơi đến rạng sáng 3, 4 giờ mới miễn cưỡng buồn ngủ.

"Mau, tranh thủ ngủ mấy tiếng, lát nữa lại có tiết a!"

Ngược lại bọn họ càng cố càng là ngủ không được, bốn người ở trên giường trằn trọc gần một giờ mới mơ mơ màng màng tiến vào mộng đẹp. Thẳng đến ngày hôm sau, người ở phòng ngủ cách vách nhìn bọn họ ánh mắt đều có chút quái dị.

"Vì cái gì Diệp Tố ca còn không tỉnh? Đại lãnh sự không phải nói hắn chỉ là ngủ thôi sao? Này đều sắp một ngày một đêm, hắn sẽ không có việc gì đi?"

"Ta cũng không biết, Hàn Nghiệp thiếu tá cũng nói hắn không có việc gì, chúng ta chờ một chút đi."

Diệp Tố mở mắt ra liền thấy được Nick mặt đầy nước mắt cùng Triết Tu mặt đầy lo lắng, hắn buột miệng thốt ra: "Như thế nào lại là các ngươi!"

Nick sửng sốt, mặt còn đầy nước mắt liền cười một cái thật tươi: "Diệp Tố ca ca ngươi rốt cuộc tỉnh, lo lắng chết chúng ta, còn tưởng rằng tinh thần lực ngươi bị tổn hại nên chưa tỉnh lại đâu!"

"Thật có thể ngủ!" Triết Tu biệt nữu mà quay đầu đi, hừ hừ nói.

Diệp Tố chớp chớp mắt, xác định trước mắt nhìn đến không phải ảo giác, tức khắc thực ngạc nhiên: "Hoá

ra đây là liên tục mộng?"

"Diệp Tố ca ca, ngươi nói cái gì a? Ngươi tỉnh cũng đừng nhớ thương mộng, mau đứng lên, hôm nay chạng vạng Hàn Nghiệp thiếu tá cho chúng ta kiểm tra đo lường tinh thần lực, nếu đạt yêu cầu liền sẽ được tới học ở Hoa Đô tinh cầu a!"

"Đi học?" Diệp Tố mí mắt chợt lóe, "Vui đùa cái gì vậy, ta còn muốn đi học?"

"Ngươi mơ còn không được đâu!" ngữ khí Triết Tu bất mãn, "Nếu không phải Hàn Nghiệp thiếu tá xem trọng chúng ta cơ trí tránh được bọn bắt cóc, căn bản liền không cho chúng ta cơ hội, nếu là tinh thần lực của ngươi không đạt đến cấp B, vẫn phải lưu tại Nhất Tâm tinh."

Diệp Tố nghe không hiểu lắm, đang muốn hỏi rõ ràng thì một vị trung niên nam nhân đi đến.

"Ai, tỉnh?" Nilas nhìn thấy Diệp Tố thì rất là vui sướng, hắn là Nick phụ thân, cũng là quản gia nhà Triết Tu, biểu hiện thập phần hữu hảo đối ân nhân cứu mạng trong lời đứa con trai, sau khi kỹ càng tỉ mỉ hỏi tình trạng thân thể Diệp Tố mới nói đến chính sự: "Hàn Nghiệp thiếu tá đã đem máy đo lường đến lãnh sự quán, các ngươi đều chuẩn bị qua đó, đợi chút nữa liền bắt đầu đo lường. Triết Tu thiếu gia nhất định có thể thông qua thí nghiệm. Nhưng Nick, ngươi ngày hôm qua đánh bậy đánh bạ sớm như vậy liền thức tỉnh tinh thần lực, còn không biết cấp bậc đại khái, đợi chút nhất định phải ổn trọng một chút biết không, nếu như được thiếu tá đại nhân nhìn trúng, ngươi liền không cần tại đây tiếp tục khổ, ngươi lão cha ta đây lúc tuổi già cũng có thể hưởng yên tĩnh……"

"Biết rồi!" Lời này Nilas từ tối hôm qua liền nói vô số lần, Nick đã thuộc làu làu, hắn làm cái mặt quỷ, kéo kéo tay Diệp Tố nói: "Nhanh lên rời giường, Diệp Tố ca ngươi khẳng định rất lợi hại, có lẽ có thể làm người chấn động đâu!"

6. Chương 5: Đo Lường

Diệp Tố vốn không có vấn đề gì liền vội vàng ăn cơm lấp đầy bụng đói kêu vang, xong liền bị Nick lôi kéo đi tham gia đo lường tinh thần lực mà bọn họ phi thường coi trọng, tuy rằng hắn đến nay vẫn không rõ tinh thần lực là cái gì ngoạn ý.

Nữ hài tên Hậu Ánh Đông kia bởi vì bị thương không có thức tỉnh tinh thần lực, thập phần tiếc nuối mà bỏ lỡ cơ hội khó có được lần này.

Nick dọc theo đường đi bởi vậy mà thở ngắn than dài.

Lãnh sự quán rộng rãi khí thế, dường như cao đến tận trời, đá cẩm thạch kiến trúc càng là ngạnh lãng xa hoa, làm Diệp Tố trước mắt sáng ngời. Đi qua cột đá hai bên cửa lớn, Diệp Tố thuận tiện ngắm cái dung nhan, nhìn gương mặt chỉ có mười bảy tám tuổi cũng không biết nên thở dài hay là hưng phấn.

"Bộ dáng này hẳn là mới cao trung đi?" Diệp Tố nghĩ thầm, "Làm khó chính mình, diện mạo đã nhiều năm trước vẫn còn nhớ rõ."

Bước vào lãnh sự quán, thiết kế bên trong đường hoàng, rộng rãi lại lần nữa làm Diệp Tố kinh ngạc cảm thán không thôi. Hắn không biết rằng, đá cẩm thạch là tài liệu cấp bậc thấp kém nhất nơi này, mà cái ở trong mắt hắn là thập phần rộng rãi, còn ở mắt những người khác, xem có bao nhiêu keo kiệt liền có bấy nhiêu keo kiệt, chỉ có cách thức thiết kế còn tạm được.

"Hàn thiếu tá, ta mang bọn nhỏ đến." Nilas cung kính mà bẩm báo nam nhân trẻ tuổi ngồi đối diện phía trên.

Nam nhân cười cười nhẹ nhàng với đám người Diệp Tố, mặt mày sáng sủa, khí chất thanh nhuận, một thân quân trang chỉnh tề cao ngất làm hắn nhiều thêm vài phần sắc bén, khiến nhân tâm sinh hảo cảm đồng thời không cảm thấy hắn quá tùy ý.

Diệp Tố âm thầm thưởng thức vài lần, thầm than hắn mơ thấy người chính là không giống nhau, khí thế này so Kế Vi Thường cao cấp hơn quá nhiều.

Nick nguyên bản còn có chút khẩn trương, thấy hắn như vậy cười tức khắc liền buông ra, còn ở bên tai Diệp Tố nhỏ giọng nói: "Hàn thiếu tá lớn lên thật đẹp mắt, ta thấy cùng những cái đó cảnh vệ binh hung thần ác sát một chút cũng không giống nhau."

Hàn Nghiệp nói với đại lãnh sự bên cạnh hắn: "Bắt đầu đi."

Đại lãnh sự vội vàng hơi cúi đầu, để người khởi động máy đo lường, cũng đối Triết Tu nói: "Ngươi đi đo lường trước, nhớ kỹ tâm tình không cần phập phồng quá lớn."

Hắn là phụ thân Triết Tu, đương nhiên quan tâm tiền đồ Triết Tu. Sau khi Triết Tu thức tỉnh tinh thần lực hắn mơ hồ cảm giác rằng, tinh thần lực của nhi tử mình có khả năng trở nên rất cường đại, vì không để nhi tử mình lại bị bó buộc ở cái tiểu địa phương này, hắn nghĩ mọi cách liên hệ với Hàn Nghiệp thiếu tá, hy vọng Triết Tu có thể biểu hiện xuất sắc trước mặt hắn, kiếm được cơ hội một bước lên mây. Nếu không Triết Tu có tốt đến đâu cũng chỉ có thể kế thừa cái tinh cầu hẻo lánh lạc hậu này.

Triết Tu gật đầu, tay nhỏ nắm chặt, từng bước một đi đến máy đo lường trước mặt.

"Không cần khẩn trương." Một vị quan quân khống chế máy đo lường cười nói, đem hai miếng dán dán ở hắn huyệt Thái Dương, còn thừa tám miếng dán theo trình tự dán thành hàng ở phía sau đầu, màn hình dụng cụ tiếp nối với miếng dán nháy mắt xuất hiện các con số cùng hình sóng, hơn nữa đang không ngừng biến hóa, về sau, biến hóa biên độ dần dần giảm xuống.

Đại lãnh sự nuốt một ngụm nước miếng.

Một phút đồng hồ sau, quan quân tháo xuống miến dán ở Triết Tu não bộ, dưới ánh mắt chờ mong, khẩn trương của Triết Tu nói: "Tinh thần lực cấp bậc A+, Cảm Thái là sắc bén."

"Quá tuyệt vời!" Đại lãnh sự tỏ vẻ trấn định hồi lâu rốt cuộc vỡ òa, đảo mắt thấy ánh mắt bình tĩnh của Hàn Nghiệp không khỏi có điểm ngượng ngùng, đành phải trong lòng lén lút mà cao hứng.

Tinh thần lực cấp bậc tối cao là SS, theo thứ tự giảm dần là S, A+, A, A-, B+, B, B-……

Cấp bậc S trở lên trân quý dị thường, tinh thần lực cấp bậc đạt tới A liền đã có thể ở trong quân đội làm chức quan không nhỏ. Mà Triết Tu tuổi còn nhỏ, nếu ở trường học biểu hiện tốt, được nhận huấn luyện cùng dược vật ôn dưỡng, có khả năng nhất định tăng tinh thần lực lên đến cấp S, phải biết rằng Hàn Nghiệp cấp bậc tinh thần lực cũng chỉ là S mà thôi. Nhân tộc Liên Bang có triệu triệu dân cư, cũng chỉ có 15 người cấp SS, toàn bộ đều là Đại tướng quân địa vị cao thượng, đóng tại tiền tuyến biên phòng.

Khiến cho đại lãnh sự càng cao hứng chính là Triết Tu tinh thần lực cảm thái. Cảm thái là khái quát tính chất tinh thần lực, từ khi nhân loại thức tỉnh tinh thần lực tới nay xuất hiện qua không ít loại Cảm thái, đại chúng nhất có sắc bén, tinh tế, dày nặng, nhạy bén,… Tinh thần lực cảm thái sắc bén thích hợp dùng cho tác chiến, lập công cơ hội cũng liền lớn hơn.

Triết Tu chung quy vẫn là cái hài tử, kích động đến khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, mắt trộm ngắm Hàn Nghiệp, nhìn thấy Hàn Nghiệp cổ vũ cười với chính mình, tức khắc càng lại luống cuống không biết nên phản ứng gì, mơ mơ màng màng mà trở lại vị trí, chờ đến khi tỉnh táo lại, kết quả đo lường của Nick đã ra tới.

"Cấp bậc B+, Cảm thái kỳ quỷ, một loại cảm thái tương đối hiếm."

Nick hưng phấn mà nắm tay, tuy rằng cùng Triết Tu so sánh có chênh lệch rất lớn, nhưng hắn đã thập phần thỏa mãn, chính là cảm thái làm hắn có điểm thất vọng, hắn muốn trở thành một cái cơ giáp chế tạo sư, nếu cảm thái là tinh tế sẽ trợ giúp hắn nhiều hơn.

Diệp Tố nhìn quá trình hai người đo lường, trong lòng mơ mơ hồ hồ minh bạch chút gì.

"Đến ngươi." Đại lãnh sự tâm tình bình phục xuống, vẻ mặt ôn hoà đối Diệp Tố nói: "Ta nghe Triết Tu nói ngươi thực dũng cảm, thay bọn họ kéo dài thời gian rất lâu, ta vì Nhất Tâm tinh có công dân không sợ cường quyền, cơ trí, dũng cảm như ngươi cảm thấy thực kiêu ngạo."

Diệp Tố bị khen đến có chút xấu hổ, vội vàng đi đến trước máy đo lường.

"Cấp bậc B-, Cảm thái tinh tế."

Nghe thấy kết quả này, Diệp Tố còn chưa phản ứng gì, Nick liền ủy khuất kêu: "Sao có thể thấp như vậy, Diệp Tố ca lợi hại như vậy, có thể hay không là máy đo lường sai rồi……"

Nilas vội ngăn Nick lại, đây chính là dụng cụ Hàn Nghiệp thiếu tá tự mình mang đến làm sao có thể nghi ngờ? Nếu chọc hắn không vui, hy vọng để con hắn rời khỏi Nhất Tâm tinh liền ngâm nước nóng.

Nick vẫn là lẩm bẩm: "Diệp Tố ca ca thật thật sự lợi hại, hắn một chút cũng không sợ súng của những người xấu đó."

Triết Tu cũng gật gật đầu, muốn cực lực chứng minh Diệp Tố thật sự không tầm thường.

Diệp Tố không thèm để ý cười, cũng không thực để ý cái gọi là cấp bậc tinh thần lực. Hắn để ý chính là cảnh trong mơ kỳ lạ này, nhìn thấy một đoạn tình tiết rõ ràng nghiêm mật thông suốt như vậy, hắn thế nào cũng khó thừa nhận đây chỉ là hắn đang nằm mơ mà thôi. Nhưng nếu không phải nằm mơ, thì là cái gì?

Đại lãnh sự nhìn về phía Hàn Nghiệp: "Thiếu tá, ngươi xem?"

Hàn Nghiệp mỉm cười, đối Triết Tu cùng Nick nói: "Ta sẽ cho các ngươi tư cách nhập học trung học phụ thuộc Hoa Đô Đại Học, bốn năm sau kì thi toàn quốc ra sao các ngươi còn phải xem chính mình. Còn ngươi……" Hàn Nghiệp nhìn về phía Diệp Tố, ánh mắt dừng một chút, tựa hồ suy xét xử lý Diệp Tố thế nào.

Rốt cuộc thì tuổi tác Diệp Tố so Nick cùng Triết Tu lớn hơn vài tuổi, trung học không thích hợp với hắn, mà đại học yêu cầu lại quá khắc nghiệt, Diệp Tố không có đạt tới.

Nick khẩn trương mà nắm cánh tay Diệp Tố, khiến Diệp Tố đang thất thần hoàn hồn lại, đối diện ánh mắt Hàn Nghiệp như một dòng thanh tuyền cư nhiên cũng bắt đầu khẩn trương lên.

"Ngươi học qua sao?" Hàn Nghiệp hỏi.

"Học qua."

"Trọng điểm phương diện nào?"

"……" Diệp Tố rất muốn nói là hóa học, nhưng hắn cảm thấy Hàn Nghiệp muốn hỏi cùng với hắn lý giải được không phải cùng một chuyện.

Hàn Nghiệp hiểu rõ mà cười cười, nói: "Ngươi thực dũng cảm, vô luận lúc nào thì dũng cảm đều so thiên phú quan trọng hơn. Ngươi với bọn họ cùng đi trung học học tập một năm, nếu một năm này ngươi biểu hiện hảo, ta sẽ giúp ngươi có một vị trí trong danh sách trúng tuyển của Hoa Đô Đại học."

"Thật tốt quá." Nick so với đương sự Diệp Tố còn muốn hưng phấn hơn, "Diệp Tố ca, ngươi lợi hại như vậyh nhất định sẽ trúng tuyển được Hoa Đô Đại Học!"

Diệp Tố im lặng, hắn nhưng không muốn một lần nữa lại phải đi học a.

Hàn Nghiệp nói với ba người một chút cổ vũ xong liền rời đi, đi phòng nghỉ đại lãnh sự vì hắn chuẩn bị.

Thiếu tá vừa đi, đại lãnh sự cùng Nilas rốt cuộc che dấu hưng phấn không nổi nữa, một phen bổ nhào bên người nhi tử mình, bế hắn giơ lên cao, "Không làm lão cha thất vọng a!"

Nick hết sức vui mừng. Triết Tu lại nỗ lực banh khuôn mặt, "Đem ta buông ra!"

Diệp Tố cười cười, trong lòng lại không khỏi rét run, càng thêm cảm thấy địa phương này quá mức quỷ dị. Nơi này một đám người tươi sống như vậy, tình tiết phát triển nghiêm mật hợp lý, mà chính hắn càng logic rõ ràng, tư duy thông thuận, một lần liền tính, còn tới lần thứ hai, sao có thể là nằm mơ?

Trong nháy mắt, Diệp Tố hậu tri hậu giác sinh ra thật lớn sợ hãi.

Thấy Diệp Tố sắc mặt không tốt, Nick hưng phấn đi qua: "Diệp Tố ca, ngươi làm sao vậy?"

"Không có việc gì, chỉ là muốn đi ngủ."

"……" Nick: "Nhưng mà ngươi mới dậy không bao lâu."

Diệp Tố xụ mặt: "Ta tương đối thích ngủ."

"Nếu không, ta bồi ngươi đi dạo lãnh sự quán đi. Nghĩ đến chúng ta sắp đi rồi, về sau liền rất khó thấy được nơi đây một thảo một mộc, thật đúng là thương cảm a." Nick biểu tình hưng phấn kích động khiến những lời này một chút sức thuyết phục cũng không có.

Diệp Tố lắc đầu, vẫn là quyết định đi ngủ, hắn gấp không chờ nổi muốn chứng thực một ít việc, "Đúng rồi, hiện tại là mấy giờ?"

"Thời gian Liên Bang đang là buổi tối 18 giờ 50."

"Cũng nên đi ngủ." Diệp Tố trợn mắt nói dối, dựa theo đường cũ quay lại gian phòng lúc nãy hắn vừa ngủ.

Nick đang muốn đuổi theo lại bị phụ thân Nilas ngăn trở, "Hắn là lưu dân, ngươi cùng hắn kết giao phải cẩn thận chút."

"A? Diệp Tố ca là người tốt……"

"Không phải nói không cho ngươi cùng hắn tiếp xúc, chỉ là chú ý chút. Lưu dân phần lớn hung ác, nếu chọc tới điểm mấu chốt của hắn, người tốt cũng sẽ tức giận!"

Cái gọi là lưu dân chính là người không có chip thân phận hoặc chứng minh thân phận, bọn họ có lẽ là cô nhi, có lẽ là nửa đường phá sản, có lẽ là đào phạm, dù sao không có gia đình không có thân nhân, vì sinh tồn lưu lạc ở các địa phương, cùng các lưu dân khác tranh đoạt đồ ăn cùng không gian sinh tồn.

Lưu dân Diệp Tố trở lại phòng, ngả đầu liền ngủ. Không biết rằng giờ phút này không chỉ có Nilas mà ngay cả Hàn Nghiệp đều đối thân phận của hắn tiến hành điều tra.

"Tra không thấy bất luận tư liệu gì, tinh cầu này người không hộ khẩu quá nhiều, căn bản không tra ra địa phương." Tịch Tuyết dáng người ngạo nhân đem một khối quang bình *(màn hình sáng - ipad đời 10 vạn năm sau?)* không nhiều ít văn tự đến trước mặt Hàn Nghiệp, "Bên trên cũng không biết làm ăn thế nào, rõ ràng là những địa phương dễ dàng nảy sinh bại hoại nhất, cư nhiên đều không hảo hảo quản lý."

"Đòi tiền a đại tỷ." một vị nam nhân khác mặc màu lục đậm quân trang Nhiếp Tiểu Phàm bên cạnh Hàn Nghiệp nói: "Tinh cầu bên cạnh Liên Bang nhiều không đếm xuể, muốn thật quản hảo từng cái, toàn bộ Liên Bang đều bị kéo suy sụp."

Tịch Tuyết táo bạo đến không được: "Dù sao liền một cái hài tử choai choai, trên người không có bất luận cái gì để che dấu chip, có lẽ chính là lưu dân tinh cầu này."

Hàn Nghiệp không nói chuyện, tinh tế mà xem văn tự số lượng không nhiều lắm kia, hầu hết là Triết Tu cùng Nick còn có lời khai của bốn cái kẻ bắt cóc kia.

"Cục trưởng, ta cảm thấy này kẻ bắt cóc xuất hiện cũng không đúng lắm, có thể hay không nhằm vào ngươi?" Nhiếp Tiểu Phàm nói.

"Với chỉ số thông minh kia cũng dám cùng cục trưởng đối nghịch!" Tịch Tuyết trợn trắng mắt hướng Nhiếp Tiểu Phàm, chỉ vào lời khai kẻ bắt cóc, "Ta kiểm tra qua, bọn họ súng gây tê là đời cũ từ tám trăm năm trước, khi hoạt động khi không, cái hài tử Diệp Tố này có thể làm lơ nó thuần túy là nhờ vận khí. Còn có đài cơ giáp đột nhiên tăng tốc kia, đồng dạng cũng là kiện lão hóa, bất quá miếng năng lượng của nó có điểm đặc biệt, đại sư sáng tạo nó là tiên phong một thế hệ, tuy rằng niên đại cũng thật lâu thật xa, nhưng lúc ấy đã tạo nên oanh động không nhỏ, hẳn là do Triết Tu tinh thần lực dẫn đường khiến năng lượng cuối cùng trong miếng năng lượng tập trung bùng nổ, làm cơ giáp mất khống chế. Còn có quan trọng nhất, cái người mà bọn bắt cóc nói là bị Diệp Tố nhất chiêu phân giải, kỳ thật là ngã vào mương. Theo lý thuyết mương nông như vậy ngã xuống cũng không ảnh hưởng gì, nhưng người này thật sự là ngốc a, còn tưởng rằng Diệp Tố thả đại chiêu, đem chính mình đang sống sờ sờ dọa hôn mê."

Nhiếp Tiểu Phàm cầm bất đồng ý kiến: "Nếu không phải cái kia kêu Diệp Tố đột nhiên xuất hiện, ba cái hài tử kia đã có thể bị trói đi rồi, chỉ số thông minh thấp cũng không ảnh hưởng đối phó tiểu hài tử. Hơn nữa, bọn họ trói ai không tốt, cố tình trói mấy cái hài tử cục trưởng muốn tìm, còn có mấy cái súng kia, tuy rằng quá hạn cũng không phải bọn tiểu bắt cóc ở viên tiểu tinh cầu này có thể lộng tới, tổng cảm thấy sau lưng có người mưu kế."

Hàn Nghiệp một chút một chút mà gõ mặt bàn, ngón trỏ đeo một cái nhẫn gọn gàng lại không mất tinh xảo màu ngân bạch, sấn đến hắn ngón tay càng thêm thon dài ưu nhã, ánh sáng kim loại màu ngân bạch lại hàm súc mịt mờ mà nhắc nhở đây là một đôi tay tràn ngập lực lượng.

Nhẫn là chip thân phận của hắn.

Chip thân phận đều có trạng thái ban đầu là một miếng tin tức hơi mỏng, cá nhân có thể dựa theo sở thích của mình đem chip khảm ở các loại kiểu dáng nhẫn, lắc tay, vòng cổ. Như Tịch Tuyết, chip thân phận của nàng chính là một đóa màu đỏ hoa tươi hoa tai trên lỗ tai kia.

"Phái người chặt chẽ chú ý ba người này." Hàn Nghiệp nói, chỉ chỉ tên Triết Tu, Nick cùng với Diệp Tố."

"Rõ thưa cục trưởng!" Nhiếp Tiểu Phàm nghiêm cúi chào, lĩnh mệnh. Một lát sau, bả vai lại suy sụp xuống, "Cục trưởng, ngươi muốn tìm chính là cái nào hài tử? Tuy rằng Triết Tu cấp bậc tinh thần lực không tồi, nhưng cũng không cần ngươi tự mình đến đây đi?"

Hàn Nghiệp nhẹ nhàng lắc đầu: "Ta cũng vô pháp xác định."

7. Chương 6: Tinh Hạm

Diệp Tố mở mắt ra, nhìn thấy bức tường quen thuộc trên đỉnh còn có giấy dán tường cong mép, cảm giác tim đập nhanh mới dần dần biến mất, bất quá lập tức, hắn lại thấy càng mê man hơn nữa.

Thời gian bây giờ là buổi sáng 7 giờ, hắn nhớ rõ thời gian hắn ngủ trong mộng là chạng vạng 7 giờ, cứ như hai cái thế giới liên tục nối tiếp nhau vậy. Diệp Tố bị dọa đến mức túa ra một thân mồ hôi lạnh.

Sau khi hắn ngủ rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Thế giới xa lạ kia là thực hay là cảnh trong mơ?

Diệp Tố xoay người rời giường, đánh thức mấy đứa bạn cùng phòng đang ngủ như chết xong liền bật máy tính trên tranh thủ tra xét tình huống giấc mộng này.

Đầu tiên nhảy lên chính là Chu Công giải mộng, Diệp Tố cũng không xem, Chu Công chẳng lẽ có thể bắt kịp mà giải mộng thời đại ong vàng kia? Mấy bài viết còn lại đều là mấy lời nói vô căn cứ, tìm cả một ít tiểu thuyết lạ nhưng cuối cùng Diệp Tố cũng không tổng kết được tin tức hữu dụng nào, ngay cả mấy đứa bạn mạng tự xưng không gì không làm được, uống miếng nước còn gặp phải quỷ cũng chưa gặp giấc mộng nào loại này.

Diệp Tố thất thần cả ngày, mấy đứa bạn cùng phòng cũng không cảm thấy có gì không thích hợp, đều cho rằng Diệp Tố do vòng loại hạng mục nghiên cứu nên uể oải.

Diệp Tố lòng đầy tâm sự lo lắng nằm trên giường, hắn cư nhiên có điểm bài xích với giấc ngủ, nhưng lại lòng đầy phức tạp muốn biết rõ "Cảnh trong mơ" của hắn rốt cuộc là cái gì, nó cứ như một quả bom hẹn giờ làm hắn mất ăn mất ngủ.

Buổi tối 10 giờ, Diệp Tố nhớ kỹ thời gian rồi dần dần chìm vào giấc ngủ.

Trong nháy mắt, Diệp Tố thấy ý thức chợt mơ hồ, như là sắp chìm sâu vào hồ nước, mà đến khoảnh khắc hắn chìm xuống thì ý thức bỗng nhiên thanh tỉnh lại, mở mắt ra rồi thấy được mặt Nick.

Diệp Tố ngây ra.

Nick quơ quơ tay trước mặt hắn: "Hóa ra ngươi đang ngủ thật a? Ta tưởng là người vì cấp bậc tinh thần lực mà không vui đâu."

"Hiện tại mấy giờ?"

Nick nhìn đồng hồ treo trên tường, "Thời gian Liên Bang là 8 giờ 50 phút."

"Buổi sáng hay là buổi tối?"

Nick: "Là buổi sáng! Diệp Tố ca, ngươi biết không, ngươi bắt đầu ngủ từ 7 giờ tối hôm qua, ngủ một giấc liền ngủ luôn 14 tiếng đồng hồ. Tính ra từ lúc chúng ta gặp mặt đến bây giờ, phải có hai phần ba thời gian ngươi đều đang ngủ, ngủ đến gọi thế nào cũng không tỉnh. Nếu không phải hiện tượng sinh mệnh ngươi bình thường vô cùng, ta sẽ hoài nghi có phải ngươi xảy ra chuyện rồi không, thật làm cho người ta lo lắng."

"Ta thực thích ngủ, ngươi về sau nên làm quen."

Diệp Tố lau mặt một cái, việc này quá quỷ dị, hắn thậm chí không thể nghĩ bất kỳ điều gì, chỉ có thể trả lời bừa.

Nick bất đắc dĩ nhấc nhấc khóe miệng, xong thực nhanh lại tươi cười rạng rỡ: "Hảo hảo, nếu ngươi đã tỉnh liền nhanh thu thập một chút, chúng ta ăn trưa xong liền phải rời đi cùng Hàn Nghiệp thiếu tá, nghĩ thôi cũng đã kích động!"

"Nhanh như vậy!"

"Thời gian của Hàn Nghiệp thiếu tá thực quý giá, một ngày cũng không thể chậm trễ! Diệp Tố ca, ngươi không muốn đi Hoa Đô tinh sao? Đó chính là nhị đẳng tinh cầu a, toàn bộ Liên Bang có hơn 50 tinh hệ nhưng cũng chỉ có 2 tinh cầu nhị đẳng mà thôi. Lão cha ta nói nơi đó có rất nhiều kẻ có tiền, hầu như mỗi người đều có một cái cơ giáp, trên mặt đất chạy chính là xe tốc hành, trên bầu trời bay chính là phi xa tiên tiến, dưới lòng đất còn có hệ thống tàu điện ngầm dày đặc phủ khắp tinh cầu, tòa nhà nơi đó đều cao

ít nhất năm trăm tầng! Càng quan trọng hơn chính là, nơi đó có thật nhiều trường học, có thật nhiều lão sư lợi hại dạy chúng ta sử dụng tinh thần lực. Triết Tu có thể đi tòng quân, ta có thể học chế tạo cơ giáp, thật làm người ta mong đợi! Còn có, còn có, Diệp Tố ca, ngươi tới nơi đó cũng không cần làm lưu dân nữa, Hàn Nghiệp thiếu tá nói sẽ giúp ngươi làm thẻ chứng minh thân phận a!"

Diệp Tố nghe đến mắt đờ đẫn. Hắn nhéo nhéo Nick, xúc cảm mềm mại nói cho hắn Nick thực sự tồn tại, cảm xúc ấm áp của chăn đệm kia cũng là thực, như vậy nội dung lời Nick nói cũng là thực? Cái gì mà cơ giáp, tinh thần lực, tinh cầu nhị đẳng, lưu dân, Liên Bang, hết thảy đều là thực.

Tận đến khi ngồi trên quân hạm của Hàn Nghiệp, Diệp Tố bị dụng cụ cao cấp trong đó làm cho kinh ngạc mới hoàn hồn lại, bộ não cứng đờ rỉ sắt lúc này mới bắt đầu chuyển động được. Diệp Tố xác định, với trí tưởng tượng bần cùng của mình không thể mơ được một cảnh tượng huy hoàng, khổng lồ như thế này, cũng bác bỏ suy đoán mình bị tâm thần phân liệt do việc tuyển chọn đả kích. Nhìn cảng tinh hạm duy nhất của Nhất Tâm tinh, tuy trông cũ nát nhưng vẫn cao cấp trong mắt Diệp Tố, Diệp Tố nặng nề mà thở dài một hơi.

Nick ghé vào mép quân hạm mà nước mắt lưng tròng, "Ánh Đông ngươi phải hảo hảo chăm sóc tốt bản thân, ngươi sau khi thức tỉnh tinh thần lực phải đến tìm chúng ta a. Lão cha, chờ ta có tiền đồ ta liền đón ngươi đến Hoa Đô tinh dưỡng lão…"

Chung quy vẫn là hài tử, cho dù đều mong ngóng được đến Hoa Đô tinh phồn hoa, nhưng đến một khắc ly biệt kia vẫn thương tâm, không muốn rời đi.

Ngay cả Triết Tu cũng cắn môi gắt gao, lắng nghe đại lãnh sự lải nhải mấy chuyện quan trọng với chuyện không quan trọng.

Tịch Tuyết cấp dưới Hàn Nghiệp đi tới, vỗ vỗ đầu Nick: "Nam tử hán không khóc nhè, mau vào ngồi đi, "Hắc Ưng" chuẩn bị khởi động."

Nick lưu luyến cáo biệt mà kéo tay Nilas cùng Hậu Ánh Đông, qua loa quẹt đi nước mắt ""Hắc Ưng" là tên quân hạm này sao? Nghe thật khốc!"

"Ừm." Tịch tuyết cười, "Tiểu hài tử nỗ lực tốt, sau này cũng có thể trở thành chiến sĩ của "Hắc Ưng", đi theo thiếu tá cứu thiên hạ!"

"Không!" Nick thật nhanh đã quên mất cảm xúc thương tâm ly biệt, "Ta muốn trở thành cơ giáp chế tạo sư, có lẽ có thể chế tạo cả quân hạm, ta muốn chế tạo Bạch Ưng Hồng Ưng Lam Ưng!"

"Ai da, chí hướng không nhỏ." Tịch Tuyết không đả kích hắn, "Hảo hảo học tập, mỗi ngày hướng về phía trước."

Nhiếp Tiểu Phàm quân trang thẳng thớm khởi động ghế ngồi an toàn của quân hạm, đem ba người Diệp Tố an bài tốt, đội mũ giáp phòng hộ, đeo vào đai an toàn.

"Ngoan ngoãn đừng lộn xộn, các ngươi còn nhỏ, chịu không nổi áp lực do quân hạm đột nhiên gia tốc. Đợi tốc độ quân hạm ổn định xong ta liền thả các ngươi ra." Nhiếp Tiểu Phàm một lần nữa xác định tính an toàn của ghế dựa.

"Ghế này không sử dụng lâu lắm rồi a."

Trước ghế dựa an toàn có một tấm màn hình lớn đang chiếu cảnh cảng cũ nát của Nhất Tâm tinh, Nilas cùng lãnh sự quán tựa hồ biết bọn họ đang nhìn liền liều mạng vẫy vẫy tay.

Chỉ chốc lát sau, tiếng còi vang lên, quân hạm khởi động.

Người trên cảng nháy mắt trở thành con kiến, Diệp Tố bị tốc độ này dọa sợ rồi, mắt không chớp nhìn chằm chằm màn hình, trong khoảnh khắc, cảng to như vậy bỗng biến mất, quân hạm vòng theo hướng Nhất Tâm tinh tự quay mà tăng tốc, kiến trúc trên tinh cầu từ từ thu nhỏ lại, cuối cùng chỉ nhìn thấy mây trắng cùng một loại màu trắng khác có chút ảm đạm.

Diệp Tố nhớ, đây là quái hoa hắn lần đầu tiên nhìn thấy khi đến nơi này, không nghĩ tới hoa này lại mọc rậm rạp khắp cả tinh cầu như vậy.

"Nhắm mắt lại không cần nhìn." Âm thanh Tịch Tuyết nhắc nhở vang lên, cùng lúc đó kính mũ giáp trước mặt Diệp Tố, Nick và Triết Tu hiện ra một tầng bịt mắt.

Diệp Tố không hiểu tại sao, bỗng nhiên, có một áp lực thật lớn không biết từ đâu đè ép hắn.

Khủng hoảng, khủng hoảng như hủy thiên diệt địa. Diệp Tố không biết tại sao đáy lòng lại cảm giác như vậy, giống như cả sáu giác quan đột nhiên đều biến mất, giống như lục phủ ngũ tạng đều bị lệch vị trí, thậm chí các tế bào đều sụp đổ, mỗi cái gien đều tan biến…

Cảm giác khủng khoảng giằng co chưa đến một giây, nếu không phải hắn tức ngực muốn nôn nửa, Diệp Tố sẽ nghĩ vừa rồi chỉ là ảo giác.

Nhiếp Tiểu Phàm cởi bỏ đai an toàn của ba người, Diệp Tố thấy sắc mặt Nick và Triết Tu đều khó coi đến mức phát tím, cơ bắp cả mặt đều vặn vẹo, hắn nghĩ trông hắn nhất định cũng như vậy.

"Vừa rồi…" Diệp Tố vừa há miệng ra liền nôn, chẳng qua trừ bỏ nước miếng thì chẳng nôn ra được cái gì.

"Thật vô dụng." Tịch Tuyết lắc lắc đầu, đưa cho hắn một ly nước muối, "Vừa rồi chỉ là một bước nhảy ánh sáng quá độ không gian mà thôi."

Nhiếp Tiểu Phàm một bên kiểm tra tình trạng cơ thể ba người một bên nói: "Hoa Đô tinh hệ cách nơi này hơn một trăm vạn năm ánh sáng, phụ cận không có trùng động an toàn, nếu không tiến hành quá độ không

gian bằng vận tốc ánh sáng thì bao giờ mới tới nơi?"

"Bước nhảy vận tốc ánh sáng?" Diệp Tố ngơ ngẩn, dùng sức nâng mí mắt, xuyên qua màn hình lớn nhìn ra bên ngoài, vô số sao trời như tấm lụa lập lòe, tinh vân kéo theo ánh sáng bàng bạc, từng cái tinh cầu nhanh chóng xa dần, "Đây là bước nhảy vận tốc ánh sáng? Sẽ xảy ra cái gì sao? Như là trở lại quá khứ…"

"Chúng ta là bước nhảy ánh sáng chứ không phải thời gian, trở lại cái gì, cùng lắm là bắt giữ được tàn ảnh quá khứ a. Các ngươi nơi này thực lạc hậu a, không có phổ cập giáo dục cơ sở sao?" Tịch Tuyết trợn trắng mắt, vẫn hảo tâm giải thích: "Vận tốc ánh sáng là một điểm giới hạn, khi có một vật thể dịch chuyển cùng vận tốc với ánh sáng sẽ khiến cho không gian bạo động trong nháy mắt, hình thành nếp uốn không gian dày đặc, vật thể đi qua nếp uốn có thể nhảy qua khoảng cách tính bằng đơn vị trăm vạn năm ánh sáng. Quân hạm vừa rồi gia tốc, mục đích chính là đột phá tốc độ ánh sáng một cách nhanh nhất, hơn nữa vỏ ngoài quân hạm sẽ phóng ra áp lực để ngăn chặn sự giãn nở không gian trong nháy mắt khi đạt tới vận tốc ánh sáng. Các ngươi bị khó chịu là do áp lực đè xuống bao phủ toàn bộ quân hạm, tuy nhiên chỉ trong thời gian ngắn ngủi nên áp lực cũng cảm giác nhỏ đi nhiều, sau khi trải qua huấn luyện như chúng ta sẽ không sợ chút nhỏ áp lực này. Hiện tại ống dẫn động lực quân hạm đang ở trạng thái làm lạnh, làm lạnh xong lại tiếp tục quá độ, đại khái còn năm sáu ngày là chúng ta có thể tới Hoa Đô tinh hệ."

"Nga." Diệp Tố đờ đẫn đáp.

Tịch Tuyết: "Trình độ các ngươi tới Hoa Đô tinh mà không nỗ lực là không được a, cho dù các ngươi chuyên về cơ giáp, thi đại học môn văn hóa thế này là không đạt tiêu chuẩn. Như vị kia muốn học chế tạo cơ giáp thì môn văn hóa lại yêu cầu càng cao. Mà các ngươi… không khác thất học nhiều lắm."

"Đây là Diệp Tố thất học chứ không phải chúng ta! Thường thức đó chúng ta vừa đi học liền được dạy a!" Nick cùng Triết Tu khóc không ra nước mắt, nghĩ cách giải thích lại không thốt nên lời, đầu lưỡi chết lặng như ngậm mướp đắng. Mà bọn họ vốn dĩ sùng bái Diệp Tố nhưng hắn lúc này vừa nôn khan xong đã nói chuyện ngáo ngơ lại còn thất học để lại cho bọn họ ấn tượng càng thêm sâu sắc.

8. Chương 7: Quyết Định

Quân hạm Hắc Ưng im lặng di chuyển giữa vụ trụ, tốc độ làm Diệp Tố kinh ngạc cũng không gây bất kỳ gợn sóng gì cho sao trời.

Đảo mắt, ba ngày qua đi.

Nơi này là khoang điều khiển của quân hạm, phía ngoài mặt kính pha lê thật lớn là vũ trụ bao la, tinh quang không bị che chắn gì mà đập thẳng vào mắt. Diệp Tố có chút nhập thần mà mê muội nhìn cảnh vũ trụ trước mắt.

Trừ tình huống khẩn cấp, quân hạm đều ở hình thức tự động lái, đại đa số thời gian khoang điều khiển chỉ có một người trực. Không gian ở đây rộng rãi, Diệp Tố cùng Nick, Triết Tu lúc rảnh rỗi đều thích tới

khoang điều khiển. So với màn hình điện tử trong phòng chủ quân hạm thì từ đây nhìn ra vũ trụ cũng không có gì khác biệt cả. Nhưng cảm giác chính là không giống nhau, tựa hồ như tinh thần chân chính của vũ trụ đã bị tiêu hao mất một ít trên đường truyền qua một đoạn sóng điện tử tới màn hình kia, chỉ có ở đây mới nhìn được tinh quang chân thật mạnh mẽ, khiến người ta cảm nhận được vũ trụ thật rộng lớn vô ngần.

Tâm tư hỗn độn của Diệp Tố đều được gột rửa sạch sẽ, có thể chuyên chú mà thưởng thức, hoặc là chuyên chú mà tự hỏi.

Diệp Tố đang tự hỏi.

Ba ngày này hắn ở trên quân hạm, phần lớn thời gian đều dùng để thí nghiệm, xuyên qua lại hai cái thế giới này. Diệp Tố mỗi lần ngủ đều ôm chờ mong, hy vọng lần này có thể không thấy Tinh Tế Thế Giới kỳ quái này, nhưng mà vừa mở mắt chính là quân hạm nghiêm túc màu sắc lạnh băng, làm hắn thập phần phiền muộn, có vẻ như, cái "Mộng" đáng sợ này là không thể thoát khỏi.

Diệp Tố còn đặt đồng hồ báo thức lúc nửa đêm, sau khi xác định đồng hồ báo thức bất cứ lúc nào vang đều có thể trước tiên đánh thức mình thì mới yên tâm, tuy rằng không cách nào không tiến vào thế giới "Mộng" này nhưng muốn rời đi thật ra rất dễ dàng.

Tựa hồ cái này "Mộng" trừ bỏ quá mức chân thật thì sinh hoạt của Diệp Tố cũng không bị quấy nhiễu gì, một khi đã như vậy, vậy coi nó như một giấc mộng cũng tốt. Cũng đỡ mỗi ngày mơ một cái mộng kỳ quái khác nhau xong lại phải giả thiết khác nhau, mệt chết đại não.

Nick cùng Triết Tu thấy Diệp Tố nói ngủ liền ngủ, thậm chí đôi khi không nói tiếng nào giữa ban ngày liền ngủ, liền cảm thấy thập phần sầu lo, vốn đã thất học lại còn lười, thế sao được!

Diệp Tố có một phát hiện ngoài ý muốn, thời gian của hai thế giới là không giống nhau. Khi hắn ngủ 7 giờ tối ở nơi này, sẽ tỉnh lại lúc 7 giờ sáng ở thế giới hiện thực; mà khi hắn 7 giờ ở thế giới hiện thực ngủ, thì nơi này mới là rạng sáng 5 giờ. Có một lần Diệp Tố đang ăn cơm trên quân hạm, bên này vừa lúc chính ngọ 12 giờ, lập tức bị đồng hồ báo thức đánh thức, nhìn di động liền thấy thời gian vừa rạng sáng. Diệp Tố tính toán, hắn ở hiện thực ngủ một giờ tương đương với trong mộng 1 giờ 15 phút. Mà hắn ở hiện thực tỉnh một giờ, thời gian trong mộng sẽ thay đổi tùy theo thời gian lúc nào hắn tỉnh lại. Nói tóm lại, dù sao Diệp Tố có thể điều tiết quan hệ giữa hai cái thế giới tương đối tốt.

"Đều đã an bài như vậy, vậy cứ như trò chơi mà hảo hảo chơi đi." Diệp Tố chấp nhận số phận mà nghĩ thầm.

Đầu tiên, ít nhất phải có hiểu biết đối với thế giới này. Diệp Tố ngồi xổm xem sao trời huyền ảo, thở dài một hơi, thật đúng là gánh nặng đường xa. Mặt khác, Diệp Tố cũng không định theo Nick và Triết Tu đi học, nằm mơ mà còn phải đi học thật sự quá mệt người. Quan trọng là tuy rằng hắn hiện tại dư dả thời gian, nhưng nhiều lắm cũng chỉ đủ để hắn chơi chơi ở Tinh Tế Thế Giới, không đủ để nghiêm túc đọc sách. Hơn nữa hắn không biết khi nào mình sẽ không mơ cái giấc mộng này nữa, vạn nhất lúc đó đột nhiên mất tích khiến mọi người phiền toái liền không tốt lắm, Diệp Tố tự giác mình là một thanh niên ba tốt không gây phiền toái cho người khác.

Diệp Tố quyết định, chờ quân hạm đến nơi, hắn sẽ để lại một phong thư, rồi một người rời đi.

Giải quyết xong bối rối mấy ngày nay, Diệp Tố thoải mái đứng lên định rời đi, ai ngờ ngồi xổm lâu quá, chân trái đã tê rần.

Cửa khoang điều khiển vừa lúc mở ra, một cánh tay thon dài hữu lực đỡ Diệp Tố đang xiêu xiêu vẹo vẹo.

"Cảm ơn thiếu tá." Diệp Tố thấy rõ bộ dáng người kia, vội nói. Kể từ sau lần đo lường tinh thần lực lúc trước, đây là lần đầu tiên Diệp Tố nhìn thấy Hàn Nghiệp. Vẫn đẹp trai đến lóa mắt như thế, là cái loại đẹp trai hòa nhã.

Hàn Nghiệp hướng hắn khách khí cười cười rồi xoay người đi về hướng người trực ban điều khiển.

Người điều khiển chưa từng nói chuyện với Diệp Tố một câu khiến hắn cứ lầm tưởng người ta câm bây giờ lập tức cúi chào, theo lệ thông báo một loạt số liệu của quân hạm, tốc độ nói nhanh mà rõ ràng.

Hàn Nghiệp gật đầu, lại đi đến trước đài điều khiển, nhìn chăm chú vũ trụ phía ngoài.

Diệp Tố đã rời khỏi khoang điều khiển nhưng vẫn tò mò liếc một cái. Trong một khắc cửa khoang tự động đóng lại, xuyên qua khe cửa hắn thấy được Hàn Nghiệp đứng giữa sao trời, mờ ảo khôn cùng.

……

Sau khi tỉnh lại, nghĩ đến cảnh trong mơ Diệp Tố tạm thời lấy lại tinh thần, cầm một đống tư liệu đi đến tòa nhà thực nghiệm chuyên dụng của giáo thụ, định xử lý chuyện hạng mục nghiên cứu của mình.

Bạn cùng phòng hắn hai mắt thâm quầng nhìn theo bóng hắn đi xa dần, thở dài nhẹ nhõm một tiếng: "Rốt cuộc thoát khỏi bóng ma, hại ta mấy ngày nay không dám ngủ."

"…" Bạn cùng phòng Ất, "Liên quan gì đến việc ngươi không dám ngủ?"

"Ngươi không thấy hắn hai ngày nay cứ 7 giờ liền đi ngủ sao? Càng đáng sợ chính là hắn cứ đặt báo thức lúc nửa đêm!"

"Ngươi lo sợ hắn luẩn quẩn chuyện trong lòng nên đang ngủ thì nửa đêm tỉnh dậy định tự sát?"

"Không, ta là sợ hắn kéo chúng ta chôn cùng."

"……"

Ánh nắng tươi sáng, Diệp Tố một thân tinh thần phấn chấn lại bị bảo an cản lại: "Uy, đồng học, giấy thông hành của ngươi?"

Dụng cụ trong tòa thực nghiệm của giáo thụ thực tiên tiến sang quý, thiết bị đầy đủ hết, cho nên cấm học sinh chính quy toàn khoa tiến vào. Tình huống đặc thù có thể xin giấy thông hành, nếu cùng giáo thụ đạt thành nhất trí thậm chí có thể đạt được danh ngạch thông hành, không cần mỗi lần đi vào đều xin. Diệp Tố buồn bực, bảo an này là mới tới sao? Hắn vừa thấy, như cũ vẫn là đại thúc kia, "Thúc, ngươi không nhớ rõ ta sao?"

"Nhớ rõ." Bảo an gật đầu, "Nhưng phó viện trưởng quyết định cấp danh ngạch thông hành cho học sinh kêu Kế Vi Thường kia, những người khác muốn đi vào liền yêu cầu giấy thông hành."

Diệp Tố xuy xuy khóe miệng, "Thật đủ keo kiệt. Quên đi, không cho ta làm thực nghiệm vậy đi uống rượu thôi."

"Rượu a?" Lão bản vẻ mặt đạm nhiên, "Sáng nay muốn dọn dẹp giá rượu một chút, không cẩn thận trượt tay, tất cả bình rượu đều vỡ nát."

Diệp Tố nhìn theo hướng lão bản giơ giơ cằm, góc tường một đống mảnh vỡ pha lê, tức khắc biểu lộ thực đáng tiếc nhưng lại thập phần không có thành ý: "Thật tiếc nuối, thôi cho ta ly trà sữa trân châu đi, không thêm trân châu."

Lão bản đặc biệt săn sóc mà cho Diệp Tố thêm hai muỗng trân châu to, cố ý chọn ly trà sữa màu hồng phấn rồi đưa trước mặt hắn, thuận tay liền cầm đi một đống tư liệu tổng kết của Diệp Tố, "Này thứ đồ hỏng ngươi sao còn giữ?"

"Cũng là khó khăn lắm mới làm ra nó a" Diệp Tố hút miếng trà sữa, hút hai viên trân châu mềm mại vào miệng, hắn thập phần vừa lòng mà nhấm nuốt, đôi khi nói mát với lão bản ngạo kiều có thể thu được hiệu quả bất ngờ a.

"Nhưng mà trường học không cho dùng phòng thí nghiệm." Diệp Tố nói, "Không cần liền không cần, vốn dĩ tính toán muốn ở lại, hiện tại ngẫm lại, chuyển đến trường đại học khác mở rộng tầm mắt cũng không tồi."

Lão bản nhướn lông mày một cái, lật lật tổng kết, tất cả đều là công thức hóa học, "Trường học mạnh hơn trường này về phương diện hóa học không nhiều lắm…"

Không phải không nhiều lắm, quả thực có thể nói là không có. Chuyển đến trường học khác liền đồng nghĩa với việc từ bỏ giáo viên cùng thiết bị tiên tiến nơi này.

"Bỏ đầu cũng không làm đuôi phượng. Đặc biệt là loại phượng hoàng bị nhổ lông đuôi này, không có lời." Diệp Tố mấy ngụm liền uống sạch trà sữa, cầm tổng kết về, cảm thấy mỹ mãn mà cáo biệt lão bản: "Ngươi nơi này rượu không tồi, trà sữa cũng thực không tồi."

Lão bản lông mày nhướn lên còn chưa có hạ xuống, Diệp Tố đã bước ra khỏi cửa, rẽ một cái đã không thấy tăm hơi, "Cũng không để ta nói cho xong."

Sắc trời dần buông xuống, bây giờ hẳn là thời gian tuyệt vời cho buổi trà chiều, đại học nồng hậu bầu không khí học thuật đang nghênh đón một chiếc xe hơi màu đen xa hoa lại điệu thấp. Xe sản xuất có hạn khiến số đông sinh viên bình thường không nhận ra sự sang quý của nó, chỉ cảm thấy nhìn thật thuận mắt.

Kế Vi Thường đi xuống, vòng đến bên kia xe mở cửa: "Phụ thân, tới rồi."

Kế Thiên chậm rãi nhìn bốn phía, "Rượu Garpo ở chỗ này?"

"Ở ngay một quán bar nhỏ phía trước." Kế Vi Thường nói, dẫn đường cho Kế Thiên.

"Rượu a?" Lão bản nhắc lại lời đã nói với Diệp Tố lần nữa, "Sáng nay muốn dọn dẹp giá rượu một chút, không cẩn thận trượt tay, tất cả bình rượu đều vỡ nát. Các ngươi mua trà sữa không?"

Cứ như là Kế Thiên khí chất cao nhã phú quý cùng sinh viên tuổi trẻ ngu đần không khác biệt gì nhau.

"Chúng ta nguyện ý mua với giá cao." Kế Vi Thường rõ ràng không tin, bốn bình có thể bán được 83 vạn ai sẽ trượt tay? Nếu trượt tay thật thì tay kia hẳn là bị phế đi.

Lão bản ném menu trà sữa, chỉ vào góc tường tức giận nói: "Bột phấn còn ở kia, tin hay không thì tùy."

Kế Thiên biểu tình trăm năm bất biến khi nhìn đến một đám bình rượu cho dù thành bụi cũng không mất đi tinh xảo liền run rẩy, lúc này mới cẩn thận đánh giá chủ tiệm trà sữa kia, nhưng lục soát toàn bộ ký ức cũng không tìm ra manh mối nào. Nhưng thương nhân từ trước đến nay vốn giảo hoạt, hắn mỉm cười đưa danh thiếp, "Ta hướng tới rượu Garpo đã lâu, nếu sau này tiên sinh có mối hãy báo cho ta, ta vô cùng cảm kích."

Lão bản nâng mí mắt, cái tên trên danh thiếp như con thú đang múa may răng nanh cùng móng vuốt. Lễ nghi có qua có lại, lão bản lấy từ ngăn kéo một danh thiếp nhìn như tờ giấy ra đưa cho Kế Thiên, bên trên trừ cái tên ra cái gì cũng không có.

Kế thiên cười cười tiếp nhận, lại khách sáo vài câu mới rời đi.

"Lão bản này là ai?" Kế Vi Thường thấy thái độ phụ thân mình ôn hòa như vậy, không ngăn được mà tò mò hỏi.

Ánh mắt Kế Thiên đảo qua cái tên trên trang giấy, nhỏ giọng nói: "Người phối rượu Garpo."

Kế Vi Thường tê một tiếng, "Kia hắn, tại sao lại đến này mở một gian tiểu quán bar?"

"Người khác việc tư không ảnh hưởng đến ngươi thì ngươi không cần vì tò mò mà đi tìm hiểu." Kế Thiên thập phần thất vọng với thiên phú của nhi tử mình ở chuyện thương nghiệp. Ví dụ như, khi hắn phát hiện ra rượu Garpo thì phản ứng đầu tiên là ngạc nhiên, chứ không nghĩ đến rượu này có thể đem đến giá trị và lợi ích thế nào cho Kế gia. Nếu Kế Thiên có thể ở yến khách lấy ra rượu Garpo vốn đã ngừng sản xuất 3 năm, khách mời sẽ một lần nữa phải đánh giá lại thủ đoạn cùng thực lực Kế gia, khi đàm phán hắn có thể hư hư thực thực ném mấy chiêu, chiếm được thượng phong.

"Không cần tự cho là thông minh mà lôi kéo làm quen với hắn, tiểu tâm tư của ngươi làm gì có chỗ che giấu trước mặt hắn." Kế Thiên nói với Kế Vi Thường, làm tai Kế Vi Thường bất giác đỏ lên.

Lão bản đang được hai cha con này nghiêm túc đối đãi lại tùy ý mà ném danh thiếp của Kế Thiên sang một góc, cùng một đống khí than, hộp cơm hỗn độn trộn với nhau. Lấy di động qua, tìm kiếm một lúc trong danh bạ thấy được một cái tên quen thuộc.

"Về nước sao?"

Thực nhanh liền nghe được trả lời, "Vừa mới về nước, bởi vì một ít việc sẽ ở lại trong nước một thời gian. Ngươi thì sao, không phải ở Nga bán rượu sao? Như thế nào cũng về nước?"

"A, hắn ở bên ngoài xuất quỹ còn muốn lão tử bán rượu cho hắn, mặt so diện tích nước Nga còn lớn hơn, lười cãi nhau với hắn liền về nước chơi chơi. Đúng rồi, cho ngươi xem đồ vật này." Lão bản gửi qua mấy cái ảnh chụp Diệp Tố tổng kết, "Nhìn xem người này có thể hay không nâng đỡ a, nếu là dễ uốn nắn, trong đám đồ tử đồ tôn ngươi tìm người giúp đỡ hắn đi, coi như cho lão bằng hữu ta cái mặt mũi."

Lần này sau một đoạn thời gian rất lâu mới trả lời: "Đây là hạng mục nghiên cứu của ai?"

"Một cái tiểu bằng hữu có duyên hợp mắt ta." Lão bản nghĩ nghĩ lại bổ sung hai cái thành ngữ văn vẻ: "Có tài nhưng không gặp thời, dáng vẻ hào sảng lại không tùy tiện."

"Nếu đây là nghiên cứu độc lập của hắn, đem hắn mang đến, ta muốn tự mình nói chuyện cùng hắn."

"U a." Lão bản kinh ngạc tự nói, "Tiểu tử này thật có điểm bản lĩnh a, cư nhiên có thể được người bảo thủ này coi trọng."

9. Chương 8: Tinh Tế

Mặt Diệp Tố vân đạm phong khinh, nhưng tâm lý không nhịn được mà tức giận. Nhưng bất đắc dĩ là hắn phẫn nộ thì sao, hắn chỉ là một học sinh bình thường không quyền không thế, nếu cắn chặt chuyện này

không tha, có lẽ tốt nghiệp được hay không cũng là vấn đề. Bạn cùng phòng nói rất đúng, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt.

Tuấn Kiệt? Diệp Tố châm chọc mà cười cười, hắn lại không họ Lâm *(có ai hiểu cái sự chơi chữ này không giúp với)*. Nằm trên giường, hắn xem tiểu thuyết mới vừa tìm được.

Cốt truyện chính là chuyện xưa kiếp trước kiếp này, môi giới đồng dạng là cảnh trong mơ, thời đại bối cảnh là thế kỉ 20 thập niên 60-70, một nữ nhân luôn mơ thấy chính mình mặc trang phục thời quốc dân đi giết người, mà ở một nơi khác, một nam nhân luôn mơ thấy mình bị giết ở một cái nhà trệt cũ nát. Do nhân duyên trùng hợp, nữ nhân cùng nam nhân kia gặp nhau, cũng gặp những người có liên quan đến án giết người đó. Cuối cùng nhờ tư liệu lịch sử thời quốc dân từ một vị lão nhân mới biết được án giết người này thực sự tồn tại, cũng là kiếp trước của những người này.

"Ta đây có thể hay không mơ thấy kiếp sau của ta?" Diệp Tố nghĩ thầm, lại nghĩ đến trình độ phát triển khoa học kĩ thuật quá đối lập, nếu thực sự là kiếp sau thì cũng phải kiếp sau luân hồi tám trăm một ngàn lần.

Cách xa như vậy, mơ làm cái gì? Hiện thực còn đang sống không xong đây.

Diệp Tố chán chết cả ngày, buổi tối đơn giản liền ngủ sớm.

Bạn cùng phòng mặt cứng đờ nhìn đồng hồ, tức khắc sắc mặt trắng bệch: "Mới 7 giờ……"

Mà bên kia, Nick cuối cùng cũng thấy Diệp Tố phá lệ mà dậy sớm một lần, kích động đến lệ rơi đầy mặt: "Diệp Tố ca, mới rạng sáng 5 giờ, ngươi cư nhiên tỉnh!"

Diệp Tố bình tĩnh mà hoạt động gân cốt, vừa hướng phòng ăn đi vừa nói: "Ngẫu nhiên dậy sớm cũng tốt cho thân thể."

Bữa sáng là một bình dịch dinh dưỡng cùng loại với chế phẩm từ sữa, vị thập phần hảo, uống một hộp là có thể no, Diệp Tố giải quyết xong, hỏi Nick: "Có sách không?"

"Ngươi muốn xem sách?" Nick chấn động, "Ngươi biết đọc chữ sao?"

Diệp Tố vốn định làm biểu tình khinh thường, bỗng ngẫm lại, vạn nhất biết đâu văn tự nơi này hắn không biết, vì thế xoay ngoắt một cái: "Ta phải nhìn đến nó mới biết được ta có đọc được hay không a."

"……" Nick mà đưa quang não qua, "Chính mình tìm đi."

Diệp Tố cầm dụng cụ lớn nhỏ bằng cái di động, mân mê nửa ngày cũng không biết sử dụng ra sao.

Nick nhận mệnh mà giúp hắn bật lên, từ quang não bắn ra một màn sáng lập thể, dựng trước mặt hai người. Ngón tay Nick điểm điểm, thực mau icon kho sách liền xuất hiện: "Quang não của ta tương đối lạc hậu, trên đường đi không lên được mạng, ở đây chỉ có một ít sách ta download từ nhỏ đến lớn lúc sau lại chưa xóa."

Nhìn thấy tất cả đều là chữ Hán, Diệp Tố yên tâm, nếu thật một chữ cũng không biết, hắn một người lén lút rời đi cũng rất phiền toái.

Click mở Lịch sử vũ trụ khái quát , Diệp Tố quyết định bước đầu phải tìm hiểu một chút địa phương này.

Nick thấy Diệp Tố xem đến xuất thần, liền cong lưng cẩn thận nhìn chằm chằm vào mắt hắn.

Diệp Tố nhướn mày: "Vướng ta xem a."

Nick giơ tay, thức thời rời đi, vừa đi vừa lẩm bẩm: "Nhìn dáng vẻ có vẻ không phải đang làm màu, hóa ra hắn biết chữ thật a."

Hôm nay Diệp Tố dành hết thời gian xem sách lịch sử này, tuy nói đều là chữ Hán, nhưng có rất nhiều chữ hắn không biết, có thể đó là do chữ Hán đơn giản hóa và nhiều sinh vật sự vật mới xuất hiện làm hệ thống ngôn ngữ thêm phong phú, Diệp Tố vừa xem vừa đoán mò mới miễn cưỡng hiểu một đoạn.

Hiện tại là thời đại văn minh tinh tế, trong vũ trụ tồn tại vạn tộc. Khoa học kỹ thuật phát triển khiến cho giữa tinh hệ và tinh hệ trở thành khoảng cách nhân loại có thể vượt qua, bắt đầu tiếp xúc đến các nền văn minh khác, cũng dần dần dung nhập văn minh tinh tế tiên tiến. Biên giới giữa quốc gia và quốc gia biến mất, hiện tại chỉ có một Liên Bang Nhân tộc. Nhân loại từ năm trăm vạn năm trước bắt đầu chinh phạt vũ trụ, thẳng đến hôm nay đã khai thác phần lớn ranh giới, có được 58 cái tinh hệ.

Diệp Tố nghĩ đến độ lớn của hệ Ngân Hà, chỉ trong hệ Ngân Hà đã có 2000 trăm triệu hằng tinh, hành tinh càng nhiều đếm không xuể. Mà hiện giờ nhân loại sở hữu 58 cái tinh hệ, độ lớn hệ Ngân Hà chỉ có thể xếp ở mức trung bình…… Diệp Tố trong nhất thời khó có thể tiếp thu giả thiết to lớn như thế.

Đáng giá để ngạc nhiên nhất chính là sự xuất hiện cùng sử dụng tinh thần lực, khoa học kỹ thuật không ngừng phát triển, khiến nghiên cứu của nhân loại với bản thân cũng đạt tới một tầm cao nhất định, trong đó khai phá đối não bộ càng là cực hạn, tinh thần lực chính là do bộ não con người tiến hóa và khi khai phá đến trình độ nhất định sẽ khiến tư tưởng có thể thực chất hóa, trực tiếp tác động đến hiện thực.

Tinh thần lực còn có thể tạo ra cụ tượng hóa vũ khí, khi nhân loại có thể cực độ tinh tế khống chế tinh thần lực của mình liền có thể tạo ra cụ tượng hóa vũ khí tương ứng với cảm thái tinh thần lực bản thân, vũ khí loại này so sánh ra thì không bằng vũ khí nóng, nhưng có thể tạo được kỳ tích, cũng không bị vấn đề năng lượng hạn chế.

Lật lật sách qua phần giới thiệu các chủng tộc khác, phần lớn là những ký tự Diệp Tố không hiểu hoặc có hiểu thì cũng không biết đó là chủng tộc gì. Một ít chủng tộc hắn nhận thức cũng mở mang tầm mắt hắn,

ví dụ như cái kỳ quái sinh vật trước mắt này gọi là Agger, thân thể tạo thành từ khí, có thể biến hóa hình dạng. Lại ví dụ như cái kia Meir tộc, thân thể to như ngọn núi.

Còn có rất nhiều chủng tộc mà trình độ chữ Hán của Diệp Tố vô pháp lý giải…

Diệp Tố đang hứng thú bừng bừng xem, bỗng nhiên nháy mắt cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, thân thể không kìm được mà nghiêng ngả. Đây là tình huống trên đường chưa bao giờ xuất hiện, quân hạm đã sớm xác định hành trình, kể cả có chuyển hướng đi cũng không đột ngột như vậy.

Không rảnh lo đọc sách, Diệp Tố vội vàng chạy đến đại sảnh quân hạm nơi có màn hình lớn chiếu ngoại cảnh, Triết Tu cùng Nick cũng tới nơi đó rồi.

"Đó là cái gì?" Diệp Tố nhìn thấy một đoàn bóng đen dài 2 3 mét trong không gian vũ trụ.

"Là Trùng tộc." Ngữ khí Nick khó có được mà nặng nề, sau đó lại nhẹ bớt: "Chỉ có một con mà thôi, cũng chẳng làm nên chuyện gì. Trước đây ta chưa bao giờ nhìn thấy trùng tộc a, quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy, lớn lên còn xấu hơn hình trong sách giáo khoa."

Quân hạm tới gần Trùng tộc, bắn ra một đạo quang mang* màu lam, bóng đen kia chưa kịp giãy giụa đã hóa thành bột mịn.

**quang mang: ánh sáng*

Triết Tu cùng Nick thấy thế đều lộ ra một tia ý cười hả giận: "Cho chúng nó biết sự lợi hại của Nhân tộc chúng ta, chờ lúc ta tòng quân liền đi giết sạch chúng nó, báo đại thù cho Nhất Tâm tinh chúng ta!"

Diệp Tố mơ hồ nhớ sách sử kia có nói qua về Trùng tộc, là tai ương lớn nhất của vũ trụ. Mẫu trùng to lớn thần bí, cắn nuốt ám vật mà sinh sản ra vô số con cháu Trùng tộc, cứ mỗi mười vạn năm, Trùng tộc tích lũy đến một số lượng nhất định sẽ tàn sát vũ trụ một lần, chúng không có trí tuệ, không có đau đớn, chỉ biết nhận mệnh lệnh của Mẫu trùng mà đi cắn nuốt năng lượng các tinh cầu. Một con Trùng tộc không tạo được thương tổn gì nhưng số lượng Trùng tộc quá nhiều, vạn tộc trong vũ trụ liên hợp lại, người trước ngã xuống, người sau tiến lên mà xây tường thi thể cùng không ngăn được chúng nó tàn nhẫn săn mồi. Trùng triều đi qua đâu, nơi đó cỏ cây trơ trọi, sinh linh tuyệt tử, sao trời mờ nhạt.

Triết Tu cùng Nick cố hương Nhất Tâm tinh đã từng là một tinh cầu tam đẳng văn hóa phồn vinh, có lịch sử huy hoàng mà dày nặng xa xưa. Nhưng mà tám vạn năm trước nó lại thất thủ ở nạn sâu bệnh lần đó, năng lượng ẩn chứa trong Nhất Tâm tinh bị Trùng tộc cắn nuốt sạch sẽ. Vô luận qua bao nhiêu năm, nó sẽ không một lần nữa có được mạch khoáng cùng đất đai phì nhiêu. Vô luận là công nghiệp hay là nông nghiệp đều không phát triển được, trừ những quái hoa màu trắng cũng chính là Nhất Tâm hoa Diệp Tố ban đầu nhìn thấy, không có thực vật nào có thể sinh sôi quy mô lớn ở Nhất Tâm tinh, Nhất Tâm tinh từ tinh cầu tam đẳng trở thành tinh cầu cửu đẳng áp chót. Nó sở dĩ còn được đối xử bình đẳng cũng nhờ thượng tầng Liên Bang nghĩ đến những khổ cực trước đây, coi như giúp những dân cư bám trụ không muốn rời khỏi Nhất Tâm tinh bớt chút ít ức hiếp còn hơn không.

“Đây là các ngươi vĩnh hằng địch nhân.”

Một thanh âm mát lạnh truyền tới, như là dòng suối cuốn theo khối băng từ thượng nguồn ngọn núi đổ xuống, ánh mắt lướt qua ba người họ mà nhìn Trùng tộc đã hóa thành bột phấn.

“Vô luận các ngươi nhập ngũ hay làm chính trị, hoặc chỉ là công dân Liên Bang bình thường.”

Hàn Nghiệp nói xong liền im lặng.

Triết Tu cùng Nick lại hiểu được cái gì, không tự giác căng chặt mặt, duỗi thẳng lưng.

Diệp Tố một bên cảm thấy, ba người hoàn toàn bất đồng này có một điểm tương tự kỳ quái. Lúc này hắn mới sâu sắc cảm thấy mình là một người ngoại lai, bởi vì hắn biết có cảm xúc đặc thù nào đó mà Hàn Nghiệp cùng Nick, Triết Tu đều ấp ủ, mà hắn cảm thụ không được.

Quân hạm tiếp tục dựa theo lộ tuyến đã định chạy. Nơi này không có gió, bột phấn này đó ít nhất cũng phải mấy ngàn năm sau mới có thể tiêu tán.

Cho dù là một con Trùng tộc lạc đơn không có bất kì uy hiếp gì, cũng phải tiêu diệt.

Đây là quy luật văn minh vũ trụ đặt ra.

Trùng tộc cũng không thỏa mãn chỉ với tai ương mười vạn năm một lần, chúng không có lúc nào không tham lam mà săn mồi. Vạn tộc trong vũ trụ thiết lập một phòng tuyến ngăn trùng tộc nhưng chỉ có thể ngăn cản Trùng tộc xâm lấn trên quy mô nhỏ. Nhưng vũ trụ to lớn bao la, vạn tộc không thể chiếu cố đến mọi ngóc ngách cho nên thường xuyên có Trùng tộc đơn lẻ lưu lạc trong lãnh địa vạn tộc.

Một khi gặp gỡ, giết chết bất luận tội.

Sau khi Hàn Nghiệp rời đi, khí thế trên người Nick cùng Triết Tu cũng chưa tiêu tán, Diệp Tố có chút không quen mà tìm chuyện nói với Triết Tu: “Dạo này sao ít thấy ngươi vậy, ngươi chui trong phòng trốn làm gì vậy?”

Triết Tu khinh thường mà nâng mặt: “Ta luyện tập sử dụng tinh thần lực a.” Ý nói móc chính là không giống ngươi, trừ lúc ngủ ra thì chỉ có chơi.

“Triết Tu kỳ thực muốn tìm ra tinh thần lực cụ tượng hóa vũ khí sớm một chút, đợi đến khi vào học có thể có nhiều cơ hội tốt hơn.” Nick cười hì hì nói, “Thời kỳ văn minh nguyên thủy có một người vĩ đại nói thiên tài là dựa vào 1% thiên phú cùng 99% nỗ lực. Triết Tu ít nhất có 10% thiên phú rồi, hắn chỉ cần cố gắng 90% nỗ lực!”

Nói rất có đạo lý, Diệp Tố thế nhưng không cách nào phản bác, ngượng ngùng nói: "Ngươi cả ngày đều mơ mộng, tại sao không học tập Triết Tu một chút?"

Nick lời lẽ chính đáng: "Thời điểm ngươi đang ngủ ta đều luyện tập!"

"Quên đi, ta tiếp tục đi đọc sách." Hoá ra chỉ có một mình hắn ham ăn biếng làm, trong đầu Diệp Tố toát lên ý niệm này, ngay sau đó không để bụng mà vứt đi rất xa, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống.

10. Chương 9: Hoa Đô

Quân hạm Hắc Ưng từ từ cập bến Hoa Đô tinh hệ, các hằng tinh sáng đến lóa mắt như đèn hải đăng dẫn đường người trở về.

Nơi này không hề cô tịch không người, thường xuyên có quân hạm bay qua lại, giao thông phồn vinh tấp nập. Tuyến đường các tinh hạm có phân chia rõ ràng, quân hạm Hàn Nghiệp thông suốt một đường mà đến cảng quân dụng của Hoa Đô tinh hệ, không cần như các quân hạm thương nghiệp, dân dụng phải trải qua nhiều trình tự kiểm tra. Cảng có một cái cổng vòm cao lớn, lúc nào cũng phát ra sóng quét, cái này xem như là một trong những thành tựu đỉnh cao của khoa học kĩ thuật nhân loại, qua kiểm nghiệm của nó lập tức có thể biết quân hạm an toàn hay không.

Nơi cảng sớm đã có người phụ trách đợi sẵn, thấy Hàn Nghiệp liền tủm tỉm cười đi lên: "Thiếu tá, xe chuyện dụng chờ ngoài thông đạo."

Hàn Nghiệp gật đầu, thấp giọng nói với Tịch Tuyết vài câu. Tịch Tuyết lại quay đầu phân phó cho một binh lính trẻ tuổi sau lưng. Người phụ trách liền dẫn mọi người đi, chỉ còn lại binh lính trẻ tuổi kia cùng ba người Diệp Tố. Người nọ cười hòa ái với bọn Diệp Tố: "Thiếu tá vội vàng đi tổng bộ báo cáo công tác, giao phó ta mang các ngươi đi nhà khách nghỉ ngơi trước, thuận tiện làm quen chút hoàn cảnh."

Triết Tu cùng Nick đều có điểm ngốc, không hé răng đi theo sau hắn, leo lên một chiếc xe tiện lợi vẻ ngoài bình thường.

"Ta sẽ lái xe chậm một chút, trên đường tới nhà khách thuận tiện đưa các ngươi đi chơi. Các ngươi đừng quá câu nệ, ta họ Triệu, so các ngươi cùng lắm lớn hơn vài tuổi, kêu ra một tiếng Triệu ca đi. Nếu trên đường thấy cái gì hứng thú, có thể tùy thời kêu ta dừng xe." Triệu Khê tùy ý nói, khiến Triết Tu Nick thả lỏng không ít.

Tịch Tuyết phái hắn tới chiếu cố ba cái tiểu hài tử không phải không có đạo lý.

Xe tiện lợi dần dần tiến vào nội thành phồn hoa, người đi đường cùng các loại phương tiện giao thông dần đông hơn, bọn Diệp Tố nhất thời không kịp nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Hoa Đô tinh là chủ tinh hành chính, cách thiết kế kiến trúc phần lớn đều theo phong cách rộng rãi phóng khoáng, sắc điệu đơn thuần, bố cục phổ thông, không gian gọn gàng. Tuy rằng dân cư đông đúc, nhà nhà san sát, nhưng phóng mắt nhìn lại vẫn thấy thuận mắt.

Lưu lượng xe trên quốc lộ đông đúc, đâu vào đấy mà đi tới. Trên không, xe bay cũng có quy tắc giao thông nghiêm khắc cùng hạn chế làn đường, sẽ không khiến cho người đi đường phía dưới cảm thấy lo sợ nghẹn khuất.

Nick miệng há hồi lâu mới khép lại, kích động trợn mắt: "Quá xinh đẹp! Có thể học ở chỗ này, có chết ta cũng thỏa mãn!"

"Nam nhân phải chết trên chiến trường mới là thỏa mãn a." Triệu Khê không hổ là quân nhân chuyên nghiệp, tam câu nói không rời đi nghề cũ.

Nick hổ thẹn mà che mặt, hơn nửa ngày mới híp mắt tiếp tục ngắm phong cảnh.

"Đó là Hoa Đô Đại học!"

Một tòa nhà to lớn, kiến trúc trầm ổn, tọa lạc giữa mênh mông đại địa, từ trên xe chỉ có thể nhìn đến một góc cửa lớn của nó. Nhưng chỉ một góc đá lởm chởm này đã làm người ta rung động không thôi. Cửa trắng hành lang phong cách đền thờ cổ, cao lớn uy nghiêm, phía trên là bốn chữ lóe sáng kim quang "Hoa Đô Đại học", trang nghiêm túc mục giống như hùng sư đang nhắm mắt ngủ say. Khiến Diệp Tố bọn họ không khỏi nghẹt thở.

Diệp Tố ngẫm lại đại học mình cũng là trọng điểm số một số hai trong nước, nhưng so với Đại học Hoa Đô trước mắt vẫn chỉ là hòn ngọc nhỏ.

Triệu khê cười nói: "Hảo hảo nỗ lực lên, cố gắng thi đậu Hoa đại."

"Nhất định sẽ." Triết Tu nghiêm túc đáp, nhìn về phía bóng Hoa Đô Đại học dần dần rời xa mà trong mắt tràn ngập thần thái kiên định.

Hoa Đô Đại học mang cho bọn họ ấn tượng quá sâu sắc mà quên đi câu nệ, Nick bắt đầu lôi kéo làm quen cùng Triệu khê: "Triệu ca, nghe nói Hàn thiếu tá không phải tốt nghiệp từ Hoa Đô Đại học?"

"Ân." Triệu khê nói, "Thiếu tá tốt nghiệp từ trường quân đội ra, tốt nghiệp xong liền trực tiếp tới H0036 quân đoàn."

"Trường quân đội? So Hoa Đô Đại học cái nào lợi hại hơn?"

"Ai cũng có sở trường riêng đi. Bất quá tuyển nhận điều kiện của trường quân đội càng khắc nghiệt, thể

chất cùng tinh thần lực thiếu cái cũng không vào được. Hoa đại tính ra chỉ chú trọng sở trường đặc biệt mỗi người, rốt cuộc thì nó là loại đại học tổng hợp, đào tạo nhân tài các ngành nghề cho xã hội. Càng quan trọng là, huấn luyện trong trường quân đội biến thái tột cùng, người bình thường không dám đi thử một lần. Uy danh lan xa Khải Lâm thiếu tướng, Phương Cảm thiếu tướng đều là từ trường quân đội ra, Phương Cảm thiếu tướng là đồng học của Hàn thiếu tá, nghe nói quan hệ bọn họ ở trong trường học thực hảo."

"Hàn thiếu tá thực lợi hại a." Nick cảm thán, lại hỏi: "Vì cái gì Phương Cảm thiếu tướng đã là thiếu tướng, Hàn thiếu tá vẫn là thiếu tá đâu?"

Diệp Tố thiếu chút nữa đem Nick đẩy ra ngoài cửa sổ, vấn đề làm người ta xấu hổ này xin ngươi đừng hỏi nữa được không?

Triệu Khê tỏ vẻ không sao cả mà cười cười: "H quân đoàn là chủ quản thanh thiếu niên, tỷ như tuyển chọn và huấn luyện binh lính có tiềm lực, tổ chức quân đội dự bị, lập công cơ hội rất ít so với A quân đoàn của Phương Cảm thiếu tướng đóng quân ở phòng tuyến biên giới, quân hàm rất khó thăng. Kỳ thật so năng lực, thiếu tá không kém bất cứ ai."

"Như vậy a, tại sao Hàn thiếu tá lại vào H quân đoàn?"

"Mỗi quân đoàn có nhiệm vụ của mình a." Triệu khê cười, "Có người tại tiền tuyến xung phong giết địch, thì cũng phải có người tại hậu phương chuẩn bị kinh doanh. Nếu phía trước không ai chống đỡ, phía sau nhân tâm sẽ hoảng loạn. Nhưng nếu là phía sau không ai thủ, người phía trước cũng không đánh được lâu dài."

Nick bị những lời này kích động: "Đúng vậy, có lý a. Tỷ như Triết Tu thì muốn thành chiến sĩ, ta thì muốn trở thành một cơ giáp chế tạo sư, chế tạo cho người khác lợi hại cơ giáp!"

"Cơ giáp chế tạo sư cũng không đơn giản."

"Thế nào không đơn giản? Triệu ca nói cho ta nghe một chút đi đi."

Triệu Khê cười cười, hắn tuy rằng không am hiểu chế tạo cơ giáp, nhưng là một chiến sĩ hắn đối với tác chiến cơ giáp vẫn rõ như lòng bàn tay, để chỉ điểm cho Nick thì dư dả, liền nói dăm ba câu.

Bầu không khí trong xe nhiệt liệt đến không được. Diệp Tố đồng dạng nghe được mùi ngon, những việc này sách lịch sử vũ trụ khái quát kia đều không có nói qua.

Triệu khê nói xong về chế tạo cơ giáp, lại bắt đầu dặn bọn hắn một số điều cần chú ý ở Hoa Đô tinh, vừa lái xe vừa nói: "Ở Hoa Đô quan trọng nhất chính là tuân thủ quy củ, người không tuân thủ quy củ nơi này không nhiều, nhưng một khi có, tuyệt đối phải có địa vị cao……"

Chưa nói xong, xe bọn họ ngồi liền chấn động, Nick vì nghe Triệu Khê nói mà ngóng đầu về phía ghế điều

khiển, như vậy liền run lên, nếu không phải có đai an toàn thì đã ngã nhào.

"Vừa nói đến quy củ đã thấy người không tuân thủ." Triệu Khê nhanh chóng phán đoán tình hình. Có người ác ý mà tiếp cận với tốc độ cao làm máy dò xét của xe tự động phán đoán thấy nguy hiểm mà phun ra khí giảm xóc, phòng ngừa tai nạn xe cộ phát sinh. Mà người nọ lại tiếp tục tăng tốc va chạm, mới dẫn đến xe chấn động.

Triệu Khê dừng xe ven đường, mở cửa xe, nhìn về xe thể thao màu đỏ đâm sát đằng sau.

Tích — người bên trong bấm còi nghe đến đau tai, mới thò đầu ra: "Các ngươi đi chậm như vậy là lãng phí thời gian của ta, hiểu không?"

"Tiên sinh, chúng ta cũng không có đi chậm hơn hạn tốc thấp nhất của quốc lộ." Triệu Khê mặc thường phục, lái xe tiện lợi, đối phương không nhận ra thân phận của hắn, "Mà ngươi ác ý va chạm, vi phạm luật giao thông Liên Bang chương 17 điều thứ 78."

"Chê cười. Ngươi cho rằng ngươi là ai a mà nói chuyện như vậy?" Người nọ quả thực cười ha ha, nhìn thấy ba người Diệp Tố đi xuống, tức khắc cười càng thêm khinh miệt. Ba người Diệp Tố mặc y phục tuy rằng chất lượng không kém, nhưng vô luận là kiểu dáng hay nhan sắc đều không hợp thẩm mỹ lưu hành ở Hoa Đô; tựa như kẻ dáng vẻ quê mùa, đồ quê mùa vào thành phố lớn. Trong mắt người ở đây, chính là ba đứa nhà quê nịnh bợ được một dân cư Hoa Đô nên miễn cưỡng kiếm được giấy cư trú.

Triệu khê cong lưng nhìn giấy phép điều khiển tùy ý ném trong xe, "Trương Minh Diệp, 18 tuổi, xem ra còn đang đi học đúng không?"

"Làm sao? Còn định mách gia trưởng ta sao? Chiêu này từ khi ta đi học tiểu học lão sư đã không dám dùng." Trương Minh Diệp ngồi trên cửa xe, khoe khoang mà lắc chân.

Trung nhị a. Diệp Tố lắc đầu.

Trương Minh Diệp chỉ chỉ Diệp Tố, "Đồ quê mùa, ngươi lắc đầu cái gì, tin hay không ta làm ngươi vĩnh viễn không lắc được!"

"Không tin."

Trương Minh Diệp sửng sốt một chút, nhảy xuống xe, đi thẳng hướng Diệp Tố, uy hiếp nói: "Ngươi biết ba ta là ai sao?"

Diệp Tố nghĩ thầm lời này rất quen thuộc a, bất quá vẫn trả lời: "Không biết."

"Ba ta là Trương Cương! Tiểu tử thức thời một chút." Trương Minh Diệp nhấc chân liền đá Diệp Tố, nhưng

vừa đến giữa không trung đã bị một bàn tay nhẹ nhàng mà chế trụ.

Lờ đi ánh mắt phẫn nộ của Trương Minh Diệp, Triệu Khê một tay khác lấy từ trong lồng ngực ra thẻ chứng minh: "Trương Minh Diệp, H quân đoàn đã ghi chép lại hành vi vi phạm của ngươi, trong vòng 10 năm tích phân tốt nghiệp, khảo hạch cùng tuyển chọn quân sự sẽ bị giảm 10%."

Trương Minh Diệp bị Triệu khê thân phận làm cho ngây người, sau đó lại không sợ hãi mà nói: "Ngươi biết ba ta là ai sao? Là chuẩn uỷ viên nghị sự!"

"Ta trực thuộc H0036 quân đoàn." Triệu Khê chỉ dùng một câu liền khiến Trương Minh Diệp biểu tình kiêu ngạo hoàn toàn héo mất.

Triệu khê thu hồi tay, nói với Diệp Tố bọn họ: "Đi thôi."

Trương Minh Diệp lần này cũng không dán cản nữa, mặt trắng bệch như trát phấn.

"Oa. Triệu ca ngươi vừa rồi thật ngầu." Lên xe, Nick liền nhịn không được kích động nói: "Cái kia Trương gì đó vừa nghe đến H0036 quân đoàn liền héo, các ngươi lợi hại như vậy nha!"

Triệu khê cười cười, ý vị lại có điểm bất đắc dĩ: "kiểm soát viên H quân đoàn có quyền lực giám thị thanh thiếu niên, nhưng kiểm soát viên cũng không thể một lời định tội, còn cần đem báo cáo giám thị gửi lên tổng bộ, rồi tổng bộ mới quyết định trừng phạt cuối cùng. Nhưng những người dám trái quy định phần lớn đều có bối cảnh nhất định, mà thượng tầng H quân đoàn lại là một số người không có bối cảnh lớn, hoặc nhiều hoặc ít có điểm cố kỵ, trừng phạt tự nhiên liền không quá mức nghiêm khắc."

Diệp Tố thầm cảm thấy Triệu khê lời nói có phần nói giảm nói tránh, đâu chỉ là cố kỵ, chỉ sợ sẽ lùi bước.

"Kia hắn vì cái gì màsợ H0036 quân đoàn?" Triết Tu tâm tư so Nick thông thấu, xem đến càng minh bạch, không khỏi tò mò hỏi.

"Bởi vì Hàn Nghiệp thiếu tá không giống thượng tầng các nhánh khác của H quân đoàn, trừng phạt hắn đưa ra không ai dám chạy thoát."

"Vì cái gì?"

Triệu khê tại phương diện này lại không nhiều lời, cũng không biết do hắn không muốn nói, hay là vì đã đến nhà khách rồi.

Vị trí nhà khách quân đội tương đối hẻo lánh, mà cũng thanh tĩnh.

Triệu Khê sau khi đưa ra chứng minh thư liền đưa ba người Diệp Tố đi vào, mỗi người một phòng. Triệu Khê an bài bọn họ thỏa đáng mới rời đi: "Ngày mai sẽ có người tới đưa cho các ngươi thẻ cư trú và chứng minh thân phận của Diệp Tố. Khoảng hai ngày, thủ tục nhập học trung học phụ thuộc Đại học Hoa Đô có thể xử lý xong. Trong khoảng thời gian này các ngươi cứ hảo hảo chơi, có vấn đề gì tùy thời kêu ta."

"Ta không đồng ý bọn họ nhập học." Trung niên đại tá huân chương hai gạch bốn sao đặt báo cáo công tác của Hàn Nghiệp lên bàn, ngữ khí nhẹ nhàng chậm chạp lại cương quyết.

Hàn Nghiệp hai gạch một sao giờ phút này có vẻ có chút tứ cố vô thân, nhưng hắn chỉ ôn hòa cười: "Diệp Tố, Triết Tu, Nick ba người không có tiền án phạm tội, phù hợp điều kiện nhập học."

"Bọn họ tinh thần lực không ai đạt tới S cấp."

"Điều kiện nhập học không có cái yêu cầu này."

"Nhưng ngươi cho bọn hắn danh ngạch đặc cách, đây là yêu cầu cần thiết!"

"Ai yêu cầu?" Hàn Nghiệp rụt rè cười hỏi, " Liên Bang hiến pháp hay là Luật giáo dục Liên Bang ?"

Đại tá không nói gì, nhìn chằm chằm Hàn Nghiệp một lúc lâu mới mở miệng: "Hàn Nghiệp, ngươi sớm hay muộn sẽ bị chính ngươi huỷ hoại."

"Tất cả những gì ta làm đều phù hợp với trình tự đã định, hợp lý hợp pháp." Hàn Nghiệp cúi chào, rời khỏi văn phòng đại tá.

11. Chương 10: Rời Đi

Chỉ huy trưởng H0033 quân đoàn Ngô Huy thiếu tá đang ở chỗ rẽ chờ Hàn Nghiệp, nghe thanh âm lọt qua cánh cửa, thần sắc đạm mạc mà nhìn góc áo. Thấy Hàn Nghiệp đi ra, hắn không khỏi trào phúng cười cười: "Ngươi muốn sử dụng bối cảnh hoành hành ở chỗ này bao lâu nữa?"

Hàn Nghiệp không dừng bước chân, vừa đi vừa nói: "Ngô thiếu tá, thân là quân nhân, quan trọng nhất là nghiêm cẩn. Không có căn cứ không nên nói bừa."

Ngô Huy không để bụng: "Lần này ngươi đi tinh hệ Trường Hòa, nơi đó vừa xa xôi vừa lạc hậu, có thể vớt được nước luộc gì sao? Nga, đúng rồi, nghe nói ở tinh hệ Trường Hòa thừa thãi mỹ nữ bản xứ dã tính, tư vị thế nào? Có phải hay không giống trong truyền thuyết đủ cay?"

Hàn Nghiệp ngoảnh mặt làm ngơ, cùng Tịch Tuyết chờ ở cửa thang máy, hội hợp cùng Nhiếp Tiểu Phàm

sau đó rời đi.

"Phương Cẩm lúc trước cùng ngươi càn quét trường quân đội bây giờ lại lập công lớn, sáng nay đã được chính thức thăng lên trung tướng, ngươi còn trốn ở đây không sợ mất mặt Hàn gia?"

Lạnh lùng nhìn bóng dáng Hàn Nghiệp, không nghe được trả lời, Ngô Huy bỗng mắng một câu: "Đồ hèn."

Với nhĩ lực ba người Hàn Nghiệp đương nhiên nghe rõ, Tịch Tuyết bất mãn mà hô: "Thiếu tá, ngươi để cho bọn họ mắng ngươi như vậy?"

Hàn Nghiệp không nói gì, còn Nhiếp Tiểu Phàm cười hì hì hỏi Tịch Tuyết: "Ngươi biết chữ "mắng" viết thế nào không?"

"Ngươi cho rằng ta ngu ngốc?"

"Hai cái miệng, một con ngựa. Trên dưới hai môi chạy trốn so ngựa còn nhanh hơn, đồ vật nói ra có thể tin được sao?"

Tịch tuyết bị nghẹn một chút, tức giận nói, "Thật là…"

Nhiếp Tiểu Phàm lập tức hướng Hàn Nghiệp tranh công: "Thiếu tá, ta nói có đạo lý hay không?"

Hàn Nghiệp cười cười: "Có."

"Có thưởng hay không?" Nhiếp Tiểu Phàm như con rắn, túm được cột liền bò lên.

"Có." Hàn Nghiệp gật đầu, "Thi đấu cơ giáp hữu nghị Hoa Đô Đại học sắp bắt đầu rồi, ngươi đi chủ trì một chút."

"Ôi không…" Nhiếp Tiểu Phàm gãi đầu "Tiểu hài tử chơi trò đóng vai gia đình còn bắt ta đến lao động, chẳng phải là dùng dao mổ trâu giết gà sao!"

"Cho ngươi cơ hội trở thành thần tượng, còn không mau nắm chặt." Tịch Tuyết vui sướng khi người gặp họa.

Hàn Nghiệp nhìn thời gian, bước chân nhanh hơn: "Cho các ngươi ba ngày, hảo hảo nghỉ ngơi."

Trở lại văn phòng mình, thay đi một thân quân trang, Hàn Nghiệp mặc một thân quần áo giản dị nhạt màu trông càng thêm ôn hòa, phong cách xung đột với cường ngạnh sắc bén vừa nãy ở tổng bộ rõ rành rành.

Mà Hàn Nghiệp vừa nãy cũng không thấy cái gì khó chịu, liền lấy ra xe chuyện dụng rời khỏi nơi này.

Đường Thanh Thành không phải con đường phồn hoa nhất Hoa Đô tinh, nhưng lại có thể khiến ngươi ta vừa say mê lại vừa kính sợ. Vì cuối đường Thanh Thành là Thanh thành, một tòa thành có mị lực như phẩm cách con người. Tại Thanh thành, cần phải có vinh dự chồng chất thời đại, có cao thượng cứng cỏi máu tươi đúc lên, có sức mạnh to lớn thúc đẩy văn minh tiến bộ. Người nơi này, là nhà khoa học vĩ đại nhất, tướng lĩnh anh dũng nhất, nghệ thuật gia thâm thúy nhất.

Hàn Nghiệp gia, là ở Thanh thành.

Xe hắn tiến vào đường Thanh thành, lại ở giữa đường rẽ một cái, đi hướng tiểu học Thanh Thành.

Tiểu học Thanh Thành không thiếu nhất chính là nhân vật thân phận hiển hách, Hàn Nghiệp đến cũng không tạo ra gợn sóng gì. Hắn quen cửa quen nẻo mà đi vào thư viện diện tích cực đại, cầm một quyển Luận triết học của Homedes , tiến vào gian đọc sách thập phần yên tĩnh bên cạnh.

Trang 78 dòng thứ ba ký tự thứ 15, là "Minh".

Hàn Nghiệp dùng ngón trỏ che ký tự này lại, vách tường màu ấm bên trái không tiếng động vỡ ra một cái khe hở, lộ ra cánh cửa kim loại màu đen.

Đây là thang máy thập phần nguyên thủy, không cần quét đồng tử hay giám định laser, thậm chí không cần mật mã khởi động, cũng vì thế, nó sẽ không phát ra năng lượng dao động.

Thang máy dần dần chìm xuống dưới nền thư viện, xung quanh là bùn đất cùng một ít đá vụn, tận đến khi chạm tới tầng ẩn đặc thù do nhân công chế tạo, thang máy mới dừng lại.

Hàn Nghiệp lại chuyển sang một cái thang máy khác, lúc này, tốc độ thang máy nhanh như một tảng đá vào trang thái rơi tự do, chỉ chốc lát sau, liền đến địa điểm mục tiêu.

Đây là một thành phố ngầm sẽ kinh ngạc bất luận kẻ nào, tuy rằng giờ phút này nó mới chỉ hiện lộ một phần chóp nhỏ của mình.

Một tia sáng xanh rà quét trên dưới Hàn Nghiệp, cửa trên đỉnh lâu đài mới mở ra, lộ ra đại sảnh đường hoàng sáng ngời bên trong. Không có bá tước cùng quỷ hút máu, chỉ có máy móc đang vận chuyển, vô số màn sáng video theo dõi biểu thị sao trời lộ tuyến cùng vũ trụ quan trắc đồ, số liệu được phân tích cặn kẽ rồi tập hợp nhập vào hệ thống.

"Đã trở lại?" Đang tập trung tinh thần vào một đài máy tính mới nghiên cứu ra, Kỳ Hựu Cảnh đầu cũng không quay lại hỏi.

Đồ án trên quần áo hắn cùng trên cửa lớn lâu đài giống nhau như đúc, đều là một sao trời nửa hắc một nửa bạch.

Đại biểu cho Minh Viện — một tổ chức thập phần thần bí của chính phủ Liên Bang nhân loại.

Ai cũng không thể tưởng được, làm Liên Bang chủ tịch mơ ước, làm ngoại tộc kiêng kị, làm vô số người đau khổ dò xét lại không tìm được chút manh mối nào: tổng bộ Minh Viện sẽ giấu phía dưới một khu nhà tiểu học.

Đại sảnh giám sát tư* Minh Viện tuy rằng rộng rãi trống trải, nhưng nơi nơi đều là dụng cụ thiết bị tiên tiến cùng với nhân viên công tác đang hết sức chuyên chú, địa phương có thể để người rảnh rỗi không nhiều lắm. Hàn Nghiệp đi góc tường tự rót một ly trà nóng, ngồi trên cái sô pha duy nhất phẩm trà.

**tư: cục/bộ? Hẳn là giống cục giám sát…*

Chờ đến khi máy tính kiểu mới tính xong số liệu cuối cùng, Kỳ Hựu Cảnh duỗi cái eo lười, lúc này mới phản ứng Hàn Nghiệp: "Bị khinh bỉ?"

Vừa nói hắn vừa xem màn hình, bên trên là Diệp Tố, Triết Tu cùng Nick thông tin. Loại thông tin không phải tư liệu cơ mật này không làm khó được giám sát tư cục trưởng*, hắn tấm tắc hai tiếng: "Cấp bậc tinh thần lực thấp như vậy, còn có một đứa quá tuổi, khó trách thủ trưởng của ngươi mặt giận mày nhẹ, bảo ngươi nhận hối lộ là còn nhẹ, phải bán đi một cái Nhất cấp tinh cầu mới có thể đổi được danh ngạch đặc cách cho ba cái tiểu hài tử này a."

**cục trưởng cục giám sát (dịch thế này nghe thật cục, ta để nguyên Hán Việt nha)*

Hàn Nghiệp uống ngụm trà, làm như không nghe thấy lời Kỳ Hựu Cảnh chế nhạo.

Kỳ Hựu Cảnh lại nói: "Trong này có hài tử ngươi muốn tìm kia?"

"Hẳn là."

"Cái gì gọi là hẳn là? Ngươi biết đám lão nhân Liên Bang kia biết ngươi lại lạm dụng chức quyền liền chửi bới ngươi thế nào, thanh danh vốn dĩ không hảo còn không biết thu liễm một chút!"

Hàn Nghiệp nhẹ nhàng cười: "Ta nhận ba người này phù hợp thủ tục H quân đoàn, không có lạm dụng chức quyền."

Kỳ Hựu Cảnh tức đến nói không nên lời, nhưng sau khi nhìn chằm chằm Hàn Nghiệp một lúc lâu, tức giận trên mặt lại biến thành bất đắc dĩ thân thiết, "Hàn Nghiệp, ngươi đi tiền tuyến đi, ngươi không nên thừa nhận những bêu danh đó."

Trầm mặc.

"Nếu ngươi tốt nghiệp xong liền đi tiền tuyến, có lẽ khả năng khống chế quân đội của chấp hành tư sẽ càng mạnh, ngươi cũng không cần đi ở trên đường còn bị người chọc cột sống mắng tham sống sợ chết. Vì chút suy đoán không có căn cứ thật sự không cần phải……"

"Ngày mai ta sẽ đi Lạc Tượng tinh hệ một chuyến." Hàn Nghiệp đánh gãy lời hắn.

"Ta và ngươi cùng đi." Kỳ Hựu Cảnh không khỏi phân trần, "Nếu lần này ngươi lấy không ra chứng cứ, liền ngoan ngoãn cho ta mà lăn đi tiền tuyến."

……

Diệp Tố ở nhà khách quân đội hai ngày làm quen hoàn cảnh, thỉnh thoảng lại cùng Triết Tu, Nick được Triệu Khê mang đi dạo vài vòng ở Hoa Đô. Diệp Tố tự nhận đã có bước đầu hiểu biết đối với Hoa Đô tinh, sinh hoạt một mình hẳn là không thành vấn đề.

Ngươi lo cái gì? Diệp Tố mắng một chút trái tim không biết cố gắng, sau đó giả đò mạnh mẽ bình tĩnh mà ra khỏi nhà khách.

Hắn đã có được chip chứng minh thân phận, là người có hộ khẩu, Triệu Khê lại đưa cho hắn một cái đồng hồ tinh xảo để khảm chip thân phận. Còn vấn đề nhập học thì chưa biết ra sao, ban đầu nói chỉ cần hai ngày là có thể xử lý tốt, mà hôm nay Triệu Khê lại nói còn cần hai ngày. Này vừa lúc hợp ý Diệp Tố, lưu lại một phong thư trang bức "Thế giới rộng lớn như vậy, ta muốn đi xem" liền dứt khoát kiên quyết mà rời đi.

Ra khỏi nhà khách, Diệp Tố không khiến ai hoài nghi cả mà đi lên đường cái, nhanh chân trèo lên xe công cộng giá rẻ, một giờ sau liền tới nội thành phồn hoa.

Diệp Tố xuống xe, đặt mình giữa đám đông, hai bên đường cái rộng lớn là cửa hàng ngọc, thương phẩm kỳ lạ quái dị đập vào mắt, nhất thời có chút cảm khái. Hắn cảm thấy lòng mình thật đúng là to lớn, liền như vậy không quan tâm mà một người chạy. Bất quá, mặc kệ nó, ở hiện thực hắn đã bị buộc thành Diệp Tuấn Kiệt, ở trong mộng, để hắn làm Diệp Tố tùy hứng tùy tính đi.

Tùy hứng Diệp Tố như nông dân lên tỉnh nơi nơi mò mò sờ sờ, cũng may nơi này là Hoa Đô tinh, có thể mở cửa hàng ở đây chưa nói dày rộng nhân từ ra sao, nhưng đối khách hàng lại lễ phép chu đáo, cho dù không mua đồ cũng vẫn một câu nói một cái mỉm cười, người phục vụ còn giúp đẩy ra cửa kính, tiễn Diệp Tố ra cửa.

Chơi cũng chơi đủ rồi, nên nghĩ cách sinh tồn đi. Diệp Tố ý tưởng là tìm công việc nhẹ nhàng một chút, thời gian công tác không thể quá dài, phải có lương hưu, kiếm lời xong có thể nơi nơi chơi chơi.

Cũng may khoa học kỹ thuật tiến bộ thúc đẩy chế độ làm việc cũng đang không ngừng tiến bộ, Diệp Tố

yêu cầu cũng không khắc nghiệt, huống chi hắn vẫn là người tinh thần lực cấp B-, cấp bậc B không nổi bật, nhưng ở nhân tộc Liên Bang cũng coi như ưu tú, tìm công việc để miễn cưỡng sống tạm có thể nói là dễ như trở bàn tay.

Diệp Tố sau khi hỏi đường thì tìm được khu thông báo tin tức tuyển dụng, đi ra liền thấy, dân cư thưa thớt, trước cửa có thể giăng lưới bắt chim.

Hiện tại mọi người sớm đã thành thói quen dùng quang não tìm các loại tin tức, tìm công việc, thông báo tuyển dụng cũng trên cơ bản đều tiến hành trên mạng, vấn đề là Diệp Tố không có quang não mới phải tới nơi này. Khu phục vụ thông báo tin tức tuyển dụng phát triển mạnh, từng cái trang trí phẩm ở mặt tiền đều biểu hiện kinh tế phồn vinh.

Diệp Tố lướt lướt màn hình, phát hiện công việc nơi này phân hóa cực kì nghiêm trọng thành hai phân cực, hoặc là yêu cầu nhân tài kỹ thuật cao cấp, hoặc là ngành dịch vụ tùy tiện ai cũng có thể làm.

Diệp Tố thực mau chọn trúng một cái — trợ lý hướng dẫn du lịch. Tuy rằng hắn không rõ tại sao hướng dẫn du lịch còn cần trợ lý, nhưng là vừa có thể đi nhiều nơi chơi, lại không cần tiêu phí quá nhiều tâm tư, thật sự là cơ hội khó gặp.

Nhớ kỹ địa chỉ, giữa đường phố, Diệp Tố bắt đầu không chớp mắt mà bốn phương tìm kiếm một con phố nhỏ.

Tiến vào nơi này rõ ràng có thể cảm giác được đường phố trở nên hẹp hơn, dòng người cũng trở nên vắng bớt, hai bên đều là cửa hàng tương đối đơn sơ, biển quảng cáo nghìn bài một điệu. Cho nên Diệp Tố đột ngột nhìn thấy "Kỷ gia tiệm cơm" liền không khỏi nhìn nhiều vài lần.

Vừa nhìn thấy lại cảm thấy đầu cực độ choáng váng, thanh âm bạn cùng phòng ở bên tai như có như không vang lên: "Diệp Tố, tỉnh tỉnh!"

Diệp Tố sớm đã quen loại tình huống này, là dấu hiệu hắn ở hiện thực sắp thanh tỉnh, chỉ là hắn thấy rất kỳ quái, lúc này đang mấy giờ mà bạn cùng phòng đã kêu hắn rời giường?

Chưa kịp nghĩ nhiều, Diệp Tố liền ngã xuống giữa đường cái.

"Trời vẫn tối a, đại ca!" Diệp Tố vừa mở mắt liền thấy đen nhánh một mảnh, miễn cưỡng có thể nhìn thấy bạn cùng phòng đang nỗ lực nhẹ giọng kêu to ở đầu giường hắn.

Bạn cùng phòng cười hắc hắc, cầm màn hình di động đưa cho Diệp Tố, chói mắt muốn hoảng.

Diệp Tố híp mắt nhìn thời gian, càng thấy bực mình: "Mới bốn giờ ngươi đánh thức ta, định trộm đi phòng ngủ nữ sinh rình coi à?"

“Mang ngươi đi xem đồ vật so phòng ngủ nữ sinh càng đẹp mắt! Mau đứng lên, cẩn thận một chút, đừng đánh thức hai đứa kia.”

Diệp Tố bất đắc dĩ, nhưng vẫn là nhỏ giọng xuyên quần áo, đứa bạn cùng phòng này bình thường là người yêu ngủ nướng nhất cả phòng, việc có thể khiến hắn bốn giờ liền rời giường so tận thế còn hiếm lạ hơn.

Bên ngoài còn có chút lạnh, sương sớm thực nặng. Diệp Tố theo bạn cùng phòng sờ soạng đi tới đặc sản trường học bọn họ: Sườn núi tình nhân.

Là một tòa đồi núi không cao phía sau trường học, hoàn cảnh u tĩnh, phong cảnh cũng rất độc đáo, cho nên được tình lữ thập phần ưu ái. Nhưng trời tối như thế này mà leo núi, ống quần đều ngấm sương sớm lạnh băng, thế nào cũng không hứng thú được, Diệp Tố vừa đi vừa nhịn không được mà phê bình bạn cùng phòng.

Bạn cùng phòng không rên một tiếng, bò tới đỉnh núi, chân trời đã nổi lên mặt trời.

Bạn cùng phòng lúc này mới ngồi nghiêm chỉnh, cũng mặc kệ một tầng sương dày trên khối đá kia. Đưa lưng về phía Diệp Tố, mặt nhìn về phương xa, đón một trận gió núi lạnh lẽo, hắn nói: “Diệp Tố, ta có chuyện muốn nói với ngươi.”

Diệp Tố giật mình một cái, không biết là do bị gió núi thổi, hay là nghĩ tới đây là thánh địa hẹn hò.

“Chúng ta đã là bạn cùng phòng ba năm, cảm tình vẫn luôn thực tốt, ta thấy ngươi ưu tú như vậy, ta cũng chưa cho ngươi uống thuốc độc……”

“Cảm ơn ân tình không giết a!” Diệp Tố vội vàng nói.

Bạn cùng phòng quay đầu lại, ánh mắt không biết như thế nào có chút u oán: “Chính là ngươi gần đây bởi vì vấn đề vòng loại mà trở nên có chút không bình thường, ta thập phần khổ sở. Nghĩ nghĩ, ta không thể tùy ý để ngươi suy sút đi xuống như vậy, có chút lời nói ta không thể không nói…..”

“……” Diệp Tố nghiêm mặt nói: “Đa tạ quan tâm, hãy để giữa chúng ta tiếp tục duy trì hữu nghị thuần khiết này đi!”

“Không!” Bạn cùng phòng vẻ mặt quật cường, “Ta không thể trơ mắt nhìn ngươi lầm đường lạc lối, ta muốn dùng tình yêu chân thành của ta cứu vớt ngươi! Ngươi nhìn phía trước!”

Diệp Tố kinh hồn táng đảm nhìn theo phương hướng hắn chỉ, không thấy tiết mục cái gì mà khinh khí cầu, hoa hồng, đáy lòng thở mạnh một hơi. Bất quá thực mau, hắn bị thu hút bởi vầng thái dương chợt ló ra khỏi đường chân trời kia.

Ánh mặt trời trong phút chốc dâng lên, đem mây mờ màu xám nhuộm thành nhan sắc sáng ngời vui sướng, trường học đang ngủ say được bao phủ trong ấm áp. Chỉ cần địa phương ngươi có thể nhìn đến, đều có ánh sáng đến.

Mỗi một lần mặt trời mọc đều là bươm bướm phá kén, mỗi một tia nắng mặt trời đều là vũ trụ ban ân.

Hắn đã thật lâu không thấy mặt trời mọc, Diệp Tố tưởng rằng đã quên mất loại mỹ lệ kinh tâm động phách này.

"Quỹ đạo thái dương tựa như nhân sinh, một đoạn hắc một đoạn bạch, đêm tối thực nhanh cũng sẽ qua đi. Hơn nữa, ngươi biết đấy, thái dương sở dĩ tối không phải bởi vì nó không sáng lên, chỉ là nó bị địa cầu bé hơn nó 130 vạn lần chặn mà thôi. Diệp Tố, ngươi vẫn luôn sáng lên, hiện tại chỉ là bị Kế Vi Thường cái kia tiểu tiện nhân chặn, chúng ta ba ca ca ở bên cạnh ngươi thấy được rõ ràng, thật là hảo con mẹ nó chói mắt!" Bạn cùng phòng nhéo Diệp Tố bả vai, nói từng câu từng chữ.

Ánh mặt trời vẩy lên người ấm dào dạt, Diệp Tố cảm thấy trong lòng cũng ấm dào dạt, hắn cười cười, ánh mắt như lưu luyến đám sương mù đang dần tiêu tán trên núi: "Cảm ơn."

"Đáp ứng ta, về sau không cần lại 7 giờ liền ngủ, được không?"

Diệp Tố đang cảm động liền dở khóc dở cười, liên tục nói: "Hảo, đêm nay thức đêm bồi ngươi chơi trò chơi!"

12. Chương 11: Công Việc

Đêm đến, bạn cùng phòng Diệp Tố mãnh liệt đòi đi ngủ.

Bạn cùng phòng vẻ mặt ai oán, đều đã đêm khuya 12 giờ, chơi trò chơi cái gì!

Diệp Tố ha ha cười, hắn hôm trước buổi tối bảy tám giờ đã ngủ, tuy rằng hôm nay dậy rất sớm, nhưng tinh thần vẫn thực đầy đủ, thức xuyên đêm không thành vấn đề, nhưng bạn cùng phòng hắn, chơi mấy ván trò chơi xong liền chịu không được, hùng hùng hổ hổ mà bò lên giường ngủ.

Diệp Tố nhớ tới mình ở cảnh trong mơ đột nhiên ngã xuống giữa đường cái, lúc này không biết ra sao rồi, đã được cứu hay bị người hủy đi?

Nhắm mắt lại, ý thức Diệp Tố từ từ mơ hồ, sau khi thanh tỉnh liền nhìn thấy mặt một nam nhân trung niên thập phần hòa khí.

"Ai da, tỉnh!" Kỷ lão bản thở một cái thật mạnh, "Ngươi hôn mê trước cửa tiệm nhà ta, không phải định bẫy ta đi? Ta nói cho ngươi, ta phía trên có quen biết a!"

Diệp Tố nhìn quanh bốn phía, là phòng dân cư bình thường, hỏi: "Nơi này là Kỷ gia tiệm cơm? Là ngươi đã cứu ta?"

"Có thể không cứu sao, một người to chà bá nằm chình ình giữa cửa, ảnh hưởng sinh ý." Kỷ lão bản đem giấy tờ ném cho Diệp Tố, "Dinh dưỡng tề, dừng chân phí, ngộ công phí*, tổng cộng một vạn hai."

**ngộ (lầm, lỡ), công (công nhân), phí chi trả cho công nhân do thiếu hụt giờ làm?*

"Ta không có tiền." Diệp Tố mắt nhìn tờ giấy, nói.

Kỷ lão bản nhướn lông mày: "Người trẻ tuổi, ta không thích nói giỡn."

Diệp Tố nghĩ nghĩ, khởi động chip đồng hồ đưa hắn xem số dư tài khoản trống không, một cái "0" ghê người.

"Đem gia trưởng của ngươi gọi tới!"

"Ta cũng không có gia trưởng."

Kỷ lão bản bỗng nhiên hiểu rõ: "Ngươi là lưu dân từ khác tinh cầu tới đây đi? Khó trách không có tiền không quang não, còn ban ngày ban mặt đói hôn mê."

Diệp Tố rất ngượng ngùng, tuy rằng ở trong mộng có thể thực tùy tính, nhưng cũng không thể để đến mức trắng tay a, hắn nói: "Ngươi nơi này thiếu người phục vụ không? Ta làm công trả nợ cho ngươi."

Dù sao hắn cũng cần tìm việc làm, nếu lão bản này chịu cứu hắn, có nghĩa tâm địa hắn không xấu, ở chỗ này làm việc cũng không tồi.

Kỷ lão bản vừa nghe, vừa suy xét, "Ngươi trước từ từ, ta thương lượng cùng mọi người một chút. Lão Trương, ngươi lại đây, hài tử ngày hôm qua tỉnh, chính là hắn nói không có tiền……"

Chỉ chốc lát sau, một người nam nhân nhỏ gầy mặc trang phục đầu bếp màu trắng cầm nồi hấp tấp mà vọt vào: "Không có tiền cũng dám ngất!"

"Đừng kích động!" Kỷ lão bản giữ chặt Trương đầu bếp, "Hắn muốn làm người phục vụ ở đây để gán nợ."

“Chúng ta không thiếu người phục vụ, chỉ thiếu tiền!” Trương đầu bếp gân cổ trừng Diệp Tố.

Diệp Tố yên lặng lui về phía sau.

Kỷ lão bản tròng mắt xoay chuyển, khôn khéo mà nói: “Ngươi ngẫm lại a, chúng ta mướn hắn làm cái nhân viên tạm thời, nếu ngươi ngày nào đó xào rau không cẩn thận rớt sợi tóc, rớt móng tay hay cho nhiều muối, thiếu đồ ăn gì đó, bị khách hàng khiếu nại, chúng ta liền nói là do hắn cái tay mới này xào, làm trò trước mặt khách hàng hung hăng giáo huấn hắn một hồi, lại quyến đoán đuổi việc, vừa trấn an khách hàng lại không làm tổn hại hình tượng của chúng ta!”

Trương đại bếp ngẩn người: “Nói vậy cũng có điểm đạo lý.”

Diệp Tố sắc mặt nhăn nhó: Hoá ra là gian thương a.

Lão bản quay đầu cười tủm tỉm nói với Diệp Tố: “Cứ quyết định như vậy, bao ăn bao ở, một tháng tiền lương ba ngàn khối, chỉ cần bốn tháng là ngươi có thể trả hết nợ. Tiểu tử, ta xem trọng ngươi, hảo hảo làm.”

Diệp Tố không có đường lui cứ như vậy liền trở thành tầng lớp bị bóc lột, đi theo Kỷ lão bản bắt đầu làm quen tình huống tiệm cơm.

Tuy rằng hiện tại người máy phổ cập khiến đa số ngành sản xuất đều có thể vận hành mà không cần sức người, nhưng đối với ngành dịch vụ mà nói, người máy không thể thay thế được nhân công. Trong lịch sử có thời gian thịnh hành người máy làm phục vụ, nhưng tranh cãi lại trước sau nổ ra không ngừng. Trường hợp nổi danh nhất là ở khách sạn nào đó nổi tiếng đã lâu, một người khách nhân mắng câu “Này mẹ nó có thể ăn”, người máy phục vụ phụ trách khu vực này lúc ấy nhanh chóng vận chuyển CPU, cuối cùng trả lời: “Mẹ nó là ai? Này không phải mẹ nó. Mặc kệ mẹ nó là ai, đều không thể ăn được.”

Khách nhân này tức giận đến lật bàn, vi phạm luật pháp mà triệu hồi cơ giáp càn quét toàn bộ khách sạn.

Sau khi thẩm án này phát sinh, ngành phục vụ lần nữa suy xét cái lợi và hại khi sử dụng người máy, đúng lúc ấy chính phủ vì quá nhiều nhân viên thất nghiệp mà phát sầu liền đơn giản ra quy định: Ngành dịch vụ đều phải sử dụng nhân công.

Lúc Kỷ Gia Duyệt học xong về đến nhà, đột nhiên nhìn thấy một người xa lạ tung ta tung tăng theo sau lão ba nhà mình, đôi mắt đều thẳng.

“Ba, người này sao lại thế này!”

“Nhi tử, đã về rồi! Mau ngồi, học tập mệt mỏi sao? Muốn Trương thúc thúc nấu cho ngươi canh xương sườn bổ bổ không a?”

Kỷ Gia Duyệt mặt vô biểu tình mà chỉ vào Diệp Tố: "Ngươi trước nói rõ ràng, người này là ai?"

Kỷ lão bản cười nói: "Ngươi nói Diệp Tố a, là người phục vụ cửa hàng chúng ta thuê."

Tác dụng là để lúc nào đó dùng gánh tội thay Kỷ lão bản sẽ không nói trước mặt nhi tử, sẽ ảnh hưởng hình tượng cao thượng vĩ ngạn của mình trong lòng nhi tử a.

Kỷ lão bản lại nhịn không được hướng Diệp Tố khoe: "Nhìn xem, đây là nhi tử của ta, sinh viên tài năng ở Đại học Hoa Đô! Sinh viên ưu tú hệ chiến đấu cơ giáp!"

Diệp Tố lập tức phải lau mắt mà nhìn thiếu niên trắng nõn trước mặt này, hắn nhìn qua cổng Đại học Hoa Đô, cũng nghe qua lời Triệu Khê kể về Hoa Đại, yêu cầu trúng tuyển thập phần khắt khe, trong đó hệ chiến đấu cơ giáp tuyệt đối đứng đầu, mỗi năm nhân số ghi nhanh đạt tới hơn trăm vạn, trước khi khai giảng Hoa Đại sẽ phải tiến hành một vòng khảo hạch, tiến hành sàng chọn nghiêm khắc. Có thể học ở hệ này đã là một loại thực lực.

"Cái phá tiệm cơm không người tới này cũng cần thuê người phục vụ? Ngươi lừa ta?" Kỷ Gia Duyệt lại lạnh mặt, không hề tự đắc, ánh mắt dò xét ở trên mặt Diệp Tố quét tới quét lui, tiếp theo buồn bã nói với Kỷ lão bản: "Mũi hắn cùng ngươi rất giống a?"

Diệp Tố cảm thấy mình nghe hiểu ý Kỷ Gia Duyệt a, đây là tiết tấu hoài nghi hắn là tư sinh tử của lão bản a.

"Khụ khụ." Kỷ lão bản sờ sờ cái mũi. "Người xấu xí có những cái xấu khác nhau, nhưng soái ca thì phần lớn không khác nhau lắm."

"Ta nhớ rõ lúc ta còn nhỏ ngươi đêm liền không về nhà ngủ."

"Ba ba không phải do nỗ lực vì gia đình kiếm tiền sao!"

"Tiền đâu?"

Kỷ lão bản xấu hổ mà gãi gãi đầu.

Kỷ Gia Duyệt giận cười nói: "Tiệm cơm này là di sản mẹ lưu lại, ngươi đêm không về đi kiếm tiền để uy cẩu đi?" Nói đến chữ cẩu, Kỷ Gia Duyệt còn thâm ý mà liếc mắt nhìn Diệp Tố một cái.

Diệp Tố cảm thấy mình nên nói cái gì đó: "Kỳ thật ta cùng Kỷ lão bản là trong sạch, ta té xỉu trên đường, là Kỷ lão bản cứu ta, còn hảo tâm thu lưu ta."

Có lẽ là do ánh mắt Diệp Tố quá mức chân thành, Kỷ Gia Duyệt soi kỹ một lúc lâu cũng không thấy hắn chột dạ liền hỏi: "Thật sự?"

"Thật sự!" Diệp Tố cùng Kỷ lão bảo liên tục gật đầu, Kỷ lão bản còn bổ sung: "Không tin ngươi hỏi Trương thúc thúc, hắn thương ngươi nhất, nhất định không lừa gạt ngươi."

"Hừ." Kỷ Gia Duyệt bởi vì có việc gấp, tạm thời tin một lần, định lên lầu về phòng trước lại không yên tâm mà nói Kỷ lão bản: "Ngươi nếu có tư sinh tử phải cùng ta nói rõ, ta tuy rằng sẽ không thừa nhận nhưng cũng sẽ không làm khó dễ hắn, nếu như bị ta phát hiện các ngươi gạt ta, hừ hừ."

"Sao có thể! Ta với mụ mụ ngươi chính là mối tình thắm thiết a!" Kỷ lão bản giơ tay thề, "Không thấy nhiều năm như vậy ta cũng chưa nghĩ tới việc tìm mẹ kế cho ngươi sao?"

"Như vậy là tốt nhất, ta ghét nhất người khác lừa gạt ta." Kỷ Gia Duyệt quang não rung rung, hắn cũng không kịp nói thêm nhiều lời tàn nhẫn liền trốn về phòng.

Quang não nhắc nhở "Thần đỉnh" thỉnh cầu trò chuyện nhóm, Kỷ Gia Duyệt đồng ý, quang não nháy mắt bắn ra bốn màn sáng, mỗi một màn sáng đều biểu hiện cảnh tượng bất đồng.

"Làm sao vậy? Gấp đến như vậy?" Kỷ Gia Duyệt tức giận còn chưa nguôi, lạnh mặt.

"A, hi vọng cuối cùng bị kia ngốc La Thành dọa chạy rồi." Trương Diêu Phong nhịn không được trợn trắng mắt.

Trên một màn sáng khác, nam sinh con lai liếc xéo mắt, biểu tình thập phần không phục: "Ta liền tùy tiện hỏi hai câu, là lá gan nàng quá nhỏ."

"La lão đại!" Kỷ Gia Duyệt tức khắc khóc không ra nước mắt, "Manh Manh tính tình tốt nhất toàn giáo ngươi đều dọa chạy, chúng ta đi đâu tìm một người khác đây a!"

Địch Cảnh ở trong phòng còn mang theo kính râm, lúc này thong thả ung dung nói: "Chỉ có thể để Ha Ha tham gia."

"Gâu gâu!" Husky xuẩn manh vừa nghe đến tên mình, liền nỗ lực mà lộ ra nửa cái đầu trên màn hình Địch Cảnh.

Này trào phúng trần trụi…… mặt La Thành đều tái rồi.

"Nếu không ta đi câu dẫn một cái cường công trở về?"

"Mập mạp ngươi đừng nói chuyện!" Kỷ Gia Duyệt quát, "Chỉ còn một tuần thi đấu cơ giáp liền bắt đầu rồi, kết quả chúng ta chỉ có đội sáu người cũng không tìm đủ được, đây là để người ta chế giễu a!"

Mập mạp thật cẩn thận mà giơ tay: "Ta cảm thấy ta có thể……"

Trong ánh mắt chằm chằm của bốn người, mập mạp vẫn đem ba chữ "Mỹ nhân kế" nuốt xuống.

"Đúng rồi, Gia Duyệt ngươi nơi đó đã xảy ra chuyện gì?" Trương Diêu Phong phát hiện Kỷ Gia Duyệt thần sắc không đúng.

"Đừng nói nữa, trong nhà vô duyên vô cớ nhiều một người……" Kỷ Gia Duyệt tức giận nói, đột nhiên trước mắt hắn sáng ngời: "Từ từ, nhiều một người? Ta khả năng có biện pháp!"

……

Một giờ sau khi Diệp Tố rời đi nhà khách liền bị Nick phát hiện.

Triệu Khê nhìn tờ giấy Diệp Tố lưu lại kia, chữ viết mặt trên rất tiêu sái tự tại, xứng với nội dung "Thế giới to lớn như vậy, ta muốn đi xem".

"Diệp Tố ca đây là đi rồi sao?" Nick có chút sầu lo hỏi, "Hắn vì cái gì phải rời khỏi? Triệu ca ngươi có thể tìm được hắn sao?"

Triết Tu xụ mặt, đối với Diệp Tố không từ mà biệt thực tức giận, nghe được Nick hỏi như vậy, không tự giác kéo cao lỗ tai.

"Nếu hắn muốn chạy, để cho hắn tự do rời đi thôi." Triệu Khê thở dài một hơi, đáy lòng đối với Diệp Tố không khỏi xem trọng vài phần.

Tịch Tuyết cùng Nhiếp Tiểu Phàm gần đây vì giấy chứng nhận nhập học của ba cái hài tử này mà bận việc thật lâu, nhưng phía trên chậm chạp không có phê chuẩn. Triệu Khê biết nguyên nhân, khẳng định là do thượng tầng H quân đoàn bất mãn Hàn Nghiệp thiếu tá chỉ mang về ba cái người tinh thần lực không tính là nổi bật, hắn nghe nói ngay cả hiệu trưởng trung học phụ thuộc Hoa Đô Đại Học cũng biểu đạt ý kiến phản đối đối vấn đề này. Hơn nữa Hàn Nghiệp thiếu tá lại có việc gấp đi tinh hệ khác, những người này liền càng thêm không kiêng nể gì.

Hàn Nghiệp bối cảnh hiển hách đặt ở đó, bọn họ có thể cãi lời được nhất thời, cũng không dám cãi lời một đời, những người đó muốn chỉ là một cái nhượng bộ. Nhưng là, làm như thế nào đâu? Mặc kệ làm thế nào đều là hung hăng càn quét Hàn Nghiệp thể diện, về sau làm Hàn Nghiệp thanh danh vốn đã không xong ở H quân đoàn như thế nào dừng chân?

Tịch Tuyết cùng Nhiếp Tiểu Phàm vì thế sầu đến ngủ không được, hận không thể cầm nhãn hiệu Minh Viện nện lên mặt cái đại tá đáng giận kia, nói cho hắn, cái gọi là người nhu nhược trong miệng các ngươi kỳ thật là Minh Viện chấp hành tư cục trưởng! Chính là bọn họ không thể, đây là cơ mật cấp SSS của Nhân tộc Liên Bang. Bọn họ lại không thể quấy rầy Hàn Nghiệp thiếu tá đang ở nơi xa xôi hơn một trăm vạn năm ánh sáng, chỉ có thể miễn cưỡng cười vui, một bên lấy lòng một bên bất động thanh sắc mà lấy Hàn gia tới uy hiếp. Nên mới khiến việc lấy ba danh ngạnh nhập học đơn giản như vậy lại kéo dài nhiều ngày như vậy.

Mà Diệp Tố đột nhiên rời đi không thể nghi ngờ đã đánh vỡ cục diện bế tắc trước mắt, nguyên bản ba danh ngạch nhập học chỉ cần hai, người rời đi lại là cái "Phế vật" tinh thần lực thấp tuổi còn lớn nhất. Đây đã là nhượng bộ lớn nhất.

"Đứa nhỏ này, chẳng lẽ đều nhìn thấu này đó sao……" Triệu Khê trong lòng không cảm thấy có ai sẽ vô duyên vô cớ từ bỏ cơ hội nhập học khó có được, hắn chỉ có thể suy đoán là Diệp Tố nhìn ra bọn họ khốn cục, chủ động lấy tư thái tiêu sái như vậy rời đi.

Hắn lại nghĩ tới lai lịch Diệp Tố, một cái lưu dân, lại mạo hiểm nguy hiểm tính mạng cứu ra Nick Triết Tu từ tay bọn bắt cóc ra. Hắn làm ra hy sinh thiện giải nhân ý như vậy cũng là do tình lý đi.

Triệu Khê tiếc thay cho Diệp Tố, một người tâm tư đơn thuần như vậy không nhiều lắm, chỉ tiếc sinh ra ở tinh hệ xa xôi, tinh thần lực còn không đặc biệt xuất chúng, muốn trở nên nổi bật chỉ sợ rất khó.

Hắn sờ sờ đầu Triết Tu cùng Nick, thấm thía mà nói: "Nhớ kỹ, mặc kệ các ngươi về sau cỡ nào phát đạt, cỡ nào có tiền đồ, cũng không nên quên Diệp Tố."

Nick mơ mơ màng màng gật đầu, Triết Tu ngẫm nhiều hơn chút, nhưng cũng không nghĩ ra manh mối gì.

Triệu Khê an ủi hai cái tiểu hài tử xong, lập tức đem chuyện này thông báo cho Tịch Tuyết.

Tịch Tuyết đang vội đến sứt đầu mẻ trán nghe đến tin tức Diệp Tố rời đi liền sửng sốt một lát, cười khổ nói: "Cái này Diệp Tố, thật đúng là khiến người lau mắt mà nhìn."

Người đều rời đi, Tịch Tuyết cùng Nhiếp Tiểu Phàm cũng chỉ có thể đem chuyện mấy ngày nay báo cáo Hàn Nghiệp.

Sau một lúc lâu, mới thu được tin Hàn Nghiệp trả lời: Chặt chẽ chú ý hướng đi.

Này đại biểu cho việc Hàn Nghiệp cũng ngầm đồng ý để Diệp Tố rời đi.

Tịch Tuyết nhanh chóng đem mệnh lệnh truyền đạt xuống, liền đi văn phòng đại tá, không ngoài sở liệu, biết được chỉ cần xử lý cho hai người nhập học, đại tá sảng khoái mà đáp ứng, đây vẫn là lần đầu tiên hắn cùng Hàn Nghiệp giằng co mà lấy được thắng lợi, hắn cảm thấy đây sẽ là một cái cột mốc lịch sử.

Cầm lấy hai phần danh ngạch, Tịch Tuyết tự giễu mà cười cười, đối Nhiếp Tiểu Phàm nói: "Cảm thấy chính mình thật là vô dụng, cái gì cũng không giúp được thiếu tá."

Nhiếp Tiểu Phàm vỗ vỗ bả vai nàng, trên mặt hắn biểu tình đồng dạng khó coi.

Diệp Tố thế nào cũng không tưởng tượng được, chính mình rời đi thế nhưng trời xui đất khiến mà để lại một nét ấn tượng nồng đậm rực rỡ trong lòng những người này.

13. Chương 12: Đủ Số

Đại sảnh luyện tập của hệ chiến đấu cơ giáp Đại học Hoa Đô, trong phòng huấn luyện nào đó không khí thập phần cổ quái.

Bốn người ánh mắt quái dị mà nhìn chằm chằm Kỷ Gia Duyệt đứng giữa.

"Không phải học sinh Hoa Đô Đại học?"

"Lai lịch không rõ? Có thể là tư sinh tử của ba ba ngươi?"

"Cấp bậc tinh thần lực cũng không biết?"

Mập mạp do dự mà xoa nhẹ tay bụ bẫm, thẹn thùng hỏi: "Lớn lên...có đẹp trai không?"

Kỷ Gia Duyệt buông tay, "Ta trừ bỏ biết có một người như vậy, những mặt khác ta biết cũng nhiều hơn các ngươi là bao. Thế nào? Muốn hay không cho hắn vào cho đủ số?"

Địch Cảnh vẫn như cũ một bộ huyễn khốc đẩy đẩy kính râm trên mũi: "Không phải học sinh Hoa Đại có thể gây phiền toán, vạn nhất bị người phát hiện sẽ bị tính là gian lận."

Trương Diêu Phong lại có chút dao động: "Đây chỉ là thi đấu hữu nghị, trường học hẳn sẽ tra xét không quá nghiêm, tùy tiện lừa gạt vẫn có thể lên đài. Trường học mấy chục vạn người, ai để ý chúng ta từ xó xỉnh nào moi được người đâu? Nếu cẩn thận thì khả năng bị phát hiện là rất nhỏ. Quan trọng là chúng ta không cần hắn chiến đấu, chỉ là tạm thời bổ sung vị trí cho đủ số lượng thôi, không tính là gian lận quá mức."

"Ta đồng ý!" Mập mạp chớp mắt nhỏ, tỏ vẻ thẹn thùng, "Gia ca lớn lên đẹp trai như vậy, ca ca hắn khẳng định cũng rất tuấn tú!"

"Ai mẹ nó là ca ca ta, ta mới là ca ca đi, không đúng! Ta cùng hắn không có quan hệ!" Kỷ Gia Duyệt tức đến nói không lựa lời, "Nếu không phải vì hỗn đản Christine kia thì chúng ta cần gì lo lắng như vậy, từ khai giảng đến bây giờ đã hơn hai tháng mà đoàn đội chúng ta đến nhân số cũng không góp đủ! Christine không biết phỉ báng cười nhạo chúng ta thế nào đâu! La Thành, ngươi thấy sao? Nếu không cần hắn, cũng chỉ có thể về tiếp tục dỗ Manh Manh."

La Thành khụ hai tiếng, mắt nhìn chằm chằm trần nhà, tỏ vẻ không sao cả mà nói: "Một khi đã vậy, kêu hắn tới thử xem sao."

"Ha hả." Địch Cảnh cười lạnh một tiếng.

"Ngươi!" La Thành thiếu chút nữa nhảy dựng lên, "Thôi, ta không so đo cùng người mù."

"Ngươi không thể nói lão bà của ta như vậy." Trương Diêu Phong bất bình căm giận, vẻ mặt lấy lòng Địch Cảnh.

"Lăn." Địch Cảnh mắng, "La Thành, ta nói cho ngươi, ngươi lần này còn dám dọa người ta chạy, ta sẽ không để ngươi yên."

"Ta không so đo cùng người mù." La Thành xoay đầu, tóc màu vàng kiêu ngạo mà dựng lên.

"Ngươi so đo được sao? Có bản lĩnh thì tìm một người lại đây."

La Thành nghẹn lại, quay đầu đánh trống lảng, nói với Kỷ Gia Duyệt: "Ngươi mau đem ai kia mang lại đây, chúng ta ít nhất vẫn cần khảo hạch hắn một chút."

"Khảo hạch hay không đều cần dùng người, làm điều thừa." Địch Cảnh cười nhạo một tiếng.

La Thành mặt nháy mắt liền đen.

Nói đến La Thành, mỗi người đều cho rằng hắn là một thiên tài, có được tinh thần lực cấp S hiếm có, Cảm Thái sắc bén, thiên phú học tập xuất chúng, lúc khảo hạch nhập học cũng là hắn lấy được đệ nhất. Nhưng không biết từ khi nào, trong trường học nơi nơi lưu truyền La Thành là một tên hậu đại quý tộc tâm lý biến thái, kiêu ngạo ương ngạnh, cuồng vọng tự đại lại nghèo túng, lấy ngược đãi tiểu động vật làm thú vui, còn thích theo dõi thiếu nữ độc thân. Lời đồn loại này càng ngày càng nghiêm trọng, thậm chí trên diễn đàn trường học đều xuất hiện video chứng cứ. La Thành hết đường chối cãi.

Thế nên ba năm qua đi, La Thành vẫn ngồi vững vàng trên bảo tọa đệ nhất hệ chiến đấu cơ giáp, nhưng bằng hữu lại chỉ có bốn cái, những người khác thấy hắn như thấy ôn dịch, đi gần hắn cũng không muốn đi. Thậm chí lúc này đây tại thi đấu đoàn đội cơ giáp, nhà trường yêu cầu đội ngũ cần 6 người mà cũng không ghép được đủ số.

Kỷ Gia Duyệt bọn họ nhất trí cho rằng thanh danh bại hoại của La Thành là Christine giở trò quỷ, rốt cục thì vị trí hắn lúc nào cũng đứng sát sau La Thành, bắt đầu từ khảo hạch nhập học nơi chốn đều bị La Thành đè đầu, không cam lòng muốn trả thù cũng thực bình thường.

Lần này thi đấu đoàn đội càng là chọc trúng chỗ đau của La Thành, nếu là bọn họ báo danh còn báo không được, chẳng phải là làm trò cười cho thiên hạ sao! Christine không chừng còn cười nhạo bọn họ như thế nào, đây là điều bọn họ không thể chịu đựng được.

Kỷ Gia Duyệt lòng đầy căm phẫn, nhanh nhanh về nhà tìm Diệp Tố.

"Di, ngươi hiện tại hẳn phải ở trường đi học, như thế nào đã về nhà?" Kỷ lão bản vẻ mặt ngạc nhiên cùng lo lắng, "Cùng người đánh nhau? Muốn bồi thường tiền? Bồi thường nhiều ít ngươi nói thẳng đi, lão ba ta thừa nhận được."

Kỷ Gia Duyệt nhìn chằm chằm Diệp Tố, "Ta có việc cần người hỗ trợ, hắn đi."

Diệp Tố ngẩn ra, hắn có thể giúp đỡ cao tài sinh *(sinh viên tài giỏi?)* cái gì.

Kỷ lão bản không suy nghĩ liền đem Diệp Tố đẩy cho Kỷ Gia Duyệt, "Đi, lần này tính lương coi như ngươi đi công tác, mỗi giờ thêm mười đồng tiền, hảo hảo làm, tiểu tử, ta xem trọng ngươi!"

Kỷ Gia Duyệt lôi kéo Diệp Tố đi, vừa đi vừa nói chuyện: "Ta sẽ không đồng ý ngươi ở nhà ta."

Diệp Tố nghĩ thầm: Ngươi không đồng ý cũng vô dụng, ta thiếu tiền ba ngươi.

"Trừ phi ngươi giúp ta cái này."

Diệp Tố:……

"Cái gì?"

Kỷ Gia Duyệt hiếm khi mà do dự, mới không tự tin lắm mà nói: "Ngươi tham gia cùng ta thi đấu cơ giáp."

Diệp Tố tránh khỏi tay hắn: "Có khi ngươi vẫn nên để ta ra đường cái sống đi."

"Thi đấu cơ giáp Hoa Đô Đại Học, ngươi không nghĩ tới xem xem sao?"

"Không nghĩ!" Diệp Tố lại không ngờ-u, tuy rằng hắn không quá hiểu rõ đại học hiện tại, nhưng hắn biết mình biết ta a, cơ giáp rách nát một lần còn chưa chạm qua thì đi tham gia thi đấu cái gì? Không sợ mất

mặt xấu hổ à.

Diệp Tố quay đầu liền đi, Kỷ Gia Duyệt này quả thực giống người điên, ngày hôm qua thì hoang tưởng hắn là tư sinh tử *(con riêng)* của Kỷ lão bản, hôm nay liền nảy ra ý tưởng kỳ lạ muốn hắn tham gia thi đấu cơ giáp.

"Nhưng mà nếu ngươi không giúp ta, ta không tham gia thi đấu được."

Diệp Tố đột nhiên nghe được thanh âm Kỷ Gia Duyệt đáng thương hề hề như vậy, bỗng nhiên liền có điểm không đành lòng.

Hắn chỉ là cử động một cái, trước mắt Kỷ Gia Duyệt liền sáng lên, vội vàng gửi tin cho bọn La Thành: Dùng kế hoạch C.

"Kế hoạch C là kế hoạch gì?" Trương Diêu Phong mờ mịt hỏi.

Địch Cảnh: "Một ép, hai dụ dỗ, ba thắt cổ. Chính là chúng ta tranh thủ hắn đồng tình, xem ra hắn là cái người mềm lòng."

"Oa, ngươi giỏi quá!" Trương Diêu Phong khen thập phần vui vẻ.

Địch Cảnh mặt vô biểu tình quay đầu, Trương Diêu Phong thế mà từ cặp mắt sau kính râm kia thấy được châm chọc trần trụi.

"Khụ khụ, tốt xấu gì cũng một thời vợ chồng……" Trương Diêu Phong sờ sờ cánh tay, hảo lạnh lùng, yên lặng rời xa Địch Cảnh.

Thực mau, cửa phòng huấn luyện mở ra, Kỷ Gia Duyệt dẫn một thiếu niên soái khí mười bảy mười tám tuổi tiến vào.

"Quả nhiên rất tuấn tú!" Mập mạp tâm tư thiếu nam bùng nổ, là người đầu tiên xông lên, một bên bắt tay một bên nói: "Ngươi chính là Diệp Tố đi, ta nghe Gia ca nói đến ngươi vài lần, thật là nghe tiếng không bằng nhìn gặp mặt, gặp mặt không bằng ước pháo……"

Diệp Tố tay rút về, lòng bàn tay liền nhiều thêm một tấm card.

"Này là cái gì?" Hoa Đô khách sạn thẻ phòng vip số 419?

Diệp Tố quay đầu nhìn Kỷ Gia Duyệt.

"Ta đều có một tá, đừng để ý hắn." Kỷ Gia Duyệt từ trong túi móc ra một chồng thật dày thẻ vip khách sạn, "Ta giới thiệu cho ngươi những người khác."

Dưới ánh mắt u oán của mập mạp, Diệp Tố bỗng thực hối hận chính mình nhất thời mềm lòng nói muốn đến xem, đây đều là những người thế nào a.

"La Thành, thiên tài cấp S, Cảm Thái sắc bén."

La Thành ngồi, hai chân gác trên bàn trà, thấy vậy nâng nâng mí mắt nhìn thoáng qua Diệp Tố, rõ ràng là góc độ nhìn lên lại tạo ra ý vị trên cao nhìn xuống.

"Địch Cảnh, cấp A, Cảm Thái do thám."

"Ngươi hảo." Địch Cảnh lễ phép gật đầu.

"Trương Diêu Phong, cấp A+, Cảm Thái tinh chuẩn."

Trương Diêu Phong hơi hơi mỉm cười, "Hoan nghênh ngươi gia nhập chúng ta."

Diệp Tố vội nói: "Trước đừng hoan nghênh, ta chưa nói muốn tham gia."

Trương Diêu Phong dừng lại, ngay sau đó dưới ánh mắt ám chỉ của Kỷ Gia Duyệt, ôm ngực nói: "Nghe ngươi nói như vậy, ta rất khổ sở."

Kỷ Gia Duyệt nheo mắt, lôi kéo mập mạp lại đây che trước tên Trương Diêu Phong mất mặt xấu hổ này, "Mập mạp, cấp A, Cảm Thái dày trọng. Còn có ta, cấp A+, Cảm Thái nhạy bén."

Hắn giới thiệu không thể nghi ngờ là một loại biểu đạt hữu hảo, không ai vừa gặp mặt đã bại lộ cấp bậc tinh thần lực bản thân cùng Cảm Thái, chỉ tiếc Diệp Tố cái gì cũng không hiểu, chỉ nhìn năm người này.

Kỷ Gia Duyệt đợi một lúc lâu, rốt cuộc nhịn không được hỏi: "Còn ngươi?"

Diệp Tố nghe xong liền tự giới thiệu: "Diệp Tố, B-, Cảm Thái tinh tế."

"Có B-, ngươi có được không a?" La Thành ghét bỏ.

"Không được." Diệp Tố lanh lẹ mà tiếp chuyện, lại nói với Kỷ Gia Duyệt: "Ngươi vẫn là tìm người khác đi."

Địch Cảnh hung hăng đá cẳng chân La Thành, nghiến răng nói: "Lại đuổi người ta đi thì ngươi chuẩn bị tâm lý đón Ha Ha vào đội ngũ đi."

Husky vừa nghe đến tên mình, lập tức từ trong góc tung ta tung tăng chạy ra, thè lưỡi cọ Địch Cảnh.

"Không gọi ngươi, xê ra một bên đi."

"Ô…" Ha Ha ủy khuất mà rời đi, mỗi bước đi đều lưu luyến, thấy chủ nhân cũng không liếc nhìn mình một cái, mệt tim mà nằm ăn vạ trên sàn nhà.

"Diệp ca, đừng đi!" Thời điểm mấu chốt vẫn là mập mạp giữ người lại, nhưng hiệu quả……

Diệp Tố nhấc chân liền chạy.

"Từ trước có một cái nam hài, hắn là một thiên tài." Địch Cảnh đứng lên, mặt bị kính râm che nhìn không đến cảm xúc, chỉ là thanh âm thập phần trầm thấp.

Diệp Tố đã chạy đến cạnh cửa, lại phát hiện thế nào cũng không mở được, chỉ có thể nghe Địch Cảnh lải nhải.

"Hắn đã từng có cái gia tộc huy hoàng, hắn mang theo gánh nặng và vinh dự phục hưng gia tộc mà vượt qua muôn vàn khó khăn thi được vào Hoa Đô Đại Học. Hắn nên trở thành người vạn chúng chú mục, nhưng đố kỵ khiến người nào đó làm ra sự tình thương tổn hắn. Thiên tài bị âm mưu đối thủ vây khốn, hắn chỉ có bốn bằng hữu. Nhưng là thi đấu lần này lại yêu cầu tổ đội dự thi sáu người, nam hài đau khổ cầu người lại không có một người chịu giúp đỡ hắn. Hắn dường như sắp mất đi cơ hội lần này, sẽ bị người cười nhạo, sẽ để đối thủ của hắn càn rỡ, hy vọng phục hưng gia tộc của hắn sẽ cứ như vậy mà thất bại. Ngươi nhẫn tâm nhìn một cái nam hài không làm sai điều gì gặp loại đáng thương cực khổ này sao?"

Diệp Tố tay đặt trên tay nắm cửa rũ xuống, hắn không biết nam hài này rốt cuộc là chỉ ai, nhưng điều người này trải qua lại rất giống hắn, bị đối thủ lấy thủ đoạn bỉ ổi cản trở, mất đi một lần cơ hội quan trọng nhất, trời đất không ai dung. Loại này thống khổ, hắn hiểu rõ.

Địch Cảnh đến gần hắn, thanh âm dần cao vút lên: "Hiện tại, chỉ cần ngươi gật đầu, nam hài kia có thể lấy được vé vào cửa thi đấu, sau đó lấy thực lực của mình đánh bại đối thủ, làm người cười nhạo hắn chỉ có thể hâm mộ, làm người chửi bới hắn tự biết xấu hổ, làm người hãm hại hắn hoảng sợ không chịu nổi một ngày, làm lão tổ phụ chờ hắn ở nhà vui mừng không thôi! Làm bằng hữu chúng ta có thể kiêu ngạo mà nói với người khác, ta là hảo bằng hữu của hắn, ở thời điểm hắn khó khăn nhất ta cũng chưa từng bỏ rơi hắn."

Phòng huấn luyện bỗng nhiên lâm vào trầm mặc quỷ dị.

La Thành, nam hài "Đáng thương" nghe một đống lời nói này, cư nhiên cảm xúc không tên nào đó trỗi dậy, hắn hừ một tiếng, nỗ lực xua đuổi cảm giác kỳ quái trong lòng.

Diệp Tố ngơ ngẩn, đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà ngẫm lại, nếu có người trợ giúp hắn thì sẽ ra sao? Giúp hắn đòi lại công đạo, giúp hắn đường đường chính chính mà dùng nghiên cứu của mình đánh bại Kế Vi Thường, khiến Triệu giáo thụ hối hận lựa chọn hắn làm ra. Nếu thực sự có một người như vậy, hắn nhất định sẽ quá vui mừng mà khóc đi.

Mà hắn, hiện tại có thể trở thành loại người mà mình khát vọng nhất.

"Ta, có thể làm cái gì?"

Địch Cảnh cười.

14. Chương 13: Trận Đấu

"Đầu tiên, ngươi cần ngụy trang thành học sinh trường chúng ta……"

"Từ từ!" Diệp Tố cắt lời Kỷ Gia Duyệt, "Ngụy trang? Có thể hay không nói chuyện đáng tin chút, ta không ăn qua thịt heo cũng xem qua heo chạy, học sinh Hoa Đô Đại Học là có thể ngụy trang sao?" Nếu là có người giả dạng học sinh bắc đại Thanh Hoa còn tham gia thi đấu vạn chúng chú mục*, một giây sau liền bị lột da rút gân đi.

**chú ý*

Kỷ Gia Duyệt vừa thấy Diệp Tố lại có ý tứ lùi bước, vội vàng nói: "Ngươi không cần lo lắng, nguyên nhân là vì không ai dám giả mạo học sinh trường chúng ta, cho nên người khác sẽ không nghĩ ngươi dám làm như thế. Chúng ta sẽ làm giả học tịch cho ngươi, giấu diếm được rà quét có lệ lúc mở màn thi đấu xong liền không thành vấn đề."

"Nếu không thể gạt được thì sao?" Diệp Tố lãnh lãnh hỏi.

"Không gạt được……" Kỷ Gia Duyệt nhăn mi.

Địch Cảnh đúng lúc nói: "Không gạt được cứ nói ngươi bị La Thành cầm dao kề cổ bức ngươi, dù sao xú danh hắn đã rõ ràng, không lo lại thêm chút tội danh."

La Thành siết chặt nắm tay.

"Ha Ha." Địch Cảnh nhẹ giọng hô, Husky lập tức một nhảy ba nhảy.

La Thành cắn răng dùng một tay đè lại tay kia, ráng cười với Diệp Tố: "Dù sao sẽ không để ngươi gánh tội thay!"

Diệp Tố nhìn nhìn Địch Cảnh, nửa khuôn mặt thon gầy lộ ra ngoài kính râm trông có vẻ phá lệ cao thâm khó đoán. Diệp Tố chính là bị một đám lời hắn nói dụ dỗ đáp ứng cái yêu cầu hoang đường này của bọn họ, ẩn ẩn cảm thấy hắn thực không đơn giản, Diệp Tố đối hắn cảm thấy nồng đậm tò mò: "Ở trong nhà đeo kính râm vẫn thấy rõ sao?"

La Thành mặt đang giận lại tươi lên, cười ha ha: "Hắn là cái người mù, không mang kính râm cũng thấy không rõ."

Diệp Tố:……Lấy nỗi đau người khác làm trò cười thế mà được sao? Diệp Tố bắt đầu hoài nghi cái thiên tài La Thành này không có bằng hữu là do âm mưu hay do hắn tự chuốc lấy.

"A." Địch Cảnh cười lạnh một tiếng, tháo kính râm xuống.

Tê —— Diệp Tố nhịn không được hít hà một hơi, đó là một đôi đôi mắt chỉ có mênh mông màu xám, không có đồng tử không có tròng trắng mắt, bộ dáng giống như đem tròng mắt màu đen đánh nát rồi quấy đục cùng tròng trắng *(như đánh trứng lòng đỏ với lòng trắng ấy nhỉ)*, tràn ngập tĩnh mịch cùng khủng bố.

Phản ứng của Diệp Tố không chút nào ngoài ý muốn Địch Cảnh, hắn bình tĩnh mà mang kính râm lên, "Ta sợ ngươi ngay từ đầu nhìn thấy ta dạng này sẽ sợ tới mức xoay người lập tức chạy."

Nghe hắn tự bêu rếu bản thân như vậy, Diệp Tố trong lòng thực hụt hẫng, hắn chính là lòng mềm yếu nên mới không đành lòng cự tuyệt người khác.

"Được rồi, Tái ông mất ngựa nào biết có phúc." Trương Diêu Phong cười hì hì nói, tựa hồ đám bằng hữu Địch Cảnh đều không kiêng kị vấn đề mắt hắn, "Tuy rằng đôi mắt hắn mù, nhưng cũng đánh bậy đánh bạ có được cụ tượng hóa vũ khí con mắt thứ ba. Loại cụ tượng hóa vũ khí này rất hiếm thấy, so với hai con mắt kia đương nhiên hiếm lạ hơn."

Đây là lần thứ ba Diệp Tố nghe đến cụ tượng hóa vũ khí, một lần là trong sách, một lần khác là nghe Nick nói Triết Tu đang cố gắng luyện tập tinh thần lực hi vọng sớm ngày cụ tượng hóa ra vũ khí. Hắn có điểm tò mò không biết cụ tượng hóa vũ khí đến tột cùng là cái gì.

Khi hắn hỏi ra điểm này, đến Địch Cảnh cũng phải thay đổi sắc mặt.

Kỷ Gia Duyệt run run: "Ngươi đừng nói là, ngươi còn chưa cụ tượng hóa ra vũ khí?"

"Hẳn là không có." Diệp Tố vô tội mà lắc đầu.

Phòng huấn luyện đột nhiên yên tĩnh đến mức tiếng tim đập đều nghe thấy.

"Hiện tại thay đổi người còn kịp sao?" Kỷ Gia Duyệt hữu khí vô lực hỏi.

Lúc này là La Thành phản đối, tròng mắt màu lam nhạt liếc một cái: "Đổi cái gì đổi, dù sao chúng ta cũng không trông cậy hắn có thể giúp gì chúng ta, hắn có phế vật thế nào cũng mạnh hơn Husky. Bất quá……" Hắn lại nói sang chuyện khác, khiển trách Diệp Tố tới: "Người bình thường muộn nhất 15 tuổi đã có thể thức tỉnh tinh thần lực, người ngốc thì cùng lắm trong vòng hai năm đều có thể cụ tượng hóa ra vũ khí, mặc kệ vũ khí hữu dụng vô dụng ít nhất cũng có cái hình dạng. Ngươi hiện tại đã bao lớn rồi? Phế vật thành như vậy, ba ngươi biết không?"

"Không biết." Diệp Tố thành khẩn trả lời, ba hắn chỉ biết con hắn là cái cao tài sinh hóa học hệ, nào biết cái gì tinh thần lực.

La Thành tức giận đến trợn trắng mắt.

"Đối đãi minh hữu không cần quá hà khắc." Trương Diêu Phong vỗ vỗ La Thành, vung tay lên khoe ra, một bộ cung tiễn khắc hoa văn cổ xưa thế nhưng từ hư không xuất hiện trong tay hắn.

Thấy Diệp Tố sửng sốt, làm ảo thuật sao?

"Đây là cụ tượng hóa vũ khí của ta." Trương Diêu Phong đắc ý mà chuyển chuyển tay, làm cái tư thế kéo cung, "Biệt danh "nửa bước quân", ngươi biết có nghĩa là gì không? Chính là nói ta trong khoảng cách một năm ánh sáng, xạ kích lệch lạc sẽ không vượt qua nửa bước!"

Diệp Tố cảm thấy thế giới quan của mình lại bị đập nát một lần nữa.

"Thủ pháp khoa trương không biết xấu hổ vẫn được ngươi vận dụng đến xuất thần nhập hóa a." Địch Cảnh trào phúng Trương Diêu Phong một câu, nói với những người khác: "Đừng suy nghĩ nhiều như vậy, tranh thủ cuối cuần trước khi thi đấu bắt đầu thay nhau dạy Diệp Tố điều khiển cơ giáp, ít ra đoạn đường từ phòng chờ đến đấu trường cũng phải đi được."

"Từ từ……"

"Lại có chuyện gì?" Năm cặp mắt chớp lóe nhất trí mà nhìn Diệp Tố chằm chằm, trừ bỏ mập mạp mang theo một chút ai oán, những người khác đều như sắp phun lửa, tựa hồ chỉ cần Diệp Tố nói một chữ không, bọn họ liền dám trái hiến pháp Liên Bang làm một chút chuyện bất hảo.

Diệp Tố dĩ nhiên không sợ: "Ta giúp các ngươi có hay không chỗ tốt? Ta đến bây giờ còn thiếu tiền Kỷ lão bản đâu."

“Đoàn đội đoạt giải nhất thi đấu sẽ được khen thưởng mỗi người một đài siêu việt IV-hình cơ giáp.”

“Ta không cần cơ giáp a.”

“Một đài cơ giáp giá trị một ngàn vạn.”

“Hảo, thành giao. Ta nhất định sẽ nỗ lực học tập!”

Phòng huấn luyện hệ chiến đấu cơ giáp Hoa Đô Đại Học, một đám tương lai hy vọng của Liên Bang vì một hồi thi đấu mà vắt hết óc, khí thế ngất trời chuẩn bị. Mà ở Lạc Tượng tinh hệ xa xôi, hai ngọn núi cõng Liên Bang trên lưng đang vì nhìn đến cảnh tượng ảm đạm trước mắt mà thất thần.

Vũ trụ phần lớn là yên tĩnh vắng vẻ, cho dù một siêu tân tinh nổ mạnh cũng không gây tổn hại gì cho vũ trụ. Nhưng mà yên tĩnh nơi này lại tựa hồ cao hơn một cấp bậc, không có lực hấp dẫn tồn tại, sao trời cô đơn mà trôi nổi trong vũ trụ, tựa hồ vĩnh hằng bất động. Nói là cô đơn, còn có điểm qua loa. Tinh cầu nơi này không có sinh mệnh, không có quỹ đạo vận hành, sẽ không sáng lên, cứ như một người đã chết đi thật lâu.

Hàn Nghiệp điều khiển tinh hạm tư nhân đáp xuống một cái tinh cầu trong đó, tức khắc, tinh hạm chìm xuống hơn phân nửa. Hóa ra cái tinh cầu này sớm đã sa hóa, hóa thành tro bụi. Hàn Nghiệp bất đắc dĩ mở ra hình thức trôi nổi, lúc này mới miễn cưỡng bay là là mặt đất.

Tinh cầu đường kính ước chừng 3 vạn km toàn bộ đều như thế này, dãy núi mặt ngoài nhìn qua phập phồng, kỳ thật đều đã thành cát bụi, nhẹ nhàng chạm một cái liền sụp đổ.

Tinh cầu này đã tử vong, là hủ bại từ trong ra ngoài, so với Nhất Tâm tinh bị hủy diệt do lúc trước gặp trùng triều càng thêm hoàn toàn.

“Thật đáng sợ.” Kỳ Hựu Cảnh thở dài, nhân loại đối với sao trời có kính sợ không lời, đột nhiên nhìn thấy tinh cầu chết hoàn toàn như thế, khó tránh khỏi mà sinh ra cảm giác vô lực. Sao trời đều bị như vậy, huống chi nhân loại đâu?

Hàn Nghiệp hơi nhấp môi, cảnh tượng trước mắt rất gần với suy đoán của hắn.

“Tiếp tục đi địa phương tiếp theo.”

Tinh hạm rời đi tinh cầu này, lấy quỹ đạo cong bay vào vũ trụ, tìm được mục tiêu tiếp theo, lại đáp xuống.

Như cũ là một cái tinh cầu hoàn toàn tử vong.

Như thế bảy lần, Hàn Nghiệp cùng Kỳ Hựu Cảnh trong một góc ở tinh hệ Lạc Tượng xa xôi phát hiện tổng cộng bảy cái tinh cầu không có chút sinh cơ nào, có hằng tinh, có hành tinh, cũng có vệ tinh*. Vũ trụ to lớn, đủ loại tinh cầu, nếu không phải Hàn Nghiệp có manh mối, bảy viên tinh cầu này không biết khi nào mới có thể được người ta ngẫu nhiên phát hiện. Rất có khả năng sẽ bị tiêu tán trong dòng sông lịch sử dài đằng đẵng, không để lại một tia dấu vết. Như vậy, cũng không có ai biết chuyện cũ bi tráng đã xảy ra trên bảy cái tinh cầu này.

**hằng tinh là ngôi sao có thể đốt cháy phát ra ánh sáng (vd: mặt trời), hành tinh là thì không (vd: trái đất), vệ tinh là ngôi sao có quỹ đạo vòng quanh một hành tinh (vd: mặt trăng).*

Tinh hạm rời xa địa phương tĩnh mịch này, đi hướng có sao trời với càng nhiều sắc thái.

"Chứng cứ như vậy còn chưa đủ." Kỳ Hựu Cảnh bình phục tâm tình, hắn không phải muốn làm khó dễ Hàn Nghiệp, chỉ là, Hàn Nghiệp vì giả thuyết này mà trả giá thời gian mười mấy năm, lưng đeo vô số bêu danh, nếu không có chứng cứ thuyết phục mạnh mẽ, hắn không thể để Hàn Nghiệp cứ tiếp tục như vậy mà rơi xuống.

Hàn Nghiệp tựa hồ dự đoán được hắn sẽ nói như vậy, cũng không cãi lại, chỉ là mở ra mấy quyển thư tịch.

Đầu tiên là 《Nhân tộc sử ký · Chu Tư liệt truyện》, truyền kỳ ba trăm vạn năm trước — Chu Tư tướng quân là một tòa tượng đài không bao giờ ngã trong lịch sử nhân loại, cấp bậc tinh thần lực SS, khí lực cường kiện, cả đời hắn chiến tích chồng chất. Dưới trướng có bảy tên mãnh tướng, đều là chiến tướng cấp S, nơi đi qua đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, lúc đó không ai dám phạm vào tòa núi này. Đây cũng là niên đại huy hoàng mà nhân loại đứng lên quật khởi, Chu Tư tướng quân dẫn dắt nhân loại lấy được địa vị kiên cố trong liên minh vạn tộc, lúc đó không chủng tộc nào dám coi khinh Nhân tộc.

Chu Tư tướng quân cả đời có vô số chiến dịch huy hoàng để hậu nhân kể chuyện say sưa, rất nhiều chiến tích đều được dùng làm tài liệu giảng dạy tại trường quân sự. Trong đó chiến dịch để người ta cảm thấy kỳ quái cũng thần bí nhất là Lạc Tượng, đúng là đã xảy ra tại tinh hệ Lạc Tượng này. Lúc đó Lạc Tượng tinh hệ còn chưa có tên, chỉ được đánh số. Lúc ấy, Tượng tộc *(voi)* thân hình thật lớn, sức lực vô song đối nhân loại như hổ rình mồi, càng lúc càng ép sát lãnh thổ Nhân tộc. Chu Tư lĩnh mệnh thảo phạt Tượng tộc, hai bên lui tới lẫn nhau có thắng có bại, nhưng tóm lại vẫn là nhân loại tổn thất thảm trọng.

Vào lúc nhân tâm hoảng sợ cực độ, Tượng tộc bất ngờ khởi xướng công kích quyết chiến, Chu Tư khó lòng phòng bị, hắn có lợi hại thế nào cũng chỉ là Nhân tộc yếu ớt, khó có thể ngăn cản cảnh tượng sụp đổ của Nhân loại. Đoạn thời gian kia, nhân loại đều bi quan mà cho rằng Nhân tộc sắp tuyệt chủng.

Làm người không tưởng tượng được chính là, Chu Tư mang theo quân đội một đường tiến đến Lạc Tượng tinh hệ quyết tâm tiến hành phản kích.

Phản kích nội dung cụ thể không ai biết, chỉ biết là, khi Chu Tư rời khỏi Lạc Tượng tinh hệ, bên người chỉ còn lại ba gã mãnh tướng cùng một vạn binh lính. Mà thời điểm hắn đi vào, mang theo hai trăm triệu quân đội.

Mà chục tỷ Tượng tộc, liền một cái sinh mệnh cũng không có đi ra. Bởi vậy được gọi tên là Lạc Tượng tinh hệ.

Chiến dịch này không chỉ oanh động nhân loại, cũng oanh động Vạn tộc vũ trụ, vô số chủng tộc bắt đầu coi trọng Nhân tộc, một lần nữa đánh giá lại thủ đoạn ngoại giao.

Chu Tư tướng quân cùng cấp dưới không để lại bất kỳ tin tức gì về chiến dịch này, khi bọn họ tuổi đã già lại gặp trùng tai 10 vạn năm một lần. Chu Tư tướng quân tóc trắng xoá mặc áo giáp, cầm binh khí một lần nữa lên chiến trường, cuối cùng cùng Trùng tộc liều mạng mà đồng quy vu tận. Đây cũng là nạn sâu bệnh mà nhân loại bị tổn thất ít nhất theo lịch sử ghi lại.

Thẳng đến hôm nay, cũng không ai biết Chu Tư tướng quân tại Lạc Tượng tinh hệ làm gì. Thậm chí có học giả lịch sử bắt đầu khảo chứng chiến dịch Lạc Tượng, chỉ là lúc ấy mọi người cho rằng Chu Tư được thần thánh hóa chứ kỳ thật căn bản chiến dịch này chưa từng xảy ra.

Kỳ Hựu Cảnh đương nhiên biết một đoạn lịch sử này, hắn giật mình một cái: "Ngươi nói, bảy cái tinh cầu tử vong kia, có quan hệ cùng chiến dịch Lạc Tượng?"

15. Chương 14: Lịch Sử

Hàn Nghiệp gật đầu.

Kỳ Hựu Cảnh nghẹn họng nhìn trân trối thật lâu, "Hắn tại sao làm được?"

"Bảy tên tướng cấp S cấp dưới của hắn mượn dùng lực lượng của bảy cái tinh cầu, nếu đem năng lượng tinh cầu trong nháy mắt toàn bộ rút ra, hơn nữa nhân loại tinh thần lực có khả năng tăng phúc, uy lực kia……" Hàn Nghiệp chưa nói xong, nhưng Kỳ Hựu Cảnh có thể tưởng tượng ra đó là kiểu gì uy lực.

Vũ khí nhân tộc bọn họ hiện tại sử dụng đa số là vũ khí quang học, tựa như lãnh nhiệt xạ tuyến sóng X, súng phóng điện, cùng các loại pháo quang tử sóng ngắn,… Quang cũng chỉ là một loại năng lượng của tinh cầu, tựa hồ dùng mãi không cạn. Một cái cửu tinh vũ khí lợi hại nhất cũng chỉ có thể chứa năng lượng khoảng 9000 đơn vị quang học, mà một cái tinh cầu đường kính 1 triệu km có khả năng chứa năng lượng đạt tới hàng nghìn tỷ đơn vị quang học. Còn chưa kể đến hành tinh, vệ tinh còn có năng lượng khoáng thạch, năng lượng từ trường,…

Nếu có thể nháy mắt rút ra năng lượng của cả một tinh cầu, bất luận là hằng tinh hay hành tinh, uy lực kia có thể hủy diệt thiên địa. Huống chi còn có nhân loại tinh thần lực tăng phúc.

**tăng phúc: buff*

Tinh thần lực nhân loại tuyệt đối là ban ân của Chúa trời, nó có thể tiến hành tăng phúc với kết cấu đã ổn định. Tỷ như một đài cơ giáp có lực công kích ban đầu là một vạn lăng *(ai biết cái đơn vị này giúp với)*, người tinh thần lực cấp A sử dụng cơ giáp này có thể tạo thành thương tổn 1 vạn 2 lăng, mà tinh thần lực cấp S có thể tăng phúc 50%, đạt tới 5000 lăng! Loại tăng phúc này áp dụng tương tự với tốc độ, phòng ngự.

Năng lượng hoàn chỉnh của bảy cái tinh cầu, hơn nữa bảy chiến sĩ cấp S.

Thật đáng sợ.

Kỳ Hựu Cảnh líu lưỡi: "Tuy rằng nghe xong nhân tâm phấn chấn, nhưng kỹ thuật này căn bản không phải nhân loại chúng ta có thể nắm giữ, không, phải nói rằng, trước mắt tất cả các chủng tộc văn minh đều không làm được chuyện rút hết năng lượng sao trời, nếu không nhân loại chúng ta đã sớm xưng bá vũ trụ."

Lông mày Hàn Nghiệp hơi hơi nhăn lại, biểu tình mờ ảo nói: "Cho nên ta dùng mười năm đi chứng thực."

"Ngươi chắc chắn?" Kỳ Hựu Cảnh không phát hiện ngữ khí mình có chút cấp bách.

Tay lại lần nữa huy động, Hàn Nghiệp mở ra một hình chiếu không gian ba chiều, bên trong hiện ra một cái kết cấu hình trụ trong suốt chậm rãi chuyển động, mặt trên mặt dưới có hai bát giác, ở giữa là những đường cong thập phần huyền ảo, lấy kỳ quái góc độ mà vặn vẹo xoay tròn biến động.

Nếu Diệp Tố ở chỗ này, nhất định sẽ kêu lên, cái này cực kỳ giống bát quái đồ, chẳng qua là lập thể, so bát quái đồ phẳng càng thêm phức tạp thâm ảo.

"Ta gọi nó là tinh quẻ, là vật phẩm duy nhất tiền nhiệm cục trưởng mười ba năm trước lưu lại."

Kỳ Hựu Cảnh nghe được "Mười ba năm trước" ánh mắt tối xuống, đó là một hồi tai kiếp của Minh Viện, gần một nửa thành viên Minh Viện hy sinh trong chiến dịch lần đó, hai vị cục trưởng phụ trợ tư cùng hành quân tư tiền nhiệm đồng dạng tử vong, chấp hành tư cục trưởng cùng giám sát tư cục trưởng tiền nhiệm lần lượt tự nhận lỗi từ chức. Minh Viện lâm vào tê liệt, thiếu chút nữa bị Liên Bang chủ tịch dã tâm bừng bừng thủ tiêu thu nạp. Lúc ấy Hàn Nghiệp mới 17 tuổi, nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, không chỉ kéo dài hơi thở thoi thóp của chấp hành tư, cũng khôi phục một đường sinh cơ cho Minh Viện.

Hiện giờ nghe đến vật phẩm do tràng tai nạn kia lưu lại, Kỳ Hựu Cảnh tâm tình phức tạp.

"Ta vẫn luôn không rõ Minh Viện vì cái gì sẽ quyết tuyệt mà chấp hành một chiến dịch mà thu hoạch kém xa cái giá phải bỏ ra, tận đến khi ta nhìn trộm được sự huyền bí của tinh quẻ này." Hàn Nghiệp nói, cấy một tọa độ 3D vào tinh quẻ, lại điền bảy cái tọa độ vào, Kỳ Hựu Cảnh biết đó là tọa độ bảy cái tử tinh bọn họ vừa tìm được.

Bảy điểm trên quẻ tinh đồ lần lượt sáng lên, giống như bảy cái ấu tiểu tinh cầu.

"Ngươi xem." Hàn Nghiệp chỉ vào những điểm ở trên, ngón trỏ thon dài hữu lực theo trình tự từng điểm chỉ xuống.

Kỳ Hựu Cảnh tinh tế quan sát, đột nhiên phát hiện bảy điểm này nhìn qua dường như hỗn độn không có trật tự, nhưng lại đều phân bố chính giữa những đường cong vặn vẹo trên tinh quẻ, lấy một loại phương thức hô ứng quỷ dị mà nối tiếp hai mặt trên dưới tinh quẻ, khiến bảy cái tinh cầu vốn cách xa nhau hợp thành một kết cấu đơn giản lại không tầm thường, tràn ngập huyền ảo cùng thần bí. Tức khắc, toàn bộ quẻ đồ lấy bảy điểm này làm trung tâm mà xoay tròn xung quanh, Kỳ Hựu Cảnh nhắm mắt lại, có thể tượng tượng được bảy cái tinh cầu kia cũng lấy phương thức này liên kết với nhau khiến toàn bộ tinh hệ Lạc Tượng lấy chúng nó làm trung tâm mà xoay tròn, lực lượng cường đại đủ để thay đổi vũ trụ quy tắc.

Kỳ Hựu Cảnh hô hấp dồn dập, ánh mắt phát ra ra quang mang: "Nếu đây là thật sự……"

"Nếu là thật sự, chúng ta liền không cần lấy lòng liên minh Vạn tộc, không cần kiêng kị Trùng tộc." Hàn Nghiệp nhẹ giọng nói, đồng dạng tràn ngập hướng tới, chỉ tiếc……

"Điều kiện quá hà khắc, trên dưới năm trăm vạn năm, cũng chỉ có Chu Tư thành công một lần. Ta tới bây giờ cũng chỉ lý giải thô sơ được một chút bề nổi, ta biết bảy viên tinh cầu này cùng bảy tên tướng sĩ phải có liên kết nào đó mới tiến hành được, ta cũng mơ hồ có thể dựa vào tinh quẻ tính toán ra tin tức đại khái của bảy tên chiến sĩ, nhưng ta lại không biết liên hệ giữa hai bên đến tột cùng là như thế nào."

"Cảm Thái của ngươi!" Kỳ Hựu Cảnh nhớ tới cái gì, "Cảm Thái ngươi so với Chu Tư càng độc đáo hi hữu, nếu là ngươi, có hay không cơ hội tái hiện!"

Hàn Nghiệp nặng nề cười: "Ta đang mò mẫm, cho nên ta không thể đi tiền tuyến, ta cần thời gian, cũng cần đi khắp mọi ngóc ngách để tìm kiếm bảy tên chiến sĩ của ta."

Gánh thì nặng mà đường thì xa.

Kỳ Hựu Cảnh thở dài một hơi: "Ngươi dùng mười năm mới tìm ra một chút manh mối như vậy, còn cần thời gian bao lâu mới có thể chạm đến trung tâm? Có thể cả đời ngươi cũng tìm không thấy, cả đời bị người khác chửi là kẻ nhu nhược, dựa vào Hàn gia tham sống sợ chết."

"Kia cũng tốt hơn là vĩnh viễn sống bên lề lịch sử." Hàn Nghiệp nhập thần mà nhìn tinh quẻ thong thả xoay tròn, chờ mong nó giữa thiên địa nở rộ quang mang trí tuệ chỉ thuộc về Nhân tộc.

Là lịch sử mà Nhân tộc chưa bao giờ trải qua. Đây là Hàn Nghiệp chưa từng nói ra, Kỳ Hựu Cảnh minh bạch.

"Nhưng lần này ngươi mang về ba cái hài tử không có một cái nào tinh thần lực cấp S, ngươi tính toán sai rồi."

Hàn Nghiệp khẽ thở dài: "Đây là tính toán ta làm ra sau rất nhiều lần nghiệm chứng, hẳn là không sai, chẳng qua có sự tình gì đó ta không đoán trước được xảy ra. Cho nên lần này ta còn muốn đi một nơi nữa, tiến thêm một bước nghiệm chứng tư liệu phép tính."

"Nơi nào?"

"Đi theo một trong bảy tên mãnh tướng của Chu Tư tướng quân, cũng là người cuối cùng sống sót trong ba người còn lại, cố hương của Osborne. Người này có chút đáng ngờ ta muốn tìm hiểu."

Tinh hạm tăng tốc giữa vũ trụ vô ngần, hướng một cái ngũ đẳng tinh cầu mà đi.

Trên đường, Hàn Nghiệp lại lấy ra mấy quyển sách đưa cho Kỳ Hựu Cảnh.

"Sách ngươi xem còn nhiều hơn ta cái này giám sát tư cục trưởng." Kỳ Hựu Cảnh bất đắc dĩ tiếp nhận.

Quyển đầu tiên là loại truyền kỳ dã sử, trong đó có một phần Hàn Nghiệp đã đánh dấu sẵn, Kỳ Hựu Cảnh đương nhiên cũng chỉ đọc phần này.

Đây là một truyền kỳ về một nhóm hải tặc ở ngân hà Smolen, trong đó đầu lĩnh hải tặc râu xồm được khắc họa thập phần sinh động, năng lực xuất chúng, kiêu ngạo ương ngạch, tàn nhẫn độc ác, giết người như ngóe. Chuyện xưa tình tiết thập phần xuất sắc, Kỳ Hựu Cảnh đọc như tiểu thuyết một lát đã xong.

Không rõ ý tứ Hàn Nghiệp, bất quá hắn vẫn đọc quyển thứ hai.

Quyển này là sách sử chính quy, được Hàn Nghiệp đánh dấu cũng là sự kiện về hải tặc ngân hà Smolen, thời gian trùng khớp với quyển truyền kỳ kí sử kia. Bất quá sách sử này tràn ngập thái độ khiển trách với nhóm hải tặc này, còn chỉ ra rằng hải tặc đầu lĩnh đã bị kỵ binh Đế quốc bắt giữ rồi tử hình tại chỗ. Thời gian thi hành tử hình "Lịch Nalle đại đế năm 7345 tháng 6 ngày 23" được Hàn Nghiệp rõ ràng đánh dấu, thời kỳ Nalle đại đế đúng là thời kỳ Chu Tư tướng quân sống.

Quyển sách thứ ba là một ký lục trứ danh đại đế niên đại , Kỳ Hựu Cảnh liếc mắt liền thấy thời gian được đánh dấu "Lịch Nalle đại đế năm 7345 tháng 6 ngày 22", ở đây nhắc tới: ngày này Chu Tư tướng quân yến kiến Đại đế Nalle, hơn nữa dường như còn phát sinh khắc khẩu, sau đó hắn trái mệnh lệnh Đại đế mà đi ngục giam tử tù một chuyến. Ngày hôm sau, Chu Tư tướng quân đề bạt Osborne chưa ai nghe đến, lên làm Đại úy, vị Osborne này sau đó biểu hiện ra thiên phú kinh người, cuối cùng trở thành một trong bảy tên tâm phúc của Chu Tư tướng quân.

Kỳ Hựu Cảnh xem xong, trên lưng đổ một tầng mồ hôi lạnh: "Osborne này chẳng lẽ là đầu lĩnh hải tặc lẽ ra bị tử hình kia? Chu Tư làm người trung nghĩa ngay thẳng, tại sao lại cứu một tên hải tặc tàn bạo bất nhân, hành vi phạm tội chồng chất?"

"Đại khái là vì Osborne này có tác dụng không kẻ nào có thể thay thế, hành vi phạm tội hành hạ mấy vạn

người tới chết đều có thể bị triệt tiêu, đáng giá để Chu Tư vi phạm đạo đức mà cứu hắn ra từ ngục giam tử tù."

Ngoài tác dụng cứu vớt đại nạn của Nhân tộc ra, còn có gì đáng giá để Chu Tư làm như thế?

Không có.

Hàn Nghiệp nói: "Phía dưới còn có một ít tư liệu, có thể thêm một bước chứng minh Osborne chính là đầu lĩnh hải tặc, ngươi có thể nhìn xem."

Kỳ Hựu Cảnh nghe vậy, áp xuống tâm trạng kinh hoàng, tiếp tục.

Osborne không lưu lại hồi ký, nhưng đây là một quyển hồi ký của Osborne phu nhân. Osborne phu nhân là một nữ nhân phương Đông dịu dàng, hồi ký chủ yếu viết về tưởng niệm trượng phu hàng năm ngoài chiến trường chiến đấu. Trong đó không khỏi cũng có tâm sinh ai oán, nhưng những ai oán kia khi cùng trượng phu đoàn tụ, nghe hắn ban đêm nằm mơ gọi nhũ danh nàng thì đều tiêu tán.

Osborne phu nhân nhũ danh gọi là "Tiểu Hà", tin tức này có thể tìm thấy ở quyển thứ năm là Trần gia gia phả.

Kỳ Hựu Cảnh kinh ngạc cảm thán: "Ngươi cư nhiên có thể tìm được Trần gia gia phả từ xa xưa như vậy."

Kế tiếp, lại là một quyển kể về chiến tích của Osborne. Nghe nói Osborne một lần nọ chinh chiến toàn thắng, bắt một số lớn địch nhân làm tù binh. Vì thể hiện lòng nhân từ của mình, hắn khiến một tên đầu bếp trong đám tù binh làm một món ăn đặc sản xong liền thả hắn. Quê nhà của tên đầu bếp này là ở tinh hệ Smolen, đặc sản là sủi cảo viên.

Quyển sách cuối cùng có chủ đề cách xa mấy quyển trước vạn dặm Quá trình phát triển ngôn ngữ học , bên trong giới thiệu diễn biến phát triển và thoái hóa mai một của ngôn ngữ địa phương của một số tinh hệ, ví dụ tinh hệ Smolen, ngôn ngữ địa phương nơi này đã bị ảnh hưởng bởi những tinh hệ liền kề, tiếng mẹ đẻ cũng xảy ra nhiều biến đổi.

Kỳ Hựu Cảnh đọc đến đây bắt đầu ngộ ra, dựa theo cách nghịch đảo sách dạy mà đọc "Sủi cảo viên", kết quả là ngôn ngữ thông dụng thời đại đế "Tiểu Hà", Osborne chỗ nào mơ về thê tử mình a, đây là nhớ nhà đi.

Nhiều chứng cứ linh tinh vụn vặt ghép lại, lại làm người ta không thể không tin. Kỳ Hựu Cảnh vuốt mặt, suy nghĩ lý giải một lúc rồi lại nói: "Ta cảm thấy Osborne phu nhân thật đáng thương."

Hàn Nghiệp cười khẽ, nói: "Osborne là thuộc hạ duy nhất của Chu Tư có hậu nhân, có lẽ ta có thể tìm được đẳng thức quan hệ giữa bảy cái tinh cầu từ chỗ hắn, đến lúc đó cũng có thể tìm được các đẳng thức khác."

Nói thì đơn giản, nhưng cái khổ trong đó lại ít người hiểu. Mỗi cái phép tính của tinh quẻ đều liên quan đến quỹ tích, vị trí, độ lớn, từ trường, lực hấp dẫn, cùng các loại lưu lượng năng lượng tồn trữ, còn phải tính cả đến ảnh hưởng của các tinh cầu khác xung quanh nó, sau đó so sánh với tin tức số liệu người cần tìm, riêng con số thôi cũng đã cần tám ngàn trăm triệu cái, miễn bàn đến các loại phức tạp giải toán sau đó.

Cũng khó trách Hàn Nghiệp phải thu gom nhiều chuyện lớn bé để chứng minh Osborne là đầu lĩnh hải tặc như thế, nếu không lúc bắt đầu đã phỏng đoán sai, thì kết quả tính ra lại sai lệch càng xa. Thời gian tiêu phí do loại sai lầm này gây ra Hàn Nghiệp không thể chấp nhận.

Hắn chỉ hy vọng lần này có thể tìm được một số tin tức nguyên vẹn, để tính chuẩn rốt cuộc nhân tài nào là người hắn cần tìm, đúng bệnh bốc thuốc, mau chóng tìm ra người nọ rồi đào tạo cấp bậc tinh thần lực lên S, sau đó thử đi câu thông với tinh cầu.

"Công trình to lớn a." Kỳ Hựu Cảnh thở dài một tiếng, nhè nhẹ nói: "Vất vả ngươi."

16. Chương 15: Luyện Tập

Sau hôm lừa được Diệp Tố tham gia thi đấu cơ giáp.

La Thành không tình nguyện mà đem Diệp Tố đi tìm phòng trống để huấn luyện — hắn thiên phú xuất chúng, không cần lâm trận mới mài gươm, đã bị Địch Cảnh tống cổ tới dạy Diệp Tố điều khiển cơ giáp. La Thành mở ra giao diện lựa chọn loại hình cơ giáp, cùng Diệp Tố lựa chọn. Nghiêm khắc mà nói, đây không được tính là cơ giáp, chỉ có thể xem như cơ giáp mô hình.

Tài liệu chế tạo cơ giáp cực kỳ sang quý, Đại học Hoa Đô đại tài khí thô cũng chỉ có thể cung cấp cho mỗi học sinh hệ chiến đấu cơ giáp một cái mô hình cơ giáp. Nhưng mô hình này cũng không đơn giản, tài liệu chủ yếu là kim loại màu trầm rắn chắc cứng rắn, cũng có khuynh hướng cảm xúc như cơ giáp thực.

Đầu não cơ giáp được giáo thụ hệ nghiên cứu khoa học Hoa Đô Đại Học liên hợp nghiên cứu, phát minh ra hệ thống bắt chước chân thật. Tỷ như cơ giáp mô hình giả thiết công kích là một vạn lăng, đương nhiên trên thực tế, nó không thể đạt đến một vạn lăng, khả năng chỉ được một trăm lăng, nhưng nếu ngươi lấy chiếc cơ giáp này đi công kích một đài cơ giáp mô hình khác, đài cơ giáp kia liền sẽ lưu lại một dấu vết thương tổn vạn lăng. Đương nhiên, thương tổn này cũng không phải một vạn lăng chân chính, chỉ là dấu vết nhìn qua rất giống, mà số liệu đầu não chiếc cơ giáp này tiếp thu đến cũng sẽ là một vạn lăng, một khi đầu não tiếp thu đến thương tổn vượt mức, sẽ mất đi năng lực hành động.

Hơn nữa, cơ giáp tuy rằng là mô hình, vũ khí của cơ giáp cũng là mô hình, nhưng khả năng cảm ứng tinh thần lực của chúng một chút cũng không thua cơ giáp chân chính, nên tăng phúc như cũ tăng phúc, một chút lệch lạc đều không có.

Cùng chơi game trên thế giới ảo rất giống, đều trợ giúp rất lớn khiến học sinh thêm thuần thục điều khiển cơ giáp.

Diệp Tố mơ mơ màng màng mà nghe, mỗi ngày đều như lại tìm thấy một thế giới mới.

"Nhân hình? Thú hình?" La Thành đem giao diện đưa cho Diệp Tố, mặt trên liệt kê vài loại cơ giáp hình dạng khác nhau.

Có loại cơ giáp giống đại ong vàng Diệp Tố đã thấy qua, cao thấp béo gầy các kiểu không giống nhau. Thú hình cũng có không ít, lão hổ, sư tử, thậm chí có nhện, rắn, bay trên trời như ưng, kên kên…

Cơ giáp tựa như xe khốc huyễn, ít có nam nhân không yêu. Cho dù Diệp Tố không quá hiểu biết cơ giáp, nhưng xuyên qua màn hình nhìn thấy cơ giáp lưu sướng đường cong, khí phách tạo hình, cũng không khỏi rung động.

"Nhân hình." Diệp Tố quét một vòng nói, chỉ có nhân hình phù hợp thẩm mĩ quan hắn nhất.

"Cận chiến hay viễn chiến? Quên đi, viễn chiến đi, đến lúc đó ngươi liền ở bên cạnh đi bộ." La Thành không thèm suy nghĩ liền chọn cho Diệp Tố một cái viễn trình cơ giáp.

Rất nhanh từ thông đạo vận chuyện của phòng huấn luyện cơ giáp chuyển ra một đài cơ giáp bạch sắc cao chừng 8m. Cơ giáp này đương nhiên không như cái đại ong vàng Nick tiểu hài tử kia đùa nghịch lắp ráp mà ra, hình thể khổng lồ, màu sắc lưu sướng lóa mắt, khí thế lạnh băng nghiêm trang. Từng chi tiết đều tinh xảo, hai mắt đen nhắm chưa mở tựa hồ phát ra khí thế hung hãn. Nó chỉ cần đứng đó như vậy, liền cho người ta cảm giác kinh tâm động phách.

Diệp Tố sờ sờ trái tim đang đập thình thịch, lần đầu tiên tự đáy lòng cảm thấy đáp ứng tham gia thi đấu là sự kiện không tồi.

La Thành đem một chồng bản vẽ ném cho Diệp Tố: "Trước học thuộc các linh kiện trên bàn điều khiển cơ giáp cùng tác dụng của chúng."

Diệp Tố lật hai cái, dày đặc đến làm người cảm thấy đau đầu.

"Chỗ nào không hiểu, cứ việc hỏi ta." La Thành ngồi xuống bên cạnh Diệp Tố, giám sát hắn.

"Ha Ha đã sớm nóng lòng muốn thử, không muốn nó đi thi thì ngươi đại khái dạy có thể hung một chút." Đây là Địch Cảnh bỏ xuống một câu, làm La Thành tức giận đến ngứa răng còn phải miễn cưỡng cười vui với Diệp Tố.

"Ta tự ôm cái phiền toái to vào người a." Diệp Tố nặng nề thở dài, chấp nhận số phận hẩm hiu mà cầm lên chồng bản vẽ thật dày. Bất quá khiến Diệp Tố ngạc nhiên chính là, nhiệm vụ hắn cho rằng sẽ thập phần gian khổ cư nhiên hoàn thành thực nhẹ nhàng. Trí nhớ mình tựa hồ biến tốt, không chỉ có thể đọc nhanh như gió, còn có thể đã nhìn qua là không quên được. Hắn ở hiện thực thân là một cái học thần, trí nhớ tự nhiên sẽ không kém đến mức nào, nhưng cũng tuyệt đối không khoa trương như hiện tại.

Chẳng lẽ duyên cớ là do tinh thần lực? Diệp Tố suy đoán.

"Quá chậm." La Thành bắt bẻ, chỉ vào đồng hồ Diệp Tố nói: "Ngươi cư nhiên dùng một giờ!"

Diệp Tố:……

"Đừng phát ngốc lãng phí thời gian, nhanh lên cùng ta thực hành một chút, học thuộc cùng có thể sử dụng là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Hy vọng thiên phú thao tác cơ giáp của ngươi không cần giống tinh thần lực của ngươi như vậy không xong."

La Thành mang theo Diệp Tố chen vào khoang điều khiển, chỉ vào đài điều khiển làm người hoa cả mắt, phân phó: "Ngươi trước nhận biết trăm cái nút trên này, nói cho ta tác dụng của chúng nó."

Việc này không làm khó được Diệp Tố, "Góc trái bên dưới là bốn nút kiểu mũi tên điều khiển phương hướng di chuyển; phía trên là một loạt phím ấn theo thứ tự dùng để điều tiết động tác đầu, bả vai, hai tay, vòng eo, đùi, đầu gối, cẳng chân, cổ chân; mười cái núi góc trái bên trên là điều tiết ngón tay. Góc phải bên dưới đài điều khiển là hai nút dạng vòng, dùng để khống chế góc độ hành động và trọng tâm cơ giáp, cần điều khiển phía trên có thể khống chế độ lớn lực công kích… Ở giữa theo thứ tự là đồng hồ biểu thị năng lượng, biểu thị độ hao tổn, tốc độ, công kích, phòng ngự… Treo trên đài là mười màn hình, có sáu màn hình theo dõi tình trạng trái phải trước sau sáu phương hướng, còn bốn cái còn lại sẽ căn cứ tình trạng cơ giáp mà báo lỗi và nguy hiểm nội bộ cơ giáp. Dưới đài điều khiển là công tắc khẩn cấp có thể dùng chân điều chỉnh. Trong cơ giáp còn có đầu não quan trọng nhất, nó có thể chuyển mệnh lệnh từ đài điều khiển đến các bộ phận. Thế nên mới nói, một đài cơ giáp có hai yếu hại trí mạng, phần đầu cùng lồng ngực, lồng ngực không chỉ là địa phương người điều khiển ngồi mà còn là nơi chứa năng lượng.

Diệp Tố nói liền một hơi, miễn cưỡng khiến sắc mặt La Thành đẹp chút: "Kiểm tra qua loa đại khái như vậy, ngươi xem như có cái hiểu biết cơ sở về cơ giáp. Kế tiếp chính là luyện tập thao tác cơ giáp thế nào!"

Đôi tay nhẹ nhàng ấn trên đài điều khiển, cảm thụ được xúc cảm lạnh băng, trong thân thể Diệp Tố có một luồng khí huyết sôi trào. Càng hiểu biết, càng làm lòng người ta hướng tới.

"Bắt đầu từ cái đơn giản nhất trước, đi phía trước một bước." La Thành kè kè bên cạnh Diệp Tố, nhìn chằm chằm động tác của hắn. Tuy rằng hắn làm người táo bạo một chút, cũng không để mắt xem trọng Diệp Tố ra sao, nhưng dạy học lại thật sự dùng tâm. Ngày hôm qua Địch Cảnh căn dặn hắn phải hảo hảo dạy Diệp Tố, hắn ngoài miệng thì không kiên nhẫn, nhưng về ký túc xá xong vẫn nghiêm túc làm quy hoạch, bao gồm cả những bản vẽ Diệp Tố vừa phải học đó, đều là hắn cải biên căn cứ vào giáo trình, giải thích thuật ngữ chuyên môn một cách hết sức thông tục hóa, gần với khẩu ngữ để Diệp Tố cái người kiến thức cơ sở một số 0 tròn trĩnh đọc cũng hiểu.

Diệp Tố không khỏi có chút khẩn trương, giống lần đầu tiên học lái xe. Đôi mắt không ngừng nhìn chằm chằm mấy cái nút kia để gạt xuống lo lắng.

Rốt cuộc, cơ giáp động, đùi phải cứng đờ mà giơ ra, nhưng mà chưa hạ xuống đất thì cơ giáp đã lấy tư thái ầm ầm hướng phía trước mà lảo đảo.

Trong khoang điều khiển, Diệp Tố cũng bị xóc nảy theo, cho dù có đai an toàn bảo hộ cũng thiếu chút nữa đụng phải tường khoang cơ giáp.

"Ngu ngốc." La Thành một phen đoạt lấy quyền thao túng bàn điều khiển, chỉ thấy tay phải hắn nhẹ nhàng ở vòng trọng lực xoay một cái, tay trái năm ngón tay theo bàn phím nhảy lên, ưu nhã như đàn dương cầm, cơ giáp đang ở tư thế sắp ngã nhào bỗng nhiên lấy lại thăng bằng, đùi phải thuận thế uốn lượn, tay trái thành quyền, chống trên mặt đất, thân hình thật lớn lấy tư thế quỳ gối ổn định lại.

Khoang điều khiển bình tĩnh trở lại.

Diệp Tố đeo dây an toàn, thở nhẹ nhõm một cái.

Cơ giáp vốn dùng để chiến đấu trên mọi góc độ phương vị, để không ảnh hưởng đến thao tác linh hoạt của người điều khiển, đai an toàn chỉ có tác dụng bảo hộ cơ sở.

La Thành đưa trả Diệp Tố, tròng mắt xinh đẹp màu lam tràn ngập ghét bỏ: "Ngươi như thế nào cũng không biết động động não a, ngươi đi đường chỉ nhấc chân sao? Cánh tay cũng phải đong đưa, phải tìm trọng tâm! Trọng tâm không có thì sẽ té ngã đây là thường thức, ngươi không hiểu a!"

"Ta hiểu." Diệp Tố hữu khí vô lực, "Nhưng ta không biết cơ giáp cũng phải tìm trọng tâm."

La Thành lông mày nhướn lên, đang định phát hỏa nhưng nhớ đến lời Địch Cảnh nói lại chỉ có thể đem hỏa khí nuốt vào: "Không cần đem cơ giáp chỉ coi như dụng cụ, nó phải dựa vào đặc thù sinh mệnh mới có thể phát huy thật lớn tác dụng tài liệu cùng nguồn năng lượng của nó. Ngươi muốn điều khiển cơ giáp, tiền đề chính là tôn trọng nó."

Không cho Diệp Tố thời gian nghỉ ngơi chỉnh đốn, La Thành lại yêu cầu hắn thao túng cơ giáp đứng lên, cái này so với đơn giản đi đường khó hơn nhiều.

"Trước hết thao tác đầu gối cùng phần eo cùng nhau dùng sức, nâng hướng lên trên, chú ý trọng tâm, ngươi cái ngu ngốc, trọng tâm đổi quá nhanh! Đúng là trọng tâm thay đổi tương đối nhanh, chỉ cần cử động thì trọng tâm đã thay đổi, nhưng đây không phải cớ để ngươi sai lầm a! Trong chiến đấu, thao tác cần tinh tế, chính xác hơn khống chế trọng tâm nhiều đếm không xuể, ngươi cái này còn làm không được, về sau làm sao bây giờ?"

Diệp Tố lần đầu thao tác vòng trọng lực, quá tay khiến trọng tâm lệch về phía sau, cơ giáp cần đi lên, không cẩn thận một cái liền ngã ngửa.

Lần này La Thành không giúp đỡ, chính mình nhẹ nhàng ổn định thân mình đứng ở khoang sau đài điều khiển, mặc kệ cơ giáp quay cuồng quăng Diệp Tố ngã thất điên bát đảo.

"Tiếp tục, ta sẽ không nhắc nhở ngươi. Ngẫm lại chính ngươi té ngã, nên bò dậy như thế nào."

Diệp Tố xoa xoa bả vai, trong lòng nhịn không được chửi má nó. Nhưng hắn vẫn tự mình cân nhắc làm thế nào để đem cơ giáp đang đổ gục đứng dậy.

Mấu chốt nhất chính là trọng tâm. Diệp Tố đã mò đến một ít trọng điểm, hắn thử vòng trọng tâm vài lần, cũng miễn cưỡng biết khống chế biên độ của nó.

Eo bụng dùng sức, phần cổ, phần đầu, hai tay…… Diệp Tố đi từng bước một mà thao túng tứ chi cơ giáp.

Oanh — đầu cơ giáp cao lớn thật vất vả mới nâng lên được, nhưng đôi tay chưa kịp chống đỡ, lại thật mạnh ngã xuống.

Diệp Tố bị chấn đến xương cốt tê dại, nghĩ đến tư thái La Thành điều khiển cơ giáp nhẹ nhàng dễ dàng cũng không khỏi hoài nghi mình có lẽ thật sự không có thiên phú, đều đã thử không biết bao nhiêu lần, tốt nhất cũng chỉ nâng lên được nửa cái đầu.

Vừa xoay đầu, Diệp Tố thấy La Thành trợn mắt xem thường, mệt tim mà còn phải tìm bậc thang leo xuống: "Ngươi là hỗn huyết? Tròng mắt rất xinh đẹp a, trợn nhiều lãng phí."

"Hừ." La Thành bất mãn mà hừ hừ, càng nói càng tức: "Quả thực chưa thấy ai ngu ngốc như ngươi, ngươi tay trái có năm ngón tay, hoàn toàn có thể tiến hành năm lần thao tác đi? Kể cả ngươi chưa luyện tập bao giờ, tốc độ tay chậm đến người ta giận sôi, nhưng một giây tiến hành 20 thao tác căn bản không phải vấn đề lớn. Ngươi đâu? Một giây đồng hồ mới được một cái, mắt còn liếc trái liếc phải! Nhìn cái đầu ngươi, trong chiến đấu ngươi chỉ có thể nhìn địch nhân!"

Diệp Tố ngồi ở vị trí điều khiển ôm tay, vẻ mặt sống không còn gì luyến tiếc.

Sau một lúc trầm mặc, cơn giận dữ của La Thành liền bị ánh mắt vô tội của Diệp Tố chọc thủng, nhận mệnh mà tiến lên làm mẫu cho hắn một lần nữa. Tay phải ngón út nhẹ nhàng điều chỉnh vòng trọng tâm, cùng lúc đó, tay trái nhanh như gió bùm bùm một trận, bấm liền một lúc hơn trăm cái mệnh lệnh. Cơ giáp đang nằm ngửa đột nhiên cong hai đầu gối về phía trứa, đôi tay chống xuống, lưu loát mà từ mặt đất đứng lên.

"Thấy rõ chưa?"

Diệp Tố lắc đầu.

Bang! La Thành đập đài điều khiển một cái, cơ giáp vừa đứng dậy được lại ngã nhào.

"Ngươi tiếp tục luyện tập cho ta!" Lần này, La Thành nhìn cũng không muốn nhìn Diệp Tố, kiên nhẫn mười tám năm trời đã muốn dùng sạch.

Diệp Tố sờ sờ cái mũi, không để bụng La Thành tính tình táo bạo, bất quá không khỏi bội phục động tác điều khiển nhanh chóng, lưu sướng của hắn vừa rồi. Diệp Tố là thật sự không thấy rõ, bàn tay kia như đột phá cực hạn mắt người, chỉ thấy được tàn ảnh lay động.

Thiên hạ võ công, duy mau không phá. Đặt ở điều khiển cơ giáp thượng đồng dạng áp dụng.

Diệp Tố nghĩ thầm, nếu hắn có thể đủ nhanh mà thao tác cánh tay cơ giáp xong lập tức khống chế hai chân, có lẽ lệch lạc trọng tâm sẽ không nghiêm trọng như vậy.

Theo ý nghĩ này, Diệp Tố lại bắt đầu một lần lại một lần thử nghiệm.

Phanh.

Phanh.

Phanh.

Trong phòng huấn luyện không ngừng vang lên thanh âm quăng ngã ầm ầm, may mắn ngoài vách tường đều bọc một tầng keo thật dày, không đến mức tạo ra tiếng vang kinh thiên động địa.

Cuối cùng, hai tay cơ giáp cũng chống lên mặt đất, hai chân lùi về phía sau, phần đầu cùng lưng cực lực hướng lên trên kéo.

Nửa thân mình đã ngóc dậy.

Diệp Tố nín thở, ngón út tay phải cẩn thận mà chạm vào vòng trọng tâm, các ngón tay tay trái đều bấm rồi lại bấm nút. Chính là bây giờ, Diệp Tố lập tức đưa ra quyết định, tay phải hung hăng đẩy cần điều khiển khống chế lực lượng.

Cơ giáp giãy giụa nhảy dựng lên.

"Quá tuyệt vời!" Diệp Tố nắm tay hoan hô.

La Thành gỡ xuống nút bịt tai, nhìn thoáng qua thời gian: "Thời gian Liên Bang 11 giờ 40, người dùng suốt ba tiếng! Ba tiếng mới làm cơ giáp đứng lên được! Quả thực hết thuốc chữa. Còn cách thi đấu có sáu ngày, ngươi cái dạng này là đi để bị mất mặt a?"

"Người mất mặt lại không phải ta." Diệp Tố không sao cả đáp.

“Ngươi!” La Thành tức giận, mở ra khoang điều khiển cơ giáp liền đi.

“Ta cũng chưa tức, ngươi tức cái gì?”

“Ta mới không sinh khí!” La Thành cắn răng trả lời, “Tới thời gian ăn trưa rồi, ta đi ăn cơm.”

“Nga, ta cũng đi……”

“Ngươi ở chỗ này tiếp tục luyện tập!” La Thành đột nhiên quay đầu lại ngăn Diệp Tố lại, “Cơm ta cầm về hộ ngươi, biết viết ”cần cù bù thông minh” thế nào không!”

17. Chương 16: La Thành

Nhà ăn Hoa Đô Đại học xứng đôi với cái loại trường học vênh váo này, không gian rộng rãi sáng sủa, đồ ăn tinh mỹ, chủng loại đa dạng, hoàn toàn có thể ăn bữa sáng không trùng lặp trong vòng một tháng.

La Thành bưng mâm đi vào một góc nhà ăn, quả nhiên thấy được đám người Địch Cảnh, Kỷ Gia Duyệt.

Kỷ Gia Duyệt vẫy vẫy tay, ý gọi hắn qua: “Diệp Tố đâu?”

“Ta bắt hắn ở lại tiếp tục luyện tập, thật sự quá ngu ngốc, ta chưa gặp qua người nào ngu ngốc như vậy.” La Thành nặng nề đặt đồ ăn xuống.

“Chỉ cần đủ một tuần sau lên sân là được.” Địch Cảnh thong thả ung dung ăn, nói hộ Diệp Tố. Trương Diêu Phong cảm thấy Địch Cảnh thật là cảnh đẹp ý vui, tuy hắn ăn chậm như vậy là sợ nhét trúng lỗ mũi sao. Vì thế mà còn lấy lòng nói muốn hôn tay, đút hắn ăn, đương nhiên, kết quả là đầu bị Địch Cảnh chuẩn xác đập xuống bàn.

“Hắn hôm nay tiến bộ ra sao rồi?” Kỷ Gia Duyệt hỏi, tốt xấu cũng là người hắn tìm tới, còn có khả năng có liên quan thần bí nào đó với hắn, quá ngu ngốc cũng là ném mặt mũi hắn, “Tác dụng mấy cái nút cơ giáp thuộc chưa a…”

La Thành nói đến Diệp Tố liền bốc hỏa, ném cái đũa, “Hắn cư nhiên mất một giờ mới thuộc tác dụng mấy cái nút, suốt ba giờ mới làm cơ giáp bò dậy từ mặt đất, cả buổi sáng cũng chưa học được đi đường ra sao!”

Bang — Địch Cảnh bẻ gãy chiếc đũa, nửa thanh bay đến trước mặt La Thành, nếu không phải hắn nhanh tay ngăn trở, có lẽ đã bị chọc thành một cái Địch Cảnh thứ hai.

"Chú ý chút a!" La Thành bất mãn mà nói, bất tri bất giác phát hiện chuyện có liên quan đến Diệp Tố, ánh mắt mọi người nhìn hắn đều thực kỳ lạ, "Các ngươi làm gì?"

"Ngươi chính là như vậy mà dạy Diệp Tố?" Kỷ Gia Duyệt nâng giọng, trên mặt là biểu tình khó tin được.

"Bằng không thì dạy thế nào?" La Thành hỏi lại.

Địch Cảnh mặt thật nhanh trầm xuống: "Cấu tạo cơ giáp, nguyên lý động lực, quy luật trọng tâm…… Này đó ngươi dạy chưa?"

La Thành mơ hồ cảm thấy phương pháp dạy học của mình tựa hồ có điểm không đúng, nhưng vẫn cãi lại nói: "Này đó việc nhỏ không đáng kể, dạy tốn bao nhiêu thời gian đâu?"

"Ha hả, ta cũng là mù mới có thể để ngươi đi dạy hắn." Địch Cảnh tức giận đến cười lạnh một tiếng.

Trương Diêu Phong mắt thấy hai người chuẩn bị đánh nhau, vội vàng hoà giải: "Cái kia, chưa nói đến phương pháp đúng hay không. Nhìn qua biểu hiện trước mắt của Diệp Tố cũng thực không bình thường a. Ngươi nói, Diệp Tố một buổi sáng đi học đã biết làm thế nào thao túng cơ giáp từ trên mặt đất bò dậy?"

Một cái chữ "đã" cùng La Thành "mới" hình chữ thành đối lập rõ ràng.

La Thành quay đầu, ấp úng nói: "Không phải học được, là chính hắn cân nhắc."

Trên bàn cơm yên tĩnh xuống, Địch Cảnh mặt có điểm ngốc, mập mạp mắt càng tràn đầy tình yêu, "Diệp ca nhà ta lợi hại như vậy a."

"Hắn trước kia không có tiếp xúc qua cơ giáp?" Địch Cảnh hỏi Kỷ Gia Duyệt.

Kỷ Gia Duyệt nghĩ nghĩ: "Hẳn là không đi, ta nghe ba ta nói hắn là lưu dân, lưu dân nào có cơ hội tiếp xúc cơ giáp?"

Trương Diêu Phong cười hắc hắc: "Có khi hắn thực sự là tư sinh tử của ba ngươi a, đây là ba ngươi cố ý lừa gạt ngươi. Một tay mới cái gì cũng không hiểu trong một buổi sáng đã có thể thao túng cơ giáp đứng lên, thiên phú này không chắc có thể so sánh với La Thành, nhưng so chúng ta cũng không kém chút nào a, không giống một cái người chỉ có tinh thần lực cấp B- a."

"Này là rất lợi hại sao……" La Thành thanh âm bất tri bất giác yếu xuống, hắn nhớ tới những lời mình mắng Diệp Tố ngu ngốc.

"Lão đại." Kỷ Gia Duyệt đỡ trán, "Ngươi phải có tự giác của thiên tài cấp S, cầu ngươi nhìn xuống những

người cấp bậc dưới ngươi được không, không cần đem tiêu chuẩn của ngươi áp cho những người khác a!"

Mập mạp liên tục gật đầu như gà mổ thóc: "Bằng không làm sao trong trường học người cấp A có hơn một ngàn cái, mà cấp S chỉ có hơn 30 cái? Còn không phải bởi vì cấp bậc tinh thần lực càng cao càng hi hữu, Diệp ca B- đã thực không dễ dàng, ngươi cần gì phải làm khó người ta a? Nếu ngươi không muốn dạy hắn, ta liền thay ngươi đi, ta bảo đảm sẽ thực ôn nhu mà chiếu cố Diệp ca, có lẽ có thể lâu ngày sinh tình, phát sinh một câu chuyện tình yêu lãng mạn kinh thiên động địa……"

"Ha Ha." Địch Cảnh nói một tiếng làm La Thành nhảy dựng lên, trơ mắt nhìn Địch Cảnh vung tay đem đồ ăn của hắn cho cái kia cẩu Husky.

La Thành cả giận nói: "Có để người ta ăn cơm không a!"

"Ăn cái gì mà ăn? Ngươi chạy nhanh đi mua điểm đồ ăn uống ngon, đi dỗ Diệp Tố cho ta, nếu hắn chịu không nổi đả kích mà bỏ đi, ngươi liền chờ bị cười nhạo đi." Địch Cảnh biết với tính tình La Thành khẳng định là đã đem Diệp Tố coi như bẩn thỉu không đáng một đồng, người bình thường thật đúng là chịu không nổi cái kiểu xem thường, trào phúng trần trụi kia của hắn.

"Đi thôi đi thôi." Những người khác nhất trí xua tay, "Cách thi đấu chỉ còn có 6 ngày, Diệp Tố đi rồi, muốn tìm người khác quả thực là người ngủ nói mơ a."

La Thành ngửa đầu, dựa lên ghế không nhúc nhích.

Bang, chiếc đũa còn lại trên tay Địch Cảnh cũng gãy, "Ta hôm nay nhìn thấy Christine cùng cái thiên tài cấp S hệ chiến đấu cơ giáp ban ba Phương Duy Trí đi cùng nhau, ta hiện tại có thể nói cho bọn họ không cần phí tâm tư tính toán, La Thành đến tìm đủ số đội viên dự thi còn không được."

La Thành mặt đầy khói đen, không nói một lời mà đi mua cơm.

Trương Diêu Phong dùng khuỷu tay huých huých Địch Cảnh: "Ngươi nói Christine cùng Phương Duy Trí liên thủ là lừa La Thành hay sự thật?"

"Vô nghĩa, con mắt thứ ba của ta thấy rõ, ngươi nói là thật là giả?"

"Kia có điểm phiền toái a." Trương Diêu Phong nhịn không được nhíu mày.

Địch Cảnh một lần nữa cầm đũa, tiếp tục nhai kỹ nuốt chậm: "Binh tới đem chắn, thủy tới thổ đấu."

Còn Diệp Tố? Tuy rằng biểu hiện ban đầu có vẻ thiên phú điều khiển cơ giáp bất phàm, nhưng cuối cùng thì cấp bậc tinh thần lực đã định, hơn nữa cách thời gian thi đấu có mấy ngày, không gian tiến bộ của hắn là hữu hạn, không giúp được bọn họ cái gì.

La Thành áp suất thấp đem hai túi đồ ăn tràn đầy trở lại phòng huấn luyện, kết quả vừa mở cửa ra liền thấy cơ giáp Diệp Tố điều khiển như là điên rồi tông vào vách tường, thiếu chút nữa tông đến nát người, ầm ầm mà bắn ngược lại, sóng soài mà ngã trên mặt đất.

"Ngươi lại làm gì!" Lửa giận La Thành thật vất vả mới nén xuống lại bốc lên, có xu thế càng thêm mãnh liệt. Mở khoang điều khiển, tìm được Diệp Tố có chút mơ hồ.

Thấy hắn cái dạng này, La Thành lửa giận lại không hiểu sao mà tắt: "Ngươi không sao chứ?"

Hồi lâu, đom đóm trước mắt Diệp Tố cùng tiếng nổ bên tai mới biến mất.

La Thành bĩu môi, đem hắn từ khoang điều khiển lôi ra, đoan chính mà bày đồ ăn trên đất, "Ăn cơm."

Diệp Tố sắc mặt tái nhợt, lại phất tay lắc đầu, "Có điểm buồn nôn, ăn không được."

"Ngươi lại làm cái gì?"

"Vừa mới thử dùng tinh thần lực một chút, không biết tại sao lại mất khống chế."

La Thành nhảy dựng lên: "Ngươi đi còn chưa học xong thế nào đã muốn chạy? Tinh thần lực sẽ khiến độ phức tạp của thao tác cơ giáp cùng tính không cân bằng tăng lên gấp bao nhiêu lần bội số... Ngươi đừng giả bộ bất tỉnh a, ngươi, thôi quên đi, ta đi lấy thuốc cho ngươi đi." Luyện tập cơ giáp bị thương là chuyện thường tình, trường học mỗi tháng đều đặn phát cho học sinh một số lượng thuốc trị thương định mức, vượt qua định mức thì phải tự bỏ tiền ra. Trình độ thao tác cơ giáp của La Thành ở trường hoàn toàn là số một số hai, cho nên hầu như không bị thương bao giờ, thuốc trị thương tích lũy không ít, hắn đơn giản lấy ra một đống lớn đưa Diệp Tố.

Uống dinh dưỡng tề, bôi thuốc mỡ tan tụ lưu thông máu xong, Diệp Tố tốt lên nhiều, nhìn đến hai túi to đồ ăn cũng có khẩu vị hơn.

"Hương vị không tồi." Diệp Tố thiệt tình tán dương, hắn ở nhà Kỷ lão bản cũng chỉ có thể ăn đồ ăn Trương đầu bếp kia nấu, tư vị kia chỉ có nói là xứng đôi với cái tiệm cơm nát Kỷ gia.

"Ngươi muốn cùng nhau ăn không?" Diệp Tố nói với La Thành, hai túi đồ ăn này có điểm nhiều.

La Thành nghĩ nghĩ, vẫn là biệt nữu mà xếp bằng xuống đất ngồi cùng Diệp Tố. Cơm trưa của hắn đã bị ném cho Husky, hắn cũng chưa ăn đâu.

Thấy Diệp Tố ăn trông ngon miệng như vậy, La Thành tò mò nếm một miếng, hương vị tựa hồ ngon hơn so với hắn mấy hôm trước ăn, chẳng lẽ trường học lại đổi đầu bếp?

Hai người ăn uống thỏa thích, La Thành bỗng nhiên ngẩng đầu, hắn giống như đã quên cái gì? Quên đi, lười nghĩ, vẫn là khiển trách Diệp Tố quan trọng hơn: "Ngươi có phải hay không ngốc? Tinh thần lực là có thể tùy tiện dùng sao, ngươi một chút kết cấu cũng không có, không chỉ tổn hại cơ giáp mà có thể tạo thành phản phệ với bản thân, thật không biết ngươi ngần ấy năm lớn lên ra sao…"

"Ân ân." Diệp Tố có lệ mà đáp.

Cơ giáp còn đang thê thảm nằm trên đất, lồng ngực thế nhưng lõm vào một khối nhỏ. Thương tổn như vậy cần cơ giáp tăng tốc cực nhanh mới có khả năng tạo thành, nhưng cơ giáp Hoa Đô Đại học tốc độ ban đầu còn lâu mới đạt đến yêu cầu này.

Nếu La Thành tiếp tục nghĩ, sẽ kinh ngạc mà phát hiện, một khắc kia lúc hắn đẩy cửa vào, cơ giáp đâm đầu vào tường với tốc độ như bay kia cùng tốc độ hắn điều khiển cơ giáp bình thường không phân cao thấp.

……

Tây Linh tinh là một tinh cầu lục đẳng, kinh tế phồn vinh, trật tự ổn định.

Tại phía bắc tinh cầu này, có một tòa lâu đài cũ kỹ lụn bại. Trước bồn hoa tòa lâu đài có điêu khắc một tượng đài thật cao lớn, thân tuyến mạnh mẽ, dáng người đĩnh bạt, ánh mắt ngang tàng, đây chính là tượng Osborne, cũng trải qua vô số sóng gió như tòa lâu đài, cũng được sửa chữa rất nhiều lần.

Lâu đài xuống dốc này đúng là nhà chính Osborne gia tộc.

Hàn Nghiệp cùng Kỳ Hựu Cảnh đến khiến tòa lâu đài xám xịt bỗng chốc sáng bừng lên, tuy rằng hiện tại lâu đài chỉ có một vị lão chủ nhân tóc trắng xóa cùng một người hầu tuổi già tương đương, nhưng vì hoan nghênh Hàn Nghiệp cũng làm đủ lễ nghi.

"Hoan nghênh Hàn thiếu tá." York Osborne cùng người hầu của ông cúi người.

Hàn Nghiệp đỡ bọn họ, mỉm cười nói: "Không cần khách khí, ta lần này đến là muốn thu thập truyện xưa về đại tướng Osborne, làm chủ đề tuyên truyền trong nghi thức chiêu binh thanh thiếu niên mà H quân đoàn sắp triển khai."

Mặt lão York che kín nếp nhăn toát ra biểu tình thụ sủng nhược kinh, không tự giác lại cung hạ thân mình: "Cảm tạ Liên Bang còn nhớ rõ tổ tiên."

Hàn Nghiệp cười nói: "Anh hùng vĩnh viễn không nên bị quên đi."

York thật sâu mà cúi đầu, lấy kỳ cảm kích.

Đối với cuộc đời Osborne, York là thuộc như lòng bàn tay, bọn họ nhiều thế hệ tương truyền trừ bỏ cái họ Osborne, còn có cái phần vinh dự này.

Hàn Nghiệp nghe, dùng bút mà ghi âm. Bất quá trước mắt hắn cũng không phát hiện tin tức hữu dụng gì, chuyện cũ truyền miệng của gia tộc Osborne trên cơ bản đều là một chút chuyện quen thuộc, càng thêm có điểm phóng đại. Sau ba trăm vạn năm, sách sử đều có điểm sai lệch.

York tuổi già sức yếu nâng lên tinh thần, kể chuyện Osborne từ khi còn nhỏ cho tới lúc chết trận giữa bao vây của Trùng tộc. Nói mãi mà không đã thèm, đã lâu không ai quan tâm đến cái gia tộc nghèo túng này, càng không có ai nguyện ý nghe hắn lảm nhảm nhiều như vậy.

Cho đến tận lúc trời tối, Hàn Nghiệp uyển chuyển từ chối lời mời lưu lại ăn tối của York.

"Thiếu tá thật tuổi trẻ đầy hứa hẹn." York cảm khái, bỗng nhiên có chút ngượng ngùng mà lấy ra mặt dây truyền hổ phách, run run rẩy rẩy mà đưa Hàn Nghiệp, ánh mắt chăm chú: "Đây là di vật duy nhất tổ tiên ta lưu lại, chiếc cơ giáp này từng cùng tổ tiên chinh chiến nhiều năm, ý nghĩa phi phàm, gia tộc ta đã bảo tồn nó ba trăm vạn năm, hiện ngẫm lại, so với tiếp tục để nó phủ bụi trần đến khi hóa tan vào cát bụi còn không bằng cống hiến ra cho thanh niên tài tuấn Liên Bang có cơ hội chiêm ngưỡng một chút cái gọi là lịch sử."

Kể cả Hàn Nghiệp, khi nhìn đến cái nút không gian vòng cổ tràn ngập hơi thở cổ xưa này cũng không khỏi ánh mắt lóe lên.

"Nhắc tới người trẻ tuổi, ta nhớ tới cháu ngoại đáng yêu của ta, lại nói hắn đang học tập ở Hoa Đô Đại Học, cùng thiếu tá cũng coi như có duyên." York nói đến mục đích chân chính, trên mặt không khỏi co quắp xấu hổ, hiển nhiên là chưa từng làm sự tình tặng lễ lấy lòng này.

Hắn đã già rồi, tự biết không sống được bao lâu, cháu ngoại hắn từ nhỏ mồ côi mẹ còn trẻ, đường phải đi trước mắt còn rất dài. York thương tiếc cháu ngoại mình, lần này Hàn Nghiệp đến, làm hắn rốt cuộc hạ quyết tâm vì cháu ngoại tìm một tòa chỗ dựa.

Hàn Nghiệp trong lòng bật cười, trên mặt lại vân đạm phong khinh, thành thạo vô cùng mà nắm tay York, cầm cái vòng cổ kia vào tay. Động tác "Nhận hối lộ" nước chảy mây trôi đến vậy, Kỳ Hựu Cảnh xem đến trợn mắt há hốc mồm.

"Hậu nhân đại tướng Osborne khẳng định cũng tư chất không tầm thường."

"Lên không được mặt bàn." York nhẹ nhàng lắc đầu, ánh mắt lại tràn ngập sủng nịch, "Hắn kêu La Thành, tinh thần lực miễn cưỡng đạt tới S cấp."

"Không tồi." Hàn Nghiệp khẽ gật đầu, cho York một ánh mắt trong lòng hiểu rõ mà không nói ra, có một số việc ngầm hiểu là được.

Cũng may York cũng không có làm khó Hàn Nghiệp, người tinh thần lực cấp S không cần Hàn Nghiệp quan tâm đề bạt, tại tiền tuyến chém giết mấy năm cũng có thể công thành danh toại. Nhưng York đã già rồi, hắn chờ không được, nếu có thể giúp cháu ngoại bớt chút đường vòng, hắn nguyện ý buông Osborne gia tộc hèn mọn tự tôn. Huống chi, hắn biết tính cách cháu ngoại mình, tính như vậy không có ý xấu cũng sẽ đắc tội không ít người, Osborne gia tộc đã không thể vì hắn che mưa chắn gió, tiền đồ gian khổ a. Nếu Hàn Nghiệp có thể trước mặt mọi người đối hắn khích lệ một vài câu, làm người kiêng kị không dám chèn ép hắn thì vậy cũng đủ rồi. Dù sao, hắn tin tưởng cháu ngoại mình, luận năng lực không thua kém bất kỳ ai.

Thu hoạch tại Tây Linh tinh lần này to lớn ngoài ý muốn. Có thể cầm đến cơ giáp của Osborne, là có thể tìm được tin tức hắn lưu lại, tỷ như từ mức độ hao tổn của cơ giáp suy đoán ra phương thức chiến đấu, từ tổn hại bên trong cơ giáp suy ra tính chất tinh thần lực Osborne, đối với Hàn Nghiệp, cái cơ giáp này giá trị liên thành, ý nghĩa thực tế vượt xa ý nghĩa biểu trưng cùng giá trị lịch sử.

York cũng không nghĩ tới điều này, khó trách tại sao Hàn Nghiệp ăn hối lộ nhanh nhẹn như vậy.

Kỳ Hựu Cảnh yên lặng nhìn trời, ngoại giới lưu truyền Hàn Nghiệp nhận hối lộ có khi cũng không phải tin đồn vô căn cứ.

18. Chương 17: Khiêu Khích

Cả buổi chiều tập luyện, cuối cùng Diệp Tố cũng học được cách thao tác di chuyển cơ giáp đơn giản, lảo đảo lắc lư như ma ốm mà đi vòng vòng trong phòng huấn luyện, Diệp Tố hoàn thành xong lượng huấn luyện hôm nay.

La Thành không chút khách khí mà chỉ ra tật xấu Diệp Tố, chi li đến mức Diệp Tố xấu hổ, cuối cùng hắn còn nói thêm: "Kỳ thật…dù sao cũng phải nói, ngươi coi như cũng không tệ, chưa đến mức không cứu chữa được."

"Thôi, đừng an ủi ta." Diệp Tố xoa cổ tay cùng ngón tay nhức mỏi *(không liên quan nhưng ta không biết gõ bàn phím 10 ngón, 3 ngày bây giờ đang gõ tới chương thứ 17 tay ta cũng muốn rụng rồi)*, điều khiển cơ giáp làm động tác đơn giản nhất đều hự hự, không cách nào so sánh cùng bộ dáng hạ bút thành văn của La Thành.

La Thành trừng mắt, ậm ừ nửa ngày cũng chưa nói ra cái gì tí sửu dần mẹo, vẫn luôn tái nhợt vô lực ý muốn khích lệ: "Vậy được rồi……"

Diệp Tố càng phiền muộn.

"Trở về ngủ." Diệp Tố mở cửa phòng huấn luyện ra bỗng nhiên phát hiện đang rất náo nhiệt, giữa cửa đứng hai đám người, nhìn nhau giương cung bạt kiếm.

La Thành lập tức hai bước thành ba bước lại, đứng che trước mặt bọn Địch Cảnh, nhướng mày nói: "Christine?"

Christine là một vị nam nhân phương Tây hình thể cao lớn, mũi cao thẳng, đôi mắt thâm thúy, tóc ngắn màu đỏ xoăn xoăn khiến khuôn mặt lão thành ngược lại có chút hoạt bát, hắn nhếch nửa khóe miệng, bĩ khí lập tức toát ra: "La, giới thiệu cho ngươi một cái tân bằng hữu."

"Phương Trí Duy, hệ chiến đấu cơ giáp ban ba." Nam nhân bên cạnh hắn mỉm cười tự giới thiệu, ít nhất nhìn qua cũng có phong độ nhất định, nhưng La Thành và Địch Cảnh bọn họ không có một ai tỏ vẻ hữu hảo.

La Thành khinh thường mà liếc bọn họ, bỏ lại một câu: "Gặp lại trên sân đấu."

Christine lúc này mới đem ánh mắt đặt trên người Diệp Tố, cười nói: "Nguyên lai tìm được đồng bọn rồi, ta và Phương còn vì ngươi lo lắng, sợ ngươi không được tham gia thi đấu lần này, thế thì chúng ta sẽ thấy thực nhàm chán a."

Địch Cảnh cười lạnh một tiếng: "Yên tâm, ngươi sẽ thấy chúng ta vô cùng náo nhiệt mà lấy được quán quân."

"Ha ha." Christine cười to, đối với lời Địch Cảnh nói tỏ vẻ khinh thường, "Đúng rồi, đã quên nói, Phương là đường đệ Phương Cảm thiếu tướng, gần đây cùng Phương luyện tập vài lần, thật khiến người ta giật mình, hy vọng có thể cho La một chút kinh hỉ."

Phương Trí Duy khiêm tốn mà cười cười: "Đường ca năm ngày trước đã thăng lên trung tướng, vừa lúc gần đây hắn có rảnh một đoạn thời gian, liền cách màn hình dạy ta một ít kỹ xảo. Ta so với đường ca quả thực quá ngu dốt, chỉ học tới chút da lông, Christine đồng học khoa trương."

Diệp Tố lẳng lặng mà nhìn bọn họ trang bức.

(Đến tận đây mà còn ai chưa biết trang bức là gì thì đại khái nó là làm màu nhé)

"Chặn đường là định mời khách ăn cơm sao?" La Thành không kiên nhẫn.

Christine thuận thế cười, chỉ vào Diệp Tố nói: "Có thể a, vừa lúc mới có thẻ vip tháng này, coi như chúng ta hoan nghênh vị tân bằng hữu này, hữu nghị trước tiên thi đấu thứ hai không phải sao."

Diệp Tố nói: "Ta không đi, ta phải về đi ngủ."

Mọi người ngẩng đầu nhìn vầng thái dương sáng rõ trên đầu:……

Christine cười đến có chút cứng đờ, Diệp Tố lấy cớ quá vớ vẩn còn không bằng trực tiếp cự tuyệt. Diệp Tố đối việc này tỏ vẻ thực vô tội, hắn là thật sự phải về đi ngủ, đều 5 giờ, trở lại Kỷ gia tiệm cơm, đánh răng tắm giặt cũng đã 7 giờ.

"Không giới thiệu vị này sao?" Phương Trí Duy đúng lúc giảm bớt xấu hổ.

"Diệp Tố." Diệp Tố nói, có điểm gấp mà nhìn đồng hồ, nói với bọn La Thành: "Ta phải đi."

"Cùng nhau đi, phỏng chừng ngươi còn chưa nhớ đường đâu." Kỷ Gia Duyệt nhìn mặt Christine cùng Phương Trí Duy liền cảm thấy buồn nôn, so với mấy tên này, Diệp Tố thực ra cũng không đáng ghét như vậy.

Mập mạp lập tức quơ quơ bàn tay bụ bẫm: "Gia ca, đã lâu không đi nhà ngươi cọ cơm."

"Một khi đã như vậy, ta đây cũng qua cọ cơm đi." Trương Diêu Phong mặt dày mà nói ké.

Địch Cảnh lông mày nhướn lên: "Ha Ha."

Husky lập tức từ trong góc vụt tới, trong miệng cắn cẩu mang *(là cái xích cún)* đưa tới trên tay Địch Cảnh, manh khuyển làm việc thực tận chức tận trách.

Diệp Tố: "Đây là Hao Thiên Khuyển* của ngươi?"

"Hao Thiên Khuyển, tên này không tồi, ta trưng dụng."

Diệp Tố:…… Kia cũng phải xem Nhị Lang Thần* có đồng ý hay không.

**ừm wiki said: Hao Thiên Khuyển là cún của Nhị Lang Thần, hai người dẫn nhau đi chu du tứ hải diệt trừ yêu ma quỷ quái.*

"La Thành cũng đi?"

"Hừ." La Thành hừ nhẹ xem như đồng ý.

Hoàn toàn đem Christine cùng Phương Trí Duy biến thành người trong suốt, đoàn người phần phật mà từ thang máy rời đi, vừa ra khỏi cửa đại lâu huấn luyện, lại phần phật mà tách ra bốn phía, ai về nhà nấy, ai tìm mẹ người ấy.

Từ trên hành lang Christine thấy một màn như vậy:……

"Gặp lại trên sàn đấu." Rất xa, Christine nhếch khóe miệng lặp lại câu nói của La Thành, trong lời nói không chút nào che dấu chí tại tất đắc tràn đầy.

Kỷ lão bản không biết nhi tử mình lôi kéo Diệp Tố đi làm cái gì, bất quá hắn là một cái phụ thân cưng chiều hài tử a, cũng không hỏi liền trực tiếp đem Diệp Tố cho Kỷ Gia Duyệt, bàn tay vung lên: "Không cần trả lại, muốn dùng bao lâu dùng bấy lâu."

Diệp Tố thật ra cảm thấy Kỷ Gia Duyệt có điểm kỳ quái, ngày thường ở trường học tính cách rất không tồi, đặc biệt là so với La Thành, quả thực kiên nhẫn đến làm người rơi lệ đầy mặt, nhưng một khi về đến nhà mặt liền xú, cứ như nơi này mọi người đều thiếu tiền hắn không bằng.

Bạo lực gia đình a. Diệp Tố yên lặng ăn xong cơm, với lương tâm làm người phục vụ của tiệm cơm, cầm tất cả chén đũa đều bỏ vào bồn rửa chén tự động.

"Ta lên lầu ngủ." Diệp Tố báo Kỷ Gia Duyệt một tiếng.

Kỷ Gia Duyệt nhất thời liền trừng lớn mắt: "Ngươi thật ngủ?"

"Ta sẽ không nói giỡn chuyện ngủ nghê a." Diệp Tố thực nghiêm túc mà nói.

Kỷ Gia Duyệt hỗn độn mà nhìn Diệp Tố lên lầu, bỗng nhiên trong mắt hiện lên ý cười thập phần quỷ dị, rón ra rón rén mà đi theo lên lầu, trộm nghe lén ở cửa phòng hắn. Phòng Diệp Tố phòng là lâm thời cải tạo từ kho hàng tạp vật, hiệu quả cách âm không tốt bằng mấy phòng ngủ khác.

"Không phải đâu." Kỷ Gia Duyệt đứng đó một lúc lâu, tinh thần lực Cảm Thái của hắn là nhạy bén, ngũ cảm so với đại bộ phận người đều nhanh nhạy hơn nhiều, nhưng mà hắn nghe lén lâu như vậy, trừ bỏ tiếng hít thở rất nhỏ còn cái gì cũng chưa nghe được, "Không đạo lý a, nhanh như vậy liền ngủ rồi? Làm lưu dân cũng thực tận chức!"

"Thiết, không thú vị." Kỷ Gia Duyệt lại ngồi xổm nửa giờ, rốt cuộc hứng thú rã rời mà đi rồi.

Kỷ lão bản ưu sầu mà nhìn nhi tử nhà mình, sở thích thực có điểm đặc biệt.

Diệp Tố một khi đã ngủ sét đánh cũng không dậy, đang đi dạo ở vườn trường, buông xuống chuyện thực nghiệm xong liền trở thành ăn không ngồi rồi, tựa hồ toàn bộ cuộc đời đại học của hắn đều ngâm trong dung môi hóa học, rời khỏi, liền không xảy ra phản ứng sinh mệnh được.

Diệp Tố chán đến chết dạo tới quán bar trà sữa.

Lão bản vừa thấy Diệp Tố liền vui vẻ: "Lại tới mượn rượu tiêu sầu?"

“Tới ly trà sữa đi.”

Chờ lão bản pha tốt trà sữa, Diệp Tố lại hết muốn uống, tùy tay đưa cho một vị muội tử phía sau, làm hại muội tử mặt đều đỏ. *(iêm nửa năm không được uống trà sữa ngon rồi, sắp chết rồi)*

Lão bản liếc xéo: “Nguyên lai là tới tán gái.”

Diệp Tố vừa nghe, cảm thấy thật ủy khuất: “Đại học ba năm liền, đều không nói qua luyến ái a, mệt!”

“Chưa điên cuồng mà đã già rồi.” Lão bản thập phần phiền muộn mà phụ họa, ngay sau đó cười hắc hắc, thế nào cũng trông không giống người tốt, “Nếu không ta mang ngươi điên cuồng một lần?”

Diệp Tố ánh mắt liền thay đổi: “Ta không có yêu thích kỳ lạ.”

“Nghĩ cái gì đâu.” Lão bản thở dài một tiếng, “Nghe nói đến Lý Hoằng Hậu sao?”

“Nếu ngươi nói chính là Lý Hoằng Hậu viết Nguyên tố luận hơn nữa đạt được giải thưởng Nobel hóa học một lần, ta hẳn là nghe qua.”

Lão bản cười đến càng thêm ý vị thâm trường: “Ta nghe nói hắn gần đây về nước, liền ở tại đế đô, có dám đi bái sư hay không?”

Diệp Tố như đang nghe truyện cổ tích nghìn lẻ một đêm: “Này đích xác đủ điên cuồng.”

“Ai, bài hát kia là như thế nào a, nguyện vọng đẹp nhất nhất định điên cuồng nhất!” Lão bản nói, “Ngươi tin tưởng nghiên cứu của mình sao? Có thì đem chồng tư liệu kia đưa đến trước mắt hắn, làm hắn hảo hảo xem xem!”

Diệp Tố liếc một cái xem thường, chưa gì đã học tập được chân truyền của La Thành rồi.

“Ngươi xem, bộ dáng ngươi bây giờ như cẩu chết a, từ cửa ta thấy ngươi lê bước vào, người không biết còn tưởng ngươi bị nữ nhân đá a, bộ dáng ngươi này là làm sao nga.”

Lão bản liên tục thở dài, “Ngươi cảm thấy một cái Lý Hoằng Hậu còn không chinh phục được, thì sao có thể đi thi đấu chinh phục mấy chục cái người nước ngoài tư lịch so Lý Hoằng Hậu còn dày hơn?”

Diệp Tố dừng một chút, tuy rằng lão bản nói chuyện thực không đàng hoàng, nhưng lời này đích xác không sai, hạng mục nghiên cứu của hắn là ngữ không kinh người không chết không thôi, làm những bô lão đó đều cả kinh, hắn có thể không tin tưởng chính mình sao?

"Nếu không, coi như đi du lịch?" Diệp Tố nhỏ giọng nói thầm, rốt cuộc bọn họ có thể hay không nhìn thấy Lý Hoằng Hậu còn chưa biết.

Lão bản nghe xong liền mở di động mua vé xe: "Thu phục. Trở về thông báo bạn cùng phòng ngươi một tiếng, đừng để bọn họ lầm tưởng ta bắt cóc ngươi a."

Diệp Tố còn chưa phản ứng gì:……

Lão bản cười hắc hắc, gửi lão hữu cái tin nhắn: "Hai ngày sau cho ngươi cái quà gặp mặt a, bảo dưỡng hảo trái tim nha."

Cho nên ngày hôm sau lúc huấn luyện cơ giáp, Diệp Tố rốt cuộc chọc giận La Thành thành công.

"Mới bốn giờ! Mới buổi chiều bốn giờ, ngươi nói ngươi phải đi về ngủ?"

Diệp Tố gật đầu.

"Ngươi lười biếng cũng không cần lấy cớ vớ vẩn như vậy a!"

Diệp Tố thực vô tội: "Ta là thật sự buồn ngủ." Ai bảo lão bản quá nóng vội, mua cái vé xe lúc rạng sáng 5 giờ, sống chết không lui giờ, sợ Diệp Tố đổi ý.

La Thành thở hổn hển một hơi thật lớn, chỉ vào cái mũi Diệp Tố mắng to: "Ngươi có thể hay không có chút ý chí tiến thủ! Sinh tồn ở Hoa Đô tinh cũng không dễ dàng, ngươi không thể cả đời làm người phục vụ đi, sau khi chết liền có bó lớn thời gian để ngủ, ngươi hiện tại ngủ nhiều không sợ về sau chết đi vô ích a! Ngươi bây giờ chỉ biết điều khiển cơ giáp đi thẳng, đến rẽ còn không biết! Không nỗ lực sẽ bị xã hội đào thải!"

"Nhưng ta chỉ là đến gom cho đủ số a."

Diệp Tố nói xong, nhân lúc La Thành tức đến không biết nói gì chuồn ra khỏi phòng huấn luyện.

Diệp Tố báo bạn cùng phòng về chuyến đi đế đô.

Đối vấn đề này bạn cùng phòng ý kiến: "Ta kiến nghị ngươi lại chờ một hai tháng đi."

Diệp Tố không khỏi tò mò hỏi: "Vì cái gì?"

"Khi đó đế đô đang có tuyết, ngươi tới trước cửa Lý gia làm cái người tuyết, cứ đứng như vậy ba ngày, Lý

Hoằng Hậu nhất định sẽ thu ngươi làm đệ tử."

Diệp Tố đờ đẫn mà nhìn bạn cùng phòng một lát, cư nhiên cảm thấy hắn nói rất có đạo lý, "Bái sư chính là nói giỡn, mục đích chủ yếu là tranh thủ mùa ế hàng đi du lịch. Trở về mang cho các ngươi đặc sản!"

"Ta muốn vịt nướng!"

"Đem cho ta cái bạn gái a!"

Diệp Tố cũng không quay đầu lại mà cười: "Tìm gái tự mình lên mạng kiếm a, tra Aoi Sora *(AV nhật)* ấy."

19. Chương 18: Cơ Hội

Trường học Diệp Tố ở phía Nam, cách đế đô rất xa, khi đến nơi đã gần chính ngọ.

Lão bản cuộn mình, đáng khinh mà uốn éo bên cổng đại học đế đô.

Diệp Tố trừu trừu khóe miệng, xấu hổ mà nhìn trái nhìn phải: "Uy, có thể không làm ra bộ dáng lạy ông tôi ở bụi này hay không."

Lý Hoằng Hậu thân là khoa học gia quốc tế, về nước tự nhiên sẽ gây ra một hồi oanh động, được đại học đế đô mời về diễn thuyết. Nhất thời tại đế đô, muôn người đều đổ xô ra đường, tất cả đều chen mình vào đại lễ đường, không quan tâm có nghe hiểu hóa học hay không, tới trang bức tiện thể kết giao bằng hữu cũng là cái tốt.

Diệp Tố cùng lão bản không có thẻ học sinh không vào được, đành phải đợi ở ngoài. Kỳ thật Diệp Tố thấy hoàn toàn không cần thiết phải chờ, chờ xong có thể chặn người ta lại giữa đường sao? Bất đắc dĩ lão bản nằng nặc phải sống chết ăn vạ ở chỗ này.

"Bảo an tới." Diệp Tố đá đá lão bản, thấp giọng nhắc nhở.

Lão bản lập tức dựng thẳng eo, biểu tình nghiêm túc mà cảm thán nhìn đại môn: "A, thật là một cái trường học không tồi a."

Bảo an hồ nghi mà nhìn chằm chằm hai người, chuẩn bị có bất kì hành động kỳ quái gì liền lập tức đuổi đi.

Chỉ chốc lát sau, trong trường học nổi lên âm thanh ồn ào, hẳn là diễn thuyết đã kết thúc.

Xe hơi trang nghiêm màu đen rẽ lối đi ra, đằng sau còn kéo theo cái đuôi một lũ học sinh kích động sắc mặt ửng hồng, xem ra truy đuổi ngôi sao tồn tại ở mọi tầng lớp a.

Lãnh đạo trường học bồi Lý Hoằng Hậu đi ăn cơm trưa, cảm thấy bầu không khí thập phần sùng bái của học sinh nhà mình liền hết sức vừa lòng.

Lão bản nhìn thấy xe mắt liền sáng rực lên: "Đi, đi đón xe!"

"Ai!" Diệp Tố sợ hãi nhanh tay ngăn hắn lại, vẫn luôn tưởng lão bản nói muốn chặn Lý Hoằng Hậu là giỡn chơi thôi, không nghĩ tới hắn dám thật.

Lão bản bất mãn giãy giụa: "Ngươi kéo ta cái gì, người sắp chạy mất rồi!"

"Đại ca!" Diệp Tố sắp khóc đến nơi rồi, "Đó là Lý Hoằng Hậu a, ngồi trên xe đều là cao tầng trường học a!"

"Kia thì thế nào?" Lão bản không sao cả mà đáp, một cái tay khác liều mạng mà vẫy vẫy hướng cái xe.

Lãnh đạo nào đó trong xe thấy một màn như vậy cười nói với Lý Hoằng Hậu: "Lý giáo thụ danh tiếng khoa học gia lan xa, không người nào không kính ngưỡng a."

Lý Hoằng Hậu hơn sáu mươi tuổi tinh thần quắc thước, nhìn thấy lão bản ngoài cửa sổ xe thì cười cười, không nói gì, tùy ý để xe đi.

"Kháo!" Lão bản trợn mắt há hốc mồm, "Hắn nhìn thấy ta, cư nhiên không ngừng xe!"

Diệp Tố yên lặng phun tào, vì cái gì hắn nhìn thấy ngươi liền phải dừng xe?

"Tiếp tục theo dõi, ta biết hắn trụ ở đâu." Lão bản oán hận mà trừng mắt nhìn mắt xe hơi chỉ còn thấy cái mông.

Diệp Tố ẩn ẩn cảm thấy mình tùy ý để lão bản làm loạn là sự tình thực đáng sợ, hắn xoa xoa cái trán, hỏi: "Ngươi không đói bụng sao, nếu không chúng ta đi ăn cơm trước."

"Không đói bụng! Bị cái lão bất tử kia làm tức đến no rồi." Lão bản nói một không nói hai, lập tức mang theo Diệp Tố đi tìm khách sạn Lý Hoằng Hậu ở.

Diệp Tố cảm thấy đau đầu đồng thời cũng bắt đầu hoài nghi thân phận lão bản, người dám làm chuyện như vậy chỉ có hai loại, một loại là không có não, một loại khác là không cần não, có mặt mũi là đủ rồi. Lão bản thuộc về loại nào? Diệp Tố càng xem càng thấy giống loại một, không khỏi đau thương, khổ sở đến kiềm chế không nổi.

Hai người ngồi giữa cửa lớn khách sạn cả một buổi trưa, nếu không phải bảo an nơi này tố chất tâm lý tốt khẳng định đã đập người.

"Hắn nhất định là cố ý, ăn một bữa cơm cư nhiên ăn đến bây giờ!" Lão bản tức giận bất bình mà mắng.

Diệp Tố vẻ mặt chết lặng: "Lại không quay về chúng ta chỉ có thể tại đây qua đêm, nga, đúng rồi, tiền ta mang không đủ để ở một đêm khách sạn ở đây a."

"Tiền đồ!" Lão bản mắng, "Trời sắp giáng sứ mệnh cho ngươi, trước hết…… Ai, lão bất tử kia rốt cuộc chịu đã trở lại!"

Xe hơi màu đen trong bóng chiều tà có vẻ trông càng thêm trang trọng, Lý Hoằng Hậu xuống xe, nhìn thấy lão bản cùng Diệp Tố chặn đường hơi hơi cau mày.

Diệp Tố tâm nhảy dựng, người học hóa không ai không kính nể Lý Hoằng Hậu, giờ phút này tận mắt thấy hắn, phảng phất có thể cảm giác được một loại áp lực từ trên người hắn, khiến Diệp Tố không khỏi nín thở, nhất thời níu chặt lão bản…

"Ngươi cái này lão bất tử, cư nhiên hại ta ở chỗ này đợi một buổi trưa!"

Hai vị bảo tiêu thể trạng to lớn phía sau Lý Hoằng Hậu một phen kéo lão bản ra, lạnh băng mà nhìn hắn.

"Ném càng xa càng tốt a." Lý Hoằng Hậu nói, lại nhìn về phía Diệp Tố, "Vị tiểu bằng hữu này không tồi, bồi ta cùng nhau uống ly trà đi."

Lý Hoằng Hậu cười đến hiền lành, ánh mắt không có chút nào cao ngạo. Diệp Tố trong đầu bùng nổ từng trận pháo hoa, mơ mơ hồ hồ không biết nên nói cái gì.

"Lý Hoằng Hậu ngươi cái này vương bát đản!" Lão bản bị bảo tiêu kéo, thanh âm càng ngày càng xa.

Lý Hoằng Hậu không thèm để ý cười, đối Diệp Tố nói: "Đi thôi."

Diệp Tố sợ hãi mà lui ra phía sau một bước, tất cung tất kính mà theo sau Lý Hoằng Hậu. Còn lão bản… Diệp Tố tuy suy nghĩ một mảnh hỗn loạn, nhưng cũng nhìn ra lão bản cùng Lý giáo thụ hẳn có quen biết, nếu không Lý Hoằng Hậu hành tung được bảo mật kỹ càng làm sao lộ ra tin tức nơi ở cho lão bản được. Đặc biệt là bầu không khí kì quái khi hai người này gặp nhau, không giống người xa lạ, ngược lại vô cùng thân thiết, trêu đùa nhau như anh em kết nghĩa.

Tận đến lúc ngồi xuống phòng trà hoa lệ, trên tay cầm một ly trà ấm áp, Diệp Tố mới bừng tỉnh hoàn hồn.

Vội vàng đứng lên, Diệp Tố cố đè nén kích động, hướng Lý Hoằng Hậu vái chào một cái: "Lý giáo thụ."

Lý Hoằng Hậu nhẹ nhàng khoát tay, ý bảo hắn ngồi xuống, "Không cần phải câu nệ, ta đã nghe Trác Tín nói qua về ngươi, thực không tồi."

Trác Tín là tên lão bản, đây vẫn là lần đầu tiên Diệp Tố nghe thấy tên đầy đủ của hắn.

(Có người đến tận hết truyện cũng không biết tên đó là Mập mạp a)

Diệp Tố âm thầm cảm thán lão bản thật là thâm tàng bất lộ, thậm chí Lý Hoằng Hậu cũng là nói nhận thức liền nhận thức.

"Hắn đưa ta nhìn một ít tư liệu hạng mục nghiên cứu của ngươi." Lý Hoằng Hậu lại nói.

Diệp Tố sửng sốt, lại nhịn không được mà đứng lên: "Thỉnh cầu giáo thụ chỉ điểm."

Lý Hoằng Hậu ôn hòa cười, nếp nhăn khóe mắt phảng phất phủ thêm một tầng đạo lý huyền ảo: "Không liên quan đến Trác Tín, thiên phú ngươi cũng khiến ta không thể bỏ qua."

Những lời này làm tim Diệp Tố bang bang nhảy.

"Biết thi đấu quốc tế tân tinh tư duy vật lý hóa học gần nhất rất được chú ý sao?"

Diệp Tố gật đầu, có chút khôn kể chua xót: "Hạng mục của ta lúc các giáo sư tuyển chọn thì bị loại bỏ."

Lý Hoằng Hậu lộ ra ý cười hiểu rõ, ánh mắt thâm thúy lại lóe lên chút bất đắc dĩ, bất luận địa phương nào cũng không tránh được giao dịch dơ bẩn, kể cả là khoa học.

Nhưng cũng may nhân loại vẫn luôn đấu tranh với thói hư tật xấu này mà tranh thủ công bằng.

"Ta lần này về nước đúng là vì chuyện này." Lý Hoằng Hậu nói làm Diệp Tố cứng còng người, tim đập như vạn con ngựa chạy qua.

"Thi đấu ngoài danh ngạch dự thi chia đều cho các quốc gia, cũng cho chúng ta một ít quyền lực, để những lão gia hỏa gần đất xa trời chũng ta nơi nơi tìm đến một số hạt giống tốt. Ta lần này về nước đúng là vì chuyện này, ta cảm thấy ngươi thực không tồi."

Nắm quyền thật chặt, Diệp Tố ép xuống sóng to gió lớn quay cuồng trong lòng lại, Lý Hoằng Hậu liên tiếp ba lần nói hắn không tồi, lời đánh giá từ miệng người đoạt giải Nobel hóa học so với bất kì giải thưởng gì

đều có phân lượng nặng hơn một ngàn cân, hắn có dự cảm, những chuyện quy tắc ngầm chán ghét trước mắt vị vĩ đại học giả đây đều không chịu nổi một kích.

Lý Hoằng Hậu nói: "Ngươi có thể đưa ta xem tư liệu thực nghiệm không?"

Diệp Tố vội vàng từ trong túi lấy ra tổng kết, hai tay cầm mà đưa đến trước mặt hắn.

Lý Hoằng Hậu không nói chuyện nữa, lật từng trang một, hắn xem đến thực cẩn thận.

Diệp Tố cũng không dám nói chuyện, càng không dám nhìn chằm chằm Lý Hoằng Hậu, đành phải lặng im nhìn chén trà trên bàn.

Nước trà nguội lạnh, lá trà chìm xuống đáy ly.

Ước chừng qua nửa giờ, Lý Hoằng Hậu mới nhẹ nhàng buông tổng kết hạng mục của Diệp Tố xuống, nói: "Ngươi rất có ý tưởng, tuy rằng sai lầm trong đó có không ít, nhưng việc này đích xác vượt quá tầm của ngươi mà rất nhiều học giả thành danh đã lâu cũng không nhất định có thể làm tốt hơn ngươi."

"Cảm tạ giáo thụ khích lệ!" Diệp Tố vội nói, trong lòng mừng như điên.

Lý Hoằng Hậu cười nói: "Vài vị bằng hữu trong ngành đều đề cử cho ta người không tồi, ta cũng đang muốn tìm tìm một chút, tính toán làm một chút tuyển chọn, liền tại năm ngày sau, ngươi liền ở chỗ này thêm vài ngày đi."

Diệp Tố ngẩn ra, sau đó khom lưng thật sâu mà cảm kích Lý Hoằng Hậu. Giờ khắc này, hắn hận không thể lấy cổ đại quỳ lạy lễ ra để cảm tạ.

Chỉ là một cái cơ hội, có thể giúp Diệp Tố đem tất thảy sự bất công trước đây đạp dưới chân.

"Lý Hoằng Hậu!" thanh âm lão bản giận dữ đột nhiên truyền đến, hắn vọt vào ghế lô, chỉ vào cái mũi Lý Hoằng Hậu chửi ầm lên. Xem ra, Lý Hoằng Hậu phía trước nói "Ném càng xa càng tốt " xem như một cái tiểu vui đùa.

Diệp Tố bị bưu hãn lão bản làm cho sững sờ, hiện tại thế giới này người dám chỉ vào mũi Lý Hoằng Hậu mắng thật đúng là không nhiều lắm.

"Vô nhân tính!"

Lý Hoằng Hậu khẽ cười nói: "Xem như cho ngươi, cái tên không biết nhìn người này một cái trừng phạt nho nhỏ đi."

Lão bản cứng lại, ngạnh cổ sinh hờn dỗi.

Trác Tín nhỏ hơn Lý Hoằng Hậu hai mươi tuổi, duyên cớ hai người trở thành bạn vong niên nếu truyền lưu đến hậu đại cũng sẽ trở thành một đoạn giai thoại. Lý Hoằng Hậu khi còn trẻ ở đại học dạy học, sinh hoạt kham khổ, khi làm nghiên cứu quan trọng hạng nhất lại gặp vấn đề tài chính, trường học sau khi chi viện một ít tiền nhưng chưa thấy được thành quả liền không đầu tư nữa. Hạng mục Lý Hoằng Hậu gặp phải nguy cơ chết non.

Mà khi đó, Trác Tín là phú nhị đại phong lưu cá tính, có tiền có tài, chọn môn học lớp Lý Hoằng Hậu, coi như là học sinh của hắn. Tuy rằng mặt ngoài không tôn kính Lý Hoằng Hậu, lại còn thường xuyên trốn học, nhưng vẫn từ đáy lòng bội phục học thức của hắn. Nghe nói hắn thiếu chi phí nghiên cứu, Trác Tín không nói hai lời liền xoay được một ngàn vạn, mỹ danh gọi là "góp cổ phần", sau khi Lý Hoằng Hậu thành công sẽ lấy lời, nhưng quan hệ giữa hai người lại không vì thế mà dính mùi tiền.

Lý Hoằng Hậu chưa bao giờ trước mặt Trác Tín làm cao, còn Trác Tín càng không biết tôn trọng là cái gì.

Phong lưu Trác Tín ăn thông nam nữ, nhưng ai ngờ gặp một tiểu soái ca Nga lại rơi vào bể tình. Từ trưởng bối đến bằng hữu Lý Hoằng Hậu đều khuyên bảo hắn không cần vì một người mà từ bỏ tiền đồ của mình. Nhưng Trác Tín là ai a, nói cái gì cũng không nghe lọt, từ bỏ tên tuổi cao tài sinh hóa học sinh vật, chạy theo tiểu soái ca tới Nga ủ rượu bán rượu.

Mười mấy năm qua đi, này còn không phải bị đá?

Lý Hoằng Hậu nhiều năm xa cách gặp lại thấy Trác Tín vẫn là cái bộ dáng không đứng đắn kia, không để hắn như ý, không cho hắn cao điệu trước cửa đế đô đại học. Tâm nguyện lão bản muốn thấy bảo an rớt tròng mắt cứ như vậy mà thất bại.

"Mang tiểu hữu đi lấy hai gian phòng." Lý Hoằng Hậu đưa bảo tiêu một tấm thẻ đen.

Diệp Tố lập tức thức thời mà theo sau bảo tiêu rời đi, Lý Hoằng Hậu đây là muốn tâm sự riêng tư cùng lão bản.

Nhân sinh thay đổi quá nhanh chóng, Diệp Tố mất ngủ.

Nhắm mắt lại chưa tới hai phút, Diệp Tố liền bò dậy, nơi nơi ngó xem phòng khách trang hoàng tinh xảo cao nhã, xác nhận khách sạn tốt như vậy không phải là hắn ở được liền yên tâm mà nằm lên giường.

Ân, không phải mơ hão. Kể cả tính cách có phân liệt, cũng không phân liệt ra chuyện như vậy được.

Một lát sau, Diệp Tố lại thần kinh mà lấy chăn che mặt, chui ở trong mà cất tiếng cười to.

Lăn lộn như vậy, thẳng tới rạng sáng một hai giờ mới cười đến mệt mỏi mà dần dần đi vào giấc ngủ.

"Ta kháo a." Diệp Tố vừa mở mắt liền hoảng sợ.

Kỷ Gia Duyệt, Địch Cảnh bọn họ năm người một loạt đứng xung quanh giường, một đám người sắc mặt như cây cải bắp lúc mùa đông.

Mặt La Thành đang hảo hảo một khuôn mặt soái khí hỗn huyết Trung Âu đã đen thành hỗn huyết Trung Phi.

20. Chương 19: Tinh Tế

Diệp Tố vừa cúi đầu liền thấy, quần áo mình hỗn độn không chịu được, trên cổ tay còn có vệt đỏ, chăn đơn bị kéo đến rối tung, quả thực rất khó coi.

"Các ngươi làm gì ta a?" Diệp Tố hoảng sợ.

Kỷ Gia Duyệt mặt không biểu tình mà nhìn chằm chằm Diệp Tố: "Không làm gì, chỉ là gọi ngươi dậy mà thôi, thời gian gọi cũng không lâu, chỉ có sáu tiếng đồng hồ mà thôi."

"Ngươi tại sao không dứt khoát ngủ đến kiếp sau luôn đi!" La Thành bốc hỏa, Trương Diêu Phòng giữ hắn lại mới ngăn được hắn không làm với Diệp Tố sự tình nhân thần cộng phẫn gì.

Diệp Tố xấu hổ mà kéo kéo chăn, thấy thời gian đã qua buổi chiều một lúc, phỏng chừng bọn họ đợi ở phòng huấn luyện thật lâu không thấy Diệp Tố, chạy tới gọi hắn, kết quả gọi thế nào cũng không tỉnh.

Ở chỗ này đợi liền sáu tiếng đồng hồ, nhìn một nam nhân ngủ sáu tiếng đồng hồ, ai ai cũng phải sắc mặt không tốt.

Diệp Tố cũng không giải thích gì, giả ngu cười cười.

La Thành rít gào: "Ta sẽ không dạy người lười biếng như vậy, ta mặc kệ các ngươi."

La Thành nhắm mắt làm ngơ đưa lưng về phía Diệp Tố, hận không thể không quen người này.

Định Cảnh buông tay: "Ta không dạy, ta mặc kệ a."

Trương Diêu Phong phu xướng phụ tùy, nhún vai: "Ta không dạy, ta mặc kệ a."

Kỷ Gia Duyệt nhìn trời: “Ta không dạy, ta mặc kệ a.”

Mập mạp mắt sáng ngời, hắn chưa kịp mở miệng đã bắt gặp một đạo ánh mắt cực lạnh lẽo, vừa quay đầu liền thấy đôi mắt không tròng của Địch Cảnh *(tr đậu nghe cứ như kính không tròng ấy nhỉ),* sợ tới mức nuốt một ngụm nước miếng, lưu luyến mà nói: “Ta cũng không dạy…”

La Thành:……

Tầm mắt Diệp Tố chuyển từ người La Thành đến bốn người kia, từ không khí kỳ lạ này đột nhiên hiểu ra cái gì, thật cẩn thận mà hỏi: “Nếu không ai dạy, ta đây tiếp tục ngủ?”

“Ngươi dám!” La Thành đột nhiên quay ngoắt đầu, cao giọng quát, “Cho ngươi thời gian một phút, nhanh lên! Nếu ngươi chiều nay không học được rẽ hướng cơ giáp ta liền bắt ngươi thức đêm học! Học không được đừng mong được ngủ!”

Cũng may trời cao cho Diệp Tố thiên phú điều khiển cơ giáp tốt cực kỳ, sau khi thuận tay liền có thể suy luận thật nhanh, miễn cưỡng một buổi trưa xem như đã có thể rẽ hướng đi. Nếu thật sự bị La Thành đè lại bắt học, hắn ở hiện thực liền thức dậy muộn, sẽ lưu lại ấn tượng không tốt cho Lý giáo thụ.

Bất quá sau giáo huấn lần này, Diệp Tố không lại thức đêm, tuy rằng thức dậy ở thế giới Tinh tế vẫn có chút muộn, nhưng La Thành sau khi chứng kiến một lần ngủ đến tận chiều thì độ bao dung nhẫn nhịn với Diệp Tố lớn hơn rất nhiều.

La Thành vốn định mắng không học đi được thì học bò đi, ngẫm lại, Diệp Tố thế này cũng tạm gọi là biết đi rồi. Lại nghĩ nhiều ngày như vậy chỉ có tập đi buồn tẻ, nên thay đổi khẩu vị.

“Được rồi.” La Thành đem lời nói hung hãn nuốt vào bụng, “Nếu ngươi muốn sử dụng tinh thần lực thì trước hết phải biết nó là cái gì. Có học giả cho rằng nó là linh hồn nhân loại ngoại hiện, cũng có người cho rằng đó là ý chí nhân loại thực chất hóa, nói tóm lại, nó là một loại đồ vật rất khó nắm bắt nhưng lại thực sự tồn tại. Tinh thần lực có rất nhiều tác dụng, điểm thần kỳ lớn nhất của nó là có khả năng tăng phúc bội số lớn với nhân loại cùng vật chết có cảm ứng…”

“Ngươi trước nhắm mắt lại, tập trung minh tưởng, đem loại đồ vật mơ hồ này từ trong đầu phát ra.”

Tinh thần lực trải qua biến đổi mấy trăm vạn năm, đã trở thành bản năng con người, tựa như ăn cơm uống nước không cần dạy.

“Ngươi không biết nó là cái gì, nhưng ngươi nhất định biết rằng nó tồn tại hơn nữa có thể khống chế nó.” La Thành nhìn chằm chằm sắc mặt Diệp Tố, “Hiện tại, chỉ huy nó nhẹ nhàng chạm vào cơ giáp.”

Diệp Tố dựa theo lời La Thành nói, đem tinh thần lực ngay cả hình dạng cũng không cảm nhận được đưa tới gần vách cơ giáp, tinh thần lực lập tức chui vào trong cơ giáp, không tốn bất kì thời gian truyền nào,

tinh thần lực tựa hồ ngay lập tức tràn ngập toàn bộ cơ giáp, cũng hướng ra ngoài khuếch tán.

"Ngươi hiện tại khống chế tinh thần lực không đủ thành thục, chỉ có thể bị động mà đưa nó tiến vào vật chất, nếu ngươi huấn luyện nhiều hơn, có thể khống chế chúng nó thấm vào trong hay bọc bên ngoài vật thể, di chuyển thậm chí đập vỡ nó."

"Hiện tại, ngươi không cần quan tâm đến phần tràn ra ngoài, đem lực chú ý tập trung vào bộ phận tinh thần lực trong cơ giáp. Ngươi sẽ thu được hồi quỹ. Đương nhiên, không trải qua trường kỳ huấn luyện, ngươi muốn chải vuốt tinh thần lực sẽ thực khó khăn… Nga đúng rồi, cảm thái của ngươi là tinh tế, cái này có trợ giúp với việc ngươi cảm nhận tinh thần lực…"

La Thành còn đang không ngừng giải thích cùng thuyết minh, nhưng Diệp Tố đã hoàn toàn không rảnh mà nghe hắn nói.

Hắn tiến vào một cảnh giới thập phần huyền diệu thần bí, phảng phất địa phương tinh thần lực truyền tới hắn đều tận tay tận mắt sờ qua, khảo sát qua, rõ ràng từng tính chất.

"Trở về." Diệp Tố nghĩ thầm, những tinh thần lực tràn ra mặt ngoài cơ giáp liền ngoan ngoãn mà thu về, chỉ hân hoan nhảy nhót trong cơ giáp.

Nơi đi qua đều được xem xét rõ ràng.

Đây là trọng tâm… Diệp Tố cảm nhận được một cái ổ trục cơ giáp liền toát lên ý tưởng này, hắn cảm thấy nếu bây giờ mình điều khiển cơ giáp có lẽ không cần suy xét trọng tâm, bởi vì hắn không cần suy xét cũng biết, tựa như nhân loại di chuyển, chỉ cần trung tâm hệ thống không có vấn đề gì là có thể bằng bản năng mà di chuyển bình thường, làm gì có chuyện đi về phía trước thôi cũng cần điều tiết trọng tâm?

Đạo tuyến màu lam nối tiếp các khớp xương khuỷu tay cơ giáp có điểm tổn hại, cần tu sửa. Tinh thần lực không thể truyền qua điểm kia, nếu không sẽ gây cho nó phụ tại nặng hơn nữa. Diệp Tố nghĩ vậy, quả nhiên tinh thần lực đi vòng qua đạo tuyến kia, không đụng chạm đến mà đi qua khuỷu tay. Bên trong cơ giáp phức tạp như vậy, tựa như thân thể con người, các loại tài liệu là máu thịt, là xương cốt. Những cái đạo tuyến đó là mạch máu, mà tinh thần lực như tổ chức thần kinh, đem cơ giáp cứng đờ xâu chuỗi thành một cái sinh mệnh linh động.

Diệp Tố có một cảm giác, cơ giáp này không chỉ là một vật chết lạnh băng, mà cùng máu thịt hắn nối liền, chỉ huy từ tâm.

"Tinh thần lực của ngươi là B-, hiện tại chỉ có thể bước đầu cảm giác đến hình dáng phần lưng cơ giáp, cấu tạo bên trong cùng các loại tài liệu ngươi phải học mới đưa tinh thần lực qua được…"

Không hề phát hiện ra, Diệp Tố đã vươn tay đặt lên bàn điều khiển, hắn không cần nhìn vị trí các nút, không cần nhớ tác dụng những cái nút này, hắn muốn đi chỗ nào liền đi chỗ đó.

Nhưng khi hắn chuẩn bị hành động, La Thành liền chụp vai hắn, Diệp Tố liền thoát ly cái trạng thái kỳ diệu này.

"Hảo, hôm nay đến đây thôi, nếu ngày mai ngươi có thể hoàn thành di chuyển theo đường cong ta sẽ tiếp tục dạy ngươi sử dụng tinh thần lực, chờ ngươi khi nào đạt đến trình độ mặc kệ tình huống vẫn bảo trì được độ phóng thích tinh thần lực thì được tính là nhập môn."

Diệp Tố còn có chút hoảng hốt. Cái loại cảm giác vừa rồi……

Cái loại cảm giác này! Cảm giác khống chế hết thảy, cơ giáp thâm ảo phức tạp trước mặt hắn chỉ là cái hài tử quang mông, giống như thế giới này không gì cản được hắn!

Diệp Tố đột nhiên hô hấp dồn dập, có một loại cảm xúc lửa nóng xâm chiếm trái tim hắn, nhanh chóng bành trướng, trưởng thành đại thụ cành lá tốt tươi, đón lấy ánh sáng — đây là thế giới mới.

"Ngươi làm sao vậy?" La Thành nhìn thấy sắc mặt Diệp Tố đột nhiên đỏ lên, trong lòng căng thẳng, còn tưởng rằng hắn sử dụng tinh thần lực xảy ra sự cố gì.

Diệp Tố ngơ ngẩn mà lắc đầu, thất hồn lạc phách mà quay về Kỷ gia tiệm cơm.

La Thành:……

Hắn nghĩ nghĩ xong vẫn gửi tin nhắn cho Kỷ Gia Duyệt: Chú ý tình huống Diệp Tố, hắn tựa hồ có điểm không thích hợp.

"Ngươi lại đối xử với hắn thế nào!" Kỷ Gia Duyệt lập tức gọi điện lại, hung thần ác sát chất vấn.

La Thành phát hỏa: "Ta có thể làm gì hắn! Ta hảo ý dạy sử dụng cơ giáp a!"

"Ngươi……" Kỷ Gia Duyệt không thể nói lý cùng La Thành, bao nhiêu lần hắn đắc tội người ta còn hoàn toàn không biết gì cả. Sợ Diệp Tố luẩn quẩn trong lòng đến thời khắc mấu chốt lại rút lui, hắn cũng không rảnh lo tiếp tục tiến hành phối hợp luyện tập cùng Trương Diêu Phong, vội vàng về nhà.

Nhưng mà, Diệp Tố đã ngủ.

Kỷ Gia Duyệt nơm nớp lo sợ một buổi tối, sáng sớm ngày hôm sau liền ngồi xổm chờ trước cửa phòng Diệp Tố.

Kết quả Diệp Tố mở cửa, thiếu chút vấp phải hắn mà ngã.

Kỷ Gia Duyệt đột nhiên đứng lên, thật cẩn thận mà quan sát sắc mặt Diệp Tố một lát, bỗng nhiên lòng đầy căm phẫn mà mắng: "La Thành cái kia vương bát đản!"

Diệp Tố không hiểu ra sao.

"Tên ngốc to con có IQ mà không có EQ, ta mặt hắn cũng không muốn nhìn!" Kỷ Gia Duyệt liếc mắt khinh thường, miệng liên mồm suốt đường từ nhà đến tận phòng huấn luyện ở trường, "Cùng loại người như hắn so đo quả thực là hạ thấp giá trị con người, người bình thường đều không coi trọng hắn."

Diệp Tố bị hắn đàn bà đanh đá chửi đổng làm kinh sợ vẫn luôn không dám nói gì, trong lòng còn thầm nghĩ La Thành đã làm sự tình thực sai trái gì với Kỷ Gia Duyệt a.

La Thành đồng dạng có chút bất an, phá lệ bổ đầu ra coi xem đến tột cùng là hôm qua mình đã làm gì sai, mỗi câu nói từ buổi sáng đến chiều hôm qua đều lôi ra xem xét một lượt, trừ bỏ ngữ khí có chút hung, yêu cầu có chút nghiêm khắc, cũng không có gì a.

"Hắt xì, hắt xì……" La Thành hắt xì liên tục, âm thầm chửi thầm Diệp Tố, "Cứ như cái nữ nhân vậy, trở mặt so với thời tiết còn nhanh hơn."

Tới phòng huấn luyện, Kỷ Gia Duyệt lời nói thấm thía mà vỗ vỗ bả vai Diệp Tố, "Đại trượng phu một lời đã định, tứ mã nan truy, Diệp Tố, lớn tiếng nói cho ta, ngươi là nam nhân sao!"

Diệp Tố ngẩn ra, không thể hiểu được mà đi vào phòng huấn luyện. Những người này một cái so một cái lại càng không bình thường hơn a.

Sau đó hắn phát hiện ra sự càng không bình thường hơn, La Thành cả ngày ôn nhu cứ như biến thành người khác rồi. Có nhiều lần Diệp Tố thấy hắn thiếu chút nữa nhịn không được mà chửi đổng, cuối cùng vẫn nhịn xuống, nhẹ nhàng dịu dàng mà giải thích cho Diệp Tố.

Diệp Tố tỏ vẻ, hắn đã quen chịu ngược a, bộ dáng này của La Thành làm hắn rớt mất hai cân da gà, mập mạp có thể suy xét một chút, đây quả thực là vũ khí giảm béo tối thượng a.

Dưới bầu không khí kì quái này, thi đấu cơ giáp hữu nghị Hoa Đô Đại học cuối cùng cũng bắt đầu.

Thời điểm ăn cơm trưa, Trương Diêu Phong hưng phấn nói: "Nghe nói trận trung kết sẽ có cấp trên H quân đoàn đến quan sát, chính là Hàn Nghiệp cái kia bối cảnh tận trời a."

21. Chương 20: Bắt Đầu

Diệp Tố nghe thấy tên Hàn Nghiệp, nhớ tới ấn tượng đầu tiên là hình ảnh bối cảnh sao trời ở khoang điều khiển lần đó.

La Thành xùy xùy, mặt lộ vẻ khinh thường: "Một kẻ nhu nhược, chỉ biết lòe bịp thiên hạ."

"Chuyện là thế nào?" Diệp Tố khó hiểu hỏi, ấn tượng của hắn về Hàn Nghiệp còn không tệ, đặc biệt là khí chất ôn tồn lễ độ kia, thực dễ dàng chiếm được hảo cảm của người khác.

Trương Diêu Phong hiển nhiên có tiềm chất bát quái, vừa nghe được liền có tinh thần: "Hàn Nghiệp a, chính là tôn tử Hàn thành chủ, nhi tử của Hàn Duệ, tổ tiên mười tám đời đều là tướng quân…"

"Chỉ tiếc, Hàn gia tới thế hệ này của hắn liền thui chột."

Diệp Tố càng thêm khó hiểu, thần sắc La Thành có vẻ xem thường Hàn Nghiệp từ đáy lòng, cười nhạo lạnh băng trơ trẽn khác với cười nhạo hữu hảo đối Diệp Tố.

"Ai nha." Trương Diêu Phong nói, "Là người đều sẽ tham sống sợ chết a, lại nói Hàn Nghiệp cũng tuổi còn trẻ…"

"Tuổi trẻ?" La Thành cười nhạo, "Phụ thân hắn ở tuổi này đã là trung tướng, mà hắn thì sao? Kẻ đã hèn làm một thiếu tá thôi cũng không an phận, cả ngày nếu không nương danh nghĩa chức vụ nơi nơi ăn nhậu chơi bời thì cũng là làm bộ chính trực dùng bối cảnh ngăn chặn mấy cái học sinh vi phạm nhỏ nhặt. Đều đã ba mươi, còn tìm các loại lý do thoái thác hôn sự, tham sống sợ chết đến trình độ này còn là Nhân tộc sao?"

"Hắn kết hôn… có quan hệ gì với Nhân tộc sao?"

"Ngươi không hiểu." Kỷ Gia Duyệt mắt nhìn Diệp Tố, tựa hồ suy nghĩ xem nên giải thích thế nào, "Nói thế nào nhỉ, Hàn gia chính là một gia tộc đặc biệt. Ước chừng bắt đầu từ một trăm vạn năm trước, Hàn gia tiên phong Nhân tộc, nhiều thế hệ đầu rơi máu chảy, có thể nói ranh giới Nhân tộc có ít nhất một phần mười là do Hàn gia qua chiến tranh mà mở rộng được. Ở Hàn gia có quy định bất thành văn, trưởng tử trưởng tôn đều phải lập gia đình sớm, sau đó trước ba lăm tuổi bồi dưỡng hài tử đến khoảng bảy tám tuổi sẽ buông vướng bận mà đi tiền tuyến, lần này đi, rất có thể sẽ đến tận lúc chết trận mới trở về Hàn gia lần nữa. Người bình thường không đi nghĩa vụ quân sự cũng sẽ bị khiển trách, càng miễn bàn Hàn gia hậu nhân."

Hàn gia thế đức tuấn liệt, coi trọng nhất chính là truyền thừa vinh dự cùng tinh thần. Cho nên Hàn gia hậu nhân đều sẽ ở thời điểm trẻ tuổi trước hết kiến tạo một phen tên tuổi, sau đó khoảng hai bảy hai tám tuổi thì suy xét lập gia đình, tự mình bồi hài tử lớn lên, dùng lời nói và việc làm mẫu mực của mình khiến hài tử mưa dầm thấm đất, trở thành một người Hàn gia chính trực dũng cảm không sợ sinh tử, đem tinh thần hy sinh cùng bảo hộ truyền thừa xuống, người trước vì nhân tộc ngã xuống, người sau tiến lên phụng hiến.

Ở rất nhiều thời điểm, dòng họ Hàn chính là tượng trưng cho sự cao thượng.

Diệp Tố nghe xong, nhất thời cũng không biết nói cái gì mới tốt. Có lẽ nơi hắn ở lịch sử nhân loại còn quá ngắn, khoa học kỹ thuật còn quá lạc hậu, nhân loại còn tàn sát lẫn nhau. Cho nên hắn cũng không thể lý giải đến tột cùng tín niệm gì có thể khiến cả một gia tộc vì loài người mà không sợ sinh tử, hơn nữa truyền thừa xuống trăm vạn năm. Lịch sử lâu dài như vậy, thi thể Hàn gia cơ hồ có thể bao trùm toàn bộ Hoa Đô tinh.

Lịch sử cho Hàn gia vinh quang vô thượng, cũng để lại cho Hàn gia trách nhiệm nặng nề. Thế nên nói, Hàn Nghiệp là không muốn gánh vác trách nhiệm như vậy sao? Hắn không muốn kết hôn, không muốn ra tiền tuyến, sự tôn trọng kính nể dành cho người Hàn gia có thể nối tiếp sao? Hắn không lưu lại hậu đại, người khác lại lời lẽ chính đáng mà cưỡng bách hắn đi tiền tuyến, vạn nhất Hàn gia vì thế mà tuyệt hậu thì làm sao bây giờ?

(từ giờ phút anh là nvc đam mêo thì số phận xác định rồi anh ạ)

"Kể cả bây giờ hắn có hài tử, kẻ tính cách nhu nhược như hắn có thể bồi dưỡng ra người Hàn gia chân chính sao?" La Thành châm chọc nói, "Rõ ràng đại tướng Hàn Duệ tại tiền tuyến vào sinh ra tử, để người ta kính nể, nhưng con hắn lại làm mất hết thể diện Hàn gia. Hổ phụ khuyển tử!"

Địch Cảnh nói: "Có lẽ thịnh cực tất suy đi, theo lý thuyết Hàn Duệ đại tướng sẽ bồi dưỡng được hậu đại không sợ hãi sinh tử, nhưng tạo hóa bất đắc dĩ trêu ngươi, Hàn gia trăm vạn năm gánh nặng như vậy cuối cùng cũng bỏ được xuống, không biết là may mắn hay sỉ nhục."

"Hắn không xứng họ Hàn." La Thành thanh âm lạnh lùng nói, "Nếu lần này cúp thi đấu là hắn phát cho chúng ta, ta sẽ đem nó hung hăng ném vào mặt hắn!"

"Đừng a!" Trương Diêu Phong hoảng sợ, hắn biết với tính cách La Thành hoàn toàn có thể làm ra việc điên cuồng như vậy, "Ngươi muốn tiền đồ bị hủy sao? Hàn Nghiệp cho dù có phế vật, nhưng bóp chết ngươi vẫn dễ như trở bàn tay. Nói nữa, chủ tịch còn chưa nói gì làm sao đến lượt ngươi chỉ trích?"

La Thành hừ lạnh một tiếng, cơm cũng không ăn liền trực tiếp rời đi.

Trương Diêu Phong cười cười với Diệp Tố, "Tính cách hắn cứ như vậy, mắt không dung nổi hạt sạn. Đặc biệt là lịch sử gia tộc hắn cũng lâu đời, đối một số việc lại càng để ý hơn đám bình dân chúng ta, lại càng thêm oán giận. Nói đi nói lại, nếu không phải nhân loại truyền thừa tinh thần hy sinh nhiều thế hệ như vậy, Nhân tộc chúng ta có tồn tại được đến bây giờ hay không còn không biết."

Diệp Tố yên lặng ăn cơm, ăn mà có chút không cảm nhận được mùi vị. Nói thật, hắn hiện tại vẫn chưa thực sự dung nhập được thế giới trong mộng này, không thể lý giải tư duy cùng lý niệm con người nơi này. Nghe thấy bọn họ thần hóa phụng hiến hy sinh và đoàn kết Nhân loại trên dưới một lòng, hắn vốn dĩ đã chấn động giờ càng không hiểu được. Nghĩ đến Hàn Nghiệp quang minh sáng lạn cư nhiên là một kẻ nhát gan, trong lòng không thể nào tiếp thu được. Dù sao thì Hàn Nghiệp để lại cho hắn ấn tượng đầu quá tốt.

"Ta nói a, người ta không muốn hy sinh vì nhân tộc, chúng ta có thể chỉ trích cái gì." Mập mạp nuốt miếng thịt, "Bao nhiêu người không đi tiền tuyến vẫn sống có tư vị, dựa vào cái gì tiền bối hắn làm vậy, hắn liền cũng phải làm như vậy, đây không phải bắt ép đạo đức thì là cái gì a?"

"Quên đi quên đi, ăn cơm mau lên." Kỷ Gia Duyệt không muốn nói về cái chủ đề mẫn cảm này tiếp, "Buổi chiều chúng ta tiến thành huấn luyện đoàn đội, để Diệp Tố quen tiết tấu một chút, ngày mai là thi đấu chính thức, mọi người đều để ý chút, nếu H quân đoàn phái người tới, mặc kệ là phái ai tới đều có nghĩa bọn họ coi trọng thi đấu lần này, biểu hiện tốt sau này vào quân đội đều thông thuận hơn."

"Còn có." Địch Cảnh bổ sung một câu, "Diệp Tố ngày mai nếu ngươi ngày mai dậy muộn thì cũng không cần dậy nữa."

Diệp Tố:……

Hoa Đô Đại học ước chừng có hai ngàn đoàn đội, tổng cộng hơn một vạn người báo danh thi đấu cơ giáp hữu nghị, mà vòng loại đầu tiên đã đào thải 90% số thí sinh, tàn khốc đến cực điểm.

Dự tuyển sử dụng kỹ thuật toàn tức mô phỏng thực tế, từng đoàn đội sẽ ở phòng chống gian lận chuyên dụng, sử dụng toàn tức nghi tiến vào không gian giả thuyết.

Diệp Tố đại kinh tiểu quái thật lâu mới bị La Thành mắng mà đeo toàn tức nghi lên, đại não nháy mắt như bị gây tê mà mất đi tri giác, bất quá rất nhanh liền tỉnh táo lại, cảnh tượng trước mắt hoàn toàn thay đổi.

Vùng quê trống trải mênh mông vô bờ, thảo suy phong cường *(gió thổi cỏ bay điên cuồng?)*, nguy cơ tứ phía.

"Triệu hồi cơ giáp!" La Thành nói.

Diệp Tố đã được bọn họ dạy, lập tức minh tưởng, hình chiếu của đài nhân hình cơ giáp hắn dùng để luyện tập lập tức xuất hiện bên người.

Sáu người toàn bộ đi vào khoang điều khiển cơ giáp của mình, bỗng nhiên từ phía chân trời tiến đến mười đài cơ giáp lang hình to lớn, bão táp cũng cuốn tới.

Diệp Tố tâm nhảy dựng lên, còn chưa kịp chuẩn bị, đã thấy La Thành điều khiển cơ giáp cận chiến nhân hình ngang nhiên mà nhảy vào giữa bầy sói, một thanh đao lóe sáng xuất hiện trong tay hắn — đây là cụ tượng hóa vũ khí của La Thành, chém đầu sói cứ như thái dưa xắt rau mà chém.

Địch Cảnh phân phó Diệp Tố đừng cử động, cứ đứng xem là được.

Cho nên khiếp sợ ban đầu của Diệp Tố qua đi xong liền yên tâm yên lặng mà đứng nhìn. Chỉ tiếc trình độ

hiện tại của hắn cùng tầm mắt đều quá hữu hạn, nhìn cũng không học được cái gì. Tỷ như một hồi công kích của La Thành hắn cho rằng là lung tung nhưng thật ra đã được tính toán kĩ càng chi tiết. Mỗi động tác của cơ giáp La Thành đều tác động lớn nhất đến cơ giáp lang hình kia, mỗi một đao chặt xuống lực độ cùng góc độ đều hoàn hảo, tuyệt đối sẽ không lãng phí dù chỉ một tia tinh thần lực.

Phải biết rằng quy tắc đào thải dự tuyển chính là tính dựa trên tích phân, mà tích phân nhiều ít được quyết định dựa vào thời gian giải quyết mười đài cơ giáp lang hình này cùng tinh thần lực tiêu hao. Nếu muốn thời gian ngắn nhất giải quyết cơ giáp lang hình liền phải tăng lượng tiêu hao tinh thần lực. Mà nếu muốn tiết kiệm tinh thần lực thì phải tự thân điều khiển cơ giáp nhiều hơn, cứ như vậy, thời gian cũng bị kéo dài theo. Chỉ có phối hợp cân bằng cả hai, mới có thể đạt được tích phân cao.

Địch Cảnh điều khiển cơ giáp ưng hình, đứng giữa không trung không hành động gì.

Trương Diêu Phong đồng dạng là viễn trình, trong tay cơ giáp cầm cung tiễn, nhắm chuẩn thời cơ, mũi tên bay đi cắm giữa đầu sói. Cụ tượng hóa vũ khí đều có thể thay đổi lớn nhỏ tùy thuộc tâm ý chủ nhân, tiểu xảo*(tinh xảo nhỏ nhắn)* cung tiễn lúc trước giờ thành đại cung trong tay cơ giáp cao 10m.

Cơ giáp của mập mạp có quan hệ trực tiếp với hình thể hắn, dày rộng chắc nịch, đi theo lộ tuyến phòng ngự, khi một con lang đang nhào về phía hắn, một bức tường đất đột nhiên mọc lên, phanh một tiến mà đem lang bắn ngược ra ngoài, đây là cụ tượng hóa vũ khí của hắn.

Trái lại Kỷ Gia Duyệt là thử hình cơ giáp *(con chuột),* bé đến đáng thương, tuy cũng cao khoảng 2 3m, nhưng so với cự lang cao 10m thì hắn rất mini. Hắn linh hoạt mà chạy qua dưới bụng cự lang, tốc độ nhanh không tưởng được.

Diệp Tố tấm tắc kinh ngạc cảm thán, nhiệt tình đối với điều khiển cơ giáp lại một lần tăng vọt lên. Hắn nghĩ tới tình huống dung nhập tinh thần lực của mình lúc trước, trái tim đập bịch bịch, tâm tình khát vọng khó có thể kiềm chế.

Hắn gần đây đối với sử dụng tinh thần lực đều đặc biệt chú ý, La Thành dạy hắn một ít, hắn lại cầm tài liệu cơ bản từ chỗ Kỷ Gia Duyệt, tuy rằng xem xong đầu đầy mờ mịt, nhưng cũng mò mẫm ra một ít bí quyết.

Chỉ tiếc Địch Cảnh cứ dặn dò hắn mãi, ngàn vạn lần không cần hành động thiếu suy nghĩ, kéo tích phân xuống thấp chỉ sợ cũng có thể chết tạ tội.

Không tốn nhiều thời gian, chiến đấu bên kia liền nhanh như điện chớp mà kết thúc.

Diệp Tố không phải thực hiểu, nhưng từ hiệu quả thị giác thính giác này xem xét, hiển nhiên La Thành bọn họ rất có thực lực.

"Chúc mừng các ngươi, 35 giây."

Không gian giả thuyết truyền đến thanh âm máy móc lạnh lẽo.

"Chậc chậc." La Thành bĩu môi, "Phỏng chừng chỉ có thể miễn cưỡng bảo trì ở trong top100."

Vòng loại đầu tiên sẽ lấy hai trăm vị trí đầu. Đội ngũ La Thành có một người hoàn toàn không hành động còn có thể bảo trì vị trí top100, có thể nói bọn họ từng người riêng lẻ đều là cái xuất sắc trong trường học.

"Ra ngoài, xem xếp hạng tích phân."

Giữa không gian toàn tức có một màn hình lớn dựng thẳng, mặt trên hiển thị tích phân của hai trăm đội ngũ đứng đầu, rậm rạp một đống lớn, văn tự còn đang không ngừng đổi mới.

"Đội chúng ta gọi là gì?" Diệp Tố chút bất tri bất giác sử dụng cái từ "Chúng ta" này.

"Kia." Kỷ Gia Duyệt chỉ vào màn hình, "Thần chi đội."

"……" Diệp Tố uyển chuyển mà nói, "Tên này thật có cá tính."

Một phút đồng hồ qua đi, tin tức trên màn hình lớn đã không còn đổi mới, cho dù còn đội ngũ chưa hoàn thành nhiệm vụ dự tuyển, cũng không ảnh hưởng gì đến xếp hạng.

Thần chi đội giống như La Thành vừa nói, vững vàng mà ngừng ở vị trí thứ một trăm.

"Mấy vòng tuyển chọn kế tiếp đều là thực chiến." La Thành ngửa đầu cười cười, trong mắt tràn đầy một hồi dục vọng.

Xếp hạng dự tuyển cùng xếp hạng thực chiến thường thường sẽ khác biệt nhau rất nhiều, bởi vì trong thực chiến, vô luận dùng thủ đoạn gì, vô luận dùng thời gian bao lâu, vô luận tiêu hao nhiều ít tinh thần lực, đều cùng thắng lợi không quan hệ, chỉ cần ngươi có thể đứng đến cuối cùng, ngươi chính là người thắng.

Đối với La Thành Thần chi đội mà nói, thực chiến mới là sân khấu của bọn họ.

22. Chương 21: Đối Chiến

Thời điểm rời khỏi toàn tức tinh võng, bên ngoài sảnh đông đúc, khắp nơi hầu như đều nghe thấy tiếng khóc thét.

“Đội chúng ta còn kém mấy tích phần là có thể lọt vào hai trăm hạng đầu, đáng tiếc, đáng tiếc! Năm sau tái chiến đi.”

“Ai, nếu không phải ai kia kéo chân sau thì đội chúng ta cũng có thể tiến vào vòng thứ hai.”

Dù sao xếp hạng tích phân chỉ công bố hai trăm thứ hạng đầu, số người có đem da trâu thổi lên tận mây cũng không ai biết.

“Bất quá, lần này chỉ sợ có người muốn Hoạt Thiết Lư*” Những người vừa nói chuyện với vẻ mặt suy sút đảo mắt liền thay bộ dáng kiêu căng ngạo mạn nhìn La Thành, “Xưng là Hoa Đô đệ nhất thiên tài, lần này cư nhiên chỉ xếp thứ một trăm, còn dám kêu ”Thần chi đội“, ha ha ha, việc này phải ghi vào chuyện cười hài nhất năm! Đầu bảng!”

*gốc là một idiom trong tiếng anh “meet your Waterloo” xuất phát từ thời Napoleon đại đế khi ở Belgian, thành phố Waterloo khi mà Napoleon bị đánh bại. “Meet your Waterloo” (gặp Waterloo của bạn) có nghĩa là quy hàng, bị đánh bại.

Có người ngoài cười trong không cười nói: “Ta còn cảm thấy kỳ lạ sao bọn họ có thể dự thi được, không biết cái nam sinh kia bị bọn họ kéo tới thế nào.”

“Uy, đồng học, ngươi là hệ cắm hoa hay hệ trà đạo?” Có người lập tức ồn ào, hướng Diệp Tố quát to.

La Thành mặt đen lại, ánh mắt lạnh lùng mà quét qua đám người.

Người sợ La Thành không ít, nhưng người không sợ hắn cũng nhiều, đặc biệt là trong trường trừ lúc luận bàn cơ giáp ra thì cấm ẩu đả, nên đa số người đều không thèm sợ hãi gì. Tiếng cười vang lên không dứt bên tai, vừa mới bị loại ngay vòng gửi xe, giờ phút này được cười nhạo thiên tài của trường, phảng phất khiến lòng bọn họ thoải mái một chút.

Diệp Tố trừu trừu khóe miệng, nhân duyên La Thành thật sự kém không tưởng được.

“Đồng học, có phải ngươi bị La Sát cầm dao dí cổ bức ép không? Yên tâm, ngươi nói ra chúng ta nhất định sẽ đòi lại công bằng cho ngươi!”

La Sát là biệt danh bọn họ cho La Thành, ý chỉ hung thần ác sát, không chuyện ác gì chưa làm.

Diệp Tố cười nói: “Cầm đao nghe thực không hòa khí, người ta là lấy một ngàn vạn mời ta tới, nếu các ngươi lấy ra được hai ngàn vạn, ta liền đi theo ngươi a.”

Đám người đột nhiên im lặng.

"So đo cùng một đám thất bại, lãng phí thời gian." Địch Cảnh hờ hững nói, "Thời gian chúng ta là để kiếm chức quán quân."

"Nói có lý." Trương Diêu Phong vỗ tay, "Lão bà của ta chính là nhân trung long phượng, tự tự châu ngọc." *(rồng phượng giữa loài người, sáng tựa châu ngọc?)*

"Lăn." Địch Cảnh dầu muối không ăn, mặc kệ hắn vuốt mông ngựa, hô: "Hao Thiên Khuyển."

Vài cái lá rụng cuốn qua, không có động tĩnh gì.

Địch Cảnh nghiến răng nghiến lợi: "Hao, Thiên, Khuyển."

Husky đang ở ngoài chơi trốn tìm cùng tiểu hồ điệp *(bướm nhỏ)* đến vui vẻ đột nhiên ngẩn người, đây là giọng chủ nhân a, hắn đang nói cái gì vậy.

Hai giây sau, Husky giơ chân chạy như điên đến trước mặt Địch Cảnh, Mamma Mia, quên mất Hao Thiên Khuyển là tên mới của người ta nha!

Diệp Tố nhìn đến trợn mắt há mồm.

"Ha Ha thật ngày càng thông minh, đáng tiếc thọ mệnh chẳng còn mấy năm đi?" Một đạo thanh âm cực kỳ chói tai truyền đến.

Lần này tích phân xếp hạng đầu là Christine cùng năm đội viên của hắn, nhân mô cẩu dạng* Phương Trí Duy cũng trong đó.

**vỏ người nhân cún*

Christine lắc đầu, đáng tiếc mà nói: "Hiện tại muốn tìm một con chó trung thành không dễ dàng, ngươi phải hảo hảo quý trọng a."

Người bình thường không biết là lời này hắn nhắm vào La Thành, cả thế giới là địch, chỉ có Địch Cảnh Kỷ Gia Duyệt vài người không rời bỏ hắn, lời trong lời ngoài toàn là châm chọc.

La Thành lập tức phát hỏa, "Christine, ngươi cút xa một chút cho ta! Có thể về nhà soi gương nhìn lại cái mặt mình hay không, đừng chặn đường làm người ta đau mắt đi!"

La Thành giương nanh múa vuốt lại chẳng có tí lực công kích nào với Christine.

Sắc mặt Địch Cảnh lạnh lùng dần hòa hoãn xuống, nhẹ nhàng sờ sờ đầu Hao Thiên Khuyển, khiến Hao Thiên Khuyển đang tinh thần uể oải thụ sủng nhược kinh.

"Trung thành cẩu chính xác không dễ tìm, nhưng người không bằng chó thì đâu đâu cũng thấy."

Christine thần sắc cứng đờ, tự động đi tìm chỗ ngồi.

Hắn quay đầu cười với Diệp Tố: "Thành tích các ngươi lần này không quá lý tưởng a, xem ra vị tân bằng hữu này không am hiểu cơ giáp sao."

Diệp Tố thành thật gật đầu: "Ân, mới học một tuần."

Christine sửng sốt, cùng mấy cười sau hắn cười ha ha: " La, hóa ra tình cảnh ngươi khó khăn vậy sao? Ngươi nói sớm ta có thể để Phương gia nhập đội các ngươi a, cuối cùng thì mục tiêu của chúng ta là tiến bộ trong thi đấu mà không phải chiến thắng, ngươi nói phải không?"

Trương Diêu Phong cướp lời: "Các ngươi không thèm để ý thắng thua là vì không thắng được a." Nói xong, Trương Diêu Phong càng nghĩ càng thấy mình quá sâu sắc, vội vàng hướng Địch Cảnh tranh công: "Ta có phải đã học được chân truyền của ngươi hay không?"

La Thành chớp mắt, nhìn Christine: "Tiến bộ phải không? Như ngươi mong muốn."

Nguyên bản Christine dẫn người tới diễu võ dương oai, kết quả lại bị nhóm La Thành bật ngược lại. Diệp Tố không thể không cảm thán La Thành bọn họ tin tưởng mình như vậy, có cái cục nợ lớn như mình mà còn dám nói phóng đại như vậy.

Mập mạp xúc động hướng bóng dáng bọn Christine nói: "Ta phóng thí chán ghét bọn họ."

Christine thiếu chút nữa thì ngã, với cấp bậc tinh thần lực của hắn, mập mạp kia không thèm đè thấp thanh âm hắn đều nghe rõ ràng.

Diệp Tố tưởng nhịn nhưng không nhịn được liền cười rõ không phúc hậu.

Vòng thi đấu thứ hai là ngày hôm sau, ghép cặp đối chiến sẽ dựa vào bảng xếp hạng, hạng đầu đấu với hạng hai trăm, cứ thế suy ra, La Thành Thần chi đội sẽ đấu với đội ngũ xếp hạng thứ 101.

"Thứ 101 là đội nào?" Diệp Tố hỏi.

"Không biết." Kỷ Gia Duyệt nhún vai tỏ vẻ không sao cả, "Đến lúc lên đấu trường liền biết… loại tép riu này chúng ta không quen biết."

Lại nhìn mặt bốn người còn lại, biểu tình vẻ mặt cũng đều như vậy. Diệp Tố lo lắng vì thái độ thi đấu tùy ý như vậy, bất quá bây giờ hắn càng lo lắng mình giả mạo thẻ học sinh bị phát hiện.

Hoa Đô đại học rất rộng rãi, bởi vì kích thước cơ giáp quá lớn, nên phòng học, phòng huấn luyện, đấu trường, cái nào cái nấy đều trên vạn mét vuông. Mặc dù vậy, đấu trường được xây cất cực kỳ vững chắc ở Hoa Đô Đại học vẫn có hơn một trăm tòa, thiết bị hoàn mỹ san sát. Hoa Đô Đại học chiếm vị trí trường học số một toàn Liên Bang cũng không phải danh hão.

Quy tắc thực chiến nghiêm khắc hơn vòng loại nhiều, đầu tiên phải dùng dụng cụ rà quét chip thân phận, quét lấy thông tin học sinh. Trương Diêu Phong tìm được cái hacker, cấy vào chip của Diệp Tố một đoạn trình tự giả, có thể giấu diếm được dụng cụ. Nhưng ở mỗi đấu trường đều có ba gã trọng tài hệ chiến đấu cơ giáp tiến hành giám sát, Diệp Tố sợ bị bọn họ tóm được manh mối.

Sự thật chứng minh, hắn nghĩ nhiều rồi.

Ba vị lão sư cũng như tất cả mọi người, căn bản không ai nghĩ tới có người to gan lớn mật dám giả mạo học sinh Hoa Đô Đại học, việc này nếu như bị phát giác, nhỏ thì phê bình phạt tiền, lớn thì sẽ bị ghi vào sổ đen H quân đoàn, như vậy thì đời cũng bị chơi xong rồi.

Sự thật lại chứng minh, Diệp Tố lại lo lắng hộ La Thành bọn họ.

Đội trưởng đội không biết tên thứ 101 bước lên đài, đối với đội viên dặn dò: "Lần này là cơ hội ngàn năm một thuở của chúng ta! Cái tên cuối cùng La Sát kiếm đến chính là tên phế vật chỉ để bù số, bọn họ chỉ có năm người, chúng ta nỗ lực là có thể đánh bại được La Sát, liền sẽ nổi danh ở Hoa Đại! Các huynh đệ, xông lên!"

Tâm tình kích động còn chưa bình ổn trở lại, thậm chí khi thanh âm đại biểu thi đấu bắt đầu vừa mới vang lên, các đội viên đội thứ 101 đã hoa hết cả mắt, La Thành nhanh chóng điều khiển cơ giáp phá tan đội hình bọn họ.

Diệp Tố cảm thấy đối chiến lần này cũng không khác gì lúc vòng loại đánh nhau với mấy cái lang hình cơ giáp, chớp mắt đã kết thúc. Hắn vẫn đang đứng còn chưa bắt đầu từ sân kim loại trống trải phía ngoài đi bộ vào đấu trường, La Thành đã trả lời, nói: "Kết thúc, trở về."

Ở ghế dựa xung quanh đấu trường có không ít người quan sát, thấy vậy cũng không có gì ngoài ý muốn, "Lạc đà gầy vẫn to hơn ngựa a."

Sau ngày hôm nay, lại một lần nữa loại một trăm đội ngũ. Hấp dẫn người ta là những màn đối kháng cơ giáp chất lượng cao còn đang chờ phía sau.

Vòng loại thứ ba là ngày mai, đội ngũ đối kháng được quyết định dựa vào rút thăm. Tuy gọi là rút thăm, nhưng nhà trường cũng sẽ tiến hành một chút điều chỉnh thích hợp, không để những đội ngũ mạnh gặp nhau quá sớm, nếu không thi đấu sẽ mất bớt thú vị.

Kết quả rút thăm sẽ được thông báo sau buổi trưa.

"Ta kháo a!" Trương Diêu Phong nhìn tin tức website chính thức của trường thông báo, "Ngày mai chúng ta gặp Vương Bát đội!"

"Không phải đâu!" Kỷ Gia Duyệt sắc mặt cũng thay đổi chút, kéo màn hình qua nhìn, đầu liền đau.

Diệp Tố là lần đầu tiên thấy bọn họ rối rắm, không khỏi sinh ra tò mò với đội "Vương Bát" này, từ cái tên còn cá tính hơn Thần chi đội có thể nhận ra, cái đội này tuyệt đối không bình thường.

Diệp Tố tiến lên nhìn ké mới biết được chỗ này đâu phải cái gì "Vương bát" đội, người ta thật sự tên là "Ninja rùa". *(nửa câu trước thì vương bát là kiểu chửi như vương bát đản ấy, mà nửa câu sau thì vương bát là rùa)*

Nhóm người này đều không quan hệ tốt với bạn học, cũng không hòa nhập lắm, người bọn họ nhận thức không nhiều lắm, tiểu đoàn thể có thể khiến bọn họ nhớ kĩ lại càng ít. Mà cái đội bị bọn họ đặt biệt danh "Vương bát" chính là một trong số khiến bọn họ ấn tượng.

Sáu cá nhân của cái đoàn thể này đều có cấp bậc tinh thần lực không tồi, bốn cái cấp A+, hai cái cấp A, ở trường học không phải trình độ đứng đầu thì cũng đã là tầng trên rồi. Nhưng bọn họ cũng được xưng là đối thủ khó đánh bại nhất, sáu người bọn họ đều có cảm thái tinh thần lực dai dẳng, hơn nữa độ tinh khiết rất cao.

Đặc điểm của cảm thái dai dẳng là lực công kích yếu, nhưng kéo dài rất tốt, đấu pháp ưa chuộng của họ là kéo dài thời gian, lợi dụng trang bị phòng ngự đánh bị động, đợi địch khô kiệt tinh thần lực liền một kích phản công.

Quả thực là con rùa rụt cổ!

Nếu muốn đánh bại bọn họ chỉ có thể cầm đao sắc chặt đay rối, nhanh chóng phá trang bị phòng ngự của họ. Cái này mọi người đều có thể nghĩ đến làm sao bọn họ chưa nghĩ tới? Cho nên bọn họ thực sự yêu đến phát cuồng trang bị phòng ngự.

Về vấn đề này, cơ giáp dùng trong thi đấu đều là cơ giáp trường học phối trí, vũ khí cố định, viễn công là hai thanh súng laser, cận chiến là một cây côn có tính tự cảm, một súng bắn gần, ngoài ra còn có cụ tượng hóa vũ khí của người điều khiển.

Tuy nhiên, thi đấu trường học chú trọng phát triển lâu dài toàn diện, để học sinh tích lũy học phân đi đổi vũ khí, vũ khí này có thể dùng trong thi đấu.

Vương bát đội ngày thường sinh hoạt thập phần sinh động, tích cực tham gia các hoạt động, cũng đoạt giải không ít, học phân tích lũy được thập phần khả quan, phỏng chừng có thể đổi sáu tấm chắn tính năng cực

tốt, võ trang xong liền lửa nước không sợ.

Mà Thần chi đội….

Diệp Tố nhìn về phía La Thành, La Thành mặt nháy mắt liền đen. Những người còn lại cũng biểu tình quái dị cả đám, học phân của bọn họ, tính theo hàng đơn vị.

Phỏng chừng tất cả cộng lại cũng chỉ đổi được một cái que gỗ.

"Khi cần dùng đến chỉ hận thiếu!" Diệp Tố tỏ vẻ vô cùng đau đớn với năm người tự xưng là thanh cao, khinh thường những hoạt động bé danh lợi ít kia.

23. Chương 22: Dai Dẳng

Không có học phân để đổi vũ khí thì làm sao bây giờ?

Nude mà chiến thôi.

La Thành thực sáng lạn mà tỏ vẻ: "Không có vũ khí thì bọn họ cũng không phải đối thủ chúng ta."

"Lời không thể nói bừa,vạn nhất lật thuyền trong mương thì sao." Diệp Tố vẫn thực lo lắng, đôi khi thực lực không phải là tất cả. Tỷ như hắn, nếu không nhờ lão bản cùng Lý Hoằng Hậu giáo thụ, hắn sẽ hoàn toàn bị Kế Vi Thường đánh bại.

"Thuyền lớn ta sẽ không chạy đến cống ngầm đi!"

"Nếu cống ngầm kia nguy hiểm thì sao?" Nói lúc này chính là Địch Cảnh, hắn nếu đã lên tiếng thì lo lắng không phải vô duyên vô cớ.

Trương Diêu Phong lập tức khẩn trương, ba ba hỏi: "Lão bà lão bà, con mắt thứ ba của ngươi lại thấy cái gì?"

Địch Cảnh nhíu mày, "Lão Vương bát của Vương bát đội kia đi tìm Christine, cụ thể nói chuyện gì ta không rõ lắm."

"Lại là Christine!" Mập mạp hờn dỗi một tiếng, "Cứ thích chơi mấy trò mèo, có bản lĩnh liền quanh minh chính đại đánh bại ta trên giường đi!"

Diệp Tố xác định hắn nghe được là sàng thượng mà không phải tràng thượng*, tam quan thiếu chút nữa nứt ra.

**sàng là giường, tràng là sân đấu*

La Thành đen cả mặt, rõ ràng do Christine xen vào làm kết quả thi đấu ngày mai trở thành một ẩn số. Bất đắc dĩ, Diệp Tố là tên nghiệp dư, nếu một đội viên còn lại không phải Diệp Tố, cho dù chỉ là một tên tinh thần lực cấp C nhưng thành thạo một chút, cũng đủ để bọn họ bảy tám phần thắng. Nhưng mà để tìm được Diệp Tố bọn họ đều đã cầu cha cầu nãi nãi cầu tới, không thể đòi hỏi gì hơn.

"Christine có thể giúp đám…Vương bát kia làm cái gì? Không bị tính là phạm quy sao?" Diệp Tố hỏi.

Trương Diêu Phong cười khổ lắc đầu, "Phỏng chừng là tiến hành chuyển dời học phân đi, cái này không vi phạm quy tắc thi đấu. La Thành rất ít tham gia hoạt động trong trường, cho nên quán quân hầu như lúc nào cũng là Christine, học phân của hắn phải nhiều đến hàng con số thiên văn. Chỉ cần đưa một nửa cho Vương bát đội, liền đủ bọn họ lại thêm một tầng võ trang,…Ai."

Có thể tưởng tượng ra hình ảnh kia, đám người La Thành thật vất vả mới công phá được phòng ngự của Vương bát đội, trong lúc đang định giải quyết hoàn toàn bọn họ thì đối phương lại lấy ra sáu lá chắn nữa, có thể đem người ta đang sống sờ sờ mà tức chết, như vậy thì làm gì có ai có sức mà kéo dài đến cuối.

Diệp Tố suy nghĩ cẩn thận đạo lý trong đó, sửng sốt hồi lâu rồi mới nói: "Tự làm bậy, không thể sống."

La Thành nhấp môi, sắc mặt khó coi mà bật màn hình quang não lên, "Bọn họ cùng Christine thông đồng làm bậy thì sao, trước mặt thực lực tuyệt đối tất thảy đều chỉ là cọp giấy!"

Hắn đây là muốn bố trí tác chiến kế hoạch ngày hôm sau. La Thành tính tình tuy táo bạo, nhưng hoàn toàn xứng đáng là thiên tài, đối với chiến thuật chỉ huy có quyền uy dù Địch Cảnh cũng vô pháp xen vào.

"Diệp Tố, ngươi là mấu chốt ngày mai!" La Thành bỗng nhiên nghiêm túc mà nói.

Diệp Tố ngẩn ra, "Ta có khả năng sao?"

"Ngươi tốt xấu cũng là cái người tinh thần lực cấp B-, cũng không phải cái gì cũng không có, thời khắc mấu chốt có thể xuất kỳ bất ý*."

**đánh lúc đối phương không phòng bị*

"Nhưng ta chỉ biết điều khiển cơ giáp đi thẳng và rẽ a."

“Cho nên ngươi hiện tại cần tập luyện thêm.”

“Ta……”

“Cái gì cũng đừng nói! Nội dung huấn luyện rất đơn giản!”

Diệp Tố thấy năm đôi mắt nhìn chằm chằm mình, trong lúc nhất thời không thốt lên được “Phải về đi ngủ”……

Hôm sau, Diệp Tố mang theo tâm trạng đối đầu sóng gió bước lên đài thi đấu.

Sáu gã thành viên Vương bát đội thật ra diện mạo đều thanh thanh tú tú, mang theo khí chất ôn hòa, nhưng khi lão Vương bát đội trưởng làm ra một động tác khiêu khích dựng ngón giữa, loại cảnh đẹp ý vui này liền bị phá hỏng sạch sẽ.

La Thành khinh thường khiêu khích vô vị của bọn họ, không lên tiếng mà bước vào đấu trường.

“Thứ nhất hữu nghị, thứ hai thi đấu sao.” Vương bát đội cười hì hì cao giọng hô, tựa hồ đã kết luận ai thắng. Nói xong, hắn nhìn thính phòng người người chật ních.

Christine, Phương Trí Duy đều một loạt ngồi ở đằng trước, Christine cùng Vương bát đội ngầm trao đổi ánh mắt. Hắn hưởng thụ cảm giác đánh bại La Thành, nhưng nếu La Thành chưa kịp đấu với hắn mà đã bại, hắn lại càng vui sướng.

Trên đấu trường, trận đấu cứ thế bắt đầu.

Trọng tài bắn súng ra hiệu.

Cơ giáp Vương bát đội tất cả đều là nhân hình, tiếng súng vừa vang lên lập tức nửa ngồi xổm, cùng lúc đó hai tay chắn trước mặt, một mặt lá chắn màu đen thật lớn đột nhiên xuất hiện, cơ hồ bao kín toàn bộ thân cơ giáp.

Trắc trắc trắc, cơ giáp đang nửa ngồi xổm dựa sát vào nhau, tạo thành một vòng tròn, sáu mặt tấm chắn kín kẽ mà nối liền với nhau, đem sáu đài cơ giáp bảo vệ ở trong, tựa như một cái nụ hoa, non mềm nhụy hoa dưới sự bảo vệ của cánh hoa sẽ không chịu bất luận gió táp mưa sa gì.

Từ thính phòng truyền ra một trận hư* thanh. Tuy rằng bọn họ đều biết đấu pháp đội Ninja rùa từ trước tới nay đều là như vậy, nhưng bọn họ cũng không ngại thấy một lần hư một lần. Thân là thiếu nam thiếu nữ mười bảy tám tuổi huyết khí phương cương, bọn họ càng thích chiến đấu dũng cảm bưu hãn.

**buzzzzz: kiểu nhăn nhó bất bình phản đối ném cà chua ấy*

Tương phản với ứng đối nhanh chóng của Vương bát đội, Thần chi đội gần như im lặng mà đứng tại chỗ, không nhúc nhích. Ngay cả chiến ưng cơ giáp của Địch Cảnh cũng ổn định vững chãi giữa không trung.

"La Sát định làm gì?"

"Hắn có biện pháp đập mai rùa sao? Ta chờ xem."

Từ thính phòng vọng đến tiếng bàn luận lải nhải không dứt, chán ghét La Thành thì chán ghét nhưng không thể không thừa nhận tài hoa thiên phú của hắn. Từ phương thức chiến đấu của hắn, những thiếu niên tóc nhuộm xanh biếc này cũng học được không ít.

"Nếu La Sát không đáng ghét như vậy thì tốt rồi." Đây là câu học sinh Hoa Đại thường nắn cổ tay mà thở dài.

Christine nhẹ nhàng thản nhiên cười cười, tất cả đều nằm trong dự đoán của hắn.

"Xem ra La Thành thực sự bị ép đến tuyệt cảnh." Phương Trí Duy cũng cười, "Bốn mươi giây này mà cũng phải tính kế, thực sự là cùng đường."

Bốn mươi giây, là giới hạn phán định chiến đấu tiêu cực.

Vương bát đội cuồn cuộn không ngừng phát ra tinh thần lực tăng phúc lá chắn, này có thể thuyết minh Vương bát đội đang trong chiến đấu — trong thế phòng ngự. La Thành đội ngũ lại không nhúc nhích, muốn tiết kiệm bất kỳ cái gì có thể tiết kiệm được: thể lực, tinh thần lực.

Ba mươi chín giây qua đi, tay trọng tài hơi nâng lên, trong tay hắn cầm một tấm thẻ vàng, chuẩn bị phán định chiến đấu tiêu cực!

Tại một giây cuối cùng này, cơ giáp màu ngân bạch của La Thành cử động, ngang nhiên bay vọt đi, hướng Vương bát đội mai rùa hung hăng lao tới.

Tay trọng tài thu về.

Cơ giáp nhân hình cao lớn nhảy lên giữa không trung, một đạo quang mang chói mắt tựa như xé rách không gian, đây là đao của La Thành!

Oanh! Cơ giáp đáp xuống trên mai rùa, đao sắc bén chuẩn, tàn nhẫn mà chém vào những khe hở giữa các tấm chắn.

Phanh một tiếng, không phải tiếng đao chém vào kim loại.

Mai rùa vẫn lông tóc còn nguyên, mà ngược lại cơ giáp La Thành lại lảo đảo, xuýt nữa ngã văng ra ngoài.

Nhìn kỹ mới phát hiện, ngoài mai rùa Vương bát đội xuất hiện một tầng lồng phòng hộ trong suốt, đúng là lồng phòng hộ này đã ngang nhiên chặn một kích kia của La Thành.

Vương bát đội ngoài việc cả sáu người đều là Cảm thái dai dẳng, cụ tượng hóa vũ khí cũng giống nhau, toàn bộ đều là lồng phòng hộ. Khi bọn họ sáu người tâm lý tương thông, những lồng phòng hộ riêng lẻ có thể dung hợp vào nhau, hình thành một lồng phòng hộ thống nhất, lớn hơn, cao cấp hơn, năng lực phòng hộ tăng gấp bội. Đây là vũ khí vương bài của bọn họ, từ trước đến nay khó gặp địch thủ.

"Đao hắn lại thêm sắc bén." Christine tán thưởng một câu, "Quả nhiên là thiên tài trăm năm mới có một lần, mới bao lâu, hắn đã tôi luyện tinh thần lực đến thuần túy thế này."

Tinh thần lực thuần túy là một khái niệm nhân loại sau khi nghiên cứu đã đặt ra, có thể trực tiếp biểu hiện trên cụ tượng hóa vũ khí. Cụ tượng hóa vũ khí đều là đao, nhưng người tinh thần lực càng thuần túy, đao càng sắc bén. Mà cụ tượng hóa vũ khí đều là lồng phòng hộ, tinh thần lực càng thuần túy thì năng lực phòng hộ càng mạnh.

Phương Trí Duy cười, đáy mắt lại không ngăn được một tia ghen ghét, "Bất quá có là thiên tài, cũng chỉ có thể dừng bước ở đây."

"Ngươi nói rất đúng." Christine cười nói, "Chiến đấu, chưa bao giờ là chuyện của một người."

Đích xác không phải chuyện một người.

Địch Cảnh ở thời điểm La Thành cử động, hắn cũng động. Bất quá động chính là con mắt thứ ba của hắn — hi hữu cụ tượng hóa vũ khí.

Cái trán bỗng nhiên vỡ ra một vết nứt rất nhỏ, mảnh như nét bút nhẹ nhàng vạch một cái.

Một đạo thật sâu màu đen, không ai nhìn được ở giữa có cái gì.

Mà Địch Cảnh, lại có thể từ con mắt này nhìn được một thế giới hoàn toàn bất đồng với thường nhân.

Không có hình dạng đường cong sắc thái, chỉ có từng đám từng đám cụm ánh sáng sáng tối không đồng đều, còn đang lưu động, biến hóa. Những thứ đó là năng lượng, dấu vết của tinh thần lực.

Tinh thần lực không dụng cụ nào có thể tra xét cứ như vậy mà hiện lên trước mắt Địch Cảnh.

Hai mắt Địch Cảnh tại lúc thức tỉnh tinh thần lực không thừa nhận được áp suất mà bị mù, tinh thần lực khổng lồ lấy tế bào tử vong của hai mắt làm cửa đột phá, thức tỉnh con mắt thứ ba. Cho nên nói "Tái ông mất ngựa nào biết phi phúc".

Trong mắt hắn, lồng phòng hộ của Vương bát đội là một quầng sáng màu lam, nhưng màu lam không phải đều, có đậm có nhạt, có sáng ngời có ảm đạm, phảng phất như mực hắt lên pha lê, không đồng đều mà chậm rãi chảy xuống.

Dù sao cũng là dung hợp từ sáu cá thể khác nhau, bởi vì cấp bậc tinh thần lực và độ tinh khiết khác nhau, khiến lồng phòng hộ tưởng chừng như nghiêm mật cũng có nhược điểm, cho dù một lồng phòng hộ hoàn chỉnh thế nào cũng sẽ vì năng lượng không đồng đều mà có điểm yếu.

Địch Cảnh lập tức đem máy rà quét quét về phía lồng phòng hộ của vương bát đội, màn hình trước đài điều khiển của đám người La Thành, Kỷ Gia Duyệt đồng dạng xuất hiện nội dung Địch Cảnh rà quét được, bọn họ đều liên cơ xài chung một đài máy rà quét.

Đô, đô, đô, Địch Cảnh đánh dấu ba điểm trên máy quét, đây là ba điểm tối nhất của lồng phòng hộ.

La Thành khóe miệng câu lên, đột nhiên ra tay, tay trái cơ giáp nắm thành quyền, tay phải cầm đao, hướng một điểm trong đó mà oanh tạc.

Kỷ Gia Duyệt linh hoạt đã sớm tiến đến điểm thứ hai, cơ giáp thử hình dùng sức chui chui.

Trương Diêu Phong phụ trách viễn công giơ tay kéo cung, một mũi tên sắc bén vô cùng bắn trúng lồng phòng hộ, không xuyên qua, nhưng cũng khiến tinh thần lực chỗ kia dao động thật lớn, Địch Cảnh nhìn, ánh sáng nơi đó đã ảm đạm hơn nhiều.

Mà mập mạp phụ trách không ngừng triệu hoán cụ tượng hóa vũ khí dưới chân Vương bát đội — tường đất, ý đồ lay động vị trí bọn họ.

Diệp Tố…… Án binh bất động.

Chỉ sau một lát, người yếu nhất trong Vương bát đội đã sắc mặt tái nhợt, thần sắc ẩn hiện thống khổ, đối với thông tin nghi *(hừm, hẳn là bộ đàm đi, nhưng bộ đàm nghe TK21 quá ta k biết dùng từ gì)* hô lớn: "Lão đại, ta sắp chịu đựng không nổi!"

Lão đại bọn họ đồng dạng không dễ chịu, lập tức phân phó: "Trước dùng lá chắn chắn một lúc, khôi phục tinh thần lực!"

"Hảo!" Mọi người đáp, đồng loạt bỏ đi lồng phòng hộ chỉ dựa vào lá chắn bảo vệ.

Lá chắn nhờ vào tính chất kim loại cứng rắn, thêm chút tinh thần lực tăng phúc là có thể có khả năng phòng hộ rất lớn.

Rầm rầm thanh âm không dứt bên tai, tiếng đấm, tiếng đao chém, tiếng tên kim loại chói tai, tức khắc toàn bộ đấu trường trở nên thập phần náo loạn.

Người trên thính phòng một bên mạnh mẽ nhịn xuống cảm giác lỗ tai không khỏe, một bên hứng thú bừng bừng mà suy đoán kết quả cuối cùng của trận thi đấu này.

24. Chương 23: Công Kích

"Ta vẫn đoán La Sát sẽ thắng, cuối cùng thì thực lực đặt ở đó, đồng đội hắn cũng là một đám không dễ chọc. Đáng tiếc, bọn họ đều không hòa đồng; nếu không hợp tác cùng mấy người Christine, Phương Trí Duy, Diệp Sùng Tuyết, lần trước chưa chắc đã bại bởi trường quân đội Liên Bang."

"Ta thấy thực ra thua cũng không có vấn đề gì, nhưng nếu để La Sát đại diện trường học ta cũng thực mất mặt."

"Đừng nói chuyện đâu đâu nữa." Có người không kiên nhẫn nói, "Nhìn dáng vẻ Thần quy đội*, có vẻ sắp không kiên trì được nữa."

**đội này có thật nhiều nickname, hình như tên thật là Thần quy đội, nickname số 1: Ninja rùa, nickname số 2: Vương bát.*

"Không nhất định. Thần quy đội mỗi lần đối chiến đều trông thực vô lực, bởi vì tất cả mọi người đều muốn tốc chiến tốc thắng, ngay từ đầu đã công kích thực mãnh liệt. Nhưng thường thường Thần quy đội đều có thể chống đỡ đến cuối, ngược lại đối phương lại quân lính tan rã bởi tinh thần lực tiêu hao quá độ. Các ngươi xem, hiện tại không phải vẫn lặp lại từng bước của những lần đối chiến đó sao?"

Thảo luận lửa nóng trên thính phòng không ảnh hưởng gì tới những người trên đấu trường.

Vương bát đội kiên nhẫn khống chế cơ giáp nửa ngồi xổm sau lá chắn, sáu đài cơ giáp nhân hình tựa lưng vào nhau mà chống đỡ, phân tán bớt công kích cuồn cuộn không ngừng, cho dù có chút lung lay cũng chỉ như lạch trời thượng sạn đạo*, thực sự an toàn.

**cầu gỗ bắc ngang qua trời*

La Thành không dao động, cơ giáp của hắn một chân đạp lên một trong những lá chắn đó, một tay không ngừng vung đao, nếu đao này không phải do tinh thần lực hóa thành, có lẽ sẽ va chạm ra vô số tia lửa, khiến khung cảnh trở nên càng sáng lạn.

“La Thành, trung tâm thị giác tọa độ (52, 24, 66)” Địch Cảnh bỗng nhiên nói.

La Thành không do dự chút nào, đao xoay giữa không trung, hướng tọa độ Địch Cảnh thông báo mà hung hăng chém tới.

Phanh — xác quỷ phòng thủ kiên cố sinh ra chấn động thật lớn, ngay cả mặt đất làm từ vật liệu đá cứng cỏi cũng bị chấn đến bay ra mảnh vụn.

Đội trưởng Vương bát đội trước mắt đầy sao xẹt, trong đầu cứ như có chuông lớn đang kêu, hoảng hốt một lúc lâu mới mắng: “Mẹ nó, lão tử mới lơi lỏng một chút đã bị phái hiện, con mắt thứ ba quả nhiên danh bất hư truyền.”

Bị một kích này làm cho tê dại da đầu, đội trưởng Vương bát đội vội vàng chỉ huy đội viên đưa tinh thần lực vào tấm chắn, đề cao giá trị phòng ngự vào khoảng 20%.

“Tăng lớn tinh thần lực phát ra! Bọn họ không bảo trì được công kích cường độ cao trong thời gian dài.”

Nhưng nhược điểm trước sau gì đều có, La Thành, Kỷ Gia Duyệt, Trương Diêu Phong công kích không lúc nào ngớt, giá trị thương tổn của lá chắn không ngừng tăng lên.

Hai bên, một thủ, một công, thi đấu đã giằng co gần nửa tiếng đồng hồ.

“Phá vỡ cho ta!” La Thành quát, trường đao chếch lên, mơ hồ thay đổi một góc độ rồi sắc bén đâm vào tiếp điểm giữa các lá chắn. *(Sự thật là chưa bao giờ thấy truyện đam mỹ nào nhiều từ giao điểm tiếp điểm trung điểm rồi còn nguyên tử cation anion các loại từ khoa học, thỉnh thoảng còn có chút địa lý chen vào. Lần đầu tiên edit đã thế này, cảm thấy thực bất lực.)*

Ầm ầm một tiếng, sáu mặt lá chắn vốn kín kẽ giờ lắc lắc rung rung, phảng phất như núi đá sắp vỡ vụn.

“Không tốt.” Đội trưởng Vương bát đội thầm kêu một tiếng, vội vàng hạ mệnh lệnh, “Cụ tượng hóa!”

Rầm rầm, giá trị thương tổn của lá chắn đã đạt tới cực hạn, vỡ thành mai rùa đen rơi rớt tan tác. Nhưng khi tấm chắn vừa vỡ vụn, lồng phòng hộ một lần nữa lại khởi động, chặn một đao tiếp theo của La Thành.

Thần chi đội đã mất một lần cơ hội rất tốt.

“Quả nhiên, Vương bát đội ở phương diện phòng ngự vẫn là đỉnh cao.” Trên thính phòng có người vỗ đùi, không biết là thở dài hay tán thưởng.

Cục diện trên sân thi đấu nháy mắt thay đổi, Vương bát đội dựa vào lồng phòng hộ bảo vệ lại một lần nữa

lấy ra sáu lá chắn bề mặt hoa văn phức tạp, xem tính chất có vẻ năng lực phòng hộ cao hơn mấy tấm trước nhiều.

Một trận ồ vang lên, "Thần quy đội lấy đâu ra nhiều học phân đổi lá chắn như vậy? Thế này thì đánh kiểu gì?"

"Hắc hắc." Những người không liên quan liền vui sướng khi thấy người gặp họa, "Dù sao học phân đổi xong thì cũng hết, phỏng chừng bọn họ phải đập nồi, bán sắt, cầu cha, cầu nãi nãi mới đổi được sáu lá chắn này. La Sát chỉ sợ thua rồi, Thần quy đội chỉ vì thắng họ mà đem cả nhà cả cửa ra đánh cược."

"Nhưng không, không thể liền một lần như vậy liền thắng La Sát."

Đám người La Thành thấy tình cảnh này, hoàn toàn không cảm thấy ngoài ý muốn, bọn họ sớm đã biết Vương bát đội lén giao dịch cùng Christine.

Nên chém tiếp tục chém, nên bắn tiếp tục bắn, nên chui tiếp tục chui, nên bất động… tiếp tục bất động.

Diệp Tố cứ như một người ngoài cuộc mà lẳng lặng bàng quan, nhưng kì thật lòng bàn tay đã không tự giác được mà nắm chặt đến toát mồ hôi nóng, có lo lắng, cũng có khẩn trương. Có lúc nhìn đến sân đấu, lại không nhịn được mà nhìn bàn điều khiển trong khoang cơ giáp, lại nhịn không được mà xem mấy cái nút bị La Thành bôi đỏ, hơn nữa đánh số phía trên, từ 1 đến 9, trình tự rõ ràng.

Cả tối hôm qua hắn đã luyện tập động tác này vô số lần, cũng một lần nữa thể hiện thiên phú của hắn với cơ giáp, cho dù chưa bao giờ học qua xạ kích cũng vẫn có ngộ tính phi phàm. Nhưng thi đấu lần này, La Thành ôm chờ mong quá lớn với hắn, Diệp Tố sợ sai lầm, khiến bọn họ mất đi cơ hội tiến vào vòng sau.

"Tiếp tục." Địch Cảnh nhàn nhạt nói, chỉ ra nhược điểm đối phương.

Thi đấu một lần nữa tiếp tục giằng co, nhưng trên thính phòng đã bắt đầu vang lên tiếng nói cười, thi đấu trước mắt mất đi lạc thú lớn nhất của nó — trì hoãn.

Mai rùa đen cứng rắn dưới công kích cường hãn của Thần chi đội vẫn bất động như núi.

"Ha ha ha!" Đội trưởng Vương bát đội ở trong khoang điều khiển thoải mái cười to, "La Sát, chuẩn bị từ bỏ tên tuổi người số 1 của Hoa Đô Đại học đi, còn có thủ đoạn gì cứ dùng hết đi, chúng ta đều tiếp!"

Thực mau, lại một giờ qua đi, sắc mặt La Thành có điểm trắng bệch, càng miễn bàn các đội viên khác tinh thần lực kém hơn hắn. Chiến thuật kéo dài của Vương bát đội càng lúc càng có tác dụng.

Ngày cả Địch Cảnh cũng phải gia nhập hàng ngũ công kích, Ưng cơ giáp thỉnh thoảng lại phun ra một tia laser từ trong miệng, vũ khí của cơ giáp loại này công kích thực yếu, chỉ có một ngàn lăng, cho dù tinh

thần lực tăng phúc hết cỡ cũng chỉ nâng lên được 1300 lăng.

"Lá chắn bọn họ có thể thừa nhận thương tổn mười lăm vạn lăng." Con mắt thứ ba của Địch Cảnh quét qua khu vực kia, ánh sáng đại diện cho lá chắn càng lúc càng ảm đạm.

La Thành nhe răng, tàn nhẫn nói: "Tập hỏa!" *(fire?)*

Tức khắc hỏa lực toàn bộ khai hỏa, tinh thần lực La Thành hăng máu mà toàn bộ ùa vào cụ tượng hóa vũ khí.

Đao, sáng đến chói mắt, như một tân tinh vô hạn bành trướng.

Toàn lực vung lên, nhanh chóng chém xuống, tiếng gió như bị xé rách vang lên.

Ca. Lá chắn lung lay sắp đổ.

"Toàn lực phòng ngự!" đội trưởng Vương bát đội gào rống, lồng phòng hộ lan rộng, trong mắt Địch Cảnh thấy màu sắc nồng đậm đến mức đen gần như mực, "Nốt vòng này, chúng ta liền thắng!"

Đám La Thành người mềm nhũn, không chỉ bọn họ, ngay cả người trên thính phòng đều có thể nhìn ra, những người cảm thấy nhàm chán lại một lần nữa tập trung chú ý, kết quả cuối cùng sắp định rồi.

Lúc này, Diệp Tố rốt cuộc động.

Cơ giáp của hắn đi vài bước, cách chiến trường rất gần.

Người chú ý tới hắn không nhiều lắm, bởi vì từ khi bắt đầu thì cảm giác tồn tại của hắn không lớn, hầu hết mọi người đều xem nhẹ hắn.

Nhưng Christine không phải một trong số đó, tại thời khắc Diệp Tố cử động, ánh mắt hắn chợt lóe, lại không ngoài ý muốn mà cười nói: "Xem ra La Thành thật sự đem kết quả cuối cùng để trong tay cái tên ngoại lai này, cũng không biết rốt cuộc thực lực của hắn ra sao. Quên đi, mặc kệ ra sao, kết cục đã định, đáng tiếc…"

Diệp Tố lắng đọng lại tâm tình, thao túng cơ giáp. Động tác hắn phải làm nhìn qua thập phần đơn giản, nâng hai tay cơ giáp lên, từ khuỷu tay mở ra hai thanh laser, tinh thần lực phụ trợ, nhắm chuẩn, bắn.

Hắn chỉ là một tay mới.

Lồng phòng hộ của Vương bát đội giữa mưa gió trông đáng thương hề hề, đám La Thành, Trương Diêu Phong không lúc nào ngừng lại oanh cuồng tiêu hao tinh thần lực của Vương bát đội.

"Dừng lại!" Cố chống cự thêm thì tinh thần lực sẽ bị hao tổn, phải mất ít nhất một tháng để khôi phục, mà lúc sau còn có thi đấu nữa.

Diệp Tố yên lặng chuẩn bị, ánh mắt ngưng lại, giờ phút này, Địch Cảnh cho hắn một cái tọa độ.

Đưa vào tinh thần lực, Diệp Tố cũng gia nhập hàng ngũ cuồng oanh lạm tạc, sáu khu vực yếu ớt dao tương hô ứng, thừa nhận thương tổn cuồn cuộn không ngừng. khiến sáu mặt lá chắn khó lại kín kẽ mà nối tiếp, thường xuyên có công kích bắn trúng cơ giáp bên trong.

Diệp Tố phảng phất chính là cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà kia.

Vương bát đội chống đỡ thật sự rất gian nan.

Cuối cùng, tấm chắn ca ca rung động, lá chắn phòng ngự thứ hai của Vương bát đội mất đi hiệu lực.

"La Thành vận dụng tinh thần lực thập phần có chừng mực, cơ hồ không lãng phí chút nào." Phương trí Duy nói với Christine, "Bằng không đã sớm khô kiệt mà không phải có thể công kích mãnh liệt đến bây giờ."

Christine cười cười, "Hắn là cái đối thủ đáng sợ, chỉ tiếc……"

Hắn như cũ cười đến cao thâm khó dò.

Người xem căng mắt lên nhìn, khi bọn họ tưởng rằng La Thành sắp thắng thì sự tình làm bọn họ rớt cả tròng mắt lại xảy ra.

Vương bát đội cũng không quân lính tan rã, mà ngược lại, một lần nữa lấy ra sáu lá chắn, một lần nữa tạo thành mai rùa dầu muối không ăn.

Người xem ngây ngẩn cả người, đến cả bọn La Thành cùng Địch Cảnh đều tỏ vẻ không tin nổi.

Trong lòng mọi người chỉ có một nghi hoặc: Bọn họ lấy đâu ra nhiều học phân để đổi vũ khí như vậy! Phải biết rằng điểm đổi vũ khí cao đến dọa người, đội viên Vương bát đội cực khổ kinh doanh ba năm cũng chỉ đổi được sáu tấm, là sáu tấm hỏng đầu tiên kia. Lần thứ hai lấy ra sáu tấm còn có thể cho rằng họ nơi nơi mượn học phân. Nhưng lần thứ ba thì sao? Trừ phi bọn họ đánh cướp học phân toàn bộ học sinh!"

Christine thế nhưng đem toàn bộ học phân đưa cho Vương bát đội!

La Thành giận đến không kiềm chế được.

Phương Trí Duy đang ngẩn người cũng nhanh chóng minh bạch, nói khẽ với Christine: "Ngươi cư nhiên đem học phân cả ba năm đều đưa hết cho bọn họ?" Cũng chỉ có Christine ôm đồm tất cả cái thể loại đại quán quân trong thi đấu ở trường mới có thể lấy ra nhiều học phân như vậy. Phải biết rằng, học phân cái này ngoạn ý ở Hoa Đô Đại học là thực quan trọng, trừ bỏ một đám La Thành não toàn gân, không ai không để bụng chuyện học phân. Christine không sao cả mà cong môi nói: "La, hắn ba năm cũng chưa một lần để ý chút học phân, chúng ta cũng không cần thiết phải để ý như vậy."

Phương Trí Duy trong lòng lại không thấy đúng, Christine luôn mồm nói La Thành thế nào hắn cũng phải thế nấy, nhưng nếu hắn thực sự không sợ La Thành thì việc gì phải sử dụng thủ đoạn lách luật như vậy. Xem ra thi đấu nhập học ba năm trước đây, La Thành thực sự để lại cho Christine bóng ma không nhỏ.

Không khí trên đài có chút cứng đờ.

Cơ giáp La Thành tựa hồ vô lực mà rũ hai cánh tay, trừng mắt nhìn Vương bát đội nhưng không biết phải làm gì.

"Mẹ nó!" Trương Diêu Phong mắng một câu, bắn một mũi tên đi cho hả giận, chỉ tiếc điểm thương tổn nhỏ này chẳng ảnh hưởng được gì cho đám lá chắn mới cả.

Người ngoài đều xem thường đội ngũ La Thành, kỳ thật mỗi đội viên bọn họ vẫn còn dư một chút tinh thần lực, nhưng số dư này xa xa không đủ lại một lần nữa công phá phòng ngự của Vương bát đội.

Địch Cảnh im lặng một lát, con mắt thứ ba có điểm mệt mỏi.

"Không đến lúc tinh thần lực khô kiệt, chúng ta nhất quyết không nhận thua!" La Thành tức giận trợn mắt lên, không quan tâm mà đem toàn bộ tinh thần lực cuối cùng đưa vào trong lưỡi đao, mũi đao bùng cháy lên.

Leng keng một tiếng, đội viên Vương bát đội cơ hồ toàn thân tê dại.

"Thật là đáng sợ." Bọn họ trong lòng cảm thấy may mắn, may mắn bọn họ làm nhiều chuẩn bị.

"Không thắng được cũng không cho bọn họ ăn ngon ngọt." Mọi người bất chấp bất cứ giá nào, mặc dù tinh thần lực tiêu hao có khả năng để lại tổn hại. Tường đất, mũi tên nhọn, laser, đầy trời rơi xuống.

Diệp Tố sửng sốt một lúc rồi tâm sinh khổ sở. La Thành tính tình không tốt, nhưng phẩm tính không xấu, những người khác tùy rằng hoặc nhiều hoặc ít cũng có chút kỳ quắc, nhưng cũng rất có lạc thú, không khí mọi người ồn áo nhốn nháo chẳng mấy khi lại hòa hợp.

Bị bọn họ cảm nhiễm, Diệp Tố cũng thập phần tức giận mà tập trung toàn bộ tinh thần lực, mặc kệ có thể chính xác bắn đúng chỗ hay không, chỉ là thuần túy muốn phát tiết cỗ lửa giận nghẹn khuất trong lòng.

Mặt trời vừa lúc lên đỉnh.

Thời gian, vừa lúc tới chính ngọ 12 giờ.

25. Chương 24: Thắng Lợi

"Thua." Người trên không thính phòng hẹn mà cùng mà nói, phòng ngự của Vương bát đội có thể nói biến thái, cơ hồ không ai có thể làm tốt hơn La Thành, người khác trong hoàn cảnh của họ đã không thể kiên trì qua đợt phòng ngự thứ hai.

Trên đài, không ai nguyện ý nhận thua.

Địch Cảnh điều khiển cơ giáp chiến ưng từ trên cao nhìn xuống. Diệp Tố ở phía sau sườn hắn. Hắn không biết tại sao lòng có thôi thúc, nghiên nghiêng đầu, con mắt thứ ba nhìn thấy tinh thần lực của Diệp Tố.

Một đoàn quang. Tinh thần lực mọi người trong mắt Địch Cảnh đều là một đoàn quang, không có gì kì quái.

Nhưng Địch Cảnh vẫn ngơ ngẩn, đoàn ánh sáng của Diệp Tố kia sáng đến chói mắt, hơn nữa càng lúc càng sáng, dường như tranh đua với hằng tinh trên bầu trời. Con mắt thứ ba của Địch Cảnh khó phát hiện được mà chớp một cái, phảng phất như xác nhận xem mình có nhầm hay không.

Không có!

Tinh thần lực Diệp Tố đúng là đang không ngừng tăng trưởng! Đoàn ánh sáng rạng rỡ chói mắt đến mức Địch Cảnh không thể nhìn thẳng.

Loại tăng trưởng này khác với tập trung tinh thần lực càng lúc càng sáng ngời, lại càng giống một loại tấn cấp hơn. Nếu phải dùng một hình tượng khác để so sánh, đó chính là La Thành hiện tại đang không ngừng tập trung tinh thần lực trên đao, Địch Cảnh thấy như một viên kim cương lấp lánh, La Thành lại ném thêm mấy trăm viên kim cương vào. Nhưng nhìn DIệp Tố, tinh thần lực của hắn lúc đầu là một ngọn nến, lúc sau biến thành kim cương, mà hiện tại như một ngôi sao!

Đây không phải tăng về số lượng, mà là thay đổi về chất.

Sao có thế! Địch Cảnh mở to mắt, cấp bậc tinh thần lực tại một khắc thức tỉnh kia đã chú định, cho dù

thời kỳ sau có thể nhận được tôi luyện cùng dược vật ôn dưỡng, cũng cùng lắm tăng lên một cấp bậc nhỏ, cá nhân thiên phú tốt hơn nữa cực kỳ dụng tâm thì tăng lên nhiều nhất hai cấp bậc nhỏ, hơn nữa tinh thần lực cấp bậc càng cao càng khó tăng. Giống như La Thành là cấp S, muốn tăng lên SS là không có khả năng. Diệp Tố từ B- tăng lên B thì còn có hy vọng.

Nhưng tình huống hiện tại là sao? Địch Cảnh khó mà tin nổi, lấy cảm giác nhạy bén của hắn đối với tinh thần lực, có thể phán định rằng Diệp Tố cơ hồ trong nháy mắt ngắn ngủi tăng từ cấp B lên đến S… mà còn chưa dừng lại, Địch Cảnh nhìn về phía tinh thần lực La Thành, so với Diệp Tố, ảm đạm không ánh sáng.

Địch Cảnh sau cực độ khiếp sợ lấy được bình tĩnh, con mắt thứ ba mở to một chút, muốn thấy tình huống Diệp Tố.

Lúc này Diệp Tố không hề nhận ra, giống như luyện tập tối hôm qua, hắn đem tinh thần lực tập trung đưa vào cơ giáp, hắn không nhìn những nút mà La Thành đã đánh dấu, hắn thậm chí không ý thức bản thân hiện tại đang nghĩ gì, cơ giáp đã phát động công kích.

Một cái súng laser phổ thông, một tia laser phổ thông.

Lặng yên không tiếng động mà đi vào giữa lá chắn phòng ngự vững chãi như thạch bàn của Vương bát đội.

Trong phút chốc, như gió đêm thổi không tiếng động, Vương bát đội phảng phất như nở hoa, sáu phiến hoa non mềm tranh nhau nở rộ, lại trong nháy mắt mà điêu tàn, tựa hồ chỉ cần có một cơn gió, sáu đài cơ giáp yếu ớt liền hướng bốn phương tám hướng mà phiêu tán.

Ầm ầm ầm, âm thanh trời long đất lở nhắc nhở mọi người, kia không phải cánh hoa mà là cơ giáp trọng lượng ngàn cân!

Thính phòng ồn ào đột nhiên an tĩnh, tươi cười treo trên miệng Christine hoàn toàn cứng đờ. Đội trưởng Vương bát bởi vì sắp thắng, tinh thần đang phấn chấn tới cực độ, đột nhiên một trận trời đất quay cuồng, ù tai hoa mắt. Hắn căn bản chưa ý thức được chuyện gì xảy ra đã ngất đi.

Bọn La Thành, Kỷ Gia Duyệt đang công kích đột nhiên ngây ngẩn cả người, ngay cả Diệp Tố cũng không rõ nguyên do, tại sao lại đánh tan dễ dàng như vậy?

Người duy nhất có thể giải thích chuyện gì xảy ra, Địch Cảnh lại nói không nên lời, giữa trán hắn xuất hiện một vết máu, hoảng hốt mất hồn mà nhìn chằm chằm Diệp Tố, đột nhiên hôn mê bất tỉnh.

Cơ giáp chiến ưng bỗng nhiên rơi xuống.

Tiếng gầm rú thật lớn kéo mọi người đang phát ngốc hoàn hồn lại, Trương Diêu Phong sắc mặt biến đổi, vội vàng nhảy xuống cơ giáp, “Lão bà lão bà, ngươi làm sao vậy?”

La Thành bọn họ nào còn để ý đến Vương bát đội như đám cẩu chết, đều tới xem xét tình huống Địch Cảnh.

Nhóm giáo ý chờ ngoài sân cũng thực mau thu thập tốt dụng cụ tới trị liệu cho người bệnh.

Người trên thính phòng mờ mịt mà nhìn chằm chằm Vương bát đội rơi rớt tan tác trên sân, lại nhìn Thần chi đội hỗn loạn, lúc này mới phát ra thanh âm nghi hoặc, "Sự tình gì xảy ra vậy? Tại sao kết quả đột nhiên biến thành như vậy?"

"Chẳng lẽ vừa rồi ta ngủ quên? Tại sao vừa ngủ một giấc cả thế giới đều thay đổi?"

Nhưng mặc kệ ra sao, kết quả là Thần chi đội thắng.

Phương Trí Duy sửng sốt hỏi Christine: "Ngươi có nhìn ra cái gì không?"

Christine hiện tại khiếp sợ không kém kẻ nào, đó là lá chắn do học phân của hắn đổi được, hắn đương nhiên biết rõ giá trị phòng hộ cường đại bao nhiêu, tính quá một vạn bước La Thành cũng có thể có biện pháp phá được, nhưng cũng không thể là loại bẻ gãy, nghiền nát tuyệt đối này.

"Bọn họ gian lận!" Christine đột nhiên quát, nhưng rống xong mới thấy mình quá thất thố. Ba vị trọng tài còn ở kia, bọn họ còn chưa nói cái gì, Christine một cái học sinh nho nhỏ năm ba lại dám lên tiếng.

Thật mà nói, ba vị trọng tài hiện tại cũng là kinh nghi bất định, một màn vừa rồi thật quá sức tưởng tượng, kể cả bọn họ cũng không hiểu chuyện gì xảy ra. Nhưng máy rà quét biểu thị đội La Thành cũng không đem theo bất kỳ vật phẩm vi phạm lệnh cấm nào, phù hợp yêu cầu của thi đấu.

Ba vị trọng tài nhìn nhau vài lần, đều phát hiện đối phương cũng như mình.

"Chẳng lẽ tiểu tử hôn mê kia dùng cấm chiêu gì?" Một vị trọng tài nhỏ giọng suy đoán.

Cấm chiêu là biện pháp nhân loại sử dụng khi cùng đường để đồng quy vu tận, tại tiền tuyến có thể thấy thường xuyên, thường thường có binh lính khi bị Trùng tộc vây quay mà không có hi vọng phá được vòng vây liền lựa chọn thiêu đốt tinh thần lực, dù chết cũng phải phản công cắn địch nhân một ngụm.

Nhưng hiện tại chỉ là một trận thi đấu hữu nghị nho nhỏ a, cần thiết phải đánh cược mệnh sao?

"Xem giáo y nói sao."

Trên thính phòng rất nhiều người sau khi bình tĩnh lại cũng suy đoán như vậy, nếu không thì tại sao Địch Cảnh lại ngất đi.

"Quá liều mạng đi." Không ít người líu lữu, đều đem ánh mắt tập trung trên người giáo y, trận đấu thật sự quá khúc chiết.

Địch Cảnh hai mắt nhắm nghiền, con mắt thứ ba trên trán đã biến mất, chỉ còn một vệt máu khô lại phía trên.

Nhìn đến đây, Trương Diêu Phong chấn động, "Cụ tượng hóa vũ khí của hắn bị thương? Sao có thể!"

Bọn họ cùng Địch Cảnh quen nhau nhiều năm như vậy, cũng chưa thấy con mắt thứ ba của hắn gặp chuyện gì bao giờ.

"Bác sĩ, mau nói cho ta biết, hắn bị sao vậy!" Trương Diêu Phong vội vàng hỏi.

Giáo y làm như không nghe thấy, cẩn thận kiểm tra tình huống Địch Cảnh, kiểm tra các dấu hiệu sinh mệnh - tim đập, huyết áp, nhiệt độ cơ thể đều trong phạm vi bình thường, không có nguy hiểm đến sự sống.

Thậm chí tinh thần lực, cũng chỉ là tình huống tiêu hao bình thường.

Giáo y trầm ngâm một lát, nghĩ đến đặc thù cụ tượng hóa vũ khí của Địch Cảnh, đưa ra kết luận: "Hắn hẳn phải thấy được thứ gì đó thập phần kích thích, giống chúng ta ngẩng đầu nhìn thẳng vào mặt trời thì đôi mắt bị bỏng rát, không có trở ngại gì, không cần lo lắng, lấy chút dược vật ôn dưỡng, muốn trị liệu cụ thể hơn cũng phải đợi sau khi hắn tỉnh lại mới phối hợp được với chúng ta."

Không phải cấm chiêu. Trọng tài nhẹ nhõm thở một hơi, đồng thời lại càng nghi hoặc hơn, thế bọn họ thắng kiểu gì?

Giáo y bên kia cũng kiểm tra xong tình trạng đội viên Vương bát đội, cũng không ảnh hưởng đến mạng người nhưng toàn bộ đội viên đều bị thương rất nặng, cần hảo hảo dưỡng thương.

Bọn La Thành biết được Địch Cảnh không sao, lực chú ý lại quay về trên sân đấu, Vương bát đội đều biến thành rùa chết.

"Chúng ta thắng?" Kỷ Gia Duyệt thật cẩn thận hỏi.

La Thành nhìn về phía trọng tài.

Ba vị trọng tài hai mặt nhìn nhau xong liền tuyên bố Thần chi đội thắng.

Nhưng thần chi đội lại cao hứng không nổi, thắng cũng không biết thắng như thế nào, thật sự rất nghẹn khuất.

Kỷ Gia Duyệt sờ sờ cằm suy đoán: "Các ngươi nói, con mắt thứ ba nhìn thấy cái gì? Cái hắn nhìn thấy có phải mấu chốt thắng lợi của chúng ta hay không?"

"Cũng phải đợi đến lúc hắn tỉnh lại mới biết được." Trương Diêu Phong vẫn lo lắng cho Địch Cảnh, không để bụng đến sự tình thi đấu.

"Ta nói…" Diệp Tố mở miệng, dưới ánh mắt nghiêm túc của mọi người nói, "Có thể hay không, lá chắn của bọn họ là hàng nhái?"

Mọi người:……

Thi đấu kết thúc, người xem vẫn không hiểu ra sao, trường học diễn đàn tức khắc liền nổ tung, ngay cả người các trường học khác cũng tích cực tham gia thảo luận, một trận chiến này, nghiễm nhiên đứng đầu bảng Hoa Đô Đại học mười bí ẩn chưa có lời giải.

Các loại suy đoán ùn ùn không dứt, cũng có người giống Diệp Tố hoài nghi lá chắn có sai sót, sau lại có đồng học bộ phận vệ sinh cầm mảnh vỡ lá chắn tiến hành kiểm nghiệm, kết quả nhìn ra số liệu càng thêm đáng sợ, giá trị phòng ngự một lần công kích có thể đạt tới một trăm vạn lăng, tích lũy thương tổn ước chừng một ngàn vạn lăng, là phòng ngự vũ khí tốt nhất tại khu đổi vũ khí của Hoa Đô Đại học.

Cái này khiến cho trận chiến giữa Thần chi đội cùng Vương bát đội càng thêm thần bí khó lường.

"Đúng rồi, La Sát đội còn có một người là ai?"

Có người hỏi một câu như vậy, không ai có thể trả lời được.

"Chẳng lẽ ngươi hoài nghi hắn? Nhìn qua không giống có năng lực này a."

"Chỉ là suy đoán thôi."

Khi tất cả giả thuyết đều không có khả năng chứng minh, chỉ còn lại suy đoán hoang đường nhất là sự thực.

Christine đã sớm đem ánh mắt đặt trên người Diệp Tố. Phương Trí Duy nhìn theo tầm mắt hắn, hỏi: "Hắn làm sao vậy?"

"Không rõ ràng lắm." Christine lắc đầu, nghiêm mặt nói: "Điều tra một chút nguyên nhân thắng lợi của La Sát lần này, mỗi người bọn họ đều phải điều tra rõ ràng, xem gần đây bọn họ có hành động kì quái gì, ta nhất định phải tìm ra nguyên nhân!"

Nếu không hắn không thể ngủ yên.

Phương trí duy gật đầu nói tốt, "Đường ca ta lúc trước còn giới thiệu cho ta trường học Chủ Nhiệm Giáo Dục, ta có thể tìm hắn hỗ trợ lấy một số video phòng huấn luyện."

Bên kia, các đội viên Vương bát đội rốt cuộc tỉnh táo lại, biết được chính mình thế nhưng thua, như sét đánh giữa trời quang.

Đội trưởng khàn cả giọng mà gào thét với trọng tài: "Ta không phục! Ngươi nói cho ta vì cái gì là chúng ta thua! Nhất định là La Sát sử dụng hàng cấm!"

La Thành mặc kệ bọn họ, nâng Địch Cảnh đi bệnh viện trường học.

……

Sau khi Hàn Nghiệp cùng Kỳ Hựu Cảnh trờ về Hoa Đô tinh, lờ đi ánh mắt ý vị thâm trường của những người H quân đoàn đó, lập tức đi vào văn phòng của mình.

Tịch Tuyết cùng Nhiếp Tiểu Phàm sớm đã chờ ở đó, thấy Hàn Nghiệp liền báo cáo tình huống mấy ngày nay.

"Nick cùng Triết Tu đã nhập học, an bài ở ký túc xá phụ thuộc trung học, đã cùng Triệu Khê bàn giao, sẽ đúng giờ đi xem tình huống bọn họ. Còn Diệp Tố….. được tiểu bối Kỷ gia tiệm cơm thu lưu, tựa hồ quan hệ rất không tồi cùng nhi tử nhà này…."

"Kỷ gia tiệm cơm?" Hàn Nghiệp một câu, rồi ý bảo Nhiếp Tiểu Phàm tiếp tục nói.

Biểu tình Nhiếp Tiểu Phàm trở nên có chút hào hứng: "Sau đó, Diệp Tố giả mạo học tịch Hoa Đô Đại Học, tham gia thi đấu cơ giáp hữu nghị cùng hài tử Kỷ gia… Đây chính là vi phạm quy định……"

Thân là tổng chỉ huy H0036 quân đoàn, Hàn Nghiệp thấy loại tình huống này hẳn là lập tức áp dụng ngăn cản thi đấu hơn nữa nghiêm trị thủ phạm chính cùng tòng phạm.

Hàn Nghiệp lại mặt không đổi sắc nói: "Nếu không ai phát giác báo lên, các ngươi coi như không biết."

26. Chương 25: Biến Hóa

Địch Cảnh là nửa đêm tỉnh lại.

La Thành đắp chăn nằm ở cửa sổ phòng bệnh, mập mạp trực tiếp cuộn ở góc tường, Kỷ Gia Duyệt cùng

Diệp Tố về nhà, chỉ có Trương Diêu Phong còn tỉnh, vội vàng nâng Địch Cảnh dậy, lo lắng hỏi: "Ngươi vẫn ổn chứ?"

"Không có việc gì." Thanh âm Địch Cảnh có chút khàn khàn, uống ngụm nước Trương Diêu Phong đưa qua.

"Ngươi sao vậy, khiến ta sợ nhảy dựng, thiếu chút nữa tưởng rằng ta phải thủ tiết." Trương Diêu Phong xác nhận bệnh trạng Địch Cảnh đều thực bình thường xong tâm mới nuốt trở về bụng, nói chuyện cười đùa.

Địch Cảnh ngơ ngẩn mà xuất thần. Hắn là người mù, trước mắt là một mảnh xám xịt, nhưng hắn như cũ vẫn cảm thấy một đoàn ánh sáng lóng lánh mà nháy mắt hắn nhìn thấy lúc buổi trưa, thật sâu mà khắc vào thần kinh, ký ức hắn.

"Trận đấu của chúng ta?"

"Thắng." Trương Diêu Phong gãi gãi đầu nói, "Cũng không biết là thắng thế nòa, Vương bát đội đột nhiên chia năm xẻ bảy. Hiện tại người ngoài đều đang bàn tán về trận đấu của chúng ta, đang đợi ngươi tỉnh lại, hỏi một chút xem lúc đó ngươi thấy được cái gì."

Địch Cảnh không trả lời hắn, mà là nói: "Đem Hao Thiên Khuyển gọi qua đây."

"Ngươi kêu Ha Ha làm gì!" Trương Diêu Phong khó hiểu nói, "Buổi tối ngươi ngủ không được cũng đừng bắt nạt nó, làm cẩu không dễ dàng a?"

"Ngươi có ý kiến?" Địch Cảnh nghiêng người, rõ ràng không nhìn được nhưng như cũ làm Trương Diêu Phong dựng lên lông tơ.

"Đi thì đi……" Trương Diêu Phong ủy khuất mà đi ra ngoài, "Làm người của ngươi và cẩu của ngươi đều thực gian nan a."

Trong lúc đó, La Thành, mập mạp cũng tỉnh, vừa hỏi con mắt thứ ba của Địch Cảnh thấy cái gì, Địch Cảnh liền giả chết không lên tiếng.

Địch Cảnh hỏi: "Diệp Tố đâu?"

"Về rồi." La Thành tức giận mà nói, "Bảo hảo hảo ở chỗ này đợi ngươi tỉnh, kết quả hắn đảo mắt liền nằm trên mặt đất ngủ, chúng ta phải để Kỷ Gia Duyệt khiêng hắn về, chưa thấy qua người nào có thể ngủ như vậy!"

Địch Cảnh trầm ngâm, lại cùng Husky Trương Diêu Phong mang về nói thầm nửa ngày, sau đó mí mắt nhắm lại, tỏ vẻ hắn buồn ngủ.

Ba người còn lại hai mặt nhìn nhau.

Thi đấu cơ giáp tiến vào vòng loại thứ tư, chỉ còn lại năm mươi đội ngũ, tiến trình thi đấu bắt đầu thả chậm tốc độ, còn trụ lại đến cuối đều là những đội ngũ mạnh, cường độ đối chiến cao đối với những người còn đang trong thời gian phát dục cũng không tốt lắm.

Sáng sớm hôm sau khi Diệp Tố đến thăm Địch Cảnh, bị hắn trảo một cái bắt được tay, mắt Trương Diêu Phong đều cay.

"Thi đấu thắng có cảm thấy tự hào không?" Địch Cảnh hỏi.

Diệp Tố:……

"Có… Đi."

"Trong lúc thi đấu có học được cái gì không?"

"Có… Đi."

"Có hay không hối hận đã gia nhập chúng ta?"

"Có… Không đúng, không có."

"Thật tốt." Địch Cảnh gật đầu, buông Diệp Tố tay ra, "Ngươi đi mua cơm sáng cho ta, muốn cháo gạo kê cửa số 3, củ cải dưa muối cửa số 998 cùng với bánh quẩy cửa số 1300."

Mờ mịt Diệp Tố:……

Kỷ Gia Duyệt nhìn không được, lôi Diệp Tố đi: "Ta và ngươi cùng đi, thuận tiện mang ngươi tham quan một chút nhà ăn trường học chúng ta."

"Để mập mạp dẫn hắn đi." Địch Cảnh trầm giọng nói.

"Ta đi là được rồi." Kỷ Gia Duyệt không sao cả nói.

"Để mập mạp đi." Địch Cảnh lại lặp lại một lần.

Kỷ Gia Duyệt sửng sốt, tỏ vẻ không hiểu được mà nhìn về phía Trương Diêu Phong.

Trương Diêu Phong nhún vai một cái, lặng lẽ gật đầu: Khả năng đầu óc bị quăng hỏng rồi.

Mập mạp bắt được cơ hội, vội vàng nhấc mông đẩy Kỷ Gia Duyệt ra, thiếu chút nữa liền dựa vào trong ngực Diệp Tố: "Đi, Diệp ca, mang ngươi tới làm quen một chút, nhà ăn trường học chúng ta quả thực nhiều mỹ vị đến đáng sợ, ngươi sẽ thực vừa lòng a. Đi, ngươi ăn, ta trả tiền a!"

Chờ sau khi mập mạp kéo Diệp Tố đi xa, Kỷ Gia Duyệt mới trừng mắt nhìn Địch Cảnh: "Ngươi làm cái quỷ gì?"

Địch Cảnh mở ra cái tay vừa nắm Diệp Tố, một mảnh thẻ mỏng hơi trong suốt xuất hiện trong tay hắn: "Nhìn xem mặt trên viết cái gì?"

Kỷ Gia Duyệt khó hiểu mà cúi đầu: "Một chữ C viết hoa."

"Không phải a……" Địch Cảnh cùng Kỷ Gia Duyệt đồng thời nói.

Địch Cảnh vội hỏi: "Không phải cái gì?"

Kỷ Gia Duyệt: "Hẳn là còn có chữ W viết hoa, WC, ngươi tốn nửa ngày làm cái thứ đồ hỏng này, không phải đầu bị quăng hư thật đi."

Địch Cảnh phất tay muốn sờ trán, nói: "Đây là tối hôm qua ta bảo Hao Thiên Khuyển trộm lại đây……"

Ba người đều hỏng mất.

Trương Diêu Phong xoay người liền đi ra ngoài: "Ta muốn đi gọi bác sĩ, khoa thần kinh."

"Trở về!" Địch Cảnh quát một tiếng, Trương Dao Phong chân mềm nhũn ngoan ngoãn quay lại.

"Nó là phát minh mới của Mai Tưởng."

Nói đến Mai Tưởng, La Thành bọn họ lúc này mới nghiêm túc lại, Mai Tưởng đồng dạng là một vị thiên tài tinh thần lực cấp S, nhưng hắn không có hứng thú với chiến đấu cơ giáp, càng thích nghiên cứu chút ngoạn ý kỳ quái, đôi khi ý tưởng đột phá còn chế tác được một số phát minh, đôi khi còn rất hữu dụng.

"Tác dụng của nó chính là nhanh chóng kiểm tra ra cấp bậc tinh thần lực, tuy rằng chỉ là cái thô sơ giản lược, nhưng cũng có ý nghĩa phi phàm."

"Đích xác." Ngay cả La Thành cũng phải tán thưởng, trước mắt nhân loại bọn họ muốn đo lường tinh thần

lực cần dụng cụ to lớn nặng nề, thực lãng phí thời gian cùng tài lực.

Cho nên nói, trên miếng cắt này là cấp bậc tinh thần lực? Là của ai…… Không cần nói cũng biết.

La Thành tức khắc trừng lớn mắt, thở phì phì nói: "Diệp Tố gạt chúng ta, hắn tinh thần lực mới cấp C hắn cư nhiên nói là B-!"

Địch Cảnh lần đầu tiên hận chính mình là cái người mù, không thể cho hắn cái liếc mắt xem thường.

"Hắn không phải nói dối."

"Thế tại sao lại có cái C này? Phát minh của Mai Tưởng thất bại?"

Địch Cảnh lắc đầu: "Cũng không phải."

La Thành bọn họ liếc nhau, từ thần sắc dần dần chăm chú của Địch Cảnh mơ hồ nhận thấy được hắn có lẽ muốn nói ra sự tình chấn động gì đó.

Địch Cảnh chậm rãi nói: "Bởi vì cấp bậc tinh thần lực của Diệp Tố biến hóa."

Dừng một chút, hắn lại bổ sung: "Trong khoảng thời gian ngắn, biến hóa biên độ lớn."

Ba người ngẩn ra, cấp bậc tinh thần lực còn có thể biến hóa? Bọn họ chưa từng nghe đến chuyện này.

La Thành thực nhanh lĩnh ngộ, vội vàng hỏi: "Chẳng lẽ ngày hôm qua thi đấu cũng là vì…?"

Địch Cảnh gật đầu, lại hồi tưởng một màn hắn đến hết đời cũng không quên được — ánh sáng ngày càng sáng ngời, đây còn không phải cấp bậc tinh thần lực nhanh chóng tấn cấp sao?

"Thời khắc cuối cùng của trận đấy, ta nhìn thấy ánh sáng tinh thần lực của Diệp Tố dần dần biến đổi, thậm chí có thời điểm, tinh thần lực của hắn đạt đến cấp bậc cao hơn La Thành, cao đến mức con mắt thứ ba của ta không thể thừa nhận được độ sáng này."

"Chẳng lẽ là cấp SS?"

"Ta không biết." Địch Cảnh nói, "Ta chưa từng gặp qua tinh thần lực cấp SS. Còn có một điều nữa, tinh thần lực của Diệp Tố phi thường thuần túy, phi thường! Vô luận cấp bậc tinh thần lực của hắn là cao hay thấp, đều phi thường thuần túy! Thật giống như đã trải qua vô số lần tôi luyện, nhưng trên thực tế chúng ta đều biết, Diệp Tố đối với tinh thần lực hoàn toàn không biết gì cả, đây tựa hồ là trời sinh."

Cảm Thái tinh tế hơn nữa độ tinh khiết tinh thần lực vượt mức bình thường, cơ hồ có thể khiến Diệp Tố thao tác tinh thần lực dễ như trở bàn tay, tiến vào bất kì tài liệu nào cũng có thể quen thuộc tính năng của nó, càng miễn bàn đến cấp bậc tinh thần lực mơ hồ khó đoán, khó trách hắn thiên phú xuất chúng ở điều khiển cơ giáp.

Loại sự tình không thể tưởng tượng được này khiến phòng bệnh lâm vào trầm mặc quỷ dị.

Trương Diêu Phong đột nhiên quay đầu hỏi Kỷ Gia Duyệt: "Diệp Tố rốt cuộc là ai?"

"Ta nào biết." Kỷ Gia Duyệt cũng vẻ mặt mờ mịt, "Hắn chính là do ba ta nhặt được trên đường cái."

"Sẽ không phải là tư sinh tử đi?"

"Ba ta sao có thể sinh ra một cái kỳ ba như vậy!" Kỷ Gia Duyệt khinh bỉ nói, hắn nói kỳ ba tuyệt đối là lời khen ngợi.

Trương Diêu Phong sờ sờ cái mũi, nói: "Chúng ta đây cũng là nhặt được đại tiện nghi a, không nghĩ tới Diệp Tố thâm tàng bất lộ. Nếu không nhờ hắn, trận đấu kia chúng ta hẳn đã thua."

La Thành bỗng nhiên thay đổi sắc mặt: "Trong lúc thi đấu xảy ra chuyện ngoài dự đoán, Christine nhất định sẽ điều tra hắn, học tịch giả mạo kia…"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không biết sự tình tại sao lại phát triển đến mức này. Nguyên bản theo như tính toán của bọn họ, Diệp Tố không có tiếng tăm gì đi theo đoàn đội, không ai sẽ chú ý tới hắn, càng không ai sẽ để ý là hắn giả mạo học tịch, nhưng hiện tại……

Nếu lộ ra sự tình Diệp Tố giả mạo học tình, mặc kệ tình thần lực đặc thù của hắn cũng không có cơ hội ngóc đầu dậy, mà La Thành, Địch Cảnh những người còn lại kết cục sẽ càng thảm hơn.

"Ta đi tìm Christine!" La Thành nói, đột nhiên quay đầu chạy đi.

"Giữ hắn lại!" Địch Cảnh giận giữ hét, "Ngươi tìm hắn có ích gì? Hắn làm sao có thể buông tha cơ hội hoàn toàn đánh bại ngươi?"

La Thành tức giận mặt đỏ lên, không nói câu nào.

"Ngươi không nói ta cũng biết." Địch Cảnh nói, "Ngươi có phải hay không định cầu Christine đừng nói ra chuyện này, sau đó ngươi cam nguyện nhận thua, thậm chí thôi học? Chỉ cần không liên lụy chúng ta cùng Diệp Tố, hắn bắt ngươi làm cái gì ngươi đều đáp ứng?"

La Thành cứng đờ lưng, hiển nhiên là bị Địch Cảnh đoán trúng.

Kỷ Gia Duyệt trong lúc nhất thời không biết nói cái gì mới tốt, liên tục thở dài: "Ngươi cho rằng Christine sẽ đáp ứng ngươi? Hắn hận không thể hại chúng ta vĩnh viễn không có cơ hội trở mình."

Trương Diêu Phong cười cười, "Lúc trước thời điểm mời Diệp Tố gia nhập, ta đã tính đến trường hợp tệ nhất, cùng lắm thì tất cả cùng thôi học, cùng đi tiền tuyến, từ tiểu binh leo lên, ta không tin chúng ta năm người còn sấm không ra thanh danh, nga, hiện tại hơn một cái thần bí Diệp Tố, chúng ta sáu người hoàn toàn có thể đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi a."

Hắn nói hào hùng vạn trượng, lại càng làm La Thành trong lòng hụt hẫng. Kỳ thật đều là vì hắn, để hắn có thể trước mặt Christine diễu võ dương oai một hồi, mới cam nguyện mạo hiểm như vậy.

Địch Cảnh giơ giơ tay lên, nói: "Hắn có thể phát hiện hay không còn chưa biết, video trong phòng huấn luyện cùng hồ sơ học sinh là tin tức cơ mật cấp A, trừ khi có học sinh trong trường chịu phải thương tổn dụng cụ vô pháp kiểm nghiệm được mới có thể lấy video ra tiến hành nghiệm chứng. Nếu không tình hình bình thường, ngoài hiệu trưởng, chủ nhiệm giáo dục, một số ít người ra, không ai có quyền xem video cùng tra xét học tịch của chúng ta."

"Đúng vậy." Trương Diêu Phong cười hì hì nói, "Hiệu trưởng bọn họ còn bận bịu a, ai có thời gian mà đi xử lý việc nhỏ như vậy."

La Thành lúc này mới bình tĩnh lại, nhưng sắc mặt vẫn như cũ buồn bực không vui.

Đến khi Diệp Tố trở về, Địch Cảnh lại tiếp tục như cũ, tóm lấy Diệp Tố bắt đầu lải nhải, một lát sau lại sai hắn đi làm việc vặt, đem tấm thẻ cho mọi người xem, lúc này, cấp bậc đã biến thành A.

Tính huống đặc thù này lập tức hấp dẫn đi lực chú ý của mọi người, dần dần ném lo lắng ra sau đầu.

Nhìn thời gian. Địch Cảnh nhìn đồng hồ, ý bảo.

Bọn họ phát hiện ra, thời gian càng gần chính ngọ, cấp bậc tinh thần lực của Diệp Tố càng cao.

"Tay ngươi nóng quá a!" Diệp Tố bỗng nhiên kêu lên.

Địch Cảnh nhanh chóng rút tay về, đem miếng thẻ nóng đến phỏng tay ném trên mặt đất, mặt vô biểu tình mà nói: "Có lẽ là phát sốt đi, ngươi đi lấy cho ta chén nước."

Miếng thẻ kia nóng đỏ lên, mặt trên không hiện cấp bậc tinh thần lực.

Điều này có nghĩa là cấp bậc tinh thần lực của Diệp Tố đã vượt qua cực hạn phụ tải của nó.

Địch Cảnh cùng La Thành bọn họ trao đổi ánh mắt ngạc nhiên.

Trên thế giới này có cái định lý tên là định luật Murphy*, sự tình ngươi càng không nghĩ đến thì càng có khả năng phát sinh.

**hừm cái này tác giả dùng hơi sai, định luật nguyên văn là "Anything that can go wrong will go wrong" có nghĩa là cái gì có khả năng hỏng sẽ hỏng. Có nghĩa là bất kỳ cái gì có khả năng xảy ra sẽ có một ngày xảy ra.*

Diễn đàn Hoa Đô Đại học bỗng nhiên xuất hiện một bài đăng: Người cuối cùng của Thần chi đội rốt cục là người hệ nào?

Bài đăng như vậy lúc trước cũng có mấy cái, nhưng không ai quan tâm nên liền chìm đến đáy nước không thấy ánh mặt trời.

Nhưng lần này, tình huống dị thường lại xảy ra, tựa hồ có rất nhiều người nổi lên hứng thú với Diệp Tố, sôi nổi trả lời.

"Ta ở hệ cắm hoa, ta không quen biết hắn. Hắn không học hệ chúng ta a."

"Ta ở hệ trà đạo, cũng không quen biết."

"Ta là hệ văn học Hán ngữ, đã qua điều tra, cũng không phải hệ chúng ta."

Chẳng bao lâu sau, bài đăng này liền bốc hỏa, học sinh Hoa Đô Đại học đột nhiên phát hiện ra cái học sinh tên Diệp Tố này thế nhưng không ai quen biết!

Hắn là từ đâu ra?

27. Chương 26: Bại Lộ

Diễn đàn Hoa Đô Đại học nháy mắt liền nổ tung, La Sát, Thần chi đội thắng thế nào cũng chẳng ai quan tâm nữa, tất cả mọi người đều tập trung lực chú ý lên người Diệp Tố.

Người này rốt cuộc là từ hệ nào? Chẳng lẽ...không phải Hoa Đô Đại học?

Rất nhiều người đều suy đoán như vậy, bất quá không có nói thẳng ra, một bên kiềm chế lửa bát quái thiêu đốt hừng hực trong lòng, một bên trên diễn đàn kêu gọi lãnh đạo trường học.

Tất thảy chuyện này đều do người sau màn thúc đẩy — Christine đang ở trong phòng huấn luyện luyện tập cơ giáp.

Màu đỏ nhân hình cơ giáp, cường tráng có hình, đường cong cương ngạnh, tràn ngập cảm giác nam nhân phương Tây.

Nhưng mà, chiếc cơ giáp này bỗng dưng đột nhiên lao tới vách tường, đâm vào xong bị bắn ngược lại mà lảo đảo.

Christine không phải tay mơ Diệp Tố, khi đài điều khiển rung chuyển hắn chỉ cần dựa vào đai an toàn cũng ổn định thân hình được, mặt không đổi sắc mà thành công thao tác cơ giáp vững vàng dừng lại.

Christine chống tay trên bàn điều khiển, tóc ngắn màu đỏ mướt mồ hôi ép sát trên trán, đôi mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm số liệu trên đồng hồ đo, ánh mắt dần trở nên hung ác nham hiểm.

"Tốc độ…… Còn kém một mảng lớn."

Hắn hung hăng vỗ đồng hồ đo lường, kim đồng hồ lắc lư lại như cũ dừng lại cách mục tiêu của hắn khá xa.

"Tay mới? Thiên tài cấp SS?" Christine cười lạnh một tiếng, lại mở quang não ra xem video hắn đã nhìn vô số lần. Từ lúc Phương Trí Duy từ chỗ Chủ nhiệm Giáo dục bắt được cái video này, trong lòng Christine liền dâng lên cảm giác nguy cơ thật lớn, một cái La Thành đã đủ rồi, thế giới này không cần nhiều thiên tài như vậy.

Đồng dạng cùng là trong phòng huấn luyện, một đài cơ giáp màu trắng lấy tốc độ vượt mức bình thường đâm vào vách tường, chỉ để lại tàn ảnh phía sau.

Nhìn thấy cơ giáp trong video lấy bộ dáng ngu ngốc mà ngã thành hình chữ X, bóng ma trong mắt Christine càng sâu.

Đúng lúc hắn đang xem đến nhập thần, quang não nhắc nhở có người gọi tới, là Phương Trí Duy.

"Phương, tra được đến đâu rồi?" Christine lau mồi hôi, vội vàng hỏi.

Phương Trí Duy ở màn hình bên kia lắc đầu, "Không tra được tin tức cụ thể, Diệp Tố dường như đột nhiên xuất hiện trên Hoa Đô tinh vậy. Cũng có thể là năng lực của ta hữu hạn, ta không được dùng phần lớn quyền hạn của đường ca ta, chỉ có thể tra được một ít đồ vật thô thiển. Diệp Tố hắn vẫn luôn ở cùng Kỷ Gia Duyệt ở Kỷ gia tiệm cơm, theo vài vị lão bản xung quanh tiệm cơm, Diệp Tố có thể là tư sinh tử của

lão bản tiệm cơm."

"Ta cảm thấy khả năng này không quá lớn." Phương Trí Duy cười cười, "Thuần túy là lời nói vô căn cứ. Bất quá, Diệp Tố người này thực sự là một bí ẩn."

Christine: "Mặc kệ bí ẩn thế nào, cũng không cần chúng ta đi giải đáp."

Phương Trí Duy cả kinh nói: "Ngươi định xử lý thế nào?"

Christine nhếch khóe miệng: "Báo cáo lên."

Phương Trí Duy: "Báo cáo lên đâu?"

"Trường học cùng H quân đoàn."

"Đây có phải hay không quá mức đuổi tận giết tuyệt."

Christine không thèm để ý cười nói: "Bọn họ trái với quy định, ta chỉ là hợp pháp báo cáo lên mà thôi, đuổi tận giết tuyệt đâu ra?"

Phương Trí Duy nghĩ đến đao sắc bén của La Thành, liền im lặng không nói nữa.

Trên diễn đàn nháo nhào đến túi bụi, lãnh đạo trường học đương nhiên không thể làm bộ không thấy, bắt đầu chú ý đến Diệp Tố, đến lúc tra hồ sơ học tịch, cư nhiên không thấy người này!

Thế này cũng dám! Giả tạo học tịch, đây là muốn khiêu chiến quyền uy của Hoa Đô Đại học sao?

Nếu là lúc trước, trường học có lẽ chỉ phê bình miệng sau đó hủy bỏ tư cách dự thi rồi tính tiếp sau, dù sao thì La Thành cũng là hạt giống tốt số một số hai của trường, Địch Cảnh, Kỳ Gia Duyệt bọn họ cũng không kém, phía trường học cũng không thực sự muốn hủy tiền đồ bọn họ.

Nhưng hiện tại diễn đàn trường học cùng website chính thức đều ồn ào huyên náo, ngay cả trường ngoài cũng đang xem náo nhiệt, Hoa Đô Đại học có thể không lấy ra xử phạt thích đáng sao?

Trong bệnh viện trường học, Trương Diêu Phong nhìn diễn đàn trường học, thở ngắn than dài.

"Thôi xong rồi, nháo to rồi."

“Khẳng định là do Christine làm!” Mập mạp bĩu môi bất mãn nói, “Vốn dĩ đều đang thảo luận chúng ta làm thế nào mà thắng, căn bản không ai quan tâm Diệp Tố là ai, tại sao tự nhiên vớ đâu ra một bó người nhàm chán như vậy, nhất định là thủy quân của Christine!”

Diệp Tố khẩn trương hỏi: “Bị phát hiện sẽ bị xử lý thế nào? Phải ngồi tù sao?”

“Ngồi tù thì không, nhưng trên hồ sơ sẽ vĩnh viễn không xóa được vết đen này, H quân đoàn sẽ không tiếp nhận chúng ta, hiện tại sự tình nháo lớn như vậy, chỉ sợ Hoa Đô Đại học cũng phải cưỡng chế chúng ta thôi học.” Kỷ Gia Duyệt giải thích.

“Ngươi đừng nói nữa!” Địch Cảnh bỗng nhiên hướng La Thành đang đứng ngồi không yên rống lên, “Không nhìn thấy ngươi ta cũng biết ngươi muốn nói cái gì. Đừng làm ra vẻ một người gánh vác sẽ không hệ lụy những người khác, da gà ta đều nổi lên.”

La Thành mặt lúc đen lúc đỏ.

Kỷ Gia Duyệt duỗi eo lười: “Sớm biết thì đã khác. Lúc trước đã làm chuẩn bị tốt như vậy. Những cũng không biết ba ta nghe tin có thể chém chết ta hay không.”

“Cũng liên lụy Diệp Tố.”

Diệp Tố vội nói: “Không ngồi tù là được rồi, còn lại ta đều không thấy sao cả.” Dù sao kế hoạch lúc trước của hắn chính là làm một cái người phục vụ.

Trương Diêu Phong hắc hắc cười rộ lên, vứt một cái mị nhãn cho Địch Cảnh: “Sắp tới vòng loại thứ tư rồi a, lần này chỉ sợ là trận đấu cuối cùng của chúng ta, phải đánh đến xinh xinh đẹp đẹp, để Hoa Đô Đại học vĩnh viễn nhớ kỹ tên Thần chi đội!”

Địch Cảnh đeo kính râm lên, ra khỏi chăn: “Đi thôi.”

Còn La Thành, chẳng ai thèm để ý hắn.

Đấu trường người người chật ních, đều tới vây xem Diệp Tố. Vừa thấy Thần chi đội liền hướng Diệp Tố ồn ào lên.

”Đồng học, ngươi rốt cục là từ hệ nào a?

“Ta bị chứng cưỡng bách thời kỳ cuối, cầu ngươi nói cho ta được không, ta đã một đêm không ngủ được a!”

“Đừng để ý đến bọn họ.” Kỷ Gia Duyệt nhỏ giọng nói với Diệp Tố.

Diệp Tố gật đầu, mắt nhìn thẳng lên sân đấu.

Một lần thi đấu cuối cùng, hoa lệ đến mức nào.

Tiếng súng vang lên, La Thành liền đem tinh thần lực toàn bộ đưa vào cụ tượng hóa vũ khí, dường như sắp tràn ra khỏi mũi đao. Đối phương còn chưa kịp làm tốt tư thế phòng ngự, cơ giáp La Thành liền bay nhanh đến giữa bọn họ, đại đao không có kết cấu gì mà chém lung tung, tựa hồ như đang phát tiết tức giận trong lòng. Cùng với âm thanh leng keng, La Thành càng đánh càng dũng mãnh.

Lúc này còn quản cái gì mà cân bằng với tiết kiệm, chỉ cần tận tình mà đánh.

Mũi tên Trương Diêu Phong như mưa rào mùa hạ, liên tiếp không ngừng. Mũi tên của hắn là mưa lớn, ánh đao của La Thành là lôi điện.

Kỷ Gia Duyệt, mập mạp cùng Địch Cảnh là mãnh thú có mưa gió yểm hộ, thường thường mãnh liệt quật một kích. Ngay cả Diệp Tố cũng theo ý Địch Cảnh, không kiêng nể gì mà phóng tinh thần lực, đánh loạn đến thống khoái.

May mắn không phải chính ngọ, Địch Cảnh nghĩ, nếu không trận đấu này càng không thú vị.

Người đấu với Thần chi đội hoàn toàn ngốc rớt, dưới mưa rền gió dữ yếu ớt đến không chịu nổi một kích.

Bọn họ đương nhiên không yếu ớt, có thể tiến vào năm mươi đội ngũ đứng đầu của Hoa Đô Đại học có thể yếu được sao? Đáng tiếc bọn họ gặp phải chính là Thần chi đội, là đội ngũ chuẩn bị cáo biệt vườn trường làm ra một lần diễn xuất cuối cùng.

Bọn họ cứ như vậy, không có sức chống cự nào mà thua.

Trận thi đấu này phá vỡ kỷ lục trận đấu nhanh nhất trong số các trận đấu trên hạng 50.

Thẳng đến lúc kết thúc, người xem còn chưa kịp phản ứng lại, cứ như vậy mà kết thúc?

Trong võng mạc tựa hồ còn tàn lưu lại hình ảnh đấu trường vừa rồi, thô bạo mà phóng khoáng, khiến người ta cảm thấy không thể hiểu được đồng thời còn có điểm rạo rực.

Christine cũng không đến xem trận thi đấu này, bất quá vẫn thu được tin tức.

"Cùng đường bí lối." Hắn nói một câu rồi không để ý nữa, tiếp tục luyện tập cơ giáp, hắn muốn đạt tới tốc độ siêu việt như người kia.

La Thành sau một hồi phát tiết trong lòng dễ chịu hơn nhiều, nhưng trong mắt những người khác trên sân đấu, sắc mặt lại nháy mắt từ trời trong hóa thành trời nhiều mây.

Một vị nữ học sinh diện mạo thanh tú bị đám đông chen lấn đẩy tới phía trước, vừa lúc ngăn trước mặt La Thành.

Nữ hài ngẩng đầu vừa thấy mặt La Thành, sợ tới mức hốc mắt đều đỏ, sợ đến mức run bần bật, không dám nhìn thêm một cái, liều thân gầy yếu mà chen ra ngoài.

Diệp Tố thấy được một màn quỷ dị này, chọc chọc Kỷ Gia Duyệt hỏi: "Tình huống này là sao a?"

"Ai." Kỷ Gia Duyệt thở dài, "Nữ hài này là cửa mở ra thế giới bi thảm của La Thành a."

Diệp Tố lập tức bổ não mười vạn câu truyện ân oán tình thù.

"Ngươi nghĩ đi đâu đấy!" La Thành cả giận nói, sau đó không nói lời nào đi thẳng.

Diệp Tố càng thêm tò mò: "Nói cho ta nghe một chút đi."

"Kỳ thật hắn không xấu xa như ngươi tưởng." Kỷ Gia Duyệt nói.

Diệp Tố: "Ta lúc nào tưởng xấu xa?"

"Lại nói tiếp, là thời điểm khai giảng cách đây ba năm. La Thành sao, cấp bậc tinh thần lực cao, năm giác quan so đại đa số người tốt hơn một chút, đi trên đường nghe thấy người khác đang thương lượng chuyện xấu. Nguyên lai là có một nam sinh tỏ tình với một nữ sinh nhưng bị cự tuyệt, trong lòng tức giận liền tính toán dùng sức mạnh, đang cùng một đám hồ bằng cẩu hữu tính toán sau khi tan học đi trói nữ hài kia lại. La Thành nghe được tự nhiên sẽ không mặc kệ, nhưng hắn đi, lại không biết xử sự thế nào, đành phải trộm đi theo nữ hài kia, định khi nam sinh kia gây án thì trực tiếp tóm lại, nhân chứng vật chứng đầy đủ chỉ cần đưa đến Cục công an là xong. Nhưng ai ngờ đến, nam sinh kia còn chưa kịp gây án, La Thành đã bị người ta phát hiện, chỉ trích hắn là theo dõi cuồng, có ý đồ gây rối nữ hài kia. La Thành đầu óc toàn gân mà cho rằng mình thân chính trực không sợ tà ác, lười không thèm giải thích, chờ sự tình qua hai ngày, video theo dõi của hắn cũng bị tung ra ánh sáng, hắn thanh danh chính là từ lúc ấy liền hoàn toàn hỏng. Nữ hài kia thật tưởng La Thành định đối nàng làm gì, ngẫu nhiên gặp mặt trong trường cứ như thỏ gặp phải lang. La Thành cũng thật là, giải thích một chút cũng không biết."

Địch Cảnh nói: "Giải thích cũng không ai tin, việc này cũng không phải trùng hợp."

"Hừ." Kỷ Gia Duyệt bĩu môi, hiển nhiên là đồng tình với Địch Cảnh.

Diệp Tố giật mình, hắn không nghĩ tới sự thật là như vậy. La Thành trước kia vẫn là thanh niên ba tốt,

kết quả hiện tại bị bức thành người cô đơn, đến cái thi đấu đoàn đội cũng không đủ được cái đội, còn cần phải gian lận.

"Nhường đường một chút." Thanh âm lạnh băng nghiêm túc tách ra một đám người đang chen chúc, lộ ra một đám người ăn mặc chế phục màu lam chặn đường bọn La Thành.

"Là đội hộ vệ trường học." Kỷ Gia Duyệt trầm giọng nói, "Xem ra sự tình Diệp Tố bại lộ."

Quả nhiên, người đi đầu lấy ra chứng minh đội hộ vệ, nói với La Thành: "Có người báo cáo ngươi tại thi đấu hữu nghị cơ giáp gian lận, hơn nữa giả mạo học tịch Hoa Đô Đại học, hành vi thập phần ác liệt, ta nhận mệnh lệnh lãnh đạo trường học, đem ngươi cùng tòng phạm tạm thời giam giữ tại đại lâu đội hộ vệ, đợi trưởng quan H quân đoàn tới thẩm phán."

Học sinh vây xem ồ lên một trận, bọn họ đã sớm có suy đoán này, bây giờ được chứng thực, trong lúc nhất thời có điểm hưng phấn, không ngờ La Sát lớn mật như vậy.

Mà La Sát vì cái gì mà vi phạm quy tắc tìm ngoại nhân đến tham gia thi đấu, lại không ai nghĩ nhiều như vậy.

"Tự tìm." Cho dù có người nghĩ tới, cũng là khịt mũi coi thường.

La Thành giơ giơ cằm, "Dẫn đường."

"Còn rất khốc." Diệp Tố cười nhẹ nói, một chút cũng không có sợ hãi tai vạ sắp đến, thái độ bình tĩnh làm người chung quanh đều thập phần ngạc nhiên.

Cùng lúc đó, Nhiếp Tiểu Phàm đẩy cửa văn phòng Hàn Nghiệp.

"Thiếu tá, sự tình Diệp Tố giả tạo học tịch bị báo cáo lên, bất quá người tiếp nhận án này là chỉ huy trưởng H0035 Ngô Huy, hắn muốn đối phó ngươi, nếu biết Diệp Tố là ngươi mang về, chỉ sợ sẽ nghiêm ngặt xử lý."

28. Chương 27: Thẩm Phán

Đại lâu đội hộ vệ được kiến tạo từ vật liệu đá cứng rắn nhất, vách tường cứng rắn đến mức súng laser công kích một vạn lăng thương tổn cũng không thể xuyên qua.

Mấy người La Thành bị mang vào, bên ngoài còn nói là ở trong phòng nghỉ ngơi, kỳ thật là bị tạm giam giám thị.

Trong phòng trà nước đều đầy đủ, Địch Cảnh ngồi xuống sô pha, rót một ly trà, chậm rì rì uống.

Những người khác đều tìm một vị trí thoải mái, hoặc ngồi hoặc nằm, hoàn toàn không bạc đãi chính mình, không giống như đang bị xử phạt mà lại như vừa đánh xong một hồi thi đấu, mệt mỏi tới nghỉ ngơi dưỡng sức.

"Cư nhiên nháo tới tận H quân đoàn." Mập mạp nhịn không được oán giận nói: "Christine thật đủ đáng giận, đều đã là người trưởng thành rồi, có chuyện gì không thể giải quyết trên giường!"

Diệp Tố cùng bốn người còn lại không hẹn mà cùng trợn trắng mắt.

Bất quá nói đến H quân đoàn, thần sắc bọn họ hoặc nhiều hoặc ít có điểm nghiêm túc.

Kỷ Gia Duyệt: "Không biết H quân đoàn sẽ phái ai tới thẩm phán chúng ta? Có thể là Hàn Nghiệp hay không?"

"Nếu là Hàn Nghiệp…" Trương Diêu Phong hai mắt sáng ngời, "Chúng ta có thể dùng tiền hối lộ hắn hay không?"

Địch Cảnh cầm chén trà hướng mặt Trương Diêu Phong mà ném.

Diệp Tố nguyên bản không thèm để ý, biểu tình bỗng chốc có chút xấu hổ. Hàn Nghiệp là một trong những người đầu tiên hắn nhận thức ở thế giới này, đối với Diệp Tố mà nói, chính là người quen. Đột nhiên bị người quen thấy mình trái phát luật, còn bị hắn thẩm phán… Diệp Tố nghe thấy hai chữ "Thẩm phán" liền lúng túng.

"Mặc kệ là ai tới, kết quả của chúng ta đều không khác biệt lắm." Địch Cảnh nói, "Hiện tại là thời điểm suy xét hậu sự."

"Đừng nói khó nghe như vậy a, cái gì gọi là hậu sự?"

"Sự tình sau đó, tên gọi tắt là hậu sự, ngươi có ý kiến?"

"Không." Trương Diêu Phong thập phần không cốt khí mà lắc đầu.

Kỷ Gia Duyệt nghe nói đến vấn đề này lại hứng thú lên, hiển nhiên đã suy xét thật lâu: "Ta có hai ý tưởng, một là đi tiền tuyến hậu bị, tham gia G quân đoàn, chậm rãi từ tiểu binh leo lên; hai là chúng ta có thể đi Đông Cực tinh hệ hoặc Tây Cực tinh hệ, đều tương đối phù hợp để chúng ta phát triển, làm du hiệp hoặc lính đánh thuê mấy năm, đến lúc đó có chút công danh lại tham dự chiêu quân của E quân đoàn."

Du hiệp cùng lính đánh thuê là một lực lượng chiến đấu dân gian của vũ trụ.

Liên minh Vạn tộc tạo ra một đạo phòng tuyến thật dài phòng ngừa Trùng tộc xâm lấn, nhưng vũ trụ quá lớn, tứ phương trên dưới, vô biên vô hạn, căn bản vô pháp phòng ngự tuyệt đối, cho nên thường xuyên có tiểu Trùng tộc lưu lạc đến lãnh thổ Vạn tộc, hơn nữa Trùng tộc số lượng lớn, lại cực kỳ dễ dàng sinh sản, cho dù một lượng nhỏ tiến vào cũng có thể gây ra uy hiếp không nhỏ cho Vạn tộc. Nhưng nếu vì thế mà phái quân đội chuyên môn đi tiêu trừ lại quá lãng phí quân lực, tài lực.

Vì thế anh hùng dân gian hợp thời mà sinh ra, ngay từ đầu là có người tự nguyện tiến lên càn quét Trùng tộc rải rác, sau chính phủ lại thấy hiệu quả không tồi, liền làm ra nhiều chính sách nâng đỡ những người này. Nhờ vào công lao càn quét Trùng tộc, đội viên có thể nhận đến điểm vinh quang mà nhờ vào đó đổi được tiền tài, điểm vinh dự đạt tới số lượng nhất định có thể đổi được vật tiền tài không mua được, tỷ như súng ống đẳng cấp cao…về sau tòng quân cũng có thể tăng quân hàm nhanh chóng, dù sao thì những người này cũng đã có kinh nghiệm chém giết Trùng tộc từ trước. Hơn nữa ngoài đổi vật phẩm, điểm vinh dự cũng sẽ được ghi chép lại, vào lúc tuổi già, dựa theo những ghi chép này chính phủ có thể hỗ trợ ngươi dưỡng lão, nếu bất hạnh tử vong khi chiến đấu cùng Trùng tộc, chính phủ cũng sẽ đưa một tuyệt bút tiền an ủi cho thân thích.

Sự tình vừa có thể nổi danh lại còn đảm bảo này dẫn tới rất nhiều người đi theo, dần dần trở thành một tục lệ cổ, bên cạnh Đông Cực tinh hệ cùng Tây Cực tinh hệ trở thành nơi những người này tụ tập, phân biệt lấy du hiệp cùng lính đánh thuê mà nổi danh. Du hiệp thích một người độc hành, tìm kiếm manh mối Trùng tộc, mà lính đánh thuê thì tổ chức đoàn đội tiến hành càn quét được càng nhiều Trùng tộc hơn. Hai bên cùng phối hợp, khiến Trùng tộc vô pháp tàn sát bừa bãi tại lãnh địa Nhân tộc."

Địch Cảnh gật đầu, "Ta cũng nghĩ như vậy, các ngươi thì sao?"

"Dù sao chúng ta bốn người cũng phải đến Cực tinh hệ tiến hành rèn luyện, coi như tiến hành trước thời hạn đi." La Thành nói, "Vừa đúng lúc, năm sau ở đó gặp Christine hỗn đản kia, ta liền có thể không tuân thủ nội quy trường học, hung hắn đập hắn một trận."

Trương Diêu Phong nheo mắt nói: "Lão bà đi đâu, ta liền theo đó."

Địch Cảnh lại lờ hắn đi, hỏi Diệp Tố: "Lại nói tiếp, ngươi cũng là bị chúng ta liên lụy tới, ngươi có ý tưởng gì sao? Chúng ta nghe ngươi."

Diệp Tố nghĩ nghĩ, nói: "Đi cái kia Đông Cực Tây Cực gì đó đi." Diệp Tố cảm thấy quân đội khẳng định sẽ yêu cầu giờ giấc làm việc và nghỉ ngơi thực nghiêm khắc, hắn nhưng lại không được, đang yên đang lành lăn ra ngủ, lúc đó trái với quân kỷ, liền sẽ không đơn giản như vậy.

"Hảo, vậy đi Đông Cực tinh hệ đi."

Mấy người đang thảo luận thì đội trưởng đội hộ vệ mặt lạnh tiến vào, đưa bọn họ tới một căn phòng không có cửa sổ, vách tường làm từ chất liệu keo mềm để phòng ngừa có người tự hại mình, xem ra, đây là phòng thẩm phán.

Chỉ một lát sau, một nam nhân ăn mặc khá tương đồng với Hàn Nghiệp bước vào.

"Ngô Huy thượng giáo." Đội trưởng đội hộ vệ lập tức cúi chào.

Thấy không phải Hàn Nghiệp, trong lòng Diệp Tố liền thở phào nhẹ nhõm.

Ngô Huy khẽ gật đầu, không giận mà uy, ánh mắt quét qua đám La Thành lạnh băng.

"Các ngươi giả tạo học tịch?"

La Thành không hé răng.

Ngô Huy cười cười, lại làm người ta không rét mà run, nói: "Chứng cứ."

Đội trưởng đội hộ vệ vội vàng bật màn hình lớn trong phòng thẩm phán, chiếu video bọn La Thành thương lượng với Diệp Tố về việc giả học tịch; sau đó lại chỉnh màn hình, bên trên hiện lên hồ sơ học sinh Hoa Đô Đại học, cũng không có người tên Diệp Tố trong đó.

"Những chứng cứ này các ngươi thừa nhận sao?" Ngô Huy hỏi.

La Thành gật đầu, không có lời gì để nói. Bọn họ ngay từ đầu đã biết rõ trong phòng huấn luyện có theo dõi còn dám ở bên trong đàm luận chuyện này, chính là nhận định không ai sẽ quan tâm thân phận Diệp Tố, cho dù có người hoài nghi cũng sẽ không có biện pháp lấy được video. Nhưng bọn hắn thế nào cũng không nghĩ tới Christine cùng Phương Duy Trí liên thủ, mà Đường ca Phương Duy Trí, Phương Cẩm vừa lúc là cao trung đồng học với Hoa Đô Đại Học Chủ Nhiệm Giáo Dục. Hắn vốn dĩ muốn chào hỏi giới thiệu thuận tiện nhờ lão bạn đơn thuần chiếu cố đường đệ một chút, nhưng dưới sự dẫn dắt cố ý của Phương Trí Duy, khiến phần "Đơn thuần" này thêm một chút ý vị khác. Phương Cẩm hiện tại như mặt trời ban trưa, bao nhiêu người nịnh bợ đều không có phương pháp, Chủ Nhiệm Giáo Dục kia tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội lần này, vừa nghe Phương Trí Duy yêu cầu trợ giúp, không nói hai lời, lừa gạt hiệu trưởng lấy video đưa Phương Trí Duy.

May mắn Diệp Tố là thật sự giả tạo học tịch, che dấu hành vi không hoàn toàn phù hợp luật pháp của chủ nhiệm giáo dục.

Ngô Huy: "Các ngươi làm như vậy là trái với nội quy trường học, biết không?"

La Thành lại lần nữa gật đầu.

"Biết còn dám trái, đây là cố ý vi phạm." Ngô Huy âm thanh nặng nề: "Một khi đã như vậy, hủy bỏ học tịch Hoa Đô Đại học của các ngươi, trong vòng mười năm không được tham gia H quân đoàn, các ngươi có dị nghị gì không?"

"Không có." La Thành trả lời, hắn đã làm tốt chuẩn bị.

"Còn dám làm dám chịu." Ngô Huy cười nói, ngược lại sắc mặt nhìn Diệp Tố lạnh lại, "Còn ngươi, là thủ phạm chính, lưu đày đến tinh cầu khoáng thạch lao động cải tạo ba năm, ngươi có dị nghị không?"

"Tại sao!" La Thành đột nhiên quay đầu hướng Ngô Huy hô, bốn người Địch Cảnh sắc mặt cũng bỗng chốc thay đổi.

Đội trưởng đội hộ vệ lập tức quát: "Trước mặt H quân đoàn phải tôn trọng."

La Thành nào còn để ý đến hắn, mắt bừng lửa mà nhìn Ngô Huy: "Diệp Tố là bị chúng ta bắt ép, hắn không nên chịu trừng phạt nghiêm trọng như vậy!"

29. Chương 28: Bàng Thính

Ngô Huy mắt đầy hứng thú mà nhìn La Thành, nói: "Bắt ép? Thế nhưng trong video không xuất hiện cảnh tượng vừa dụ dỗ vừa đe dọa a."

La Thành cứng lại, sau đó lại nói: "Ta khiến Kỷ Gia Duyệt trên đường tới đã bắt ép hắn, không phải hắn tự nguyện."

"Mặc kệ có phải hay không, làm điều sai nhất định phải trả giá đại giới, nếu không, có người phạm tội, thậm chí phản bội Nhân tộc, chỉ cần dựa vào một câu nói "Không phải tự nguyện" là có thể thoát sao?" Ngô Huy lạnh lùng nói, ánh mắt sắc bén.

Lúc này, Địch Cảnh bọn họ kể cả có tuổi trẻ, không rành thế sự ra sao cũng thấy rõ Ngô Huy đang cố ý nhằm vào Diệp Tố, chỉ là Diệp Tố khi nào đắc tội qua hắn?

Ngay cả bản thân Diệp Tố cũng không hiểu nổi, ánh mắt Ngô Huy nhìn hắn mang theo một cỗ hàm súc nhưng khắc sâu khinh thường, khiến hắn cũng phải tin rằng mình đã làm sự tình đại nghịch bất đạo gì lắm.Tưởng tượng tới hắn phải đi khoáng thạch tinh cầu tiến hành lao động cải tạo, này còn không phải là đi làm thợ mỏ không có tự do sao?"

Hắn thấp giọng hỏi Kỷ Gia Duyệt: "Làm giả học tịch tại sao lại nghiêm trọng như vậy?"

Kỷ Gia Duyệt cũng không biết nên giải thích như thế nào, việc này có thể to cũng có thể bé, tất cả đều dựa vào phía trên xử lý ra sao, nhưng xem chừng, Ngô Huy này là muốn làm to chuyện, cũng không biết là giết gà dọa khỉ hay là có tư oán.

“Mang đi.” Ngô Huy liếc nhìn Diệp Tố, nói với cấp dưới phía sau.

“Không được!” La Thành lập tức ngăn trước người Diệp Tố, không sợ mà cùng H quân giằng co.

Đám người Địch Cảnh, Kỷ Gia Duyệt cũng yên lặng vây quanh xung quanh Diệp Tố, đã nói hảo cùng đi Đông Cực tinh hệ, bọn họ làm sao có thể để Diệp Tố chịu tai bay vạ gió.

Ngô Huy cười cười, “Công nhiên khiêu khích H quân đoàn là hậu quả gì?”

Cấp dưới phía sau hắn trả lời: “Khảo hạch nhập ngũ giảm bớt 30% tích phân.”

Đậu má thằng l này lộng quyền vờ lờ, đm ng đâu đem nó ra cắt ciu.

Ngô Huy nhìn thẳng đám người La Thành: “Xét thấy các ngươi tuổi còn trẻ, việc này ta có thể không so đo, nhưng nếu các ngươi còn tiếp tục cản trở H quân đoàn tiến hành mệnh lệnh, chuyện sẽ không chỉ giảm tích phân là có thể xử lý.”

La Thành tức đến hốc mắt đều đỏ lên, mắng: “Ngươi căn bản không xứng làm chỉ huy trưởng H quân đoàn! Ngươi lạm dụng tư quyền!”

Địch Cảnh định giữ hắn lại, nhưng đã không kịp rồi.

Ngô Huy sắc mặt trầm xuống, “Nếu ngươi quyết không phục, có thể đến tổng bộ H quân đoàn tiến hành chống án, nhưng hiện tại, ngươi nên ngoan ngoãn mà tránh ra.”

La Thành gân cổ, nhất định không thuận theo. Hắn biết mình đuối lý, cho dù chống án cũng chẳng được gì, Diệp Tố cứ như vậy mà bị đem đi, bọn họ không bối cảnh không quyền không thế, khả năng cứu Diệp Tố về cơ hồ bằng không, Diệp Tố lúc đó cũng thực xong rồi.

“Quên đi.” Mắt thấy sự tình phát triển càng lúc càng không xong, Diệp Tố ra mặt khuyên nhủ. Thế giới này tuy chân thực đến lạ kỳ, nhưng chân thật đến mức nào thì đối với Diệp Tố cũng chỉ là một giấc mộng, hắn cảm thấy chẳng sao cả.

Nhưng đối với bọn La Thành liền không giống, đây là cuộc đời bọn họ.

“Làm sao có thể quên đi!” La Thành hung hăng quát lớn, “Ngươi có biết hay không tinh cầu khoáng thạch vất vả thế nào? Thời gian ba năm, ngươi liền bỏ lỡ thời cơ luyện tập tinh thần lực tốt nhất, ngươi định lãng phí thời gian hoàng kim của đời người đi đào quặng sao? Vậy ngươi về sau làm sao bây giờ? Cả đời làm người phục vụ sao?”

“Các ngươi nuôi ta a.” Diệp Tố cười nhẹ.

La Thành ngẩn ra.

“Khóc cái gì a.” Diệp Tố trợn mắt xem thường hắn.

Địch Cảnh nói: “Có nạn cùng chịu, muốn đi chúng ta liền cùng nhau đi. Ngô Huy thiếu tá, chúng ta nguyện ý thay thế Diệp Tố cùng nhau chịu phạt, thời gian lao động cải tạo có thể hay không ngắn bớt một chút?”

Ngô Huy nhìn hắn, đôi mắt cười lạnh: “Ngươi nói đi?”

Địch Cảnh: “Có thể.”

Ngô Huy hắc mặt phất tay: “Cưỡng chế mang đi, nếu có người có ý định ngăn trở, xử lý như quấy nhiễu công vụ.”

La Thành lập tức triệu hồi cụ tượng hóa vũ khí, tư thế một lời không hợp liền xông lên đánh nhau. Diệp Tố vội vàng kéo hắn, quả nhiên tính xấu này thế nào cũng không đổi được. Bất quá trong lòng hắn lại cảm thấy thực cảm động, những người này đều là đánh cược tương lai tới giúp hắn a, tuy rằng có chút cảm giác phản tác dụng.

Ngô Huy tức giận đến bật cười: “Các ngươi đây là muốn tạo phản a?”

Không khí càng lúc càng căng lên, bỗng nhiên vang lên tiếng đập cửa.

Đội trưởng đội hộ vệ xấu hổ, hướng bên ngoài quát: “H quân đoàn đang ở đây xử lý công vụ, người rảnh rỗi không cần quấy rầy.”

“Là ta.”

Thanh âm hồn hậu trầm thấp, trung khí mười phần vừa lên tiếng, đội trưởng đội hộ vệ đại nhân mặt liền biến sắc, vội vàng thu hồi thần sắc không kiên nhẫn, hạ eo, cung cung kính kính mà đi mở cửa: “Hiệu trưởng.”

Người đến là một nam nhân tầm 5-60 tuổi, tinh thần quắc thước, ánh mắt như điện, tiến vào phòng liền đem theo một cỗ không khí túc mục trang nghiêm, hắn chắp tay sau lưng, như cây tùng bất động giữa mây gió.

Ngay cả Ngô Huy cũng cung kính chào hỏi: “Kỳ hiệu trưởng, ngài hảo.”

Kỳ hiệu trưởng gật gật đầu, đem ánh mắt chuyển qua nhìn La Thành đang giương cung bạt kiếm.

Bị ánh mắt như đọng lại thành thực chất này đảo qua, La Thành trong lòng không khỏi căng thẳng, hắn chỉ mới gặp qua hiệu trưởng một lần lúc điển lễ khai giảng, ấn tượng với vị lão nhân đức cao trọng vọng này thập phần khắc sâu. Tay hắn nắm đao nhẹ buông, thu hồi vũ khí, nhưng như cũ che trước Diệp Tố.

Ngô Huy giải thích: "Ta đang giải quyết một án có người giả mạo học tịch của quý trường học, bọn họ không phục xử quyết…"

"Ta đúng là vì việc này mà tới." Kỳ hiệu trưởng cắt lỡ hắn, "Không biết Ngô thiếu tá nói, bọn họ giả tạo học tịch có chứng cứ gì sao?"

Địch Cảnh vừa nghe lời này, trong lòng liền động.

"Đương nhiên, H quân đoàn chúng ta trước nay đều công bằng mà phá án, đối với thanh thiếu niên càng là như vậy, tuyệt đối sẽ không làm bất kì chuyện gì khiến người gặp oan khuất không minh bạch, cũng tuyệt đối không để một người phạm tội ung dung ngoài vòng pháp luật." Ngô Huy nói, đồng thời bảo cấp dưới lấy ra video cùng hồ sơ học tịch.

Kỳ hiệu trưởng cười cười: "Video là tiểu hài tử vui đùa, nếu bọn họ thực sự giả tạo học tịch, cũng nên tìm địa phương nào an toàn mà thảo luận."

Thái độ bao che này không cần nói cũng thấy.

Ngô Huy sắc mặt cứng đờ, cảm nhận được mục đích Kỳ hiệu trưởng đến đây, chỉ sợ là Hàn Nghiệp lại giở trò sau lưng. Nhưng chứng cớ lần này vô cùng xác thực, Hàn Nghiệp cho dù lấy bối cảnh cao hơn trời của hắn ra cũng không lật được án, Ngô Huy trong lòng nắm chắn, không kiêu không siểm nịnh mà nói: "Trong hồ sơ học sinh cũng không có tên người này."

"Diệp Tố chính xác không phải học sinh chính thức của trường chúng ta." Kỳ hiệu trưởng gật gật đầu, lại khiến mọi người mơ hồ, đây là muốn cứu Diệp Tố hay không?

"Nhưng Ngô thiếu tá đã tra qua hồ sơ bàng thính sinh Hoa Độ Đại học chưa?" Kỳ hiệu trưởng lại nói.

Ngô Huy ngẩn ra, trong lòng không khỏi thầm mắng cáo già.

Tập tục bàng thính sinh của Hoa Đô Đại học bắt nguồn từ rất lâu về trước, được thiết lập dành cho những thí sinh không qua được kì thi sát hạch nhưng có tài năng xuất chúng trong một phương diện nào đó. Nếu thông qua kì thi khảo hạch chuyên môn của Hoa Đô Đại học đồng nghĩa với việc có được vị trí bàng thính sinh, bàng thính sinh có nghĩa là sẽ không được hưởng thụ đãi ngộ của Hoa Đô Đại học, nhưng lại có thể tham gia tất cả các hoạt động do đại học tổ chức, nếu biểu hiện tốt sẽ có cơ hội chuyển thành sinh viên chính thức.

Hoa Đô Đại học đã rất nhiều năm không nhận bàng thính sinh, cho nên mọi người đều xem nhẹ loại học sinh này. Lúc này Kỳ hiệu trưởng chỉ ra, Diệp Tố liền trở thành Hoa Đô Đại học bàng thính sinh, người sáng suốt đều dễ dàng nhận thấy đây chỉ là biện pháp khắc phục. Nếu không, ngay cả chính Diệp Tố còn biểu tình mờ mịt. Bàng thính sinh? Ai tin a?

Nhưng Ngô Huy không dám không tin, Kỳ hiệu trưởng đã sử dụng quyền hạn chính mình mở ra hồ sơ bàng thính sinh của Hoa Đô Đại học, gần hai mươi năm qua, chỉ có đúng hồ sơ của Diệp Tố trong đó.

Diệp Tố:...Đây thật sự không phải thế giới giấc mơ của hắn sao? Nếu không tại sao cốt truyện cứ chạy như điên theo hướng có lợi cho hắn?

Kỳ hiệu trưởng cười nói: "Đây là hiểu lầm, quấy rầy Ngô thiếu tá."

Ngô Huy cứng đờ mà cười cười, chỉ có thể nuốt không cam lòng xuống bụng, có thể làm Hoa Đô Đại học hiệu trưởng, bối cảnh, tư lịch, danh vọng một cái cũng không thể thiếu; không nói tới Ngô Huy chỉ là một cái thiếu tá nho nhỏ, ngay cả Hàn Nghiệp cũng phải cung cung kính kính với hắn.

"Là hiểu lầm thì cởi bỏ liền tốt rồi, may mắn Kỳ hiệu trưởng tới kịp thời, nếu không H quân đoàn liền oan uổng người vô tội." Ngô Huy ngoài cười nhưng trong không cười nói, xám xịt mà rời đi cùng cấp dưới.

Kỳ hiệu trưởng chậm rãi nhìn một vòng sáu người này, nhìn đến mức cơ bắp toàn thân bọn họ căng chặt lại mới nói: "Trở về đi, hảo hảo học tập, đừng để Hoa Đô Đại học mất mặt."

"Dạ." La Thành vội vàng nói to, chẳng mấy khi ra dáng một học sinh ngoan, hắn nghĩ thầm tại sao hiệu trưởng lại cứu Diệp Tố, nhưng vừa thấy cặp mắt thâm thúy phảng phất như có thể biết được hết thảy, hắn lại nói không nên lời.

"Hảo hảo làm, nếu lần thi đấu cơ giáp này, ngươi đoạt giải quán quân liền cho ngươi chuyển sang danh ngạchchính thức." Kỳ hiệu trưởng ném cho Diệp Tố một câu xong liền rời đi, khiến hắn càng thêm mịt mờ.

"Wow!" Hiệu trưởng vừa đi, không khí mới dám lưu động, Kỷ Gia Duyệt hưng phấn mà nắm một quyền, "Này sao lại thế này a, cốt truyện chuyển biến quá nhanh có điểm tiếp thu không nổi."

Mập mạp nhìn Diệp Tố với ánh mắt hoa si: "Diệp ca thật thâm tàng bất lộ."

Nhưng mọi người vừa thấy cái mặt ngốc của Diệp Tố, liền hiểu chính hắn đối với hết thảy chuyện này cũng không biết gì cả.

Trương Diêu Phong suy đoán không trách nhiệm tí nào: "Chẳng lẽ bởi vì tiềm lực của chúng ta quá mạnh, hiệu trưởng không nỡ để chúng ta rời đi?"

"A." Địch Cảnh không chút khách khí mà đả kích hắn: "Người như ngươi ở Hoa Đô Đại học vơ tay liền được một đống."

Trương Dao Phong không phục: "Vậy ngươi nói xem là nguyên nhân gì?"

Địch Cảnh im lặng. Hoa Đô Đại Học cực kì có nguyên tắc cùng quy củ, có thể khiến Kỳ hiệu trưởng tự mình phá nguyên tắc, nguyên nhân sau lưng khẳng định không đơn giản, cấp bậc tinh thần lực Diệp Tố biến hóa tuy rằng kỳ lạ, nhưng cũng sẽ không đến mức để Kỳ hiệu trưởng kiến thức rộng rãi phải chiêu tài.

"Nên không thì là có quý nhân tương trợ đi?" Kỷ Gia Duyệt lại suy đoán.

"Kia đến cùng là người quý thế nào a?" Trương Diêu Phong bĩu môi, lại tưởng tượng, "Cũng không phải không có khả năng, vạn nhất Diệp Tố là tư sinh tử của tổng thống đâu? Đúng rồi, Diệp Tố, ngươi có nhận thức quý nhân nào không? Tỷ như kỳ thật từ nhỏ ngươi có cái bảo mẫu như hoa như ngọc, nàng kỳ thật có thể là tình nhân của ông to nào đó? Lại tỷ như, khi ngươi còn nhỏ cứu một người thân bị trọng thương, kia có thể là hiệu trưởng lúc trẻ?"

La Thành thay Địch Cảnh trợn mắt, cho Trương Diêu Phong ánh mắt khinh thường nhất kể từ lúc sinh thời.

Diệp Tố nghiêm túc nghĩ nghĩ: "Quý nhân? Hàn Nghiệp có tính không?"

"Ngọa tào!" Nguyên bản chỉ là thuận miệng hỏi, không nghĩ tới đáp án này khiến mọi người đều cả kinh nhảy dựng lên.

Trương Diêu Phong run run rẩy rẩy mà chỉ vào Diệp Tố: "Ngươi, ngươi, ngươi nhận thức Hàn Nghiệp a!"

Diệp Tố gật đầu: "Tính là nhận thức đi, nhưng hắn sao có thể biết tình huống ta hiện tại, kể cả biết cũng sẽ không quản, hẳn là không phải hắn."

La Thành sắc mặt nháy mắt liền biến đen.

"Ngươi làm sao lại nhận thức Hàn Nghiệp?" Địch Cảnh hỏi, bọn họ lúc này mới kinh ngạc phát giác bọn họ thiếu hiểu biết về Diệp Tố đến đáng thương.

Trải qua chuyện này, đại gia quan hệ vô hình trở nên gần nhau hơn, Diệp Tố cũng đem chuyện mình trải qua, từ Nhất Tâm tinh bị Hàn Nghiệp đưa tới Hoa Đô tinh, một năm một mười mà kể.

"Nhất Tâm tinh?" Mập mạp tra trên quang não, mới tìm được cái tinh cầu lạc hậu này, "Hóa ra Diệp ca là từ nông thôn đến? Cũng là cái thiếu niên ba tốt thấy việc nghĩa liền hăng hái a!"

Địch Cảnh trầm ngâm một lát nói, "Theo lý thuyết, Hàn Nghiệp xác thật sẽ không chú ý đến ngươi, nhưng Kỳ hiệu trưởng tại sao sẽ vô duyên vô cớ vì ngươi giải vây?" Hơn nữa Ngô Huy có địch ý với Diệp Tố, hắn tuy rằng nhìn không được nhưng cũng có thể cảm thụ được, Diệp Tố không đơn giản.

"Quản nhiều như vậy làm gì." Trương Diêu Phong nói, khoác bả vai Diệp Tố, "Tìm được đường sống trong chỗ chết, ngươi nhất định phải mời khách!"

"Ta không có tiền." Diệp Tố vội nói, còn lấy Kỷ Gia Duyệt tới làm chứng, "Ta còn thiếu ba ngươi một đống tiền a."

"Ai nha, bắt ngươi mời khách, lại không bắt ngươi trả tiền, nói nhảm nhiều như vậy làm gì? Đi đi đi, đi Hoa Đô khách sạn lớn!"

Diệp Tố ngẩn ra, lập tức liền đi theo hắn. Bằng hữu như vậy, hắn Diệp Tố nhất định kết giao!

30. Chương 29: Bảo Hộ

"Thiếu tá, Ngô Huy đã đi Hoa Đô Đại học, thời điểm trước khi đi đã đặc biệt tiện mà liếc ta một cái." Nhiếp Tiểu Phàm lập tức tìm Hàn Nghiệp mách lẻo.

Hàn Nghiệp gật đầu nói: "Ta đã biết, ngươi trước ra ngoài đi."

Nhiếp Tiểu Phàm có chút do dự: "Thiếu tá tính toán sao bây giờ? Xử lý trong màn, thắng trận ngoài ngàn dặm?"

Hàn Nghiệp cười khẽ, khoát tay ra hiệu hắn mau ra ngoài.

Không gian rộng lớn nhưng trang hoàng thập phần giản lược, trong phòng thiếu tá thập phần an tĩnh, Hàn Nghiệp hơi rũ đầu, trầm tư một lát rồi mở quang não lên.

"Tìm ta có việc?" Bên kia màn hình, Kỳ Hựu Cảnh đang cúi đầu nghịch tân dụng cụ gì đó."

"Cơ giáp của Osborne nghiên cứu sao rồi?"

"Phụ trợ tư bên kia còn chưa đưa kết quả cho ta, bất quá sẽ nhanh thôi."

Hàn Nghiệp dừng lại một lúc, nói lên sự tình Diệp Tố.

“Tiểu tử này thật có thể gây chuyện a.” Kỳ Hựu Cảnh nói, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, bừng tỉnh đại ngộ: “Ngươi tìm ta là muốn chạy cửa sau đi?”

Hàn Nghiệp cười mà không nói gì.

Kỳ Hựu Cảnh tấm tắc: “Chẳng mấy khi thấy ngươi đi cửa sau một lần, ta đây liền cầu tình cùng lão bất tử nhà ta đi. Không đúng! Mấy ngày trước còn thấy ngươi nhận quà tặng của người ta! Hàn Nghiệp a, ngươi này thiếu tá càng làm càng…”

Loảng xoảng, Hàn Nghiệp treo trò chuyện.

“Kháo! Ngươi cư nhiên treo trò chuyện, vô nhân tính a.” Kỳ Hựu Cảnh hùng hùng hổ hổ nói một lèo, sau đó biểu tình thập phần quái dị mà nói: “Ta vừa mới liên hệ với ba ta, hắn nói đã có người tìm hắn nhờ giải quyết chuyện của Diệp Tố, ngươi đoán là ai?”

Kỳ hiệu trưởng, đúng là phụ thân Kỳ Hựu Cảnh.

Hàn Nghiệp nghe vậy, trong lòng khẽ động, một suy đoán hiện lên.

Quả nhiên, Kỳ Hựu Cảnh cho rằng mình cho Hàn Nghiệp ăn đủ xong mới nói: “Kỷ Xuyên!”

Hàn Nghiệp khẽ gật đầu.

“Ngươi tại sao một chút cũng không kinh ngạc, hắn chính là người lãnh đạo trực tiếp trước kia của ngươi a!”

Hàn Nghiệp cười nói: “Diệp Tố hiện tại đang ở nhà hắn, hắn hỗ trợ cũng nằm trong dự kiến của ta, chỉ là không nghĩ tới sẽ nhanh như vậy.”

Kỳ Hựu Cảnh nghe xong liền thấy hứng thú: “Ngươi nói a, Diệp Tố kia rốt cuộc là ai, Kỷ cục trưởng, không Kỷ tiền cục trưởng tại sao sẽ thu lưu Diệp Tố? Tuy rằng tinh thần lực của hắn sau chiến dịch kia đã bị khô kiệt, nhưng cảm thái nhạy bén vượt mức bình thường có thể còn có tác dụng, hắn có phải hay không phát hiện Diệp Tố có điểm gì đặc biệt?”

“Ta cũng không biết.” Hàn Nghiệp nói, “Đến lúc ta đi bái phỏng hắn rồi.”

……

Đèn dần rực rỡ lên, chạng vạng ở Hoa Đô tinh màu trời mông lung giao hòa với bóng đêm đầy mỹ cảm, khiến kiến trúc vào thời điểm này nhiều thêm chút hương vị mờ ảo lãng mạn. Vào ban đêm, rất nhiều người cường ngạnh sẽ trở nên ôn nhu.

Nói thật, đây vẫn là lần đầu tiên Diệp Tố nhìn thấy thế giới Tinh Tế lúc muộn như vậy, xem ra muốn thưởng thức sao trời đối với Diệp Tố là vật trong truyền thuyết a.

"Nên trở về rồi." Rượu cơm no đủ xong Diệp Tố nhìn đồng hồ, hơn 6 giờ, hắn chuẩn bị tỉnh.

Trương Diêu Phong không vui: "Thật vất vả mới có một chuyến, cư nhiên phải đi về, ngươi có phải nam nhân hay không?"

Diệp Tố:…

"Đi, thiếu niên nông thôn, ta mang ngươi đi kiến thức Hoa Đô tinh phồn hoa." Trương Diêu Phong không them nghe mà kéo Diệp Tố đi.

Mấy người còn lại đều chậm rì rì theo sau, lúc này thời tiết thực thoải mái, mát mẻ, thực thích hợp để tản bộ.

Diệp Tố không có cách nào, đành phải cầu nguyện mình đừng tỉnh sớm.

"Đó là cái gì?" Trong tầm mắt Diệp Tố xuất hiện một tòa nhà chọc trời cao đến tận mây. Gọi là cao ngất tận mây cũng không phải thủ pháp nói quá, thật là chọc thẳng xuyên trời. Một tòa nhà hình tròn màu trắng, đột ngột mọc lên từ đất, cùng ông trời so độ cao. Vào lúc màn đêm dần dần kéo xuống trông có vẻ hết sức anh dũng, cao ngạo.

Trương Diêu Phong đắc ý cười, vẻ mặt "học tập đi": "Kia gọi là thông thiên tháp."

Tháp đúng như tên.

"Ở rất nhiều tinh cầu cao đẳng của Nhân tộc đều có thông thiên tháp, trong đó ở Hoa Đô tinh là cao nhất." Trương Diêu Phong giải thích, "Nó a, tác dụng chính yếu là điều tiết trọng lực, điều tiết trọng lực toàn bộ tinh cầu, giúp nhân loại chúng ta có thể sinh hoạt tự tại ở đây."

Diệp Tố lại nhìn tòa kiến trúc kia, quả nhiên cảm thấy thực anh dũng.

Trương Diêu Phong tiếp tục nói: "Thân thể Nhân tộc chúng ta so với các chủng tộc khác thì thập phần gầy yếu, trong vạn tộc có không ít chủng tộc có thể tự điều tiết bản thân để thích ứng với trọng lực bất đồng, người xuất sắc thậm chí có thể trực tiếp hành tẩu trong vũ trụ. Nhưng nhân loại chúng ta thì không thể, ban đầu, thăm dò được Hoa Đô tinh hệ, phát hiện không khí, quỹ đạo, quỹ tích nơi này đều rất phù hợp cho trạng thái sinh tồn tốt nhất của chúng ta. Chỉ có trọng lực là quá lớn, Nhân tộc chúng ta ở nơi này căn bản đi không thẳng nổi người. Nhưng bắt chúng ta từ bỏ nơi này thì thực là tiếc nuối, cho nên có nhà khoa học đã siêng năng nghiên cứu vài thập niên, rốt cuộc đã phát minh ra trang bị có thể thay đổi trọng lực, đó chính là thông thiên tháp. Xem đi, Nhân tộc chúng ta tuy thực nhỏ yếu, nhưng vẫn thuộc số ít các chủng tộc có thể thay đổi trọng lực trong vũ trụ. Ngay cả chỉ huy cao cấp của liên minh Vạn tộc — Hawke

tộc đều nói rằng: Nhân tộc cường đại nhất ở bộ não."

Trương Diêu Phong nói đầy kiêu ngạo.

Diệp Tố mắt nhìn thông thiên tháp, nơi đó ngưng tụ trí tuệ con người và khát vọng sinh tồn, là kiệt tác vô số tiền bối dốc hết tâm sức. Nó khiến Diệp Tố sâu sắc xúc động, hắn là một sinh viên nghiên cứu hóa học, càng minh bạch sau lịch sử phát triển khoa học là hy sinh kinh tâm động phách như thế nào. Cả một nền văn minh lâu đời, là do hai bàn tay gầy yếu của nhân loại xây dựng nên. Vô luận ở thế giới nào, điểm này trước sau chưa từng thay đổi.

Diệp Tố theo Trương Diêu Phong nhìn xem một chút, học được không ít kiến thức.

"Xe buýt?" Diệp Tố bỗng thấy một đồ vật quen thuộc — xe công cộng chạy chậm rì rì.

Không khỏi khiến hắn thấy kỳ quái, giao thông công cộng của Hoa Đô tinh có rất nhiều loại xe, loại nào cũng đều nhanh gọn nhẹ, lộ trình mấy km cũng chỉ mấy phút là đến. Chưa bao giờ gặp qua thứ chậm như vậy, chậm như trong thế giới thực vậy. Trương Diêu Phong cười nói: "Đó là giao thông công cộng phục cổ, vận hành cả ngày, chủ yếu là để người du lịch ngắm cảnh dùng, tốc độ thực sự quá chậm."

Phục cổ giao thông công cộng dùng ít năng lượng, chỉ cần sử dụng chất thải công nghiệp là có thể duy trì, hơn nữa loại tốc độ chậm này đôi khi có thể khiến đám người sống vội này một chút an ủi tâm linh, nên vẫn tồn tại trên Hoa Đô tinh.

"Lên cảm nhận một chút?" Kỷ Gia Duyệt hỏi Diệp Tố.

Diệp Tố rất có hứng thú, xem bọn họ vẫy tay, xe buýt màu đỏ liền dừng lại, bên trong không có ai, điều khiển tự động.

Vừa lên xe, Diệp Tố liền cảm nhận được một cảm xúc khác thường. Ngoài cửa sổ, phong cảnh lướt qua thập phần thong thả ung dung, phảng phất khiến tim cũng đập chậm lại.

"Màu trời của quá khứ chuyển động chậm chạp,

xe hơi, ngựa và thư cũng chậm,

đến nỗi cả đời chỉ đủ để yêu một người."*

Diệp Tố đọc xong thơ, bỗng cảm thấy mình quá mẹ nó làm kiêu, cũng may La Thành bọn họ cũng là những người không hiểu phong tình, còn quản Diệp Tố nói cái gì.

**Trích trong bài thơ tên Chậm trong quá khứ ( )*

Ngồi một lát liền ồn ào muốn xuống xe.

"Kia không phải câu lạc bộ cơ giáp Đỉnh sao, đang có hoạt động gì vậy, chúng ta đi xem?"

"Hảo." Mọi người ăn nhịp với nhau.

"Từ từ!" Diệp Tố giữ chặt Kỷ Gia Duyệt, "Ta muốn ngủ!"

Kỷ Gia Duyệt sửng sốt, nói: "Nhịn xuống."

"Nhịn không được!" Diệp Tố khóc không ra nước mắt, hắn muốn tỉnh sao khống chế được a, hơn nữa hôm nay là ngày Lý Hoằng Hậu giáo thụ tuyển chọn, hắn không thể đến trễ a.

"Ta trước tiên ngủ trên phương tiện giao thông công cộng, nhớ rõ đi xong thì quay lại mang ta về nhà a."

Kỷ Gia Duyệt nói tốt, "Chờ ta xem xong hoạt động liền tới tìm ngươi."

Kỷ Gia Duyệt nói thầm, này ngủ phích* là bệnh, phải trị.

**bệnh*

Xe buýt hoàn toàn an tĩnh lại, giống như mấy người trẻ tuổi ầm ĩ vừa rồi chỉ là một giấc mộng.

Không ai chú ý tới, phía sau xe buýt còn ngồi một người.

"Màu trời của quá khứ chuyển động chậm chạp,

xe hơi, ngựa và thư cũng chậm,

đến nỗi cả đời chỉ đủ để yêu một người."

Hàn Nghiệp nhẹ giọng đọc thầm, ánh mắt nhìn Diệp Tố đang ngủ.

Hàn Nghiệp là số ít cư dân Hoa Đô tinh thường xuyên ngồi phục cổ giao thông công cộng, đại bộ phận mọi người đều không chịu nổi tốc độ chậm rì rì này, cho rằng đây là tiêu hao sinh mệnh. Nhưng đối với Hàn Nghiệp cả ngày phải tính toán phức tạp, tốc độ thong thả giúp tư duy hắn bình tĩnh lại, giống như một cuộn chỉ rối, nhẹ nhàng rung, gỡ gỡ, có lẽ liền xuất hiện manh mối. Cùng càng dễ dàng khiến suy nghĩ của hắn tiếp cận với những người từ thời xa xưa kia, sẽ càng lý giải tinh quẻ huyền ảo tốt hơn.

Hàn Nghiệp không nói gì cả, tiếp tục nhìn ngoài cửa sổ, từng hàng từng hàng cây sắp hàng, như một cây lược tinh xảo, đem phiền não sầu lo đều chải sạch sẽ, soi sáng vạn vật mà thanh lọc tâm tưởng.

Im lặng không một tiếng động, chỉ có thời gian lặng lẽ trôi qua. Một cái ngủ, một cái trầm tư.

Leng keng.

Phục cổ giao thông công cộng đến sân ga, cách Thanh Thành rất gần, Hàn Nghiệp muốn xuống xe.

Vừa tới cửa xe, nhìn thấy Diệp Tố ngủ thực trầm, bước chân dừng lại một chút.

Hoa Đô tinh cầu trị an thực tốt, nhưng dù sao cũng là một cái tinh cầu thực lớn, hệ thống bảo an không có khả năng chu đáo mọi mặt, mà phục cổ giao thông công cộng vì không ảnh hưởng đến con đường giao thông bình thường, đều đi những địa phương tương đối hẻo lánh. Hàn Nghiệp còn thấy cách đó không xa, trong rừng còn có bóng người lén lút, không biết là định trộm sắc hay trộm tiền.

Kỷ Gia Duyệt đã nói sẽ tìm Diệp Tố, nhưng người trẻ tuổi mải chơi, có lẽ quay đầu đã quên.

Hàn Nghiệp để cửa xe tự động đóng lại lần nữa, ngồi xuống bên trái Diệp Tố.

Phong cảnh ngoài cửa sổ không nhanh không chậm mà lắc lư.

……

"Ngươi cứ hướng bên trái nhìn cái gì?" Lão bản khều khều Diệp Tố, "Nghe nói qua có người khẩn trương sẽ nấc cụt, ngươi cũng thực đặc biệt a, cổ rút gân?"

Diệp Tố hoàn hồn, có chút sững sờ.

Lý Hoằng Hậu giáo thụ hôm nay muốn ở khách sạn tiến hành một cuộc tuyển chọn quy mô nhỏ, trong phòng chỉ có một đài máy chiếu, nhưng không ai sẽ cảm thấy keo kiệt, Lý Hoằng Hậu ba chữ đặt ở đấy, có trọng lượng hơn bất cứ phòng họp xa hoa nào.

Diệp Tố mấy ngày nay cũng không nhàn rỗi, Lý Hoằng Hậu giáo thụ nói qua hạng mục của hắn còn nhiều vấn đề, hắn cũng thực cẩn thận chải vuốt, chính sửa lại không ít chỗ, bởi vì không có phòng thí nghiệm, chính sửa có chiều sâu cùng độ chính xác hữu hạn, nhưng sau khi làm thành bản thảo thì cũng không tệ lắm, quan điểm muốn biểu đạt đều có thể biểu đạt rõ ràng.

Cho dù đã chuẩn bị đầy đủ, Diệp Tố vẫn có chút khẩn trương, nhưng cũng không đến mức khẩn trương đến rối loạn.

Nghĩ như vậy, Diệp Tố lại nghiêng đầu hướng bên trái nhìn nhìn.

"Lại tới nữa lại tới nữa." Lão bản kêu kêu quát quát.

Diệp Tố bật cười, có chút khó xử mà muốn miêu tả cái loại cảm giác này: "Chính là dường như, cảm thấy bên trái ta tựa hồ có một người."

Lão bản trợn mắt nhìn bên trái Diệp Tố một lát, nhìn đến mức Diệp Tố đều dựng lông, lúc này mới lộ ra tươi cười: "Ai, khẩn trương liền khẩn trương đi, ta cũng không chê cười ngươi, làm cái gì mà biên soạn quỷ kịch. Yên tâm, kể cả lần này ngươi không qua được vòng loại, ta cũng sẽ bắt Lý Hoằng Hậu thu ngươi làm quan môn đệ tử, ngươi đời này cũng không cần lo nữa!"

Vài lời của Editor: Vẫn luôn chờ người nơi đâyyy, độc giả đầu tiên của tôi đâu rồi:(sắp 30 chương rồi mà chưa có ma nào mò vào đọc.

31. Chương 30: Chế Độ Mới

Trong phòng khách sạn, Diệp Tố có vẻ hơi câu nệ, bởi vì những người lục tục tiến đến đều là những học giả lừng lẫy tiếng tăm trong giới, giáo thụ chỉ đạo trong trường hắn kém quá xa so với những vị này.

Đương nhiên, những người sớm đã nổi danh đó không phải tới để thi đấu, bọn họ đều mang theo hậu bối mình coi trọng.

Vài vị lão nhân nói chuyện cùng Lý Hoằng Hậu, những người trẻ tuổi bất luận mục đích là biểu hiện bản thân hay thăm dò địch thủ cũng đều vây vào một chỗ, thập phần hữu hảo mà cùng nhau nói chuyện.

Diệp Tố vừa nghe bọn họ tự giới thiệu, trên cơ bản đều học hoặc đã tốt nghiệp những trường danh giá trên thế giới, đang theo đạo sư học thạc sĩ, đang học tiến sĩ cũng có một người. Diệp Tố nghe đến líu lưỡi, nhìn tuổi ai cũng trẻ mà bằng cấp một cái so một cái lại càng cao. So sánh với những người này, Diệp Tố sinh viên trong nước chính cống có vẻ hơi keo kiệt.

Nhưng người có thể tới nơi này, kiến thức tu dưỡng đều không kém, thấy Diệp Tố cùng Lý Hoằng Hậu giáo thụ dường như có quen biết, thái độ bọn họ đối Diệp Tố đều thực hòa khí.

Mọi người sau khi Lý Hoằng Hậu giáo thụ thỉnh nghỉ trưa ăn cơm, mới bắt đầu triển lãm thành quả nghiên cứu của mình.

Nhóm lão học giả đều ngồi trên sô pha, trên bàn trà là mấy chén nước trả đơn giản.

"Trương lão, đây là môn sinh đắc ý của ngươi đi?"

Lão Trương mặt đỏ khẽ gật đầu: "Không tính là đắc ý, còn cần uốn nắn nhiều, làm phiền Lý lão chỉ điểm nhiều hơn."

Khi bên dưới nói truyện, người trẻ tuổi trên đài đã bắt đầu triển lãm nghiên cứu của mình, giả thuyết nghiêm mật lại có căn cứ khoa học, mấy cái phương trình hóa học nổi danh cùng đều có thể chứng thực, thực nghiệm đã tiến hành lại càng nhiều, có rất nhiều số liệu tinh chuẩn.

Vài vị học giả phía dưới nghe được đều liên tục gật đầu.

Diệp Tố nghe đến là nghiêm túc, những người này từ nhỏ đến lớn điều kiện giáo dục nhận được đều hơn xa hắn, tầm mắt thập phần bao quát rộng lớn, hệ thống tri thức cũng tương đương hoàn thiện, thường thường có thể cho Diệp Tố cảm giác trước mắt sáng ngời thông suốt, nguyên lai hai loại nguyên tố có thể thực nghiệm như vậy, nguyên lai hai loại nguyên tố này đặt cùng nhau sẽ sinh ra phản ứng độc như thế, nguyên lai thoáng biến đổi một chút thí nghiệm truyền thống cũng có thể được kết quả không tưởng… Mọi việc như thế.

Bất quá Diệp Tố cũng không tự hạ thấp bản thân, lý luận hắn đưa ra tuy rằng vẫn thực thô ráp, nhưng thắng ở chỗ độc đáo, sáng tạo, không gian để mài giũa phát triển cũng rất lớn.

Thực mau đã đến lượt Diệp Tố lên đài.

"Vị này là đệ tử của…?" Có người hỏi, kỳ thật người tuổi trẻ xuất chúng chỉ có vài cái như vậy, mấy lão gia hỏa nhìn đi nhìn lại cũng đều nhận thức, đột nhiên nhìn thấy một gương mặt mới liền có điểm tò mò.

Lý Hoằng Hậu cười nói: "Là một vị bằng hữu của ta giới thiệu, người trẻ tuổi không tồi a."

Mấy vị lão giả khác tươi cười phụ họa, “Dáng vẻ đường đường, khí chất bất phàm.”

Đợi đến khi Diệp Tố mở miệng giới thiệu nghiên cứu của hắn, thần sắc mấy vị học giả đó dần dần nghiêm túc.

Nói thật, đích xác có lỗ hổng, còn có không ít, nhưng dưới phát hiện nhạy bén của Diệp Tố, những sơ hở này đó đều có thể bỏ qua. Bởi vì lỗ hổng thì có rất nhiều người có khả năng tu bổ, mà ý tưởng thì không phải ai cũng có.

Diệp Tố từ đầu định viết luận văn tốt nghiệp, cũng vì luận văn tốt nghiệp mà làm chuẩn bị, tuyển đại cái luận đề, muốn phân tích một loại tân tinh thể hơn nữa không phá hư kết cấu của nó, tốn thật nhiều thời gian, đoạn thời gian kia Diệp Tố dường như ở luôn phòng thí nghiệm, các loại máy hấp quang phổ nguyên tử, máy phóng xạ tia X, máy phân tích quang phổ icp-aes, cơ hồ chỉ cần dụng cụ phòng thí nghiệm có hắn đã đều thử sử dụng. Trời không phụ lòng người, hắn phân tích ra kết cấu tinh thể cực kì phức tạp, lại có được số liệu thập phần tỉ mỉ, hơn nữa lại thành công tìm ra một cách phân tích tinh thể càng đơn giản tiện nghi hơn, vốn dĩ thực nghiệm đến tình trạng này đã có thể gọi là thành công, luận văn hắn viết ra đều có thể đăng báo phát biểu.

Nhưng Diệp Tố dưới hưng phấn lại chưa cảm thấy khó khăn của khiêu chiến, nhàm chán liền nghĩ nếu phân tích được tinh thể kia, vậy thử hoàn nguyên đi. Hắn dựa theo số liệu phân tích, một lần nữa điều phối các nguyên tố, hoàn nguyên tinh thể.

Nhưng khi hắn đo lường tính toán, phát hiện ra sau khi hoàn nguyên, tinh thể lúc sau cùng lúc trước cư nhiên có khác biệt rất nhỏ, hắn thậm chí tưởng dụng cụ thí nghiệm bị sai lệch, sau khi lặp lại thí nghiệm vài lần, Diệp Tố mới dám xác nhận thực sự xuất hiện sai lệch.

Diệp Tố lúc này vẫn cho rằng là do mình điều phối nguyên tố có sai sót, nhưng hắn tiến hành thí nghiệm nhiều lần như vậy, phát hiện kết quả đều tương đồng nhau, hắn vô pháp hoàn nguyên tinh thể lúc đầu.

Tại sao?

Diệp Tố đối vấn đề này suy đoán thật nhiều, cuối cùng lớn mật đưa ra giả thuyết: trong tinh thể có một loại nguyên tố mà dụng cụ không tra xét được, rất có thể là một loại tân nguyên tố.

Tưởng tượng đến suy đoán này, Diệp Tố cảm thấy có chút vớ vẩn lại cảm thấy hưng phấn, đơn giản thu phục luận văn tốt nghiệp, hắn liền đem toàn bộ tinh lực đặt trên nghiên cứu mới này. Trải qua một năm thực nghiệm, Diệp Tố tuy rằng vẫn không thể tìm được loại tân nguyên tố này, nhưng lại có thể xác định chắc chắn là nó tồn tại, thậm chí đã phỏng đoán ra nguyên tử số của nó cũng một ít đặc điểm.

Hắn đem nguyên lý thực nghiệm cùng suy đoán biểu thị trên bản thảo thật rõ ràng, một phen trình bày lưu loát, khiến vài vị học giả phía dưới đều tự đáy lòng cảm than: Có thể được Lý Hoằng Hậu khen một câu “Không tồi” quả thực không đơn giản.

Ngay cả mấy người trẻ tuổi kia cũng đều hổ thẹn không bằng, trong lòng biết lần này tuyển chọn khả năng mình không qua được.

Một buổi trưa, vài người trẻ tuổi đều đem nghiên cứu của mình trình bày xong.

Lý Hoằng Hậu mắt mang ý cười, đối với cục diện vui sướng của giới hóa học liền tỏ vẻ thực vui mừng. Nhưng có thể theo hắn tham gia thi đấu tư guy chỉ có một, hắn cũng khinh thường nói chuyện quanh co, trực tiếp liền tuyên bố kết quả - Diệp Tố.

Đối với đáp án này, rất nhiều người cảm thấy tiếc nuối, đồng thời cũng cảm thấy danh xứng với thực.

Kỳ thật bọn hắn không biết rằng, khiến Lý Hoằng Hậu hạ quyết định cuối cùng này chính là vì hắn thấy Diệp Tố tiến bộ, so với nghiên cứu ngắn ngủi hắn nhìn thấy mấy ngày trước, bản thảo lần này càng thêm tinh tế hoàn thiện. Diệp Tố có thể trong mấy ngày ngắn ngủi này, trong điều kiện không có phòng thì nghiệm đem suy đoán cải tiến nhiều như vậy, ngộ tính cùng thiên phú là không thể nghi ngờ, khả năng học tập rất cao.

Lý Hoằng Hậu khiến đại gia thất vọng, lại nói: "Ta gần đây cũng có một phát hiện nhỏ, định sau thi đấu lần này liền về nước tổ chức một tổ nghiên cứu, không biết chư vị có hứng thú hay không?"

Một vài vị học giả phía dưới vừa nghe thấy, thần sắc liền trở nên chăm chú, đây cũng không phải bọn tiểu bối tiểu đánh tiểu nháo, Lý Hoằng Hậu dám nói có tiểu phát hiện, kia nhất định là kinh thiên động địa. Hắn cư nhiên bỏ cơ sở nghiên cứu tiên tiến của nước ngoài cùng rất nhiều điều kiện khác mà về nước, là tính toán bồi dưỡng sự nghiệp hóa học nửa lạnh nửa nóng trong nước a.

Nhóm lão học giả lập tức mặt đầy kích động, một đám đứng dậy tỏ vẻ cảm kích: "Lý giáo thụ có ý này, ta cảm thấy thực may mắn, may mắn của quốc gia chúng ta a."

Tiếp đó chính là thời gian của nhóm lão học giả này, bọn Diệp Tố đều tự giác mà rời đi. Diệp Tố không biết trong lòng những người bị loại nghĩ gì, nhưng mặt ngoài đều đối với hắn chúc phúc tự đáy lòng.

Một đám người trẻ tuổi hẹn ăn cơm xong mới từng người tản ra.

Diệp Tố sau khi trở lại khách sạn rốt cuộc không cố nghiêm túc được mà vui vẻ ra mặt, cứ như nằm mơ vậy, từ khi bị Kế Vi Thường tính kế lấy mất tư cách dự thi mà phẫn nộ bất đắc dĩ đến bây giờ lại được Lý Hoằng Hậu giáo thụ coi trọng mới qua có nửa tháng, đối với hắn lại dài như hai cuộc đời vậy, hoàn toàn là hai vận mệnh tương phản.

Diệp Tố cẩn thận suy nghĩ, thật đúng là số phận trêu người, nếu không phải vị trí của hắn bị cướp mất thì hắn cũng không đi mua say, cũng sẽ không nhận thức lão bản. Nếu không phải Kế Vi Thường lúc sau lại đến khiêu khích hắn, hắn cũng không lại lần nữa đi uống rượu, cùng lão bản kết hạ mắt duyên, như vậy hắn cũng sẽ không nhận thức Lý Hoằng Hậu giáo thụ.

Hắn có điểm chờ không nổi mà muốn nhìn biểu tình của Kế Vi Thường, cùng với cái Triệu giáo thụ ban đầu thực tôn kính sau mới lộ mặt kia. Nếu biết nghiên cứu bị hắn khinh thường lại được Lý Hoằng Hậu chỉ điểm, hắn có thể hay không tức đến đấm ngực dậm chân?

Hắn nghĩ nghĩ bỗng nhiên lại nhìn sang bên trái, tựa hồ cảm giác người nơi đó đang chia sẻ cảm xúc vui sướng cùng mình, nhưng chỉ đến một bức màn lớn chia cắt, Diệp Tố không cầm lòng được mà bật cười.

Buồn bực trong lòng lập tức tiêu tán, Diệp Tố thoải mái nằm trên giường, thực mau lâm vào trong mộng.

Trên xe buýt cũng không xóc nảy, cảm giác đầu tiên của Diệp Tố khi vừa tỉnh lại chính là cổ đau, bản năng tiếp theo chính là nhìn về phía bên trái.

Trống rỗng, không có người.

Không có người thì cũng bình thường đi. Diệp Tố xoa cổ nói thầm một câu, nhưng tâm lý vẫn mạc danh cảm thất mất mát, cảm giác không áp bách mà theo hắn cả ngày ở thế giới hiện thực khiến hắn ngạc nhiên mà cũng thực thoải mái.

"Di?" Diệp Tố hoạt động cổ, khóe mắt nhìn thấy ngoài cửa sổ, nơi cuối phố tựa hồ có bóng người đang rời đi.

Diệp Tố theo bản năng mà xuống xe đuổi theo, qua góc rẽ một cái lại không thấy ai cả.

Diệp Tố đứng trên đường phố vắng vẻ ngẩn người một hồi, mới vỗ trán một cái, "Nghĩ cái gì đâu, nếu thực sự có người thì mới là đáng sợ, Kỷ Gia Duyệt cái tên không đáng tin này, liền ném ta trên xe buýt một đêm."

Thầm mắng vài câu, Diệp Tố xoay người mới phát hiện xe buýt đã đi mất rồi.

Diệp Tố tức khắc trợn tròn mắt: Đây là đâu? *(Tôi là ai?)*

Chờ đến khi Diệp Tố không quen Hoa Đô tinh, cuối cùng cũng tìm được đường trở về Kỷ gia tiệm cơm, mới biết được Kỷ Gia Duyệt không phải cố ý quên hắn, mà là bị hình thức thi đấu mới làm cho sứt đầu mẻ trán.

"Kháo, trường học quả thực cố ý đối nghịch với La Thành a, ngay từ đầu đã chọn thi đấu đoàn đội, hiện tại lại muốn hỗn chiến, chúng ta không phải liền bị hội đồng sao?" Trương Diêu Phong chửi ầm lên, hận không thể vọt tới chỗ hiệu trưởng mà túm cổ áo hắn hỏi cho ra nhẽ.

Hóa ra thi đấu cơ giáp đến hiện tại còn lại 25 đội ngũ, vốn dĩ với quy định bình thưởng, hẳn sẽ rút thăm, còn một đội được luân không trực tiếp qua cửa, 24 đội kia đấu đơn chọn ra 12 đội, sau đó lại tuần hoàn mà

quyết ra ba vị trí đầu.

Nhưng thi đấu lần này không như vậy, có H quân đoàn đến xem thi đấu a, lại là những người có bối cảnh. Nhóm lãnh đạo trường học liền nghĩ thời gian của Hàn Nghiệp hữu hạn, chỉ xem một trận trung kết cuối cùng, nhiều lắm chỉ có thể thấy phong thái hai đội ngũ trường bọn họ, khiến lãnh đạo toàn tâm toàn ý cho trường vắt hết óc, làm sao mới để Hàm Nghiệp thấy được càng nhiều phong thái học sinh Hoa Đại a, triển lãm rằng Hoa Đô Đại học cũng không kém gì trường quân sự đâu?

Kết quả hỗn chiến, cái chế độ này cứ thế mà sinh ra. Đợi đến khi đội ngũ chỉ còn lại 13, liền trực tiếp đấu trận trung kết, ném tất cả tới sân đấu lớn 300km vuông, bản đồ rút thăm, để 13 đội ngũ thể hiện bản lĩnh, ai đứng được đến cuối liền thắng.

Nhân số nhiều, bản đồ rộng, không thể chỉ dựa vào vũ lực để giải quyết, nhân mạch, năng lực ngoại giao, mưu trí, sức quan sát cùng năng lực chỉ huy quân sự đều rất quan trọng.

Với La Thành xú danh cùng vũ lực đầy tính uy hiếp, phỏng chừng ngay từ đầu sẽ bị 12 đội ngũ còn lại liên hợp làm thịt.

32. Chương 31: Hỗn Chiến

"Không có địch nhân vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn." Địch Cảnh đạm nhiên nói, đối lập với Trương Diêu Phong đang nhảy nhót lung tung.

Kỷ Gia Duyệt mặt mày ủ ê: "Nói như vậy không sai a, nhưng ích lợi như nhau, hợp tác cùng bằng hữu, hợp tác cùng người xa lạ, hợp tác cùng một người thanh danh không tốt, khác biệt này có thể to lắm."

La Thành thanh danh không tốt đen mặt, không nói một lời.

Địch Cảnh đứng lên, Husky nghe tin lập tức hành động, lập tức mang lên cẩu mang.

"Lúc này, chỉ có thể dựa vào mị lực nhân cách của chúng ta."

Trương Diêu Phong cười nhạo một tiếng: "Nếu chúng ta có cái ngoạn ý này, còn có thể lạc trôi đến ngày hôm nay?"

Mập mạp cười đến thực đáng khinh: "Khác không nói, nhưng cái này ta còn có ý tưởng."

Trương Diêu Phong một phen hất hắn ra, đuổi theo Địch Cảnh ra ngoài: "Ngươi đi đâu?"

“Tìm Diệp Sùng Tuyết.”

“Hoa Đại đệ nhất mỹ nhân a.” Trương Diêu Phong cảm thán một tiếng, bỗng cảm thấy không thích hợp, sốt ruột hỏi: “Ngươi tìm nàng làm gì?”

“Phát huy mị lực nhân cách của ta.”

Lúc này, quang não của La Thành vang lên.

Địch Cách bước chân dừng lại, ung dung quay đầu lại: “Ta đoán là có người tìm kiếm hợp tác.”

La Thành tức giận mở ra quang não, vừa thấy tên người, sắc mặt càng thêm khó ở.

“Ai?” Trương Diêu Phong thấy thế vội hỏi.

La Thành thanh âm lạnh lùng nói: “Christine.”

“Thời điểm mẫn cảm này, hắn tìm tới La Thành… Thật đúng có chút ý vị sâu xa. Nghe đi.” Địch Cảnh nói.

La Thành hừ một tiếng, bày ra một khuôn mặt không kiễn nhẫn nghênh đón Christine đang cười ha hả.

“La.” Christine nhìn qua trông thực hữu hảo, “Chế độ thi đấu mới nghe chưa?”

La Thành mắt trợn trắng, ý tứ không cần nói cũng biết.

Christine coi như không thấy, nói thẳng vào vấn đề: “13 đội ngũ, 98 người, cấp bậc tinh thần lực đều trên cấp A, sẽ phát sinh chuyện gì chẳng ai đoán được, không bằng chúng ta liên thủ thanh trừ bọn họ, sau đó lại quyết đấu hai người chúng ta?”

“Ngượng ngùng, ta không có hứng thú!” La Thành dứt khoát mà cự tuyệt.

“Đừng nói chắc chắn như vậy a.” Christine cười cười, “Ngươi hẳn đã rõ ràng tình cảnh của mình, có lẽ không thể trụ được đến cuối, ta không muốn mất đi một đối thủ như ngươi a…”

Lời chưa nói xong, La Thành đã bang một tiếng mà ngắt quang não.

Diệp Tố đến bây giờ mới miễn cưỡng mà hiểu chút quy tắc, khó hiểu nói: “Ta cảm thấy Christine nói vậy vẫn có điểm đạo lý, không suy xét hợp tác sao?”

"Ngươi nói như vậy bởi vì ngươi không hiểu cách Christine làm người." Trương Diêu Phong thấm thía mà vỗ vỗ vai Diệp Tố, "Thiếu niên nông thôn, ngươi vẫn quá đơn thuần a."

Mập mạp bĩu môi, một bộ như đối phương là bạc tình lang: "Đúng vậy, hắn rất gian xảo! Khẳng định đều liên lạc với mỗi đội trưởng một lần."

"Nói thật dễ nghe, nửa đường hợp tác liền đem ngươi bán." La Thành cười lạnh một tiếng, tựa hồ đang hồi tưởng hồi ức không tốt.

Diệp Tố chỉ có thể ừ cười.

Địch Cảnh suy nghĩ một lát nói: "Có lẽ Christine thực sự muốn hợp tác cùng La Thành, trong chế độ chiến đấu mới, ngoài La Thành ra thì Christine cũng là người không dễ dàng, hắn liên thủ cùng Phương Trí Duy, hai người tinh thần lực cấp S, áp bách người khác không hề ít. Đội ngũ khác chỉ cần không có thù oán với chúng ta, sẽ không để Christine cười đến cuối. Đương nhiên, hắn sẽ nửa đường bán La Thành cũng là sự thực."

Diệp Tố: "Địa phương có người liền có sông hồ."

"Hảo." Địch Cảnh đứng lên một lần nữa, Husky ánh mắt trông mong mà nhìn qua, "La Thành mấy ngày nay không cần lượn lờ ở ngoài kéo thù hận, phụ trách huấn luyện Diệp Tố, nếu Diệp Tố có được tư cách thi đấu thì phải lợi dụng tốt điểm này. Những người còn lại, đều theo ta đi phát tán mị lực nhân cách."

Lại trải qua một vòng đối chiến, số đội ngũ còn lại chỉ có 13.

Cách trận chung kết cũng chỉ còn có ba ngày.

La Thành gần như đem cả thời gian ăn cơm đi nghiêm khắc huấn luyện Diệp Tố, thuận tiện tìm kiếm cảm giác một chút.

Diệp Tố kêu khổ không ngừng, hắn ở cả hai thế giới đều bận tối mắt tối mũi. Trong hiện thực, Lý giáo thụ được trường hoàng gia Anh quốc cho mời, thuận tiện mang Diệp Tố theo. Mượn dùng dụng cụ tinh vi của trường hoàng gia Anh quốc, có thể giúp nghiên cứu của Diệp Tố tiến thêm một bước nữa trước khi thi đấu. Diệp Tố về trường, làm thị thực, làm thủ tục xin nghỉ dài hạn, còn phải giải thích cùng một đám bạn cùng phòng vẻ mặt "ngọa tào" rằng không phải hắn gặp lừa đảo.

Diệp Tố đang bận rộn đột nhiên nghĩ tới vấn đề lệch múi giờ, đợi tới khi hắn tới nước Anh, thời gian tại tinh tế thế giới sẽ tính thế nào? Chẳng lẽ muốn hắn ngày ngủ đêm thức sao?

Cũng may còn cách lúc xuất ngoại một đoạn thời gian, có thể qua trận chung kết, những thứ khác sau lại tính tiếp, dù sao hắn có nhiều điểm kỳ quái đến mức bọn La Thành đều lười phun tào.

Chẳng bao lâu, đã đến trận chung kết thi đấu cơ giáp.

Hoa Đô Đại học biển người tấp nập, mặc kệ là trong hay ngoài trường, đều tới xem náo nhiệt, ngay cả người của truyền thông cũng tới không ít.

"Học viện quân sự cũng có người tới." Có người bĩu môi với một đám người ăn mặc chế phục.

"Không phải bảo xem thường chúng ta sao? Bỏ hãnh diện đến xem chúng ta thi đấu, thật là vinh hạnh a."

Đối phương tựa hồ có người thính lực xuất chúng, quay đầu nhìn, ngoài cười nhưng trong không cười mà cong cong môi, nhiệt độ không khí mạc danh hạ xuống.

Đợi đến khi tất cả mọi người đều vào nơi thi đấu, một đám mới dám thở mạnh nói: "Thật là bị huấn luyện thành cỗ máy chiến đấu cả rồi, một chút nhân tình cũng không có."

Màn hình phía trên đấu trường sáng lên mấy chữ to: Hoan nghênh chỉ huy trưởng H0036 quân đoàn, Hàn Nghiệp thiếu tá tới trường chúng ta chỉ đạo cơ giáp thi đấu hữu nghị lần thứ 352.

Sân đấu Đại học Hoa Đô rất lớn, dựa theo lời Diệp Tố, to gần bằng hai ba cái thành thị cỡ lớn. Xung quanh khu khán đài đều trang bị màn hình, khu này có sức chứa lên tới trăm vạn người. Phía bắc bên trên là chủ khán đài, ở đó có thể quan sát toàn bộ sân đấu, Hoa Đô Đại học hiệu trưởng, Chủ nhiệm Giáo dục, viện trưởng học viện chiến đấu cơ giáp cùng hơn 20 vị lãnh đạo khác cùng Hàn Nghiệp đều ở đó, mấy trăm màn hình điện tử lớn, không góc chết mà phóng đại từng góc của sân đấu, chính giữa còn có thể điều chỉnh màn hình, có thể trong quá trình xem điều chỉnh khu vực muốn trọng điểm theo dõi, đặc biệt xem trận đấu của người nào đó.

Có thể ngồi ở chủ khán đài, ngoài thân phận thì còn phải có kiến thức, nếu không nhiều màn hình làm người ta hoa cả mắt như vậy, làm sao mà còn phân tích trận đấu trên sân được? Hàn Nghiệp xem xong còn phải chỉ điểm trước mặt nhiều người, bản lĩnh có thể quan sát toàn cục này không phải ai cũng có.

Lãnh đạo Hoa Đô Đại học đều có ít nhiều chỉ trích Hàn Nghiệp về mọi mặt, nhưng đối với năng lực của hắn lại vô cùng tin tưởng. Nhớ tới trước đây khi Hàn Nghiệp còn đang theo học tại học viện quân sự Liên Bang, vô luận là thi đấu lý luận hay chiến đấu thực tiễn, đều là ưu tú hiếm thấy, cho tới tận bây giờ, Hàn Nghiệp vẫn là người học viện quân sự vừa yêu vừa hận, không thể nói rõ là cảm giác vinh quang hay sỉ nhục.

13 đội ngũ đang ở dưới chủ khán đài nghe hiệu trưởng theo lệ phát biểu trước trận đấu.

"Bóng đái ngươi sắp vỡ hả?" Kỷ Gia Duyệt trộm đá mập mạp đang run rẩy không ngừng.

"Ta… Ta chỉ là quá kích động." Mập mạp hai mắt mê ly mà nhìn chằm chằm chủ khán đài, "Không nghĩ tới Hàn Nghiệp thiếu tá đẹp trai như vậy! Quả thực đẹp trai đến bi thảm, nể tình khuôn mặt hắn, ta quyết định tha thứ hành vi làm người nhu nhược của hắn, người đẹp trai như vậy mà chết trên chiến trường thì

thực đáng tiếc!"

"Ngươi lúc này mà còn hoa si!" Kỷ Gia Duyệt cắn răng, "Nghe nói thi đấu lần này có một đội ngũ năm nhất chen vào, cái đội trưởng kia lớn lên không tồi, ngươi đừng vừa lâm trận liền héo a!"

"Đâu đâu?" Mập mạp vội vàng quét mắt nhìn đám người phía sau, nhưng gần trăm người, muốn thấy gì cũng không thấy rõ, "Quên đi, vẫn là nắm chặt thời gian, nhìn Hàn Nghiệp thiếu tá nhiều một chút. Một lần gặp say cả đời, từ nay về sau Hàn Nghiệp chính là nam thần trong lòng ta!"

"A, ba năm, ngươi đã thay đổi tám mươi một trăm cái nam thần, nhớ trước đây còn có người nào đó còn nói với La Thành những lời này……"

Diệp Tố thấy đối thoại càng nghe càng không có tiết tháo, ngẩng đầu chăm chú nhìn chủ khán đài.

Hàn Nghiệp một thân quân trang, vành nón che đi đôi mắt, không thấy rõ biểu tình của hắn, nhưng từ xa nhìn, tựa như một cây bạch dương thẳng tắp.

Diệp Tố nhìn thấy hắn, tâm tình có chút phức tạp, đoán không biết Hàn Nghiệp có biết trong số người thi đấu cũng có hắn hay không? Nếu biết thì sẽ nghĩ gì? Dù sao lúc trước hắn là do Hàn Nghiệp đem tới Hoa Đô tinh, còn được an bài đi học, nhưng hắn lại không nhận hảo ý kia mà trực tiếp rời đi.

Đang nghĩ ngợi thì Kỳ hiệu trưởng đã phát biểu xong, vung bàn tay lên: "Bọn nhỏ, hãy tận tình triển lãm lực lượng của các ngươi, bày ra phong thái Hoa Đô Đại học chúng ta."

13 đội ngũ được người dẫn tới 13 phòng chuẩn bị khác nhau, đợi bản đồ được chọn xong.

Đấu trường của Hoa Đô Đại học là chi bảo trấn giáo, mỗi một lần mở ra đều tiêu hao thật nhiều năng lượng, động một chút liền tiêu tốn trăm triệu đồng liên bang. Đấu trường áp dụng kỹ thuật chiếu hình 7D mới nhất, có thể từ sân đấu trống trải mô phỏng ra cảnh tượng cực độ chân thật, có thể xây dựng ra cảnh tượng mưa gió giông tố học sinh Hoa Đô chưa từng trải qua nhưng cũng sẽ không gây nguy hiểm tính mạng, loại kỹ thuật mô phỏng này hữu hiệu hơn tiến vào thế giới toàn tức nhiều, dù sao thì toàn tức thế giới chỉ là tinh thần lực tiến vào, không chiếm được bất kỳ rèn luyện gì cả. Còn loại hình chiếu mô phỏng chân thật này lại không như vậy, đau đớn là thật, mà tiến bộ cũng là thật.

Ngay cả học viện quân sự Liên Bang cũng phải cúi chào với kỹ thuật này.

Dần dần, không gian rộng rãi tối lại, đột nhiên, trên sân đấu yên lặng, một ngọn núi cao đột nhiên mọc lên từ dưới đất, không đợi tiếng kinh hô vang lên, vô số núi cao như măng mọc sau mưa rào chui từ dưới đất lên, địa hình trở nên phập phồng, không bằng phẳng… Kỹ thuật mô phỏng đang vận hành.

Học sinh Hoa Đại dù nhiều dù ít cũng đã xem đấu trường mở ra vài lần, nhưng vẫn như cũ không tránh khỏi kinh ngạc cảm thán. Cũng có không ít người trường ngoài đến là để xem một màn kỳ diệu này, ngược

lại, lực hấp dẫn của thi đấu cơ giáp lại không lớn như vậy.

"Là núi lửa!" Có người mắt tinh phải hiện ra núi cao kia không phải chỉ là một ngọn núi bình thường.

"Không biết sẽ là địa hình gì đây?"

Địa hình trở nên ngày càng hoàn thiện, sau khi toàn cảnh hiện ra, núi lửa bắt đầu bốc khói, là núi lửa vẫn đang hoạt động.

Ầm vang một tiếng sấm vang, tia chớp đánh xuống.

Người trên khán đài sửng sốt: "Ta còn tưởng rằng trời muốn mưa, quả nhiên là thật, ta ở ngoài xem đã có điểm phân không rõ thật giả, phỏng chừng người ở bên trong lại càng không phân biệt được."

"Muốn chính là cái hiệu quả này a!"

Ầm ầm ầm, tiếng sấm từng trận nổ tung, sóng thần nương núi mà cuốn tới, bầu trời trong đột nhiên tối sầm, nhưng chẳng bao lâu sau, lại sáng ngời trở lại — là bị tia chớp rơi xuống không ngừng chiếu sáng. Tức khắc toàn bộ đấu trường tràn ngập tia chớp, lôi hải vô biên. *(biển sấm chớp không có biên giới)*

Không ít người hít hà một hơi: "Cư nhiên là bản đồ Lôi Bạo tinh*!"

**ở đây mình dùng đồng âm của bão là bạo nhé, qt là sấm chớp mưa bão tinh, ân, nghe thực ngu.*

Lôi Bạo tinh, tuyệt đối là địa hình số một mọi người không muốn gặp phải, trên tinh cầu này hàng năm sấm sét ầm ầm, năng lượng thập phần hỗn tạp, mà tài liệu cơ giáp là kim loại dẫn điện, có thể nói là chỉ bước đi cũng khó khăn. Một Lôi Bạo tinh mô phỏng còn có tình hình núi lửa không ngừng phun trào, khiến thế cục càng thêm rối loạn.

Kỳ hiệu trưởng thấy một màn như vậy liền kinh ngạc một phen, đấu trường là rút thăm bản đồ tại chỗ, ai cũng không nghĩ ra sẽ bốc phải địa hình ra sao.

Hàn Nghiệp thấy thế hơi hơi mỉm cười: "Địa hình này sẽ càng yêu cầu nghiêm khắc hơn với học sinh quý trường học, bất quá, cũng có thể phát huy càng hiệu quả hơn."

Kỳ hiệu trưởng gật gật đầu: "Chỉ sợ đám không nên thân kia chưa kịp đánh nhau đã bị giông bão ném ra ngoài."

33. Chương 32: Lôi Bạo

Sau khi cửa phòng chờ mở ra, tất cả học sinh dự thi đều không hẹn mà cùng sững lại, lôi điện dữ tợn che kín toàn bộ tầm mắt, núi lửa màu đỏ nâu trong ánh điện quang trông thực quỷ mị, lóe sáng ngời trước mắt bọn họ.

"Cư nhiên lại là Lôi Bạo tinh..." La Thành hiếm khi mà lộ ra thần sắc ngưng trọng.

Dưới tình huống như vậy, con mắt thứ ba của Địch Cảnh chỉ nhìn thấy vô số đoàn năng lượng hỗn loạn, muốn phân biệt ra đâu là tinh thần lực con người, hơn nữa còn muốn tìm ra nhược điểm, không phải khó khăn bình thường, có khả năng còn tạo thành thương tổn với mắt.

Còn có Diệp Tố, mới học lái cơ giáp không lâu, tuy rằng thiên phú rất cao, nhưng cũng không có khả năng đã học tới thâm sâu, muốn linh hoạt mà tránh né lôi điện dày đặc này là quá khó khăn.

Trên cơ bản, địa hình này liền phế bỏ hai người trong đội ngũ La Thành.

La Thành cơ giáp bước lên dẫn đầu, vọt vào khu vực mưa bão sấm chớp, vừa lúc một tia chớp thô như cánh tay giáng xuống.

La Thành mặt không đổi sắc, thao túng cơ giáp linh hoạt tránh né, tránh né xong, chưa kịp để hắn thở một hơi, ba bốn đạo thiểm điện lại giáng xuống, đôi tay vội vàng ấn xuống mấy cái phím, đáp xuống một nơi tương đối thưa thớt lôi điện, lúc này mới cảm thụ được một cổ năng lượng điện lưu thật nhỏ truyền qua.

"Ra ngoài đi, cùng năng lượng lôi điện bình thường không khác nhiều, cẩn thận một chút."

Có La Thành thăm dò trước, những người khác mới lục tục tiến vào bản đồ Lôi Bạo tinh. Địch Cảnh điều khiển Ưng hình cơ giáp càng dễ dàng thu hút sấm sét, không dám bay quá cao, gần như là bay là là sát mặt đất.

Diệp Tố ngẩn ra thật lâu, cái đấu trường này đánh thật sâu vào tâm trí hắn, phảng phất như ngoài cánh cửa kia là một thế giới khác, khoa học kỹ thuật tiên tiến không thể không khiến hắn kinh ngạc cảm thán không thôi. Nếu có thể vận dụng ở thế giới hiện thực thì tốt rồi.

Ý nghĩ vừa nảy lên liền bị vứt ra sau đầu, khoa học bị thời đại hạn chế, không thể chỉ dựa vào lý luận là có thể thúc đẩy khoa học kĩ thuật tiến bộ. Bất quá nếu có cơ hội, Diệp Tố vẫn muốn đem khoa học kỹ thuật tiên tiến nơi này đưa tới hiện thực, chỉ cần hắn có thể vận dụng một chút da lông, là đã có thể thúc đẩy văn minh nhân loại tiến một bước dài.

Trải qua huấn luyện ma quỷ trong khoảng thời gian này, Diệp Tố thao tác cơ giáp đã không còn nơi nơi va đập đi không nổi khiến người xem kinh hồn táng đảm nữa. Nhưng khi hắn vừa tiến vào khu vực sấm chớp mưa bão liền giật mình một cái, một đạo tia chớp không sai lệch mà đánh trúng đỉnh đầu cơ giáp, tính dẫn điện của tài liệu cơ giáp khiến toàn bộ thân thể run rẩy.

Diệp Tố cảm thấy ngón tay mình cũng tê rần.

Diệp Tố mới sững lại một giây, một đạo tia chớp lại đánh xuống, hắn vội vàng tập trung, khống chế cơ giáp tránh né, bất quá né xong tia chớp, cơ giáp lại thất tha thất thểu thiếu chút nữa là té ngã.

Diệp Tố xấu hổ mà sờ sờ mũi, thực mất mặt.

Địch Cảnh bọn họ không chê cười Diệp Tố, có thể trong thời gian một tháng đạt đến trình độ này đã là điều không tưởng, mà Diệp Tố còn chưa tiến hành qua huấn luyện đặc biệt về tránh né chướng ngại vật, thiên phú tiếp đó liền phát huy tác dụng, càng tránh né càng thuần thục, quen tay mà làm.

"Đi nhanh lên." La Thành mở máy rà quét của cơ giáp lên, mặt trên biểu thị 12 đội ngũ khác đã tiến vào bản đồ, khoảng cách giữa mỗi đội đều rất xa, "Chúng ta phải tìm được Christine trước khi các đội ngũ khác liên hợp lại, nhanh tay giải quyết hắn!"

Christine tuyệt đối là uy hiếp lớn nhất với La Thành trong bản đồ này, vũ lực thực ra là thứ yếu, hắn am hiểu nhất chính là xúi giục người khác đối phó La Thành, mượn đao giết người, ngư ông đắc lợi.

La Thành dẫn đầu mở đường, máy rà quét chỉ biểu thị vị trí của các đội ngũ khác, không hiển thị thân phận, cũng chỉ có thời điểm ban đầu mọi người mới biết đội ngũ từ cửa nào tiến vào đấu trường. Cho nên La Thành muốn trước mắt xác nhận tình huống của Christine, tìm được hắn, có thể giải quyết hay không lại là một câu truyện khác, nhưng ít nhất phải luôn giữ hắn dưới mí mắt, nếu không một khi hắn chạm mặt các đội ngũ khác, máy rà quét căn bản không phát hiện được, Christine làm động tác nhỏ gì đó, uy hiếp liền tăng lên.

Mạo hiểm một hồi đi qua lôi điện, La Thành bỗng phát hiện đội ngũ thiếu mất một người, quay đầu nhìn lại, cơ giáp Diệp Tố run rẩy di động ở tít phía sau, tốc độ quả thực chậm đến mức khiến người ta giận sôi.

La Thành mạnh mẽ ép xuống xúc động muốn chửi ầm lên, hắn biết địa hình này quá khó đối với Diệp Tố.

Diệp Tố bị điện giật đến hai tay đều tê dại, cố gắng run run rẩy rẩy mà khống chế mấy cái nút, càng lúc độ chính xác càng thấp, thường xuyên không tránh được tia chớp, càng giật lại càng run, lại càng mơ hồ không tránh được, lâm vào tuần hoàn ác tính.

Diệp Tố thấy năm cơ giáp phía trước đều đứng lại chờ mình, khẩn trương lên, thao tác cơ giáp tiến đến phía trước, thiếu chút nữa lại bị điện giật.

Kỷ Gia Duyệt che mắt: "Thi đấu này nhất định là nhằm vào chúng ta, từ đầu đến cuối không gì không làm chúng ta khó xử!"

Diệp Tố vẫy vẫy tay, cảm thấy tố chất thân thể người nơi này hẳn đều rất cao, bị giật điện như vậy mà chỉ tê dại phát ngứa mà thôi, hắn nghĩ nghĩ nói: "Các ngươi đi trước đi, ta từ từ đi, dù sao ta đi cũng không

giúp các ngươi được gì, làm không tốt lại còn có thể kéo chân sau."

Trương Diêu Phong hô với máy liên lạc: "Ngươi một người đi rất nguy hiểm, nếu nửa đường gặp phải đội ngũ khác…"

Lôi điện ảnh hưởng làm âm thanh máy liên lạc liên tục bị đứt quãng.

Diệp Tố nói: "Cùng lắm thì bị loại, ta hiện tại một bước cũng khó đi, bị loại cũng không có gì ghê gớm."

"Các ngươi đi nhanh đi, đây là thi đấu, lại không phải tình cảnh nguy hiểm gì, còn muốn chung hoạn nạn a." Diệp Tố thấy bọn họ đứng im, lại khuyên nhủ lần nữa.

Mày rà quét hiển thị hai đội ngũ đang di chuyển tốc độ cao, dựa theo lộ tuyến hẳn sắp chạm mặt, một đội trong đó đúng là Christine.

Tình huống khẩn cấp, làm màu xác thật không để làm gì.

La Thành điều khiển cơ giáp, hướng phía Christine lao nhanh đi.

Kỳ thật, người giống Diệp Tố run run rẩy rẩy đều không ít, lôi điện thực sự quá dày đặc, hơn nữa sắc trời tối tăm, núi lửa còn không ngừng phun trào, thực sự ảnh hưởng tầm nhìn. Trừ bỏ số ít người cấp S giống La Thành, Christine, những người khác cứ thỉnh thoảng lại bị lôi điện đánh cho run rẩy.

Khán đài nhìn thấy dưới mưa lôi điện, một đám người nhảy đến thập phần ma tính, đều bị chọc cười vang.

Có người trường ngoài cười nói: "Cái này là cái ngoạn ý gì? Hoa Đô Đại học đã lưu lạc đến mức để người tiếp xúc với cơ giáp chưa đến một năm tới dự thi sao?"

Bọn họ phần lớn đều bắt đầu tiếp xúc với cơ giáp từ tiểu học, cho dù những người gia đình điều kiện kém hơn thì đến trung học cũng đã bắt đầu, tay mới giống Diệp Tố thực sự rất khó tìm.

Học sinh Hoa Đô Đại học từng người hầu như đều biết Diệp Tố, nguyên bản cho rằng giả tạo học tịch nên nháo đến ồn ào huyên náo, kết quả thế nhưng lại là bàng thính sinh, một hồi náo nhiệt liền đầu voi đuôi chuột mà kết thúc. Lúc này, bọn họ thấy biểu hiện vụng về của Diệp Tố, không khỏi kinh ngạc: "Người như vậy cũng có thể trở thành bàng thính sinh Hoa Đô Đại học chúng ta? Không phải có gì khó nói sau màn đi?"

Đặc biệt là nghe thấy người ngoài trường thảo luận, lại càng thấy tối tăm mặt mũi.

Kỳ hiệu trưởng thở dài một hơi: "Lôi Bạo tinh từ trước đến nay đều là yếu điểm của Nhân loại chúng ta,

trong chiến tranh tinh tế đã ăn mệt rất nhiều."

Thân thể nhân loại gầy yếu, cần mượn sức cơ giáp và chiến hạm. Nhưng để chế tạo chiến hạm uy lực lớn đều cần sử dụng kim loại cứng rắn, tính dẫn điện đều rất mạnh, quan trọng hơn là tài liệu không dẫn điện thì khả năng dẫn tinh thần lực cũng kém, không phát huy được ưu thế của nhân loại, cho nên quân đội Nhân tộc một khi tiền vào Lôi Bạo tinh liền nơi nơi bị áp chế.

Hàn Nghiệp khẽ gật đầu, nói: "Nghe nói viện nghiên cứu Liên Bang đang suy nghĩ biện pháp tạo một tầng cách ly, tựa hồ có hi vọng thoát được khốn cảnh này."

Kỳ hiệu trưởng: "Đám người viện nghiên cứu kia đều đã suy nghĩ đến mấy vạn năm, vẫn chẳng làm nên trò trống gì, so với thứ này, ta càng mong tin tức tốt từ phụ trợ tư Minh Viện." Hắn có thâm ý khác mà nhìn Hàn Nghiệp.

Hàn Nghiệp mặt không đổi sắc cười nói: "Vô luận là viện nghiên cứu hay phụ trợ tư, đều là vì Nhân tộc, vì đều là Nhân tộc."

Kỳ hiệu trưởng ha ha cười, đang định nói điều gì liền thấy trên màn hình đã có hai đội ngũ gặp mặt.

Đúng là La Thành chớp thời cơ trước khi Christine hội hợp với đội ngũ khác mà chặn đường hắn, đây là trận đầu giao phong, tức khắc hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Christine cũng không ngoài ý muốn, cười nói: "Tới thực mau a, di, tại sao lại thiếu một người?"

"Đối phó các ngươi, năm người là đủ rồi." Trương Diêu Phong lập tức thốt ra lời châm chọc, khiêu khích bắn ra một mũi tên, ai ngờ mũi tên bị dừng lại nửa đường. Lôi điện to như cánh tay bổ xuống, mũi tên lập tức héo.

"Ha ha ha ha." Christine nhịn không được cười ha hả, nói: "Phương, nếu bọn họ đã tìm tới tới, chúng ta liền bỏ chút thời gian, giải quyết nhanh bọn họ."

"Hảo." Phương Trí Duy đáp, cơ giáp ca ca tiếng vang, bày ra tư thế công kích.

Trương Diêu Phong đen mặt mắng: "Lôi điện đáng chết này!"

La Thành nhanh chóng hạ mệnh lệnh: "Ta tới ngăn Christine cùng Phương Trí Duy, Địch Cảnh phối hợp cùng ta tác chiến, những người khác nhanh chóng giải quyết bốn tiểu lâu la kia."

Vừa dứt lời, La Thành tránh đi tia chớp, nhào về hướng Christine, còn không quên hướng Phương Trí Duy nã một phát súng.

“Muốn đối phó hai ngươi chúng ta, La, ngươi là quá xem trọng chính mình hay quá coi nhẹ chúng ta?” Christine bị thái độ coi khinh này chọc giận, lao lên nghênh chiến.

Oanh —— hai đài cơ giáp va chạm, kinh thiên động địa.

Phương Trí Duy vòng đi, dựa theo kế hoạch của hắn và Christine, hắn hẳn phải đi giải quyết Địch Cảnh, Kỷ Gia Duyệt, khiến La Thành hoàn toàn trở nên cô độc, nhưng hắn vừa trật một bước, La Thành mắt sắc lại bắn một súng laser tới, bức hắn không thể không quay lại.

Christine đen mặt, cư nhiên có thể dưới công kích của hắn mà vẫn bận tâm chuyện khác.

La Thành lớn tiếng nói: “Thật nhiều năm không đánh với ngươi, còn tưởng ta vẫn là La Thành ba năm trước đây sao?”

Phương Trí Duy cũng nổi giận: “Ta đây chống mắt chờ xem ba năm học này ngươi học được cái gì!”

Bỗng dưng, cơ giáp của Phương Trí Duy cũng hướng phía La Thành nhảy đến, cùng Christine hình thành thế giáp công.

Mà những người còn lại, Địch Cảnh điều khiển chiến ưng bay lên giữa không trung, một bên cẩn thận tránh né tia chớp cuồn cuộn không ngớt, một bên mở ra con mắt thứ ba. Vừa mở mắt, Địch Cảnh liền hoảng hốt, tất cả đều là năng lượng lộn xộn không ngừng biến động, hắn hơn nửa ngày mới thích ứng được, cau mày mà phân biệt.”

Bốn người còn lại trong đội Christine đều hướng Kỷ Gia Duyệt mà công kích.

Hầu như tất cả người trên khán phòng đều bị hai đội ngũ này hấp dẫn hết ánh mắt.

Rất ít người để ý, cơ giáp Diệp Tố vốn dĩ đang không ngừng run rẩy, bỗng nhiên dừng lại.

Một đạo tia chớp thô như đùi đánh xuống vai trái cơ giáp, nhưng mà… Diệp Tố không chút sứt mẻ, dừng lại một chút, cơ giáp hắn bước đi như bay, hướng phía La Thành mà chạy, cả đường tia chớp càn quét, hắn cứ thế lù lù mà đi qua.

Động tác vẫn như cũ mang theo thô ráp vụng về của người mới, nhưng không có uy hiếp của lôi điện, tốc độ của hắn có thể nói là kinh người.

34. Chương 33: Miễn Dịch

Ở Lôi Bạo tinh, trừ bỏ phải đề phòng đối thủ, cũng phải thời khắc chú ý tia chớp không ngừng bổ xuống, nếu bị đánh trúng trong nháy mắt dừng lại, lại bị đối thủ bắt được một giây hoảng hốt này, có khả năng mất đi cục diện thắng thế.

La Thành, Christine cùng Phương Trí Duy đều đang chiến đấu trong loại cẩn thận cực kỳ nghẹn khuất này.

Một giây này, nắm đấm La Thành chuẩn bị đánh về phía Christine đột nhiên lùi lại, cơ giáp cũng theo quán tính run rẩy một chút, Christine hẳn phải bắt lấy cơ hội lần này thừa thắng xông lên, nhưng hắn lại lùi về phía sau một bước, ngay sau đó, sấm sét đánh xuống giữa bọn họ.

Nếu như bị đánh trúng, hậu quả thật đúng là khó lường.

La Thành không đợi bọn họ kịp phản ứng liền chuyển sang công kích Phương Trí Duy, cùng lúc đó, súng laser không ngừng bắn phá Christine.

Phương Trí Duy phương diện khác thì không rõ nhưng trên kỹ xảo hiển nhiên tốt hơn Christine, La Thành thường thường bị hắn giằng co, thoát thân không được, nhưng tương đương, danh hào Hoa Đô đệ nhất nhân không phải nói không, dù Phương Trí Duy dán lấy La Thành vật lộn, tiếng vang to lớn, lại không làm gì được hắn.

Christine định tiến lên giúp một tay, lại bị hai súng La Thành cùng chân quét đến, lại cộng thêm tia chớp ngăn trở.

"Đáng chết!" Christine mắng nói, "Nếu ở bản đồ khác sẽ không để ngươi trụ quá mười phút!"

Cuối cùng hắn cũng bắt được một cơ hội, lưu loát tránh đi một súng, áp sát La Thành.

La Thành tức khắc bị hai đài cơ giáp tính áp bách cực lớn vây quanh, tình cảnh gian nan.

La Thành mặt không đổi sắc, giơ tay tiếp chiêu, khi không thể lui được nữa bèn triệu hồi cụ tượng hóa vũ khí, chém tới phía Christine, mặc kệ hiệu quả ra sao, La Thành nhanh chóng thu hồi đao.

Bởi vì đang ở trong biển lôi, cụ tượng hóa vũ khí cũng dẫn điện, mà một khi cụ tượng hóa vũ khí bị đánh trúng, bị tổn hại có thể trực tiếp dẫn đến việc tinh thần lực tiêu hao nhanh hơn.

Trước mắt Phương Trí Duy sáng ngời, bắt lấy khe hở thời gian ba giây thu hồi vũ khí của hắn, súng ly tử* bắn về phía La Thành. Christine hiểu ý, sau khi bị đao chém đến lay động một lát bèn nâng bàn tay to, kiềm chế không cho La Thành đào thoát.

**theo gg ca ca là súng ion, hẳn là súng phân ly nguyên tử hay j j đó.*

Tức khắc, cánh tay phải cơ giáp La Thành liền bị ăn mòn một lỗ đen nhỏ bằng đồng xu. Tiêu chuẩn vũ khí cơ giáp chỉ có hai thanh súng laser có sẵn, súng ly tử của Phương Trí Duy là hắn dùng học phân đổi được, giờ khắc này cuối cùng cũng phát huy tác dụng.

La Thành thế nhưng định lấy tay không đoạt súng ly tử của hắn, Phương Trí Duy tâm cả kinh điều khiển cơ giáp nhảy ra xa. La Thành cười không đuổi theo mà nhanh chóng lui về phía sau, tuy cơ giáp bị thương nhưng cũng đã đột phá được vòng vây của hai người.

"Ba năm không gặp ngươi đã tiến bộ nhiều." Christine cắn răng, lạnh như băng nói.

La Thành giơ cánh tay, điều khiển cơ giáp dựng ngón giữa.

Christine ánh mắt hung ác nham hiểm, đối với bản thân chậm chạp không đánh bại được La Thành càng thêm bực bội, cơ giáp lập tức nhấc chân, đột nhiên theo đường cong công kích về phía La Thành.

Đối với Christine đột nhiên bão táp lao tới, La Thành cũng đã sớm có chuẩn bị.

Một đạo laser bỗng nhiên bắn trúng Christine, người công kích là Địch Cảnh trong suốt không có cảm giác tồn tại ở giữa không trung. La Thành bắt được cơ hội này, nghiêng người tránh đi Christine lao về phía Phương Trí Duy.

Bên kia, Kỷ Gia Duyệt thử hình cơ giáp ưu thế rất lớn, thân thể bé nhỏ linh hoạt chạy trên mặt đất, qua lại khiêu khích bốn đối thủ. Lực công kích không lớn, nhưng có thể khiến đối thủ trở tay không kịp mà tan tác đội hình.

Mũi tên Trương Diêu Phong bây giờ căn bản không sử dụng được, đơn giản liền cận chiến.

Mập mạp tường đất không có lực công kích, nhưng đột nhiên trồi lên có thể cường ngạnh đẩy lui cơ giáp quân địch. Khi mập mạp phát hiện một cái trong đối phương không cẩn thận mà đụng phải tia chớp, liền thích chơi người ta, hướng nào nhiều lôi điện liền đẩy hướng đó, là người có lựv công kích mạnh nhất trong cả ba.

Như vậy, ba người cũng có thể đánh với bốn người đối phương khó phân thắng bại, mà dựa theo thế cục trước mắt, thời gian càng dài, ưu thế bọn họ càng lớn.

Cục diện chiến đấu nhất thời lâm vào thế giằng co.

Khán giả thấy liền thích, nhiệt liệt mà thảo luận.

“La Sát quả nhiên là La Sát, lấy một địch hai mà không rơi xuống hạ phong!”

“Ta ta thấy hắn không kiên trì được lâu, nếu không có gì ngoài ý muốn hắn là Christine thắng.”

Học sinh học viên quân sự Liên Bang tụ tập một chỗ, một người cười nói: “Cũng chỉ có cái La Thành này nhìn được, những người khác, chậc chậc. Hoa Đô Đại học rõ ràng xuống dốc, lại còn chống chế, thi đấu năm mươi năm liền đều bại bởi chúng ta, thật đúng là buồn cười a.”

“Có cái gì đáng kiêu ngạo, lượng huấn luyện của trường quân đội chúng ta không phải bọn họ có thể so sánh, bọn họ thua là bình thường.”

Bên cạnh có học sinh Hoa Đô Đại học không vui: “Các ngươi thì khác gì, nếu tính theo cá nhân, La Thành, Christine bọn họ có thể hạ gục một đống lớn các ngươi, ngươi thắng còn không phải dựa vào tiện nghi đoàn đội sao.”

“Ha hả, chiến đấu chưa bao giờ là chuyện một người, phương pháp giáo dục trường các ngươi đi trật, sức chiến đấu cá nhân có mạnh đến đâu, giữa trăm triệu Trùng tộc cũng không nhặt về được cái mạng. Đoàn đội mới là căn bản. Nếu không tại sao trường học cái ngươi thi đấu năm nay lại dùng hình thức đoàn đội? Còn không phải do nhận ra sai lầm sao?”

Người Hoa Đô Đại học bị bật lại không nói được gì, rầu rĩ không vui.

“Thời cơ đánh vỡ cục diện bế tắc đã tới!”

Lực chú ý người xem lại một lần nữa bị thi đấu hấp dẫn, chỉ thấy sáu thân ảnh nhanh chóng tiếp cận chiến trường Christine cùng La Thành.

“Là ai?”

“Ta nhìn đến dẫn đầu người là Norman!”

“Là cái sinh viên năm nhất kia? Là đội năm nhất duy nhất lọt vào trung kết.”

“Hỏi sao bọn họ lọt được vào trung kết, thành viên bên trong hầu như đều là những người ưu tú nhất năm nhất.”

“Không biết bọn họ định xử lý thế nào với quyết đấu của các học trưởng.”

Trong đấu trường, La Thành cùng Christine không hẹn mà cùng dừng lại, ở tình huống chưa phân rõ địch ta, tùy tiện hành động chỉ khiến người khác nhặt được tiện nghi.

“Các học trưởng hảo.” Thanh âm thập phần có lễ phép.

Christine nhăn mi lại, không phải phải người hắn đợi.

Norman thao túng nhân hình cơ giáp chậm rì rì tiến lên, cách năm mét liền dừng lại, “Các học trưởng tại sao không tiếp tục? Chúng ta đang xem thích đến nghiện a.”

Christine quay đầu hướng La Thành nói: “Nếu không, cùng nhau dạy dỗ tiểu học đệ?”

“Đồng ý.” La Thành nói.

Norman ra vẻ sợ hãi lui về phía sau: “Quên đi, thành tích học tập của nhóm học đệ cũng không tệ lắm, không cần chỉ đạo. Đây là La Sát đi, ta ngưỡng mộ ngươi đã lâu, thật muốn nhìn đệ nhất nhân năm đó nhiều một chút.”

Norman là đệ nhất nhân tân sinh tuyển chọn năm nay.

Christine mặt lộ vẻ vui mừng, thành toàn mà nói: “Ta đây đem chiến trường nhường cho các ngươi.”

“A, học trưởng thật là xấu, đừng tưởng rằng ta tuổi trẻ liền ngốc.” Norman không cao hứng, đối La Thành nói: “La Thành học trưởng, ngươi là người ta kính nể nhất, không bằng chúng ta cùng nhau đem cái chướng mắt này đuổi đi, sau đó chúng ta tới một hồi chân chân chính chính quyết đấu!”

Đôi mắt màu lam của La Thành nhìn chằm chằm Norman, nói: “Hảo a, ngươi trước.”

“Nhưng là tất cả mọi người đều nói nhân phẩm ngươi thật không tốt, có thể nửa đường bán ta hay không ”

“Sẽ.”

Norman:……

“Bị học trưởng bán ta cũng nhận.” Norman cười hì hì nói, thao tác cơ giáp tới gần La Thành.

La Thành âm thầm căng chặt thần kinh, bất động thanh sắc quan sát nhất cử nhất động của hắn trong máy rà quyết, chỉ cần một dị động sẽ bùng nổ.

Norman thật ra lại thành thành thật thật mà đến gần, đối đồng bạn nói: “Các ngươi cũng lại đây đi, có thể cùng học trưởng sóng vai chiến đấu thật khiến người ta cảm thấy vui vẻ.”

Mập mạp xem đến răng đau, trong máy liên lạc nội bộ đối Kỷ Gia Duyệt nói: "Đây là cái soái ca kia ngươi nói? Sách, không hợp khẩu vị ta a, ta tương đối thích khổng võ hữu lực, có thể đem ta ôm vào trong ngực!"

Kỷ Gia Duyệt liếc mắt nhìn hình thể 250 cân* của hắn, nói: "Vậy hợp khẩu vị của ngươi hẳn nhân gian hiếm có."

**1kg tung của = 0.5kg VN*

Ngoài miệng thì nói vui đùa, nhưng không một ai buông lỏng cảnh giác.

Nhìn năm cái đội viên Norman dần dần tiến đến, vô luận La Thành hay Christine đều tăng mạnh phòng bị, tuy rằng bọn họ là tân sinh năm nhất, nhưng đều là những người xuất sắc nhất trong đó.

Norman làm như không thấy bọn họ phòng bị, cười với La Thành: "Hiện tại có thể đuổi những gia hỏa làm phiền người đó đi a."

Christine cùng Phương Trí Duy bất động thanh sắc mà lùi về phía sau một bước, Christine cười ha hả nói: "Ta hiểu tâm tình học đệ, hai cái đệ nhất nhân cùng nhau đánh cờ, nhưng ngươi có hay không nghĩ tới kỳ thật hai người các ngươi quyết đấu là không công bằng?"

"Chỗ nào không công bằng?" Norman tò mò hỏi.

Christine nói: "Ngươi nghĩ xem a, La Thành đã học tập ba năm, ngươi một năm cũng chưa đến, so cùng hắn không phải quá có hại sao?"

Norman nghiêm túc nghĩ nghĩ: "Hình như là đúng nga."

"Để giảm bớt loại không công bằng này, chúng ta hẳn nên liên thủ trước làm La Thành tiêu hao một nửa tinh thần lực, sau đó ngươi lại cùng hắn quyết đấu là được rồi."

"Nói có đạo lý." Norman gật đầu, nói với đồng bạn: "Chúng ta đây đi hướng đối diện đi."

Sáu người cỏ đầu tường nhanh chóng chuyển hướng về phía Christine.

Không để Norman kịp sinh tâm tư khác, Christine lập tức thao túng cơ giáp công kích La Thành, cục diện chạm tay liền phỏng bị đánh vỡ, hai bên nhanh chóng lại lâm vào hỗn chiến.

Norman còn đang ở giữa, thấy cục diện như vậy nghiêng đầu nghĩ muốn đứng ngoài cuộc, nhưng Christine lúc này sao có thể để hắn bàng quan, kéo cuộc chiến với La Thành hướng sang phía hắn, Norman không thể không ra tay.

“Tam mắt oa, ngươi có ổn không! Ta sắp chịu không nổi rồi!” Trương Diêu Phong ngăn trở nắm đấm của ba người đối phương, cơ hồ bị ép lún sâu xuống đất.

“Nhanh.” Địch Cảnh không ngừng nhắm mở con mắt thứ ba, không rảnh lo thứ khác, nếu không với tài ăn nói của hắn không thể để Christine dễ dàng bắt được Norman, tuy rằng trong đó cũng có ý muốn làm rối của Norman.

La Thành lúc này lấy một địch ba, Christine, Phương Trí Duy, Norman, không có cái nào dễ đối phó, cơ hồ bức La Thành đỡ trái hở phải.

Oanh, Phương Trí Duy mượn cơ hội vòng ra đằng sau La Thành, một quyền oanh kích.

La Thành thiếu chút nữa té sấp về phía trước, cắn răng một cái thuận thế nghiêng người, quét chân đá Norman một cái, nhưng lúc này Christine đã nâng súng, chuẩn bị xạ kích.

La Thành tính toán sẽ cố ngạnh chịu một thương tổn này.

Phịch một tiếng vang, bị thương không phải La Thành, tay cầm súng của Christine đột nhiên run rẩy, thiếu chút nữa không xong.

“Ai?” Christine lại giận lại kinh.

Ngay cả La Thành cũng kinh ngạc, lúc này còn ai có thể hỗ trợ a.

Là Diệp Tố.

Rất nhiều người đều thấy được là Diệp Tố nổ súng.

Trong khán phòng liền ồ lên: “Người này xuất hiện khi nào?”

“Ngươi có phát hiện hay không, hắn không sợ lôi?”

“Thật đúng là vậy!”

Cơ giáp Diệp Tố đi không nhanh không chậm, dần dần áp sát chiến trường, lôi điện tàn sát bừa bãi xung quanh hắn loáng lên, ngẫu nhiên đánh lên cơ giáp hắn, lại như trâu đất xuống biển, không có chút phản ứng nào.

“Sao ngươi lại tới đây?” La Thành cả kinh nói.

Diệp Tố: “Không bị giật, liền đi nhanh.”

Đây đúng là cái mọi người đang nghi vấn.

Christine cùng Norman đột nhiên nhìn thấy một người đi lại giữa biển sấm sét cứ như tản bộ trong sân vắng đều có chút rụt rè, Christine thực ra biết một chút ít về Diệp Tố, nhưng trăm triệu không nghĩ tới hắn có thể miễn dịch lôi điện.

Người xem đều đang suy đoán.

“Chẳng lẽ hắn lúc trước giả đò? Giả heo ăn thịt hổ?”

Có người nhớ tới một màn Diệp Tố run rẩy lẩy bẩy lúc trước: “Vậy thì giả bộ quá giỏi đi, hơn nữa giả bộ cho chúng ta xem? Người bên trong đều nhìn không tới.”

“Chẳng lẽ là… Yêu thích độc đáo?”

Người có thể nhìn ra một ít manh mối chỉ có vài cái.

Kỳ hiệu trưởng kinh ngạc nói: “Đứa nhỏ này……”

“Tinh thần lực thực thuần túy.” Hàn Nghiệp tiếp lời, hai mắt đen nhánh như mực chớp động quang mang khác thường.

Tinh thần lực thuần túy đến trình độ nhất định sẽ có tính miễn dịch với lôi điện, đây là khái niệm nhà khoa học nhân loại rất sớm liền đưa ra, tựa như nước, nước càng tinh khiết tính dẫn điện càng kém, tinh thần lực cũng thế. Tuy nhiên đây chỉ là lý thuyết, tinh thần lực tột cùng cần phải thuần tuý đến mức nào mới có thể miễn dịch lôi điện, không ai biết trị số cụ thể. La Thành, Christine trong bản đồ Lôi Bạo tinh cũng không dám sử dụng cụ tượng hóa vũ khí, chính là vì cụ tượng hóa vũ khí do tinh thần lực tạo thành nên đồng dạng dẫn điện, chưa tổn thương được đối phương đã tự tổn thương chính mình.

35. Chương 34: Bùng Nổ

Trên chiến trường, Diệp Tố giải thích với La Thành: “Ta bị sét đánh chịu không nổi, liễn nghĩ đến dùng tinh thần lực bọc cơ giáp lại, không nghĩ tới hiệu quả lại tốt như vậy, tại sao các ngươi không bọc a?”

La Thành:……

Hắn biết Diệp Tố tinh thần lực thực thuần túy, lại không nghĩ rằng sẽ thuần túy đến mức này.

"Ngọa tào, Diệp ca đây là muốn nghịch thiên a!" Mập mạp kêu vài câu, "Cầu ôm đùi!"

Diệp Tố khó xử nói: "Ngươi giảm béo trước đã."

Cục diện hỗn chiến bởi vì Diệp Tố đột nhiên tới mà ngưng lại, Christine kinh nghi bất định mà nhìn chằm chằm Diệp Tố.

Norman nghiêng đầu nói: "Vị học trưởng này trông thực lạ mặt a."

Diệp Tố hướng hắn hơi hơi mỉm cười: "Ta là mới tới."

"Vậy ngươi muốn cùng ta đánh La Thành không? Đánh bại hắn ngươi chính là Hoa Đô đệ nhất nhân, cho dù là mới tới cũng không ai dám khi dễ ngươi."

"Nhưng ta là bằng hữu La Thành." Diệp Tố nói, "Vẫn là đánh ngươi tốt hơn, ta không đau lòng."

Lời còn chưa dứt, Diệp Tố đã phóng ra súng laser, mắt hắn không mù, Christine, Phương Trí Duy cùng Norman ba người vẫn đang vây quanh La Thành, Địch Cảnh còn ở giữa không trung vẫn không nhúc nhích, tình cảnh thế nào cũng thấy hung hiểm.

"Học trưởng một chút đều không hữu hảo!" Norman sinh khí nói, cơ giáp tránh né tránh tia laser xong liền ép sát Diệp Tố, đoạt súng từ cổ tay cơ giáp.

Diệp Tố cơ giáp là loại hình viễn công, tính linh hoạt kém xa cơ giáp cận chiến, bị người sau cản trở rất nhiều.

La Thành mấy ngày nay dặn đi dặn lại hắn, ngàn vạn lần đừng để người khác lại gần, hắn nghe đến mức lỗ tai sắp mọc kén, lúc này, phản xạ có điều kiện mà lùi về phía sau.

Hắn không sợ lôi điện, Norman lại phải để tâm mà tránh tia chớp đột ngột giáng xuống, như vậy một lui một tiến, cho dù Norman điều khiển cơ giáp thập phần thuần thục, vẫn để Diệp Tố đào thoát.

Norman vừa đi, La Thành liền nhẹ nhàng hơn nhiều, không chút khách khí liền công kích Christine cùng Phương Trí Duy.

Diệp Tố..... Christine yên lặng niệm tên này, tập trung hoàn toàn tinh thần ứng phó La Thành, đồng thời âm thầm truyền âm cho Phương Trí Duy: "Ngươi lát nữa cuốn lấy La Thành, ta cùng Norman giải quyết Diệp Tố, hắn là tay mới, động tác lạ lẫm, trừ bỏ cấp bậc tinh thần lực ra thì hoàn toàn vô dụng."

“Hảo.” Phương Trí Duy đáp, bất động thanh sắc mà trao đổi vị trí với Christine, để tiện hắn nhanh chóng rút lui.

“Học trưởng không hữu hảo, kia để ca ca hảo hảo thương ngươi đi, mau đến lao vào trong ngực ca ca a.”

Lại có người tới.

Theo thời gian trôi qua, các đội ngũ khác dần dần áp sát địa phương này.

Christine vừa nghe thấy thanh âm thập phần nương pháo này cũng lộ ra vui mừng.

Cơ giáp Mạc Duệ bay qua núi lửa một đường chạy như điên tới.

“Nương pháo Mạc tới.” Mập mạp thập phần sinh khí mà há miệng mắng, “Hắn cư nhiên nói, ta so với hắn còn nương pháo hơn, ta muốn đánh gãy jj hắn! Hừ!”

Mạc Duệ thao túng cơ giáp bước nhỏ đến bên cạnh Christine: “Thân ái, xin lỗi, để ngươi sốt ruột chờ lâu, người ta phải trang điểm xong mới dám tới gặp ngươi.”

Christine trừu trừu khóe miệng, còn không đợi hắn nói chuyện, mập mạp liền gào to kêu lên: “Ngươi cư nhiên bán mình cho Mạc nương pháo!”

Mạc Duệ cơ giáp to lớn bỗng nhiên làm ra bộ dáng xấu hổ ngượng ngùng, hai chân xoắn lại, một tay che mặt: “Nói bán mình không dễ nghe a, người ta là thật tình yêu nhau!”

Diệp Tố xem thấy đủ, nhưng động tác tinh tế như vậy thao tác cũng không đơn giản nha.

Ngay cả ánh mắt Phương Trí Duy nhìn Christine đều thay đổi, vì tranh thủ chút trợ giúp của minh hữu mà thật sự không từ bất cứ giá nào.

“Ta chỉ là đáp ứng kiếm cho hắn bộ trang điểm mới của Cecillin.” Christine nghiến răng nghiến lợi nói.

Mạc Duệ tuy rằng nương pháo, nhưng năng lực là không thể nghi ngờ, lúc này năm cái đồng đội của hắn cũng lục tục kéo tới, đứng sau Christine, thái độ không cần nói cũng rõ.

La Thành sáu người lâm vào hoàn cảnh tứ cố vô thân.

Địch Cảnh lúc này đột nhiên lên tiếng: “Ta đã chuẩn bị tốt, trước tiên lui… Từ từ, minh hữu của chúng ta cũng tới rồi.”

Trong lòng vài người đều có sở cảm, nhìn về hướng bắc.

Chỉ thấy năm đạo thân ảnh màu lửa đỏ nhảy ra từ núi lửa, giữa khói đặc, tia chớp, năm đài cơ giáp tạo cho người ta cảm giác thập phần thon dài thanh tú.

"Là súng và hoa hồng." *(Hừm hừm có người thích Gun and Roses ở đây)*

Đội trưởng của Súng và Hoa Hồng là Diệp Sùng Tuyết, được mệnh danh là Hoa Đô Đại học đệ nhất mỹ nhân, nhân vật cấp hoa hậu của giảng đường, cùng với sức chiến đấu của nàng, tên tuổi đệ nhất mỹ nhân càng bay càng xa, nghiễm nhiên vượt lên hoa thơm cỏ lạ của học viện nghệ thuật, trở thành đệ nhất mỹ nhân Hoa Đô tinh.

Diệp Tố hỏi: "Tại sao mới có năm người? Còn có một cái đâu?"

"Dưới mặt đất." Kỷ Gia Duyệt nhìn đất bĩu môi, chỉ thấy một đụn đất nhỏ không ngừng di động tới, "Là bọ cạp hình cơ giáp."

Đội Súng và Hoa Hồng tới khiến cục diện sắp sụp đổ của La Thành có cơ thay đổi.

Mắt thấy kế hoạch đuổi La Thành lại ngâm nước nóng, Christine ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Sùng Tuyết tiểu thư, tới thật vừa khéo."

"Chỉ là vội vàng tới thôi." Diệp Sùng Tuyết thanh âm sang sảng, cơ giáp màu đỏ lập tức đến bên cạnh La Thành, không một câu nhiều lời vô nghĩa.

Trong tai Diệp Tố, so với ngữ khí giả mù sa mưa của Christine thì dễ nghe hơn nhiều.

Christine kinh ngạc một lát, "Ngày thường còn không phát hiện ra Sùng Tuyết tiểu thư cùng La Thành có giao tình."

Diệp Sùng Tuyết mắt đầy ý vị mà nhìn Mạc Duệ: "Ta cũng không biết ngươi và nương pháo Mạc có giao tình." Ngược lại ngửa đầu kêu Địch Cảnh, "Tam mắt oa, hiện tại có thể đem con mắt thứ ba của ngươi cho ta nhìn đi?"

"Không nghĩ tới Sùng Tuyết tiểu thư còn có thể thăm dò tinh thần." Christine cười cười, "Không biết ngươi có hay không lòng hiếu thắng?"

"Đương nhiên là có. Việc giúp La Thành và trở thành quán quân không xung đột nhau, đúng rồi." Diệp Sùng Tuyết không thể hiểu được mà nhìn hắn một cái, lại chỉ chỉ Diệp Tố: "Ta cũng cảm thấy thực hứng thú với ngươi, tan học đừng đi, chờ ta ở cổng trường, giúp ta điền một bảng câu hỏi xong tỷ tỷ liền mời ngươi ăn cơm. Còn trường hợp thứ hai có chút đặc thù, ta chịu không nổi tính tình dong dài của anh trai

ta, ngươi qua làm hắn lăn ra xa chút giúp ta."

Bị điểm danh Diệp Tố:…..

Địch Cảnh điều khiển cơ giáp hạ thấp xuống, nói với Diệp Sùng Tuyết: "Điều kiện đã bàn tốt là ta cho ngươi xem cụ tượng hóa vũ khí của ta, Diệp Tố không nằm trong đó, nếu ngươi muốn biết tin tức cụ thể của hắn, trừ phi giúp chúng ta có được quán quân."

Trương Diêu Phong nói thầm: "Nói là mị lực nhân cách thực dễ nghe a, còn không phải là bán thịt sao."

Christine nghe dăm ba câu liền biết được giao dịch giữa Địch Cảnh và Diệp Sùng Tuyết, Diệp Sùng Tuyết có một ca ca nghiện nghiên cứu đến nhập ma mọi người đều biết, Diệp Sùng Tuyết cũng hữu cầu tất ứng *(có cầu thì có cung?)* với yêu cầu của hắn, con mắt thứ ba của Địch Cảnh là đặc thù hi hữu, ca nàng muốn nghiên cứu không phải mới ngày một ngày hai.

"Sùng Tuyết tiểu thư……"

Christine muốn nói cái gì, lại bị Diệp Sùng Tuyết không kiên nhẫn mà cắt lời: "Ngươi tại sao lại phiền như vậy, so với ca ta còn phiền hơn, tiểu Mễ, cấn hắn!"

Christine cả kinh, lập tức lui về phía sau mấy bước, tiểu sườn núi phình phình trong lúc Diệp Sùng Tuyết nói liền cố sức chui từ dưới đất lên, một con bò cạp đỏ tươi lộ ra cái đuôi thon dài âm độc, một cái đoản tiễn từ đuôi nàng bắn ra.

"Không trúng." Tiểu Mễ tức giận mà trừng mắt liếc Christine một cái, tựa hồ oán trách ngươi trốn cái gì mà trốn!

Hai bên trận doanh bắt đầu triển khai tư thế, Christine người đông thế mạnh, có ba cái S cấp tinh thần lực, 15 cái cấp A trở lên.

Mà bên này La Thành, chỉ có hắn cùng Diệp Sùng Tố là cấp S, cùng Diệp Tố…

Một tay mới không rõ nông sâu ra sao.

Christine âm thầm so sánh lực lượng hai bên, tự nhận có vài phần thắng thế, nếu thái độ Diệp Sùng Tuyết đã kiên quyết như vậy, hắn cũng lười nhiều lời, khi đoản tiễn tiểu Mễ nhẹ nhàng hoàn toàn chìm vào dung nham núi nửa, xu thế Christine lui về phía sau chậm lại, mạnh mẽ đổi hướng mà công kích La Thành, dẫn đầu cản trở.

La Thành phản ứng nhạy bén không bị đánh lén, trở tay đón chiêu. Phản kích của hắn như một tín hiệu, hai bên một lần nữa lao vào hỗn chiến.

Diệp Sùng Tuyết tuy là nữ nhân, nhưng đội Súng và Hoa Hồng của nàng không ai sợ hãi rụt rè, trực tiếp vật lộn còn hung hãn hơn nam nhân. Bên Christine tổng cộng 18 người trong lúc nhất thời cũng không làm gì được La Thành 12 người.

"Đợi chút nữa tùy thời rút lui." Địch Cảnh thông báo nội bộ.

"Rút lui hướng nào?" Diệp Tố vẫn dựa vào ưu điểm không sợ lôi điện mà thoải mái ở ngoại vi tiến hành xạ kích, hiện tại cũng chỉ có hắn có thể rút ra một hơi trả lời Địch Cảnh.

"Hướng Đông Nam." Con mắt thứ ba của Địch Cảnh rà quét thấy hướng đông nam ít người nhất.

"Lui thế nào."

"Nhân lúc Diệp Sùng Tuyết và Christine thân thiết nóng bỏng, La Thành, chú ý đem Christine dẫn tới gần Diệp Sùng Tuyết."

Diệp Tố cẩn thận nuốt nước miếng, đây là tiết tấu muốn hi sinh Diệp Sùng Tuyết kéo dài thời gian a, "Như vậy...cũng được sao?"

"Ngươi có tin hay không, lúc nữa khi chúng ta rơi vào thế hạ phong, Diệp Sùng Tuyết liền quay đầu cùng Christine công kích chúng ta?" Christine cũng đã tính đến điểm này, không ai sẽ vứt bỏ một cơ hội khiến đối thủ suy yếu, đặc biệt là đối thủ mạnh mẽ như La Thành.

"....." Diệp Tố, "Hoá ra hiệp nghị lúc trước của các ngươi chỉ là đùa giỡn."

"Nếu ngươi có thể bất cứ giá nào, hy sinh một chút sắc đẹp câu dẫn nương pháo Mạc lại đây, ngươi sẽ phát hiện, hắn cùng Christine cũng là đùa giỡn. Đây là thi đấu, không có minh hữu, chỉ có địch nhân."

"Được rồi." Diệp Tộ trộm liếc mắt nhìn Mạc Duệ, phát hiện hắn cùng mập mạp mềm như bông, thời điểm công kích còn bớt thời giờ ném mị nhãn về phía mình, sợ tới mức run run, "Ta trước tiên lùi sau một chút, không cản đường các ngươi."

"Nhìn xem sáu người cách đây 1km đang làm cái gì!" La Thành đang bị Christine cùng Phương Trí Duy giáp công đột nhiên hô.

Địch Cảnh cả kinh, lúc này mới phát hiện, lấy bọn họ làm trung tâm, cách 1km có sáu điểm hình thành một vòng tròn, vừa lúc đem bọn họ vây quanh.

Nói vây quanh thực buồn cười, bởi vì vòng vây chỉ có sáu người.

Nhưng sự kiện này bản thân nó đã không bình thường. Trên máy rà quét có thể thấy được, tại khu vực khác cũng có hơn mười hai mươi điểm sáng tụ vào nhau, hẳn là các đội ngũ khác oan gia ngõ hẹp. Sáu người đơn lẻ kia hẳn là một đội ngũ, các thành viên lại cách nhau thực xa, thực dễ dàng bị tiêu diệt từng bộ phận, bọn họ lựa chọn phương thức mạo hiểm như thế, không biết có mưu tính gì.

Không đợi Địch Cảnh tiếp tục suy đoán, mặt đất bắt đầu chấn động.

Không phải cơ giáp đối chiến khiến mặt đất chấn động quy mô nhỏ, mà phảng phất như đại địa phẫn nộ, toàn bộ địa mạch đều run rẩy.

Bụi núi lửa càng lúc càng dày đặc.

Hai bên đang đánh nhau kịch liệt tựa hồ đều cảm nhận được động tĩnh này, lại không có biện pháp nào ngừng tay để quan sát, ai dừng tay trước, đối phương sẽ có cơ hội tung một đòn trí mạng.

"Diệp Tố, đi xem tình huống!" Địch Cảnh vội nói.

"Hảo." Là người rảnh rỗi duy nhất, Diệp Tố vội vàng thoát ly chiến trường, Norman có ý muốn giữ hắn lại, nhưng lại bị Diệp Sùng Tuyết cuốn lấy, thoát thân không nổi.

Không bị lôi điện ngăn trở, Diệp Tố chạy như điên, đột nhiên một tòa núi lửa phía xa như bị kích thích, như lửa giận tìm được cửa phát tiết, màu đỏ xuyên trời mà phun ra vạn trượng, núi lửa bạo phát!

Đây chỉ là một điềm báo trước, một đạo hồng quang tiếp theo sau, lại có năm ngọn núi lửa khác cùng phun trào, toàn bộ bản đồ đều ánh lên sắc đỏ rực.

Sáu tòa núi lửa vừa lúc vây quanh chiến trường kịch liệt, năm đội ngũ đứng đầu Hoa Đô Đại học cư nhiên bị dung nham cuồn cuộn cuốn đi như bánh trôi. Lao nhanh như hồng thủy vỡ đê, dòng dung nham cực nóng nháy mắt liền sâu hơn một thước, mà địa phương dung nhanh chảy qua khiến cho núi lửa ven đường liên tiếp bạo động, một tòa liên tiếp một tòa phun trào. Tựa hồ trong chớp mắt, toàn bộ thế giới đều là dung nham, ánh lửa tận trời.

Trên mặt đất dung nham bao phủ, trên bầu trời lôi điện tàn sát, nơi đây là địa ngục.

36. Chương 35: Kết Quả

Người xem thấy màn hình trước mặt đều biến thành màu đỏ.

Lặng ngắt như tờ.

Sau một lúc lâu, mới có người thật cẩn thận hỏi: ”Sao lại thế này? Màn hình hỏng rồi sao?

“Núi lửa bạo phát.” Người trả lời tựa hồ vẫn đang lạc vào cõi thần tiên, hai mắt vô thần.

“Tại sao đang êm đẹp tự nhiên núi lửa lại bùng nổ?”

Đương nhiên là có người giở trò.

Một khắc Diệp Tố thấy núi lửa bùng nổ liền nhanh chóng thông tri bọn Địch Cảnh, chính mình lại tìm một cái núi lửa nhỏ mà bò lên trên, trơ mắt nhìn dung nham cuồn cuộn dưới chân rít gào, càng ngày càng sâu, nếu không phải hắn bò lên cao, lúc này đã bị cuốn xuống. Trời đầy tro núi lửa như thép lỏng bị nung đỏ, nổ tung trước mắt như đèn đuốc rực rỡ.

Hắn xem trong nhất thời ngây người ra, phải một lúc lâu mới nhớ tới đám người La Thành, vội vàng gọi.

Bất đắc dĩ hô với máy liên lạc nửa ngày cũng không ai trả lời lại, hắn híp mắt nhìn về địa phương dung nham tụ lại, miễn cưỡng có thể thấy mấy cái cơ giáp đang ngụp lặn giữa dung nham, từ động tác thô ráp mà gian nan kia Diệp Tố có thể suy đoán rằng bọn họ đang bơi lội.

Vẫn ổn. Diệp Tố lo lắng khi nhìn thấy bọn họ, tất cả đã hóa thành một đống kem hình người.

Dung nham nóng cháy nhìn qua thực khủng bố, trên thực tế cũng thực khủng bố, nhưng lại không tạo thành bao nhiêu uy hiếp với cơ giáp. Rốt cục thì tài liệu chế tạo cơ giáp không hẳn giống kim loại, ít nhất có năng lực chịu cực nóng và cực hàn, phải thường xuyên tác chiến trong vũ trụ, tài liệu không tốt thì một bước cũng khó đi.

Nhưng dung nham nóng bỏng đặc sệt vẫn cản trở hành động mọi người, Diệp Tố nhìn chằm chằm một lúc lâu, mới thấy cơ giáp nào đó chậm rì rì mà bơi được hơn hai thước.

Diệp Tố phóng mắt nhìn lại, tất cả đều là biển dung nham, thi đấu thế này còn so thế nào? Đánh nhau trong dung nham sao?

Hắn nghĩ như vậy, quả nhiên nhìn thấy hai cái cơ giáp oan gia ngõ hẹp bơi tới, tựa hồ là La Thành và Christine.

Kẻ thù gặp mặt, đỏ cả mắt. La Thành một quyền đấm qua.

“Đều lúc nào rồi a.” Diệp Tố nhắc một câu, sau đó yên lặng mà hướng phía Christine nã một phát súng.

Sau đó lại bắn tiếp một phát, một phát lại một phát.

Bia ngắm Christine gian nan mà di động trong dung nham, thật vất vả mới thoát khỏi La Thành, không nghĩ đến còn có Diệp Tố như bóng với hình, hắn tức giận cắn răng, oán hận mà trừng mắt nhìn Diệp Tố, từ bỏ tòa núi lửa không phun trào ở gần hắn mà đi vòng ra một tòa núi lửa phía xa.

La Thành muốn đuổi theo, bất quá dung nham lao đến quá nhanh, động tác ì trệ, nghĩ nghĩ một lúc vẫn là bò lên núi lửa, cách Diệp Tố tương đối xa.

Hắn lúc này mới có thời gian lấy ra máy liên lạc: "Uy uy, có bao nhiêu người còn sống sót?"

Diệp Tố nói: "Ta!"

"Đang tìm đường ra!" Trương Diêu Phong nghẹn ra nói mấy câu, "Lão bà của ta đâu?"

"Trên đầu ngươi."

"Làm ta sợ nhảy dựng! Mà sao lại vẫn cảm thấy có chút lãng mạn a!" Trương Dao Phong cười hì hì nói.

Địch Cảnh Ưng hình cơ giáp trong một khắc núi lửa bùng nổ liền bay lên không, tuy rằng bị tia chớp giật vài cái, nhưng cũng tốt hơn rơi vào dung nham — Chiến ưng của hắn cũng không biết bơi.

Những cơ giáp thú hình chạy trên mặt đất thì thảm, bị dung nham đặc quánh lại chảy xiết bao lấy, không bị cuốn đi đã là may mắn, muốn chạy thoát cơ hồ không có cửa.

Nói đi nói lại, Thần chi đội cũng có một cái cơ giảm bi thảm như vậy.

"Kỷ Gia Duyệt đâu?" Bốn người trăm miệng một lời, lại đồng thời trầm mặc.

Nhanh như vậy đã có một cái bị loại trừ sao? Cơ giáp hoặc đạt tới giá trị thương tổn lớn nhất, hoặc bị ép đến trình độ người điều khiển tự động nhận thua, đấu trường sau khi cảm ứng được sẽ ở dưới đài cơ giáp mở cửa, để hắn tiến vào tầng ngầm, này liền tính là thua.

"Làm ta sợ muốn chết……" Thanh âm mập mạp một lúc sau mới vang lên, "May mắn ta da dày thịt béo, không cần lo lắng đến Gia ca, ta thấy hắn cùng con bọ cạp Tiểu Mễ kia chui vào trong đất, tạm thời an toàn, cũng không biết còn có ngày chui ra được hay không. Chúng ta định đi vớt hắn sao?"

Mọi người mắt nhìn dung nham càng ngày càng tràn lan:……

"Để hắn với Tiểu Mễ thành uyên ương đồng huyệt đi, chúng ta cũng chưa cho hắn cơ hội tốt thế này bao giờ." Trương Diêu Phong lời lẽ chính đáng nói.

"Đáng trảm một ngàn đao!" Mập mạp hẳn còn đang bôn ba ở một góc không biết tên nào đó, không ngừng kêu, "Ta mà biết được ai làm núi lửa bùng nổ, ta liền đi ra chém chết hắn!"

"Hẳn là Hỏa thần đội." La Thành phẫn nộ đập bàn điều khiển, "Là do ta sơ suất, vào bản đồ này ta nên sớm nghĩ đến lực uy hiếp của bọn họ!"

Địch Cảnh: "Đừng tự trách. Christine, Diệp Sùng Tuyết bọn họ cũng đều không nghĩ tới."

Nói thì nói như vậy, nhưng La Thành vẫn không được an ủi nửa phần, hận không thể lập tức bắt Hỏa thần đội hung hăng chém mấy đao.

Không sai biệt lắm, những người rơi vào dung nham đều nghĩ tới nguyên nhân núi lửa bùng nổ, một đám hận đến ngứa răng, bọn họ đều vì đánh bại kẻ địch trước mắt mà vắt óc, không ngờ lại bị Hỏa thần đội ở phía sau âm thầm tính kế, thật là lật thuyền trong mương.

Sáu người Hỏa thần đội đang bị mọi người hung hăng nguyền rủa đều phân tán rất xa, tương đồng đều đứng trên những ngọn núi lửa lớn nhất trong bản đồ, dao tương hô ứng. Các đội viên đều lộ ra thần sắc mừng rỡ như điên: "Chúng ta thật sự thành công!"

Cấp bậc tinh thần lực của bọn họ thực bình thường, đều nằm khoảng cấp A, nhưng cảm thái toàn bộ đều là nóng bức, cụ tượng hóa vũ khí đều là hỏa. Hỏa trong chiến đấu cơ giáp kì thật không có tác dụng lớn, sáu người bọn họ thuộc niên cấp khác nhau, chuyên nghiệp khác nhau, lại bởi vì cụ tượng hóa vũ khí giống nhau mà tạo thành một đội ngũ, một đường dựa vào sáu đoàn hỏa mới vất vả lọt vào trung kết.

Nguyên bản bọn họ đều cảm thấy vô duyên với chức quán quân nhưng khi tiến vào bản đồ có núi lửa này, bọn họ chợt phát hiện ra chính mình có cơ hội.

Cơ hội trổ hết tài năng!

Bọn họ có thể lẻn vào miệng núi lửa, nơi đó không có lôi điện, tinh thần lực vận dụng tự nhiên, dùng tinh thần lực bọn họ cùng cụ tượng hóa vũ khí có thể khiến núi lửa bùng nổ, làm dung nhan tràn ngập khắp nơi, khiến mỗi thiên tài cấp S người người hâm mộ tại bản đồ này một bước cũng khó đi.

Vừa lúc một cái đội viên của họ chọn môn học địa chất học, sau khi thăm dò, liền nhanh chóng định ra sáu điểm, không chỉ thành công khiến núi lửa bùng nổ mà còn mang theo một trận động đất, hai cái hợp lại khiến cho không ít núi lửa bên cạnh cùng nhau bạo phát, tạo thành một màn thanh thế to lớn như vậy.

Kỳ thực nếu ở Lôi Bạo tinh chân chính, bọn họ sẽ không thể dễ dàng khiến núi lửa bùng nổ như vậy. Dù sao thì kỹ thuật cũng chỉ có thể mô phỏng đến một độ nhất định, không thể đem địa hình núi non dày đặc tất cả đều mô phỏng ra, lúc này mới khiến căn cơ núi lửa không xong, dễ như trở bàn tay mà bạo phát.

"Chỉ tiếc dung nham thương tổn không lớn, chỉ có số ít mấy cái cơ giáp thú hình bị nhốt." Đội trưởng vẻ

mặt tiếc hận.

Một đội viên vui tươi hớn hở nói: "Đội trưởng cũng đừng tham, có thể diệt trừ mấy cái thú hình cơ giáp ta đã tính từ trước, tích phân sẽ không thấp."

"Phải! Hiện tại chúng ta đi tiêu diệt từng bộ phận! Có thể diệt mấy cái liền diệt mấy cái!"

"Đi!" Đội trưởng vung tay hô, trong lòng âm thầm cảm thấy đáng tiếc không ai nhìn thấy một màn soái khí của hắn.

Dung nham đối với bọn họ cũng là chướng ngại, nhưng do cảm thái tinh thần lực, bọn họ không bị gian nan như những người khác, trong loại trạng thái này cư nhiên chiếm được ưu thế.

Tia chớp dường như vì núi lửa đồng loạt phun trào mà trở nên mãnh liệt hơn, dày đặc hơn, tiếng sấm bên tai vang lên không dứt.

Diệp Tố nhàm chám mà ngồi xổm trên ngọn núi không có dấu hiệu phun trào gì, đếm số lượng tia chớp, bỗng nhiên thấy trong màn điện, Địch Cảnh nghiêng ngả lảo đảo mà bay đến, tia chớp quá nhiều, cơ giáp chiến ưng hình thể không nhỏ, cơ hồ không có biện pháp né tránh hoàn toàn, cứ một lúc lại bị điện giật. Diệp Tố nhìn thấy hắn, nhớ tới lúc vừa tiến vào mình cũng là bộ dáng này, mạc danh cảm thấy hổ thẹn.

"Ngươi tại sao không lấy tinh thần lực đi bảo vệ cơ giáp?"

Địch Cảnh ngẩn ra, một đạo tia chớp đánh xuống trên đầu, khiến hắn thiếu chút nữa rơi vào biển dung nham, hắn luống cuống tay chân đem chiến ưng đã chìm nửa cái đuôi vào trong dung nham cứu trở về, lúc này mới tức giận mà kêu Diệp Tố: "Ngươi cho rằng ai cũng biến thái như ngươi a! Tinh thần lực của ta không kháng điện!"

"Thì ra là vậy a." Diệp Tố cái biết cái không mà đáp, "Ta đây giúp ngươi thì tốt rồi" Nói xong hắn đưa tinh thần lực ra bao vây cơ giáp Địch Cảnh.

Địch Cảnh mặt biến sắc, vội ngăn cản: "Ngàn vạn đừng……"

Phần còn lại bị hắn im lặng nuốt xuống, tinh thần lực Diệp Tố như một tầng mỏng, mềm mại nhẹ nhàng mà bao trùm chiến ưng của hắn, quả nhiên lôi điện bổ về phía cơ giáp giảm bớt, cho dù bổ tới, tinh thần lực Diệp Tố cũng chỉ nổi lên một tầng gợn sóng, năng lượng lôi điện bị bốn lạng đẩy ngàn cân mà tiêu trừ sạch sẽ.

Địch Cảnh hưởng thụ an nhàn đột nhiên tới, lẩm bẩm thì thầm: "Cảm Thái tinh tế…… Còn như vậy thuần túy…… Khó trách."

Giữa tinh thần lực với tinh thần lực, trừ phi Cảm thái tương đồng, nếu không trực tiếp tiếp xúc với nhau sẽ gây ra hiện tượng bài xích. Cơ giáp Địch Cảnh đã bị hắn sử dụng ba năm, nơi nơi đều để lại dấu vết tinh thần lực của hắn, nếu không tiến hành thanh trừ, chỉ cần người tùy tiện dùng tinh thần lực chạm vào cơ giáp của hắn, hai người sẽ chống cự lẫn nhau. Đây cũng là phương thức đấu tranh bằng tinh thần lực thông thường, tinh thần lực ai mạnh hơn sẽ trong kháng cự đạt được thắng lợi, bên thua tinh thần lực sẽ bị thương nặng.

Mà cảm thái tinh thần lực của Diệp Tố tinh tế tới cực điểm, hơn nữa lại thập phần thuần túy không chứa tạp chất, khi bản thân hắn không có ý định công kích, tinh thần lực của hắn chính là vật chất ôn hòa nhất thế giới này.

Địch Cảnh đột nhiên ý thức được, bọn họ nhặt được một cái bảo bối!

Christine, La Thành, Diệp Sùng Tuyết đều bó tay chịu trói với dung nham này, mà người duy nhất có thể tự do hoạt động là Địch Cảnh lại bị lôi điện hạn chế, hơn nữa tinh thần lực lại không có tính công kích, muốn một người đánh mấy cái cấp S liền không có khả năng, nhưng thêm Diệp Tố thì lại khác biệt rất lớn.

Địch Cảnh mặt lộ vẻ vui mừng, kiềm chế tươi cười tràn ra khóe miệng, thập phần nghiêm túc nói: "Diệp Tố, tới lúc ngươi nổi danh rồi."

Diệp Tố: "……"

Diệp Tố chen vào Địch Cảnh chiến ưng cơ giáp, khoang điều khiển không rộng rãi chứa hai người có vẻ chật chội.

"Đi được sao?" Diệp Tố còn có chút không yên tâm.

Địch Cảnh cong môi cười lạnh một tiếng: "Yên tâm, chúng ta sẽ khiến những người tạo ra trận núi lửa này khóc lóc thảm thiết…… Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến, hiện tại liền đi gặp bọn họ."

Cách đó không xa, đang có một đội viên Hỏa thần đội sung sướng bơi lội trong dung nham.

Có tinh thần lực Diệp Tố bao vây, Chiến ưng như một hùng ưng chân chính không sợ mưa gió, bay lượn giữa không trung dày đặc lôi điện, sau đó lao xuống phía con mồi.

Đội viên Hỏa thần đội ngơ ngác mà nhìn cơ giáp giữa mưa lôi điện, thất hồn lạc phách mà nói: "Có phải do núi lửa phun trào khiến cation trong không khí va chạm với anion trong lôi điện, tạo ra ảo ảnh?" *(Hừm, mình chỉ biết anion trong đám mây và cation trong đất tạo ra lôi điện thôi:/)*

Ngay sau đó, một bó laser thẳng tắp mà bắn về phía đầu cơ giáp Hỏa thần đội.

"Ngọa tào, không phải ảo ảnh a!" Tên đội viên này muốn chạy, liều mạng mà quơ quơ hai tay, nhưng bơi trong nước làm sao so được với bay trên trời, Địch Cảnh thao tác cơ giáp theo sát sau hắn, Diệp Tố không ngừng tay mở súng laser công kích.

Chỉ một lát sau, đài cơ giáp kia của Hỏa thần đội liền phát ra âm thanh tích tích tích nhắc nhở, điều này có nghĩa là cơ giáp của hắn nhận phải thương tổn quá tải, bị đào thải.

"Này không khoa học a!" Đội viên Hỏa thần đội trước khi đi bi phẫn mà hò hét.

37. Chương 36: Lui Lại

"Thu phục một cái." Địch Cảnh búng tay một cái, điều khiển cơ giáp tiếp tục tìm kiếm mục tiêu khác.

Diệp Tố có chút phản ứng không kịp: "Này cũng quá đơn giản đi?"

"Đơn giản với điều kiện tiền đề phải có loại tinh thần lực yêu nghiệt như ngươi." Địch Cảnh xuy một tiếng, "Người so, người muốn chết, hàng so, hàng muốn ném." Diệp Tố tuy rằng nghe không quá minh bạch, nhưng cũng hiểu ý tứ là khen mình, sau khi tự đắc mới hỏi sự tình độ tinh khiết tinh thần lực.

Địch Cảnh biết Diệp Tố ở phương diện tinh thần lực căn bản chính là cái tiểu bạch, nhân lúc đang thoải mái tìm kiếm mục tiêu liền giải thích cho hắn một chút.

Diệp Tố chỗ hiểu chỗ không, dù sao hắn đều đã xuyên qua hai cái thế giới, những vấn đề kỳ lạ khác hắn đều có thể tiếp thu.

Có thể hay không, tinh thần lực đặc thù có quan hệ với việc xuyên qua hai thế giới? Diệp Tố trong lòng không nhịn nổi mà suy đoán, hắn biết lý luận về vũ trụ song song, hắn từ khi mơ thấy thế giới tinh tế này, cũng đã từng suy đoán đây có thể là một vũ trụ song song hay không? Mà hắn trong lúc ngẫu nhiên lại phát hiện ra thông đạo tiếp nối giữa hai vũ trụ này, cho nên có thể lui tới?

Tinh thần lực đến tột cùng là thứ gì thì khó mà nói, nhưng hẳn là có quan hệ cùng linh hồn, tư tưởng, sóng điện não linh tinh. Môi giới để Diệp Tố xuyên qua hai thế giới không phải là sóng điện não sao? Giả thiết, sóng điện não chính là tinh thần lực, sóng điện não của hắn xuyên qua khoảng cách giữa hai cái vũ trụ song song, giống như trải qua vô số lần rèn luyện, tẩy rửa, có thể không thuần túy sao?

"Lại tới một cái nữa." Địch Cảnh cắt ngang Diệp Tố trầm tư.

Diệp Tố lập tức công kích vòng xuống, đội viên Hỏa thần đội đang bơi đến thập phần tự tại còn chưa phản ứng kịp đã bị đánh đến thập phần chật vật bất kham, căn bản vô pháp phản kháng lại được, chỉ chốc lát sau, cũng theo vị huynh đệ lúc trước mà rời đi.

"Thi đấu này, thắng có điểm nhẹ nhàng a." Địch Cảnh rõ tiện mà hề hề cười, "Đúng rồi, trước không cần nói cho bọn La Thành, ta thích xem bộ dáng bọn họ gấp đến vò đầu bứt tai."

Sở thích thú vị đáng sợ nga. Diệp Tố yên lặng phun tào, sau đó gật đầu, như vậy đúng thật thú vị.

Địch Cảnh điều khiển chiến ưng đi một vòng, giải quyết toàn bộ sáu người Hỏa thần đội, đáng tiếc cho kế hoạch của bọn họ, mưu xưng bá vĩ đại còn chưa kịp triển khai đã nửa đường bị chết non, thậm chí còn chưa kịp minh bạch chuyện gì xảy ra đã bị khai trừ.

Người xem ở khu khán đài vì thấy núi lửa đột nhiên bùng nổ hàng loạt, hơi thở vẫn chưa kịp lấy lại, tiếp theo lại thấy Địch Cảnh, Diệp Tố hai người đại sát tứ phương, biểu tình nháy mắt trở nên thập phần quái dị.

"Cái này Diệp Tố…… Đến tột cùng là thần thánh phương nào?"

"Quả nhiên là nam nhân có thể trở thành bàng thính sinh." Học sinh một khắc trước còn cho rằng có chuyện tối sau màn, lập tức sửa miệng mà tán thưởng.

"Thi đấu chẳng lẽ cứ như vậy mà kết thúc?" Có người khó mà tin được, lúc đầu xem đến kinh tâm động phách, không ai nghĩ rằng sẽ đón một kết cục như hài kịch như vậy.

"Không thì thế nào, hoàn cảnh này, một cơ giáp ưng hình không sợ lôi điện cơ hồ là bách chiến bách thắng. Trên mặt đất, bất kể ai cũng thành cái bia ngắm, nhận mệnh đi. Trừ phi, cái người kêu Diệp Tố kia khô kiệt tinh thần lực."

"Ta hoài nghi núi lửa bùng nổ là do những người đội La Sát, nếu không tại sao cục diện lại hướng về một phía mà băng băng chạy như vậy."

Diệp Tố bị người xem tâm tâm niệm niệm lại thập phần nhàm chán mà phát động súng laser, giải quyết một cái tép riu.

Địch Cảnh: "Thế nào? Tinh thần lực trụ được không?"

Diệp Tố tinh tế cảm thụ một chút, "Dư thừa vô cùng."

"Hảo!" Địch Cảnh tay phải hướng đài điều khiển, đột nhiên đề cao tốc độ, "Hiện tại chúng ta đi giải quyết Christine!"

Trong máy rà quét của cơ giáp, tất cả mọi người đều được biểu thị bằng điểm trắng, nhưng kỳ quái là, trong đó cư nhiên có một điểm đỏ, có vẻ thập phần đột ngột.

Diệp Tố quan sát nửa ngày cũng không suy đoán được gì, không khỏi quay sang hỏi Địch Cảnh.

"Đó chính là Christine." Địch Cảnh nói.

"Không phải bảo máy rà quét không dò xét được thân phận sao? Tại sao hắn lại đặc thù như vậy?"

Địch Cảnh giải thích nói: "Lý do bởi vì cụ tượng hóa vũ khí của ta. Ngươi biết, hình ảnh có thể dừng lại trong thời gian vô cùng ngắn ngủi trên võng mạc con người, điều này áp dụng đồng dạng với cụ tượng hóa vũ khí của ta, ánh sáng tinh thần lực của người khác cũng có thể dừng lại trong con mắt thứ ba của ta, khi ta không ngừng khép mở con mắt thứ ba trước mặt Christine, ánh sáng tinh thần lực của hắn sẽ lặp lại nhiều lần trong mắt ta, sau đó hình thành một loại ấn ký thực sâu. Chỉ cần trong một khoảng cách nhất định, ta có thể nhận ra tinh thần lực của hắn. Nguyên bản định để chiêu này đến cuối để đối phó Christine, không nghĩ lại tòi ra ngươi cái này biến số, cũng tiết kiệm thời gian và tinh thần lực hơn nhiều."

Diệp Tố không khỏi cảm thấy tinh thần lực với cụ tượng hóa vũ khí thật kỳ diệu, nâng lên nồng đậm hứng thú, trong lòng tính toán, có thời gian sẽ hảo hảo nghiên cứu một chút, chỉ tiếc hắn không có cụ tượng hóa vũ khí.

Christine không vội không táo* mà dừng lại ở giữa sườn núi lửa an toàn, hắn không vội.

**không vội vã, không ồn ào*

Nếu núi lửa bùng nổ là do con người gây ra, như vậy những người đó khẳng định sẽ đưa lên cửa, hắn liền ở đây lấy bất biến ứng vạn biến.

Nhưng mà, hắn không dự đoán được…tới cái biến thứ một vạn linh một.

Âm thanh phi hành của chiến ưng bị tiếng sấm nổ vang át đi, ngay cả thân hình giữa ánh lửa chói mắt cùng khói đặc cuồn cuộn trông cũng mơ hồ mờ ảo, cho nên khi Địch Cảnh điều khiển cơ giáp như u linh xuất hiện, Christine cả kinh mà lui về sau một bước.

Chờ thấy rõ, Christine mới cười nói: "Nguyên lai là Địch Cảnh, không bằng hạ cánh nghỉ ngơi nghỉ ngơi……"

Nhưng thật nhanh hắn liền không cười nổi, Diệp Tố lười lôi kéo làm quen cùng hắn, súng laser nhắm chuẩn lập tức bắn.

Christine chật vật tránh né, cả kinh nói: "Địch Cảnh, ngươi làm như vậy thực không sáng suốt, đả thương địch thủ một ngàn tự tổn hại tám trăm, điều chúng ta hiện tại cần làm hắn là chung tay đối phó kẻ làm núi lửa bạo phát!"

Địch Cảnh điều khiển cơ giáp hạ thấp độ cao, Christine lúc này mới từ kính chắn pha lê trước mặt phát

hiện ra, trong khoang điểu khiển cơ giáp có hai người, một ngươi thao tác cơ giáp là Địch Cảnh,… một cái khác… trước sau khiến hắn không thể hiểu nổi Diệp Tố.

Christine tâm căng thẳng, cảnh tượng lúc trước Diệp Tố đi lại tự do trong lôi điện còn rõ ràng trước mắt, khiến hắn càng thêm vài phần thần bí, khiến hắn không thể không kiêng kị.

Quả nhiên, Christine quan sát một lát, cơ giáp chiến ưng đồng dạng bất động như núi dưới tia chớp đánh xuống. Với nhãn lực của hắn, tự nhiên nháy mắt liền hiểu uy lực to lớn của tổ hợp Địch Cảnh và Diệp Tố, không gì cản được, trừ phi, tinh thần lực của Diệp Tố khô kiệt.

Kháo, hao hết tinh thần lực của Diệp Tố! Đây là Christine từ một vài loại biện pháp sàng lọc, chọn ra biện pháp hữu hiệu mà dễ thực hiện nhất.

Christine hơi nắm tay, ngưng thần tập trung.

Núi lửa dốc và có nhiều sỏi vụn, đối với cơ giáp lớn không hề dễ dàng tránh né, nhưng Christine là ai a, đệ nhất nhân chỉ sau La Thành. Hắn kiêu ngạo lại ghen tị, thiên phú trác tuyệt nhưng không thiếu chăm chỉ. Từ thời điểm ba năm trước đây khi La Thành đánh bại hắn trong lần khảo hạch, khiến hắn gần như tự ngược mà huấn luyện, toàn bộ Hoa Đô Đại học, không có ai khắc khổ hơn hắn.

Đối với huấn luyện né tránh cần cù bù thông minh, Christine có thể nói đã đạt tới đỉnh cao, không nói Địch Cảnh, kể cả La Thành có thể cùng hắn chống chọi hay không còn chưa rõ.

Chỉ thấy cơ giáp Christine linh hoạt mà di chuyển trên sườn núi lửa, mỗi lần di động đều có thể đúng mức mà né tránh Diệp Tố công kích.

Diệp Tố chỉ là một tay mới, tinh thần lực thuần túy cũng không thể khiến hắn cũng có kỹ năng bách phát bách trúng, kể cả cứ phát động không ngừng hai súng laser nhưng hiệu quả thực nhỏ. Huống chi điều khiển cơ giáp là Địch Cảnh, hai người chưa từng phối hợp qua, dưới tình huống cần thường xuyên di động, hai người lại càng không ăn ý. Có lúc Diệp Tố nhắm chuẩn, Địch Cảnh lại đột nhiên biến hóa vị trí, kiếm củi ba năm thiêu một giờ; có lúc Địch Cảnh thật vất vả mới tìm được thời cơ công kích tuyệt hảo, Diệp Tố lại không thể lĩnh hội ý tứ của hắn, chờ hắn mở miệng nhắc nhở, Christine đã sớm phát hiện mà tránh đi. Chậm chạp không cách nào đắc thủ được, khiến Địch Cảnh cùng Diệp Tố đều có điểm phiền lòng.

Khán giả nhìn ra một chút môn đạo, biểu tình kích động đến vặn vẹo, cũng không biết đang chờ mong Diệp Tố có thể tiếp tục ngoài ý muốn bọn họ, hay cứ như vậy bị Christine tiêu hao tinh thần lực. Cục diện trước mắt tuy vẫn đang trong thế giằng co, nhưng Christine điều khiển cơ giáp chỉ tiêu hao thể lực, mà Diệp Tố là đang không ngừng tiêu hao tinh thần lực, hai bên đối lập, Diệp Tố xu hướng suy tàn thập phần rõ ràng.

Không biết ai ra vẻ thâm trầm thở dài một hơi: “Đầu cơ trục lợi vô dụng, thời điểm mấu chốt vẫn phải trông vào thực lực.”

Theo hướng thanh âm, là “Học bá” nổi danh Hoa Đô Đại học, chỉ biết vùi đầu khổ học. Loại sức mạnh này

ở trung học còn có điểm dùng, nhưng tới đại học liền thành trứng chọi đá, tới nay cũng chưa có biểu hiện gì nổi bật, hắn còn không chịu thay đổi phương pháp học tập, nhất quyết cứng đầu mà cho rằng mình nhất định có thể trở nên nổi bật, lúc này nhìn thấy Diệp Tố chưa đầu tư nhiều công phu khổ sở huấn luyện cơ giáp nên ăn mệt, nhịn không được vui sướng khi người gặp họa.

"Không đánh, chờ." Địch Cảnh hạ quyết định.

"Chờ cái gì?"

Địch Cảnh nhìn thời gian, liếc mắt nhàn nhạt nhìn Christine thật sâu: "Chờ chính ngọ."

Trên khán đài không ít người thấy bọn họ dừng lại, vẻ mặt liền tỏ vẻ ta đã sớm biết trước: "Quả nhiên là tinh thần lực chịu không nổi!"

Học sinh học viện quân sự vốn dĩ bình tĩnh hơn nhiều, lúc này cũng không nhịn được mà nhỏ giọng thảo luận.

"Ngươi đoán thi đấu này sẽ kết thúc như thế nào?"

"Sáu người khiến núi lửa bùng nổ đã bị khai trừ, cục diện xem như cầm cự được, đợi Diệp Tố cũng bị loại trừ, thi đấu liền lâm vào ngõ cụt, nếu không phải thay đổi bản đồ thì sẽ là đấu lại."

Trong đấu trường hết sức yên tĩnh, thính phòng ngược lại càng thêm nóng nảy, không ít người đã lên tiếng kháng nghị, thi đấu này xem quá không thú vị.

Trên chủ khán đài, chủ nghiệm giáo dục nghe thấy người xung quanh bực tức, nói với hiệu trưởng: "Kỳ hiệu trưởng, ngươi xem, thi đấu…"

Kỳ hiệu trưởng ngược lại cười hỏi Hàn Nghiệp: "Hàn thiếu tá thấy thế nào?"

"Chờ một chút." Hàn Nghiệp ánh mắt bình tĩnh nhìn chiến ưng không chút sứt mẻ, nói.

Kỳ hiệu trưởng gật đầu: "Vậy tiếp tục xem đi, coi như rèn luyện tâm tính mấy hài tử đó, nhìn mấy hài tử học viện quân sự nhà người ta kìa, một đám khí định thần nhàn, điểm khác chưa nói, điểm này thôi chúng ta cũng nên học tập."

"Đúng, đúng." Chủ Nhiệm Giáo Dục vội phụ họa.

Thời gian trôi qua, mặt trời nhô lên cao.

Địch Cảnh đánh thức Diệp Tố suýt nữa ngủ gật: "Công kích."

Vào thời điểm Địch Cảnh động, Christine vẫn luôn không dám thả lỏng cảnh giác nhạy bén mà phát hiện, trong lòng không nhịn được mà mừng thầm: Rốt cuộc không né, lần này tiêu hao hết tinh thần lực của ngươi!

Địch Cảnh cũng cười lạnh một tiếng, khuỷu tay khều Diệp Tố: "Ngươi sau này lui về sau một chút."

"Tại sao? Không gian đằng sau hẹp, thực khó chịu." Diệp Tố gian nan mà bước vài bước ra sau.

Địch Cảnh đờ đẫn nói: "Ngươi chói mù mắt ta."

38. Chương 37: Quán Quân

Ngoài Địch Cảnh ra, không ai biết tinh thần lực Diệp Tố giờ phút này đang vô hạn bành trướng, tựa hồ không có hạn mức cao nhất.

Khi Diệp Tố một lần nữa tập trung tinh thần lực đưa vào trong cơ giáp, ẩn ẩn có một cảm giác kỳ diệu, càng thêm tùy tâm sở dục hơn so với lúc trước.

Hắn phát động súng laser, tia laser thô thô một bó, uy lực càng thêm kinh người, hơn nữa hai cây súng laser thời gian làm lạnh ngắn, Diệp Tố lại tinh lực tràn đầy, tia laser như mưa rào mùa hạ, che kín trời đất.

Christine đột nhiên không kịp đề phòng bị laser vừa lúc đánh phải, trị số thương tổn khủng bố kia làm Christine hoảng sợ thất sắc.

Nếu Diệp Tố có thể bảo trì thương tổn này, sau vài phát hắn liền bị loại trừ!

Christine lập tức tập trung toàn bộ tinh thần, nhưng vẫn như cũ không tránh được tình trạng đỡ trái hở phải, tránh né đến chật vật bất kham, so với động tác mô phạm lúc trước quả thực là một trời một vực.

Mà Diệp Tố, càng đánh càng hăng, không biết là do cấp bậc tinh thần lực không ngừng tăng lên hay do dần dần tìm được xúc cảm, công kích càng lúc càng chính xác, Christine đau khổ giãy giụa được mười phút, cuối cùng mang theo không cam lòng mãnh liệt mà bị loại trừ.

Trước khi đi còn kịp nhìn chằm chằm Diệp Tố bằng ánh mắt ăn thịt người.

Người xem đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là đờ đẫn, mọi người không hẹn mà cùng gãi gãi đầu: "Tại sao ta

cảm giác cứ thi đấu nào có cái bàng thính sinh này, kết cục lại không thể hiểu nổi."

Đến cả Christine cũng không sức chống cự mà thua trận, ai còn có thể ngăn cản Diệp Tố?

Địch Cảnh nghiêng đầu híp mắt nhìn nhìn Diệp Tố, ánh sáng tinh thần lực không ngừng sáng lên, còn chưa đạt tới đỉnh điểm.

Trải qua mấy ngày thí nghiệm, Địch Cảnh đã tìm được quy luật biến hóa tinh thần lực của Diệp Tố - trong một ngày biến hóa theo hình ngọn núi. Sáng sớm thấp nhất, sau đó dần dần tăng cao, mà lúc chính ngọ 12 giờ sẽ đạt tới giá trị đỉnh phong trong ngày, lúc sau lại bắt đầu giảm xuống, đến chạng vạng thời điểm mơ màng sắp ngủ, tinh thần lực gần như tiếp cận 0.

"Tranh thủ đang lúc đỉnh cao giải quyết thêm vài người!" Địch Cảnh nói, nhanh chóng thao tác cơ giáp bay về phía những điểm trắng trên máy rà quét.

Tiếp theo là Diệp Sùng Tuyết, nàng cũng giống Christine, tính toán lấy bất biến ứng vạn biến, hoặc là trực tiếp đợi trường học can thiệp, không nghĩ tới một âm thanh rầm rầm vang lên, Địch Cảnh cùng Diệp Tố xuất hiện trước mặt nàng.

Diệp Sùng Tuyết giật mình không nhỏ, dưới một kích của Diệp Tố, sau khi nhìn thấy giá trị thương tổn kia liền từ bỏ giãy giụa.

"Hai người các ngươi một người điền bảng câu hỏi cho ta, ta liền tự động nhận thua, không lãng phí tinh thần lực của các ngươi, thế nào?"

"Thành giao!"

"Hảo. Nếu các ngươi dám đổi ý, ta liền báo lên hiệu trưởng, các ngươi đùa giỡn ta!" Diệp Sùng Tuyết giơ giơ mi, không rảnh chơi trò tâm cơ, trực tiếp rời khỏi.

Địch Cảnh mở ra cơ giáp tiếp tục tìm kiếm mục tiêu kế tiếp.

Diệp Tố nói: "Nàng hảo dứt khoát."

"Biết sự không thể liền sáng suốt lựa chọn tình huống tốt nhất cho mình." Địch Cảnh thập phần tán thưởng nói, "Diệp Sùng Tuyết chính là một người sáng suốt, bất luận đối phó với địch nhân hay chính mình, nên ra tay sẽ không do dự."

Diệp Tố nghĩ nghĩ, có chút không tán đồng: "Không thử thử xem sao? Vạn nhất có cơ hội chuyển mình thì sao?"

“Cái này còn phải xem điểm nhìn của mỗi người, người ánh mắt hẹp hòi thì bảo là nhu nhược, người ánh mắt cao xa thì bảo là sáng suốt.” Địch Cảnh nói, “Thực hảo, có ngay cái ví dụ, cho ngươi xem cái gì gọi là không sáng suốt.”

Norman híp mắt thấy giữa không trung bay tới một ưng hình cơ giáp, dám bay trên dung nham sâu mười mấy mét, giữa biển tia chớp dày đặc như võng, không phải tìm chết chính là có tài năng, hiển nhiên, Địch Cảnh cùng Diệp Tố là loại người sau.

“Cho ngươi một cơ hội đầu hàng, nếu tinh thần lực bị thương liền không tốt.”

“Học trưởng thật đúng là đủ kiêu ngạo a.”

Norman tuổi trẻ khí thịnh sao có thể nghe lọt lời Địch Cảnh, lập tức không quan tâm mà triệu hồi ra cụ tượng hóa vũ khí - boomerang, thuộc một trong những loại phi tiêu cỡ lớn, nếu trên đường bay ra không công kích trúng mục tiêu sẽ quay trở về theo hình cung vào tay chủ nhân.”

“Ai.” Địch Cảnh thập phần bất đắc dĩ mà thở dài, đối Diệp Tố nói: “Thấy chưa, tinh thần lực hắn không đủ thuần túy mà còn triệu hồi cụ tượng hóa vũ khí, không phải tìm chết sao? Kể cả ngươi không công kích hắn, cũng sẽ bị sét đánh, lúc đó tinh thần lực bị tổn hại lại phải mất tiền chữa trị, cần thiết sao?”

Diệp Tố:……

Khi hai người nói chuyện, Norman đã ném boomerang tới, góc độ xảo quyệt mà lao về phía chiến ưng. Nhưng Norman rốt cục vẫn chỉ là tân sinh năm nhất, Địch Cảnh không chỉ có thể nhìn được quỹ đạo nhờ con mắt thứ ba, mà còn có nhiều hơn hắn thời gian hai năm học, khả năng nắm chắc thời cơ không thể so sánh với nhau.

Chỉ thấy Địch Cảnh không chút hoang mang mà thao tác cơ giáp, tùy ý boomerang sát dưới bụng chiến ứng mà cọ qua.

Diệp Tố: “Ngươi nhất định là đang khiêu khích.”

“Không, ta đang dạy học đệ làm người thế nào!”

Norman thấy một kích thất thủ, tức giận đến cắn răng, tiếp tục đợi thời điểm ít tia chớp để công kích.

Địch Cảnh mèo vườn chuột mà trốn tránh, không để Diệp Tố động thủ, “Nhận thua đi, lần sau không có vận may tránh được tia chớp như vậy a.”

“Không có cửa đâu!” Norman thở phì phì, boomerang trong tay vừa bay ra, lại gặp tia chớp hạ xuống, vừa vặn đánh trúng.

Norman nhanh chóng thu hồi vũ khí, nhưng tay vẫn run rẩy không ngừng, hiển nhiên bị thương không nhẹ.

"Ai." Địch Cảnh lại thở dài, "nói với Diệp Tố," giải quyết hắn đi, bằng không với cái kiểu tính tình quật cường này không biết tự mình hại mình đến lúc nào. "

Diệp Tố nhìn cũng không đành lòng, liền vội vàng tiễn bước Norman đang phẫn nộ vô cùng.

Tiếp theo gần như không gặp phải trở ngại gì, gặp thần sát thần, ngộ Phật sát Phật. Tuy cũng có mấy tên mắt không tròng định hối lộ Địch Cảnh và Diệp Tố, lấy tiền còn chưa tính, cư nhiên còn lấy sắc đẹp.

Diệp Tố nhìn thấy Mạc Duệ khống chế cơ giáp làm một động tác "gợi cảm" một tay chống gối, một tay vỗ ngực, cả kinh mà run run, mấy tia laser liền như hắt nước mà đổ qua.

Địch Cảnh tấm tắc: "Có điểm lãng phí a."

Diệp Tố: "Rửa mắt."

La Thành vẫn đang ngồi xổm ở miệng núi lửa, cùng Trương Diêu Phong, mập mạp ba người mắng Hỏa thần đội đến miệng khô lưỡi khô.

"Trở lại." Trương Diêu Phong thanh thanh giọng nói, "Lão bà ta cùng Diệp Tố sao lâu như vậy chưa nói gì?"

"Không phải đang châu thai ám kết đi!" Mập mạp hoảng sợ nói, "Không cần a, Diệp ca là của ta!"

"Lăn sang một bên đi!" Trương Diêu Phong mắng, tiếp theo thật cẩn thận mà hô, "Lão bà? Tam mắt oa? Địch Cảnh? Honey?"

Không ai đáp lại.

La Thành sắc mặt có chút mất tự nhiên: "Gặp phải nguy hiểm?"

"Đừng miệng quạ đen!" Trương Diêu Phong còn định nói cái gì, bỗng nhiên nghe thấy nữ âm máy móc vang dội truyền khắp toàn bộ đấu trường.

"Thi đấu đã kết thúc, bản đồ mô phỏng triệt tiêu sau mười giây, thỉnh các bạn học làm tốt chuẩn bị rời sân đấu, mười, chín, tám……"

Trương Diêu Phong vẻ mặt ngọa tào: "Tại sao đã kết thúc rồi? Chúng ta vẫn còn ở đâu!"

"Không phải là hệ thống bị núi lửa chơi hỏng rồi đi?" Mập mạp oán trách nói, "Tại sao một chút cũng không chịu nổi lăn lộn?"

Có khó hiểu thế nào, lúc này cũng không có thời gian cho bọn họ tìm hiểu, chỉ có thể nhanh chóng rời đi, thối lui xuống tầng hầm.

Thí sinh dự thi một lần nữa được đưa đến quảng trường dưới chủ khán đài.

Trật tự lần này hỗn loạn như bầy kiến trong bát nước sôi, phần lớn người đều đang khó tin mà phất tay lắc đầu, ngữ khí phẫn nộ như muốn xông lên đài túm cổ áo hiệu trưởng mà hỏi cho ra nhẽ, còn có một bộ phận người mờ mịt trừng mắt, họ là những người bị dung nham vây khốn. Thật ra chỉ có một vài người nhìn qua tựa hồ biết cái gì, tỷ như Hỏa thần đội tức giận bất bình, tỷ như Christine vẻ mặt âm u, cắn cắn môi, da người phương Tây trắng lại nổi lên gân xanh thập phần rõ ràng.

Xem bộ dáng này của hắn, cho dù Trương Diêu Phong không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng vẫn vui sướng khi thấy người gặp họa.

Lại tỷ như Diệp Sùng Tuyết bình tĩnh, dù bận vẫn ung dùng mà cùng Địch Cảnh và Diệp Tố làm cái thủ thế đêm nay có hẹn.

Trương Diêu Phong xem xong mặt liền xú, tiếp đó lại thấy Địch Cảnh cùng Diệp Tố thế nhưng thập phần vui vẻ mà đập tay, bầu không khi thân mật như vậy mà không ho he gì cho các thành viên khác của đội, giữa bọn họ có gì giấu diếm!

Trương Diêu Phong trồi lên mặt nước: "Lão bà, đã xảy ra chuyện gì? Tại sao rất lâu không nghe thấy ngươi và Diệp Tố a? Ta đều lo lắng ngươi muốn chết ~"

Địch Cảnh nghiêng nghiêng đầu, Trường Diêu Phong tự động bổ não thêm một cái liếc xéo mắt.

"Chuyện là thế nào a?" La Thành nhìn quanh bốn phía, không kiên nhẫn nói.

Địch Cảnh cùng Diệp Tố liếc nhau, im lặng không nói.

"Lão bà……" Trương Diêu Phong vẻ mặt đau khổ, "Ngươi không thể đứng núi này trông núi nọ a!"

Diệp Tố nhấp khóe miệng cười trộm, kết quả vừa quay đầu nhìn phía chủ khán đài, thấy Hàn Nghiệp tựa hồ đang nhìn sang bên này, vội vàng thu hồi tươi cười, ngẩng đầu ưỡn ngực, khí thế dâng trào.

Kỳ hiệu trưởng đúng lúc đứng dậy, ồn ào lập tức dừng lại, rất nhiều người đều cấp bách cần một lời giải thích.

"Thi đấu cơ giáp hữu nghị lần thứ 352 của Hoa Đô Đại học viên mãn hạ màn, chúc mừng La Thành, Địch Cảnh, Diệp Tố, đoàn đội sáu người Thần chi đội đạt được quán quân…"

Kỳ hiệu trưởng còn chưa nói xong, đám người phía dưới đã bùng nổ, cảnh tượng gần trăm người ồn ào nhốn nháo xem thực đồ sộ.

La Thành, Trương Diêu Phong, mập mạp, Kỷ Gia Duyệt đều là sửng sốt: "Không khoa học……"

Kỳ hiệu trưởng hơi nhíu mắt, đôi tay nhẹ nhàng vỗ xuống, khí thế nháy mắt không giận mà uy, lập tức kinh sợ một đám nhãi con.

"Ta biết các ngươi nghi hoặc cái gì, hiện tại mời chỉ huy trưởng H0036 quân Hàn Nghiệp thiếu tá bình luận trận đấu vừa rồi, vì các ngươi giải đáp nghi vấn, giải thích nghi hoặc."

Hàn Nghiệp nện bước vững vàng mà đi đến phía trước khu chủ khán đài, thanh âm hắn xuyên thấu qua microphone truyền khắp toàn bộ đấu trường.

"Thực vinh hạnh được mời tới quan sát trận đấu này, qua thi đấu ta thấy được phong cách học tập ngạo nghễ của học sinh Hoa Đại, cảm ơn một hồi xuất sắc biểu diễn của các ngươi."

Xuất sắc sao……. Không cảm thấy. Rất nhiều người âm thầm phun tào, đến bây giờ bọn họ còn xem không hiểu, đầy đầu mờ mịt.

Hàn Nghiệp hơi hơi mỉm cười, thập phần hiểu rõ tâm lý này đó của đám học sinh, trực tiếp tiến vào vấn đề chính: "Ngay từ đầu trận đấu, quyết sách của cả mười ba đội ngũ đều rõ ràng, vô luận chính xác hay không, thái độ quả cảm đều đáng được tán dương……"

Màn hình lớn bên cạnh hắn phối hợp mà chiếu lại cảnh tượng trận đấu, Hàn Nghiệp lựa chọn sử dụng mấy tình huống có tính đại biểu để giảng giải.

"Tại đây, đội ngũ La Thành quyết định từ bỏ đội viên là một lựa chọn sáng suốt." Hắn chỉ vào Diệp Tố đang đi gian nan trong màn hình, Diệp Tố phía dưới nghe được liền xấu hổ muốn chui xuống đất.

"Phần lớn thời điểm hành động theo cảm tình chỉ có thể phản tác dụng, không có bất luận hiệu quả gì. Các ngươi còn trẻ, chưa trải qua tai biến lớn, không cách nào lý giải được. Nhưng ta hy vọng từ lịch sử, từ trưởng bối học được những đạo lý này, mà không phải tự mình thể nghiệm."

Tiếp theo tới một màn đám người La Thành cùng Christine hỗn chiến.

"Các ngươi kỹ xảo, ý thức đều thực không tồi, bản đồ Lôi Bạo tinh có rất nhiều hạn chế, khiến các ngươi vô pháp phát huy toàn bộ thực lực, nhưng chỉ ngần này cũng đủ nhìn ra tiềm lực cùng nỗ lực của một người,

ta tin tưởng kết quả thi đấu sẽ không có sự bất công." Hàn Nghiệp nói có chút thong thả ung dung, nhưng lại tự tự leng keng*, đầy sức cuốn hút cùng thuyết phục, nói mà một đám thiếu niên phía dưới đều mạc danh hưng phấn, đương nhiên, trừ bỏ La Thành vẻ mặt khó chịu.

**gốc là : tiếng đàn/ngọc/chuông kêu.*

Kế tiếp, hình ảnh chuyển tới cơ giáp Diệp Tố cả người run rẩy bỗng nhiên trở thành cảnh tượng vô cùng đạm nhiên không sợ tia chớp, rất nhiều người nhìn thấy đều ngừng lại hô hấp, đúng là bắt đầu từ cái chuyển biến này, thi đấu tựa như con ngựa hoang thoát cương chạy khỏi nhận thức của tuyệt đại đa số mọi người.

Hàn Nghiệp nói đến đây, cũng hơi hơi tạm dừng trong chốc lát, ánh mắt trở nên ý vị thâm trường.

Hắn phản ứng càng khiến người xem phía dưới để tâm, không tự giác nhìn chằm chằm màn hình lớn.

"Vị đồng học này, tài học cơ giáp không lâu, thao tác thập phần mới lạ, hẳn là muốn luyện tập thêm."

Mọi người toàn bộ nghiêng đầu xem Diệp Tố, biểu tình có điểm khó lòng giải thích.

Diệp Tố:……

"Nhưng……" Hàn Nghiệp nói, người phía dưới đều biết thời điểm sự thật hé lộ đây rồi, vội vàng nhướn đầu xem Hàn Nghiệp, "Tinh thần lực của hắn thực thuần túy. Cũng chứng thực lý luận của nhà khoa học nổi tiếng Pald nhiều năm về trước: Tinh thần lực thuần túy có thể ngăn cách năng lượng. Điểm này kỳ thực có dấu vết lưu lại, các ngươi đều biết Phương Cảm trung tướng, tinh thần lực của hắn có thể ngăn cách năng lượng lôi điện, nhưng cũng không phải ngăn cách hoàn toàn, chỉ có thể khiến năng lượng suy yếu đến trình độ không ảnh hướng tới hành động. Hôm nay, thấy được vị đồng học này, ta cảm thấy thực vui mừng, đây là một đột phá trọng đại trong lĩnh vực tinh thần lực của nhân loại, tinh thần lực chúng ta một ngày nào đó, không những có thể cách điện, phóng xạ, trọng lực,… hết thảy năng lượng hữu hình, vô hình đều có thể ngăn cách, như vậy, vũ trụ đối với chúng ta, liền không hề đáng sợ."

39. Chương 38: Chiến Ý

Thân thể nhân loại gầy yếu, mà đến tận bây giờ, trong vũ trụ có quá nhiều nơi vô pháp thăm dò, những vật khó lòng phòng bị có thể dễ như trở bàn tay mà cướp đi sinh mệnh họ, nên kỹ thuật khoa học của nhân loại đại đa số đều đổ hết tinh lực vào các thiết bị di chuyển trong vũ trụ, mặc dù vậy, nhưng vẫn thường xuyên phát sinh sự cố trong vũ trụ, nguyên nhân là do tinh cầu phóng xạ bạo động, phóng xạ hỗn độn dễ như trở bàn tay liền đột phá lồng phòng hộ của tinh hạm.

Nếu tinh thần lực thực sự có thể ngăn cách phóng xạ, khả năng sinh tồn của nhân loại trong vũ trụ sẽ được đề cao nhiều lần. Nếu gặp phải chiến tranh quy mô lớn, tỉ lệ binh lính sống sót cũng sẽ tăng mạnh, đối với Nhân tộc mà nói, ý nghĩa phi phàm.

Hàn Nghiệp mang theo chờ mong nói: "Hy vọng các ngươi có thể tích cực rèn luyện độ tinh khiết tinh thần lực, sớm ngày đạt tới tinh túy, mọi việc đều sẽ thuận lợi."

Dưới khàn đài đều là một đám thanh thiếu niên thanh xuân nhiệt huyết, cơ hồ trong lòng mỗi thiếu niên đều có một cái mộng làm anh hùng, vừa nghe thấy Hàn Nghiệp nói như vậy, liền nắm chặt quyền, hận không thể lập tức tan cuộc đi rèn luyện độ tinh khiết tinh thần lực, không luyện ba ngày ba đêm không dừng lại!

Hàn Nghiệp nói tuy nhẹ nhàng bâng quơ, nhưng trên thực tế muốn độ tinh khiết tinh thần lực đạt tới độ cao của Diệp Tố có thể nói là thiên phương dạ đàm *(truyện nghìn lẻ một đêm),* không thấy Phương Cảm cũng chỉ miễn cưỡng ngăn cách được lôi điện sao? Nhưng người trẻ tuổi, nhiệt huyết lại xúc động, có một loại tự tin mù quáng, cảm thấy trên thế giới này mình nhất định là người đặc biệt, nhất định có thể làm được sự tình người khác không làm được.

Kỳ hiệu trưởng thấy thế, thế nhưng vui mừng cười. Niên đại trước mắt đều lấy cấp bậc tinh thần lực mà đánh giá thực lực, rất nhiều người đã xem nhẹ rèn luyện độ tinh khiết tinh thần lực, cho dù những năm gần đây có không ít các nhà khoa học cường điệu độ quan trọng của độ tinh khiết tinh thần lực, nhưng chỉ cần chế độ khảo hạch một ngày không thay đổi, mọi người liền một ngày khó mà chú trọng độ tinh khiết tinh thần lực, giống dự thi khảo thí, tiêu chuẩn tương đương với gông cùm xiềng xích. Nhưng nghịch lý là, kỹ thuật khoa học nhân loại hữu hạn, chưa dụng cụ nào có khả năng đo lường độ tinh khiết tinh thần lực, mà không có tiêu chuẩn xác thực thì không thể đưa vào khảo hạch được, bộ giáo dục vì thế đều sầu đến rụng tóc.

Hiện tại, Hàn Nghiệp nói dăm ba câu đã kích phát được quyết tâm rèn luyện tinh thần lực của bọn họ, đợi đến khi truyền thông đưa bình luận của Hàn Nghiệp về Diệp Tố ra ngoài ánh sáng, tuyệt đối sẽ dẫn phát một phong trào rèn luyện độ tinh khiết tinh thần lực, bộ giáo dục lại mượn lúc này thi hành một phen chính sách cổ vũ, đợi đến lúc đại đa số người thấy được chỗ tốt của đề cao độ tinh khiết tinh thần lực, chậm rãi nâng cao tầm quan trọng của nó liền không thành vấn đề.

Cũng có vài người đem ánh mắt nghi hoặc đặt trên người Diệp Tố, tinh thần lực người này tại sao có độ tinh khiết cao như vậy? Rõ ràng động tác điều khiển cơ giáp của hắn còn thô ráp, không biết từ góc xó xỉnh nào nhảy ra, chẳng lẽ là người thực vật?

"Ngươi không phải là người thực vật đi?" Kỷ Gia Duyệt thốt ra tiếng lòng rất nhiều người.

Diệp Tố nâng tay che ánh sáng trước mặt.

"Người thực vật này không phải là người thực vật*." Địch Cảnh nhận ra suy nghĩ của bọn họ khác nhau, liền giải thích.

**Người biến từ thực vật, và người sống thực vật.*

Kỷ Gia Duyệt rối rắm mà đổi thành khẩu ngữ thông dụng: "Chính là thực vật biến thành người."

Diệp Tố:……

"Thực vật còn có thể biến thành người sao!" Diệp Tố thanh âm đề cao, một vòng người xung quanh đều nhìn hắn chằm chằm, hắn xấu hổ cười cười, thấp giọng hỏi: "Người thực vật nói chuyện như thế nào?"

Mọi người đều quen Diệp Tố là cái tiểu bạch, Trương Diêu Phong giải thích: "Người a, cũng là tạo thành từ nguyên tử, thực vật cũng tạo thành từ nguyên tử, chỉ cần tế bào thực vật thay đổi kết cấu một chút, liền biến thành kết cấu tế bào con người, không phải có thể biến thành người sao."

Diệp Tố nghe được có chút ngây dại, nói như vậy cũng không sai, ở thế giới hiện thực của hắn, có thể thông qua thay đổi hạt nhân nguyên tố mà biến một nguyên tố này thành nguyên tố khác, nhân loại dùng biện pháp này tạo ra rất nhiều nguyên tố nhân tạo mới."

Nhưng mà! Một loại nguyên tố thay đổi có thể so sánh với việc từ thực vật biến thành người sao? Thân thể con người cấu tạo phức tạp, hơn nữa tư tưởng mới là quan trọng nhất, cái này cũng có thể thông qua thay đổi nguyên tố mà tạo ra được sao? Cũng quá huyễn huyễn đi!

"Đương nhiên không đơn giản như vậy." Trương Diêu Phong nói, "Một loại thực vật tiến hóa thành người cần thời gian hơn một ngàn năm, thậm chí hơn một vạn năm, còn cần thiên thời địa lợi nhân hòa. Thứ nhất, thiên thời chính là địa phương nơi thực vật này mọc phải có hằng tinh nguồn sáng lớn, có thể để thực vật hấp thu ánh sáng chứa năng lượng mà thong thả thay đổi kết cấu tế bào; tiếp đến là địa lợi, bản thân tinh cầu thực vật sinh trưởng cùng cần có năng lượng phong phú, nhưng chỉ thiên thời, địa lợi cùng xuất hiện thôi đã không có khả năng. Tinh cầu nào có tài nguyên phong phú phần lớn đều bị các chủng tộc lớn khai phá hết rồi, làm gì còn thực vật nào có thể an an tĩnh tĩnh không bị quấy rầy mà chậm rãi chuyển đổi kết cấu tế bào đâu, hơn nữa tế bào thực vật muốn chuyển đổi cũng cần sinh mệnh làm "vật mẫu", có nghĩa là thực vật có thể biến thành người phải sinh trưởng ở địa phương có sinh mệnh trí tuệ, "nhân hòa" quả thực chính là một nghịch lý. Cho nên ví dụ thực vật biến thành người đã ít lại càng ít, hơn nữa thực vật sau khi biến thành người cũng không có đặc thù gì, cấp bậc tinh thần lực giống người thường, có cao có thấp, Cảm thái lại phần lớn thuộc loại hình nhu hòa."

Kỷ Gia Duyệt bổ sung: "Đặc thù duy nhất chính là tinh thần lực của người thực vật đều tương đối thuần túy, đại khái là do bọn ho đã trải qua thời gian dài chuyển đổi kết cấu thân thể, vô tri vô giác mà rèn luyện, hơn nữa bọn họ hầu như đều thực đơn thuần, không rành thế sự, cho nên có thể bảo trì sự thuần túy. Bất quá, nếu bọn họ nhiễm tật xấu gì, độ tinh khiết cũng sẽ giảm xuống."

"Như vậy a…" Trước mắt Diệp Tố lại mở ra cánh cửa tới một thế giới mới, cảm thấy rất giống tiểu thuyết miêu tả thực vật tu yêu, đều cần hấp thu "tinh hoa thiên địa", Tôn Ngộ Không là từ cục đá nhảy ra, cũng không nhất định là lời nói vô căn cứ. Có lẽ từ rất lâu về trước, thực vật biến thành người vẫn luôn tồn tại, trong lúc vô tình bị người nhìn thấy lại bởi vì ngoài lý giải thường thức mà bị yêu hóa, thần hóa.

Diệp Tố cúi đầu nhìn bàn tay mình, hoa văn rõ ràng phức tạp, cảm giác máu thịt thập phần rõ ràng, "Ta đại khái không phải người thực vật đi."

"Kể cả có là người thực vật, cũng không có tinh thần lực thuần túy như ngươi." Địch Cảnh bĩu môi, cũng không biết là ghét bỏ hay thán phục.

“Mặc kệ là cái gì, ngươi đã là một đội viên của Thần chi đội, phải cùng chúng ta không rời không bỏ a!” Trương Diêu Phong ý vị thâm trường mà vỗ vỗ vai Diệp Tố, “Mặc kệ ai tới đào góc tường, ngươi đều nhất định phải kiên trì không bị dụ dỗ a!”

Diệp Tố đang định nói gì lại thấy Hàn Nghiệp trên khán đài nhẹ giọng khụ một cái, hắn theo bản năng nhìn qua, phát hiện ánh mắt Hàn Nghiệp như có như không đảo qua hắn cùng đám người Trương Diêu Phong, tức khắc cảm thấy Hàn Nghiệp tựa như lão sư phát hiện học sinh cao trung làm việc riêng trong giờ, Diệp Tố xấu hổ không chịu nổi, vội vàng xụ mặt, làm bộ nghiêm túc nghe giảng.

“Hỏa thần đội cảm giác với địa hình tương đối nhạy bén, hiểu được tùy cơ ứng biến mà mượn địa hình phát huy tốt ưu thế, nhưng các ngươi nắm bắt thời cơ lại chưa đủ tinh chuẩn.” Hàn Nghiệp phân tích biểu hiện sáu người Hỏa thần đội, “Các người khiến núi lửa bạo động quá sớm, hẳn nên chờ đến khi những người trong vòng vây đấu đến sức cùng lực kiệt, lưỡng bại câu thương, đến lúc đó thương tổn do dung nham núi lửa gây ra tuy nhỏ cũng có thể tạo thành thương tổn trí mạng với bọn họ, mà không phải như hiện tại, chỉ hạn chế hành động mà không tạo thành uy hiếp sinh mệnh, ngược lại lại may áo cưới hộ người khác.”

Một đám người Hỏa thần đội hổ thẹn mà cúi đầu, bọn họ có thể nói đã trải qua tình thế băng hỏa lưỡng trọng thiên, nguyên bản không ôm chờ mong gì, lại đột nhiên phát hiện địa hình có thể phát huy ưu thế của mình, không khỏi vui mừng quá đỗi, cho rằng chính có khả năng từ đây bước lên đỉnh cao nhân sinh, lại không nghĩ rằng tưởng tượng tốt đẹp là thế nhưng kết cục vẫn bị người ta loại bỏ, mà lại trực tiếp, dứt khoát, tàn bạo như vậy.”

Bọn họ cảm thấy thính phòng rộng lớn hẳn đang tràn ngập cười nhạo ác ý, bọn họ tựa như một trò đùa bị người ta xoi mói, mà đầu sỏ gây tội — Diệp Tố, lại làm bộ không liên quan đến mình, một ánh mắt cũng lười bố thí cho bọn hắn.

Thù này không báo không phải quân tử!

Diệp Tố biết suy nghĩ của họ nhất định sẽ dở khóc dở cười, hắn hiện tại nào dám tùy ý nhìn lung tung xung quanh, luôn có ảo giác Hàn Nghiệp luôn nhìn chằm chằm mình, có lẽ mỗi người chột dạ đều cảm giác như vậy đi, dù sao Diệp Tố cũng chột dạ vô cùng, cũng không biết Hàn Nghiệp sẽ đối đãi hành vi không nghe lời đi học trung học mà chạy tới đại học của hắn ra sao.

Mặc kệ Diệp Tố trong lòng bồn chồn thế nào, Hàn Nghiệp sắc mặt thật ra phảng phất như không quen biết Diệp Tố, từ đầu đến cuối đều khách quan mà sắc bén phân tích trận đấu, bao gồm cả khẳng định Christine huấn luyện tránh né, khẳng định lựa chọn sáng suốt của Diệp Sùng Tố, cùng với không xem trọng hành vi triệu hồi cụ tượng hóa vũ khí của Norman, “Lượng sức mà đi.”

Norman vốn đang nổi nóng không phục, thế nhưng trước mặt mọi người, phản bác lại Hàn Nghiệp, cao giọng hô: “Chẳng lẽ gặp phải chục tỷ Trùng tộc cũng muốn lượng sức mà đi sao? Nhân loại chúng ta đây chẳng phải đều thành rùa đen rút đầu?”

La Thành phụ họa mà cười lạnh một tiếng, Trương Diêu Phong sợ tới mức chạy nhanh tới che miệng hắn.

Hàn Nghiệp không sinh khí, nói: "Đương nhiên phải lượng sức mà đi. Nhưng là lượng sức mà đi chứ không phải lùi bước, vì đối mặt với Trùng tộc, lùi bước chính là tử lộ, đây cũng là một loại cân nhắc. Lượng sức, lượng *(cân nhắc)* chính là hậu quả ngươi kiên trì, cũng là hậu quả lùi bước."

Norman á khẩu không trả lời được, sự thật rõ ràng mà tát mặt hắn, hắn kiên trì cũng không tạo ra được bọt sóng nhỏ nào đã bị khai trừ, nếu Địch Cảnh, Diệp Tố tâm địa âm u một chút, tùy ý để hắn ở biển lôi điện đấu đá lung tung, tinh thần lực chắc chắn đã bị thương.

Hàn Nghiệp cười cười nói: "Các ngươi là những người trẻ tuổi xuất sắc của một thế hệ, trên lưng gánh vác tương lai của Nhân tộc, là lực lượng tiên phong chống lại Trùng tộc, hy vọng của triệu triệu Nhân tộc đều đặt trên người các ngươi. Các ngươi còn nhỏ, cho nên hiện tại được phép mắc sai lầm, nhưng một khi phạm phải nhất định phải sửa, nếu sửa kịp có thể trong chiến dịch tương lai thay đổi số phận mấy trăm vạn người. Sứ mệnh giúp người ta có được dũng khí, nên đừng ngại xem trọng chính mình một chút, đem chính minh trở thành đại nhân vật, đại nhân vật làm sao có thể phạm sai lầm? Nhân tộc đều dựa vào các ngươi đến cứu vớt."

Phía dưới vang lên một trận cười, nhưng chính những gương mặt non nớt tươi cười đó biểu tình càng lúc càng ngưng trọng.

"Nguyện trăm năm sau, bia công huân có thể khắc đầy tên các ngươi." Hàn Nghiệp nói, nâng tay lên chào theo nghi thức quân đội, lưng thẳng tắp.

Đấu trường một mực chăm chú an tĩnh.

Kỳ hiệu trưởng theo sau, hướng một đám học sinh trẻ tuổi cúi chào, là chờ mong, lại càng là ủy thác.

Đây là một loại tín hiệu, nhóm lãnh đạo ở chủ khán đàn sôi nổi đứng dậy, cúi chào.

Học sinh phía dưới sau một lúc ngốc lăng, cũng tự động giơ tay lên, chào chẳng chuẩn nghi thức quân đội chút nào, nhưng cánh tay đều đồng dạng banh thẳng tắp, mặt ngẩng cao.

40. Chương 39: Hàn Nghiệp

Trận thi đấu hạ màn trong một bầu nhiệt huyết sôi trào.

Hàn Nghiệp cùng ban lãnh đạo đều đi rồi, học sinh vẫn còn đang đắm chìm trong một bầu không khí mạc danh kỳ diệu, khó có thể tự kềm chế.

Thẳng đến khi người xem cũng sôi nổi rời đi, thanh âm ầm ĩ mới kéo bọn họ từ mộng tỉnh lại.

“Cái kia……” Trương Diêu Phong nói, “Ta cảm giác Hàn thiếu tá không giống cái người nhu nhược a?”

Diệp Tố: “Ta cũng……”

La Thành cười nhạo một tiếng: “Nói dễ nghe cũng vô dụng, làm không được chính là cái người nhu nhược!”

“Chúng ta thắng cũng đừng thảo luận đề tài mẫn cảm như vậy.” Kỷ Gia Duyệt hoà giải, “Hiện tại ngẫm xem chúc mừng như thế nào đi? Ăn một bữa thật to?”

Địch Cảnh mang lên kính râm, đẩy đẩy: “Lần này ăn có chút khẩu vị.”

Trương Diêu Phong bỗng nhiên thở dài một tiếng, Christine trong lúc đó tiến đến gần, ngoài cười nhưng trong không cười mà nói: “Chúc mừng a.”

La Thành lạnh lùng mà liếc nhìn hắn một cái.

“Nói chuyện không cần giấu giếm tâm tư.”Địch Cảnh dõng dạc nói, “Cho ngươi một cơ hội, nếu tâm lý không cân bằng được có thể mời chúng ta ăn cơm phát tiết một chút.”

Christine khóe miệng vừa nhếch, từ kẽ răng bài trừ thanh âm: “Vận khí không tốt mà thôi, thua cũng không có vấn đề gì.”

Ý ngoài lời chính là La Thành bọn họ có thể thắng toàn dựa vào vận khí.

La Thành mắt trợn trắng: “Đợi lát nữa, trước không vội ăn cơm, đi mua xổ số.”

“Ngươi chừng nào thì mê thượng đánh bạc?”

La Thành trào phúng mà cười cười: “Ta vận khí tốt như thế này mà không mua xổ số thì thực có lỗi với bản thân.”

Christine đối tượng bị trào phúng lại nhẹ nhàng cười cười, có thâm ý khác mà nói: “Sắp lên năm tư rồi, lúc đó sẽ không chơi cái ngoạn ý đóng vai gia đình này nữa, phải đao thật kiếm thật đối mặt Trùng tộc, hy vọng vận khí các ngươi mãi mãi tốt.”

La Thành lập tức khiêu khích mà nhướng mày: “Nắm tay ta đã gấp không chờ nổi, muốn đấm bẹp mũi ngươi.”

“Bởi vì mũi hắn cao hơn ngươi sao? Nghe nói người mũi cao tính năng lực cũng rất mạnh nga.” Mập mạp

tự nhận hiếm khi hài hước một phen, kết quả phát hiện đồng đội đều nhìn mình như thằng ngốc, vội vàng ho khan hai tiếng: "Các ngươi tiếp tục."

Christine nhìn chằm chằm La Thành một lát, khiến người ta cảm thấy nếu không phải Hoa Đô Đại học cấm cá nhân đánh nhau thì bọn họ đã sớm lao vào.

"Chúc ngươi may mắn." Christine cuối cùng ném lại một câu cho Diệp Tố, cong cong khóe miệng liền xoay người rời đi.

Diệp Tố ngẩn người nói: "Ta cũng rất muốn chém hắn."

"Chờ rèn luyện xong cho ngươi chém đủ." Trương Diêu Phong búng tay một cái, "Hiện tại khiến chúng ta hãy quên đi cái kia tiện nhân…… Lại tới?"

Lời còn chưa dứt, mấy người học viện quân sự ăn mặc chế phục bước đến, nam nhân cầm đầu biểu tình lãnh đạm, đi đến trước mặt La Thành: "Ngươi không tồi."

Thái độ phó cao ngạo này của hắn tức khắc dẫn phát một tràng tiếng cười.

La Thành như vừa nghe truyện cười: "Ta thế nào cũng không cần các ngươi đánh giá."

Nam nhân kia ngoảnh mặt làm ngơ, lại đối Diệp Tố lắc đầu: "Ngươi còn quá non."

Nói xong cũng không đợi Diệp Tố đáp lại liền cùng đám học sinh mặt lạnh học viện quân sự kia trực tiếp rời đi, tựa hồ bọn họ tới chỉ vì khen La Thành một câu.

"Đây là ai a, thật đúng là không hiểu lễ phép." Diệp Tố nghẹn họng nhìn trân trối nửa ngày, kết quả lại phun ra một câu như vậy.

"A." Trương Diêu Phong cười lạnh một tiếng, "Học viện quân sự Kursath, thật đúng là kiêu ngạo hệt như lời đồn. Học viện bọn họ có nam nữ song chiến thần Lý Ngôn cùng Thiên Sóc còn chưa lên tiếng đâu, khi nào đến lượt hắn tỏ vẻ uy phong? Đi, đi ăn cơm, lần này ai tới cũng không quấy rầy được chúng ta, ta đi, dây dưa mãi không xong à?"

Trương Diêu Phong đối với Diệp Sùng Tuyết bất đắc dĩ mà buông xuôi: "Ta nói a, đại tỷ, có chuyện gì về sau lại nói được không? Để chúng ta yên phận ăn bữa cơm khó như vậy sao?"

"Về sau nói cũng đã muộn." Diệp Sùng Tuyết nói, tiếp theo đối La Thành giương mi: "Quán quân đến mời khách a."

"Đúng vậy, mời khách mời khách!" Phía sau nàng, đội viên Súng và Hoa Hồng đều là nữ sinh, nháo đến mức La Thành cũng không mặt lạnh cự tuyệt được.

"Ai nha, đi thôi đi thôi, mời khách thì mời khách!" Trương Diêu Phong thấy Hỏa thần đội định tới ném vài lời tàn nhẫn, liền ý kiến gì cũng chưa nghe, lôi kéo La Thành Diệp Tố nhanh chân rời khỏi đấu trường.

Địa điểm mời khách vẫn ở Hoa Đô đại khách sạn, một nhóm 12 người thêm một cẩu, tất cả đều là soái ca mỹ nữ, người trên đường đi nhìn đến mắt sáng lên.

"Đây là Ha Ha đuổi theo ca ta mười con phố đi." Diệp Sùng Tuyết hữu hảo mà sờ đầu cún Hạo Thiên Khuyển, "Làm tốt a!"

"Ca ngươi thật đúng là… để hắn cách xa lão bà ta một chút." Nhắc tới anh trai Diệp Sùng Tuyết, cái kia Diệp Sơn, Trương Diêu Phong liền giận sôi máu, thế nhưng dám khi dễ Địch Cảnh là người mù, ý đồ lén lút theo dõi hắn, may mắn Ha Ha vẫn là cái cơ linh hộ chủ.

Diệp Sùng Tuyết ngạc nhiên nói: "Hai người các ngươi không phải đã sớm chia tay sao?"

"Lời đồn ở đâu ra?"

Diệp Tố còn không biết Trương Diêu Phong cùng Địch Cảnh thực sự có quan hệ khác, hắn cho rằng Trương Diêu Phong ngày thường thuận miệng lão bà lão bà chỉ là nói giỡn, không nghĩ rằng hai người thực sự có một chân.

Hắn đang định thò mặt qua nghe lén chút chuyện bát quái, lại thấy một nam nhân cao lớn từ đưới cái phía trước nghênh diện đi tới, sắc mặt lạnh lùng, nện bước nhanh. Diệp Tố thấy thế liền nghiêng người, tránh đường cho hắn đi.

Diệp Sùng Tuyết: "Ta nghe Địch Cảnh tự mình nói a?"

Trương Diêu Phong:……

"Lão bà, ngươi không thể đối với ta như vậy!"

Diệp Tố nhịn không được cười, lại bỗng nhiên cảm thấy vai trái phảng phất như bị sắt thép đập phải, lực đạo cường đại làm hắn không có chút sức phản kháng nào, hung hăng mà đẩy hắn ngã ra sau.

Diệp Tố thay đổi sắc mặt, khuỷu tay hắn bị tróc một tầng da thịt, thậm chí lộ ra một chút xương cốt.

Nam nhân kia là cố ý!

"Sao lại thế này?" Mọi người đang vui cười nghe được thanh âm thật lớn đều kinh ngạc quay đầu lại, phát hiện Diệp Tố chật vật ngã trên mặt đất, giãy giụa một lần cư nhiên không có đứng lên.

Diệp Sùng Tuyết cách hắn gần nhất, vội vàng nâng dậy Diệp Tố, kiểm tra một chút cánh tay hắn, thần sắc đột nhiên trở nên nghiêm túc.

Nam nhân lạnh mặt đứng ở một bên trông thực đột ngột.

La Thành nhíu mày nhìn hắn: "Là ngươi đụng ngã hắn?"

Nam nhân kia ngẩng đầu, nhàn nhạt mà nhìn La Thành, bỗng nhiên gợi lên khóe miệng, nói: "Đúng."

"Mắt không mọc sao?"

"Có mọc." Nam nhân kia chỉ chỉ hai mắt của mình, hỏi lại: "Mắt ngươi không mọc sao?"

Nói đến mức này, La Thành bỗng nhiên ý thức được người này không có ý tốt, sắc mặt giận giữ nói: "Xin lỗi!"

Nam nhân kia tựa hồ trào phúng mà cười cười.

Diệp Sùng Tuyết đỡ Diệp Tố tới gần, thấp giọng nói: "Hắn khẳng định là cố ý, cánh tay Diệp Tố trật khớp, chúng ta nhanh lên đưa hắn đi bệnh viện.

Diệp Tố đau đớn khó nhịn mà liếc mắt nhìn nam nhân khoảng ba mươi tuổi kia một cái thật sâu, ghi nhớ bộ dáng hắn. Diệp Tố sống ở cảnh trong mơ chưa từng nghiêm túc, rất nhiều lúc tiểu nhân trêu tức hắn đều cười trừ, bồi La Thành bọn họ đấu cơ giáp cũng là tùy ý, nhưng không có nghĩa là hắn đối chuyện gì cũng một bộ không sao cả. Nam nhân kia ác ý rõ ràng hắn có thể cảm giác được, Diệp Tố tỏ vẻ, hắn tức giận.

"Không phục?" Nam nhân hơi mang trào phúng mà nhìn lại Diệp Tố.

La Thành lập tức ngăn giữa hai người bọn họ, nói với Diệp Sùng Tuyết: "Các ngươi trước hết đưa hắn đi bệnh viện, ta thay hắn đòi cái công đạo."

"Hảo." Diệp Sùng Tuyết đáp, nhưng nghĩ đến người nam nhân trước mắt này không giống người lương thiện, có điểm không yên tâm, liền đem Diệp Tố giao cho Tiểu Mễ các nàng, để các nàng ngồi xe đưa hắn đi bệnh viện, chính mình lưu lại cùng đối phó với nam nhân kia.

Kỷ Gia Duyệt kinh nghi bất định mà nhìn chằm chằm nam nhân một lúc lâu, mới giật mình kêu lên: "Hắn

là Tiết Ưng Vũ!"

Ba chữ Tiết Ưng Vũ vừa thốt ra, La Thành cùng Diệp Sùng Tuyết mặt đều biến sắc, Địch Cảnh, Trương Diêu Phong cùng Mập mạp ba người đều ngẩn ra, tiếp đó cùng song song đứng cạnh La Thành, tựa hồ thập phần kiêng kị Tiết Ưng Vũ.

Diệp Tố thấy phản ứng này của bọn họ, ý thức được người nam nhân này không đơn giản, đối hắn lại không có hảo ý, cắn răng mà nói với Tiểu Mễ: "Đừng vội đi bệnh viện, quan sát tình huống đã."

Tiểu Mễ hẳn là cũng biết Tiết Ưng Vũ, nghe vậy liền gật gật đầu.

Tiết Ưng Vũ mắt đầy hứng thú mà nhìn Kỷ Gia Duyệt, "Nguyên lai ngươi nhận thức ta? Phụ thân ngươi nói cho ngươi?"

"Liên quan gì đến ba ta?" Kỷ Gia Duyệt không thể hiểu được mà nói, "Ngươi cái người đầu tiên bị Hoa Đô Đại học cưỡng chế đuổi học đã sớm thành trò cười trong trường từ lâu! Còn sợ người khác không biết ngươi sao?"

Mà lúc này, phụ thân Kỷ Gia Duyệt đang ở tiệm cơm nhà mình chiêu đãi vị khách đầu tiên của ngày.

"Cà chua xào trứng, nhân gian mỹ vị." Kỷ Xuyên đem một mâm quả Thánh Nữ cùng trứng cút trộn với nhau đặt trước mặt Hàn Nghiệp.

Hàn Nghiệp cúi đầu nhìn thoáng qua, không động đũa, nhanh chóng nói tới mục đích lần này hắn tìm đến Kỷ Xuyên:"Cục trưởng thấy Diệp Tố thế nào?"

"Đừng gọi ta là cục trưởng, ta đã sớm không phải." Kỷ Xuyên bĩu môi, gắp một quả Thánh Nữ đỏ tươi ném vào miệng, "Diệp Tố đứa nhỏ này sao, ta cũng không biết. Tinh thần lực ta đều đã khô kiệt, chỉ có thể mơ mơ hồ hồ có chút cảm ứng, hắn đại khái có điểm khác biệt đi, liền thu lưu hắn. Thế nào? Hắn làm ngươi chấn động?"

Hàn Nghiệp gật đầu: "Độ tinh khiết tinh thần lực của hắn rất cao, có thể miễn dịch lôi điện, hơn nữa cấp bậc, hẳn cũng có điểm đặc biệt." Thời điểm Diệp Tố ở trên đấu trường đối phó Christine biểu hiện ra lực tinh thần không phải cấp B- có thể có.

Kỷ xuyên không có gì ngoài ý muốn mà gật gật đầu, "Trực giác ta quả nhiên vẫn là bảo đao chưa lão a, ha ha ha, nhặt được bảo. Nga, đúng rồi, hài tử kia là một trong ba đứa ngươi đem về từ Nhất Tâm tinh?"

"Ân."

"Vậy ngươi tại sao lại để hắn một người chạy loạn? Nếu không phải gặp được ta, chậc chậc."

Hàn Nghiệp cười: "Lúc ấy ta không ở Hoa Đô, liền bị hắn lơ đãng trốn thoát."

Kỷ Xuyên cười cười, thần sắc bỗng nhiên nghiêm túc, thấp giọng hỏi: "Đó là hắn sao?"

"Cũng chưa chắc lắm." Hàn Nghiệp nói, "Bất quá, báo cáo nghiên cứu cơ giáp Osborne của phụ trợ tư sớm sẽ hoàn thành, đến lúc đó, ta hẳn có thể xác định chính xác."

"Vậy là tốt rồi, kéo dài như vậy." Kỷ Xuyên rất vui mừng, "Chủ tịch gần đây chèn ép Minh Viện thế nào?"

"Càng lúc càng trầm trọng." Hàn Nghiệp than nhỏ một tiếng, "Hiện tại Thượng viện đã phát động chương trình nghị sự phát động chiến tranh với Tát Luân tộc, đợi một nửa Thượng viện thông qua, chấp hành tư có khả năng sẽ bị điều đi, vũ lực Minh Viện sẽ bị đào rỗng, liền tràn ngập nguy cơ."

"Hắn cho rằng hắn có thể khống chế được Minh Viện? Cũng không nghĩ xem nếu Minh Viện bị chính quyền nắm trong tay có thể phát huy được tác dụng nữa hay không? Còn có thể khiến ngoại tộc kiêng kị sao?" Kỷ Xuyên giận tới mức bật cười, "Với tầm mắt cùng lòng dạ hẹp hòi của hắn, không đảm đương nổi vị trí Chủ tịch, càng không đảm đương nổi làm một kẻ độc tài, si tâm vọng tưởng. Bất quá một chiêu này của hắn cũng thực tàn nhẫn, nhân thời kỳ Minh Viện yếu nhất lại đang trưởng thành mà xuống tay, các ngươi lại không thể cự tuyệt thỉnh cầu phái chấp hành tư đi tương trợ, rốt cuộc thì mục đích ban đầu thành lập chấp hành tư chính là trợ giúp quân đoàn chính quy của Nhân tộc, gia tăng tính cơ động của quân đội. Các ngươi nếu cự tuyệt, hắn sẽ lấy cái cớ này ra công kích ngươi."

Hàn Nghiệp cười nói: "Ta đang định gần đây đi Tát Luân ma cách tinh hệ một chuyến."

Tát Luân ma cách tinh hệ, là Tát Luân tộc thông thương tinh hệ.

"Ngươi muốn ngăn cản chiến tranh thảo phạt lần này?"

"Ân." Hàn Nghiệp nói, "Hiện tại Minh Viện chịu không nổi bất luận tiêu hao gì từ chiến tranh."

"Ngươi có kế hoạch gì sao?"

"Có."

Kỷ Xuyên thả xuống tâm tình. Nếu Hàn Nghiệp nói có, vậy nhất định có. Mười hai năm trước, trận chiến ấy, Minh Viện đại bại, hắn thân là chấp hành tư cục trưởng lúc đó tinh thần lực lại hoàn toàn báo hỏng, để chặn miệng những lời chỉ trích của Chủ tịch những người đó, hắn đơn giản từ chức rút lui.

Gánh nặng Minh Viện sớm liền đè trên người Hàn Nghiệp mới thành niên, mười hai năm vừa qua, hắn chưa bao giờ để người ta phải thất vọng.

"Đúng rồi, ngươi cần chú ý Tiết Ưng Vũ nhiều hơn." Kỷ Xuyên không muốn hồi tưởng lại ký ức năm xưa, mới nhắc nhở.

Hàn Nghiệp nghe vậy nhíu mày: "Hắn như thế nào đã trở lại?"

"Để giám thị ta." Kỷ Xuyên cười lạnh một tiếng, "Phỏng chừng hắn đã bị Chủ tịch thu nạp, bị hắn phái tới. Chủ tịch trước sau cho rằng, trận chiến lúc trước ta không chỉ có được manh mối của Mẫu Trùng, cứ nhất định cho rằng ta tư tàng thứ gì ghê gớm, qua lâu như vậy còn chưa từ bỏ ý định. Ta cách khá xa, hắn không yên tâm, ta ở dưới mí mắt hắn, cư nhiên cũng không yên tâm. Này trọng lượng, này trí tuệ, chậc chậc." *(không biết dịch là trọng lượng có đúng không:))))) nhưng mọi người có thể hiểu như ta nè, trọng lượng nhẹ đi 3 cân não vì trí tuệ không có)*

41. Chương 40: Bắt Cóc

Mười năm trước, Tiết Ưng Vũ bị Hoa Đô Đại học cưỡng chế thôi học, nguyên nhân là cố ý đả thương người.

Tiết Ưng Vũ thiên phú còn cao hơn La Thành, cấp bậc tinh thần lực thiếu chút nữa liền đạt tới cấp SS. Cũng có lẽ do hắn là thiên tài hiếm có, hơn nữa bối cảnh gia đình không tồi, từ nhỏ đã dưỡng thành tính cách kiêu căng ương ngạnh, đối với người sở hữu tinh thần lực dưới cấp S - trong mắt hắn đều là con kiến, khinh thường liếc nhìn một cái. Kiêu căng thì kiêu căng đi, xã hội đối với thiên tài liên có kiên nhẫn vượt mức bình thường, nhưng hắn lại càng khiến chuyện trầm trọng hơn, tính cách dần dần vặn vẹo, trở nên cực đoan duy ngã độc tôn, thường xuyên bởi vì một ít lời nói mà vung tay ẩu đả, người bị đánh thường thường chỉ có thể nghẹn khuất trước bối cảnh của hắn.

Thẳng đến lúc thi đấu cơ giáp trong trường, Tiết Ưng Vũ bởi vì bất mãn một thí sinh nào đó trỉ trích hắn, làm trái quy tắc thi đấu, sau khi đối phương đầu hàng vẫn không thuận theo mà tiếp tục tiến hành công kích, trọng tài vài lần thẻ vàng cũng không có tác dụng gì, cuối cùng vẫn là lão sư hệ cơ giáp mạnh mẽ can thiệp mới ngăn cản được Tiết Ưng Vũ, nhưng vị học sinh kia đã hôn mê bất tỉnh, cần tĩnh dưỡng một năm mới hồi phục được, ngay cả lão sư ra tay có phần cố kỵ cũng bị Tiết Ưng Vũ đả thương.

Lúc ấy, Kỳ hiệu trưởng tiền nhiệm chính trực, không nói hai lời, đóng chặt cửa văn phòng, người Tiết gia tới đều không gặp, hạ thông báo, cưỡng chế thôi học Tiết Ưng Vũ, hơn nữa xử phạt lần nãy vĩnh viễn lưu giữ trong hồ sơ của hắn. Quy định Hoa Đô Đại học cấm tự mình tiến hành luận bàn cũng bắt đầu từ đó được nghiêm khắc chấp hành.

Đây là lần đầu tiên từ khi Tiết Ưng Vũ chào đời phải chịu khuất nhục năng nề như vậy, không những không hảo hảo tỉnh táo lại, ngược lại tính cách càng thêm hung ác nham hiểm, đem nguyên nhân mình bị thôi học đổ lỗi cho Hoa Đô Đại học, cả ngày khiêu khích tôn nghiêm trường học, thậm chí sẽ nửa đường chặn đánh học sinh không phải hệ cơ giáp, khiến học sinh hoảng loạn, Kỳ hiệu trưởng tức giận, đem việc này báo cho H quân đoàn.

Tiếp thu án này là Hàn Nghiệp mới tốt nghiệp một năm, hắn sấm rền gió cuốn mà bắt Tiết Ưng Vũ, trừng phạt hắn vĩnh viễn không được vào H quân đoàn.

Tuy còn có các quân đoàn khác, nhưng khi chiêu binh cũng sẽ tham chiếu sổ đen của H quân, đồng dạng sẽ không mướn loại người như Tiết Ưng Vũ, không có quân đoàn nào sẽ ưu ái hắn.

Tiết Ưng Vũ tiền đồ coi như cùng đường.

Tiết Ưng Vũ sau khi được thả ra tâm sinh oán hận, chết cũng không hối cải, thế nhưng định trả thù Hàn Nghiệp, kết quả trả thù không thành lại bị Hàn Nghiệp đánh gãy một chân sau đó tự mình đưa tới Tiết gia.

Tiết gia tức khắc bùng nổ, Hàn Nghiệp chính là người bọn họ tu tám đời cũng không đắc tội nổi, vội vàng cúi đầu khom lưng xin lỗi Hàn Nghiệp, sau đó lập tức đem Tiết Ưng Vũ rời khỏi Hoa Đô tinh đến một góc xó xỉnh nào đó, từ đây, mai danh ẩn tích.

Mà hắn hiện tại, trở lại tâm thần hơn xưa.

Tiết Ưng Vũ khinh thường mà liếc nhìn mấy người xuất sắc Hoa Đô Đại học: "Hoa Đại thật là càng lúc càng rác rưởi, loại trình độ này mà cũng đoạt được quán quân, thật đúng là buồn cười."

La Thành không chút yếu thế mà trào phúng phản bác lại: "Ngươi nói ngươi ngay cả rác rưởi cũng không bằng?"

"Hắc hắc." Tiết Ưng vũ ngoài cười nhưng trong không cười, "Tiểu tử ngươi rất càn rỡ nga, bất quá ta hiện tại đã không còn hứng thú chơi đùa với đám tiểu hài tử các ngươi."

Tiết Ưng vũ khiêu khích mà lắc lắc ngón giữa, xoay người liền đi.

"Ngươi hứng thú chính là đụng vào người không xin lỗi liền đi? Thật đúng là độc đáo a." Địch Cảnh lạnh lùng nói.

Tiết Ưng Vũ quay đầu lại, lông mày nhướn lên: "Các ngươi đây là đang bắt ta xin lỗi? Ha ha ha ha, các ngươi dưới tình huống biết ta là ai mà còn dám bắt ta xin lỗi, nghé con mới sinh không sợ cọp phải không?"

"Ngươi là ai? Chó nhà có tang bị Hàn Nghiệp đánh gãy chân?"

Nhắc tới Hàn Nghiệp, rõ ràng chọc tới Tiết Ưng vũ chân đau, sắc mặt hắn bỗng dưng trầm xuống, thanh âm hơi lạnh từ kẽ răng toát ra: "Hàn Nghiệp? Một kẻ nhu nhược mà thôi, nhiều năm như vậy, cũng không thấy hắn có cái gì tiến bộ."

"Như vậy a." Địch Cảnh mặt không đổi sắc mà uy hiếp nói: "Không biết Hàn Nghiệp thiếu tá biết người nào đó bị trục xuất đi bây giờ lại trở về mưu hại học sinh Hoa Đại sẽ áp dụng hình phạt gì a."

"Yên tâm." Tiết Ưng Vũ âm lãnh cười cười, "Ta sớm hay muộn sẽ tìm hắn nói chuyện nhân sinh, hiện tại sao, thực bất hạnh mà nói cho các ngươi, ta đối với các ngươi nổi lên hứng thú, cho các ngươi một cơ hội, đánh bại ta ta liền xin lỗi."

Diệp Sùng Tuyết giữ chặt La Thành xúc động thiếu chút nữa đã đáp ứng, mang thâm ý mà lắc lắc đầu.

Ý tứ nàng La Thành hiểu, Hoa Đô tinh đồng dạng không cho phép tự mình quyết đấu, nhưng ở thời đại tinh tế thượng võ thành phong trào, nếu cấm vũ lực sẽ bộc phát càng nhiều vũ lực. Nên có một đấu trường công cộng tồn tại, đấu trường công cộng mở ra chuyên môn dành cho những người muốn giải quyết chuyện tư nhân, một khi lên sân đấu, trừ bỏ cấm xuất hiện hiện tượng tử vong, tất cả các hậu quả khác chỉ có thể tự chịu. Nếu thông qua công chứng sẽ xét duyệt, ngay cả sinh tử cũng có thể đem lên đài mà đấu.

Tiết Ưng Vũ thiên phú vốn dĩ đã tốt, hiện tại lại trải qua sinh hoạt mười năm không ai rõ, vô luận kỹ xảo hay tính tàn nhẫn đều không phải La Thành còn đang sinh hoạt ở tháp ngà có thể so sánh được.

Tiết Ưng Vũ thấy Diệp Sùng Tuyết có điểm cố kỵ, khiêu khích nói: "Sợ?"

"Sợ ngươi? Thật là trò đùa." La Thành lập tức cả giận nói, "So liền so, hiện tại liền đi đấu trường!"

Tiết Ưng Vũ khinh thường mà cười cười.

Diệp Tố một bên nghe Tiểu Mễ thì thầm cũng hiểu Tiết Ưng Vũ là người thế nào, cẩn thận suy nghĩ một chút cũng biết La Thành cùng Tiết Ưng Vũ đấu sẽ khẳng định dữ nhiều lành ít, ít nhất tuổi tác đặt ở đó, một cái đại thúc, một cái vẫn còn là tiểu thịt tươi.

"La Thành, đừng đi." Diệp Tố vội lên tiếng ngăn cản hắn.

Tiết Ưng Vũ: "Xem ra hảo tâm của các ngươi bị cô phụ a, đương sự đều không thèm để ý."

Diệp Tố liếc mắt nhìn hắn một cái: "Ai nói ta không thèm để ý? Ta muốn đích thân khiến ngươi phải xin lỗi ta!"

"Ngươi?" Tiết Ưng Vũ phảng phất như nghe được truyện cười thế kỷ: "Người trẻ tuổi, đừng tưởng rằng có thể cùng một đám tiểu hài tử chơi trò đóng vai gia đình thắng, liền không biết trời cao đất rộng."

"Trời cao đất rộng ta đích xác không biết." Diệp Tố gật đầu, "Nhưng ngươi cao bao nhiêu ta còn có thể nhìn ra."

Tiết Ưng Vũ tức giận cười: "Hảo, cho ngươi xem là trời cao hay ta cao."

“Ta nhưng chưa nói muốn hiện tại cùng ngươi so, ta còn bị thương đâu, ngươi không phải định nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của đi?” Diệp Tố quơ quơ cánh tay mang theo máu.

Tiết Ưng Vũ khinh thường nói: “Kia hảo, chờ thương thế ngươi lành rồi lại nói.”

Địch Cảnh một cái người mù nói như chuyện gì kinh thiên động địa lắm: “Thương thế nghiêm trọng như vậy chỉ sợ phải dưỡng tám chín năm mới khỏi được.”

“Ta nhưng không có thời gian cùng các ngươi chơi.” Tiết Ưng Vũ trầm giọng nói, tựa hồ kiên nhẫn đã dùng hết.

Diệp Tố: “Bảy tám năm thì không nhưng ít nhất cũng phải một tháng.”

“Vậy một tháng.” Tiết Ưng Vũ nhanh chóng hạ quyết định, đỡ phải nghe bọn họ lại nháo cái gì đa dạng.

“Ngươi như vậy liền đi rồi? Chữa bệnh phí không giao ra một chút?” Diệp Sùng Tuyết cao giọng hô.

Tiết Ưng Vũ hừ lạnh một tiếng, hướng Hoa Đô bệnh viện mà đi.

La Thành quay đầu đối Diệp Tố nói: “Ngươi tại sao đáp ứng hắn?”

“Ngươi có thể đáp ứng, ta sao lại không thể?” Diệp Tố không thể hiểu được.

“Ngươi học cơ giáp được bao lâu? Ngươi cùng hắn so không phải tìm chết?”

“Hắn là thế đi, ta cảm nhận được.” Diệp Tố chế nhạo nói: “Lấy bộ dáng này của hắn, trong một tháng này khẳng định sẽ phạm tội, làm không tốt lại bị đuổi khỏi Hoa Đô tinh.”

Mọi người:……

“Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.” Diệp Sùng Tuyết cười nói, “Chuyện một tháng sau, một tháng sau tính, hiện tại liền moi tiền hắn nhiều một chút.”

Diệp Tố thương tích kỳ thật cũng không phải đặc biệt nghiêm trọng, tuy rằng nhìn qua thấy ghê người, nhưng Diệp Tố cũng không cảm thấy đau đớn khó chịu đựng, có lẽ là thể chất nhân loại trong tương lai tiến hóa rất nhiều, khả năng chịu đau càng cường, công năng tự chữa trị cũng tăng mạnh, đến bệnh viện rồi, máu cơ bản cũng đã ngừng chảy.

Bác sĩ tiêu độc, bôi chút nước thuốc liền không sai biệt lắm.

Diệp Sùng Tuyết sắc mặt ngưng trọng mà lắc đầu: “Bác sĩ, này thương đến không được a.”

Bác sĩ:……

“Ta nghĩ cần điều trị sâu hơn.” Địch Cảnh hát đệm.

Trương Diêu Phong lập tức hiểu ý: “Trước hết chọn một cái phòng bệnh khách quý, cái loại phòng đỉnh cấp một ngày ba vạn nhất, một tháng!”

Kỷ Gia Duyệt: “Cơm một ngày ba bữa cần dinh dưỡng tề viện khoa học gần đây mới chế tạo, tuy rằng có điểm quý, một lọ một vạn khối, nhưng chúng ta không thiếu tiền, cứu huynh đệ trở về với quan trọng!”

“Đúng đúng đúng!” Mập mạp vội nói, “Còn muốn thỉnh một cái hộ sĩ! Nam tính! Cái loại có cơ bắp mũi cao! Không được, một cái không đủ, muốn mười cái!”

“……” Bác sĩ: “Các ngươi là nghiêm túc?”

“Vô nghĩa! Mệnh huynh đệ, ta có thể không nghiêm túc sao?”

Bác sĩ mặt vô biểu tình: “Đi trả tiền trước, xong chúng ta lại nói chuyện.”

Diệp Sùng Tuyết quay đầu lại, đối Tiết Ưng Vũ mặt đen nói: “Tiết tiên sinh, phiền toái ngươi, đi trả tiền đi.”

Đợi Tiết Ưng Vũ thực sự trả tiền xong, bác sĩ vẻ mặt dài quá kiến thức.

Diệp Tố đem bệnh viện thành khách sạn mà an tâm ở.

Vừa lúc hắn thời gian gần đây muốn đi theo Lý Hoằng Hậu giáo thụ đi Anh quốc, cần đem chênh lệch múi giờ xử lý. Ở tinh tế thế giới, hoàn toàn là ngày đêm điên đảo, thường buổi chiều hai ba giờ mới dậy, rạng sáng một hai giờ ngủ tiếp, cũng may ở bệnh viện, thi đấu cơ giáp cũng đã kết thúc, bọn La Thành còn phải đi học, thời điểm tới “Thăm” hắn vừa lúc là buổi chiều lúc tan hoc, Diệp Tố vừa vặn tỉnh, thế nên không ai phát hiện ra hắn không bình thường.

Hôm nay, Anh quốc thời gian buổi tối 9 giờ, Diệp Tố sau khi ngủ, liền tỉnh lại ở tinh tế thế giới, nhìn thấy thời gian, buổi chiều 4 giờ 40. Diệp Tố mấy ngày nay cũng quan sát đối chiếu thời gian, phát hiện ra Tinh tế thế giới cùng thế giới hiện thực thời gian tính chuẩn dựa theo giờ Bắc kinh, xem ra để bảo trì cân bằng hai bên, hắn vẫn nên ở trong nước thì hơn.

Tiếp tục ở bệnh viện sống mơ mơ màng màng, Diệp Tố lớn như vậy cũng chưa hưởng thụ thế này bao giờ,

bất quá ngày lành cũng chẳng được bao lâu, La Thành sau khi cho hắn nghỉ ngơi một thời gian lại bắt đầu huấn luyện ma quỷ, để ứng đối ước chiến một tháng sau của hắn với Tiết Ưng Vũ, vạn nhất hắn học ngoan không phạm tội thì sao? Diệp Tố vẫn phải học thủ đoạn bảo hộ chính mình, đánh không được liền chạy.

Diệp Tố lại không khẩn trương như vậy, nhân đoạn thời gian rảnh rỗi này mà nghiên cứu lịch sử Nhân tộc kỹ càng hơn, tính toán nghiên cứu một chút.

Năm trăm vạn năm lịch sử rất dài, Diệp Tố nhìn cũng chỉ đến hai ba điểm da lông.

Hắn xoa xoa đôi mắt, buông quang não Kỷ Gia Duyệt để lại cho hắn ra, định xuống phía dưới bệnh viện tản bộ, không thể không nói, hoàn cảnh chữa bệnh hiện tại tốt hơn thế giới hiện thức nhiều, quanh bệnh viện có thế xưng là công viện, nhìn một cái, hít một hơi không khí mới mẻ, có thể khiến người bệnh thoải mái hơn nhiều.

Diệp Tố nhìn thời gian, buổi tối 8 giờ hơn, vừa lúc, lúc này sao trời đang sáng lạn. Hoa Đô tinh bởi vì ưu việt về vị trí địa lý, nhìn thấy sao trời thập phần đồ sộ, hùng tráng, mỹ lệ, Diệp Tố nhìn một cái liền mê.

Chỉ tiếc, duyên phận của hắn với sao trời nơi này quá ngắn ngủi, chỉ có thể nhân thời gian này ở Anh quốc, lệch múi giờ mà thưởng thức nhiều một chút.

Xung quanh bệnh viện có rất nhiều người bệnh, đều vây thành từng cụm, nói nói cười cười, không có bầu không khí bệnh tật ủ rũ, người xem đến thập phần thoải mái.

Diệp Tố dọc theo đường nhỏ đầy cây long não hai bên, chậm rì rì bước đi, qua lá cây trên đỉnh đầu tràn tới vài sợi ánh sáng, càng có ý vị.

Tiếng cười dần đi xa, mành sa yên tĩnh nhẹ nhàng hạ xuống.

Diệp Tố lại có điểm muốn tự hỏi nhân sinh, hắn ở thế giới hiện thực trải qua thay đổi rất nhanh, lại ở thế giới tinh tế cố tình làm bậy, tùy tâm sở dục, thế nên lòng hắn vẫn không hảo hảo bình yên được, phảng phất sống như một đoàn hồ nhão.

Nhưng không đợi hắn tiếp tục chìm sâu tự hỏi, hai thân ảnh vô thành vô tức tiếp cận hắn.

"Diệp tiên sinh, cùng chúng ta đi một chuyến đi."

42. Chương 41: Gặp Gỡ

Diệp Tố tâm nhảy dựng, hỏi: "Các ngươi là ai?"

Hai người kia đã một trái một phải chế trụ Diệp Tố, người nói chuyện thanh âm trầm thấp khàn khàn: "Thời điểm ngươi nên biết thì sẽ biết."

Bọn họ không ai tiếp tục vô nghĩa cùng Diệp Tố, áp giải người ra khỏi đường nhỏ.

Dường như phát hiện Diệp Tố định kêu cứu, một người trong đó gắt gao bịt miệng Diệp Tố, hắn liền nửa điểm thanh âm cũng không phát ra nổi, rõ ràng chỉ có hai tay bị chế trụ, lại phảng phất như toàn thân đều chết lặng, không dùng sức lực được mà chỉ có thể mặc bọn họ tùy ý kéo đi.

Cách đường nhỏ không xa, một chiếc xe tối màu dừng lại, bọn họ là có chuẩn bị mà tới.

Diệp Tố không phải lần đầu tiên gặp sự kiện bắt cóc, hoảng loạn ban đầu dần dần trấn định lại. Chỉ có tròng mắt chuyển động, hắn quan sát nửa này cũng không phát hiện bóng dáng người khác, hắn đột nhiên hối hận mình tại sao tự nhiên rảnh rỗi đi học tình thú tản bộ cái gì, đi xa như vậy liền người cứu viện cũng không thấy, cùng các bác gái bệnh viện tâm sự nhân sinh cũng rất không tồi a.

Hai người kia đem Diệp Tố nhét vào thùng xe, một người ngồi vào vị trí điều khiển, một người chế trụ Diệp Tố ở ghế sau.

"Cứu mạng! Có người bắt cóc!" Diệp Tố vừa được thả ra lập tức dùng sức mà đập cửa sổ xe.

Người bên cạnh lẳng lặng mà nhìn hắn.

Đến lúc lòng bàn tay có điểm đau, Diệp Tố mới dừng lại hành vi cầu cứu có chút điên cuồng.

"Đây là kính cách âm cách ánh sáng, ngươi kêu rách cổ họng cũng không có ai tới cứu ngươi." Người nọ lạnh lùng nói.

Diệp Tố xoa xoa lòng bàn tay: "Thế tại sao ngươi không nói sớm?"

"Hết thảy an toàn." Người ngồi ở vị trí điều khiển tắt máy rà quét liền nói.

"Nhanh rời khỏi nơi này."

Xe tốc hành nhanh chóng ly khai phạm vi bệnh viện, Diệp Tố thấy cầu cứu vô vọng, lại đem lực chú ý đặt lên người hai tên bắt cóc.

"Các ngươi bắt cóc ta làm gì?"

Người ngồi cạnh Diệp Tố liếc mắt nhìn hắn, nói: “Tới nơi ngươi sẽ biết.”

“Ta không có tiền.” Diệp Tố nói, “Đúng rồi, các ngươi biết Tiết Ưng Vũ không? Hắn là huynh đệ ta, hắn rất có tiền, phí nằm viện của ta là do hắn trả. Nếu kinh tế các ngươi gặp khó khăn, ta có thể giúp các ngươi lừa chút tiền hắn a.”

Trong thùng xe im lặng không tiếng động.

“Các ngươi biết ta là học sinh Hoa Đô Đại học sao, vẫn là sinh viên hạt giống nha, hiệu trưởng thực chú ý ta, nếu hắn phát hiện ta mất tích, nhất định sẽ phái người đi tìm ta. Hàn Nghiệp thiếu tá các ngươi có biết không? Hắn là biểu ca bà con xa của ta, tuy rằng không chịu cho ta vay tiền, nhưng vẫn thực quan tâm ta sống chết ra sao a.”

Hai kẻ bắt cóc méo cả mồm.

Diệp Tố còn định nói cái gì, tên đang lái xe phát hiện ra, lập tức quay đầu lại, hung tợn quát: “Ngươi còn không câm miệng đi, ta có rất nhiều biện pháp khiến ngươi im lặng.”

Diệp Tố:……

Bọn bắt cóc này có vẻ thông minh hơn bọn bắt cóc Triết Tu Nick lúc trước nhiều a, quả nhiên là thành phố lớn có khác.

Diệp Tố nghĩ thế nào cũng không ra tại sao mình lại bị bắt cóc, hắn chỉ là một người vô quyền vô thế ở Hoa Đô tinh, chỗ nào lại hấp dẫn người khác? Hỏi cũng không biết nguyên nhân, Diệp Tố cũng lười hỏi thêm, bắt đầu đem tầm mắt hướng về khóa xe, hiện tại cần nghĩ biện pháp đào tẩu, bằng không đợi đến lúc hắn ngủ mất, gọi cũng không tỉnh, hắn vô pháp phát hiện bọn bắt cóc sẽ làm ra sự tình gì.

La Thành tại thời điểm dạy hắn điều khiển cơ giáp cũng nhắc tới cách dùng tinh thần lực, tinh thần lực có thể nói là cơ sở căn bản của nhân loại trong thời đại tinh tế, tác dụng thập phần nhiều. Tóm lại một câu, chỉ cần tinh thần lực ngươi đủ mạnh, không có chuyện gì ngươi muốn mà không làm được.

Như dời núi lấp biển, hô mưa gọi gió. Đương nhiên, nếu có thể làm được những thứ đó, tinh thần lực chỉ sợ cần phải cấp SSS, cấp bậc này ở Nhân Tộc vẫn còn là khái niệm trong truyền thuyết, theo suy luận của các nhà khoa học, nếu nhân loại tiếp tục tiến hóa trăm vạn năm nữa, sẽ xuất hiện người tinh thần lực cấp SSS.

Lật không được trời, nhưng thay đổi một ít vật nhỏ thì không thành vấn đề, ví dụ như khóa xe trước mặt.

Diệp Tố đem tinh thần lực lặng lẽ đưa vào cửa xe, tức khắc liền xem hiểu ngay tài liệu, cấu tạo bên trong, tầng cách âm, móc xích cửa xe,… này đó Diệp Tố dù không biết tên, cũng biết rõ tác dụng của nó.

Hắn đem tinh thần lực bao quanh cơ cấu khóa cửa, tìm kiếm điểm đột phá. Có lẽ tài liệu chế tạo khóa cửa đều là kim loại thượng đẳng, tinh thần lực Diệp Tố ở mặt trên vòng vài vòng cũng không tìm được nhược điểm gì, sống sờ sờ va chạm cũng không tạo ra chút hiệu quả gì.

Một người khẽ cười, phát hiện Diệp Tố đang táy máy: "Không cần phí công vô ích, cửa xe chế tạo từ pha lê cấp một không phải để ngươi đơn giản mở được a, trừ phi tinh thần lực của ngươi là cấp SS…"

Hắn còn chưa nói xong, đột nhiên nghe thấy ca một tiếng, khóa xe bắn ra, Diệp Tố vui vẻ vội vàng đẩy cửa, dễ như trở bàn tay mà đẩy được, gió lạnh ban đêm từng cơn thổi vào.

Thổi qua khiến Diệp Tố thần thanh khí sảng, thổi qua khiến bọn bắt cóc trợn mắt há mồm.

"Bắt lấy hắn!" Người ngồi ở ghế lái hô.

Diệp Tố đâu có ngu mà đợi bọn họ tới bắt, đẩy ra cửa xe liền thuận thế nhảy xuống, tốc độ xe quá nhanh, Diệp Tố rơi xuống liền chật vật lăn vài vòng, nhưng cũng cách chiếc xe khá xa.

Hắn mặc kệ tay chân bị thương, bò dậy liền hướng rừng cây mà chạy, để tránh bị xe đuổi theo.

"Tình báo không đúng!" Người vừa nãy ngồi cùng Diệp Tố cả kinh kêu lên, "Tinh thần lực của hắn bây giờ lẽ ra chỉ có thể chính ngọ mới đạt được!"

"Còn quản tình báo cái gì nữa! Bắt không được người, ngươi ta đều bị khiển trách!" Tên lái xe cả giận nói, giẫm chân ga, thay đổi hướng đuổi theo Diệp Tố, cũng mặc kệ rừng cây, đấu đá lung tung mà lao tới.

Cái xe lúc trước không có lực phản kháng trước tinh thần lực Diệp Tố lúc này liền phát uy, cây long não to bằng cái eo lập tức bị đâm đổ, xe không trở ngại gì mà lao qua, cho dù cây đổ lên mui xe, mã lực cường đại cũng có thể dùng vận tốc mà hung hăng ném cây đi, tốc độ so với trên đất bằng thế mà không kém bao nhiêu.

Diệp Tố nghe thấy tiếng cây đổ phanh phanh phanh phía sau, cả người đều đổ mồ hôi lạnh. Hắn tận lực muốn chạy nhanh hơn, nhưng tốc độ con người có nhanh thế nào cũng sao có thể so sánh với xe?

Mắt thấy sắp lại lần nữa bị bắt, Diệp Tố bỗng nhiên nhanh trí, nếu đưa tinh thần lực vào cơ giáp có thể tăng phúc tốc độ, công kích cùng phòng ngự; vậy nếu đưa vào thân thể người, có phải cũng có thể tăng phúc tốc độ hay không?

Đương nhiên có thể, tinh thần lực nhân loại kì diệu chính là ở chỗ đó, hầu như không có nơi nào nó không dung nhập được. Nhưng La Thành sở dĩ không nói chuyện này cho Diệp Tố, bởi vì thân thể nhân loại đồng dạng thực kỳ diệu, tuy rằng gầy yếu nhưng cũng có chỗ cứng cỏi, trừ tình huống đặc thù, cũng chỉ có thể để tinh thần lực bản thân tự do hành động bên trong, bài xích người khác vô luận có ác ý hay không. Hơn nữa cho dù là tinh thần lực chính mình, cũng cần trải qua huấn luyện nghiêm khắc mới có thể đảm bảo

trong quá trình dung nhập không tổn thương đến tế bào.

Diệp Tố dâng lên ý niệm này, liền không do dự nhiều, lập tức thao túng tinh thần lực từ xương sống một đường đi xuống, phảng phất như một đạo nước suối ấm áp chảy qua, huyết nhục cùng xương cốt đều được tẩm bổ xưa nay chưa từng có, mỗi tế bào đều tràn ngập lực lượng.

Phía sau, dưới ánh mắt chăm chú của hai kẻ bắt cóc, Diệp Tố vốn dĩ sắp bị bắt, lại đột nhiên tăng tốc, trong lúc nhất thời thế nhưng tốc độ không phân cao thấp với xe tốc hành.

"Thao!" Tên lái xe mắng một tiếng, "Không phải bảo là tay mới sao? Tại sao đã biết tinh thần lực nhập thể rồi? Còn thuần thục như vậy?"

Người kia gật đầu: "Ngươi xem tốc độ tăng phúc của hắn, tinh thần lực hiện tại của hắn ít nhất phải cấp S, tình báo này… Ha hả, trở về ta muốn báo cáo sự thật lên, đây rõ ràng không phải lỗi chúng ta a."

Người thu thập tình báo tỏ vẻ hắn cũng thực vô tội.

Đập vỡ đầu bọn họ cũng nghĩ không ra, Diệp Tố hiện tại đang ở Anh quốc, thời gian so với Trung Quốc sớm hơn tám tiếng. Hiện tại Tinh tế thế giới là buổi tối 8 giờ, giờ Bắc kinh hắn là buổi sáng 8 giờ, dựa theo lệ thường, Diệp Tố lúc này đã tỉnh, ngủ như chết trôi ở thế giới tinh tế, tinh thần lực gần như về mo. Nhưng hiện tại hắn đang ở Anh quốc a, Anh quốc London thời điểm hiện tại là 24 giờ đêm, vừa lúc là thời điểm Diệp Tố ngủ sâu nhất, tinh thần lực của hắn ở đây đương nhiên đạt đến đỉnh phong trong ngày.

Tên lái xe mặt đầy tức giận, nhấn mạnh chân ga, siêng năng mà đuổi theo Diệp Tố: "Tinh thần nhập thể liên tục không kéo dài được, hắn chạy nhất định không thoát!"

Quả nhiên, sau khi Diệp Tố chạy một lúc, lần đầu tiên cảm thấy tinh thần lực nhanh chóng tiêu hao, dường như sắp thấy đáy!

Diệp Tố nóng vội, lại liều mạng mà đưa thêm tinh thần lực vào hai chân, lại một đoạn đường, tầm mắt phía trước đột nhiên rộng mở thông suốt, hóa ra hắn đã bất tri bất giác chạy khỏi rừng cây, tới đường cao tốc rộng mở.

Trên đường, có vài xe vận tải đang chạy vội.

Diệp Tố tâm trạng vui mừng vội vàng kêu cứu, nhưng không một chiếc xe nào phản ứng lại, mà hai tên bắt cóc kia sắp đuổi kịp, hắn quýnh lên, liền sử dụng biện pháp cạy khóa lúc trước, mở thùng một chiếc xe vận tải, nhảy vào giữa đám hàng hóa.

Nhưng, vừa mới trốn tốt, Diệp Tố thầm kêu một tiếng không ổn, tựa hồ có tiếng đập cửa vang lên trong đầu, là có người ầm ĩ ở thế giới hiện thực. Thế giới tinh tế không có lực phản kháng với thế giới hiện thực, cho dù Diệp Tố không muốn tỉnh cũng không thể làm gì mà bị đánh thức.

Xe của bọn bắt cóc theo sát phía sao, lao lên đường cao tốc đã không thấy Diệp Tố đâu.

Mà lúc này, phía xa chân trời tựa hồ có ánh sáng phi xa lập lòe.

Một người quay đầu thấy, nói: "Chúng ta vừa gây động tĩnh quá lớn trong rừng cây, bị đội tuần tra phát hiện!"

Người còn lại hung hăng cắn răng: "Chúng ta đi trước! Hắn chạy trốn mùng một chạy không được mười lăm."

……

Diệp Tố tỉnh lại trong căn phòng trang trí xa hoa, tiếng đập cửa vẫn đang chăm chỉ kêu vang.

Hắn xoa xoa mắt, mặc quần áo liền ra mở cửa.

Ngoài cửa là một lão nhân mặt đầy râu xồm xoàm, hưng phấn mà quơ chân múa tay, thấy Diệp Tố liền mắt sáng ngời, thao thao bất tuyệt mà tuôn ra một tràng tiếng Anh khẩu âm kỳ quái.

Diệp Tố ngưng thần nhíu mày nghe một lúc, miễn cưỡng hiểu một chút, dường như là hạng mục lão nhân nghiên cứu nhiều năm rốt cục cũng thành công, nhịn không được hưng phấn mà muốn chia sẻ cùng mọi người, một loạt từ ngữ chuyên môn khiến Diệp Tố nghe mà mặt biến sắc, cứ như nghe thiên thư vậy.

Không đợi Diệp Tố đáp lại, lão nhân lại cảm thấy nhàm chán, tiếp tục gõ cửa phòng tiếp theo, lại một hồi bô bô.

Vị vừa mở cửa kia hiển nhiên nhận thức lão nhân này, hai người hưng phấn mà nói chuyện.

Diệp Tố vô lực đóng cửa, hướng trên giường nằm, nhưng thế nào cũng không ngủ được.

Càng nóng vội tình huống thế giới bên kia, hắn càng khó ngủ, lăn qua lộn lại thật lâu, tận đến lúc trong phòng có ánh sáng chiếu tới mới thấy buồn ngủ.

Ý thức đi vào thế giới Tinh tế, Diệp Tố giật mình ngồi dậy, đầu va chạm phải cái gì cứng cứng. Hắn đau đến nghiến răng, xác nhân chân tay mình vẫn còn, thân thể kiện toàn xong mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, bắt đầu đánh giá hoàn cảnh nơi này.

Một mảnh hắc ám.

Diệp Tố sờ soạng một lúc, mới phát hiện ra đây dường như vẫn là cái xe vận tải lúc trước hắn nhảy lên. Hắn sờ soạng mở cửa xe, bên ngoài có chút ánh sáng, nhưng vẫn là một không gian khép kín như trước, có thể thấy xung quanh là một loạt các xe vật tải hình thức lớn nhỏ khác nhau xếp thành từng hàng, chặt chẽ mà chen chúc cạnh nhau, đây hẳn là kho hàng chuyên đỗ xe vận tải.

Diệp Tố nhảy xuống xe rồi đi hai bước, hai chân một trận đau nhức, hắn đau đến hít khí lạnh, thiếu chút nữa tê liệt ngã xuống đất. Hắn kiểm tra hai chân một chút, làn da hiện ra màu đỏ tím không bình thường, tựa hồ bên trong bị tụ máu. Ngẫm lại cũng biết đây là hậu quả mình sử dụng tinh thần lực lúc trước, Diệp Tố cười khổ, hắn không biết hậu quả sẽ nghiêm trọng như vậy.

Nghỉ ngơi một lúc, Diệp Tố kéo chân đi tìm cửa kho hàng, định dùng tinh thần lực mở khóa lại phát hiện ra tinh thần lực gian nan khó di động, xem ra, tinh thần lực nhập thể cũng tiêu hao tinh thần lực thật đáng sợ, đương nhiên, cũng có khả năng là vì mới vừa tiến vào giấc ngủ, tinh thần lực chưa đủ dư thừa.

Bất đắc dĩ, Diệp Tố đành phải dùng sức gõ cửa kho hàng, hắn cũng không biết thương thế này có nặng không. Không biết không trị liệu có phải hay không liền bị phế.

Sau một lúc lâu, mới có người tới mở cửa: "Kỳ quái, tại sao bên trong lại có tiếng động?"

Mở cửa nhìn thấy Diệp Tố, một cái người sống to lù lù ở đó, người nọ hoảng sợ, chỉ vào Diệp Tố run rẩy nói: "Ngươi là ai? Tại sao lại ở chỗ này?"

Diệp Tố dở khóc dở cười, chuẩn bị lấy cớ mà giải thích một chút, người nọ lại đột nhiên xoay người, một bên chạy một bên kêu: "Hạm trưởng! Có người nhập cư trái phép! Nơi này có một khách nhập cư trái phép!"

Diệp Tố ngẩn ra, gian nan mà hướng bên ngoài kho hàng đi vài bước, cảnh tượng bên ngoài lớn hơn hắn sở liệu, nguyên lai nơi này không phải kho hàng mà là khoang thuyền.

Chỉ chốc lát sau, sóng người cũng tràn ra đây, người cầm đầu thấy Diệp Tố, trước hết dùng máy cảm ứng trên dưới rà quét một chút, phát hiện không thấy cuống vé, mày nhăn lại, quát hỏi: "Ngươi tránh được an kiểm như thế nào?"

Diệp Tố sững sờ, hắn cũng không biết.

Hạm trưởng lại hỏi: "Ngươi có mua vé không?"

Diệp Tố lắc đầu.

"Hạm trưởng, làm sao bây giờ?" Một người bên cạnh Hạm trưởng hỏi, "Tinh hạm hàng không dân dụng đều đã rời khỏi Hoa Đô tinh, người này xử lý thế nào?"

Hạm trưởng nhíu mày suy nghĩ chốc lát, hỏi: "Ngươi có tiền mua vé bổ sung không?"

Diệp Tố như cũ lắc đầu, lời người nọ vừa nói khiến hắn như lọt vào hầm băng, đã rời khỏi Hoa Đô tinh? Hắn không một xu dính túi, quang não Kỷ Gia Duyệt cho hắn cũng không mang theo, không có khả năng liên lạc bất kỳ ai, hắn trở về Hoa Đô tinh thế nào?

"Ngươi đây là nhập cư trái phép a, chính là trái pháp luật, người trẻ tuổi." Ngữ khí hạm trưởng bỗng nhiên trở nên âm trầm.

"Ta không biết." Diệp Tố định giải thích rõ ràng, "Ta là bị xe vận tải mang vào, ta ngủ quên……"

"Ngươi nếu không phải đã dự mưu thì làm sao có thể lừa gạt an kiểm!" Hạm trưởng lớn tiếng nói.

Phía sau hắn đều là một ít hành khách trên tinh hạm, chuyến bay nhàm chán, thấy một chút náo nhiệt liền hóng hớt xem.

"Tuổi còn trẻ sao lại dại thế, làm sao phải nhập cư trái phép a?"

"Nhìn hắn lớn lên nhân mô cẩu dạng*, không ai nghĩ hắn là người sẽ trái pháp luật nha."

**mặt người dạ thú*

"Sẽ không phải phần tử khủng bố đi? Bằng không làm sao lại có người từ Hoa Đô tinh nhập cư trái phép sang tinh hệ khác?"

Mọi người hết sức vô trách nhiệm mà suy đoán, tham âm ầm ĩ khiến Diệp Tố càng thêm đau đầu, hai chân đau đến chết lặng, phù phiếm như đạp lên bông.

"Ta nhận thức hắn, ta tới thay hắn mua vé."

Mặt đần ra, Diệp Tố nghe được một thanh âm quen thuộc, hắn đột nhiên ngẩng đầu, thấy Hàn Nghiệp đang mỉm cười.

Hạm trưởng vừa nghe có người nguyện ý trả tiền, lập tức cười như hoa nở: "Có người trả tiền chuyện liền dễ xử lý, ta cũng sẽ không làm gì hắn. Chính là vé tàu đều được đặt trước, không có phòng trống…"

Hàn Nghiệp nhanh chóng thanh toán tiền qua quang não, nói: "Không vấn đề gì, cứ để hắn ở phòng ta."

Hạm trưởng thu tiền, lại còn là một phòng hai lần tiền, tâm tình nói bao nhiêu vui vẻ liền có bấy nhiêu

vui vẻ, vội vàng đem những người đang xem náo nhiệt đuổi về, nói với Diệp Tố: "Nếu đã thanh toán xong, ngươi chính là hành khách hợp pháp, trừ bỏ phòng làm việc, ngươi muốn đi đâu cũng được."

Hắn cười ha hả rồi rời đi.

Diệp Tố cảm thấy chóng cả mặt, nhìn Hàn Nghiệp như cọng rơm cứu mạng, "Hàn Nghiệp thiếu tá, ngươi thế nào lại ở đây?"

Hàn Nghiệp đánh giá hắn một phen từ trên xuống dưới, hơi chau mày, nói: "Trước hết cùng ta về phòng."

Diệp Tố gật đầu, vừa nhấc chân lên lại mềm nhũn.

May mắn Hàn Nghiệp nhanh tay nhanh mắt mà đỡ hắn, để Diệp Tố dựa nửa người trên người mình, nâng hắn về phòng.

Bỗng dưng, Hàn Nghiệp sững lại, lại thật nhanh mà khôi phục bình thường.

Nhẫn trên ngón trỏ tay phải hắn hơi hơi nóng lên, hắn nhẹ nhàng vuốt ve một lát, xoay xoay một vòng.

"Cảm ơn……" Diệp Tố được Hàn Nghiệp đưa vào phòng nghỉ ấm áp sạch sẽ, câu nói cảm tạ chưa kịp ra khỏi miệng, bỗng nhiên bị Hàn Nghiệp đặt người lên cửa. *(kabedon~~~~~~~~~)*

Diệp Tố khó hiểu mà nhìn Hàn Nghiệp, bỗng nhiên lại cảm giác được một bàn tay ấm áp đặt lên mặt mình, một đường mềm nhẹ mà mơn trớn khuôn mặt, cằm…… Dần dần đi xuống.

43. Chương 42: Đồng Hành

"Đừng nói gì."

Diệp Tố thấy môi Hàn Nghiệp nhẹ nhàng động, không phát ra thanh âm gì. Diệp Tố cả người cứng đờ, lưng thẳng tắp mà dựa vào cửa phòng không biết làm từ vật liệu gì. Chỉ cảm thấy lạnh băng dị thường, và khô ráo mang theo ấm áp từ ngón tay Hàn Nghiệp. Diệp Tố thân thể và tinh thần lực bị tiêu hao quá độ, kích thích một lạnh một nóng khiến lỗ chân lông cả người hắn không nhịn được mà rùng mình, hai chân bất giác mà trở nên nặng nề. Hắn chỉ mơ mơ màng màng biết, Hàn Nghiệp dường như đang kiểm tra cái gì. Bởi vì hắn thấy ánh mắt đối phương thanh đạm mà nghiêm túc, bình tĩnh hàm súc như một hồ nước nơi núi sâu, tựa hồ đôi mắt Hàn Nghiệp có thể phát hiện mọi động tĩnh bất thường.

Diệp Tố bỗng nhiên nhíu mày, tay Hàn Nghiệp mang nhẫn, nóng rực như sắt thép bị lửa nung, nóng đến bỏng da thịt, càng lúc càng nóng, khiến toàn bộ cảm quan của hắn đều đặt lên địa phương ngón trỏ Hàn

Nghiệp chạm tới, tri giác bị phóng đại, một trận lại một trận tê dại.

Khuôn mặt, cằm, hầu kết… Cuối cùng, tay Hàn Nghiệp dừng trên cánh tay hắn.

Không nghĩ ngợi nhiều, Hàn Nghiệp vén ống tay áo Diệp Tố lên, đây là chỗ Diệp Tố bị Tiết Ưng Vũ đụng thương, đã lành không sai biệt lắm, chỉ còn một vết sẹo nhỏ gần như không thấy.

Hàn Nghiệp tinh tế vuốt ve vết sẹo một lát, ánh mắt dần tối lại.

"Đi theo ta." Hàn Nghiệp động động môi, kéo hắn ngồi xuống mép giường, chính mình ra ngoài phòng khách lấy hộp y tế, cầm một ít cồn, băng gạc, thuốc hạ sốt cùng dao mỏng.

Sau khi Hàn Nghiệp tiêu độc dao, liền ướm vài cái trên cánh tay Diệp Tố, sau đó ngẩng đầu, ánh mắt dò hỏi nhìn Diệp Tố.

Đây là chuẩn bị phẫu thuật mình? Diệp Tố mơ màng nghĩ, nhìn cặp mắt không chút ác ý kia, lại nghĩ tới vừa rồi Hàn Nghiệp vừa thay hắn giải vây, Diệp Tố gật gật đầu.

"Nhịn đau." Hàn Nghiệp cười cười cổ vũ hắn, tiếp theo liền cúi đầu, dao mỏng sắc bén nhẹ nhàng cắt mở làn da Diệp Tố.

Diệp Tố không cảm thấy rất đau, chỉ là nhìn chằm chằm dao cắt vào da thịt mình có chút hoảng.

Chỉ một lát sau, Hàn Nghiệp dừng tay, buông dao cầm nhíp. Diệp Tố không hiểu mô tê gì cả, nhưng ngay sau đó liền thấy Hàn Nghiệp thế nhưng từ trong huyết nhục hắn kẹp ra một miếng cắt nhỏ bằng cái móng tay, hẳn là trong suốt, nhưng lúc này đang dính đầy tơ máu, ghê tởm Diệp Tố máu cả người đều xông lên não, nghĩ thứ này ở trong cơ thể mình không biết bao lâu, lại không biết ai bỏ vào, Diệp Tố cả kinh lưng đổ mồ hôi lạnh, sởn cả tóc gáy.

Hàn Nghiệp đem miếng cắt trong suốt kia đặt trên khay, sau đó lập tức cầm máu băng bó miệng vết thương của Diệp Tố, cũng may miếng cắt cấy không sâu, chỉ ở tầng ngoài, Hàn Nghiệp động dao một phen cũng không gây ra thương tổn lớn gì.

Xử lý tốt Diệp Tố, Hàn Nghiệp liền lấy trong rương hành lý của mình ra một hộp kim loại lớn bằng lòng bàn tay.

Diệp Tố nhìn nhiều vài lần, mới phát hiện ra kia cũng không phải hộp, mà là một dụng cụ bên trong cấu tạo thập phần tinh vi, chỉ thấy Hàn Nghiệp đem miếng cắt trong suốt bỏ vào khe lõm trong dụng cụ, tiếp đó đóng lại, đưa vào một ít trình tự trên màn hình ở ngoài.

"Có thể nói chuyện." Hàn Nghiệp lúc này mới mở miệng, đem hộp một lần nữa thả vào rương hành lý.

“Đó là cái gì!” Diệp Tố buột miệng thốt ra.

Hàn Nghiệp thần sắc hơi ngưng lại, nói: “Một loại thiết bị theo dõi ghi âm thập phần tiên tiến, có thể trực tiếp truyền lại bất kỳ thanh âm nào ngươi nghe được.”

Diệp Tố nghe mà kinh hồn táng đảm: “Tại sao lại ở trong thân thể ta?”

“Thương tích trên tay ngươi từ đâu ra?” Hàn Nghiệp chỉ vào vết sẹo ban đầu của Diệp Tố.

“Bị người va phải.” Diệp Tố nói, ”Người nọ kêu Tiết Ưng Vũ.

Nghe tên Tiết Ưng Vũ, Hàn Nghiệp liền hiểu rõ hết thảy sự tình, bảo Diệp Tố nói tất cả sự việc từ đầu đến cuối, nghe xong trầm ngâm một lát, nói: “Hẳn là trong lúc ngươi chữa trị liền bị cấy vào thiết bị theo dõi, bác sĩ kia là nằm vùng.”

Diệp Tố chỉ cảm thấy sau lưng lạnh cả người, lòng còn sợ hãi hỏi: “Tiết Ưng Vũ là ai? Bọn họ tại sao muốn giám thị ta?”

“Nói đúng hơn, là thông qua giám thị ngươi mà theo dõi hành động một người khác.”

“Ai?”

Hàn Nghiệp trầm mặc một lúc, mới xin lỗi nói: “Ta tạm thời không thể nói cho ngươi.”

Diệp Tố có chút suy sụp, mỏi mệt thân thể cùng tinh thần lập tức ùa lên.

“Bất quá ngươi có thể yên tâm, an toàn sinh mệnh ngươi sẽ không bị uy hiếp gì.” Hàn Nghiệp lại nói.

“Nhưng mà, ta tối hôm qua còn suýt nữa bị bắt cóc.”

Hàn Nghiệp: “Có thể nói nói tình huống cụ thể không?”

Hàn Nghiệp nghiêm túc nghe, cho dù lòng có nghi hoặc cũng không cắt ngang Diệp Tố tự thuật, tận đến lúc nghe hắn nói đến tinh thần nhập thể mới nhíu mi, vén ống quần Diệp Tố lên, kiểm tra hai chân hắn, toàn bộ tím bầm tụ máu. Quả nhiên là di chứng do tinh thần nhập thể sai cách, may mà Cảm thái của Diệp Tố là tinh tế, thương tổn hai chân đã nhẹ hơn người bình thường nhiều, nếu không khó mà chống đỡ đến bây giờ.

“Ngươi ở đây đợi ta một lát.” Hàn Nghiệp xoay người rời khỏi phòng, thực mau mà từ chỗ hạm trưởng tiêu

tiền mượn được một đài máy rà quét thân thể, cho Diệp Tố kiểm tra càng kỹ càng tỉ mỉ.

Một bên làm kiểm tra, một bên ghi chép lại các số liệu vào quang não.

"Nếu cảm thấy mệt, có thể ngủ một lát." Hàn Nghiệp nhẹ giọng nói.

Diệp Tố thấy bộ dáng hắn nghiêm túc cẩn thận, oán khí đáy lòng đối với hắn không nói chân tướng cho mình liền tiêu tan, có lẽ là bí mật gì hắn không thể biết a. Biết được cũng không nhất định là chuyện tốt.

An ủi chính mình như vậy, Diệp Tố mệt mỏi không chịu nổi mà ngủ trên cái giường duy nhất trong phòng.

Thế giới hiện thực, sắc trời sáng tỏ, Diệp Tố rời giường, thật cẩn thận mà di chuyển hai chân, kinh ngạc phát hiện ra thân thể hắn ở thế giới này vẫn khỏe mạnh, cũng không biết là cô đơn hay kích động, hắn cử động chân lưu loát bước vài bước lớn.

Rửa mặt sạch sẽ xong, đi gặp Lý Hoằng Hậu giáo thụ, dưới chỉ đạo của hắn, Diệp Tố chẳng mấy chốc đã quen phòng thí nghiệm nghiên cứu của học viện hoàng gia Anh, có thể đơn độc tiến hành thí nghiệm. Viện nghiên cứu hoàng gia được hoàng thất Anh quốc tài trợ, dù thiết bị hay nhà khoa học đều đứng đầu cả nước.

Nghi hoặc bị tạm gác lại một bên lúc trước vì thiếu dụng cụ, ở chỗ này có thể giải quyết, đôi khi nói chuyện vài câu với các học giả khác cũng thu được ích lợi không nhỏ, Diệp Tố tức khắc vui sướng không thôi, tràn ngập tin tưởng trước nay chưa từng có với hạng mục nghiên cứu của mình, trong lúc nhất thời lâm vào nghiên cứu mất ăn mất ngủ.

Mà ở thế giới bên kia, Hàn Nghiệp thấy Diệp Tố ngủ thực trầm liền yên tâm, có thể ngủ có nghĩa là thân thể không đến mức không xong, Hắn ngồi trên bàn im lặng một lát, lấy ra quang não gọi vào số liên lạc trên cùng.

"Hàn Nghiệp? Ngươi không phải rời Hoa Đô tinh đi Tát Luân ma cách tinh hệ sao?"

Bên kia màn hình đúng là cục trưởng tiền nhiệm chấp hành tư Kỷ Xuyên.

"Ân." Hàn Nghiệp gật đầu, "Ta trên đường gặp Diệp Tố."

"Diệp Tố!" Kỷ Xuyên cả kinh, "Hắn như thế nào lại chạy đến chỗ ngươi? Nhãi ranh nhà ta tìm hắn đều tìm đến sắp điên rồi!"

Hàn Nghiệp: "Phức tạp trong đó lại nói sau. Ta từ cơ thể Diệp Tố phát hiện một mảnh thiết bị theo dõi loại hình AF45, có thể là đến giám thị ngài."

Kỷ Xuyên giận tới mức bật cười: "Bọn họ thật đúng là không từ thủ đoạn nào a, không tìm được manh mối gì từ ta lại cư nhiên xuống tay với một cái tiểu hài tử."

Sở dĩ lựa chọn Diệp Tố mà không phải Kỷ Gia Duyệt, bởi vì Chủ tịch và đảng viên đều nhất trí cho rằng Kỷ Xuyên sẽ chú ý nhi tử nhiều hơn, máy theo dõi loại hình AF45 tuy rằng thực tiên tiến, nhưng nếu muốn dưới tiếp xúc thân mật mà giấu diếm được Kỷ Xuyên cảm quan nổi tiếng nhạy bén vẫn có điểm khó khăn, bọn họ đơn giản định đột phá từ Diệp Tố, vừa có thể tiếp xúc Kỷ Xuyên mà vẫn nằm trong khoảng cách an toàn không bị phát hiện. Huống chi, Chủ tịch và Hàn Nghiệp giống nhau, đều cho rằng Kỷ Xuyên sẽ không vô duyên vô cớ thu lưu một người không rõ lai lịch, Diệp Tố nhất định cũng có chỗ đặc biệt của riêng hắn, tinh thần lực cực kỳ thuần túy trong thi đấu cơ giáp liền chứng minh suy đoán của bọn họ. Nhưng ai ngờ, Diệp Tố trời xui đất khiến mà gặp được Hàn Nghiệp, mà nhẫn Hàn Nghiệp đeo cũng phi thường không bình thường.

Nhẫn kia không chỉ là vật trang trí để chứa chip thân phận Hàn Nghiệp, kim loại chế tạo ra nó càng dị thường trân quý, là kim loại do tộc Brahmin một trong mười đại đầu sỏ của liên minh Vạn tộc chế tạo ra. Kim loại này vốn dĩ đã ít lại càng ít, chính tộc Brahmin dùng còn như trứng chọi đá, càng miễn bàn đến các chủng tộc khác. Tổ phụ Hàn Nghiệp trên chiến trường Trùng tộc không biết làm thế nào mà giao hảo với tổng chỉ huy tộc Brahmin kia, may mắn được đối phương tặng kim loại trân quý này, tổ phụ Hàn Nghiệp liền đem nó trộn lẫn cùng một vài kim loại quý báu khác, làm chiếc nhẫn hộ thân tặng Hàn Nghiệp. Đặc điểm lớn nhất của kim loại này chính là sự nhạy bén với sóng điện từ do thám, thường được tộc Brahmin dùng làm thiết bị phản trinh sát.

Khoa học kỹ thuật nhân tộc còn xa mới bằng tộc Brahmin kia, thiết bị theo dõi loại hình AF45 được Chủ tịch coi như vũ khí bí mật trước nhẫn Hàn Nghiệp không có nơi ẩn thân nào.

"Tối hôm qua, Diệp Tố còn gặp phải bắt cóc, dựa vào hình dáng xe, là người Ám viện." Hàn Nghiệp tiếp tục nói, "Theo ta suy đoán, hẳn là Ám viện có được tình báo gì đó, nhận định Diệp Tố cùng trận chiến Minh Viện mười hai năm trước có liên quan, cho nên từ bỏ theo dõi mà trực tiếp bắt cóc, tiến hành nghiên cứu."

Ám viện, đối chọi với Minh Viện, là tổ chức trò cười mà chủ tịch đương nhiệm vì muốn tập quyền mà thiết trí ra, ý đồ thay thế Minh Viện. Tiết Ưng Vũ đúng là do Ám Viện thu vào dưới trướng.

Kỷ Xuyên châm chọc mà cười hai tiếng: "Bọn họ đây vì tưởng ta có được cái gì ghê gớm, đều hoang tưởng sắp điên rồi. Ta đã sớm đem thi thể Trùng tộc trực hệ Mẫu trùng giao cho Liên Bang nghiên cứu, chỉ giấu đi tinh quẻ, ngoài ngươi ra, ai có tinh quẻ cũng vô dụng, lòng người vốn tham, bọn họ không chịu tin tưởng ta, chỉ nguyện ý tin tưởng cái bọn họ cho là đúng. Đúng rồi, ngươi biết tinh thần Diệp Tố có cái gì đặc biệt sao?"

Hàn Nghiệp lắc đầu.

"Ta từ chỗ nhãi ranh nhà ta bóng gió hỏi thăm, cấp bậc tinh thần lực Diệp Tố hẳn sẽ biến động, sáng sớm cấp bậc thấp, đến chính ngọ cao nhất, đỉnh phong có khả năng lên đến cấp SS."

Kể cả là Hàn Nghiệp, nghe xong cũng không khỏi ngạc nhiên, hắn chỉ biết tinh thần lực Diệp Tố có chỗ đặc thù, lại không nghĩ là đặc biệt như vậy, trong toàn bộ lịch sử nhân loại cũng chưa bao giờ xảy ra tình

huống này. Thật nhanh hắn từ đó ý thức được những việc khác: "Ám viện cũng nhận được tin tức này? Khó trách bọn họ gấp không chờ nổi mà bắt Diệp Tố, chỉ sợ cho rằng tinh thần lực Diệp Tố đặc thù là do ngài tạo thành?"

Kỷ Xuyên hiểu rõ nói: "Ta có thể nghe được tin này từ tiểu tử Kỷ Gia Duyệt, phỏng chừng những người biết đặc thù tinh thần lực Diệp Tố cũng miệng không quản nghiêm, bị người dăm ba câu nói là lòi đuôi."

Dừng một chút, khóe mắt đầy nếp nhăn của Kỷ Xuyên bỗng toát ra sát khí sắc bén: "Là ta liên lụy Diệp Tố, trước để hắn đi theo ngươi một thời gian, ta phải để những đám bè lũ xu nịnh đó biết, ta chỉ là không có tinh thần lực, chứ chưa phải là một phế vật mặc người nắn bóp."

44. Chương 43: Phát Hiện

Kỷ Xuyên cùng Hàn Nghiệp nói chuyện xong, sắc mặt âm trầm mà ngồi rất lâu. Sau một lúc lâu, hắn mới một lần nữa đeo lên khuôn mặt cười ha hả, gọi điện cho Kỷ Gia Duyệt.

Màn sáng bên kia, đám người Kỷ Gia Duyệt cùng La Thành đang ở cục cảnh sát, La Thành đã tức giận đến đỏ bừng mặt, tựa hồ như đang cùng cảnh sát cãi nhau: "Cái gì gọi là không vượt quá 24h không thể báo án! Hắn đúng là cái người trưởng thành, nhưng người trưởng thành vô thanh vô tức biến mất mới là quỷ dị đi! Rừng cây bên cạnh bệnh viện nửa đêm phát sinh sự cố xe nghiền áp, máy theo dõi toàn bộ bị phá hỏng, rõ ràng là có khủng bố tập kích, đồng thời ở bệnh viện một người sống to lù lù đột nhiên biến mất, các ngươi bị mù mới thấy hai việc này không liên quan!"

Kỷ Xuyên vội vàng ho khan vài tiếng: "Mau giữ chặt hắn a!"

Kỷ Gia Duyệt có điểm không kiên nhẫn: "Ngươi rốt cuộc có việc gì, chúng ta đang vội vàng a."

Kỷ Xuyên không cho là đúng, cười nói: "Các ngươi đang tìm Diệp Tố a? Đã quên nói cho các ngươi, hôm qua thân thích Diệp Tố đi bệnh viện thăm hắn, thấy hắn gần đây tiều tụy đi nhiều, liền dẫn hắn ra ngoài du lịch giải sầu, các ngươi không cần lo lắng."

Kỷ Gia Duyệt:……

"Ngươi chơi ta sao? Diệp Tố còn có thân thích?"

"Nói cái gì đó, lão ba ta sẽ chơi ngươi sao? Diệp Tố tại sao lại không thể có thân thích, cũng không phải từ cục đá nhảy ra."

Kỷ Gia Duyệt rõ ràng không tin: "Thế tại sao hắn chưa nói tiếng nào với chúng ta liền đi, quang não cũng không mang theo?"

”Đây còn không phải do thấy thân thích nên quá hưng phấn sao? Vừa lúc thân thích nói sẽ mua cho hắn quang não quả lê 7plus *(dạ vâng quả táo cùi rồi, nâng cấp thành quả lê rồi),* người trẻ tuổi mà, hưng phấn liền quên mất đài quang não của ngươi, phỏng chừng bây giờ Diệp Tố đang ở đâu chơi đâu, đừng chậm chễ công tác cảnh sát thúc thúc a.”

Kỷ Xuyên nghiêm trang mà nói hươu nói vượn: “Đúng rồi, thân thích Diệp Tố ngươi biết là ai không? Hàn Nghiệp a! Hàn Nghiệp chính là biểu ca bà con xa của hắn!”

“……” Mọi người nghe được tên Diệp Tố liền tụ tập trước màn hình quang não.

“Còn không tin?” Kỷ Xuyên lại gửi qua bức ảnh Diệp Tố đang ngủ say như chết, “Cho các ngươi xem chút ảnh giường chiếu của Diệp Tố với Hàn Nghiệp, nhìn xem người ta ngủ đến thích thú đâu. Các ngươi nên đi học thì đi học, nên huấn luyện thì huấn luyện đi, đừng mượn Diệp Tố kiếm cớ trốn học!”

Bên kia, Hàn Nghiệp kết thúc trò chuyện cùng Kỷ Xuyên xong lại nhận đến yêu cầu trò chuyện từ quang não Kỳ Hựu Cảnh.

“Có việc?”

“Có.”

Kỳ Hựu Cảnh giật mình, “Có liền mau nói a, cọ tới cọ lui cái gì? Ta nói a, Hàn Nghiệp ngươi, kiểu cách nhà quan càng lúc càng lớn.”

Hàn Nghiệp truyền một phần văn kiện cho Kỳ Hựu Cảnh: “Để người phụ trợ tư dựa vào nói chuyện của ta cùng Diệp Tố, biên tập vài tình cảnh đối thoại.”

Kỳ Hựu Cảnh thần sắc khẽ biến: “Có biến?”

“Ân.” Hàn Nghiệp gật đầu, “Phát hiện một mảnh máy nghe trộm của Ám viện, trước mắt dùng hộp cách ly quấy nhiễu, bất quá ta càng muốn tương kế tựu kế.”

“Hiểu!” Kỳ Hựu Cảnh búng tay một cái, “Này đó giao cho ta thu phục, nhất định cho đám chuột cống trộm cắp kia một chút giáo huấn!”

Hàn Nghiệp cười khẽ, treo quang não.

Hắn quay đầu thấy Diệp Tố thật lâu vẫn chưa tỉnh, tới gần sờ sờ trán hắn, xác nhận nhiệt độ cơ thể cùng các dấu hiệu sinh tồn khác đều bình thường mới yên lòng, tiếp tục trên quang não viết viết vẽ vẽ, máy in mini 3D bên cạnh hắn không ngừng tuôn ra một số bản vẽ màu sắc rực rỡ. Không biết qua bao lâu, Diệp Tố mới từ từ chuyển tỉnh, hưng phấn cùng mỏi mệt bởi đắm chìm vào thực nghiệm giờ phút này khôi phục

bình tĩnh, rõ ràng ở thế giới hiện thực vừa đặt lưng ngủ, lại cảm giác tinh thần dư thừa như đã ngủ no no đủ đủ.

Diệp Tố ngồi trên giường, thưởng thụ cảm giác thanh minh khó có được, mới dần dần ý thức được đây là phòng Hàn Nghiệp, mà Hàn Nghiệp đang ở cách đó không xa nhìn hắn.

"Trước đừng rời giường." Hàn Nghiệp thấy hắn muốn động, vội vàng lên tiếng ngăn cản, đem tài liệu kết cấu cơ thể người đã vẽ suốt đêm đưa Diệp Tố, "Dựa theo tuyến đường như trên dùng tinh thần lực chải vuốt tế bào bị thương ở hai chân ngươi, về sau khi sử dụng tinh thần nhập thể cũng theo lộ tuyến này mà làm."

Diệp Tố cúi đầu xem mấy tờ bản vẽ kia, vẽ đến phi thường kỹ càng tỉ mỉ, mạch máu, xương cốt, mạch lạc thập phần rõ ràng, mà bên cạnh còn chú giải rất nhiều chữ, chữ viết tuy nhỏ nhưng thanh mảnh, rõ ràng, dễ đọc. Diệp Tố nhìn hai ba chỗ, là giải thích công năng cùng cách phát huy tác dụng bộ phận cơ thể sau khi tiến hành tinh thần lực nhập thể, có chỗ còn cố ý ghi rõ: tinh thần lực của hắn nhu hòa có thể trực tiếp đưa vào hay không nên đưa vào, hoặc hắn nên đưa vào nhiều ít tinh thần lực ra sao, chuẩn bị thực kỹ càng tỉ mỉ.

Hàn Nghiệp bổ sung nói: "Mỗi người tinh thần lực nhập thể đều khác nhau, trước mắt ta chỉ có thể căn cứ tình huống thân thể ngươi mà thô sơ giản lược chế tạo chút lộ tuyến này, tình hình cụ thể hơn nữa cần bản thân ngươi tự cảm giác rồi hoàn thiện."

"Cảm ơn thiếu tá." Diệp Tố không thể không cảm động, mấy tấm bản vẽ này nhìn qua rất phức tạp, chỉ sợ phí không ít tâm tư.

Hàn Nghiệp: "Ở bên ngoài không cần gọi ta thiếu tá, lần này ta xuất hành bí mật, không muốn bại lộ thân phận."

"Dạ rõ." Diệp Tố nghiêm túc gật đầu.

Hàn Nghiệp nhẹ giọng cười cười, sau đó rời khỏi phòng, thực mau đem về cho Diệp Tố đồ ăn màu sắc hương vị vẹn toàn.

"Cảm ơn." Diệp Tố tiếp nhận đồ ăn, nhớ tới chính mình còn chưa rửa mặt, Hàn Nghiệp hình như nhìn ra hắn xấu hổ, chỉ chỉ buồng vệ sinh.

"Cần đỡ không?"

"Không cần!" Diệp Tố vội nói, kéo đôi chân sưng đến múp míp vào buồng vệ sinh, đến khi ra thấy Hàn Nghiệp đang ngồi ở bàn làm việc đùa nghịch quang não, không kiêng dè gì Diệp Tố.

Được rồi, Diệp Tố tỏ vẻ, mình xem cũng không hiểu, những cái số hiệu cùng một ít đồ vật kỳ quái trên màn hình sáng xanh đó phức tạp xa so với ký hiệu nguyên tố, Diệp Tố trong lúc vô tình nhìn thấy liền muốn

ngất.

Diệp Tố thấy hắn không nói chuyện cùng mình, liền nhanh chóng ăn xong cơm rồi nằm lên giường, dựa theo bản vẽ của Hàn Nghiệp thao túng tinh thần lực giảm bớt thương thế hai chân. Quả nhiên, tính huống tinh thần lực nhập thể lúc này khác xa lần trước, lần trước ngay từ đầu tuy có cảm giác thoải mái mới mẻ, nhưng sau đó liền vô lực, càng lúc càng mệt mỏi khó chịu, tựa như hồng thủy bùng nổ, đem tất cả trở ngại cuốn trôi, hậu quả thực đáng sợ. Mà lần này, tinh thần lực vừa nhập thể, dọc theo lộ tuyến Hàn Nghiệp vẽ truyền đi, nhanh chậm, thong thả hay cấp bách đều có tiết tấu nhất định, phảng phất như tinh thần lực chảy xuôi một con sông thật dài, vừa không rơi phí ra ngoài mà lại đạt được tác dụng tưới tiêu.

Diệp Tố thực mau đắm chìm vào thể nghiệm khó có được này, cả ngày trừ bỏ ăn cơm thế nhưng không nói quá một câu.

Đến giờ, Diệp Tố dưới tình huống đang khơi thông hai chân tụ máu mà trực tiếp ngủ, đôi khi Hàn Nghiệp quay ra xem đều không rõ hắn là đang ngủ hay không ngủ.

Diệp Tố ở cả hai thế giới đều chìm vào khoái cảm nghiên cứu, khiến hắn cảm thấy ngạc nhiên chính là, mình cư nhiên không cảm thấy mỏi mệt. Thông thường ở đây nghiên cứu khoa học đến mệt mỏi, lại đi Tinh tế thế giới, cứ như lại một lần đổi mới, tinh thần thập phần dư thừa, đầy máu sống lại, ngược lại cũng thế, giống như có hai linh hồn luân phiên nhau làm việc, nghỉ ngơi.

Diệp Tố trầm trồ ngạc nhiên, đồng thời còn phát hiện một tình huống đặc biệt nữa, tựa hồ mặc kệ hắn nhìn Hàn Nghiệp lúc nào, Hàn Nghiệp đều trước sau ngồi ở bàn làm việc, nhìn quang não đầy số liệu với mô hình, hoặc đang trầm tư hoặc tính toán, trên mặt vô kinh vô hỉ, đôi khi nhăn mi một chút đã là biểu lộ cảm xúc rõ ràng lắm.

Hôm nay, Diệp Tố tâm huyết dâng trào, ngủ trưa.

Hắn từ thế giới Tinh tế tỉnh lại, quay đầu liền thấy, Hàn Nghiệp vẫn như cũ ở bàn làm việc, chẳng qua ghế dựa bị hắn ngả ra sau một chút, hắn dựa ghế liền nhắm mắt ngủ say, màn hình quang não còn chưa đến nửa giờ tự động tắt khi không có người thao tác.

Diệp Tố nhìn hắn chằm chằm trong chốc lát, cảm thấy chính mình có điểm không thể lý giải người này. La Thành đối hắn khinh thường, Tiết Ưng Vũ tuy bị hắn đánh bại nhưng đồng dạng cũng không có kính ý, người Diệp Tố tiếp xúc hầu như đều ấn tượng không tốt về hắn, cho dù có người không phản cảm nhưng cũng sẽ không có hảo cảm.

Nhưng mà trải qua vài lần hắn tiếp xúc với Hàn Nghiệp, Hàn Nghiệp đối xử người lương thiện, làm việc nghiêm túc, lời trong lời ngoài đều lộ ra cổ vũ, chờ đợi với người trẻ tuổi, thậm chí Diệp Tố còn cảm thấy hắn tựa hồ đang mang một gánh nặng trầm trọng nào đó, cũng vì thế mà không ngủ không nghỉ.

Người như vậy tại sao lại bị khiển trách, phê phán?

Diệp Tố nhẹ nhàng xuống giường, vô thức mà lại gần quan sát Hàn Nghiệp. Ai ngờ mới đi được hai bước, liền thấy Hàn Nghiệp mở mắt, đôi mắt đen như mực phá lệ lộ ra thần sắc mệt mỏi.

Diệp Tố sửng sốt, nói: "Ngươi không lên giường ngủ sao?"

"Ngươi tiếp tục ngủ đi." Hàn Nghiệp điều chỉnh dáng ngồi, nhìn dáng vẻ tựa hồ muốn tiếp tục nghiên cứu số liệu trên quang não.

Diệp Tố ý thức được phòng này cũng chỉ có một cái giường, tức khắc có chút xấu hổ, cảm thấy mình chiếm thời gian nghỉ ngơi không nhiều lắm của Hàn Nghiệp, co quắp mà đi hai bước: "Ta không mệt, thật vất vả chân mới tốt, đang định ra ngoài một chút, ngươi đi ngủ đi."

"Từ từ." Hàn Nghiệp gọi lại Diệp Tố đang định chạy ra ngoài, duỗi tay bắt được lông tơ thon dài trên ống tay áo hắn, đạm hồng, nhan sắc thực thông thấu.

Diệp Tố bây giờ đối với thân thể chính mình một chút tin tưởng cũng không có, thấy thế, tâm lại căng thẳng: "Đây lại là cái gì?"

"La nhung." Hàn Nghiệp đem căn lông tơ kia qua lại xoa nắn trong lòng bàn tay, cẩn thận cảm thụ "Một loại nhung tương đối thường thấy, có thể cùng chất hóa học nào đó phản ứng sinh ra thể rắn dạng keo, là dầu bôi trơn bảo dưỡng cơ giáp thông dụng."

Diệp Tố nghe vậy nhẹ nhàng nhẹ nhàng thở ra, hồi tưởng nói: "Đây hẳn là lúc ta trốn vào xe vận tải bị dính vào, ta nhớ rõ trong xe tất cả đều là túi lớn đóng gói, hẳn đều là loại nhung này."

Hàn Nghiệp thần sắc lại càng thêm ngưng trọng: "Ngươi biết lần này tinh hạm hàng không dân dụng trừ bỏ thuận tiện chở người, chủ yếu vận chuyển là cái gì không?"

"Không phải là những cái xe vận tải hàng hóa đó sao?"

Hàn Nghiệp nhìn chằm chằm căn tinh tế lông tơ kia: "Xe vận tải bản thân mới là hàng hóa, tinh hạm này đăng ký ở bộ vận chuyển toàn bộ là xe vận tải rỗng."

Diệp Tố ban đầu không phản ứng kịp, bị ánh mắt ý vị thâm trường của Hàn Nghiệp kích thích, đột nhiên giật mình một cái: "Có người dùng mua bán xe vận tải làm ngụy trang, kỳ thật là buôn lậu?"

Hàn Nghiệp gật đầu, còn có một thứ hắn không nói rõ, sử dụng La nhung làm dầu bôi trơn cơ giáp nhất định sẽ không phải cá nhân, sau lưng hẳn phải có bộ đội vũ trang. Chỉ có bộ đội vũ trang, mới mỗi ngày cần dầu bôi trơn giá rẻ số lượng lớn để bảo dưỡng cơ giáp vận hành.

Hàn Nghiệp hơi nắm chặt tay, đem La nhung vây lại, nói với Diệp Tố: "Đi, cùng ta đi thăm khoang chứa

hàng."

45. Chương 44: Dạ Thám

Tinh hạm sau khi tiến vào vũ trụ liền mất đi khái niệm ngày đêm, nhưng thân thể cần nghỉ ngơi, nên để xúc tiến giấc ngủ hành khách, tinh hạm cũng sẽ tự động thay đổi độ sáng ánh đèn, tạo ra bầu không khí đêm tối.

Hiện tại, hẳn là ban đêm, trên hành lang đèn tối nhưng không ảnh hưởng tầm nhìn. Phần lớn mọi người đều đã ngủ, tinh hạm im ắng.

Hàn Nghiệp cùng Diệp Tố bước nhẹ chân, vòng qua khu nghỉ ngơi lập tức xuống cầu thang xoắn ốc, khu khoang chứa hàng thực ra đen như mực, phỏng chừng hạm trưởng vì bớt chút năng lượng mà tắt hết đèn.

Sau khi Diệp Tố ra khỏi xe vận tải, cửa khoang liền bị khóa, Hàn Nghiệp tiến lên, nhìn chằm chằm khóa mật mã một lát, cửa khoang không tiếng động mà mở ra, lộ ra từng hàng từng hàng xe vận tải cỡ lớn bên trong.

Diệp Tố suy đoán, hắn hẳn cũng dùng tinh thần lực cưỡng chế mở khóa, xem ra hắn sử dụng thời gian ngắn, kỹ xảo thuần thục, cũng không biết do am hiểu việc này hay do tinh thần lực thuần thục.

Hàn Nghiệp cũng không biết trong lòng Diệp Tố nghĩ cái gì, đưa quang não của mình cho hắn, dặn dò nói: "Ngươi ở cửa chờ ta, trên cái quang não này có mang máy dò xét, nếu không mang theo thiết bị che chắn tinh vi đều có thể phát hiện sớm người tiếp cận."

"Hảo!" Diệp Tố tiếp nhận quang não.

Hàn Nghiệp cười cười: "Không cần khẩn trương, kể cả bị phát hiện cũng không sao cả."

"Hảo." Diệp Tố nhẹ nhàng thở ra.

Hàn Nghiệp chớp nhoáng đã bước vào bóng đêm, Diệp Tố hoa mắt một cái đã không thấy tăm hơi đối phương đâu, hắn dựa vào cạnh cửa, để tâm nhìn chằm chằm quang não lớn bằng lòng bàn tay kia, sợ nó đột nhiên tích tích mà kêu lên.

Gần mười phút trôi qua, Hàn Nghiệp vô thanh vô tức mà tới gần: "Hảo."

Diệp Tố quay đầu: "Nhanh như vậy?"

“Chỉ đến xác nhận một chút.” Hàn Nghiệp nói, chuẩn bị nhận lại quang não, lại thấy trên màn hình hiện lên hai vạch đỏ, “Người tới, trước trốn đi.”

Hàn Nghiệp kéo Diệp Tố chui vào khoang chứa hàng, đẩy nhẹ cửa một cái, cửa liền không một tiếng động mà khép lại, giống hệt trước khi bọn họ tới.

Diệp Tố chú ý đến chi tiết này, hắn nhớ tới khi mình phá hư khóa xe gần như đem nó đập nát, căn bản không có khả năng lại đóng cửa xe.

“Tiến vào.” Chỉ khoảng nửa khắc, Hàn Nghiệp lại mở ra cửa một chiếc xe vận tải.

Diệp Tố vội đuổi theo, hai người vừa chui vào, liền mơ hồ nghe thấy tiếng người.

“Mỗi ngày kiểm tra một lần cũng quá cẩn thận đi.” Một giọng nam khàn khàn ngáp một cái.

“Cẩn thận không hỏng.” Một giọng khác đồng dạng là nam nhân, nghe tuổi rất trẻ.

“Nhưng mà cũng không có chỗ tốt gì, lâu như vậy cũng không phải chưa xảy ra chuyện gì sao?”

“Tại sao lại không có chuyện gì? Mấy hôm trước không phải nghe nói có cái nhập cư trái phép chui vào trong xe vận tải sao?”

“Lúc ấy không phải ca ta trực, bất quá ta đã hỏi thăm, vẫn là một người bộ dáng học sinh, căn bản không thể nhận biết La nhung, phỏng chừng là ham chơi thôi.”

“Ngươi quá không để ý việc nhỏ nhặt, ta cảm thấy trong lòng thật sự lo lắng, nếu như bên trên biết chúng ta bại lộ, chỉ sợ sẽ không tốt.”

“Nếu không…” Nam nhân kia đè thấp thanh âm, “Thời điểm chúng ta rời thuyền liền tìm tên kia giải quyết?”

Diệp Tố ở trong thùng xe:……

“Chuyện này chúng ta trở về lại thương lượng, hiện tại kiểm tra hàng hóa đã, không để sót gì mới tốt.”

Đột nhiên, Diệp Tố cảm giác có thứ gì lan tràn ra, nhanh chóng ở bốn phía hình thành một lá chắn nghiêm mật.

Diệp Tố quay đầu nhìn mắt Hàn Nghiệp, đây hẳn là tinh thần lực của hắn, bộ dạng tựa hồ rất mạnh.

Hai người bên ngoài lấy ra máy rà quét thực vật, vòng quanh khoang chứa hàng đi một vòng, “Trong lượng, độ ẩm, giá trị dg* đều bình thường”

**không phải viết tắt đâu, trong bản tiếng trung cũng vậy, có chúa mới biết nó là cái gì*

“Vậy trở về ngủ đi. Hành trình chỉ còn lại có một ngày, đừng ở lúc thời khắc mấu chốt này xảy ra vấn đề a.”

“Đừng miệng quạ đen……”

Tiếng bước chân hai người xa dần.

Diệp Tố nhìn về phía Hàn Nghiệp, Hàn Nghiệp khẽ gật đầu, xuống khỏi xe vận tải, ngựa quen đường cũ mà mở ra cửa khoang chứa hàng khóa chặt.

Khi trở lại phòng, Diệp Tố lập tức hỏi: “Thật là buôn lậu? Ngươi tính toán xử lý thế nào?”

Không thể không nói, Diệp Tố lúc hỏi những lời này có điểm hưng phấn, màn vừa rồi cực kỳ giống cảnh phim cảnh sát khi còn nhỏ hắn xem, thực dễ dàng liền kích thích nhiệt huyết một người.

“Báo nguy.”

Diệp Tố:……

“Cứ như vậy?”

Hàn Nghiệp còn có chút không thể hiểu nổi: “Phát hiện sự kiện khả nghi, lập tức cử báo là nghĩa vụ cùng trách nhiệm của mỗi cái công dân Liên Bang.”

Diệp Tố giật mình, nhịn không được cười, một hồi bổ não cốt truyện theo dõi, phản theo dõi, đấu trí, đấu dũng hóa thành nước lạnh mà đóng băng nhiệt huyết của hắn. Hắn xấu hổ mà ở phòng đi lại hai bước, nhìn thấy kệ sách dường như chỉ là đồ trang trí, liền cầm mấy quyển sách giơ giơ lên, “Ta hiện tại ngủ không được, xem sách một lát, ngươi đi ngủ đi.”

Lần này Hàn Nghiệp không cự tuyệt, không biết có phải hay không do thực sự mệt mỏi, đi buồng vệ sinh tắm rửa một cái liền nằm lên giường nhắm mắt dưỡng thần.

Diệp Tố vẫn như cũ mà xem sách phương diện lịch sử, tuy rằng nội dung tạp nham, nhưng ở nơi này, tốc độ đọc cùng khả năng ghi nhớ của hắn đều trở nên trác tuyệt, đọc nhanh như gió quét, không dám nói nhớ rõ rành mạnh, nhưng cũng không sai biệt nhiều lắm.

Diệp Tố đọc xong hơn nửa quyển sách, phát hiện ra lịch sử tựa hồ sẽ luôn xuất hiện một ít điểm đứt gãy, thường thường có sự kiện nói không tỉ mỉ, chiều dài niên đại cực lớn, ở giữa sẽ có một thời kì bị trống kéo dài từ ngàn năm tới vạn năm. Từ lần đầu tiên xem sách sử hắn đã để ý điều này, không khỏi cảm thấy thực kỳ quái. Không đợi hắn nghĩ nhiều, đã ôm sách mà ngủ quên trên sô pha.

Rốt cục thì ở thế giới hiện thực hắn chỉ là ngủ trưa, ngủ hai tiếng đã là cực hạn.

Tinh thần Diệp Tố phấn chấn mà mở cửa phòng, tính toán tiếp tục đi làm thực nghiệm, lại ở trên hành lang phát hiện một gương mặt thập phần thân thiết — một nam nhân Á châu trẻ tuổi. Ở nơi hầu như mọi người đều là lão học giả Anh quốc, có thể nhìn thấy gương mặt như thế này là chuyện không dễ dàng. Nam nhân kia cũng thấy được Diệp Tố, lại đây chào hỏi, nói chính là tiếng Trung: "Ngươi hảo, ta là Tiếu Thừa."

"Ngươi hảo, Diệp Tố." Diệp Tố trả lời.

"Ta biết ngươi." Tiếu Thừa cười nói, "Ta nghe nói Lý giáo thụ từ trong nước mang tới một đệ tử trẻ tuổi, kia hẳn là ngươi."

"Ta còn chưa phải đệ tử Lý giáo thụ."

"Nhanh thôi." Tiếu Thừa nói, "Ngươi là muốn tham gia thi đấu tư duy quốc tế đi? Ta biết cái thi đấu này a, ngươi rất lợi hại."

Diệp Tố khách khí cười cười, Tiếu Thừa này có thể xuất hiện ở Viện Nghiên Cứu Hoàng Gia Anh quốc, cũng rất lợi hại.

"Ta vẫn luôn thực thích các loại nguyên tố thần kỳ, chỉ tiếc cuối cùng ta lại học y, nga, đúng rồi, ta là một bác sĩ khoa não."

"Ta khi còn nhỏ cũng rất muốn làm bác sĩ cứu người a."

"Ha ha ha." Tiếu Thừa cười rộ lên, tựa hồ thực thích cùng Diệp Tố nói chuyện phiếm, nhìn thời gian rồi nói: "Có thể mời ngươi uống ly trà chiều sao? Khó có dịp thống thống khoái khoái mà nói tiếng Trung."

Diệp Tố: "Hảo."

Tuy rằng một buổi trưa không làm thực nghiệm, nhưng Diệp Tố vẫn cảm thấy ngày hôm nay sung sướng, hắn nhận thức một tân bằng hữu, đối với Diệp Tố lần đầu xa quê nhà mà nói, đây là một thu hoạch rất lớn. Trong lúc Diệp Tố tâm tình thoải mái mà tiến vào giấc ngủ, tinh tế thế giới bên kia, hắn tỉnh lại.

Hàn Nghiệp không biết khi nào đã rời giường, lại tiếp tục ở bàn làm việc ngày qua ngày tiếp tục suy đoán, tính toán phức tạp của hắn. Thấy Diệp Tố tỉnh lại, hắn quay đầu lại nói: "Còn ba giờ là tinh hạm cập bến,

chuẩn bị một chút, chúng ta rời thuyền."

"Hảo." Diệp Tố vội vàng từ trên sô pha bò dậy, rửa mặt đánh răng, sau đó tự mình đi khu ẩm thực trên tinh hạm, trước khi đi hỏi Hàn Nghiệp: "Ngươi ăn chưa? Muốn ta mang cơm trở về sao?"

Hàn Nghiệp nhận một phần văn kiện, tựa hồ nội dung trên đó làm hắn khiếp sợ, thẳng đến Diệp Tố hỏi lần thứ hai, hắn mới trả lời: "Một phần ăn cửa số 3."

"Mệnh lệnh thu được!"

Khu ẩm thực trên tinh hạm thường thường là địa phương quan trọng nhất, trang hoàng đến sạch sẽ thoải mái, khiến người ta càng muốn ăn nhiều.

Diệp Tố nhìn đồ ăn đến hoa cả mắt, đơn giản giống Hàn Nghiệp mà lựa chọn phần ăn cửa số 3, lại cầm hai ly nước trái cây, thật cẩn thận mà trở về.

"Cẩn thận, nhường đường một chút." Diệp Tố vừa đi một bên kêu, khu ẩm thực người đông, rộn ràng nhốn nháo.

Rốt cuộc vẫn bị người đụng phải, nước trái cây trên hộp cơm Diệp Tố thiếu chút nữa hắt ướt một thân đối phương.

"Xin lỗi!"

"Không có việc gì." Người nọ cười như không cười mà nhìn Diệp Tố vài lần.

Diệp Tố ngẩn ra, thanh âm này là thanh âm thứ nhất hắn nghe được tối hôm qua ở khoang chứa hàng, chính là người nói muốn tìm thời cơ thủ tiêu hắn. Thẳng đến đi trở về phòng, Diệp Tố vẫn cảm giác tầm mắt người nọ vẫn dính lên người mình.

"Làm sao vậy?" Diệp Tố bước đi vội vàng hiển nhiên khiến Hàn Nghiệp chú ý.

Diệp Tố buông đồ ăn, "Ta gặp một người tối hôm qua!"

Hàn Nghiệp nói: "Đợi lát nữa thời điểm rời thuyền sẽ tương đối chen chúc hỗn loạn, ngươi theo sát ta."

"Ân." Diệp Tố thấy hắn gợn sóng vô kinh, bất an trong lòng cũng liền bỏ xuống.

Địa phương cập bến là tiểu tinh cầu bên cạnh Hoa Đô tinh hệ, đây là một tinh cầu giao thông đầu mối

then chốt, mọi người dừng thuyền tại đây, nhưng sẽ tiếp tục đổi tinh hạm để đến địa phương mục tiêu.

Đại bộ phận đều là ra ngoài đi công tác, hoặc là đi du lịch, mang theo cả gia đình, đại nhân tiểu hài tử dính cạnh nhau, quả nhiên thực chen chúc, hơn nữa những người thấy hành trình nhàm chán, cuối cùng cũng đến trạm, âm thành đàm tiếu nổi lên bốn phía, liền hống loạn như chợ vỡ.

Hàn Nghiệp chỉ có một rương hành lý, cũng giản tiện. Hắn cùng Diệp Tố đều không vội, đi tít tận cuối cùng, đồng dạng, đi ở phía sau cũng có mấy người, hai người bị nghi ngờ có liên quan đến buôn lậu cũng ở trong đó, ngẫu nhiên sẽ đem tầm mắt ý vị không rõ đặt trên người Hàn Nghiệp cùng Diệp Tố.

Hàn Nghiệp mặt không đổi sắc, như là không quen biết hai người này. Cùng này so sánh, Diệp Tố liền có vẻ thực không bình tĩnh.

Ra cảng, bên ngoài hầu như đều là cao ốc sát sát từng hàng kéo dài, phần lớn là khách sạn, là địa phương nghỉ chân cho những người chờ đợi tân hành trình.

Hàn Nghiệp tùy ý tìm gian khách sạn liền đi vào.

"Tiên sinh, mấy gian phòng?"

"Một gian."

Người phục vụ mắt nhìn Hàn Nghiệp cùng Diệp Tố, lộ ra một mạt tươi cười trong lòng hiểu rõ mà không nói ra, "Hảo, phòng E302, thỉnh điền vào tin tức thân phận."

Một bên, Diệp Tố thấy một trong hai tên buôn lậu cũng theo vào, tên còn lại có vẻ như đi xử lý vật phẩm buôn lậu. Xem ra, bọn họ thực sự đang theo dõi mình. Diệp Tố cảm thấy răng đau, may mắn hắn gặp Hàn Nghiệp, bằng không kể cả có giải quyết được vấn đề vé tàu, cũng không giải quyết được hai người này.

Thuê xong phòng, Hàn Nghiệp như cũ lờ đi kẻ bụng dạ khó lường nọ, mang theo Diệp Tố về phòng.

Diệp Tố mới vào phòng liền nghe thấy thanh âm nghiêm túc của Hàn Nghiệp: "Diệp Tố, hành trình kế tiếp của ta sẽ có nguy hiểm, ta sẽ tìm người đưa ngươi về Hoa Đô tinh."

46. Chương 45: Xác Nhận

Diệp Tố sửng sốt, đây là lần đầu tiên Hàn Nghiệp đề cập tới mục đích hắn cải trang vi hành lần này. Bất quá, hắn nghe Hàn Nghiệp nói sẽ tìm người đưa hắn về, trong lòng cảm thấy có chút biệt nữu kỳ quái.

Diệp Tố suy nghĩ, cẩn thận hỏi: “Ta có thể giúp đỡ gì sao?” Dừng một lát, hắn lại bổ sung: “Thời điểm giữa trưa tinh thần lực ta sẽ rất mạnh.”

Tuy rằng bọn Địch Cảnh chưa từng nói thẳng điểm này với hắn, nhưng Diệp Tố cũng không ngốc, sau khi hiểu biết hơn về tinh thần lực, chính mình cũng tự cảm giác được, thậm chí còn có thể mơ hồ phỏng đoán ra nguyên nhân.

Hàn Nghiệp không nói gì, chỉ nhìn Diệp Tố.

Diệp Tố bị nhìn đến co quắp, sắp xếp lại ngôn ngữ rồi mới nói: “Ta có đôi khi sẽ đột nhiên ngủ, có thể tạo thành phiền toái lớn cho ngươi. Nhưng mà dùng tốt vẫn có thể có chút tác dụng!”

Hàn Nghiệp cười cười, nhẹ giọng chậm rãi nói: “Ngươi biết ta định đi làm cái gì sao?”

Diệp Tố lắc đầu: “Nhưng nếu ngươi nói là nguy hiểm, khẳng định là việc ngươi không thể không làm. Ta thấy thấy ngươi tốt với ta như vậy, ta cũng nên báo đáp một chút. Ta nói không chỉ là chuyện gần đây, cả chuyện ngươi đưa ta Nick Triết Tu tới Hoa Đô tinh, sau này ta mới biết quyền cư trú ở Hoa Đô tinh kiếm khó thế nào. Ta tin là Nick cùng Triết Tu, bọn họ cũng sẽ làm như ta.”

“Vạn nhất ta là có mục đích thì sao?”

“A?” Diệp Tố sửng sốt.

”Vạn nhất ta đem các ngươi đưa tới Hoa Đô tinh là do mục đích không thể cho ai biết thì sao?

Diệp Tố:……

“Có mục đích gì?”

“Đoán xem.”

“Ta đoán không ra.” Diệp Tố quẫn bách, “Cho dù có, còn không phải chưa xảy ra sao? Đợi đến lúc xảy ra, ta sẽ biết xử lý thế nào.”

Hàn Nghiệp bật cười, từ cạnh cửa đi đến bên bàn trà, đổ một ly nước sôi, tựa hồ rất có hứng thú nghe Diệp Tố biểu lộ thành tâm.

Sau một lúc lâu, Diệp Tố không nói nữa.

Hàn Nghiệp lúc này mới nói: “Ta sắp sửa đi tinh vực của một chủng tộc khác.”

Diệp Tố đột nhiên ngẩng đầu nhìn chằm chằm Hàn Nghiệp, đây là tín nhiệm hắn?

“Tát Luân tộc, bất quá ngươi hẳn không biết. Đây là một chủng tộc có địa vị thực bình thường trong liên minh Vạn tộc. Nhưng gần đây bọn họ bị chú ý, bởi vì bọn họ phát hiện một tinh cầu khoáng thạch. Khoáng thạch tinh cầu có rất nhiều, theo lý thuyết thì cũng không có gì hiếm lạ. Nhưng tinh cầu này không như vậy, theo tin tức lọt ra ngoài, đây là do một cự tân tinh nổ mạnh xong lưu lại lõi, nguyên tử do bị áp súc cao, cho nên năng lượng cũng bị áp súc, hiện tại là một trong vài loại khoáng thạch thiên nhiên chứa nhiều năng lượng nhất, rất hiếm có. Năm chủng tộc xung quanh đối với Tát Luân tộc như hổ rình mồi, sau khi thông qua liên minh xét duyệt, có thể triển khai chiến tranh đoạt nguồn năng lượng với Tát Luân tộc. Nhân tộc cũng là một trong năm chủng tộc này.”

Diệp Tố nghiêm túc nghe, nhưng thẳng đến trước mắt, hắn vẫn không hiểu đâu là trọng điểm.

Hàn Nghiệp nhìn ra suy nghĩ của hắn, thực mau liền nói tới trọng điểm: “Nhưng Nhân tộc trước mắt bởi vì một số nguyên nhân đặc thù, không thể phát động chiến tranh, cho nên ta muốn ngăn cản trận chiến này bùng nổ.”

“Tại sao không ngăn cản từ nội bộ Nhân tộc?” Diệp Tố hỏi.

Hàn Nghiệp gật đầu, đối với Diệp Tố có khứu giác nhạy bén với chính trị cảm thấy thực vừa lòng, hắn giải thích: “Phát động chiến tranh cần Chủ tịch liên bang Nhân tộc, cùng nghị viện ba người thông qua nghị sự, có lẽ ngươi sẽ cảm thấy ta có thể nhúng tay vào ba người này. Nhưng mà, việc này rất khó, bởi vì theo bọn họ, không, với 99% mọi người, phát động chiến tranh với Tát Luân tộc chỉ có chỗ tốt chứ không có chỗ hỏng. Tát Luân tộc vũ lực không bằng chúng ta, huống chi Nhân tộc còn hợp tác cùng bốn tộc khác, tuy rằng khoáng thạch cuối cùng cũng chỉ có thể lấy được một phần năm, nhưng đây đã là đầu tư một lãi một ngàn rồi.”

Diệp Tố trong đầu chỉnh chỉnh ý nghĩ, hắn vốn dĩ muốn hỏi Hàn Nghiệp nếu muốn ngăn cản chiến tranh, vì sao không nói với những người đó nguyên nhân đặc thù kia, nhưng ngẫm lại, Hàn Nghiệp làm như vậy khẳng định có lý do của hắn, thậm chí hắn vì lý do này cam nguyện đi mạo hiểm.

Hắn chỉ hỏi: ”Vậy ngươi đi Tát Luân tộc định ngăn cản chiến tranh thế nào? Chẳng lẽ còn có thể khiến bọn họ chắp tay giao ra tinh cầu khoáng thạch sao?

Hàn Nghiệp cười nói: “Cho nên mới nói là một sự kiện nguy hiểm, ngươi vẫn muốn đi cùng ta sao?”

“Muốn.” Diệp Tố không có nhiều do dự, ở cái thế giới “Trong mộng” này, hắn không sợ nhất chính là nguy hiểm, cho dù là tử vong, đối với hắn mà nói, cũng không có tổn thất gì.

Hàn Nghiệp nghe xong, bộ mặt nghiêm túc lại chậm chạp không nói gì.

Diệp Tố nhìn thẳng hắn, không hề có ý tứ lùi bước.

"Hảo." Hàn Nghiệp nhẹ giọng thở dài một hơi, "Ngươi với ta cùng nhau."

Diệp Tố nhịn không được cười.

Diệp Tố lúc này thế nào cũng không cho rằng Hàn Nghiệp chỉ là một thiếu tá nho nhỏ tham sống sợ chết co đầu rụt cổ ở H quân đoàn, hắn có trách nhiệm cùng thân phận nhiều người không biết đến, Diệp Tố có điểm ngạc nhiên, tại điểm mù của mọi người hắn lại cảm giác được một chút chân thật kỳ diệu từ Hàn Nghiệp, khiến hắn cảm thấy được tín nhiệm là sự tình thực sung sướng.

Khi Diệp Tố một lần nữa lại lâm vào giấc ngủ, Hàn Nghiệp lấy ra tinh quẻ, nó vẫn như cũ dựa theo quy tắc vũ trụ yên lặng vận chuyển, hoa văn đường cong huyền ảo phức tạp xoay tròn lại càng khó nhìn rõ.

Hàn Nghiệp đem tinh quẻ cùng một bộ thu proton lớn nhỏ bằng cái vali xách tay nối tiếp, cùng lúc đó, tay động không ngừng mà đưa vào số liệu. Bộ thu proton tiếp thu số liệu Hàn Nghiệp đưa vào, thực mau liền tập hợp lại, bắn ra từng khối màn sáng rậm rạp. Thật lâu sau, không tiếp tục phóng ra màn hình che kính tầm mắt Hàn Nghiệp nữa, nếu không nhìn những số liệu khiến người ta tê não đó, thì quả thực là cảnh tượng mộng ảo.

Hàn Nghiệp lại mở ra quang não, mở ra phần văn kiện hôm nay hắn thu được, là bảng biểu phụ trợ tư điều tra cơ giáp Osborne.

Hàn Nghiệp cơ hồ không có nghỉ ngơi, mở ra giao diện giải toán của quang não, phương trình cùng hàm số phức tạp thâm ảo được hắn tiện tay đưa vào, cùng tin tức trong bảng biểu tiến hành so sánh, cuối cùng ra được một phương trình gần như che kín toàn bộ màn hình.

Hàn Nghiệp nhìn phương trình này thật lâu, mới chậm rãi đem số liệu trên bộ thu proton thế vào phương trình này. Quang não lập tức cực nhanh vận chuyển, màn sáng tách ra rồi lại xác nhập, rồi lại phóng ra càng nhiều màn sáng.

Hàn Nghiệp đứng lên, ở giữa các màn hình di chuyển, hoặc sửa chữa hoặc thêm vào, cùng lúc đó, tinh thần lực của hắn thẩm thấu vào quang não tiến hành cập nhật số liệu, chỉ dựa vào mỗi quang não vô pháp chịu tải được lượng tính toán lớn như vậy.

Cuối cùng, khi Hàn Nghiệp hao hết tinh thần lực, quang não nóng lên cũng dừng vận chuyển.

Một màn hình đơn giản sáng tỏ ngừng lại trước mắt Hàn Nghiệp, bên trên là một kết cấu xoắn ốc quay tròn, đây là một đoạn gien.

Cũng là tính toán cuối cùng.

Hàn Nghiệp từ cơ sở dữ liệu tìm ra tin tức DNA, hai bên đôi một so, trong đó tìm được DNA cùng đoạn gien kia độ tương xứng đạt đến 95%, trừ bỏ sai số do tính toán, có thể khẳng định đoạn gien chính là chỉ người này.

Hàn Nghiệp im lặng một lát, mới đem các loại màn hình thu hồi vào quang não cùng bộ thu proton, căn phòng lần thứ hai khôi phục hắc ám.

Thân ảnh cao lớn thẳng tắp của hắn như sáng lên, đi tới mép giường.

Trên giường, Diệp Tố ngủ thực trầm.

Một tiếng thở dài nhẹ nhàng vang lên: "Rốt cuộc tìm được ngươi."

……

Ngày hôm sau, Diệp Tố vừa tỉnh, đã bị Hàn Nghiệp thúc giục đi nhanh, cơm sáng của hắn đều là giải quyết trên đường.

"Tại sao đi gấp như vậy?" Diệp Tố uống miếng nước, hỏi.

"Đuổi kịp chuyến bay." Hàn Nghiệp cũng không quay đầu lại mà nói.

Diệp Tố ngẩn ra, "Là bởi vì ta dậy quá trễ?"

"Ân."

Diệp Tố:…..

"Ha ha." Diệp Tố cười mỉa hai tiếng, vội vàng nhanh bước chân, dư quang ánh mắt quét thấy, bọn theo dõi tối hôm qua cư nhiên vẫn theo sau.

Hàn Nghiệp cũng nhìn thoáng qua: "Không cần phải quan tâm bọn chúng, ta đã tìm người giải quyết."

Diệp Tố nghe hắn nói như vậy, liền đơn giản không thèm để ý.

Khi đuổi tới tinh hạm, người kiểm phiếu còn nói thêm câu: "Chỉ còn thiếu hai người các ngươi."

Diệp Tố xấu hổ mà cười cười, trộm nhìn mắt Hàn Nghiệp.

Tinh hạm tới thẳng Tát Luân ma cách tinh hệ này thông thường một tuần mới có một chuyến, hành khách rất đông, hầu như tất cả đều là thương nhân. Thương nhân sẽ xem mặt đoán ý, trường tụ thiện vũ*, diễn xuất thập phần vui vẻ trên tinh hạm.

**tay áo dài giúp nhảy đẹp: tiền bạc và sức mạnh giúp bạn trong mọi trường hợp*

Trải qua hành trình nửa tháng, tinh hạm cuối cùng cũng cập bến thương cảng chuyên dụng của Tát Luân ma cách tinh hệ.

Diệp Tố nhắm mắt theo đuôi Hàn Nghiệp, từ thang trời đi xuống mặt đất chủ tinh Tát Luân ma cách tinh hệ.

Hàn Nghiệp tựa hồ đối nơi này thập phần quen thuộc, không dừng lại lâu, cùng tài xế taxi Nhân tộc ngoài cảng nói chuyện hai câu xong liền lập tức kéo Diệp Tố lên xe.

Diệp Tố cảm thấy hai mắt của mình không đủ dùng, chủ tinh tinh hệ thông thương này là nơi nhiều chủng tộc tụ tập, nơi nơi là người ngoài hành tinh hình thù kỳ quái, có không ít diện mạo tương tự nhân tộc, nhưng cũng có vật nhỏ như con thỏ nhảy nhót, hình thể bất quy tắc to như ngọn núi gào thét mà qua, còn có một loại sinh vật thấy không rõ bộ dạng, bởi vì bị ánh sáng đủ mọi màu sắc bao quanh thân thể…

Phương tiện giao thông cũng là sai lệch quá lớn, Diệp Tố nhìn xe bọn hắn thuê chỉ lớn bằng lòng bàn tay nhưng khi chui vào lại trực tiếp nở thành xe chuyên dụng loại nhỏ.

Nhân tộc cũng có đường quốc lộ chuyên dụng, xe chạy ở trên tuy hình thức quá lạ lùng, nhưng kích thước không sai biệt lớn, sẽ không gây sự cố giao thông.

Thông thương tinh cầu thường là địa phương hỗn loạn nhất, mỗi chủng tộc đều hao hết tâm tư cho tinh hệ thông thương mình quản lý. Hình thể vạn tộc, tập tính sinh hoạt khác biệt khiến bọn họ không thể hòa hợp tồn tại, chỉ có thể phân loại mà tụ tập ở từng nơi tách biệt, lại chọn ra chợ giao dịch thống nhất. Chợ giao dịch là chỉ một bề mặt không lớn, bán chút hàng hóa loại nhỏ không quan trọng. Còn với hàng hóa cỡ lớn, như khoáng thạch, nguồn năng lượng, bán sỉ đặc sản,… sẽ triển lãm trên mặt tiền cửa hàng, nếu có ý muốn giao dịch, sẽ lại chọn địa phương thích hợp trò chuyện.

Hàn Nghiệp mục đích lần này là đến chợ giao dịch.

Xuống xe, Hàn Nghiệp mang Diệp Tố đến thẳng một cửa hàng mỹ nghệ Nhân tộc.

Diệp Tố nhìn thấy dây xích thô to có thể vòng quanh một sân bóng, nhãn bên cạnh lại ghi là vòng cổ, không khỏi lâm vào trầm mặc.

Người phục vụ cửa hàng đang bàn sinh ý cùng một cái ngoại tinh nhân *(người ngoài hành tinh),* ngoại tinh nhân cao một thước, lại rất giống kem tan chảy kia tựa hồ thập phần kích động, lời nói Diệp Tố nghe không

hiểu.

Nhưng người phục vụ cửa hàng nói Diệp Tố nghe hiểu, nói chính là tiếng Trung. Chỉ thấy hắn thập phần khó xử nhìn ngoại tinh nhân kia một hồi: "Xin lỗi, Mạc Đại tiên sinh, lắc tay cửa tiệm chúng tôi chưa đủ phong phú, không có loại thích hợp cho bạn lữ ngài. Nhưng nếu ngài kiên trì, có thể vươn tay ngài, để ta đo lường một chút số liệu, vì bạn lữ ngài chế tác riêng."

Diệp Tố xem đến nhập thần, Hàn Nghiệp đã cùng một nhân viên cửa hàng khác nói chuyện.

"Một chiếc nhẫn kim cương, 58 cái mặt khắc, 17 cara. Nếu không có, ta liền từ bỏ."

Tên nhân viên cửa hàng kia ngẩng đầu mà nhìn mắt Hàn Nghiệp thật sâu, cung kính nói: "Khách nhân, xin theo ta lên lầu hai, nơi đó có vật phẩm ngươi yêu cầu."

47. Chương 46: Tát Luân

Lên lầu hai, đập vào mắt đầu tiên là hành lang dài rộng, hai bên đồng dạng là cửa lớn, phù hợp để ngoại tinh nhân cao lớn ra vào.

Nhân viên cửa hàng đưa Hàn Nghiệp và Diệp Tố một đường đi thẳng vào trong, đến cuối hành lang, nhân viên mới dừng lại, mở ra cho bọn họ căn phòng cuối cùng, "Tiên sinh, mời."

Trong phòng trang trí thực bình thường, màu sắc lam nhạt ấm áp, đơn giản như ở nhà.

Nhân viên cửa hàng chờ sau khi hai người đi vào thì đóng cửa lại.

Trong phòng có một nam nhân hơn năm mươi tuổi đang chờ, thấy Hàn Nghiệp và Diệp Tố, lễ phép cười một cái, rót chén trà nóng cho hai người, "Mời ngồi".

Hàn Nghiệp khẽ gật đầu, một chút cũng không thấy gì khác thường mà ngồi xuống, cầm lấy một ly trà xanh.

Nam nhân kia im lặng trong chốc lát, nhưng theo Diệp Tố thấy, hắn tựa hồ có chút kích động, trên mặt tuy bình thản nhưng đôi tay không nhịn được nắm chặt lại. Một lúc lâu sau, nam nhân thở phào nhẹ nhõm, cầm quang não của mình ra.

Hàn Nghiệp cười khẽ, cũng lấy ra quang não.

Diệp Tố ngồi một bên, đầu đầy mờ mịt, chỉ thấy hai người kéo ra ăng ten quang não, đưa tới gần, màn hình quang não vốn đang đen xì một mảng, đột nhiên sáng lên đồ án, một sao trời từ xa tới gần dần dần hiện ra, cuối cùng chiếm toàn bộ màn hình, sao trời một nửa đen một nửa trắng. Diệp Tố cảm thấy đồ án này rất giống điểm phân cách giữa ngày và đêm* khi học địa lý ở cao trung.

**terminator between day and night hoặc còn gọi là grey line hoặc twilight zone.*

Thẳng đến giờ phút này, nam nhân kia mới chân chính xác nhận thân phận người Minh viện của Hàn Nghiệp, thần kinh già nua đột nhiên có sức sống, tay nắm chặt quang não.

Nam nhân tên là Yến Phương, khi tuổi còn trẻ đã gia nhập Minh Viện giám sát tư, bị phái tới giám sát Tát Luân tộc. Công việc của Giám sát tư trước nay đều nhàm chán buồn tẻ, còn phải rời xa đất mẹ Nhân tộc, chịu đủ khổ sở khi sống tại nơi đất khách quê người. Trong lịch sử, không thiếu người của giám sát tư cả đời cũng chưa tham dự chuyện lớn gì, bọn họ phần lớn đều trong thời kỳ giám sát mà từ từ chết già, cũng có nhiều nhân tài chấp nhận cô tịch mà hợp thành Giám sát tư, tạo thành mạng lưới giám sát không chút kẽ hở, đem Vạn tộc thu vào trong, để Nhân tộc như đi trên tầng băng mỏng có thể thở dốc, cũng từ đó mà đạt được cơ hội phát triển.

Yến Phương ở Tát Luân tộc đã hơn ba mươi năm, hắn cũng không cảm thấy phiền chán với công việc của mình, ba mươi năm vẫn giám sát như ngày đầu, hơn nữa đã làm tốt chuẩn bị và quyết tâm vượt qua nốt quãng đời còn lại như vậy. Nhưng đột nhiên thấy người chấp hành tư Minh Viện tới, có nghĩa là hắn có thể phát huy tác dụng của một giám sát viên, chân chính đạt được ý nghĩa cuộc sống, đây đối với hắn, là một lần viên mãn, kể cả hắn có hy sinh trong lần hành động này, cũng không hề oán hận. Nhất thời, Yến Phương nói chuyện có điểm run run: "Có cái gì ta có thể trợ giúp ngươi sao?"

Hàn Nghiệp tươi cười, nghiêm mặt nói: "Ta cần dưới tình huống không bị người khác quấy rầy, đơn độc gặp mặt Hữu Nhậm của Tát Luân tộc."

Chủ tịch của Tát Luân tộc cũng không chỉ có một người, mà chia làm Hữu Nhậm và Tả Nhậm. Tả Nhậm làm người kiên quyết, thủ đoạn theo phái chủ chiến, đối với chuyện năm tộc liên thủ định cướp tinh cầu khoáng thạch rất phẫn nộ, nói tàn nhẫn muốn cắn đối phương một ngụm thịt; mà Hữu Nhậm theo có khuynh hướng muốn đàm phán cùng năm tộc, cùng khai thác khoáng thạch tinh cầu. Thực hiển nhiên, Hữu Nhậm thích hợp kế hoạch của Hàn Nghiệp hơn.

Yến Phương cẩn thận suy tính: "Ba ngày sau, trưởng tử của Hữu Nhậm Tát Luân tộc sẽ tổ chức một tiệc rượu, hắn theo mong muốn của phụ thân, tiệc rượu này trên danh nghĩa là ăn chơi, nhưng kỳ thật là tìm cơ hội hợp tác với năm tộc, xuống tay từ hắn hẳn có thể nhìn thấy Hữu Nhậm. Đại sứ quán Nhân tộc tại Tát Luân tộc đã nhận được thiệp mời, sẽ phái người trẻ tuổi tham gia."

Hàn Nghiệp trầm ngâm, "Có thể lấy được thiệp mời từ nơi khác không?"

"Trưởng tử Hữu Nhậm cùng con gái ta Yến Tuyết Thần đang giao lưu học tập ở thủ đô Tát Luân tộc có vài phần giao hảo, nàng có thể lấy được vài tấm thiệp mời."

“Thế thì tốt, ta cần hai tấm.”

“Đến lúc đó để Yến Tuyết Thần đi cùng các ngươi đi, có nàng ở đó, càng dễ bắt chuyện cùng Tát Lạc Phu, đúng lúc Tuyết Thần nói muốn về thăm ta.”

Hàn Nghiệp liếc nhìn Yến Phương một cái, chỉ một cái liếc mắt, liền nhìn ra suy nghĩ của lão nhân này. Hắn hy vọng Yến Tuyết Thần lần này biểu hiện ưu tú có thể được Hàn Nghiệp đề bạt, để nàng cùng gia nhập Minh Viện.

Hàn Nghiệp nhất thời có chút trầm mặc, hắn cũng không phải sinh khí hay phẫn nộ, mà là hết sức bất đắc dĩ. Gia nhập Minh Viện đối với phần lớn người, là mất đi vinh hoa gấm vóc cả đời, tốt một chút có thể như Yến Phương vừa làm việc vừa an hưởng tuổi già, không tốt thì như chấp hành tư, đa số chết trong lúc chấp hành nhiệm vụ. Nhưng Yến Phương không chỉ lựa chọn đem cả đời phụng hiến cho Minh Viện, mà còn nguyện ý để nữ nhi mình tiếp tục phụng hiến.

“Hảo.” Hàn Nghiệp gật đầu đáp ứng, ánh mắt Yến Phương sáng lên, cố nén ý cười.

Nói xong chính sự, Yến Phương vì lần đầu tiên gặp người chấp hành tư, không khỏi nói nhiều một chút, hoài niệm chuyện cũ của Minh Viện, mặt đang vốn dĩ đầy tự hào, nhiệt tình khi nói đến trận chiến mười hai năm trước đột nhiên ảm đạm, “Một năm kia, ta thực sự cảm thấy sợ hãi, sợ Minh Viện không kiên trì được, nhưng mà mệnh lệnh trước sau như một án binh bất động, ta cũng biết những người như ta trở về cũng không làm được gì. May mắn sau đó Minh Viện có người chống đỡ, giám sát tư cũng đổi cục trưởng mới, Minh Viện tốt xấu gì cũng đã vượt qua.”

Kể cả là trong Minh Viện, cũng có hệ thống bảo mật thân phận nghiêm khắc. Thân phận Hàn Nghiệp là cục trưởng chấp hành tư, chỉ có ba cục trưởng khác và cấp dưới trực tiếp của hắn biết. Minh Viện dưới tình huống bốn cục nâng đỡ nhau mà duy trì độc lập, tin tức chung cũng không nhiều, thông thường chỉ khi chấp hành nhiệm vụ mới biết đến tin tức cụ thể của đối phương. Việc này bảo đảm tính an toàn cho Minh Viện, cho dù có phản đồ hay là bị nhốt đánh hỏi thông tin, cũng sẽ không chịu phải thương tổn thương gân động cốt.

Cho nên Yến Phương còn tưởng Hàn Nghiệp là thành viên bình thường của chấp hành tư.

Hàn Nghiệp cười nhạt: “Tất cả đều phải chịu đựng, không có nỗ lực của ai là uổng phí cả.”

“Chỉ mong vậy, năm trăm vạn năm, ai…” Yến Phương nặng nề nói, lại cố nâng lên tinh thần, “Các ngươi lặn lội đường xa tới đây hẳn đã mệt mỏi rồi, ta chuẩn bị cho các ngươi hai gian phòng, bây giờ muốn nghỉ ngơi sao?”

“Ân.” Hàn Nghiệp nhìn Diệp Tố, nói: “Lại lấy cho hắn một cái máy phiên dịch.”

“Hảo.” Yến Phương vội nói, dẫn bọn họ từ cửa sau cửa hàng ra ngoài, ngồi trên xe mình trực tiếp đưa tới nơi Nhân tộc tụ tập. Hắn và nhân viên cửa hàng đều cư ngụ ở đây.

Phòng Yến Phương chuẩn bị cho Hàn Nghiệp cùng Diệp Tố đều rất điệp thấp *(low-key),* mang theo hơi thở gia đình, không long trọng khiến người khác hoài nghi, cư dân xung quanh còn tưởng thân thích Yến Phương tới thăm hắn.

Hàn Nghiệp nói với Diệp Tố: "Nơi này thực an toàn, ngươi có thể ở một mình."

Diệp Tố gật đầu, vào phòng mình, đây vẫn là lần đầu tiên sau khi rời Hoa Đô tinh hắn ở một mình một phòng. Lữ trình dài hơn nửa tháng, Hàn Nghiệp đều cố ý chỉ thuê một gian phòng, là để bảo hộ hắn sao?

Diệp Tố ngã vào chăn đệm mềm mại, lại hồi tưởng một màn vừa rồi. Minh Viện? Chấp hành tư?

Diệp Tố nghe Hàn Nghiệp cùng Yến phương nói chuyện đều là câu được câu không, tuy rằng thiếu, nhưng cũng đủ để Diệp Tố não bổ ra, Hàn Nghiệp nhẫn nhục chịu đựng, có thân phận mà người ngoài không biết, yên lặng hành tẩu trong bóng đêm, ẩn nhẫn mà cô độc.

Yến Phương bởi vì thấy Diệp Tố là do Hàn Nghiệp đem đến, nghĩ là người một nhà, khi nói chuyện cũng không tránh hắn, còn Hàn Nghiệp thì sao? Vì sao cũng không kiêng dè mình?

Diệp Tố nghĩ đến vấn đề này, nghĩ có phải hay không Hàn Nghiệp thực sự tín nhiệm hắn, tiếp nhận hắn? Loại cảm giác này thực kỳ diệu, người khác không hiểu, chỉ có hắn có thể thấy rõ. Như gương mặt thản nhiên ôn hòa của Hàn Nghiệp ngày càng sinh động chân thật, chỉ có hắn có đặc quyền thưởng thức.

Mang theo tò mò không tên với Hàn Nghiệp, Diệp Tố chìm sâu vào giấc ngủ.

Đến khi hắn tỉnh lại, con gái duy nhất của Yến Phương, Yến Tuyết Thần đã chạy tới đây, cũng mang theo ba tấm thiệp mời.

Nhìn qua, Yến Tuyết Thần là nữ nhân giỏi giang, gọn gàng, màu da trắng nõn sạch sẽ, một đầu tóc đen dài buộc đuôi ngựa cao cao, nhưng ấn tượng tốt này không duy trì được quá ba giây. Diệp Tố thấy nàng hô to chào hắn, kết quả vung đầu, tóc đuôi ngựa hung hăng quét qua mặt tên nhân viên cửa hàng đứng sau.

Tên nhân viên kia che cái mũi đang chảy máu, khóc không ra nước mắt.

"Gần đây thời tiết khô ráo, ăn nhiều lê một chút." Yến Tuyết Thần vẻ mặt nghiêm túc mà đề nghị nhân viên kia, lại nói với Diệp Tố: "Các ngươi muốn đi tiệc rượu của Tát Lạc Phu? Ta nói cho ngươi, tiệc rượu không thú vị, các ngươi sẽ thất vọng a."

Xem ra, nàng cũng không biết mục đích chân chính của Hàn Nghiệp.

Yến Tuyết Thần nghĩ nghĩ lại bổ sung: "Bất quá có vài đặc sản địa phương ăn khá ngon, các ngươi nhất định chưa từng nếm qua, đến lúc đó ta sẽ chỉ cho các ngươi…"

Yến Phương đẩy nữ nhi ra, đúng lúc ngăn lại đề tài càng bay càng xa: ”Nhắc đến ăn, đã đến giờ cơm trưa.

Cơm trưa…… Diệp Tố im lặng, nguyên lai hắn lại ngủ hết cả buổi sáng rồi sao.

Diệp Tố ở Tát Luân ma cách tinh dạo chơi ba ngày, thật nhanh đã tới thời gian tổ chức tiệc rượu của trưởng tử Hữu Nhậm.

Diệp Tố cùng Yến Tuyết Thần ở cửa chờ Hàn Nghiệp, phá lệ, Hàn Nghiệp không đúng giờ.

“Tại sao lại như nữ nhân vậy, chẳng lẽ còn phải trang điểm?” Yến Tuyết Thần nhìn giờ, đã muộn gần mười phút rồi.

Diệp Tố cũng cảm thấy kỳ quái, nói: “Nếu không ta đi lên nhìn xem……”

Lời nói còn chưa nói xong, Hàn Nghiệp đã đi ra, Diệp Tố cùng Yến Tuyết Tình biểu tình như thấy quỷ, Hàn Nghiệp đúng thật là trang điểm!

Kẻ mắt, lông mày thon dài nhọn nhọn, những địa phương khác cũng động tay động chân, cả người khác hẳn ngày thường. Diệp Tố luôn cảm thấy Hàn Nghiệp không giống quân nhân bình thường, thiếu chút cương ngạnh sắc bén, nhiều chút tùy ý, ôn hòa. Mà lúc này, Hàn Nghiệp càng chạy xa khỏi hình tượng ngày thường, có vẻ hết sức tuấn mỹ âm nhu, khiến người ta không khỏi kinh ngạc cảm thán. Nếu Diệp Tố không phải ngày ngày đêm đêm đều nhìn thấy Hàn Nghiệp, thật không dám xác định người trước mặt là hắn.

Hàn Nghiệp nhàn nhạt cười một cái, giải thích nói: “Tiệc rượu có người quen, tránh phiền toái.”

Yến Tuyết Thần sửng sốt một lúc, sờ sờ ngực: “Ta nhìn mà cũng phải cứng lên.”

(lạy trúa, thề tôi không dịch điêu từ đầu đến giờ, bao nhiêu sự bựa là do tác giả, hức hức)

Diệp Tố:……

“Đi thôi.” Hàn Nghiệp sửa sửa ống tay áo trắng tinh, ngồi lên vị trí lái xe chuyên dụng Yến Phương cung cấp.

Trưởng tử của Hữu Nhậm Tát Luân tộc tổ chức tiệc rượu, tại nơi phồn vinh nhất, bốn phương thông suốt, thông thương tinh hệ, cho dù không phải yến hội chính thức, nhưng quy mô cũng không nhỏ. Địa điểm tổ chức là đại lễ đường tiếng tăm lừng lẫy của tinh cầu này, vô luận bất kỳ chủng tộc gì, đều có thể chui vừa.

Đại lễ đường cao trăm mét, tọa lạc ở trung tâm tinh cầu, bên cạnh bãi đỗ xe đỗ đầy xe các loại hình dáng, từ hình dáng xe cũng có thể phán đoán ra chủng tộc. Tiệc rượu cũng không kiểm tra kĩ càng thân phận

khách nhân, chỉ cần trong tay có thiệp mời là có thể qua máy rà quét mà tiến vào.

Diệp Tố sau khi vào lễ đường, mới biết được cái gì gọi là chân chính mở rộng tầm mắt.

Bố cục bên trong so le nhau, từ trên xuống dưới, từ lớn đến nhỏ bàn ăn cùng giá rượu, phù hợp để khách nhân hình thể bất đồng cùng ăn cơm, uống rượu, liếc mắt nhìn qua có vẻ hỗn độn không chịu được, nhưng nhìn kĩ lại cảm thấy có chút mỹ cảm kỳ lạ.

Các loại sinh vật kỳ quái trước mắt Diệp Tố đan xen đi lại, có một số thậm chí hắn không biết nên hình dung thế nào, những loại sinh vật này đã nằm ngoài trình độ ngôn ngữ của Diệp Tố.

Ba người Hàn Nghiệp đã đến trừ bỏ khiến Nhân tộc chú ý, còn lại cũng không gây nên gợn sóng gì.

Từ xa, một nam nhân tóc xoăn vàng nâng ly rượu, có vẻ ý chào hỏi Yến Tuyết Thần. Hai người hẳn là quen biết nhau, nhưng tựa hồ không quá sâu, bởi vì nam nhân kia chào hỏi xong liền cùng người khác tiếp tục nói chuyện, không tính toán hàn huyên cùng Yến Tuyết Thần.

Nhưng mà, khi hắn quay đầu lại, dư quang khóe mắt nhìn thấy Hàn Nghiệp không quen biết, không khỏi giật mình. Không thể không nói, Hàn Nghiệp vốn dĩ lớn lên quang minh sáng lạn, khí độ bất phàm, mà hiện tại trang điểm lên lại có thêm một loại hấp dẫn khó nói.

(lạy trúa, công mà còn dùng mỹ nam kế huhu anh ơi, anh k phải mỹ công mà T.T)

Nam nhân kia khóe miệng đầy ý cười, không màng nghi hoặc của bạn bè, lập tức hướng phía này đi đến.

48. Chương 47: Sủng Vật

"Xin chào, Yến tiểu thư." Nam nhân kia đi tới, khóe mắt đảo qua sườn mặt Hàn Nghiệp, lại làm bộ như đang chào hỏi Yến Tuyết Thần. "Đã lâu không gặp, ngươi càng ngày càng xinh đẹp."

"Gabriel, lời trái lương tâm như vậy ngươi cũng há mồm nói được?" Yến Tuyết Thần kinh ngạc mà sờ sờ mặt mình, "Ta rõ ràng béo lên mười hai cân so với lần trước."

Gabriel chuyển mắt một vòng, cười nói: "Yến tiểu thư đẹp tự nhiên, thể trọng căn bản không ảnh hưởng đến mỹ mạo của ngươi."

Yến Tuyết Thần kéo kéo Diệp Tố, thấp giọng nói: "Ngươi cảm thấy hắn nói có đúng không?"

"……" Diệp Tố cảm thấy, làm một nam nhân không thể để nữ nhân thương tâm, nói: "Đại khái đi."

"Được rồi." Yến Tuyết Thần miễn cưỡng tiếp nhận lời ca ngợi của Gabriel, "Cảm ơn ngươi có mắt không tròng, không có việc thì đi đi."

Gabriel da mặt dày như da mặt người khổng lồ Đại Nhạc tộc vừa đi qua, lắc lắc chén rượu nói: "Hai vị này trông thực lạ mặt a, Yến tiểu thư không giới thiệu cho ta một chút sao?"

Yến Tuyết Thần khó xử nói: "Không cần…" Nàng còn nhớ rõ phụ thân ngàn lần, vạn lần dặn dò, nhất định phải để hai người gặp Tát Lạc Phu, những thứ khác không được cành mẹ đẻ cành con.

Gabriel: "Ở Tát Luân tộc gặp được đồng bào thực không dễ dàng, đã gặp chính là duyên phận."

"À không." Yến Tuyết Thần chỉ chỉ Nhân tộc thành đàn trong lễ đường, "Kia không được được gọi là đồng bào ngươi sao."

Diệp Tố không phúc hậu mà cười.

Gabriel tươi cười cũng cứng lại, gặp phải cái nữ nhân không hiểu lõi đời, thật đúng là ảnh hưởng kỹ năng tiếp cận của hắn, đang lúc hắn đang phát sầu, Hàn Nghiệp im lặng nãy giờ bỗng nhiên mở miệng: "Cha ngươi là Morigue Gabriel?"

"Đúng vậy!" Gabriel vui mừng khôn xiết, lập tức đem Yến Tuyết Thần ném ra sau đầu, thuận lý thành chương mà tới gần Hàn Nghiệp, "Quan ngoại giao của Nhân tộc tại Tát Luân tộc là cha ta, ngươi nghe qua hắn?"

"Ta vẫn luôn thực kính nể hắn, nếu ngươi không ngại, có thể kể chuyện về cha ngươi."

"Đương nhiên không ngại!" Gabriel tức khắc sán đến càng gần, hận không thể dán lên người Hàn Nghiệp, chỉ tiếc hắn phát hiện chiều cao hắn luôn lấy làm tự hào lại không chiếm được thượng phong trước Hàn Nghiệp, không cách nào giống nhiều lần trước đây mà ép con mồi tới vách tường. *(bitch please, chỉ có công được kabedon thụ thôi nhé, pháo hôi đi ăn cức đi)*

Hàn Nghiệp bất động thanh sắc mà kéo dãn khoảng cách, đến giá rượu cầm ly vang đỏ: "Chăm chú lắng nghe."

Yến Tuyết Thần thấy thế, đơn giản nói với Diệp Tố: "Bọn họ có chuyện rồi, ta đây đem ngươi đi tìm đồ ăn ngon, ta nói với ngươi a, Tát Luân tộc có loại đồ ăn đặc biệt ngon, chúng ta đến sớm một chút, bằng không sẽ bị người cướp sạch."

Diệp Tố kỳ thật rất không thích nam nhân tên Gabriel kia, ánh mắt ngả ngớn, đặc biệt lúc hắn nhìn Hàn

Nghiệp, ý đồ trong đó quả thực lóe mù mắt người. Hắn không muốn để Hàn Nghiệp lại một mình với người này, nhưng Yến Tuyết Thần chưa đợi Diệp Tố trả lời, đơn giản trực tiếp kéo hắn vào trong lễ đường, trên bàn bày đầy đồ ăn mỹ vị, đã sớm đem thần hồn Yến Tuyết Thần câu mất rồi.

"Đừng……" Diệp Tố bị kéo đến mức lảo đảo, quay đầu nhìn Hàn Nghiệp, phát hiện Hàn Nghiệp đem toàn bộ lực chú ý đặt trên người Gabriel, căn bản không để ý hắn và Yến Tuyết Thần đi đâu. Diệp Tố cảm giác đần độn vô vị, theo Yến Tuyết Thần chạy chậm vào trong lễ đường.

"Chính là nó!" Yến Tuyết Thần trực tiếp bưng lên một mâm quả hạch màu đỏ trên bàn, ôm chặt như cái tiểu hài tử, hiến vật quý mà đưa một quả cho Diệp Tố nếm thử.

Diệp Tố cắn một ngụm, chất lỏng chua ngọt từ đầu lưỡi tràn tới khoang bụng.

"Thế nào?"

"Cũng không tệ lắm."

Yến Tuyết Thần cực kỳ thất vọng với đánh giá "Không tệ lắm" này, quay đi không thèm nhìn Diệp Tố: "Nếu chỉ là không tồi, ngươi không cần ăn a, ngươi không thưởng thức được nó, cho nên chỉ có thể để người biết thưởng thức như ta đến ăn đi."

Diệp Tố:……

Sợ Diệp Tố đổi ý, Yến Tuyết Thần ôm mâm, tìm một góc chậm rãi hưởng thụ, ăn liền vài viên xong, mới nhớ tới mà xua tay với Diệp Tố: "Tự ngươi đi tìm chỗ chơi đi, đợi Tát Lạc Phu xuất hiện ta sẽ báo cho các ngươi."

Cũng không biết Yến Phương thấy được đức hạnh nữ nhi mình thập phần coi trọng sẽ nghĩ thế nào.

Diệp Tố chán đến chết mà nhìn xem các bàn tiệc lớn, phần lớn đồ ăn đều khiêu chiến thị giác Diệp Tố, nhan sắc kia, hình dạng kia, căn bản không thể dùng ngôn ngữ miêu tả, mỗi khi Diệp Tố thấy ngoại tinh nhân kỳ quái nào đó đang ăn đồ ăn kỳ quái nào đó, lại cầm lòng không đậu mà thở dài, thiếu chút nữa để khắc phục mắt không khỏe mà đi nếm thử.

Tiếng náo nhiệt của ngoại tinh nhân xung quanh truyền vào tai Diệp Tố, hắn đeo máy phiên dịch, đều có thể nghe hiểu được. Hàn Nghiệp đã nói qua với hắn nguyên lý máy phiên dịch, bởi vì văn minh vũ trụ có chủng tộc không dựa vào âm thanh mà giao tiếp, mà dựa vào ánh sáng, từ chấn động, khí vị… truyền thông tin, cho nên máy phiên dịch càng giống như một người môi giới, là một loại sóng ngắn Vạn tộc liên minh thống nhất chế tạo ra. Máy phiên dịch của mỗi chủng tộc đều dựa theo quy định sóng ngắn mà chế tạo, tín hiệu thông tin bản thân phát ra sẽ được máy phiên dịch đổi thành loại bước sóng điện từ này, lại được máy phiên dịch đối phương tiếp được, thay đổi thành phương thức thông tin đối phương có thể nghe hiểu.

Nghĩ đến Hàn Nghiệp, Diệp Tố nhìn quanh lễ đường, Hàn Nghiệp cùng Gabriel đã sớm không ở chỗ vừa nãy, Diệp Tố nhìn quanh tìm kiếm, cũng không thấy được bóng người.

"Chi chi chi, ngươi dẫm lên đuôi ta!"

Diệp Tố bị một tiếng kêu sợ hãi kéo lại tinh thần, cúi đầu liền thấy, hóa ra là một ngoại tinh nhân lớn bằng nắm tay, lớn lên rất giống sóc lông xù xù, chỉ là đuôi mềm mềm đại đại lông xõa tung lại biến thành thon dài màu đỏ, lúc này đang nằm dưới chân Diệp Tố.

Diệp Tố vội lui chân lại, nghĩ nghĩ liền ngồi xổm xuống nhẹ nhàng xoa xoa đuôi ngoại tinh nhân nho nhỏ, nỗ lực mà đối xử với đối phương như sinh vật giống mình, "Xin lỗi, ta không nhìn thấy ngươi."

"Hừ." Tiểu ngoại tinh nhân đột nhiên vung đuôi, vòng quay người bảy tám vòng, "Cư nhiên lại bị ngươi dẫm vào, đậu má."

Diệp Tố:……

Máy phiên dịch này nhất định có vấn đề!

Tiểu ngoại tinh nhân lại tuôn ra một tràng chửi má nó, mới vèo một cái lập tức biến mất, để lại Diệp Tố bị mắng đến cẩu huyết lâm đầu.

"Ngươi là Brad hay Notting tộc?"

Diệp Tố theo hướng thanh âm quay đầu lại, lại không thấy ai cả. Không đúng, nguyên bản phía sau hắn là giá rượu, tại sao lại biến thành bức tường rồi? Hắn chậm rãi đứng dậy, lại lùi về phía sau vài bước, mới thấy hóa ra không phải bức tường, mà là một ngoại tinh nhân to lớn, cao tầm mười mét, Diệp Tố còn chưa cao đến đầu gối hắn, tạo ra cảm giác áp bách như lần đầu tiên hắn nhìn thấy cơ giáp ở Hoa Đô Đại học. Chủng tộc ngoại tinh nhân này Diệp Tố nhận thức, gọi là Đại Nhạc tộc, là cường giả trong Vạn tộc.

"Ngươi là Brad hay Notting tộc?" To con lại lên tiếng hỏi.

Diệp Tố trả lời: "Ta là Nhân tộc."

"Thì ra là Nhân tộc a." To con nói, "Các ngươi lớn lên rất giống nhau, ta luôn không phân biệt rõ được, nhầm lẫn rất nhiều, chê cười rồi."

Diệp Tố chỉ có thể ngửa đầu nói chuyện cùng hắn, "Ngươi có thể ngồi xổm không? Ta nói chuyện với ngươi rất mệt, ngươi cúi đầu không mệt sao?"

"Ngồi xổm?" To con suy tư một hồi lâu, "Đây là từ ngữ đặc thù của Nhân tộc các ngươi đi, ta sẽ không ngồi xổm. Ta muốn hỏi ngươi, ngươi nguyện ý làm sủng vật của ta không? Ta thực thích ngươi, loại sinh vật nho nhỏ này."

Diệp Tố lại bắt đầu hoài nghi máy phiên dịch có vấn đề.

"Sủng vật?" Diệp Tố thật cẩn thận mà hỏi lại, "Là loại sủng vật ngươi đút cho nó ăn, đút cho nó uống, còn phải đưa ra ngoài chơi sao?"

"Ngươi thích như vậy sao? Nếu thích ta cũng có thể đút cho ngươi ăn, ta có đôi lúc sẽ rất bận, nhưng ta sẽ dặn người uy ngươi. Đã từng có rất nhiều chủng tộc muốn làm sủng vật của ta, ta đều cự tuyệt. Nhưng không biết tại sao, ta nhìn thấy ngươi liền đặc biệt muốn ngươi làm sủng vật của ta."

"Ta có lẽ không thích hợp làm sủng vật…" Diệp Tố lui về sau một bước, khô cằn mà cự tuyệt, nói chuyện cùng Đại Nhạc tộc này thực sự quá mức khiêu chiến thần kinh hắn.

"Ngươi cự tuyệt ta sao?" Thanh âm to con trở nên ồm ồm, đi về phía trước một bước, thân thể như động đất mà rầm rầm vang, giống như chỉ cần Diệp Tố nói một tiếng "Không", tòa sơn kia liền đổ xuống, đập Diệp Tố bẹp dúm. Diệp Tố lập tức cảm thấy da đầu tê dại, sách sử ghi lại Đại Nhạc tộc thập phần hung hãn, có thể hành tẩu trong vũ trụ không sợ phóng xạ, một đội quân thường có thể giữa bảy thành Trùng tộc giết bảy.*

**ý là có bao nhiêu giết bấy nhiêu*

"Ta là tôn tử của tộc trưởng thứ chín Đại Nhạc tộc, ngươi muốn cái gì ta cũng đều có thể cho ngươi." To con cưỡng bức xong lại lợi dụ.

Diệp Tố ánh mắt tìm kiếm xung quanh, cho dù là Yến Tuyết Thần hay Hàn Nghiệp, hắn đều không nhìn thấy nửa cái bóng. Diệp Tố chưa từng có kinh nghiệm giao tiếp cùng ngoại tộc, lại sợ ngôn ngữ quá kích động gây ra phiền toái, hỏng kế hoạch của Hàn Nghiệp, lúc này mới bó tay không có biện pháp, chỉ có thể hàm hàm hồ hồ mà cãi cọ cùng to con: "Ta sẽ không hợp khí hậu…"

"Sao có thể, khí hậu Đại Nhạc tộc ta là tốt nhất toàn vũ trụ, nếu không ta cũng không to hơn ngươi nhiều như vậy. Ta biết Nhân tộc các ngươi thực nghèo, thường xuyên ăn không đủ no, ngươi yên tâm, làm sủng vật của ta, ta nhất định sẽ đem ngươi uy no."

"To con, ăn một chiêu của ta!" Đang lúc Diệp Tố không biết nên đáp lại thế nào, một đạo thanh âm non nớt lại thô lỗ lao nhanh đến, nhanh hơn vận tốc âm thanh chính là chủ nhân âm thanh đó, đôi mắt Diệp Tố còn chưa chuẩn bị, liền hoảng hốt thấy một tiểu hắc ảnh hướng ngực Đại Nhạc tộc đánh tới.

Đại nhạc tộc động cũng chưa động, còn tiểu hắc ảnh kia bị làn da cường tráng cứng rắn của hắn bật ngược lại, bay ra ngoài, Diệp Tố vội duỗi tay bắt được hắc ảnh, hóa ra là tiểu ngoại tinh nhân lúc trước hắn không cẩn thận dẫm phải đuôi.

Tiểu ngoại tinh nhân dường như bị ủy khuất, bị va đến hai mắt ngất đi, cái đuôi thon dài vòng hai vòng trên eo Diệp Tố mới an tâm lại.

"Ta không thích ngươi." Đại Nhạc tộc từ trên cao nhìn xuống mà nói với tiểu ngoại tinh nhân, ngữ khí tựa hồ không sinh khí, "Ngươi còn nhỏ hơn cứt mũi ta, nếu không phải vì ba ba ngươi, ta liền có thể một chân dẫm chết ngươi."

"Này." Tiểu ngoại tinh nhân bất mãn nhảy trong tay Diệp Tố, "Đợi đến khi ta lớn, ta nhất định có thể đem ngực ngươi đào ra một cái động!"

"Chờ ngươi lớn lên rồi lại nói." To con lại nhìn về phía Diệp Tố, để ý tư thế hắn ôm tiểu ngoại tinh nhân, "Ngươi còn chưa trả lời, có muốn cùng ta về Đại Nhạc tộc hay không, ta cũng có thể ôm ngươi như vậy, nếu ngươi không muốn đi đường."

Diệp Tố:……

Có lẽ hắn không hợp thế giới tương lai.

Đông đảo ngoại tinh nhân trong tiệc rượu vẫn chưa chú ý tới trò khôi hài nơi này, cho dù có chú ý, thấy cái tên to con Đại Nhạc tộc kia liền không xen vào việc người khác.

Ở một góc lễ đường, Hàn Nghiệp thong thả ung dung mà uống rượu, nghe Gabriel lải nhải.

Kỳ thật Gabriel cũng không rõ đến tột cùng mình đang nói cái gì, tầm mắt hắn không khống chế được mà dính lên mặt Hàn Nghiệp, từ kiều khóe mắt nhìn đến viền môi tinh tế, không một chỗ nào không tản ra mị lực mê người cực độ, cùng với hầu kết hơi chuyển động khi hắn uống rượu, Gabriel cảm giác chính mình lâm vào trạng thái sốt cao, cả người đổ mồ hôi.

"Phụ thân ngươi tại sao không tham gia tiệc rượu này?" Hàn Nghiệp như tùy ý mà hỏi một câu.

"Hắn nói tiệc rượu không thú vị." Gabriel lúc này mới để ý trả lời, "Vai hề nhảy nhót giãy giụa hấp hối thôi, hắn còn nói phàm là người tự giữ thân phận đều sẽ không tới, có thể phái đến tiểu bối lên được mặt bàn đã là cho Tát Luân tộc mặt mũi rồi, ngoại giao mà, cũng không thể để quá khó coi."

Hàn Nghiệp nhẹ nhấp một ngụm rượu vang đỏ, hồng quả chỉ Tát Luân tộc mới có sản xuất rượu thanh hương mà kéo dài, chậm rãi lan khắp đầu lưỡi. Lời Gabriel đã lộ ra phần lớn tin tức, nghĩ đến Nhân tộc cùng bốn tộc khác đã đạt thành hiệp nghị, sẽ không tiếp thu đàm phán, thậm chí chút ngoại giao mặt ngoài cũng lười làm.

Đàm phán lần này của Tát Lạc Phu cũng chỉ có thể thất bại, nhưng đây lại là tin tốt đối với Hàn Nghiệp, Hữu Nhậm cùng đường chỉ có thể hoặc cùng Tả Nhậm chung chiến tuyến hoặc cùng hắn hợp tác.

Hàn Nghiệp buông chén rượu, hắn đã nghe được tin tức mình muốn, đột nhiên, ánh mắt hắn cứng lại, thấy được Diệp Tố đang giằng co cùng Đại Nhạc tộc.

Gabriel theo tầm mắt hắn nhìn qua, hiểu rõ cười cười: "Đó là đồng bạn của ngươi? Hắn hình như được tiểu vương tử Đại Nhạc tộc coi trọng, đúng là có phúc khí."

"Ngươi cho rằng đây là phúc khí?" Hàn Nghiệp lạnh lùng mà liếc Gabriel, khóe mắt nguyên bản ôn nhu thậm chí có điểm vũ mị lập tức trở nên rét lạnh sắc bén. Gabriel bị cả kinh nghẹn lớn, mồ hôi nóng cả người biến thành mồ hôi lạnh, một lúc lâu sau mới tìm hồn về được, lắp bắp phản bác: "Không thì thế nào? Ta nghe nói có rất nhiều chủng tộc dáng người nhỏ xinh bị Đại nhạc tộc bắt làm sủng vật."

"Chúng ta là Nhân tộc, một chủng tộc độc lập tự do, không phải vật phụ thuộc." Hàn Nghiệp ngữ khí lạnh băng, nện bước vững vàng mà qua chỗ Diệp Tố.

"Cho dù nhỏ yếu, cũng không phải lý do để từ bỏ tôn nghiêm làm người."

49. Chương 48: Trò Chơi

"Ngươi suy xét tốt chưa?" Đại Nhạc tộc hỏi, âm thanh máy phiên dịch như từ trong bụng núi phát ra, nặng nề trầm trọng.

Diệp Tố không dấu vết mà lui về sau nửa bước, cùng lúc đó, tiểu ngoại tinh nhân nhảy nhót trong ngực hắn, rống mắng to con: "Ngươi cái đồ gấu ngốc, ngươi muốn làm gì với hắn, hắn vừa dẫm lên đuôi ta, ta còn chưa tìm hắn tính sổ đâu, ngươi hiện tại không được phép cùng ta đoạt hắn!"

To còn hoàn toàn lờ đi tiểu ngoại tinh nhân kêu gào, chỉ đem tầm mặt chăm chú nhìn Diệp Tố.

Diệp Tố không thấy rõ mắt hắn ở đâu, nhưng lỗ chân lông toàn thân vẫn không chịu khống chế mà dựng thẳng, áp bách hình thể khiến không khí xung quanh hắn đều bị đè ép ra ngoài.

"Tiên sinh." Một đạo thanh âm réo rắt bỗng nhiên phá vỡ cục diện bế tắc, Diệp Tố vui mừng khôn xiết quay đầu lại nhìn, quả nhiên là Hàn Nghiệp trang điểm tinh xảo, hắn không chút hoang mang mà đến cạnh Diệp Tố.

Đại Nhạc tộc nhìn chằm chằm Hàn Nghiệp một lúc, nói: "Ngươi lớn lên quá xấu, không đáng yêu như hắn."

Diệp Tố:……

Hắn trộm mắt nhìn Hàn Nghiệp, thế này gọi là xấu? Không thấy Gabriel đều chảy nước miếng sao? Với

thẩm mỹ kỳ lạ của Đại Nhạc tộc, Diệp Tố không khỏi lo lắng về diện mạo của mình.

Hàn Nghiệp mặt không đổi sắc mà nói với Đại Nhạc tộc: "Căn cứ Vạn tộc liên minh công ước chương 5, quy định thứ 312, bất luận chủng tộc nào trong lúc hòa bình cũng không thể cưỡng chế tự do của tộc khác."

Đại Nhạc tộc dường như bất mãn, giật giật cơ thể to lớn, đặt chén rượu lên bàn tiệc bên cạnh, thiếu chút nữa tràn cả rượu ra, "Ta không cưỡng chế, ta chỉ là trưng cầu ý kiến của hắn."

"Vậy thì hắn không đồng ý." Hàn Nghiệp chém đinh chặt sắt nói.

"Ngươi nói không tính!" Máy phiên dịch căn cứ cảm xúc Đại Nhạc tộc phiên dịch thành thanh âm cao vút sắc nhọn, "Chính ngươi nói!"

Diệp Tố bị Đại Nhạc tộc dậm chân rung đất đến mức suýt nữa té ngã, một đôi tay hữu lực đỡ được hắn, tiểu ngoại tinh nhân trong ngực hắn cũng sợ tới mức kêu chít chít, vội vàng đem đuôi từ trên eo Diệp Tố rút ra, định bao lấy chủ nhân đôi tay kia, nhưng lại lạnh run run không dám làm càn, đánh phải dùng mũi đuôi nhẹ nhàng cuốn lấy cúc áo trên cổ tay kia.

Diệp Tố ngửi được mùi rượu nhàn nhàn trên người Hàn Nghiệp, nhìn thẳng mắt hắn, như cũ thấy bình đạm không một gợn sóng, khuôn mặt tinh xảo là khí thế trầm ổn, đôi mắt màu đen như nước hồ dưới đáy vực sâu nhất, gió thổi không tới nơi đó, bão cũng không tạo ra nổi bọt sóng.

"Nói với hắn, lựa chọn của ngươi." Hàn Nghiệp nói.

Chỉ một câu đã cho Diệp Tố dũng khí lớn lao, không cần lo lắng tranh cãi cùng phiền toái. Diệp Tố ngửa đầu nhìn Đại Nhạc tộc, nói ra cự tuyệt hắn nghẹn trong cổ: "Ta không muốn làm sủng vật của ngươi."

"Vì cái gì?"

"Bởi vì ta là người."

"Nhân tộc cùng sủng vật cũng không xung đột, sủng vật Nhị ca ta chính là một Nhân tộc xinh đẹp, tóc của hắn màu vàng, sáng lấp lánh, đẹp hơn ngươi nhiều."

Diệp Tố nghẹn lời, không biết nên giải thích thế nào. Bản chất hắn vẫn là một cái sinh viên cuối thế kỉ 21, thờ phụng nhân quyền tối thượng, thậm chí trong xương cốt cũng vô pháp không cho rằng nhân loại là vạn vật linh trưởng. Tuy hắn từ sách sử thấy được hiện trạng nhân tộc, địa vị ở Vạn tộc liên minh không cao không thấp, có khi chiến bại còn bị bắt làm tù binh, bị quyển dưỡng, hoàn toàn đánh mất cao ngạo cùng tôn nghiêm con người, nhưng đối với hắn, hiện trạng này giống với giấc mộng, đều không đầy đủ, không cho hắn cảm xúc oán giận hoặc bất kì cảm xúc nào khác, hắn là một người ngoài cuộc từ khoảng cách gần xem tuồng kịch.

"Đương nhiên là đối lập." Hàn Nghiệp giờ phút này nói, "Vào giờ phút hắn lựa chọn trở thành sủng vật của các ngươi, liền tự động thoát ly Nhân tộc, an toàn, sinh mệnh của hắn đều do Đại Nhạc tộc các ngươi khống chế, không liên quan gì tới Nhân tộc."

Đại Nhạc tộc tựa hồ rất bất mãn Hàn Nghiệp luôn phá hư chuyện tốt của hắn, cố ý mà lắc lắc cánh tay, cuốn lên một trận cuồng phong.

Hàn Nghiệp bất động như núi.

"Các ngươi thực nhỏ yếu, một bàn tay ta là có thể bóp chết các ngươi." Đại Nhạc tộc oán hận, khoa tay múa chân với Hàn Nghiệp chỉ cao tới đầu gối hắn, ý vị uy hiếp không cần nói cũng biết. Khi hắn phát hiện có chủng tộc muốn cự tuyệt trở thành sủng vật của hắn, liền vô pháp bình tĩnh.

Hàn Nghiệp gặp biến không kinh động, nhẹ nhàng cười phong độ liền đem Đại Nhạc tộc hình thể thật lớn coi như vô hình: "Nhân tộc chính xác so với Đại Nhạc tộc các ngươi nhỏ hơn nhiều, nhưng trong lịch sử, cũng không ít ví dụ Đại Nhạc tộc bị Nhân tộc bức cho tan tác trận."

Nói, Hàn Nghiệp vung tay lên, một đài cơ giáp nhân hình màu đen thật lớn đột ngột xuất hiện, như Thái Sơn mà đứng giữa Hàn Nghiệp và Đại Nhạc tộc kia.

Đại Nhạc tộc trầm mặc mà nhìn chằm chằm đài cơ giáp cao không kém mình trước mặt.

Hai tòa to lớn giằng co, khiến không khí nơi đây cũng không dám lưu động, ngoại tinh nhân vốn dĩ còn đang nói cười không khỏi im lặng, ánh mắt hoặc cố ý hoặc vô tình đều ngó sang bên này, mang theo chờ đợi vui sướng khi người gặp họa.

Huyền sắc cơ giáp hấp thu hết thảy ánh sáng, ẩn sâu trong màu đen dường như có ánh đỏ chớp động, hung hãn mà bất cận nhân tình.

Diệp Tố lần đầu tiên được nhìn thấy cơ giáp chân chính, so với mô hình cơ giáp của Hoa Đô Đại học kích thích thị giác hơn nhiều, lệ khí ập vào mặt, khiến hắn hô hấp có chút khó khăn. Hắn trong lúc nhất thời vô pháp liên hệ quái vật khổng lồ này với Hàn Nghiệp rụt rè cạnh nhau. *(không hiểu sao thụ cứ liên tưởng công với chữ rụt rè, nghe sai trái kinh hoàng)*

Tiểu ngoại tinh nhân lần này đến cúc áo cũng không dám quấn lên, vội vàng lùi cái đuôi về, đem chính mình bọc thành một cái kén.

"Nó thật xinh đẹp." Đại Nhạc tộc rốt cuộc cũng nói chuyện, trong đầu hắn hiện ra thông tin liên quan đến Nhân tộc hắn khinh thường xem xét. Thân thể gầy yếu nhưng tinh thần lực cường đại, dựa vào cơ giáp rong ruổi trên chiến trường, ba trăm vạn năm trước vọt thẳng lên trăm hạng đầu trong liên minh Vạn tộc. Ngoại vật như cơ giáp trước nay Đại Nhạc tộc đều khinh thường, đều cho rằng không phải thực lực bản thân sẽ không được lâu dài. Nhưng nghe nói, Nhân loại đang nghiên cứu vứt bỏ thân thể nhu nhược, đem tinh thần lực ký thác trong cơ giáp, nếu thực nghiệm này thành công *(thì có truyện "Chiến thần" nha mấy*

thým), địa vị Nhân tộc sẽ tăng vọt. Tóm lại, đây là một chủng tộc nhỏ yếu nhưng tiềm lực vô hạn, thời khắc đều có thể sáng tạo kỳ tích.

Hàn Nghiệp cười cười: "Đa tạ khích lệ."

Hắn lại lần nữa đem cơ giáp thu hồi vào nút không gian, không gian trở nên rộng mở thông thấu, ánh sáng đèn thủy tinh trên đỉnh lễ đường mê ly rắc xuống, tạo lên bóng đổ đong đưa trên sàn nhà.

Hàn Nghiệp cũng không muốn vô vị mà đi khiêu khích Đại Nhạc tộc cái cục đá cứng này. Hô — nhiều người thở hổn hển một hơi, không biết là thất vọng hay sợ hãi. Một đám Nhân tộc túm tụm cạnh nhau lại ý vị khác mà nhìn Hàn Nghiệp, tựa hồ phán đoán địa vị của hắn.

"Tát Lạc Phu tới!" Không biết ai gào to một tiếng, giải thoát mọi người khỏi xấu hổ.

Từ cửa đại lễ đường ùa vào một đám người Tát Luân tộc, dáng người cũng khá giống Nhân tộc, chỉ là làn da dao động từ lục đến lam.

Cầm đầu hẳn là trưởng tử của Hữu Nhậm, Tát Lạc Phu, mặc lễ phục xa hoa, tinh xảo, bị vây quanh mà đi tới.

"Các vị, thứ lỗi, ta tới chậm." Tát Lạc Phu dẫn đầu cười làm lành, không đợi người khác đặt câu hỏi, hắn liền giải thích nói: "Ta cũng không phải cố ý đến trễ, mà là chuẩn bị một kinh hỉ nho nhỏ cho tiệc rượu lần này."

"Cái gì kinh hỉ? Tinh cầu gdt-45 sao?"

Tinh cầu gtd-45 là di thể chứa năng lượng chất lượng cao của vụ nổ siêu tân tinh kia, người vừa thốt lên hẳn là thuộc một trong năm tộc có ý đồ với tinh cầu này. Phải hiểu rằng, tiệc rượu lần này có không ít chủng tộc tới, đa số muốn xem náo nhiệt, như Đại Nhạc tộc, lãnh địa tộc đàn bọn họ cách Tát Luân tộc hơn hai trăm tinh hệ, chỉ vì một cái khoáng thạch tinh cầu mà phái quân đội tới thì thực không có lời. Đây đúng là bi ai của nền văn minh vũ trụ, có người khinh thường, cũng có người hao hết tâm tư muốn chiếm đoạt hoặc bảo hộ.

Tác Lạc Phu coi như không nghe thấy, tiếp tục nói: "Ta tin tưởng mọi người đều biết trò chơi truyền thống của chủng tộc ta — Mê cung xếp gỗ, lần này chúng ta quyết định thi đấu một lần, người thắng sẽ đạt được mười viên ngọc thạch xanh do phụ thân ta hữu nghị thân tặng."

Ngọc thạch xanh cũng là một đặc sản khác của Tát Luân tộc, không có trợ giúp gì cho chế tạo vũ khí, nhưng lại là vật liệu chế tạo tinh bàn tốt nhất vũ trụ, trong chiến trường quy mô lớn trong vũ trụ có tác dụng chỉ thị phương hướng một chút, xem như là lợi ích không lớn không nhỏ nhưng đủ để khách nhân không phải đại nhân vật vì thế mà kinh hỉ.

Tát Lạc Phu vừa lòng mà cười cười: "Các vị khách trước mời dùng bữa, hai giờ sau, ta sẽ phái tàu "Hiếu khách" đưa chúng ta tới một vệ tinh khoảng cách không xa đây, mê cung xếp gỗ lớn nhất từ trước tới nay được kiến tạo ở đó."

Đông đảo ngoại tinh nhân lúc này mới cảm thấy tiệc rượu không phải ra về tay trắng, phần thưởng là một chuyện, mê cung xếp gỗ thú vị cũng đáng để đến xem.

Yến Tuyết Thần vừa rồi không biết trốn ở đâu ăn, cuối cùng cũng nhìn thấy thân ảnh, vẫy tay với Tát Lạc Phu: "Ê! Ở đây!"

Tát Lạc Phu vừa thấy nàng tức khắc vui vẻ ra mặt, vội vàng mấy bước lại đây, "Tuyết, không ngờ ngươi thực sự tới, không phải ngươi không hứng thú với tiệc rượu gì đó sao?"

Yến Tuyết Thần nuốt một khối bánh kem hoa quả, cười nói: "Nể tình đồ ăn ngon, ta miễn cưỡng tới. Tới tới tới, giới thiệu cho ngươi hai vị bằng hữu."

"Bằng hữu ngươi?" Tát Lạc Phu kỳ quái hỏi, "Ta không biết ngươi ở Tát Luân tộc còn có bằng hữu khác."

"Là ta bằng hữu Nhân tộc ta mới quen gần đây." Yến Tuyết Thần đem Tát Lạc Phu đưa tới trước mặt Hàn Nghiệp cùng Diệp Tố, sau đó liền cái gì cũng mặc kệ.

"Các ngươi là?" Tát Lạc Phu mang theo chút nghi hoặc xem kỹ hai người này, hắn biết Yến Tuyết Thần mạch não đơn giản cực dễ dàng bị lừa gạt, người không có hảo ý tiếp cận nàng rất nhiều.

"Hàn Nghiệp." Hàn Nghiệp tự giới thiệu, cũng không nói tỉ mỉ, nhưng biểu tình hắn rõ ràng muốn nói lại thôi, lại nói cho Tát Lạc Phu hắn tới là vì tinh cầu gtd-45. Sắc mặt Tát Lạc Phu tức khắc liền không tốt, mặt màu lục lam bắt đầu biến thành màu đen.

Hàn Nghiệp cười nói: "Nếu có thể, ta muốn cùng ngươi đơn độc nói chuyện."

"Không cần thiết." Tát Lạc Phu lãnh đạm mà cự tuyệt.

"Sẽ cần thiết." Hàn Nghiệp nói, hắn tin tưởng Tát Lạc Phu liếc mắt một cái là có thể từ tình huống hiện tại phát hiện ra quyết tâm của năm tộc, đàm phán hòa bình là không thể. Nếu Tát Lạc Phu để ý, sẽ thấy mục đích của Hàn Nghiệp và Nhân tộc nơi này không giống nhau, đến lúc đó vô luận xuất phát từ tò mò hay bất đắc dĩ, hắn sẽ muốn tìm mình nói chuyện.

Tát Lạc Phu khinh thường nói chuyện tiếp cùng bọn họ, quay đầu đi tìm Yến Tuyết Thần, nghiêm túc khuyên nhủ: "Đợi chút nữa tiệc rượu kết thúc, ta tìm người đưa ngươi trở về, nếu ngươi thích ăn hồng quả, ta cũng có thể đưa ngươi mấy tấn."

"Tại sao a?" Yến Tuyết Thần không vui, "Ta muốn đi xem mê cung xếp gỗ, ta còn định chơi một lần, ở Tát Luân tộc lâu như vậy, ta còn chưa chơi trò này đâu."

"Về sau có cơ hội ta lại mời ngươi chơi, đợi chút sẽ thực hỗn loạn, ngươi cũng đừng trà trộn vào, ta sợ ta đến lúc đó không rảnh lo ngươi." *(phải nói thực sự anh nhân vật phụ này cũng không đến nỗi nào, chỉ tiếc phận pháo hôi vĩnh viễn là pháo hôi)*

"Không cần ngươi cố, tinh thần lực ta thực mạnh a, ba ta lần này còn chuẩn bị tiền mua đài cơ giáp cho ta." Yến Tuyết Thần nghiêng đầu không để ý tới Tát Lạc Phu, đuôi ngựa dài màu đen thiếu chút nữa quăng mặt hắn.

Tát Lạc Phu bất đắc dĩ, chỉ có thể thở dài, cứ mãi dặn dò: "Vậy ngươi đến lúc đó nhất định phải theo sát ta, đừng chạy loạn, đây là điểm mấu chốt, ngươi phải nghe lời nếu không ta sẽ bảo Oman kéo ngươi đi."

Yến Tuyết Thần miễn cưỡng đáp ứng: "Được rồi." Dù sao đến lúc đó thế nào còn chưa biết.

Trong tình trạng khách khứa không hề có tâm trạng ăn uống, hai giờ thực mau trôi qua, tàu "Hiếu khách" thực lớn dừng tại tinh cảng Tát Luân ma cách, đang chuẩn bị xuất phát hướng một vệ tinh cách đây 300 000m.

Trong vòng hai tiếng này, Diệp Tố cũng làm thân được với tiểu ngoại tinh nhân. Lại từ chỗ Hàn Nghiệp biết được, nguyên lai chủng tộc tiểu ngoại tinh nhân còn có cái tên thực khốc — Phá Phong tộc. Phá Phong tộc khi còn nhỏ, theo tuổi tăng dần cũng sẽ không biến hóa hình thể, nhưng cái đuôi thon dài sẽ ngày càng dài, năng lực càng mạnh, cái đuôi càng dài, hơn nữa không ngừng kim loại hóa, trở nên cứng cỏi vô cùng, một cái đuôi quét qua như xé rách không gian, kéo theo tiếng gió, vì thế được gọi là Phá Phong tộc.

"Cùng hắn hảo hảo chơi đi." Hàn Nghiệp không nói rõ với Diệp Tố, xem cái tiểu Phá Phong tộc này tuổi còn nhỏ mà đuôi đã dài như vậy, có lẽ là vương tộc.

"Ân." Diệp Tố ước lượng tiểu Phá Phong, có chút biệt nữu hỏi: "Ngươi cùng Gabriel nói xong rồi?"

Hàn Nghiệp nghe vậy dừng lại một chút, chậm rãi nói: "Ngươi không cần phải kiêng kị hoặc cố tình né tránh khi ta cùng người khác nói chuyện."

"A?"

"Ta không có gì cần phải giấu giếm ngươi."

50. Chương 49: Mê Cung

Nơi tàu "Hiếu khách" cập bến chính là một tiểu vệ tinh bình quân đường kính chỉ có một ngàn cây số, theo Diệp Tố đổi ra, chỉ bằng một phần ba Mặt trăng.

Khách khứa cảm thấy hứng thú với mê cung xếp gỗ đều ở trên tàu "Hiếu khách", tiểu vương tử Đại Nhạc tộc cũng không ngoại lệ, với hình thể của hắn muốn chơi trò chơi này là không thực tế, chỉ có thể ở bên cạnh xem náo nhiệt. Còn tiểu Phá Phong, ríu rít không ngừng, cái đuôi không ngừng múa may, từ khi tiểu Phá Phong và Yến Tuyết Thần vừa chạm mặt nhau, đến tận bây giờ, cả hai người vẫn chưa dừng miệng. Diệp Tố thậm chí còn nghe thấy bọn họ thương lượng phương án tác chiến, thuận tiện cũng nghe xem mê cung xếp gỗ là cái trò chơi gì.

Gọi là mê cung, quả nhiên chính là cái mê cung, nhưng gọi là xếp gỗ, lại không phải là xếp gỗ. Ngược lại, mê cung được xây dựng từ các khối vật liệu lớn nhỏ chất liệu khác nhau, giữa các tài liệu không có bất luận đinh hay bê tông cố định, hoàn toàn chỉ dựa vào tính cân bằng giữa chúng chống đỡ, như xếp gỗ xếp lên nhau, chỉ cần rút dây là động rừng, một khi người di động trong mê cung rút một khối, bức tường đó rất có thể sẽ sụp đổ, từ đó bịt kín con đường phía trước, tệ hại nhất, có thể khiến toàn bộ mê cung sụp đổ.

Người dự thi trò chơi này phải chú ý ba điểm, một là phải nhanh thoát khỏi mê cung, hai là tận lực tránh phá hư tường, ba là với tiền đề không hủy hoại kiến trúc mê cung, mà từ đó rút ra một số vật liệu được chỉ định. Dưới tình huống tổng hợp ba điều kiện này, nhân tài trổ hết tài năng là người thắng.

Trò chơi thực phức tạp nhưng cũng rất thú vị, ở Tát Luân tộc kéo dài không suy, cũng khiến cho không ít chủng tộc khác yêu thích.

Diệp Tố thấy tiểu Phá Phong với Yến Tuyết Thần nói đến hứng thú bừng bừng như vậy, không khỏi sinh ra tò mò với trò chơi này, định lát nữa cũng chơi thử một phen, cũng không định một chuyến đến Tát Luân tộc tay không mà về, đặc biệt sau khi hỏi Hàn Nghiệp còn biết Nhân tộc cũng rất cần ngọc thạch xanh, hắn càng kiên định muốn tham gia trò chơi, cũng kiên định muốn chơi tốt cùng nhau.

Hàn Nghiệp đứng sau mép phi thuyền, tinh quang bay nhanh về sau lướt qua khóe mắt hắn, hắn không biết đã xem sao trời bao nhiêu lần, nhưng lần này hắn lại nhăn mi, Cảm thái tinh thần lực của hắn mơ mơ hồ hồ nhắc nhở hắn gì đó, chỉ là mặc kệ hắn tĩnh tâm ngưng thần bao lâu, cũng không bắt giữ được cảm giác huyền ảo kia lần nữa.

Cảm thái tinh thần lực của Hàn Nghiệp càng bí mật hơn thân phận cục trưởng chấp hành tư của hắn, bởi vì Cảm thái của hắn, Kỷ Xuyên mới an tâm mà đem một nửa Minh Viện đổi lấy tinh quẻ giao cho hắn. Hắn cũng không phụ kỳ vọng, gần mười năm, đã tìm ra điểm đột phá của tinh quẻ, mà Diệp Tố là chìa khóa để hắn hoàn toàn nắm giữ bí mật tinh quẻ.

Trong lúc Hàn Nghiệp bất an không rõ tại sao, đã cập bến tiểu vệ tinh rồi. Ngoại tinh nhân muôn hình muôn vẻ đồng loạt bước xuống đất, lúc này mới phát hiện, tiểu hành tinh này thập phần hoang vắng, cứ như chưa từng được khai phá, chỉ có mấy đài màn hình lớn trên mặt đất là có dấu vết khoa học kỹ thuật.

"Mê cung xếp gỗ đâu?" Có người hỏi Tát Lạc Phu.

Tát Lạc Phu thừa nước đục thả câu mà cười một cái, đi đến trước màn hình lớn, mở ra xong mới chỉ vào mặt trên nói: "Lần này ta sáng tạo một chút, kiến tạo mê cung ở dưới nền đất, là một tòa thành ngầm hoàn mỹ!"

Trên màn hình hiện ra cảnh tượng xuất sắc, có thể nhìn thấy các khối tài liệu bất đồng màu sắc tạo thành vách tường, hành lang, cầu thang, chín khúc mười tám cong mà uốn lượn đi xuống, tựa hồ muốn nối thẳng địa tâm. *(chắc là lõi tinh cầu)* Mà tổ hợp tài liệu hoặc hư cấu hoặc nghiêng kia lại càng khiến người ta sợ hãi, sợ nó đột nhiên sụp đổ.

Ngầm…… Có một số người trầm ngâm, ánh mắt ý vị không rõ.

Mê cung xếp gỗ bản chất cũng chỉ là một trò chơi, cho dù thua cũng chẳng sao cả. Nhưng nếu kiến tạo mê cùng dưới mặt đất vậy thì lại khác biệt hoàn toàn, nếu bởi vì sơ sẩy mà khiến cả mê cung sụp xuống, rất có thể bị chôn sống, người bên ngoài muốn cứu viện cũng cần tốn không ít công sức. Trò chơi này, là lấy mạng đi mạo hiểm.

Nhưng nghĩ đến giá trị xa xỉ của mười khối ngọc thạch xanh, rất nhiều người lại cảm thấy quy tắc như vậy mới xứng với phần thưởng.

Kích thích, mới có nhiều lạc thú. Đây ngược lại, lại khiến một số người không quá hứng thú sinh ra hứng thú.

"Ta biết mọi người nghi ngờ, yên tâm, dưới mê cung ta đã phối trí ba vạn cameras trí năng, một khi có tình huống khẩn cấp phát sinh ta sẽ lập tức thu được thông báo, sẽ tận lực mà giảm bớt thương vong." Tát Lạc Phu nói.

Chỉ là giảm bớt thương vong, mà không phải tránh. Ý tứ lời này chỉ cần không phải kẻ ngu đều hiểu.

"Ha hả." Có ngoại tinh nhân không âm không dương mà cười một cái, lại không nhảy ra phản đối.

Tát Lạc Phu cũng không để ý, hỏi: "Có ai muốn thử mê cung xếp gỗ mới? Mau đến báo danh, phần thưởng chính là mười khối ngọc thạch xanh, quy cách tuyệt đối đạt chuẩn. Hơn nữa, ngọc thạch xanh sẽ do phụ thân ta tận tay đưa, các ngươi có thể sẽ hứng thú cùng phụ thân ta uống ly trà, hắn là một trí giả chân chính, tin tưởng các ngươi sẽ có thu hoạch không kém ngọc thạch xanh."

Hàn Nghiệp vốn dĩ đạm nhiên nghe xong lời này cũng có chút động lòng, cuối cùng thì mục đích của hắn là dưới tình huống không để chủng tộc khác hoài nghi, tiến hành mật đàm với Hữu Nhậm Tát Luân tộc, đối với Hàn Nghiệp không thể bại lộ thân phận thì đây quả thực là một việc khó.

Diệp Tố lập tức nhìn ra suy nghĩ Hàn Nghiệp: "Để ta tham gia đi, nhìn qua dường như không quá khó."

Hàn Nghiệp không nói gì, mà đang tự hỏi mục đích chân chính của Tát Lạc Phu là gì. Chẳng lẽ chỉ vì giải

trí? Đối mặt chinh phạt sắp đến của năm tộc, bất luận kẻ nào cho dù mặt ngoài bất động thanh sắc, chỉ sợ nội tâm đã tràn đầy bi phẫn.

Hắn nhìn mắt Tát Lạc Phu, không thể không nói công phu mặt ngoài của Tát Lạc Phu thực tốt, không để lộ ra cảm xúc bất mãn gì, nhưng lúc này cảm xúc tích thủy bất lậu* khiến Hàn Nghiệp càng cảm thấy không khỏe.

**một giọt nước cũng không lọt*

Diệp Tố còn đang tha thiết mà nhìn chằm chằm hắn.

Hàn Nghiệp lại không khỏi nghĩ nhiều chút chuyện khác, từ khi hắn phát hiện Diệp Tố là người hắn muốn tìm, Diệp Tố đã đánh mất tuyệt đối tự do. Liên quan đến vận mệnh Nhân tộc, Hàn Nghiệp sẽ không để bản thân có bất kỳ sai lầm nào, càng sẽ không hành động theo cảm tình. Vô luận Diệp Tố nguyện ý hay không, hắn đều phải cùng Hàn Nghiệp vào sinh ra tử, lưng đeo trách nhiệm như hắn. Đương nhiên, nếu Diệp Tố xuất phát từ từ nguyện, Hàn Nghiệp sẽ cảm thấy thực vui mừng. Trước khi hết cách, hắn không muốn áp dụng bất kỳ thủ đoạn cường ngạnh nào.

Rèn luyện tất yếu là trách nhiệm Diệp Tố không thể thiếu, trước mắt chính là một lần cơ hội thực tốt.

Hàn Nghiệp suy nghĩ mấy lần xong liền đồng ý thỉnh cầu của Diệp Tố: "Ngươi đi đi."

"Hảo!"

"Dùng tinh thần lực của ngươi." Hàn Nghiệp lâm thời chỉ đạo Diệp Tố, xếp gỗ trong mê cung cần nhất chính là năng lực tính toán tinh vi, tinh toán trọng tâm mỗi xếp gỗ cùng tổng thể, đây đối với Hàn Nghiệp phải tính tinh quẻ quả thực là một bữa ăn sáng, hắn tuy chưa từng chơi mê cung xếp gỗ, nhưng để ý vài lần sẽ biết mấu chốt trong đó.

Diệp Tố gật đầu, đem lời Hàn Nghiệp không bỏ sót từ nào mà nhớ kỹ, trước thời điểm hết hạn mà tới chỗ Tát Lạc Phu báo danh.

"Yên tâm mà đi, vô luận thế nào, ta sẽ không để ngươi xảy ra chuyện."

Hàn Nghiệp nói một câu cuối cùng, so với tất cả kinh nghiệm dạy hắn lúc trước đều khiến Diệp Tố yên tâm hơn.

Hàn Nghiệp nhìn theo đám Diệp Tố cùng tiểu Phá Phong, Yến Tuyết Thần đi vào mê cung ngầm, ánh mắt tối lại. Diệp Tố cùng với sáu người khác là những người hắn muốn tìm, đều bị hắn cưỡng chế kéo vào trong lốc xoáy, quỹ đạo sinh mệnh vì vậy mà bị đảo lộn. Hắn không thể bồi thường bất kỳ bất luận cái gì, trừ bỏ bảo hộ bọn họ an toàn. Hắn sẽ chết trước bảy người kia, đây là hứa hẹn duy nhất hắn có thể làm.

Sau khi bước vào mê cung, cảnh tượng trước mắt đột ngột thay đổi.

Mặt đất hoang vắng không còn tồn tại, chỉ có hành lang khúc khuỷu nhìn không thấy điểm cuối, màu sắc tươi đẹp chói mắt, kết cấu thiên kỳ bách quái. Diệp Tố chờ hơn hai ngàn người dự thi từng người chọn lộ tuyến khác nhau mà tứ tán tách ra, tuy rằng cuối cùng đều đến chung điểm cuối, nhưng lúc này, bọn họ đều không muốn đồng hành cùng người xa lạ.

Diệp Tố ôm tiểu Phá Phong, cùng Yến Tuyết Thần theo cầu thang một đường đi xuống, thực mau liền gặp một ngã rẽ.

"Rẽ trái đi." Yến Tuyết Thần nói.

Diệp Tố cũng không có ý tưởng hay ho gì, liền đồng ý, trước dựa vào vận khí rồi thực lực sau.

"Tiếp tục rẽ trái."

Lúc bọn họ tiếp lục rẽ trái, cuối cùng cũng đụng phải ngõ cụt, vừa thấy vách tường kiến trúc nguy hiểm ở kia, tựa hồ một cơn gió có thể làm nó đổ xụp.

Yến Tuyết Thần cắn chặt răng: "Thật muốn một quyền đấm vỡ nó."

"Đừng." Diệp Tố thực sự sợ hàng hỏa khí bốc lên sẽ nói là làm, "Hủy một bức tường sẽ giảm mười tích phân, tìm được một loại tài liệu cũng chỉ thêm ba mươi cái tích phân thôi."

"Được rồi." Yến Tuyết Thần lưu luyến mà cùng bức tường kia cáo biệt.

"Hừ hừ!" Tiểu Phá Phong bất mãn, nhưng vẫn chột dạ mà thu hồi đuôi. Diệp Tố vội đem đuôi hắn vòng vài vòng trên cổ tay, đề phòng hắn tiếp tục tác quái.

Thực hiển nhiên, đám Diệp Tố vận khí cũng không tốt, trong vòng mười phút liên tục gặp phải tử lộ, liên tục phải quay ngược lại, thực chất cũng chưa đi được vào sâu mê cung. Yến Tuyết Thần cùng tiểu Phá Phong đã bắt đầu khong kiên nhẫn mà hết đợt này đến đợt khác hừ hừ.

Diệp Tố còn nhớ rõ Hàn Nghiệp dặn dò, vào mê cung kiêng kị nhất trong lòng không yên, đặc biệt là thời điểm ban đầu. Ngay từ đầu, không ai có khái niệm gì về mê cung, hơn nữa trước khi bắt đầu trò chơi sẽ phải nộp sản phẩm khoa học kỹ thực trên người ra, tỷ như máy rà quét, quang não,... chỉ có một biểu đồ Tát Lạc Phu đưa cho, bên trên vẽ tài liệu cần tìm. Cho nên mọi người đều bình đẳng, đều chỉ có thể dựa vào vận khí chậm rãi làm quen địa hình, đợi đến khi ghi tạc mọi lộ tuyến vào đầu, là có thể đại khái tìm ra sinh lộ.

Hiện tại là thời điểm Diệp Tố ở thế giới hiện thực ngủ trầm nhất, tinh thần lực chậm rãi bành trướng, trí

nhớ tăng lên theo cấp số mũ, thân là sinh viên khoa học tự nhiên, ghi nhớ tuyến đường càng không phải vấn đề, mỗi lần đi qua một đoạn đường, dài ngắn, quanh co ra sao hắn đều ghi nhớ trong đầu, chậm rãi điền thêm vào, cuối cùng sẽ hình thành một bản đồ rõ ràng.

Ầm ầm.

Diệp Tố nghe được nơi xa có âm thanh vách tường đổ sụp truyền tới, hẳn là ai nóng nảy, gấp không chờ được mà trực tiếp phá tường đi qua, định dùng loại phương thức thô bạo này mà đột phá tử lộ.

Yến Tuyết Thần nghe mà tâm sinh hâm mộ.

"Chít chít!" Tiểu Phá Phong bỗng nhiên kích động mà kêu to.

Diệp Tố theo phương hướng hắn nhìn mà qua xem, hóa ra ở chỗ đỉnh chóp góc quẹo hành lang có một tài liệu biểu đồ yêu cầu, một khối kim loại hóa hợp màu đỏ.

Chẳng qua vị trí nó thực sự xảo quyệt, vừa lúc kẹp giữa hai khối xếp gỗ lớn, cái xà trần kia dựa vào nó làm điểm tựa mà đỡ, nếu lấy ra, cả đoạn hành lang này có thể trực tiếp đổ sụp, chặn đường phía trước.

51. Chương 50: Thành Công

Diệp Tố vội vàng một tay bắt lấy tiểu Phá Phong đang kích động không thôi, một tay kéo về Yến Tuyết Thần đang định nhảy lấy đà bay lên xà nhà, "Các ngươi đừng nóng vội a!"

"Ba mươi cái tích phân a!" Đôi mắt Yến Tuyết Thần sáng như sắc quỷ thấy được mỹ nữ, hận không thể lập tức nhào lên.

Diệp Tố: "Ngươi nếu lỗ mãng trực tiếp lên lấy, hai mặt tường cùng xà trần cũng đổ sụp, kia cũng là ba mươi tích phân."

"Thế làm sao bây giờ?"

Diệp Tố nhíu nhíu mày, ngửa đầu nhìn khối kim loại đỏ đến lóa mắt kia, bắt đầu vòng quanh nó mà đi, lời Hàn Nghiệp quanh quẩn trong đầu hắn: Dùng tinh thần lực của ngươi.

Diệp Tố thử đưa tinh thần lực dung nhập một mảnh xếp gỗ, theo tinh thần lực hắn lưu động, những tài liệu khác nhau lần lượt sáng lên, trọng lượng, độ cứng, trọng tâm,... đều phảng phất như bị một cây bút vô hình phác họa ra, trong đầu hắn hiện ra một kết cấu lập thể rắc rối phức tạp nhưng trật tự rõ ràng, hắn có thể thấy được điểm chống đỡ nhau giữa các khối xếp gỗ, cũng có thể đoán được hậu quả đáng sợ của rút

dây động rừng, chúng nó dựa sát vào nhau mà đè ép, kiềm chế, tìm được một điểm cân bằng vi diệu, không cho phép người khác phá hư.

"Thế nào! Thật sự không được chỉ có thể để ta lên!" Tiểu Phá Phong lớn tiếng kêu gào, thiếu chút nữa nhảy lên đỉnh đầu Diệp Tố.

"Đừng ồn." Diệp Tố đem tiểu Phá Phong ném cho Yến Tuyết Thần, nhắm mắt lại cẩn thận cảm thụ kết cấu mô hình lập thể kia, kim loại bọn họ cần đang ở vị trí chung tâm, cùng ba khối xếp gỗ xung quanh nó hợp thành một chữ " ", khối kim loại kia vừa lúc đi qua trung điểm hai khối còn lại, như một cái lồng mà chặt chẽ cắn hai khối xếp gỗ kia, mà quỹ đạo lực đòn bẩy xung quanh như mạng nhện mà khuếch tán, kéo dài đến phạm vi khoảng 10m. Đường kia không thể hủy đi, hủy đi sẽ di chuyển trọng tâm, vách tường bên trái sẽ nháy mắt đổ sụp. Bên phải cũng không thể…

Lúc này trên mặt đất, không ít người chuyển mắt nhìn màn hình lớn đang chiếu Diệp Tố, hắn là nhóm người đầu tiên vào mê cung tìm thấy tài liệu chỉ định, nhưng trước mắt, chưa có bất kỳ kẻ nào thành công lấy được một khối tài liệu, không biết Diệp Tố có thể trở thành người đầu tiên hay không. Tuy rằng người thắng cuối cùng bây giờ vô pháp đoán được, nhưng người thứ nhất luôn để lại ấn tượng sâu sắc cho mọi người.

"Lại là một cái, không biết có thể hay không thành công."

"Chỉ sợ vẫn là kết quả như vậy, kết cấu Nhân tộc này gặp phải còn càng thêm phức tạp, muốn không hao tổn gì mà lấy ra quá khó khăn."

"Di, nữ hài kia ôm trên tay là vương tử Phá Phong tộc?"

"Ân, nhìn kỹ đúng thật, là cái ham chơi nhất kia."

Tát Lạc Phu cũng chú ý tới chỗ này, đối với Yến Tuyết Thần đi theo Diệp Tố vừa bất đắc dĩ vừa lo lắng.

Ngược lại Hàn Nghiệp cũng không quá chú ý đến Diệp Tố, mà đang nhìn hình ảnh từng hàng màn hình trước mắt truyền tới, gần như bao quát toàn bộ mê cung. Hàn Nghiệp ở mỗi màn hình đều dừng lại một lát, đem mấy chục hình ảnh mặt trên đều nhớ kỹ, theo thứ tự sắp xếp, hắn thế nhưng muốn dựa vào những hình ảnh này tìm ra kết cấu cả tòa mê cung!

Trong hành lang mê cung, Diệp Tố đắm chình trong suy nghĩ của chính mình, Hàn Nghiệp nói với hắn, phàm là trò chơi để người ta chơi, luôn có biện pháp giải quyết, chỉ là ngươi hiện tại chưa phát hiện ra mà thôi.

Biện pháp giải quyết là gì?

Tinh thần lực tinh tế của Diệp Tố chia thành hơn ngàn sợi, tất cả chảy vào xếp gỗ, đem thông tin hô ứng

lẫn nhau, hắn muốn dùng góc độ vĩ mô xem xét kết cấu này.

Bỗng nhiên, tinh thần lực Diệp Tố dừng lại, chậm rãi đi ngược chiều, không hề vận hành theo xếp gỗ, mà ngưng tụ một sợi mỏng ở không trung dựng ra kết cấu giả thuyết của xếp gỗ, chỉ là không ai có thể nhìn thấy tinh thần lực của hắn đang làm gì.

"Sao lại phát ngốc lâu như vậy?"

Có chủng tộc tương đối hiểu biết Nhân tộc, hơi suy tư nói: "Đây là đang vận dụng tinh thần lực đi?"

"Tinh thần lực?" Một ngoại tinh nhân đầu như cây nấm hoang mang nói: "Nhân tộc bọn họ đem tinh thần lực tâng bốc lên tận trời, chẳng biết có ích lợi gì."

Nhân tộc còn lại nghe thấy ẩn ẩn bất mãn, tuy rằng bọn họ không quen Diệp Tố, nhưng không ngại vì hắn đỡ lời: "Ta thấy hắn rất có phong phạm, làm tốt có khi lại thành công."

"Xuy." Quang tộc dẫn đầu tỏ vẻ khinh thường, thân thể quang tộc bọn họ là một thể năng lượng, xung quanh bao phủ ánh sáng màu sắc bất đồng, thân thể chân thật thực tế rất nhỏ, dường như có thể từ khe hở giữa các xếp gỗ đi qua, là người có tính cạnh tranh nhất trong trò chơi này, nhưng đối với tài liệu chỉ định có lòng mà không có lực, nên bọn họ thập phần không thích những chủng tộc có ưu thế ở phương diện này.

Khách quan chủng tộc trung lập lên tiếng: "Địa vị trước mắt của Nhân tộc chính xác có một phần nguyên nhân rất lớn là do tinh thần lực, nếu không phải tinh thần lực bọn họ tiêu hao quá nhanh không thể kéo dài thời gian tác chiến, xếp hạng tại liên minh Vạn tộc tuyệt đối sẽ tăng vọt."

"Rốt cuộc có dùng được hay không, cứ xem Nhân tộc này có lấy được khối tài liệu kia không là biết." Lập tức có chủng tộc không âm không dương mà nói, lập tức đem câu nói phía trước của Nhân tộc kia phá hỏng.

Xung quanh, vài Nhân tộc nhìn nhau, phản bác liền tương đương với việc bọn họ thừa nhận tinh thần lực nhân loại vô dụng, nhưng không phản bác… Bọn họ thật sự không tin Diệp Tố có thể thành công, trong lúc nhất thời đỡ trái hở phải, ứng phó mệt mỏi.

Diệp Tố trong mê cung cũng không biết chuyện này, hắn chỉ đang dựa theo trực giác cùng tri thức lúc trước mà chậm rãi tạo ra mô hình kết cấu mới.

Cuối cùng, có một sợi tinh thần lực mỏng kết nối với một sợi khác, cái kết cấu giả thuyết này lập tức được khơi thông, chỉnh thể đều sống dậy, không có cảm giác trì trệ, vui sướng mà ổn định.

Diệp Tố đột nhiên mở mắt ra: "Ta có biện pháp!"

"Làm sao làm sao!" Yến Tuyết Thần một tay đem tiểu Phá Phong ném văng ra…… để chúc mừng.

"Chít chít!" Tiểu Phá Phong lập tức cuốn lấy cánh tay Diệp Tố, lắc lư trở về, "Hù chết bổn bảo bảo! Thực hảo, nữ nhân, ngươi thành công khiến cho ta chú ý!" *(teen fic detected)*

Diệp Tố tự tin mà cười: "Dỡ xuống, lại một lần nữa lắp lại!"

Dưới ánh mắt Yến Tuyết Thần cùng tiểu Phá Phong, Diệp Tố bắt đầu thao tác tinh thần lực di động xếp gỗ, đây không thể so sánh với việc đưa tinh thần lực vào vật thể, cần khả năng khống chế tinh thần lực cao hơn nhiều, cũng thập phần hao phí tinh thần lực.

Càng quan trọng là, Diệp Tố không phải di một khối, mà đem toàn bộ kết cấu to lớn bao phủ kim loại chỉ định kia toàn bộ di chuyển!

Các chủng tộc ở trên mặt đất nhìn thấy liền biểu tình như thấy quỷ, mấy chục gần trăm khối xếp gỗ đột nhiên tự mình chuyển động, thong thả mà có trật tự đan xen chuyển động, xếp gỗ ban đầu ở trên lúc sau lại chạy tới phía dưới, bên trái chuyển qua bên phải… Kết cấu bị phá vỡ rồi lại một lần nữa thành lập.

Thực mau, hành lang rực rỡ hẳn lên hình thành!

Mà khối kim loại chỉ định kia phanh một tiếng mà rớt xuống, nó đã bị kết cấu mới loại bỏ, là dư thừa. Trên xà chữ " " biến thành " ". Diệp Tố nhặt khối kim loại màu đỏ kia lên, ước lượng trọng lượng xong liền bỏ vào túi tiền, "Thu phục!"

Yến Tuyết Thần há to miệng, không thể tưởng tượng mà nói: "Ngươi cũng quá tuyệt vời đi!"

"Chút lòng thành." Diệp Tố nói, nhưng sắc mặt có chút trắng bệch, việc này tiêu hao tinh thần lực của hắn đích xác thực nhiều, đương nhiên, hắn chưa trải qua huấn luyện hệ thống cũng là nguyên nhân chủ yếu, không biết sử dụng tinh thần lực một cách tiết kiệm nhất.

Tiểu Phá Phong xõa tung lông tơ, ngụy trang thành bộ dáng vô hại, kỳ thật cái đuôi nhỏ đã lặng lẽ theo cánh tay Diệp Tố chui vào túi hắn, bao lấy kim loại màu đỏ, lén lún mà nghịch.

"Tiếp tục đi! Lần này chậm trễ quá nhiều thời gian." Diệp Tố nói, từ hành lang này chọn đường bọn họ chưa đi qua mà đi, tin tưởng đã gặp qua một lần, tình huống tiếp theo sẽ xử lý mau lẹ rất nhiều.

Chủng tộc trên mặt đất lúc nhất thời đều trầm mặc, dựa theo tiến độ trên màn hình mà xem, Diệp Tố là người đầu tiên lấy được tài liệu chỉ định.

Sau lúc hắn hoàn thành ba phút, cũng có một chủng tộc khác hoàn hảo không tổn hao gì mà lấy ra một khối tài liệu chỉ định.

Chủng tộc này có người nói không cam lòng: "Nhân tộc này hoàn toàn đem vách tường hủy đi, tính là phá hủy đi?"

"Nhưng hắn cũng lắp ráp lại, sao có thể tính là phá hư?" Nhân tộc lập tức trả lời một cách mỉa mai.

Đông đảo chủng tộc nghe thấy bọn hắn khắc khẩu cũng tham gia thảo luận xem Diệp Tố làm như vậy có tính là phá hư vách tường hay không, ồn ào đến loạn xị ngậu, dường như không còn ai chú ý đến tình huống trong mê cung.

Cuối cùng vẫn là Tát Lạc Phu nhìn không nổi, nói như vậy không tính là phá hư.

Tên này vẫn không cam nguyện: "Không phải là nể tình hồng nhan tri kỷ của ngươi mà mở đường đi?"

Tát Lạc Phu mặt không đổi sắc mà nói: "Căn cứ quy định Tát Luân tộc chúng ta từ xưa đến nay, hủy hoại vách tường được định nghĩa là trong vòng ba giây, mười khối xếp gỗ trở lên không chịu khống chế mà sinh ra dịch chuyển vị trí. Nhân tộc này tuy di chuyển xếp gỗ quy mô lớn, nhưng mỗi khối xếp gỗ đó đều được khống chế, không trái với quy định. Trừ phi hắn nửa đường không khống chế được xếp gỗ hoặc kết cấu cuối cùng không ổn định, mới tính là vi phạm quy định."

Chủng tộc nào còn dị nghị lập tức lặng ngắt như tờ.

Chủng tộc trước đó nói tinh thần lực Nhân tộc vô dụng không thể không sửa miệng, không tình nguyện mà nói: "Xem ra, tinh thần lực này đôi khi vẫn có tác dụng."

Nhân tộc ở đây đắc ý cười một cái, thấy Diệp Tố cũng thuận mắt hơn nhiều. Trong đó không thiếu người, lúc trước để ý Hàn Nghiệp cùng Diệp Tố là đi cùng nhau, lúc này lặng yên không tiếng động mà tiếp cận Hàn Nghiệp vẫn đang nhìn màn hình, ý đồ muốn hỏi chút tin tức.

"Đây là……" Yến Tuyết Thần há to miệng, "Một gian phòng?"

Trong mê cung, khi Diệp Tố lại một lần nữa đến cuối một hành lang, trước mặt bọn họ không phải vách tường, mà là một gian phòng không có cửa.

Hai người đều có chút kinh nghi bất định*(không biết nên tin hay không)*, thật cẩn thận mà bước vào, phát hiện gian phòng này cũng là từ xếp gỗ xây lên, thập phần trống trải, chính giữa có một cái bàn, trên bàn đặt một khẩu súng.

"Từ từ!" Diệp Tố kêu Yến Tuyết Thần đang định cầm súng lên.

Yến Tuyết Thần cả kinh vội thu tay về: "Làm sao vậy?"

"Ta cũng không biết." Diệp Tố lắc đầu, "Chỉ là cảm giác có điểm không khoẻ."

Diệp Tố lại lần nữa đem tinh thần lực tiến vào cái bàn, phát hiện ra lực lượng kết cấu thập phần ổn định, cho cầm súng đi cũng không ảnh hưởng gì. Nhưng vô duyên vô cớ để một khẩu súng ở đây để làm gì? Khen thưởng hay là kho báu?

Sự khác thường tất có yêu. Đây cũng là Hàn Nghiệp nói cho Diệp Tố.

Diệp Tố suy nghĩ trước sau một lát, hỏi Yến Tuyết Thần: "Mê cung phía sau cần sử dụng súng sao?"

"Không cần a." Yến Tuyết Thần trả lời, "Chúng ta là chơi trò chơi lại không phải đánh nhau, kể cả đánh nhau, ta cũng có cụ tượng hóa vũ khí a."

Đúng nha. Diệp Tố bản thân không có cụ tượng hóa vũ khí trong lúc nhất thời lại xem nhẹ điểm này.

Tiểu Phá Phong vừa nghe đến vũ khí, lập tức rút ra đuôi dài còn ở trong túi Diệp Tố, ở không trung bạch bạch bạch mà đánh vài roi, diễu võ dương oai mà rung rung bộ lông: "Ta cũng có vũ khí!"

"Nếu như vậy, súng kia liền không cần." Diệp Tố nói, có chút lưu luyến mà rời khỏi căn phòng trống rỗng này.

Lúc bọn họ tiếp tục tìm kiếm đường ra, ở một góc khác mê cung, một căn phòng ầm ầm đổ sụp.

52. Chương 51: Sinh Khí

Diệp Tố từ bỏ khẩu súng lục rời khỏi phòng, thực sự khiến những người đang ở trên mặt đất chú ý hắn lắp bắp kinh hãi, kết quả vừa quay đầu liền thấy một phòng nơi khác đột nhiên sụp xuống, bọn họ tức khắc cảm thấy Diệp Tố thực cao thâm khó dò.

Những người cùng chủng tộc với người làm sụp phòng mặt lập tức tối tăm không ánh sáng, đặc biệt là có Diệp Tố châu ngọc này phía trước, càng chứng tỏ bọn họ vô năng.

Diệp Tố hoàn toàn không biết mấy chuyện này, vẫn tiếp tục sờ soạng mò đường, bất hạnh chính là dường như vận khí xấu luôn bám theo họ, thường xuyên gặp phải ngõ cụt. Hơn nữa, tòa mê cung ngầm này được thiết kế theo hình dạng xoắn ốc đi xuống, bọn họ vòng đi vòng lại, thực ra cũng chưa vào sâu được bao nhiêu.

Lại một lần nữa chạm phải ngõ cụt, Yến Tuyến Thần oán giận nói: "Quá xui xẻo, tìm cái nam nhân đến xung xung hỉ. Nhìn cái gì mà nhìn? Nghĩ ra đường?"

Diệp Tố quay đầu, nghĩ thầm nữ nhân này có điểm độc đáo.

Có lẽ là Tác Lạc Phu trên trời… trên mặt đất hiển linh, nghe Yến Tuyết Thần mắng, mê cung bắt đầu hữu hảo hơn với đám Diệp Tố, bọn họ vòng quanh cư nhiên tìm được đường khá thông thuận.

Lộ tuyến vô hình cũng dần rõ ràng trong đầu Diệp Tố.

Tiểu Phá Phong lười biếng mà nằm trong ngực Diệp Tố, bỗng nhiên tròng mắt chuyển động, nhảy dựng lên, vung vung cái đuôi.

"Làm sao vậy?" Diệp Tố hỏi, hắn chưa dứt lời đã nghe thấy tiếng bước chân lộc cộc vang lên.

Diệp Tố cùng Yến Tuyết Thần liếc nhau, đều không khỏi có chút khẩn trương. Bọn họ cẩn thận mà đi qua ngã rẽ, liền chạm trán với hai ngoại tinh nhân, tròn vo như quả trứng, trên bề mặt trứng lại phủ kín lông gà mềm mại, không gió vẫn lay động. Nếu cạo hết lông thì là một quả trứng mốc.

Ánh mắt Diệp Tố cùng hai người nọ giao nhau trên không trung, đều trong lòng hiểu rõ mà không há miệng ra hỏi đối phương câu gì.

Chỉ là nơi này là ngã ba, hai đường trong đó bọn họ đã thử đi, khẳng định không thông, chỉ còn lại một đường cuối cùng, bọn họ không nhiều lời, hướng thẳng đường kia mà đi. Ngay cả tiểu Phá Phong cũng an tĩnh lại, ngoan ngoãn mà ngồi xổm trên vai Diệp Tố, cái đuôi rũ xuống sau lưng Diệp Tố, lắc lư.

Diệp Tố trong lòng chỉ hy vọng gần nơi này không đụng phải tài liệu chỉ định, bằng không chính là sự tình một giây trở mặt không quen biết. Nhưng trời không chiều lòng người, hắn lúc trước đi qua nhiều đường như vậy cũng chỉ đụng phải một khối, bây giờ chưa quá vài phút, lại nhìn thấy một khối đá quý màu đỏ khảm trên vách tường, lóa mắt đến kiêu ngạo: Mau tới hủy ta nha!

Diệp Tố bước chân chợt dừng, hắn nhìn thấy hai cái ngoại tinh nhân kia cũng dừng lại. Chỉ có một khối tài liệu, bọn họ đồng thời phát hiện, nên phân phối thế nào?

Hai ngoại tinh nhân nhìn nhau một lát, cuối cùng vẫn bảo trì trầm mặc, tựa hồ đang đợi Diệp Tố tỏ thái độ trước.

Diệp Tố:……

"Oẳn tù tì?" Diệp Tố thử nói.

Yến Tuyết Thần chọc chọc hắn: "Ngươi thực gian xảo, bọn họ không có tay."

Diệp Tố để ý, đúng thật, ngoài vỏ trứng bọc lông ra thì cũng chỉ có vỏ trứng bọc lông.

"So xem ai mọc lông dài hơn đi."

Diệp Tố bị sự vô sỉ của đối phương làm kinh ngạc, nghĩ nghĩ nói: "Vẫn nên so ai ít lông hơn."

Ngoại tinh nhân lông dài lập tức không vui: "Ngươi là không thành ý?"

Diệp Tố rất muốn nói, các ngươi cũng không có a.

"Quên đi, chúng ta không đoạt cùng ngươi." Ngoại tinh nhân lông dài nói xong liền tiếp tục tiến về phía trước, không thèm nhìn khối hồng bảo thạch kia.

Diệp Tố lẳng lặng nhìn hai thân ảnh tròn vo biết mất cuối hành lang.

Yến Tuyết Thần nhìn đến ngây người: "Bọn họ là thật hay điêu?"

"Điêu." Diệp Tố nói, cũng không quản, lập tức tiến đến chỗ hồng bảo thạch, bắt đầu nghiên cứu kết cấu.

So với lúc trước, hồng bảo thạch này vị trí tốt hơn nhiều, kể cả có trực tiếp rút ra thì cũng chỉ đổ một mặt tường, đá quý ba mươi tích phân, đổ một mặt tường chỉ trừ mười tích phân, còn lợi nhuận hai mươi cái, chỉ lợi chứ không thiệt.

Đương nhiên, Diệp Tố không thô bạo như vậy, vẫn dốc lòng tìm kiếm biện pháp không làm hư bức tường.

"Có rồi." Diệp Tố thực mau liền nghĩ ra phương pháp, khi tinh thần lực vừa đi vào xếp gỗ, bỗng nhiên một loạt thanh âm ồn ào truyền tới, chỉ thấy ngoại tinh nhân lông dài kia vừa đi đã quay lại, hùng hùng hổ hổ mà lao tới, nhanh hơn thân thể bọn họ chính là lông, thế nhưng quỷ dị mà mau chóng sinh trưởng, giương nanh múa vuốt mà cào tới Diệp Tố, nhìn qua thực ghê tởm.

"Quá đáng giận!" Tiểu Phá Phong gấp đến độ ngao ngao kêu, chân nhỏ dùng lực, toàn bộ thân thể đột nhiên lao tới thân ngoại tinh nhân lông dài kia, như muốn đục thủng thân đối phương ra một cái động, nhưng lông dài càng lúc càng dầy, không đợi tiểu Phá Phong tiếp cận đã bao quanh hắn, chỉ để một cái đuôi dài ở ngoài vùng vẫy.

"Ngọa tào, cứu ta!"

Yến Tuyết Thần bị cảnh tượng quỷ dị này dọa sợ, một lúc sau mới lẩm bẩm nói: "Như cỏ a."

Vẫn là cỏ mùa xuân, gió thổi qua liền dài một mảng lớn, khó lòng phòng bị.

"Nếu là cỏ, liền chớ trách ta không khách khí." Yến Tuyết Thần thỏa thuê đắc ý mà vung tay lên, một lưỡi hái nối với xiềng xích dài xuất hiện trên tay, đây là cụ tượng hóa vũ khí của nàng.

"Xem ta cắt các ngươi!" Yến Tuyết Thần lật tay, cuốn một đầu xiềng xích lên cổ tay mình, dùng sức tung ra lưỡi hái.

Kẻ lông dài thập phần hài lòng với khả năng khống chế xúc tu của mình, tâm niệm vừa động, lông dài liền sống động tự tránh đi lưỡi hái Yến Tuyết Thần.

Mà lúc này, Diệp Tố còn đang lấy tài liệu chỉ định, đã giải thể kết cấu được một nửa, lúc này thu tay cũng không kịp rồi, hắn chỉ có thể hi vọng Yến Tuyết Thần có thể kéo dài một chút thời gian.

"Đáng giận!" Thấy một kích thất bại, cổ tay Yến Tuyết Thần run lên, tay cầm lưỡi hái có chút mềm nhũn lại như ăn Viagra mà ngẩng đầu ưỡn ngực, xé gió hiển hách phá không mà lao tới.

Một kích này lao tới, vị trí xảo quyệt, như sét đánh không kịp che tai, mấy tên lông dài đó do do dự dự mà trốn một hồi vẫn bị lưới hái đột ngột chuyển hướng cắt qua, bó lớn bó lớn lông trắng rơi xuống đất, nhưng đảo mắt một cái, lông dài lại mọc ra, còn có xu thế ngày càng nghiêm trọng, chẳng qua thân thể tròn vo kia có thể bằng mắt thường mà thấy bị xẹp một chút.

Tiểu Phá Phong cũng nhân cơ hội giãy giụa ra, cái đuôi vung lên, đưa lên không trung rồi lại rụt trở về, thập phần bất mãn mà oán trách: "Ta quả nhiên vẫn quá nhỏ tuổi!"

"Chuột nhỏ, xem tỷ tỷ báo thù cho ngươi!" Yến Tuyết Thần ném lưỡi hái đến hiển hách sinh phong.

"Cẩn thận một chút!" Diệp Tố chỉ phân tâm thoáng nhìn, lập tức sợ tới mức tâm nhảy dựng. Thân mình mấy tên lông dài kia múa may trên không trung, gặp lưỡi hái Yến Tuyết Thần liền trốn sang bên cạnh. Yến Tuyết Thần cho rằng đối phương sợ mình, liền áp sát tới, nhưng từ góc độ Diệp Tố nhìn qua, có thể nhìn thấy hàng lang vách tường bị lông mao dầy đặc che mất, nếu Yến Tuyết Thần thu tay không kịp, lưỡi hái chém tới vách tường xếp gỗ yếu ớt, hậu quả thực không dám tưởng tượng.

HIển nhiên, đây chình là chủ ý của đám lông dài, lông mao bọn họ uyển chuyển nhẹ nhàng, nhẹ nhàng phất qua hành lang xếp gỗ không tạo nên gợn sóng gì, từ từ dẫn Yến Tuyết Thần sang bên cạnh, chờ thời cơ liền rút lông mao về, ngồi xem Yến Tuyết Thần chém lên vách tường, với sức của nàng, một đao kia chém xuống, cả đoạn hành lang này liền xụp, Diệp Tố dù đoạt được mười khối tài liệu cũng không bù nổi.

Nhưng Diệp Tố nhắc nhở quá sát, mơ hồ khiến Yến Tuyến Thần không hiểu rõ ý, nàng cũng không ăn ý với hắn, trong lúc nhất thời không lĩnh hội, tay run lên, lưỡi hái lại lần nữa phát động công kích. Lông dài kia quả nhiên đợi thời cơ này, bó lớn lông tóc trong nháy mắt liền rút về sạch sẽ, lúc này Yến Tuyết Thần cũng thấy vách tường đằng sau, nhưng lưỡi hái nàng đã không kịp thu lại!

Hai tên ngoại tinh nhân lông dài cao hứng mà cười hai cái, lông mao còn bắt chước động tác nhân loại mà che hai tai.

Mọi người trên mặt đất xem đến thở cũng không dám thở, tâm đều căng lên, thậm chí có ảo giác tiếng đổ sụp ầm ầm vang lên bên tai. Nhưng mà, thanh âm thực sự vang lên là tiếng xiềng xích xôn xao, tại thời điểm lưỡi hái Yến Tuyết Thần chỉ cách vách tường xếp gỗ còn một centimet, có một lực lượng mạc danh bao lấy nó, đem nó túm trở lại, cuối cùng rơi xuống mắt đất.

"Là cái Nhân tộc kia!"

"Hắn làm cái gì!"

Mọi người đem ánh mắt chuyển qua Diệp Tố, chỉ thấy sắc mặt hắn vặn vẹo, dường như đang thống khổ.

"Nhất tâm nhị dụng! Hắn nhất tâm nhị dụng!"

"Cái gì gọi là nhất tâm nhị dụng?" Có chủng tộc khác nghi hoặc hỏi.

Một nhân tộc giải thích nói: "Chính là đem tinh thần lực chia làm hai phần, đi làm hai việc hoàn toàn tương phản nhau. Hắn vừa mới dùng một bộ phận tinh thần lực bảo trì xếp gỗ cân bằng, một bộ phận khác ngăn cản lưỡi hái mất khống chế kia."

"Nghe thực lợi hại a."

"Là rất lợi hại, người có thể nhất tâm nhị dụng trong chúng ta cũng không nhiều." Nhân tộc kia thần sắc có chút nghi hoặc, "Chỉ là hắn dùng có chút lỗ mãng, hắn vừa mới đi cản cụ tượng hóa vũ khí a, tương đương với việc đem tinh thần lực mình trần trụi mà giao ra để người khác công kích. Hơn nữa nhìn vũ khí nữ hài kia, Cảm thái nhất định là sắc bén, bị vũ khí tinh thần lực sắc bén gây thương tích nhất định không dễ chịu, đứa nhỏ này sao lại tích cực như vậy a, bất quá chỉ là một cái trò chơi thôi, ai."

Bất tri bất giác, bọn họ đã cùng Diệp Tố đứng trên một trận doanh, chỉ là bọn hắn vô luận thế nào cũng không thể tưởng được, Diệp Tố căn bản là cái tiểu bạch, căn bản không biết làm như vậy có nguy hại. Hắn sốt ruột muốn ngăn lưỡi hái kia lại, tinh thần lực hắn liền theo bản năng mà tách một cổ ra ngoài.

"Hắn kia vẫn có thể ổn định được xếp gỗ sao?"

Đây là nghi hoặc trong lòng tất cả mọi người, chỉ là chưa kịp hỏi ra miệng, chỉ chằm chằm mà nhìn Diệp Tố qua màn hình lớn.

Diệp Tố cảm thấy đầu đau đớn một trận, một bộ phận tinh thần lực khác thiếu chút nữa không chịu nổi đau đớn mà rút về, kết cấu xếp gỗ lập tức lung lay sắp đổ. Diệp Tố vội cắn răng, trong phạm vi ba giây

quy tắc chống đỡ được những xếp gỗ đó. Hắn hít một ngụm khí, đem tinh thần lực bị hao tổn thu về, lại chậm rãi thao túng phần tinh thần lực còn hoàn hảo đi di động xếp gỗ, thực mau, kết cấu mới tạo thành, Diệp Tố duỗi tay bắt lấy hồng bảo thạch, xoay người nổi giận đùng đùng mà nhìn ngoại tinh nhân lông dài. Đầu hắn vẫn còn đau đớn, đây là lần đầu tiên ở thế giới này hắn cảm thấy thống khổ chân thật như vậy, khiến hắn không khỏi giận giữ, không có hảo cảm với hai cái ngoại tinh nhân này chút nào. Bọn họ ngay từ đầu đã không có thành ý thảo luận về quyền sở hữu mà chủ ý đánh lén, quả thực đáng giận.

Diệp Tố càng nghĩ càng sinh khí, bước đi qua, nhặt lên lưỡi hái Yến Tuyết Thần còn chưa kịp thu hồi.

Hai tên lông dài không nhìn thấy trường hợp trời sụp đất nứt như dự đoán có chút không kịp lấy lại tinh thần, lúc này thấy Diệp Tố không hảo ý mà tới gần, vội vàng múa may mọc lông ngăn cản.

Tay trái Diệp Tố vung lên, cầm bó lớn lông tóc trong tay, sau đó tay phải giơ lên lưỡi hái, cắt như cắt rơm rạ, một đao một bó, một đao một bó,…

Tên lông dài ngẩn người ra, vội vàng đem lông những chỗ khác điều ra ý đồ vây công Diệp Tố, nhưng Diệp Tố đang nổi nóng, lưỡi hái vung đến lưu loát, giơ tay chém xuống, bó lớn lông tóc liền rơi đầy đất.

Tốc độ mấy tên lông dài mọc lông căn bản không đuổi kịp tốc độ Diệp Tố cắt.

Nhìn Diệp Tố múa lưỡi hái cùng lông dài từng đoạn từng đoạn rơi xuống đất, đất trống tự nhiên liền mang hiệu ứng thảm lông. Tên lông dài luống cuống, liều mạng mọc lông cũng không làm được gì, thân thể vốn dĩ lớn như trứng khủng long trong nháy mắt liền co bé thành trứng đà điểu.

Hai tên lông dài liếc nhau, tình hình không tốt, vội vàng tự đoạn lông, sau đó giơ chân liền lộc cộc chạy.

Diệp Tố thấy vậy, cũng lười đuổi, đem lông dính trên người vỗ vỗ: “Đừng để ta lại gặp phải các ngươi, nếu không liền cạo lông cả người.”

Một phía khác tấm thảm, Yến Tuyết Thần cùng tiểu Phá Phong xem đến trợn mắt há mồm,

“Cũng quá khốc huyễn* đi!”

**cun ngầu*

53. Chương 52: Nguy Cơ

Diệp Tố đem lưỡi hái đưa trả Yến Tuyết Thần, xoa xoa ấn đường, từng đợt đau đớn vẫn còn tàn lưu.

Yến Tuyết Thần tuy rằng có đôi khi ngây ngốc, nhưng ở phương diện tinh thần lực ít nhất đáng tin cậy hơn Diệp Tố, thấy thần sắc hắn không đúng, lo lắng hỏi: "Ngươi thế nào?"

"Vẩn ổn, chỉ là có điểm không thoải mái."

"Chỉ là có điểm không thoải mái……" Yến Tuyết Thần dại ra mà nhìn cụ tượng hóa vũ khí, trong lòng tuyệt vọng mà nghĩ mình đã không còn dùng được sao?

Diệp Tố: "Đi thôi, bị quái lông dài chậm trễ không ít thời gian."

"Từ từ!" Yến Tuyết Thần rống, ngửa đầu chuyển động, "Lông quái lông dài này chính là thứ tốt a, trước kia có ngoại tinh nhân chuyên cắt ra làm đệm lông, chẳng qua sau đó liên minh Vạn tộc cấm hành vi không có nhân quyền này, khiến lông dài càng trân quý, rất khó mua được nga, ta muốn đem về làm kiện áo bông cho ba ta."

Xoay nửa ngày, Yến Tuyết Thần vẫn không tìm được cameras, đành phải đối không trung phất tay: "Tát Lạc Phu, ngươi nhìn thấy ta sao? Đám lông dài đó hiện tại ta không tiện cầm đi, bây giờ tạm thời gửi nhờ mê cung của ngươi, đợi ta chơi xong trò chơi sẽ trở về lấy, ngươi để ý giúp ta, ngàn vạn lần đừng để người cướp mất!"

Tát Lạc Phu trên mặt đất dở khóc dở cười.

Tâm sự xong tiếng lòng, Yến Tuyết Thần mới yến tâm mà theo Diệp Tố tiếp tục, đỡ trái hở phải mà tìm sinh lộ trong mê cung.

Thâm nhập ngày càng sâu, chủng tộc khác nhau Diệp Tố gặp cũng nhiều lên, bất quá phần lớn ngoại tinh nhân vẫn rất hữu hảo, tuy rằng có cạnh tranh cũng không làm ra chuyện đâm dao sau lưng như đám lông dài lúc trước, muốn đánh thì thấy mặt liền đánh……

Không thể không nói, Yến Tuyết Thần vũ lực vẫn đủ cho đối phương ăn mệt. Diệp Tố không có vũ khí tinh thần lực, cũng không học qua kỹ xảo chiến đấu, trong vật lộn cơ bản là phế, chỉ có thể dựa vào Yến Tuyết Thần múa may lưỡi hái xiềng xích, gặp thần sát thần, gặp ma giết ma. Tiểu Phá Phong cũng ngẫu nhiên có ít tác dụng.

Cũng may hành lang xếp gỗ thập phần yếu ớt, dù Yến Tuyết Thần hay những chủng tộc khác đều sợ ném chuột vỡ đồ, chân tay co cóng, không đánh thoải mái mà đánh. Gặp phải cường địch, cứ không đau không ngứa mà giằng co, chẳng ai có tâm tư mà đánh, lãng phí thời gian.

Cứ đơn giản mà kết bạn cùng đi một đoạn đường, dù vẫn mơ ước với tài liệu đối phương đoạt được, nhưng bất đắc dĩ không tìm được cơ hội thì cũng chỉ có thể quên đi. Nhưng nếu trên đường gặp phải tài liệu chỉ định, vẫn cần dùng biện pháp phân chia, ví dụ như oẳn tù tì, ai thắng liền có một cơ hội lấy tài liệu trước, nếu không thì lại đến lượt người khác, cũng coi như công bằng.

"Ta thắng!" Một người lam huyết tinh nhân hưng phấn mà thu hồi tay, "Ta đây liền đi thử trước, ta thất bại lại đến lượt ngươi!"

Diệp Tố thấy mình cư nhiên ba lượt oẳn tù tì đều thua, chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo, tùy ý để lam huyết tinh nhân đi moi khối đá quý trên tường.

Diệp Tố bỗng nhiên nghiên đầu hỏi Yến Tuyết Thần: "Nếu hắn không lấy được đá quý mà còn lộng đổ tường, ta đây có phải hay không chỉ cần đi ra nhặt đá quý liền tính của ta?"

"Theo lý thuyết, thì đúng vậy."

Lam huyết tinh nhân chuẩn bị đưa tay ra nhặt đá quý:……

"Khụ khụ." Lam huyết tinh nhân cười nói, "Nếu không vẫn là để ngươi thử trước tốt hơn, kỳ thật Lam huyết tinh nhân chúng ta có đôi mắt X quang, có thể nhìn được xu thế hoạt động gân cốt trên tay ngươi, mới biết ngươi định ra cái gì, ta thắng là thắng chi không võ, lương tâm bất an!"

"Là vậy a." Diệp Tố vô tội nhìn hắn, "Ta đây liền đi."

"Đi thôi." Lam huyết tinh nhân cười cổ vũ hắn.

Diệp Tố cũng không hề khách khí, tiến lên, thoáng suy tư một chút, liền cưỡi xe nhẹ, đi đường quen mà vung lên tinh thần lực, mười mấy khối xếp gỗ di chuyển, khối đá quý kia liền dễ như trở bàn tay mà rơi vào tay Diệp Tố, hắn quay đầu lại cười với Yến Tuyết Thần: "Thu phục, chúng ta đi thôi."

Diệp Tố nhìn tên Lam huyết tinh nhân đang ngây ra như phỗng, thập phần vui mừng mà vỗ vỗ bả vai hắn, "Cảm ơn huynh đệ đại công vô tư, ta sẽ nhớ rõ ngươi."

Yến Tuyết Thần chạy chậm lại đây, "Diệp Tố, ngươi giỏi quá!"

"Cũng không tệ lắm." Tiểu Phá Phong kiêu căng ngạo mạn, cái đuôi nhỏ trong túi Diệp Tố đảo tới đảo đi, nghe tiếng đá quý va chạm giòn vang thập phần sung sướng: "Ngươi cầm bao nhiêu khối rồi?"

Diệp Tố vừa đi vừa tính: "Có tám khối, túi tiền ta sắp đựng không vừa."

"Không sao, ta còn hai túi to a, đựng mấy chục cái cũng không thành vấn đề."

Tận đến lúc bóng dáng Diệp Tố, Yến Tuyết Thần cùng tiểu Phá Phong biến mất ở cuối hành lang, Lam huyết tinh nhân mới hồi phục tâm thần, buồn bực mà cào cào đầu, kịch bản này không như hắn nghĩ a, chẳng lẽ không phải là Diệp Tố lộng sụp tường, sau đó hắn nhặt lên đá quý?

Các chủng tộc trên mặt đất thấy một màn như vậy không khỏi cười ha ha: "Nhân tộc này cũng thực lòng dạ hẹp hòi a!"

Mấy nhân tộc bên cạnh phụ họa mà cười cười, trong lòng lại nói thầm: "Diệp Tố này sao vẫn dùng được tinh thần lực? Tinh thần lực bị thương cũng không phải chuyện nhỏ, sao lại có thể qua loa như vậy?"

Nhất thời, Diệp Tố trong lòng bọn họ càng trở nên thần bí hơn, bọn họ tuy rằng thường ở tại Tát Luân tộc, nhưng tin tức về Nhân tộc vẫn rất linh thông. Chỉ là bọn hắn nghĩ tới nghĩ lui cũng không phát hiện được khi nào Nhân tộc lại có cái nhân tài như vậy. Mặc kệ thế nào, Diệp Tố tóm lại là Nhân tộc, hắn càng xuất sắc, mặt mũi Nhân tộc càng sáng lạn.

Một nam nhân diện mạo bình thường không biết khi nào thì tới gần Hàn Nghiệp, thấy hắn tựa hồ đang rất chuyên chú nhìn màn hình lớn, liền không quấy rầy hắn, bồi hắn cùng nhìn trong chốc lát. Hắn phát hiện dù trên màn hình có người hay không có ai, Hàn Nghiệp đều nhìn một lúc, hắn tức khắc có chút đợi không được, ho khan hai tiếng.

Hàn Nghiệp lại như không nghe thấy, vẫn nhìn chằm chằm màn hình. Nam nhân cười gượng, đành phải trực tiếp hỏi: "Tiên sinh họ gì?"

"Hàn." Hàn Nghiệp không quay đầu lại mà nói.

"Kẻ hèn Từ Mông, là quản lý Nhân tộc trú Tát Luân tộc."

"Ân."

"Ta xem, tiểu bằng hữu biểu hiện không tồi trong mê cung là tới cùng ngươi?" Từ Mông mở miệng liền bại lộ mục đích chân thật.

Hàn Nghiệp nâng nâng khóe mắt, mặt vô biểu tình nói: "Đúng."

"Không biết là tài tuấn nhà ai? Nhìn thực lạ mặt a."

"Chúng ta sẽ sớm rời Tát Luân tộc." Hàn Nghiệp nói, lại không để ý đến hắn mà tiếp tục đi đến trước màn hình lớn.

Từ Mông xấu hổ không thôi, Hàn Nghiệp nói rất rõ ràng, bọn họ không phải tới cải trang vi hành, thực mau liền rời đi, mặc kệ bọn họ ở Tát Luân tộc làm gì, đều không liên quan đến hắn.

Hàn Nghiệp ghi tạc địa hình trên màn hình cuối cùng, nhắm mắt lại, vô số đường cong tinh mịn trong đầu hắn di chuyển nhanh mà tràn ra, dần dần quấn quanh, đan xen thành một mê cung kết cấu phức tạp, bất quá là mặt bằng. Số liệu của vệ tinh này cũng hiện ra, Hàn Nghiệp đem nó nhập vào kết cấu mặt phẳng,

mê cung bỗng nhiên biến thành kết cấu lập thể.

Con đường rắc rối phức tạc, bất quá Hàn Nghiệp vừa xem liền hiểu. Điểm cuối cùng của mê cung là dưới mặt đất một vạn mét, chỉ là… Hàn Nghiệp nhíu mày, nghi hoặc thật lớn nổi lên trong lòng, mê cung này kiến tạo rất kỳ quái, độ uốn lượn tựa hồ không chỉ để gia tăng thú vị cho trò chơi. Đặc biệt là tình trạng nghiêng ngả của kết cấu mê cung trông thập phần không vững chắc, nếu có ngoại lực hoặc nội lực hơi lớn một chút tác động liền bị phá hư, cả tòa mê cung sụp đổ bất quá cũng chỉ tốn vài giây. Điều này khiến Hàn Nghiệp ẩn ẩn cảm giác bất an.

Hàn Nghiệp trầm tư một lát, lại nhìn lại từ màn hình đầu tiên, chủ yếu xem những đường đã bị người đi qua, xem vách tường bị người dự thi phá hư mà chỉnh lại mô hình mê cung hư cấu trong đầu. Mê cung kỳ thật là một chỉnh thể, tuy người dự thi chỉ phá hủy một hoặc ba bốn vách tường, nhìn qua không ảnh hưởng toàn cục, nhưng kết cấu chỉnh thể mê cung đang từ từ thay đổi, áp lực, trọng lực đều gia tăng, phảng phất như tăng đến một hạn mức nhất định, mê cung sẽ ầm ầm đổ sập!

Đây còn chưa phải mấu chốt nhất, bởi vì mở mê cung khiến non nửa tinh cầu này bị đào rỗng, khiến chất lượng tinh cầu giảm đi, do đó lực hấp dẫn cũng sẽ phát sinh biết hóa, tốc độ tự quay cùng quay quanh sẽ tăng lên, chỉ cần thêm một chút nhân tố bên ngoài, tinh cầu này rất có thể sẽ thoát ly quỹ đạo vận hành nguyên bản! Lúc đó sẽ đụng phải Tát Luân ma cách tinh hệ hay tinh cầu khác còn chưa biết, nhưng có thể chắc chắn vệ tinh này là một quả bom có thể nổ bất kỳ lúc nào.

Hàn Nghiệp mở mắt ra, sắc mặt khẽ biến, hắn quay đầu nhìn thấy Tát Lạc Phu đang trò chuyện vui vẻ giữa đám người, nghĩ thầm có lẽ đây mới là mục đích của hắn — ngọc thạch câu phần.

Tát Lạc Phu cùng phụ thân hắn đều là phái chủ hòa, nhưng một khi đã bị bức tới tuyệt lộ, còn điên cuồng, hiếu chiến hơn phái chủ chiến.

"Tại sao lại cảm thấy ngày càng nóng?" Yến Tuyết Thần oán giận nói, tiếp đó trừng mắt nhìn Diệp Tố một cái, "Nếu không có ngươi ở đây ta liền cởi quần áo."

"……" Diệp Tố nằm cũng trúng đạn, "Kể cả ta không ở đây, không phải còn có cameras sao?"

"Nga." Yến Tuyết Thần phản ứng lại, đối với không khí mà mắng Tát Lạc Phu một câu.

Diệp Tố cũng cảm thấy ngày càng nóng, không khí như đang cháy lên, như đang tiến vào tầng dung nham. Hắn lau trán, một tay đầy mồ hôi.

"Vẫn là nhanh lên, nhanh chạy qua chỗ nóng này."

Diệp Tố cùng Yến Tuyết Thần đơn giản liền chạy qua, bọn họ không ý thức được tử lộ bọn họ gặp phải càng lúc càng ít, mặc kệ chọn đường nào đều có thể thuận lợi đi qua. Chỉ một lát sau, bọn họ cư nhiên nghe được thanh âm ồn ào, tựa như có một số lớn người tụ tập lại.

Diệp Tố kỳ quái mà di một tiếng, cùng Yến Tuyết Thần bước nhanh tới, đi qua một ngã rẽ liền tiến vào một không gian rộng lớn. So với hành lang chật chội của mê cung, nơi này quả thực có thể nhảy quảng trường.

"Đây là đến điểm cuối?"Diệp Tố không rõ nguyên do.

Yến Tuyết Thần cũng không biết sao lại thế này, liền hỏi một ngoại tinh nhân diện mạo không quá hung ác, "Anh em, sao vậy?"

"Ta sao biết." Hệ thống phiên dịch tự phối khẩu âm tương ứng, "Đây không phải đang nghiên cứu sao, ngươi gấp cái gì?"

Lúc này, một ngoại tinh nhân gan to rốt cuộc chịu không nổi lòng hiếu kỳ, tiến lên đẩy cửa mở.

Mọi người nín thở, nghển cổ kiễng chân, ngoại tinh nhân cổ dài giờ phút này liền chiếm đại tiện nghi.

"Ta đi!" Tập thể đông đảo ngoại tinh nhân chửi má nó, sau cửa vẫn là mê cung, hóa ra cửa này chỉ là đồ trang trí a, hù bọn họ đến sửng sốt sửng sốt.

Bọn họ một bên hùng hùng hổ hổ, một bên vọt tới mê cung phía bên kia cửa, cuối cùng một ngoại tinh nhân còn đem cửa kín kẽ mà đóng lại, ý đồ tai họa người dự thi đến sau.

"Tại sao sau cửa không có camera?"

"Tát Lạc Phu, xảy ra chuyện gì? Màn hình tối?"

Hóa ra, từ lúc những người đó đi qua cánh cửa kia, màn hình bỗng nhiên trở thành một mảng đen nhánh.

Tát Lạc Phu câu khóe miệng cười, ánh mắt không khỏi khiến người ta lạnh cả người.

"Ngượng ngùng, những người đó bị ta giam lại."

54. Chương 53: Điên Cuồng

"Tát Lạc Phu, ngươi có ý gì!"

Đông đảo ngoại tinh nhân sửng sốt một lúc, mới hiểu được Tát Lạc Phu không có hảo ý.

Tát Lạc Phu lạnh lùng quét mắt qua, tươi cười hiếu khách rốt cuộc dỡ xuống, cừu hận, miệt thị viết rõ trên mặt hắn: "Không có ý tứ gì, chỉ là cảm thấy Tát Luân tộc chúng ta để cho các ngươi ấn tượng quá dễ khi dễ, muốn thay đổi ấn tượng một chút mà thôi."

Lập tức có chủng tộc liên tưởng đến vấn đề khoáng thạch tinh cầu, xác thực, trong chuyện này, Tát Luân tộc bị khi dễ thảm. Trước liên thủ của năm tộc, trừ bỏ ngoan ngoãn giao khoáng thạch tinh cầu trân quý ra, cũng không còn biện pháp nào khác. Cho dù bất kỳ chủng tộc nào bị bức đến hoàn cảnh như vậy cũng sẽ không dễ chịu, nhưng Tát Lạc Phu là điên rồi sao? Bọn họ bị năm tộc áp bách, hiện tại cư nhiên còn nhốt nhiều chủng tộc không liên quan dưới mê cung ngầm, là muốn bị Vạn tộc trong vũ trụ liên thủ chèn ép sao?

"Tát Lạc Phu, ngươi làm vậy là tự đào mồ chôn mình!" Lập tức có chủng tộc đại biểu cao giọng kêu lên, con hắn cùng tư sinh tử tổng thống đến du ngoạn đều bị nhốt trong mê cung, xảy ra chuyện gì hắn đều không gánh nổi trách nhiệm, "Ngươi muốn đối nghịch với hơn trăm chủng tộc đang ở nơi này sao? Ngươi muốn trả thù thì đi trả thù năm chủng tộc muốn đoạt khoáng thạch tinh cầu của các ngươi, liên quan gì tới chúng ta!"

"Các ngươi cùng bọn họ có gì khác nhau?" Tát Lạc Phu trào phúng nói, "Đều là quỷ hút máu như nhau cả."

Hắn bước qua, một lần nữa điều chỉnh màn hình lớn, bên trên xuất hiện hình ảnh, bất quá vẫn là quảng trường vừa rồi, lại có một đám ngoại tinh nhân mới đến, sau khi trải qua một hồi do dự thì cũng lựa chọn đẩy cửa tiến vào, sau đó, lại một đám…

Mê cung này, vô luận đi thế nào, đều sẽ tới nơi này.

Gần ngàn người các loại chủng tộc, cứ đi qua cánh cửa kia liền không thấy bóng dáng.

Không khí trên mặt đất trở nên thập phần áp lực, nhưng chân chính coi chuyện này là việc to tát thì không có mấy người, hầu hết đều cảm thấy Tát Lạc Phu như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Một người Lam huyết tinh nghiêm nghị nói: "Ta sẽ đem tình huống nơi này đúng sự thật mà bẩm báo cho vương phụ ta, hắn sẽ thi hành chế độ trừng phạt với Tát Luân tộc."

"Xin lỗi." Tát lạc Phu cười cười, "Ngươi không có cơ hội bẩm báo, từ trường tinh cầu này đã hoàn toàn hỗn loạn, vô tuyến điện của các ngươi không truyền đi được, các ngươi cũng không có khả năng rời khỏi nơi này."

"Ngươi điên rồi, Tát Lạc Phu!" Lam huyết tinh nhân kêu to, vội vàng mở ra máy liên lạc của mình, quả nhiên giống lời Tát Lạc Phu nói, đã bị từ trường hỗn loạn làm mất tác dụng.

Các chủng tộc khác cũng ồn ào mở ra máy liên lạc của mình, vô luận trình độ khoa học kỹ thuật cao hay thấp, đều không ngoại lệ mà không thể sử dụng. Bọn họ lúc này mới cảm giác được nguy cơ, Tát Lạc Phu đây là muốn lôi kéo bọn họ chôn cùng.

Nhiều chủng tộc không sợ hãi nhưng vẫn luống cuống, vội vàng hảo ngôn hảo ngữ mà trấn an Tát Lạc Phu, tuy rằng chủng tộc bọn họ sớm hay muộn đều có thể phát hiện khốn cảnh này, vì mặt mũi chủng tộc cũng sẽ chất vấn Tát Luân tộc, nhưng vạn nhất Tát Lạc Phu phát điên làm ra hành động điên cuồng gì với bọn họ, chết là chính mình a.

"Tát Lạc Phu, có chuyện chúng ta hảo hảo nói……"

"Không có gì để nói hết." Tát Lạc Phu vung tay lên, từ đường chân trời xa xôi hiện ra mấy xe tăng như đầu mãnh thú, dần dần áp sát, họng pháo âm trầm đối diện đám quan ngoại giao trú ở Tát Luân tộc này, trong tình thế như vậy, vũ khí tùy thân bọn họ đem theo chẳng có tác dụng gì.

Tát Lạc Phu vừa lòng mà thưởng thức thần sắc hoảng sợ của đàn chủng tộc này, tràn ngập khoái cảm trả thù: "Biết cái gì gọi là cùng đường sao? Liên minh Vạn tộc nói thực hay, cái gì mà cộng đồng cùng đối kháng Trùng tộc, còn không phải nội bộ tranh chấp không ngừng, một chút lợi nhỏ cũng khiến các ngươi trở mặt không nhận người. Tát Luân tộc chúng ta không ít dũng sĩ hy sinh trên chiến trường, nhưng gia đình sau lưng bọn họ lại phải đi từng bước tới diệt vong! Đám ích kỷ các ngươi sẽ có ngày chết trong miệng Trùng tộc!"

Một vị Notting tộc nói: "Không ai bức các ngươi diệt tộc, chúng ta muốn chẳng qua là khoáng thạch tinh cầu mà thôi." Bọn họ cùng Nhân tộc, đều thuộc năm tộc kia.

"Cách diệt tộc còn xa sao?" Tát Lạc Phu trào phúng cười rộ lên, "Tát Luân tộc chúng ta trăm cay ngàn đắng, hao phí lượng lớn tài lực, vật lực mới tìm được tinh cầu kia. Dựa vào cái gì mà phải chắp tay dâng cho các ngươi? Tát Luân tộc chúng ta lấy cái gì để phát triển? Lấy cái gì mà tiến bộ? Có lần này làm tiền lệ, Tát Luân tộc chẳng phải là dễ lấy dễ đoạt? Hai vạn năm sau, gặp đại trùng tai chúng ta lấy gì ra chống đỡ?"

Hàn Nghiệp vẫn luôn trầm mặc lúc này mở miệng: "Nhân tộc chúng ta có một câu châm ngôn, vật cạnh thiên trạch người thích ứng được thì sống sót*."

**không hiểu chi mô gì hết*

"Nga." Tát Lạc Phu quét mắt liếc hắn một cái, "Ý của ngươi là nói, Tát Luân tộc bị diệt tộc là xứng đáng bị đào thải?"

"Không, ý tứ ta là ngươi hẳn chưa tìm được phương pháp thích hợp."

"Cái gì gọi là phương pháp thích hợp? Đem khoáng thạch tinh cầu chắp tay nhường lại? Kéo dài hơi tàn nốt hai vạn năm?"

Hàn Nghiệp: "Ít nhất không phải như ngươi, nhất thời thống khoái."

"Nhất thời thống khoái? Ha ha ha ha ha ha ha ha." Tát Lạc Phu cười to, "Nhất thời thống khoái cũng tốt hơn chịu hai vạn năm dày vò, lấy địa vị hiện tại của Tát Luân tộc, hai vạn năm sau cũng chỉ là mệnh pháo hôi, hà tất đem thống khổ để lại cho hậu nhân, liền tại đây một thế hệ này mà kết thúc đi, hết thảy đều kết thúc đi! Tát Luân tộc không sợ chết, muốn chết cũng phải chết oanh oanh liệt liệt!"

Hắn mở ra hai tay, cuồng phong từ hai sườn hắn thổi qua, sắc trời lúc sáng lúc tối.

Các chủng tộc hoảng sợ phát hiện, trên bầu trời, quỹ đạo vận chuyển sao trời nhanh chóng phát sinh thay đổi, không, không phải sao trời biến đổi, mà là tinh cầu nơi bọn họ đang ở thay đổi!

Có chủng tộc thập phần mẫn cảm với tốc độ kết luận: "Tốc độ tự quay cùng quay quanh của tinh cầu đều tăng mạnh! Hơn nữa…càng lúc càng nhanh!"

Biểu tình Tát Lạc Phu vặn vẹo điên cuồng, tinh quang lưu động trên mặt hắn toát ra tư thái hung ác: "Không sai, tiểu hành tinh này thực mau sẽ thoát ly quỹ đạo vận hành nguyên bản của nó, sao đó lập tức bay khỏi tinh hệ này, trở thành một hành tinh lưu lạc! Tin tức ngoại giới cứ như vậy mà đưa tin: Vì Tát Lạc Phu thiết kế có lỗi khiến lực hấp dẫn của vệ tinh mất khống chế, một vạn sinh linh trên tinh cầu đồng loạt mất tích!"

Sắc mặt mọi người đều biến đổi, Tát Lạc Phu nói cũng không phải là hù dọa giật gân. Phải biết rằng, Tát Luân ma cách tinh hệ là thông thương tinh hệ, thông thương tinh hệ đều ở biên giới giữa lãnh thổ các chủng tộc, thuận tiện lui tới, đây cũng đồng nghĩa với việc ngoài thông thương tinh hệ toàn bộ đều là ngoại tinh hệ hoang tàn, vắng vẻ!

Đặc biệt, chủ tinh cầu của Tát Luân ma cách tinh hệ còn nằm ở rìa tinh hệ, nên vệ tinh của chủ tinh cầu muốn lao ra khỏi Tát Luân ma cách tinh hệ quả thực là dễ như trở bàn tay. Cho dù văn minh vũ trụ xưa nay phát đạt, nhưng vũ trụ vẫn là ngưỡng mộ tối cao trong lòng họ, muốn ở ngoại tinh hệ dầy đặc tinh cầu xa lạ một lần nữa định vị được hành tinh lưu lạc này có bao nhiêu khó khăn, nếu không có gì ngoài ý muốn, bọn họ có lẽ sẽ cả đời lưu lạc trong vũ trụ… Không, cả đời quá dài, bọn họ không có lương thực, còn bị Tát Lạc Phu uy hiếp, có thể tồn tại đã là không tồi.

Thậm chí tại ngoại giới, tuyệt đại đa số chủng tộc cũng sẽ cho rằng tinh cầu này mất khống chế chỉ là một lần ngoài ý muốn, dù sao thì Tát Lạc Phu cũng trên đó, không ai sẽ nghĩ tới hắn sẽ điên cuồng tới trình độ này. Chủng tộc bọn họ sẽ bi ai vì bọn họ, rồi tượng trưng mà tìm kiếm một thời gian, sau đó sẽ bỏ rơi bọn họ.

"Tát Lạc Phu, dừng hành vi điên cuồng của ngươi lại, ta nguyện ý tìm vua tộc ta, khiến hắn thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, không cướp lấy khoáng thạch tinh cầu của các ngươi!"

"Quá muộn rồi." Tát Lạc Phu cười lạnh, ngửa đầu nhìn biển sao trời thiên biến vạn hóa, "Tinh cầu này đã hoàn toàn mất khống chế."

"Sao trời đẹp như vậy, trông như mưa sao băng vậy." Tát Lạc Phu ngữ khí ôn hòa lại, sao trời trên đỉnh đầu vì tiểu hành tinh cao tốc di chuyển, tinh quang vô hạn kéo dài, như mưa bụi nhan sắc lộng lẫy xa hoa,

“Không biết lời cầu nguyện của ta với chúng nó, có thể hay không thành hiện thực.”

Bầu khí quyển tiểu vệ tinh bởi vì di chuyển tốc độ cao mà sinh ra ma sát, vô số tia lửa minh minh ám ám, khiến người ta sợ hãi.

Những chủng tộc bị ánh lửa chiếu tới, trông yếu ớt vô cùng.

“Yên tâm, tầng khí quyển hành tinh này thực ổn định, sẽ không xảy ra chuyện.” Tát Lạc Phu cười nói, “Chúng ta hiện tại cứ yên lặng thưởng thức cảnh đẹp khó có được này là tốt rồi.”

Ngoại tinh nhân liền mặt như màu đất.

Hàn Nghiệp nhăn mi, không thích hợp. Lời Tát Lạc Phu tràn ngập không thích hợp.

Hắn nói tiểu vệ tinh sẽ lao ra khỏi Tát Luân ma cách tinh hệ, trở thành một tiểu hành tinh lưu lạc, ngữ khí chắc chắn như vậy, còn cho rằng không có nguy hiểm gì, hắn dựa vào cái gì mà khẳng định?

Không ai hiểu biết rõ hơn Hàn Nghiệp về các số liệu tinh cầu cùng các phép tính, nhưng kể cả là hắn, cũng vô pháp khẳng định tiểu vệ tinh này sẽ va chạm vào tinh cầu khác hay lao ra khỏi tinh hệ. Mà tin tưởng của Tát Lạc Phu đến tột cùng là từ đâu ra? Trừ phi, hắn trước đó đã dùng máy tính cao cấp bắt chước tạo ra số liệu giả!

Nếu lựa chọn ngọc thạch câu phần, cần gì phải lãng phí lượng lớn tinh lực đi bắt chước số liệu mất khống chế quỹ đạo?

Quan trọng nhất chính là, khi bọn họ đến vệ tinh này, Tát Lạc Phu có thể lập tức để tinh cầu mất khống chế, cần gì phải để người đi chơi một chuyến mê cung, cần gì phải giam những chủng tộc đang chơi mê cung?

Ẩn sau đủ loại hành vi điên cuồng của Tát Lạc Phu, tựa hồ còn có kế hoạch cùng trù bị kín đáo nào đó.

Mà mục đích cuối cùng của hắn liên quan tới điều thừa hắn làm, mê cung xếp gỗ!

Diệp Tố gặp phải nguy hiểm!

Hàn Nghiệp tâm nhảy dựng, lạnh lùng nói với Tát Lạc Phu: “Mở ra mê cung ngầm.”

Tát Lạc Phu biểu tình bỗng nhiên trở nên thực đặc biệt, nhìn chằm chằm Hàn Nghiệp trầm mặc nửa ngày, “Ngươi đã biết?”

“Ta không biết, mở mê cung ra.”

“Không có khả năng.” Tát Lạc Phu âm hắc hắc mà cười, “Không có gì có thể ngăn cản ta. Ngươi không thể, cái gọi là liên minh Vạn tộc vũ trụ cũng không thể!”

Oanh — bụi đất nổi lên bốn phía. Hàn Nghiệp huyền sắc cơ giáp đột ngột xuất hiện, mặt ngoài được tinh quang chiếu đến rực rỡ lung linh.

Hàn Nghiệp lập tức bước lên khoang điều khiển, tâm trí Tát Lạc Phu vặn vẹo, tựa hồ bởi vì mưu kế nào đó thực hiện được, lời nói cũng không hề cố kỵ. Mà Hàn Nghiệp đúng là từ câu nói theo bản năng của hắn lấy được tin tức quan trọng — liên minh Vạn tộc cũng không thể ngăn cản hắn!

Liên minh vạn tộc vì không quá phận quấy nhiễu văn minh phát triển, sự tình cấm cũng không nhiều, trong đó mệnh lệnh lớn nhất là không thể vi phạm chủ nghĩa nhân đạo tiến hành sinh linh thể thực nghiệm.*(thí nghiệm trên cơ thể người)*

Đương nhiên, chủ nghĩa nhân đạo là do nhân loại phiên dịch ra để dễ lý giải ngôn ngữ.

Vạn tộc liên minh cho phép các chủng tộc chinh phạt lẫn nhau, thậm chí giữ bại quân thành tù binh hay nô lệ cũng sẽ không hỏi đến, nhưng duy chỉ có một chuyện không có bất kỳ chủng tộc nào được phép làm, chính là sinh linh thể thực nghiệm.

Vạn tộc liên minh vì không quá phận quấy nhiễu văn minh phát triển, cấm sự tình cũng không nhiều, trong đó nhất nhiều lần mệnh lệnh và giảng giải chính là không thể vi phạm chủ nghĩa nhân đạo tiến hành sinh linh thể thí nghiệm.

Bởi vì nghe nói, Trùng tộc đầu tiên, Mẫu Trùng chính là sản phẩm thất bại của văn minh cổ xưa khi làm thực nghiệm cải tạo, dùng ám vật chất rót vào cơ thể mình, từ đó, Vạn tộc vũ trụ rơi vào nước sôi lửa bỏng.

Nếu có chủng tộc muốn cải tạo thân thể mình, cần trải qua xét duyệt của liên minh Vạn tộc, sau khi xác nhận không có nguy hại mới có thể thực hiện, tuy rằng như vậy, trình độ tiến hóa sẽ chậm lại, nhưng cũng may chưa xuất hiện nguy hại quá lớn.

Tát Lạc Phu lừa hơn hai ngàn chủng tộc bất đồng, nhốt trong mê cung ngầm, làm thực nghiệm cực kỳ tàn ác. Nếu tinh cầu thực sự biến thành hành tinh lưu lạc, không ai quấy rầy, thời gian kia cũng đủ để bọn họ nghiên cứu ra vũ khí sinh hóa vô nhân tính!

55. Chương 54: Sinh Hóa

"Ngăn hắn lại!" Tát Lạc Phu thấy Hàn Nghiệp triệu hồi cơ giáp, lập tức lui về sau, đồng thời chỉ huy xe tăng phía sau tiến hành công kích.

Lửa đạn bay loạn trên đỉnh đầu mọi người, bọn họ cả kinh chạy trốn khắp nơi.

Huyền sắc cơ giáp cao mười mét phá lệ nổi bật, cơ hồ hấp dẫn tất cả hỏa lực, Hàn Nghiệp vừa tiến vào khoang điều khiển, máy móc lạnh băng dường như phảng phất mà sống lại, mãnh thú mở đôi mắt của nó.

Cơ giáp nặng nề dưới lửa đạn cuồn cuộn không ngừng mà hành tẩu nhẹ nhàng, không, kỳ thật nó đang chạy như bay, nhưng lại khiến người ta có cảm giác nó đang tản bộ trên sân vắng.

Trong hỗn loạn, có Nhân tộc liếc thấy một màn này, không khỏi kinh hồn táng đảm.

Hàn Nghiệp đi vào cửa mê cung, không ngoài sở liệu, nơi đó đã bị Tát Lạc Phu khóa chết. Cơ giáp hắn giơ lên thiết quyền, đột nhiên oanh kích, tức khắc cát bay đá chạy, bụi đất tràn ngập.

Tát Lạc Phu cấp tốc lùi lại, bước vào một cái xe tăng to lớn, tự mình đem hỏa lực nhắm vào cơ giáp Hàn Nghiệp, cùng lúc đó, những xe tăng khác kéo thành một chiến tuyến, vây lại những chủng tộc đang chạy trốn.

Oanh —— ánh lửa thật lớn lập loè, siêu hỏa đạn lao tới.

Khi Hàn Nghiệp đang định xoay người phản kích, lại thấy một vật cao lớn tương đương cơ giáp hắn che ở trước mặt, đúng là tiểu vương tử Đại Nhạc tộc lúc trước muốn Diệp Tố làm sủng vật, hắn lấy thân hình cực đại của mình chặn lửa đạn oanh kích Hàn Nghiệp.

"Ngươi tiếp tục, nơi này ta tới!" Tiểu vương tử Đại Nhạc tộc không quay đầu lại mà nói.

Hàn Nghiệp minh bạch, lập tức không màng chuyện khác, tập trung đưa tinh thần lực phối hợp cơ giáp mở ra cửa mê cung đang đóng chặt.

Đại Nhạc tộc có thể trở thành cường giả trong Vạn tộc vũ trụ, tuyệt đối có chỗ độc đáo của mình, tỷ như thân thể uy mãnh cùng chỉ số thông minh cao siêu. Tiểu vương tử Đại Nhạc tộc được hành động Hàn Nghiệp nhắc nhở cũng thực mau lĩnh ngộ được mục đích của Tát Lạc Phu, cũng lựa chọn liên thủ cùng Hàn Nghiệp. Không giống phần lớn các chủng tộc khác, nương hỗn loạn lần này mà ý định dùng phi hành khí tư nhân của mình chạy trốn, nhưng bọn hắn thế nào cũng không nghĩ tới, Tát Lạc Phu lần này chuẩn bị thực kỹ càng, há có thể để bọn họ hiệp lực chạy trốn thành công?

Không ngoài Hàn Nghiệp sở liệu, khi phi hạm tư nhân đầu tiên bay lên trời cao, phi võng điện từ bỗng nhiên xuất hiện ngăn cản hắn, tương ứng mà tới chính là quân đội phi hành của Tát Lạc Phu mai phục

trên bầu trời, phi hạm có ý đồ chạy trốn đều bị đánh rớt xuống mặt đất, bốc ra cuồn cuộn khói đen.

Tiểu vương tử Đại Nhạc tộc sống sờ sờ mà nhận một kích hỏa đạn, không hề tổn hại, hắn trầm khuôn mặt vỗ vỗ cặn quần áo bị đốt cháy trên người, đi ngược lại hướng lửa đạn, tựa hồ muốn bắt lấy Tát Lạc Phu.

"Phòng thủ!" Tát Lạc Phu hét lớn, kỳ thực Đại Nhạc tộc là nhân tố không ổn định nhất. Lúc thành lập kế hoạch, hắn cùng đông đảo đồng bào thương lượng có muốn cho Đại Nhạc tộc vào trong đó hay không, dù sao thì Đại Nhạc tộc cường hãn bọn họ không thể đối phó, nhưng thân thể Đại Nhạc tộc lại khiến bọn họ thèm nhỏ dãi, không biết dùng một khối thân thể cường hãn như vậy có thể cải tạo ra vũ khí sinh hóa siêu cường thế nào, ngẫm lại lại khiến người ta hưng phấn.

Đại Nhạc tộc thập phần bênh vực tộc mình, vốn là một tộc được Vạn tộc chú ý chặt chẽ, muốn vô thanh vô tức mà bắt một cái Đại Nhạc tộc quá khó khăn, chỉ có thể lần này dựa vào "Sự cố ngoài ý muốn" mà không khiến Đại Nhạc tộc hoài nghi, cầm tù một tộc nhân của họ, cơ hội khó gặp. Tát Lạc Phu trải qua thời gian dài tự hỏi rốt cuộc vẫn luyến tiếc cơ hội ngàn năm khó gặp này.

Tát Luân tộc đã sớm huấn luyện đặc biệt để vây khốn Đại Nhạc tộc, lúc này thấy tiểu vương tử muốn công kích, đại lượng xe tăng lập tức chuyển hướng, vây quanh hắn, phi hành quân trên không trung cũng hạ thấp độ cao, lấy Đại Nhạc tộc làm trung tâm mà xoay tròn.

Tát Lạc Phu liếc mắt thấy Hàn Nghiệp đã oanh mở cửa mê cung, chỉ thấy hắn thu hồi cơ giáp không thích hợp hành động trong mê cung, nhẹ nhàng mà nhảy vào thông đạo mê cung.

Tát Lạc Phu trong lòng cười lạnh, đi đi, nếu ngươi muốn sớm một chút trở thành vật thí nghiệm cũng không ai cản ngươi, cuối cùng đều là kết quả như nhau. Hắn không quản Hàn Nghiệp, quay đầu gắt gao nhìn tiểu vương tử Đại Nhạc tộc: "Công kích!"

Mà lúc này, mọi người trong mê cung còn không biết ngoại giới đã sớm long trời lở đất, vẫn cao hứng phấn chấn mà chơi trò chơi.

Tiến vào cánh cửa kia, mọi người phát hiện hành lang mê cung này rộng lớn hơn nhiều, ngã rẽ lại ít, không giống mê cung, lại như mời bọn họ tới du ngoạn.

"Tại sao độ khó lại giảm?" Bởi vì ngã rẽ giảm bớt, đại lượng ngoại tinh nhân cũng tụ tập đi cùng nhau, nháo đến rộn ràng.

Theo bọn họ tiếp tục thâm nhập, phát hiện người ở đây cư nhiên càng lúc càng nhiều.

"Kỳ quái."

Diệp Tố cùng Yến Tuyết Thần vốn dĩ đi phía sau đội ngũ, lúc này quay đầu nhìn lại, tất cả đều là ngoại tinh nhân hình thù kỳ quái, bọn họ đảo mắt liền biến thành trung gian đội ngũ.

"Di?" Chủng tộc dẫn đầu ngạc nhiên mà kêu một tiếng, nguyên lai bọn họ cũng gặp gỡ một đội ngũ khác. Hai đội ngũ chào hỏi, tiếp tục đi.

"Các ngươi rốt cuộc tới rồi." Bỗng nhiên, một thanh âm già nua từ trống rỗng vang lên. Hai đội ngũ bước vào một đại sảnh không gian thập phần rộng mở, có chủng tộc qua lại nhìn xung quanh, cũng không phát hiện người nói chuyện ở nơi nào.

"Nguyên lai còn có người thủ quan* a? Trò chơi này càng lúc càng có ý tứ." Tên lông dài hưng phấn đến dựng lông, vừa nhìn thấy ánh mắt Diệp Tố, sửng sốt, lập tức liền đem lông mao bao lấy chính mình, tại sao vẫn cảm giác không an toàn a……

**người giữ cửa, giống trong mấy tình tiết manga mà vào thành lấy kho báu thì phải qua mặt ấy*

"Còn vài người chưa tới đâu." Thanh âm quỷ dị kia lại vang lên, "Quên đi, trước bắt nhóm ngươi làm chút thí nghiệm."

Thanh âm kia tự nói tự trả lời.

"Còn có cốt truyện sao?" Yến Tuyết Thần buồn bực nói, "Tát Lạc Phu tại sao nhàm chán như vậy a, một cái mê cung bày nhiều trò thế!"

"Có lẽ không phải trò chơi." Diệp Tố nhìn chằm chằm đại sảnh bên cạnh, Yến Tuyết Thần theo tầm mắt hắn tò mò nhìn qua, cư nhiên nhìn thấy đại sảnh xung quanh không hề trở ngại bỗng xuất hiện một cái lồng trong suốt thật lớn, vây tất cả mọi người bên trong.

Chủng tộc bên cạnh cười cười đến cạnh mà gõ: "Cho nên cửa này là phải đánh vỡ một cái lồng?"

Phốc — mặt ngoài lồng trong suốt đột nhiên phun ra một cổ khói đặc màu xanh lá.

Một người Mogus có cái đầu lớn đi lên hít hai hơi: "Có tính kiềm, cụ thể là vật chất gì tạm thời phân tích không ra…"

Lời còn chưa nói xong, phần đầu như cây nấm của hắn xuất hiện lấm tấm nâu, hơn nữa ngày càng nhiều, ngày càng lớn, đảo bắt liền dày đặc bao phủ toàn bộ thân thể hắn.

"Huynh đệ, ngươi còn biến sắc a?"

"Ách — cứu ta —" Người Mogus kia đột nhiên bóp lấy cổ mình, mắt trợn trừng, máu mủ màu nâu từ đầu hắn chảy xuống, tản ra mùi vị gay mũi.

Ngoại tinh nhân vừa hỏi sợ tới mức lui nhanh về phía sau: “Ngươi… Ngươi…Không phải do bọn họ mời tới diễn đi? Đây cũng quá dọa người đi!”

Mà người Mogus kia cũng không trả lời được, hai chân hắn cứng còng, phảng phất như xương cốt nháy mắt bị hòa tan sau lại bị đông lạnh thành khối băng, hắn ngơ ngác mà ngã ra đằng sau, máu mủ trên người bắn khắp nơi, thực mau, thân thể hắn dần dần mềm hóa, bẹp dúm lại… Không còn bất luận sinh cơ gì…

Chủng tộc xung quanh thấy một màn như vậy đều bị kích thích đến sắc mặt đại biến, tâm tình nguyên bản hi hi ha ha của bọn họ bây giờ vô pháp cho rằng đây chỉ là trò chơi.

“Tát Lạc Phu! Ngươi đang làm cái quỷ gì!” Lập tức có người hét lớn, Tát Lạc Phu không đáp lại hắn, xuất hiện vẫn là thanh âm quỷ dị vừa nãy.

“Vật thí nghiệm số 347, thất bại, tộc Mogus biểu hiện bài xích bậc một với ”Kiệu Nguyên“.”

Lạnh nhạt, thanh âm không chứa bất luận cảm xúc gì cùng với cổ khói đặc màu xanh lá lại tràn vào.

Một cái sinh mệnh vừa chết đi, “số 347”, một con số lạnh băng như vậy, thật giống như từ một khắc bọn họ tiến vào mê cung, bọn họ liền bị một đôi mắt theo dõi, bị đánh số, tiếp thu đùa nghịch không thể khống chế.

Ầm ầm ầm — Có người bắt đầu mạnh mẽ mà oanh tạc lồng trong suốt, một tiếng này bừng tỉnh rất nhiều chủng tộc còn không biết làm sao, vội vàng như ong vỡ tổ là vọt tới trước cái lồng liều mạng đánh mạnh, nhưng mà, cho dù bọn họ dùng nắm đấm hay vũ khí đều không có bất luận tác dụng gì, lồng pha lê tưởng chừng yếu ớt lại phòng thủ thực kiên cố.

“A a a a ——” Lại một tiếng hét thảm vang lên, một ngoại tinh nhân không thể tránh mà lây dính khỏi đặc, từ cánh tay tới mặt xuất hiện nhiều vết đốm, hắn liều mạng giãy giụa, gãi chính mình, muốn cào những hạt đốm đó ra khỏi thân mình.

“Cứu mạng!” Hắn tuyệt vọng mà nhìn về phía đồng bạn mình, không ai biết cảm giác của hắn, như có vật sống đang bò trong thân thể hắn, từng ngụm từng ngụm ăn thịt hắn, uống máu hắn, vật đó lớn dần lên còn hắn thì tiều tụy đi.

Đồng bạn hắn bị dọa hoang mang lo sợ, người xung quanh nhanh chóng tránh khỏi hắn, đám người hoàn toàn bùng nổ rồi, càng dùng sức mà đập lồng, một bên đập một bên mắng: “Tát Lạc Phu, ta phải hướng cục tư pháp liên minh cử báo ngươi!”

Ngoại tinh nhân bị cảm nhiễm còn sống, chẳng qua sớm không còn bộ dáng ban đầu, thịt mềm sụp sụp rũ xuống, không ngừng chảy ra nước mủ. Hai mắt hắn vô thần mà lẩm bẩm thì thầm: “Cứu…Cứu cứu ta…”

“Ta không cứu được ngươi!” Đồng bạn hắn rốt cục chịu không nổi mà lớn tiếng khóc thét.

Phảng phất như bị những lời này áp suy sụp, ngoại tinh nhân bị cảm nhiễm kia gian nan mà nâng người, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng, thống khổ, cừu hận cùng sợ hãi vô hạn, sau đó, đầu hắn chặt đứt, nhanh như chớp mà lăn vết máu đầy đất, cặp mắt kia không thể nhắm lại.

"Thí nghiệm thể số 1211 thất bại, Kiệt Mễ tộc biểu hiện bài xích bậc hai với "Kiệu Nguyên"."

Khi thanh âm này vang lên lần thứ hai, rốt cuộc cũng đem tất cả mọi người trong lồng bức cho hỏng mất.

Bọn họ một bên kêu sợ hãi, một bên liều mạng mà trốn tránh khói đặc còn sót lại: "Ai tới cứu cứu chúng ta! Tát Luân tộc điên rồi!" Bọn họ giờ phút này hối hận nhất chính là đem máy liên lạc giao ra, bọn họ không biết, cho dù có máy liên lạc cũng không sử dụng được, những người bọn họ ý lại hiện tại cũng đang lâm vào tình cảnh không tốt hơn là bao.

Diệp Tố lôi kéo Yến Tuyết Thần tránh né đám người hỗn loạn, tiểu Phá Phong ôm cánh tay hắn thật chặt. Khi lồng trong suốt xuất hiện, hắn liền có dự cảm không tốt, bất quá nghĩ đến Hàn Nghiệp còn ở trên mặt đất, Diệp Tố cũng không quá kinh hoảng.

"A —— cái đồ vật đáng sợ kia lại tới nữa!"

Lại hai cổ khói đặc phun ra, những người trong lồng sôi trào.

Khói đặc tùy ý mà bay, bay tới nơi nào, chỗ đó chính là tử lộ. Nhưng không gian trong lồng cũng chỉ to như vậy, các chủng tộc kinh hoảng thất thố khiến đội hình hoàn toàn rối loạn, có ngoại tinh nhân hình thể nhỏ thậm chí bị đạp dưới chân, càng ngày càng hỗn loạn, mà trốn tránh cũng vẫn là không thể.

"Nó bay tới!"

Một tiếng tru vang lên, sau đó Diệp Tố cảm giác được ai đó đẩy mình một cái, hắn thế nhưng bị đẩy lảo đảo về phía trước hai bước, khói đặc đáng sợ ập vào mặt hắn…

56. Chương 55: Đoàn Kết

"Diệp Tố!" Yến Tuyết Thần la hoảng lên.

Hương vị khó ngửi chui vào lỗ mũi Diệp Tố, kích thích khiến người không nhịn được trào nước mắt, nghĩ đến thảm trạng hai cái ngoại tinh nhân vừa rồi, Diệp Tố lạnh cả người, hắn không muốn khi Hàn Nghiệp tới cứu bọn họ, thấy bộ dáng hắn đã hóa thành một bãi mủ.

Theo bản năng, tinh thần lực Diệp Tố hình thành một tấm cách ly trước mặt hắn.

Khói kia nhẹ đụng phải tấm cách ly liền ngừng lại, sau đó chậm rãi dọc theo hai bên mặt cách ly mà bò. Người ngoài không thấy tinh thần lực Diệp Tố, chỉ thấy một khắc kia, khói nhẹ sắp đụng vào Diệp Tố, liền may mắn mà chuyển hướng, lúc này tránh được một kiếp.

Yến Tuyết Thần sợ hãi mà kéo Diệp Tố về, đồng thời túm ra tiểu Phá Phong sắp sợ tới mức chui vào ngực Diệp Tố, khẩn trương hỏi: "Ngươi không sao chứ."

"Không sao." Nói thật, Diệp Tố cũng là tâm kinh hoàng không thôi, "Ta lấy tinh thần lực chắn."

"Cái gì?" Yến Tuyết Thần hét to, "Tinh thần lực ngươi có vấn đề gì không?"

"Tinh thần lực có thể gặp chuyện gì?"

"Ngươi nói xem có thể có chuyện gì!" Yến Tuyết Thần nhìn Diệp Tố như nhìn kẻ ngu, "Tinh thần lực có thể tùy tiện đem ra chắn sao? Vạn nhất bị hao tổn quá độ rất có thể vĩnh viễn không khôi phục được!"

Diệp Tố nghĩ nghĩ nói: "Ta nhớ rõ Hàn Nghiệp nói qua, tinh thần lực thuần túy đến trình độ nhất định cái gì cũng đều có thể cách ly. Lôi điện đều có thể chắn được, đám khói cổ quái này hẳn là cũng không đáng ngại đi?"

Yến Tuyết Thần nghe Diệp Tố dùng tinh thần lực chắn lôi điện nhanh nhẹn dũng mãnh, mà cả kinh trợn mắt há hốc mồm: "Ngươi hiện tại cảm giác thế nào?"

Diệp Tố tinh tế cảm thụ, nói: "Có điểm mỏi mệt, nhưng vẫn là do thời điểm đi trong mê cung gây ra, vừa rồi một chút chuyện gì cũng không có."

"Được rồi, ta phía trước khuyên bảo vô ích." Yến Tuyết Thần hoảng hốt, "Ta có lẽ gặp phải người không bình thường."

Diệp Tố không xảy ra chuyện gì, nhưng không có nghĩa hắn có thể đem ác ý đẩy mình coi như không thấy, hắn quay đầu lại, trong đám đông ngoại tinh nhân hỗn loạn mà tìm đầu sỏ gây tội. Trong đó có một ngoại tinh nhân diện mạo quái dị tránh né, mặt xấu đến cực kỳ bi thảm viết to "Lạy ông tôi ở bụi này". Thấy Diệp Tố nhìn chằm chằm mình, ngoại tinh nhân kia lập tức chưa đánh đã khai: "Không phải ta đẩy!"

Diệp Tố lạnh lùng nói: "Ta còn chưa nói gì, ngươi gấp cái gì?"

"Nguyên lai là có người đẩy!" Tiểu Phá Phong cạc cạc kêu lên, cái đuôi vung vẩy cuốn lấy cổ ngoại tinh nhân đang ấp úng kia, đừng nhìn hình thể hắn nhỏ, ngày thường không đáng tin cậy, nhưng sức lực còn rất lớn, kéo cái ngoại tinh nhân kia đến trước mặt Diệp Tố.

Yến Tuyết Thần bỗng chốc lấy ra lưỡi hái sáng long lanh, thổi thổi lưỡi đao: "Không biết một đao chém

xuống, cổ ngươi không biết có đứt hay không."

"Có!" Ngoại tinh nhân lập tức sợ hãi khóc lớn, "Ta không phải cố ý, ta khống chế tay mình không được, thả ta đi!"

"Thả ngươi cũng không phải không thể." Diệp Tố nói, nhìn thấy ánh mắt ngoại tinh nhân kia sáng như bóng đèn, lại chậm rãi kéo hắn lại gần, "Ngươi trước hết thay chúng ta làm lá chắn thịt một lúc là được."

"Không..." Ngoại tinh nhân trong tiếng Yến Tuyết Thần mài đao soàn soạt liền ngoan ngoãn nuốt kháng nghị trở lại, mắt thấy khói độc phun ra ngày càng nhiều, sắc mặt như chết cha chết mẹ.

Diệp Tố thật cẩn thận mà quan sát hướng đi của những khói độc đó, mang theo Yến Tuyết Thần tránh trái tránh phải.

Nhưng mà, người thao túng dường như không còn kiên nhẫn, đơn giản một lần phun ra mấy chục cổ khói đặc, đám người chen chúc có mấy cái xui xẻo đụng phải, tức khắc tiếng kêu rên nổi lên bốn phía.

Nhưng hiển nhiên tai nạn không chỉ có vậy, có chủng tộc lây dính khói độc liền lập tức sinh mủ chết đi, có người chịu tra tấn, đáng sợ nhất là có một tộc vây cá nằm trên mặt đất quay cuồng kêu rên nửa này, bỗng nhiên ngơ ngác đứng lên, hai mắt trắng bệch vô thần, hai cánh như vây cá của hắn thế nhưng chậm rãi biến dị, đang mềm mại mà trở nên cứng rắn, sắc bén, mọi người trong lúc nhất thời bị khiếp sợ không biết làm gì.

Người tộc vây cá kia vốn gần chết lại nâng lên hai chân hư thối, cứng đờ chết lặng đi về phía trước hai bước, bỗng nhiên, hắn nâng lên hai vây cá thật lớn, hướng phía trước đột nhiên vung lên! Một lần vung này, sử dụng hết lực lượng của hắn, rốt cuộc không chống đỡ nổi, ngã xuống, không thể đứng lên.

Phía trước hắn, có một ngoại tinh nhân tộc đá ngây ngẩn người, sau một lúc lâu không có động tĩnh.

Đám người kêu lên sợ hãi lùi về phía sau, tránh đi thi thủy vây cá tộc lưu lại. Không biết ai chạm vào cái người tộc Đá kia, phanh một tiếng, ngoài dự đoán của mọi người, hắn tự nhiên lặng yên không tiếng động nứt thành hai nửa - tộc đá nổi tiếng vì da chắc chắn, Nhân tộc vì đặc tính này mà phiên dịch tên tộc này là tộc Đá.

"A!"

Các chủng tộc không kịp chuẩn bị lại một lần nữa bị cảnh tượng quỷ dị trước mặt dọa sợ đến hồn phi phách tán.

Diệp Tố cùng Yến Tuyết Thần cách tộc Đá tương đối gần, nhìn nhau một cái, Diệp Tố cố nén ghê tởm đi xem xét tình huống, mặt vỡ của tộc Đá cư nhiên bóng loáng như lụa, như là bị vũ khí sắc bén vô cùng trực tiếp cắt qua.

Vũ khí vô cùng sắc bén… Diệp Tố tâm cả kinh, đem ánh mắt dời về vây cá tộc vừa chết, chỉ thấy hắn đã sớm sinh mủ, chỉ còn hai cánh còn lại trong đám nước mủ. *(lạy trúa, đang ăn cơm mà cứ mủ với chẳng mả)*

Cùng lúc đó, thanh âm quỷ mị lại một lần nữa vang lên: "Thí nghiệm thể số 763 thất bại, hoàn thành dung hợp cấp ba với "Kiệu Nguyên", thời gian dung hợp 5.7 giây, liệt vào loại tam đẳng."

Diệp Tố khó tin mà ngẩng đầu, hắn rốt cuộc minh bạch "Kiệu Nguyên" là cái gì.

Hắn lập tức lớn tiếng hô với đám người hỗn loạn: "Mọi người cẩn thận, độc này có thể khiến người biến dị!" Hắn nói ra suy đoán, tộc đá kia là bị vây cá tộc trước nay ôn hòa một trảm thành hai nửa, tức khắc làm chúng chủng tộc như lọt vào hầm băng.

Điều này có nghĩa, bọn họ tránh né khói độc là vô dụng, khó bảo toàn có chủng tộc khác lây dính biến dị sau đó đại khai sát giới. Chủng tộc sau biến dị quả thực vượt quá quy chuẩn, nếu vây cá tộc sau biến dị có thể sống lâu hơn một lúc, người tử thương sẽ vô số, dù sao tất cả chủng tộc trong lồng, không ai dám cam đoan mình có thể cứng hơn tộc đá.

Tựa hồ ghét bỏ khủng hoảng mọi người còn chưa lên tới đỉnh, một góc khác của lồng lại vang lên vài thanh âm thảm thiết.

"Quái vật! Tạp phu biến thành quái vật!"

Chỉ thấy một ngoại tinh nhân diện mạo dữ tợn sống sờ sờ mà xé rách đồng bạn hắn, huyết nhục bay tứ tung. Hai mắt hắn trở nên đỏ bừng, đã không nhìn thấy bất cứ kẻ nào, trở thành dã thú không có trí tuệ, chỉ biết giết chóc!

Hắn một bước đi tới, đem tất cả sinh mệnh trong tầm mắt đều coi thành địch nhân lớn nhất.

Phanh phanh phanh - có chủng tộc móc ra súng bắn phá hắn.

Máu đen từ ngực tạp phu vẩy ra, nhưng hắn vẫn một chút tri giác cũng không có, bắt được một con quái lông dài, nhẹ nhàng lột một cái, liền lột hắn thành một đống len sợi tán loạn, quái lông dài không kịp giãy giụa liền tử vong.

Diệp Tố tuy rằng không thích quái lông dài đâm sau lưng, nhưng thấy một màn như vậy vẫn không tránh khỏi bi ai.

Tiếng súng không ngừng, tiếng này nhắc nhở những chủng tộc có mang theo vũ khí tùy thân, lập tức công kích hướng quái vật tạp phu kia.

Tạp phu đã không có cảm giác đau đớn, nhưng cơ chế sinh lý vẫn hoạt động bình thường, thực mau liền

không kiên trì được, mất máu quá nhiều mà chết, thời điểm hắn chết vẫn còn đang bước tới, ý đồ xé nát tất cả sinh vật trong tầm mắt.

"Thí nghiệm số 231 thất bại, hoàn thành dung hợp cấp hai với "Kiệu Nguyên", năng lực phòng ngự kém, chỉ liệt vào loại tam đẳng."

Có chủng tộc hỏng mất mà tê liệt ngã xuống.

"Không thể tiếp tục như vậy!" Không biết ai hô một tiếng, "Chúng ta cần đoàn kết lại, không để bất luận người nào nhiễm virus, nếu không tất cả mọi người đều sống không nổi."

Mặc kệ xuất phát điểm của hắn là vì mọi người hay là vì bản thân, đề nghị của hắn đều được mọi người tán thành.

Đám đông chủng tộc bắt đầu có ý thức mà vây tụ lại với nhau, lúc này, tất cả mọi người đều bức thiết mà cần một người lãnh đạo.

Diệp Tố...Đi theo đám người chuyển động, hiển nhiên không có tiềm chất lãnh đạo.

"Mọi người trước hết dựa vào một góc!" Người lãnh đạo đều là bị buộc ra, quang tộc thập phần không thích tiếp xúc mà bị đẩy tới đẩy lui, thật sự chịu không nổi, đành phải cao giọng chỉ huy, đem tất cả mọi người tụ lại một góc lồng pha lê, nơi này tạm thời chưa có khói độc tràn tới.

Hai quang tộc đồng bạn đứng ở phía trước, nói: "Đặc thù quang tộc chúng ta hẳn các ngươi cũng biết, đợi lát nữa ta cùng đệ đệ sẽ dùng đại xạ tuyến đánh sâu vào khói độc, khiến nó mất đi hiệu quả, nhưng năng lượng chúng ta cũng vô pháp kéo dài, cho nên ta hi vọng các ngươi có biện pháp gì chống cự khói độc nhất định phải lấy ra, lúc này ngươi ích kỷ, là không có khả năng sống sót, hy vọng mọi người cẩn thận nghĩ kỹ."

Quang tộc nói xong, làm gương cho binh sĩ, chỉ thấy quang đoàn xung quanh bọn họ như đang hô hấp, trong chốc lát bành trướng rồi thu nhỏ lại, bỗng nhiên, có một chùm sáng từ quang đoàn bắn thẳng vào khói độc.

Khói độc bị quang đại xạ tuyến đánh sâu vào lập tức biến thành màu trắng ngà, mất đi độc tính. Điều này khiến mọi người đều tuyệt vọng thở dốc tìm thấy đường sống.

"Đây là vũ khí quang tộc." Yến Tuyết Thần giải thích với Diệp Tố, "Thân thể bọn họ là một khối năng lượng thể chỉ lớn bằng nắm tay, ở trung gian quang đoàn, ngươi nhìn không tới. Quang đại xạ tuyến của bọn họ rất lợi hại, có thể trực tiếp va chạm hạt vật chất, khiến vật chất mất đi kết cấu ổn định, do đó mất đi nguyên bản tác dụng."

(Tất cả những gì t nghĩ đến là Rutherford Atommodell, lấy tia alpha bắn vào tấm vàng bắn ra các hạt xyz... lạy chúa hóa lý)

“Này đã là gì.” Tiểu Phá Phong bất mãn, “Chờ ta trưởng thành, cái đuôi cũng có thể phá vỡ nguyên tố.”

“Vậy ngươi tuổi còn nhỏ ra ngoài lêu lổng cái gì? Chỉ biết kéo chân sau chúng ta!” Yến Tuyết Thần chụp lên đầu tiểu Phá Phong.

“Nữ nhân, ngươi không cần quá kiêu ngạo!” Tiểu Phá Phong tạc mao.

Diệp Tố nhìn thấy quang tộc đem khói độc trong lồng đều oanh kích sạch sẽ, có chút xúc động, nói với Yến Tuyết Thần nói: “Tinh thần lực ta cũng có thể ngăn cản khói độc…”

Yến Tuyết Thần lập tức biết ý hắn: “Ngươi muốn dùng tinh thần lực bảo hộ chúng ta a? Nhưng mà tinh thần lực của ngươi có thể bảo hộ được nhiều người như vậy sao? Vạn nhất chính ngươi bị cảm nhiễm…”

Diệp Tố cũng rất do dự, hắn còn không rất hiểu về tinh thần lực, căn bản không phán đoán được chính mình có thể ứng phó trường hợp này hay không.

Người sau màn thao tác Kiệu Nguyên thấy vài cỗ khói đặc đều bị tiêu diệt sạch sẽ, rốt cuộc phát ra một tiếng hừ lạnh, giây tiếp theo, từ đỉnh lồng pha lê phun ra một cổ khói dày đặc, trực tiếp bao phủ tầm mắt mọi người.

Quang tộc lập tức lui về sau, bọn họ không nhìn ra cách đối phó nhiều khói độc như vậy, trứng chọi đá: “Mọi người còn có phương pháp gì mau dùng a!”

Lúc này, không ai chỉ có thể lo thân mình.

Xạ tuyến vũ khí, lồng phòng hộ,… đều bị dùng ra, nhưng khói đặc số lượng nhiều, cơ hồ không thể chắn hết.

Chủng tộc đứng gần lồng pha lê nhất đã tuyệt vọng mà từ bỏ ý định tiêu diệt khói đặc, chỉ bằng bản năng mà đánh lên lồng pha lê.

“Chúng ta phải chết ở đây sao?”

“Không, các ngươi sẽ không chết.” Thanh âm kia lại vang lên, “Ta sẽ cho các ngươi sinh mệnh hoàn toàn mới, sinh mệnh vô địch, các ngươi sẽ cùng ta đi chinh phục vũ trụ.”

Diệp Tố nghe thanh âm âm trầm này, rốt cuộc không quản nỗi lo về sau, ngưng thần trầm tư, khuếch tán tinh thần lực ra phạm vi lớn, hình thành một cái lồng nhỏ, đem mọi người đều bao phủ ở trong.

Tiếng rên tuyệt vọng vẫn vang lên, bọn họ trơ mắt mà nhìn khói độc lại gần lại không có biện pháp nào.

"Ta thành quỷ cũng không buông tha Tát Luân tộc các ngươi!" Đã có chủng tộc thốt lên di ngôn.

Nhưng mà, bọn họ ngạc nhiên phát hiện, khói đặc sắp bay tới trước mặt bọn họ đều dừng lại, tựa hồ như có thứ gì chặn chúng nó lại. Chúng nó đỡ trái hở phải mà vòng quanh, lại không có một tia sương khói chạm tới bất luận chủng tộc nào. Một màn quỷ dị này khiến người trong lồng mừng rỡ như điên.

Chúng chủng tộc đang tuyệt vọng bỗng nhiên che mặt khóc lớn, thiếu suýt nữa quỳ xuống, "Thượng đế tới cứu chúng ta sao?"

57. Chương 56: Tới Nơi

Khói độc thong thả mà phiêu đãng, lấy một giới tuyến vô hình mà tuyệt không vượt qua nửa bước.

Chúng chủng tộc trong lồng há hốc mồm, từ góc độ như vậy xem qua, quỹ đạo khói đặc màu xanh lá thế nhưng trông cũng thực đẹp, thướt tha có độ, uyển chuyển nhẹ nhàng tự tại. Đương nhiên, tiền đề là không chạm đến bọn họ.

Quang tộc thấy thế nhẹ nhàng thở dài nhẹ nhõm, hình thể bọn họ nhỏ, khả năng bị nhiễm khói độc là không lớn nhưng cũng không chịu nổi chủng tộc khác biến dị uy hiếp đến, bọn họ so với chủng tộc khác càng muốn đoàn kết lại.

Một người quang tộc nhìn quanh, hỏi: "Ai biết tại sao lại thế này?"

Đại bộ phận chủng tộc đều mờ mịt mà lắc đầu, tìm được đường sống trong chỗ chết khiến tư duy bọn họ trong nhất thời đều dừng lại.

Người thao túng khói độc sau màn hừ lạnh một tiếng, lạnh nhạt mà lại lần nữa phun trào lượng lớn khói đặc, chỉ một thoáng, trong lồng pha lê đều cuồn cuộn khói nhẹ, trừ bỏ một góc nhỏ niết bàn này.

Nhưng mà, niết bàn này đến tột cùng có thể bảo trì thời gian bao lâu, ai cũng không biết.

Khủng hoảng vừa tạm dừng một lát lại nổi lên.

"Mọi người trước đừng hoảng hốt!" Quang tộc đứng ra lớn tiếng nói, ổn định nhân tâm, "Hoảng là vô dụng, chúng ta chậm rãi nghĩ cách, đợi người trên mặt đất phát hiện khốn cảnh chúng ta liền sẽ đến cứu, cho lên chúng ta chỉ cần chống đỡ một lúc là tốt rồi!"

Lời nói của hắn xác thật đem đến một tia hi vọng cho mọi người, bọn họ đều mất đi tin tưởng với bản thân, chỉ có thể đem hy vọng ký thác trên người người khác.

Quang tộc còn nói thêm: “Hiện tại, vị huynh đệ nào đang bảo hộ chúng ta? Chúng ta cùng nhau thương thảo đối sách kế tiếp.”

Yến Tuyết Thần có chút lo lắng mà nhìn nhìn Diệp Tố đang nhắm mắt, vội vàng vẫy tay: “Là hắn!”

“Nhân tộc?” Chúng chủng tộc nghe vậy sôi nổi nhìn qua, thấy Diệp Tố là một nhân tộc đều không khỏi kinh ngạc, Nhân tộc trong ấn tượng bọn họ là gầy yếu, cần mượn ngoại lực là cơ giáp mới có thể chiến đấu.

Quang tộc nửa tin nửa ngờ mà đi đến trước Diệp Tố, nhìn hắn một lát, hỏi Yến Tuyết Thần: “Ngươi xác định là hắn?”

“Đương nhiên là hắn!” Yến Tuyết Thần bất mãn nói, “Hắn là lấy tinh thần lực thay các ngươi ngăn cản khói độc.”

Chúng chủng tộc không khỏi sinh ra cảm kích với Diệp Tố, tuy rằng ấn tượng nhân tộc nhỏ yếu của bọn họ vẫn không có khả năng thay đổi. Đặc biệt là ngoại tinh nhân bị Diệp Tố lấy đảm đương lá chắn thịt, giờ phút này cảm thấy may mắn Diệp Tố phúc lớn mạng lớn, may mắn lúc trước Diệp Tố bị hắn đẩy không có cảm nhiễm virus, nếu không kết cục bọn họ hiện tại không biết có bao nhiêu thê thảm. Ban đầu hận không thể tránh thoát, hắn bây giờ lại sán đến gần Diệp Tố, phảng phất như vậy có thể cảm thấy an toàn hơn.

Quang tộc tạm thời tin lời Yến Tuyết Thần, lại hỏi: “Hắn hiện tại không thể nói chuyện? Ngươi biết hắn có thể kiên trì thời gian bao lâu sao?”

“Ta cũng không biết a.” Yến Tuyết Thần gấp đến vò đầu bứt tai, “Loại sự tình này ta chưa thấy qua bao giờ.”

Quang tộc im lặng, vây quanh Diệp Tố xoay một lát cũng không nghĩ ra cách này, vì thế hắn phân phó chủng tộc khác: “Các ngươi có biện pháp gì đều tới nói một câu, chủng tộc đang phá lồng pha lê đừng ngừng, chúng ta một bên nghĩ cách mở ra lồng pha lê, một bên nghĩ cách chống cự khói độc.”

“Ta có lẽ không kiên trì được thời gian quá lâu…” Diệp Tố sắc mặt lấy mắt thường có thể thấy dần trắng bệch xuống, hắn mở mắt ra, gian nan mà mở miệng.

Quang tộc vội vàng chạy đến trước mặt hắn: “Huynh đệ, có thể cho một trị số chuẩn xác sao?”

“Nhiều nhất một giờ.” Diệp Tố nói, một giờ sau giấc ngủ hắn liền tiến vào nửa đêm về sáng, lúc đó cấp bậc tinh thần lực sẽ giảm xuống, căn bản vô pháp thừa nhận tiêu hao năng lượng lớn để khởi động một lồng phòng hộ lớn như vậy, hắn lần đầu tiên rõ ràng cảm nhận được tinh thần lực tiêu hao, cứ như nước sông vỡ đê, cản cũng không cản được mà ào ạt trôi đi. Hắn thậm chí không thể thích ứng độ tiêu hao nhanh như vậy, không chuyên tâm còn căn bản vô pháp bảo trì ổn định tinh thần lực.

“Một giờ……” Quang tộc khó xử, một giờ căn bản không đủ để bọn họ phá vỡ lồng pha lê.

Một quang tộc khác tới gần hắn, thấp giọng thương lượng hai câu.

"Hảo, chỉ có thể như vậy." Quang tộc gật gật đầu với đồng bạn hắn, lại nói với Diệp Tố: "Ngươi có thể hay không làm tinh thần lực của ngươi mở ra một cửa nhỏ, một chút mà phóng khói độc vào, ta cùng đồng bạn chậm rãi đánh tan chúng nó! Khói độc này nhìn qua thập phần quỷ dị ác độc, ta nghĩ Tát Luân tộc cũng không có số lượng quá nhiều."

"Có thể." Đối với Diệp Tố, nắn hình tinh thần lực chỉ là sự tình tâm niệm liền được, hắn chỉ định một vị trí an toàn, để quang tộc đứng đó, sau đó điều khiển tinh thần lực chậm rãi tách ra một khe hở nhỏ, khói nhẹ trông vô hại tức khắc như ruồi bọ ngửi thấy mùi tanh, đột nhiên nhào tới. Nhìn thấy sương khói lớn nhỏ bằng ngón út tiến vào, Diệp Tố lập tức đóng cửa lồng phòng hộ tinh thần lực.

Quang tộc đã làm tốt chuẩn bị từ trước, lập tức phóng ra quang đại xạ tuyến với sợi sương khói kia.

Thấy phương pháp này hữu hiệu, không ít chủng tộc đều nâng lên tinh thần.

"Lần sau có thể phóng nhiều một chút." Quang tộc nói với Diệp Tố, quang đại xạ tuyến của bọn họ có thể xưng không gì không phá được, phần lớn vật chất đều có thể bị bọn họ phân giải, chỉ tiếc Tát Luân tộc tựa hồ đoán trước sẽ có quang tộc, lồng phòng hộ đều dùng kết cấu hạt lập thể, quang đại xạ tuyến của bọn họ bị lồng pha lê phản xạ lại, không thể phá hư kết cấu của nó. Trách nhiệm phá vỡ lồng pha lê chỉ có thể giao cho những chủng tộc sức lực lớn.

Cứ như vậy, một chút, hai gã quang tộc tiêu diệt gần một nửa khói độc, nhưng năng lượng của bọn hắn hiển nhiên cũng không đủ, quang đoàn xung quanh thân thể bọn họ cũng nhỏ một vòng lớn, quang mang cũng ảm đạm đi nhiều.

"Chúng ta cần nghỉ ngơi một chút." Quang tộc nói, thanh âm đều lộ ra mỏi mệt.

Diệp Tố: "Ta cũng sắp không chống đỡ được bao lâu nữa."

Quang tộc nghe vậy, áng sáng lại càng tối sầm.

"Tại sao người trên mặt đất còn chưa tới cứu chúng ta?" Có chủng tộc thật cẩn thận hỏi, hắn nguyên bản chỉ muốn tìm đề tài tâm sự, xua đuổi sợ hãi trong lòng, nhưng hắn vừa hỏi lại khiến càng nhiều người lo âu, thấp thỏm, trong lòng hiện lên đủ loại suy đoán tồi tệ. Nếu Tát Luân tộc có dự mưu trước mà giam giữ bọn họ làm thí nghiệm sinh linh thể, tại sao lại không làm tốt chuẩn bị với các biến cố khác? Người trên mặt đất chỉ sợ cũng đã ốc không mang nổi mình ốc.

"Đừng hoảng hốt……" Quang tộc trấn an mọi người đừng hoảng hốt, kỳ thật chính hắn cũng có điểm luống cuống, hơn nữa tiêu hao năng lượng quá nhiều khiến hắn đi đường cũng không vững.

"Cẩn thận!" Chủng tộc bên cạnh duỗi tay kéo hắn, nhưng lại quên mất quang tộc là năng lượng thể, bàn

tay đưa ra nắm vào không trung, trơ mắt mà nhìn tên quang tộc này nghiêng sang bên cạnh, cách khói độc ngày càng gần.

"Ta không có việc gì, khói độc không có tác dụng với ta…Di!" Quang mang trên người quang tộc bỗng nhiên tỏa sáng rực rỡ.

Diệp Tố kinh ngạc nhìn hắn một chút, vừa rồi quang tộc đụng vào lá chắn tinh thần lực của hắn, phảng phất như nổi lên phản ứng gì đó, tinh thần lực thế nhưng dung nhập vào trong quang đoàn của hắn, tăng phúc với ánh sáng của hắn.

Quang tộc cảm thụ một chút, nháy mắt đại hỉ, cũng minh bạch đây là do tinh thần lực Diệp Tố.

"Mau, tiếp tục cho ta tinh thần lực!"

Diệp Tố gật đầu, phân ra một cổ tinh thần lực cấp tên quang tộc kia.

"Ha ha ha!" Quang tộc quang đoàn ảm đạm lại sinh động lên, "Ta cảm giác ta lại có thể đại chiến ba trăm hiệp! Tới, tiếp tục phóng khói độc, ta cắn chết nó!"

Một quang tộc khác cũng vội vàng muốn, cảm nhận được năng lượng dư thừa liền phát ra một tiếng than thở thoải mái.

Thấy sự tình có chuyển cơ, chúng chủng tộc kinh ngạc đến không biết nói gì tốt, ngắn ngủi có nửa giờ, bọn họ liền trải qua tai nạn đáng sợ nhất, lại gặp được chuyển cơ, bọn họ cảm thấy sóng gió cả đời cứ thế mà trải qua.

Trong lồng cũng có Nhân tộc khác, có chủng tộc khác chạm chạm họ: "Nhân tộc các ngươi đã tiến hóa đến lợi hại như vậy sao?"

Nhân tộc kia mặt vô biểu tình nói: "Những người khác ta không biết, dù sao ta cũng không có lợi hại như vậy."

Người thao tác khói độc không biết có phải như lời quang tộc nói hay không, khói độc không nhiều lắm, không có tiếp tục phun. Cũng có lẽ đang đợi các chủng tộc trong lồng kiệt sức lại cho một đòn trí mạng.

Yến Tuyết Thần nhìn đến Diệp Tố thần sắc quái dị, lo lắng hỏi: "Ngươi làm sao vậy?"

Diệp Tố do dự, mới nói nói: "Ta tinh thần lực giống như đang biến dị……"

Yến Tuyết Thần theo bản năng trừng lớn mắt, chuẩn bị kêu sợ hãi lại bị Diệp Tố gian nan mà bưng kín

miệng, “Đừng kêu, đừng lại gây ra khủng hoảng.”

Hắn hiện tại trong lòng cũng bất ổn, tuy rằng hắn không hiểu rõ tinh thần lực, nhưng đồ vật của mình vẫn có cảm giác nhất định, tinh thần lực hắn đích xác ngăn cách được khói độc, nhưng khói độc lại bám vào mặt ngoài tinh thần lực hắn, khi hắn thao tác tinh thần lực mở cửa, liền sinh ra lưu động. Khói độc kia không biết có thành phần gì, tựa hồ cùng nhau lưu động, đi vào trong tinh thần lực của hắn.

Hiện tại, quá trình biến dị rốt cuộc cũng bị Diệp Tố phát hiện.

Tỷ như tăng phúc cho quang tộc, đừng nói Diệp Tố, ngay cả Yến Tuyết Thần cùng Nhân tộc ở đây cũng không biết tinh thần lực nhân loại có thể có tác dụng với vật sống. Diệp Tố có cảm giác mơ hồ, loại tăng phúc này là hiệu quả sau khi biến dị. Ít nhất trước mắt nhìn qua, biến dị không làm hắn mất đi lý trí.

Diệp Tố: “Tạm thời chưa có chuyện gì.”

Yến Tuyết Thần lập tức triệu hồi ra cụ tượng hóa vũ khí, thập phần nghiêm túc mà nói: “Thời điểm ngươi mất khống chế nhất định phải nói cho ta, ta sẽ giải quyết ngươi, không để ngươi tai họa người khác!”

Diệp Tố dở khóc dở cười, một chút bất an trong lòng cũng bị đè ép xuống. Trước mắt, quan trọng nhất chính là ngăn cản những sương khói virus đó, chờ Hàn Nghiệp tới cứu bọn họ, hắn trước sau có tin tưởng lớn lao đối với Hàn Nghiệp.

Có Diệp Tố tinh thần lực tăng phúc, hai gã quang tộc liền như uống thuốc kích thích mà sức sống mười phần, hơn phân nửa khói độc đều bị bọn họ giải quyết sạch sẽ. Nhưng mà, không đợi bọn họ cao hứng một lát, lượng lớn sương khói lại phun ra từ đỉnh lồng pha lê.

Diệp Tố sắc mặt ngày càng tái nhợt, hắn một bên phải khởi động lồng phòng hộ, một bên tăng phúc cho hai gã quang tộc, tinh thần lực tiêu hao càng nhanh, mà lúc này những chủng tộc phụ trách phá vỡ lồng pha lê một chút tiến triển cũng không có, kể cả vết rạn nhỏ cũng không có, pha lê mượt mà làm người ta tâm sinh tuyệt vọng.

“Kể cả như vậy, cũng không trốn thoát được sao?”

“Mẹ nó, nếu ta biến dị, việc đầu tiên làm sẽ là đi giết chết đám Tát Luân tộc kia!”

Yến Tuyết Thần ôm tiểu Phá Phong kề cạnh Diệp Tố, mặt mày ủ ê: “Ta liền nói a, hôm nay qua xui xẻo, không biết lúc này tìm cái nam nhân xung hỉ còn dùng được không…”

Phanh — cửa sảnh lớn bị phá mở, một thân ảnh mạnh mẽ vọt tiến vào.

Yến Tuyết Thầnmắt trừng lớn: “Ta nói nói mà thôi, không cần thật đưa cái nam nhân lại đây…”

Diệp Tố quay đầu nhìn lại, thấy người quen thuộc kia, tâm thần càng lúc càng mệt mỏi cuối cùng cũng có cơ hội thở dốc.

58. Chương 57: Chạy Ra

"Hàn Nghiệp!" Đôi mắt Diệp Tố nháy mắt liền sáng, khiến tinh thần lực một trận không xong, khí độc bay vào một đám, khiến Quang tộc sợ tới mức luống cuống tay chân.

Diệp Tố vội vàng quay đầu lại, tiếp tục phát ra tinh thần lực, nhưng trong lòng hắn đã không còn gánh nặng trầm trọng nào nữa.

Hàn Nghiệp tới, thì tốt rồi.

Rất nhiều chủng tộc không lạc quan được như Diệp Tố, bên ngoài chỉ có một người, không có bất kì trợ giúp gì đối với đánh vỡ lồng pha lê.

Sau khi Hàn Nghiệp tiến vào đại sảnh, vật đầu tiên nhìn thấy chính là lồng pha lê trong suốt kia, bên trong các chủng tộc chật vật mà chen chúc, trên phần đất trống thì nằm mấy bộ thi thể dị dạng, sương khói màu xanh lá còn phiêu tán trong không khí.

Hàn Nghiệp liếc mắt thấy Diệp Tố đạm nhiên trong đám người, hơi quan sát liền biết Diệp Tố lấy tinh thần lực ngăn cản virus, trong nhất thời cũng không biết có nên trách hắn quá lỗ mãng hay không.

Hắn lập tức tiến đến gõ gõ lồng pha lê, thanh âm nặng nề vang lên biểu hiện nó rất chắc chắn, đồng thời hắn cũng thấy các chủng tộc bên trong đang công kích lồng pha lê, chỉ là hiệu quả cực nhỏ.

Yến Tuyết Thần nhiệt tình mà phất tay với hắn, bộ dáng một chút cũng không giống bị cầm tù. Tiểu Phá Phong cũng lắc lắc cái đuôi, còn nói với Yến Tuyết Thần: "Ta nghe nói biểu đạt hữu hảo đáng yêu của tiểu động vật ở Nhân tộc các ngươi chính là vẫy đuôi…"

"……" Yến Tuyết Thần khẳng định gật gật đầu, "Ngươi về sau phải vẫy nhiều một chút biết không!"

"Lại thêm một Nhân tộc." Thanh âm lạnh nhạt ở giữa hư không vang lên, "Vật thí nghiệm Nhân tộc đã đủ nhiều, không cần ngươi."

Hàn Nghiệp ngửa đầu, cao giọng quát: "Ngươi là Tát Luân tộc Hữu Nhậm?"

"Không, ta không phải." Thanh âm kia trả lời, "Bất quá có phải hay không thì cũng có sao đâu, Tát Luân tộc và Hữu Nhậm đều quá dễ dàng bị khi dễ, danh hiệu này còn vớ vẩn hơn không có gì."

Hàn Nghiệp không tỏ ý kiến, nói: "Ngươi tự mình tù vây tự do của nhiều chủng tộc, đồng thời cũng tiến hành sinh linh thể thực nghiệm, vi phạm Vạn tộc công ước , quý tộc theo ngươi đã bị chế trụ, ngươi lúc này thu tay lại, còn kịp."

"Còn kịp?" Người nọ như nghe được chuyện cười thiên hạ gì, châm chọc mà cười ha hả, sau một lúc lâu mới sâu kín nói: "Đã sớm không còn kịp rồi, từ ba năm trước khi chúng ta phát hiện ra khoáng thạch tinh cầu kia, không, còn sớm hơn, từ một ngàn vạn năm trước khi Tát Luân tộc ra đời, đã đều không kịp,... đây là đường ra duy nhất..."

"Một khi như vậy, đợi liên minh Vạn tộc tới xử phạt ngươi đi." Hàn Nghiệp không phân trần, lấy ra cơ giáp, cơ giáp mười mét cao lớn lập tức đánh vỡ trần đại sảnh, cả tòa mê cung dường như đều lung lay sắp đổ.

Cơ giáp hình thể thật lớn lập tức hấp dẫn chủng tộc trong lồng, cơ hồ toàn bộ đều chen chúc đến bên cạnh.

"Hắn là tới cứu chúng ta sao?"

"Hắn cũng là một nhân tộc! Chúng ta hôm nay cư nhiên được Nhân tộc cứu hai lần!"

Trong ánh mắt chờ mong của chúng chủng tộc, Hàn Nghiệp bước lên khoang điều khiển, đôi tay lướt qua đài điều khiển, huyền sắc cơ giáp nâng lên nắm tay cứng rắn mà oanh kích lồng pha lê.

Yến Tuyết Thần nhìn thấy cơ giáp Hàn Nghiệp, ngẩn người, lúc này mới như vừa từ trong mộng tỉnh lại mà từ cổ tay mình móc ra một vòng cổ nút không gian: "Ta cũng có cơ giáp, thiếu chút nữa quên mất."

Diệp Tố thiếu chút nữa tâm thần không xong: "Ngươi tại sao có còn không sớm lấy ra!"

Yến Tuyết Thần thập phần vô tội mà nói: "Ta vẫn chưa quen cơ giáp được mấy ngày. Cơ giáp quý giá a, ba ta cũng là gần đây mới tích cóp đủ tiền mua cho ta một đài."

Quang tộc lúc này quay đầu lại, lớn tiếng nói: "Huynh đệ, lại dùng thêm lực, khói độc lập tức bị tiêu diệt sạch sẽ, đến lúc đó chúng ta trong ngoài giáp công, đem cái lồng này phá nát!"

"Hảo!" Diệp Tố đáp, cảm giác tinh thần lực cận kề khô cạn lại có hiện tượng hồi quang phản chiếu, vội vàng tăng lớn lượng phát ra, quang đoàn trên người hai gã Quang tộc sáng đến lóa mắt.

Nắm tay cơ giáp Hàn Nghiệp vẫn đang hung hăng oanh kích trên lồng pha lê, đập đến lức cả lồng rung lên, tuy rằng vẫn chưa có vết nứt xuất hiện, nhưng so với công kích lúc trước của nhiều chủng tộc như vậy mà không có tác dụng gì, run rẩy này đã khiến bọn họ vui sướng đến lệ rơi đầy mặt, đây là hi vọng thoát thân a.

Giữa không trung, thanh âm kia lại vang lên: "Ngươi cho rằng ngươi có thể cứu được bọn họ?"

Hàn Nghiệp không vội không táo, ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục thao tác cơ giáp nắm quyền oanh kích, thỉnh thoảng kèm thêm công kích bằng vũ khí quang học. Vị trí công kích của hắn thực xảo diệu, chính là phần chóp lồng pha lê nơi phun khói độc, nơi này không như các khu vực khác là hoàn chỉnh một khối, càng dễ dàng đột phá hơn.

Sau khi Quang tộc đem một sợi khói độc cuối cùng diệt sạch liền thu hồi quang đại xạ tuyến, Diệp Tố cùng thu hồi hết thảy tinh thần lực, trên mặt đã trắng không còn máu, nhưng đôi mắt hắn lại lấp lánh rực rỡ, hắn minh bạch, kể cả tinh thần lực mình tiêu hao cũng sẽ không có vấn đề gì.

Không có khói độc, mà người thao tác sau màn cũng không biết tại sao chậm chạp không phun thêm. Chúng chủng tộc được an toàn vội vàng có thủ đoạn gì đem ra hết, phối hợp Hàn Nghiệp oanh kích lồng pha lê.

Yến Tuyết Thần nhân cơ hội triệu hồi ra cơ giáp, đại hình quái vật màu đen cơ hồ chiếm cứ toàn bộ không gian trong lồng. Bởi vì độ cao không đủ, cơ giáp chỉ có thể miễn cưỡng ngồi xổm. Yến Tuyết Thần ôm tiểu Phá Phong bước lên cơ giáp, thao tác cơ giáp nâng quyền đánh sâu vào khu vực Hàn Nghiệp vẫn luôn công kích. Tinh thần lực sắc bén của nàng cũng phụ trợ. Trong ngoài phối hợp, lồng pha lê cuối cùng cũng xuất hiện một vết nứt rất nhỏ, nhạt đến mức cơ hồ không thấy rõ, nhưng Hàn Nghiệp vẫn liếc mắt một cái liền thấy. Đang định tiếp tục tấn công, đột nhiên lại có dự cảm không tốt.

Trong phút chốc, ngàn tư vạn tự *(rất nhiều chuyện)* bay qua đầu Hàn Nghiệp, không kịp thốt lên bất luận nhắc nhở gì, chỉ kịp đem quyền chỉnh hướng đánh lên chính giữa phía trên lồng pha lê.

Không ai hiểu hàm nghĩa của thủ thế này.

Trừ Diệp Tố.

Diệp Tố ngẩng đầu nhìn cơ giáp sắc bén túc mục, nhìn bàn tay với hoa văn chân thực, bỗng nhiên hiểu tâm tình người điều khiển cơ giáp, tiếp theo, hắn thấy được cổng phun virus trên đỉnh lồng pha lê.

Một khắc kia, phảng phất như Hàn Nghiệp cùng hắn chung suy nghĩ. Trong một phần ngàn giây, Diệp Tố phản ứng, hắn đem tất cả tinh thần lực còn sót lại, chặn đứng cổng phun*(cái từ này nó nghe ngu hết biết mà không biết dịch sao).*

Đây có lẽ chính là mục đích của người thao tác sau màn, đem "Kiệu Nguyên" số lượng không nhiều lắm giữ đến thời khắc mấu chốt, ra một đòn trí mạng.

Biểu tình Diệp Tố trong khoảnh khắc trở nên thống khổ dị thường. Lúc trước tiếp xúc đều là khói độc, lúc này đã tồn tại dưới hình thức chất lỏng, độc tình càng lớn hơn, tinh thần lực Diệp Tố cứ như vậy mà trần trụi hứng lấy thương tổn. Tinh thần lực thuần túy gắt gao mà chống cự lại virus. Virus vô pháp tiến vào không khí, lại theo tinh thần lực Diệp Tố mà tàn sát bừa bãi.

Oanh - lồng pha lê rốt cuộc vỡ tung, vô số chủng tộc hoan hô vui sướng, không ai biết Diệp Tố giờ phút

này đang phải chịu đựng thống khổ thật lớn.

Chỉ có cơ giáp Hàn Nghiệp đạp nát mảnh vỡ pha lê, đi đến bên Diệp Tố nửa ngồi xổm xuống, cánh tay kim loại chậm rãi hạ xuống, đem Diệp Tố nhẹ nhàng nâng lên, cuối cùng để vào khoang điều khiển nơi lồng ngực.

Trong không khí rốt cuộc không nhìn thấy bóng dáng một tia "Kiệu Nguyên" nào, chúng nó hợp với tinh thần lực Diệp Tố, hai làm một.

"Ngươi sao rồi?" Hàn Nghiệp đặt Diệp Tố sắc mặt thập phần dọa người lên ghế điều khiển.

Diệp Tố không trả lời được Hàn Nghiệp. Giờ phút này, trong đầu hắn phảng phất như Na Tra đang nháo hải, tinh thần lực sóng gió mãnh liệt mà quay cuồng, giống như có vô số con kiến cắn nuốt tinh thần lực hắn, lại như tinh thần lực hắn đang phản phệ những con kiến đó. Hai bên tranh đấu, chịu khổ chính là Diệp Tố, trước mắt hắn hiện ra vô số điểm đen, điểm đen lại nổ tung thành nhiều điểm trắng……

Ánh mắt đờ đẫn của Diệp Tố khiến Hàn Nghiệp lần đầu tiên sinh ra cảm giác bất lực. Mà lúc này, mê cung dạng kim tự tháp rốt cục vì kết cấu tầng chót bị phá hư mà không chống đỡ nổi, lung lay sắp đổ, âm thanh tài liệu sụp xuống không ngừng vang lên.

Hàn Nghiệp thông qua cơ giáp truyền âm cho các chủng tộc còn ở trong mê cung: "Mê cung sắp sụp đổ, thỉnh mau rời khỏi. Ngoại giới cũng đang phát sinh chiến đấu, các vị cẩn thận."

Chúng chủng tộc tìm được đường sống trong chỗ chết không rảnh mà lo vui sướng, một đám lấy ra vật bảo mệnh, không phải phi hạm loại nhỏ chính là giáp chống đạn. Bọn họ đều là quan viên đại sứ quán hoặc trực hệ của quan viên đại sứ quán, đồ vật áp đáy hòm giờ đây cũng có chỗ phát huy tác dụng.

Có chủng tộc hướng Hàn Nghiệp hô: "Hai vị huynh đệ Nhân tộc, Gia Hàn tộc ta cảm tạ các ngươi!"

Thanh âm như vậy vang lên hết đợt này đến đợt khác.

"Đi theo ta." Hàn Nghiệp nói tới Yến Tuyết Thần, lập tức thao tác rời khỏi đại sảnh, thông đạo bên ngoài đã sụp đổ, hầu như đều bị xếp gỗ đổ xuống tắc nghẽn một bước cũng khó đi.

Hàn Nghiệp cơ giáp cầm kim đao phá vỡ vách tường phía trước, hắn không cần đường, hắn trực tiếp chém ra một cái đường.

Cơ giáp Yến Tuyết Thần hình thể nhỏ hơn, được cơ giáp Hàn Nghiệp chắn đến kín mít, không cần lo lắng uy hiếp phía trước, nàng liền một bên dẫn đường các chủng tộc phía sau, một bên dọn dẹp xếp gỗ.

Mà người phía sau màn không còn kế sách nào, hắn trừ bỏ virus "Kiệu Nguyên" không còn thủ đoạn nào

khác. Hẳn là nói, bọn họ không nghĩ tới thế nhưng có người có khả năng ngăn cản được "Kiệu Nguyên" mà không chuẩn bị thủ đoạn khác.

Thời gian ra khỏi mê cung nhanh hơn tiến vào mê cung rất nhiều.

Thời điểm ý thức Diệp Tố dần dần thanh tỉnh liền nhìn thấy bóng dáng Hàn Nghiệp, vững như tùng, đôi tay uyển chuyển nhẹ nhàng lướt qua đài điều khiển, mà đối lập hành động cơ giáp cường hãn vô địch, chướng ngại tồn tại đều bị cánh tay kim loại phá vỡ, một con đường quang minh mà xuất hiện trước mặt bọn họ.

Đây mới là cử trọng nhược khinh chân chính. Diệp Tố nghĩ thầm.

Khi ánh mắt Diệp Tố dừng trên người Hàn Nghiệp, Hàn Nghiệp đã nhạy bén cảm nhận được rồi, hắn bớt thời giờ quay đầu lại, hỏi: "Sao rồi?"

Diệp Tố lắc đầu, nhẹ nhàng cười: "Ta thắng."

Tinh thần lực hắn đánh bại những virus có ý đồ cắn nuốt hắn.

Hàn Nghiệp không nói nữa, tiếp tục thao tác cơ giáp đi tới, thực mau, bọn họ đã lên mặt đất.

Trên mặt đất khói thuốc súng tràn ngập, rất nhiều chủng tộc không có cách chạy khỏi không võng, quay đầu mà cùng Tát Luân tộc sống mái, tuy rằng trong đó cũng không thiếu chủng tộc đục nước béo cò ý đồ tự bảo vệ mình, nhưng chiến đấu vẫn hừng hực khí thế.

Hai đài cơ giáp Hàn Nghiệp, Yến Tuyết Thần trước sau nhảy ra, khiến thế cục đang nghiêng về một phía có biến hóa vi diệu, theo sau lại tràn ra hơn một ngàn người các loại chủng tộc khiến nhóm người trên mặt đất đang lâm vào thế cục suy tàn vui mừng quá đỗi.

Mà Tát Lạc Phu thấy một màn như vậy trong lòng lộp bộp, quả thực khó tin những gì mình nhìn thấy, Hàn Nghiệp không những đi chịu chết như hắn đoán, ngược lại đem hết vật thí nghiệm đều cứu ra ngoài. Thực nghiệm bọn họ thế nhưng chết non…

Vì kế hoạch ngày hôm nay Tát Lạc Phu đã phải trả giá rất nhiều, hắn làm sao có thể chấp nhận kết quả như vậy? Hắn phẫn nộ mà gầm rú một tiếng, thời điểm đang định lao về phía Hàn Nghiệp, Đại Nhạc tộc lại một lần nữa chặn trước mặt hắn.

Đại Nhạc tộc ngoại thương chồng chất, toàn thân đều bị dây thừng vật chất siêu đặc cuốn lấy, thân hình bị hạn chế cực lớn. Nhưng Đại Nhạc tộc không hổ là cường giả trên trăm trong liên minh vũ trụ, cho dù rơi vào hoàn cảnh này cũng vẫn tiếp tục chiến đấu.

"Còn chưa giải quyết được ta, ngươi định đi đâu?"

Binh lực Tát Luân tộc mai phục tại vệ tinh này quá đông, chúng chủng tộc căn bản không phải đối thủ. Nhưng tục ngữ nói, bắt giặc phải bắt vua trước, Hàn Nghiệp liền nhanh chóng đặt điểm mấu chốt lên người thống lĩnh là Tát Lạc Phu.

Cơ giáp hắn trong sắc trời lúc sáng lúc tối, mau chuẩn tàn nhẫm mà xuyên qua lửa đạn, sóng vai cùng Đại Nhạc tộc.

Hai tòa núi lớn nặng nề đổ bóng lên đỉnh đầu Tát Lạc Phu.

Tầng khí quyển ma sát phát sinh ra tia lửa điện cùng lửa đạn vũ khí quang học trên mặt đất cùng sáng lên, Diệp Tố ở trong khoang điều khiển, đứng sau Hàn Nghiệp dáng người thẳng tắp, nhìn chăm chú vào chiến trường hỗn loạn, thấy được Đại Nhạc tộc muốn hắn làm sủng vậy giờ phút này hung hãn đến đỉnh thiên lập địa *(phá tan đất trời),* đáy lòng hắn thế nhưng sinh ra khát vọng xưa nay chưa từng có, ngay cả máu bị "Kiệu Nguyên" tra tấn đến phát lạnh cũng sôi trào lên.

Muốn chiến đấu, như Hàn Nghiệp vậy, không sợ hãi.

59. Chương 58: Kết Thúc

Tát Lạc Phu trên xe tăng cảm giác được nhiệt khí lửa đạn thổi quét qua, chỉ là nhiệt khí ngưng tụ trên làn da hắn lại thành mô hôi lạnh chảy xuống.

Giờ phút này, thất bại cùng tuyệt vọng nặng như núi ép hắn không thở nổi. Hắn không cam lòng, cũng thực phẫn nộ. Phụ thân hắn tuy rằng là phái chủ hòa, hắn từ nhỏ cũng mưa dầm lâu thấm đất, lại trưởng thành một bộ dáng khác. Hắn có dã tâm, có khát vọng, vào ngày lễ thành niên hắn đã âm thầm thề muốn dẫn dắt Tát Luân tộc đi đến địa vị cường giả, muốn cho mỗi người tộc Tát Luân có thể tự do ra ngoài, đến chỗ nào cũng được người người tôn kính, vào trùng triều hai vạn năm sau có thể an ổn mà vượt qua.

Tát Lạc Phu vì thế mà phụng hiến tinh lực, hắn học chính trị học, kinh tế học, địa chất học… Nhưng đến cuối cùng, hắn mới phát hiện những học vấn đó quá chậm, không đủ để Tát Luân tộc đã tồn tại một ngàn vạn năm tiến một bước dài.

Dã tâm thiêu đốt khiến hắn chuyển hướng đến thực nghiệm sinh hóa liên minh Vạn tộc nghiêm cấm.

Tại một khắc khi "Kiệu Nguyên" được chế tạo ra, hắn thậm chí có ý tượng dùng bản thân thử nghiệm. Chỉ tiếc tính bài xích của Kiệu Nguyên với Tát Luân tộc là quá lớn, khoa học kỹ thuật của bọn họ cũng chưa đủ phát triển để khắc phục vấn đề này. Bất đắc dĩ, Tát Lạc Phu đành phải lui bước tìm đường khác, ý định tìm chủng tộc thích hợp trong Vạn tộc vũ trụ, chế tạo một đội quân vô địch, để bọn họ chinh chiến vì Tát Luân tộc.

Mà sau khi khoáng thạch tinh cầu được phát hiện, Tát Luân tộc bị năm tộc mơ ước, hoàn toàn đưa bọn họ

vào tuyệt lộ. Tát Lạc Phu không hề thỏa mãn với nghiên cứu ngầm lén lút — thời gian đã không còn kịp, hắn thậm chí còn thuyết phục được phụ thân thập phần cổ hủ. Được Hữu Nhậm nâng đỡ, nghiên cứu sinh hóa tiến hành thập phần thuận lợi, chỉ cần tìm ra chủng tộc cuối cùng, bọn họ liền có thể đào tạo quy mô lớn.

Nhưng mà, âm mưu to lớn của hắn tại thời khắc sắp thực hiện được, lại bị người vô tình bóp nát. Hắn nhìn lên sắc trời biến đổi thất thường.

Tát Lạc Phu lau mặt một cái, sau đó đem tay một lần nữa đặt lên bàn điều khiển, ổn định mà quyết tuyệt: "Đến đây đi, hoặc là các ngươi chết, hoặc là Tát Luân tộc diệt vong."

Một đường lửa đạn xuyên qua không khí đen nhánh, độ ấm nóng rực tựa hồ có thể khiến mọi vật chất tồn tại đều bốc hơi.

Cơ giáp Hàn Nghiệp lúc này nâng lên cánh tay, một súng năng lượng cao tần xuất hiện trong lòng bàn tay, thân súng xoay tròn, họng súng nhắm thẳng Tát Lạc Phu.

Đại Nhạc tộc đem dây thừng vật chất siêu đặc găm vào trong thịt sống sờ sờ mà xé ra, ném xuống đất một bãi máu.

Diệp Tố xuyên qua kính pha lê thấy Tát Lạc Phu điều khiển xe tăng trong khói đặc như mãnh thú vọt tới, trái phải cùng đằng sau hắn là gần ngàn xe tăng lớn nhỏ, phi hành quân trên không cũng phát ra tiếng vù vù, khí thế cuồn cuộn đến phảng phất như có thể cắn nuốt Đại Nhạc tộc cùng Hàn Nghiệp.

Diệp Tố không khỏi hãi hùng khiếp vía, vì Tát Luân tộc quân đội chấn động, cũng vì Hàn Nghiệp và Đại Nhạc tộc mà lo lắng.

Đối mặt khí thế quân đội sắc bén, cả hai người đều không hẹn mà cùng gặp biến bất kinh, chiến tranh bọn họ đã trải qua vượt xa tưởng tượng của Diệp Tố. Chỉ thấy Hàn Nghiệp cùng Đại Nhạc tộc ăn ý mà tiến một bước, Đại Nhạc tộc dẫn đầu mà chạy tới, hình thể tưởng như cồng kềnh lại không ảnh hưởng sự linh hoạt của hắn chút nào, cơ bắp trên người căng ra, mang theo tàn lưu tơ máu, trong quá trình vận động mạnh liền bị gió cuốn đi.

Hắn so với xe tăng Tát Lạc Phu càng nhanh hơn, sống sờ sờ mà thừa nhận một kích hỏa đạn, đạp lên một chiếc xe tăng loại nhỏ, mượn lực vọt lên kéo gần lại khoảng cách với Tát Lạc Phu. Theo sát sau, cơ giáp Hàn Nghiệp linh hoạt mà di chuyển quanh hắn, công kích nhỏ vụn đều bị Hàn Nghiệp ngăn cản. Hai người một trước một sau mà xuyên qua chiến trường, đường bọn họ đi qua, xe tăng xung quanh hoặc nhiều hoặc ít đều bị phá hỏng.

Lúc này đổi Hàn Nghiệp công kích chính, cơ giáp hắn giơ tay chính là một súng, thẳng mặt Tát Lạc Phu. Khi Tát Lạc Phu lựa chọn né tránh, Hàn Nghiệp đã thao tác cơ giáp vòng sang phải, pháo hạt năng lượng cao bắn ra xạ tuyến, một tay hắn ổn định bấm giữ phím vũ khí, một tay khác bay nhanh thao tác trên bàn điều khiển, cơ giáp như võ sĩ dũng mãnh nhất, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi mà đen trở ngại trước mắt đều đạp đổ. Đại Nhạc tộc thủ phía sau hắn, một bên rít gào, một bên dùng sức lực mình mà lật đổ

mọi xe tăng định tiến lên vây công.

Dần dần, Diệp Tố nhìn ra ý đồ bọn họ. Bọn họ là phối hợp với nhau từ mặt ngoài chiến trường từng vòng đẩy mạnh, vốn dĩ Tát Lạc Phu ở trung tâm chiến trường, mà Hàn Nghiệp cùng Đại Nhạc tộc đem điểm chiến lược kéo vào đây, khiến Tát Lạc Phu lâm vào thế bị động. Nếu phải tìm thứ để so sánh, đại khái như gọt vỏ táo vậy, từng vòng từng vòng mà đem vỏ vướng bận mà lột sạch sẽ.

Diệp Tố bỗng nhiên rất muốn nhìn biểu tình Hàn Nghiệp lúc này, hắn nghiêng nghiêng người, thấy được sườn mặt Hàn Nghiệp. Trang điểm lúc trước vẫn còn trên mặt, khóe mắt hơi nhọn, làn da tinh tế bóng loáng, dưới ánh lửa ngập trời ở ngoài mà lúc sáng lúc tối, có chút mê người. Một khuôn mặt nhu hòa như vậy, lại tản ra ngoan tuyệt đạm nhiên, mặt hắn không đổi sắc mà nhìn một tên Tát Luân tộc chết dưới súng mình, tay không dừng lại mà ấn mệnh lệnh, đem xe tăng định đánh lén bên trái bắn nát. Rất nhiều Tát Luân tộc chết dưới tay hắn.

Diệp Tố cảm thấy Hàn Nghiệp giờ phút này thực xa lạ, nhưng lại cảm thấy như vậy mới là hắn chân chính, một người không ôn hòa, tàn nhẫn với địch nhân, mới phù hợp với thân phận Hàn gia nhiều thế hệ tướng quân.

Hàn Nghiệp lạnh nhạt lại càng khiến Diệp Tố chấn động hơn Hàn Nghiệp ôn hòa *(đã thích rồi thì thế nào chả thích, biện hộ),* Diệp Tố sờ tim đập thình thịch, trong lòng nghĩ, chờ đến lúc trở về Hoa Đô tinh, hắn liền cùng La Thành học tập tốt điều khiển cơ giáp cùng vận dụng tinh thần lực, hắn muốn đi tòng quân, muốn sóng vai cùng Hàn Nghiệp, vui sướng tràn trề mà chiến đấu, không phải chỉ có thể lẳng lặng nhìn như hiện tại.

Hắn không ý thức được, tâm tính nước chảy bèo trôi của mình đã bị Tinh tế thế giới thay đổi, hắn đối với thế giới này có kế hoạch, có mục tiêu, đây đã không còn là một giấc mộng đơn thuần.

Hàn Nghiệp cùng Đại Nhạc tộc, hai thân ảnh cao lớn xuyên qua chiến trường, từng vòng từng vòng mà phá tan.

Khi Tát Lạc Phu rốt cuộc đối mặt Hàn Nghiệp và Đại Nhạc tộc, hắn cũng phát hiện quân đội của mình chỉ còn sót lại một hai cái đại miêu tiểu miêu, đáy lòng hắn thê lương nghĩ, nếu không phải đem tất cả tinh lực để học những thứ vô dụng, hắn có lẽ đã trở thành một tên Thống soái tốt, không khiến bố cục vỡ nát mà thua trận.

Đại Nhạc tộc mồm to thở phì phò, bỗng nhiên nói với Hàn Nghiệp: "Ngươi ý thức thực hảo, ta đã thật lâu không gặp chủng tộc nào có thể phối hợp cùng ta tốt như vậy, đánh thực sự thống khoái."

Sau màn nhẹ nhàng đánh Tát Lạc Phu tan tác, là bọn họ tích thủy bất lậu mà phối hợp. Nếu không, cho dù bọn họ lợi hại thế nào, cũng không có khả năng lay chuyển quân đội hơn ngàn, một người vào thời điểm tiến công, lại càng cần một người ở phía sau thủ hộ. Phẩm chất khó có được nhất của một người chiến sĩ tốt là, vào hoàn cảnh lạ lẫm, sóng vai cùng chiến hữu không quen thuộc, cũng có thể bắt được thời cơ chuẩn xác. Hiển nhiên, Hàn Nghiệp cùng tiểu vương tử Đại Nhạc tộc đều là chiến sĩ loại này.

Dừng một chút, Đại Nhạc tộc bổ sung: "Ngươi có tư cách không làm sủng vật bất luận chủng tộc nào."

Tát Lạc Phu hờ hững mà nghe bọn họ thưởng thức lẫn nhau, sau đó cố nâng tinh thần. Hắn biết mình đã thua, nhưng hắn không thể nhận thua, Tát Luân tộc cũng không thể nhận mệnh.

Tiểu vương tử Đại Nhạc tộc cùng Hàn Nghiệp, mỗi người đều là tinh anh của chủng tộc, hai người đối phó Tát Lạc Phu không am hiểu chiến thuật tác chiến quả thực dễ như trở bàn tay. Khi Tát Lạc Phu đã bày ra hết thủ đoạn mà vẫn bị Đại Nhạc tộc chế trụ, hắn thế nhưng không có cảm xúc tuyệt vọng nào, ngửa đầu nhìn sao băng bay qua bầu trời, nguyện vọng hắn chung quy vẫn không thực hiện được, không biết bị sao băng đem theo đi tới phương nào.

Đại Nhạc tộc bắt lấy Tát Lạc Phu lắc lắc trước mặt một hồi, xe tăng đang tiến công đều dừng lại.

Nhiều chủng tộc tử vong, thương nặng.

Nhưng cũng may mắn, cục diện được Hàn Nghiệp cùng Đại Nhạc tộc khống chế.

Hàn Nghiệp cùng Đại Nhạc tộc trao đổi vài câu, liền rời đi chiến trường, hắn tin tưởng nếu Tát Lạc Phu có dự mưu mà để tinh cầu này thoát ly quỹ đạo, tất nhiên có phương pháp bảo trì liên lạc với Tát Luân tộc.

Quả nhiên, hắn ở một nơi khác trên tinh cầu tìm được căn cứ của Tát Lạc Phu. Có thiết bị thông tin chuyên dụng, Hàn Nghiệp nghiên cứu một lát, lập tức gửi tín hiệu cầu cứu đến các tọa độ phương vị khác nhau trong vũ trụ.

Tinh cầu này đã mất đi khả năng định vị chính xác trong vũ trụ, nếu sử dụng phi hạm loại nhỏ rất có thể sẽ bị lạc giữa vũ trụ mênh mông, phải hiểu rằng vũ trụ rộng lớn vô ngần, đôi khi chỉ một lệch lạc nho nhỏ đã có thể dẫn đến hậu quả khôn lường. Cần chờ liên minh Vạn tộc tới cứu viện.

Nếu Hàn Nghiệp chỉ có một người, hắn không ngại trước dùng tinh hạm loại nhỏ thăm dò đường. Nhưng Diệp Tố ở đây, hơn nữa Diệp Tố cần trị liệu khẩn cấp, hắn không thể mạo hiểm đi dò đường.

Hàn Nghiệp quay đầu lại thấy Diệp Tố không biết từ lúc nào lâm vào ngủ say.

Diệp Tố cảm thấy chính mình thắng, nhưng hắn không thấy sắc mặt mình dọa người thế nào, như người lâm vào sốt cao, lúc đầu trắng bệch xong lại trở nên đỏ bừng, nhưng sờ lên lại là một mảng lạnh băng.

Đem Diệp Tố hảo hảo mà dựa vào ghế điều khiển, Hàn Nghiệp kích hoạt trình tự phòng hộ của cơ giáp, ra khỏi cơ giáp, cầm một súng hạt *(ai biết nó là hạt photon proton neutron electron gì chứ: lạy trúa hóa),* đi tới căn cứ bên kia.

Căn cứ trống trải chỉ có ít ỏi mấy cái thủ vệ Tát Luân tộc, Hàn Nghiệp dễ như trở bàn tay giải quyết bọn

họ, hắn đi tới phòng điều khiển chính.

Trong phòng điều khiển chính, ngồi trước đài thao tác là một lão nhân Tát Luân tộc thập phần suy yếu, Hàn Nghiệp đi vào, hắn chỉ nâng nâng mí mắt: "Là ngươi."

Hắn từ lúc Hàn Nghiệp đem theo chúng chủng tộc rời khỏi mê cung đã biết được kết quả, hiện tại thấy Hàn Nghiệp tới đây, cũng biết Tát Lạc Phu nơi đó đã thua trận, Tát Luân tộc bọn họ chung quy là quá yếu.

"Hữu Nhậm." Hàn Nghiệp đi qua, ngồi xuống đối diện hắn. Hắn biết lão nhân này, gương mặt hiền từ thường xuyên xuất hiện trên tin tức, Tát Luân tộc Hữu Nhậm, trong miệng kêu gọi hòa bình, đề xướng cạnh tranh lành mạnh, cự tuyệt ác ý đả kích. Vừa rồi, ở chỗ này mà hờ hững phun trào "Kiệu Nguyên" ác độc, đem hơn một ngàn chủng tộc sống sờ sờ mà coi như chuột thí nghiệm.

Hữu Nhậm sầu thảm cười: "Ở đâu ra Hữu Nhậm, ta đã sớm không phải." Từ lúc hắn tham gia kế hoạch sinh hóa của Tát Lạc Phu, hắn liền mất đi tư cách làm Hữu Nhậm.

Hàn Nghiệp im lặng một lát, hắn nghe ra bi ai của Hữu Nhậm, hắn chậm rãi nói: "Ta tới Tát Luân tộc vốn dĩ muốn hảo hảo cùng ngươi nói chuyện."

"Nói chuyện gì?" Hữu Nhậm lúc này mới ngẩng đầu cẩn thận đánh giá Hàn Nghiệp, không tìm thấy bóng dáng quen thuộc nào trên mặt hắn.

"Về khoáng thạch tinh cầu, ta vốn có phương pháp đẹp cả đôi đường."

"Không có khả năng!" Lão nhân bình tĩnh đột nhiên đề cao thanh âm, nếu có biện pháp khác, hắn sao phải khổ đi tiến hành thực nghiệm sinh hóa cả thiên hạ không tán đồng? Nếu thực sự có mà nói, tất thảy những điều hắn làm chẳng phải chỉ là trò cười!

"Đem tội danh thực nghiệm sinh hóa đều đẩy lên người Tát Lạc Phu, rửa sạch mình, Tát Luân tộc các ngươi còn có cơ hội tồn tại." Hàn Nghiệp nhàn nhạt nói, biểu tình trên mặt không dậy một gợn sóng, giống như hắn đang nói đến không phải nhi tử người trước mắt mà là một tên Tát Luân tộc nhỏ bé không đáng kể, "Ngươi biết Nhân tộc Minh Viện sao?"

60. Chương 59: Bắt Đầu

"Biết." Hữu Nhậm chỉ trả lời câu hỏi thứ hai của Hàn Nghiệp, "Tình huống Nhân tộc cùng Tát Luân tộc kỳ thật không khác biệt lắm, nhưng Minh Viện các ngươi thực sự làm ta hâm mộ, trong nạn sâu bệnh trong lịch sử, Minh Viện luôn có thể phát huy tác dụng quan trọng nhất."

"Ta là một thành viên của Minh Viện."

Lời nói Hàn Nghiệp làm ánh mắt Hữu Nhậm ngưng trọng, trong lòng hắn mạc danh dâng lên cảm xúc không biết là hối hận hay mong đợi.

"Minh Viện có thể hợp tác cùng Tát Luân tộc, Hành quân tư của Minh Viện trước nay nổi tiếng vì hiệu suất cao, nhanh chóng, bất ngờ. Bọn họ có thể dưới tình huống năm tộc không phát hiện mà khai thác một nửa khoáng thạch tinh cầu, cũng thần không biết, quỷ không hay mà rời đi, đương nhiên, tiền đề là tộc ngươi có thể cung cấp tọa độ chính xác của tinh cầu, cũng vì chúng ta mà kéo dài một đoạn thời gian."

Hữu Nhậm nghe vậy, trầm mặc thật lâu.

Hàn Nghiệp tiếp tục nói: "Khoáng thạch khai thách trộm ra được chia phần, ta bảy ngươi ba. Đợi khi Hành quân tư rời khỏi, các ngươi có thể đem khoáng thạch tinh cầu làm trò trước mặt năm tộc mà tạc nổ, cắt đứt tâm tư bọn họ. Tát Luân tộc các ngươi an toàn, hơn nữa có thể có được một phần khoáng thạch."

"Lời ngươi nói đích xác rất dụ hoặc." Hữu Nhậm thở dài nặng nề, "Nhưng Hành quân tư các ngươi có thể thiên y vô phùng* mà giấu tai mắt người khác? Năm tộc tuy không biết vị trí cụ thể của khoáng thạch tinh cầu, nhưng cũng đã đoán ra phạm vi đại khái, đã phái ra mật thám thăm dò, các ngươi muốn dưới tình huống hổ rình mồi mà trộm khoáng thạch cũng không đơn giản, bằng không Tát Luân tộc ta đã sớm làm."

**không có sai sót gì*

Hàn Nghiệp tự tin nói: "Nếu không thể, ta cũng sẽ không mở lời hợp tác, nếu không chẳng phải là dẫn lửa thiêu thân. Nếu ngươi có hoài nghi, ta sẽ để Hành quân tư bày ra một phần thực lực. Ước chừng khoảng mười ngày sau, sẽ có một sự kiện không lớn không nhỏ phát sinh."

Hàn Nghiệp nói chắc chắn như vậy, Tát Luân tộc Hữu Nhậm kỳ thật đã tin vài phần, truyền kỳ Minh Viện của Nhân tộc vẫn luôn khiến bọn họ khát vọng thám thính đến thông tin, chỉ tiếc, Minh Viện bảo mật tốt, tích thủy bất lậu*(một giọt nước cũng không lọt),* Hàn Nghiệp là người đầu tiên trong Minh Viện Hữu Nhậm gặp được. Có thể bảo mật tin tức bản thân như thế, cũng biểu hiện trình độ năng lực nhất định của Minh Viện.

Chỉ là……

Hữu nhậm mệt mỏi nói: "Tình huống hiện tại của Tát Luân tộc chúng ta… chỉ sợ ngày mai phải tiến hành thẩm phán xử phạt."

"Mỗi chủng tộc đều có một ít bại hoại nhất định, "tội liên đới" ở thời đại bây giờ đã sớm không tồn tại." Hàn Nghiệp nói, "Tát Lạc Phu vì đoạt quyền ngươi, vì để bản thân cường đại đã mở ra thực nghiệm sinh hóa, cũng cầm tù ngươi ở chỗ này. Ngươi cùng Tát Luân tộc đều là vô tội."

Hữu Nhậm môi run lên, gương mặt già nua đầy nếp nhăn của hắn trầm xuống, sau một lúc lâu, hắn mới phát ra thanh âm gần như là nức nở: "Đó là nhi tử ta a."

Hàn Nghiệp im lặng không nói. Trong lòng hiểu rõ mà xem lão nhân này than khóc lần cuối.

Lưng Hữu Nhậm run rẩy rất nhẹ, phảng phất như có gánh nặng ngàn cân đè trên người hắn, khiến hắn không khống chế được mà phát ra thanh âm gầm nhẹ. Thời điểm hắn lần thứ hai ngẩng đầu, trong mắt tựa hồ vẫn còn nước mắt, nhưng ngữ khí lại là lạnh băng: "Từ lúc hắn phạm phải sai lầm lớn như vậy, hắn đã không còn là nhi tử ta."

Thực nghiệm sinh hóa từ trước đến nay là cấm kỵ trong liên minh Vạn tộc, Tát Luân tộc muốn tiếp tục sinh tồn, chỉ có thể đem ảnh hưởng của chuyện này ép đến nhỏ nhất. Đầu tiên, người tham dự tuyệt đối không thể là thủ lĩnh Tát Luân tộc, nếu không việc này sẽ quá ác liệt. Đem trách nhiệm đều đẩy cho Tát Lạc Phu, còn có thể giải thích là người trẻ tuổi tranh cường háo thắng, nhất thời lầm đường, không quan hệ gì đến Tát Luân tộc. Đến lúc đó, lại bồi thường những chủng tộc bị tổn thất, lại tiếp nhận kiểm tra của liên minh Vạn tộc, xác nhận không có virus sinh hóa còn lại hơn nữa thái độ nhận sai của Tát Luân tộc tốt đẹp, có lẽ có thể một sự nhịn chính sự lành. Đây có thể là sinh lộ duy nhất của Tát Luân tộc, dù sao cũng phải thử một lần.

Sau khi Hữu Nhậm hạ quyết tâm liền vứt bỏ tình cảm cá nhân dư thừa, khôi phục uy nghiêm của người thống trị một tộc, bất động thanh sắc tiếp tục đàm phán cùng Hàn Nghiệp: "Khoáng thạch tinh cầu là do Tát Luân tộc chúng ta hao phí lượng lớn tinh lực mới tìm được, Nhân tộc các ngươi lập tức liền bảy, ăn quá nhiều."

Hàn Nghiệp lúc này giống như thương nhân tính toán chi li, không nhường bước: "Hành quân tư vì an toàn bảo mật sẽ chọn dùng tinh hạm và dụng cụ khai thác tiên tiến nhất Nhân tộc, đến lúc đó năng lượng tiêu phí cũng rất lớn, phần khoáng thạch nhiều ra kia coi như là phí tổn cho phần năng lượng này đi."

Hai người giằng co nửa ngày, mới đưa ra tỉ lệ phân phối sáu bốn, Nhân tộc sáu, Tát Luân tộc bốn.

Bây giờ, Hàn Nghiệp xem như mới hoàn thành mục đích chuyến đi. Tuy rằng kế hoạch ám độ trần thương* nghe không phức tạp, nhưng để đạt tới cần hai điều kiện rất gian nan. Thứ nhất là tính cơ động hiệu suất cao linh hoạt của Hành quân tư; năm tộc mơ ước nguồn năng lượng của Tát Luân tộc đều có chỉnh thể thực lực không sai biệt lắm, nhưng chỉ có Hành quân tư của Minh Viện có trình độ cao hơn bọn họ một đoạn, khiến Tát Luân tộc có thể tín nhiệm hợp tác. Thứ hai là tính bảo mật, tại thế kỷ tin tức hóa, kỹ thuật khoa học tiên tiến, dày đặc gián điệp như hiện tại, muốn dưới tình huống không khiến bất luận ai hoài nghi có thể dọn sạch một tinh cầu, khó khăn này cũng chỉ có thể sánh ngang với việc tìm được trung tâm nguồn năng lượng của một viên siêu cự tân tinh sau nổ mạnh.

**nguyên văn "minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương" – là kế thứ tám trong 36 kế: Chọn con đường, cách thức tấn công mà không ai nghĩ tới.*

Vì để bảo mật, Hàn Nghiệp tự mình tới Tát Luân tộc. Thậm chí trong Minh Viện cũng không nhiều người biết đến kế hoạch này, kể cả Hành quân tư hiện tại cũng chưa nhận bất kỳ mệnh lệnh nào, có lẽ thẳng đến một khắc bọn họ đặt chân lên khoáng thạch tinh cầu, mới biết được bọn họ phải làm cái gì.

Hai bên thực mau ký kết hiệp nghị bí mật, khi Hữu Nhậm nhìn thấy Hàn Nghiệp cầm ra con dấu độc thuộc về Minh Viện rốt cuộc yên tâm.

Hữu Nhậm bỗng nhiên nói: “”Kiệu Nguyên” còn lại ba phần.”

Hàn Nghiệp bất động thanh sắc nói: “Giao cho cục thẩm phán liên minh đi.”

Hữu Nhậm lại cười cười: “Trí tuệ Nhân tộc các ngươi từ trước đến nay đều sáng tạo ra kỳ tích, có lẽ ”Kiệu Nguyên” có thể nở rộ hào quang trong tay các ngươi.”

“Thực nghiệm sinh hóa vi phạm chủ nghĩa nhân đạo.” Hàn Nghiệp nhàn nhạt nói, có chút phản cảm với lời nói dụ hoặc của Hữu Nhậm.

“Nếu Nhân tộc các ngươi đến thời điểm bất đắc dĩ cần sử dụng ”Kiệu Nguyên” thì sao? Sẽ quản chủ nghĩa người nào sao?” Ngữ khí Hữu Nhậm có chút kích động, hắn bức thiết muốn nghe câu trả lời của người trẻ tuổi lại lợi hại kỳ cục này.

Hàn Nghiệp không trả lời.

Bởi vì hắn cũng không biết hắn sẽ làm thế nào. Nếu Nhân tộc gặp phải nguy cơ diệt tộc, Hàn Nghiệp có thể còn nói chủ nghĩa nhân đạo hay không, làm như không thấy đối với “Kiệu Nguyên” hay không, không đến một khắc kia, Hàn Nghiệp vĩnh viễn không biết được lựa chọn của mình.

Trầm mặc của Hàn Nghiệp khiến Hữu Nhậm mạc danh được trấn an, biểu tình hắn vặn vẹo mà cười cười, sự tình phát sinh hôm nay đả kích hắn quá lớn, hắn không biết phát tiết cảm xúc nội tâm thế nào. Nhưng hắn cuối cùng có thể nói với bản thân, ngươi làm không sai.

Giống như một người mẹ thiện lương nhất thiên hạ vào thời khắc biết được nhi tử mình sắp bị người giết hại, nàng cũng sẽ áp dụng mọi biện pháp mình có thể nghĩ tới mà đi ngăn cản, mặc kệ nó có phạm tội hay không, có sai hay không. Chỉ cần nàng cảm thấy không sai là được.

Thời điểm Hàn Nghiệp rời khỏi phòng điều khiển chính, thoáng thay đổi bố cục bên ngoài, ngụy trang thành bộ dáng Hữu Nhậm bị cầm tù.

Hữu Nhậm thấy thế, chỉ có thể lộ ra tươi cười chua xót đến thê lương.

Khi Hàn Nghiệp trở lại cơ giáp, Diệp Tố vẫn đang ngủ say, sắc mặt vẫn khó coi đến dọa người. Hàn Nghiệp tiến lên kiểm tra một lát, rồi mới một lần nữa điều khiển cơ giáp rời khỏi nơi này.

Chúng chủng tộc đều được Đại Nhạc tộc dẫn theo, ép Tát Luân tộc tới cái hố hình thành do mê cung sụp đổ, một loạt chủng tộc bao vây cầm súng laser sẵn sàng đón quân địch, ai dám bò lên, liền không khách khí nã một phát súng, một vài lần đổ máu qua đi, Tát Luân tộc quả nhiên liền thành thật lại.

Hàn Nghiệp đi tới trung tâm chúng chủng tộc, nói: “Ta đã gửi đi tín hiệu cầu cứu, mọi người đợi cứu viện

tới."

Lúc hắn nói, bầu trời lúc sáng lúc tối phảng phất như có một ngọn đèn sáng chiếu rọi, khiến chúng chủng tộc hoảng loạn đều thở phào nhẹ nhõm một hơi, chỉ cần có cứu viện, bọn họ đều có thể đợi được, có hi vọng là tốt rồi.

Yến Tuyết Thần ôm tiểu Phá Phong vội vàng chạy tới: "Diệp Tố đâu?"

"Hắn ngủ rồi, ngươi không cần lo lắng."

"Nga." Yến Tuyết Thần trả lời, lòng buông xuống. Lại nhịn không được mà đem tầm mắt chuyển sang Tát Lạc Phu ở đáy hố. Tát Lạc Phu suy sụp mà ngồi trong góc, đầu cúi gằm. Yến Tuyết Thần không biết vì cái gì mà Tát Lạc Phu quang minh sáng lạn lại biến thành cái dạng này, thậm chí còn thiếu chút nữa hại chết nàng.

Vào lúc nàng chưa từng gặp phải quốc thù, có lẽ sẽ vĩnh viễn không hiểu được.

Mười ba tiếng sau, Cục thẩm phán liên minh Vạn tộc định vị được tinh cầu này, thành công cập bến.

Cùng với đông đảo chủng tộc được cứu trợ, "nguy cơ sinh hóa" trên tinh cầu này cũng nhanh chóng truyền ra, tạo thành sóng to gió lớn trong văn minh vũ trụ. Đã thật lâu không có chủng tộc nào dám khiêu khích quyền uy liên minh Vạn tộc, những chủng tộc có thành viên tử vong lại càng thêm tức giận, vô luận là vì người tử vong hay vì mặt mũi chủng tộc, đều sôi nổi trách hỏi Tát Luân tộc.

Tát Luân tộc lâm vào cục diện nước sôi lửa bỏng.

Cùng lúc đó, Hàn Nghiệp cùng Diệp Tố, hình tượng hai Nhân tộc cũng được truyền ra. Một cái trong lúc virus "Kiệu Nguyên" tàn sát bừa bãi, liền liên thủ cùng Quang tộc bảo hộ mọi người không bị cảm nhiễm, tranh thủ thời gian đợi cứu trợ; một cái khác một mình lao vào hiểm địa, cứu bọn họ ra khỏi mê cung, hơn nữa liên thủ cùng tiểu vương tử Đại Nhạc tộc bắt sống đầu sỏ gây tội Tát Lạc Phu, đánh vỡ cục diện suy tàn của bọn họ.

Về thảo luận sự kiện trọng đại lần này, tần suất xuất hiện nhiều nhất ngoài Tát Luân tộc chính là Nhân tộc tỏa sáng rực rỡ. Chỉ tiếc, bọn họ cũng không biết hai Nhân tộc kia là ai. Ngay cả trong Nhân tộc cũng đều đang tìm kiếm hai vị "Anh hùng" khiến nhân tộc vẻ vang kia.

Hết thảy những điều này Diệp Tố không hề biết, bởi vì sau một ngày hắn làm thực nghiệm ở thế giới hiện thực, như thường mà trở lại phòng nghỉ ngơi. Đến lúc hắn tỉnh lại, lại sinh ra mê mang thực lớn, không rõ cảnh tượng trước mắt là chân thật hay hư ảo.

"Tại sao vẫn còn ở nơi này?" Diệp Tố mờ mịt nhìn trần nhà, hắn hẳn phải tỉnh lại ở Tinh tế thế giới mới đúng.

Qua một lúc lâu, Diệp Tố mới dần dần tỉnh táo lại, lúc này mới ý thức được hắn vừa ngủ cả đêm, là ngủ chân chính, hắn không nằm mơ, cũng không đến Tinh tế thế giới, mà như người thường ngủ.

Nháy mắt, Diệp Tố cảm thấy khủng hoảng không biết phải làm sao, hiểu biết của hắn với sự tồn tại của Tinh tế thế giới kia quá ít, hắn không biết vì sao hắn có thể đi thế giới kia, cũng không biết đi thế nào, khi hắn không thể thông qua cảnh trong mơ mà đến Tinh tế thế giới, hắn liền vô kế khả thi. *(không có cách nào)*

Hắn cưỡng bách bản thân ban ngày ngủ một giấc, có lẽ là lòng có suy nghĩ, hắn mơ thấy mình đến Tinh tế thế giới, cùng mơ thấy Hàn Nghiệp. Nhưng lúc tỉnh lại, Diệp Tố thập phần rõ ràng, kia cũng chỉ là một giấc mộng, không giống cảm giác chân thật lúc thực sự tới Tinh tế thế giới.

Có phải hay không sau này hắn rốt cuộc không tới thế giới kia được nữa?

Diệp Tố nghĩ đến khả năng này, trái tim có rút một trận. Nhưng mà, hắn cũng không có thời gian miên man suy nghĩ nhiều, thi đấu quốc tế hóa học vật lý tư duy hắn chờ mong sắp bắt đầu, hắn chuẩn bị cùng Lý Hoằng Hậu tới trước địa điểm tổ chức thi đấu — một hòn đảo nhỏ trên Thái Bình Dương.

61. Chương 60: Kinh Ngạc

Ngày mai Kế Vi Thường phải xuất phát đi Thủ đô, hội hợp cùng các tuyển thủ khác cùng tham gia thi đấu tư duy quốc tế, tạo thành đoàn đại biểu cùng nhau lên chuyên cơ đi đến địa điểm dự thi. Nhưng hắn hôm nay vẫn thành thành thật thật mà lên lớp học.

Một tiết cuối cùng hôm nay là lớp công cộng *(?),* hắn thu thập tốt sách vở xong liền nhìn góc nào đó trong phòng học, tổ bốn người ban đầu từ lâu đã trở thành ba người.

Kế Vi Thường ngẫm lại, vẫn đi qua, hỏi: “Diệp Tố đâu?”

Bạn cùng phòng Diệp Tố lập tức liền bùng nổ: “Thế nào, trước khi đi còn muốn tìm hắn khoe một chút?”

“Không phải.” Kế Vi Thường không biết giải thích thế nào, “Ta thấy hắn thật lâu đã không đi học…”

“Hắn bỏ học.” Bạn cùng phòng lừa người chết không đền mạng.

“Sao có thể?”

“Tại sao lại không thể?” Bạn cùng phòng trợn trắng mắt, “Kế đại công tử, ngươi cho rằng ai cũng như ngươi? Diệp Tố còn cần nuôi sống gia đình, một cơ hội duy nhất liền bị ngươi đoạt, hắn làm sao bây giờ?

Không có tiền xuất ngoại du học, trường học hiện tại cũng không thể đi, ba hắn lần trước gọi điện thoại lại đây bảo hắn về quê kế thừa ba mẫu đất, miễn cưỡng không đói chết đi."

Nói xong, bạn cùng phòng Diệp Tố liền thập phần huyễn khốc mà quay đầu đi thẳng, đem chữ khinh thường viết trên mông.

Kế Vi Thường định gọi bọn họ lại nhịn xuống, sửng sốt tại chỗ một lúc mới có chút hụt hẫng mà rời khỏi phòng học.

Đoàn đại biểu Trung Quốc tổng cộng có năm mươi người, thành viên gồm người dự thi cùng lão sư chỉ đạo của bọn họ, cùng một số nhân viên có liên quan. Lên phi cơ, người phụ trách đoàn đại biểu mới hưng phấn mà thông báo với mọi người: "Thi đấu lần này, Lý Hoằng Hậu giáo thụ cũng sẽ mang đệ tử tham gia!"

Thực hiển nhiên, tin tức này đối với đại đa số mọi người vẫn là bí mật, nhất thời, phi cơ đều ồn ào. Người dự thi phần lớn là sinh viên, thiếu kiến thức, đối với Lý Hoằng Hậu lại là cực độ sùng bái. Ngay cả lão sư chỉ đạo của bọn họ cũng tương đương tôn kính Lý Hoằng Hậu, muốn kết giao nhưng cũng biết bản thân không đủ phân lượng, hiện giờ nghe được tin tức liên quan đến Lý Hoằng Hậu giáo thụ, đều có chút kinh ngạc.

"Cư nhiên là Lý Hoằng Hậu!" Có người khó có thể tin mà kêu lên, hỏi người phụ trách: "Trương lão sư, đệ tử Lý giáo thụ là ai?"

"Cái này ta cũng không rõ lắm." Người phụ trách nhún vai, "Hỏi thăm cũng không biết được gì, dù sao đợi các ngươi lên đảo rồi sẽ biết. Bất quá, theo một ít lời đồn đãi không đáng tin, vị đệ tử kia rất có thể là nhi tử Lý giáo thụ nga, nhóm tiểu tử, kia chính là đại địch của các ngươi a! Từ nhỏ đi theo Lý giáo thụ, lại còn nghe nói, thời gian hắn ở Viện nghiên cứu Hoàng gia Anh quốc không ngắn, kiến thức học được kia có thể ném các ngươi mấy con phố!"

Mười tên học sinh dự thi trẻ tuổi chỉ cười cười, tuy rằng bọn họ đều là thiên chi kiêu tử, nhưng nghe đến tên Lý Hoằng Hậu cũng tự đem mình phóng thấp vài phân, không có tâm tư tranh cường háo thắng cùng đệ tử hắn. Nếu đệ tử Lý Hoằng Hậu không mạnh như vậy thì không thể tốt hơn, nhưng nếu giỏi hơn mình thì cũng là đương nhiên, trong lòng cũng không bất ổn thế nào. Có lẽ đều là bệnh chung con người, đối với thiên tài cách mình rất xa liền muốn khoan dung rất nhiều.

Người phụ trách cười nói: "Thi đấu sẽ kéo dài liên tục một thời gian, các ngươi có lẽ sẽ không tiếp xúc cùng Lý giáo thụ quá nhiều, nhưng vẫn có thể tâm sự cùng đệ tử hắn, quan hệ tốt với hắn sau này các ngươi có lợi vô cùng. Các ngươi đừng cười a, ta nói chính là sự thật, thời đại bây giờ, đóng cửa làm xe, đường ra không lớn. Đến giao lưu, đến hỗ trợ! Tài chính, dụng cụ, thông tin… Những cái này đều cần nhân mạch a."

Chỉ đạo lão sư của Kế Vi Thường đúng là Triệu giáo thụ đã phủ quyết hạng mục của Diệp Tố, hắn tỏ vẻ tán đồng gật gật đầu, thấp giọng nói với Kế Vi Thường: "Đừng thấy người phụ trách này có điểm con buôn, nhưng lời hắn nói đích xác có lý. Nghiên cứu của ngươi lần này, nếu không phải bị dụng cụ hạn chế có thể có được số liệu càng chính xác hơn, nhà ngươi tuy có tiền, nhưng rất nhiều thứ không phải tiền là có thể giải quyết."

Kế Vi Thường gật gật đầu, không hiểu sao, nghĩ tới Diệp Tố, ít nhất Diệp Tố chính là bị hắn dùng tiền mà giải quyết. Nghĩ như vậy, hắn không biết mình là may mắn có tiền hay đáng thương có tiền.

Lúc này, có nam nhân ai một tiếng.

Kế Vi Thường nhìn qua, là Chu Kỳ, Đại học Lân tỉnh. Mười vị tuyển thủ dự thi hầu như đều là những người xuất sắc từ trường học danh giá, bọn họ đều gặp được lẫn nhau ở rất nhiều lần thi đấu, đều có quen biết.

Chu Kỳ nhìn Kế Vi Thường, nói: "Ta đã sớm muốn hỏi, Diệp Tố trường các ngươi đâu? Tại sao không phải hắn tới dự thi?"

Kế Vi Thường còn chưa nói, Triệu giáo thụ trên mặt đã không nhịn được, trong lòng có quỷ luôn cảm thấy Chu Kỳ ở trong tối trào phúng hắn, lập tức xụ mặt nói: "Diệp Tố đồng học tuy rằng thiên phú không tồi, nhưng cũng không phải thiên tài hoàn mỹ, lần này tuyển chọn trong trường bại bởi Kế Vi Thường đồng học, hết sức bình thường."

"Nga? Như vậy a." Chu Kỳ nghiêng mắt, lời nói tràn đầy ngữ khí không tin tưởng.

Triệu giáo thụ còn chưa luyện đạo lí đối nhân xử thế tới nơi tới chốn, bị một tiểu bối nhìn như vậy, thiếu chút nữa liền tại chỗ phát hỏa, lộ mặt lạy ông tôi ở bụi này.

Ở đây ngoài học sinh cùng lão sư chỉ đạo, có cái nào không phải người tinh tường, lập tức đều minh bạch vài phần, trong lòng không khỏi cười thầm, đều xem nhẹ trường học của Triệu giáo thụ cùng Kế Vi Thường.

Mười tiếng sau, phi cơ hạ cánh xuống một đảo nhỏ phong cảnh hợp lòng người giữa biển Thái Bình Dương. Không ít người các quốc gia đã tới nơi, thập phần náo nhiệt. Không có bầu không khí thi đấu nghiêm túc, đa số mọi người đều như tới du lịch, so sánh với họ, bọn Kế Vi Thường có vẻ quá mức khẩn trương.

Chủ sự dẫn đoàn đại biểu Trung Quốc bọn họ tới khu dừng chân, lúc này bọn họ mới phát hiện nơi đó đã sớm có hai người ở, nghĩ rằng đó là Lý Hoằng Hậu cùng đệ tử của hắn. Chỉ tiếc, cửa phòng đóng chặt, bọn họ không thấy được cái gì, đành phải kiềm chế tâm tình kích động.

Cơm trưa là do phía chủ sự cố ý cung cấp đồ ăn Trung Quốc, tới thi đấu quốc tế, mặt mũi quốc gia hiển nhiên cao hơn ích lợi cá nhân, mười tinh anh các địa phương khác nhau trên Trung Quốc bình thường đều cạnh tranh, hiện tại vào thế cùng chung kẻ địch, trước lúc trực diện quyết đấu vẫn thực hòa hợp, ăn cơm cũng là cùng nhau.

Lúc bọn họ vừa ăn được một nửa, người phụ trách bỗng nhiên vội vàng chạy vào, làm mặt quỷ nói: "Lý giáo thụ cùng đệ tử hắn tới, mọi người chuẩn bị sẵn sàng!"

Nhóm giáo thụ các đại học đang cầm đũa cũng vội buông đũa, đứng dậy nghênh đón để biểu đạt tôn kính.

Chỉ một lát sau, cửa nhà ăn xuất hiện một lão nhân tinh thần quắc thước, mắt sáng như đuốc, người hơi có thường thức đều có thể nhận ra, đúng là Lý Hoằng Hậu giáo thụ đại danh đỉnh đỉnh.

Nhóm giáo thụ đều là người đã gặp qua việc lớn, giờ phút này cũng nhịn không nổi mà có chút kích động, vội vàng mỉm cười khom lưng: "Lý giáo thụ."

"Không cần khách khí." Lý Hoằng Hậu xua xua tay cười nói, rất hiền hòa mà đi vào, đi theo sau hắn là một người trẻ tuổi tây trang giày da, dáng người đĩnh bạt, tức khắc hấp dẫn tầm mắt không ít người, đệ tử Lý giáo thụ trong truyền thuyết đến tột cùng là thần thánh phương nào?

Nhưng mà, những học sinh đang ôm lòng hiếu kì khi nhìn thấy khuôn mặt trẻ tuổi mang ý cười nhàn nhàn kia, đều không hẹn mà cùng ngơ ngẩn.

Đặc biệt là Triệu giáo thụ cùng Kế Vi Thường, sắc mặt như thấy quỷ, nháy mắt trở nên không thể tin nổi.

"Mọi người hảo a." Diệp Tố chào hỏi mọi người, "Ta trước bồi giáo thụ gọi món ăn, trở về lại ngồi cùng các ngươi."

Từ đầu đến cuối, hắn cũng không biểu lộ sắc mặt gì với Triệu giáo thụ cùng Kế Vi Thường, giống như không hề quen biết bọn họ.

Đợi đến khi Lý Hoằng Hậu cùng Diệp Tố đi khu lấy cơm, trên bàn cơm nơi này vẫn duy trì không khí quỷ dị.

Các nhân viên đi cùng và một số giáo thụ không quan tâm đến đối ngoại còn không rõ chuyện gì xảy ra, thấp giọng nói vài câu: "Hóa ra người trẻ tuổi kia chính là đệ tử Lý giáo thụ, quả nhiên tuấn tú lịch sự."

Không nghe thấy câu trả lời, bọn họ không khỏi kỳ quái mà xem mấy học sinh dự thi đang nghẹn họng trân trối kia.

"Không phải là bị dọa rồi đi? Hắn cũng không phải ba đầu sáu tay a."

Chu Kỳ là người đầu tiên hoàn hồn lại, vỗ đùi: "Diệp Tố thế nào hỗn thành đệ tử Lý giáo thụ?"

"Diệp Tố là ai? Ngươi nhận thức Lý giáo thụ đệ tử?" Người phụ trách ngạc nhiên hỏi.

Chu Kỳ vui sướng khi người gặp họa mà kể: "Diệp Tố a, chính là trường học bọn họ, ta còn thấy kỳ quái, tại sao với thực lực của hắn mà lại không thể tham gia thi đấu, hóa ra là có nguyên nhân khác. Ai da, Kế đồng học, các ngươi giấu chúng ta thực khổ a."

Người phụ trách càng thêm ngạc nhiên, vội hỏi Triệu giáo thụ: "Triệu giáo thụ, chưa nghe ngươi nói qua a, nếu là học sinh quý trường có quan hệ cùng giáo thụ, khi trở về phải lập tức tuyên truyền, không, hiện tại phải lập tức báo tin về nước, tin tức lớn a!"

"Diệp Tố", hai chữ này như hóa thành hai bàn tay to đánh Triệu giáo thụ đến mức trước mắt toàn sao Kim, đầu một mảnh hỗn độn, run run rẩy rẩy nói không nên lời.

Hắn lúc này hận không thể móc mắt mình ra lau khô, nhìn lại xem người kia là ai, sao có thể là Diệp Tố!

Triệu giáo thụ sở dĩ dám động tay sau màn, chính là nhìn trúng Diệp Tố không có hậu trường, cha mẹ đều là tầng lớp làm công ăn lương bình thường, phí dụng xuất ngoại du học cũng lấy không ra, hắn thừa nhận Diệp Tố có tài, nhất định sẽ có tiền đồ, nhưng chậm rãi chờ Diệp Tố hết khổ, cũng mất ít nhiều năm, Triệu giáo thụ lúc đó có thể sống thọ và chết tại nhà, cũng không lo lắng bị trả thù.

Nhưng một màn vừa nhìn thấy lại như sét đánh giữa trời quang, đem hắn tạc đến hoang mang lo sợ.

Cái gì? Truyền tin về nước? Kia sẽ khiến cho long trời lở đất, lúc đó trường học khẳng định sẽ tra tra Diệp Tố, tra một lần liền tra đến hắn, hiện tại cư dân mạng chuyện nhỏ cũng có thể xé ra to, miễn bàn chuyện có quan hệ cùng Lý Hoằng Hậu, Diệp Tố một thanh niên chính trực bị hãm hại, loại tiết mục này cơ hồ có thể khiến mọi người đồng tình cùng bất bình, trước mắt Triệu giáo thụ thậm chí xuất hiện hình ảnh hắn né tránh người ta ném trứng thúi.

"Đừng… Trước đừng, chúng ta còn chưa xác nhận, vạn nhất xảy ra ô long liền không tốt." Triệu giáo thụ lau một phen mồ hôi lạnh, cười gượng ngăn trở người phụ trách, hắn quay đầu nhìn mắt Kế Vi Thường, chột dạ muốn kiếm một chút trấn an từ chỗ hắn, nào dự đoán được Kế Vi Thường còn không bằng hắn, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt dại ra, thần hồn không biết bay về phương nào rồi.

"Nói đúng a." Người phụ trách thu hồi di động, chà xát tay nhìn về phía khu lấy cơm, phát hiện Diệp Tố cùng Lý Hoằng Hậu cười nói, không khí có vẻ rất thân mật, không khỏi càng kích động.

Triệu giáo thụ chân có chút mềm mà ngồi vào trên ghế, sau lưng mồ hôi đã ướt đẫm áo sơmi.

Có vài lão giáo thụ vội vàng hỏi học sinh mình mang theo, biết được thật sự là Diệp Tố xong nhất thời cũng cảm thấy cảm khái vạn phần.

Mấy học sinh dự thi kia miễn cưỡng cười cười, đều ăn mà không cảm thấy mùi vị gì. Khi đệ tử Lý Hoằng Hậu chỉ là một hình tượng hư ảo, bọn họ có thể ôm thiện ý cùng tôn kính lớn nhất đi đối đãi, nhưng một khi biết được đó là người bọn họ quen, là người đã cùng bọn họ tham gia nhiều thi đấu, thậm chí cũng đã từng thua bọn họ, trong lòng không tự chủ được mà nảy sinh hâm mộ cùng ghen ghét.

62. Chương 61: Oanh Động

Diệp Tố gọi xong cơm liền cùng Lý Hoằng Hậu chọn một bàn ăn không xa các tuyển thủ dự thi mà ngồi xuống.

Lý Hoằng Hậu đối mọi người không khí túc mục hòa khí cười cười: "Các ngươi không cần để ý ta, tùy ý dùng cơm."

Mọi người gật đầu, nhưng làm sao có thể chân chính tùy ý được, đều có chút câu nệ mà từ từ ăn cơm, không hẹn mà cùng trầm mặc, thao thao bất tuyệt lúc trước về đảo nhỏ, thi đấu cũng cùng nhau đình trệ. Trái lại không khí giữa Lý Hoằng Hậu cùng Diệp Tố lại thập phần nhẹ nhàng thích ý, hưởng thụ cơm trưa mỹ vị.

Hiển nhiên, hai người đều không có thói quen ăn cơm không nói chuyện, trên bàn cơm thỉnh thoảng sẽ nói chuyện với nhau hai câu.

Người phụ trách ở bàn bên cạnh vội vàng dựng lỗ tai, ý định nghe một chút tin tức, hắn đã sớm tò mò loạn cào cào với quan hệ giữa Diệp Tố và Lý Hoằng Hậu, chỉ tiếc Lý Hoằng Hậu phân lượng quá lớn, kể cả hắn cũng không thể tùy tiện hỏi thăm.

"Thực nghiệm của ngươi thế nào rồi?" Lý Hoằng Hậu hỏi Diệp Tố.

Kỳ thực từ khi Diệp Tố theo Lý giáo thụ, hắn cũng không can thiệp quá nhiều vào hạng mục nghiên cứu của Diệp Tố, trong lúc ở Anh quốc chỉ chỉ đạo Diệp Tố một chút khi có sai lầm phương hướng, phần khác đều tùy ý Diệp Tố tự sinh tự diệt. Tận đến ngày hôm nay, Lý Hoằng Hậu mới hỏi một chút tiến trình.

Diệp Tố vội trả lời: "Vẫn ổn, so với ban đầu chính xác hơn rất nhiều, nhưng hình thái cuối cùng vẫn chưa phỏng đoán ra."

"Hảo." Lý Hoằng Hậu gật đầu, đề tài về thực nghiệm thật mau liền bỏ qua.

Thời gian một bữa cơm, người phụ trách cũng không thám thính được tin tức rõ ràng nào, bất quá hắn thấy tư thái quan tâm của Lý Hoằng Hậu đối với Diệp Tố, kể cả Diệp Tố không phải đệ tử hắn, cũng có quan hệ không tầm thường khác.

Sau khi ăn xong, Diệp Tố thấp giọng nói vài câu với Lý Hoằng Hậu.

Lý Hoằng Hậu cười gật đầu: "Người tuổi trẻ các ngươi xác thật nên giao lưu nhiều một chút, ta đây cũng vừa lúc đi gặp mấy lão bằng hữu."

Nói xong, Lý Hoằng Hậu đánh tiếng chào mọi người ở đây rồi rời khỏi nhà ăn.

Diệp Tố nhìn theo hắn đi xa, mới quay đầu cười nhạt nhìn Triệu giáo thụ cùng Kế Vi Thường sớm đứng ngồi không yên, hắn nhìn thấy sắc mặt Triệu giáo thụ đã trắng bệch, đột nhiên ý cười càng lớn, phẫn nộ, oán hận trong lòng đều tiêu tán, hắn không phải không chán ghét hành vi Triệu giáo thụ, chỉ là hắn lười so đo.

Có lẽ thời gian ở viện nghiên cứu Hoàng gia Anh quốc tiếp xúc đến nhiều học giả cao cấp, còn ở cùng Lý Hoằng Hậu thời gian dài như vậy, trình độ cùng phẩm tính Triệu giáo thụ khó có thể để hắn tôn kính, tương tự, hận ý canh cánh trong lòng cũng đã phai nhạt đi nhiều.

Diều Tố cười bỏ qua, quay đầu đi, cùng Chu Kỳ tương đối quen biết chào hỏi, hắn cùng Chu Kỳ đã gặp ở rất nhiều thi đấu quốc tế cùng trại hè liên trường, Chu Kỳ học vật lý thiên thể, không có lợi ích xung đột gì cùng Diệp Tố, vài lần ở chung quan hệ cũng thực hòa hợp.

Kế Vi Thường cùng Triệu giáo thụ thấy Diệp Tố không có diễu võ dương oai, trong lúc nhất thời mặt lại xanh lại trắng, còn tưởng rằng Diệp Tố giận trong tối.

Chu Kỳ cười ngâm ngâm hỏi ra vấn đề mọi người đều quan tâm: "Ngươi chính là đệ tử trong truyền thuyết của Lý giáo thụ?"

Diệp Tố cười khẽ lắc đầu: "Không phải đệ tử."

Triệu giáo thụ đột nhiên ngẩng đầu, bỗng nhiên cảm thấy biểu hiện vui sướng của mình quá vội vàng, vội vàng cười gượng một tiếng, nâng chung trà lên ra vẻ đang uống một ngụm. Kế Vi Thường vẫn là bộ dáng thất hồn lạc phách kia, từ thời điểm nhìn thấy Diệp Tố theo sau Lý Hoằng Hậu cùng nhau đi vào, vô luận tình huống cụ thể ra sao, hắn biết đời này hắn cũng không so được với Diệp Tố. Tựa như Triệu giáo thụ nói, có một số việc thật đúng không phải có tiền là có thể giải quyết, hắn đã từng cho rằng hắn dùng tiền mà giải quyết được Diệp Tố, mà hôm nay, Diệp Tố đứng trước mặt hắn, cho hắn một kích cực kỳ châm chọc.

"Được Lý giáo thụ chỉ đạo một thời gian tới dự thi mà thôi, có thể thu làm đồ đệ hay không còn chưa nói." Diệp Tố bổ sung nói.

Chu kỳ vẻ mặt ta hiểu biểu tình: "Chính là chưa cho ngươi cái danh phận."

Mấy người trẻ tuổi trong lòng có điểm hụt hẫng, nhưng ngoài mặt đều là tươi cười, những người này cẩn thận nghĩ một chút cũng minh bạch, xem thái độ Lý Hoằng Hậu đối Diệp Tố liền biết thu đồ đệ chỉ là chuyện sớm hay muộn, nếu không với địa vị của hắn, hà tất phải chỉ đạo cái sinh viên bình thường?

Tức khắc, thái độ của bọn họ với Diệp Tố nhiệt tình đến kỳ cục.

"Tới tới tới, nơi này thế nào, ăn no sao? Nếu không lấy thêm một chút?"

Những người quen biết Diệp Tố chính là thái độ đoan chính sôi nổi, cùng hắn chào hỏi. Ghen ghét là bản

tính con người, đối với Diệp Tố được ngôi sao sáng giới hóa học thu làm đệ tử, bọn họ nói không ghen ghét là giả, nhưng có một số người có thể trở thành thiên kiêu, chính là có thể đem ghen ghét phát triển trong một phạm vi hợp lý, miễn cho bản thân không vui, còn chọc mắt người khác.

Diệp Tố thấy vậy, cũng liền mừng rỡ giao tiếp cùng bọn họ, vừa cười vừa nói chuyện. Biết được Diệp Tố vừa từ Viện nghiên cứu Hoàng gia Anh quốc trở về, bọn họ không che giấu hâm mộ, vội vàng truy hỏi tình huống cụ thể.

Nói chuyện đến hăng say, Kế Vi Thường bỗng nhiên đứng lên, nhàn nhạt nói: "Ta ăn no, ta đi trước."

Triệu giáo thụ cũng ăn không có tư vị, vội vàng theo hắn rời đi, nhìn bóng dáng có chút ý tứ chạy trối chết.

Chu kỳ cười nhạo một tiếng, nói với Diệp Tố: "May mắn ngươi có thực lực."

Diệp Tố cười cười, hẳn là may mắn, hắn may mắn, gặp được lão bản.

Lễ khai mạc thi đấu cử hành đúng hạn ba ngày sau, đảo nhỏ phong cảnh thực đẹp, trời nước một màu, người xem đều sáng láng tinh thần.

Phóng viên từ các quốc gia đã sớm chuẩn bị ổn thỏa, thi đấu siêu tiêu chuẩn siêu đại hình lần này không chỉ được chú ý một hai điểm, bọn họ bị chủ biên ân cần căn dặn vô số lần, mỗi một chi tiết đều không được bỏ qua.

Khi nhóm giám khảo lục tục lên sân khấu, đèn flash liền xoát xoát mà lóa lên không ngừng, cá nhân mỗi người nơi này đã có thể lên mặt báo, miễn bàn tất cả cùng tề tụ một chỗ.

Thực mau, đoàn đại biểu các quốc gia lần lượt lên sân khấu, gương mặt trẻ tuổi các màu da khiến những phóng viên này đó không khỏi cảm thán, lực lượng tân sinh, luôn khiến người ta cảm thấy tương lai có hi vọng.

Mà Lý Hoằng Hậu, người Trung Quốc một lần đạt được giải thưởng Nobel hóa học lại càng là đối tượng chú ý của các nhà truyền thông lớn, các phóng viên kinh ngạc phát hiện, đi theo phía sau Lý Hoằng Hậu còn có một nam nhân tuổi trẻ đến lạ kỳ.

Thời điểm Diệp Tố đi theo Lý Hoằng Hậu đến Viện nghiên cứu Anh quốc cũng có truyền thông đưa tin, bất quá lần đó Lý Hoằng Hậu, Anh quốc hai bên đều tương đối điệu thấp, cũng không tuyên truyền lớn, tồn tại của Diệp Tố còn chưa khiến nhiều người chú ý, không ít người còn tưởng rằng Diệp Tố là trợ lý sinh hoạt của Lý Hoằng Hậu.

Mà giờ phút này, Diệp Tố xuất hiện phía sau Lý Hoằng Hậu, ý vị trong đó có thể to lớn lắm.

Các phóng viên lập tức ý thức được đây là một tin tức lớn, vội vàng ấn vội máy ánh, Diệp Tố làm một người dự thi, lại không được chú ý ít hơn các đại học giả nổi tiếng chút nào.

Đặc biệt là truyền thông Trung Quốc, Lý Hoằng Hậu khiến người trong nước kiêu ngạo, tin tức có quan hệ với hắn đều sẽ khiến các phóng viên hưng phấn không thôi, lập tức liền đem hình ảnh Lý Hoằng Hậu cùng Diệp Tố một trước một sau đi qua thảm đỏ chụp lại. Trước hết phải thông tri cùng người phụ trách đoàn đại biểu quốc gia, trong lòng đều có tính toán, biết nên thế nào sáng tác tin tức có thể hấp dẫn tròng mắt đại chúng mà không lệch khỏi quỹ đạo sự thật.

Vào xã hội hiện đại trình độ văn hóa ngày càng cao, quốc dân chú ý với thi đấu khoa học kỹ thuật hơn trước kia nhiều, tin tức Diệp Tố một khi phát ra lập tức thu hút lượng chú ý lớn, thân phận Diệp Tố lập tức được quảng đại cư dân mạng biết tới. Mọi người kinh ngạc cảm thái Diệp Tố có tài, các tin tức khác cũng lục tục xông ra.

Tỷ như gia cảnh Diệp Tố cùng không ngừng dốc lòng vươn lên, tỷ như Diệp Tố ba năm đại học đoạt giải vô số, lại tỷ như trên diễn đàn trường học cái bài đăng đã chìm xuống lại nổi lên…

Loại tấm màn đen này là bát quái quảng đại cư dân mạng từ trước đến nay nhiệt tình yêu thương, huống chi là tiết mục nông nô nổi dậy cất tiếng ca, càng thích nghe ngóng. Vì thế, hai hình ảnh đối lập rõ ràng lập tức như gió to thổi qua mạng, nhấc lên vô số gợn sóng.

Một tấm là gương mặt Diệp Tố ở sau Lý Hoằng Hậu hăng hái mỉm cười, mà một tấm khác, đúng là tấm bị chủ tiệm trà sữa chụp được đăng lên diễn đàn, ảnh Diệp Tố sau rượu, bên dưới là một ít nội dung trả lời trên diễn đàn trường học, cái gì mà thất ý mua say, thao tác sau màn tối, tấm màn đen từ từ bắt gió bắt bóng nhưng lại tám chín không rời mười suy đoán.

Nhất thời, quảng đại đa số quần chúng não bổ ra tuồng kịch, sinh viên tài hoa trác tuyệt bị tiềm quy tắc mất đi một lần cơ hội quý giá, thất ý mua say tỉnh lại lại nhân duyên trùng hợp mà được Lý Hoằng Hậu giáo thụ thưởng thức, nhướn mày phun… Đã có cẩu huyết lại còn canh gà.

Tuy rằng không có chứng cớ minh xác, nhưng nhóm cư dân mạng xem náo nhiệt không chê nhiều chuyện, nếu là thật sự, coi như bọn họ thay trời hành đạo, nếu là giả, coi như náo nhiệt một hồi. Trong khoảng thời gian ngắn, nhóm cư dân mạng đều sôi nổi hướng về phía cao tầng trường học Diệp Tố cùng weibo chính phủ, yêu cầu cái giải thích.

(Cảnh này y chang lúc ở thi đấu cơ giáp bị Christine gài bẫy nhưng ở hai khía cạnh khác nhau ;)))) quan trọng là ở mặt trận nào thì phận có chữ nhân vật chính nó đã xác định từ đầu rồi)

Cao tầng trường học Diệp Tố biết được học sinh trường mình thế nhưng có quan hệ với Lý Hoằng Hậu đại danh đỉnh đỉnh, còn không kịp cao hứng lên nghe được cái sét đánh giữa trời quang này, mà lúc này, phương diện quốc gia cũng đối với phía trường học hạ một ít chỉ thị cùng áp lực, vụ việc Diệp Tố nhất định phải nghiêm túc xử lý, tuyệt không thể đem mặt ném sang tận nước ngoài. Diệp Tố lúc này còn chưa biết đang bị truyền thông nước ngoài chú ý nhiều ít ra sao, nếu biết được Diệp Tố thế nhưng bị "Hắc rương" quá, việc này chỉ sợ ảnh hưởng đến bộ mặt quốc gia, một lần xử lý không tốt liền lưu lại vô số chuyện, bị quốc gia đối địch công kích.

Cao tầng trường học không dám chậm trễ, lập tức tiến hành điều tra, điều tra xong, mới phát hiện ra giáo thụ hệ hóa học nhận hối lộ mà thao tác hắc rương là thật sự tồn tại! Hiệu trưởng thiếu chút nữa chửi má nó, trường học mình tại sao lại tòi ra nhiều bại hoại như vậy. Hiệu trưởng khóc không ra nước mắt, nghĩ đến chỉ thị phía trên...không thể tạo ra bê bối.

Không tạo ra bê bối có nghĩa là Diệp Tố ở tuyển chọn trong trường không thể có tấm màn đen.

Nhưng không có tấm màn đen, Diệp Tố được Lý Hoằng Hậu coi trọng vì cái gì sẽ bị loại? Chẳng lẽ vì giáo thụ trường bọn họ mắt đều mù, nhìn không ra tài hoa Diệp Tố?

Mù thì mù đi, đều tốt hơn tâm hỏng. Hiệu trưởng mệt mỏi phất tay, bị đánh rớt răng cũng chỉ có thể nuốt vào bụng, hạ một ít thông tri với bí thư.

Phía trường học lập tức nói với phía chính phủ, khúc dạo đầu liền đem Diệp Tố tâng bốc lên tận trời, thiên tài hóa học khó có được, tuổi còn trẻ đã kiến thức trác tuyệt, vượt qua thường nhân quá nhiều, đến nỗi giáo thụ trong trường đều không hiểu nghiên cứu vượt quá quy định của Diệp Tố, cho nên mới đem hắn đào thải, may mắn Lý Hoằng Hậu tuệ nhãn phát hiện được ngọc quý, mới không có làm Diệp Tố bị từ từ mai một.

Hiệu trưởng trong lòng thực khổ sở, trường học hắn trước nay đều là ngôi sao sáng trong giới hóa học, nhưng hiện tại không thể không tự chỉ vào mũi mình mắng trình độ không đủ, hắn thậm chí có thể dự kiến mùa hè năm nay, người ghi danh trường học bọn họ sẽ thấp nhất trong lịch sử, mấy trường học trọng điểm khác cũng sẽ nhân cơ hội này kéo trường hắn xuống, lúc đó muốn xoay người đã khó càng thêm khó. Hiệu trưởng chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào Diệp Tố, chờ hắn trở về hảo hảo nói chuyện, tranh thủ tha thứ, lén hòa giải.

Đối với đầu sỏ gây tội — Triệu giáo thụ cùng Kế Vi Thường, hiệu trưởng tức giận đến cắn răng, toàn bộ cuốn gói về nhà!

63. Chương 62: Khiêu Khích

Diệp Tố chưa từng để ý nhiều đến tin tức ngoại giới, ngày hôm sau khi lễ khai mạc kết thúc, thi đấu trên đảo cũng đã bắt đầu.

Thi đấu chia làm ba vòng, vòng thứ nhất là đoàn chuyên gia bình thẩm sẽ trực tiếp thẩm duyệt báo cáo hạng mục, chọn lựa ra hạng mục bọn họ cho rằng tư duy hợp lý; lại tiến hành đợt thi đấu diễn thuyết thứ hai, thi đấu diễn thuyết sẽ xem tình huống cụ thể lưu lại khoảng từ mười đến hai mươi tuyển thủ; vòng đấu cuối cùng là thao tác thực nghiệm, nhìn xem tính khả thi cùng khả năng của không gian tiến bộ.

Tuy rằng trên đảo truyền thông đông đảo nhưng toàn bộ quá trình thi đấu đều bảo mật, đặc biệt là đối với báo cáo hạng mục của tuyển thủ dự thi, rốt cuộc thì đây cũng là ý tưởng đắc ý nhất của những người trẻ tuổi, cho dù không tới được trận chung kết cuối cùng, nhưng cũng là hạng mục khó có được, đáng giá tiếp

tục nghiên cứu sau thi đấu. Như trong lễ khai mạc, nhà vật lý học tiếng tăm vang dội nhất, Docker đã nói: Kết quả cuối cùng cũng không quan trọng, từ lúc ngươi đặt chân lên hòn đảo này, ngươi đã chứng minh được giá trị của mình.

Kết quả của vòng thứ nhất sẽ công bố sau mười ngày, hơn nữa chỉ công bố danh sách trúng cử ra bên ngoài, thành tích, xếp hạng đều sẽ không lộ ra.

Các nhà truyền thống lớn cùng các tuyển thủ đều nôn nóng chờ đợi, để giải quyết lo âu cùng nhàm chán, cùng bảo trì nhiệt độ thi đấu, có vài truyền thông liền điều tra về các tuyển thủ các quốc gia. Lúc này, tôn nghiêm quốc gia có vẻ càng thêm quan trọng, những người cùng quốc tịch bất luận ngày thường có ân oán gì, trước màn ảnh cần tôn trọng nhau, đoàn kết một lòng. Đặc biệt, đám phóng viên trước mặt tổng thống còn dám chất vấn, đối với bọn học sinh trẻ tuổi này sẽ càng không khách khí, đề ra vấn đề sắc bén vô cùng, thỉnh thoảng lại khiến bọn học sinh chưa lõi đời không chống đỡ được, sơ sẩy một cái liền nói trúng vấn đề mẫn cảm, lúc này có đội viên đầu óc thanh tỉnh bên cạnh thực sự là may mắn lớn lao.

Một lần video câu hỏi được truyền ra, khiến dân chúng Trung Quốc phản ứng thật lớn.

Được phỏng vấn chính là quan môn đệ tử của nhà hóa học trứ danh Yoshimoto Takuya đồng thời cũng là con gái một - Yoshimito Miwa, tiểu thư Yoshimoto từ nhỏ thông tuệ hơn người, lại có phụ thân nổi tiếng thế giới, tâm cao khí ngạo, không coi ai ra gì. Mà chủ đề nghiên cứu của nàng lần này được phụ thân chỉ đạo toàn bộ hành trình, được sử dụng dụng cụ thực nghiệm đứng đầu thế giới. Vô luận là phần cứng hay phần mềm, có thể đạt tới điều kiện như nàng, thí sinh dự thi ở đây không vượt quá mười người. Nữ hài ưu tú như nàng, có điểm ngạo khí cũng phải, chỉ tiếc, ngạo khí của nàng chẳng phân trường hợp nặng nhẹ, thế nhưng trước đông đảo các phương tiện truyền thông nước ngoài tỏ ra khinh thường với tuyển thủ dự thi Trung Quốc.

(lúc mới đọc cứ tưởng cô này người Mỹ tại tên phiên âm có chữ Mỹ)

"Một đám mọt sách thôi, hi vọng bọn họ không toàn quân bị diệt ở vòng thứ nhất. Bất quá, nếu thực sự toàn bộ bị đào thải, cũng không có gì kỳ quái, dù sao bọn họ lớn lên đầu óc rất kỳ quái, không có sự sáng tạo. Hy vọng lần sau phía chủ sự không cần cố kỵ thế cục quốc tế, thi đấu lần này thuần túy là một lần thi đấu học thuật."

Hơn nữa, Yoshimito Miwa còn ẩn ẩn biểu đạt bất mãn với Lý Hoằng Hậu. Phụ thân Yoshimito Miwa, Yoshimoto Takuya được đề cử nhận giải Nobel cùng với Lý Hoằng Hậu, cuối cùng là Lý Hoằng Hậu nhận được. Thái độ của Yoshimoto Takuya với ngoại giới thế nào không rõ, nhưng nhìn Yoshimoto Miwa, hiển nhiên nàng cho rằng giải thưởng hóa học cuối cùng trao cho Lý Hoằng Hậu do địa vị của Trung Quốc trên trường quốc tế quan trọng hơn, quốc lực cường thịnh hơn. Tuy trong đó cũng không tránh khỏi nguyên nhân này, nhưng tuyệt đối không chiếm phần lớn, bản thân thành tựu của Lý Hoằng Hậu đủ để hắn yên tâm thoải mái mà nhận giải thưởng này.

Dân chúng trên mạng Trung Quốc lập tức nổ tung, chỉ trích Yoshimoto Miwa không có lễ độ, ba hoa chích chòe, nhưng dân chúng Nhật Bản lại lấy cớ Yoshimoto Miwa còn tuổi nhỏ, chính xác, tuổi tác Yoshimoto Miwa là nhỏ nhất trong số các tuyển thủ dự thi, nhưng hai ngày nữa cũng đã thành niên, đồng ngôn* không cố kỵ sao.

**lời trẻ nhỏ*

(ơ hắc Nhật này:| thôi không nói gì đến VN là ok rồi)

Dân chúng Trung Quốc tuy rằng tức giận, nhưng cũng không biết phản bác thế nào, quốc gia mình ở phương diện kỹ thuật khoa học không đủ trác tuyệt, sức sáng tạo bần cùng cũng là sự thật, bọn họ chỉ có thể gửi gắm hy vọng thi đấu lần này thua không quá khó coi, ít nhất cũng có một người chống đỡ được đến vòng cuối đi. Tuy rằng bọn họ cũng biết điều này quá khó khăn, thi đấu tụ tập tinh anh các đại cường quốc, có mấy người trẻ tuổi đặc biệt lợi hại còn có tên tuổi không nhỏ trên quốc tế, trái lại, tuyển thủ Trung Quốc, đại bộ phận còn thực non nớt.

Hôm nay, truyền thông phỏng vấn đoàn đại biểu Trung Quốc, phóng viên là vị nữ phóng viên lần trước phỏng vấn Yoshimoto Miwa tiểu thư, cũng không biết có phải mánh lới cố an bài trước không.

Đầu tiên là theo lệ mà giới thiệu, phỏng vấn không nóng không lạnh xong, phóng viên quả nhiên liền nhân sự kiện lần trước mà hỏi trực tiếp lộ liễu:

"Xin hỏi các ngươi có ý kiến gì với nhận xết của tiểu thư Yoshimoto Miwa không?"

"Tiểu thư Yoshimoto Miwa?" Diệp Tố hỏi lại, đoàn đại biểu Trung Quốc do Diệp Tố cầm đầu, hắn vô tội nói: "Tiểu thư Yoshimoto Miwa nói gì vậy?"

Phóng viên mỹ nữa khoa trương cười, thấy Diệp Tố giả ngu giả ngơ, trang đến thập phần giống, liền nhún nhún vai, e sợ thiên hạ không loạn mà nói: "Tiểu thư Yoshimoto Miwa nói, tuyển thủ Trung Quốc các ngươi sẽ toàn quân bị diệt ở vòng thứ nhất."

Diệp Tố cùng mười tuyển thủ còn lại gãi đúng chỗ ngứa mà kinh ngạc một chút, trong ánh mắt chờ mong của phóng viên, Diệp Tố đại biểu lên tiếng: "Cái này chúng ta thực sự cũng không biết, gần đây ta cùng các bằng hữu đang cùng nhau tham khảo thành phần các nguyên tố trên tinh cầu ac-543, mọi người thảo luận thực chăm chú, đều có thu hoạch, chỉ kém thắp nến tâm sự suốt đêm, thật sự không có thời gian để ý việc khác."

Hắn thốt ra lời này, liền lặng yên không tiếng động mà đánh trả Yoshimoto Miwa. Chúng ta cho dù đang thi đấu vẫn đang tham khảo học thuật, một lòng một dạ đều đặt ở nghiên cứu, không như ngươi cả ngày so đo khinh thường.

"Các ngươi cảm thấy các ngươi có thể vượt qua vòng thi đấu thứ nhất sao?" Phóng viên hỏi.

Diệp Tố nhấp môi ngượng ngùng mà cười cười: "Chúng ta sẽ nỗ lực."

Sẽ nỗ lực là cái quỷ gì, phóng viên phun tào trong lòng, công phu đánh Thái Cực của người Trung Quốc bất kể trên tay hay trên miệng đều rất có hình có dạng.

“Các ngươi nghĩ sẽ đi được bao xe trong thi đấu, có ý định với quán quân sao?”

“Chúng ta sẽ nỗ lực.” Diệp Tố nhìn phóng viên một cách chân thành.

Mỹ nữ phóng viên không thuận theo không tha mà truy vấn: “Các ngươi có đánh giá gì về tiểu thư Yoshimoto Miwa không?”

Diệp Tố nghĩ nghĩ nói: “Tiểu thư Yoshimoto Miwa lớn lên thực đáng yêu.”

Phóng viên nước ngoài không biết ở Trung Quốc, khen người đều có phương thức rất uyển chuyển, nữ hài không xinh đẹp có thể khen có khí chất, nếu khí chất cũng không có, còn có từ “Đáng yêu” vạn năng này a.

Phóng viên không nghĩ tới tuyển thủ Trung Quốc lại đều trầm ổn như vậy, cư nhiên không mắng giận với Yoshimoto Miwa, tức khắc cảm thấy đần độn vô vị, liền truy vấn Diệp Tố: “Nghe nói ngươi bị hãm hại ở trường đại học trong nước, thật vậy chăng?”

Diệp Tố kinh ngạc nói: “Đây là nghe nói từ đâu? Sao có thể, ta ở đại học học được rất nhiều tri thức hữu dụng, hình thức ban đầu của hạng mục dự thi cũng là mượn dụng cụ của trường học mới có thể hoàn thành, ta thực cảm tạ ân bồi dưỡng của trường học.”

Diệp Tố biết cái nào nặng cái nào nhẹ, cho dù không có ai có ý cùng hắn hỏi thăm, hắn cũng không vì trả thù mà nói ra Triệu giáo thụ cùng Kế Vi Thường quy tắc ngầm, việc xấu trong nhà không thể đem ra ngoài đường.

Phóng viên hỏi: “Vậy tại sao ngươi không đại biểu trường học tham gia thi đấu?”

“Trường học chúng ta có đại biểu a.” Diệp Tố nhìn Kế Vi Thường cười cười, tức khắc khiến Kế Vi Thường siết chặt quyền, đây là lần đầu tiên sau nhiều ngày như vậy Diệp Tố mới nhìn hắn, hắn cũng nóng lòng muốn biết ý của Diệp Tố với hắn, “Ta xem qua hạng mục của hắn, rất tuyệt, hoàn toàn đủ trình độ dự thi, ta có cơ hội khác cần gì đoạt của hắn đâu, mọi người cùng tiến bộ mới tốt.”

Diệp Tố hàm hàm hồ hồ mà đem quá trình hắn cùng Lý Hoằng Hậu kết bạn bỏ qua, chưa cho ra tin tức gì có thể tạo bát quái.

Kế Vi Thường nhìn hắn ứng phó tự nhiên cười, trong lòng không rõ là tư vị gì, hắn biết sau khi mình về nước hắn sẽ phải đối mặt mưa rền gió dữ, nhưng giờ phút này hắn đã không khủng hoảng, nếu có thể, hắn rất muốn đối mặt Diệp Tố nói cảm ơn cùng xin lỗi, cảm ơn hắn còn giữ chút mặt mũi cuối cùng của mình.

Phỏng vấn đoàn đại biểu Trung Quốc có thể gọi là tích thủy bất lậu, không tin tức nào lọt ra có thể để người ta lên án, thái độ hào phóng đối với Yoshimoto Miwa cũng khiến không ít người trung lập có hảo cảm, đây là người Trung Quốc chú trọng nhất lễ nghi a.

Sau phỏng vấn hai ngày, kết quả vòng thứ nhất cũng được công bố, đoàn đại biểu Trung Quốc có Diệp Tố cùng năm người khác tiến vào vòng thứ hai, Kế Vi Thường cũng ở trong đó. Kế Vi Thường đã tiếp nhận số phận sắp đến của mình, Triệu giáo thụ lại vẫn còn ôm hi vọng, hi vọng Kế Vi Thường có thể phát huy xuất sắc trong thi đấu, tốt nhất là có thể nổi bật át Diệp Tố, nhờ đó, lên án hắn quy tắc ngầm cũng mất đi căn cứ.

Trung Quốc sáu người lọt vào vòng sau, đây đã là thành tích không tồi, tuy không thể so cùng mấy cường quốc khoa học kỹ thuật, nhưng so với hầu hết các quốc gia khác đều toàn quân bị diệt hoặc chỉ có một hai vị qua vòng, Trung Quốc tuyệt đối là thượng đẳng.

Thành tích này cùng với phỏng vấn hòa khí lúc trước, quả thực chính là phản kích tốt nhất với trào phúng bại hoại của Yoshimoto Miwa.

Sau khi kết quả vòng thứ nhất được công bố, phóng viên lập tức phỏng vấn Yoshimoto Miwa, vẫn là mỹ nữ lần trước.

Yoshimoto Miwa đen mặt nhỏ, vẫn bày ra một bộ khinh thường như trước.

Diệp Tố lại trả lời phỏng vấn một câu phong khinh vân đạm: "Ta sẽ nỗ lực."

Diệp Tố trong thời gian chuẩn bị diễn thuyết, cũng không ngừng một lần lại một lần từ trong lúc ngủ mơ tỉnh lại, buồn bã mất mát. Liên tục nửa tháng hắn không mơ thấy Tinh tế thế giới, phảng phất như Hàn Nghiệp, Yến Tuyết Thần còn có Địch Cảnh, La Thành, bọn họ thật sự chỉ là một giấc mộng mà thôi, tỉnh mộng vô ngân*. Diệp Tố đôi khi sẽ chìm vào trầm tư, nghĩ đến thời khắc cuối cùng ở thế giới kia, bóng dáng Hàn Nghiệp thẳng tắp, lấy chiến trường làm bối cảnh, mạnh mẽ nhắc nhở hắn, hắn đã từng trải qua, nhắc nhở hắn đây không chỉ là một giấc mộng.

**tỉnh mộng không dấu vết*

Hắn không biết, ngày thứ ba hắn ngủ say ở Tinh tế thế giới, khiến Hàn Nghiệp vì hắn triệu tới Hành quân tư.

Cục thẩm phán liên minh Vạn tộc sau khi cứu ra chúng chủng tộc trên vệ tinh, đều đem người bị thương sắp xếp ở bệnh viện trên Tát Luân ma cách tinh cầu, hơn nữa điều tới không ít bác sĩ, Diệp Tố hôn mê bất tỉnh cũng ở trong đó.

Chỉ là Diệp Tố khiến các bác sĩ đều có chút thúc thủ vô thố*, không phải y thuật bọn họ kém, mà là Diệp Tố hôn mê quá quỷ dị, các dấu hiệu sinh tồn đều bình thường, không bị thương, không xuất hiện bệnh trạng cảm nhiễm virus, trừ bỏ não bộ hoạt động kịch liệt thì không có quái dị nào khác.

**bó tay hết cách?*

Nhóm bác sĩ suy đoán nguyên cớ là do tinh thần lực bị hao tổn, nhưng đối với Nhân tộc, bọn họ khẳng định không hiểu tinh thần lực bằng, thật sự không có biện pháp nào với Diệp Tố.

Vào ngày thứ ba, Diệp Tố vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, Hàn Nghiệp trầm mặc nhìn Diệp Tố trên giường bệnh, thấy hắn như đã chết không bao giờ tỉnh lại.

Hàn Nghiệp sau khi giúp Diệp Tố truyền dịch dinh dưỡng, liền dùng quang não đặc chế của Minh Viện mà phát đi một loạt tin tức.

Hành quân tư theo tiếng mà động, lặng yên không một tiếng động mà rời đi lãnh thổ Nhân tộc tiến vào Vũ trụ mênh mang, đồng hành cùng bọn họ, còn có thành viên đội chữa bệnh của phụ trợ tư.

64. Chương 63: Trị Liệu

Những chủng tộc có người chết vì thực nghiệm sinh hóa của Tát Luân tộc triển khai hỏi trách khắc nghiệt với Tát Luân tộc. Đại sứ quán của Tát Luân tộc ở khắp nơi cũng bị các chủng tộc phẫn nộ bao vây, bọn họ sôi nổi giơ lá cờ chính nghĩa, muốn cho người chết một cái công đạo, yêu cầu hoàn toàn xử lý Tát Luân tộc. HIển nhiên, hung thủ Tát Lạc Phu không đủ phân lượng để bình ổn lửa giận bọn họ.

Vào ngày thứ năm Tát Luân tộc gặp phải chỉ trích cùng thẩm tra của liên minh Vạn tộc, cách Tát Luân tộc một trăm tinh hệ, tại Perrins tộc đã xảy ra một sự kiện không lớn không nhỏ, bảo tàng bọn họ bị mất trộm. Cũng may phát hiện đúng lúc, tổn thất không lớn, chỉ mất vài món điêu khắc không quá tiếc nuối, vào thời kỳ mẫn cảm này, Perrins tộc cũng không truy tra bốn phía.

Đối với lời nói Tát Lạc Phu vì đoạt quyền phụ thân mà rầm rộ gây ra thực nghiệm sinh hóa, Vạn tộc và cục thẩm phán đều không dễ tin, triển khai chứng thực nghiêm mật trong nội bộ Tát Luân tộc. Tuy rằng không có chứng cứ Hữu Nhậm Tát Luân tộc tham gia vào thực nghiệm sinh hóa, nhưng hắn tuy được thả nhưng vẫn bị hạn chế ở một bộ phận, chịu bí ẩn theo dõi. Bản thân hắn cũng rõ ràng, trong khoảng thời gian này, vẫn luôn biểu hiện ra thuận theo cùng bi ai, tựa như một lão nhân tuổi già nước chảy bèo trôi.

Một ngày khi Hữu Nhậm mệt mỏi trở về nhà mình, trực giác cảm thấy có chút không thích hợp. Hắn đi vào phòng ngủ duy nhất không bị theo dõi của mình, phát hiện trong gian phòng đứng sừng sững một khối đá màu xanh thẫm, đây là một khối thiên thạch tạo hình kỳ lạ, còn phảng phất như vẫn duy trì tư thế từ trên trời giáng xuống.

Nhiều người Perrins tộc cho rằng hình dáng kỳ lạ này là một thiếu nữ nhẹ nhàng khởi vũ - cho nên khối thiên thạch vẫn luôn rất được mọi người thưởng thức ở bảo tàng tộc Perrins, bất hạnh chính là, hai người trước nó đã bị mất trộm.

Tát Luân tộc Hữu Nhậm ngẩn người, ánh mắt bình đạm như nước lặng đột nhiên phát ra quang mang kỳ quá, hắn gian nan mà tiến hai bước, đem bàn tay già nua đặt lên vuốt ve, hắn cũng thấy trên thiên thạch một dấu vết cực nhạt, một hình tròn, nửa hắc nửa bạch, hắn biến đây là đại diện cho Nhân tộc Minh Viện.

Hắn nhớ Hàn Nghiệp đã từng nói qua, hắn sẽ triển lãm thực lực của Hành quân tư cho Tát Luân tộc.

Chính là đây.

Đối với Tát Luân tộc, khối thiên thạch này còn có ý nghĩa không tầm thường, 300 năm trước, ở ngoại tinh hệ Tát Luân tộc một hằng tinh đã nổ mạnh, một khối thiên thạch từ đó bay vùn vụt qua khoảng cách xa xôi rơi xuống lãnh thổ Tát Luân tộc. Bọn họ còn chưa kịp tiến hành nghiên cứu, tạo hình độc đáo của khối thiên thạch này hấp dẫn chú ý của tộc Perrins, thiên thạch này hợp thẩm mỹ quan bọn họ như vậy, liền không khách khí gì mà cướp mất của Tát Luân tộc mà không bồi thường gì.

Tất cả đều là thực lực nói chuyện, Tát Luân tộc khắc sâu đạo lý này, vì trở nên mạnh mẽ hơn, bọn họ đã bị buộc tới nước phải dùng bất cứ thủ đoạn nào.

Hiện tại, Hành quân tư từ tộc Perrins trộm được khối thiên thạch này, hơn nữa xuyên qua phòng tuyến mạnh mẽ đưa tới trước mặt hắn, không chỉ bày ra thực lực, cũng tựa hồ như tượng trưng điều gì đó.

Vị Tát Luân tộc mặt mũi già nua này chôn mặt trên khối thiên thạch, phát ra tiếng khóc đầy áp lực.

Hôm sau, một vị lãnh đạo khác của Tát Luân tộc - Tả Nhậm khí phách hung hãn cùng Hữu Nhậm triển khai một hồi đối thoại.

Ngày thứ ba, cục thẩm phán liên minh rốt cuộc tìm được chứng cứ Tả Nhậm cấu kết cùng Tát Lạc Phu, khiến Vạn tộc rất khiếp sợ! Hóa ra thí nghiệm sinh hóa của Tát Lạc Phu có Tả Nhậm sau lưng chống đỡ. Trải qua một hồi điều tra, cục thẩm phán nắm giữ bằng chứng thực tế, nhanh chóng bắt giữ Tả Nhậm.

(ơ khổ vl, ô này bị lôi ra thịt thay)

Một đại nhân vật xuống ngựa rốt cuộc khiến tâm tình xúc động của quần chúng bình ổn lại, thỏa mạn tâm lý vi diệu xem náo nhiệt của bọn họ, "nguy cơ sinh hóa" cuối cùng cũng không đầu voi đuôi chuột mà kết thúc.

Khi Hàn Nghiệp nghe đến tin tức này, hắn đang từ cửa sổ phòng bệnh nhìn ra đường phố quạnh quẽ bên ngoài, Tát Luân tộc lúc này thần hồn nát thần tính, tộc nhân đều biết tai vạ đến nơi, co đầu rút cổ trong nhà không dám ra ngoài.

Hắn nhẹ nhàng thở dài một hơi, kéo mành lên, đây là biện pháp giải quyết tốt nhất. Thực nghiệm sinh hóa ảnh hưởng quá lớn, không đẩy ra hung thủ mọi người tin tưởng thì vô pháp bình ổn dư luận. Tả Nhậm không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất.

Ấn tượng của người bên ngoài với Tả Nhậm đều là, hỏa bạo mà lỗ mãng, hắn rơi đài tuy cũng kinh ngạc nhưng sẽ không khiến Tát Luân tộc cảm thấy tuyệt vọng như trời sập. Mà thân phận người lãnh đạo của Tả Nhậm lại đủ để người xem không cảm thấy chênh lệch tâm lý - Tả Nhậm do bất mãn phân quyền từ

lâu, xúi giục Tát Lạc Phu, ý đồ cướp đoạt quyền lực của Hữu Nhậm, trò hay này vừa lúc xứng đôi với thực nghiệm sinh hóa đại nghịch bất đạo.

Tả Nhậm bại lộ, hướng bên ngoài lớn tiếng hò hét thực nghiệm sinh hóa chỉ là do mâu thuẫn nội bộ Tát Luân tộc sinh ra lối rẽ, Tát Luân tộc bản thân không có ác ý, không có tâm tư thủ đoạn tà ác muốn xưng bá vũ trụ, Tát Luân tộc tuy có tội, nhưng tội không đến chết! Lúc này, Hữu Nhậm gương mặt hiền từ phát biểu nói chuyện, người lãnh đạo Tát Luân tộc này sau một đêm dường như già đi nhiều khiến các chủng tộc khác lập tức nổi lên tâm đồng tình, rất nhiều người nghĩ, hắn vô tội a, bị nhi tử phản bội, bị đối thủ thương tổn, hiện giờ còn phải gánh vác toàn bộ gánh nặng Tát Luân tộc.

Hữu Nhậm trong bài phát biểu trước hết mãnh liệt khiển trách bản thân, khiển trách bản thân sơ sẩy để tộc nhân phạm vào đại sai, trên thời sự, lão nhân còn thiếu chút nữa khóc lên. Đánh một bài đồng tình xong, Hữu Nhậm lại lấy thái độ chuộc tội tiến hành bồi thường với những chủng tộc bị tổn thất trong "nguy cơ sinh hóa", số lượng bồi thường khiến người ta nghẹn họng trân trối, này cơ hồ đào rỗng một nửa quốc khố Tát Luân tộc a, thái độ chân thành như thế khiến các chủng tộc lửa giận đã hơi nguôi hoàn toàn bị trấn an.

Hơn nữa Tả Nhậm xuống ngựa dẫn tới một đảng liên quang cũng có không ít người bị bắt giết, cục diện chính trị kịch liệt rung chuyển. Lần nguy cơ sinh hóa này, khiến trình độ phát triển của Tát Luân tộc ít nhất lùi lại năm vạn năm, cũng vừa lúc đánh mất kiêng kị của các chủng tộc khác với Tát Luân tộc, với tài lực còn lại của Tát Luân tộc cũng không đủ một lần nữa tiến hành thực nghiệm sinh hóa, huống chi còn có cục thẩm phán giám sát, không có uy hiếp gì.

Nếu không có uy hiếp, cần gì phải bức người đến tuyệt lộ, trong vũ trụ sinh tồn, ai cũng không dễ dàng. Khiển trách của Vạn tộc với Tát Luân tộc dần dần yếu xuống.

Tát Luân tộc rốt cuộc giữa trung tâm mưa rền gió dữ nắm được một đường sinh cơ.

Tát Luân tộc tuy rằng thương gân động cốt không thể không nằm mấy ngàn năm, nhưng ít ra đổi được một đường sống. Còn có một hơi, là còn có thể tiếp tục sống sót.

Sau khi cục thẩm phán phán quyết tử hình với Tát Lạc Phu và chủ mưu sau màn, phong ba nguy cơ sinh hóa cũng dần dần bình ổn. Không ai chú ý tới, một đội quân Nhân tộc băng ngang qua vũ trụ tịch mịch, có kỷ luật mà ẩn nấp đi đến địa điểm mục đích Tát Luân tộc Hữu Nhậm cung cấp.

Diệp Tố sau khi được cục thẩm phán kiểm tra rõ không cảm nhiễm virus đã được Hàn Nghiệp chuyển dời đến một địa phương an tĩnh trên Tát Luân ma cách tinh hệ, giờ phút này, mọi người không ngủ không nghỉ trị liệu ba ngày, nhưng vẫn như trước không có bất luận khởi sắc gì.

Đội trưởng đội chữa bệnh rất ưu sầu mà gãi đầu, nói với Hàn Nghiệp: "Tìm không ra nguyên nhân hôn mê, ít nhất không phải bởi vì tinh thần lực quá độ tiêu hao, thông qua máy quét sóng, chúng ta còn có thể thấy não bộ hắn hoạt động thập phần kịch liệt, so với người tinh thần lực cấp A khi thanh tình còn sinh động hơn, đây là sự tình rất kỳ quái."

Hàn Nghiệp gật đầu, lập tức ý thức được Diệp Tố hôn mê là do tinh thần lực bị cảm nhiễm "Kiệu Nguyên", khi hắn đem kết luận này nói cho đội trưởng, đội trưởng càng thêm khó xử.

"Tinh thần lực cảm nhiễm virus, đây thực sự là hiếm thấy trong lịch sử nhân loại, dù sao tinh thần lực nhiều người căn bản sẽ không đi chạm vào virus. Chúng ta không có nghiên cứu về ca bệnh loại này, hơn nữa, tinh thần lực từ trước đến nay đặc thù, nếu người bệnh không chủ động phát ra tinh thần lực, chúng ta không thể kiểm tra đo lường tính chất đặc biệt của tinh thần lực, càng miễn bàn tìm ra biện pháp giải quyết…"

Hàn Nghiệp nhíu mi, đội trưởng chữa bệnh vội tiếp tục giải thích: "Nhìn dấu hiệu sinh tồn của hắn đều bình thường, trong thời gian ngắn sẽ không có việc gì, chúng ta sẽ ngày đêm tăng ca tranh thú sớm tìm ra phương pháp trị liệu, cho dù không cách nào hoàn toàn chữa khỏi, nhưng khiến hắn tỉnh lại không thành vấn đề."

Hàn Nghiệp nói: "Cố gắng hết khả năng trị liệu, dự toán không có hạn mức."

Đội trưởng đội chữa bệnh kinh ngạc một chút, dự toán không hạn mức ý là đội trưởng chữa bệnh có thể thời gian dài dùng thiết bị quý nhất, dược phẩm quý nhất, hoàn toàn không cần suy xét phí tổn… Đãi ngộ này, khiến đội trưởng thiếu chút nữa cho rằng nằm trên giường là bản thân Hàn Nghiệp.

……

Diệp Tố lại một lần từ mộng mơ hồ tỉnh lại, trên đảo nhỏ ấm áp, dương quang sáng lạn chiếu lên khăn trải giường. Diệp Tố quen tính mà buồn bã một chút, sau đó không chút cẩu thả mà mặc vào áo sơmi cùng tây trang.

Hôm nay là vòng thứ hai: thi đấu diễn thuyết.

Truyền thông đã chờ ở ngoài sân đấu, chủ sự vì bảo mật mà ngăn cách toàn bộ truyền thông ở ngoài, trừ bỏ tuyển thủ dự thi cùng giáo sư chỉ đạo của bọn họ và nhóm giám khảo, không ai được tiến vào.

Thấy Diệp Tố đi tới, truyền thông ùa lên, trên cơ bản đều hỏi có tin tưởng hay không linh tinh.

Diệp Tố đối với mấy vấn đề này đều như nhau mỉm cười trả lời: "Ta sẽ nỗ lực."

"Ai ai, tiểu thư Yoshimoto cũng tới!" Nhóm truyền thông hưng phấn lên, bọn họ đã sớm sau lưng ý dâm hai người này vô số lần, chỉ là vẫn luôn nuối tiếc không đụng tới cơ hội bọn họ cùng một khung hình.

"Tiểu thư Yoshimoto, xin hỏi ngươi tin tưởng chính mình sao?"

Yoshimoto Miwa nhìn nhìn Diệp Tố, lớn tiếng nói: "Đương nhiên là có, ta tin tưởng thiên phú bản thân ta,

nỗ lực không thì có ích gì."

Một câu khiêu khích như vậy dường như đối chọi gay gắt với Diệp Tố.

Phóng viên lập tức hướng máy quay sang Diệp Tố, Diệp Tố nhẹ nhàng cười một cái, liền lập tức hướng sân đấu đi, nghĩ thầm chỉ có đồ ngu mới lại đi so đo.

Yoshimoto Miwa cũng thấy vậy, nhăn mũi, bất mãn đẩy phóng viên ra, đuổi theo.

"Diệp Tố?"

"Có việc?" Diệp Tố hơi hơi quay đầu lại.

Yoshimoto Miwa lập tức hất cằm lên: "Chỉ muốn nói cho ngươi, đừng khiến ta quá thất vọng."

"Sẽ không." Diệp Tố xoay người liền đi, "Ngươi lại không phải mẹ ta, làm ai thất vọng cũng sẽ không làm ngươi thất vọng."

Yoshimoto Miwa hung hăng mà trừng mắt nhìn Diệp Tố, bước nhanh hơn, một hai bước đã vượt lên trước Diệp Tố.

Diệp Tố bất đắc dĩ, đơn giản thả chậm bước chân, đi ở phía sau, kết quả phía sau cũng có tiếng đạp đạp, một người chạy tới.

Diệp Tố vừa quay đầu lại thấy, là Kế Vi Thường.

Kế Vi Thường đột nhiên đối diện tầm mắt Diệp Tố, co quắp bất an một chút, khiến Diệp Tố cảm thấy hiếm lạ, từ khi nào Kế đại công tử cũng sẽ yếu thế trước mặt hắn.

Diệp Tố không chủ động nói chuyện với hắn, lo chính mình bước tiếp.

Kế Vi Thường nhắm mắt theo đuôi mà đi sau hắn, sau một lúc lâu, trong lòng trải qua thiên nhân giao chiến, Kế Vi Thường mới gian nan mà mở miệng: "Diệp Tố, ta muốn cùng ngươi nói mấy câu."

"Nói, ta nghe."

65. Chương 64: Dũng Cảm

Kế Vi Thường bị thái độ tùy ý của Diệp Tố khiến cho xấu hổ không thôi, lời nói đã lên đến cổ họng lại chậm chạp không thốt ra.

Diệp Tố cảm thấy buồn cười, dừng lại bước chân, dựa vào vách thường trên thông đạo nhìn Kế Vi Thường. Nơi này cách cửa lớn rất xa, nghe không thấy thanh âm ồn ào của các phóng viên, cách đại sảnh thi đấu cũng không gần, toàn bộ thông đạo chỉ có hai người bọn họ, không khí an tĩnh thực thích hợp cho một cuộc nói chuyện bí ẩn.

"Tại sao không nói?"

Kế Vi Thường thế nhưng có chút khẩn trương, dưới tầm mắt nhìn thẳng của Diệp Tố, lòng bàn tay hắn đều đổ một tầng mồ hôi mỏng.

"Ta thực xin lỗi..." Kế Vi Thường nói chưa xong đã nghẹn họng, bởi thì hắn thấy Diệp Tố một giây trước còn tươi cười đột nhiên trầm mặt, lạnh nhạt nhìn mình.

Ánh mắt Diệp Tố không có chút độ ấm, như lời nói của hắn, "Xin lỗi có ích lợi gì? Nếu ta không gặp được Lý giáo thụ, hiện ta còn không biết đang ở đâu, có thể nghe được ngươi xin lỗi sao? Ngươi sẽ xin lỗi sao?"

Kế Vi Thường nghẹn lời.

Diệp Tố cười cười: "Ta không muốn so đo cùng các ngươi, chỉ vì lười tha thứ, mà không phải tha thứ các ngươi."

Sắc mặt Kế Vi Thường biến trắng, hắn định nói gì đó, nhưng đối mặt chất vấn của Diệp Tố hắn không phản bác nổi. Ác niệm trong lòng hắn bởi vì ghen ghét mà vô hạn phóng đại, khiến hắn làm ra sai lầm không thể tha thứ, nếu không phải Diệp Tố lấy tư thái người thắng một lần nữa đứng trước mặt hắn, hắn liệu có ý thức được tội ác tày trời của bản thân hay không?

Diệp Tố mặt vô biểu tình mà liếc hắn một cái, lập tức đi vào đại sảnh.

Kế Vi Thường tại chỗ há miệng thở dốc, đầu lưỡi phẳng phất như mọc nhiều rễ, không thốt nên lời, cuối cùng chỉ phát ra một tiếng thở dài.

Thi đấu diễn thuyết chính thức cử hành lúc 9 giờ, hóa học, vật lý chia làm hai tổ, phân biệt tiến hành diễn thuyết ở hai phòng.

Nhóm giám khảo do các nhà đại vật lý, hóa học đảm nhiệm, ngồi ở hàng ghế đầu tiên, hơn năm mươi tuyển thủ dự thi ngồi ở các dãy ghế phía sau, dựa theo rút thăm quyết định thứ tự lên đài diễn thuyết.

Người đầu tiên lên đài là một nam nhân tóc dài người Nga, hiển nhiên rất bất mãn mình bốc trúng thẻ số "Một", vẫn luôn lải nhải mà an ủi bản thân, "Một" là một con số tốt, lúc sau, tựa hồ cảm thấy bản thân đều không tự an ủi nổi, đành phải hỏi Diệp Tố xếp sau hắn: "Bằng hữu, ở quê nhà các ngươi, một là con số cát lợi sao?"

Diệp Tố thấy lông mày hắn sắp dính lại với nhau, không đành lòng, tìm lời hay nói: "Trung Quốc chúng ta có vị đại triết gia nói qua, đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật. Số một này của ngươi biểu hiện tiềm năng vô hạn."

Nam nhân tóc dài ra dáng ra hình mà nhấm nuốt những lời này, nói: "Cái "Đạo" này có phải hay không cùng loại với thượng đế? "Một" là trực hệ nhi tử của thượng đế a, ai u, không tồi nga, hẳn là sẽ không kém đi."

Vừa mới dứt lời, nhân viên công tác liền thông tri hắn lên sân khấu, hắn biểu tình cung kính mà hôn bảng số trên tay.

Diệp Tố buồn cười mà nhìn hắn, phát hiện nam nhân vừa rồi ở dưới đài hi hi ha ha, vừa lên đài phảng phất nháy mắt lật mặt, lưng thẳng tắp, sắc mặt chăm chú, khi hắn bắt đầu bài thuyết trình của mình, khí thế tự tin, ổn trọng toát ra.

Sau khi tiến hành diễn thuyết được mười lăm phút, nam nhân người Nga ngừng lại, đợi lời bình của giám khảo.

Đứng lên bình luận là một vị nam nhân trung niên mặt đầy hồ tra, mở miệng một cái liền đem vị tuyển thủ này phê bình đến không đúng tí nào, từ lập ý đến quá trình thực nghiệm đều nêu ra đống lớn tật xấu. Nam nhân lúc đầu còn tự tin tràn đầy ngây ngẩn cả người, ủy khuất mà cúi đầu, nghe giáo huấn, dù sao người trước mắt này là nhân vật hắn chỉ có thể nhìn thấy trong sách giáo khoa, hiện tại thấy người sống, còn mắng mình, cũng là một loại trải nghiệm khác.

Đợi giám khảo lải nhải mắng năm sáu phút, mới vung tay ra hiệu hắn xuống đài, thủ thế ghét bỏ kia khiến nam nhân tóc dài như chạy trốn mà chạy về chỗ ngồi, nước mắt lưng tròng mà nhìn chằm chằm Diệp Tố: ""Một" đại biểu khả năng vô hạn trong đó cũng bao gồm bị mắng chết sao?"

"……" Diệp Tố: "Có lẽ đi."

Hắn kỳ thật cảm thấy hạng mục nghiên cứu của nam nhân người Nga này khá thú vị, quá trình cũng thực cẩn mật, thời điểm hắn nghe diễn thuyết đều không khỏi sinh ra tâm bội phục, nhưng đợi đến khi nghe giám khảo nhận xét, hắn lại bừng tỉnh kinh giác: Thật là như vậy, hóa ra còn có nhiều sai lầm ẩn giấu như vậy.

Đợi lại một người lên đài, giám khảo vẫn như trước không chút khách khí mà phê bình, khiến tuyển thủ vốn dĩ có chút khẩn trương lại càng luống cuống. Diệp Tố ngay từ đầu còn kinh ngạc với sự không lưu tình của nhóm giám khảo, tới lúc người thứ tám bị mắng xuống đài, hắn đã bình tĩnh. Tầm mắt cùng học thức của những đại học giả nổi tiếng đó, người trẻ tuổi tự nhận không tồi không thể so, vấn đề bọn học sinh vắt

hết óc không ra, trong mắt họ chỉ trên thường thức một chút, có vài phản ứng hóa học, không cần thực nghiệm phụ trợ, bọn họ hơi suy ngẫm cũng có thể tính ra kết quả sai số rất nhỏ; thậm chí thực nghiệm vài người cho rằng thực sáng tạo, đã được bọn họ sớm thực nghiệm từ nhiều năm trước. Dù sao, loại người có thể đạt tới cảnh giới như bọn họ ngày hôm nay, hầu như đã đem toàn bộ sinh mệnh phụng hiến cho hóa học, đã làm nhiều thực nghiệm đếm không xuể, kinh nghiệm thất bại xây thành ánh mắt cơ trí sắc bén của bọn họ, liếc mắt một cái liền nhắm trúng bảy tấc.*

**ý ở đây là từ câu đánh rắn phải đánh vào vùng bảy tấc => vừa nhìn cái đã nhìn ra yếu điểm.*

Nam nhân người Nga kia thấy có người còn bị mắng thảm hơn mình, trong lòng tức khắc cân bằng lại, còn thảo luận hai câu cùng Diệp Tố.

"Ngươi rất lợi hại a." Nam nhân người Nga nhạc nhiên mà nghe Diệp Tố nhận xét một vị tuyển thủ trên đài, trúng ngay yếu điểm. Ấn tượng của hắn đối với người da vàng còn đang dừng lại tại tư duy cứng nhắc, không nghĩ tới đột nhiên xuất hiện một người khiến hắn sáng mắt.

Diệp Tố khách khí mà cười cười, nói: "Ngươi cũng không tồi."

Sau khi tuyển thủ thứ mười xuống đài, bắt đầu nghỉ ngơi giữa giờ, có không ít người khẩn trương mà đi WC. Nhóm giám khảo bắt đầu thống kê điểm số.

Nam nhân người Nga nhìn chằm chằm nhóm giáo khảo ngồi trên hàng ghế đầu cách rất xa, ánh mắt khẩn trương kia tựa hồ có thể xuyên thấu thân thể giám khảo mà nhìn thấy con số trên giấy.

Đợi nhóm giám khảo ghi tốt điểm số, vào phòng nghỉ ngơi chuyên môn, người chủ trì bắt đầu một bên tuyên bố thành tích, một bên đem thành tích chiếu lên màn hình lớn.

"Andre Nottingjevic Tofsky…"

Diệp Tố nhìn thấy nam nhân người Nga ngồi trước hắn tên Andre nháy mắt liền duỗi dài cổ.

"43.5 điểm."

Andre lập tức kêu rên một tiếng, vùi đầu vào đệm ghế dựa phía trước, đau lòng hỏi Diệp Tố: "Điểm tối đa là bao nhiêu?"

Diệp Tố:……

Diệp Tố tàn nhẫn mà nói: "Một trăm."

“Ô ô ô ô.” Andre ủy khuất mà khóc lên.

“Keita Tayama, 38 điểm.”

Andre dừng một chút, tiếp tục dựng tai nghe.

“39.3……40.2……”

Nghe xong mười điểm số xong, Andre không khóc, hắn cư nhiên điểm cao nhất tiểu tổ mười người này.

”Từ nhỏ luôn là học bá, còn chưa thể nghiệm qua cảm giác không đạt tiêu chuẩn *(ở đây ý chỉ vượt qua điểm trung bình)*, lần này coi như phá thân, thu hoạch không tồi.”

Tổ mười người thứ hai tiếp tục kéo dài phong cách như vậy, trừ bỏ mắng vẫn là mắng, bất quá chờ đến người cuối cùng lên đài, giám khảo nói một câu “Tạm được”, mấy chữ này còn khiến người ta cảm động hơn một đống lớn ca ngợi.”

Andre không phải không hâm mộ nam nhân người Mỹ đang biểu tình chết lặng trên đài kia: “Thật trâu bò a, hai năm không gặp, hắn lại lợi hại hơn.”

Diệp Tố biết người này là Khải Lợi, thiếu niên đã thành danh, tuổi còn trẻ đã cầm không ít độc quyền, so với Yoshimoto Miwa còn lợi hại hơn nhiều lần. Diệp Tố khi đi học đã nghe lão sư nói về Khải Lợi rất nhiều lần, lấy hắn làm tấm gương.

Cũng có rất nhiều người đoán trước quán quân thi đấu này không phải ai khác ngoài Khải Lợi.

Quả nhiên, sau khi tổ này công bố điểm, Khải Lợi không phụ sự mong đợi của mọi người mà đạt được vị trí đầu, hơn nữa là người đầu tiên đạt tiêu chuẩn, tuy rằng điểm nhìn đơn lẻ cũng không cao — 65 điểm.

Kế Vi Thường cũng thuộc tổ này, 40 điểm, vô vọng tiến vào vòng thứ ba, những cũng tạm được, có thể cho người trong nước một cái công đạo.

Diệp Tố là số 37, tiếp theo đến lượt tổ hắn lên sân khấu.

Cuối cùng cũng tới, Diệp Tố rốt cuộc bắt đầu khẩn trương. Hắn ngồi trong chốt lát, vẫn đi vào nhà vệ sinh, rửa tay để dòng nước lạnh xuyên qua kẽ ngón tay, trấn an tâm tình dựng lông của hắn.

Đợi khi hắn quay lại phòng diễn thuyết, Andre làm mặt quỷ với hắn: “Xem ngươi biểu diễn, ta thực xem trọng ngươi nga.”

Diệp Tố cười cười, chỉ cảm thấy trong lòng có điểm bất an.

Người lên đài thứ ba của tổ này thế nhưng là Yoshimoto Miwa, Diệp Tố trong lòng cười khổ, quả thực đúng là không phải oan gia không gặp nhau.

"Oa nga, là nàng." Andre cũng thực xem trọng Yoshimoto Miwa.

Đương nhiên, Yoshimoto Miwa cũng có thực lực khiến người ta xem trọng, nàng tuy rằng tuổi nhỏ nhất, nhưng đối mặt một loạt nhân vật đại danh đỉnh đỉnh cũng không luống cuống, Diệp Tố còn cảm thấy khí tràng nàng càng mạnh hơn, âm thanh hữu lực mà thuyết trình rõ ràng đề mục nghiên cứu của mình, tinh tế lại không rườm rà.

Một kình địch.

Diệp Tố hạ kết luận.

Nhóm giáo khảo cũng cho nữ hài này sự hữu hảo xứng đôi với thực lực nàng, phê bình rất nhiều, cũng không thiếu khích lệ.

Khi số 36 kết thúc, Diệp Tố đứng lên.

Trong nháy mắt này, rất nhiều tầm mắt đặt lên người hắn, có khiêu khích nhướn mày của Yoshimoto Miwa, có cổ vũ cùng chăm chú của Andre, có thoáng nhìn không cảm xúc của Khải Lợi, còn có ánh mắt phức tạp của Kế Vi Thường.

Diệp Tố đem mọi sự chú ý đều ném sau đầu, hắn tuy khẩn trương, nhưng cũng tự tin không ít vào bản thân.

Diệp Tố đứng trên đài, mở ra thuyết trình, tầm mắt nhìn sang phía giám khảo, bắt đầu diễn thuyết.

Liên tiếp mười lăm phút, Diệp Tố đều không dừng nghỉ, lưu sướng nước chảy mây trôi.

Hắn nhìn thấy một vị giáo thụ da đen giữa đám giám khảo đứng lên, bắt đầu nhận xét đề mục của hắn.

"Ngươi sai lầm rất nhiều." Vừa mở miệng chính là không chút khách khí mà phê bình, "Từ lúc lập ý đến bước cuối cùng ta đều có thể tìm ra một đống lỗ hổng, ngươi là người sai lầm nhiều nhất…"

Diệp Tố nhấp môi, hắn có thể cảm nhận ánh mắt châm chọc hoặc xem kịch vui của những tuyển thủ dưới đài, nhưng kỳ diệu là, Diệp Tố trong khoảng thời gian này cái gì cũng không nghĩ, chỉ yên lặng nghe, đồng thời trong lòng cũng rõ ràng, vị giáo thụ này nói không sai, hắn nói ra chính xác là những sai lầm tồn tại

nhưng Diệp Tố vô pháp phát hiện. Vị giáo thụ phê bình đến là phấn khích, như là hắn chưa bao giờ gặp phải người tệ như Diệp Tố.

Diệp Tố yên lặng mà trong nước miếng tung bay của hắn đi xuống đài.

"Huynh đệ, đừng quá khổ sở." Andre đồng tình với hắn, "Vị đại ca kia nói, khi ngươi đứng trên hòn đảo này, ngươi đã chứng minh bản thân rồi. Càng miễn bàn ngươi còn vào đến vòng hai a!"

Diệp Tố cười cười với hắn, ý bảo mình không sao.

Yoshimoto Miwa quay đầu từ hàng ghế trước lại, xa xa mà dựng lên ngón giữa với Diệp Tố.

"Tiểu nữ hài một chút lễ phép cũng không hiểu!" Andre mãnh liệt biểu đạt bất mãn, dựng một ngón giữa trả lại.

66. Chương 65: Thành Tích

Trong khi tổ thứ ba đợi kết quả, Diệp Tố rốt cuộc cảm nhận được tâm tình trông mòn con mắt của Andre, hắn nhìn một loạt giám khảo thấp giọng thảo luận đằng trước, phảng phất bởi vì không nghe thấy mà trái tim mất đi chỉ huy, bang bang nhảy loạn không ngừng, ngay cả Andre ở bên cạnh lải nhải cũng bị xem nhẹ.

Tin tưởng của hắn vào bản thân khi nghe lời bình của giám khảo liền lung lay sắp đổ, hắn một bên nhận định chính mình, một bên lại cực độ tôn trọng những giáo thụ đó, cũng nhận định quyền uy bọn họ. Hai loại cảm xúc khiến hắn như bắc thang gỗ bước qua trời, hắn phải tin con đường dưới chân, rồi lại nhịn không được sợ hãi sẽ rơi xuống.

Không biết có phải do nguyên nhân tâm lý của Diệp Tố hay không, hắn cảm thấy thời gian chờ đợi kết quả dường như dài ra nhiều, hắn không chuyển đầu mà nhìn chằm chằm nhóm giám khảo đằng trước châu đầu ghé tai, sau đó suy nghĩ không biết thế nào lại bay tới Tinh tế thế giới, không biết sau khi hắn hôn mê đã xảy ra chuyện gì…

"Ngươi còn chưa tỉnh sao…" Tựa hồ có nam nhân nhẹ nhàng hỏi.

Diệp Tố giật mình một cái, lúc này mới đột nhiên phát hiện nhóm giám khảo đã định tốt điểm số, đưa cho người chủ trì, rồi chính mình đi tới phòng nghỉ.

Hắn lập tức đem lực chú ý đặt trên người người chủ trì, vừa mới nghe thấy thanh âm dò hỏi truyền đến từ thời không xa xôi như ẩn như hiện kia, hắn muốn hồi tưởng lại, lại một chút tung tích cũng không dò được.

“Yoshimoto Miwa, 62 điểm.”

Đây là người thứ hai sau Khải Lợi đạt tiêu chuẩn, vô số người hâm mộ mà nhìn nữ hài trẻ tuổi này. Chẳng qua, Yoshimoto Miwa hiển nhiên bất mãn điểm thấp này, hai hàng lông mày tú lệ nhăn lại, nàng quay đầu nhìn Khải Lợi không có phản ứng gì, lại quay đầu nhìn Diệp Tố, há miệng làm ra khẩu hình “Đừng làm ta thất vọng”, nói vẫn là tiếng Trung.

Andre lập tức làm mặt quỷ với nàng: “Tuy rằng không biết nàng đang nói gì, nhưng nhất định không phải lời hay.”

Diệp Tố cười cười, chỉ là tươi cười có điểm trống rỗng, theo thời gian trôi qua, lòng bàn tay hắn ngày càng ẩm ướt. Hắn đã thật lâu không có ra mồ hôi mãnh liệt như vậy, làm thực nghiệm đều cần một đôi tay khô ráo ổn định.

Trong nháy mắt này hắn lại nghĩ tới Lý Hoằng Hậu, bởi vì Lý Hoằng Hậu là chỉ đạo lão sư của tuyển thủ dự thi, để tránh nghi ngờ, không tới tham gia đợt thi đấu thứ hai, khi thực nghiệm cuối cùng mới có thể tiến hành bàng quan. Nếu thành tích hắn quá khó coi, không biết Lý Hoằng Hậu sẽ nghĩ thế nào, thất vọng? Hẳn là không thể nào, Diệp Tố nghĩ, Lý Hoằng Hậu bởi vì tuổi cùng kinh nghiệm, đã sớm bình thản với nhiều chuyện, Diệp Tố tiếp xúc với hắn thời gian dài như vậy, chưa bao giờ thấy cảm xúc hắn phập phồng lớn.”

“Diệp Tố……”

Khi người chủ trì đọc đến tên hắn, suy nghĩ bay xa vạn dặm của Diệp Tố lập tức bị kéo về, thậm chí bởi vì dùng sức quá mạnh, khiến hô hấp có chút không thoải mái.

Điểm phía sau, người chủ trì không lập tức đọc ra, mà ngẩng đầu nhìn lên khán đài, trên mặt không phải không có tò mò, đợi đến lúc các tuyển thủ đều có chút xôn xao, hắn lúc này mới thì thầm: “Tạm định 64 điểm.”

Tạm định là có ý tứ gì?

Tuyển thủ bên dưới ngạc nhiên, châu đầu ghé tai, còn chưa nghe nói thi đấu còn có việc tạm định này.

Diệp Tố cũng giật mình, tuy rằng là tạm định, nhưng 64 điểm đã là điểm cao, tiến vào vòng thứ ba không thành vấn đề.

Andre quay đầu lại, ngạc nhiên nói: “Bằng hữu ngươi không đơn giản a, cư nhiên làm cái phá lệ ”tạm định“, đây mới là ”Một” đại biểu khả năng vô hạn a. Hắc hắc, ngươi xem biểu tình Yoshimoto kia, thực xuất sắc a.”

Yoshimoto Miwa sắc mặt xám xịt, đôi môi đỏ thắm bị hàm răng cắn chặt, đối với tầm mắt Diệp Tố nhìn

qua liền bất mãn mà trừng lại.

Diệp Tố thiếu chút nữa cho rằng nàng sắp khóc nhè.

Thi đấu của tổ thứ tư thực mau sắp bắt đầu, nhóm giám khảo cũng cùng nhau đi từ phòng nghỉ ra, trong đó một người đi đến trước mặt người chủ trì, nói vài câu.

Người chủ trì vẻ mặt kinh ngạc, lại cầm lấy microphone một lần nữa thông báo thành tích: "Trải qua thương thảo thêm một bước của nhóm giám khảo, tuyển thủ số 37, thành tích của Diệp Tố sửa thành… 30 điểm."

Nhóm tuyển thủ một mảnh ồ lên, 30 điểm là thành tích thấp nhất trước mắt, Diệp Tố đang từ vị trí thứ hai lập tức từ trên mây rớt xuống bùn.

Diệp Tố kinh ngạc mà nhìn những giám khảo đang lục tục ngồi về vị trí, nhưng từ đầu đến cuối cũng chưa có ai đưa ra cho hắn một lời giải thích. Hắn theo bản năng nắm chặt quyền, liều mạng hô hấp vài lần mới ngăn cản xúc động muốn xông lên hỏi cho ra nhẽ.

Rất nhiều người ý vị không rõ đảo mắt qua lại Diệp Tố.

Mấy tuyển thủ cùng quốc tịch vượt qua rất nhiều ghế ngồi, đến bên cạnh Diệp Tố, mặc kệ trong lòng là vui sướng khi người gặp họa hay là thật sự bất bình, nhưng ít ra đều biểu lộ thái độ: "Diệp Tố ngươi đừng vội, điểm cách biệt lớn như vậy khẳng định có nguyên nhân không bình thường, sau khi thi đấu kết thúc chúng ta đại biểu Trung Quốc liền đi hỏi rõ ràng, nếu thật sự không được, ngươi có thể xin Lý giáo thụ giúp đỡ, hắn sẽ không không giúp ngươi."

Diệp Tố nhẹ nhàng lắc lắc đầu, người ngoài cũng không biết hắn đang phủ định cái gì.

Kế Vi Thường nhìn Diệp Tố sắc mặt trắng bệch, cũng không biết nói an ủi gì, hắn hiện tại thật tình hy vọng Diệp Tố có thể khiến quốc gia vẻ vang, hắn tán thưởng thực lực của Diệp Tố, mới có thể nghĩ đến dùng phương pháp bỉ ổi mà đối phó hắn.

Thi đấu tổ thứ tư sau biến hóa của Diệp Tố có vẻ có chút đần độn vô vị, rất nhiều người đều đang suy đoán tại sao điểm Diệp Tố lại từ cao biến thành thấp như vậy. Chẳng lẽ là do đắc tội giám khảo nào đó? Người nghĩ đến khả năng này đều cười cười, những giám khảo đó đều là nhân vật đại danh đỉnh đỉnh, tại sao còn làm khó dễ người ta.

Người chủ trì không lạnh không nóng mà tuyên bố xong thành tích một tổ này, bỗng nhiên giảo hoạt cười cười, thành công bắt được hơn năm mươi đôi mắt thất thần.

"Còn có tình huống bổ sung, trải qua thương thảo một lần nữa của nhóm giám khảo, tuyển thủ số 37, thành tích của Diệp Tố lại xảy ra biến động…"

Diệp Tố đột nhiên ngẩng đầu lên.

Người chủ trì nói đến đây liền cố ý dừng một chút, đùa giỡn mà cho mọi người ăn đủ, mới chậm rãi nói: "Sửa thành 85 điểm!"

Biến động lúc này tạo ra oanh động lớn hơn trước rất nhiều, phải biết rằng đây chính là 85 điểm a! Trong hoàn cảnh khắp nơi đều là ba bốn mươi điểm, chỉ có hai người trên trung bình, 85 điểm quả thực là một thần thoại!

Đặc biệt thần thoại này lúc trước vẫn là người sáng tạo điểm thấp nhất, là thần thoại trong thần thoại!

Cái người Trung Quốc này rốt cục là thần thánh phương nào?

Yoshimoto Miwa đã không rảnh lo bất mãn hoặc cảm xúc khác, có chút ngây ra mà nhìn chằm chằm Diệp Tố, Khải Lợi vẫn luôn mặt không biểu tình cũng đồng dạng kinh ngạc mà quay đầu lại, vô luận là điểm cao này, hay là biến động thập phần hài kịch của Diệp Tố, đều khiến cho hắn chú ý.

Diệp Tố lúc này cũng không cảm giác được kích động hay vui sướng, hắn buồn bực mà sờ sờ cái mũi, may mắn trái tim hắn còn khỏe mạnh, nếu không thay đổi nhanh thế này thế nào cũng phải đột quỵ. Nghĩ đến kế tiếp còn có một tổ nữa, Diệp Tố một trận kinh hồn táng đảm, nhóm giám khảo sẽ không phải còn muốn thay đổi ý định đi.

Sau khi ồn ào một lúc, đại bộ phận tuyển thủ đều giống Diệp Tố, lâm vào trầm mặc quỷ dị.

Tuyển thủ diễn thuyết kế tiếp yên lặng phun tào, bọn họ trong lòng thực khổ a, hiện tại làm gì còn ai có tâm tư nghe bọn họ diễn thuyết, không đúng, hiện tại làm gì có ai có tâm tư diễn thuyết a. Một người bởi vì thất thần thiếu chút nữa xảy ra sai lầm, sợ tới mức tay chân run lên, trong lòng mạc danh nổi lên ai oán với Diệp Tố.

Sau khi tổ này cũng công bố xong điểm, tuyển thủ phía dưới khẩn trương hề hề mà nhìn chằm chằm người chủ trì.

Người chủ trì cười đến thập phần quỷ dị, quả nhiên, sau khi tạm dừng nửa khắc hắn lại chậm rì rì nói: "Điểm Diệp Tố đồng học lại một lần nữa phát sinh biến hóa, ân, không tạm định nữa, cuối cùng ổn định tại 64 điểm!"

Diệp Tố thế nhưng thở dài nhẹ nhõm một hơi, hắn nghe thấy người chung quanh cũng đều thở mạnh hổn hển một chút.

Andre hướng Diệp Tố giơ ngón tay cái lên: "Ngươi mới là con đẻ của thượng đế a!"

Giám khảo quá tùy hứng, bọn họ chống đỡ không được.

Đám phóng viên chờ đợi ngoài sân đấu phát hiện, tuyển thủ dự thi tổ hóa học đều có chút hoảng hốt, cực kỳ giống học sinh Trung Quốc sau khi ra khỏi trường thi đại học trong truyền thuyết, chỉ kém khóc ra.

Phóng viên chen chúc đi lên phỏng vấn.

"Nga, đừng hỏi ta, ta cái gì cũng không biết." Bọn họ trả lời như vậy, liền như bay rời đi.

Các phóng viên hai mặt nhìn nhau, sau đó nhìn thấy thành tích thi đấu đã thông báo ra ngoài, thành tích tổ hóa học quả nhiên thực ghê người, một cái thấp hơn một cái, nhưng quay đầu nhìn tổ vật lý, cũng không tốt hơn tí nào, nhưng mà tuyển thủ tổ vật lý trông đều rất bình thường a. Chẳng lẽ học hóa học cùng vật lý sinh ra tư duy khác nhau, thể hiện trên thái độ đối với thành tích? Phóng viên nghĩ như vậy liền cảm thấy mình sờ đến bí mật chung cực của Nhân loại.

Diệp Tố xếp hạng thứ hai trong tổ hóa học thực mau liền truyền về trong nước, cư dân mạng không hiểu rõ khúc chiết trong đó, đều vì Diệp Tố mà hưng phấn — giới hóa học nước ta có một viên siêu tân tinh vừa soái vừa sáng đang từ từ dâng lên.

Có mấy tuyển thủ tổ hóa học bước đi vội vàng mà chạy trở về, nhìn kỹ, sẽ phát hiện thân phận bọn họ đều không đơn giản, đều có một lão sư chỉ đạo lợi hại, tỷ như Khải Lợi, tỷ như Yoshimoto Miwa, lại tỷ như Diệp Tố…

Diệp Tố trở về phòng lập tức nói cho Lý Hoằng Hậu sự tình phát sinh trong lúc thi đấu, nhưng kỳ quái chính là, Lý Hoằng tựa hồ như không có gì đáng kinh ngạc cả, hắn chỉ nhẹ nhàng gật gật đầu nói: "Ngươi nắm chặt thời gian, đi chuẩn bị cho vòng thi đấu thứ ba đi."

Diệp Tố:……

Hắn cảm thấy, mình có lẽ vĩnh viễn không thể trở thành một nhà hóa học ưu tú được, tư duy chênh lệch quá lớn.

Yoshimoto Miwa hung hăng đẩy ra cửa phòng mình, rầu rĩ không vui ngồi trên ghế, rót ly trà, uống hai ngụm liền buông.

Phụ thân nàng Yoshimoto Takuya hiền lành nhìn nàng cười: "Thành tích thế nào?"

"Thứ ba."

Yoshimoto Takuya: "Khải Lợi nước Mỹ hẳn là xếp trước ngươi, một cái khác là ai?" *(Ta biết tên kia là người mỹ nhưng tên phiên âm ra là Kelly, đã k có họ rồi mà tên còn gái nên để nguyên sub trung)*

Nhắc tới Diệp Tố, Yoshimoto Miwa liền giận sôi máu, bĩu môi nói: "Chính là tên đệ tử kia của Lý Hoằng Hậu."

"Hắn a." Yoshimoto Takuya cười cười, "Ngoài ý liệu cũng là trong dự kiến."

Yoshimoto Miwa thực sự không thích vẻ mặt đạm nhiên của phụ thân mình, muộn thanh nói: "Còn có một việc nhất định ngươi không dự kiến đến."

"Cái gì?"

"Cái Diệp Tố kia, điểm ngay từ đầu là 64, rõ ràng sai lầm hết chỗ này đến chỗ khác, lại còn cao hơn ta hai điểm. Bất quá sau lại đổi thành 30 điểm, được rồi, thành tích này đối với hắn có hơi qua loa đại khái. Nhưng sau lại đổi thành 85! Cư nhiên là 85! Sao có thể cao như vậy, những giám khảo đó là nói giỡn với chúng ta sao? Cuối cùng, điểm hắn lại bị đổi thành 64, đây là kết quả cuối cùng."

Yoshimoto Takuya cũng đích xác kinh ngạc: "Đám gia hỏa kia đang làm gì a, ngươi nói ta nghe một chút đầu đề nghiên cứu."

"Hảo." Trí nhớ Yoshimoto Miwa trước nay đều xuất chúng, đối với nội dung diễn thuyết của Diệp Tố thuật lại tám chín không rời mười, đặc biệt là địa phương có sai lầm, Yoshimoto Miwa nhớ rõ ràng, một cái cũng không thiếu.

Yoshimoto Takuya nghe xong thần sắc liền biến hóa một chút, cuối cùng, hắn im lặng một lát, hỏi nữ nhi: "Ngươi cảm thấy hẳn nên cho hắn bao nhiêu điểm?"

67. Chương 66: Sai Lầm

Yoshimoto Miwa dừng một lát, nghiêng đầu nói: "Ta thấy ba mươi điểm kia mới thích hợp hắn nhất! Được rồi, miễn cưỡng năm mươi điểm, ba, ánh mắt ngươi ý gì? Hạng mục kia của hắn muốn đạt tiêu chuẩn vốn dĩ rất khó khăn, tuy rằng nghe qua rất sáng tạo, nhưng sai lầm hắn nhiều đến mức không nỡ nhìn thẳng, có rất nhiều ta đều có thể dễ dàng nhìn ra được, hơn nữa kết luận cuối cùng của hắn vẫn là một suy đoán, không thể cười sao? Giám khảo đều nói, sai lầm Diệp Tố là nhiều nhất trong các tuyển thủ!"

Yoshimoto Takuya có chút bất mãn với nhận xét hàm chứa lệ khí của nữ nhi mình, nàng đã dần dần mất đi phẩm chất một người nghiên cứu khoa học cần nhất - khách quan.

Hắn khe khẽ thở dài, thấm thía mà nói: "Có hai người, một người tạo ra một mẫu hạm hàng không, nhưng trong kết cấu, hệ thống động lực,... đều tồn tại vấn đề thật lớn, thậm chí còn có thể sử dụng hay không còn chưa rõ. Còn có một người, làm một mô hình xe đồ chơi tinh mỹ, quá chân thật, nhét pin vào là có thể điều khiển từ xa, ngay cả hoa văn lốp xe đều tinh tế rõ ràng. Ngươi nói, hai người kia, ai cao ai thấp?"

Yoshimoto Miwa không thể tin tưởng mà ngẩn ngơ một hồi mới quát: “Ba, ngươi nói nghiên cứu của ta chỉ là một cái mô hình? Một món đồ chơi?”

Yoshimoto Takuya thất vọng mà lắc đầu, biểu tình hắn khiến Yoshimoto Miwa như ăn phải thuốc nổ mà nhảy dựng lên, đôi mắt đều đỏ: “Ta trong mắt ngài chính là như vậy sao? Cái Diệp Tố kia liền tốt hơn ta nhiều như vậy sao? Ngài thua Lý Hoằng Hậu, liền xem thường bản thân, xem thường học sinh ngài dạy ra sao?”

“Ngươi luôn không tìm thấy trọng điểm.” Yoshimoto Takuya cũng nặng nề nói, “Ta nêu ví dụ là để nói cho ngươi, sai lầm nhiều không có nghĩa là không đúng tí nào, hoàn mỹ cũng không nói được là tốt bao nhiêu. Ngươi vẫn quá nhỏ, thiếu kiên nhẫn.”

“Nhỏ?” Yoshimoto Miwa tự giễu cười, “Tuổi tác ta không phải là điều khiến ngài kiêu ngạo sao?”

“Có lẽ là ta sai rồi.” Yoshimoto Takuya cũng đau lòng mà nhìn nữ nhi, “Ngươi từ nhỏ đã tiếp xúc hóa học, không chỉ có thiên phú cũng có nhiệt tình, thân là phụ thân ngươi ta thực vui vẻ, nhưng ta đã quên, ngươi chỉ là cái hài tử, hài tử hẳn nên có thơ ấu, có thanh xuân, nhưng ngươi chỉ có hóa học…”

“Ta có hóa học là đủ rồi!” Yoshimoto Miwa cắt lời hắn.

“Không đủ.” Yoshimoto Takuya nói nhàn nhạt mà tràn ngập phân lượng, là lời một lão sư cùng là lời phụ thân, khiến Yoshimoto Miwa nhất thời không dám cãi lại.

Yoshimoto Takuya tiếp tục nói: “Tư duy ngươi bị hạn định bởi hóa học, ngươi không chút cẩu thả, ngươi nghiêm túc, phẩm chất tốt đó đã khiến ngươi biểu hiện ra thiên phú cùng nỗ lực, nhưng cùng lúc, nỗ lực của ngươi khiến tư duy dần dần xơ cứng, ngươi chỉ có thể nhìn thấy nguyên tố, nhìn đến các phản ứng hóa học mỹ diệu, nhưng có rất nhiều địa phương mỹ lệ bị ngươi xem nhẹ. Mà hóa học, không phải là một ngành học độc lập, nó thực thần kỳ, thực vĩ đại, cả đời cũng không thể tìm được biên giới của hóa học, bởi vì hóa học không chỉ là hóa học, nó đều có quan hệ với vật lý, sinh vật, y học, thậm chí là văn học. Nhưng ngươi chỉ có thể nhìn thấy hóa học, điều này có thể khiến ngươi trong lĩnh vực này đạt được một độ cao rất cao, nhưng lại không thể khiến ngươi thoát ra khỏi, lấy góc độ vĩ mô mà quan sát hóa học.”

Yoshimoto Miwa cắn môi, từ nhỏ, phụ thân nói chính là quyền uy, từng chữ đều khắc sâu vào lòng nàng. Một lời này lại như bàn tay to, mạnh mẽ hủy diệt tín ngưỡng của nàng, vẽ nên một bộ dáng khác.

Yoshimoto Takuya đi đến trước mặt Miwa, tràn ngập yêu thương mà vuốt ve tóc nàng: “Miwa, đợi sau thi đấu lần này, ngươi có thể suy xét cho mình nghỉ ngơi một phen, đi du lịch vòng quanh thế giới, nhìn xem những thành thị giàu có, cũng xem nông thôn bần cùng, nhận thức một vài người, nghe một chút chuyện xưa, có thể đem hóa học thành một phần sinh mệnh ngươi, nhưng không phải toàn bộ. Nam sinh tên Diệp Tố kia, ngươi có thể cùng hắn học, sinh hoạt của hắn khẳng định thực đặc sắc.”

Yoshimoto Takuya lộ ra bỡn cợt tươi cười mỗi một cái phụ thân đều có: “Nếu ngươi nguyện ý nếm thử một đoạn luyến ái, ta cũng sẽ không phản đối.”

Yoshimoto Miwa trừng mắt liếc phụ thân một cái, lòng đầy cảm xúc đều bị nghẹn trở về, vội vàng đem đề tài đảo ngược: "Nói như vậy, ngài cảm thấy hạng mục Diệp Tố thực hảo?"

"Hảo hay không hảo, rất khó phán xét." Yoshimoto Takuya cũng khó xử mà nhăn mi, "Cũng khó trách đám gia hỏa kia lặp đi lặp lại, nếu là ta, ta cũng không hạ được quyết định."

"Tại sao?" Yoshimoto Miwa ngạc nhiên hỏi.

Yoshimoto Takuya cũng dừng một chút, lắc đầu, hỏi một đằng trả lời một nẻo: "Chờ một chút đi?"

"Chờ cái gì?"

"Chờ đám người kia hạ quyết tâm."

……

Diệp Tố hôm nay nhận được không ít phỏng vấn, thân là tuyển thủ duy nhất của Trung Quốc lọt vào vòng thứ ba, hắn dường như bị cộng đồng hơn một tỷ người trong nước chú ý. Mà sau khi các tuyển thủ dự thi khác trấn định lại, thành tích Diệp Tố không ngừng bị sửa đổi cũng truyền ra.

Trong nhất thời, toàn bộ truyền thông đều nhìn chằm chằm Diệp Tố, ý định từ trên người hắn moi ra vài câu giải thích. Chỉ là chính bản thân Diệp Tố cũng không rõ nguyên nhân cụ thể, Lý Hoằng Hậu giáo thụ cũng không nói rõ cho hắn, hắn đối mặt với truyền thông ngoài trầm mặc chính là pha trò, thật vất vả ứng phó xong, Diệp Tố mệt mỏi đến độ mắt không mở ra được, một bên tắm rửa một bên oán hận, ứng phó người còn khó hơn ứng phó thực nghiệm.

Diệp Tố tắm xong, ngã đầu liền ngủ.

Khi hắn một lần nữa mở to mắt, cảm giác vừa ngủ một giây liền tỉnh, đầu còn có chút choáng váng, hắn nhớ tới ngày tháng cao trung thức khuya dậy sớm, cả giấc mơ đều xa xỉ.

Diệp Tố nhíu nhíu mày, mới đánh lên tinh thần chuẩn bị rời giường.

Nhưng thời điểm hắn vừa ngẩng đầu liền ngây ngẩn cả người, bức màn cửa sổ chỉ có ánh sáng mông lung chiếu vào, ở cái bàn trước cửa sổ là một bóng hình, tựa hồ đang chống đầu trầm tư, hoặc là đang ngủ say.

Là Hàn Nghiệp.

Diệp Tố từ bóng dáng liền nhận ra hắn, bởi vì Diệp Tố chưa bao giờ nhìn qua bóng dáng rõ ràng thản nhiên lại mang cảm giác tồn tại thực lớn như Hàn Nghiệp, thật giống trọng trách ngàn cân đè trên vai hắn

chỉ như lông hồng vậy, nhưng cho dù thật sự nhẹ như lông hồng, hắn cũng vẫn sẽ nghiêm túc mà đối đãi.

Diệp Tố sững sờ ở đó, hắn đã thời gian quá lâu không tới Tinh tế thế giới, thậm chí hắn còn cho rằng sẽ không bao giờ trở lại, đột nhiên nhìn thấy Hàn Nghiệp, khiến hắn cảm thấy vạn phần kinh hỉ.

Tận đến lúc Hàn Nghiệp nhận thấy cái gì mà xoay người, Diệp Tố mới như trả lời ai mà nói: "Ta tỉnh."

Sau khi nói xong, Diệp Tố mới từ ma chướng mà hồi thần lại.

Hàn Nghiệp lộ ra ý cười thả lỏng, hắn đứng lên, đem tấm mành kéo ra, ánh sáng mặt trời sáng ngời sạch sẽ lập tức vọt vào, đem phòng chiếu đến thông thấu ấm áp, Diệp Tố híp híp mắt, nhìn nhìn Hàn Nghiệp ngược sáng, vẫn không nhìn rõ mặt hắn.

Hàn Nghiệp đến gần Diệp Tố, nâng hắn ngồi dậy trên giường, hỏi hắn: "Thế nào?"

Kỳ thật Diệp Tố nghĩ hắn có thể tự ngồi, hắn xấu hổ mà nghiêng nghiêng tầm mắt, nói: "Chỉ là cảm thấy có điểm mệt, mặt khác đều thực tốt. Ta ngủ bao lâu?"

"Ngủ?" Hàn Nghiệp tựa hồ thấy thú vị với cách Diệp Tố dùng từ, nói theo hắn: "Ngủ mười bảy ngày."

Đây chỗ nào là ngủ, là hôn mê.

Diệp Tố cười cười, hỏi: "Chúng ta hiện tại ở đâu? Đều chạy thoát sao? Yến Tuyết Thần cùng tiểu Phá Phong đâu?"

"Hiện tại thực an toàn." Hàn Nghiệp quay đầu nhìn hướng cửa phòng, nói: "Ngươi không cần nghĩ quá nhiều, trước xác nhận tình huống thân thể."

Hắn vừa nói dứt lời, cửa phòng liền bị mở ra, một đám người vọt vào.

Hàn Nghiệp lui ra phía sau, đem không gian nhường cho bọn họ, giải thích cho Diệp Tố đang kinh ngạc: "Đều là bác sĩ, không cần khẩn trương, ngươi phối hợp bọn họ liền tốt."

Đội chữa bệnh phụ trợ tư Minh Viện vừa thu được tin Diệp Tố tỉnh lại, lập tức đến kiểm tra. Diệp Tố lúc này mới chú ý, hai bên giường minh chất đầy dụng cụ đủ loại kiểu dáng, trên cơ bản đều đang hoạt động, rất nhiều màn hình đều sáng lên, các loại sóng ngắn hết đợt này đến đợt khác, biểu hiện Diệp Tố người này còn sống.

Đội trưởng đội chữa bệnh đem hai mảnh phiến dán, dán trên huyệt Thái Dương Diệp Tố, lại đeo cho hắn mũ giáp, nói với Diệp Tố: "Còn có thể phát ra tinh thần lực sao? Thử phát ra nhìn xem?"

Diệp Tố thấy Hàn Nghiệp thập phần yên tâm này đó bác sĩ, liền làm theo.

Đội trưởng một bên quan sát sắc mặt Diệp Tố, một bên xem kết quả dụng cụ đo lường kiểm tra được: "Tinh thần lực khuynh hướng cảm xúc bình thường không tổn hao gì, không bị tiêu hao vĩnh cửu, thương tổn có khả năng đền bù lại, cấp bậc tinh thần lực có biến hóa không rõ ràng. Thực hảo, thiếu niên, ngươi khi phát ra tinh thần lực có cảm giác gì? Có cảm giác trì trệ sao? Não bộ có hay không cảm thấy đau đớn?"

Diệp Tố thật cẩn thận cảm thụ xong mới nói: "Không có cảm giác đặc biệt gì, không sai biệt so với trước kia lắm."

Đội trưởng chữa bệnh nhăn lại mi: "Tại sao lại bình thường như vậy? Không nên a. Hảo, ngươi tiếp tục phát ra tinh thần lực, ta nói ngừng ngươi lại ngừng."

Tận đến lúc đèn đỏ trên mũ giáp sáng lên, đội trưởng mới bảo ngừng, đúng lúc này cấp bậc tinh thần lực cũng kiểm tra ra: "B-, cấp bậc ban đầu của ngươi là bao nhiêu?"

Diệp Tố cũng không biết nên giải thích vấn đề tinh thần lực sẽ biến hóa cấp bậc thế nào, đành phải uyển chuyển mà hỏi Hàn Nghiệp: "Hiện tại mấy giờ, tính theo giờ liên minh."

"Sáng 6 giờ."

Diệp Tố lắp bắp kinh hãi, mới 6 giờ tinh thần lực hắn cư nhiên đạt tới cấp B, hắn tính tính lệch múi giờ ở Thái Bình Dương, thật là vừa ngủ liền tới thế giới này, theo kinh nghiệm lúc trước của hắn, khi hắn vừa ngủ, tinh thần lực bên này mới cấp D, nhiều lắm thì cấp C.

"Cao hơn ban đầu một cấp." Diệp Tố hàm hồ trả lời.

Đội trưởng chữa bệnh tấm tắc kêu lạ: "Cũng coi như là nhờ họa được phúc, tinh thần lực đề cao một cấp bậc không dễ dàng a."

Hắn ôm mũ giáp, trợ thủ phía sau hắn để mũ vào máy chứa tạm thời có liên tiếp tinh thần lực, báo cáo với Hàn Nghiệp: "Trước mắt, hết thảy đều bình thường, nhưng tình huống cụ thể còn cần ta phân tích một chút, báo cáo kỹ càng tỉ mỉ cần năm tiếng sau mới hoàn thành."

"Hảo." Hàn Nghiệp gật đầu, nhìn nhóm người này toàn bộ rời khỏi phòng xong mới một lần nữa đến bên người Diệp Tố, cũng kéo tới một cái ghế, ngồi lên.

Diệp Tố bỗng nhiên thẳng eo, Hàn Nghiệp dạng này khiến hắn cảm thấy tựa hộ có điều gì quan trọng muốn nói.

Quả nhiên, Hàn Nghiệp thu hồi tươi cười, nhìn chằm chằm Diệp Tố, chậm rãi nói: "Thông qua sự kiện khoảng thời gian này, ngươi hẳn biết thân phận ta cũng không đơn giản như bề ngoài."

Diệp Tố gật gật đầu.

"Một thân phận khác của ta là bí mật." Hàn Nghiệp nói, ánh mắt nhìn về phía Diệp Tố có chút sắc bén, "Ngươi có thể bảo thủ bí mật này sao?"

"Có thể!" Diệp Tố vội vàng nói.

"Ngươi có biện pháp nào khiến ta tin tưởng ngươi có thể?"

"……" Diệp Tố á khẩu không trả lời được.

"Theo ý ta, chỉ có một loại người có thể vì ta bảo thủ bí mật." Hàn Nghiệp nói khiến Diệp Tố đột nhiên tim đập nhanh hơn, hắn khẩn trương mà ngẩng đầu, lại nhìn thấy Hàn Nghiệp lộ ra một cái tươi cười kỳ quái, chỉ thấy hắn lấy ra một cái quang não đưa cho Diệp Tố, trên màn hình biểu hiện một ký hiệu hình tròn nửa bạch nửa hắc, đây là quang não đặc chế của Minh Viện.

"Đó chính là, người của mình."

68. Chương 67: Hóa Học

Diệp Tố còn có chút không hiểu sao mà tiếp nhận quang não, đồ án hình tròn trên màn hình dần mờ đi, trở nên không khác gì một quang não bình thường.

"Tổ chức của ta gọi là Minh Viện." Hàn Nghiệp nói, "Nó là một cơ cấu đặc thù của Liên Bang Nhân tộc, có quyền lực từ phía chính phủ, rồi lại có thể độc lập ngoài chính phủ, mục đích thành lập của nó chỉ có một, chính là khiến Nhân tộc vĩnh viễn được truyền thừa tiếp nối."

Loại tình tiết này, Diệp Tố chỉ xem qua trong điện ảnh, mà biểu tình đạm nhiên lại mang theo túc mục của Hàn Nghiệp khiến Diệp Tố cảm thấy cái Minh Viện này giống như Hàn Nghiệp, gánh vác nhiệm vụ bí ẩn mà vĩ đại, mà hắn cuối cùng cũng có thể chạm đến trung tâm của bí ẩn, ngẫm lại, khiến Diệp Tố sinh hoạt quá bình phàm cảm thấy mạc danh hưng phấn cùng nhiệt huyết.

"Ta có thể gia nhập Minh Viện?"

"Có thể." Hàn Nghiệp gật đầu, còn nói thêm: "Bất quá hiện tại không thể, ngươi chỉ có thể xem như đang ở kỳ khảo hạch, thông qua mới có thể gia nhập Minh Viện."

"Như vậy a." Diệp Tố có chút suy sụp, thực mau lại phấn chấn nói: "Khảo hạch yêu cầu làm cái gì? Thế nào mới được coi là thông qua?"

Hàn Nghiệp cười cười không nói chuyện.

Diệp Tố suy đoán: "Không thể nói? Hay là khảo hạch sẽ thực xuất kỳ bất ý*?"

**bất ngờ không dự đoán trước*

Thấy Hàn Nghiệp không có ý tứ trả lời, Diệp Tố đành phải hỏi chút vấn đề khác: "Ngươi nói cho ta cụ thể về Minh Viện đi."

Cái này Hàn Nghiệp trả lời thực dứt khoát: "Cấp dưới Minh Viện chia làm bốn cục, gọi là Giám sát tư, Chấp hành tư, Phụ trợ tư, Hành quân tư, các cục này phối hợp lẫn nhau. Giám sát tư phụ trách sưu tầm tin tức cùng quan sát động thái trong vũ trụ; Chấp hành tư phụ trách chấp hành các loại nhiệm vụ; Phụ trợ tư gồm nhiều đoàn đội nghiên cứu khoa học, nghiên cứu những khoa học kỹ thuật kiểu mới; Hành quân tư, chủ yếu xuất động vào thời kỳ chiến tranh, ở trên chiến trường phụ tá quân đội Nhân tộc. Ta thuộc Chấp hành tư, nếu ngươi thông qua khảo hạch cũng sẽ gia nhập Chấp hành tư, những bác sĩ vừa rồi đều thuộc phân đội chữa bệnh trong Phụ trợ tư."

Diệp Tố nghe được gật đầu, hỏi: "Thế bốn cục này nghe ai? Viện trưởng?"

"Không có viện trưởng." Hàn Nghiệp nói, "Mỗi cục đều có cục trưởng, sẽ tự sung quân điều lệnh với cục mình quản lý, giữa bốn cục trưởng cũng tồn tại chế độ riêng, trước quyết sách trọng đại cần nhất trí đồng ý mới có thể chấp hành, ân, nhưng trong tình huống bình thường, cục trưởng Chấp hành tư có quyền lực lớn nhất."

"Cục trưởng Chấp hành tư?" Diệp Tố nghĩ thầm, đây sẽ là thủ trưởng của hắn a, không biết sẽ là người thế nào, chỉ là khi hắn dò hỏi thêm một bước, Hàn Nghiệp lại ngậm miệng không nói.

Diệp Tố tò mò mà lướt quang não của mình, phát hiện trên danh bạ cư nhiên có sóng ngắn liên lạc của một người, "Đây là ai?"

"Cục trưởng Chấp hành tư, nếu ngươi có bất luận nghi vấn gì có thể hỏi hắn." Hàn Nghiệp mặt không đổi sắc nói.

"Vậy còn ngươi?" Diệp Tố đem quang não đưa cho Hàn Nghiệp.

Hàn Nghiệp dừng một lát, đem thông tin sóng ngắn của thân phận thiếu tá đưa vào quang não, trả lại cho Diệp Tố.

Tiếng đập cửa đột nhiên vang lên.

"Là Yến Tuyết Thần." Hàn Nghiệp nói, điều khiển từ xa mở cửa.

Cửa vừa mở, một bóng đen bất ngờ mà lao vụt về phía Diệp Tố, Hàn Nghiệp trước khi Diệp Tố kịp phản ứng liền duỗi tay nhẹ nhàng ngăn cản, tiểu Phá Phong lập tức dừng lại, thành thật mà dùng cái đuôi vòng vài vòng trên cánh tay Hàn Nghiệp, không bổ nhào vào mặt Diệp Tố, đợi Yến Tuyết Thần cũng đi vào, tiểu Phá Phong liền nhảy vào ngực Yến Tuyết Thần, mới dám tung tăng nhảy nhót mà lớn tiếng nói với Diệp Tố: "Ngươi tại sao ngủ lâu như vậy? Ta đều phải về nhà!"

"Đúng nga." Yến Tuyết Thần cũng nói, "Sợ tới mức ta cho rằng ngươi xảy ra chuyện gì, Tát Lạc Phu phải chấp hành tử hình, nếu ngươi cũng xảy ra chuyện ta liền không còn bằng hữu."

"Ta không phải bằng hữu ngươi sao!" Tiểu Phá Phong bất mãn kêu lên.

Yến Tuyết Thần bĩu môi: "Ngươi nhỏ như vậy…"

Tiểu Phá Phong nháy mắt liền xù lông, liều mạng khiến mình nhìn qua rất lớn, ngoài miệng còn nói: "Nhỏ liền không thể là bằng hữu sao? Ta quyết định, ngươi cùng Diệp Tố đều là bằng hữu của ta." Nói xong, hắn trộm liếc mắt nhìn Hàn Nghiệp, tựa hồ đang suy xét có nên hay không xếp người hắn không hiểu sao có điểm sợ hãi này vào hàng ngũ bằng hữu, nếu là bằng hữu, hắn liền có thể không cần sợ Hàn Nghiệp. Chỉ là hắn vừa tiếp xúc ánh mắt Hàn Nghiệp, cuối cùng vẫn không dám nói.

Diệp Tố buồn cười: "Cảm ơn các ngươi quan tâm, ngươi nói Tát Lạc Phu phải bị tử hình? Sao lại thế này?"

Nói đến Tác Lạc Phu, Yến Tuyết Thần có chút khổ sở: "Vào ngay ngày mai, ở trung tâm Ma cách tinh."

Thực nghiệm sinh hóa bắt đầu ở chỗ này, cũng tại đây mà kết thúc. Đây là công đạo liên minh Vạn tộc cùng Tát Luân tộc cấp cho chúng chủng tộc khác.

Khi Diệp Tố biết được hành động của Tát Lạc Phu, cũng không biết nên đánh giá thế nào. Hắn sai sao, đương nhiên, hắn mặc kệ sinh mệnh người ngoại tộc, tùy ý sử dụng quyền lợi sinh tồn của người khác, hơn nữa Diệp Tố vẫn là người bị hại trong thực nghiệm sinh hóa, đối với hành vi này quả thực căm thù đến tận xương tủy. Nhưng mà, Tát Lạc Phu là vì sinh tồn của tộc đàn mình, cho dù thủ đoạn ti tiện, nhưng điểm xuất phát của hắn lại không thể toàn bộ phủ quyết.

Diệp Tố cùng Hàn Nghiệp bọn họ cùng đi hiện trường Tát Lạc Phu cùng Tát Luân tộc Tả Nhậm tiến hành tử hình.

(ông Tả Nhậm này cũng vì nước vl, gánh bêu danh xong chết thay ;(()

Tát Lạc Phu bị nhân viên cục thẩm phán thô bạo áp giải, trước khi chấp hành tử hình, có thể cho phép thân nhân cùng bằng hữu cáo biệt hắn.

Tát Lạc Phu không có bất luận biểu tình tuyệt vọng hoặc bi ai, giống như thứ hắn đang đối mặt không phải tử vong, hắn nhìn từng người tiến đến, ánh mắt dừng trên người Yến Tuyết Thần, giống như thiếu niên nhìn mối tình đầu, ánh mắt toát ra quang mang nóng rực, chỉ tiếc Yến Tuyết Thần không hiểu.

(thương anh này vờ lờ, thực ra từ đầu đến cuối anh rất xịn chỉ là anh mệnh pháo hôi ;(((thực ra ta thích truyện này ở cái là không có ai thực sự xấu hay tốt, chỉ là mỗi người có điểm nhìn riêng của mình, từ Kế Vi Thường, Yoshimoto Miwa, Tác Lạc Phu, và một loạt nhân vật phản diện sau đấy, ai cũng có xuất phát điểm riêng của họ và không ai sai cả, chỉ là thời điểm đó chỉ có thể làm ra quyết định như vậy. Hoy nhảm đủ rồi, edit tiếp)

"Thiếu niên" nói: "Xin lỗi, không thể đưa ngươi hai tấn hồng quả. Nhưng vườn hồng quả ở kia, ngươi muốn ăn liền đi hái đi."

Tầm mắt hắn phóng không xa, một cái chớp mắt này, hắn lại từ một cái nam hài biến thành một nam nhân thâm thúy trầm mặc, đồng tử nhìn vào không trung rộng lớn cùng lãnh thổ Tát Luân tộc xa xôi, cũng may nước chưa phá, núi sông còn tại, tộc dân của hắn như trước có thể cày cấy, hồng quả độc thuộc Tát Luân tộc như trước có thể khỏe mạnh sinh trưởng.

Tát Lạc Phu chỉ vui mừng một lát, sau đó nói với phụ thân mình, Tát Luân tộc Hữu Nhậm: "Ngài không phải là phụ thân ta."

Người xung quanh nghe câu nói như vậy lập tức khiển trách Tát Lạc Phu, mắng hắn không lương tâm, táng tận thiên lương, ngay cả phụ thân cũng không nhận.

Tát Lạc Phu ngoảnh mặt làm ngơ, không nói lời nào. Tả Nhậm bên cạnh hắn từ đầu đến cuối chưa nói quá một câu, Tả Nhậm luôn luôn uy nghiêm hung mãnh cũng không biểu hiện bất luận sợ hãi gì với tử hình.

"Đã đến giờ." Cục thẩm phán áp giải Tát Lạc Phu cùng Tả Nhậm lên pháp trường.

Hữu Nhậm trầm mặc mà nhìn bóng dáng hai người kia, từ khóe mắt bỗng nhiên chảy ra một hàng nước mắt.

Ngài không phải là phụ thân ta, ta cũng không phải nhi tử ngài, tử vong của ta không có quan hệ gì với ngài, không cần tự trách, không cần thương tâm.

Hình phạt tử hình là phân giải nhiệt độ cao, khi Tát Lạc Phu cùng Tả Nhậm tiến vào lồng chấp hành trong suốt, nhiệt độ cao trong nháy mắt có thể khiến bọn họ toàn bộ biến thành tro cốt. Nháy mắt, súc sinh mỗi người mắng mỏ cứ như vậy mà hôi phi yên diệt*(hóa thành cát bụi),* ngay cả cảm giác bỏng vì nhiệt độ cao cũng không cảm nhận được. Hình phạt này nhìn qua thì thấy ghê người, nhưng lại không hề thống khổ với tù phạm chấp hành.

Không có thống khổ, bởi vì đem thống khổ toàn bộ để cho người ở lại.

Hữu Nhậm đau kịch liệt mà nhắm mắt lại, sau khi cự tuyệt phỏng vấn, liền một mình về nhà. Nguy cơ sinh hóa của Tát Luân tộc đã hoàn toàn hạ màn, nhưng Tát Luân tộc bọn họ cần nghỉ ngơi lấy sức, hơn nữa bắt lấy mỗi cơ hội tìm kiếm quật khởi, nếu không sẽ vô lực chống cự trước đại trùng tai.

Lúc này đây, Tát Luân tộc mất đi quá nhiều.

Hữu Nhậm cũng đến sau khi sự việc phát sinh mới biết, Tả Nhậm sớm đã biết bọn họ bí mật tiến hành thực nghiệm sinh hóa, Tả Nhậm tính tình bạo hỏa không ngăn cản, mà chuẩn bị tốt đường lui, chuẩn bị hết thảy để có thể giảm bớt tai nạn của Tát Luân tộc nếu sự tình bại lộ, trong đó bao gồm đem chính mình hy sinh để bình ổn dân chúng. Mà ngụy trang đủ để giấu giếm Cục thẩm phán đó cũng hao phí phần lớn tài lực cùng nhân lực của Tát Luân tộc, để lại Tát Luân tộc hơi thở thoi thóp.

Hữu Nhậm nghĩ đến đồ án của Minh Viện, một tinh cầu, nửa bạch nửa hắc, đại biểu quỹ đạo vận hành mặt trời cùng mặt trăng, đại biểu ban ngày cùng đêm tối luân phiên, đại biểu sinh mệnh nên tồn tại và tiếp tục tồn tại.

Vẫn luôn sống sót, tận đến khi thoát khỏi uy hiếp của Trùng tộc, là mục tiêu của cộng đồng Vạn tộc vũ trụ.

Người đại biểu Vạn tộc lần lượt rời khỏi Tát Luân ma cách tinh cầu, thấy nguy cơ sinh hóa lần này, nhận thức của bọn họ đối với sinh tồn gian nan càng thêm khắc sâu.

Tiểu vương tử Đại Nhạc tộc trước khi đi, mời Hàn Nghiệp cùng Diệp Tố cùng với hắn đến chủng tộc hắn chơi chơi, rèn luyện thể năng của Đại Nhạc tộc rất có dẫn dắt với Nhân tộc, nếu Hàn Nghiệp đi khảo sát một phen có thể có được thu hoạch không nhỏ.

Nhưng Hàn Nghiệp vẫn uyển chuyển mà cự tuyệt.

“Chúng ta vội vàng trở về Hoa Đô tinh sao?” Diệp Tố hỏi, hắn còn khá tò mò tình huống Đại Nhạc tộc, nếu có thể,hắn rất muốn đi nhìn xem.

Hàn Nghiệp ý vị thâm trường mà liếc Diệp Tố, nói: ”Ngươi còn phải khảo thí *(kiểm tra)*.”

Diệp Tố ngơ ngẩn hỏi: “Khảo cái gì thí?”

“Thi học kỳ cuối kỳ của Hoa Đô đại học tới rồi, ngươi phải tham gia, trượt môn sẽ trừng phạt thực nặng.”

Diệp Tố cả kinh trợn mắt há hốc mồm, cẩn thận nghĩ mới phản ứng lại được, hắn tham gia đội ngũ La Thành đạt giải quán quân thi đấu cơ giáp, theo lời hiệu trưởng, hắn được quán quân liền từ bàng thính sinh chuyển thành học sinh chính thức.

Học sinh chính thức có chỗ tốt gì Diệp Tố còn chưa thể nghiệm được, đã phải nghênh đón một hồi kiểm tra cực kỳ tàn ác.

Hàn Nghiệp nói với hắn: "Ta đưa thông tin sóng ngắn của ngươi cho đồng học, bọn họ hẳn sẽ thực mau mà tìm ngươi nói tình huống cụ thể."

Quả nhiên, trong lúc Diệp Tố nóng lòng chờ đợi, đám người La Thành trước khi hắn ngủ mất rốt cục cũng gọi tới.

Vừa chuyển được cuộc gọi, thanh âm La Thành liền truyền tới: "Ngươi đi đâu? Tại sao chưa nói với chúng ta một tiếng liền đi? Ngươi thật đi cùng Hàn Nghiệp? Ngươi có biết chúng ta lo lắng thế nào không!"

Quang não bắn ra một màn sáng, mặt trên có mặt đám La Thành, Địch Cảnh, mập mạp.

Diệp Tố: "Vấn đề này đợi lát nữa nói, ngươi trước nói cho ta nghe một chút sự tình khảo thí đi!"

"Khảo thí có cái gì mà nói, cuối kỳ tới rồi thì thi thôi."

"Thi cái gì a?" Diệp Tố vẫn có thái độ của một người học sinh nghiêm túc với thi cử.

"Bốn, năm môn chính cùng hai môn tự chọn." Địch Cảnh giải thích, "Môn chính ngươi không cần lo lắng, với thành tích quán quân cơ giáp thông qua kì thi sẽ thực dễ dàng. Nhưng mà môn tự chọn, ngươi lúc trước chưa chọn môn, hiệu trưởng sau lại phá lệ để ngươi chọn một lần nữa, nhưng lại không tìm thấy ngươi, chúng ta đành phải bốc thăm giúp ngươi chọn hai môn, môn tự chọn đều yêu cầu không cao, ngươi mau trở về ôn tập tốt, ngàn vạn lần đừng trượt!"

Không khó…… Đây là đối với một người bình thường đã đi học, Diệp Tố tỏ vẻ mình ở Tinh tế thế giới không khác người thất học là bao, hắn thật cẩn thận nói: "Các ngươi chọn cho ta hai môn gì?"

Địch Cảnh chỉ huy Trương Diêu Phong: "Ngươi lên hệ thống trường học nhìn xem, ta không nhớ rõ."

Trương Diêu Phong lẩm bẩm cái gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi nhìn: "Là lịch sử cơ sở cùng hóa học cơ sở, đều không khó, cố lên a thiếu niên!"

Hóa học……

Diệp Tố nghe thấy danh từ quen thuộc này liền ngây ngẩn cả người.

69. Chương 68: Tiếp Xúc

Hóa học, là ngành học Diệp Tố vừa tiếp xúc lần đầu đã cảm thấy thú vị, hắn cũng có thể đoán trước cả đời mình sẽ cùng hóa học sớm chiều ở chung, không biết mệt mỏi. Nhưng hắn ở Tinh tế thế giới trước nay dường như chưa từng nghĩ tới tiếp xúc với lĩnh vực hóa học nơi này.

Tại sao? Hắn yêu hóa học như vậy, trong mơ cũng hận không thể ngâm mình trong phòng thí nghiệm, nhưng vì cái gì không nghĩ tới học tập hóa học trong hoàn cảnh khoa học kỹ thuật càng tiên tiến, tiềm thức hắn vẫn luôn cự tuyệt suy nghĩ đến vấn đề này, nhưng hiện tại, hóa học cơ sở trần trụi bày ra trước mắt hắn, khiến hắn không thể không đối mặt.

"Diệp Tố, ngươi làm sao vậy?" Thấy Diệp Tố chậm chạp không phản ứng, Trương Diêu Phong có chút lo lắng hỏi, "Kiểm tra không cần để ý nhiều như vậy, dù sao ngươi cũng nửa đường mới vào lớp, thật sự không qua môn còn có thể cầu tình cùng lão sư."

Diệp Tố hoàn hồn, khô khốc mà cười cười: "Ta không sao, các ngươi có tài liệu hai môn này sao?"

"Phiên bản điện tử đều có thể download trên website chính thức của trường..."

"Ân, tốt, ta thực mau liền trở lại Hoa Đô, lúc đó nói chuyện tỉ mỉ kỹ càng sau, ta trước ngủ." Diệp Tố nói như bay xong liền cắt đứt thông tin.

Bên kia, vài người hai mặt nhìn nhau.

Diệp Tố cũng không có ngủ, hắn ngồi xếp bằng trên giường, tải xuống giáo trình lịch sử cơ sở cùng hóa học cơ sở trên website trường học. Đôi mắt hắn gắt gao mà nhìn chằm chằm bốn chữ "Hóa học cơ sở", trái tim mất khống chế liền nhảy lên, sau lưng còn chảy xuống vài giọt mồ hôi lạnh, hắn giờ khắc này tràn ngập khẩn trương cùng khủng hoảng.

Đúng vậy, khủng hoảng. Diệp Tố sợ hãi hóa học nơi này. Trong tiềm thức, hắn kháng cự tiếp xúc với hóa học công nghệ cao, tiềm thức kỳ thực đang bảo hộ hắn.

Từ lúc Diệp Tố dần dần ý thức được thế giới này không phải giấc mơ của hắn mà là một thế giới chân thực, Diệp Tố tự nhiên biết, thế giới này có quỹ đạo phát triển văn minh riêng, có hệ thống khoa học tiên tiến hoàn chỉnh, Diệp Tố đều biết, nhưng hắn không muốn suy nghĩ nhiều về phương diện này, suy nghĩ nhiều, hắn sợ bản thân mình không tiếp thu được.

Khả năng nhận thức của hắn dừng lại ở trình độ thế kỷ 21, nhưng Tinh tế thế giới này ở tương lai quá mức xa xôi, có thể tưởng tượng nghiên cứu hóa học đã đạt đến một loại tầm cao hoàn toàn khác, cao đến nỗi Diệp Tố hoàn toàn không lý giải được, càng thêm không tiếp thu được.

Diệp Tố sợ vừa mở sách giáo khoa ra đọc, phía trên lập tức lật đổ tri thức hắn học từ nhỏ.

Tựa như một người nguyên thủy thờ phụng thiên địa quỷ thần đi đến thế kỷ 21, ngươi nói cho hắn lôi điện là hiện tượng tự nhiên, không liên quan gì đến Lôi Công Điện Mẫu, hắn không thể tin được; ngươi cho hắn xem giải phẫu, còn nói mổ bụng người sọ người là chữa bệnh, hắn cũng vĩnh viễn không thể lý giải; ngươi nói cho hắn tất cả vật chất trên thế giới đều tạo thành từ nguyên tố, hắn càng thêm không hiểu… Cách biệt thời gian quá lớn, đối với một người thờ phụng khoa học, có lẽ không phải may mắn, mà là tai nạn.

Diệp Tố thật sự không đủ tin tưởng vào bản thân, sợ mình sẽ lâm vào vòng lẩn quẩn, phân không rõ hiện thực cùng Tinh tế thế giới, càng dễ dàng bị lạc vào lĩnh vực hóa học ở Tinh tế thế giới mà sinh ra hoài nghi phủ định với hiện thực, điều này không đáng sợ, đáng sợ chính là, Diệp Tố sợ rằng mình sẽ xem nhẹ sự tồn tại của thế giới hiện thực, tựa như Trang Chu mộng hồ điệp, phân không rõ rốt cục là mình là người mơ biến thành con bướm, hay mình là con bướm mơ biến thành người.

Diệp Tố không có cảnh giới tư tưởng của Trang Chu, kết quả của nghĩ nhiều có lẽ là tinh thần thác loạn.

Nhưng hiện tại, Diệp Tố không thể không đối mặt hóa học. Diệp Tố cũng không muốn tiếp tục trốn tránh, hắn dù sao cũng phải tiếp xúc thế giới này từng chút từng chút một, không có khả năng lại lừa mình dối người mà coi thế giới này như một giấc mộng, hắn hiện tại cần học để đi thi, còn cần tham gia khảo hạch của Minh Viện, tương lai có lẽ cũng sẽ chinh chiến như Hàn Nghiệp, hắn cùng thế giới này đã sinh ra quan hệ thiên ti vạn lũ*, có một nhân sinh độc lập.

**nghìn vạn mối liên quan móc nối*

Diệp Tố trên mặt không biểu trình, trong thân thể trải qua giãy giụa kịch liệt mới gian nan ngầm quyết tâm, run rẩy hạ tay, mở ra một phần tài liệu điện tử kia.

Khi những văn tự cùng kí hiệu lần lượt xuất hiện, Diệp Tố tay run càng thêm kịch liệt, hắn kéo xuống giao diện, hóa học thế giới này cuối cùng cũng xốc lên khăn che mặt của nó, lộ ra mỉm cười nhiếp hồn đoạt phách.

Diệp Tố nhìn trong chốc lát, bỗng nhiên đôi tay che mặt, bả vai bởi vì cảm xúc kịch liệt mà không ngừng kích thích run lên.

Diệp Tố thiếu chút nữa hỏng mất, hắn phát hiện nội dung trong tài liệu điện tử hắn một chút cũng không hiểu! Chữ Hán là chữ Hán, từng chữ đơn độc hắn biết, nhưng tổ hợp lại với nhau, con mẹ nó rốt cuộc đang nói cái gì! Càng đáng sợ hơn chính là những ký hiệu hóa học đó, 99% Diệp Tố đều không biết, hẳn là tân nguyên tố hoặc những thứ khác được phát hiện mà dẫn đến định nghĩa mới.

Diệp Tố cảm thấy mình xây dựng tâm lý quá vội, trình độ hóa học cơ sở của Đại học, cái "cơ sở" này cũng là đối với sinh viên, với trình độ vô hạn tiệm cận thất học của Diệp Tố thì nên xem hóa học cơ sở phiên bản nhà trẻ, không, có lẽ phiên bản nhà trẻ còn khiến hắn cố hết sức, không biết có phiên bản thai nhi hay không.

Ra một thân mồ hôi lạnh, Diệp Tố suy yếu mà ngã vào giường, tần suất trái tim nhảy lên còn chưa khôi phục bình thường. Chẳng qua, sợ bóng sợ gió một hồi, nhưng Diệp Tố đích xác đã đối diện thẳng vào chính

mình và thế giới này, hắn có lẽ nên lên mạng tra một chút tài liệu hóa học đơn giản hơn.

Cảm giác quen thuộc lại nổi lên, Diệp Tố biết mình sắp tỉnh ở thế giới hiện thực, hắn bình tĩnh mà nhắm mắt lại.

Từ từ! Hắn hoàn toàn xem không hiểu hóa học cơ sở, thi học kỳ kia làm sao bây giờ! Diệp Tố đột nhiên ngồi dậy, phát hiện hắn đã từ Tinh tế thế giới trở về hiện thực. Thi học kỳ gì đó, về thế giới kia rồi lại nghĩ, hiện tại càng cần hắn chú ý hơn chính là vòng thi đấu thứ ba.

Vòng thi đấu thứ ba chỉ còn lại mười tuyển thủ, hóa học vật lý mỗi bên năm người, sẽ ở phòng thí nghiệm bên chủ sự cung cấp mà tiến hành thao tác thực tế, vòng thi đấu này không chỉ quan sát độ nắm chắc của tuyển thủ với thực nghiệm, mà còn xem tính khả thi của hạng mục nghiên cứu.

Diệp Tố là người duy nhất trong đoàn đại biểu Trung Quốc tiến vào chung kết, bị vạn chúng chú mục, thậm chí có người còn cố ý gọi điện cổ vũ, khiến Diệp Tố kinh sợ hồi lâu.

Hắn đôi khi vừa bước chân khỏi cửa đã bị phóng viên truy đuổi chặn đường, nếu không phải bên chủ sự cấm phóng viên tiến vào khu nghỉ ngơi của tuyển thủ, Diệp Tố có khi phải nhốt mình trong phòng không ra.

Diệp Tố hôm nay có thời gian đi tìm Lý Hoằng Hậu giáo thụ, hi vọng nghe được chút kiến nghị ở phương diện thực nghiệm kia.

Khi hắn vừa ra khỏi cửa, lại vô ý đụng phải Triệu giáo thụ.

Triệu giáo thụ thấy Diệp Tố như chuột thấy mèo, sắc mặt nháy mắt liền đổi, biểu tình vặn vẹo nửa ngày mới miễn cưỡng nặn ra được cái mỉm cười, chột dạ mà nói: “Diệp Tố đồng học….”

Diệp Tố liếc mắt nhìn hắn, lập tức đi qua.

Thần sắc Triệu giáo thụ sau lưng hắn càng thêm khó coi, nghĩ nghĩ, đi gõ cửa phòng Kế Vi Thường.

“Vi Thường a.” Lời Triệu giáo thụ rõ ràng mang theo thân mật cùng lấy lòng, trước sự không kiên nhẫn của Kế Vi Thường, hắn cuối cùng cũng nói đến trọng điểm: “Ngươi có nghĩ tới hay không, về nước làm sao bây giờ?”

“Về nước làm sao vậy?”

Triệu giáo thụ bất an nói: “Diệp Tố hiện tại leo lên Lý Hoằng Hậu, còn biểu hiện tốt ở thi đấu như vậy, chúng ta về nước, hắn thế nào có thể để cho chúng ta đường sống?”

Kế Vi Thường dừng một chút, có chút bất mãn với cách dùng từ của Triệu giáo thụ, "Diệp Tố không phải không so đo sao, ngươi vẫn nên nghĩ, sau khi trở về cho trường học một lời giải thích thế nào đi."

"Hắn hiện tại không so đo không phải bởi vì không có thời gian sao, đợi khi hắn thi đấu xong, xuân phong đắc ý, khẳng định chỉnh chết chúng ta a!"

"Hắn chướng mắt chúng ta." Kế Vi Thường nói, phiền lòng mà mời Triệu giáo thụ ra khỏi phòng, "Cùng lắm thì thôi học, về nhà cũng không đói chết."

Triệu giáo thụ bị nhốt ngoài cửa, cắn răng nhìn chằm chằm cánh cửa. Kế Vi Thường gia thế thâm hậu, đương nhiên không sợ trả thù, dù thế nào, Diệp Tố cũng không có khả năng lay động cả một thị tộc thương nghiệp, nhưng hắn thì sao, một lão giáo thụ thanh bần, muốn quyền không quyền, muốn tiền không tiền, Diệp Tố chỉ bằng thân phận đệ tử Lý Hoằng Hậu giáo thụ đã có thể khiến hắn vạn kiếp bất phục!

Lý Hoằng Hậu nhìn Diệp Tố trầm mặc một lúc, mới nói: "Thực nghiệm của ngươi ta cũng không giúp được gì, ở Anh quốc ta đã để ý ngươi làm thực nghiệm, thực hảo, bảo trì là được, không cần hoảng, không cần sợ hãi, dựa theo điều ngươi muốn mà làm, không cần để ý kết quả."

Diệp Tố gật đầu, nghĩ nghĩ thử hỏi: "Giáo thụ, ngài có hay không nghĩ đến, hóa học chúng ta biết đến có thực sự chính xác hay không? Đã từng có rất nhiều người cho rằng địa cầu là trung tâm thế giới, hay là Thái Dương hệ là trung tâm vũ trụ, ban đầu có người cho rằng lửa cũng là một loại nguyên tố, hiện tại chúng ta biết quan điểm này là sai, nhưng khi đó bọn họ nhất định thập phần hết lòng tin tưởng phán đoán của mình, hơn nữa vì nó mà phụng hiến cả đời. Chúng ta thì sao, có thể hay không trong tương lai, lại chứng minh thế hệ này của chúng ta cũng là sai lầm?"

Đôi khi, sách sử cùng phóng sự phim khoa học mới là tàn khốc nặng nề nhất, vô số người đi lầm đường, ở hiện tại chỉ là một câu hoặc vài phút giải thích, nhưng bọn họ phải trả giá là cả cuộc đời tràn ngập nhiệt tình cực đoan.

Lý giáo thụ nhoẻn miệng cười: "Mị lực của khoa học là ở chỗ này, thăm dò đúng cùng sai rất quan trọng. Nhưng quan trọng không chỉ là kết quả, còn có quá trình, chúng ta vì nó mà trả giá cả đời, quá trình trả giá khiến cho nhân sinh có ý nghĩa. Đi nhầm đường còn tốt hơn dừng lại, người sao, chỉ cần còn đi, tiếp tục đi về phía trước là có thể sống sót."

Diệp Tố chấn động, dường như có chút cảm động.

Hắn cúi đầu tự hỏi trong chốc lát, lại hỏi một vấn đề càng thêm lộ liễu: "Giáo thụ, nếu ngài có cơ hội xuyên qua thời không, tiếp xúc đến khoa học của tương lai vạn năm sau, ngài sẽ làm thế nào?"

Lý Hoằng Hậu đương nhiên vừa nghe liền thấy sau lưng giả thuyết này ẩn chứa sóng to gió lớn, hắn mỉm cười trầm tư một lát, mới trả lời: "Thông tin khoa học lúc đó đối với hiện tại khẳng định là dòng nước lũ mãnh liệt, hoặc là tránh xa nó, hoặc là tìm đến phương thức tồn tại trong nước lũ "hồng chưởng bát thanh ba"*."

*　　: lòng bàn tay đỏ xóa đi những con sóng.*

"Ngài sẽ đem khoa học kỹ thuật tương lai đưa tới hiện tại sao?"

"Đương nhiên sẽ, mỗi lần khoa học kỹ thuật tiến bộ có thể đem đến phúc âm thật lớn cho nhân loại, nếu vào thời đại công nghiệp có người may mắn có thể đem khoa học kỹ thuật hiện tại mang về, có lẽ có thể tránh được ô nhiễm môi trường quy mô lớn, địa cầu cũng sẽ không gặp thương tổn khó có thể bù đắp vào giai đoạn kia. Nhưng muốn khoa học kỹ thuật đột phá thời đại rất khó, dù sao cũng là nước lũ, không cẩn thận chính là mở van, khiến hồng thủy bao phủ hệ thống khoa học hiện tại. Lúc này, đương sự có vẻ phá lệ quan trọng, nếu không thể bảo đảm bản thân mình có thể bình yên sinh tồn giữa hồng thủy, hơn nữa có thể sàng lọc nước lũ mà lấy ra nước suối thật nhỏ đi dưỡng đất khoa học cằn cỗi, như vậy không cần dễ dàng tiếp xúc và truyền bá, nếu không sẽ tạo ra hỗn loạn khiến chính hắn, thậm chí khoa học kỹ thuật cả thời đại đều hỏng mất."

Diệp Tố tinh tế mà nhấm nuốt những lời này xong, mới trịnh trọng gật đầu: "Ta đã hiểu, cảm ơn giáo thụ."

Lý giáo thụ ôn hòa cười cười với Diệp Tố: "Ngươi trở về tiếp tục cân nhắc thực nghiệm đi, vẫn là câu nói kia, không cần suy nghĩ quá nhiều."

Thân thể Diệp Tố phảng phất như đang bay, nhưng trong đầu lại là thanh minh xưa nay chưa từng có, lời nói của Lý Hoằng Hậu như một ánh đèn sáng, đem ánh sáng cùng bóng tối, phúc âm cùng tai nạn phân tách ranh giới rõ ràng, giúp Diệp Tố cân nhắc đường sống.

Nếu hắn may mắn được đến tương lai, như vậy đương nhiên không thể về tay không. Dù sao cũng phải thử, mới biết được có thể hay không.

Vào lúc Diệp Tố rốt cuộc hạ quyết tâm, thi đấu vòng thứ ba dưới sự chú ý của vạn quần chúng, oanh oanh liệt liệt mà bắt đầu.

70. Chương 69: Thực Nghiệm

Vòng thi đấu thứ ba lấy hình thức thực nghiệm là chủ yếu, nhóm giám khảo sẽ tiến hành theo dõi quá trình thực nghiệm, bởi vì đầu đề nghiên cứu của các tuyển thủ đều khá phức tạp, thi đấu vòng thứ ba cũng kéo dài tương ứng, kỳ hạn dài nhất, là nửa tháng.

Quy tắc tính điểm là thống kê mỗi ngày, nhóm giám khảo sẽ tùy theo biểu hiện trong ngày của tuyển thủ mà tiến hành thêm hoặc giảm điểm, mỗi ngày sẽ công bố điểm lúc 10 giờ đêm, sau khi thực nghiệm kết thúc dựa theo đó mà quyết định thứ hạng.

Với điều kiện hà khắc của nhóm giám khảo, các tuyển thủ rất khó nghĩ ra, đến tột cùng mình phải biểu hiện thành cái dạng gì mới được đãi ngộ cộng điểm, thực nghiệm trong mắt mình là hoàn mỹ, trong mắt

nhóm giám khảo đều là bình thường.

Trước khi thực nghiệm bắt đầu, bên chủ sự sẽ cấp cho mỗi tuyển thủ một phòng thí nghiệm trống, các tuyển thủ căn cứ thực nghiệm của mình mà lựa chọn dụng cụ thiết bị trong kho hàng, mỗi tuyển thủ chỉ có một cơ hội lựa chọn dụng cụ, số lượng cũng có hạn mức nhất định. Nếu trong quá trình thi đấu dụng cụ bị hủy, cho dù chỉ là một cốc chịu nhiệt cũng sẽ bị trừng phạt trừ điểm, nếu xui xẻo hủy mất dụng cụ thực nghiệm cần mà không có dụng cụ thay thế, thì phải xin chi viện từ phía chủ sự, một lần nữa lấy thêm thiết bị, đương nhiên, chi viện không phải vô điều khiện, yêu cầu trừ điểm! Nhóm giám khảo sẽ căn cứ trình độ quan trọng của thiết bị yêu cầu chi viện đối với thực nghiệm mà cân nhắc trừ điểm, càng quan trọng thì trừ càng nhiều.

Các tuyển thủ vì đầu đề nghiên cứu của mình đều đã làm thực nghiệm không dưới ngàn lần, đối với thiết bị cùng địa phương dễ sai sót trong lòng đều rõ ràng, khi chọn lựa thiết bị cũng thực dụng tâm mà quy hoạch, dụng cụ quan trọng dễ bị hư hao liền lấy hai ba cái đề phòng bất kỳ tình huống nào.

Chọn tốt thiết bị xong, thi đấu liền chính thức bắt đầu. Các tuyển thủ đều lập tức cắm đầu vào phòng thí nghiệm, mỗi ngày chỉ ngủ năm sáu tiếng đồng hồ, nếu không phải vì cần bảo trì tinh lực cùng độ tập trung, bọn họ hận không thể ngày qua ngày liên tiếp làm thực nghiệm.

Cho nên Diệp Tố ở Tinh tế thế giới một lần nữa lại trở nên ngủ nhiều thức ít, đội trưởng chữa bệnh còn tưởng rằng đây là di chứng của tinh thần lực cảm nhiễm khiến cho tiếp viện tinh thần lực không đầy đủ, mới dẫn phát chứng thích ngủ. Diệp Tố cũng lười giải thích, khiến cho hiểu lầm của bọn họ cứ thế mà tiếp diễn. Thời điểm tỉnh, hắn nếu không đang xem lịch sử cơ sở, thì là đang nơi nơi trên mạng tìm tư liệu hóa học đơn giản dễ hiểu.

Đoàn người Hàn Nghiệp chuẩn bị khởi hành về Hoa Đô, trước khi đi liền cáo biệt Yến Tuyết Thần vẫn đang đau khổ vì Tát Lạc Phu tử vong, cùng tiểu Phá Phong.

Biết được Diệp Tố phải rời đi, Yến Tuyết Thần cảm xúc vốn đang đi xuống liền thiếu chút nữa mặt đầy nước mắt.

Tiểu Phá Phong cũng bắt đầu rầm rì: "Ngươi đi thì đi, ta cũng phải về nhà, ba ba ta đều đang thúc giục ta. Bất quá, thấy các ngươi cũng không tệ lắm, ta cho phép các ngươi sau này có thể đến Phá Phong tộc thăm ta, không biết Nhân tộc chơi vui không, chơi vui thì sau này ta cũng có thể dành ra thời gian tới chơi chơi, các ngươi phải hảo hảo chiêu đãi ta…"

Diệp Tố nói với Yến Tuyết Thần: "Đừng khổ sở, dù sao giao thông phát triển như vậy, ngươi tùy thời đều có thể đến Hoa Đô tinh tìm ta chơi, ta ở Hoa Đô tinh có mấy cái bằng hữu, đến lúc đó các ngươi nhất định sẽ ở chung vui sướng." Diệp Tố ngẫm lại mấy tên tính cách không đáng tin cậy mập mạp, Trương Diêu Phong cùng Yến Tuyết Thần quả thực có hiệu quả vi diệu như nhau.

"Được rồi." Yến Tuyết Thần hít hít cái mũi, "Ba ta cũng nói sẽ tìm cơ hội đưa ta đến Hoa Đô tinh đi học, Tát Luân tộc đã không thích hợp để ta du học."

Kỳ thật, Hàn Nghiệp đã đáp ứng Yến Phương để Yến Tuyết Thần tham gia khảo hạch bổ sung thành viên của Minh Viện vào nửa năm sau, từ khi tai nạn Minh Viện mười hai năm trước qua đi, thành viên Minh Viện giảm mạnh, trong lúc nhất thời, bởi vì muốn đứng vững dưới áp lực từ mọi phương diện nên chưa tiếp tục bồi dưỡng người mới, hiện tại, cũng là thời điểm cần hấp thu máu mới. Yến Tuyết Thần tuy rằng không đủ cơ trí, nhưng tinh thần lực, phương thức tác chiến đều rất không tồi, nếu có thể gia nhập Hành quân tư, chịu huấn luyện thống nhất còn có thể tỏa sáng.

Diệp Tố sau khi cáo biệt hai tân bằng hữu nhận thức ở Tát Luân tộc, liền đi theo Hàn Nghiệp trở về Hoa Đô tinh.

Cập bến Hoa Đô tinh cảng, Hàn Nghiệp cũng cùng Diệp Tố tách ra, phái một chiếc xe đưa Diệp Tố đến Kỷ gia tiệm cơm, cũng không nói gì về khảo hạch của Minh Viện, chỉ không mặn không nhạt mà cảnh báo Diệp Tố phải bảo mật chuyện của hắn và Minh Viện. Thái độ nhẹ nhàng của hắn khiến Diệp Tố có chút hoài nghi, đây thực sự là cảnh báo sao, cảm giác cứ như mình vừa quay đầu là có thể nói ra. Đương nhiên, nghĩ thì nghĩ như vậy, Diệp Tố vẫn nghiêm túc mà đem thân phận Hàn Nghiệp vùi vào trong lòng, thề không để nó rơi ra.

Kỷ Gia Duyệt từ chỗ Kỷ Xuyên biết được tin tức hôm nay Diệp Tố trở về, đã sớm cùng bọn La Thành chờ ở tiệm cơm, vừa thấy Diệp Tố lập tức lao tới, xoa xoa cánh tay bóp bóp cẳng chân, "Không thiếu tay thiếu chân a?"

Còn ngó đầu ra ngoài: "Hàn Nghiệp đâu? Hắn thực sự là biểu ca bà con xa của ngươi? Hắn mang ngươi ra ngoài chơi? Ngươi không biết, bệnh viện buổi tối hôm đó xảy ra khủng bố tập kích, chúng ta đều cho rằng ngươi mất tích, dọa chúng ta sốc một cú!"

Biểu ca bà con xa… Khóe miệng Diệp Tố co rút, tuy rằng Hàn Nghiệp nói đã lấy cớ che giấu giùm hắn khoảng thời gian này, nhưng cái từ biểu ca này đúng là diễn đến nơi đến chốn a.

"Ân, hắn là."

La Thành lập tức biểu hiện ra vẻ mặt khinh thường, Diệp Tố thấy cái dạng này của hắn bỗng nhiên nhớ tới Hàn Nghiệp phải nhẫn nhục gánh vác sứ mệnh, mà không biết còn có bao nhiêu người như La Thành xem thường Hàn Nghiệp, nhạo báng sau lưng hắn.

Diệp Tố thần sắc vi diệu, đánh ha ha đem đề tài dời đi: "Mau, nói cho ta nghe một chút về kì thi đi, khi nào thi?"

"Đại khái còn nửa tháng đi."

Diệp Tố mệt mỏi lau mặt một cái, hắn đã xem qua tài liệu lịch sử cơ sở , cái này thật ra có thể xem hiểu, nhưng mà lịch sử Nhân tộc năm trăm vạn năm cũng quá dài, cho dù lịch sử cơ sở chỉ ghi lại đại khái hướng phát triển cùng đại sự kiện của Nhân tộc, nhưng mấy trăm vạn năm chồng chất, đại sự kiện cũng là bốc một cái được một bó lớn.

Trí nhớ Diệp Tố ở Tinh Tế Thế Giới thập phần xuất chúng, đọc nhanh như gió, đã gặp qua là không quên, hơn nữa trải qua khoảng thời gian hôn mê lúc trước, trí nhớ hắn cũng có tiến bộ rõ ràng, Diệp Tố khi đọc sách lật như bay, lật xong lại hồi tưởng nội dung, gần như tám chín không rời mười. Diệp Tố nghĩ thầm may mắn Nhân tộc có tinh thần lực, nếu không, khảo thí này có thể bức học sinh một giây nhảy lầu.

Nhưng mà, mặc dù Diệp Tố cảm thấy chính mình đã là siêu nhân rồi, nhưng đối mặt tài liệu lịch sử kia, vẫn như trước cảm thấy mệt mỏi không muốn yêu, tính sơ sơ, hắn ít nhất phải mất bảy tám ngày mới miễn cưỡng đem sách từ đầu đến cuối đọc một lần. Miễn bàn đến hóa học cơ sở đối với hắn không khác gì thiên thư.

Diệp Tố: "Trượt môn có trừng phạt gì?"

"Còn chưa thi đã nghĩ trượt, tiền đồ." Địch Cảnh giáo huấn nói.

Diệp Tố chân thành mà nhìn hắn: "Ngươi cảm thấy ta có thể qua sao?"

Địch Cảnh cho dù không thấy ánh mắt hắn, cũng có thể cảm giác được, hắn thế nhưng không thốt ra được lời cổ vũ với Diệp Tố, sự thật là Diệp Tố cơ sở quá kém, luôn khiến hắn phải lau mắt mà nhìn, khiến hắn một lần nữa hoài nghi Diệp Tố là ở nơi thâm sâu cùng cốc lớn lên.

"Quên đi." Diệp Tố sống không còn gì luyến tiếc mà phất tay, "Ta trước lên lầu ngủ một giấc, bình phục tâm tình bi ai."

Mọi người:……

Đi ra ngoài ngắm sự đời, bản lĩnh khác không có, thật xấu thích ngủ lại càng thêm trầm trọng.

"Cơm chiều cũng đừng gọi ta, không có tâm tình ăn."

Diệp Tố đương nhiên không thật sự ngủ, hắn thừa dịp thời gian thanh tỉnh không nhiều lắm ở Tinh Tế Thế Giới mà hảo hảo nghiên cứu hóa học cơ sở của cơ sở. Hắn thật vất vả mới tìm được trên mạng một quyển sách hóa học nhi đồng vỡ lòng tương đối đơn giản, trên đường về Hoa Đô tinh đã nghiên cứu được một thời gian.

Một góc băng nhỏ lộ ra này đã khiến cho thuyền nhỏ Diệp Tố thiếu chút nữa tan xương nát thịt, nếu không phải trước đó đã nói chuyện cùng Lý Hoằng Hậu, Diệp Tố có lẽ đã điên rồi. Rất nhiều chân lý hắn tin tưởng vững chắc bị chứng thực là sai lầm, mà thế giới hóa học giờ phút này rộng lớn khiến Diệp Tố càng nhận thức rõ hơn mình nhỏ bé, nhỏ bé đến mức căn bản vô lực đi nhận thức hóa học. Trong nháy mắt kia, Diệp Tố sinh ra phủ định với bản thân mà trước nay chưa từng nghĩ đến, sợ hãi mà kháng cự con đường phía trước.

Hắn như thế nhỏ bé, như thế yếu ớt, giống như một con kiến trong sinh mệnh không dài lắm mà không biết

mệt qua lại bôn ba. Khi con kiến chỉ nhìn thấy sự vật trước mặt thì không cảm thấy gì, nhưng con kiến Diệp Tố này vì gặp gỡ kỳ diệu mà nhận được cơ hội siêu thoát, linh hồn của hắn bay lên giữa không trung, quan sát thân ảnh nhỏ bé của chính mình bận bận rộn rộn, nhưng bận rộn cả đời chỉ có thể vòng đi vòng lại trong một vòng nho nhỏ, một dòng suối nhỏ đã có thể khiến hắn mất phương hướng, một mảnh lá rụng có thể ngăn trở tầm mắt hắn, chân một con dã thú đã có thể khiến hắn mất đi sinh mệnh, đồ ăn hắn cho rằng phong phú thực ra nhỏ bé không đáng kể đối với thế giới này… Cỡ nào bi ai, cỡ nào khiến người ta tuyệt vọng.

Người vô tri không sợ. Sợ hãi và kiến thức như bóng với hình, biết được càng nhiều, vô lực cũng càng nhiều. Mọi người càng ngày càng hiểu biết vũ trụ, đồng thời, cũng càng ngày càng rõ ràng, so với vũ trụ vô ngần thì chính mình nhỏ bé thế nào, hiểu rõ cả đời mình cũng không thể thăm dò đến bên ngoài vũ trụ.

Vào buổi tối ngày hôm đó, Diệp Tố khiếp sợ đến mức không dám ngủ, phảng phất như một khi hắn ngủ liền không tỉnh lại nữa.

Nhưng hắn vẫn ngủ, cũng ở thế giới hiện thực một lần nữa tỉnh lại. Hắn chết lặng mà đi tiến hành thi đấu, kỳ diệu chính là, khi hắn từng chút một đo lường dung lượng thuốc thử, một bước lại một bước tiến hành thí nghiệm, tâm tràn ngập khủng hoảng liền bình ổn lại. Khi hắn hoàn thành một ngày thực nghiệm, nhìn thấy các tuyển thủ dự thi mặt mệt mỏi mà hưng phấn, nhìn thấy các phóng viên chờ mong, nhìn thấy các lão sư giám khảo nghiêm túc…

Hắn tại một khắc này, mới chân chính lý giải được lời nói của Lý Hoằng Hậu. Người sao, luôn phải đi, đi tới, đi tới, có lẽ liền sống.

Con kiến đã biết vận mệnh của mình, chẳng lẽ liền cứ nằm đó chờ chết sao, tiếp tục đi tới a, có lẽ đi tới chốn đào nguyên, có lẽ đi ra tiến hóa, có lẽ có thể cùng linh hồn giữa không trung của mình đối thoại.

Diệp Tố trong lúc bị khoa học tương lai mãnh liệt đả kích, chung quy vẫn bảo vệ được bản tâm lung lay sắp đổ.

Hắn bắt đầu chậm rãi tiếp thu tư duy thời đại tinh tế, bốn lạng đẩy ngàn cân mà sử dụng khoa học kỹ thuật tiên tiến. Hắn một lòng học tài liệu vỡ lòng, cho dù là vỡ lòng, đối với hắn đã rất thâm ảo khó hiểu, thường xuyên gặp phải một số danh từ cùng ký hiệu hoàn toàn không hiểu, nhưng hắn không lựa chọn đi tìm hiểu ý nghĩa những từ này.

Bởi vì hắn tiếp thu cũng cần một quá trình tuần tự, cho nên hắn chỉ xem những nội dung trình độ của mình có thể hiểu được, nên là này đó hắn xem thế là đủ rồi. Càng nhiều, càng kỳ diệu, huyền bí hóa học ở phía trước, đợi hắn sau khi hấp thu xong hóa học cơ sở lại đi thăm dò.

Diệp Tố lật xem giáo trình vỡ lòng, tầm mắt thực mau dừng lại một chỗ.

Phương pháp phân tích điện từ nguyên tử của Glenn.

Diệp Tố toàn tâm mà nghiên cứu nội dung này, đợi đến khi hắn buông quang não, trong lòng đã chấn động thật lớn.

Sau khi khiếp sợ, hắn lập tức nhớ tới thi đấu ở thế giới hiện thực, hô hấp đột nhiên nhanh hơn.

71. Chương 70: Phân Tích

Với trình độ khoa học thế kỷ 21, đều biết notron quyết định chủng loại hạt nhân, số lượng quyết định trọng lượng xấp xỉ của nguyên tử, số hạt proton quyết định chủng loại nguyên tố, số hạt electron lớp ngoài cùng quyết định số điện tích trung hòa của nguyên tố, cũng quyết định tính chất hóa học của nhóm nguyên tố đó.

Nhưng Glenn, nhà hóa học kiệt xuất bốn trăm vạn năm trước đã đưa ra một lý luận mới và cũng áp dụng vào thực tiễn — phương pháp phân tích quỹ đạo điện từ nguyên tố. Nguyên tố là do hạt nhân nguyên tử cùng electron nhỏ bé tạo thành, electron như hành tinh vận chuyển xoay quanh hạt nhân nguyên tử. Quỹ đạo vận chuyển của chúng có thể thay đổi, tỷ như electron va chạm,... nhưng Glenn cho rằng quỹ đạo vận chuyển của electron cũng có quy luật, ngoài những biến hóa trong khoảng thời gian ngắn, còn có thể dưới quan sát lâu dài mà tổng kết ra quy luật biến đổi, Glenn thông qua nghiên cứu quan sát nhiều lần, cuối cùng cũng tổng kết được quy luật vận hành của electron trong nguyên tố, cũng có thể từ quỹ đạo electron mà tìm ra đặc tính của nhóm nguyên tố.

Mỗi loại nguyên tố đều có quỹ đạo electron khác nhau, mà từ mỗi loại quỹ đạo này có thể phán đoán ra tính chất của nguyên tố, bao gồm tính chất ẩn và hiện. Theo khoa học kỹ thuật phát triển, phương pháp phân tích điện từ không ngừng được hoàn thiện, hiện tại nếu muốn dò xét ra đặc tính một loại nguyên tố, chỉ cần đo lường quỹ đạo vận hành electron mà dễ như trở bàn tay biết được bí mật của nguyên tố đó. Rất nhiều nguyên tố quen thuộc của nhân loại đều nhờ biện pháp này mà khai phá được công năng mới, từ đó được sử dụng hữu hiệu hơn. Hơn thế nữa, còn có thể trực tiếp mạnh mẽ thay đổi quỹ đạo vận chuyển electron của nguyên tố, lại thông qua thủ đoạn phụ trợ khác, tỷ như bắn hạt electron hoặc proton, khiến một loại nguyên tố này biến thành nguyên tố khác, từ đó sáng tạo ra nguyên tố có đặc tính Nhân tộc cần.

Phương pháp quả thực không thể tưởng tượng nổi với Diệp Tố, nó có ý nghĩa rằng, nhân loại có thể tạo ra bất luận nguyên tố nào mình muốn, tỷ như sáng tạo ra kim loại độ cứng rắn cực cao đi kiến tạo cơ giáp cùng tinh hạm, hoặc là nguyên tố có tính chất ăn mòn cao *(bitch pls, không phải có axit rồi à)*, nếu sử dụng trong chiến tranh sẽ luôn luôn thuận lợi.

Nhưng đây là trạng thái gần như lý tưởng. Thay đổi quỹ đạo vận hành electron rất khó, mà nguyên tố càng độc đáo, quỹ đạo electron càng khó khống chế, một chút khác biệt nhỏ đều sẽ dẫn tới thất bại, khoa học kỹ thuật Nhân tộc trước mắt còn vô pháp sáng tạo ra nguyên tố có thuộc tính nổi bật, nhưng Nhân tộc trước sau đều vì mục tiêu này mà nỗ lực.

Đương nhiên, điều này đối với Diệp Tố thực xa xôi, Diệp Tố kích động chính là vì phương pháp phân tích điện từ nguyên tố có ý nghĩa lớn với thi đấu trong hiện thực của hắn. Vấn đề lớn nhất của đầu đề nghiên cứu Diệp Tố là, kết luận cuối cùng của hắn vẫn là trạng thái phỏng đoán, hắn tuy rằng thề son sắt, từ đủ phương diện lấy ra chứng cứ rằng nguyên tố này tồn tại, nhưng cuối cùng vẫn không tìm được nguyên tố.

Nhưng Diệp Tố có thể thông qua chứng cứ tìm được mà đưa ra đặc tính nguyên tố, tỷ như vào khoảng -273.15 C đến 1000 C, nguyên tố này tồn tại ở thể khí, nhiệt độ cao hơn hoặc thấp hơn có khả năng tồn tại ở thể rắn hoặc lỏng, thậm chí có khả năng nhất định sau khi phân giải hạt nhân nguyên tố này có thể sinh ra năng lượng lớn chỉ sau Uranium… Mọi việc như thế đủ loại.

Diệp Tố nhìn thấy phương pháp phân tích điện từ liền nghĩ tới biện pháp phản chứng, nếu hắn không tìm thấy nguyên tố này, liền tìm đến điện từ nguyên tố này là được rồi.

Bước thí nghiệm chính xác nhất hắn làm là chiết xuất ra một đám khí, hắn có thể xác nhận loại nguyên tố kia tồn tại trong đám khí này, chỉ là vô luận hắn tiến hành tinh luyện thế nào, cũng không thể tiến thêm một bước. Nếu hắn nắm giữ phương pháp phân tích điện từ, liền có thể tiến hành quan sát đám khí kia, xem xét các quỹ đạo electron của các chất trong đám khí đó, từ đó tìm ra nguyên tố phù hợp quỹ đạo electron này, nếu electron tìm được rồi, hạt nhân còn xa sao? Tuy rằng lượng công tác có lẽ sẽ rất lớn, nhưng ít ra cho Diệp Tố một con đường có hy vọng.

Nhưng vấn đề lớn nhất bây giờ là, Diệp Tố làm thế nào để tìm ra quỹ đạo vận hành điện từ ở thế giới hiện thực, bước sóng electron cực ngắn, so với ánh sáng mắt thường nhìn thấy ngắn hơn nhiều lần, thế giới hiện thực không phát triển như Tinh tế thế giới, có thể không can thiệp gì mà kiểm tra được trạng thái nguyên thủy của electron. Diệp Tố đầu tiên nghĩ tới "Phương pháp phân tích biến đổi Fourier" sáng tạo độc đáo của Heisenberg*, đem quỹ đạo vận hành điện từ biến đổi thành các dải và cường độ của quang phổ, nhưng đây hiển nhiên còn chưa đủ, còn cần phương pháp khác càng tinh vi hơn, Diệp Tố trong lúc trầm tư lâm vào ngủ say.

**ôi lạy chúa thứ l này có thật, mình lên gg search nhìn lóa hết cả não không hiểu gì nhưng đại khái là biến sóng thành các vạch quang phổ.*

Hắn tỉnh lại ở thế giới hiện thực vẫn tiếp tục nghĩ tới phương pháp phân tích điện từ nguyên tố, thậm chí thời điểm làm thực nghiệm cũng vô pháp an tâm, trong lúc không cẩn thận làm vỡ một cái cốc chịu nhiệt, sau đó Diệp Tố đơn giản liền không làm thực nghiệm nữa, kéo một cái ghế dựa ngồi giữa một đám dụng cụ thí nghiệm, nhìn chúng nó mà lâm vào trầm tư: Làm thế nào mới có thể dùng khoa học kỹ thuật trước mắt mà đạt đến trình độ sử dụng được phương pháp phân tích điện từ?

Hắn hiện tại đã không còn chấp nhất với thi đấu như trước nữa. Hắn biết trong đợt diễn thuyết thứ hai, ban giám khảo đã hiểu rõ thực nghiệm của các tuyển thủ, nếu trong thực nghiệm không có biểu hiện gì ngoài dự đoán, chỉ sợ cũng không tăng điểm nhiều, thay vì tiếp tục theo khuôn phép cũ, không bằng đi tìm điểm đột phá. Mà phương pháp phân tích điện từ nguyên tố không chỉ là đột phá của hắn, mà cũng sẽ là đột phá của thời đại này.

Thi đấu không có yêu cầu thời gian thực nghiệm quy định trong một ngày, nhưng các tuyển thủ vì đề cao độ chính xác của thực nghiệm đều sẽ tận lực kéo dài. Hôm này, Diệp Tố không kéo dài thời gian lâu, sớm về phòng ngủ, hắn hiện tại gấp không chờ nổi mà muốn đi Tinh tế thế giới nhìn xem máy phân tích nguyên tố điện từ nơi đó, hắn có lẽ có thể từ đó mà tìm ra được một chút quy luật.

Diệp Tố về sớm khiến rất nhiều người chú ý, bao gồm phóng viên và các tuyển thủ khác. Khi vô số phóng viên chen chúc tới, Diệp Tố cường ngạnh mà cự tuyệt phỏng vấn, về phòng xong liền đóng chặt cửa.

Phản ứng khác thường của hắn khiến mọi người suy đoán, có phải Diệp Tố đã chịu đả kích gì hay không. Không thiếu người ác ý cho rằng Diệp Tố là hết thời. Rốt cuộc thi đấu đã tiến hành bốn ngày, thành tích của Diệp Tố chỉ có thể xem là thường thường.

Kỳ thực, thành tích của đại bộ phận tuyển thủ đều rất kém cỏi, giám khảo chấm điểm quả thực quá hà khắc. Cho dù trong vòng một ngày không mắc lỗi sai gì, cũng chỉ cho một điểm, phảng phất như một điểm này là điểm an ủi vì bọn họ thức khuya dậy sớm. Tổ hóa học chỉ có Khải Lợi nước Mỹ cùng Yoshimoto Miwa hôm trước được thêm hai và ba điểm, Diệp Tố đã duy trì một điểm một ngày đã lâu. Thế này vẫn còn tốt, có mấy người vì phạm lỗi mà điểm biến thành âm.

Mọi người đều có mục đích riêng mà chờ mong thời gian công bố thành tích lúc 10 giờ tối.

Quả nhiên, Diệp Tố thành tích là không, mà Khải Lợi lại một lần nữa được cộng thêm hai điểm.

Điều này không thể nghi ngờ, đã chứng thực Diệp Tố chột dạ, người trong lòng mang ghét ghét liền âm thầm đắc ý, Triệu giáo thụ càng âm hiểm mà nguyền rủa Diệp Tố tốt nhất vạn kiếp bất phục *(hình như cả truyện nhân vật phản diện ai cũng có điểm khiến người ta tha thứ được, chỉ trừ thằng l triệu giáo thụ này, vừa ngu vừa tham tiền lại còn bẩn tính).* Nhưng bọn họ còn không biết hôm nay Diệp Tố còn đánh vỡ một cái cốc chịu nhiệt, căn cứ thông báo trước lúc thi đấu, người nào đánh vỡ một ống nghiệm liền bị trừ năm điểm.

Diệp Tố trầm tư trong phòng thí nghiệm, khiến cho nhóm giám khảo chú ý, tán thưởng hành vi này, bỏ qua sai lầm làm vỡ cốc chịu nhiệt.

Khi Diệp Tố tỉnh lại ở Tinh tế thế giới, lập tức nhờ Kỷ Gia Duyệt giúp hắn xin một gian phòng thí nghiệm ở Hoa Đô đại học.

"Được rồi." Kỷ Gia Duyệt thấy Diệp Tố dậy sớm như vậy còn đang ngạc nhiên, "Lâm trận mới mài gươm, không lượng cũng quang*."

**lượng( ) và quang ( ) đều là sáng.*

Máy phân tích điện từ nguyên tố dường như là một trong những thiết bị căn bản của phòng thí nghiệm. Diệp Tố vừa tiến vào phòng thí nghiệm liền thấy nó, một dụng cụ phổ thông, lớn nhỏ bằng cái máy tính.

Diệp Tố dọn một cái ghế, ngơ ngác mà ngồi trước nó thật lâu, sau đó mới đi nhìn giấy hướng dẫn, hơn nữa lên mạng tra nguyên lý chế tạo của máy phân tích điện từ nguyên tố, nhưng thông tin trên mạng đều quá thâm ảo đối với Diệp Tố, hắn đơn giản đem tinh thần lực tập trung lại, đưa vào trong máy phân tích điện từ nguyên tố.

Đột nhiên, cấu tạo bên trong rõ ràng hiện ra trong tiềm thức Diệp Tố. Diệp Tố nhắm mắt lại, tinh tế cảm thụ tác dụng mỗi kết cấu của dụng cụ.

Chính giữa là một khối kim loại cảm ứng, có thể cảm ứng và ghi chép lại quỹ đạo vận hành của electron, có tác dụng và hiệu quả như "chuyển đổi Fourier", đều là đem quỹ đạo không thể thấy của electron biến thành thấy được, nhưng kim loại cảm ứng lại càng chính xác hơn. Khối kim loại này Diệp Tố không biết, vượt qua trình độ khoa học kỹ thuật của thế giới hiện thực.

Bên cạnh là tấm thu quang phổ sau phân tích…

Diệp Tố chậm rãi đem những cấu tạo đó tách ra rồi tổ hợp lại mà nghiên cứu, còn dùng vài loại nguyên tố hắn quyen thuộc mà làm thực nghiệm, quan sát máy phân tích điện từ nguyên tố dò xét quỹ đạo electron như thế nào rồi đưa ra kết luận cuối cùng.

Diệp Tố tận đến 7 giờ mới kết thúc nghiên cứu, vội vàng chạy về Kỷ gia tiệm cơm đi ngủ.

"Không ăn cơm chiều……" Kỷ Gia Duyệt trợn mắt há mồm mà nhìn Diệp Tố chạy vội lên lầu, lời còn chưa kịp hỏi xong, "Cũng quá liều mạng đi, kiểm tra lần này quả thực là thiên lí nan dung*."

**trời không chấp nhận*

Bên kia, thời gian trên đảo nhỏ Thái Bình Dương là buổi sáng 11 giờ, Diệp Tố lúc này mới đến phòng thí nghiệm.

Những phóng viên cùng các tuyển thủ khác đều trợn mắt há mồm, Diệp Tố thật sự tự sa ngã? Ngủ nướng, ngủ đến tận bây giờ?

Diệp Tố đến phòng thí nghiệm, nhưng vẫn như trước cái gì cũng không làm, tựa hồ ngồi một chỗ mà phát ngốc. Tròng mắt hắn chuyển động không mục đích, kỳ thực đang nghĩ đến thu hoạch ở Tinh tế thế giới, hắn nghĩ làm thế nào mới có thể sử dụng khoa học kỹ thuận hiện đại thu được hiệu quả như máy phân tích điện từ nguyên tố.

Từ màn ảnh theo dõi, nhóm giám khảo thấy được hiện trạng Diệp Tố lần lượt bàn luận. Có người hỏi Lý Hoằng Hậu: "Hắn là học sinh ngươi đi, ngươi thấy thế nào?"

Lý Hoằng Hậu hiền lành mà nhìn Diệp Tố như lão tăng nhập định, đối với hắn tràn đầy tin tưởng: "Hắn hẳn là có ý tưởng mới, nếu không có thì thôi, một khi có khẳng định là kinh người."

"Ngươi thực sự xem trọng hắn a." Người nọ cười cười, "Đúng vậy, hắn đích xác rất có linh tính, nếu không hạng mục nghiên cứu của hắn cũng sẽ không khiến chúng ta khó xử như vậy…"

"Tại sao lại khó xử?"

Người nọ bỗng nhiên nghẹn lời.

"Các ngươi khó xử bởi vì đã không còn bốc đồng của tuổi trẻ, ý tưởng hắn đích xác khiến các ngươi chú ý cùng hướng tới, nhưng các ngươi cũng nhìn thấy nhiều hơn hắn, tỷ như các ngươi có thể thấy năng lượng kinh người ẩn sau nguyên tố này. Nhưng các ngươi sợ thời gian không có nhiều, nghiên cứu này có chiếm hết quãng đời còn lại của các ngươi cũng không thể khiến nguyên tố này tỏa sáng thần thái của nó." Lý Hoằng Hậu thấp giọng nói, lại vang như tiếng chùa miếu.

Nhóm học giả xung quanh nghe được đều chìm vào trầm mặc.

Tìm được loại nguyên tố này đối với đám bô lão không khó, khó chính là làm thế nào để sử dụng và phát huy tác dụng của nó. Nếu bọn họ lựa chọn hạng mục của Diệp Tố để tiến hành nghiên cứu sâu hơn, rất có thể không vãn hồi lại được mà bỏ tất cả thời gian không còn nhiều lắm vào đó, bọn họ không ngại quãng đời còn lại đều làm thực nghiệm, bọn họ để ý chính là tận đến lúc tử vong mà không làm ra thành quả gì, không cam lòng mà nhắm mắt.

Có người chua xót đặt câu hỏi: "Lý lão, cái nhìn của ngươi là?"

Lý Hoằng Hậu cười khổ: "Trước ngày hôm qua, ta cũng do dự giống như các ngươi, làm một sự tình mà kết quả nhìn không tới đích xác khiến lòng người lo sợ. Nhưng hôm qua, ta giải đáp nghi hoặc của hắn, cũng thuận tiện mà nhìn thẳng vào nội tâm chính mình." Lý Hoằng Hậu nhìn Diệp Tố vẫn không nhúc nhích, giường mặt hiền từ tỏa sáng lên rực rỡ của tuổi trẻ, "Người không thể ngừng đi, dừng lại khác gì tử vong, có lẽ tiếp tục đi còn có thể tìm ra kết quả."

Trầm mặc lại lần nữa lan tràn.

Hồi lâu, Diệp Tố trong phòng thí nghiệm động, hắn lựa chọn rời đi phòng thí nghiệm, tiếp tục về phòng ngủ.

Hắn vừa động, không khí cứng đờ ngoài màn hình theo dõi cũng bị đánh vỡ.

Chỉ đạo lão sư của Khải Lợi, nhà hóa học tiếng tăm nhất nước Mỹ tự giễu mà cười cười: "Chúng ta sống uổng phí nhiều năm như vậy, thế nào lại kém hơn một đám tiểu bối. Chúng ta đi trước dò đường, nếu thật sự không được liền để lại cho người trẻ tuổi, dù sao ta thấy một đám tiểu bối này đều rất không tồi, gánh nặng để lại cho bọn chúng, ta cũng yên tâm."

Rất nhiều người đều không hẹn mà cùng cười, phảng phất như gánh nặng trên người đều theo câu nói đó mà bỏ xuống, thập phần nhẹ nhàng.

Buổi tối hôm nay, vô số người chờ đợi công bố thành tích của ngày, về Diệp Tố, nhiều người phát biểu tỏ vẻ khách quan công chính, kỳ thực lại là châm chọc cười nhạo, mong chờ trò hay buổi tối.

Không nghĩ tới kết quả một lần nữa khiến bọn họ trợn mắt há mồm: Diệp Tố đi muộn về sớm cư nhiên được cộng mười điểm!

Khải Lợi cực cực khổ khổ nhiều ngày như vậy, tổng điểm còn chưa đến mười đâu! Dựa vào cái gì Diệp Tố đi sớm về muộn lại có!

Được rồi, thành tích Diệp Tố không thể theo lẽ thường mà xem. Bọn họ nên chậm rãi làm quen.

Lạy trúa, chương bình thường thì edit một chương 1 tiếng 10 phút, chương này thì 1 tiếng 50 phút:(

72. Chương 71: Hy Vọng

Diệp Tố đã không thèm để ý đến điểm số nữa, trở lại phòng liền ngủ, nhưng hắn hiển nhiên là ngủ quá nhiều, nằm nửa giờ còn không ngủ được, đành phải lấy lý do "Thi đấu khiến tinh thần khẩn trương dẫn đến mất ngủ" mà hướng phía chủ sự xin một ít thuốc ngủ. Nuốt thuốc ngủ, cảm giác buồn ngủ thực mau liền ùa lên, hắn ở cả hai thế giới cơ hồ đều ngâm mình trong phòng thí nghiệm.

Máy phân tích điện từ nguyên tố của Tinh tế thế giới khiến Diệp Tố thập phần khiếp sợ, nghiên cứu hai ngày mới xem như hiểu biết rành mạch nguyên lý hoạt động của nó.

Diệp Tố từ bỏ tiếp tục nghiên cứu máy phân tích điện từ nguyên tố, mà ngồi xổm trước mặt nó, lại một lần nữa lâm vào trầm tư.

Cùng với trầm tư, tinh thần lực hắn vô ý mà tràn lan ra, dưới tình huống không kẻ nào nhìn thấy, từng luồng tinh thần lực vặn vẹo, dần dần mà tạo ra một số hình dạng cụ thể, tứ giác đoan đoan chính chính, sau đó là lộ tuyến phức tạp rắc rối, hắn đang dùng tinh thần lực bắt chước máy phân tích điện từ nguyên tố!

Sau khi máy phân tích được nắn hình, tinh thần lực còn thừa ngoan ngoan mà ngốc tại một bên ngăn cách ranh giới rõ ràng với nó.

Diệp Tố cau mày, trầm tư suy nghĩ, qua thật lâu, lông mày hắn mới giãn ra, tinh thần lực còn thừa nháy mắt liền trở nên sinh động, dây dưa rồi tách ra, tạo ra bộ dạng vật phẩm nào đó, cái thứ nhất là quang phổ kế điện tử, sau đó là máy phân tích quang phổ, quang phổ hồng ngoại… Đây đều là những dụng cụ ở thế giới hiện thực.

Diệp Tố đem những dụng cụ đó phân loại ra, một máy lại một máy, trình tự xếp hàng dường như có một loại liên hệ bí ẩn trong đó, phảng phất như nối một cái dây điện lên, chúng nó liền tạo thành một dụng cụ to lớn phức tạp.

Máy phân tích điện từ nguyên tố cùng một đống dụng cụ lớn nhỏ phân thành hai bên Diệp Tố, hắn nhìn

máy phân tích điện từ nguyên tố, lại nhìn những dụng cụ trong hiện thực so với máy phân tích điện từ nguyên tố đều lạc hậu hơn nhiều. Đôi mắt hắn kỳ thực không nhìn thấy vật thể tinh thần lực cấu tạo thành, nhưng khi hắn phát ra ý nguyện muốn nhìn thấy, những hình dạng đó liền rõ ràng mà hiện lên trong não bộ hắn, không có ai hiểu biết những vật phẩm đó hơn hắn, kể cả Địch Cảnh có thể nhìn thấy tinh thần lực.

Hắn bắt đầu chỉ huy máy phân tích điện từ nguyên tố bên trái hoạt động, tinh thần lực bắt chước năng lượng chậm rãi chảy qua các bộ phận, máy phân tích theo đó mà sống lại. Hoạt động của máy phân tích bị Diệp Tố điều khiển chậm lại một ngàn lần, nguyên lý rất nhỏ không thấy được đều bị tinh thần lực của hắn cảm ứng tới.

Sau đó, dụng cụ bên phải cũng sôi nổi hoạt động, nguyên lý của máy phân tích quang phổ và giao diện cảm ứng của máy phân tích điện từ nguyên tố rất giống nhau, quang phổ kế điện tử cũng có thể hoạt động như ổ cứng chuyển đổi của máy phân tích điện từ nguyên tố…*(có trời mới hiểu tôi đang viết cái gì)*

Mỗi khi máy phân tích điện từ nguyên tố hoàn thành xong một bước, dụng cụ bên phải cũng sẽ có một máy bắt đầu hoạt động, hai bên như đang đối chiếu từng bước một, nhiều dụng cụ nhỏ yếu lạc hậu như vậy đang liều mạng muốn bày ra uy lực không thua gì máy phân tích điện từ nguyên tố, một máy không đủ vậy thì mười, mười không đủ thì một trăm…

Diệp Tố thế nhưng muốn dùng dụng cụ ở thế giới hiện thực, tổ hợp lại để thay thế máy phân tích điện từ nguyên tố!

Bang — một dụng cụ ở vì vô pháp đồng nhất bước đi với máy phân tích điện từ nguyên tố trước mặt, tinh thần lực gặp phải địa phương trì trệ, một đống dụng cụ đang đâu vào đấy nháy mắt trở nên rối loạn, không thành hình.

Diệp Tố mệt mỏi dựa vào trên ghế, nhắm mắt lại.

Một lát sau, Diệp Tố lại lần nữa ngồi thẳng, tinh thần lực đã nghỉ ngơi tốt lại lần nữa tràn ra, xây dựng một máy phân tích điện từ nguyên tố, sau đó tiếp tục xây dựng dụng cụ hiện đại, so với lần đầu tiên, những dụng cụ đó rõ ràng có biến hóa, thiếu một số không thích hợp, nhiều một số máy trước chưa có.

Thất bại.

Diệp Tố một lần nữa gặp thất bại thiếu chút nữa ngủ mất, hắn xoa xoa ấn đường, đứng lên định đi nhà ăn Hoa Đô đại học ăn cơm, tùy tiện đề cao tinh thần chút.

Hắn vừa mở cửa phòng thí nghiệm, lại phát hiện bọn La Thành năm người ngồi xổm bên ngoài.

"Các ngươi đang làm cái gì?"

La Thành hùng hùng hổ hổ mà đứng lên, xoa chân tê dại: "Ngươi lại không ra, ta liền cho rằng ngươi chết

bên trong, quang não không nghe, phòng thí nghiệm còn khóa trái, hóa học cơ sở ngươi định gõ đến ra hoa à?"

Kỷ Gia Duyệt đẩy La Thành, nói: "Kỳ thực chúng ta là tới nhắc ngươi, ngươi cùng Tiết Ưng Vũ còn có ước chiến, ngươi nhớ rõ sao?"

Diệp Tố:…….

"Đã quên!" Diệp Tố thực sự đã quên, buổi tối hôm đó bọn họ xung đột với Tiết Ưng Vũ xong đi bệnh viện, kết quả gặp phải bắt cóc, thật vất vả chạy được thì gặp Hàn Nghiệp, kết quả gặp phải nguy cơ sinh hóa Tát Luân tộc, hơn nữa thế giới hiện thực còn có thi đấu quan trọng, Diệp Tố vội đến xoay quanh, đến bây giờ còn nhớ Tiết Ưng Vũ là ai đã không tồi.

"Khi nào?"

"Chính là ngày mai a, đại ca!" Kỷ Gia Duyệt đại kinh tiểu quái mà kêu lên, "Buổi sáng hắn còn tới cửa trường học náo loạn, nói ngươi đừng trốn tránh không ra."

"Hắn chưa bị trục xuất a." Diệp Tố rối rắm một chút, "Nhưng ta hiện tại rất bận a."

"Di!" Mập mạp trước mắt sáng ngời, "Vội vàng thi cử là cái cớ không tồi a, đến lúc đó ngươi cự tuyệt xuất chiến liền nói đang chuẩn bị thi cử, hắn sao có thể nhảy vào Hoa Đô Đại học đi bắt ngươi! Tiểu tử này còn phải sợ Hoa Đô Đại học a, trăm vạn sư sinh chỉ chờ đấm hắn một phát!"

Địch Cảnh cũng di một tiếng: "Mập mạp chẳng mấy khi lại đáng tin một lần."

Diệp Tố là thật sự vội, không phải là kiếm cớ cự tuyệt, bất quá có thể miễn được một việc này cũng tốt: "Thật sự có thể?"

Lúc này, La Thành bọn họ bốn cái vẻ mặt ngạc nhiên mà trừng mắt nhìn Diệp Tố: "Ngươi thật sự muốn chạy trốn a?"

"Không phải các ngươi nói sao……"

Năm người hai mặt nhìn nhau một hồi, La Thành mới nói: "Thôi thì trốn đi, dù sao Diệp Tố cũng đánh không lại hắn, ta thay hắn đánh."

Địch Cảnh cười một tiếng: "Nói cứ như ngươi đi là có thể đánh thắng vậy."

La Thành đen mặt: "Kia phải đánh thì mới biết được."

Diệp Tố biết La Thành lo lắng mình thực lực quá yếu sẽ bị thương nên mới gánh trách nhiệm. Diệp Tố cũng không mặt dày như vậy, yên tâm thoải mái mà nhìn La Thành đi bị Tiết Ưng Vũ đánh một trận, hắn một bên đi phía nhà ăn, một bên nói: "Vẫn là ta đi thôi, ngày mai mấy giờ? Dành ra thời gian đi đầu hàng nhận thua một cái, sau đó ta còn phải vội về học hóa, sự việc bao lớn."

Tư thái tiêu sái của Diệp Tố hù năm người sau sửng sốt.

"Ai lúc này tìm ta?" Diệp Tố móc ra quang não nhìn thấy một tin nhắn, không đề tên nhưng lại có trong danh bạ. Diệp Tố suy nghĩ một hồi mới nhớ tới quang não của mình chính xác có một người như vậy.

Diệp Tố cả kinh thiếu chút nữa làm rơi quang não, người kia không phải cục trưởng Chấp hành tư Minh Viện sao?

Diệp Tố nơm nớp lo sợ mà mở ra tin nhắn mới: Ngươi ngày mai có ước chiến cùng Tiết Ưng Vũ?

Cái cục trưởng này quả thật làm hết phận sự, trăm vội còn có thể bớt thời giờ quan tâm một thành viên chưa chính thức. Diệp Tố nghĩ thầm, chẳng lẽ ước chiến này sẽ là khảo hạch? Sau đó Diệp Tố thập phần cung kính mà đem sự tình một năm một mười báo cáo cục trưởng thần bí.

"Ngươi đánh không lại hắn." Cục trưởng trả lời đơn giản thô bạo.

Diệp Tố cảm thấy lời nói của cục trưởng rất có thể là thử thách, hắn không thể nói mình định đi nhận thua cho xong việc, nghĩ nghĩ vẫn chọn dùng cách nói mạnh miệng của La Thành, biểu hiện tinh thần thà chết chứ không chịu khuất phục: "Kia cũng đến thử xem xem."

"Hắn nhập học sớm hơn ngươi mười năm, các ngươi ước chiến cũng không công bằng."

Diệp Tố nhìn thấy những lời này, sờ không tới thái độ của cục trưởng, rốt cuộc là muốn hắn đi hay không muốn hắn đi. Diệp Tố có điểm muốn hỏi Hàn Nghiệp nên ứng phó cục trưởng thế nào, nhưng không đợi hắn nghĩ nhiều, cục trưởng lại gửi tới một tin nhắn.

"Ta phái người đánh gãy chân hắn là tốt rồi, ngươi không cần xen vào, tiếp tục làm chuyện của ngươi."

Diệp Tố:……

Cái cục trưởng trong truyền thuyết này quả thực ngoài dự đoán bênh vực người mình, khiến Diệp Tố nhất thời có chút thụ sủng nhược kinh.

Diệp Tố cứng đờ mà quay đầu lại, nói với La Thành còn đang lải nhải: "Chúng ta ai cũng không cần đi, ta có dự cảm, chân Tiết Ưng Vũ có lẽ muốn gãy."

Quả nhiên rạng sáng ngày hôm sau, truyền thông đều bị một tin tức nóng hổi chiếm giữ: Thiên kiêu mười năm trước Tiết Ưng Vũ vì đêm khuya khiêu khích quân H0036 tuần tra, bị đội trưởng Hàn Nghiệp đánh gãy đùi phải!

Nhìn thấy tin tức này, bọn La Thành ngây ngẩn cả người, quỷ dị nhìn nhau một lát, bọn họ lúc này thực sự tin tưởng Hàn Nghiệp là biểu ca Diệp Tố! Vẫn là cái biểu ca cực kỳ bênh người mình a!

Diệp Tố yên lặng mà đóng quang não, nghĩ thầm cục trưởng tốt như vậy, không vào Chấp hành tư thực đáng tiếc, cũng không biết nội dung khảo hạch là cái gì, nếu không qua được khảo hạch thực có lỗi với Hàn Nghiệp đã tiến cử hắn.

Diệp Tố suy nghĩ vấn đề khảo hạch trong chốc lát, thực mau liền đem nó tạm thời ném sau đầu, mục tiêu lớn nhất trước mắt vẫn là giải mã máy phân tích điện từ nguyên tố từng bước một, dùng khoa học kỹ thuật thế giới hiện thực tổ hợp, đạt tới hiệu quả cùng loại.

Tinh thần lực cấu tạo lại lần nữa không tiếng động mà hỏng mất, Diệp Tố đã nhớ không rõ đây là lần thứ mấy thất bại, hắn suy sụp mà nằm ngã trên sàn nhà lạnh lẽo phòng thí nghiệm, dần dần mà lâm vào trạng thái hôn mê. Linh hồn Diệp Tố giống như đang ở biên giới hai cái vũ trụ, bước vào nơi nào liền ở nơi đó tỉnh lại.

Nhưng Diệp Tố không có động.

Hắn giật mình mà nhìn sao trời chuyển động trong vũ trụ, hắn phảng phất có được thị giác thượng đế, mọi sự vận chuyển đều không thoát khỏi cảm giác của hắn, hắn nhìn thấy không chỉ là vật chất vận động trong vũ trụ, còn có quỹ đạo vận chuyển của hai cái vũ trụ song song, vận hành bất quy tắc, cuồn cuộn mà huyền diệu…

Trong lúc vận chuyển, phảng phất như có thanh âm Thiên Địa Huyền Hoàng thấp thấp vang lên.

Nhẹ giọng lộ ra bí mật vũ trụ.

Khi Diệp Tố tỉnh lại, phát hiện chính mình ra một thân mồ hôi lạnh, hắn lòng còn sợ hãi mà nhìn xung quanh, nhìn thấy vẫn là phòng thí nghiệm Tinh tế thế giới, hắn thở phào nhẹ nhõm, chỉnh lại tinh thần, tiếp tục nghiên cứu tổ hợp máy phân tích điện từ nguyên tố.

Khi hắn một lần nữa đem tinh thần lực tràn ra, lại cảm giác thông thuận xưa nay chưa từng có, có cảm giác mở rộng thông suốt, cảm giác này khiến Diệp Tố liên tưởng đến Thiền tông Phật giáo “Ngộ đạo.”

Diệp Tố thử xây dựng dụng cụ một lần nữa, một bên xây dựng, một bên tự hỏi dụng cụ này có thể có tác dụng gì, suy nghĩ rõ ràng sáng tỏ, khi dụng cụ được hắn xây dựng xong, hắn nghiêng đầu nhìn một hồi, đem hai máy trong đó thay đổi vị trí một chút.

Hắn lần thứ hai dùng tinh thần lực bắt chước năng lượng, khiến những dụng cụ đó hoạt động, toàn bộ hệ thống không chút trì trệ mà vận chuyển, từ một dùng cụ này tới một dụng cụ khác liên tiếp mà truyền tin.

Một bên máy phân tích điện từ nguyên tố phân tích như bay, hệ thống tổ hợp bên này tuy nhìn qua rườm rà, hỗn tạp, cồng kềnh, nhưng vẫn theo bước chân máy phân tích, không nhanh không chậm, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Diệp Tố hưng phấn nắm chặt nắm tay, hắn rốt cuộc tìm được biện pháp thay thế!

73. Chương 72: Chờ Mong

Diệp Tố gấp không chờ nổi mà lao ra ngoài phòng thí nghiệm, lúc này mới thấy sắc trời bên ngoài không biết đen từ lúc nào, đèn khu thực nghiệm chiếu xuống ánh sáng lạnh lẽo.

Diệp Tố sửng sốt, sau đó lại cười hả hả, một bên cười một bên chạy vào màn đêm.

Đi phía sau hắn là nhóm học bá hệ hóa học, thấy vậy liền khiếp sợ, dẫn đầu vừa thấy, nhận ra đây là nhân vật phong vân gần đây ở Hoa Đô đại học Diệp Tố, hắn lẩm bẩm: "Xem bộ dáng hắn hưng phấn như vậy, chẳng lẽ phát hiện cái gì ghê gớm? Đừng đoạt nổi bật ở hệ cơ giáp lại tới đoạt hệ hóa học chúng ta a."

Đồng bạn hắn hiển nhiên cũng có chút lo lắng, bọn họ đều biết Cảm Thái Diệp Tố là tinh tế, hơn nữa còn được Hàn Nghiệp thiếu tá khen ngợi là cực độ thuần túy, điều này rất có ích đối với thực nghiệm hóa học, "Ta thấy hắn bởi vì quá hưng phấn quên đóng cửa phòng thí nghiệm, nếu không chúng ta đi vào xem một cái, xem hắn cả ngày ở phòng thí nghiệm làm gì?"

"Vậy không được a…" Học bá yên lặng rối rắm một hồi, sau đó nói: "Chúng ta đây chỉ xem một cái?"

Hai người ăn nhịp với nhau, láo liên quay đầu nhìn xung quanh, thấy không có người mới lập tức chui vào phòng thí nghiệm Diệp Tố chưa đóng cửa.

"Tại sao lại không có dấu vết thực nghiệm nào?" Học bá kinh ngạc, phòng thí nghiệm sạch sẽ đến kỳ cục, hắn đi đến máy xử lý cặn, phát hiện ngay cả cặn đều không có, "Này không khoa học, chẳng lẽ hắn ở phòng thí nghiệm ngủ sao? Sao ngay cả cốc chịu nhiệt cũng chưa bị di động?"

Đồng bạn nhíu mày suy tư một chút, âm mưu luận đạo*(thuyết âm mưu)*: "Ngươi nghĩ có thể hay không, Diệp Tố kia trước khi đi cố ý sửa sang phòng thí nghiệm sạch sẽ, không để người khác phát hiện manh mối? Đây càng thêm chứng thực hắn muốn che giấu sự tình gì đó a!"

"Đúng." Học bá cảm thấy hắn nói rất có đạo lý, "Nhưng mà người ta muốn giấu thì liên quan gì đến chúng ta?"

"Ngươi ngu hay không ngu a?" Đồng bạn nói, "Chỉ có đồ vật không thể đưa ra ngoài ánh sáng mới cần che giấu, đồ vật không thể ra ngoài ánh sáng hoặc là thứ không tốt, hoặc là thứ siêu tốt, sau thì chưa nói, nhưng nếu là loại trước, nguy hại có thể to lắm, vạn nhất hắn muốn nổ trường học thì làm sao bây giờ? Không được, chúng ta đi ngăn cản hắn!"

Học bá chỉ số thông minh để hết vào học tập tinh tế suy nghĩ một lát, cảm thấy thực có lý, hệ cơ giáp toàn phần tử bạo lực, không thể đối đãi như người thường, hắn hạ giọng hỏi đồng bạn: "Ngăn cản thế nào a?"

Đồng bạn vuốt cằm, lộ ra tươi cười cao thâm khó đoán: "Ngày mai lại nói, chúng ta trước đi ăn cơm."

Diệp Tố chạy như bay về Kỷ gia tiệm cơm, Kỷ Gia Duyệt ngồi trên bàn cơm vừa mở miệng liền ngậm lại, Diệp Tố đã chạy như bay lên lầu, cửa phòng leng keng một tiếng rồi đóng lại gắt gao.

Kỷ lão bản khen ngợi gật gật đầu, dạy dỗ nhi tử: "Ngươi hẳn nên học tập Diệp Tố, dù là môn tự chọn cũng nên hướng đến mục tiêu điểm tuyệt đối mà không phải thỏa mãn với vừa đủ tiêu chuẩn."

Kỷ Gia Duyệt trợn trắng mắt nhìn hắn: "Ngươi muốn điểm tối đa hay muốn một nhi tử trắng trẻo mập mạp, khỏi cần trả lời đi."

Kỷ lão bản:……

Hắn khụ hai tiếng, hóa giải xấu hổ mà đi hai bước đến cửa tiệm cơm, thấy nơi xa đều là phòng ốc đường phố. Đôi mắt hắn hơi nheo nheo lại, phảng phất như bộ dáng lười biếng cơm đủ rượu no.

Đã không còn cảm giác bị nhìn trộm mấy ngày trước, cũng không có sóng điện từ rà quét khiến thân thể không thoải mái.

Kỷ Xuyên lại chậm rãi đi dạo bước nhỏ trở về, cười tủm tỉm nói: "Đương nhiên là muốn nhi tử trắng trẻo mập mạp a, khỏe mạnh sống tốt đều hơn điểm số thứ quỷ đó."

Khi Diệp Tố tỉnh lại trong thế giới hiện thực, đã là chính ngọ, hắn lờ đi ánh mắt tò mò điều tra của đông đảo mọi người, lập tức chạy về phía phòng thí nghiệm thi đấu.

Hắn đi đến cửa khu thực nghiệm mới nhìn thấy màn hình lớn ghi điểm ngày hôm qua, sau tên mình treo một cái "10 điểm" lóe mù mắt người, kể cả Diệp Tố là người được lợi cũng không nhịn được trong lòng yên lặng phun tào đoàn giám khảo: Thật đúng là đoán không nổi a.

Chuyện thứ nhất sau khi hắn tới phòng thí nghiệm là hướng phía chủ sự xin chi viện dụng cụ khác, trước khi thi đấu, dụng cụ hắn chọn đều phù hợp thực nghiệm lúc trước, dùng để tổ hợp máy phân tích điện từ nguyên tố hiển nhiên xa xa không đủ.

Khi chủ sự phái người hỏi muốn bổ sung thiết bị nào, bị danh từ Diệp Tố liên tiếp phun ra khiến cho trợn mắt há mồm.

Nhân viên công tác thật cẩn thận hỏi: "Những thứ này đều không cần, còn lại cho ngươi một ít?"

Diệp Tố kỳ quái mà nhìn hắn: "Ta cần những món ta vừa nói đó, một cái cũng không thể thiếu."

"Ngươi biết ngươi nói bao nhiêu dụng cụ sao? Còn hầu như đều là loại hình tinh vi mới nhất Anh quốc, Mỹ quốc, đúng rồi, có phải ngươi quên mất yêu cầu dụng cụ sẽ bị trừ điểm, một cái cốc chịu nhiệt đã bị trừ năm điểm, ngươi rốt cuộc biết ngươi yêu cầu bao nhiêu đại hình thiết bị sao? Ngươi có nghĩ tới sẽ bị trừ bao nhiêu điểm hay không?"

Diệp Tố xác thật không nghĩ nhiều như vậy, nhưng hiện tại hắn thuận tiện nghĩ nghĩ, thi đấu đối với hắn cũng không quan trọng như vậy, tìm ra cái nguyên tố này mới là quan trọng nhất, có thể đem máy phân tích điện từ nguyên tố của Glenn đơn giản hóa mà đưa tới thế giới này cũng rất cần thiết. Tuy rằng hắn hiện tại đang giữ vị trí dẫn đầu, theo khuôn phép cũ đi làm thực nghiệm có khả năng sẽ thắng, nhưng hắn không muốn mất đi cơ hội khó có được lần này, phải biết rằng, rời đi hòn đảo này, muốn dùng nhiều dụng cụ tiên tiến tinh vi như vậy sẽ thực khó khăn, kể cả Lý Hoằng Hậu cũng không có biện pháp.

Diệp Tố kiên quyết mà nói: "Ta quyết định tốt, các ngài nhanh đưa dụng cụ lại đây đi, ta cần dùng gấp."

Nhân viên công tác không hiểu mà liếc hắn một cái, sau đó thực hiện chức trách của mình, đưa danh sách dụng cụ cho người giao hàng, thuận tiện đem khiếp sợ truyền xuống theo.

Khi mấy chục xe vận tải cỡ lớn tiến vào khu thực nghiệm, tạo ra một phen oanh động không minh bạch.

Phóng viên duỗi dài cổ cũng không thấy được cái gì, tóc sắp bạc đến nơi: "Phỏng vấn xong thi đấu này, ta phải già đi chục tuổi."

Đồng hành phụ họa: "Già chục tuổi cũng không vấn đề gì, chỉ sợ Bạch lão, tin tức gì cũng lộng không đến."

Đoàn giám khảo nhìn thấy từng đài từng đài dụng cụ dọn vào phòng thí nghiệm Diệp Tố, cũng bị dọa sợ rồi, vội vàng xem danh sách xin đồ của Diệp Tố, phát hiện thiết bị phía trên thực khó nói, khiến người ta không hiểu hắn định làm gì, liên hệ giữa các dụng cụ không lớn, trừ bỏ vài cái có thể nhìn ra là có quan hệ với quan sát điện từ, còn lại phần lớn đều khó có thể liên hệ tới hạng mục của Diệp Tố.

Có người hỏi Lý Hoằng Hậu: "Ngươi biết hắn muốn làm gì sao?"

Lý Hoằng Hậu cười khổ lắc đầu.

"Kia tính điểm thế nào?"

"Cũng không biết hắn lấy những thiết bị đó là muốn làm gì, thì cứ theo lúc trước mà tính đi, một đài thiết bị trừ mười điểm."

Sau khi tính toán xong, trừ hơn một nghìn điểm. Điểm có thể đạt tới âm một ngàn, kỷ lục này rất khó bị vượt qua.

Diệp Tố chỉ huy nhân viên công tác sắp xếp theo ý mình, Diệp Tố đặt mình trong đó, phảng phất như về thế kỷ hai mươi, thời đại máy tính sơ kỳ, máy thật to lớn chặt chẽ chiếm cứ không gian, cồng kềnh như lão voi tập tễnh.

Khi đó, ai có thể tưởng được máy tính sau này có thể lớn nhỏ bằng tờ giấy, tùy thân mang theo. Hiện tại ngoài Diệp Tố, cũng không ai có thể nhìn thấy hơn trăm đài thiết bị không liên quan cùng nhau phối hợp, có thể đạt tới trình độ khoa học kỹ thuật rất nhiều năm sau.

Diệp Tố vòng quanh nhìn thiết bị này đó từ đầu đến đuôi, hiện tại vạn sự đã chuẩn bị, chỉ thiếu gió đông.

"Gió đông" chính là một bước phân tích điện từ nguyên tố cuối cùng, đối chiếu quỹ đạo điện từ cùng đặc tính nguyên tố.

Đối chiếu không có biện pháp khác, chỉ có thể dựa vào trí nhớ của hắn mà so sánh từng cái một.

Diệp Tố nghĩ đến lại phải đi ngủ, liền có điểm cảm giác buồn nôn. Hắn do dự một hồi, vẫn là hoạt động một lát đi, thuận tiện thử hiệu quả "Phiên bản lớn gấp bảy lần" của máy phân tích điện từ nguyên tố này.

Hắn từ một chỗ của phòng thí nghiệm lấy ra một ống nghiệm chứa khí, đây là một bước thực nghiệm cuối cùng của hắn chiết xuất ra, hắn biết trong đám khí này có chứa nguyên tố hắn cần tìm, chỉ là hắn vô luận tìm thế nào cũng không tìm được. Khi hắn đem ống khí này như bình dưỡng khí mà nén từ từ những chất khí có thể thăm dò ra ngoài, phát hiện tới cuối cùng, ống nghiệm gần như đã tiếp cận trạng thái chân không mà loại nguyên tố hắn tìm cũng không như hắn phỏng đoán mà còn sót lại trong ống, mà ở một phân đoạn hắn vô pháp lý giải nào đó biến mất.

Hắn đem ống khí kia đặt ở dụng cụ đầu tiên, tiến hành kiểm tra đo lường, nhanh chóng tiếp đó một đường điều chỉnh máy móc kế tiếp.

Sau đó, trong phòng điều khiển, nhóm giám khảo liền thấy Diệp Tố nhảy nhót mà đùa bỡn những dụng cụ vô tội đó.

Nhóm giám khảo:…

"Từ từ!" Lão sư chỉ đạo của Khải lợi bỗng nhiên kêu lên, nhìn chằm chằm màn hình theo dõi. Những người khác thấy hắn để ý như vậy, cũng bắt đầu nhìn chằm chằm động tác Diệp Tố. Bọn họ đều là những người đứng trên đỉnh giới hóa học, vô pháp như Diệp Tố sớm tiên tri giác ngộ mà biết được tác dụng những dụng

cụ rối loạn này, nhưng cũng có thể nhìn ra một ít manh mối, đặc biệt là trình tự thao tác của Diệp Tố rõ ràng như vậy, bọn họ nhìn thấy tác dụng của đài dụng cụ này lại liên tưởng đến đài tiếp theo, thực mau có ý tưởng nổi lên.

"Kỳ diệu a." Lý Hoằng Hậu tán thưởng một câu, "Đây mới là thi đấu tư duy."

Bọn họ là dò đến một góc tác dụng của máy phân tích điện từ nguyên tố, cũng đã vì thế mà cảm thán kinh ngạc.

Rất nhiều người nổi danh ở ngoài học sôi nổi mà tán dương gật đầu, sau đó nói: "Hắn làm như vậy thì có trợ giúp gì cho thực nghiệm hắn?"

Lý Hoằng Hậu thế nhưng trong lúc nhất thời bị hỏi đến liền nghẹn lời, lại lần nữa cười khổ nói: "Tiếp tục xem đi."

Diệp Tố sau một vòng điều chỉnh, lại tiến hành một lần kiểm tra đo lường, đi đến vị trí một tổ dụng cụ cuối cùng, một đài máy tính tuyệt đối đứng đầu thế giới này, phía trên màn hình hiện ra hình ảnh 3D, thập phần phức tạp còn có chút mơ hồ, Diệp Tố nhìn chằm chằm những hình ảnh đó thật lâu, đây là một vài quỹ đạo vận hành electron của khí trong bình, cùng máy phân tích điện từ nguyên tố trong tương lai Tinh tế thực sát, tuy rằng độ chính xác không cao như vậy, bất quá đây đã là trình độ cao nhất khoa học kỹ thuật hiện tại có thể đạt đến, để kiểm tra đo lường những nguyên tố hiện tại đã dư dả.

Diệp Tố vui mừng cười, gánh nặng đáy lòng cuối cùng cũng thả xuống, kể cả cuối cùng không tìm được nguyên tố hắn lý luận, có bộ phân tích nguyên tố này đã không uổng phí hắn nhiều ngày không nghỉ ngơi như vậy.

Nghĩ đến, Diệp Tố cư nhiên cảm thấy có chút mệt mỏi, nên trở về đi ngủ, đi xem những bảng đối chiếu đó, đúng rồi, đừng quên cảm tạ cục trưởng Chấp hành tư một chút.

Diệp Tố lại lần nữa về sớm, chẳng qua lần này so với hai lần trước đã muộn hơn, dù sao… lúc hắn tới cũng muộn.

Giám khảo trong phòng điều khiển còn đang khó xử vì hình ảnh cuối cùng trên đài máy tính kia, bọn họ tạm thời không nhìn ra hình ảnh đó đại biểu ý nghĩa gì.

"Điểm Diệp Tố hôm nay tính thế nào?"

Lý Hoằng Hậu là giáo sư chỉ đạo của Diệp Tố, tất nhiên phải công chính khách quan, hắn nghĩ nghĩ nói: "Trước cứ trừ điểm đã, còn mục đích hắn mượn những thiết bị này đó có thể cộng điểm hay không cứ đợi đến lúc thi đấu kết thúc lại xem đi."

Vì thế đêm đó 10 giờ, vô số phóng viên, các tuyển thủ đang ngồi canh, thấy được trên màn hình lớn, phía

sau tên Diệp Tố bọn họ thực xem trọng là "—1020" nhìn thấy mà ghê người.

Mọi người ăn ý mà dụi dụi mắt, đờ đẫn mà nhìn chằm chằm màn hình lớn, lúc lâu sau, bọn họ phát hiện, điểm Diệp Tố là bốn chữ số không sai, phía trước có cái dấu trừ cũng không sai.

Đã có phóng viên nhanh trí gọi điện thoại hỏi phía chủ sự.

Nhân viên nghe điện phía chủ sự ngoài cười nhưng trong không cười mà trả lời: "Không có sai sót, thống kê không có bị lỗi, màn hình led cũng không có hư hao, điểm của tuyển thủ Diệp Tố chính là âm một ngàn linh hai mươi, đúng, âm! Một ngàn linh hai mươi! Nguyên nhân cụ thể a, cái này thì không thể nói."

Phóng viên đờ đẫn mà treo điện thoại: "Diệp Tố này, phải làm nổ phòng thí nghiệm thì mới có điểm thế này a."

Sau đó có người nói tiếp: "Điểm này của hắn, nếu không tạo ra đạn hạt nhân siêu cấp có thể oanh nổ địa cầu, phỏng chừng cũng không bù lại được."

74. Chương 73: Ký Ức

Diệp Tố thi đấu lần này đã sáng tạo quá nhiều sự kiện không thể tưởng tượng nổi, đợt thi đấu thứ hai thành tích thay đổi xoành xoạch, vòng thứ ba từ điểm cao nhất biến thành thấp đến mức siêu việt, thấp khiến người ta rớt tròng mắt, đủ loại sự tích ít nhất đã khiến Diệp Tố trước các tuyển thủ còn lại mà nổi tiếng toàn thế giới.

Cư dân mạng Trung Quốc tùy thời ngồi canh trước internet, để bắt được tin tức trực tiếp. Sung sướng vì Diệp Tố dẫn đầu còn chưa kịp hạ nhiệt độ, liền nghe được tin dữ, điểm đột nhiên thành âm một ngàn.

Nhưng quái dị chính là, trong lòng quảng đại cư dân mạng có chút sảng khoái biến thái.

Tục ngữ nói, kẻ trộm cuốc bị chém, kẻ cướp nước phong hầu; lại tục ngữ nói, giết một người là tội, giết vạn người thành hùng… Từ đó mà suy ra, âm một điểm là tầm thường, âm một ngàn đó là siêu phàm thoát tục a!

Tức khắc, có võng hữu nhắn lại: "Diệp Tố ngươi đừng phương*, thi đấu thua còn có thể về nước an tĩnh mà làm cái võng hồng!"

(nguyên văn: , ai cứu với tui gg dịch các loại từ điển mà không hiểu)

Cũng không thiếu người trên mạng trào phúng Diệp Tố khiến quốc gia mất mặt. Đương nhiên, lập tức bị

fan não tàn của Diệp Tố phun trở về: Ngươi cả cơ hội làm mất mặt cũng không có! Hơn nữa người sáng suốt đều có thể nhìn ra Diệp Tố tuyệt đối hảo không bình thường đi.

Chính xác, vô luận là người dân các nước, hay phóng viên trên đảo nhỏ cùng các tuyển thủ khác, đều có thể nhìn ra thành tích của Diệp Tố thực quỷ dị, nếu thật là thuần túy quấy rối khiến cho điểm thấp như vậy, đã sớm bị bên chủ sự đuổi ra ngoài, sao có thể giữ hắn lại đến bây giờ.

Hiện tại, Diệp Tố đang làm xiếc đi dây, hoặc là đi qua nhận được vỗ tay, hoặc là ngã xuống, không đến mức tan xương nát thịt, còn có Lý Hoằng Hậu hộ giá hộ tống, nhưng thương gân động cốt thì tránh không được.

Khải Lợi yên lặng mà nghe những người khác trời nam biển bắc mà thảo luận, sau đó đi tìm lão sư chỉ đạo của mình.

"Cữu cữu." Khải Lợi hô, "Ngài có thể nói cho ta Diệp Tố làm cái gì sao?"

Khải Lợi biết tùy tiện hỏi thăm quá trình thực nghiệm người khác là trái với quy tắc, nhưng nếu hắn không biết rõ ràng, tâm liền vô pháp yên ổn.

Lão sư chỉ đạo của hắn, một trong đám nhà khoa học đứng đầu nước Mỹ, có râu xồm nồng đậm, nhìn thấy cháu trai ngoại của mình nhịn không được mà nở nụ cười, râu đáng yêu mà rung rung, hắn nói: "Diệp Tố, cơ sở hắn không bằng ngươi."

Khải Lợi cũng không có bởi vậy mà vui vẻ: "Hắn nhất định có địa phương khác ưu tú hơn ta."

Râu xồm cười đến càng vui vẻ: "Những đồng học ngươi đào thải ở trong nước cũng có địa phương ưu tú hơn ngươi."

(ông này thâm hơn dái chó, đm, ý ông là bọn trong nước có chỗ hơn cháu ông nhg vẫn bị cháu ông đào thải, mà cháu ông hơn Diệp Tố ở phần cơ sở nhg Diệp Tố hẳn cũng có chỗ hơn cháu ông, nch ai đá ai còn chưa biết)

Khải Lợi trầm mặc trong chốc lát, mới nói: "Ta đã biết."

Hắn yên lặng mà xoay người rời đi, râu xồm đắc ý mà cười rộ lên: "Người trẻ tuổi a, cho dù còn nhiều thời gian cùng sức sống hơn đám lão gia hỏa chúng ta, nhưng so ra vẫn kém chúng ta nhiều a, tuổi cũng không phải bạch mà lớn lên."

(bạch ở đây là trắng tay ấy, kiểu có lớn mà k có khôn)

Diệp Tố quấy phong vân, sau đó không hề không hề sở giác mà tiếp tục ngủ, một giấc ngủ tới Tinh Tế Thế

Giới.

Hắn vừa tỉnh, vội vội vàng vàng mà rửa mặt xong, mới cảm thấy mình bởi vì tối hôm qua không ăn cơm chiều mà đói đến hoảng, cầm chút đồ ăn đơn giản liền tiếp tục hướng phòng thí nghiệm trường học chạy.

Kỷ Gia Duyệt giờ phút này mới tỉnh, vẫn mặc áo ngủ, mắt buồn ngủ mông lung mà nhìn Diệp Tố sức sống mười phần chạy xuống lầu: "Tình cảnh này thật đúng là khó nhìn thấy được, có thể làm một người khắc phục bệnh lười, nguyên lai trừ bỏ chân ái còn có thi cử." (phải nói, nhiều câu đùa của truyện này đều trở thành sự thật:v)

Bảng đối chiếu quỹ đạo điện từ cùng đặc tính nguyên tố được phối trí sẵn trong bộ nhớ của máy phân tích, Diệp Tố tra trên mạng cách chuyển thông tin sang quang não, chờ thay đổi tốt, hắn nhìn độ lớn thông tin màn hình quang não phóng ra mà thiếu chút nữa hỏng mất.

Cứ như vậy thì không được, Diệp Tố đau đầu nghĩ, nguyên tố được phát hiện ở tinh tế thế giới có rất nhiều, cũng được con người sáng tạo thêm, bảng chu kỳ nguyên tố ở hiện thực đã không thích hợp với hiện tại. Diệp Tố nghĩ, hắn vẫn nên đem những nguyên tố tồn tại ở hiện thực cùng hình ảnh quỹ đạo tương ứng của nó nhớ kỹ rồi tính tiếp sau.

Nhưng quỹ đạo vận hành điện từ phức tạp dữ dội, mà lại cần ghi nhớ chính xác tinh tế, nếu không cũng lệch lạc đi khá xa, Diệp Tố nhìn màn hình nửa ngày mới ghi nhớ được tin tức về nguyên tố trong bảng chu kỳ, xong, hắn liền lập tức chạy về Kỷ gia tiệm cơm ngủ.

Nhưng mà, đến khi hắn vừa tỉnh lại trong thế giới hiện thực, cư nhiên phát hiện mình quên mất bảng đối chiếu mình vừa ghi nhớ. Hắn liều mạng nhớ lại, nhưng vẫn như trước mơ mơ hồ hồ biết rằng có những đồ vật như thế, nhưng thế nào cũng không nhớ được nội dung cụ thể. Giống như khi còn nhỏ nhớ kỹ một việc, sau khi trưởng thành chỉ có ấn tượng mơ hồ, mà bản thân cũng biết, có loại cảm giác này, phỏng chừng cũng không nhớ thêm được cái gì.

Tại sao lại như vậy? Diệp Tố bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, hắn nhớ sự tình về Tinh tế thế giới rõ ràng, vì cái gì liên quan đến bảng đối chiếu nguyên tố lại quên dứt khoát như vậy?

Vậy hắn trăm cay ngàn đắng đem máy phân tích điện từ nguyên tố phân tích ra có ích lợi gì?

Diệp Tố tự nhủ mình phải bình tĩnh, ngồi trên giường đờ đẫn nửa ngày, mới rốt cuộc nghĩ ra một số khả năng.

Hắn ở Tinh tế thế giới trí nhớ tốt đến vượt mức bình thường, nhưng hắn ở thế giới hiện thực trí nhớ chỉ có thể nói tốt hơn người bình thường một chút, tuyệt đối không đạt tới trình độ đã gặp qua là không quên. Nếu dùng trị số để miêu tả, trí nhớ của hắn ở Tinh tế thế giới là 90, thì ở thế giới hiện thực nhiều nhất là 10. Đồ vật do 90 độ trí nhớ đổi thành 10 độ trí nhớ đương nhiên không được, không phải đem chính mình căng đứt thì là rớt ra ngoài. Hiển nhiên, thông tin Diệp Tố ghi nhớ ở Tinh tế thế giới bị rơi mất, hắn cái gì cũng không nhớ ra.

Nếu muốn nhớ rõ, chỉ có thể khiến bảng đối chiếu ở Tinh tế thế giới như những sự tình hắn đã trải qua, được hắn hoàn toàn lý giải, khắc sâu mà nhớ kỹ, nhớ đến xương cốt, mới có thể đưa về nơi này.

Tốt xấu cũng xem như tìm được một cách giải thích có khả năng cao nhất, Diệp Tố thoáng an lòng một chút, tính toán lập tức quay lại Tinh tế thế giới thực tiễn một chút, nhìn xem suy đoán có tin cậy hay không. Hắn vừa quay đầu nhìn thấy khăn trải giường cùng gối đầu, ẩn ẩn cảm thấy có chút buồn nôn, hắn thật sự là ngủ đủ rồi!

Diệp Tố bò xuống giường, rót ly nước sôi, ngụm nước mà uống vào viên thuốc ngủ.

Đợi thi đấu hạ màn, hắn nhất định phải không ngủ không nghỉ mà thức liền mấy đêm!

Diệp Tố trước khi ngủ trong lòng ai oán nghĩ.

Cho nên Kỷ Gia Duyệt đang ăn cơm trưa một lần nữa lại thấy Diệp Tố vội vội vàng vàng mà chạy hướng trường học.

"Hóa ra chỉ trở về để ngủ trưa…" Kỷ Gia Duyệt trợn mắt há hốc mồm, nghĩ nghĩ, lập tức kéo lại Diệp Tố đang chạy ra khỏi cửa: "Ngươi như vậy quá lãng phí thời gian, không bằng về sau thay vì chạy qua chạy lại giữa trường học với nhà, trực tiếp qua phòng La Thành ngủ đi, cách phòng thí nghiệm vài phút đi đường."

"Hảo!" Diệp Tố lập tức liền đồng ý, hắn hiện tại thiếu nhất chính là thời gian, nếu hắn cần đem mỗi thông tin đều lý giải thấu triệt, thời gian tiêu phí sẽ càng nhiều, mà cách kết thúc thi đấu còn có tám ngày.

"Vậy ngươi tiếp tục đi học tập đi, ta giúp ngươi báo với La Thành, khiến hắn buổi tối đi khu thực nghiệm đợi ngươi, trước mang ngươi đi nhớ đường."

"Cảm ơn!" Diệp Tố cảm kích nói, hắn đối với bọn Kỷ Gia Duyệt cùng Kỷ lão bản đều thực cảm kích, tuy rằng thân phận hắn là người phục vụ ở Kỷ gia tiệm cơm, nhưng không ai yêu cầu hắn làm gì, trong lúc hắn thi cử, Kỷ lão bản còn mỗi ngày dậy sớm chuẩn bị bữa sáng thuận tiện gọn nhẹ dễ mang theo, nếu thay đổi một công việc khác, Diệp Tố khẳng định không nhận được đãi ngộ này.

Trên đường Diệp Tố chạy đến trường học, Kỷ lão bản móc ra quang não, một bên xỉa răng một bên nói: "Hàn Nghiệp a, lá con nhà ngươi ở chỗ ta ăn miễn phí đã lâu."

"Bao nhiêu tiền?"

"Nói đến tiền nhiều, tổn thương cảm tình, nhưng mà tiệm cơm này của ta mở không nổi nữa, giúp ta ở H quân của ngươi tuyên truyền một chút đi, mỗi đêm đem một đội lại đây, ta có thể kiếm chút phí, sẽ tiếp tục phí công nuôi dưỡng hắn."

……

Bởi vì loại dụng cụ tương đối cao cấp như máy phân tích điện từ nguyên tố đều có độc quyền, tin tức bên trong chỉ có thể đọc không thể lưu về, Diệp Tố đành phải qua lại bôn ba phòng thí nghiệm, mới có thể dùng quang não đi xem bảng đối chiếu trong máy phân tích điện từ nguyên tố.

Diệp Tố vừa đi tới hành lang, nhìn thấy hai học viên mặc đồng phục hóa học Hoa Đô đại học bồi hồi trước phòng thí nghiệm hắn thường dùng.

"Đồng học." Diệp Tố tiến lên chào hỏi, "Các ngươi phải dùng gian phòng thí nghiệm này sao?"

"Không cần không cần!" Hai người kia đột nhiên nghe thấy Diệp Tố nói liền hoảng sợ, "Chúng ta chỉ là làm thực nghiệm mệt mỏi, ra ngoài hoạt động chút, chúng ta thực mau liền đi!"

"Nga." Diệp Tố kỳ quái mà liếc nhìn bọn họ một cái, không nghĩ nhiều, lập tức vào phòng thí nghiệm tiếp tục đưa lưng về phía bảng đối chiếu.

Hai người bên ngoài lòng còn đang sợ hãi mà sờ sờ ngực.

Trong đó một người đối đồng bạn nói: "Ta thấy hắn nhìn chúng ta có chút ý vị khác, ngươi nói, đó có phải ý tứ cảnh cáo hay không? Nếu là động tay động chân, chúng ta khẳng định không đánh lại hắn a, nghe nói hắn đánh Christine đến tè ra quần."

"Sợ hắn cái gì!" Đồng bạn thần khí nói, "Trong trường học cấm ẩu đả."

A nha một tiếng, cửa phòng thí nghiệm Diệp Tố đột nhiên mở.

Đồng bạn vừa mới rồi còn thập phần thần khí nháy mắt sắc mặt liền trắng bệch, sợ tới mức liên tục lùi lại vài bước, chỉ kém che ngực hô to.

Diệp Tố hướng bọn họ lễ phép cười cười, khi hắn chuẩn bị thử nghiệm nghiên cứu bảng đối chiếu, lại từ trên mạng tra được, tổng kết cũng không phải chỉ hoàn toàn dựa vào bảng đối chiếu, trong đó tất nhiên còn có công thức, suy luận tương quan liên hệ khoa học, quỹ đạo vận hành electron của nguyên tố trong cùng một nhóm cũng có quy luật chung lớn nhỏ. Đây đối với Diệp Tố quả thực là may mắn, có thể từ bản chất quy luật mà lý giải bảng đối chiếu, còn có thể giúp ghi nhớ những nguyên tố khác cùng loại, giảm lược rất nhiều tinh thực tiêu phí.

Chỉ có điều, hắn vừa nhìn quỹ đạo electron của Oxy, đã gặp phải vấn đề không lý giải được, nghĩ đến ngoài phòng thí nghiệm còn có hai cái học sinh hệ hóa học, Diệp Tố đang định ra hỏi một chút.

Diệp Tố hữu hảo nói: "Ta chọn môn hóa học cơ sở nhưng có mấy vấn đề không hiểu, có thể thỉnh giáo các

ngươi một chút sao?"

Học bá hệ hóa học ngẩn người, nói: "Hảo."

"Thật cám ơn các ngươi." Diệp Tố mặt mày hớn hở, cầm quang não chỉ cho hắn xem, "Nơi này nói quỹ đạo electron của Oxy có một đường cong Beta liền đại biểu nó có thể thiêu đốt, đây là tại sao a?"

Học bá cùng đồng bạn hắn:……

Đây thật sự không phải cố ý tới đùa giỡn bọn họ sao? Hành vi Diệp Tố tựa như một người chọn môn học vi phân tích phân mà cầm bảng cửu chương đi hỏi thiên tài số học, ngươi biết hai nhân hai bằng mấy sao? 2 lần 2 a!

Học bá nhìn biểu tình Diệp Tố, phát hiện ánh mắt hắn đặc biệt chân thành, tràn ngập ham muốn học hỏi.

Học bá yên lặng nuốt một ngụm nước miếng, cảm thấy não mình co rút, thật sự giải thích nguyên nhân cho Diệp Tố.

"Nga! Như vậy a, thì ra là thế! Di…… A!"

Cùng lúc đó là Diệp Tố kêu lên hoặc nghi hoặc, hoặc bừng tỉnh đại ngộ.

Giải thích rõ ràng xong, Diệp Tố thập phần chân thành tha thiết nói: "Cảm ơn các ngươi, có thời gian nhất định mời các ngươi ăn cơm."

Xong, Diệp Tố hưng phấn mà trở về phòng thí nghiệm, học bá giải thích như mạnh mẽ chuyển biến tư duy thế kỷ 21 của hắn, khiến hắn có thể một suy ra ba mà đi nghiên cứu những đường cong và nguyên tố khác.

Học bá cùng đồng bạn hỗn độn mà nhìn cửa đóng chặt.

Sau một lúc lâu, đồng bạn mới dám động một chút, run run: "Hắn nhất định là đang cảnh cáo chúng ta! Đường cong Beta đại biểu thuộc tính thiêu đốt, cái này cháu ngoại trai ba tuổi của ta cũng biết. Hắn nhất định đang nói, nếu chúng ta nhìn chằm chằm hắn, liền sẽ một phen lửa thiêu chết chúng ta! Nhất định là cái dạng này!"

Diệp Tố đắm chìm trong nghiên cứu thế giới đường cong điện từ khó có thể kiềm chế.

Mà thi đấu ở thế giới hiện thực đã tiếp cận kết thúc, nhưng Diệp Tố bị chú ý mấy ngày gần đây, ngay cả cửa phòng cũng chưa ra, thi đấu thực nghiệm mấy ngày liên tiếp đều là 0 điểm. Theo nhân viên đáng tin cậy lộ ra, Diệp Tố cầm rất nhiều thuốc ngủ.

Chẳng lẽ hắn bị âm một ngàn điểm đả kích đến sống không còn gì luyến tiếc? Tự biết vô vọng đoạt giải quán quân liền đơn giản tự sa ngã?

Vô số suy đoán đáng sợ xôn xao, thậm chí có người còn yêu cầu nhân viên công tác cưỡng chế mở ra cửa phòng nhìn xem Diệp Tố còn sống hay không.

75. Chương 74: Cuối Cùng

Còn sống, hơn nữa sống gấp hai lần thời gian. Diệp Tố mỏi mệt buông quang não, một cái quỹ đạo điện từ nguyên tố vận chuyển sinh động trong đầu.

Hắn đã nghiệm chứng trí nhớ ở hai thế giới không bình đẳng, cũng chứng thực mình chỉ cần ở Tinh tế thế giới hoàn toàn lý giải tri thức đó mà không phải dựa vào học thuộc lòng là có thể đem ký ức về thế giới hiện thực.

Hiện tại, gió đông đã tới. Hắn nên đi hoàn thành thực nghiệm cuối cùng.

Diệp Tố thu hồi quang não, đem máy phân tích điện từ nguyên tố đóng lại, nhẹ nhàng vuốt ve vỏ của nó, trong khoảng thời gian này, hiểu biết của hắn với dụng cụ này, có lẽ chỉ sau người chế tạo ra nó. Máy phân tích điện từ nguyên tố ở thế giới Tinh tế chỉ là dụng cụ thập phần bình thường, nhưng đối với Diệp Tố, ý nghĩa của nó lại phi phàm.

"Cảm ơn." Diệp Tố nhẹ giọng nói, đem nó dọn gọn.

Ngoài phòng thí nghiệm trời đã tối đen, nơi này không có ánh trăng, chỉ có từng viên sao trời lóa mắt điểm xuyết trên rèm trời đen, tinh quang từ trên không đổ xuống, chỉ là không tiến được đến hành lang khu thực nghiệm.

Diệp Tố nheo mắt một lúc mới thích ứng được kích thích đêm tối cùng ánh đèn, đợi tầm mắt hắn rõ ràng, một bóng người đang ngồi xổm đột nhiên lẻn đến trước mặt hắn.

Diệp Tố cả kinh lùi lại một bước, lúc này mới thấy rõ là La Thành.

"Ngươi tại sao bây giờ mới đi ra?" La Thành trừng mắt hỏi.

Diệp Tố thấy La Thành dáng vẻ có chút khẩn trương, hỏi: "Hiện tại mấy giờ?"

"Sắp 10 giờ ngươi biết không? Ngươi không phải mỗi ngày 9 giờ đều đi chỗ ta sao, tại sao hôm nay lại muộn nhiều như vậy, lại muộn nữa ký túc xá đều phải đóng cổng, có thể hay không để ý chút?"

"Xin lỗi, quên thời gian." Diệp Tố cười cười, hắn tiếp thu ý kiến của Kỷ Gia Duyệt, tạm thời ở tạm chỗ La Thành, thuận tiện mấy ngày nay nghiên cứu.

La Thành liếc mắt hắn một cái: "Ngươi ăn cơm chiều chưa?"

"Còn không có."

"Vậy ngươi như thế nào đi hướng kia?"

Diệp Tố là hướng phòng ngủ đi, tương phản với hướng nhà ăn.

"Không ăn, buồn ngủ." Diệp Tố vội vàng bước đi, 10 giờ đổi thành giờ Bắc Kinh ước chừng 11 giờ trưa, hơn nữa chênh ba tiếng với đảo nhỏ Thái Bình Dương, thi đấu ở hiện thực đã tới buổi chiều hơn hai giờ, mà hôm nay là ngày thi đấu cuối cùng, cách kết thúc chân chính chỉ còn lại chưa đến năm tiếng.

La Thành dừng một chút, nói: "Vậy ngươi đi về trước đi."

Diệp Tố còn chưa kịp hỏi hắm đi làm gì, vừa quay đầu đã không thấy tăm hơi người đâu.

Đợi tới khi hắn trở lại phòng ngủ La Thành, tắm xong chuẩn bị lên giường đi ngủ, La Thành mới trở về.

La Thành đem hộp cơm đặt lên bàn: "Ăn trước xong hẵn ngủ, bằng không ngươi nửa đêm đói tỉnh, ta không có đồ ăn vặt."

Diệp Tố đã ngửi thấy mùi hương hộp cơm bay ra, dạ dày vốn dĩ có điểm đói tức khắc làm phản, hắn cầm lấy đồ ăn, một luồng ấm áp theo ngón tay tản ra toàn thân, hắn ngẩng đầu nói với La Thành: "Cảm ơn."

La Thành khẽ hừ một tiếng, cầm quần áo đi vào nhà vệ sinh tắm rửa.

Thời điểm hắn đi ra, Diệp Tố đã giải quyết xong đồ ăn, nằm trên giường ngủ rồi. La Thành đương nhiên hiểu biết bệnh ngủ của Diệp Tố, nói ngủ liền ngủ, một giây cũng không thương lượng được, hắn tấm tắc cười nhạo hai tiếng, đem hộp cơm sạch sẽ trên bàn ăn ném vào thùng rác.

(giờ này mới chợt nhận ra, ngày 24 tiếng, coi như mỗi nơi e thụ ngủ 12 tiếng, mấy tiếng còn lại sau này đi đánh trùng tộc, truyện có không thanh thủy thì cũng không có thịt ăn:/)

"Đều đói thành như vậy, còn không ăn, muốn chết a."

Trên Thái Bình Dương rộng lớn có một tòa đảo nhỏ, hôm nay thời tiết thật đẹp, trời nước một màu, hải âu

theo giai điệu sóng cuộn mà tự tại bay, nói không hiểu mà cũng lười đi tìm hiểu tại sao nhân loại lại khẩn trương tụ tập một chỗ, ồn ào nhốn nháo, cô phụ thời tiết tốt như vậy.

Thái dương đã từ trên đỉnh nghiêng về hướng Tây, lung lay sắp đổ.

Kế Vi Thường nhìn đồng hồ, ba giờ đúng.

"Diệp Tố rốt cuộc làm sau vậy? Hắn định ở trong phòng cho tới khi thi đấu kết thúc sao?"

"Kể cả thành tích không tốt, hắn cũng đã vào tới vòng thứ ba, so với chúng ta bị đào thải từ vòng hai thì vẫn tốt hơn đi? Ít nhất ngẩng đầu đem thực nghiệm làm xong, đừng để những người khác xem nhẹ Trung Quốc chúng ta!"

"Diệp Tố không phải là người sẽ thi đấu tiêu cực." Kế Vi Thường biện giải thay Diệp Tố. Xung quanh Kế Vi Thường đều là tuyển thủ Trung Quốc, đối với Diệp Tố, từ đầu bọn họ còn chờ mong biểu hiện gì đó, quán quân thì không mong đợi lắm, nhưng tốt xấu gì cũng phải để lại một màn thi đấu xuất sắc. Diệp Tố không làm bọn họ thất vọng, âm một ngàn linh hai mươi, xuất sắc đến lóe mù mắt người, điểm thấp thắng thầu lập dị, bọn họ ẩn ẩn cảm thấy, Diệp Tố hẳn là người làm chuyện đại sự. Nhưng Diệp Tố lại tinh thần sa sút không ra khỏi cửa, liên tiếp vài ngày cũng không bước vào phòng thí nghiệm, nếu không phải mỗi ngày có nhân viên tới đưa cơm cộng thêm xác nhận an toàn, có lẽ bọn họ đều cho rằng Diệp Tố đã tự sát đi.

Nếu sống đươc hảo hảo, không bệnh cũng không tai, tại sao lại phải trốn tránh thế này? Bởi vì điểm siêu thấp, những người ôm chờ mong với Diệp Tố đều thất vọng rồi, bọn họ bắt đầu suy đoán, chẳng lẽ Diệp Tố thực sự là tạc nổ phòng thí nghiệm? Dù sao thực nghiệm hóa học xảy ra nổ mạnh ở đâu cũng có, mà phía chủ sự lại xem mặt mũi Lý Hoằng Hậu mà không hủy bỏ tư cách thi đấu của Diệp Tố. Bọn họ càng nghĩ, lại càng cảm thấy suy đoán như vậy đáng tin cậy, Diệp Tố chung quy là một cái sinh viên mà thôi, còn có thể có phát hiện kinh thiên địa, quỷ thần khiếp gì? Tiếng cười nhạo áp chế thật lâu cuối cùng bộc phát ra, ghen ghét, khinh thường với Trung Quốc đều mượn thời cơ này bốn phía bình luận, bề ngoài tỏ vẻ khách quan, kỳ thực lời nói từng từ đều mang gai. Tuyển thủ cùng trận doanh với Diệp Tố cũng không biết nên phản bác ra sao, dù sao, Diệp Tố thi đấu tiêu cực là sự thật, hiện tại cách kết thúc chỉ còn bốn tiếng, Diệp Tố có thể xoay người sao? Chính xác, dựa theo phê phán bọn họ, hạng mục Diệp Tố sớm đã chuẩn bị một năm, nếu thực sự có phát hiện, còn cần chờ tới bây giờ mới lâm thời nghiên cứu?

Thậm chí có người ngầm nói, Diệp Tố có thể vào vòng thi đấu thứ ba là do Lý Hoằng Hậu thao tác sau màn, thành tích lên lên xuống xuống ở đợt thứ hai cũng có thể giải thích điểm này. Lý Hoằng Hậu lấy thân phận của mình thuyết phục nhóm giám khảo, khiến học sinh của hắn thuận lợi thông qua thi đấu, có vài giám khảo xem mặt mũi hắn mà đồng ý, nhưng có vài người phẩm cách thanh cao không đồng ý, hai đám người không cách này đồng nhất ý kiến, lúc này mới khiến điểm Diệp Tố lúc cao lúc thấp.

Ngay cả đoàn đại biểu Trung Quốc nghe thấy giải thích này, thế nhưng cũng cảm thấy có chút đạo lý. Nhưng bọn họ thực mau lại kiên định lập trường, bọn họ tin tưởng cách làm người của Lý Hoằng Hậu giáo thụ không có khả năng làm ra sự tình này!

Lý Hoằng Hậu bởi vì nghiên cứu hạng nhất có lợi đối với vũ khí quân sự mà đạt được giải Nobel hóa học, vô hình trung tăng cường lực lượng quân sự của Trung Quốc, đắc tội một số người dụng tâm kín đáo, tóm

được cơ hội này liền hất nước bẩn lên người hắn.

Thân là người Trung Quốc, giờ phút này liền càng nên kiên định mà duy trì Lý Hoằng Hậu cùng một tuyển thủ Trung Quốc duy nhất lọt vào vòng thi đấu thứ ba.

Bởi vì thi đấu sắp kết thúc, truyền thông các quốc gia cũng cần mẫn đưa tin hơn, trong đó tin tức về Diệp Tố là nhiều nhất: "Thời gian địa phương là ba giờ mười lăm phút, tuyển thủ Diệp Tố như cũ đóng cửa không ra!"

Theo mỗi phút trôi qua, người chờ Diệp Tố bên ngoài nhân tâm xao động không thôi, hoặc khẩn trương, hoặc hưng phấn hoặc lo lắng.

Lão sư chỉ đạo của Kế Vi Thường Triệu giáo thụ cũng trong đám người vây xem, trong một đám mặt người da vàng thần sắc lo lắng, hắn cực lực khắc chế biểu tình vui sướng thập phần chói mắt.

Ở trên đảo nhỏ, hắn ngày đêm nơm nớp lo sợ, đồng thời chịu đủ hối hận cực độ tra tấn. Triệu giáo thụ đôi khi nghĩ đến, nếu không phải hắn ham tiền Kế Vi Thường, mà làm từng bước trở thành lão sư chỉ đạo của Diệp Tố, hắn hiện tại cũng có thể nhờ Diệp Tố không giống người thường mà được ngoại giới chú ý, sư danh truyền xa, tiền đồ một mảnh sáng lạn. Tưởng tượng đến khả năng này, Triệu giáo thụ liền như có trăm móng vuốt cào tâm. Nhưng sự thật đã định, hắn cũng chỉ có thể cầu nguyện Diệp Tố bình thường một chút, lại bình thường một chút, tốt nhất lần thi đấu này cứ như vậy mà qua đi đi.

Diệp Tố thi đấu tiêu cực về nước xong nhất định sẽ bị bốn phía phê bình, Triệu giáo thụ cũng vừa lúc có thể nhảy ra nói, hắn đã sớm nhìn ra tính không ổn của hạng mục Diệp Tố cùng phẩm tính không tốt của người này, mới không lựa chọn hắn, căn bản không có cái gì mà tiềm quy tắc! Hắn nhìn ra, còn Lý Hoằng Hậu chưa nhìn ra đã đồng ý, hắn là một khối vàng bị mai một! *(dạ là khối cứt vàng to bị nước cống giật trôi mai một thành từng cục nhỏ)*

Nghĩ đến trường hợp kia, Triệu giáo thụ rốt cuộc nhịn không được cười ra tiếng, sau đó, hắn thực mau liền giống vịt bị bóp cổ phát không ra tiếng.

Răng rắc, cửa phòng Diệp Tố rốt cục mở, bởi vì nhiều ngày không thấy ánh mặt trời cộng thêm ngủ quá nhiều, gương mặt Diệp Tố hiện lên tái nhợt không bình thường cùng sưng vù. Hắn ra khỏi cửa phòng, thấy bên ngoài nhiều người như vậy, có điểm kinh ngạc mà cười cười.

Nhân viên công tác bên chủ sự thấy thế lập tức ngăn phóng viên cùng quần chúng vây xem, che chở Diệp Tố đi tới phòng thí nghiệm.

Đoàn đại biểu Trung Quốc đi theo phía sau hắn, giúp hắn "Hộ giá hộ tống", thẳng đến khi Diệp Tố đi vào khu thực nghiệm.

Kế Vi Thường bỗng nhiên hô to một tiếng: "Diệp Tố, cố lên!" Hắn trước sau tin tưởng Diệp Tố, có lẽ không ai có thể biết được thiên phú cùng ngộ tính của Diệp Tố với hóa học như hắn, ba năm đại học, theo

học hành lên cao, hắn càng lúc càng thấy rõ chênh lệch giữa mình cùng Diệp Tố. Diệp Tố chỉ là đáng tiếc sinh ra trong một gia đình bình thường, không có đủ tài chính giúp hắn tiếp xúc thâm ảo hóa học sớm hơn, nếu không hắn cũng sẽ giống Yoshimoto Miwa cùng Khải Lợi, đã sớm thiếu niên nổi danh. Hắn tin tưởng vững chắc, Diệp Tố có thể sáng tạo nên kỳ tích.

Một tiếng này của hắn phảng phất như một cái chốt mở, nhóm da vàng mắt đen đợi ở bên ngoài cùng nhau hô to: "Diệp Tố, cố lên!"

Kêu gọi rung trời làm Diệp Tố quay đầu lại, tươi cười tự tin với những người ủng hộ mình.

Thời gian thi đấu chỉ còn lại có ba tiếng rưỡi.

Diệp Tố đâu vào đấy mà mở ra trên trăm đài dụng cụ trong phòng thí nghiệm, sau đó dựa theo trình tự đem đám khí chưa tân nguyên tố phân tích, ra hơn mười loại quỹ đạo electron.

Diệp Tố ngồi trước máy tính, từng cái phân biệt, quen thuộc nhất chính là quỹ đạo điện từ của Oxy, hắn bài trừ đầu tiên, sau đó là Heli, Nito,…

Giám khảo trong phòng điều khiển rốt cuộc thấy được bóng dáng Diệp Tố, bọn họ mấy ngày nay còn trộm vào phòng thí nghiệm Diệp Tố xem một đống dụng cụ hỗn độn kia, càng xem càng thấy liên hệ giữa chúng thực vi diệu, khiến bọn họ đôi khi cũng có cảm giác bừng tỉnh. Đối với mục đích của trọn bộ dung cụ, bọn họ không khỏi tò mò, không nghĩ đến Diệp Tố liền vài ngày không tới phòng thí nghiệm, khiến bọn họ đều có điểm bất lực.

Lúc này, kỳ thật phần lớn tuyển thủ đều đã hoàn thành thí nghiệm, nhóm giám khảo đơn giản tụ tập lại trước video theo dõi Diệp Tố.

"Hắn đang làm gì?"

"Bên trong có biến thể của Fourier mở rộng, chẳng lẽ có quan hệ cùng điện từ?"

Khi Diệp Tố loại trừ một loại nguyên tố cuối cùng hắn quen thuộc, trên màn hình máy tính chỉ còn lại một quỹ đạo electron cuối cùng.

Diệp Tố hô hấp đột nhiên dồn dập lên, quỹ đạo electron này xa lạ so với tất cả quỹ đạo những nguyên tố hắn nhận thức, đường cong tuyệt đẹp mà bày ra thế giới thần kỳ cùng rộng rãi của hóa học, đây là một tân nguyên tố! Là nguyên tố hắn đã đau khổ tìm kiếm hơn một năm trời!

76. Chương 75: Quán Quân

Tay Diệp Tố run rẩy, phải hít sâu vài cái mới khiến nó vững vàng trở lại, vừng vàng đủ để đo một phân dung dịch. Hắn thao tác máy tính chiếu lên loại quỹ đạo điện từ xa lạ này, sau đó thực hành truy tung.

Một đoàn khí mông lung hiện lên trên màn hình máy tính, là sắc thái rực rỡ bí ẩn tựa như tranh sơn dầu, trong mắt người có tâm, là biểu đạt thế giới vi mô huyền bí. Dần dần, vệt sáng chậm rãi rút đi, chỗ trống ngày càng nhiều, chỉ để lại thứ Diệp Tố muốn.

Máy tính cấu hình cao thực mau hoàn thành truy tung điện từ, trên màn hình hiển thị tình huống phân bố điện từ của nguyên tố mới.

Diệp Tố nhìn mô hình ba chiều kia, mày lại nhíu chặt.

Bố cục này rất kỳ quái, thập phần rải rác, không có quy luật. Chỉ có mười viên tương đối gần một chút, đây là đại biểu toàn bộ hạt nhân, từ mô hình 3D xem xét, hạt nhân nguyên tố này phân bố thực xa nhau. Như là cấu trúc điện từ của nhiều nguyên tố khác nhau, cũng không có mục tiêu truy tung.

(theo mình hiểu, thì là một loạt các máy kia chỉ tìm được quỹ đạo electron, sau đó cho lên máy tính tiến hành truy tung, từ quỹ đạo tìm ra tâm vận chuyển là hạt nhân nguyên tử của nguyên tố => từ đó tạo ra được mô hình nguyên tố)

Diệp Tố lại lần nữa thao tác máy tính, phát hiện kết quả vẫn là như vậy, rải rác mà phân bố ở các địa phương, sao có thể có hạt nhân nguyên tử phân tán đến trời nam đất bắc như vậy? Kia còn có thể gọi là một loại nguyên tố sao?

Chẳng lẽ là máy tính có vấn đề? Diệp Tố nhìn kích cỡ máy tính, thực sự rất khó hoài nghi nó, bất quá chịu tinh thần của nhân viên nghiên cứu, hoài nghi hết thảy các vấn đề, Diệp Tố lại để máy tính tiến hành truy tung quỹ đạo electron Oxy, xuất hiện bố cục phân bố thực bình thường.

Diệp Tố nhíu mày suy nghĩ trong chốc lát, lại tiến hành truy tung điện từ của một vài loại nguyên tố khác, phát hiện phân bố nguyên tử của những nguyên tố này cũng thực phù hợp lẽ thường.

Xác nhận máy tính không có vấn đề gì, Diệp Tố lại lần nữa truy tung điện từ xa lạ, khẩn trương mà nhìn chằm chằm màn hình, hiện tại là một giờ cuối cùng của thi đấu, hắn vô pháp đoán ra, thực nghiệm mình thất bại sẽ dẫn tới hậu quả gì. Đối ngoại công đạo còn chưa nói đến, hắn không thể tiếp thu nhất chính là mình vất vả bôn ba ở hai cái thế giới, lại phát hiện ra kết quả là, khoa học Tinh tế thế giới không thích hợp với hiện thực, dũng khí tiếp xúc với hệ thống khoa học mới đã tiêu hao không sai biệt lắm. Để hắn nhìn thấy một thế giới rộng lớn, lại không cho hắn chạm vào, điều này so với vĩnh viễn hãm vào trong ngây thơ vô tri còn đáng sợ hơn.

Máy tính bởi vì tiến hành nhiều lần thao tác phức tạp, đã xuất hiện bệnh trạng nóng lên.

Hình ảnh trên màn hình dần dần mờ đi, lộ ra mô hình phân bố thập phần giản lược, quang điểm đại biểu điện từ nguyên tố vẫn phân bố ở các góc trên màn hình.

Tại sao vẫn là như vậy!

Tâm Diệp Tố được nâng lên cao rồi lại hết sức mà ném xuống, thiếu chút nữa rơi vỡ thi cốt vô tồn.*(không còn xương cốt)*

Hắn lảo đảo lui một bước, phảng phất như cái máy tính kia là quái vật nuốt người, nuốt lấy tân nguyên tố hắn muốn tìm, bước tiếp theo, liền nuốt lấy hắn.

Mặt Diệp Tố tái nhợt sưng vù nhìn ánh sáng màn hình máy tính chiếu rọi, có vẻ phá lệ lạnh lẽo, như đặt chính mình trong hầm băng.

Lý Hoằng Hậu thấy Diệp Tố tuyệt vọng, hắn nhẹ giọng thở một hơi, nhìn thời gian, cách kết thúc thi đấu không đến mười phút, từ ý nghĩa nào đó mà nói, trận thi đấu này đã kết thúc.

"Ta đi xem hắn." Lý Hoằng Hậu nói với các giám khảo khác.

Không ai nghi ngờ hắn, bọn họ tựa hồ cũng đều nhìn ra thực nghiệm Diệp Tố dường như thất bại. Bọn họ so với người trẻ tuổi càng hiểu nghiên cứu tâm tâm niệm niệm cuối cùng lại chênh lệch so với tưởng tượng của chính mình, chỉ là thời gian đã khiến tâm tính bọn họ đọng lại kiên định, Diệp Tố còn trẻ không rộng rãi như vậy, huống chi vẫn là ở thi đấu quốc tế. Giờ phút này, Diệp Tố càng cần một trưởng bối kinh nghiệm phong phú mở đường cho hắn, miễn cho chui rúc vào sừng trâu.

Thực nghiệm Diệp Tố tuy rằng thất bại, nhưng bọn hắn vẫn thực tán thành với ý tưởng của Diệp Tố, không đành lòng nhìn một nhân tài mới xuất hiện bị đả kích đến không gượng dậy nổi.

"Từ từ!" Có người hô.

Lý Hoằng Hậu dừng bước chân, quay đầu lại nhìn người nọ.

Người nọ hướng video theo dõi bĩu môi: "Hắn tựa hồ lại có phát hiện mới."

Trong màn hình theo dõi, Diệp Tố bỗng nhiên vọt tới trước máy tính, cẩn thận phân biệt những điểm sáng phân tán đó. Điểm sáng phảng phất như pháo hoa nổ trên màn hình máy tính màu đen, sáng đến chót mắt, từ võng mạc Diệp Tố tạc đến trong đầu hắn.

Thân thể Diệp Tố có chút kích động run rẩy, hắn nhớ tới một số thông tin đã bị hắn quên mất. Giống như ký ức hắn cho rằng đã triệt để quên mất, vào lúc có nguyên nhân dẫn dắt nào đó, sẽ linh quang chợt lóe mà nhớ lại.

Bố cục phân bố điện từ rải rác như vậy là có tồn tại, tuy rằng kể cả ở Tinh tế thế giới cũng rất hiếm loại hình này.

Nguyên tố có kết cấu như vậy, gọi là "Nguyên tố ký sinh". Nghĩa như tên, phương thức tồn tại của loại nguyên tố này có điểm độc đáo, không phải đơn độc tồn tại, mà là ký sinh trên người nguyên tố khác, cho nên nó mới có phân bố điện từ phân tán như vậy, cho nên trước khi Diệp Tố từng bước mà lọc đám khi mới vô pháp lưu lại nó, bởi vì nó đã theo nguyên tố bị kí sinh cùng nhau bị lọc đi mất.

Nguyên tố hắn phát hiện ra chính là một loại nguyên tố ký sinh độc đáo!

Diệp Tố đỡ máy tính, cười ha hả! Cuối cùng thì, trời không tuyệt đường người.

Thực nghiệm đến bước này coi như thành công, hắn tìm được nguyên tố trong lý luận của hắn, nhưng muốn đem loại nguyên tố này tách ra, hiển nhiên không phải khoa học kỹ thuật hiện đại có thể làm được, có lẽ theo thời gian Diệp Tố ở một thế giới khác học tập chuyên sâu hơn, có thể tìm được phương pháp tương đối giản tiện. Đây cũng chính là lo lắng của nhóm giám khảo, đối với bọn họ, tìm được cũng không khó, khó là làm thế nào mà sử dụng nó.

Tiếng chuông đại biểu thi đấu kết thúc vang lên, Diệp Tố thoải mái mà cười.

Nhân viên công tác mở cửa phòng thí nghiệm, thông báo tuyển thủ ngưng hẳn thực nghiệm, sau đó ở cửa chờ đợi nhóm giám khảo tới đây tiến hành bình luận.

Tổ hóa học tổng cộng cũng chỉ có năm người trong đó có Diệp Tố, thực mau liền đến lượt hắn.

Thời điểm một loạt giám khảo tiến vào, Diệp Tố lễ phép mà nhường đường cho bọn hắn, Lý Hoằng Hậu khi đi qua mặt hắn còn cổ vũ mà cười cười.

Nhóm giám khảo không bắt đầu nhận xét luôn, mà đều vòng quanh một đống dụng cụ của Diệp Tố mân mê, cuối cùng dừng lại trước máy tính, trên màn hình còn hiện ra hoa đồ trừu tượng kia.

Chỉ đạo lão sư râu xồm của Khải lợi trước mở miệng hỏi: "Thực nghiệm của ngươi tiến hành thế nào?"

Diệp Tố nhẹ nhàng cười: "Thành công."

"Nga?" Râu xồm nhìn hắn, "Loại nào trình độ thành công?"

Diệp Tố lập tức giải thích nói: "Ta như trước không thể lấy hình thái thuần túy của nguyên tố này bày biện ra nhưng cũng đã có thể xác nhận hình thái cụ thể cùng thuộc tính của nó." Diệp Tố chỉ bố cục 3D trên màn hình máy tính, "Đây là bố cục phân bố nguyên tử của nguyên tố này."

Hình ảnh máy tính hiện ra nhìn qua rất buồn cười, không có loại nguyên tố nào có nguyên tử phân bố như vậy, nếu như người trình độ Triệu giáo thụ chỉ sợ cũng chỉ muốn mở miệng cười nhạo, nhưng một đám người nơi này đều không đơn giản, trình độ cùng tầm mắt đều đứng trên đỉnh nhân loại.

Ánh mắt râu xồm ngưng lại, sau một lúc lâu mới tiếp tục hỏi: "Ngươi đến nói đi, lập luận của ngươi."

"Đương nhiên." Diệp Tố rất tự tin mà nói, mang theo nhóm giám khảo từ cái dụng cụ hỗn độn thứ nhất bắt đầu giải thích: "Lúc ban đầu, ta nghĩ hết biện pháp cũng không nghĩ ra làm thế nào để tìm ra tân nguyên tố trong bình khí này, ta thập phần xác định nó tồn tại, nhưng lại đối nó vô kế khả thi. Sau đó, ta nghĩ hẳn nên thay đổi cách nghĩ một chút, nguyên tố tìm không thấy, liền tìm nguyên tử, nguyên tử tìm không thấy, liền tìm điện tử."

"Một bộ dụng cụ này giúp ta so sánh điện tử các nguyên tố khác nhau, đài thứ nhất là đồng hồ đo điện từ, nó có thể..." Khi Diệp Tố thao thao bất tuyệt giảng từ đài thứ nhất đến đài cuối cùng, dụng cụ nhìn qua tựa hồ không dính dáng gì đến nhau được lời hắn nói vô hình xâu chuỗi lại, trong đầu nhóm giám khảo hình thành một hệ thống kết cấu vận chuyển cao tốc.

Nhóm giám khảo tinh tế suy luận một phen, phát hiện phương pháp của Diệp Tố chính xác có tính khả thi. Trong lúc nhất thời, ngay cả bọn họ đều bị ý tưởng lớn mật hôm nay của Diệp Tố làm cho kinh sợ, đặc biệt là khi bọn họ biết sau khi thi đấu năm ngày Diệp Tố mới nảy ra ý tưởng này, gần mười ngày, hắn đã khiến ý tưởng trở thành sự thật.

Không ít ánh mắt nhìn Diệp Tố đều thay đổi.

Diệp tố tiếp tục đi đến trước máy tính, "Ta tìm được bố cục phân bố nguyên tử cuối cùng là dạng này, ta xác định suy luận của ta không sai, như vậy vô luận đây nhìn qua có bao nhiêu không hợp lý, đây là phân bố nguyên tử của tân nguyên tố. Nếu đem bố cục này hình tượng hóa, vậy loại nguyên tố này hẳn là tràn ngập trong một loại nguyên tố khác, cho nên nó hẳn là một loại nguyên tố ký sinh, loại hình mới, tộc mới."

Ký sinh, danh từ từ sinh vật học kéo dài tới đây, nhưng lại thập phần chính xác mà giải thích trạng thái tồn tại của tân nguyên tố này.

Nhóm giám khảo trầm mặc một lát rồi mới lục tục gật đầu, khẳng định cách nói của Diệp Tố, Lý Hoằng Hậu cười nói với Diệp Tố: "Không tồi."

Diệp Tố vội vàng cung kính mà khom lưng.

"Thời gian cũng không còn sớm, chúng ta nên đến nơi vị tiếp theo." Râu xồm nói, không đưa ra lời bình gì với thực nghiệm của Diệp Tố, theo cách nào đó mà nói, có nghĩa là hắn khẳng định thực nghiệm Diệp Tố thành công lớn, không cần hắn bình xét.

Những người khác cũng là ý tưởng như vậy, nhìn Diệp Tố một cái, mang theo tâm tình phức tạp rời khỏi phòng thí nghiệm của hắn, có người trẻ tuổi như vậy, sao phải buồn khoa học nhân loại không hưng thịnh.

Chờ nhóm giám khảo nhận xét xong năm tên học sinh, đã là buổi tối 8 giờ rưỡi.

Các tuyển thủ tổ hóa học cùng vật lý rời khỏi khu thực nghiệm, nhóm giám khảo thì lên phòng họp trên lầu thương nghị điểm cuối cùng.

Ngoài khu thực nghiệm, ánh đèn sáng choang, người rậm rạp đều tụ ở cửa, hy vọng có thể nhìn thấy tin tức trực tiếp.

Từ sắc mặt tuyển thủ bọn họ không thể phân biệt ra tình huống cụ thể, phóng viên đành phải bắt một người lại hỏi: "Xin hỏi ngươi đối với thực nghiệm của ngươi lần này có tin tưởng sao?"

"Ngươi cho rằng ai có cơ hội đoạt giải quán quân?"

"Cái nhìn của nhóm giám khảo như thế nào?"

Thi đấu liên tiếp mười lăm ngày cuối cùng đã hạ màn, các tuyển thủ mặc kệ kết quả thế nào, đều có cảm giác nhẹ nhõm mà thở ra, đối mặt phỏng vấn của phóng viên, bọn họ đều cười cười: "Chờ 10 giờ đêm nay xem kết quả đi."

Nói quá tự tin, thật dễ dàng bị vả mặt. Nói quá khiêm tốn, trong lòng chính mình cũng không thoải mái, đơn giản liền đánh cái hàm hồ cho qua.

Diệp Tố đối mặt hiển nhiên càng nhiều phóng viên, microphone đều sắp chọc vào mặt hắn, hắn một bên giơ tay chống đỡ, một bên trả lời các loại vấn đề xảo quyệt của họ: "Đúng vậy, thực nghiệm ta đã hoàn thành. Ta không có thi đấu tiêu cực, phía trước ở trong phòng chỉ là đang nghĩ phương pháp mới… Còn hiệu quả cụ thể, 10 giờ lại xem đi. Ân, ta còn chưa có ăn cơm chiều, nên đi lấp đầy bụng…"

10 giờ, bất quá cũng chỉ còn thời gian một tiếng rưỡi, nhưng vô luận phóng viên hay tuyển thủ đều cảm thấy sống một ngày bằng một năm.

Diệp Tố chậm rì rì cơm nước xong, đã bị các tuyển thủ Trung Quốc nôn nóng thúc giục chạy đi khu thực nghiệm chờ kết quả.

"Còn có nửa tiếng a…" Lời Diệp Tố còn chưa nói xong đã bị kéo đi rồi.

Khu thực nghiệm vẫn như trước đầy tiếng người ồn ào, có người căn bản còn chưa từng rời đi.

Diệp Tố cùng đoàn đại biểu Trung Quốc chờ ở phía sau, theo thời gian càng tiếp cận, bọn họ càng khẩn trương, muốn nghĩ cái đề tài nói chuyện lại phát hiện tất cả mọi người đều đang thất thần, cuối cùng cũng tới, địa phương mấy trăm người cũng lặng ngắt như tờ. Thời gian lặng yên không một tiếng động tiếp cận, phảng phất có một đồng hồ quả lắc thật lớn đập vào trái tim mọi người, một giây liền gõ một lần.

Diệp Tố cảm thụ được màn đêm lặng im không tiếng động, tâm đột nhiên cũng liền bắt đầu khẩn trương.

10 càng lúc càng gần, màn hình led trước khu thực nghiệm xuất hiện loáng loáng.

Đám người xôn xao mà một tiếng ồn ào, đây là điềm báo thành tích sắp đổi mới.

Rõ ràng chỉ có ba giây, mọi người lại cảm giác thời gian phá lệ dài lâu.

Khi con số mới dần dần xuất hiện sau tên tuyển thủ, từ ngày đầu tiên tới ngày thứ mười lăm đều liệt kê ra, cuối cùng là tổng thành tích.

"Hóa học tổ Yoshimoto Miwa điểm hôm nay là 80!"

"Khải lợi càng cao, hắn được cộng thêm 85! Tổng điểm của hắn đã đạt tới 123, so với Yoshimoto Miwa còn cao thập phần!"

"Trời a, mau xem Diệp Tố!"

Tên Diệp Tố sau khi trải qua -1020 tất cả đều là điểm 0 tròn vo, mà hôm nay, một con số đồng dạng đánh vỡ tiết tấu dĩ vãng như "-1020", khiến người ta kinh ngạc.

"1500!"

77. Chương 76: Mê Mang

(Đang beta tự nhiên nghĩ đến lúc nãy ở 1 truyện của bạn khác có cmt sửa lỗi cta "mê mang" thành "mê man" mà xúc phạm editor zl)

Một ngày cuối cùng, Diệp Tố lần thứ hai sáng tạo kỳ tích khiến người trợn mắt há mồm, đem hoàn cảnh xấu thật lớn ngạnh sinh sinh mà xoay chuyển thành đỉnh đỉnh toàn cầu! Tổng thành tích 485 điểm, so tổng điểm của các tuyển thủ khác cộng lại còn nhiều hơn.

Đông đảo phóng viên nhạy bén, nhanh nhẹn sau khi khó tránh khỏi mà sửng sốt một lát, lập tức phản ứng lại, quay cuồng tụm lại, bao vây quanh Diệp Tố.

"Diệp Tố, xin hỏi ngươi cảm thấy thế nào về việc đoạt giải quán quân?"

“Diệp Tố, ngươi làm thế nào mà xoay ngược thành tích?”

“Diệp Tố, ngươi ở trong phòng đóng cửa không ra bởi vì đã sớm định liệu trước sao?”

Diệp Tố nhìn chằm chằm màn hình lớn lóe sáng, trong lúc nhất thời có chút giật mình, dường như đã sớm đoán trước kết quả nhưng vẫn cảm thấy có chút không chân thật, trong lòng cảm thấy nghẹn muốn chết. Hắn nhìn thấy những phóng viên khuôn mặt khác nhau đó, đều mang theo vẻ vội vàng cùng kích động mà nhìn hắn.

Chính xác, vô luận là việc Diệp Tố đoạt giải quán quân hành hay quá trình hài kịch để đạt đến đó, đều là đề tài đầy tiềm năng, đủ để khiến toàn thế giới thảo luận nóng bỏng.

Diệp Tố được mọi người chú ý, vô số ánh mắt chờ mong khiến hắn tạm thời quên đi cảm xúc không thoải mái trong lòng, mấy ngày liền vất vả cuối cùng tại thời khắc này được như ý nguyện, chuyển hóa thành kiêu ngạo nồng đậm, hắn dưới bối cảnh ánh sáng không ngừng lóe lên cười cười: “Ta không có định liệu trước, chỉ là vận khí thực tốt.”

Vận khí tốt mới có thể khiến hắn xuyên qua hai thế giới bất đồng, mới có thể để nghiên cứu của hắn sải bước lên một trình độ khác, mới có oanh oanh liệt liệt mà hạ màn. Phóng viên hiển nhiên không hài lòng với lý do thoái thác hàm hồ “vận khí tốt”, tiếp tục truy vấn nguyên do Diệp Tố tránh trong phòng mấy ngày nay.

“Suy nghĩ.” Diệp Tố chỉ chỉ huyệt Thái Dương, sau đó nhìn về phía một vị phóng viên da đen: “Ở Châu Phi, một bộ lạc dân bản xứ nào đó có một truyền thuyết thực lãng mạn: Nếu ngươi ở sa mạc bôn ba ba ngày, như vậy, ngày thứ tư nhất định phải dừng lại, thả chậm linh hồn ngươi. Ta nghĩ, đây không chỉ là ý tưởng của triết học hay văn học, mà đồng dạng áp dụng với khoa học. Làm thực nghiệm lâu như vậy, giống như con quay mà xoay chuyển không ngừng, có lẽ có thời điểm dừng lại suy nghĩ một chút, có thể đạt được thu hoạch bất đồng.”

Vị người da đen kia có điểm kích động gật đầu.

“Vậy ngươi nghĩ ra được sao?”

“Đương nhiên.” Diệp Tố cười, tầm mắt dừng lại trên điểm số chói mắt trên màn hình, kia chính là kết quả hắn “nghĩ” ra. Bối cảnh màu đen như nhan sắc trời đêm, thành tích của hắn chính là ngôi sao lộng lẫy nhất.

Giờ phút này, ánh mắt vô số phóng viên cùng đèn flash đều tụ tập trên người Diệp Tố, chúng tinh củng nguyệt* mà xoay quanh hắn. Những tuyển thủ khác, bao gồm Khải Lợi cùng Yoshimoto Miwa biểu hiện ưu dị, bên người ít ỏi không có mấy, thậm chí quán quân tổ vật lý cũng chịu vắng vẻ. Bất luận trong lúc thi đấu xảy ra chuyện gì, ngoài quán quân ra, tất cả các vị trí khác đều là hư vô.

**trăng sao vây quanh*

Tầm mắt Diệp Tố từ trên màn hình lớn quét đến Yoshimoto Miwa cùng Khải Lợi thần sắc cô đơn trong một góc, còn có rất nhiều tuyển thủ đã bị đào thải từ vòng thứ hai, người trẻ tuổi trong đoàn đại biểu Trung Quốc tuy rằng có điểm ghen ghét nhưng cũng vì Diệp Tố mà kiêu ngạo. Diệp Tố đón nhận những ánh mắt có chung vinh dự đó, tim đập bỗng nhiên dừng một chút. Phóng viên lải nhải đặt câu hỏi như bị bịt kín một tầng cách âm, Diệp Tố nghe không rõ.

Tầm mắt Diệp Tố lại về tới trên màn hình lớn, lại bỗng nhiên cười không nổi. Hắn hiện tại tựa như vị lữ nhân bôn ba trong truyền thuyết Châu Phi kia, mười ngày này, hắn chẳng phân biệt ngày đêm mà ở hai cái thế giới bôn ba, hòa học tràn ngập tư tưởng cùng chú ý của hắn, hắn bất chấp mọi thứ khác. Mà hiện tại, hắn cuối cùng có thể dừng lại, linh hồn của hắn rốt cuộc đuổi kịp thân thể, hắn nên nhận rõ chính mình cùng đoạn lữ đồ này.

Màn hình lớn kia trong đồng tử đen của Diệp Tố khuếch tán lại tụ hợp, phảng phất thật sự hóa thành vũ trụ, hắn đi trong vũ trụ, đến Tinh tế thế giới.

Khoa học kỹ thuật Tinh tế thế giới mới là mấu chốt để hắn có thể chiến thắng lần này, Diệp Tố biết rõ điểm này. Tuy hắn sớm có hình thức ban đầu của thực nghiệm, đã sớm có thể khẳng định tân nguyên tố tồn tại, nếu theo khuôn phép cũ mà làm thực nghiệm, có lẽ sẽ không xuất sắc, nhưng vẫn có hy vọng đoạt giải quán quân. Để thay đổi phương pháp phân tích điện từ, Diệp Tố cũng có đóng góp sự hiểu biết và biến đổi của mình, tuy hắn không tự mình vươn tay đạt được, nhưng không thể xóa bỏ tác dụng của thế giới Tinh tế.

Những đèn flash này không nên chiếu rọi trên người hắn, hắn nhận không nổi. Vinh hạnh tự hào vì đoạt giải quán quân của Diệp Tố bỗng trở nên rã rời, làn da tựa hồ bị tâm lý tác dụng mà bị ánh sáng đâm phát đau.

Không có tâm tư tiếp thu phỏng vấn, Diệp Tố chỉ có thể dùng cớ làm thực nghiệm quá mệt mỏi muốn đi nghỉ ngơi mà vội vàng trốn thoát.

Kế Vi Thường cùng đoàn đại biểu Trung Quốc đi sau hắn, muốn nói chuyện một chút lại phát hiện thần sắc Diệp Tố cũng không có hưng phấn kích động một quán quân nên có, chỉ có thể ngơ ngẩn mà nhìn hắn một lần nữa vọt vào phòng đóng chặt cửa.

Không bao giờ muốn tham gia thi đấu.

Đây là ý tưởng đầu tiên hiện ra trong đầu Diệp Tố.

Diệp Tố ngủ cũng không ngủ được, đành phải cuộn tròn trên sô pha, ngơ ngác mà nhìn ánh trăng đổ bóng ngoài cửa sổ, lá cây nhiệt đới trong bóng đêm lung lay, thân cây thẳng tắp, xa xa mà xếp thành một hàng, từ đây nhìn qua cứ như lớn lên trên biển, không rễ không bùn. Diệp Tố phảng phất là những cái cây đó, bị tầng tầng lớp lớp sóng gió đánh lên, bắt đầu mê mang.

Diệp Tố đã từng nói chuyện với Lý Hoằng Hậu giáo thụ, cho rằng mình có thể đã nhìn ra quan hệ giữa khoa học kỹ thuật tương lai và hiện thực. Nhưng thời điểm hắn dựa vào khoa học kỹ thuật tương lai mà

thẳng thi đấu, lại lâm vào vòng luẩn quẩn khó có thể tự kềm chế. Hắn nhận không nổi lời khen của mọi người, nhưng hắn cũng không có biện pháp cho những người đó một lời giải thích hoàn mỹ mà hợp lý.

Vậy hắn nên thu tay tại đây sao, thanh thản ổn định dựa theo kế hoạch đã định mà nện từng bước nghiên cứu khoa học hiện đại sao, Diệp Tố có tin tưởng, bằng trí tuệ bản thân cũng có thể làm ra một phen thành tựu không nhỏ. Nhưng Diệp Tố nghĩ đến khả năng này, thật sự không cam lòng. Không cam lòng vào núi kho báu mà tay không ra về, bảo khố hóa học Tinh tế thế giới chỉ cần lộ ra một chút đã có thể khiến khoa học hiện thực sải bước lên một bậc thang mới. Thân là một người ái hóa học đến thâm trầm, Diệp Tố cũng vô pháp ép bản thân làm như không thấy với hóa học tương lai.

Mê mang cùng thống khổ lúc này của Diệp Tố vượt xa kinh hãi lúc vừa mới tiếp xúc đến hóa học tinh tế.

Mở to mắt thẳng đến hừng đông, Diệp Tố thế nhưng cũng mơ mơ màng màng mà trong ánh nắng bình minh ngủ mất.

Khi hắn tỉnh lại ở Tinh tế thế giới, La Thành đã rời khỏi phòng ngủ, hẳn là đi luyện tập cơ giáp.

Diệp Tố hít thở không khí mới mẻ của thế giới này, lại cảm thấy yết hầu cùng trái tim như bị bỏng. Hắn bắt đầu không thích ứng thế giới này, thậm chí kháng cự trong tâm lý, muốn trốn tránh nó.

Diệp Tố phát ngốc trong chốc lát, móc ra quang não, hắn giờ phút này bức thiết cần nói hết ra hoặc nói để cho người khác giúp hắn lựa chọn.

Tầm mắt hắn do dự qua lại giữa sóng ngắn của Hàn Nghiệp cùng cục trưởng chưa ghi tên, cuối cùng vẫn lựa chọn cục trưởng. Đối với hắn, hắn cùng Hàn Nghiệp càng quen thuộc một chút, có lẽ càng có thể nói chuyện, nhưng hắn lại cảm thấy cục trưởng hẳn là một vị rất lớn tuổi, sự tình đã trải qua càng nhiều hơn, càng cơ trí, tựa như Lý Hoằng Hậu phong khinh vân đạm là có thể cởi bỏ mê mang của hắn.

"Có rảnh sao?" Diệp Tố do do dự dự mà gửi một tin nhắn hư hư thực thực như nữ hài qua.

"Ân."

Diệp Tố nhìn trả lời ngắn gọn này, suy nghĩ một lát mới tìm từ nói: "Nếu ngươi có cơ hội trở lại quá khứ, ngươi sẽ đem khoa học kỹ thuật hiện đại mang về sao?"

"Đây đúng là điều nghiên cứu nhân loại đang hướng tới, hy vọng có thể tạo ra máy thời gian, từ ngọn nguồn mà thay đổi trạng thái sinh tồn của con người."

Diệp Tố ngẩn người, không nghĩ tới là trả lời dạng này, rối rắm trong chốc lát lại hỏi: "Giả sử có một người trở về, mang theo khoa học kỹ thuật tiên tiến, khi hắn đem khoa học kỹ thuật công bố ra, tất cả mọi người sẽ cho rằng đây là nghiên cứu của hắn, đem công lao đều cho hắn, lại ca ngợi hắn, hắn có thể yên tâm thoải mái mà tiếp thu sao?"

Lần này, đối phương qua thật lâu mới trả lời.

"Nếu hắn không thể yên tâm thoải mái, như vậy, hắn càng xứng đáng tiếp nhận những vinh dự đó."

Lúc Diệp Tố đang không hiểu ra sao, cục trưởng lại trả lời tiếp.

"Ngươi phải biết rằng, tiến bộ khoa học kỹ thuật thường thường sẽ mang đến ý nghĩa cực kỳ tích cực. Nếu phương pháp trị liệu ung thư có thể đưa tới bốn trăm vạn năm trước, Tướng quân Pissa trứ danh, nhà vật lý học Ngô Vi, nhà thiên văn học Besta,... cùng vô số người thường - những người bị ung thư cướp lấy sinh mệnh quá sớm đó, cũng có thể tỏa ra ánh sáng xuất sắc hơn người. Những người này, nếu không chết, thì tại một lần sâu bệnh kia, Nhân tộc sẽ không bởi vì nhân số gặp nạn vượt qua tám phần mà trở thành phụ thuộc tộc khác, tại một lần sâu bệnh sau bị đẩy ra làm lá chắn, dẫn tới Nhân tộc thiếu chút nữa liền diệt tộc. Sau lần đả kích trầm trọng này, khoa học kỹ thuật hơn một trăm vạn năm của Nhân tộc hóa thành hư ảo, bắt đầu từ con số 0. Thẳng đến ngày hôm nay, ảnh hưởng của tai nạn lần đó chưa từng hoàn toàn được trừ khử. Mà trong lịch sử Nhân tộc, chuyện như vậy còn rất nhiều."

"Nếu có bất luận cơ hội tăng cường lực lượng của Nhân tộc nào, đều không cần buông tha. Tiên cơ một lần hôm nay, trải qua thời gian kéo dài vô hạn đều có khả năng trở thành cơ hội để nhân loại tiếp tục sinh tồn. Nếu thừa nhận vinh dự không thuộc về mình sẽ khiến hắn cảm thấy khó chịu, có nghĩa là hắn cũng không bị lạc mất bản tính, vì thế hắn có tư cách thừa nhận vinh dự. Bởi vì, thống khổ hắn thừa nhận vì cống hiến cho nhân loại càng nặng nề hơn chút hư danh kia."

Diệp Tố nhìn đến có chút ngây ra. Thế giới hiện thực của hắn, người với người còn chinh phạt lẫn nhau, hoàn cảnh sinh tồn của nhân loại cũng không bị uy hiếp, so sánh với trăm vạn năm lịch sử của thế giới này, năm ngàn năm lịch sử của bọn họ vẫn là quá ngắn, ngắn đến mức không đủ để người và người hình thành mặt trận thống nhất, Diệp Tố cũng vô pháp từ góc độ Nhân loại vượt qua thời gian mà nhìn thấu triệt.

Diệp Tố buông quang não, lòng phức tạp như uống cồn cao độ, nóng rát mà thiêu nội tạng toàn thân.

Bỗng nhiên, hắn nghe thấy tiếng đập cửa bên tai truyền đến, là thế giới hiện thực. Diệp Tố vừa ngủ không bao lâu trên sô pha lại bị đánh thức, lúc này, thái dương đã từ mặt biển nổi lên phân nửa, mặt biển ngăm đen trở nên vàng ruộm rực rỡ, sóng gợn phiếm động lòng người.

Diệp Tố mở mắt ra liền thấy được hình ảnh đẹp như vậy, ánh mắt mỏi mệt được mặt trời mọc cùng màu biển lấp đầy.

Tiếng đập cửa lần thứ hai vang lên, Diệp Tố đứng dậy, run lên chân tê dại đi mở cửa.

Là nhân viên công tác bên chủ sự, cung kính nói với Diệp Tố: "Diệp tiên sinh, Lý giáo thụ cùng các giáo thụ khác thỉnh ngươi qua nói chuyện."

Diệp Tố lên tiếng, đi theo hắn, càng đi càng thấy không thích hợp.

Bọn họ dần rời xa khu cư trú của đảo nhỏ, cỏ cây tươi tốt nhưng dân cư thưa thớt, đảo mắt đã đi tới ven biển ẩn nấp bên trái tiểu đảo.

Diệp Tố nhìn thấy một du thuyền màu trắng đang dừng đỗ.

78. Chương 77: Nguy Cơ

Diệp Tố nhìn thấy du thuyền, thần sắc kinh nghi bất định*, bước chân cũng vì thế mà dừng một chút.

**không biết nên tin hay không*

Nhân viên công tác nhìn thấy hắn băn khoăn, liền dừng lại giải thích: "Lý giáo thụ bọn họ ở một đảo nhỏ cách hòn đảo này không xa chờ ngươi."

Diệp Tố nhìn thấy thần thái thành khẩn của hắn, hoài nghi liền giảm bớt một chút. Hắn biết nhân viên công tác này, từ trước tới nay đưa cơm cho hắn, nếu có tâm tư không tốt đã sớm hạ dược trong thức ăn rồi, hơn nữa khu nghỉ ngơi có máy quay theo dõi, Diệp Tố nếu vì đi theo hắn mà gặp nguy hiểm, người này cũng trốn không thoát trách nhiệm.

Diệp Tố hỏi: "Giáo thụ tại sao lại ở trên một hòn đảo khác?"

Nhân viên công tác lễ phép mà trả lời: "Bởi vì liên quan đến thực nghiệm của ngươi, cần bảo mật nghiêm khắc."

Ký sinh nguyên tố…… Diệp Tố nghĩ đến nó, tâm tình liền phức tạp không thể nói, không tiếp tục hoài nghi, đi theo nhân viên công tác lên du thuyền. Diệp Tố lúc này mới phát hiện, tên nhân viên công tác diện mạo bình phàm này lại có một tay kỹ thuật điều khiển xuất chúng, thuần thục mà khởi động du thuyền, cưỡi xe nhẹ đi đường quen lại mau lại ổn mà bay nhanh trên sóng gió.

Chỉ chốc lát sau, Diệp Tố liền nhìn thấy bóng dáng đảo nhỏ.

Lên bờ, từ trong đảo đi ra một nam tử, sau khi nói cùng nhân viên công tác mấy câu liền mang theo Diệp Tố lập tức hướng phía trong đi.

Người này mặc đồng phục màu lục đậm rõ ràng không phải nhân viên phục vụ bình thường, càng giống binh chủng đặc thù nào đó, Diệp Tố nhẹ nhàng nhìn lướt qua phần eo hắn, cảm thấy hình như là súng.

Diệp Tố không khỏi một trận hãi hùng khiếp vía.

Hắn yên lặng mà đi theo người ít nói cười trước mặt tận năm phút đồng hồ, mới thấy một tòa nhà không lớn, đi vào mới biết được nguyên lai phương diện này có trời đất khác, vòng qua cánh cửa là có thể nhìn thấy một cái cầu thang ngầm, cửa kia… Diệp Tố nhịn không được quay đầu lại nhìn thoáng qua, tựa hồ cánh cửa kia có hồng quang lóe lên, hình như là sản phẩm công nghệ cao.

Diệp Tố lúc này ý thức được một chút không thích hợp, không phải cảm thấy cuộc gặp này nguy hiểm, mà cảm thấy gặp mặt thế này cũng không khỏi quá long trọng đi, đặc biệt khi đối tượng là một học sinh trẻ tuổi chưa tên tuổi như hắn. Lý Hoằng Hậu cũng không có nói gì trước với hắn, hắn cũng không đoán ra đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, đáng giá coi trọng như vậy.

Chẳng lẽ là nguyên tố ký sinh? Diệp Tố nghĩ thầm, trừ bỏ cái này hắn cũng không thể nghĩ đến nguyên nhân nào khác.

Sau khi đi xuống khoảng mấy chục thang lầu, lại lần nữa xuất hiện một cánh cửa. Người phía trước Diệp Tố đứng trước cửa ba giây, đôi mắt trừng lớn, người hiểu biết liền biết hắn đang quét đồng tử, người không hiểu biết còn tưởng hắn đang bán manh.

Cửa xoát cái liền mở, người nọ hướng bên cạnh mời, ý bảo Diệp Tố đi vào.

Diệp Tố tâm trạng khẩn trương, bước vào trong một bước, nhìn thấy Lý Hoằng Hậu mặt đầy ý cười doanh doanh dẫn đầu mới buông tâm, tiếp theo, hắn lại càng thêm chấn kinh.

Phía sau cửa chỉ có một bàn hội nghị hình trứng, bên trái là một loạt người lấy Lý Hoằng Hậu ngồi đầu, tất cả đều là giám khảo tổ hóa học, một đám người thân phận bất phàm, mà những người phía bên phải Diệp Tố không quen, nhưng cũng có thể thường xuyên nhìn thấy trong sách giáo khoa hoặc trên thời sự, đúng là những vị giáo thụ lừng lẫy của tổ vật lý. Để Diệp Tố giật mình chính là mấy nam nữ trên bàn, màu da khác nhau, tuổi đều khoảng 5-60, nhìn trang phục cùng khí thế có thể biết những người này tuyệt đối không phải người bình thường, cũng tuyệt đối không phải người làm học thuật.

"Diệp Tố, lại đây." Lý Hoằng Hậu vẫy vẫy tay với hắn, bên cạnh hắn còn có chỗ trống.

Nếu không phải Lý Hoằng Hậu ở đây, Diệp Tố cũng thật không biết phải làm sao, hắn vội vàng đến bên cạnh Lý Hoằng Hậu ngồi xuống, dùng ánh mắt mịt mờ mà dò hỏi.

Lý Hoằng Hậu chỉ cười mà không nói.

Lúc này, một nam nhân da trắng trên bàn hội nghị khụ hai tiếng, trung khí mười phần mà nói: "Nếu người đều đã đến đủ, hội nghị liền bắt đầu đi."

Diệp Tố nghe thấy những lời này tâm đột nhiên nhảy dựng, những người này vừa rồi đều đang đợi hắn? Người đang ngồi vô luận là tuổi hay là tư lịch đều cao hơn hắn không chỉ một cấp bậc, hắn có tài đức gì mà có thể tham dự cao cấp hội nghị như thế.

"Thi đấu tư duy lần này hạ màn viên mãn." Nam nhân trung niên da trắng kia nói, có ý vị khác mà nhìn Diệp Tố, "Có được thành quả lớn ngoài dự liệu của chúng ta, người xuất sắc xuất hiện thật nhiều, cũng có một hai cái khiến ta đặc biệt kinh hỉ."

Diệp Tố yên lặng nghe, cảm thấy hắn còn có lời muốn nói, một lần thi đấu quốc tế tại sao có thể khiến bọn họ chú ý nhiều như vậy?

"Kể cả thực sự có ngoại tinh nhân xâm lấn, địa cầu chúng ta cũng không phải hoàn toàn không có lực chống cự."

Diệp Tố khiếp sợ mà ngẩng đầu nhìn hắn, trong lúc nhất thời cho rằng chính mình xuất hiện ảo giác.

Người nọ cười cười, ánh mắt không khéo mà cường hãn đối diện tầm mắt kinh ngạc của Diệp Tố, tự giới thiệu: "Diệp Tố tiểu bằng hữu, còn chưa có giới thiệu thân phận chúng ta cho ngươi." Hắn nói, từ trong lồng ngực móc ra một chứng minh xanh biếc, "Ngươi hảo, ta là đội trưởng phân đội số ba của Cục an toàn địa cầu, Benedict Bensford."

"Cục an toàn địa cầu?" Diệp Tố quay đầu nhìn Lý Hoằng Hậu, phát hiện thần sắc hắn không có bất luận kinh ngạc gì, liền hiểu rằng hắn sớm đã biết.

Benedict cười nói: "Ngươi nhất định không biết tổ chức này, bởi vì từ khi nó thành lập tới bây giờ cũng chưa tới ba năm."

Cục an toàn địa cầu, ý nghĩa như tên, dựa trên toàn bộ địa cầu, Diệp Tố lại nghĩ đến "ngoại tinh nhân" hắn nói tới lúc trước, mơ hồ nghĩ tới một suy đoán hoang đường, nhưng cẩn thận suy nghĩ, lại không thể nói hoang đường, sự tồn tại của văn minh ngoại tinh nhân đã sớm được công nhận, mà hiện tại đến thế kỷ 21, thiên văn học phát triển cũng khiến cho trạm không gian của nhân loại tiến tới rìa Thái Dương hệ, kém vài bước là có thể ra khỏi Thái Dương hệ, thực hiện một bước tiến vĩ đại của thiên văn học!

Dưới tình huống khoa học kỹ thuật hưng thịnh như vậy, biết được một số thông tin về ngoại tinh nhân cũng không quá, rốt cuộc, Diệp Tố ở Tinh tế thế giới không biết đã nhìn thấy bao nhiêu ngoại tinh nhân.

Benedict nhìn thần sắc Diệp Tố liền biết hắn minh bạch, bộ dáng Diệp Tố không kinh hoảng khiến hắn vừa lòng gật đầu mỉm cười: "Ngươi biết, thiên văn học phát triển, chúng ta không ngừng hướng vũ trụ gửi đi một số sóng điện từ, những sóng điện từ đó bị thiên thạch ảnh hưởng, vặn vẹo biến hình, không biết phiêu tán tới góc nào. Nhưng cũng có một khả năng, đó chính là sóng điện từ bị một văn minh nào đó cao cấp hơn chúng ta chặn lại, cũng từ đó biết được thông tin về địa cầu chúng ta. Sự tồn tại của văn minh ngoại tinh vẫn luôn nằm trong suy đoán của chúng ta, chúng ta khó có thể đoán được cụ thể hình thái của bọn họ, tốt xấu đều không thể hiểu hết. Cho nên loại khả năng này vẫn luôn bị phần lớn nhà thiên văn học xem nhẹ. Nhưng mà, vào bốn năm trước, trạm vũ trụ Phi Thiên bắt được một đoạn sóng điện từ, trong đó ghi chép một đoạn đối thoại."

Trạm vũ trụ Phi Thiên đúng là cái tiệm cận ranh giới Thái Dương hệ, có thiết bị khoa học kỹ thuật tiên tiến nhất.

"Đoạn đối thoại kia..." Nam nhân trung niên oai hùng Benedict bỗng nhiên thở dài, "Sau khi trải qua giải mã, phát hiện có thể họ đang nói về địa cầu chúng ta, hơn nữa không có hảo ý."

Một nam một nữ phía sau hắn bắt đầu bắt chước một đoạn đối thoại bọn họ quá quen thuộc kia.

"Nga, nơi đó có văn minh, tin tức sóng này đó nhiều một chút là chúng ta có thể tìm được bọn họ."

"Hy vọng là khoáng thạch tinh cầu, có lẽ còn có thể bán được chút tiền tiêu hoa, tốt nhất sinh mệnh nơi đó lớn lên đáng yêu một chút, nhỏ bé tinh xảo một chút, gần đây sủng vật như vậy cũng thực được hoan nghênh, giá không tồi."

"Có thể bắt đầu dò xét văn minh vũ trụ, tinh cầu này hẳn sẽ không quá cằn cỗi, sinh mệnh đều có trí tuệ, dù không thể làm sủng vật thì cũng dư dả làm nô lệ."

"Nhưng mà chúng ta chỉ có một đoạn sóng ngắn tin tức."

"Đúng vậy, nhưng văn minh này hiển nhiên chưa đủ phát đạt khoa học kỹ thuật, sóng tin tức cư nhiên không biết mã hóa, để lộ ra quá nhiều tin tức. Chúng ta lại tìm thêm, có lẽ lại tìm thêm một đoạn, là có thể xác định tọa độ."

Một nam một nữ đạm mạc mà nói đoạn đối thoại này xong liền lùi lại phía sau. Thần sắc bọn họ sóng gợn bất kinh, không hề thêm thắt mà mô phỏng lại đoạn đối thoại. Bởi vì sóng tin tức chính là lạnh băng như vậy, không có cảm tình.

Nhân loại vô pháp biết được, những ngoại tinh nhân đó đàm luận về địa cầu đến tột cùng là mang theo khinh thị, khinh bỉ hay tham lam, mà như thế, lại càng dễ khiến cho nhân loại khủng hoảng, giống như đứa trẻ tay không tấc sắc phỏng đoán tiếng mài đao soàn soạt của thổ phỉ cách vách.

Diệp Tố chú ý thấy một nam một nữ kia, sau thần sắc đạm mạc là đôi tay nắm thật chặt, gân cũng nổi cả lên.

Không biết mới là khủng bố nhất. Những người biết bí mật này thậm chí không thể nói sự khủng bố này cho người khác, nếu không sẽ gây ra hoảng loạn lớn hơn. Bọn họ chỉ có thể ở một địa phương ẩn nấp cùng nhau chịu dày vò mà nghĩ biện pháp sinh tồn.

Diệp Tố trải qua sự kiện nguy cơ sinh hóa của Tát Luân tộc, hiểu rằng ngoại tinh nhân cũng không khác biệt người địa cầu lắm, vì sinh tồn mà khai cương khoách thổ, đối với sát phạt cùng chiến tranh càng là thái độ bình thường, mà địa cầu không biết gì cả đang gặp nguy hiểm.

Benedict: "Kể cả bọn họ không nhằm vào địa cầu, nhưng chúng ta cũng phải dẫn trước, vì ngoại tinh nhân cũng không hữu hảo như vậy. Đây là ý nghĩa của việc thành lập Cục an toàn địa cầu, chúng ta cần phải phòng bị khả năng ngoại tinh nhân đổ bộ, phân đội thứ nhất và thứ hai của Cục an toàn địa cầu đang

nghiên cứu vũ khí tác chiến vũ trụ. Mà nhiệm vụ chính của phân đội thứ ba chính là nghiên cứu mã hóa sóng tin tức mà hai ngoại tinh nhân kia đề cập."

Benedict có chút bất đắc dĩ: "Chúng ta không thể vì biết vũ trụ có nguy hiểm liền không đi dò xét nó, nếu cho rằng tránh trên địa cầu mấy trăm năm là có thể tránh được nguy hiểm là quá ngây thơ, quả thực là bịt tai trộm chuông. Điều duy nhất chúng ta có thể làm là tiếp tục dò xét vũ trụ, ra khỏi Thái Dương hệ, ra khỏi Hệ ngân hà, trước khi ngoại tinh nhân tới mà trở nên cường đại trên chiến trường vũ trụ! Mà tiền đề của hết thảy những điều này chính là tiếp tục phóng ra sóng điện từ, nhưng là sóng điện từ đã qua mã hóa, đạt tới mục đích dò xét lại đảm bảo an toàn bảo mật."

Lý Hoằng Hậu nhẹ giọng thở dài: "Này rất khó, vô số chuyên gia hai lĩnh vực lớn hóa học, vật lý tụ tập lại, từ mọi phương hướng thử nghiệm, thành quả cũng không lớn."

"Đã ba năm, nghiên cứu thiên văn của chúng ta vẫn luôn bó tay bó chân, không dám buông ra đi làm." Beneditct lộ ra thần sắc đau lòng, tiếp theo nhìn về phía Diệp Tố: "Nhưng mà ngày hôm qua, ta nhận được một tin tức, suốt đêm chạy tới nơi này."

Diệp Tố không tự giác mà cứng còng thân thể.

Một cái râu xồm bỗng nhiên đối Diệp Tố nói: "Ngươi biết đặc tính tân nguyên tố ngươi tìm được sao?"

Diệp Tố nói: "Có thể ký sinh trên nguyên tố khác, khối lượng cực tiểu, mật độ nhỏ, vô sắc, X quang không thể kiểm tra đo lường, bán kính nguyên tử so với chất khí tương đương nhỏ hơn rất nhiều, đối với nguyên tố bị ký sinh không sinh ra ảnh hưởng…."

"Ngươi nói rất đúng." Râu xồm gật đầu, "Ngươi có hay không nghĩ tới, nguyên tố ký sinh nếu có thể ký sinh trên nguyên tố, thì có thể hay không ký sinh ở địa phương khác, tỷ như sóng điện từ? Nguyên tố bị ký sinh sẽ không sinh ra ảnh hưởng, như vậy sóng điện từ thì sao, có thể hay không sinh ra ảnh hưởng?"

Diệp Tố đột nhiên chấn động.

Lý Hoằng Hậu giải thích nói: "Ngày hôm qua, chúng ta cùng chuyên gia nghiên cứu sóng điện từ hợp tác suy đoán, phát hiện nguyên tố ký sinh, loại nguyên tố mới này có khối lượng vô hạn tiếp cận 0, hoàn toàn có thể bám vào mặt ngoài sóng điện từ. Nguyên tố ký sinh cùng sóng điện từ sau khi kết hợp sẽ tản ra đặc tính che giấu, loại đặc tính này có thể tiến hành mã hóa với sóng điện từ, không chỉ dễ dàng tránh các văn minh khác chặn lại, cũng có thể quấy nhiễu tin tức trong đó."

Diệp Tố kinh ngạc mà trừng mắt, hiểu biết đối với nguyên tố ký sinh của hắn chỉ ở mặt ngoài, trăm triệu không nghĩ tới nó còn có công hiệu như vậy.

"Đây là phương pháp mã hóa sóng điện từ đơn giản nhất chúng ta tìm được trong vòng ba năm qua. Cho nên, đem nguyên tố ký sinh nhanh chóng độc lập tách ra, là cấp bách!" Benedict đứng lên, "Nhiệm vụ càng gian khổ tiếp theo giao cho chuyên gia các ngươi, cũng bao gồm ngươi, Diệp Tố tiểu bằng hữu."

79. Chương 78: Nhiệm Vụ

Ánh mắt coi trọng của Benedict khiến Diệp Tố thụ sủng nhược kinh, vội vàng đứng lên. "Theo lý thuyết, cho dù nguyên tố ký sinh là do ngươi phát hiện trước, lấy tuổi tác cùng tư lịch của ngươi cũng không có tư cách tham dự những việc này. Nhưng bọn hắn đều khen ngươi không dứt miệng." Benedict hướng Lý Hoằng Hậu, râu xồm bọn họ bĩu môi, "Phương pháp phân tích điện từ gì đó của ngươi khiến bọn họ đều lắp bắp kinh hãi, nhận định rằng ngươi trong việc tách nguyên tố ký sinh cũng sẽ sáng tạo ra kỳ diệu, lúc này mới thuyết phục ta đem ngươi tiến cử vào phân đội thứ ba của Cục an toàn địa cầu. Nhưng mà, ngươi phải hiểu, đây cũng không phải là vinh quang, mà là trách nhiệm, ngươi có lẽ về sau sẽ không thể trước mặt người khác tiếp thu ca ngợi, sẽ bị truyền thông dần dần quên lãng, suốt ngày tránh trong mỗ tòa sơn mỗ phiến đáy biển, mười năm như một ngày mà tiến hành thực nghiệm không biết có hy vọng hay không, thậm chí thẳng đến lúc tử vong đều không có kết quả, lịch sử sẽ không nhớ kỹ tên ngươi. Ngươi nguyện ý gia nhập chúng ta sao?"

Diệp Tố yên lặng dựng thẳng lưng, khuôn mặt nghiêm túc thậm chí là nghiêm khắc lúc này của Benedict khiến Diệp Tố thấy cảm động, giờ phút này hắn mới hiểu lời nói của Cục trưởng Chấp hành tư ở một thế giới khác: Nếu có bất luận cơ hội tăng cường lực lượng nào cho Nhân tộc, đều không cần buông tha. Tiên cơ một lần hôm nay, trải qua thời gian kéo dài vô hạn đều có khả năng trở thành cơ hội để nhân loại tiếp tục sinh tồn.

Diệp Tố nghĩ, nếu mình chưa từng từ Tinh tế thế giới học được phương pháp phân tích điện từ nguyên tố, nguyên tố ký sinh cũng sẽ không được phát hiện sớm như vậy, mã hóa sóng điện từ như trước vẫn là một nan đề nhân loại khó phá giải, mà nhân loại bị văn minh không biết mơ ước thực sự không có nhiều thời gian để lãng phí.

Hắn đã có may mắn đi tới đi lui Tinh Tế Thế Giới cùng thế giới hiện thực, đây là một loại may mắn, càng là một loại trách nhiệm. Hắn nên vứt bỏ khúc mắc trong lòng, vì nhân loại làm cái gì đó, tỷ như mượn dùng lực lượng khoa học kỹ thuật tương lai mà mau chóng tách được nguyên tố ký sinh, mau chóng mà thành lập chiến tràng vũ trụ chắc chắn, để nhân loại trong tương lai nếu phải đối mặt văn minh ngoại tinh hùng hổ cũng không đến mức không có chút lực đánh trả nào."

Diệp Tố thật sâu mà khom lưng, ngẩng đầu kiên nghị mà nói: "Ta nguyện ý."

Benedict vui mừng mà cười cười, lão bánh quẩy hắn dễ như trở bàn tay liền từ trong mắt người thanh niên Diệp Tố này thấy được chân thành phát ra từ nội tâm, hắn thậm chí ẩn ẩn cảm thấy cái người tuổi trẻ đến kỳ cục này thật sự có thể mang đến kinh hỉ cho nhân loại.

"Hoan nghênh ngươi, đồng chí Diệp Tố." Benedict thay đổi xưng hô, cũng đại biểu hắn tiếp thu Diệp Tố: "Yên tâm, lịch sử sẽ không thật sự quên đi công thần*. Nếu ký sinh nguyên tố được tách ra thành công, như vậy ký hiệu loại nguyên tố hóa học này sẽ lấy tên của ngươi tới mệnh danh, Su." *(Diệp Tố phiên âm t.a là Ye Su, còn Hàn Nghiệp là Han Ye mỗi tội gg toàn dịch thành ngành công nghiệp hàn quốc)*

**người có công*

Diệp Tố tức khắc có chút hoảng loạn, vội vàng từ chối.

"Không cần khách khí." Benedict cười ha ha mà vỗ bả vai Diệp Tố, "Này đó lão gia hỏa đều đồng ý, ngươi hoàn toàn xứng đáng!"

Lý Hoằng Hậu cũng cười với Diệp Tố, ý bảo, không cần từ chối.

"Hảo, hội nghị hôm nay liền đến đây, các ngươi đều nhanh về nhà chuẩn bị, kế tiếp đều tới bế quan, thời gian phía trên cho chúng ta chỉ có 5 năm! 5 năm a, các đồng chí, trong nháy mắt, hy vọng chúng ta đều giao ra một phần lời giải xinh đẹp."

Benedict hướng nhóm chuyên gia hóa học vật lý cúi đầu, lưng thẳng gập ngươi chín mươi độ.

Vì bảo mật, không để ngoại giới hỗn loạn, mọi hoạt động của Cục an toàn địa cầu đều ẩn nấp mà tiến hành, Diệp Tố liền không thể cùng nhóm chuyên gia này đó trở về, miễn cho bị truyền thông chụp đến.

Sau khi hội nghị kết thúc, nam nhân lúc trước Benedict phái đem hắn vào lại lần nữa đem Diệp Tố đưa đến bờ biển, nhân viên công tác phía chủ sự còn ở bên du thuyền chờ hắn.

Trên đường về, nhân viên công tác bỗng nhiên nói với Diệp Tố: "Nếu thời điểm trở về bị người nhìn thấy, ngươi cứ nói ngươi muốn ra biển chơi chơi. Hòn đảo nghỉ phép này vốn dĩ có cung cấp dịch vụ du hải."

"Hảo." Diệp Tố có chút thất thần đáp, nghĩ cái nhân viên công tác này thân phận cũng không đơn giản.

Du thuyền phá vỡ bọt sóng, bắn ra vô số bọt nước trân châu, tinh tế mà ôn nhu vuốt ve tay Diệp Tố đặt bên thuyền. Mặt trời đã sớm lên cao, khắp nơi đều được phủ lên một tầng nắng vàng rực rỡ.

Như vậy mỹ lệ hải dương, như vậy mỹ lệ địa cầu.

Thật vất vả nhân loại mới thức tỉnh ý thức phải bảo vệ nó, làm sao có thể để văn minh ngoại lai đi giẫm đạp?

Diệp Tố không tự giác siết chặt tay, bọt nước trơn trượt chảy qua kẽ ngón tay.

Thời điểm Diệp Tố lại lần nữa bước lên đảo nhỏ, tâm cũng phảng phất cùng bước lên lục địa, có phương hướng, có thể kiên định mà hành tẩu, rối rắm cùng sầu lo của bản thân trước nguy cơ của nhân loại, thật sự có thể bỏ qua.

Trở lại khu nghỉ ngơi, Diệp Tố nhìn thấy Kế Vi Thường, Chu Kỳ, mấy cái tuyển thủ Trung Quốc đều đang ăn bữa sáng ở nhà ăn.

Chu Kỳ từ cửa sổ sát đất của nhà ăn cũng thấy được Diệp Tố, giơ lên ngón trỏ: "Gọi ngươi a, đệ nhất danh!"

Diệp Tố cười cười, đi vào, thuận tay cầm chút đồ ăn, cùng ngồi với bọn họ. Người đang ngồi đều biết Diệp Tố chắc chắn một bước lên trời, chênh lệch với bọn họ càng lúc càng lớn, trong lúc nhất thời đều không dậy nổi tâm ghen ghét, đều vừa nói vừa cười chào hỏi Diệp Tố.

"Quán quân, ngươi tối hôm qua rất đắt giá a?" Chu Kỳ quan hệ tương đối tốt với Diệp Tố, nói chuyện cũng không quá cố kỵ.

Diệp Tố xin lỗi mà cười cười: "Quá mệt mỏi, liên tục nửa tháng thần kinh căng chặt, biết kết quả xong lập tức nhẹ nhàng thở ra, liền chịu không nổi."

"Hiểu cho ngươi." Chu kỳ nói, "Nói, ngươi mấy ngày nay chui trong phòng làm gì a?"

Hắn vừa hỏi lời này, vô luận là tuyển thủ Trung Quốc cùng trên một cái bàn, hay là tuyển thủ ngoại quốc ở mấy bàn không xa, đều vội vàng dựng lên lỗ tai.

Có vài người không hiểu tiếng Trung nhìn bọn họ lo lắng.

"Nghĩ a." Diệp Tố cười, "Làm thực nghiệm, làm liền cảm giác đường ra không lớn, liền suy nghĩ một cách nghĩ mới."

Ý nghĩ mới cụ thể là cái gì, Chu Kỳ cũng sẽ không không thức thời mà đi hỏi, chỉ tò mò mà nói: "Ngoan ngoãn, ta muốn biết hơn âm một ngàn điểm của ngươi là như thế nào tới? Chẳng lẽ thật sự làm nổ phòng thí nghiệm?"

Diệp Tố buồn cười: "Cùng làm nổ cũng không sai biệt lắm, ta hướng phía chủ sự xin hơn một trăm đài dụng cụ mới."

"Huynh đệ, ngươi đủ khốc!" Chu Kỳ hướng hắn giơ ngón tay cái lên, tiếp theo cũng chỉ là nói chút không đâu, không đi sâu vào trọng tâm, mấy cái lỗ tai nghe trộm đến ngứa tâm.

Bữa sáng còn chưa ăn xong, liền có truyền thông nghe tin lập tức hành động, tới nhà ăn vây bắt Diệp Tố, tối hôm qua chưa phỏng vấn được gì, đều sắp bị chủ biên nhà mình mắng chết, lúc này dù thế nào cũng không thể để hắn chạy thoát.

"Diệp Tố đồng học, xem ngươi tinh thần tốt như vậy, nhất định nghỉ ngơi đủ rồi!" Một phóng viên lập tức ngăn chặn Diệp Tố ý đồ kiếm cớ nghỉ ngơi.

Thấy Diệp Tố không đi, các phóng viên liền như bơm máu gà, một đám kích động đến ngao ngao kêu, đảo

cây đậu bùm bùm một đống vấn đề ném lại đây.

Diệp Tố nghe đến mơ màng hồ đồ, đành phải nhặt chút vấn đề nghe hiểu mà trả lời, bất quá phần lớn trả lời đều là ba phải, sẽ không để lộ nội dung cụ thể của thực nghiệm.

Mặc kệ Diệp Tố nghĩ gì, hắn đều từ ngày này bắt đầu thành danh, được cả thế giới biết tên. Loại thi đấu quốc tế lớn thế này, số lượng giải quán quân người Trung Quốc đoạt được còn là số ít, đặc biệt trong lúc tất cả mọi người đều xem trọng thiếu niên thiên tài Khải Lợi, cư nhiên bị cái người Trung Quốc, Diệp Tố không ai biết tên này, cướp đi chức quán quân! Đây không thể nghi ngờ đã phản ánh, Diệp Tố không giống người thường.

Cũng không bao nhiêu người dám hoài nghi có tấm màn đen. Giám khảo đều là ngôi sao sáng giới hóa học, nếu bọn họ cũng có thể trái lương tâm làm bộ, thì hóa học nhân loại xong rồi, nhân loại cách xong rồi cũng không xa.

Trong lúc nhất thời, các nhà truyền thông lớn nước ngoài cùng diễn đàn xã giao đều đang đàm luận về người Trung Quốc trẻ tuổi Diệp Tố này, thậm chí có nhà chính trị có tiếng nói bình luận rằng, Diệp Tố có lẽ là điềm báo Trung Quốc hoàn toàn phục hưng. Trên thực tế, vài vị tuyển thủ Trung Quốc khác tại lần thi đấu cũng biểu hiện thực không tầm thường, tuy rằng đều bị ánh sáng của Diệp Tố làm cho lu mờ, đại bộ phận bình dân áo vải lười chú ý, nhưng người chân chính mẫn cảm với thời thế đều sẽ không bỏ qua những tin tức đó.

Truyền thông còn phỏng vấn vài vị giám khảo quan trọng.

Lý Hoằng Hậu là chỉ đạo lão sư của Diệp Tố, tự nhiên sẽ không khen ngợi quá mức, chỉ là hàm súc mà nói tính dẻo rất cao.*(í là dễ uốn nắn)*

Lão sư chỉ đạo của Khải Lợi, râu xồm không có cố kỵ nhiều như vậy, hơn nữa hắn thực sự thưởng thức Diệp Tố, không chút khách khí mà khen vài câu. Râu xồm ở nước Mỹ có uy tín rất cao, hắn vừa nói như vậy, dân chúng nước Mỹ cũng chỉ có thể chua chua mà ghen ghét.

Mà trong nước, không thể nghi ngờ là kích động nhất, các tờ báo lớn, các đại diễn đàn trước nay đều bị minh tinh giải trí chiếm cứ tức khắc hoàn toàn thay bằng Diệp Tố, tuy rằng trong đó cũng có một tia nguyên nhân diện mạo Diệp Tố không tồi, nhưng chỉ có một tia a, quảng đại cư dân mạng quan tâm là biểu hiện của Diệp Tố ở thi đấu, bọn họ xem là thực lực, không phải vẻ ngoài! Đương nhiên, có thực lực còn có mỹ mạo vậy thì không thể tốt hơn.

Tư liệu Diệp Tố từ nhỏ đến lớn đều bị đào ra, một số đồng học của Diệp Tố thời tiểu học sơ trung cao trung đại học,... đều phơi ra ảnh chụp chung của mình và Diệp Tố, thuận tiện lại nói chút "chuyện tư mật" của Diệp Tố. Đương nhiên, rất nhiều chuyện bởi vì niên đại xa xăm, thậm chí Diệp Tố cũng không nhớ rõ xảy ra cái gì, những đồng học đó vì chút nổi bật, vắt hết óc đem ký ức còn lại tô điểm cho phong phú một chút, thật sự không được thì bịa một chút. Cũng may bọn họ đều biết Diệp Tố hiện giờ nổi bật, muốn bịa cũng là bịa chút chuyện chính diện. Tỷ như lần nọ kiểm tra, bút chì một vị đồng học đột nhiên hỏng, gấp đến mức sắp khóc, Diệp Tố liền như thiên sứ hạ phàm, đem bút chì duy nhất cho hắn mượn, nhưng học bá không hổ là học bá, khi đồng học trả lại bút hắn vẫn có thể trong vài phút còn dư mà hoàn thành bài kiểm

tra, hơn nữa như cũ là điểm cao nhất!

Cha mẹ Diệp Tố ở đơn vị công tác lại càng chịu truy phủng* cực đại, các đồng sự một đám hâm mộ vô cùng, không ít đồng sự miệng độc lúc trước nói học hóa học không có tiền đồ lúc này hận không thể lột tâm mình ra tỏ vẻ trong sạch.

**tìm kiếm*

Thủ trưởng ngày thường mặt đều không thấy lại thân mật hỏi chuyện cá nhân, còn thái độ thành khẩn mà nhất định phải mời đi ăn cơm, cuối cùng còn trực tiếp đại ca đại tẩu mà xưng hô. Ngay cả phóng viên các đài đều tới hẹn trước rất nhiều lần.

Ý nghĩa lớn nhất của việc Diệp Tố đoạt vòng nguyệt quế là thổi luồng gió mới cho khoa học Trung Quốc. Ở nơi nào đó có những người sính ngoại "Ánh trăng ngoại quốc tương đối tròn", cùng với phần tử cực đoan không ngừng xướng tình cảnh suy bại của Trung Quốc, Diệp Tố cao điệu quật khởi không thể nghi ngờ là thuốc trợ tim cho quảng đại quần chúng không rõ chân tướng, nước chúng ta cường đâu.

Từ điểm đó xuất phát, truyền thông quốc gia cũng muốn bốn phía đưa tin về Diệp Tố, bầu không khí học thuật nồng đậm tràn ngập internet lúc trước chướng khí mù mịt, cảm giác tự hào dân tộc đột nhiên sinh ra trong lòng mỗi người.

Diệp Tố, tên này đại biểu đã không chỉ là vinh dự của hắn, cũng là kiêu ngạo của bọn họ.

80. Chương 79: Khảo Thí

Diệp Tố rốt cuộc được như ước nguyện, cùng bọn Chu Kỳ điên chơi một ngày một đêm, đem từng trò chơi trên đảo đều chơi hết, chỉ kém cởi chuồng bơi qua Thái Bình Dương.

Diệp Tố cảm thấy mỹ mãn mà kề vai sát cánh cùng bọn họ đi hướng khu nghỉ ngơi, một chút cũng không vì đoạt giải quán quân mà cao ngạo, điểm này đạt được hảo cảm không ít người, ngay cả truyền thông chụp đến một màn này cũng tán thưởng hắn, nhận xét là "không kiêu không ầm ĩ".

Diệp Tố nghĩ mình chơi lâu như vậy cũng nên mệt mỏi rồi, có thể đi ngủ.

Vừa đến cửa phòng mình, Diệp Tố liền thấy Triệu giáo thụ với vẻ mặt lấy lòng cười nhìn hắn, thấp Diệp Tố tới, Triệu giáo thụ vội vàng tiến tới.

"Diệp Tố……"

"Ta mệt mỏi, buồn ngủ." Diệp Tố lười dây dưa không rõ với sự tình lúc trước, hắn không muốn xem Triệu giáo thụ phải nhận hậu quả gì, sẽ càng không vì hắn mà cầu tình. Từ nay về sau, đều là người hai thế giới.

Diệp Tố không phân trần liền vào phòng đóng cửa lại, tẩy đi hạt cát dính trên người lúc chơi đùa, thoải mái dễ chịu mà nằm lên giường, đợi tiến vào Tinh tế thế giới.

Không nghĩ tới, vừa mở mắt ở Tinh tế thế giới liền thấy La Thành, Kỷ Gia Duyệt, năm người bọn họ ở trước giường hắn mà mắt to trừng mắt nhỏ.

"Tổ tông, ngươi rốt cuộc tỉnh!" Kỷ Gia Duyệt kích động mà gào một tiếng, "Ta còn tưởng ngươi định ngủ bù hết đám thời gian ngươi thiếu ngủ a!"

Diệp Tố xấu hổ mà cười cười, tính thời gian tương ứng, hắn liền liên tiếp ngủ hai ngày ở Tinh tế thế giới, khó trách bọn họ lại như vậy.

"Thời gian lúc trước quá mệt mỏi, ngủ liền không tỉnh dậy được." Diệp Tố duỗi eo lười, "Hiện tại khá hơn nhiều, tinh lực tràn đầy."

"Tràn đầy vậy đi thi thôi." Kỷ Gia Duyệt sâu kín mà nói.

Diệp Tố ngẩn ra, "Thi?"

"Chính là hôm nay." Kỷ Gia Duyệt nhìn thời gian, "Hai ngày này sẽ thi hết các môn tự chọn, sau đó tiến hành kỳ thi cuối kỳ môn chuyên ngành."

"Cố lên nga, thiếu niên, nỗ lực đều sẽ có hồi báo." Trương Diêu Phong hướng Diệp Tố làm một thủ thế cổ vũ.

Diệp Tố giờ phút này cả người đều ngốc, đi đến trường thi ra sao cũng không biết.

Giật mình hoàn hồn một cái, máy tính trước mặt liền đổi mới ra bài thi. Hoa Đô Đại Học nghiêm lệnh cấm gian lận, các loại dụng cụ công nghệ cao phòng gian lận treo đầy trường thi, âm trầm trầm như đôi mắt nhìn trộm người. Diệp Tố dù không định gian lận nhưng cũng bị những "Đôi mắt" đó khiến cả người không được tự nhiên.

Hơn nữa, hắn thật sự thực chột dạ a. Người ở bên ngoài nhìn vào, thấy hắn mất ăn mất ngủ học tập. Nhưng chỉ có hắn biết, sách vở gì hắn cũng chưa xem, hóa học cơ sở xem không hiểu, lịch sử cơ sở thì có thể xem hiểu nhưng hắn không có thời gian xem a, trực tiếp liền trần trụi ra trận.

Diệp Tố vừa thấy đề bài hóa học cơ sở thâm ảo rắc rối trên máy tính, càng cảm thấy đầu to gấp hai lần, da đầu căng lên, Diệp Tố kéo từ đầu đến đuôi bài thi, bi ai phát hiện, thế nhưng một câu trắc nghiệm cũng

không có, nhân phẩm của hắn đã kém đến mức cơ hội dựa vào nhân phẩm cũng không cho. *(Ngày xưa thời đi học kt học kỳ sinh 40 câu lớp ta có đứa lotto k đúng câu nào)*

Diệp Tố đờ đẫn mà trừng màn hình máy tính, tận đến lúc giờ làm bài kết thúc, bài thi tự động đóng, Diệp Tố mới chết lặng mà đứng dậy.

Bên ngoài trường thi, Kỷ Gia Duyệt, La Thành bọn họ sớm đã làm xong môn tự chọn, nộp bài thi sớm, đang chờ Diệp Tố. Nhìn bộ dáng nhẹ nhàng sung sướng khi bọn họ nói chuyện với nhau, dường như không đem chuyện thi cử vừa kết thúc để trong lòng.

"Thi thế nào?" Kỷ Gia Duyệt vỗ vai Diệp Tố, "Có thể điểm tuyệt đối sao? Ba ta thế nhưng kỳ vọng thật lớn vào ngươi a."

Diệp Tố:……

"Các ngươi còn chưa nói cho ta, trượt môn bị trừng phạt gì? Thôi học?"

"Không khoa trương như vậy." Kỷ Gia Duyệt xua tay, "Chỉ là thi lại."

"Nếu thi lại vẫn không qua thì sao?"

"Thế thì học lại, hoặc chọn lại môn học khác để bổ sung điểm." Tốt nghiệp không thành vấn đề, nhưng sẽ lưu lại trong hồ sơ một sự nồng đậm rực rỡ — mỗ mỗ trượt mỗ mỗ ngành học! *(mỗ là kiểu ông A bà B ấy)*

Điều này đối với đám học sinh Hoa Đô đại học mũi nhọn từ nhỏ, đã là sỉ nhục cả đời. Bọn họ tình nguyện giao phí rồi đi thi lại cho xong việc, cũng không muốn bị trừng phạt như vậy. Đương nhiên, Diệp Tố không để bụng cái này, hoàn toàn không có cốt khí một học bá nên có.

"Học lại vẫn không qua môn thì sao?"

Kỷ Gia Duyệt yên lặng nhìn Diệp Tố, "Cái này ta thực sự không biết, người có thể thi đậu Hoa Đô đại học sẽ ít ai phải học lại, đừng nói học lại còn không qua."

"Các ngươi có lẽ sẽ được mở rộng tầm mắt." Diệp Tố mệt tim mà nói, hắn cảm thấy, đời này hắn đều không qua nổi hóa học cơ sở đại học, vẫn nên thanh thản ổn định mà nghiên cứu giáo trình vỡ lòng đi.

Diệp Tố sống không còn gì luyến tiếc mà đi về phía trước.

Kỷ Gia Duyệt cùng La Thành hai mặt nhìn nhau: "Hắn là nghiêm túc?"

Mập mạp bất mãn mà chu miệng: "Đây có thể là bệnh chung của học bá. Rõ ràng chỉ có một câu không làm được, liền cảm thấy trời sắp sụp, cảm thấy mình làm bài nát bét."

Kỷ Gia Duyệt chấp nhận gật đầu.

Buổi chiều thi lịch sử cơ sở , Diệp Tố như cũ, đờ đẫn mà vào trường thi, mê mang mà ra trường thi.

Đối với kỳ thi lần này, ấn tượng của Diệp Tố chỉ có mười chữ: Mãn giấy hoang đường ngôn, một phen chua xót nước mắt*.

**Trích trong bài Dream of Red Chamber của Cao Xueqin, bản dịch của David Hawkes*

Pages full of idle words

Penned with hot and bitter tears:

All men call the author fool;

None his secret message hears.

Thành tích có thể tra được ngay đêm đó, Diệp Tố bất chấp tất cả mà đăng nhập hệ thống giáo vụ, hóa học cơ sở 0 điểm, lịch sử cơ sở 25 điểm.

Diệp Tố mệt mỏi vuốt mặt, cũng may lịch sử không lại cũng một cái 0, khiến hắn trong lòng thoải mái hơn nhiều, ít nhất lật lật nhìn nhìn lại cũng có thể qua môn.

Kỷ Gia Duyệt tra xong thành tích thở ra một hơi, "Vẫn ổn, điểm bình quân, không cần buồn. Ngươi điểm bao nhiêu?"

Màn hình Diệp Tố còn chưa kịp thu hồi cứ thế mà thẹn thùng lộ trước mặt Kỷ Gia Duyệt.

Sau một lúc lâu, Diệp Tố không nghe thấy thanh âm Kỷ Gia Duyệt, tò mò nhìn hắn, mới phát hiện hắn khó có thể tin mà há hốc mồm, hơn nửa ngày mới cứng đờ mà xoay đầu nhìn Diệp Tố: "Ngươi đi thi quên không ghi tên? Hay là ghi sai số báo danh? Hay là máy tính xảy ra vấn đề."

Diệp Tố yên lặng mà đóng quang não: "Ngươi hết hy vọng đi."

"Điểm tuyệt đối đã nói đâu rồi?" Biểu tình Kỷ Gia Duyệt như chính hắn bị 0 điểm vậy, "Ngươi mỗi ngày thức khuya dậy sớm liền thi 0 điểm?"

"Khụ khụ." Diệp Tố nói, "Lịch sử không phải còn 25 điểm sao, một phần tư tổng điểm a."

Diệp Tố rõ ràng thấy ánh mắt Kỷ Gia Duyệt thay đổi, lộ ra một thần sắc đồng tình thật sâu, phảng phất như đang nói "Thượng đế bất công với ngươi", DIệp Tố lập tức nghĩ đến lúc còn cao trung, khi các bạn học đàm luận về mấy người chăm chỉ khắc khổ nhưng thành tích chỉ thường thường, cũng là mang theo thương hại như vậy.

"Ngủ đi." Diệp Tố thân là học bá một đời cuối cùng cũng bị thương hại một lần. Ngày hôm sau, Diệp Tố đã bị phụ đạo viên thét lên văn phòng.

Đối với phụ đạo viên trong truyền thuyết này, Diệp Tố chỉ nghe Kỷ Gia Duyệt nói qua. Hắn sau khi từ bàng thính sinh chuyển chính thức liền được phân phối tới cùng chuyên ngành giống bọn La Thành, Kỷ Gia Duyệt, chiến đấu cơ giáp.

Phụ đạo viên của bọn họ là một nam nhân tuổi rất trẻ, hắn đã sớm muốn nói chuyện cùng Diệp Tố mới chuyển vào, bất quá nghe nói Diệp Tố vừa từ nơi khác trở về liền học đến mất ăn mất ngủ, cảm thấy cực kỳ vui mừng, không đi quấy rầy hắn, còn âm thầm vui sướng mình có được một đệ tử tốt, tiền thưởng cuối năm không ít. Không nghĩ tới, tối hôm qua, một cái sét đánh giữa trời quang, đánh hắn đến không kịp trở tay, điểm 0 duy nhất của Hoa Đô đại học từ trước đến nay cư nhiên ra đời ở lớp của hắn, hơn nữa lại là môn tự chọn đơn giản nhất!

Phụ đạo viên tưởng mình xuất hiện ảo giác, chậm chạp không chịu tiếp thu sự thật này, chạy tới chỗ giáo vụ thẩm tra đối chiếu nửa ngày, tự mình lấy ra bài thi của Diệp Tố, mới xác nhận hệ thống chấm điểm không có lỗi.

Phụ đạo viên nhìn bài giải của Diệp Tố chỉ có thể miêu tả bằng hai chữ "hoang đường", khóc không ra nước mắt.

Đợi khi Diệp Tố bước vào, phụ đạo viên ý vị thâm trường mà khụ một chút, trước hữu hảo mà tự giới thiệu, hàn huyên cùng Diệp Tố một phen rồi mới tiến vào vấn đề chính: "Cái kia, Diệp Tố a, bài thi ngày hôm qua của ngươi có phải xuất hiện vấn đề gì hay không?"

Cuối cùng cũng tới. Diệp Tố trong lòng yên lặng phun tào, ở thế giới hiện thực còn chưa bao giờ vì thi kém mà bị gọi lên văn phòng, lúc này rốt cuộc được thể nghiệm một lần, cảm giác này…chua.

"Không có." Diệp Tố nghiêm túc nói, "Ta chính là ngốc, học thế nào cũng không học được, ta cũng rất thống khổ."

Hắn trước khi tới đã dự phòng cả rồi, ngươi cho rằng một lần điểm 0 là xong? Phía sau sẽ là không ngừng trứng vịt lăn lộn lại đây.

Kỳ thật Diệp Tố học kỳ sau còn có thể chọn môn học tự chọn khác, tỷ như thi từ linh tinh chỉ cần học thuộc lòng, không cần cắn chết lấy hóa học, chỉ cần gom đủ học phân là được. Nhưng Diệp Tố cần nghiên cứu hóa học nơi này, chỉ có môn tự chọn hóa học cơ sở mới có thể mượn phòng thí nghiệm Hoa Đô đại học. Kỳ thật nếu có thể, Diệp Tố còn muốn chuyển chuyên nghiệp đến hóa học hệ. Bất quá nghĩ lại, chuyển sang hệ hóa học chính là tiết tấu một giây trượt bài chuyên ngành, hắn sợ bị Hoa Đô đại học cưỡng chế thôi học.

"Ai, làm sao có thể nói như vậy?" Phụ đạo viên tức khắc không đành lòng, một chút nho nhỏ bất mãn với Diệp Tố cũng bị dập tắt, an ủi nói: "Chỉ cần nỗ lực sẽ có thu hoạch."

"Ta cũng nghĩ như vậy, cho nên học kỳ sau ta vẫn muốn chọn hóa học cơ sở , ta nhất định phải đạt tiêu chuẩn!" Diệp Tố lời lẽ chính đáng mà nói.

Phụ đạo viên ngốc, vội nói: "Đừng xúc động a……"

Lúc này, La Thành cùng Kỷ Gia Duyệt năm người lại đột nhiên tới, gõ cửa văn phòng.

Phụ đạo viên ho khan một tiếng, vẫy tay ý bảo bọn họ tiến vào, sợ tiếp tục nói chuyện thành tích sẽ khiến Diệp Tố tổn thương lòng tự trọng, đành phải đem đề tài chuyển đến mục đích chủ yếu hôm nay: "Hai ngày sau, trường học sẽ tổ chức chỉ đạo động viên với trung học phụ thuộc Hoa Đại trước khi thi, chuyên nghiệp chúng ta liền chọn một tổ quán quân các ngươi làm đại biểu, các ngươi trở về chuẩn bị, có lẽ sẽ có tiểu học đệ học muội muốn luận bàn cùng các ngươi, các ngươi nhớ rõ cần biểu hiện thực lực để bọn họ hướng tới, lại không thể quá cường thế đánh bọn họ không thể trở tay, đến lúc đó mất đi niềm tin lại không tốt."

"Đã rõ!" Trương Diêu Phong miệng lưỡi trơn tru, hiển nhiên thân quen phụ đạo viên, dăm ba câu đã khiến phụ đạo viên yên tâm. Nếu đổi lại là La Thành, có lẽ đã là một cảnh tượng khác, may mắn La Thành tự mình hiểu mình, lúc này lười đến đáp lời.

"Ân, hảo, vậy các ngươi về trước đi."

Phụ đạo viên vừa mới nói xong, Kỷ Gia Duyệt cùng Trương Diêu Phong liền một tả một hữu mà khoác bả vai Diệp Tố, ôm lấy hắn hi hi ha ha mà đi ra ngoài.

Phụ đạo viên còn chưa kịp phản ứng lại, đã không thấy tăm hơi bóng dáng Diệp Tố, bó lớn bó lớn canh gà còn chưa kịp đổ, thiếu chút nữa sặc chết chính mình.

……

Tổng bộ H quân đoàn, trong văn phòng Hàn Nghiệp thiếu tá, quang não tư nhân của Hàn Nghiệp vang lên,

là đội trưởng phân đội chữa bệnh Phụ trợ tư Minh Viện gửi tới, báo cáo kiểm tra đo lường tinh thần lực của Diệp Tố.

Nguyên bản đội trưởng chữa bệnh nói chỉ cần bốn năm giờ là có thể kiểm tra đo lường ra kết quả, nhưng cuối cùng lại chậm trễ lâu như vậy, đội trưởng tự biết thất trách cũng không quên khóc lóc kể lể một chút, Tinh thần lực Diệp Tố phức tạp, là duy nhất từ trước tới nay, không thể chỉ đổ thừa bọn họ làm việc hiệu suất thấp a.

Hàn Nghiệp tinh tế nhìn một lần từ đầu tới đuôi, báo cáo biểu hiện tinh thần lực Diệp Tố không chịu tổn hại quá lớn, nhưng trạng huống bị virus cảm nhiễm xác thật có tồn tại.

Tầm mắt Hàn Nghiệp dừng lại ở trang báo cáo cuối cùng, đội trưởng đội chữa bệnh phân tích: Tinh thần lực Diệp Tố sau khi bị cảm nhiễm xuất hiện một tình huống hiếm thấy, thế nhưng phân liệt ra hai loại Cảm thái.

81. Chương 80: Phân Liệt

Một người đồng thời có hai loại Cảm thái cũng không thường thấy trong lịch sử nhân loại, nhưng trong năm trăm vạn năm, lịch sử chồng chất, cũng không phải độc nhất vô nhị. Nhưng những ví dụ đó đều có nguyên nhân do bẩm sinh, chưa từng có người hậu thiên mới xuất hiện phân liệt. Hơn nữa, cho dù tinh thần lực có hai loại Cảm thái, cũng là những tính chất thập phần tiếp cận nhau, tỷ như tinh tế cùng dai dẳng, sắc bén cùng nhạy bén,…

Mà Diệp Tố……

Hàn Nghiệp cẩn thận đem kết luận phân tích của đội trưởng đội chữa bệnh nhìn lại rồi nhìn lại một lần, bên trong nói tới, tinh thần lực Diệp Tố dưới dụng cụ dò xét đôi khi sẽ xuất hiện sóng ngắn cao tần, đây đúng là đại biểu cho tinh thần lực có tính công kích, hơn nữa tính công kích không yếu. Đội trưởng sau khi phát hiện ra tình huống này, lại tiến hành các kiểm tra đo lường khác, suy đoán cảm thái mới xuất hiện rất có thể là "Phá hư".

"Phá hư" khá giống "sắc bén" ở một trình độ nhất định, đều có tính công kích lộ ra ngoài, trong lúc chiến đấu thực chiếm ưu thế. Nhưng "phá hư" cùng "sắc bén" lại có bản chất khác nhau, "Sắc bén" là công kích từ bên ngoài, dựa vào lực lượng cường đại của mình mà hủy diệt, mà "Phá hư" lại là từ phía trong quấy nhiễu, phá hư kết cấu vật chất đạt tới mục đích hủy diệt.

Cảm thái nguyên bản của Diệp Tố là tinh tế, hơn nữa thập phần tinh tế, chỉ là lực công kích không đủ mạnh. Nếu không phải cấp bậc tinh thần lực của hắn vào thời điểm chính ngọ có thể đạt tới một cấp độ cực cao, chỉ dựa vào số lượng, trong lúc chiến đấu sẽ thực có hại — cảm thái tinh tế vốn dĩ không thích hợp chiến đấu.

Theo lý thuyết, Diệp Tố phân liệt ra một loại Cảm thái khác có tính công kích là chuyện tốt, chỉ tiếc địa phương xuất sắc nhất của tinh thần lực hắn là độ tinh khiết.

Hàn Nghiệp hơi nhíu mi, hai loại Cảm thái cùng tồn tại, cùng giao hòa sẽ ảnh hưởng rất lớn tới độ tinh khiết tinh thần lực, Cảm thái "phá hư" xuất hiện đối với Diệp Tố, ngược lại, khiến hắn mất đi ưu thế lớn nhất. Đặc biệt là hiện tại, khi Diệp Tố vô pháp tự nhiên mà khống chế hai loại Cảm thái.

Dựa theo phân tích của đội trưởng đội chữa bệnh, hai loại Cảm thái tinh thần lực của Diệp Tố quấn quanh nhau thẩm thấu lẫn nhau, hơn nữa rất có thể bản thân Diệp Tố cũng không phát hiện tinh thần lực Cảm thái của mình xảy ra vấn đề. Tuy rằng trước mắt, cảm thái tinh tế còn chiếm cứ vị trí chủ đạo, tinh thần lực Diệp Tố như trước tản mát ra tính chất tinh tế, nhưng "Phá hư" lại như một quả bom ẩn núp trong tinh thần lực của hắn, khó đảm bảo sẽ không đột nhiên bùng nổ chiếm cứ vị trí chủ đạo. Tỷ như, khi Diệp Tố điều khiển cơ giáp, lấy phương thức thao tác tinh thần lực tinh tế mà đưa tinh thần lực vào trong cơ giáp, nếu cảm thái phá hư đột nhiên xuất hiện, sẽ khiến chủ nhân tinh thần lực không khống chế được mà phá hư bên trong cơ giáp, Diệp Tố ở trong cơ giáp cũng sẽ dữ nhiều lành ít.

Đội trưởng đội chữa bệnh còn nói, nếu chủ nhân tinh thần lực có thể loại trừ loại tệ đoan này, linh hoạt tự nhiên mà vận dụng hai loại Cảm thái, có thể đạt được hiệu quả không ngờ tới. Nhưng điều này cũng thực khó khăn, yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc đối với kỹ thuật thao tác tinh thần lực, nếu có một chút sơ sẩy liền phản phệ bản thân.

Hàn Nghiệp đóng quang não, dựa vào trên ghế trầm ngâm chốc lát.

Theo sau, Giám sát tư Minh Viện cũng dựa theo phân phó mà gửi cho hắn một phần văn kiện, là số liệu gien của La Thành.

Hàn Nghiệp không có gì ngoài ý muốn mở ra, đem số liệu gien La Thành so sánh với số liệu trên quang não mình, độ tương đồng 95%. Điều này có nghĩa, La Thành chính là người thứ hai hắn muốn tìm.

Từ khi Hàn Nghiệp xác nhận Diệp Tố là người thứ nhất hắn muốn tìm, đã có một số liệu đã biết gia nhập, bí mật tinh quẻ hắn khám phá được càng ngày càng nhiều, tìm được người thứ hai dễ dàng hơn người đầu tiên nhiều, càng về sau, lại càng dễ dàng.

La Thành kế thừa không chỉ là vinh dự của tổ tiên Osborne, cũng có gien cùng huyết mạch, cũng sẽ kế thừa trách nhiệm của hắn.

Về La Thành, Hàn Nghiệp có ấn tượng. Vì ở Hoa Đô Đại học, ánh mắt khinh thường của La Thành không chút nào che dấu mà dừng trên người hắn, lấy cảm giác nhạy bén của Hàn Nghiệp đương nhiên có thể cảm giác được rành mạch. Nghĩ đến cảnh tượng kia, Hàn Nghiệp cười một chút.

Hàn Nghiệp cũng không có bất mãn La Thành, bởi vì hắn biết khinh thường trong mắt La Thành chính là "Hận sắt không thành thép", khác biệt với những người chỉ xem kịch vui hay bất mãn hắn, chán ghét của La Thành là đối với Hàn Nghiệp trốn tránh chiến đấu. La Thành sinh ra trong một gia tộc xuống dốc, quang huy Osborne gia tộc chỉ dựa vào lời nói ông nội hắn mà chiếu sáng cái gia đình rách nát này, La Thành từ nhỏ đã mưa dầm thấm đất, chiến tranh, Nhân tộc, trùng tộc, hy sinh, phụng hiến, đã ăn sâu bén rễ trong lòng La Thành, đây là ý nghĩa tồn tại của gia tộc, kế thừa không chỉ là huyết mạch, mà còn là tinh thần.

Mà càng xuống dốc, khát vọng tái hiện vinh quang của Osborne gia tộc lại càng lớn, cha mẹ La Thành vì quá mức vội vàng mà bất hạnh chết trận tại tiền tuyến, Osborne gia tộc chỉ còn có La Thành, ông ngoại tuổi già cùng một người hầu. La Thành tuổi trẻ đại diện cho tương lai càng thêm khát vọng kiến công lập nghiệp, đền đáp Nhân tộc, cho nên hắn càng khinh bỉ Hàn Nghiệp hơn những người bình thường — địa phương hắn khát vọng đi lại bị Hàn Nghiệp sợ hãi.

Hàn Nghiệp thực thích tính cách La Thành, bởi vì chỉ cần Hàn Nghiệp để lộ thân phận cục trưởng chấp hành tư Minh Viện, hắn có thể dễ như trở bàn tay khiến La Thành thề chết trung thành.

So sánh với La Thành, Diệp Tố lại không để Hàn Nghiệp yên tâm như vậy. Tình trạng đặc thù của tinh thần lực Diệp Tố cùng phương thức chiến đấu kỳ lạ của hắn là một phương diện, còn phương diện khác, Hàn Nghiệp mơ hồ nhận thấy Diệp Tố không có lòng trung thành mãnh liệt cùng đồng cảm với Nhân tộc — không có người nào nhạy bén về phương diện này hơn Hàn Nghiệp, đôi mắt hắn phảng phất như có thể xuyên thủng thân thể nhìn đến tâm người khác.

Trong mắt Hàn Nghiệp, Diệp Tố không hề nghi ngờ là thiện lương dũng cảm, nhưng đặc điểm đó nhiều người đều có. Hàn Nghiệp không thỏa mãn bảy người mình trải qua trăm cay ngàn đắng tìm ra từ triệu triệu Nhân tộc lại chỉ thiện lương dũng cảm, hắn cần phải trung tâm chân thành với nhân tộc, tâm lý phụng hiến tùy thời tử vong, ít nhất cũng phải có tâm bảo vệ Nhân tộc. La Thành có, Diệp Tố không có. Không phải nói Diệp Tố ích kỷ, chỉ là, hắn có lẽ chưa nhìn thấy bộ dáng tồn tại giãy giụa của Nhân tộc, nên không dậy nổi quyết tâm vì Nhân tộc ngàn ngàn vạn vạn biến.

Vì thế, Hàn Nghiệp mới giả làm hai cái thân phận với Diệp Tố. Một cái là Hàn Nghiệp, lấy góc độ bằng hữu bình đẳng cảm hóa hắn; một cái cục trưởng, thái độ nhìn xuống quan sát hắn. Khi nào, Hàn Nghiệp cảm thấy Diệp Tố có thể đảm nhiệm gánh nặng chấn hưng Nhân tộc, hắn liền thông qua khảo hạch.

Hàn Nghiệp không biết chính là hoàn cảnh sinh tồn từ nhỏ của Diệp Tố, nhân loại sát hại chinh phạt lẫn nhau, biên giới quốc gia rõ ràng, lợi hại rõ ràng, Diệp Tố vô pháp đem cả thế giới coi như người nước mình mà nhiệt tình yêu thương.

Nhưng mà, theo nguy cơ ngoại tinh nhân đến địa cầu, loại ngăn cách này rất có thể sẽ bị trừ khử.

Ít nhất Diệp Tố cảm thấy trên địa cầu, có cái gì đó đã lặng yên mà thay đổi, những người bất đồng màu da tụ bên nhau vì cùng một mục tiêu mà nỗ lực.

Lễ trao giải thi đấu trên đảo nhỏ đã hạ màn, quán quân được nhân viên Liên Hợp Quốc cố ý tới tự mình trao huy hiệu vinh dự. Trong đó, quán quân tổ hóa học Diệp Tố không thể nghi ngờ là tiêu điểm của tầm mắt mọi người, ngay cả quan viên Liên Hợp Quốc đều cố ý cùng Diệp Tố nói mấy câu. Các phương tiện truyền thông đều bốn phía đưa tin hắn, không loại lệ, đều là ca ngợi. Hơn nữa, Lý Hoằng Hậu đã công khai với truyền thông, nói muốn thu Diệp Tố làm quan môn đệ tử, tiền đồ Diệp Tố vô lượng là có thể dự kiến.

Trong mắt nhiều người, vị trí Diệp Tố đang đứng đã cao hơn nhiều so với đỉnh cao nhất của đời bọn hắn, khó có thể với tới, chỉ có thể ngưỡng cổ ngưỡng mộ.

Diệp Tố chưa kịp thưởng thức phong cảnh nơi cao, đã phải thể nghiệm cô độc lạnh lẽo. Tin tức ngoại tinh nhân đều bị các quốc gia phong tỏa, chỉ dừng lại trên vai số ít người, dựa vào bọn họ chống đỡ bầu trời sáng trong của địa cầu. Sau khi thi đấu hoàn toàn hạ màn, đa số học giả đều sẽ về nước, tìm cái lý do nói với người nhà bằng hữu, sau đó lục tục mà rời khỏi tầm mắt đại chúng, gia nhập kế hoạch nghiên cứu mã hóa sóng tin tức, sự tình biến mất này sẽ thực kéo dài.

Lý Hoằng Hậu hóa ra đã sớm an bài tốt đường lui. Diệp Tố nhớ rõ lúc trước ở tuyển chọn trong nước, hắn nói qua với mấy vị giáo thụ rằng mình sẽ về nước phát triển, hơn nữa tổ kiến một hạng mục nghiên cứu quan trọng, mời bọn họ gia nhập. Đây là kế hoạch lui trong tối của Lý Hoằng Hậu, hạng mục nghiên cứu của hắn đương nhiên thực sự tồn tại, hắn cũng sẽ từ nước ngoài dùng phân lượng của mình mang một số dụng cụ tinh vi về nước, tổ kiến tiểu tổ nghiên cứu, chẳng qua, bản thân hắn sẽ không ở trong đó. Hắn chỉ dùng cái này làm ngụy trang, cho đại chúng xem, hắn cùng đệ tử Diệp Tố hắn mới thu là ở trong cái nghiên cứu này a.

Diệp Tố trước mắt nổi như cồn, có lẽ phải cao điệu trong nước một thời gian mới có thể dần dần biến mất. Diệp Tố đối với "quy ẩn" sắp tới cũng không có bất mãn gì, nếu có thể, hắn hận không thể liền đầu nhập vào nghiên cứu tróc nguyên tố ký sinh.

Sau lễ trao giải, náo nhiệt cũng giằng co cả ngày, Diệp Tố là vai chính, đi đến đâu cũng bị người vây quanh.

Chỉ là hắn không biết, vô luận hắn đi đến đâu, nói gì cùng ai, làm thủ thế gì đó, đều bị người theo dõi hoặc ngoài sáng hoặc trong tối chụp lại, truyền tới một căn phòng bí mật.

Đội trưởng phân đội ba Cục an toàn địa cầu Benedict trong miệng ngậm thuốc lá, sương khói lượn lờ bay lên, lại không ảnh hưởng tầm mắt hắn xem video theo dõi, nhất cử nhất động của Diệp Tố đều bị hắn không lọt một cái mà xem trong mắt.

Có người bên cạnh hắn nói: "Đã quan sát rất nhiều ngày, không phát hiện bất luận điểm đáng ngờ nào, hẳn không phải bọn họ phái tới."

"Nếu không phải vậy càng tốt." Benedict đem thuốc lá đã tắt khói vứt trong gạt tàn, "Nhưng mà không phải hắn thì là ai?"

Benedict thở dài một hơi, lại nói: "Nếu bọn họ muốn xâm nhập vào tổ chức chúng ta, cũng chỉ có thể dựa vào thi đấu lần này hấp dẫn tầm mắt, nghiên cứu của Diệp Tố cùng biểu hiện không tầm thường của hắn vừa lúc phù hợp kế hoạch bọn họ, nếu Diệp Tố nghe đến chứng cứ ngoại tinh nhân tồn tại, lan truyền ra ngoài gây ra khủng hoảng, mục đích của bọn họ cũng đạt được, chúng ta không thể không cẩn thận a."

"Có lẽ Diệp Tố thật sự là một cái tuyệt đỉnh thiên tài." Người bên cạnh hắn nói, "Ta không tìm được bất kỳ dấu hiệu hắn liên lạc cùng ngoại giới nào, nghiên cứu của hắn có thể là chính mình nghĩ ra, không có bọn họ sau lưng hỗ trợ."

"Như vậy thì không thể tốt hơn, một thiên tài so với một đoàn đội khoa học càng có hy vọng." Benedict nói, "Lại quan sát, đợi sau khi kế hoạch mã hóa bắt đầu, phân phối hắn tới phòng thí nghiệm độc lập, trước hết

đừng để hắn tham dự trung tâm nghiên cứu của những người khác. Nói với hắn, nếu nghiên cứu cá nhân của hắn có tiến triển liền điều hắn tới khu vực trung tâm. Quan sát thời gian dài, xem có thể tìm được nhược điểm hay không. Nếu thật là hắn, cũng muốn để đoàn đội khoa học sau lưng hắn làm việc cho chúng ta một đoạn thời gian."

82. Chương 81: Chỉ Đạo

Nick mặc đồng phục sạch sẽ màu lam, trên tay ôm sách vở, dạo bước qua lại hồi lâu ngoài phòng tập luyện cơ giáp, biểu tình nôn nóng, tựa hồ đang đợi ai.

Ngực hắn treo huy hiệu trung học phụ thuộc Hoa Đô Đại học, đây đã từng là vinh dự hắn cùng Triết Tu vô cùng chờ mong khi ở Nhất Tâm tinh, nhưng khi hắn hiện tại thật sự có được cơ hội nhập học, cũng không cảm thấy vui vẻ.

Bởi vì hắn học tập ở chỗ này một chút cũng không khoái hoạt, hắn cùng Triết Tu vừa vào học đã bị cô lập, đồng học xung quanh cũng không hữu hảo như bọn họ tưởng, tuy rằng đại bộ phận người đối với bọn hắn xen vào giữa đường phân chia lớp cũng không có thời gian phản ứng — bọn họ đều vội vàng luyện tập sở trường của mình, vì thi đại học mà chuẩn bị. Nhưng cũng có một số người mãnh liệt bài xích bọn họ, thậm chí mang theo khinh bỉ không thèm che dấu, thường xuyên lấy danh nghĩa chỉ đạo vũ nhục bọn họ. Đặc biệt là hiện tại, Triết Tu còn đang ở trong phòng huấn luyện cơ giáp bị những người đó khi dễ.

Qua thật lâu, Nick mới nghe được một số thanh âm nói nói cười cười từ phía hàng hiên.

Ba nam đồng học hình thể cao lớn, phát dục càng cường tráng hơn bạn cùng lứa tuổi, kề vai sát cánh nhau ra khỏi phòng huấn luyện, nhìn thấy Nick, bọn họ không chút khách khí mà châm chọc: "Chiêu sinh đặc biệt bất quá cũng chỉ như thế."

Bọn họ liếc nhìn nhau một cái, cười lớn rồi rời đi.

Nick trong ánh mắt khinh thường của bọn họ chỉ có thể khuất nhục mà cúi đầu, hắn đánh không lại bất luận một người nào trong ba người bọn họ, điều này đã được nghiệm chứng một tháng trước. Nick biết những người này xem thường mình cùng Triết Tu, bởi vì bọn họ là chiêu sinh đặc biệt mà tiến vào, lại không có thực lực chiêu sinh đặc biệt nên có. Chiêu sinh đặc biệt của lớp bên cạnh là một thiên tài tinh thần lực cấp S được tuyển chọn từ một viên thất đẳng tinh cầu. Nick cùng Triết Tu, hai cái đến từ cửu đẳng tinh cầu lại chiếm cứ hai danh ngạch chiêu sinh đặc biệt, cũng khó trách những người khác bất mãn. Đặc biệt là người cùng ban, cực kỳ ghét bỏ bọn họ, cho rằng hai người này vào lớp bọn họ là kéo thực lực trung bình xuống.

Kỳ thật với tinh thần lực cấp bậc A của Triết Tu cũng được coi như người xuất sắc, dù sao cấp S quả thực quá ít, một ban cũng chỉ có ba bốn cái. Cảm khái Kỳ quỷ của Nick cũng đủ để khiến người ta coi trọng. Tuy rằng bọn họ đến từ địa phương xa xôi, không được huấn luyện, bồi dưỡng cao cấp từ nhỏ, kỹ xảo không có đủ, nhưng đó đều không phải vấn đề, lực lượng giáo viên cùng cơ sở vật chất của trung học phụ thuộc Hoa Đô Đại học có thể khiến bọn họ tiến bộ như bay.

Nhưng mà, người luôn không thể cùng người khác so. So sánh với thiên tài cấp S lớp bên cạnh, Nick cùng Triết Tu quả thực khiến người ta thất vọng. Nick thậm chí thấy, ngay cả chủ nhiệm lớp cũng thất vọng về bọn họ, ánh mắt tuy rằng được che dấu rất khá, nhưng Nick nhanh trí vẫn có thể cảm nhận được tin tức truyền đạt từ đó. Nếu đây là hai người tinh thần lực cấp S thì tốt rồi.

Nick nghĩ đến đây, liền cảm thấy thập phần thất bại. Tiếp theo, hàng hiên lại truyền ra một hồi tiếng bước chân.

Nick chạy nhanh tới đón, thấy được trên con đường sáng ngời là Triết Tu ảm đạm, mặt hắn bởi vì thao tác cơ giáp bị đánh ngã mà tụ máu, mà trên trán còn tàn lưu ứ ngân xanh tím từ lần trước. Một khuôn mặt soái khí nhỏ tuổi trở nên chật vật bất kham.

"Triết Tu……" Nick có chút lo lắng mà kêu.

Triết Tu hướng Nick cười cười: "Ta không sao."

Nick tức khắc cảm thấy càng thêm ủy khuất, thấp giọng nói: "Đợi lần tới Triệu Khê thúc thúc tới xem chúng ta, chúng ta nói sự thật cho hắn đi. Mỗi lần hắn hỏi có ai khi dễ chúng ta không, chúng ta đều phải nói với hắn, để hắn tới giáo huấn bọn họ một chút!"

"Ngàn vạn không cần!" Triết Tu bỗng nhiên nghiêm khắc ngăn cản, "Chúng ta không thể yếu đuối như vậy!"

"Này không phải yếu đuối……"

"Đây là!" Triết Tu nói, "Chỉ có dựa vào khả năng của chính bản thân mà đánh bại bọn họ, mới không phải là yếu đuối. Hàn thiếu tá vì giúp chúng ta nhập học, khẳng định tốn không ít tâm tư, chúng ta không thể để hắn thất vọng. Còn có Diệp Tố…Hắn nhất định biết ba người chúng ta không thể đồng thời nhập học mới lựa chọn rời đi, ngươi quên lời Triệu Khê thúc thúc sao?"

"Nhưng mà……" Nick bĩu môi, "Bọn họ có thật nhiều người, vũ khí cụ tượng hóa tinh thần lực của ngươi còn chưa có xuất hiện."

"Nhanh thôi." Triết Tu tự tin mà giơ mặt chồng chất vết thương, "Ta hôm nay đánh ngã một cái trong đám bọn họ, có lẽ lại qua mấy ngày, ta liền có thể đánh bại hai cái, đợi khi vũ khí cụ tượng hóa tinh thần lực của ta xuất hiện, ta có thể đánh bại tất cả bọn họ, khiến bọn họ không dám lại cười nhạo chúng ta!" Triết Tu đè thấp thanh âm, nói bên tai Nick, "Ta đã có thể cảm nhận hình thức ban đầu của cụ tượng hóa vũ khí ta, hẳn là một cây đao hoặc thanh kiếm!"

"Quá tuyệt vời!" Nick nhẹ giọng kinh hô, "Ngươi nhanh như vậy đã cụ tượng hóa ra vũ khí, nhất định có thể dọa bọn họ nhảy dựng!"

Triết Tu rụt rè mà cười cười, nhẹ nhàng nắm quyền.

Nick cùng Triết Tu thực mau liền quên mất đau xót, vừa đi về phòng ngủ vừa nói chuyện.

"Đúng rồi, ngày mai là đại hội động viên thi đại học, sẽ có học trưởng Hoa Đô Đại học tới tỉ thí cùng chúng ta, bọn họ bắt ngươi cũng xuất chiến, là muốn để ngươi xấu mặt sao? Nghe nói học trưởng tới là đoàn đội quán quân thi đấu cơ giáp Hoa Đô Đại học a, ngươi sao có thể đánh thắng bọn họ?"

"Mỗi cái học sinh trung học chúng ta, ai cũng không thể đánh thắng bọn họ." Triết Tu nói, "Nhưng mà, mỗi ban cần cử ra năm sáu người, thật nhiều người không dám, sợ xấu mặt mất mặt, mới bắt ta làm thế thân. Hừ, bọn họ nhất định sẽ hối hận, quán quân thi đấu cơ giáp nhất định sẽ có kỹ xảo thực lợi hại, ta không sợ xấu mặt, có thể từ đó mà học kỹ xảo chiến đấu là được."

"Ân, ngươi cố lên!"

Sáng sớm ngày hôm sau, cổng trường trung học phụ thuộc Hoa Đô Đại học liền bay đủ loại bóng bay cùng cờ màu sắc, biểu hiện lòng hoan nghênh. Xe trường đến từ Hoa Đô Đại học theo chỉ thị từ cổng hướng vào khu nghỉ ngơi bọn họ cung cấp. Diệp Tố hôm nay dậy có điểm muộn, bị La Thành cùng Kỷ Gia Duyệt bọn họ rửa mặt hộ, nâng tới trường học, lại lần nữa bê lên xe, khiến vô số người vây xem.

Tận đến khi sắp tới trung học phụ thuộc, Diệp Tố mới tỉnh, nhìn thấy một xe đầy người xa lạ, thiếu chút nữa sợ tới mức lại ngủ mất.

"Ta còn đang suy nghĩ, nếu tới trung học phụ thuộc mà ngươi còn chưa tỉnh thì nên làm gì bây giờ." Kỷ Gia Duyệt thanh âm âm trầm từ bên tai truyền tới.

Diệp Tố xấu hổ mà ho khan hai tiếng, vội vàng mà xả một đống lý do, cái gì mà tối hôm qua lỡ đọc sách quá muộn, mất ngủ a linh tinh, kỳ thật cũng không phải lời nói dối, Diệp Tố cảm giác thời gian mình ở Tinh tế thế giới trôi qua quá nhanh, đã phải học cơ giáp rồi lại còn hóa học, vội đến mức hắn không thể nghỉ ngơi, ngay cả một lúc trước khi ngủ cũng phải nhìn giáo tài hóa học vỡ lòng của hắn, thẳng đến tận lúc tỉnh lại ở thế giới bên kia mới thôi.

La Thành hừ hừ, đối với thuộc tính thích ngủ của Diệp Tố, sức chịu đựng của bọn họ đều đã gia tăng.

Diệp Tố nhìn cửa lớn trung học phụ thuộc chợt lóe qua, hắn nhớ tới chính mình đã từng thiếu chút nữa ở đây, lấy thân phận "lão nhân tuổi hạc" mà học cùng một đám nhỏ mười bốn mười lăm tuổi, tiếp theo, hắn nhớ tới Nick cùng Triết Tu, không biết bọn họ học thế nào, có lẽ chờ đại hội động viên kết thúc, hắn nên đi xem bọn họ, dù sao cũng từng chung hoạn nạn a.

Bên trong xe trường có nhân vật đại biểu các hệ, Hoa Đô Đại học là đại học tổng hợp, từ hệ chiến đấu cơ giáp đến hệ hóa học, hệ tiếng Trung, đầy đủ mọi thứ. Diệp Tố thực mau ở trong xe thấy được người quen, là học bá cùng đồng bạn hắn gặp ở phòng thí nghiệm, Diệp Tố hiện tại còn rất cảm tạ giải thích của học bá, thâm nhập thiển xuất*(ngấm sâu khó trôi?)*, nếu có cơ hội, Diệp Tố rất muốn cùng học bá trở thành bạn

tốt, để có vấn đề liền có thể tùy thời hỏi.

Xuất phát từ mục đích này, Diệp Tố hữu hảo mà cùng bọn họ chào hỏi.

Ấn tượng của học bá cùng đồng bạn với Diệp Tố đương nhiên khắc sâu, câm lặng một lát mới ấp úng hỏi Diệp Tố thi hóa học thế nào.

Diệp Tố vừa nghe thấy liền làm ra bộ dáng đáng thương hề hề, lắc đầu thở dài:

"Quá khó, ta trượt a."

Học bá:……

Bọn họ không tin! Đây nhất định là thủ đoạn giấu trời qua biển của Diệp Tố, cố ý thi rớt để che dấu sự lành nghề với hóa học, sau đó tiếp tục nghiên cứu kế hoạch thần bí không biết có bao nhiêu nguy hiểm kia.

Diệp Tố lén nhìn sắc mặt bọn họ, tiếp tục làm ra bộ dáng thân thiết lắm: "Nhưng một lần thi trượt đương nhiên không thể ngăn cản ta, cho nên ta lại chọn môn hóa học, hy vọng hai vị đồng học về sau có thể chỉ đạo ta nhiều một chút."

Học bá cùng đồng bạn nhìn nhau, đều từ mắt đối phương thấy được hai chữ: Có trá!

Tiếp theo, cảm giác sứ mệnh thật lớn dâng lên trong lòng bọn họ, thân là một phần tử của Hoa Đô Đại học, cho dù không phải hệ chiến đấu cơ giáp thì cũng có trách nhiệm cứu vớt nhân loại. Không vào hang cọp sao bắt được cọp con, không tiếp cận Diệp Tố sao biết được hắn tính toán cái gì, học bá cùng đồng bạn yên lặng mà trao đổi một ánh mắt.

Sau đó hai người cùng nhau gật đầu: "Hảo."

Diệp Tố tức khắc vui vẻ ra mặt, khiến người ta ê cả răng, chỉ kém tìm cái đào viên kết nghĩa.

La Thành cùng Kỷ Gia Duyệt lẳng lặng mà nhìn Diệp Tố cùng người hệ khác trò chuyện đến là vui.

Mập mạp u buồn mà dựa vào cửa sổ, trong miệng nhẹ nhàng hát: "Hoa nhi cảm tạ năm mới như cũ vẫn tới, mặt trời xuống núi vẫn còn bò dậy, ta soái khí Diệp ca vừa đi không trở lại, ai hắc, ta soái khí Diệp ca vừa đi không trở lại……"

Thực mau, bọn họ liền tới hậu trường lâm thời xây dựng, đại hội động viên 10 giờ chính thức khai mạc. Diệp Tố cũng thuận tiện trong lúc chờ đợi biết được chế độ giáo dục của Tinh tế thế giới, rất khác biệt so với hiện thực. Tiểu học như trước giữ chế độ 6 năm, nhưng ngoài mấy môn học cơ sở, chủ yếu là học giáo

dục thế giới quan cùng tiếp thu tu dưỡng đạo đức. Giáo dục tiểu học lấy tôn chỉ "Lấy mỹ giáo dục tôn giáo", từ nhỏ tạo tín ngưỡng cho tiểu hài tử, một phương diện, thế giới này sùng kính tự do, về phương diện khác, lại muốn đề xướng quy củ, đạt tới xã hội hài hòa "tự do trong quy củ".

Không thể không nói, giáo dục như vậy có hiệu quả rất lớn. Tuy rằng ở thời đại tinh tế hiện tại, phong trào thượng võ thành phong, không có khả năng mỗi người đều ôn tồn lễ độ, nhưng ít ra cũng muốn bọn họ thống nhất lập trường về Nhân tộc. Cho nên xã hội trước mắt, tranh đấu gay gắt vẫn tồn tại như trước, nhưng trước tai nạn cộng đồng Nhân tộc, mỗi người đều có điểm mấu chốt đạo đức.

Mà trung học, là sơ trung cao trung trước kia xác nhập lại, tổng cộng bốn năm học, chủ yếu học tập một số tri thức chuyên nghiệp, chia làm phương hướng cơ giáp cùng phương hướng học thuật. Đến khi vào đại học, bọn họ mới có thể tiếp tục học sâu hơn, tỷ như đều là phương hướng cơ giáp, Nick sẽ chọn chuyên nghiệp chế tạo cơ giáp, Triết Tu sẽ chọn hệ chiến đấu cơ giáp. Phương hướng học thuật sẽ dựa theo yêu thích hoặc am hiểu của mình đi học hóa học, tiếng Trung, y học, nghệ thuật,…

Diệp Tố cảm thấy chế độ giáo dục như vậy đáng giá để xã hội hiện thực tham khảo, đối với bồi dưỡng đạo đức, dù bất luận thời điểm gì cũng không nên xem nhẹ, đặc biệt là thời kỳ tam quan tiểu hài tử hình thành. Diệp Tố bỗng nhiên nghĩ đến nếu mình là một tên học hóa học, tự nhiên chỉ chỉ trỏ trỏ giáo dục, không biết có thể chọc người ngại hay không.

Không đợi hắn nghĩ nhiều, đại hội động viên liền bắt đầu.

Bọn họ được tình nguyện viên trường trung học phụ thuộc dẫn tới ghế ngồi phía trước đấu trường, hai hàng ghế này đều là học sinh Hoa Đô Đại học. Phía sau bọn họ đều là học sinh trung học, hơn vạn học sinh trung học thấy bọn họ tiến vào, tức khắc vang lên từng trận tiếng hô vui sướng. Đối với học sinh trung học mà nói, đại học tràn ngập tưởng tưởng tốt đẹp, đặc biệt là Hoa Đô Đại học đứng đầu, càng khiến vô số người xua như xua vịt. Đối với học sinh Hoa Đô Đại học, học sinh trung học tuổi còn nhỏ đều ôm sùng bái cùng tôn kính từ đáy lòng.

Đầu tiên là hiệu trưởng trung học phụ thuộc theo lệ phát biểu, trước tàn nhẫn mà tuyên bố số ngày đếm ngược trước kì thi đại học, sau lại nói vài câu từ cổ vũ hùng hồn, cuối cùng thập phần say mê nói: "Các bạn học, đại học ở cách đó không xa, đang chờ các ngươi ở phía trước, chưa nói vì nhân tộc, hãy vì chính các ngươi mà nỗ lực! Để khích lệ các ngươi, ta cố ý mời các học trưởng học tỷ trẻ tuổi lợi hại nhất Hoa Đô Đại học tới, vì các ngươi sắp thi đại học mà chỉ đạo, Hoan nghênh bọn họ!"

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

Dưới đông đảo khuôn mặt non nớt chờ mong, đầu tiên là Kỷ Gia Duyệt đại biểu hệ chiến đấu cơ giáp lên phát biểu một bài thập phần buồn nôn. Tại sao lại thành Kỷ Gia Duyệt đại biểu… chua xót trong đó sắp tràn ra cả rồi. Đầu tiên, La thành không có hứng thú với phát biểu, càng không có thời gian phí tinh lực đi soạn bản thảo; Địch Cảnh một cái người mù hình tượng không tốt; Trương Diêu Phong miệng lưỡi trơn tru, ứng phó lão sư phụ đạo thì còn được, trước mắt bao người thì rất khó; Mập mạp quá béo, bị không lưu tình chút nào mà phủ quyết; Diệp Tố…nói thật, đến giờ Diệp Tố còn không quá rõ bọn họ tới trường trung học phụ thuộc để làm cái gì. Tính đến tính đi, thế nhưng chỉ có thể để Kỷ Gia Duyệt ra diễn chính. Phụ đạo viên vì thế lau một phen nước mắt chua xót, chính mình còn phải viết hộ bản thảo đại cương diễn thuyết cho Kỷ Gia Duyệt.

Chủ yếu là nói khi mình còn ở trung học đã nỗ lực ra sao, ăn nhiều ít đau khổ, hiện giờ rốt cuộc khổ tận cam lai, đại học tốt cỡ nào, Kỷ Gia Duyệt thập phần không cảm tình mà đọc. Nhưng mà "hệ chiến đấu cơ giáp Hoa Đô Đại học" chín chữ này bản thân đã mang theo công hiệu làm đẹp, tô điểm Kỷ Gia Diệp đến vô cùng cao lớn, Diệp Tố nghe thấy mấy tiểu nữ hài phía sau mình cảm động tới phát khóc, một bên khóc còn một bên hoa si: "Học trưởng quá soái! Học trưởng quá khốc!"

Cuối cùng, Kỷ Gia Duyệt lấy một câu "Ta ở Hoa Đô Đại Học chờ các ngươi" kết thúc, tạo ra một phen cao trào, tựa như hắn ước định chung thân cùng người phía dưới, vô số thiếu nam thiếu nữ duỗi cổ ngao ngao mà kêu: "Chờ ta! Ta nhất định đi tìm ngươi!"

Khiến Kỷ Gia Duyệt xuống đài xong còn có điểm hoài nghi nhân sinh: "Không ngờ ta được hoan nghênh như vậy, ta đây mười tám năm qua vì sao chưa có nữ sinh truy?"

Địch Cảnh mang kính râm thật lớn, nghe một câu như vậy liền nhếch khóe miệng: "Có lẽ thời đại thay đổi, thẩm mỹ cũng thay đổi, đôi mắt càng tiến hóa càng tàn."

"……" Kỷ Gia Duyệt: "Ngươi một cái người mù không có tư cách nói thẩm mỹ!"

Tiếp theo, mỗi hệ đều cử ra một đại biểu, lên nói một chút canh gà thân tàn chí kiên dốc lòng, cuối cùng chính là biểu hiện một số tiết mục đặc sắc. Hệ tiếng Trung đọc diễn cảm thơ ca mình tự viết, hệ nghệ thuật biểu diễn ca hát… Diệp Tố nhìn thấy học bá hệ hóa học kia cầm một cái ống nghiệm lên đài, nhẹ nhàng đập vỡ ống nghiệm, chất lỏng bên trong nháy mắt bốc hơi thành sương khói lượn lờ, vây quanh học bá. Tay học bá sau đó rung lên, phía trên cầm một ít bột phấn hóa học vô hại sôi nổi tung bay, sau khi tiếp xúc cùng sương khói liền nhanh chóng sinh ra phản ứng hóa học kỳ diệu. Sương khói kia bắt đầu biến hóa sắc thái, biến hóa hình dạng, ngón tay học bá giơ lên, sương khói liền phảng phất như tiểu cẩu mà ngoan ngoãn làm ra động tác, trong chốc lát biến thành hoa đỏ, trong chốc lát biến thành dã thú hung mãnh… Học bá vòng quanh sân đấu đi một vòng, hoàn thành một hồi biểu diễn ma thuật như mộng như ảo.

La Thành đối với tiểu ngoạn ý đó không dám hứng thú, nhưng Diệp Tố lại xem đến như si như say, đây là triển lãm sự mỹ lệ cùng thần kỳ của hóa học a.

Cuối cùng đương nhiên là hệ chiến đấu cơ giáp, bất quá bọn họ không phải đơn độc biểu diễn, mà sẽ tiến hành đối chiến cùng học sinh trường trung học phụ thuộc.

Đương nhiên, bọn họ cũng không thể quá mức khi dễ tiểu hài tử, thông thường là một người đối chiến đoàn đội một lớp trung học.

Bởi vì thời gian hữu hạn, chỉ tiến hành thi đấu bốn tổ, phân biệt do La Thành, Trương Diêu Phong, Kỷ Gia Duyệt cùng Mập mạp xuất chiến. Địch Cảnh bởi vì đôi mắt, cộng thêm thiên hướng của hắn trong đội thiên về phụ trợ, trong đối chiến trực tiếp không chiếm ưu thế, tránh cho Hoạt thiết lư* liền không để hắn tham gia. Còn có Diệp Tố, thật sự để người một lời khó nói hết, phụ đạo viên càng không dám để hắn lên đài.

**đã giải thích ở chương 1 tỉ năm trc, là idiom (meet your Waterloo): có nghĩa là thua*

Chiến đấu cơ giáp ở thời đại này không thể nghi ngờ là tiếng nói chung, có dù không phải chuyên nghiệp học tập, cũng sẽ chú ý phương diện này, áp trục cuối cùng hiển nhiên khiến cảm xúc mọi người ở đây đều cao vút lên.

Khi Diệp Tố nghe thấy quảng bá nói đến người tham dự đối chiến lần này thế nhưng có Triết Tu, hắn còn ngẩn người, vội vàng giữ chặt La Thành nói với hắn một câu: "Khách khí với hài tử tên Triết Tu kia một chút, tốt nhất là có thể khen hắn vài câu cổ vũ."

La Thành có chút kinh ngạc nhìn một đám học sinh trung học đi lên đài, tầm mắt dừng lại trên người Triết Tu, vẫn gật gật đầu: "Được rồi."

Triết Tu trên đài kích động mà nhìn La Thành, ánh mắt cũng cùng lúc quét tới Diệp Tố, hắn sửng sốt, ngay sau đó rời đi tầm mắt, người này lớn lên trông thực giống Diệp Tố a.

Trận đối chiến này cơ hồ nghiêng về một phía La Thành mà thắng, tuy rằng phụ đạo viên ngàn lần vạn lần dặn dò phải ôn nhu mà đối đãi học đệ học muội, La Thành cũng nghe lọt, hơi thu liễm đấu pháp cuồng bạo của mình một chút, còn khách khí mà để nhóm học sinh trung học công kích trước, nhưng chênh lệch thực lực thật lớn giữa hai bên không phải La Thành thu liễm một chút là có thể bù đắp. Sau khi tiến hành công kích chủ động, đoàn đội học sinh trung học liền nghênh đón công kích bão táp của La Thành, không kịp trở tay. Đương nhiên, La Thành xong việc vẫn nói mình lúc ấy chỉ dùng lực đạo nhẹ nhàng khinh khinh phiêu phiêu, không nghĩ tới đối phương lại như vậy.

Tư thái tàn sát như vậy mới là bình thường, cuối cùng thì La Thành là học sinh đứng đầu của trường học đứng đầu, nếu đối phó mấy trẻ vị thành niên còn cố hết sức, Hoa Đô Đại học còn có tư cách gì mà tự nhận mình là đại học đệ nhất? Thời gian ba năm đại học của La Thành chẳng phải là bạch bạch lãng phí?

Đoàn đội học sinh trung học còn chưa kịp phản ứng lại, cơ giáp mình đã rơi rớt tan tác mà nằm ở các góc đấu trường, La Thành vẫn rất có chừng mực, người bên trong đều không có bị thương. Bọn họ vẻ mặt phát ngốc mà bò dậy, ngơ ngác nhìn cơ giáp La Thành, phảng phát như muốn nhìn người bên trong, đến tột cùng là người thế nào, có thể lợi hại đến trình độ như vậy.

La Thành thao tác cơ giáp đi lại vài bước, đang chuẩn bị kết thúc thì nhớ tới lời phụ đạo viên, phải ân cần dạy bảo mà nhận xét, còn phải nhận xét uyển chuyển chút! Còn có Diệp Tố dặn khách khí với Triết Tu một chút. Dừng một chút, hắn bắt đầu bình, đương nhiên, hắn tuy rằng không kiên nhẫn, nhưng nhãn lực tuyệt đối không kém, từ thời gian giao phong thực ngắn liền nhìn ra rất nhiều, cơ hồ là nhất châm kiến huyết *(một châm thấy máu)* mà chỉ ra tật xấu những người này, hơn nữa đưa ra ý kiến rất đúng trọng tâm, chỉ là không đạt đến yêu cầu "uyển chuyển" của phụ đạo viên mà thôi, những người đó nghe được, một bên ngăn không được gật đầu một bên hổ thẹn.

Đến phiên Triết Tu, Triết Tu hít sâu một hơi, hắn rõ ràng mình yếu hơn những người kia, hắn chuẩn bị tốt phải nghe mắng.

Chính xác, La Thành ngay từ đầu định không khách khí mà nói một đống tật xấu của hắn, sau lại xoay chuyển, "Còn tính không tồi, tính dẻo rất cao, ngươi hẳn nên chú ý thời điểm tiến công nhiều hơn, kia sẽ giúp ngươi có được tính chủ động…"

La Thành tuy là dựa theo lời Diệp Tố mà khen nhiều vài câu, nhưng cũng không phải khen lung tung, phong cách Triết Tu cùng hắn có điểm giống, tính toán cùng quan sát đại khai đại hợp bên trong lại không mất kín đáo, chỉ là còn quá non nớt, La Thành không ngại cho hắn nhiều niềm tin một chút, khiến hắn dựa theo phong cách này mà lớn mật theo đuổi.

Triết Tu thụ sủng nhược kinh, thiếu chút nữa kích động đến mất khống chế. Mấy ngày qua, đồng học coi thường, khiêu khích, lần lượt đánh hắn nằm bẹp, phụ thân hắn kỳ vọng, Hàn Nghiệp trợ giúp, Diệp Tố rời đi, đều thả xuống mấy khối đá trầm trọng trên đầu hài tử này, hắn khát vọng trở nên nổi bật ở Hoa Đô tinh nhân tài đông đúc, khát vọng khiến những người coi thường hắn hận không thể moi hai mắt ra lau lại!

Mà hôm nay, hắn được đội trưởng đội quán quân Hoa Đô Đại Học tán đồng, khiến hắn rốt cuộc tin tưởng, mộng tưởng của mình có hy vọng thực hiện được. Giờ phút này, trên khán đài, ba người cả ngày khi dễ Triết Tu sắc mặt đều thay đổi.

"Cảm ơn." Triết Tu nói.

La Thành bình luận xong, lập tức nhảy khỏi cơ giáp, đi xuống đài. Tiếp theo, thay đổi một đoàn đội học sinh khác, Kỷ Gia Duyệt bắt đầu lên sân khấu. Có vết xe đổ, bọn học sinh trung học đều cẩn thận vạn phần, nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Kỷ Gia Duyệt. Nhưng cũng chả làm được cái mẹ gì, Kỷ Gia Duyệt như chém dưa xắt rau mà giải quyết bọn họ, sau đó bắt đầu bình luận. Phong cách của hắn uyển chuyển hơn La Thành nhiều, không khiến những người này thiếu chút nữa hỏng mất.

Thế cục luôn nghiên về một bên cho đến lúc đối chiến kết thúc, ngay cả Mập mạp cũng sạch sẽ lưu loát mà càn quét đoàn đội học sinh trung học. Lúc này, hình thể mập mạp thế nhưng cho người ta một loại cảm giác kinh ngạc cảm thán: Đây không phải Trư Bát Giới, đây là thiên bồng nguyên soái a!

Diệp Tố xem đến là tấm tắc bảo lạ, hắn không biết đồng đội của mình đều lợi hại như vậy.

Đại khái là "đang ở trong núi này", Hoa Đô Đại Học vốn là nơi nhân tài liên minh Nhân tộc tụ tập, có thể trổ hết tài năng ở Hoa Đô đại học chính là nhân tài trong nhân tài, Diệp Tố theo chân bọn họ tiếp xúc lâu, không có cảm giác khoảng cách, hơn nữa thực lực bản thân hắn cũng không kém, tự nhiên không có cảm giác một đám đồng đội tính cách kỳ quái có bao nhiêu lợi hại, đáng giá sùng bái của quảng đại người trẻ tuổi.

Sau khi thi đấu kết thúc, đại hội động viên cũng liền không sai biệt lắm kết thúc.

Diệp Tố ở trong đám người định vị được Triết Tu cùng Nick, nói với bọn La Thành: "Ta đi trước tìm mấy cái bằng hữu.."

"Ngươi còn có bằng hữu?" La Thành kinh ngạc, "Chẳng lẽ là cái hài tử kêu Triết Tu kia? Kia nếu là bằng hữu của ngươi, chúng ta liền cùng đi nhìn xem đi."

Diệp Tố cười một cái, quay đầu lại nhìn thấy ở nơi xa xa, ba nam sinh hình thể cao lớn chặn đường Nick

cùng Triết Tu.

Lạy trúa, chương bình thường 5 6 trang word, chương này 10 trang word, đã thế tình tiết xàm l nhất truyện, hẳn là edit có hơi ngáo cần chút:<

83. Chương 82: Kỳ Nghỉ

Người trên khán đài đều lục tục tránh ra, Nick hưng phấn khoa tay múa chân, nói với Triết Tu: "Ngươi quá tuyệt vời, cả đội trưởng đội quán quân Hoa Đô Đại học đều khen ngươi!"

Triết Tu sắc mặt trướng đến đỏ bừng, hiển nhiên còn chưa hồi phục tinh thần kích động.

Bóng ma thật lớn bỗng nhiên đổ xuống, thanh âm châm biếm theo đó mà vang lên: "Đúng nga, ngay cả học trưởng đều khen ngươi, ngươi thật đúng là ghê gớm a."

Thần sắc Triết Tu nhanh chóng khôi phục bình thường, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: "Còn phải cảm ơn các ngươi đem cơ hội triển lãm lần này nhường cho ta."

Lời này không thể nghi ngờ đã chọc trúng tâm đen ba người này, chọc bọn họ vừa chua vừa đau, bọn họ nhịn không được nghĩ, Triết Tu còn được khen, bọn họ lợi hại hơn Triết Tu nhiều, khẳng định khiến học trưởng lau mắt mà nhìn, nhưng bọn họ lại đánh mất cơ hội lần này.

Người cầm đầu nọ trong lòng càng nghẹn muốn chết, hắn cao hơn Triết Tu, Nick xấp xỉ một cái đầu, trên cao nhìn xuống mà vươn bàn tay to như quạt hương bồ chụp lên vai Triết Tu, nhìn Triết Tu bị đập lung lay một chút, hắn mới vừa lòng cười to: "Tính dẻo rất cao? Không biết cao ở chỗ nào, đi phòng tập cơ giáp để chúng ta nhìn chút xem, ân?"

Sắc mặt Nick trở nên lòng đầy căm phẫn, mắng to: "Các ngươi còn như vậy, ta liền báo lão sư!"

"Mách lẻo là chuyện học sinh tiểu học mới làm." Người nọ khinh thường nói, "Hơn nữa, chúng ta chỉ muốn cùng Triết Tu đồng học luận bàn một chút, ta còn tò mò về "tính dẻo" của ngươi đâu."

"Các ngươi đang hoài nghi lời ta nói sao?"

Triết Tu khó có thể tin quay đầu nhìn phía sau, đến khi thấy rõ người kia, thân thể đều cầm lòng không đậu mà run lên.

Ba người cao lớn kia kinh ngạc mà nhìn về phía La Thành đang nói chuyện, liếc mắt một cái liền nhận ra đội trưởng đội quán quân của Hoa Đô Đại học, người mà bọn họ chỉ có thể nhìn từ xa xa mà trong lòng hâm mộ sùng kính giờ đang hướng bọn họ đi tới.

Bất quá, hiện giờ bọn họ không có bất luận cảm giác hưng phấn gì, bởi vì biểu tình La Thành không hề hiền hòa.

La Thành cùng đám người Diệp Tố cạnh hắn tự nhiên hấp dẫn đông đảo ánh mắt mọi người, nhóm thiếu nam thiếu nữ mười bốn mười lăm tuổi đều tràn ngập ý sùng kính với đám La Thành. Chênh lệch ba bốn tuổi này là một khoảng cách rất lớn, là khoảng cách giữa trẻ vị thành niên và người trưởng thành, càng là khoảng cách giữa trung học và đại học, thật lớn đủ để bọn họ vui sướng như fan não tào gặp được thần tượng.

Nhóm học sinh trung học vốn dĩ chuẩn bị rời đi đều dừng lại, nhắm mắt theo đuôi mà vòng quanh đám La Thành, lấy quang não liều mạng mà chụp ảnh, bất quá không ai dám tiếp cận bọn họ, học sinh hệ chiến đấu cơ giáp Hoa Đô Đại học nổi tiếng nhanh nhẹn dũng mãnh.

La Thành Diệp Tố đi đến bên người Triết Tu cùng Nick, cũng đối diện ba học sinh cao lớn kia.

Ba người này phát dục tương đối tốt, cũng không lùn hơn La Thành bao nhiêu, thậm trí về thể trạng còn cường tráng hơn hắn một chút, bất quá, điểm cường tráng này cũng không khiến ba người có thêm bất luận chút cảm giác an toàn nào. Khí thế La Thành tích lũy qua vô số lần đối chiến, tuy chưa trải qua lãnh khốc sinh tử, nhưng đối với ba học sinh làm trái chuyện lương tâm này, đã áp bách bọn họ đến không thở nổi.

La Thành bĩu môi, nhìn ba người này tựa hồ như sắp khóc ra, hắn còn tưởng mình chuẩn bị làm sự tình gì táng tận thiên lương lắm.

Triết Tu cùng Nick cũng thấy rõ Diệp Tố bên cạnh La Thành, kinh ngạc đến trợn mắt há mồm.

Diệp Tố hướng bọn họ cười cười: “Nick, Triết Tu, không nhớ rõ ta?”

“Ngươi thật là Diệp Tố?” Nick kêu to lên.

“Bằng không đâu?”

Nick nhìn xem La Thành, nhìn xem Kỷ Gia Duyệt, nhìn xem Mập mạp, nhìn xem Trương Diêu Phong, vài người này đều là thành viên đội quán quân thi đấu cơ giáp, một cái đội có tổng cộng sáu cá nhân, Nick lại nhìn nhìn Địch Cảnh cùng Diệp Tố, trong lòng đếm, đây cũng là sáu cá nhân.

“Diệp Tố!” Nick kinh hỉ mà kêu một tiếng, bổ nhào vào lòng Diệp Tố, “Ngươi đi học ở Hoa Đô đại học sao?”

“Ân.”

“Ngươi cũng là đội quán quân?”

“Ân.”

“Trời a, Diệp Tố ngươi thế nào làm được? Ta hiện tại liền tin ngươi là do thượng đế phái tới!” Nick vui mừng khôn xiết mà gắt gao ôm Diệp Tố, phảng phất như tiểu hài tử phát hiện ca ca mình là siêu nhân, nhịn không được mà muốn thân cận người này trước mặt mọi người một chút: Thấy được không, người này ta nhận thức, ta cùng hắn quan hệ thực hảo!

Diệp Tố buồn cười mà sờ sờ đầu hắn, tiếp theo thấy Triết Tu đồng dạng kinh hỉ, trên mặt có vài đạo vết thương xanh tím, hắn chụp bả vai Nick, ý bảo hắn đừng siết chết mình.

Nick mặt đỏ mà buông hắn ra, nhưng vẫn như trước mà nắm bàn tay hắn, Diệp Tố là người đồng hương thứ hai của hắn ở Hoa Đô tinh, làm hắn cảm thấy cảm xúc nhớ nhà rốt cuộc được an ủi, đặc biệt là tư thái Diệp Tố xuất hiện cơ hồ như chúa cứu thế mà buông xuống, lấy thân phận mọi người cực kỳ hâm mộ cứu vớt bọn họ khỏi khốn cảnh.

Nick nghĩ vậy, lập tức quay đầu hướng ba cái nam sinh cao lớn đang không ngừng đổ mồ hôi kia làm cái mặt quỷ, hắn rốt cuộc có tự tin “Ta phải về nhà mách ca ca ta”.

Diệp Tố đi đến bên cạnh Triết Tu, nhìn kỹ vết thương trên mặt hắn: “Mặt ngươi làm sao vậy?”

Ba cái nam sinh cao lớn nghe vậy trong lòng lộp bộp, sắc mặt nháy mắt liền trắng bệch. Triết Tụ lại là nhẹ nhàng lắc đầu: “Không sao, chỉ là thời điểm luyện tập cơ giáp bị thương.”

Diệp Tố nghĩ đến khi mình mới bắt đầu tiếp xúc cơ giáp cũng mỗi ngày rơi thất điên bát đảo, không nghi ngờ gì mà vỗ vỗ bả vai Triết Tu: “Ta nơi đó còn có chút dược dùng thực tốt, đợi chút cùng ta đi lấy, hiện tại chúng ta đi ăn cơm.”

Nói xong Diệp Tố quay đầu nhìn ba nam sinh kia, hòa khí mà nói: “Các ngươi là đồng học của Nick cùng Triết Tu? Nick, Triết Tu cùng ta mới đến Hoa Đô chưa được bao lâu, làm phiền các ngươi chiếu cố.”

Diệp Tố từ thái độ lúc trước của ba người bọn họ đối với Triết Tu, Nick cũng có thể nhìn ra tình cảnh Nick Triết Tu ở nơi này cũng không quá tốt, nhưng hắn không thể cùng một đám tiểu hài tử to xác so đo. Bất quá, có một câu nói này của hắn, ba người này cũng sẽ không đi tìm Triết Tu Nick gây phiền toái thêm, sùng bái cùng nhiệt tình của đám học sinh trung học đối với hệ chiến đấu cơ giáp Hoa Đô Đại học chỉ có thể dùng từ điên cuồng mà hình dung.

Ba người kia một bên nhỏ giọt mồ hôi một bên hàm hàm hồ hồ gật đầu nói gì đó.

Mập mạp đi đến giữa Triết Tu cùng Nick, mỗi tay nhéo một cái mặt: "Hai tiểu hài tử này lớn lên thực đáng yêu, ca ca mang các ngươi đi ăn ngon."

Diệp Tố đen mặt chụp bay tay hắn.

Mập mạp bất mãn mà nắm Nick cùng Triết Tu đi, một bên oán trách Diệp Tố: "Không cần lấy tư tưởng dơ bẩn của ngươi tới lý giải ta, ta đây chỉ là xuất phát từ thưởng thức cái đẹp."

Đợi đến khi sáu người Diệp Tố mang theo hai cái tiểu hài tử rời đi, đám người kia mới tại chỗ mà xôn xao sôi trào.

"Hai người kia là ban 204! Bọn họ cư nhiên nhận thức đội quán quân Hoa Đô Đại học!"

"Đội quán quân bồi họ ăn cơm, ta hảo ghen ghét!"

"Các ngươi nói, đội quán quân có thể đơn độc chỉ bảo hai người kia không?"

"Nếu có, bọn họ liền thực sự quá may mắn!"

Ba cái nam sinh cao lớn nghe các bạn học xung quanh nóng bỏng thảo luận, còn có người tiến lên hỏi tình huống cụ thể của bọn hắn cùng Nick Triết Tu. Bọn họ đứng mà thất hồn lạc phách, trong lòng càng thêm bất an, sợ Triết Tu cùng Nick ở trước mặt đội quán quân nói bậy bọn họ.

Diệp Tố mang Nick cùng Triết Tu đi ăn xong, liền mang bọn họ đi tham quan Hoa Đô Đại học, thuận tiện cho bọn họ một ít dược phẩm trị ngoại thương Hoa Đô Đại học phối trí, mỗi sinh viên đều có lượng hữu hạn. La Thành bọn họ, ngoài Diệp Tố thỉnh thoảng còn cần một ít, cả năm người còn lại đều không dùng tới, liền toàn bộ lấy ra cho hai tiểu hài tử.

Lúc chạng vạng, Diệp Tố còn tự mình đưa hai người về trung học phụ thuộc, đưa thẳng đến khu phòng ngủ.

Người hai bên phòng ngủ nháy mắt đều ghé vào ban công xem Diệp Tố: "Người đội quán quân lại tới nữa!"

Diệp Tố sờ sờ tóc Nick, lại tưởng sờ Triết Tu, thấy hắn vẻ mặt không vui liền thôi, "Các ngươi đem thông tin sóng ngắn của ta nhớ kỹ, có chuyện gì nhớ tìm ta."

"Ân!" Nick lớn tiếng đáp lời, một buổi trưa, miệng hắn cười chưa từng khép lại được.

"Nhớ rõ hảo hảo học tập, tranh thủ thi đỗ Hoa Đô Đại Học." Diệp Tố như lão mẹ nhắc mãi một lúc lâu xong mới rời đi.

Nick trừng lớn mắt nhìn bóng dáng Diệp Tố rời đi, còn có chút cảm giác như đang trong mộng, hắn nhìn về phía Triết Tu la to: "Triết Tu, hắn thật là Diệp Tố! Diệp Tố đi học ở Hoa Đô Đại Học!"

Trên mặt Triết Tu cũng xuất hiện thần thái kỳ dị, dùng sức gật gật đầu, "Chúng ta về sau cũng phải đi Hoa Đô Đại Học!"

"Kia Diệp Tố chính là học trưởng chúng ta!" Nick nhảy nhót mà lên lầu, bên đường rất nhiều đồng học không quen biết đều chào hỏi hắn cùng Triết Tu, làm hắn phảng phất như về lại thời gian đi học ở Nhất Tâm tinh, đồng học đều thực hữu hảo, ở trên đường gặp được đều cười ha hả.

Nick cùng Triết Tu trở lại phòng ngủ, phát hiện người cùng phòng cũng trở nên nhiệt tình hơn nhiều, còn có phòng ngủ bên cạnh tới hóng chuyện.

Nick đắc ý mà lấy quang não mình ra, cho bọn hắn xem ảnh chụp tại Hoa Đô Đại học: "Xem, đây là nhà ăn Hoa Đô Đại học, đồ ăn bên trong đều rất ngon, đây là thư viện…Còn có, đây đây, đây là khu huấn luyện cơ giáp Hoa Đô Đại học, người bình thường không vào được. Xem, đây là cơ giáp bọn họ dùng để luyện tập, thật lớn thật ngầu, ta cùng Triết Tu còn đi lên chơi đùa!"

"Thật sự thật ngầu, so với chúng ta luyện tập khốc hơn nhiều!" Những người khác không phải không có hâm mộ mà kinh ngạc cảm thán, bọn họ cũng đã từng tham quan Hoa Đô Đại Học, bất quá khu huấn luyện cơ giáp cần phải có học sinh trường mang theo mới có thể đi vào, cơ giáp càng không phải tùy tùy tiện tiện là có thể nhìn thấy.

"A, Triết Tu ngươi cầm trên tay chính là thuốc trị thương Hoa Đô Đại Học chuyên môn phối trí sao?"

Triết Tu gật gật đầu.

"Nghe nói dược này hiệu quả siêu cấp hảo!" Người nọ hâm mộ mà nhìn túi dược phẩm Triết Tu xách theo, "Castel lớp bên cạnh có biểu ca cũng học ở Hoa Đô Đại học, trước kia cho hắn một lọ, hắn khoe đã lâu."

Triết Tu nghĩ nghĩ, từ trong túi lấy ra mấy bình chia cho mấy người ở đây: "Các ngươi cầm dự phòng đi, chúng ta còn có rất nhiều."

"Đúng!" Nick lớn tiếng nói, "Diệp Tố nói chúng ta không đủ còn có thể đi tìm hắn."

"Người kia là Diệp Tố a, là ca ca các ngươi sao?"

"Hắn……" Nick vốn định nói không phải, nhưng lại nghĩ tới Diệp Tố đã từng cứu bọn họ, hiện tại ở Hoa Đô tinh cũng là "Sống nương tựa lẫn nhau", để hắn làm ca ca mình cũng thực hảo a, hắn liền không nói nữa.

……

Hoa Đô Đại Học nghênh đón kỳ thi lớn cuối kỳ, các chuyên nghiệp bắt đầu tiến vào bài thi môn chuyên ngành, chuyên nghiệp chiến đấu cơ giáp chỉ cần kiểm tra chiến đấu cơ giáp, duy tu trục trặc cơ bản của cơ giáp cùng với thao tác tinh thần lực là được.

Này đối với Diệp Tố không có gì khó khăn, tuy rằng hắn là tay mới, nhưng thiên phú đặt ở đó, kể cả không được điểm cao, ít nhất qua môn là không thành vấn đề, không đến mức thê thảm giống hóa học, lịch sử.

Diệp Tố vào thời gian cuối kỳ ngược lại lại nhẹ nhàng hơn, có thời gian liền nghiên cứu hóa học một chút, đối với hệ thống hóa học Tinh tế thế giới đã bắt đầu dần dần thăm dò được một chút dàn giáo, tinh tế hóa học đánh sâu vào hóa học hiện thực như trời long đất lở, Diệp Tố ở trong đó phải giữ ý chí kiên định không để bản thân bị lạc, còn phải cân nhắc quan hệ đôi bên, tìm phương pháp khiến hóa học tinh tế có thể tưới hóa học hiện thực, lại không khiến nó lập tức đổ sụp. Đây không thể nghi ngờ, là một công trình hết sức lề mề.

Diệp Tố sau khi kết thúc thời gian luyện tập cơ giáp buổi sáng, buổi chiều vốn là thời gian hắn học hóa, nhưng hắn không đi thư viện hay phòng thí nghiệm, mà là ra cửa trường học.

Tối hôm qua hắn nhận được tin nhắn của Hàn Nghiệp, hẹn hắn giữa trưa ở bảo tàng Hoa Đô tinh.

Diệp Tố suy đoán, có thể là về sự tình khảo hạch, không dám chậm trễ, lanh lẹ liền chạy tới.

Bảo tàng Hoa Đô chưa đề cập tới bên trong, chỉ bề ngoài đã là một tòa kiến trúc thập phần đồ sộ đầy ý nghĩa mỹ học. Diệp Tố từ xa xa liền thấy bảo tàng bắt mắt, tiến lại gần, thân ảnh Hàn Nghiệp cũng tiến vào tầm mắt. Hắn ăn mặc áo trắng quần đen bình thường đơn giản, tựa hồ không khác gì người đi đường tới lui.

Diệp Tố chạy mau vài bước, đi tới trước mặt Hàn Nghiệp.

"Đi ăn cơm trước đi." Hàn Nghiệp liếc hắn một cái, nói.

"Ân." Diệp Tố đi theo phía sau hắn, vào một nhà hàng u nhã đối diện bảo tàng.

Đợi đến khi hai người đều ngồi ổn định, gọi xong món, Diệp Tố hỏi: "Có việc? Về khảo hạch sao?"

Hàn Nghiệp không trả lời, mà hỏi hắn thi cử ở trường thế nào.

"Bài chuyên ngành đều qua." Diệp Tố nói, ý ngoài lời, không phải bài chuyên ngành liền không qua.

Hàn Nghiệp không biết có nghe hiểu hay không, nhẹ nhàng gật đầu, liền không tiếp tục nói chuyện.

Diệp Tố nghẹn họng trân trối mà nhìn hắn chốc lát, nhìn hắn uống trà uống rất có hứng thú. Hắn yên lặng đợi chốc lát, phát hiện Hàn Nghiệp thật sự không có ý tứ nói chuyện cùng mình, mới cúi đầu nghịch chén trà tinh xảo, lại uống một ngụm trà, hương vị bình thường.

Hai người lặng im không tiếng động mà cơm nước xong, Hàn Nghiệp lại đưa Diệp Tố tới bảo tàng Hoa Đô tinh, lập tức lên tầng cao nhất.

Tầng cao rất ít du khách, thêm cả Hàn Nghiệp và Diệp Tố mới có tổng cộng năm người.

Hàn Nghiệp như cũ không nói chuyện, mà theo hành lang trong bảo tàng một đường đi tới. Diệp Tố đi theo hắn, thuận tiện nhìn vật phẩm triển lãm hai bên, tất cả đều là một số trang phục, bất quá giữa các trang phục vô luận là hình dáng hay nhan sắc đều có sự khác biệt rất lớn, hẳn là phục sức của các dân tộc bất đồng.

Hàn Nghiệp đi đến cuối phòng triển lãm, bắt đầu bật video trên máy chiếu cho Diệp Tố.

Diệp Tố tò mò mà nhìn chằm chằm máy chiếu, xuất hiện đầu tiên là một vị mỹ nữ có rất nhiều bím tóc thon dài, nàng mặc phục sức nhan sắc diễm lệ, khóa vàng đeo khắp người, ngọc bội leng keng, hướng về phía màn ảnh lộ ra tươi cười, sau đó nói một câu.

Diệp Tố nghe không hiểu ngôn ngữ của nàng, nhưng có thể suy đoán ra, đây hẳn là cô nương dân tộc Thái.

Sau đó trên màn hình xuất hiện một vị nữ nhân Afghanistan, thân xuyên trường bào, ngượng ngùng nhấp môi, dùng lễ nghi hướng màn ảnh cúi chào; sau đó là thiếu nữ Cuba nhiệt tình dào dạt, nữ nhân Nhật Bản dịu dàng động lòng người, nam hài Châu Phi nghịch ngợm đáng yêu, nam nhân người Nga cao lớn cường tráng, thân sĩ Anh quốc soái khí anh tuấn…

Bất đồng màu da, bất đồng quốc tịch, nói bất đồng ngôn ngữ. Video ghi chép chính là những thứ này.

Video truyền phát tin tức xong, Hàn Nghiệp mới nhìn Diệp Tố nói: “Đây đều là những văn minh sáng lạn Nhân tộc từng có được.”

Diệp Tố chú ý tới cách hắn dùng từ, từng có được.

“Hiện tại thì sao?”

“Ngôn ngữ thông dụng hiện tại chỉ còn lại Hán ngữ cùng tiếng Anh.” Hàn Nghiệp khó phát hiện mà rũ xuống khóe mắt, hình như có chút bi thương, “Vào bốn trăm năm mươi vạn năm trước, lúc đó, thống trị giả hạ lệnh, Nhân tộc chỉ được phép sử dụng Hán ngữ cùng tiếng Anh, người biết tại sao không?”

Diệp Tố nhớ tới trong lịch sử Trung Quốc cũng từng phát sinh sự tình cùng loại, Tần Thủy Hoàng thống

nhất Trung Quốc liền lập tức ban bố đồng tiền chung, thống nhất văn tự cùng ngôn ngữ, chính sách.

"Vì thống nhất?"

"Có nguyên nhân này." Hàn Nghiệp gật đầu, "Nhưng nguyên nhân chính yếu là để văn minh nhân tộc chúng ta truyền thừa xuống càng tốt hơn. Lúc ấy, Nhân tộc gặp phải khốn cảnh thực tồi tệ, không có dư thừa lực lượng để văn minh trăm hoa đua nở, đành phải bất đắc dĩ mà giữ lại hai loại ngôn ngữ tương đối phổ biến. Như vậy, cho dù Nhân tộc bị nạn sâu bệnh tách ra, từng người chạy nạn, rất nhiều năm về sau, cũng có thể dựa vào văn tự giống nhau đi nhận người. Nếu chúng ta nói bất đồng ngôn ngữ, viết bất đồng văn tự, có bất đồng tập tục, đang trên đường lẩn trốn lại cùng chủng tộc khác sinh sản hậu đại, tướng mạo thay đổi, gien thay đổi, khi tương ngộ với hậu đại huyết mạch Nhân tộc, có cái gì để chứng minh bọn họ có cùng tổ tiên? Còn có cái gì có thể chứng minh được nhân tộc tồn tại?"

Diệp Tố bỗng nhiên bị thương đau dày đặc trong giọng nói Hàn Nghiệp đè ép đến trái tim khó chịu.

Hàn Nghiệp giơ bàn tay ra, nhẹ nhàng xoay, "Đây là quyết tâm tráng sĩ đoạn cổ tay."

Diệp Tố nhìn bàn tay thon dài hữu lực của hắn, tựa hồ nghe thấy thanh âm xương cốt đứt gãy, lại tựa hồ cái gì cũng không nghe thấy.

Đó là đau tới cực điểm, hò hét cũng không phát ra tiếng, lại càng không muốn phát ra tiếng khóc yêu đuối. Thống trị giả hạ lệnh đem cành cây văn minh mỹ lệ hết thảy chặt đứt, đem lá cây rực rỡ lay rụng, chỉ để lại một cành khô, đem tất cả chất dinh dưỡng đều cho nó, chỉ cầu nó có thể sống sót qua mùa đông dài, là minh chứng cho sự tồn tại của Nhân tộc.

Nhân loại đã từng tự xưng là linh trưởng của vạn vật sao có thể chấp nhận mình biến mất vô ngân vô tích trong vũ trụ?

Diệp Tố im lặng không tiếng động. Hắn nhớ tới nguy cơ trước mắt của địa cầu, nếu ngoại tinh nhân tới tấn công địa cầu, bắt nhân loại làm tù binh, những người nói bất đồng ngôn ngữ bị bán tới các tinh cầu làm nô lệ, không cần bao lâu, chỉ mấy trăm năm, là có thể hoàn toàn diệt sạch văn minh nhân loại. Nhân loại ở trong vũ trụ rộng lớn như vậy, lại như chưa từng tồn tại.

Hàn Nghiệp lẳng lặng nhìn sắc mặt Diệp Tố trở nên đau thương khổ sở, đây ít nhất chứng minh Diệp tố vì lời hắn nói mà cảm thấy xúc động, ít nhất chứng minh Diệp Tố để ý nhân tộc, để ý cả văn minh nhân tộc.

Hàn Nghiệp nhẹ nhõm, ngữ khí nhu hòa hỏi: "Ngươi nghỉ hè có quyết định gì sao?"

Diệp Tố trong lúc nhất thời không tiếp thu được Hàn Nghiệp chuyển đề tài như chong chóng, sửng sốt một hồi mới trả lời: "Không có."

"Vậy thì tốt." Hàn Nghiệp nói, "Kỳ nghỉ của ngươi liền giao cho ta đi."

Hắn muốn huấn luyện Diệp Tố, khiến hắn ít nhất có được thực lực ổn định của học sinh năm ba Hoa Đô đại học sắp lên năm tư, đây là giới hạn thấp nhất.

Đời đen như chóa, hôm nay dính 2 chương, 1 chương 10 trang, 1 chương 9 trang,:(thế là k đủ tiến độ thần tốc, tốc độ bàn thờ 5 chương/ ngày rồi huhu:(((

84. Chương 83: Tây Đô

Tây Đô Tinh hệ, nằm ở phía Tây Nam Hoa Đô tinh hệ, khoảng cách cự ly hai mươi tinh hệ, nó và Hoa Đô tinh hệ đều là trung tâm, xa xa tương ứng, trấn giữ ranh giới Nhân tộc.

Chủ tinh Tây Đô tinh hệ, Tây Đô là một tinh cầu nhị đẳng, giống Hoa Đô tinh, là hai tinh cầu nhị đẳng duy nhất của Nhân tộc.

Diệp Tố đi theo Hàn Nghiệp, bước xuống lãnh thổ Tây Đô tinh, liền ngửi được hơi thở phồn hoa.

Hoa Đô tinh là trung tâm chính trị của Nhân tộc, thì Tây Đô tinh chính là trung tâm kinh tế. Nơi này không có lúc nào không có giao dịch phát sinh, tuyệt bút tiền như giông tố trên trời quét xuống biển, kịch liệt lưu động. Các tòa cao ốc cùng thương thành ngầm gần như chiếm cứ toàn bộ không gian Tây Đô tinh, xe bay giữa khe hở hai tòa nhà bay nhanh qua, tiết tấu sinh hoạt nơi này cũng nhanh hơn Hoa Đô tinh một chút.

Hoa Đô tinh bởi vì nguyên nhân chính trị, bố cục chỉnh thể, quy củ rườm rà nghiêm khắc; nhưng ở Tây Đô tinh, thì tự do hơn nhiều, kiến trúc tùy theo sự yêu thích của chủ nhân, chỉ cần có tiền, ngươi muốn xây thành một đống phân, cũng không có ai quản ngươi. Còn quy củ, cũng có vẻ dễ dãi hơn nhiều, trừ bỏ một số điểm mấu chốt, mọi việc đều có thể thương lượng đường ra, đương nhiên, tiền đề là phải có tiền.

Diệp Tố để ý, trên bầu trời Tây Đô tinh có hai hằng tinh sáng ngời, ngày đêm luân phiên treo trên không trung, giờ phút này, là thời gian chúng nó giao hội. Vì thế, Tây Đô tinh không có buổi đêm. Đây mà một tòa Bất Dạ Thành chân chính. Khi Tây Đô tinh còn chưa phát triển thành trung tâm kinh tế, nơi này vẫn là địa phương bị bóc lột, Chu lột da* không cần học tiếng gà gáy, cũng có thể bắt người ngày nối đêm mà làm việc. Khi ánh sáng chủ nghĩa nhân đạo chiếu rọi tới, đặc điểm không đêm tối của Tây Đô tinh trở thành điều kiện phát triển tuần hoàn có lợi, trải qua nhiều lần thử nghiệm, Tây Đô tinh đã trở thành tinh cầu không cần nghỉ ngơi, bất cứ lúc nào ngươi tới đây, nơi này vẫn sẽ luôn phồn hoa, không để ngươi thất vọng.

**chuyện là ngày xưa khi chưa có đồng hồ, Chu lột da dùng tiếng gà gáy để đánh dấu thời gian làm việc. Để lột da người làm thuê dễ dàng hơn, hắn tìm người giả tiếng gà gáy.*

Thời gian nơi này theo tiêu chuẩn thống nhất của Nhân tộc mà phân chia thành một ngày 24 giờ, trong thành thị luôn có gác chuông nhắc nhở mọi người giờ giấc hiện tại, mọi người dựa theo sở thích cùng đồng hồ sinh học bản thân mà điều chỉnh thời gian ngủ "buổi đêm", trở lại phòng hiệu quả cách âm cách ánh sáng cực mạnh, đóng cửa lại chính là trời tối.

Diệp Tố sau khi nghỉ ở Hoa Đô Đại học, liền thông báo bọn Kỷ lão bản rằng mình muốn cùng "biểu ca bà con xa" Hàn Nghiệp ra ngoài du ngoạn, không cần lo lắng.

Địa phương du ngoạn đúng là Tây Đô tinh.

Diệp Tố cũng từ Hàn Nghiệp biết được mục đích chân chính khi tới Tây Đô tinh — giải trừ tai họa ngầm của tinh thần lực hắn, thuận tiện tăng thực lực. Khi Diệp Tố biết được, Cảm thái tinh thần lực mình thế nhưng phân liệt làm hai, liền thực sự hoảng sợ, đặc biệt, một loại Cảm thái trong đó còn thập phần không ổn định, có khả năng gây huy hiểm cho sinh mệnh hắn.

Diệp Tố ở Tinh tế thế giới không sợ chết, nhưng hắn còn chưa học được đủ tri thức hóa học ở thế giới này, chết quá sớm như vậy cũng không thể an tâm.

Hai tháng nghỉ hè, vô luận là vì để tiếp tục tồn tại ở Tinh tế thế giới, hay để Hàn Nghiệp không thất vọng, để cục trưởng thất vọng, hắn đều sẽ nỗ lực tốt.

Hàn Nghiệp trên đường ngăn cản một chiếc xe bay cho thuê, "Đến sân huấn luyện Lực chi Sâm."

Tài xế đáp lại, lập tức khởi động xe bay, từ mặt đất bay thẳng lên trời. Đại bộ phận tài xế đều nói thực nhiều, sau khi tốc độ ổn định xuống, hắn như mỗi lần chở khách khác, tùy ý tán gẫu: "Ngươi là mang đệ đệ đi Lực chi Sâm tiếp thu huấn luyện nha?"

"Ân."

Tài xế không phải không có kiêu ngạo mà nói: "Tây Đô tinh chúng ta nổi tiếng nhất chính là huấn luyện cơ giáp cùng giải trí cơ giáp! Lực chi Sâm là sân huấn luyện số một số hai chỗ chúng ta, trong toàn Nhân tộc cũng có tên tuổi không nhỏ. Nghỉ đông nghỉ hè mỗi năm, rất nhiều gia trưởng bốn phương tám hướng sẽ đem hài tử mình tới đây tiếp thu huấn luyện, hắc hắc, đến khi khai giảng trở về, bọn họ đều sẽ khiến đồng học chấn động! Bất quá, Lực chi Sâm nổi tiếng như vậy, rất khó mua được danh ngạch huấn luyện, xem ra các ngươi bỏ ra không ít tiền a?"

"Ân."

Tài xế cảm thấy nói chuyện cùng Hàn Nghiệp có chút không thú vị, lại chuyển hướng sang Diệp Tố trẻ tuổi, tận tình khuyên bảo: "Tiểu bằng hữu, ngươi cần quý trọng cơ hội lần này a. Ngươi không biết, mỗi năm ta đều nhìn thấy không ít phụ huynh bán xe bán phòng ở, chỉ kém đập nồi bán sắt, chỉ vì để hài tử mình được tiếp thu huấn luyện một lần. Ca ca ngươi yêu ngươi như vậy, ngươi cũng không thể để hắn thất vọng!"

Diệp Tố xấu hổ mà nhìn "ca ca" mình, vội vàng gật đầu, nói: "Sẽ không!"

"Ân, ngươi thực hiểu chuyện. Lần trước ta gặp một nhà ba ngươi, tiểu hài tử kia kém ngươi quá xa, nháo đòi phải về nhà..."

Trên đường đến Lực chi Sâm, Diệp Tố như trải qua cả kiếp sống với chức nghiệp tài xế, nghe bao nhiêu chuyện xưa thân tàn chí kiên* cực phẩm thúc giục người cảm động rơi lệ.

**thân tàn, ý chí vẫn kiên định*

Khi Diệp Tố xuống xe, nhìn thấy bề mặt sân huấn luyện Lực chi Sâm rộng lớn, bỗng nhiên cảm thấy tài xế nói cũng không phải khoa trương, ở đây hai tháng xác thật có thể khiến người ta táng gia bại sản.

Hàn Nghiệp mang Diệp Tố đi vào, vừa đến cửa, lập tức đã có nhân viên tiếp tân đoan trang lễ phép dẫn bọn họ đi vào quầy.

"Ngài hảo, xin hỏi có hẹn trước sao?" Tiểu thư trước quầy là một nữ nhân mỹ mạo tóc vàng mắt xanh.

"Có." Hàn Nghiệp lấy ra một tấm thẻ khách quý màu đen.

Thẻ khách quý sân huấn luyện Lực chi Sâm phát ra ngoài cực kỳ hữu hạn, mà thẻ khách quý màu đen cao cấp nhất lại càng ít hơn, trong lúc nhất thời, Hàn Nghiệp hấp dẫn không ít tầm mắt các khách hàng khác, người có thể tới nơi này ít nhiều không phải phú thì cũng quý, nhưng thẻ khách quý đối với bọn họ vẫn là quá xa xỉ, càng miễn bàn đến những người đập nồi bán sắt để vào, thậm chí cả tư cách biết thẻ khách quý tồn tại cũng không có.

Thẻ khách quý Lực chi Sâm mặc dù không có ưu đãi gì về mặt tiền tài, nhưng lại có thể tiến vào phòng huấn luyện cấp bậc càng cao, cùng với tiếp thu chỉ đạo một đối một với lão sư.

Tiểu thư trước quầy lễ tân vốn dĩ đã rất khách khí lại bày ra thêm vài phần tôn kính, hơi hơi cong lưng tiếp nhận thẻ khách quý của Hàn Nghiệp, đọc tin tức trên thẻ.

Một nhân viên tiếp tân khác cũng thu được tin tức phòng cho Hàn Nghiệp, vội vàng nói: "Tôn kính khách nhân, xin theo ta tới."

Sân huấn luyện Lực chi Sâm chiếm diện tích hơn vạn mét vuông, chia làm khu nghỉ ngơi, khu huấn luyện thể năng, khu luyện tập cơ giáp thực, khu huấn luyện tinh thần lực, giữa mỗi khu đều có tuyến đường xe tốc hành. Mà trong mỗi khu, cùng có cấp bậc phân chia rõ ràng, chỉ có đạt tới quyền hạn tương ứng, mới có thể tiến vào địa phương cấp bậc càng cao.

Phòng Hàn Nghiệp cùng Diệp Tố đương nhiên là cấp bậc cao nhất khu nghỉ ngơi, khu nghỉ ngơi cấp S

không lớn, đều là tiểu biệt thự hai tầng cách nhau rất xa, hoàn cảnh u nhã, không khí thanh tĩnh, trong biệt thự phối trí đầy đủ hết, ở nơi này sẽ không bị nhân viên không liên quan quấy rầy, bảo đảm sau một ngày huấn luyện có thể đạt được nghỉ ngơi thoải mái nhất.

Nhân viên tiếp tân đưa bọn họ đến biệt thự số 5 xong, cung kính hỏi: "Xin hỏi khi nào khách nhân định tiếp thu kiểm tra đo lường chuyên nghiệp của sân huấn luyện chúng ta, để thuận tiện cho lão sư chỉ đạo vì ngài nhanh chóng lập kế hoạch huấn luyện."

"Đêm nay." Hàn Nghiệp nói, thời gian của Diệp Tố cũng không nhiều, hơn nữa cơ sở quá kém.

Diệp Tố ở một bên, trước sau không nói một lời, từ trước khi tới Tây Đô tinh đã thỏa thuận tốt, hắn hết thảy đều nghe Hàn Nghiệp, đương nhiên, ngoại trừ thời gian ngủ. Hắn cần tùy theo thời gian làm việc và nghỉ ngơi ở thế giới hiện thực mà điều chỉnh thời gian nghỉ ngơi ở Tinh tế thế giới, Hàn Nghiệp không có ý kiến gì với việc này.

"Hảo, thỉnh ngài lựa chọn lão sư." Nhân viên tiếp tân từ quang não mở lên màn hình, mặt trên bày tên một số người, đều là lão sư sân huấn luyện, sau tên là mỗi chuỗi dài vinh dự, biểu thị năng lực cũng trình độ dạy học của lão sư này, đương nhiên, cũng kèm theo một chuỗi con số tiền tài không ngắn.

Hàn Nghiệp chỉ nhìn lướt qua, nói một cái tên không có ở trên: "Moka Benders." *(lạy trúa, tra ở đâu cũng k có ;(((phải mò trên google dịch nghe nó đọc, dân tình có biết nó đọc tên kia thế nào k? Moa cả Ben đở sư, còn tên gốc tiếng trung · thì nó đọc là Moa cả Bẻn đở sư, lạy trúa trên cao em phải làm sao)*

Tươi cười của nhân viên tiếp tân cứng lại, sau đó ôn hòa giải thích: "Moka lão sư đã thật lâu không tiếp nhận nhiệm vụ chỉ đạo chuyên môn, bất quá bởi vì ngài là khách quý cấp bậc tối cao, chúng ta sẽ báo ý tứ của ngươi cho Moka lão sư, nhưng chúng ta cũng không thể bảo đảm hắn sẽ nhất định đồng ý."

"Hảo, ta chờ tin các ngươi."

"Cảm ơn ngài thông cảm." Nhân viên tiếp tân khom lưng, liền rời đi biệt thự số 5, lập tức hướng về cấp trên báo cáo yêu cầu của Hàn Nghiệp.

Đợi đến khi cửa biệt thự số 5 một lần nữa bị gõ vang, tiến vào chính là một lão nhân bảy tám chục tuổi, đầu tóc hoa râm nhưng tinh thần quắc thước, hai mắt xẹt qua như điện.

Hàn Nghiệp nhìn thấy hắn, thần sắc cũng trở nên tôn kính, "Moka lão sư."

Moka Benders sung sướng mà cười to: "Tiểu Hàn Nghiệp, lại lần nữa nhìn thấy ngươi thật tốt quá, không nghĩ tới ngươi đã lớn như vậy rồi." Hắn đi lớn ôm Hàn Nghiệp rồi làm lễ kề mặt, sau đó nhìn Diệp Tố đang câu nệ, "Cái tiểu bằng hữu này chính là mục đích ngươi tìm ta đi."

Hàn Nghiệp cười cười: "Ta cũng rất muốn gặp ngài."

"Ngươi cũng nhớ Pearson, nhớ Lisme, nhưng ngươi liền đến gặp ta." Moka cười, tiếp theo vẫy vẫy tay với Diệp Tố, "Lại đây, để ta nhìn ngươi xem."

Diệp Tố nhìn mắt Hàn Nghiệp, thấy hắn gật đầu, liền đi đến trước mặt lão nhân.

Tay Moka, nhìn qua tựa hồ thập phần già nua, giống như rễ cây già đến mức mất hết hơi nước, gân xanh nổi lên. Nhưng khi tay hắn chạm vào, Diệp Tố liền cảm thấy da rễ cây kia chỉ là ngụy trang, dưới lớp da là quái vật xúc tua, nhẹ nhàng quấn một cái, là có thể dễ như trở bàn tay mà kết thúc sinh mệnh con mồi.

Bả vai cùng cánh tay Diệp Tố dường như bị Moka siết đến kêu răng rắc, mỗi miếng thịt mỗi sợi gân mỗi khúc xương dưới đôi tay của đối phương liền không có chỗ che giấu nào. Diệp Tố phảng phất như đang nhận một hồi tra tấn thống khổ, địa phương tay Moka chạm qua từ trong đến ngoài đều đau đến rút gân, hắn nhịn không được mà nhăn mi, nếu không phải Hàn Nghiệp ôn hòa mà tín nhiệm nhìn hắn, hắn có lẽ đã lựa chọn chạy trốn.

Thời gian qua thực nhanh, đối với Diệp Tố lại là thực lâu, tay Moka rốt cuộc từ mắt cá chân hắn lùi lại, áp lực cực lớn lập tức biến mất, Diệp Tố thế nhưng không khống chế được mà ngồi liệt trên sô pha.

Moka vẫn cười tủm tỉm, tựa hồ không biết hành động vừa rồi của mình khiến Diệp Tố thống khổ bao lớn, "Nền tảng không tồi, gân cốt đều thực thuần nhất, lực lượng huyết nhục dư thừa, chỉ là, hắn dường như chưa được huấn luyện qua?"

"Không có." Hàn Nghiệp lắc đầu, đây cũng là chỗ hắn tiếc hận, Diệp Tố đã mười tám tuổi, nhưng vô luận kỹ xảo chiến đấu hay phương diện tinh thần lực đều ngây thơ như trang giấy trắng. Khả năng của Hàn Nghiệp vô pháp mà tiến hành chỉ đạo hệ thống toàn diện cho Diệp Tố cái dạng này, mà Moka Benders, là tiền nhiệm cục trưởng của Phụ trợ tư Minh Viện, rất có khả năng ở phương diện bồi dưỡng nhân tài, ngay cả Kỷ Xuyên còn bị hắn huấn luyện qua.

Dựa theo lệ thường, Hàn Nghiệp trước khi trở thành cục trưởng Chấp hành tư cũng phải bị Moka quất một phen, chỉ tiếc lúc ấy Minh Viện gặp đả kích trước nay chưa từng có, Hàn Nghiệp trong lúc nhận nhiệm vụ thì lâm nguy, không kịp huấn luyện đã tới Chấp hành tư, một mình gánh vác trọng trách. Hiện giờ mười năm qua đi, Minh Viện yên ổn trở lại, Hàn Nghiệp trải qua vô số lớn nhỏ giao phong không cần lại tiếp nhận huấn luyện.

"Thật là đáng tiếc." Moka cũng lắc đầu, tiếc hận mà nhìn Diệp Tố đang thở dốc, "Nếu từ nhỏ đã hảo hảo bồi dưỡng, tiền đồ nhất định không hạn lượng. Đương nhiên, hiện tại tìm tới ta cũng chưa muộn, ta chính là Moka Benders a."

Moka híp mắt, từ khe hở lộ ra ánh sáng khiến Diệp Tố run sợ tận đáy lòng: "Chỉ là, muốn bù lại thời gian đã bỏ qua, đại giới phải trả có điểm lớn a, tiểu bằng hữu, ngươi chuẩn bị sẵn sàng sao?"

85. Chương 84: Huấn Luyện

Vô luận Diệp Tố đã chuẩn bị sẵn sàng hay chưa, đều không có đường quay lại. Tươi cười của Moka truyền đạt ý tứ này, có thể để Hàn Nghiệp tự mình mang tới đây còn tính toán bồi hai tháng, sao có thể là râu ria? Kể cả nói rằng, đem Diệp Tố coi như cục trưởng Chấp hành tư đời sau mà bồi dưỡng, Moka cũng tin.

Moka vỗ vỗ tay, cổ vũ Diệp Tố: "Yên tâm, sẽ không ra mạng người."

Diệp Tố:……

Hắn bất an mà nhìn về phía Hàn Nghiệp, Hàn Nghiệp nhẹ nhàng cười với hắn.

"Hảo." Moka nói, "Tới nói cho ta, tinh thần lực của ngươi cấp bậc bao nhiêu, xem tinh thần lực ngươi có hay không cũng cần huấn luyện ma quỷ."

"Tinh thần lực của hắn có chút đặc thù." Trả lời chính là Hàn Nghiệp.

"Có bao nhiêu đặc thù?" Ánh mắt Moka sáng lên, cả đời hắn huấn luyện không ít người, hầu như tất cả đều là con cưng Nhân tộc, sẽ vẫn có những điểm khiến đám người đó không ai là đặc thù siêu việt, hắn đã thật lâu không gặp "Đặc thù" đủ để hắn sinh lòng hiếu kỳ.

"Hắn có hai loại Cảm thái, một loại trong đó là hậu thiên phân liệt hình thành."

"Xác thật đặc thù." Moka gật gật đầu, nhưng lại không tỏ vẻ có bao nhiêu kinh ngạc.

Hàn Nghiệp dừng một lát, rồi lại nói: "Mặc khác, tinh thần lực cấp bậc của hắn sẽ biến hóa, trong vòng một ngày, biến hóa biên độ lớn, vào thời điểm giữa trưa, cấp bậc cao nhất hắn là cấp SS."

"Nga?" Moka lúc này mới ngồi nghiêm chỉnh lên, tính toán cẩn thận nghe Hàn Nghiệp nói.

Diệp Tố nhìn mắt Hàn Nghiệp, hắn chưa nói cho Hàn Nghiệp sự tình cấp bậc tinh thần lực sẽ biến hóa. Bất quá, lấy thân phận Hàn Nghiệp, muốn biết cũng thực đơn giản, Chấp hành tư trước khi quyết định khảo hạch nhất định sẽ tra rõ ràng thân phận hắn.

Sắp đến thời gian đi ngủ, đau đớn trên người do bị Moka nặn cũng đã giảm bớt nhiều, mà nhìn tình huống trước mắt, có vẻ không cần mình. Hắn nói một tiếng với Hàn Nghiệp rồi lên lầu, xem một chút giáo trình hóa học vỡ lòng chờ tỉnh lại ở thế giới bên kia.

Diệp Tố không biết Hàn Nghiệp cùng Moka nói cái gì. Thời điểm hắn ngày hôm sau xuống lầu, cư nhiên thấy hai người bọn họ vẫn ở trên sô pha phòng khách thảo luận, xung quanh tán loạn một số màn hình đầy ký tự, nhìn dáng vẻ, có vẻ hai người này một đêm không ngủ.

Diệp Tố đột nhiên cảm thấy ngượng ngùng, bản thân mình thì an tâm ngủ một đêm, lại khiến bọn họ vì mình mà trắng đêm không ngủ.

Hắn nhẹ giọng đi xuống lầu, không dám quấy rầy hai người vẫn đang nói chuyện.

Nhưng Hàn Nghiệp cùng Moka sớm tại thời điểm Diệp Tố mở cửa phòng đã cảm giác được.

"Trước hết giải quyết vấn đề Cảm thái phân liệt, vấn đề khác để hai ngày sau đi, huấn luyện thể năng ta lại tiếp tục hoàn thiện một chút." Cuối cùng, Moka đứng lên nói, Hàn Nghiệp gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Một đêm không ngủ hiển nhiên không phải vấn đề với lão nhân này, ánh mắt hắn như trước sáng tới kinh người, sáng quắc mà nhìn chằm chằm Diệp Tố đang xuống lầu: "Hiện tại, ngươi liền đi cùng ta."

Hàn Nghiệp đứng dậy theo: "Ta cũng đi."

Địa phương bọn họ đi là phòng kiểm tra đo lường mà mỗi người trước khi tiến vào Lục chi Sâm đều phải ngâm mình một thời gian, tuy rằng Moka cho rằng đôi tay hắn so với dụng cụ kiểm tra gì cũng tốt hơn.

Diệp Tố tiếp nhận kiểm tra đo lường từ đầu, thân thể, mỗi tế bào đều sẽ không bỏ qua, lực lượng ẩn chứa trong thân thể, tính dẻo, nhẫn nại, cân bằng,… cùng một số tai họa ngầm rất nhỏ đều lấy hình thức số liệu trực quan mà bày ra.

Moka cầm bảng số liệu búng búng, trang giấy phát ra thanh âm thanh thúy: "Thật là một khối thân thể khỏe mạnh."

Kế tiếp, là đo lường kiểm tra tinh thần lực. Bởi vì nguyên nhân cấp bậc tinh thần lực Diệp Tố sẽ biến hóa, thời gian kiểm tra phá lệ lâu dài. Từ buổi sáng 10 giờ đến buổi chiều 5 giờ, Diệp Tố vẫn phải đeo mũ giáp tinh thần lực, cần cuồn cuộn không ngừng mà bảo trì phát ra tinh thần lực. Mà Moka cùng Hàn Nghiệp thì ngồi trước một dụng cụ khác suốt bảy tiếng đồng hồ, thật chăm chú mà xem số liệu tinh thần lực của Diệp Tố, thưởng thức sóng tuyến tinh thần lực hoàn thành một biểu đồ đường cong duyên dáng hình đỉnh núi. *(parabol ;)))*

Vào lúc sóng tuyến tinh thần lực dần dần đạt tới giá trị đỉnh chóp, vô luận là Moka hay Hàn Nghiệp, thế nhưng đều có chút chờ mong khẩn trương, thẳng đến lúc sóng tinh thần lực kia run rẩy tạm dừng một lát, lại một lần nữa hạ xuống, bọn họ mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, không biết là cảm giác gì.

Sau một lúc lâu, đường cong kia mới như cũ mà thong thả đều đều giảm xuống.

Moka lúc này mới nói: "Hắn là người tiếp cận cấp bậc SSS nhất ta từng thấy, tuy rằng thời gian kéo dài chưa đến một giờ, nhưng thiếu chút nữa ta liền cho rằng kia không còn là cấp bậc trong lý luận nữa."

"Rất nhiều sự thật trước khi được chứng minh cũng tồn tại trong hình thức lý luận." Hàn Nghiệp nói.

"Nga? Vậy ngươi cảm thấy tinh thần lực cấp SSS có thể vượt thời đại mà xuất hiện?" Moka nhìn về phía sóng tuyến tinh thần lực, "Trên người hắn?"

Hàn Nghiệp cùng theo tầm mắt nhìn qua, tiêu điểm dừng lại ở giá trị đỉnh phong thiếu chút nữa là vượt ra ngoài màn hình dụng cụ, "Ít nhất hắn là người có khả năng nhất."

Hàn Nghiệp bỗng nhiên cười cười: "Hơn nữa, Cảm thái hắn tại hậu thiên xuất hiện phân liệt, lại là kỳ tích, tựa hồ cũng khiến người ta cảm thấy có thể chờ mong một chút."

Moka buông tay: "Có chờ mong tốt hơn không có. Bất quá, hiện tại quan trọng nhất là giữ được mạng nhỏ của hắn, hai loại Cảm thái có tính xung đột, thật đúng là khó giải quyết."

"Moka lão sư, chờ tin tức tốt của ngài." Hàn Nghiệp nói, đi qua gỡ xuống mũ giáp của Diệp Tố, "Hiện tại đưa ngươi đi ăn cơm, sau đó về biệt thự hảo hảo nghỉ ngơi, ngày mai có lẽ sẽ không còn nhẹ nhàng như vậy."

Trên đường trở về, Diệp Tố nghĩ tới vài lời nghe được lúc ăn cơm, không khỏi hỏi Hàn Nghiệp: "Ta nghe bọn hắn nói, huấn luyện ở chỗ này thực quý, vạn nhất ta không thông qua khảo hạch, tiền các ngươi chẳng phải liền mất trắng?"

Hàn Nghiệp buồn cười mà cong cong khóe miệng: "Không tin tưởng bản thân?"

"Có một chút." Diệp Tố thành thật mà trả lời, hắn nhìn lại biểu hiện từ khi mình đến Tinh tế thế giới, rất nhiều đều dựa vào vận khí cùng cấp bậc tinh thần lực cao, sự thực là, khả năng của hắn có khi còn không bằng Nick cùng Triết Tu. Dù sao ở thế giới hiện thực, hắn chính là một học sinh thuần túy, nhiều lắm chỉ phải ứng phó kiểm tra thể lực chạy 1600m, gặp phải một đại hán bắt cóc bưu hãn, hắn cũng chỉ có thể kêu cứu. Miễn bàn đến ở nơi này, muốn giống Hàn Nghiệp, ở giữa các chủng tộc cũng chiến đấu đến thành thạo. Tuy rằng hắn từng có xúc động, nhưng xúc động qua đi, hắn cũng biết rõ thực lực của mình.

Hàn Nghiệp trấn an hắn: "Không cần lo lắng, ta sẽ giúp ngươi thông qua khảo hạch."

"Đi cửa sau?"

Hàn Nghiệp buồn cười: "Nếu ngươi có thể khiến ta vì ngươi mở cửa sau, kia cũng là bản lĩnh của ngươi." *(hừm nếu truyện có H, đây sẽ là một câu lặp lại vài lần không tồi)*

Diệp Tố nháy mắt xấu hổ không thôi.

Hàn Nghiệp nói: "Khiếm khuyết của ngươi, đều có thể thông qua học tập mà khắc phục. Vậy không có gì

phải lo lắng cả."

Hàn Nghiệp nhìn về phía Diệp Tố, thần sắc có chút ngưng trọng: "Chỉ là, phàm có điều đến, tất có điều mất. Vất vả ngươi phải trải qua trong đó, ngươi có thể thừa nhận sao?"

"Hẳn là có thể đi." Diệp Tố biết, bầu trời sẽ không rớt bánh có nhân.

Hàn Nghiệp trầm mặc một lát, nói: "Ngươi cần phải có thể."

Diệp Tố hiện tại không biết, Hàn Nghiệp đã hạn chế tự do của hắn, hắn không có lựa chọn, cắn răng nuốt máu cũng phải bước tiếp.

Ngày hôm sau, Diệp Tố bởi vì mấy ngày này tính toán về nước, không có chuyện gì làm, ngủ thật sự sớm, thức dậy ở Tinh tế thế giới cũng rất sớm.

Ăn xong bữa sáng, Hàn Nghiệp liền dẫn hắn tới khu huấn luyện tinh thần lực, đi tới một góc khu. Moka đã chờ ở nơi đó.

Chiếm không gian nhất trong khu huấn luyện tinh thần lực cũng không phải sân huấn luyện, mà là đại hình dụng cụ, đồng thời đây cũng là thứ kiến tạo thanh danh tư bản bên ngoài của Lục chi Sâm.

Tinh thần lực vốn không có dấu vết để thăm dò, muốn tiến hành huấn luyện rất khó khăn, chỉ có thể dùng nhiều tiền chế tạo hoàn cảnh chuyên môn huấn luyện. Nhưng tinh thần lực mỗi người đều không giống nhau, mỗi bộ thiết bị chỉ có thể dùng cho một người, thực sự quá lãng phí.

Không gian huấn luyện có thể tuần hoàn lặp lại dựa vào toàn tức tinh võng liền đúng thời cơ mà sinh ra như vậy, chỉ cần ở không gian toàn tức đưa vào một chuỗi số liệu là có thể xây dựng hoàn cảnh thích hợp để người sử dụng tinh thần lực. Nhưng bởi vì nguyên nhân kỹ thuật, toàn tức tinh võng thường không thể làm người sử dụng tinh thần lực phóng đến không gian toàn tức, như vậy sẽ khiến kết quả huấn luyện suy giảm mạnh. Cho nên chỉ có thể đem tinh thần lực phóng nhiều ít đến không gian toàn tức, tiêu chuẩn này dụng cụ sẽ cân nhắc chừng mực thực tế mà mô phỏng theo.

Dụng cụ mô phỏng thực tế của Lực chi Sâm, chính là tốt nhất trong đó, có thể phóng 99% tinh thần lực, gần như tiếp cận mới thế giới thực, hiệu quả huấn luyện có thể đạt được không phải 95% có thể so sánh cùng. Tác dụng của dụng cụ này hoàn toàn không khiến giá cả sang quý của nó phải thất vọng.

"Tối hôm qua ta chuyên môn vì ngươi mà thiết kế một bộ trình tự mới." Moka có chút đắc ý mà nói, đem Diệp Tố kéo đến ghế sô pha thoải mái ngồi xuống, giúp hắn đeo máy cảm ứng, "Hừm, an tĩnh mà cảm thụ, dựa theo mệnh lệnh ngươi nghe được mà thực hiện."

Diệp Tố nhắm mắt lại, tựa hồ có điện lưu thông qua huyệt Thái Dương, nháy mắt có cảm giác mất trọng lực, linh hồn hắn cảm thấy khinh phiêu phiêu, bị một trận gió thổi tới địa phương một mảnh trắng xóa.

Địa phương trắng xóa, trên không có đỉnh, dưới không có đáy, xung quanh không có biên giới, Diệp Tố phảng phất như trở về trạng thái hỗn độn trước khi thế giới ra đời.

Thực mau, hắn phát hiện trước mặt không biết từ khi nào xuất hiện hai đôi đồ vật.

Bên trái là một đống vật dạng khối hỗn độn, nhan sắc, chất liệu đều không giống nhau, có điểm như xếp gỗ. Bên phải là một lâu đài loại nhỏ một mét vuông, bề ngoài thập phần tinh xảo, hẳn là dùng xếp gỗ dựng thành.

Thanh âm ôn hòa vang lên trong đầu Diệp Tố: "Dùng tinh thần lực của ngươi đem xếp gỗ bên trái xây lên, xây thành bộ dáng ngươi nhìn thấy bên phải. Cùng lúc đó, dỡ xuống lâu đài xếp gỗ bên phải, nhưng phải nhớ ôn nhu một chút, từng khối từng khối mà tháo dỡ xuống, ngàn vạn không thể lộng sụp nga."

Nhất tâm nhị dụng. Cùng đạo lý với tay trái vẽ hình tròn tay phải vẽ hình vuông. Diệp Tố trước hai chồng gỗ ngồi xếp bằng xuống, đem tinh thần lực chia thành hai phần, dựa theo mệnh lệnh hắn nghe được đi thao tác chúng nó. Hắn trước đem tinh thần lực tìm lâu đài nhỏ, xem kết cấu cụ thể của nó.

Diệp Tố thế mới biết lâu đài này có bao nhiêu thật, bên trong lâu đài đầy đủ trang trí, trên vách tường, đồng hồ quả lắc còn đang chạy, tranh sơn dầu trên hành lang cũng sinh động như thật.

Sau khi hắn đem kết cấu ghi nhớ rõ, một phần tinh thần lực cuốn xếp gỗ bên trái xây lên, còn phần tinh thần lực này lui về nóc tòa lâu đài, từ trên xuống bắt đầu tháo dỡ.

Chẳng qua, thành tích không quá lý tưởng, tinh thần lực của hắn vừa bắt được một mảnh ngói lưu ly của tòa lâu đài, một miếng mái ngói tương liên cùng nó liền không chịu được khống chế mà rơi xuống, không đợi sợi mỏng tinh thần lực Diệp Tố tiến hành cứu viện, hắn đã nghe được âm thanh phán định lần đầu thử nghiệm thất bại. Tuy rằng Diệp Tố đã từng thực hiện nhất tâm nhị dụng, nhưng lần đó trong mê cung xếp gỗ Tát Luân tộc, một bên cản lại vũ khí Yến Tuyết Thần, một bên duy trì xếp gỗ cân bằng, so sánh với công việc tinh thế trước mắt, thật sự là quá thô ráp.

Diệp Tố xoa xoa tay, lại lần nữa tiến hành thử nghiệm, lần này hắn tiếp thu một lần giáo huấn lúc trước, hạ tay liền dễ dàng hơn nhiều, liên tiếp hủy đi mười mấy khối mái ngói, bên kia cũng dựng tốt nền. Bất quá, càng xây đến lúc sau, sự tình cần chú ý lại càng nhiều.

Số lượng xếp gỗ cùng chất liệu hai bên cũng không tương đồng, việc này có nghĩa là Diệp Tố chỉ biết tạo hình lâu đài, còn cần phải tự mình một lần nữa tính toán trọng lượng, mật độ, độ cứng,… của xếp gỗ tán loạn. Đây cũng không dễ dàng, đặc biệt là xếp gỗ còn có tài liệu co dãn, tính không xác định trong đó lại càng thêm lớn.

Khi Diệp Tố tiếp tục xây dựng lâu đài, rốt cuộc có sơ hở. Sơ hở bên này, bên kia cũng có vẻ hoảng loạn, lại lần nữa thất bại trong gang tấc.

Lâu đài cùng xếp gỗ trước mặt tiến hành đổi mới, biến thành bộ dáng lúc vừa bắt đầu.

Diệp Tố không nhụt chí, tiếp tục nâng lên tinh thần, lại một lần nữa thử nghiệm.

Mà ở ngoại giới hắn không biết, Moka chỉ vào sóng tuyết kì quái trên màn hình cho Hàn Nghiệp xem: "Năm đường này đại diện cho tinh thần lực xây dựng bên trái hắn, năm đường này đại diện tinh thần lực phá hư lâu đài. Ta tính toán dùng biện pháp nhất tâm nhị dụng mạnh mẽ phân hóa hai Cảm thái dây dưa của hắn ra, khi hắn xây dựng, liền theo bản năng mà sử dụng cảm thái Tinh tế trợ giúp mình, thời điểm hắn tháo dỡ, sẽ theo bản năng dùng cảm thái phá hư trợ giúp. Sau thời gian dài huấn luyện, hẳn có thể an toàn vững vàng mà phân hóa hai loại Cảm thái, đến lúc đó lại luyện tập, có lẽ có thể vận dụng hai loại Cảm thái đến linh hoạt tự nhiên. Quay lại nói, hắn thao túng tinh thần lực thực sự có thiên phú tốt, mới lần thứ hai, đã sờ tới một ít quy luật, so với học viên Lục chi Sâm huấn luyện nhiều năm như vậy, tốt hơn rất nhiều. Nếu năm đó Kỷ Xuyên không phải từ nhỏ đã huấn luyện nhất tâm nhị dụng, cũng khó nói hắn sẽ làm được tốt hôn tiểu bằng hữu này."

Hàn Nghiệp gật đầu, Cảm thái vốn chính là hư vô mờ ảo, giống tiềm thức, không có dấu vết để thăm dò. Cũng chỉ có thể dùng biện pháp có thể ảnh hưởng đến tiềm thức này mà từ từ tới. Hàn Nghiệp nhìn sóng tuyến tinh thần lực hết lần này đến lần khác, bỗng nhiên nhăn mi.

"Từ từ!" Moka cũng kêu lên.

86. Chương 85: Phân Hóa

Hàn Nghiệp cùng Moka liếc nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được nghi hoặc giống mình.

Hai người lại lần nữa nhìn chằm chằm màn hình, xem Diệp Tố lần thứ ba thử nghiệm, tốc độ vận động cùng độ dao động của sóng tuyến tinh thần lực đều biểu hiện ra tình trạng tinh thần lực thuần khiết của hắn.

Bọn họ phát hiện tinh thần lực xây dựng bên trái cùng tinh thần lực tháo dỡ bên phải của Diệp Tố, hai loại sóng ngắn hiện ra dao động tương tự, điều này có nghĩa Diệp Tố cũng không sử dụng hai loại cảm thái, chỉ sợ một chút dấu hiệu cũng không có.

Moka cắn môi: "Tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ ở thời điểm tháo dỡ kiến trúc hắn nghĩ đến không phải phá hư sao? Tại sao tiềm thức lại giống như tinh thần lực xây dựng?" Moka đi qua đi lại, tóc hoa râm tinh thần mà dựng lên.

Hàn Nghiệp cũng đồng dạng cau mày nhìn những đoạn dao động đó, so sánh độ tương tự.

"Hẳn là do kiến trúc xếp gỗ!" Moka bỗng nhiên dừng lại, đôi mắt trợn to, "Chính là như vậy! Kết cấu xếp gỗ tháo dỡ quá dễ dàng, hoàn toàn không thể dùng được Cảm thái phá hư, bằng Cảm thái tinh tế cũng dỡ bỏ được một đống kiến trúc, dù sao những gì hắn phải làm chỉ là di chuyển xếp gỗ rời đi thôi, Cảm thái tinh tế ngược lại càng dễ hàng hơn một chút!"

"Chính là như vậy, đúng!" Moka hưng phấn đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên, chạy đến trước máy tính bùm bùm mà một lần nữa đưa vào trình tự mới, "Lần này nhất định có thể!"

Diệp Tố đang ở lần thử nghiệm thứ tư, tháo dỡ lâu đài tương đối dễ dàng, tiến độ so với xây dựng nhanh hơn một chút. Đúng lúc hắn đang nhập thần, một đạo thanh âm đột ngột vang lên: "Trình tự bị lỗi, một lần nữa giả thuyết, xin chờ đợi ba mươi giây."

Diệp Tố cứ như vậy mà trơ mắt tìm tòa lâu đài mình đã hủy được một nửa, không lưu tình chút nào mà bị tiêu hủy.

Sau ba mươi giây, hình ảnh trước mắt Diệp Tố lại lần nữa đổi mới, một đống xếp gỗ cùng một tòa lâu đài, dường như so với lúc trước không có khác biệt gì.

Nhưng khi Diệp Tố đưa tinh thần lực vào tòa lâu đài, phát hiện sự biến hóa lớn nhất - lâu đài này là thật. Mỗi bức tường, mỗi cánh cửa, mỗi khối gạch đều kín kẽ nối liền với nhau, dường như được điêu khắc từ một khối đá thật lớn, trọn vẹn một khối, dính liền không thể tách rời được.

Diệp Tố sửng sốt một chút, thế này thì muốn hủy thế nào? Mạnh mẽ phá vỡ sao?

Diệp Tố ôm ý nghĩ như vậy mà thao tác hai luồng tinh thần lực, phát hiện mặc kệ làm thế nào đều thực khó xử, căn bản vô pháp chiếu cố hai bên. Bởi vì đây là nhất tâm nhị dụng trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, một bên phải cẩn thận mà xây dựng, một bên phải bạo lực mà dỡ bỏ, Diệp Tố không cách nào cân bằng, trong lòng khó xử đến mức mặc kệ bên nào cũng làm không tốt, không thể ức chế mà bực bội.

Giống như khi tay trái vẽ hình tròn tay phải vẽ hình vuông thất bại, hận không thể ném bút đi thật xa.

Điều Diệp Tố phải làm hiện tại so với vẽ tranh đơn thuần thì khó hơn nhiều, càng như một tay muốn múa bút vẩy mực mà viết cuồng thảo, một tay muốn tinh tế dịu dàng mà họa nét bút.

Moka nhìn sóng tuyến tinh thần lực trên màn hình hỗn loạn mà cuốn vào nhau, hắc hắc cười rộ lên: "Cuốn đi, cuốn rồi lúc sau nên tách ra."

Diệp Tố nhìn đồ vật trước mắt, lâm vào hoàn cảnh không cách nào xoay xở, tinh thần lực chân trái vướng chân phải mà ngã thành một đống.

Hắn đành phải không thử dùng tinh thần lực cùng làm hai việc, mà là trước hết đem một luồng tinh thần lực duỗi đến lâu đài, tìm biện pháp dỡ bỏ nó, tinh thần lực hắn trên dưới tuần tra, thỉnh thoảng lại gõ gõ đánh đánh. Khi Diệp Tố phát hiện tinh thần lực mình gõ bộ tranh sơn dầu đến lay động, linh quang trong đầu chợt lóe lên.

Diệp Tố đem sợi mỏng tinh thần lực cuốn thành một đoàn, hướng tranh sơn dầu kia mà đập, đập vài lần, tranh sơn dầu phanh một tiếng rơi xuống đất.

Có biện pháp. Diệp Tố vui mừng không xiết, nhanh chóng đem một nửa tinh thần lực cuốn thành đoàn, ở trong lâu đài lung tung đập phá, cũng mặc kệ chính xác hay không, hoàn toàn là máy móc mà đập phá, không cần hao phí nhiều tinh thần để ý.

Diệp Tố dành một chút tâm ở lâu đài, sau đó đem một nửa tinh thần lực khác tìm được xếp gỗ tán loạn, thật cẩn thận mà khống chế nó cầm lấy một khối xếp gỗ, xếp tốt rồi, lại cầm lấy một khối……

Thành công. Diệp Tố cười rộ lên, một bên tinh thần lực máy móc mà lặp lại động tác gõ, mặt khác một bên cũng liền có đủ lực chú ý để dựng lâu đài.

Mà ở ngoại giới, Moka thỏa thuê đắc ý mà nhìn sóng tuyến tinh thần lực đang dây dưa ở bên nhau dần dần tách ra, có trật tư mà lại lần nữa vận động.

"Hảo a, bắt đầu phân hoá!"

Nhưng mà, không để hắn vui vẻ được bao lâu, Moka cùng Hàn Nghiệp đều chú ý tới, quỹ đạo vận động của sóng tuyến tinh thần lực bên trái bên phải kỳ thật cũng không có khác biệt quá lớn, tuy rằng sóng tuyến tinh thần lực bên phải vận động mau và thường xuyên hơn, nhưng mà hình dáng dạng sóng cũng tương tự bên trái. Moka nghẹn giọng trân trối nhìn trong chốc lát, chờ minh bạch Diệp Tố đến tột cùng đang làm gì xong, có điểm dở khóc dở cười, hắn nhìn về phía Hàn Nghiệp: "Hắn đang dùng tinh thần lực Cảm thái tinh tế đi gõ kiến trúc lâu đài?"

Hàn Nghiệp cười khổ một chút, gật đầu.

Moka hung hăng vỗ trán mình, cũng không biết nên vì Diệp Tố mà giật mình vui vẻ hay đau đầu, "Hắn tại sao lại không biết dùng Cảm thái phá hư? Cần gì phải đi đường vòng xa như vậy, trực tiếp dùng Cảm thái phá hư sẽ cỡ nào nhẹ nhàng thuận tiện sung sướng a! Cái đầu gỗ này! Tức chết ta!"

Moka lại bắt đầu vòng quanh Diệp Tố xoay, "Ngươi ra nan đề cho ta, ta bắt ngươi phải làm sao bây giờ!"

Diệp Tố chơi bên trong đến thuận buồm xuôi gió cũng không biết mình khiến Moka cùng Hàn Nghiệp đau đầu vô cùng, chơi lâu đài đến vui vẻ vô cùng.

Hàn Nghiệp nhìn sóng tuyến tinh thần lực trên màn hình, lại nhìn Diệp Tố đang ngồi không nhúc nhích ở kia, từ thần thái hắn cũng đoán được Diệp Tố đang rơi vào cảnh đẹp, bất quá lại là một loại cảnh tượng khác.

Hắn híp mắt lại, đặt chính mình vào vị trí Diệp Tố, tại sao lại không nghĩ đến dùng phá hư? Cảm thái phụ thuộc vào tinh thần lực, là một loại hình thức biểu hiện khác của tinh thần lực, sờ không tới nhưng xác thật tồn tại, nhưng vì cái gì Diệp Tố tình nguyện đi đường vòng như vậy cũng không biểu hiện ra hình thái phá hư?

Nếu không phải nhiều vòng kiểm tra đo lường xác nhận tinh thần lực Diệp Tố có hai loại Cảm thái, Hàn Nghiệp đều sẽ hoài nghi, Diệp Tố có hay không thực sự tồn tại Cảm thái phá hư, cả tiềm thức cũng không phóng ra một chút.

Tiềm thức…… Hàn Nghiệp bỗng nhiên nhíu mày, tiềm thức là một loại cảm giác kỳ diệu, tỷ như nằm mơ, tuy rằng đa số giấc mơ đều là thiên mã hành không, nhưng cũng không thể thiếu ảnh hưởng của tiềm thức, đồ vật kỳ quái thế nào cũng có thể trong hiện thực tiếp xúc được nguyên hình, cho dù trong lúc nhất thời tìm không thấy, vậy thì khẳng định là đã quên, nhưng tiềm thức còn nhớ rõ, cho nên mới phản ánh ở trong mộng. Người không có khả năng mơ thấy những đồ vật mình chưa từng tiếp xúc qua.

Diệp Tố sở dĩ trong tiềm thức không phản ánh ra Cảm thái phá hư, có thể hay không bởi vì, trong tiềm thức hắn căn bản không tồn tại khái niệm "cảm thái phá hư"?

Hàn Nghiệp lập tức đem suy nghĩ của mình nói cho Moka.

Moka lông mày trắng nhăn rối rắm đến sắp đổ tuyết: "Tại sao lại không có cái khái niệm này?"

Hàn Nghiệp thử giải thích: "Tuy rằng hắn biết chính mình có hai loại Cảm Thái, nhưng tinh thần lực hắn không có bất luận phát hiện gì về "phá hư", điều này được phân tích lúc trước của đội trưởng đội chữa bệnh chứng thực, cho nên "biết" của hắn chỉ tồn tại ở mặt ngoài, không thâm nhập đến tinh thần lực, không thâm nhập vào tiềm thức, tiềm thức hắn căn bản không cho rằng mình có cảm thái "phá hư". Đặc biệt là hiện tại, tinh thần lực của hắn bị phóng đến không gian toàn tức, ý tưởng so với trong hiện thực càng thêm thuần túy, phỏng chừng đã không còn nhớ rõ chuyện hai loại Cảm thái."

Moka nghe chốc lát, phát hiện lời Hàn Nghiệp thực sự có lý.

"Kia làm sao bây giờ?"

Hàn Nghiệp nói: "Tìm biện pháp dụ dỗ cảm thái "phá hư" của hắn ra, có lẽ chỉ cần dẫn dắt một chút, chỉ cần tinh thần lực hắn nhận thấy được "phá hư" tồn tại, lại tiếp tục dùng biện pháp hiện tại."

Moka suy nghĩ tính khả thi trong lòng một chút, nhẹ nhàng gật đầu: "Là một biện pháp. Thế nhưng dụ dỗ ra "phá hư" cũng không dễ dàng."

Muốn kích phát ra bản năng bị che dấu, chỉ có trước nguy cơ sinh tử.

Moka sờ sờ cằm, nói với Hàn Nghiệp đồng dạng lâm vào trầm mặc: "Buổi sáng đến đây thôi, buổi chiều ta sẽ tìm hai người tinh thần lực Cảm thái sắc bén lại đây giúp đỡ, trong không gian toàn tức công kích Diệp Tố, bọn họ đều là tay già đời, sẽ không để sinh mệnh Diệp Tố gặp nguy hiểm.

"Chỉ có thể như vậy." Hàn Nghiệp đáp. Phân hóa ra cảm thái phá hư trong không gian toàn tức là phương pháp an toàn nhất, nếu không, chờ Diệp Tố thực sự gặp nguy cơ sinh tử mà bộc phát ra cảm thái phá hư,

vậy hậu quả khôn lường.

Moka ấn nút dừng lại, Diệp Tố liền nghe thấy thanh âm "Dừng ở đây, chuẩn bị rời khỏi".

Hàn Nghiệp cởi xuống máy cảm ứng trên đầu Diệp Tố.

Diệp Tố có chút kích động nói: "Ta thiếu chút nữa là có thể hoàn thành nhiệm vụ."

"Thực hảo." Hàn Nghiệp thật sự dở khóc dở cười, xem bộ dáng Diệp Tố vui vẻ như vậy cũng không dám nói cái gì đả kích hắn, "Buổi chiều tiếp tục."

"Buổi chiều ta khẳng định có thể hoàn thành." Diệp Tố không khiêm tốn chút nào.

Moka cười ha hả, vỗ bả vai Diệp Tố, "Người trẻ tuổi đúng là khác biệt, cố lên, cố nhịn một chút, vượt qua chính là một vùng trời mới!"

Buổi chiều, Diệp Tố một lần nữa mang lên máy cảm ứng vẫn như cũ duy trì trạng thái hưng phấn.

Ý thức của hắn lại bay tới khu vực trắng xóa kia, bắt đầu dựa theo quy tắc buổi sáng, tiếp tục xây dựng cùng tháo dỡ lâu đài.

Diệp Tố không cảm giác được ngoại giới, trong phòng, hai nam nhân tuổi trung niên bốn năm mươi tuổi gõ cửa vào phòng, bọn họ xụ mặt, trầm mặc như cây dương mùa đông, mũi nhọn nội liễm đón gió tây.

Moka dẫn bọn họ đến hai ghế sô pha đối diện Diệp Tố, cho bọn hắn đeo máy cảm ứng, "Chú ý đúng mực."

"Minh bạch." Bọn họ trăm miệng một lời trả lời.

Hàn Nghiệp cũng không nói cho Diệp Tố chiều nay sắp sửa phát sinh chuyện gì, một khi hắn đã chuẩn bị tâm lý, liền khó mà đạt đến mục đích dựa vào nguy cơ sinh tử mà kích phát cảm thái phá hư.

Moka thay hai người kia đeo tốt trang bị xong, lại đeo thêm cho Diệp Tố một tầng mũ giáp, nói với Hàn Nghiệp nói: "Phòng ngừa vạn nhất, song trọng bảo hộ."

Đợi hết thảy đều chuẩn bị xong, Moka trở lại bên cạnh Hàn Nghiệp, cùng nhau nhìn cảnh tượng biểu hiện trong không gian toàn tức.

Hai luồng tinh thần lực Diệp Tố trật tự rõ ràng mà làm việc từng người, nhưng thực mau, lại có hai luồng sóng tuyến màu trắng lạnh băng tiến tới, đây đúng là tinh thần lực sắc bén của hai người kia.

Diệp Tố hoàn toàn không biết gì cả, thật cẩn thận mà xây mái lâu đài, chỉ kém nóc nhà là có thể hoàn thành.

Diệp Tố càng thêm cẩn thận, ngay cả hô hấp cũng không dám thở mạnh, nhưng mà khi hắn vừa buông một khối mái ngói, kết cấu lâu dài hắn dày công tính toán đột nhiên vỡ tung mà sập xuống trong nháy mắt.

Diệp Tố ngơ ngác mà nhìn một đống xếp gỗ một lần nữa biến thành hỗn loạn, không biết phải làm sao, "Sao lại thế này? Ta tính toán rõ ràng không sai."

Diệp Tố suy nghĩ trong chốc lát, cũng không nghĩ tới mình sơ hở ở đâu, đành phải một lần nữa xây lại.

Nhưng mà lúc này, hắn mới xây được một nửa, lâu đài được củng cố lại lần nữa đổ sụp.

"Đến tột cùng làm sao vậy!" Diệp Tố không khỏi bực bội, gãi gãi đầu, nhận mệnh mà tiếp tục xây lâu đài.

Chẳng được bao lâu, lâu đài mới có hình thức ban đầu thô sơ lại đổ sụp, Diệp Tố lần này để tâm, tinh thần lực vẫn luôn phiêu phù xung quanh lâu đài, hắn cảm giác được ngoại lực! Có ngoại lực phá vỡ xếp gỗ hắn cực cực khổ khổ xây nên.

"Ai?" Diệp Tố hô một tiếng.

Không ai trả lời hắn.

Diệp Tố kinh nghi bất định, trong lòng nghĩ, chẳng lẽ là thủ đoạn quấy nhiễu của không gian toàn tức?

Tâm hắn đề cao cảnh giác, đơn giản không quản nhiệm vụ tháo dỡ lâu đài nữa, chỉ chăm chú đặt tinh thần lực vào xây dựng. Nhưng mặc kệ hắn cẩn thận thế nào, lâu đài của hắn sẽ luôn bị ngoại lực vô tình mà đẩy sụp.

Lần thứ sáu xếp gỗ xôn xao một tiếng mà đổ ra đằng sau, Diệp Tố giận không thể kiềm chế mà kêu lên: "Ngươi đến tột cùng là ai? Vì cái gì muốn gây trở ngại ta?"

Yên tĩnh.

Diệp Tố không nghe được trả lời, tâm phiền ý loạn, buổi sáng hắn còn thề son sắt nói buổi chiều nhất định có thể hoàn thành nhiệm vụ, kết quả lâu như vậy, lần lượt thất bại, không biết Moka lão sư cùng Hàn Nghiệp thấy hắn thế nào.

Nghĩ như vậy, Diệp Tố càng cảm thấy bực bội.

Sóng tuyến tinh thần lực của hắn bắt đầu trở nên hỗn loạn. Nôn nóng, mất kiên nhẫn, sốt ruột……Những cảm xúc tiêu cực đó khiến loại Cảm thái "Phá hư" tính công kích mạnh càng dễ dàng nảy sinh.

Moka cùng Hàn Nghiệp nhìn thấy, trong đồ thị sóng tuyến hỗn loạn của Diệp Tố, có hai đoạn thẳng thẳng tắp, sáng ngời nhanh chóng tiếp cận.

Công kích bắt đầu rồi!

87. Chương 86: Thành Công

Trong không gian toàn tức, Diệp Tố đang hỗn độn bỗng nhiên cảm thấy kinh hồn táng đảm, đôi mắt hắn nhanh chóng rời đi xếp gỗ mà nhìn xung quanh, nhưng mà nơi con mắt nhìn tới, toàn bộ là một mảnh trắng xóa, hắn không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Nhưng mà, càng nhìn không thấy, đáy lòng càng thêm hoảng.

Tim Diệp Tố đập mạnh mấy cái.

Ngay sau đó, đau đớn kịch liệt đánh úp tới, tinh thần lực Diệp Tố phảng phất như bị bao phủ một tầng dầu nóng, sợi mỏng tinh thần lực không tiếng động mà hoảng hốt, từng sợi nhanh chóng cuộn tròn.

"A -" Diệp Tố đau đến kêu thảm thiết một tiếng, đau đớn này tới không hề có dự liệu trước, hắn không có bất luận tâm lý chuẩn bị gì, thậm chí giảm bớt đau đớn tinh thần lực hắn cũng không có sức.

Thân thể hư không, tinh thần lực cực độ đau đớn, khiến Diệp Tố trong nháy mắt mất đi ý thức, trước mắt một mảng đen nhánh. Đánh thức hắn là ý thức lại một lần nữa đau đớn, phảng phất như lợi kiếm mang theo lạnh lẽo ngàn năm, hung hăng mà đâm vào tim hắn, còn mang theo hơi thở rét lạnh, khiến máu hắn đều đông lại!

Diệp Tố vô ý thức phát ra kêu cứu, đôi tay trong không gian tinh tế lung tung bắt lấy, ý đồ bắt được rơm rạ cứu mạng hắn - không có. Không có ai có thể cứu hắn.

Chỉ có chính mình.

Diệp Tố lúc này mới ý thức được mình tồn tại, hắn phải bảo vệ chính mình, muốn phản kích!

Dưới hoảng loạn cùng đau đớn không thể chịu đựng nổi, Diệp Tố nghiêng ngả lảo đảo mà tìm được tinh thần lực của mình, nhanh chóng bày ra tư thế phòng vệ, nhưng lồng phòng hộ hắn không có kết cấu, trăm ngàn chỗ hở, dưới hai cái thân kinh bách chiến tinh thần lực đều là cấp A Moka tìm tới, phòng vệ Diệp Tố

như tiểu hài tử yếu ớt hai tay giơ lên chắn. Đặc biệt, hiện tại là thời gian buổi chiều, Moka cố ý chọn thời gian tinh thần lực Diệp Tố cấp bậc không cao lắm tiến hành công kích.

Dường như không dừng lại chút nào, hai cổ tinh thần lực sắc bén đâm thủng lồng phòng hộ của Diệp Tố, đem tầng phòng hộ này xé đến rách nát bất kham.

Phảng phất như một hồi lửa cháy lan đến đồng cỏ lớn, nháy mắt liền thiêu hủy cỏ dại khô khốc, ngay cả tro bụi cũng không kịp thổi bay.

Đau đớn lại từ trên trời trút xuống.

"Hắn sắp tỉnh lại!" Moka đột nhiên đứng lên, nhìn chằm chằm Diệp Tố đang run rẩy kịch liệt trên sô pha, "Hắn còn có thể tránh thoát máy cảm ứng sao?"

Diệp Tố đang nhắm mắt bày ra thần sắc vô cùng thống khổ, trên trán từng sợi gân xanh nổi lên, mồ hôi lạnh như mưa đổ xuống. Hai tay hắn nắm chặt sô pha, hai chân duỗi đến thẳng tắp, toàn thân đau đến kịch liệt run rẩy, tựa hồ tùy thời sẽ thoát khỏi không gian toàn tức.

Moka cùng Hàn Nghiệp vội vàng tới bên người Diệp Tố.

Hàn Nghiệp sờ khuôn mặt hắn một chút, thấm mồ hôi, lạnh đến dọa người. Đau đớn tinh thần lực trong nhận tri của nhân loại, là cấp bậc đau đớn nhất. Mà Diệp Tố, phải thừa nhận công kích của hai người, thống khổ thừa nhận có thể đoán được. Trên mặt Hàn Nghiệp hiện ra một tia không đành lòng.

"Tiêm cho hắn thuốc mê!" Moka hạ nhẫn tâm, nói, "Hắn tránh thoát liền kiếm củi ba năm thiêu một giờ!"

Căn bản không đợi Hàn Nghiệp đồng ý, Moka liền nhanh chóng cầm thuốc mê tới, Hàn Nghiệp nhìn thoáng qua, ánh mắt run rẩy, ngầm đồng ý.

Thuốc mê thông qua động mạch nhanh chóng đến các dây thần kinh, thân thể Diệp Tố cứng còng run rẩy bỗng nhiên mềm xuống, hai chân hai tay vô lực mà rũ xuống, lưng cũng dựa vào ghế sô pha, đầu ngoặt một bên, gân xanh nổi trên cổ cũng nghẹn trở về.

Nhưng mồ hôi lạnh hắn vẫn ròng ròng mà chảy, đảo mắt đã hội tụ thành dòng suối nhỏ, tẩm ướt một mảng lớn sô pha.

Diệp Tố như một khối thi thể vớt ra từ lòng sông.

Nhưng thi thể đã chấm dứt khổ sở, mà Diệp Tố lại lâm vào hoàn cảnh càng thêm tuyệt vọng.

Thống khổ trên tinh thần hắn thậm chí không còn cơ hội phát tiết qua giãy giụa thân thể, hoàn toàn bị vây trong không gian toàn tức nho nhỏ, trốn cũng không thoát. Tinh thần lực hắn đã bị xuyên thành cái sàng, hắn phảng phất như bị ném vào chảo dầu, bị ném vào núi băng, bị thiên đao vạn quả!

Đây nhất định là địa ngục! Diệp Tố tuyệt vọng nghĩ, tinh thần lực bộc phát trước mắt hắn tạc nứt hỏa hoa, đâm mù mắt hắn.

Đau đớn cực độ do bị không ngừng công kích, Diệp Tố rốt cuộc vô pháp phản kháng, tâm trí bị động mà lâm vào hoảng hốt, hỗn loạn một mảnh.

Cứu cứu ta! Diệp Tố phát ra kêu cứu không tiếng động.

Hàn Nghiệp nhìn sóng ngắn tinh thần lực Diệp Tố kịch liệt dao động trên màn hình, phảng phất như điên cuồng mà run rẩy chạy trốn, muốn chạy khỏi màn hình vuông vức kia, nhưng không có khả năng, không có lối thoát. Hàn Nghiệp nắm chặt quyền.

Diệp Tố trong không gian toàn tức đã sắp hỏng mất, thân thể do tinh thần lực hình thành vô lực mà tê liệt ngã xuống.

Hai người đang công kích kia ngừng lại, bọn họ không biết Diệp Tố còn có thể thừa nhận công kích hay không, nói thật, bọn họ cũng thực giật mình, Diệp Tố dưới tính huống bị động mà còn kiên trì được lâu như vậy.

Một lần dừng lại như vậy, cho Diệp Tố cơ hội thở dốc. Dư quang khóe mắt hắn liếc thấy trong sương mù dày đặc có hai bóng người.

Chính là hai người công kích hắn trong bóng tối! Chính là hai người kia hãm hại hắn thống khổ không chịu nổi, sống không bằng chết!

Phẫn nộ Diệp Tố nồng đậm xưa nay chưa từng có, hắn có bao nhiêu đau, liền có bấy nhiêu cừu hận!

Hắn muốn cho hai người kia trả giá đại giới!

Phảng phất như thông đạo tắc nghẽn bị lửa đốt mở, một đồ vật xa lạ nhưng lại có chút cảm giác quen thuộc hùng hổ lao tới, rít gào hướng hai người kia!

Không thể ngăn cản!

Hô hấp Moka đột nhiên trở nên dồn dập, trên màn hình, trong đám tinh thần lực rối rắm đột ngột phân hóa ra một sóng tuyến tinh thần lực thô to màu đen, cuồng phong xuất cốc mà hướng tinh thần lực màu trắng thổi quét.

Sóng tuyến màu trắng ban đầu luôn thuận lợi, nháy mắt liền bị buộc đến lùi lại từng bước, không sức phản kháng. Cảm thái "phá hư" bị nhốt lâu lắm, tại thời điểm chủ nhân tuyệt vọng lại phẫn nỗ, rốt cuộc bày ra lực phá hoại số một của nó!

Gặp thần sát thần, gặp ma giết ma!

Biểu tình hưng phấn của Moka bảo trì không được lâu, sắc mặt đột nhiên trở nên có chút kinh hoảng: "Mau! Mau đem hai người bọn họ cứu ra!"

Hắn cùng Hàn Nghiệp lập tức ý thức được có chuyện không tốt, vội vàng chạy tới bên hai người kia, giải trừ máy cảm ứng của hai người. Nhưng khi bọn hắn tới đã muộn - có nhanh mấy cũng không nhanh bằng tinh thần lực Diệp Tố phá hư. Khi tinh thần lực hai người kia chuẩn bị rời khỏi không gian toàn tức, vừa vặn bị tinh thần lực Diệp Tố công kích, thống khổ kịch liệt trong phút chốc khuếch tán, hai người khi tỉnh táo lại đều vặn vẹo mặt, cây dương chống trời bị lôi điện đột ngột giáng xuống chia năm xẻ bảy.

Moka nhanh chóng kiểm tra tình huống đồng tử tan rã của bọn họ, sau khi xác định không có nguy hiểm sinh mệnh, gọi điện thoại kêu người lại đây đưa bọn họ đi tĩnh dưỡng.

Hàn Nghiệp đã tới bên người Diệp Tố, cởi máy cảm ứng của hắn xuống.

Khuôn mặt Diệp Tố xám trắng mà thống khổ, dưới tác dụng của thuốc mê, có vẻ không còn sinh khí. Mí mắt hắn rung động, phí nửa ngày mới miễn cưỡng mở được một cái khe hở.

Từ khe hở lộ ra ánh mắt làm tâm Hàn Nghiệp cả kinh.

Đó là lốc xoáy hình thành do thống khổ cực độ chồng chất không có chỗ phát tiết, nhan sắc đồng tử dường như càng đen hơn bình thường, như hang tối, một tia sáng cũng không rọi đến.

"Diệp Tố……" Hàn Nghiệp cúi xuống ghé vào tai Diệp Tố gọi.

Thần trí Diệp Tố vẫn như trước hỗn loạn không rõ, trong óc như có cái máy trộn bê tông thật lớn không ngừng một khắc mà đem tủy não, óc, tinh thần lực, ký ức, tư tưởng hắn toàn bộ nghiền nát.

Moka cầm dinh dưỡng tề tiêm vào cơ thể Diệp Tố, hiệu quả thuốc mê nhanh chóng bị trừ khử.

"Diệp Tố……"

Thanh âm Hàn Nghiệp rốt cuộc từ nổ vang ù ù cùng thống khổ nghiền xương thành tro mà truyền tới tai Diệp Tố, bất quá, hắn cũng không nghe rõ nội dung, hắn chỉ biết có người ở đó, lại không giúp đỡ hắn.

Ánh mắt vô thần trống rỗng của hắn đột nhiên bộc phát ra lệ khí, muốn phá hư hết thảy.

"Diệp Tố, tỉnh lại!" Hàn Nghiệp quát một tiếng.

Lệ khí nhanh chóng lùi bước, thần trí Diệp Tố dần dần trở về, cùng trở về chính là đau đớn có thể cảm nhận được rõ ràng.

"A……" Diệp Tố kêu lên thảm thiết, đôi tay ôm đầu, thân mình vô ý thức mà cuộn tròn.

Moka mở mí mắt Diệp Tố: "Thần trí hắn đã khôi phục thanh minh, có thể đưa tinh thần lực vào ôn dưỡng cơ thể."

Thương tổn tinh thần lực là thương tổn khó trị liệu cùng bù đắp nhất từ trước tới nay, cho dù là khoang ôn dưỡng tinh thần lực tốt nhất khoa học kỹ thuật Nhân loại cũng vẫn có rất nhiều hạn chế, tỷ như người tiếp nhận trị liệu nhất định phải bảo trì thần trí thanh tỉnh, nếu không sẽ thực dễ dàng dẫn đến tinh thần lực bị lạc, gây ra hậu quả càng nghiêm trọng hơn.

Moka đã sớm chuẩn bị tốt khoang ôn dưỡng, để ở một nơi khác trong phòng.

Hàn Nghiệp bế Diệp Tố đang không ngừng kêu to giãy giụa lên, đem hắn bỏ vào, Moka dán miếng dán cảm ứng lên cho hắn.

"Không cần!" Diệp Tố phản ứng mạnh đến kinh người, trong ánh mắt hắn lộ ra sợ hãi cực độ, "Không cần lại như vậy!"

"Yên tâm." Hàn Nghiệp nhẹ giọng trấn an hắn, "Đây không phải để hại ngươi, là để giảm bớt ngươi thống khổ."

"Không cần……" Diệp Tố cầu xin mà nhìn Hàn Nghiệp, tư tưởng hắn không kịp suy nghĩ, chỉ có ấn tượng khắc sâu, trước khi tinh thần lực công kích cũng bị dán lên miếng cảm ứng như vậy.

Moka tiếp tục dán, tay Diệp Tố quờ quạng quanh đầu, giãy giụa cự tuyệt!

"Đè hắn lại!" Moka nôn nóng nói.

Hàn Nghiệp cho dù lòng có không đành lòng, nhưng vì tốt cho Diệp Tố, chỉ có thể một tay mạnh mẽ đè lại hai tay hắn, một tay cố định đầu hắn.

Diệp Tố hoảng sợ đến kêu to.

Moka lưu loát mà đem miếng cảm ứng dán lên các vị trí quan trọng trên đầu, ấn chốt mở khoang ôn dưỡng, nháy mắt, có điện lưu rất nhỏ thông qua miếng cảm ứng truyền vào đầu Diệp Tố. Điện lưu kia mỏng manh, ôn nhu, như một bàn tay mát xa thân thể sức cùng lực kiệt, an ủi tinh thần lực đau đớn khó nhịn của Diệp Tố.

Diệp Tố không ngừng giãy giụa rốt cuộc cùng dừng lại, ngực phập phồng kịch liệt cũng bằng phẳng xuống.

Thấy hắn không hề giãy giụa, Hàn Nghiệp buông lỏng hắn ra.

Đôi mắt Diệp Tố rốt cuộc hoàn toàn mở, thần thái bên trong cũng dần dần sáng ngời lên, có chút sinh khí.

"Cùng hắn nói chuyện, bảo trì thanh tỉnh." Moka nói.

Hàn Nghiệp gật đầu, sát mặt vào trước khoang ôn dưỡng, nhẹ giọng hô: "Diệp Tố?"

Diệp Tố quay đầu nhìn hắn.

"Ngươi có khỏe không?"

Diệp Tố trầm mặc trong chốc lát, môi mới gian nan mà hé ra: "Không tốt."

Hàn Nghiệp cứng lại, trong lúc nhất thời cũng không biết nói nên nói cái gì hảo.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Diệp Tố hỏi.

Hàn Nghiệp tràn ngập xin lỗi mà nhìn hắn, giải thích nói: "Vừa rồi, tinh thần lực của ngươi ở không gian toàn tức bị người công kích."

"Ai?" Diệp Tố môi khép mở, lại không có thanh âm phát ra, Hàn Nghiệp dựa phân biệt môi ngữ mà lý giải.

"Là ta cùng Moka lão sư an bài."

Đồng tử Diệp Tố đột nhiên phóng đại, chất vấn mà nhìn chằm chằm Hàn Nghiệp: "Vì cái gì!"

88. Chương 87: Chuẩn Bị

"Chúng ta muốn dùng loại biện pháp này để phân hóa Cảm thái của ngươi." Hàn Nghiệp nói, mang theo xin lỗi, "Xin lỗi, không có thương lượng trước cùng ngươi."

Chân thành xin lỗi của Hàn Nghiệp khiến tâm tình Diệp Tố kích động bình phục lại, hắn chớp đôi mắt, dùng đầu trì độn gian nan mà suy nghĩ chốc lát, mới hỏi: "Kia thành công sao?"

"Thành công." Hàn Nghiệp cười cười với hắn, ngữ khí ôn hòa nói: "Ngươi hẳn có thể cảm giác được, thử cảm ứng Cảm thái "phá hư" của ngươi một chút."

Hàn Nghiệp chưa nói cảm ứng thế nào, nhưng Diệp Tố đã tự minh bạch. Đây là một loại cảm giác nói không rõ, hắn thật sự có thể nhận thấy sự tồn tại của một loại Cảm thái khác, cùng ngây thơ vô tri trước kia là hai loại khái niệm hoàn toàn khác nhau. Hắn cũng không xa lạ với Cảm thái mới xuất hiện, hắn biết nó đã từng ẩn nấp trong tinh thần lực hắn một đoạn thời gian, tuy rằng hắn trước kia chưa từng phát hiện, nhưng hiện tại sau khi biết, liền có cảm giác vận mệnh chú định.

Đồng thời, Diệp Tố lại không khỏi mà dâng lên cảm giác sợ hãi, mồ hôi lạnh còn chưa hết lại tuôn ra. Hắn biết rõ nguy hiểm khi Cảm thái phá hư ẩn núp trong tinh thần lực hắn, trước khi nó phá hư ngoại vật, chính là phá hư bản thân mình. Người ngoài vô luận nói bao nhiêu lần cũng không bằng hắn trực quan cảm thụ, giờ phút này hắn như vừa nhắm mắt đi qua một đoạn đường, mở mắt quay đầu lại phát hiện mình vực sâu hắn vừa đi qua là một cầu treo bằng dây cáp.

Bản thân đã từng trải qua vô số lần khả năng tan xương nát thịt. May mắn, nó đã được phân hóa, dã thú hung mãnh một khi bị thuần hóa cũng có thể ngoan ngoãn như một tiểu cẩu đáng yêu, tùy ý Diệp Tố chỉ huy.

"Cảm ơn các ngươi." Diệp Tố nói với Hàn Nghiệp, tuy rằng thống khổ lúc trước phải chịu đừng thiếu chút nữa khiến Diệp Tố chửi ầm lên, nhưng hiện tại ngẫm lại, nếu hiện tại không đem thống khổ thừa nhận trước, có lẽ tương lai ngay cả cơ hội thừa nhận thống khổ cũng không có.

Hàn Nghiệp đối với một tiếng cảm tạ này của Diệp Tố, lại cảm thấy tư vị phức tạp, không trả lời.

Diệp Tố tuy rằng phải chịu thống khổ cực đại, nhưng công kích hai người kia hạ tay thật chuẩn, chú ý đúng mực đến gần như hoàn mỹ, tạo ra thống khổ lớn nhất nhưng thương tổn nhỏ nhất, hơn nữa sau đó thập phần đúng lúc mà nhận được ôn dưỡng tinh thần lực, có lẽ trong đó cũng có nguyên nhân ở bản thân Diệp Tố, tinh thần lực hắn bị hao tổn cũng không nghiêm trọng. Nghỉ ngơi mấy ngày liền có thể khôi phục không sai biệt lắm.

"Phân hóa cảm thái chỉ là bước đầu tiên, ngươi còn nhiều điều phải làm lắm." Moka nói với Diệp Tố, "Đầu tiên, tiếp tục đến không gian toàn tức huấn luyện vận dụng hai loại Cảm thái, buổi chiều phải chú trọng huấn luyện thể năng. Thiên phú tinh thần lực ngươi không tồi, thế nhưng thể năng cùng thiên phú quan hệ không lớn, quan trọng nhất chính là khả năng chịu khổ! Sau đó còn có chiến đấu cơ giáp, ai, phải huấn luyện nhiều như vậy, thời gian hai tháng nào đủ a!"

Moka có chút phát sầu, vội vàng giành giật từng giây mà đẩy Diệp Tố đến sô pha: "Bắt đầu đi."

Diệp Tố nhìn máy cảm ứng, trong lòng có chút mâu thuẫn đến từ bản năng, thật sự là, mấy ngày trước đã tạo thành thương tổn khiến hắn khắc cốt minh tâm.

"Không cần lo lắng." Hàn Nghiệp như nhìn ra cảm giác của hắn, lên tiếng an ủi.

Diệp Tố gật gật đầu, khắc phục cảm giác phản cảm rồi đem máy cảm ứng đeo tốt, tinh thần lực hắn lại lần nữa đi vào mảnh không gian trắng xóa kia.

Phản ứng đầu tiên của Diệp Tố là đề phòng, tựa như trong nồng đậm sương mù ẩn nấp dã thú không tên.

Đợi một lúc lâu sau, cũng không có sự tình đặc thù gì phát sinh, Diệp Tố mới tự giễu mà cười một cái, mình có điểm như chim sợ cành cong.

Trước mặt như cũ là hai đồ vật, một đống xếp gỗ tán loạn cùng một tòa lâu đài chỉnh thể, việc hắn phải làm vẫn là nhất tâm nhị dụng, một bên dựng một bên phá hư.

Diệp Tố thử một chút, phát hiện mình vẫn như trước thực khó xử. Tuy rằng cảm thái phá hư đã được phân hóa ra một chút, nhưng đây nhiều nhất cũng chỉ có thể nói là trong rừng rậm rạp phát hiện ra tung tích đầu dã thú, muốn thuần phục nó, linh hoạt mà chỉ huy nó, còn một đoạn đường rất dài phải đi.

Gánh thì nặng mà đường thì xa a.

Diệp Tố than một tiếng, bài xích với không gian toàn tức ẩn ẩn trong lòng cũng theo đó mà bay tới chín tầng mây.

Hắn ngồi xếp bằng giữa hai đám vật phẩm, đem tinh thần lực chia làm hai phần, hắn hiện tại vô pháp khiến hai loại tinh thần lực rõ ràng mà phân chia ranh giới, chỉ có thể dựa theo Moka phân phó, vừa nghĩ dựng, vừa nghĩ phá hư, lợi dụng tiềm thức mà đem Cảm thái hoàn toàn phân tách.

Ngay từ đầu, tất nhiên là liên tiếp thất bại, dù sao hai việc hắn phải làm hoàn toàn tương phản nhau, còn phải tiến hành đồng thời, khó khăn trong đó nếu không tự mình trải nghiệm thì rất khó lý giải.

Diệp Tố thường xuyên đỡ trái hở phải, xếp gỗ xây đến một nửa lại bởi vì một giây phân thần liền kiếm củi ba năm thiêu một giờ, mà tiến độ phá hư bên kia cũng không lạc quan, lâu đài này quá cứng rắn, Cảm thái phá hư của hắn tạm thời vô pháp phát huy tác dụng, khi nghĩ muốn phá hư thường xuyên bởi vì dùng sức quá mạnh, khiến tinh thần lực bên kia cũng bị liên lụy tới.

Nhìn qua, thành công cách xa xa không hẹn ngày gặp.

Diệp Tố không phải không nhụt chí, thất bại rất nhiều lần, mặc kệ ai cũng sẽ phiền lòng chốc lát, bất quá, Diệp Tố vẫn yên lặng mà tiếp tục luyện tập, thuận tiện trong lòng nghĩ chút chuyện xưa, dốc lòng cổ vũ chính mình, cái gì bào đinh giải ngưu, bán du ông*, Diệp Tố đem truyện từ nhỏ đến lớn có liên quan đến quen tay hay việc đi lại một lượt. Âm thầm nói với bản thân, chỉ cần hắn tiếp tục luyện tập, một ngày nào đó cũng có thể như bán du ông, đối với kinh ngạc cảm thán của mọi người, có thể thập phần bình tĩnh mà trang, tới nói một câu: "Duy tay thục ngươi**."

**Bào đinh giải ngưu: Đầu bếp Đinh mổ trâu, truyện kể về 1 ông xẻ thịt bò. Sau 3 năm tập luyện thì nhắm mắt cũng xẻ được.*

Bán du ông: ông bán dầu, truyện kể về 1 ông bán dầu, để 1 cái hũ trên đất rồi đặt đồng xu lên đó (cái loại đồng xu ngày xưa có 1 lỗ ở giữa ấy), xong đổ dầu qua lỗ đồng xu mà k làm ướt nó.

***Thực hành làm nên sự hoàn hảo.*

Tự tiêu khiển như vậy, Diệp Tố cũng không cảm thấy có bao nhiêu buồn tẻ nhàm chán, nhiệm vụ trên tay cũng bất tri bất giác có khởi sắc.

Moka vui mừng mà nhìn hai đường sóng tuyến phân biệt trên màn hình, tuy rằng tiến trình thong thả, còn thỉnh thoảng một cái đột ngột cao đột ngột thấp mất khống chế, nhưng cũng có thể bằng mắt thường thấy được tiến bộ, phân hóa hoàn toàn hai loại cảm thái chỉ là vấn đề thời gian.

Moka yên tâm, dựa lên ghế, cầm bảng kế hoạch thể năng đã chuẩn bị cho Diệp Tố.

Hắn lật hai trang, lại cảm giác có chút sầu muộn, gõ gõ lưng Hàn Nghiệp: "Huấn luyện thể năng đối với hắn, chính là đại đại đau khổ, hắn có thể vượt qua sao?"

Hàn Nghiệp hiển nhiên cũng lo lắng như hắn, nhíu mày, nói: "Ta sẽ nghĩ cách."

"Ngươi có thể nghĩ ra cách gì? Đây là dựa vào chính hắn a." Moka kinh ngạc, không phải không tiếc hận mà nói: "Nói đi nói lại, vẫn là do cơ sở hắn quá kém, không đúng, căn bản không có cơ sở. Mười tám tuổi, cốt cách đều đã định hình. Nếu muốn đuổi kịp bạn cùng lứa, không trả giá vất vả trăm ngàn lần thì không được." Moka ném bảng kế hoạch trên bàn, đứng lên đi lại hai bước rồi mới nói với Hàn Nghiệp: "Dù sao ngươi đã giao hắn vào tay ta, lúc đó, dù hắn quỳ xuống cầu ta, ta cũng sẽ không dừng tay."

"Ta biết." Hàn Nghiệp nói, Moka Benders tuy ngày thường nhìn qua trông thực dễ nói chuyện, nhưng đối với huấn luyện thành viên Minh Viện lại hà khắc đến biến thái, không chút nào nương nhẹ, cũng bởi vì thái độ nghiêm cẩn này, thành viên mỗi người qua tay hắn đều trác tuyệt bất phàm.

Vào giữa trưa 11 giờ, công tác dỡ bỏ của Diệp Tố đã có thể tiến hành đồng bộ đến một phần ba mới xuất hiện sai lầm, tiến độ nhanh như vậy cũng khiến Moka lắp bắp kinh hãi, đối với phương diện huấn luyện thể năng của Diệp Tố âm thầm hạ quyết tâm, muốn để thể năng lạc hậu và tinh thần lực của hắn cùng nhau tiến bộ.

Hàn Nghiệp mang Diệp Tố cùng đi ăn cơm, trên bàn cơm, Hàn Nghiệp đột nhiên hỏi: "Huấn luyện kế tiếp sẽ dị thường thống khổ, ngươi có thể kiên trì tiếp tục sao? Nếu ngươi nói không thể, ta liền đưa ngươi trở về Hoa Đô tinh."

Diệp Tố sửng sốt một chút, không biết tại sao Hàn Nghiệp lại nói nghiêm trọng như vậy, hắn vội vàng nuốt ngụm đồ ăn trong miệng, hỏi: "Có bao nhiêu thống khổ? So với tinh thần lực bị công kích lần trước thì sao?"

"Đương nhiên không bằng."

"Vậy là tốt rồi." Diệp Tố rất lạc quan mà cười một cái, "Thống khổ kia ta đều đã chịu đựng qua, mặt khác hẳn không thành vấn đề."

Hàn Nghiệp nhìn Diệp Tố lạc quan, ánh mắt không tự chủ tối lại. Thống khổ do huấn luyện thể năng đương nhiên không thể so sánh với tinh thần lực bị công kích, nhưng là thống khổ loại trước là liên tục mà kéo dài, không phải khẽ cắn môi nhẫn nhịn là qua đi, đây không thể nghi ngờ là khảo nghiệm lớn nhất đối với ý chí con người.

"Tuy rằng có phần không bằng, nhưng cũng không phải thường nhân có thể chịu đựng." Diệp Tố dừng một chút, có chút do dự mà dùng đũa đảo cơm. Hắn đi xa như vậy theo Hàn Nghiệp tới Tây Đô tinh, đem cửa khó khăn nhất đều phá bỏ, hiện tại nói lùi bước chẳng phải thật có lỗi với thống khổ hắn phải chịu lúc trước? Hơn nữa, khảo hạch gia nhập Minh Viện khẳng định không đơn giản, hắn liền dễ như trở bàn tay mà lùi bước, phỏng chừng tư cách cũng không có, Hàn Nghiệp cùng cục trưởng sẽ nhìn hắn ra sao?

"Yên tâm, ta sẽ kiên trì!"

Hàn Nghiệp không nhìn Diệp Tố: "Ta thực chờ mong nhìn thấy ngươi hai tháng sau, đừng để ta thất vọng."

"Ta nỗ lực!" Diệp Tố cười.

Buổi chiều, bọn họ đi tới khu huấn luyện thể năng. Huấn luyện thể năng của Diệp Tố sẽ chủ yếu xoay quanh hai phương diện, một là khai quật tiềm năng bản thân, hai là huấn luyện kỹ xảo chiến đấu. Kế hoạch Moka viết cho hắn, đầu tiên là khai quật tiềm năng, chỉ có khai quật ra tiềm năng, mới có thể nhìn ra hắn thích hợp huấn luyện chiến đấu cường độ nào.

Mà khai quật tiềm năng, biện pháp nhanh và hữu hiệu nhất chính là áp bức trọng lực.

Mạc Tạp đem Hàn Nghiệp cùng Diệp Tố đưa tới bên ngoài phòng trọng lực, vỗ bả vai Diệp Tố: "Cố lên."

Nhân tộc bởi vì thân thể quá mức gầy yếu, cho nên nghiên cứu đối với ảnh hưởng của trọng lực tới hoàn cảnh sinh tồn hiếu thắng hơn các tộc khác một chút, xem Thông thiên tháp thay đổi trọng lực toàn bộ tinh cầu, nghiên cứu về trọng lực của Nhân tộc ít nhất nằm trong trên năm trăm hạng của Vạn tộc. Nhân tộc

cũng có nghiên cứu về thay đổi trọng lực cục bộ, phòng trọng lực là sản vật hữu dụng nhất trong đó.

Nhân tộc hiện tại không phải năm trăm vạn năm trước có thể so sánh với, tuy rằng so sánh với phần lớn các chủng tộc khác vẫn như trước yếu ớt hơn. Đem hoàn cảnh trọng lực Nhân tộc cảm thấy thoải mái nhất, thiết lập thành giá trị trọng lực tiêu chuẩn, bình thường khi chưa trải qua huấn luyện, Nhân tộc cũng có thể thừa nhận trọng lực gấp mười lần giá trị tiêu chuẩn, mà người thân thể cường tráng, trải qua huấn luyện đặc thù có thể thừa nhận trọng lực lớn nhất, gấp 70 lần trọng lực tiêu chuẩn. Bảy mươi lần, hơn nữa có một số dụng cụ phụ trợ, đã đủ để Nhân tộc ứng phó một số tình huống đặc thù trong vũ trụ.

Đối với Diệp Tố, tiến hành huấn luyện áp bức trọng lực, không chỉ có thể khai quật tiềm năng của hắn, cũng có thể đề cao năng lực thích nghi của hắn với trọng lực khác nhau, có thể nói là một công đôi việc.

Diệp Tố trong ánh nhìn chăm chú của Hàn Nghiệp, Moka đi vào phòng trọng lực trống không, hắn còn chưa biết sẽ có sự tình đáng sợ gì chuẩn bị giáng xuống người mình.

Moka cùng Hàn Nghiệp đi đến trước đài điều khiển phòng trọng lực, trên màn hình hiện lên Diệp Tố đang khắp nơi đánh giá, Moka nói với microphone: “Chuẩn bị tốt sao?”

Diệp Tố mới đầu còn bị hoảng sợ, gật gật đầu, lớn tiếng trả lời: “Chuẩn bị tốt!”

“Trước mở trọng lực gấp mười lần, để tâm lý hắn có chút chuẩn bị.” Moka ở trên đài điều khiển đẩy mức độ lên đến mười.

Trọng lực trong phòng dưới ảnh hưởng của từ trường kỳ lạ nhanh chóng phát sinh biến hóa, trọng lực vô hình bắt đầu thay đổi.

Diệp Tố cảm giác như có gì lướt qua thân thể mình, ngay sau đó, thay đổi trọng lực đã nhanh chóng hoàn thành! Diệp Tố cảm thấy lực hút thật lớn từ mặt đất truyền đến, hắn không chịu khống chế mà gục xuống mặt đất.

Sàn và vách tường bốn phía phòng trọng lực đều được kiến tạo từ chất liệu mềm mại, chính là để phòng ngừa tình huống này đột ngột xảy ra mà bị thương, cũng vì phòng ngừa có người không chịu đựng được thống khổ do trọng lực gấp nhiều lần tạo thành mà tự mình hại mình.

Trọng lực gấp mười lần vẫn còn trong phạm vị thừa nhận của con người, tố chất thân thể Diệp Tố vốn dĩ tốt hơn người thường nhiều, thực mau liền thích ứng, thân thể có chút trì độn mà bò dậy, trong lòng Diệp Tố còn sợ hãi mà thở ra một hơi.

“Thực hảo. Một bộ thân thể tốt như vậy, ngàn vạn không cần lãng phí!” Moka thấy một màn như vậy tán thưởng gật gật đầu, “Kế tiếp, mười lăm lần trọng lực!”

Tay hắn chuẩn bị nâng cần điều khiển lại bị ngăn cản, hắn kinh ngạc nhìn về phía Hàn Nghiệp.

Hàn Nghiệp bình tĩnh mà nói: “Từ từ tới đi.”

Mạc Tạp có chút buồn cười lại có chút sinh khí: “Từ từ tới? Đây là đối với người từ nhỏ có cơ sở, thời gian của hắn đâu ra mà từ từ tới? Càng về sau, thời gian thích ứng càng dài, hai tháng cần nâng năng lực thừa nhận trọng lực của hắn ít nhất cao đến năm mươi lần, thời giân đâu ra mà từ từ đây?”

Hàn Nghiệp vô pháp phản bác, chỉ là nhìn Diệp Tố sức sống mười phần trong phòng trọng lực có điểm không đành lòng. Hắn đối với Diệp Tố cảm thấy thực có lỗi, bởi vì hắn mạnh mẽ thay đổi quỹ đạo sinh hoạt của Diệp Tố, thống khổ Diệp Tố phải thừa nhận, từ phương diện nào đó mà nói, cũng là do hắn áp đặt trên người Diệp Tố. Cho dù lúc trước Hàn Nghiệp không đem Diệp Tố tới Hoa Đô tinh, tùy ý Diệp Tố lưu lại ở Nhất Tâm tinh, sinh hoạt so với hiện tại chưa chắc đã kém hơn.

“Một tiếng trống là thêm dũng khí, hai tiếng trống tinh thần suy sút, ba tiếng trống dũng khí khô kiệt.” Moka nói, “Hàn Nghiệp, đừng do dự, nếu đã lựa chọn thì phải tiếp tục kiên trì. Ta thế, ngươi thế, Diệp Tố cũng thế, đều phải kiên trì!”

Moka đẩy tay Hàn Nghiệp ra, đem trọng lực đẩy lên mười lăm.

Trọng lực cường đại đột nhiên giáng xuống Diệp Tố!

89. Chương 88: Thống Khổ

Như chim đột nhiên bị bẻ gãy cánh, thân thể lúc trước uyển chuyển nhẹ nhàng đột nhiên trở thành gánh nặng trầm trọng.

Thần sắc Diệp Tố hiện lên kinh sợ, giây tiếp theo, liền hung hăng ngã trên mặt đất, cho dù trên sàn là thảm mềm mại, cũng bị đập tạo ra thanh âm thực lớn. Kia không giống quăng ngã, càng giống như trên mặt đất vươn lên một cánh tay vô hình, ngạnh sinh sinh mà kéo Diệp Tố xuống, gắt gao trói trụ hắn, không để hắn có bất luận nhúc nhích gì!

Đôi tay Diệp Tố như bị dính trên mặt đất, hắn dùng sức, ý định nâng lên hai tay sau đó nâng thân thể lên, nhưng hắn làm không được, động tác đơn giản như vậy nhưng hắn vô pháp hoàn thành.

Mặt hắn, eo bụng hắn, mắt cá chân hắn… Đều gắt gao dán trên thảm, đây vẫn còn chưa đủ, lực hấp dẫn thật lớn vẫn không lúc nào ngưng nghỉ mà truyền đến, tư thế kia như không hút hắn xuống nền đất thì không dừng lại. Cùng lúc đó, phía trên còn có áp lực trầm trọng ép xuống.

Diệp Tố kẹp ở giữa, cơ bắp xương cốt toàn thân đều cảm nhận được áp lực xưa nay chưa từng có, khiến hắn kinh hồn táng đảm mà cho rằng, một giây sau hắn sẽ biến thành tầng bơ trong sandwich kia, nhẹ nhàng nhấn một cái, liền nát nhừ.

Dần dần, ảnh hưởng khác của trọng lực cũng hiện ra.

Diệp Tố muốn nôn, trong bụng không ngừng cảm thấy ghê tởm nôn nao, hô hấp khó khăn, tim đập cũng khó khăn, khí quan thân thể đều bị bị trọng lực gấp mười lăm lần lôi kéo mà mất đi tác dụng ban đầu, trái tim cũng lệch khỏi vị trí nguyên bản của nói, mỗi một lần gian nan vận chuyển máu, đều đè ép đến Diệp Tố lồng ngực đau đớn.

Thật là khó chịu.

Diệp Tố nghĩ thầm, không phải cái loại đau đớn trực tiếp, nhưng toàn thân trên dưới mỗi tế bào đều có thể cảm giác được khó chịu, khó chịu đến mức Diệp Tố không tìm thấy từ ngữ để hình dung, tìm không thấy địa phương để phát tiết, tìm không thấy biện pháp để giảm bớt, hắn chỉ có thể bị động thừa nhận loại khó chịu này. Mặt hắn thực mau liền sung huyết phát tím, đồng tử hơi lồi ra.

"Ngươi không thể tiếp tục nằm." Thanh âm Moka vang lên trong phòng trọng lực, "Đứng lên, đi lại, nếu không nội tạng của ngươi sẽ bị ép hỏng."

Diệp Tố gian nan nâng lên mí mắt, nhìn chằm chằm không gian hư vô, hắn muốn nói chuyện, chính là sợ vừa nói liền nôn đến trời đất u ám. Hắn muốn nói lại không được, nhưng ánh mắt hắn đã tinh tường biểu lộ ra.

"Ngươi có thể làm được." Moka bình tĩnh nói, "Tin tưởng chính ngươi, động ngón tay một chút, đúng, chính là như vậy, ngươi xem, ngươi có thể làm được!"

Ngón trỏ Diệp Tố động đậy rất nhỏ, phảng phất như một tín hiệu, cảm giác thống khổ của Diệp Tố lại được giảm bớt một chút, ngữ khí tràn ngập tin tưởng của Moka khiến hắn cũng bắt đầu tin tưởng vào bản thân. Kế tiếp, động là ngón giữa, cổ tay cũng có thể xoay nửa vòng.

Hắn cứ như người bị bệnh phong, đối với người thường là đơn giản, bất quá, đối với mình lại là vận động hồi phục khó như đi lên trời.

Tận đến nửa giờ sau, Diệp Tố đã có thể nằm trên mặt đất tiến hành xoay người.

"Thực hảo, tiếp tục!" Moka nói thực hảo, biểu tình lại là ngưng trọng, tiến độ này so với dự đoán của hắn chậm hơn rất nhiều, có lẽ liên quan đến Diệp Tố chưa bao giờ tiếp thu huấn luyện cường độ cao, Diệp Tố trong phòng trọng lực quả thực không biết theo ai.

Một giờ sau, Diệp Tố khó khăn lắm mới có thể nửa quỳ, muốn dựng thẳng đầu ngẩng cao ngực đều thực khó khăn, máu thịt thân thể như bị đè ép đến biến hình, Diệp Tố mỗi lần hô hấp đều như nuốt vào một khối than đỏ rực.

Quá thống khổ, Diệp Tố giãy giụa mà bi thảm nghĩ, hắn muốn nhanh lên đứng dậy, rời khỏi căn phòng này.

Moka híp mắt nhìn chằm chằm Diệp Tố run run rẩy rẩy, cắn môi một chút, hạ nhẫn tâm nói: "Nếu không có cơ sơ, như vậy mười sáu lần cùng mười tám lần cũng không có gì khác nhau."

Vừa dứt lời, Moka liền đem cần điều khiển đẩy hướng mười tám! Trực tếp vượt qua mười sáu mười bảy!

Diệp Tố vừa mới đứng lên lại lập tức bị nặng nề mà quăng ngã trên mặt đất, Diệp Tố lúc này thống khổ không chịu nổi, mặt gắt gao nhíu lại, tứ chi cuộn tròn, cảm giác áp bách đột ngột trên thân thể càng thêm mãnh liệt, khiến hắn trở tay không kịp, muốn la một tiếng cũng không được.

"Moka lão sư!" Hàn Nghiệp la lớn, lời nói chất vấn không cần nói cũng biết.

"Không cần hoài nghi ta!" Moka lần đầu tiên hướng Hàn Nghiệp quát, "Ta bảo đảm, hắn sẽ không nguy hiểm đến sinh mệnh! Này liền đủ rồi, nếu không muốn phải chịu thống khổ lại muốn thực lực siêu nhân, lòng này không phải quá tham sao!"

"Đứng lên!" Moka lại hướng tới microphone lớn tiếng nói.

"Ta không được……" Diệp Tố thậm chí mang theo khóc nức nở.

"Không được cũng phải đứng lên cho ta!" Moka nói, "Không cần làm người nhu nhược!"

"Không……" Diệp Tố chảy xuống nước mắt sinh lý, tuyến lệ bị trọng lực lôi kéo đến phồng lên. Hắn không thể hô hấp! Yết hầu phảng phất như bị lấy mất, vừa đau vừa tê dại, Diệp Tố nỗ lực mở môi, muốn hô hấp một ngụm không khí.

Ta hé miệng sao? Diệp Tố nghĩ, hắn đã không cảm giác được môi tồn tại, hắn thậm chí cũng không cảm giác được thân thể tồn tại.

Giống như một mảnh lá cây nhu nhược bị cuồng phong sóng lớn hung hăng chụp đánh, ngay sau đó liền sẽ tan xương nát thịt.

Ta muốn chết! Đầu óc Diệp Tố choáng váng, chỉ có đau đớn càng lúc càng gia tăng xâm nhập, hắn dường như nghe được thanh âm xương cốt ma xát lẫn nhau khanh khách, dường như nghe được thanh âm mạch máu nứt toạc, hắn đã sắp hít thở không thông mà chết! Hắn thấy không khí mà lại không hô hấp được, hắn muốn nôn mửa, nhưng hắn không bò dậy nổi! Một xe lửa khuông khuông mà nghiền áp trên người hắn, ta muốn chết! Ai tới cứu cứu ta! Diệp Tố cực lực mà trừng mắt, hắn không biết bộ dáng hắn hiện tại có bao nhiêu đáng sợ, đồng tử cơ hồ sắp lao ra khỏi hốc mắt, "Hàn Nghiệp, ta muốn trở về! Về Hoa Đô tinh!"

Hàn Nghiệp từ ánh mắt hắn thấy những lời này.

Không có Hàn Nghiệp…… Trọng lực cuồn cuộn không ngừng áp bách khiến thần trí Diệp Tố khi thì thanh

tỉnh, khi thì hỗn loạn, ách hắn bức thiết mà hé miệng, yết hầu phát ra thanh âm ma xát khanh khách, là xương cốt hay trái tim đã lên đến cổ họng?

Muốn một chút không khí……

Vì cái gì còn không cho ta chết! Diệp Tố tuyệt vọng mà không tiếng động hò hét, hắn không cần ở chỗ này, hắn hận Hàn Nghiệp, hận Moka cái lão bất tử kia! Để cho ta hít thở không thông chết đi đi, mau mau chết đi! Này quá thống khổ! Quá thống khổ!

Hàn Nghiệp bỗng nhiên đứng dậy: "Mở cửa phòng trọng lực ra."

"Ngươi muốn làm cái gì? Hắn còn chưa tới cực hạn, chỉ cần chịu đựng qua một đợt thống khổ, lúc sau liền sẽ dễ chịu rất nhiều, tiến bộ cũng sẽ bay nhanh!" Moka phi thường bất mãn, "Ta thật đáng tiếc không chân chính trở thành lão sư ngươi, cho nên ngươi căn bản không tín nhiệm ta, nếu là Kỷ Xuyên, hắn sẽ không nói một chữ không với bất luận hành động gì của ta."

"Mở cửa, để ta đi vào."

"Hàn Nghiệp! Cục trưởng Chấp hành tư, cái thân phận này là quyền lực để ngươi do dự không quyết đoán sao?"

Hàn Nghiệp có chút mệt mỏi nói: "Ta đi vào bồi hắn."

Moka sửng sốt trong chốc lát, mới mở cửa: "Hy vọng ngươi biết chính mình đang làm cái gì, biết chính ngươi đến tột cùng là ai."

Trong tầm mắt trắng xóa, Diệp Tố thấy một bóng người màu đen đi vào, hắn dùng hết sức lực toàn thân thấy rõ hai chân hắn, lại ngẩng tầm mắt thấy rõ gương mặt kia, mang theo không đành lòng cùng thương hại, là thương hại ta hay thương hại chính hắn?

"Hàn Nghiệp……" Môi Diệp Tố không tiếng động mà khép mở, "Ta thật là khó chịu, cầu xin ngươi, dẫn ta đi đi, ta muốn quay về Hoa Đô tinh."

"Chịu đựng qua là tốt rồi." Hàn Nghiệp ngồi xổm xuống, cầm hắn tay nhẹ giọng an ủi.

"Chịu không nổi……" Nước mắt Diệp Tố bỗng nhiên xoát cái liền rơi xuống, Hàn Nghiệp sẽ không dẫn hắn rời khỏi cái địa phương này, hắn biết.

"Ngươi có thể." Hàn Nghiệp nhẹ nhàng mà hoạt động ngón tay hắn, giúp hắn khơi thông máu.

Khi tay Diệp Tố khôi phục một chút tri giác, chuyện đầu tiên làm chính là đẩy Hàn Nghiệp ra, không có bất luận sức lực gì, nhưng ý tứ kháng cự rõ ràng như vậy.

"Vì cái gì đối với ta như vậy!" Diệp Tố không biết mình đang khóc hay là nước mắt do nguyên nhân trọng lực lưu lại, "Ta không muốn gia nhập Minh Viện, để Chấp hành tư đi gặp quỷ đi! Hoa Đô Đại học ta cũng không đi, thả ta đi, để ta về Nhất Tâm tinh! Ta không bao giờ muốn nhìn thấy các ngươi!"

"Các ngươi luôn như vậy! Lần trước cũng thế, đau như vậy, tinh thần lực ta đến bây giờ vẫn còn đau!" Tuy rằng Diệp Tố biết tinh thần lực công kích lúc trước là vì tốt cho chính mình, nhưng lúc này, áp bách trọng lực thật lớn khiến hắn nói không lựa lời, hắn hận không thể đem hết thảy thống khổ của mình thành ngôn ngữ phát tiết ra, "Các ngươi tất cả đều là kẻ lừa đảo, vì cái gì muốn hại ta! Ta không cần tham gia Minh Viện, Nhân tộc cũng không liên quan gì đến ta! Quan hệ gì cũng không có! Ta và các ngươi là người hai thế giới khác nhau, để ta trở về! Ta không bao giờ muốn quay lại thế giới này!"

Hàn Nghiệp im lặng, sau đó thay Diệp Tố lau đi nước mắt cùng mồ hôi: "Không có đau như vậy có phải không? Thực mau liền sẽ tốt."

Diệp Tố lung tung mắng cùng Hàn Nghiệp thấp giọng an ủi trộn lẫn vào nhau, thanh âm Hàn Nghiệp tuy nhẹ nhàng nhưng phi thường nổi bật, như đóa hoa mai duy nhất nở rộ giữa mùa đông lạnh lẽo, mang theo hương thơm khiến người ta say mê, mang theo lực lượng thôi miên. *(cứ như vợ đi đẻ xong đau quá chửi chồng, chồng vừa phải nghe chửi vừa phải dỗ vậy)*

Dường như cũng không đau như vậy. Diệp Tố sức cùng lực kiệt nghĩ, đầu óc hỗn hỗn độn độn, không nghĩ lại tự hỏi bất luận vấn đề gì, cứ như vậy đi, có chết hay không đều tùy hắn.

Hắn máy móc mà trợn tròn mắt, như là đang nhìn Hàn Nghiệp, lại như là đang suy nghĩ thông qua máy theo dõi nhìn đến Moka Benders ở bên ngoài.

Hô hấp bỗng nhiên thông, chỉ có một sợi dưỡng khí thong thả tiến vào mũi hắn, Diệp Tố kích động mà dùng sức hít một cái, dưỡng khí kia dường như giãy giụa muốn chạy, nhưng cuối cùng cũng không tránh được Diệp Tố khát vọng, bị hắn hít vào lá phổi đã khô kiệt.

"Thử đứng lên." Hàn Nghiệp hướng hắn cổ vũ mà cười, chính mình trước đứng lên, hơi hơi cong lưng chờ mong mà nhìn hắn, "Giống lúc trước như vậy, một chút một chút tới, không cần gấp."

"Đứng lên là có thể rời đi sao?"

Hàn Nghiệp hơi dừng, sau đó trịnh trọng gật đầu: "Hảo, đứng lên cùng ta, cùng nhau đi ra ngoài."

Lời Hàn Nghiệp khiến Diệp Tố thấy được hy vọng, hy vọng chạy thoát khỏi địa ngục. Hắn bắt đầu động ngón trỏ, cổ chân liều mạng mà rướn lên, muốn đem chính mình nhấc lên.

Mỗi một lần hắn có thể động, Hàn Nghiệp liền nói: “Thực hảo.”

Thanh âm nhàn nhạt mang theo kinh ngạc cùng vui sướng, làm Diệp Tố cầm lòng không đậu mà bị hấp dẫn, muốn lại nghe hắn nói một lần.

Đôi mắt Hàn Nghiệp nhìn hắn, muốn lại nghe một lần sao, vậy nỗ lực đứng lên.

Diệp Tố rốt cuộc đứng lên, Hàn Nghiệp không có dìu hắn, mà là chậm rãi lui về phía sau, hướng cạnh cửa đi, “Cùng ta, cùng nhau rời đi đi.”

Rời đi…… Diệp Tố khát vọng mà nhìn cánh cửa kia, sức kéo vô cùng cường đại muốn đem hắn kéo xuống lòng đất, nhưng hắn không thể lại ngã xuống, ngã xuống rồi, khả năng đứng dậy sẽ không có nữa, Diệp Tố có dự cảm này.

Hắn đi động hai chân như bị rót chì, gian nan đi, bước nhỏ một mà đi, hướng phía cửa di chuyển từng chút, cùng mười tám lần trọng lực lều chết mà vật lộn.

Diệp Tố rốt cuộc nắm lấy nắm cửa, hắn có chút không dám tin tưởng mà nhìn về phía Hàn Nghiệp, Hàn Nghiệp hướng hắn nhẹ nhàng cười, “Mở cửa đi.”

Cửa mở, Diệp Tố bước ra một bước, trọng lực trong phút chốc biến mất, nháy mắt kia hắn liền cảm nhận được khoái cảm linh hồn phi thăng, khiến người ta kích động muốn rớt nước mắt.

Nhưng mà, không đợi Diệp Tố hưởng thụ đủ một phen sung sướng, ghê tởm buồn nôn trỗi dậy, hắn lập tức quỳ rạp xuống thùng rác bên cạnh cửa, kịch liệt mà nôn mửa, nôn đến trời đất quay cuồng, nôn đến mật cũng nôn không ra, chỉ có thể nôn khan từng cái, hận không thể đem nội tạng cũng nhổ ra.

Moka cầm mấy bình lớn dinh dưỡng tề đưa cho hắn: “Uống đi.”

Dinh dưỡng tề vừa đụng đến tưa lưỡi Diệp Tố, dinh dưỡng tề rõ ràng không cay đắng lại tràn ngập chua xót cực đồ, Diệp Tố lại lần nữa bò đến thùng rác tiếp tục nôn.

“Tiếp tục uống.”

Diệp Tố vô lực mà ngồi dưới đất, lắc đầu, hắn không muốn uống.

“Uống.” Moka mang theo ngữ khí không cho cãi lại, mạnh mẽ đem dinh dưỡng tề rót vào miệng Diệp Tố.

“Không……” Diệp Tố quay đầu hướng về phía thùng rác lại phun ra, chờ hắn thật chậm rãi vất vả, Moka lại cầm dinh dưỡng tề rót hắn.

Lặp lại như thế vài lần, dinh dưỡng tề rốt cuộc có thể đến dạ dày Diệp Tố, cảm giác ấm áp nháy mắt lan tràn, tẩm bổ tế bào máu thịt chịu đủ áp bách.

Diệp Tố cảm thấy đói khát thật lớn, không cần Moka lại rót, chính hắn liền ôm dinh dưỡng tề từng ngụm từng ngụm mà uống xong, thân thể nhìn qua trở nên có chút khô quắt của hắn bị dinh dưỡng tề rót đầy, suối nước lưu động tràn ngập sức sống sinh động.

Mà Diệp Tố, rốt cuộc kiên trì không được, nặng nề mà ngủ.

Hàn Nghiệp ôm Diệp Tố đến một khoang dịch dinh dưỡng ở phòng bên cạnh, tiếp tục tiến hành bổ sung dinh dưỡng cùng nghỉ ngơi.

Moka đen mặt, theo vào, nhìn Hàn Nghiệp nói: "Ta không biết ngươi còn học qua thôi miên."

90. Chương 89: Chạy Trốn

"Học nhiều bản lĩnh một chút, đường sống sẽ càng nhiều một chút." Hàn Nghiệp đeo ống thở cho Diệp Tố.

Moka có chút sinh khí: "Ta nói không phải ý tứ này."

Hàn Nghiệp trầm mặc một lát, nhẹ giọng rời đi gian phòng này, để Diệp Tố ngủ một mình một lát.

Moka sinh hờn dỗi, vòng vài vòng quanh người Hàn Nghiệp: "Cho dù ngươi không thôi miên, hắn cũng có thể chịu đựng qua."

"Kia sẽ giúp hắn bớt một chút thống khổ."

"Nhưng hiệu quả cũng sẽ giảm một chút!" Moka tức giận về điểm này, "Nếu dựa vào chính hắn vượt qua, vô luận là ý chí hay tiềm năng thân thể đều sẽ tăng lên biên độ lớn nhất!"

Hàn Nghiệp rũ mắt, có chút bất đắc dĩ: "Không cần phải hà khắc với hắn như vậy, hai tháng quá khẩn trương, hắn còn nhỏ, kỳ thực có rất nhiều thời gian."

"Nếu hắn sinh ra ở gia đình như ngươi, từ nhỏ nhận được giáo dục tốt đẹp, ta sẽ không nhiều nửa câu vô nghĩa." Moka tức giận đến mức chỉ thẳng ngón trỏ run run vào Hàn Nghiệp, "Nhưng quá khứ hắn hoàn toàn bị hoang phế, hiện tại nếu không nắm chặt thời cơ, chênh lệch với người khác sẽ càng lúc càng lớn, dù thiên phú tốt đến mức nào cũng sẽ đều lãng phí! Ngươi hiện tại dẫn hắn tới nơi này của ta, còn không phải do nhìn ra khuyết điểm trí mạng của hắn sao? Nga, hắn năm ba, năm bốn liền phải đi Đông Cực tinh hệ rèn luyện, kia chính là đao thật kiếm thật mà đối mặt với Trùng tộc a, thực lực hiện tại của hắn mà đi là

đơn thuần tìm chết! Kể cả trong lúc rèn luyện ngươi có thể phái người bảo hộ hắn, nhưng về sau thì sao, đến lúc ra tiền tuyến, ngươi còn có tinh lực đi bảo hộ hắn sao? Việc ngươi cần làm, là để hắn trưởng thành."

Hàn Nghiệp im lặng không nói gì, đầu lông mi đổ bóng một mảnh bóng ma nhàn nhạt. Lý trí cùng cảm tình luôn là mâu thuẫn người ta khó có thể cân nhắc.

Moka bực bội mà nhìn chằm chằm Hàn Nghiệp một lúc lâu, mới tâm bình khí hòa mà ngồi xuống, hảo hảo nói chuyện, "Vậy ngươi nói đúng sự thật cho ta, Diệp Tố có bao nhiêu quan trọng? Nếu ngươi chỉ bồi dưỡng hắn như tâm phúc bình thường, không cần hắn ở Minh Viện giữ trọng trách, được, ta sẽ thả lỏng kế hoạch."

Hàn Nghiệp nhăn mi, ngữ khí mang theo một chút trầm trọng không thể bỏ qua, "Hắn có quan hệ với tinh quẻ."

Moka nghe thấy một tiếng liền đứng lên, đôi mắt bốc hỏa: "Nếu ngươi nói vậy sớm hơn, ta sẽ khiến hắn huấn luyện càng thêm tàn khốc!"

"Hàn Nghiệp." Moka giận tới mức bật cười, "Ngươi chưởng quản Chấp hành tư mười mấy năm, giết bao nhiêu người, nhìn bao nhiêu người trước mắt ngươi tử vong, tâm địa tại sao có thể mềm lòng? Hy sinh hơn phân nửa Minh Viện đổi lại một cái tinh quẻ, hiện tại ta chỉ khiến Diệp Tố chịu một ít thương tổn vô hại lại hữu ít, quá phận sao?

"Hắn không giống chúng ta, hắn không có quyền lợi lựa chọn." Hàn Nghiệp nhẹ nhàng lắc đầu, "Chúng ta là tự nguyện lựa chọn con đường này, vô luận thế nào đều phải tiếp tục, nhưng hắn là bị ta mạnh mẽ kéo tới, vận mệnh của hắn bị ta cưỡng chế mà kéo vào nước sôi lửa bỏng, đây là ta sai. Ta không thể trơ mắt nhìn hắn thừa nhận thống khổ hắn không muốn thừa nhận, ta không cách nào giải thoát cho hắn, nhưng nếu có thể giảm bớt một chút, ta sẽ tận lực làm."

"Không có lựa chọn?" Moka cười nhạo một tiếng, "Ai có lựa chọn? Chúng ta sao? Chúng ta cũng không có lựa chọn! Ngươi sinh ra ở Hàn gia là có lựa chọn sao! Chúng ta thân là Nhân tộc có lựa chọn sao? Ta nói cho ngươi, Hàn Nghiệp, chúng ta ở một khắc vũ trụ ra đời liền không có lựa chọn! Ngươi chỉ có thể liều mạng! Chỉ có thể vật lộn cùng Trùng tộc, đến chết mới thôi!"

Moka thở hổn hển, đặt mông ngồi ở trên sô pha.

"Ta biết." Hàn Nghiệp nhắm mắt lại, "Nhưng Diệp Tố cần thời gian, hắn chỉ là một cái lưu dân, lớn đến mười tám tuổi, tuần túy như tờ giấy trắng, áp bức trọng lực đối với hắn, còn quá đáng sợ."

"Có cái gì đáng sợ hơn Trùng tộc sao?" Moka lớn tiếng hỏi lại, bỗng nhiên cảm xúc kích động mà nới lỏng cổ áo, lộ ra lồng ngực chồng chất vết thương bên trong, hắn hung hăng vỗ ngực, vọng lại thế nhưng là tiếng vang kim loại lạnh lẽo, "Mười hai năm trước ta bị Trùng tộc gặm rớt nửa thân thể, ngay cả trái tim cũng bị gặm một nửa, trái tim nhân tạo không chịu nổi phụ tải cung cấp máu cho tổ chức tế bào, chỉ có thể dùng kim loại đặc biệt chống đỡ, trong thân thể ta liền lắp một cái máy bơm nước, mỗi lần tim đập đều đau, mỗi phút ta đau hơn bảy mươi lần, ta chính là chịu đau đớn này kéo dài hơi tàn mười hai năm, vì cái gì? Còn không phải vì để bản thân có thể phát huy chút nhiệt lượng còn lại, chỉ cần bồi dưỡng thêm một người, lại

khiến nhân loại mạnh thêm một phần. Bí mật tinh quẻ thật vất vả mới được ngươi khám phá ra, đây là trời cao phù hộ Nhân tộc, ngươi chẳng lẽ muốn trơ mắt nhìn cơ hội lần này bị lãng phí? Đại hội Vạn tộc vào 5 năm sau, đến lúc đó Nhân tộc ở nạn sâu bệnh tiếp theo có thể có được bao nhiêu tài nguyên cùng viện trợ, liền xem ngươi, Hàn Nghiệp."

Vô số gánh nặng trầm trọng đè trên người Hàn Nghiệp, khiến khóe miệng như sắt thép đúc thành của hắn cũng hơi hơi rủ xuống, hắn gật gật đầu.

"Minh Viện dưới sự lãnh đạo của ngươi dần dần khôi phục nguyên khí." Moka nhìn Hàn Nghiệp, đáy mắt là tán thưởng nồng đậm, "Ngươi là một người lãnh đạo tốt, người lãnh đạo không có tư cách hành động theo cảm tình."

Moka nói xong, sửa sang lại một chút bảng phân tích tình huống Diệp Tố trong phòng trọng lực hôm nay, "Hôm nay là lần đầu tiên hắn cảm thụ thay đổi trọng lực, vậy dừng ở đây, ngày mai thời gian huấn luyện sẽ kéo dài."

Hàn Nghiệp sau khi Moka rời đi, khuôn mặt hiện lên mệt mỏi, dựa vào sô pha, đôi mắt nhìn hướng phòng Diệp Tố nghỉ ngơi, lâm vào trầm tư.

Khi Hàn Nghiệp phát hiện Diệp Tố một người rời đi đã là sau 12 giờ. Giấc ngủ Diệp Tố thực trầm, ngủ như không đến ngày hôm sau sẽ không tỉnh lại, nhưng hắn vẫn 12 giờ tỉnh lại, thuyết minh, hắn là có chuẩn bị.

Hàn Nghiệp mở to mắt, nhẹ nhàng thở dài một hơi, hắn biết Diệp Tố đây là chạy trốn.

Hắn lấy ra quang não, mở ra giao diện theo dõi, thực mau trên quang não hiện ra cảnh tượng xung quanh Diệp Tố, trên đường cái phồn hoa ầm ĩ của Tây Đô tinh, mà Diệp Tố đang hướng người qua đường dò hỏi phương hướng cảng, hắn chuẩn bị rời khỏi Tây Đô tinh.

Hàn Nghiệp mặc tốt quần áo, lập tức đuổi theo, sau một đoạn lộ trình ngắn trên đường cái liền tìm được Diệp Tố đang lạc đường.

Diệp Tố đột nhiên nhìn thấy Hàn Nghiệp, sợ tới mức lùi về phía sau một bước, nhưng mà biểu tình hắn lại kiên quyết: "Ta phải rời khỏi nơi này."

Nghĩ nghĩ, Diệp Tố đem quang não Hàn Nghiệp đã từng đưa cho hắn trả lại, "Minh Viện ta không muốn vào, khảo hạch ta cũng không tham gia, nếu ngươi lo lắng ta tiết lộ thân phận của ngươi, tùy ngươi dùng biện pháp gì, kể cả tù cấm ta, ta cũng sẽ không hận ngươi, chỉ cần đừng bắt ta lại trải qua loại huấn luyện này, thế nào cũng được."

Hàn Nghiệp lẳng lặng mà nhìn Diệp Tố, đôi mắt đen nhánh dưới bầu trời Tây Đô Tinh có vẻ sâu xa mà yên tĩnh.

Diệp Tố bị hắn nhìn đến hổ thẹn không thôi, hắn thừa nhận chính mình là cái người nhu nhược, hắn không thể tiếp tục kiên trì. Thống khổ do áp bức trọng lực buổi chiều tuy rằng đã dần dần giảm bớt dưới chữa trị của dịch dinh dưỡng, nhưng loại thống khổ này không thể né tránh mà khắc sâu vào lòng hắn, thậm chí khi tỉnh lại ở thế giới hiện thực bên kia, lòng hắn còn sợ hãi, đổ mồ hôi lạnh. Nghĩ đến thống khổ như vậy còn muốn kéo dài hai tháng, hắn liền cảm thấy khủng hoảng cực độ, hơn nữa, hiện tại là mười tám lần trọng lực, hắn nhớ rõ, mục tiêu của Moka là năm mươi lần trọng lực, Diệp Tố căn bản không thể tưởng tượng, áp lực năm mươi lần trọng lực đặt trên người hắn sẽ là cảm giác gì, có thể hay không, nháy mắt liền biến thành một bãi thịt nát. Nếu chỉ trở thành thịt nát còn tốt, cùng lắm thì chết. Đáng sợ chính là chết không được, thần trí thanh tỉnh mà chịu thống khổ dày vò. Chỉ nghĩ lại thôi, đã khiến người ta hỏng mất.

Ít nhất Diệp Tố không có tâm tính kiên trì cường đại như vậy, hắn chỉ là một người bình thường, cho dù tiếp xúc tới trung tâm nguy cơ bí ẩn của địa cầu, nhưng việc hắn phải làm cũng chỉ là nghiên cứu mà thôi, không phải vật lộn với ngoại tinh nhân. Diệp Tố dám khẳng định, cho dù là binh lính tác chiến cùng ngoại tinh nhân, cũng tuyệt đối không phải chịu huấn luyện tàn khốc như hắn.

Hàn Nghiệp rốt cuộc nói chuyện: "Ngươi đáp ứng qua, tiếp tục kiên trì."

Diệp Tố cúi đầu, không dám nhìn ánh mắt Hàn Nghiệp, "Ta nuốt lời."

"Hảo." Hàn Nghiệp gật đầu, "Trước khi ngươi rời đi, cùng ta đi một chỗ được không?"

Trực giác Diệp Tố nói, chính mình không cần đi, nhưng nghĩ đến, chẳng lẽ Hàn Nghiệp còn có biện pháp nào lưu hắn lại? Diệp Tố không cảm thấy có bất luận thứ gì có thể khắc phục sợ hãi của hắn đối với áp bức trọng lực.

Diệp Tố vẫn là đáp ứng.

Địa phương Hàn Nghiệp mang Diệp Tố đi, là thông thiên tháp Tây Đô tinh, Thông thiên tháp thật lớn như vậy, ở Hoa Đô tinh cũng có một tòa, cao tận trời, ngạo thị mà nhìn toàn bộ nhân loại. Nhưng nó cũng trong yên lặng mà chấp hành trách nhiệm của mình, điều tiết trọng lực toàn bộ tinh cầu, giúp nhân loại nơi đây thoải mái sung sướng mà sinh hoạt. Hàn Nghiệp mang Diệp Tố đến một góc cửa hông Thông thiên tháp, đẩy cửa ra đi vào.

Diệp Tố thế mới biết trong Thông thiên tháp vẫn có động thiên khác *(chắc ý là bí mật khác),* cầu thang xoắn ốc thật dài men theo tháp hướng lên trên, không thấy đỉnh. Giữa phía trong thông thiên tháp cùng tường ngoài có không ít khe hở, trừ bỏ thang lâu chiếm cứ không gian rất lớn, còn trang trí một số ảnh chụp cùng tranh sơn dầu, cùng với ánh đèn chiếu sáng ôn hòa. Hiển nhiên phong bế trong tháp là trang bị thay đổi trọng lực, mà khe hở nơi này là để người thưởng thức du ngoạn.

"Cùng ta đi lên." Hàn Nghiệp bước lên cầu thang, "Ngươi có thể nhìn xem hình ảnh hai bên và chú thích."

Diệp Tố đi theo phía sau hắn, nhìn thấy hình ảnh đầu tiên trông thực cổ xưa, đại khái bởi vì niên đại quá mức xa xôi, đã bị mất ảnh chụp chân thật ban đầu, là lấy tranh sơn dầu vẽ thành — mấy đội quân hạm khí thế uy nghiêm nhưng hình tượng cứng nhắc đi trong vũ trụ. Giải thích phía dưới thuyết minh sự kiện

phát minh năm trăm vạn năm trước, là tình hình lần đầu nhân loại xuất chinh, đây là cột mốc thời đại Tinh tế của Nhân tộc.

Bức thứ hai là Nhân tộc phát hiện một tinh cầu thích hợp nhân loại cư trú, thứ ba là Nhân tộc chiến đấu cùng các chủng tộc khác…

Diệp Tố đi hơn mười bậc tahng, phát hiện hình ảnh nơi này chính là lịch sử phát triển văn minh nhân loại. Theo thang lầu Thông thiên tháp hướng lên, văn minh Nhân tộc cứ như vậy trực quan mà hiện ra trước mắt Diệp Tố.

Nhân tộc trải qua vinh quang cũng từng có giãy giụa, từng có xâm lược cũng từng bị bắt giữ, tận đến nạn sâu bệnh đầu tiên tiến đến, vinh dự cùng sỉ nhục quá khứ đều không còn quan trọng, quan trọng là sống sót. Trùng tộc diện mạo dữ tợn ăn thịt thân thể nhân loại, máu chảy thành sông, ánh mắt Nhân tộc thống khổ tuyệt vọng, cho dù cách mấy trăm vạn năm, cũng bị chân thật tươi sống mà truyền lại, khiến Diệp Tố trong lòng từng trận khó chịu.

Sau đó là công tác chữa trị sau nạn sâu bệnh, văn minh khoa học kỹ thuật thật vất vả mới tích lũy được, đều trong trùng triều tiếp theo bị hủy, Nhân tộc lại một lần nữa phát triển lại từ đầu.

Giống như Sisyphus trong thần thoại Hy Lạp, bị trừng phạt đẩy đá lên núi, lần lượt đem cục đá đẩy lên đỉnh núi, nhưng mỗi lần lên đến đỉnh núi, lực lượng không chống cự được lại khiến cục đá của hắn lăn xuống núi, năm này sang năm khác, ngày qua ngày. Nhân tộc cũng lâm vào tuần hoàn ác tính như vậy, mười vạn năm một lần.

Diệp Tố rốt cuộc minh bạch vì sao lịch sử Nhân tộc thường xuyên xuất hiện đứt gãy, vì cái gì Tát Luân tộc tồn tại một ngàn vạn năm còn lạc hậu như vậy, bởi vì, một lần nạn sâu bệnh là có thể đánh tất cả mọi thứ trở về khởi điểm ban đầu.

Diệp Tố cứ như vậy một đường đi tới, không biết mệt mỏi mà bước lên thang lầu, đảo mắt đã đi được một nửa lộ trình. Hắn thấy được đỉnh cao trong lịch sử Nhân tộc, Chu Tư tướng quân mỹ danh vĩnh truyền, cùng bảy tên chiến tướng dũng mãnh của hắn.

91. Chương 90: Giúp Ta

Chu tư tướng quân là truyền kỳ trong lịch sử nhân loại, vô luận sách lịch sử nào cũng nhắc tới hắn. Cho dù Diệp Tố cũng không rành rọt lịch sử Tinh tế thế giới, nhưng cũng xem qua chiến tích huy hoàng của hắn, chuyện xư giàu sắc thái thần kỳ, cùng với kết cục bi tráng khi hắn đồng quy vu tận cùng Trùng tộc.

Diệp Tố dừng chân ở nơi này, quan sát càng thêm cẩn thận.

Hình ảnh có quan hệ với Chu Tư có rất nhiều, phần lớn là ảnh chụp, khuôn mặt Chu Tư anh tuấn, tư thế

chém giết oai hùng trên chiến trường, cùng với ánh mắt kiên nghị từ tuổi trẻ đến lúc già cũng chưa từng thay đổi, đều đầy sức sống như lúc ban đầu. Mà đại đa số ảnh chụp, phía sau Chu Tư đều có bảy người, có nam có nữ, màu da khác nhau, toàn thân tản ra hơi thở bá đạo đẫm máu.

Có một hình ảnh náo nhiệt, Chu Tư cùng bảy tên thủ hạ của hắn vui sướng mà giơ một cái cúp, rất nhiều chủng tộc phía sau bọn họ vỗ tay reo hò. Văn tự thuyết minh giới thiệu, đây là Chu Tư vào đại hội Vạn tộc một vạn năm một lần dẫn dắt Nhân tộc đánh tiến vào trên một trăm hạng đầu, thắng được phần thưởng tài nguyên phong phú, liên minh Vạn tộc sẽ ở trên chiến trường Trùng tộc cấp pháp cho Nhân tộc.

Hình ảnh lớn nhất là hai bức tranh sơn dầu, là do họa sĩ trứ danh Eden căn cứ lời đồn đãi mà vẽ nên chiến dịch Lạc Tượng. Bối cảnh dày đặc màu sắc, Lạc Tượng tộc rậm rạp, vây quanh Nhân tộc thế đơn lực mỏng, Chu Tư tướng quân trong đám người có vẻ phá lệ bắt mắt, như ánh đèn sáng, đem đến cho đông đảo Nhân tộc hy vọng.

Bức tranh sơn dầu thứ hai, đây là bối cảnh Lạc Tượng tinh hệ, Chu Tư cùng ba gã chiến tường còn sống sót, cả người tắm máu, ánh mắt được khắc họa tinh tế nhất, có mỏi mệt sau chiến đấu kịch liệt, có vui sướng khi thắng lợi, cũng có bi thương khi đồng bào hi sinh. Chân thật đến mức khiến người ta như thực sự trải qua chiến dịch kia vậy.

Diệp Tố nhìn về phía văn tự thuyết minh, chiến dịch Lạc Tượng này có rất ít tư liệu xác minh sự tồn tại của nó, nhưng lại được hậu nhân thừa nhận tính chân thật của nó. Bởi vì sau tràng chiến dịch kia, địa vị Nhân tộc chính xác tăng lên, Lạc Tượng tộc cũng từ đó bị xóa tên.

"Chiến dịch Lạc Tượng vẫn luôn là trọng điểm nghiên cứu của các nhà sử học." Hàn Nghiệp vẫn luôn không mở miệng nói.

Diệp Tố ngửa đầu nhìn hắn, "Có phát hiện sao?"

"Không có." Hàn Nghiệp tiếp tục hướng lên trên đi, sau khi đi liền mười bậc thang, hắn mới tiếp tục nói: "Nhưng ta có phát hiện."

Diệp Tố dừng lại một chút, chờ nghe Hàn Nghiệp nói, lại phát hiện hắn im miệng không nói. Hắn vội vàng đuổi theo, ý thức được, sự tình có quan hệ với Chu Tư tướng quân, là mục đích chủ yếu Hàn Nghiệp dẫn hắn tới nơi này.

Những hình ảnh kế tiếp, Diệp Tố đều xem qua loa, bởi vì sau khi Chu Tư qua đời, Nhân tộc không còn huy hoàng, phần lớn thời gian đều là gian nan giãy giụa cầu sinh, khiến người xem tâm sinh áp lực.

Thực mau, Diệp Tố cùng Hàn Nghiệp đã lên tới đỉnh Thông thiên tháp, đứng trên đỉnh tháp, dường như có thể đem nửa tinh cầu thu vào đáy mắt, Tây Đô tinh phồn vinh biến thành một bức họa tinh xảo, phác họa cảnh tượng sinh hoạt cùng sinh tồn.

Nơi cao không tránh khỏi lạnh, nơi này gió thổi lớn, phá lệ lạnh lẽo.

Hàn Nghiệp bị gió lạnh thổi trong chốc lát, nói: "Thắng lợi chiến dịch Lạc Tượng có quan hệ rất lớn với bảy tên chiến tướng của Chu Tư."

Diệp Tố vội tập trung tinh thần lắng nghe.

"Bảy tên chiến tướng kia có thể câu thông cùng lực lượng sao trời." Hàn Nghiệp nói một câu nghe qua tựa hồ thực hoang đường, sau đó, hắn đem sự tình lúc trước nói cho Kỳ Hựu Cảnh, một năm một mười mà nói cho Diệp Tố, bao gồm cả khảo sát của hắn với Lạc Tượng tinh hệ, nghiên cứu về Osborne, hành động mười hai năm trước khiến Minh Viện thiếu chút nữa liền tuyệt diệt, tồn tại của tinh quẻ, mục đích lúc trước hắn tới Nhất Tâm tinh… Tất cả, Hàn Nghiệp đều nói cho Diệp Tố.

Lượng thông tin Hàn Nghiệp nói quá nhiều, khiến Diệp Tố nghẹn họng nhìn trân trối thật lâu. Hắn chậm rãi xâu chuỗi vài sự tình Hàn Nghiệp nói, đi đến một kết luận khiến hắn vô pháp tiếp thu.

"Ngươi tìm được biện pháp Chu Tư tướng quân câu thông lực lượng sao trời?" Đây là cái gì, trận pháp sao? Diệp Tố có chút hoang đường nghĩ.

"Ân."

"Cũng cần bảy người?"

"Ân."

"Ta là một trong số đó?"

"Phải." Hàn Nghiệp nhìn Diệp Tố.

Diệp Tố cười chua xót, hắn không biết nên nói gì. Hắn từ một thế giới lạc hậu tới đây, là để làm chúa cứu thế sao? Hắn làm sao có thể thực hiện được điều đó, hắn không làm nổi.

"Đại hội Vạn Tộc một vạn năm một lần là vào 5 năm sau, vào lúc ta còn sống sót, nếu gặp nó, sẽ không để Nhân tộc trong tay mình càng thêm khổ sở." Hàn Nghiệp nói, ánh mắt lộ ra khát thiết *(khát vọng+thiết tha)*, "Diệp Tố, ngươi hiểu sao?"

Diệp Tố trầm mặc, hắn không trả lời được. Kể cả hắn có hiểu thì có thể làm gì? Dựa theo hi vọng của Hàn Nghiệp, trở về tiếp nhận huấn luyện cực kỳ tàn ác?

Hàn Nghiệp nhẹ nhàng cười cười, cầm lấy một cây bút bày biện trên đỉnh tháp, viết chữ lên vách tường. Mặt tường này có chữ viết rất nhiều người, bất quá muốn lưu lại một câu trên đó cũng không dễ dàng, vách tường này có độ không thấm nước cao, muốn lưu lại mực bút trên đó, cần lực tay cường đại cũng một chút kỹ xảo nhỏ.

Hàn Nghiệp cầm bút lại rất dễ dàng để lại dấu vết trên tường, hắn nước chảy mây trôi mà viết xuống một chuỗi văn tự, liền mạch lưu loát, đầu bút lông sắc bén, mực nước phảng phất như ánh lên sắc bén của đao kiếm. Đây mới là Hàn Nghiệp, lộ ra sắc bén.

"Vì thiên địa lập tâm, vì nhân dân lập mệnh, vì hướng thánh kế tuyệt học, vì muôn đời khai thái bình!"

Diệp Tố thấy rõ những lời này, tâm vì thế run lên. Sắc bén của từng chữ, là quyết tâm của Hàn Nghiệp. Khát vọng của hắn qua nét chữ cứng cáp, trên trời cao một ngàn mét mà cao ngạo quyết tuyệt.

Mà khi Hàn Nghiệp quay đầu, Diệp Tố nhìn thấy không phải là một nam nhân kiên nghị, trên mặt Hàn Nghiệp không che dấu mà lộ ra mỏi mệt, gió lạnh thổi loạn tóc trên trán hắn, uể oải lộ ra trên đầu mi, ánh mắt hắn có chút đau thương, có chút bất đắc dĩ, hắn nói: "Nhưng ta thực sự lực bất tòng tâm. Vận mệnh triệu triệu Nhân tộc, ta một người sao có thể đeo trên lưng? Ta rất mệt, Diệp Tố, tới giúp ta, được không?"

Diệp Tố thiếu chút nữa liền buột miệng thốt ra "Được". Hàn Nghiệp dạng này, tựa hồ như một trận gió thổi qua liền đổ, khiến người mạc danh mà đau lòng. Diệp Tố gặp qua Hàn Nghiệp, thong dong ở Nhất Tâm tinh, uy nghiêm ở Hoa Đô đại học, hiền hòa trên hành trinh Tinh tế, anh dũng trên chiến trường Tát Luân tộc, ẫn nhẫn làm một người có gánh nặng hai thân phận. Hắn chưa bao giờ gặp qua Hàn Nghiệp yếu ớt đầy áp lực mỏi mệt như lúc này, hắn một người trong gió lạnh vì Nhân tộc mà cẩn trọng, sức lực hắn không đủ, ngươi còn không giúp hắn sao?

Âm thanh đáy lòng Diệp Tố hò hét như vậy, nhưng mà bóng ma áp bức trọng lực còn phủ trên đầu hắn, khiến hắn nói chuyện rất cố sức.

Thật lâu không nghe được trả lời, Hàn Nghiệp tự giễu mà cười khẽ, tươi cười này khiến Diệp Tố đau khổ trong lòng.

Hàn Nghiệp tới bên cạnh tháp, dựa vào lan can nhìn về phương xa, gió thổi quần áo hắn leng keng rung động, một lát sau hắn mới nói: "Xuống thôi, ta đưa ngươi về Hoa Đô."

"Ta không quay về!" Diệp Tố rốt cuộc nói ra những lời này, một hơi thở mạnh ra, một hơi nghẹn lại trong lòng hốt hoảng.

Hàn Nghiệp kinh hỉ mà quay đầu lại, trong mắt là vui sướng không che giấu được.

Nhất định là âm mưu! Diệp Tố nghĩ, hắn giả bộ đáng thương khiến mình đồng tình, để mình khăng khăng một mực mà vì hắn bán mạng! Diệp Tố cắn răng, nhưng mà hắn nói không nên lời cự tuyệt, trách nhiệm Hàn Nghiệp là thực, lưng hắn đeo trọng trách nặng nề là thực, kể cả không yếu ớt, cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi. Diệp Tố không đành lòng rời đi.

"Cảm ơn." Hàn Nghiệp cảm tạ, nhẹ nhàng đi tới ôm lấy Diệp Tố, đặt cằm lên vai hắn, trọng lượng toàn thân cũng dựa một nửa lên người đối phương.

Diệp Tố cảm giác được trọng lượng, trên thân thể, cũng có trong tâm hồn. Đây có lẽ là một sự giao phó, có lẽ là một sự nâng đỡ lẫn nhau. Đôi mắt hắn lên men, vô luận Hàn Nghiệp nói là thật hay giả, nhưng ít nhất cái ôm này là chân thật, còn mang theo nhiệt độ cơ thể Hàn Nghiệp bị gió thổi phát lạnh, kích thích Diệp Tố cả người cứng đờ, da gà toàn thân đều nổi lên.

Đôi mắt Hàn Nghiệp dưới mái tóc tán loạn, đen nhánh như mực, đau thương ảm đạm.

Hắn không muốn cưỡng bách Diệp Tố, cho nên nếu có biện pháp khác khiến Diệp Tố tiếp tục kiên trì, hắn đều sẽ nguyện ý, hơn nữa tận lực làm.

Ngày hôm sau, Diệp Tố dựa theo thời gian lúc trước đi sân huấn luyện, buổi sáng như cũ là huấn luyện phân hóa Cảm thái, tuy rằng không có thống khổ, nhưng Diệp Tố vướng bận áp bức trọng lực buổi chiều, không tập trung tâm tư được, khiến buổi sáng tiến bộ ít ỏi.

Moka cùng Hàn Nghiệp đều không nói gì, ba người đối diện im lặng ăn cơm trưa sau đó đi tới phòng trọng lực.

Diệp Tố lúc này đã phảng phất như đang chịu ảnh hưởng trọng lực, hai chân nặng nề lên men. Hắn sợ hãi phòng trọng lực, nhưng Hàn Nghiệp còn bên cạnh hắn, đây là lý do duy hắn để hắn tiếp tục kiên trì.

Cửa phòng trọng lực mở ra, Diệp Tố liếc mắt nhìn một cái, như đang nhìn một mãnh thú, hồng thủy, thiếu chút nữa liền bỏ chạy.

"Ta và ngươi cùng nhau đi vào." Hàn Nghiệp đi tới cửa phòng trọng lực, hướng Diệp Tố vươn tay, "Cùng ta tới."

Diệp Tố run rẩy đặt tay vào lòng bàn tay Hàn Nghiệp, bị hắn dùng sức mà kéo vào, không khí trong phòng trọng lực cũng phá lệ mà khó chịu, Diệp Tố vừa tiếp xúc đã cảm giác cả người đau đớn.

"Mười tám lần trọng lực." Thanh âm Moka vang lên.

Diệp Tố chấn kinh mà lùi lại một bước, Hàn Nghiệp đúng lúc giữ chặt hắn, "Không cần sợ hãi."

Nhưng làm thế nào có thể không sợ hãi? Dây thần kinh hắn vẫn còn nhớ rõ thống khổ ngày hôm qua.

Diệp Tố cắn chặt răng, mười tám lần trọng lực trong khoảnh khắc liền buông xuống, Diệp Tố bị áp bách quỳ xuống, sau đó trực tiếp gục trên mặt đất.

Hàn Nghiệp buông tay hắn ra, lui lại một bước, "Tự mình đứng lên."

Diệp Tố bị nghiền áp thống khổ khiến toàn thân phát run, mồ hôi lạnh túa ra, máu cũng theo đó mà lạnh cả người, hít thở không thông, cảm giác buồn nôn lại lần nửa dời non lấp biển mà nảy lên, nhưng hắn nhìn thấy bộ dáng tự nhiên của Hàn Nghiệp, có một loại ảo giác, kỳ thực mười tám lần trọng lực không là cái gì.

Diệp Tố nhìn Hàn Nghiệp cười, nghe hắn nói: "Thử đứng lên, kỳ thật không khó."

Buổi chiều hôm qua, Diệp Tố vốn đã trải qua tra tấn mười tám lần trọng lực, sau đó lại được dinh dưỡng tề ôn dưỡng, dịch dinh dưỡng bổ sung, thân thể so với ngày hôm qua, đã cường tráng hơn một chút, đã bất tri bất giác thích ứng hơn mười tám lần trọng lực rất nhiều. Thời gian Diệp Tố đứng lên cũng ngắn hơn ngày hôm qua rất nhiều.

"Thực hảo." Hàn Nghiệp hướng hắn cười, "Hiện tại vòng quanh phòng trọng lực đi một vòng."

Diệp Tố dựa theo Hàn Nghiệp chỉ huy, một bước một mà đi tới, mười tám lần trọng lực khiến hắn sợ hãi cũng theo đó mà được khắc phục.

Diệp Tố vui mừng khôn xiết mà nhìn thoáng qua Hàn Nghiệp, từ ánh mắt đối phương thấy được rõ ràng tán đồng.

Nhưng mà không đợi hắn cao hứng bao lâu, thanh âm Moka qua đường truyền microphone có chút lạnh nhạt truyền tới: "Hai mươi lần trọng lực!"

Hai mươi, là một đường ranh giới. Trên thực tế, mỗi một con số tròn chục, đều là một cửa khó qua.

Diệp Tố căn bản không có bất luận sức phản kháng nào đã lại bị đánh bại, thống khổ hơn nhiều lúc trước đánh úp lại, vô số xe lửa nổ vang không ngừng chèn qua người hắn, tới tới lui lui, tựa hồ vĩnh viễn không dừng lại.

Diệp Tố kêu lên thảm thiết, sau đó, ngay cả tiếng kêu cũng không thốt ra được, cảnh tay hắn vẫn duy trì hình dạng vặn vẹo lúc ngã, xoay người đối với hắn là hy vọng quá xa vời, đau đớn vô biên vô hạn cuồn cuộn ụp tới.

Trong ánh mắt Diệp Tố lộ ra phẫn nộ cực độ, hắn bắt đầu mắng Moka, bắt đầu oán trách Hàn Nghiệp, bắt đầu hối hận lựa chọn lưu lại của mình.

"Ta đã từng có thời điểm bất lực như ngươi." Hàn Nghiệp bên cạnh hắn nhẹ giọng nói, ý định phân tán lực chú ý của Diệp Tố, "Đó là mười một năm trước, ta mới mười chín tuổi, trong một lần chấp hành nhiệm vụ, tinh hạm bị đánh lén, ta chiến đấu kịch liệt một ngày với kẻ đánh lén, nhưng tinh hạm cũng báo hỏng, ta chỉ có thể trôi nổi trong vũ trụ, phóng xạ vũ trụ không lúc nào không ăn mòn thân thể ta, ta không có đồ ăn không có nước uống, cả không khí cũng không có." Thanh âm Hàn Nghiệp luôn có thể xuyên qua tất cả ồn ào tiến thẳng vào lòng Diệp Tố, Diệp Tố đang trong thống khổ hỗn loạn cùng có thể tưởng tượng ra cô tịch khi Hàn Nghiệp trôi nổi trong vũ trụ vô tận, so với tình huống hiện tại của hắn càng khiến người ta tuyệt vọng.

"Khi đó, ta hy vọng cỡ nào có thể có người tới cứu ta. Nhưng mà không có, tận đến lúc ta sắp hoàn toàn mất đi ý thức cũng không có người tới, ta cuối cùng là dựa vào một khối thiên thạch tự cứu bản thân, khối thiên thạch kia cắt đứt tay trái ta." Hàn Nghiệp sờ sờ cánh tay trái mình, dường như vẫn có thể cảm nhận được đau đớn xương cốt bị dập nát này. Diệp Tố đầu một mảnh hỗn độn, thân thể không ngừng run rẩy, qua lông mi đầm đìa mồ hôi thấy được thần sắc Hàn Nghiệp.

Ngươi luôn như vậy, giả bộ tư thái kẻ yếu, chiếm được đồng tình người khác! Diệp Tố trong thống khổ, cực đoan nghĩ.

"Đợi khi ta trở lại Nhân tộc, mới phát hiện, ta bị đánh lén không phải trùng hợp, mà là có người phản bội ta. Ta không chờ được người cứu viện, ngược lại phát hiện bị phản bội." Hàn Nghiệp thanh âm lạnh lẽo, lại thở dài cường điệu một lần nữa, "Ta vĩnh viễn không chờ được cứu viện."

Vĩnh viễn.

Từ "vĩnh viễn" trong ngữ cảnh này khiến người ta tuyệt vọng, Diệp Tố ngửa đầu thấy ánh mắt Hàn Nghiệp tràn ngập bi thương cùng cô độc. Hắn cần cứu viện, cần đồng bạn trợ giúp. Đáy lòng Diệp Tố lại lần nữa dâng trào một loại khát vọng, thiêu hủy lý trí hắn lại để hắn thấy được sự thật rõ ràng, vô luận Hàn Nghiệp có cần cứu viện hay không, hắn đều muốn đi cứu hắn!

Diệp Tố giãy giụa nắm tay trái, trên tấm thảm ẩm ướt mà gian nan trở mình, hắn muốn đứng lên!

Trong đầu nghiêng trời lệch đất, có một câu hiện ra giữa đống phế tích sụp đổ, lập lòe ánh sáng chói mắt, khiến hắn không cách nào bỏ qua, hắn vẫn luôn nghĩ tới, lại không đúng lúc bắt giữ được, mông lung mà tồn tại trong tiềm thức hắn, không lúc nào không ảnh hưởng lựa chọn của hắn, ảnh hưởng hành vi của hắn, ảnh hưởng tâm tình của hắn, ảnh hưởng dũng khí cùng quyết tâm.

— ngươi vì muôn đời khai thái bình, ta đây vì ngươi khai thái bình!

Nghe thực giống mô típ cổ trang, *Nếu ngươi muốn giang sơn, ta đây vì ngươi giành lấy giang sơn.* Câu này nghe công nói nhiều rồi, bao nhiêu truyện sủng thụ lên trời, công hết mình móc tim móc phổi vì thụ, có truyện nghe được câu này từ mồm thụ sướng hết cả tai. Chắc đây là một trong những câu hay nhất của thụ trong truyện, của công thì có một câu *Ta không có gì để cho ngươi cả, chỉ dám hứa sẽ chết trước ngươi,* đặc biệt câu này của công còn đặt trong thế tăng tiến, lúc đầu là nói với cả bảy người được chọn, lần thứ hai là nói với Diệp Tố với tư cách là người được chọn, lần cuối cùng là nói với vị thế người yêu. Câu này lúc đầu ta đọc lần đầu thấy bình thường thôi, nhưng ở chương gần cuối khóc tu tu như con chó.

92. Chương 91: Thói Quen

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Khi Diệp Tố trong trọng lực hai mươi lần rốt cuộc nửa quỳ lên, Moka cũng không khỏi vì hắn mà cảm thấy khiếp sợ. Một đường ranh giới này cứ như vậy mà bị Diệp Tố kỳ tích vượt qua.

Moka lần đầu tiên từ đáy lòng mà hô: "Thực hảo!"

Diệp Tố nửa quỳ trên mặt đất, tóc ướt dầm dề, mồ hôi không ngừng đổ xuống.

Hàn Nghiệp nhìn hắn thật sâu, vì hắn mà khiếp sợ, đồng thời có chút chua xót khôn kể.

"Ta có thể làm được…" Diệp Tố nghẹn ngào nói, đôi tay hắn chống xuống mặt đất, đem thân thể nặng ngàn cân của mình đẩy lên, xương cốt ngón tay vẽ lên mặt thảm từng vết máu.

Diệp Tố run run rẩy rẩy mà đứng thẳng eo, trên lưng phảng phất như cõng một ngọn núi lớn.

Khi hắn rốt cuộc có thể nhìn thẳng Hàn Nghiệp, như trút được gánh nặng mà cười một chút.

Hàn Nghiệp theo hắn đi bộ trong phòng trọng lực, nhìn Diệp Tố từ vạn phần khó khăn đến dần dần thích ứng, sau khi đạt tới yêu cầu của Moka mà rời khỏi phòng trọng lực, Diệp Tố như trước nôn đến trời đất u ám, nôn đến cả mật cũng phun không ra nữa mới thôi, sau đó bắt đầu uống dinh dưỡng tề, một bên uống một bên nôn, nôn ra xong lại uống. Bất quá, Diệp Tố hôm nay tốt hơn ngày hôm qua một chút, không trực tiếp ngất xỉu, tuy rằng toàn thân đều mệt mỏi.

Hàn Nghiệp bế hắn lên, đưa vào khoang dịch dinh dưỡng, Diệp Tố giờ phút này thanh tỉnh, có thể cảm giác, thân thể mình như mặt mặt đất khô cằn hút vào sương ngọt thật lâu mới tới, tế bào khô quắt hút no dịch dinh dưỡng, toàn thân ngập tràn cảm giác thỏa mãn no đầy, Diệp Tố mỏi mệt bất khảm thập phần hưởng thủ cảm giác như vậy, nếu có thể tới một quyển sách thì càng tốt.

Cho nên hắn hướng Hàn Nghiệp nói yêu cầu của mình.

Khi Hàn Nghiệp mở quang não hắn ra, phát hiện bên trong là giáo trình hóa học vỡ lòng, sửng sốt một chút. Hàn Nghiệp điều chỉnh góc độ màn hình cho hắn xong, cũng đổi hình thức lật trang thành điều khiển bằng giọng nói, để Diệp Tố có thể thoải mái tiếp tục đọc.

Khi Diệp Tố xuất phát từ tự nguyện, khắc phục được thống khổ do trọng lực áp bức, huấn luyện sau đó sẽ không trở thành ma chướng trong lòng hắn, cả đối mặt đều thiếu dũng khí.

Tuy rằng Diệp Tố mỗi lần Moka đề cao trọng lực, đều khó có thể chịu đựng được mà chửi ầm lên, mắng Moka, mắng Hàn Nghiệp, mắng chính mình bị quỷ mê hoặc tâm hồn. Nhưng sau khi tra tấn không dành cho nhân loại kết thúc, ngâm mình trong dịch dinh dưỡng ấm áp thoải mái, cảm giác này lại khiến hắn mê muội nghiện, đó là sung sướng chỉ nhận được khi đem sức lực bản thân đều tiêu hết, là sung sướng khi bản năng con người theo đuổi sự cường đại.

Hơn nữa, mỗi lần hắp tiếp nhận huấn luyện trọng lực, Hàn Nghiệp sẽ luôn bồi hắn cùng nhau. Mỗi lúc Diệp Tố đau đến sắp ngất, Hàn Nghiệp sẽ kể cho hắn nghe chuyện xưa của chính mình, từ khi còn nhỏ cho đến Minh Viện kinh tâm động phách, Diệp Tố lấy phương thức thống khổ một lần nữa tham gia quá khứ của Hàn Nghiệp, mạo hiểm, vinh quang, tịch mịch. Thậm chí ở thời điểm Diệp Tố sắp hỏng mất, Hàn Nghiệp còn làm một số động tác thân mật với hắn, tỷ như nắm tay hắn, vuốt ve lưng hắn, dùng trán mình áp lên trán Diệp Tố, sau đó nhẹ giọng an ủi cổ vũ…Những động tác đó, luôn có thể an ủi Diệp Tố tốt lắm. (nó gọi là thả thính)

Có một lần, Hàn Nghiệp không có chuyện gì nói, đành phải nói: "Ta thời điểm đi học cũng học hóa không tồi, nghe nói ngươi trượt hóa học cơ sở, còn phải bổ túc, thời điểm ôn tập có thể tới hỏi ta."

Lúc ấy, Diệp Tố đang chịu 24 lần trọng lực tra tấn, đau đến mức hận không thể đâm đầu xuống đất, chỉ tiếc mặt đất là thảm mềm mại, đụng bao nhiêu lần cũng vô ích. Nghe Hàn Nghiệp nói, Diệp Tố bỗng nhiên nghĩ tới một vấn đề mình không hiểu khi nghiên cứu giáo tài vỡ lòng, hắn còn định gọi điện thoại hỏi học bá một chút, hiện tại xem ra không cần.

Thế là, Moka ở ngoài phòng trọng lực thấy hai người thảo luận thâm sâu với một thường thức hóa học thập phần ấu trĩ.

Lại kết thúc một lần huấn luyện ma quỷ, Diệp Tố nghênh đón thời khắc thoải mái nhất.

Moka thay cho Diệp Tố một loại dinh dưỡng dịch mới, một bên khuynh đảo một bên đau lòng nói: "Đây chính là đỉnh cấp dinh dưỡng dịch a, đều là tiền a. Người ta mua nó đều theo lít mà mua, một tháng mới dùng một lần. Hàn Nghiệp chơi trội, trực tiếp theo tấn mà mua, mỗi ngày một lần. Tiền cưới lão bà hắn đều sắp dùng hết, ngươi nếu không hảo hảo quý trọng, thực xin lỗi đám tiền này." (hờ, tiền không cho em nó dùng thì còn lão bà nào vào đây nữa)

Diệp Tố nhìn Hàn Nghiệp đang rửa mặt, trên mặt hắn còn dính mồ hôi Diệp Tố, cùng với vài vết máu khi Diệp Tố đau cực điểm trảo ra. (nghe như cảnh sau H thế này) Bản năng Hàn Nghiệp đủ để ngăn trở hoặc tránh đi, nhưng hắn vẫn lựa chọn trực tiếp thừa nhận. Sau khi xử lý tốt Diệp Tố, để hắn nằm thoải mái dễ chịu, Moka cầm bảng báo cáo phân tích, nhỏ giọng hỏi Hàn Nghiệp: "Ngươi không lại thôi miên đi?"

Hàn Nghiệp lắc đầu: "Không có."

Moka lúc này mới vừa lòng, "Bất quá, cảm xúc phấn khởi của hắn so với thôi miên còn dùng tốt hơn, ngươi thật đúng là nghĩ ra biện pháp, hiệu quả không tồi."

Hàn Nghiệp cười một chút, đáy mắt lại không cười.

Kia, đại khái là tác dụng của tình cảm nào đó.

(Tình yêu của thụ bắt đầu từ dựa dẫm, tình yêu của công bắt đầu từ áy náy; rồi thụ sẽ trở nên mạnh mẽ không phải dựa dẫm nữa, nhưng công cả đời cũng không thoát khỏi áy náy. Dù sao thì, phận được làm công thì phải ăn khổ thôi)

Do huấn luyện trọng lực buổi chiều sẽ không khiến Diệp Tố phân tâm nữa, huấn luyện phân hóa Cảm thái buổi sáng liền tiến bộ như bay. Phải biết rằng, trên phương diện tinh thần lực, Diệp Tố có thiên phú cùng năng lực lĩnh ngộ khiến Moka kiến thức rộng rãi cũng tán thưởng không thôi.

Thoát khỏi sợ hãi với buổi chiều, tinh thần Diệp Tố đều chăm chú vào phân hóa Cảm thái, tiến độ đình trệ mấy ngày dưới sự chăm chú của Diệp Tố đã có tiến bộ rõ ràng. Chỉ dùng thời gian hai ngày, hắn liền hoàn thành xây dựng cùng phá hư lâu đài trong thời gian quy định.

Moka tâm tình tốt lắm mà gật gật đầu, tăng lên độ khó.

Đồ vật trước mắt Diệp Tố liền thay đổi, bên phải là kim tự tháp chắc chắn cần tháo dỡ, bên trái là một đám xếp gỗ tán loạn yêu cầu xếp thành hình tháp nghiêng. Không chỉ có khó khăn về kiến trúc tăng lớn, khi Diệp Tố nhất tâm nhị dụng cũng không thể tham khảo kết cấu cả hai bên, đây có thể nói là đem tâm thần hoàn toàn tách ra làm hai.

Mà càng về sau, nhiệm vụ cũng càng lúc càng biến thái. Diệp Tố cần tháo dỡ mô hình tinh cầu nhỏ, dựng lại là mô hình cơ giáp phức tạp. Tuy rằng độ khó tăng cao không tạo thành trở ngại trí mạng với Diệp Tố, hắn luôn có thể hoàn thành trong thời gian quy định. Nhưng đây cũng không có nghĩa Cảm thái của Diệp Tố phân hóa thành công, nhiều lắm chỉ mới sờ đến tay nắm cửa.

Hắn hiện tại chỉ có thể chuẩn bị tâm lý thời gian dài mới có thể thong thả tách ra hai loại Cảm thái tinh tế cùng phá hư, tiến hành công tác từng bên. Trong chiến đấu chân chính, căn bản không có thời gian cho hắn chuẩn bị, hắn cần phải đạt đến trình độ tâm niệm liền động, Cảm thái liền lập tức tách ra, hơn nữa tùy tâm sở dục mà điều khiển. Thực hiển nhiên, hắn hiện tại còn cách mục tiêu đã định rất xa.

Bất quá, cái này chưa nói đến. tiến bộ trước mắt của Diệp Tố đã khiến Moka thực vừa lòng, lại yêu cầu nhiều hơn thì Moka cũng cảm thấy bản thân có điểm tham lam. Tinh thần lực từ trước đến nay luôn là trọng điểm nghiên cứu của Nhân loại, nhưng cũng là lĩnh vực có ít thành quả nhất, không giống thân thể, khoa học kỹ thuật nhân loại đã tiến bộ đến mức có thể cường hóa thân thể con người trong khoảng thời gian ngắn, đương nhiên, tiền đề là thân thể phải chịu vô hạn áp bức, đạt tới phá rồi mới xây lại, tựa như Diệp Tố, mỗi ngày đều bị tra tấn không ra hình người.

Phân hóa cảm thái cùng áp bức trọng lực đều bước vào quỹ đạo, Moka lại lần nữa gia tăng các hạng mục huấn luyện khác, chiến đấu cơ giáp cùng kỹ xảo tác chiến.

Thời gian Diệp Tố thanh tỉnh hầu như đều bị huấn luyện chiếm cứ, Moka chỉ cố ý không sử dụng thời gian giữa trưa tinh thần lực hắn cao nhất, để hắn nghỉ ngơi. Thời điểm tinh thần lực cao, học cái gì cũng thực dễ dàng, nhưng lại không có tính đại diện, một khi cấp bậc tinh thần lực giảm xuống, Diệp Tố sẽ rất khó sai khiến mà sử dụng những thứ hắn vừa học kia. Chỉ có ở thời điểm cấp thấp nhất học được kỹ xảo, mới có thể ghi nhớ khắc sâu, vào thời điểm tinh thần lực cao dùng tới, sẽ bất ngờ phát hiện nhẹ nhàng thế nào, hiệu quả cũng tốt vượt quá dự kiến.

Đã quen với huấn luyện không ngừng nghỉ, thân thể Diệp Tố cũng quen với thống khổ, mỗi ngày đều giãy giụa qua, thời gian bất tri bất giác đã qua một tháng.

Ở trong thế giới hiện thực, nhiệm vụ tróc nguyên tốt kí sinh cũng đã bắt đầu có lịch trình. Thời gian một tháng, đã để Diệp Tố cao điệu thật lâu trong nước, Diệp Tố phát biểu rõ ràng, thời gian sắp tới sẽ cùng Lý Hoằng Hậu tham sự một hạng mục nghiên cứu, sẽ rất lâu không tiếp tục lộ diện.

Diệp Tố về tới trường học hắn, bằng cấp hiện tại đã không quan trọng với hắn. Hắn trở về, chỉ là muốn cáo biệt một vài người, tỷ như mấy cái bạn cùng phòng cùng chủ tiệm trà sữa. Diệp Tố từ nơi bạn cùng phòng biết được, Kế Vi Thường vào ngày trở về nước liền thôi học, Triệu giáo thụ bị trường học khai trừ, không có tin tức.

Sau khi hàn huyên cùng bạn cùng phòng, Diệp Tố đi quán bar trà sữa, vẫn nữ sinh chiếm đa số như trước.

"Tới một ly trà sữa trân châu." Diệp Tố đi qua nói.

Lảo bản ngẩng đầu nhìn, thấy là hắn, cố ý chế nhạo nói: "Thân phận ngươi hiện tại còn uống trà sữa a, rượu Nga cũng tới một lọ đi."

Diệp Tố cười rộ lên: "Vậy tới một lọ, còn có sao?"

"Đương nhiên là có." Lão bản đắc ý nói, "Lần trước quăng ngã một giá rượu, nhưng kho hàng còn một rương. Đây chính là chủng loại mới, chưa mấy người uống qua liền tuyệt sản, tiểu tử ngươi thật có phúc."

Lão bản chạy đến phía sau tiệm trà sữa, lấy ra một lọ rượu nhìn qua thập phần mới tinh, ít ra nhìn nhãn mác thì có vẻ đáng tin hơn rượu lần đầu tiên Diệp Tố thấy nhiều.

Lão bản trực tiếp cầm hai ly Q* đựng trà sữa ra, rót cho Diệp Tố một ly, lại rót cho mình một ly, "Ngươi sắp đi rồi, phỏng chừng về sau cũng rất ít trở lại, tới, ta bồi ngươi uống một chén."

*ly Q là cái này ạ, gg mới biết có thứ này, k biết ở có chưa:(mới nửa năm mà thấy trà sữa xa vời quá

"Cảm ơn." Diệp Tố nói chân thành, nếu không phải có lão bản, hắn có lẽ còn đang ở trong góc ảm đạm ôm nghiên cứu của mình, kể cả ở Tinh Tế Thế Giới tìm được phương pháp phân tích điện tử nguyên tố, hắn cũng không có hoàn cảnh cùng dụng cụ để tiến hành thực nghiệm.

"Là đến cảm ơn ta." Lão bản chấp nhận, "Thật cảm tạ, ta liền một ngụm buồn!"

Diệp Tố không nói hai lời, bưng lên trà sữa ly hướng trong miệng rót, một giọt không lậu.

"Rượu hảo mạnh." Diệp Tố nước mắt đều bị sặc ra.

"Ân, rượu mạnh mới có thể làm người nhớ kĩ." Lão bản cũng ngửa đầu một ngụm xử lý, đôi mắt cay đến đỏ lên, "Sinh hoạt tựa như rượu, không gắt một chút thì không thú vị. Cho dù cả đời bình phàm hạnh phúc, khẳng định vẫn có tiếc nuối."

"Đúng." Diệp Tố gật đầu, hắn biết nhân sinh khí phách hăng hái cùng thoải mái kịch liệt khi lão bản còn trẻ tuổi, "Ngươi về sau vẫn luôn bán trà sữa sao?"

"Bán trà sữa có cái gì không tốt?" Lão bản hỏi lại, "Ta đã nhưỡng qua rượu mạnh nhất, không có gì tiếc nuối, về sau sẽ luôn bán bán trà sữa, để sinh hoạt ngọt nhiều một chút."

"Vậy thì tốt." Diệp Tố nhìn rượu mạnh trong suốt bị lão bản đặt mạnh lên bàn, trong ly hình thành lốc xoáy, sau đó dần dần trở nên tĩnh lặng, sóng gợn bất kinh, "Ta cũng phải đi nhưỡng rượu mạnh, hy vọng còn có thể trở về uống được trà sữa ngọt nhất."

Ta tự hỏi, mỗi một nhân vật, tác giả đều từ giây phút ban đầu miêu tả những điểm nhỏ nhặt không ai để ý, nhưng cuối cùng điểm nhỏ nhặt đó luôn trở thành điểm sáng nhất; hẳn là tác giả ngay từ giây phút đầu nghĩ ra nhân vật đã nghĩ đến giây phút deep của họ rồi ;)))) lúc trước đến khoảng chương 100 ta mới đoán ra kết truyện, nhưng giờ đọc lại, mới phát hiện, ngay từ chương đầu đã liên tưởng được đến cảnh kết truyện rồi.

93. Chương 92: Rượu Mạnh

Diệp Tố cùng Lý Hoằng Hậu ngồi trên chuyên cơ bí mật hơn hai mươi tiếng đồ hồ mới tới địa điểm mục tiêu, lập tức có người mặt hộ bọn hắn trong phục phòng lạnh dày nặng. Thời điểm Diệp Tố xuống chuyên cơ, liền có lạnh lẽo tận xương thổi lại, phóng mắt nhìn ra, màn đêm đen nhánh ngăn cản phần lớn tầm mắt, nhưng mơ hồ có thể nhìn thấy băng tuyết ánh lên lạnh lùng, giữa trời đất rộng lớn đều là băng tuyết bao phủ.

Có người mở lên đèn chiếu sáng, một luồng sáng chiếu tới khiến băng tuyết phá lệ sáng ngời nổi bật, Diệp Tố cũng từ luồng sáng này thấy được một góc địa điểm mục tiêu, sông băng kéo dài, kéo dài thẳng vào bóng đêm vô ngần, tựa hồ như, nơi này trừ bỏ băng, cái gì cũng không có.

"Nơi này là nam cực, vĩ tuyến nam 75 độ." Thanh âm Benedict nhắc nhở vang lên trong bóng tối, cùng lúc đó hai luồng sáng mãnh liệt chiếu tới, Benedict mở ra xe quân dụng việt dã, "Đi lên, đường phía trước phi cơ đi không thuận tiện, ta đưa các ngươi tới căn cứ."

Thế nhưng lại ở nam cực. Diệp Tố có chút giật mình, cùng Lý Hoằng Hậu vội vàng lên xe, cho dù có trang phục chống lạnh, nhưng bọn hắn vừa tới nơi, chốc lát cũng khó mà ngăn cản rét lạnh thống khổ này.

Xe việt dã nghiêng ngả lảo đảo đi gần nửa tiếng đồng hồ, mới dừng lại, họ đến một trạm nghiên cứu khoa học Nam Cực mới được xây dựng cách đây ba năm. Diệp Tố thế mới biết nguyên nhân tại một nơi vĩ độ không tính là cao lại phải thành lập một trạm nghiên cứu khoa học, hẳn là vì che dấu nghiên cứu bọn họ sắp sửa tiến hành.

Bọn họ dường như thực thích ở dưới nền đất, Diệp Tố nghĩ, từ khi đi theo Benedict vào trạm nghiên cứu vẫn luôn đi xuống, xuyên qua sông băng thật dày, nhìn thấy như cũ vẫn là sông băng, bọn họ ở sông băng nhiều năm không tan chảy mà đào một đường hầm thật dài. Đi gần nửa giờ, Diệp Tố mới nhìn thấy dấu vết nhân công xây dựng, dưới mặt đất là một thành lũy chắc chắn, ngăn cản ngoại giới nhìn trộm cùng quấy rầy.

Benect đưa Diệp Tố cùng Lý Hoằng Hậu vào trong căn cứ, đường hầm nhỏ hẹp mở rộng thông suốt, ánh đèn sáng ngời ấm áp chiếu rọi xuống, khiến Diệp Tố cảm nhận được một tia ấm áp, tâm trạng cũng yên ổn xuống.

Bên ngoài căn cứ có thể nhìn thấy bóng dáng bộ đội võ trang, Benedict làm một vài thủ thế cùng bọn họ, liền nói: "Ở trong này không cần xông loạn, ta sẽ mang các ngươi đi phòng từng người, sau đó lại làm quen khu vực công tác, nếu có yêu cầu khác, có thể tùy thời nói với ta."

Benedict từ thông đạo bên trái căn cứ đi vào, không quá hai phút, bọn họ liền thấy hai bên hành lang đều là phòng. Phòng đông đúc như khách sạn vậy, trên cửa treo biển số, phòng Lý Hoằng Hậu cùng Diệp Tố là 033 cùng 034, hai gian phòng vừa lúc cạnh nhau.

Benedict đem hai thẻ phòng đưa cho bọn hắn: "Ở trong này trừ bỏ nhà ăn, các phòng khác đều cần quét thẻ từ mới có thể tiến vào."

Trong phòng đầy đủ phương tiện, kể cả quần áo tắm rửa cũng chuẩn bị thập phần sung túc, khó trách lúc trước cường điệu rằng không cần mang bất kì hành lý gì tới, chẳng qua không có phương tiện giải trí, liên lạc cùng ngoại giới rất khó thực hiện, bọn họ trừ bỏ nghiên cứu khoa học chính là nghỉ ngơi, ngủ, giải trí duy nhất chỉ sợ là tâm sự cùng người khác.

Diệp Tố không để ý chuyện này, dù sao thời gian rảnh rỗi của hắn đều là để ngủ, hiện tại nam cực còn đang ở trạng thái ban đêm, hắn có thể điều chỉnh thời gian nghỉ ngơi của bản thân, khiến cho hắn vô luận ở địa phương nào tại Tinh tế thế giới, đều có thể phân phối thời gian làm việc, nghỉ ngơi hai bên hợp lý.

Sau khi nhận phòng, cửa phòng bên cạnh Lý Hoằng Hậu mở ra, nhìn thấy Lý Hoằng Hậu, người Anh quốc kia cười cười chào hỏi: "Ngươi cũng tới?"

"Ngươi hảo." Lý Hoằng Hậu gật đầu, "Mies và Ben có lẽ một thời gian nữa mới tới."

"Nga, chúng ta đây liền tranh thủ thời gian, tốt nhất khiến bọn họ tới cũng không nhúng tay kịp."

Lý Hoằng Hậu cười to: "Ta cũng hy vọng."

"Vậy không quấy rầy ngươi đi xem phòng thí nghiệm, ta dám cam đoan, ngươi nhất định sẽ kinh ngạc, ta trước nay chưa từng thấy qua phòng thí nghiệm hoàn mỹ như vậy." Người nọ vui vẻ mà cười nói.

Benedict vỗ vỗ tay: "Phải biết rằng, đây chính là tài lực của toàn cầu kiến tạo thành."

Trên đường tới phòng thí nghiệm, là một người khác dẫn Diệp Tố, dựa theo Benedict phân phó, người nọ đưa Diệp Tố tới một phòng thí nghiệm độc lập, phòng thí nghiệm to như vậy chỉ có một mình hắn tiến hành nghiên cứu. Bất quá, Diệp Tố còn chưa phát hiện ra sự dị thường, hắn chỉ biết phòng thí nghiệm nơi này đích xác giống như lời vị người Anh kia nói, thập phần xuất sắc, phần lớn dụng cụ kích cỡ lớn hắn chưa từng nghe nói qua, hiển nhiên, dụng cụ này đều là bí mật với ngoại giới.

Diệp Tố mới đến ngày đầu tiên, không cần lập tức tiến hành nghiên cứu, sau khi làm quen hoàn cảnh thì liền trở về nghỉ ngơi.

Ở Tinh tế thế giới, sau khi tiến hành một hồi huấn luyện ma quỷ, hình thể Diệp Tố dường như không có biến hóa nhiều, nhưng ánh mắt trở nên sắc bén nội liễm, khí chất kiên định, xốc lên quần áo, đường cong cơ bắp lưu sướng tuyệt đẹp, làn da cũng lập lòe ánh sáng khỏe mạnh. Lúc này, Moka lại lần nữa hung hăng nhéo xương cốt Diệp Tố, bất quá lần này không khiến Diệp Tố khó chịu đựng như lần đầu tiên. Moka vừa lòng gật đầu, bàn tay vung lên, kế hoạch huấn luyện của Diệp Tố lại tăng thêm một mục, thực chiến cơ giáp.

Đêm đó, Hàn Nghiệp cùng Diệp Tố đi trên đường cái phồn hoa của Tây Đô tinh. Tây Đô tinh nổi tiếng thế giới với hai nét đặc sắc, một là huấn luyện cơ giáp, hai là giải trí cơ giáp.

Giải trí cơ giáp tức là cơ giáp đối chiến, trên đường phố Tây Đô tinh, không thiếu nhất chính là các loại câu lạc bộ cơ giáp lớn nhỏ, mỗi thời mỗi khắc, trong câu lạc bộ đều tiến hành đối chiến cơ giáp.

Bất luận kẻ nào cũng có thể tiến hành đăng ký ở câu lạc bộ, sau đó khiêu chiến những người khác, hoặc là tiếp nhận khiêu chiến của người khác, người thắng có thể nhận được một khoản đáng kể từ tiền vé người xem. Đương nhiên, khiêu chiến cũng có quy tắc, một cái tay mơ không thể tùy tiện khiêu chiến đội viên chiêu bài của câu lạc bộ, đội viên chiêu bài lại đáp ứng, không biết sẽ bận tới thế nào. Câu lạc bộ sẽ dựa theo tích phân trận thắng của những người đăng ký mà tiến hành phân chia thực lực, khiêu chiến cùng đẳng cấp, không thể cự tuyệt. Nhưng nếu khiêu chiến đẳng cấp cao hơn hoặc thấp hơn, đối phương đều có quyền cự tuyệt. Hơn nữa, câu lạc bộ còn có công chứng viên, trong lúc khiêu chiến sẽ tiến hành công chứng những điều mà quy tắc vô pháp cố kỵ đến.

Hàn Nghiệp cuối cùng dẫn Diệp Tố vào một câu lạc bộ tên là "Tinh Thần". Đây là một trong những câu lạc bộ lớn nhất Tây Đô tinh, hơn nữa, có thiết lập sân đấu học sinh.

Nghỉ hè mỗi năm, các học sinh từ bốn phương tám hướng vọt tới, bọn họ sau khi huấn luyện tự nhiên cũng nghĩ tới việc nghiệm chứng thành quả trong thực chiến, câu lạc bộ chính là nơi tốt nhất, chỉ cần ngươi có thể kiên trì, hoàn toàn có thể tiến hành thực chiến không ngủ không nghỉ. Nhưng đây lại là bối rối không nhỏ với câu lạc bộ, câu lạc bộ thành lập vì mục đích kiếm tiền, cũng không phải để bọn học sinh tích lũy kinh nghiệm chiến đấu. Người nguyện ý tiêu tiền tới xem đối chiến cơ giáp đều muốn xem một hồi thi đấu kích thích, ai nguyện ý xem tiểu hài tử nhàm chán — đám học sinh trong tháp ngà quả thực là tiểu hài tử với người xem, dễ như trở bàn tay đã bị đánh nghiêng, quá không thú vị.

Nhưng số lượng học sinh tới Tây Đô tinh nhiều, khiến câu lạc bộ cũng không đành lòng từ bỏ khối bánh kem lớn này, vì thế hạng mục đặc thù trong kỳ nghỉ hè liền xuất hiện, gọi là sân đấu học sinh. Câu lạc bộ cung cấp sân đấu, để học sinh khiêu chiến với nhau, khiêu chiến của bọn họ cũng dựa vào tích phân, khi có người trong đó đạt tới một trị số tích phân nhất định, trổ hết tài năng giữa đông đảo học sinh, liền có quyền lợi khiêu chiến đội viên chuyên nghiệp của câu lạc bộ.

Người có thể nổi bật giữa đông đảo học sinh, thực lực phải phi thường mạnh, ít nhất trong trường học cũng phải là nhân vật phong vân, bao năm trôi qua, sự tình học sinh đánh bại đội viên chuyên nghiệp nhìn mãi cũng quen mắt.

Hơn nữa, từ khi thiết lập sân đấu học sinh, ghế thi đấu cũng thường xuyên chật ních, người xem trừ bỏ dì cả cô bảy bà tám, hầu hết còn lại đều là học sinh. Bởi vì phần lớn học sinh đều hiểu kì với thực lực người cùng tuổi mình, sân đấu học sinh liền cung cấp cơ hội cho bọn hắn quan sát trực diện. Thậm chí, hiện tại đã có truyền thông chuyên môn cắm chốt ở sân đấu học sinh, bình luận thực lực các học sinh, đánh giá dự đoán ngôi sao ngày mai một chút, sau khi ra mấy kỳ chuyên mục, bán cũng đắt hàng.

Như vậy, học sinh trình độ thấp có thể qua luận bàn cùng các bạn đồng lứa được đến kinh nghiệm thực chiến vững chắc hơn, học sinh cao cấp có thể một đường quá quan trảm tướng thanh danh vang xa, cuối cùng còn có thể tiến hành thực chiến cùng đội viên chuyên nghiệp, thu hoạch được càng nhiều. Người xem cũng có thể quan sát một số nhân tài mới xuất hiện, thưởng thức thi đấu xuất sắc, câu lạc bộ càng kiếm được bồn mãn bát mãn *(đầy bồn đầy bát ~ đầy đủ).* Sân đấu học sinh có nhiều điểm đặc sắc như vậy đương nhiên được tiếp tục đầu tư.

“Thỉnh xuất trình thẻ học sinh.” Nhân viên đăng ký vừa nhìn thấy khuôn mặt Diệp Tố liền biết hắn là cái học sinh, lập tức chuyển đến giao diện đăng ký học sinh, “Di, Hoa Đô đại học?” Đăng ký nhân viên có chút hưng phấn rà quét tin tức Diệp Tố: “Xin hỏi, muốn đổi danh hiệu sao?”

Danh hiệu là câu lạc bộ vì đón hùa bọn học sinh “trung nhị” cùng một số người cố ý che dấu thân phận mà thiết lập, sự thật chứng minh, cái thi thố nho nhỏ này có hiệu quả không tồi, che dấu thân phận chỉ là thứ yếu, rất nhiều học sinh thập phần coi trọng danh hiệu của mình, vừa đến kì nghỉ hè, các loại thần ma quỷ quái sẽ diễu hành một vòng, cái gì “Thần Mặt Trời”, “Nữ thần Tự do”, “Thanh Thiên Ma vương”,… một cái so một cái lại thêm vang dội.

“Diệp đi.” Diệp Tố nói, cho dù là lá, cao thủ chân chính cũng có thể phi lá đả thương người.

“Hảo, chúc ngươi chơi vui vẻ.” Nhân viên đăng ký đem thẻ học sinh cùng một tấm thẻ bài màu đen đưa cho Diệp Tố.

Thẻ bài màu đen là chứng minh cấp bậc, thuyết minh Diệp Tố vẫn là tiểu binh cấp sắt kém nhất, lên trên còn có đồng chiến sĩ, bạch kim chiến sĩ, hoàng kim chiến tướng cùng bậc cao nhất là kim cương chiến tướng. Trên tấm thẻ đen còn có một thanh tiến trình tích phân, thắng một trận sẽ tăng một tích phân, sau khi thắng liền năm trận, một trận thắng sẽ tăng hai tích phân, sau khi thắng liền mười trận, một trận thắng sẽ tăng ba tích phân, cứ thế suy ra. Số lượng tích phân đạt tới một trăm là có thể thăng cấp.

Đợi đến khi Diệp Tố cùng Hàn Nghiệp bước vào trong câu lạc bộ, nhân viên đăng ký khó dằn nổi lòng mình mà chọc chọc đồng sự bên cạnh, “Người vừa rồi là Hoa Đô đại học!”

“Ngươi xác định là Hoa Đô Đại Học? Không phải cái gì Hoa Đô học viện, Hoa Đô đại học tổng hợp linh tinh hàng giả?”

“Ta xác định!”

“Nha!”

Hoa Đô tinh cùng Tây Đô tinh đều là nhị đẳng tinh cầu, giữa hai bên cũng có ẩn ẩn cạnh tranh. Bất quá, bởi vì Hoa Đô là trung tâm chính trị, địa vị của nó vô hình trung đã cao hơn Tây Đô một đầu, khiến không ít người địa phương Tây Đô bất mãn. Cho nên mỗi lần thi đua cơ giáp Hoa Đô cùng Tây Đô chạm trán, sẽ cũng gây ra đủ loại đề tài. Cho dù ngươi là từ đại học nào ở Hoa Đô tới đây, câu lạc bộ cũng sẽ hô hào cờ hiệu dọa người “Hoa Đô cùng Tây Đô đỉnh quyết đấu”.

Mà Diệp Tố còn là từ đại học số một Hoa Đô tới, đề tài lại càng nóng bỏng gấp mười phần.

“”Diêm Vương” Thiệu của Tây Đô đại học cũng ở câu lạc bộ chúng ta, có trò hay rồi.”

“Nào có trò hay gì, Thiệu mới đến chưa được một tuần đã sắp thăng cấp, thế không thể ngăn cản a, học

sinh nào gặp hắn đều không có sức lực đánh trả, mục tiêu của hắn chính là khiêu chiến kim cương chiến tướng vương bài của chúng ta! Bất quá, nếu hai người thực sự gặp nhau, là có thể khiến Tây Đô chúng ta nở mày nở mặt."

"Ha ha ha, ta dám khẳng định, phòng bán vé bọn họ nhất định sẽ nổ tung!"

94. Chương 93: Tinh Thần

Bên trong câu lạc bộ Tinh Thần có động thiên khác, đấu trường thật lớn hơn một ngàn ghế ngồi, phần lớn đều đang tiến hành thi đấu, gần như chật kín. Mặc dù hiệu quả cách âm của đấu trường thực tốt, nhưng hò hét nhiệt tình của khán giả vẫn mơ hồ truyền ra.

Hàn Nghiệp cùng Diệp Tố đi tới đại sảnh câu lạc bộ ở trung tâm, vách tường xung quanh treo mấy chục màn hình điện tử thật lớn chiếu tin tức, khách hàng cũng có thể sử dụng quang não bản thân, truy cập website câu lạc bộ Tinh Thần để xem tin tức trước mặt. Màn hình lớn nhất trên trường hiển thị thi đấu đang tiến hành cùng thời gian sắp bắt đầu thi đấu, một màn hình khác biểu hiện những thành viên này đang ở trạng thái nhàn rỗi, có thể tiếp nhận khiêu chiến. Khiến người chú ý nhất chính là ba khối màn hình bảng đơn: Hằng tinh bảng, Hành tinh bảng cùng Tân tinh bảng.

Hằng tinh bảng là dựa theo tổng tích phân mà xếp hạng, đứng hàng đầu luôn là những đội viên chuyên nghiệp đã đóng quân lâu ở câu lạc bộ Tinh Thần, tích phân trên vạn, địa vị khó có thể lay động. Hành tinh bảng ghi chép tích phân trong vòng mười ngày mà tiến hành xếp hạng, Diệp Tố chú ý tới, xếp hạng đệ nhất chính là "Diêm Vương", phía trước tên của hắn có một ngôi sao nhỏ đánh dấu, đại biểu hắn vẫn là học sinh, tích phân hắn đã tới 99. Tân tinh bảng là xếp hạng những người mới đăng ký làm thành viên câu lạc bộ dưới hai tháng, trên cơ bản cũng đều là học sinh, "Diêm Vương" đứng thứ 11 bảng này, tích phân tiếp cận vị thứ 10 phía trước, nhìn dáng vẻ siêu việt của hắn, chỉ là sự tình thêm một hai lần đấu.

"Diêm Vương lại thắng một hồi!"

Diệp Tố vừa nghĩ như vậy, liền nghe thấy thanh âm ủng hộ bộc phát trong đại sảnh, tích phân phía sau Diêm Vương đã đột phá một trăm, biến thành 105. Diệp Tố nhìn hắn một trận liền thêm 6 tích phân, trong lòng căn cứ quy tắc câu lạc bộ mà tính nhẩm, Diêm Vương này hẳn là trận thứ 30, hơn nữa là thắng liên tiếp.

"Diêm Vương! Diêm Vương!" Tiếng kêu bén nhọn của nữ sinh khiến Diệp Tố phải ngó đầu về phía đấu trường, một thiếu niên 18-19 tuổi bị vây quanh đi ra, tóc ngắn màu đen, một thân tây trang lưu loát, tướng mạo tuấn lãng, ánh mắt hiên ngang, thời điểm nhìn người khác mang theo ý cười kiệt ngạo, dễ như trở bàn tay liền bắt hết tâm các nữ hài tử.

"Ta ngày mai còn tới." Diêm Vương vươn ngón trỏ hướng mọi người lắc lắc, sau đó chỉ hướng Hằng tinh bảng, "Ta đây có thể khiêu chiến người trên này hay không?"

“Có!” Nhóm fan não tàn hắn lớn tiếng kêu, chấn đến mức toàn bộ đại sảnh đều phảng phất lung lay.

“Chờ ta.” Diêm Vương giương ngón trỏ lên, soái khí mà để lại cho các nàng một bóng lưng thẳng tắp.

Diệp Tố nghe thấy bên cạnh có người đang thảo luận về Diêm Vương này, liền cẩn thận lắng nghe.

“Ta đoán Thiệu chính là siêu tân tinh của câu lạc bộ Tinh Thần năm nay, không hổ là đệ nhất nhân Tây Đô đại học a.”

“Hắn còn chưa phải là đệ nhất Tây Đô đại học đi, mấy người phía trên hắn năm nay cũng không tới câu lạc bộ chơi.”

“Kể cả không phải, kia cũng là một người trên tầng đỉnh rồi a!”

“Điều này cũng đúng, danh hào ”Diêm Vương” cũng không phải là nói không. Chỉ tiếc Tây Đô học viện quân sự Vân Thanh cùng Khố Nhĩ Tát, một cái ở câu lạc bộ Hỏa Diễm, một cái ở câu lạc bộ Phí Đằng, không được xem quyết đấu đỉnh cấp giữa bọn họ.”

“Bọn họ sau này luôn có cơ hội chạm trán, hiện tại ta chỉ hi vọng Tinh Thần có thể lại thấy mấy cái tân sinh, hảo hảo so chiêu cùng Diêm Vương, xem hắn một đường càn quét cũng có chút nhàm chán.”

Hàn Nghiệp chụp lên bả vai Diệp Tố, “Chúng ta đi vào.”

“Hảo.” Diệp Tố không rảnh lại lo nghe, đi theo Hàn Nghiệp vào đấu trường, Hàn Nghiệp đã chọn một đối tượng khiêu chiến cho hắn, một thành viên tích phân chỉ có mười. Diệp Tố hiện tại cũng chỉ có thể lựa chọn ở sân đấu học sinh người đồng dạng cũng là học sinh mà tiến hành khiêu chiến.

Diệp Tố là một bên tiến hành đối chiến, được nhân viên công tác đưa tới phòng chờ của mình, Hàn Nghiệp cần mua vé mới có thể vào đấu trường xem Diệp Tố.

Một cái đấu trường cấp thấp này cũng không nhiều người lắm, bởi vì hai người đối chiến đều không có danh khí gì, người tiến vào xem phần lớn là người đang định đăng ký câu lạc bộ, trước tiên thăm dò chút tình huống, hoặc là một số người nhàm chán, thấy trận này vé giá rẻ liền thuận tiện mua một tấm vào ngồi ngồi.

Diệp Tố thực mau điều khiển cơ giáp câu lạc bộ cung cấp tiến lên sân đấu, đối thủ của hắn “Hỗn thế ma vương” cũng bước lên. Cơ giáp câu lạc bộ cung cấp đều là trạng thái nguyên thủy, chỉ trang bị một súng laser không nhiều năng lượng lắm, có thể bắn được 20 phát, một súng hạt cùng một đao kim loại cấp A. Chỉ có đạt tới cấp đồng, mới có tư cách lựa chọn vũ khí.

Diệp Tố dẫn đầu bày cái thủ thế, đợi lúc tiếng chuông bắt đầu vang lên, liền nhanh chóng nâng tay phải cơ giáp lên, một khối kim loại chỗ cổ tay mở ra, súng laser bên trong lập tức lộ ra, giây tiếp theo, laser liền

bắn ra, chính giữa "Hỗn thế ma vương."

Diệp Tố có chút kỳ quái, tại sao Hỗn thế ma vương không biết tránh né? Bất quá, nghĩ thì nghĩ, động tác Diệp Tố cũng không chậm một giây, nhanh chóng thao tác đài điều khiển, cơ giáp hắn như bay mà lao tới, thẳng hướng Hỗn thế ma vương.

Hỗn thế ma vương lúc này mới như chợt tỉnh mộng, mắng câu ngọa tào, hoang mang rối loạn điều khiển cơ giáp tránh né.

Phản ứng đầu tiên của hắn không phải nghênh chiến, mà cư nhiên là trốn, nghĩ sao a?

Diệp Tố trong lòng kinh ngạc một hồi, mặc kệ chuyện khác, bắt lấy khe hở khi Hỗn thế ma vương xoay người, dùng súng hạt công kích phần gáy hắn, tiếp theo nhanh chóng áp sát, khảm đao hung hăng chém lên.

Phần đầu cơ giáp là hệ thống trung tâm cơ giáp, nối tiếp các bộ vị lớn nhỏ trong cơ giáp, phụ trách truyền cùng tiếp thu mệnh lệnh, giống đại não con người. Phần cổ cơ giáp cũng là nơi nhiều dây nối nhất, công kích địa phương này có cơ hội nhất định gây ra tắc nghẽn hệ thống, chỉ cần ảnh hưởng một giây mệnh lệnh truyền đạt, trong đối chiến kịch liệt cũng phi thường dễ dàng lâm vào bị động.

Diệp Tố thấy Hỗn thế ma vương cứ thế đem phần cổ quan trọng phía sau bại lộ để mình nhìn, bất quá đi, lại đuổi theo chém mấy đao.

"Má ơi, chạy nhanh như vậy!" Hỗn Thế Ma Vương kêu một tiếng, cơ giáp hắn vội vàng hai tay ôm đầu, ngồi xổm xuống.

Diệp Tố mắt sắc thấy nơi khuỷu tay cơ giáp Hỗn thế ma vương lộ ra một khe hở màu đen, Diệp Tố lập tức tránh sang trái, tránh đi laser hiểm hiểm phóng tới.

"Cư nhiên không mắc mưu!" Hỗn Thế Ma Vương không vui mà kêu lên, định từ bị động chuyển chủ động, đang từ tư thế ngồi xổm uốn éo một cái, hai tay cơ giáp mở rộng, ý định chế trụ phần eo cơ giáp Diệp Tố.

Diệp Tố làm sao có thể để hắn như nguyện, hắn tuy rằng vẫn đứng tại chỗ, nhưng đôi tay đã sớm đặt trên đài điều khiển, mười ngón tay đều ở trạng thái chuẩn bị chiến tranh, banh đến thẳng tắp, chạm vào là nổ ngay. Khi đôi tay Hỗn thế ma vương còn cách chưa tới 5 centimet, đôi tay Diệp Tố đột nhiên ấn một chuỗi phím liên tiếp, cơ giáp hắn lập tức làm ra phản ứng, hai cánh tay ép lại nâng cao, đè lại bả vai Hỗn thế ma vương, dựa thế đó mà nhảy khỏi vòng kiềm chế hai tay của hắn, như trước đứng sau phần cổ Hỗn thế ma vương, hơn nữa để phòng ngừa Hỗn thế ma vương lại phản kích như vừa rồi, Diệp Tố thao tác đùi phải cơ giáp, dùng sức đá hướng cái mông Hỗn thế ma vương, bóp chết ý đồ muốn xoay chuyển thân thể của hắn.

Diệp Tố chiếm được một tiên cơ này, tự nhiên sẽ không đuổi bắt mèo vờn chuột như lúc trước, ngắn ngủi vài giây, súng hạt cùng súng laser thay phiên nhau phóng ra, công kích hơn hai mươi lần, công kích đúng một khối nhỏ sau phần cổ Hỗn thế ma vương kia. Diệp Tố xạ kích chính xác cao đến dọa người.

Khi Diệp Tố dùng hết năng lượng hai thanh súng, chỉ kém cầm khảm đao tiếp tục chặt, trọng tài tuyên bố Hỗn thế ma vương thua. Dây cáp trung tâm sau cổ hắn đã bị phá hư, thi đấu tiếp theo phải thua không thể nghi ngờ, hắn thậm chí còn không có cơ hội dùng cụ tượng hóa vũ khí của mình.

Thẻ đen của Diệp Tố nhiều thêm một tích phân.

Diệp Tố không nghĩ tới lại thắng dễ dàng như vậy, bước xuống đài, nhảy xuống cơ giáp, có chút hưng phấn mà nhìn về phía Hàn Nghiệp dưới đài.

Hàn Nghiệp hướng hắn gật đầu.

Diệp Tố cười đi qua: "Cái Hỗn thế ma vương vừa rồi bộ dáng không phải rất lợi hại."

Hàn Nghiệp cùng hắn rời đi đấu trường này, vừa đi vừa nói chuyện: "Dấu vết dạy học của học viện trên người hắn quá nặng."

Cho nên đối với nắm chắc cơ hội chưa đủ tinh chuẩn. Không giống Diệp Tố, phương thức chiến đấu cơ giáp của hắn là do Moka Benders tự mình dạy bảo. Mà Moka Benders lại chính là tiền nhiệm cục trưởng Phụ trợ tư, cả đời trải qua tinh phong huyết vũ, kỹ xảo chiến đấu của hắn là từ nguy cơ sinh tử mà tôi luyện ra, một sơ sẩy chính là tử vong, cho nên Moka không cho phép bản thân sai làm, không cho phép bản thân không thấy được sai lầm đối phương, càng không thể hai lần thất thủ ở một bẫy rập. Phong cách chiến đấu của hắn cũng được truyền dạy cho Diệp Tố, cho nên Diệp Tố trong lúc chiến đấu sẽ không làm động tác dư thừa, mỗi một bước đều có mục đích nhất định, đối với mỗi cử động của đối phương càng thêm nghiêm túc cẩn thận, tuy rằng hiện tại Diệp Tố còn kém xa trình độ Moka, nhưng so với một số học sinh chưa trải qua mưa gió mà nói, ý thức của hắn đã vượt mức quy định rất nhiều, đặc biệt là khoảng thời gian trước mắt, Diệp Tố còn chưa gặp được một số học sinh xuất sắc.

Hiện tại, Moka cùng Hàn Nghiệp an bài Diệp Tố tới tiến hành thực chiến, một phương diện là để hắn tiếp xúc với phong cách chiến đấu bất đồng, hiểu biết bất đồng vũ khí, phương pháp phối hợp phương thức chiến đấu, thông hiểu đạo lý những điều đã học được, cuối cùng thì, dù lão sư có lợi hại thế nào, dạy nhiều cũng dễ dàng xuất hiện một số tư duy xơ cứng; về phương diện khác là để Diệp Tố tích lũy một ít tích phân, đi khiêu chiến nhân vật cao tầng, tích lũy kinh nghiệm chiến đấu.

Bất quá hiển nhiên, Diệp Tố hiện tại còn chưa ý thức được mình hiện tại cùng mình một tháng trước như hai người khác nhau, hắn không còn là một tay mới không biết gì cả.

Một giờ tiếp theo, Diệp Tố lại khiêu chiến hai người, hầu như đều giải quyết nhanh chóng trong vòng 20 phút. Diệp Tố vừa lòng mà nhìn tích phân lại tăng lên hai bước nhỏ.

"Hôm nay tới đây thôi." Hàn Nghiệp nói.

"Ân." Diệp Tố ngẫm lại, mình ở thế giới hiện thực cách lúc tỉnh cũng không xa, thấy Hàn Nghiệp đối với thời gian làm việc nghỉ ngơi của hắn nắm chắc thực chuẩn xác.

Sinh hoạt Diệp Tố lâm vào một vòng quy luật, sinh hoạt ở hiện thực tỉnh lại liền đi phòng thí nghiệm làm việc, đối với ký sinh nguyên tố, hắn đã tìm ra biện pháp tách ở Tinh tế thế giới, bất quá, điều kiện biện pháp kia yêu cầu vẫn quá hà khắc đối với hiện thực, thế nhưng lại cần một loại tân nguyên tố địa cầu không có đến làm chất xúc tác. Diệp Tố không có biện pháp, đành phải từ hướng khác tìm biện pháp thay thế.

Sau khi mỗi ngày làm việc 8 9 tiếng, hắn liền đi Tinh tế thế giới, buổi sáng cùng Hàn Nghiệp ăn xong bữa sáng, liền parkour mà đi sân huấn luyện tinh thần lực. Không sai, là parkour…

Ở giữa khu nghỉ ngơi và khu huấn luyện của Lực chi Sâm, ngoài hệ thống xe điện, còn có thông đạo dành riêng cho Parkour. Chẳng qua loại Parkour này khó khăn hơn bình thường nhiều, ở giữa hầu như đều là các loại địa hình hiểm trở thu nhỏ, từ núi lửa đến vách đá vực thẳm, đến sông lớn mãnh liệt, đến khu rừng rậm rạp, lại đến các địa phương có dấu vết nhân công, đường cái xe cộ đi lạc, sân thượng lầu cao, chỉ muốn một hơi mà lao xuống. Thông đạo này là cố ý thiết kế, thập phần tốt đối với luyện tập tố chất cơ thể người cùng độ linh hoạt.

Diệp Tố lần đầu tiên chạy liền rơi thất điên bát đảo, nhưng hiện tại đã thành thạo.

Sau đó là huấn luyện phân hóa Cảm thái, đối tượng kiến tạo trước mắt Diệp Tố đã đổi thành một cơ thể người đang trong thế chiến đấu, tư thế này thường sẽ là tư thế lúc trước hắn được học. Diệp Tố muốn dựng hoàn mỹ, nhất định phải rõ tư thế này như lòng bàn tay, bộ vị nào cần phát lực, trọng tâm nghiêng về hướng nào, trình độ khuếch trương cơ bắp… Mỗi một chi tiết đều cần Diệp Tố hiểu rành mạch, sau đó liền thông qua xếp gỗ dựng lại, coi như quen thuộc thêm lần nữa, thâm nhập tận nội tâm.

Huấn luyện cảm thái kéo dài hai giờ, sau đó lại học chiến đấu cơ giáp với Moka ba tiếng, thuận tiện trong khi luyện tập cơ giáp, cũng học luôn kỹ xảo sử dụng tinh thần lực.

Buổi chiều là áp bức trọng lực đáng sợ, mỗi lần đều có thể khiến Diệp Tố đau đến chết đi sống lại, đương nhiên, Hàn Nghiệp vẫn như trước bồi hắn.

Diệp Tố hiện tại đã thích ứng 32 lần trọng lực, sau khi trọng lực đột phá bội số ba mươi, tiến độ thích ứng liền chậm lại, ít nhất cần hai ngày mới có thể lại tăng thêm một lần, mà càng về sau, thời gian yêu cầu lại càng dài.

Sau khi bị trọng lực áp bức, thân thể lại được dịch dinh dưỡng bổ sung sức sống, liền tiếp tục học kỹ xảo tác chiến. Lúc này thân thể phảng phất dư thừa lực lượng cần phát tiết, khi vật lộn, Diệp Tố thập phần phấn khởi, cảm giác mình hoàn toàn có thể tay xé cơ giáp, tuy rằng kết quả luôn là bị Moka đánh đến mơ mơ màng màng.

Tới gần chạng vạng, ăn xong cơm chiều, Hàn Nghiệp liền dẫn hắn đi câu lạc bộ Tinh Thần tiến hành khiêu chiến.

Mà khoảng thời gian này, là Diệp Tố thích nhất, không đau khổ, còn có thể cùng Hàn Nghiệp bên nhau. Đặc biệt là sau khi mình thắng, nghe Hàn Nghiệp thong thả ung dung mà phân tích địa phương hắn biểu hiện tốt hoặc cơ hội hắn bỏ lỡ, luôn khiến Diệp Tố tâm tình vui sướng mà thả lỏng sau một ngày huấn

luyện khẩn trương. Nếu Hàn Nghiệp không phải ngẫu nhiên sẽ ánh mắt thâm trầm mà nhìn mình, vậy sẽ càng hoàn mỹ. Diệp Tố nghĩ.

95. Chương 94: Tham Lang

Diệp Tố đã thắng liền chín trận, tích phận đạt được 13 cái, chỉ lại thắng thêm một lần, đạt tới thành tựu thắng mười trận, tích phân lúc sau lại tăng một cấp bậc, một lần tăng 3 điểm.

Hắn mỗi đêm chỉ khiêu chiến ba người, hôm nay rốt cuộc nghênh đón người thứ mười.

Diệp Tố nhìn trúng "Tham Lang".

Tham Lang là tên một tinh cầu, cũng là danh hiệu một người. Lấy tên tinh cầu làm danh hiệu là một trọng những đặc sắc của câu lạc bộ, chẳng qua làm như vậy đều là thành viên lão thành hoặc đội viên chuyên nghiệp của câu lạc bộ, người mới dám làm vậy hoặc là lá gan lớn, hoặc là có tự tin, hoặc là có hậu đài.

Tham Lang chính là loại cuối cùng, thân ca ca hắn "Thất Sát" là một đội viên chuyên nghiệp của câu lạc bộ Tinh Thần, hoàng kim chiến tướng, cách kim cương chiến tướng chỉ có một bước. Đương nhiên, một bước này rất có thể chính là lạch trời.

Mà bản thân Tham Lang cũng không kém, học tại Tây Đô đại học chiến đấu chỉ đứng sau Tây Đô đại học cùng học viện quân sự Tây Đô, thành tích ngày thường không nổi bật, nhưng cũng được tính là thượng đẳng, ở câu lạc bộ nếu vận khí tốt cũng có thể trổ hết tài năng. Vì thế, hắn từ nơi ca ca mình bắt được một chút tin tức, tránh đi mấy học sinh Tây Đô lợi hại kia, chọn thời cơ tốt đến câu lạc bộ đăng ký, hắn cơ hồ có thể dự đoán mình một đường đánh tới, trở thành vô địch thủ trong thiên hạ, trở thành tiêu điểm quần chúng, từ nay về sau thanh danh một bước lên trời.

Vào ngày đầu tiên Tham Lang tiến vào câu lạc bộ Tinh Thần, nhận được khiêu chiến từ "Diệp", hắn cố ý nhìn tích phân người này, cư nhiên mới 13, hắn khinh bỉ cười, thuận tay liền đồng ý. Trận đầu đối chiến, để cho hắn hoa lệ mà biểu diễn đi. Người mua vé, các ngươi sẽ thấy đáng giá!

Tham Lang chọn chính là thú hình cơ giáp, cũng là một con lang.

Diệp Tố đối chiến chín lần, đây vẫn là đầu tiên gặp thú hình cơ giáp, không khỏi âm thầm đề cao đề phòng.

Hắn nghe Moka lão sư nói qua, tính cơ động của thú hình cơ giáp càng thêm linh hoạt, tính va chạm mạnh, nếu ngươi không đảm bảo mình cũng đủ mạnh thì đừng để đối phương áp sát. Moka cũng đổi sang thú hình cơ giáp đối luyện cùng Diệp Tố vài lần, tốc độ hắn nhanh đến tận cùng, hành động mờ ảo, phảng phất như dã thú ẩn nấp trong thảo nguyên, khiến Diệp Tố khó lòng phòng bị.

Diệp Tố lặng lẽ phóng trọng tâm ra sau, tính toán ngay từ đầu sẽ bảo vệ tốt bản thân, không như mấy lần trước trực tiếp xông lên.

Tham Lang trong lang hình cơ giáp hưng phấn mà thổi một cái huýt sáo, điều khiển đuôi lang quét động, tiếng gió bạo liệt, ý vị khiêu khích mười phần.

Tiếng chuông vang lên, Tham Lang lập tức điều khiển cơ giáp vọt lên, hướng Diệp Tố đánh tới.

Diệp Tố sớm có chuẩn bị trước, một bên điều khiển cơ giáp lui về phía rìa sau đấu trường, bảo vệ tốt phần lưng, một bên khởi động súng laser, hướng Tham Lang bắn phá, nhưng ở giữa không trung, Tham Lang liền đột nhiên chuyển hướng, lấy đường cong công kích bên phải Diệp Tố.

Miệng lang hình cơ giáp có dấu hiệu mở ra, Diệp Tố biết bên trong cất giấu vũ khí. Lang hình cơ giáp bởi vì vấn đề hình thể, khảm đao đổi thành cung tiễn số lượng hữu hạn, rất có thể là giấu trong miệng.

Diệp Tố lần này không lại lùi về phía sau, mà hướng phía trước vọt mạnh một bước, bắt lấy cơ hội nháy mắt, đôi tay cầm khảm đao giơ lên, Tham Lang trong không trung lao tới, xu thế không thể ngăn chặn, nhìn qua như tự mình lao vào khảm đao. Tuy rằng miệng lang cơ giáp cũng hoàn toàn mở ra, phun ra một đạo laser bắn trúng cơ giáp Diệp Tố, nhưng chính hắn bị khảm đao chém từ đầu tới bụng, mà Diệp Tố, bởi vì đã sớm cân nhắc góc độ, chỉ có khuỷu tay phải bị laser lướt qua, không ảnh hưởng toàn cục, thương tổn do giao phong lúc này, Diệp Tố chiếm thượng phong.

Tham Lang không biết Diệp Tố là vận khí tốt hay tính toán tốt. Không suy xét lâu, Tham Lang liền nhận định cái người chỉ có 13 tích phân này là vận khí tốt thôi, nếu đã sớm tính toán tốt, trong nháy mắt kia phải tính toán bao nhiêu lần, không phải một người học sinh tùy tùy tiện tiện có thể làm được.

Diệp Tố thực hiện được một kích xong lập tức thu tay lại, bước về phía trước hai bước xoay người, mà phản ứng Tham Lang cũng không kém, tuy rằng trong lòng có khiếp sợ, nhưng vào thời điểm cơ giáp rơi xuống đất cũng nhanh chóng thay đổi phương hướng, một lần nữa nhào hướng Diệp Tố, bằng ưu thế lang hình cơ giáp, nháy mắt áp sát trước người Diệp Tố, Diệp Tố lúc này chạy chính là rơi vào bẫy rập của hắn, lang cơ giáp có thể từ sau lưng chế trụ Diệp Tố, tận đến khi "cắn chết" hắn; nhưng nếu không chạy, bị Tham Lang chính diện quấn lên cũng không tốt tí nào. Đương nhiên, hai loại tình huống kia là dự tính của Tham Lang.

Phản ứng thật của Diệp Tố, không chút hoang mang, nhưng cũng nhanh chóng bày ra tư thái phòng vệ, đôi tay giao nhau đón đỡ bảo vệ phần đầu, thân thể hơi hơi nghiêng về phía sau, trong nháy mắt Tham Lang nhào lên, đôi tay ném xuống khảm đao, hướng phía trước bắt được đầu lang cơ giáp, hung hăng mà nghiền ép, không cho nó mở miệng công kích.

Tham Lang chấn kinh một cái, phản ứng lại, lập tức đem tứ chi bám lên người Diệp Tố, dùng sức cào, một trận cơ giáp làm từ kim loại bình thường phân phối đại trà như vậy, dưới lang móng vuốt liền bị trảo ra vài đạo hoa ngân vừa dài vừa sâu, sâu thêm chút nữa là có thể ảnh hưởng đến dây cáp.

Diệp Tố không để hắn tiếp tục phá hư, xoay người một cái, đem lang cơ giáp ném lên mặt đất, chính mình cũng ngăn chặn nó. Đôi tay khống chế phần đầu, đồng thời, đầu gối uốn lượn, từng cái mà húc vào bụng

lang, khoang điều khiển Tham Lang ở vị trí này, dường như bị Diệp Tố chấn đến đụng phải nội khoang. *(mấy đoạn đánh nhau khó hiểu quá)*

Tham Lang ý thức được mình gặp phải tay cứng, vội vàng cắn răng tập trung tinh thần suýt nữa bị đâm đến ngất đi, nhanh chóng thao tác tiếp, lang cơ giáp không hề giãy giụa vô vị, chân sau đột nhiên dựng thẳng lên, giữa mấy ngón chân cư nhiên kẹp một cây gậy gỗ dài, hướng phần lưng Diệp Tố tấn công.

Diệp Tố bất ngờ, vừa vặn trúng chiêu.

Đây là cụ tượng hóa vũ khí của Tham Lang. Diệp Tố bởi vì bản thân không có cụ tượng hóa vũ khí, đôi khi không nghĩ tới người khác cũng có, về phương diện này ăn không ít mệt, không biết bị Hàn Nghiệp cùng Moka nói bao nhiêu lần. Diệp Tố thời điểm bị đâm tới còn đang suy nghĩ, đợi lát nữa lại phải nghe Hàn Nghiệp nói lần nữa.

Tham Lang rảnh rỗi, lập tức từ dưới thân Diệp Tố thoát ra, phản công lại, miệng lang há to, phun ra một bó thô laser.

Diệp Tố thừa nhận chính diện thương tổn này, vượt qua tia laser tiến lên, chế trụ cổ lang cơ giáp, nhảy lên lưng nó, ôm lấy đầu liền đập mạnh.

Tham Lang giận không thể kiềm chế, dùng sức mà nhảy lên, nhưng lại phát hiện căn bản vô pháp ném xuống Diệp Tố, đành phải thao tác cơ giáp như điên mà chạy vòng quanh đấu trường, nhưng Diệp Tố vẫn gắt gao mà thít cổ lang cơ giáp, còn không quên bắt lấy khe hở mà công kích.

Sau khi Tham Lang thấy chiêu này cũng vô dụng, đơn giản như la lối khóc lóc mà nằm vật ra đấu trường, Diệp Tố lúc này cũng theo đó mà ngã xuống. Tham Lang lập tức thao tác cơ giáp xoay đầu, mở ra lang miệng bắt lấy cơ hội này công kích Diệp Tố, nhưng hắn không biết, Diệp Tố cũng đang đợi thời khắc này, súng laser ở cổ tay trái, súng hạt ở cổ tay phải đã sớm vận sức chờ phát động, thấy Tham Lang há miệng lớn như vậy, đơn giản đem hai tay toàn bộ nhét vào trong miệng lang, thâm nhập đến yếu hầu. *(tại sao edit đánh nhau mà nãy h tui cứ thấy bên trên hết phản công, xoay mình, dưới thân rồi há miệng, nhét vào, thâm hầu... ôi lạy chúa)*

Phanh —

Hai tay cơ giáp Diệp Tố bị nổ hỏng, nhưng phần đầu lang cơ giáp lại toàn bộ mở tung.

"Tham Lang thua, Diệp thắng."

Thanh âm trọng tài truyền đến.

Diệp Tố lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, trận thứ mười này đúng thật là khó thu phục, hắn có chút mệt mỏi mà xuống khỏi cơ giáp, nhìn thấy tích phân của mình rốt cuộc lên đến 15 xong, mới vừa lòng mà

hướng thính phòng tìm Hàn Nghiệp.

So với hắn, Tham Lang cả người đều ngốc, vẫn là bị nhân viên công tác kéo xuống.

Thẳng đến lúc cái đấu trường này được vệ sinh sạch sẽ, Tham Lang mới ý thức được, trận đầu đối chiến của mình cư nhiên thua! Mộng tưởng tốt đẹp của hắn, đường vô địch bằng phẳng của hắn, cư nhiên ngay từ đầu đã vướng chân té ngã. Sao có thể?

Hắn bại bởi một tay mới không nổi trội?

Không, nhất định không phải tay mới! Tham Lang vội vàng nghĩ, vội vàng gọi điện cho ca ca mình.

Cuộc gọi vừa chuyển được, Tham Lang thiếu chút nữa khóc ra: "Ca! Ta thua! Ta trận đầu thi đấu liền thua!"

"Từ từ, đem sự tình nói rõ ràng." Ca ca Tham Lang, Thất Sát đã đãi thật lâu trong câu lạc bộ Tinh Thần, lấy thân phận đội viên chuyên nghiệp tồn tại, đôi khi sẽ dựa theo mệnh lệnh thượng cấp đi khiêu chiến một số thành viên mới xuất hiện, để gia tăng chút độ đề tài, đôi khi cũng nghe phân phó đi câu lạc bộ khác giao lưu, tóm lại, đãi ngộ hắn tuy rằng phong phú, nhưng công việc cũng không dễ dàng, chiến đấu lớn lớn bé bé trải qua cũng đã trên ngàn trận, thắng qua mà cũng thua qua.

Mặt Thất Sát vẫn luôn cứng rắn, không giận mà uy, khiến Tham Lang lập tức an tĩnh xuống, đem sự tình bị Diệp Tố đánh bại một năm một mười mà kể.

Tham Lang hướng ca ca mình khóc lóc kể lể: "Người kia vừa thấy liền có vẻ rất lão đạo, không có khả năng là tay mới! Ta gặp hắn khẳng định chơi xong, ta đây lúc sau làm sao bây giờ? Khẳng định phải cùng hắn lại đối mặt."

"Đừng vội. Ta đi xem tình huống." Thất Sát đối với đệ đệ duy nhất cả mình vẫn là rất thương yêu, Tham Lang thật vất vả mới thi đậu một đại học không tệ lắm, tiền đồ một mảnh sáng lạn. Thất Sát hy vọng đệ đệ mình có thể tòng quân, lập nhiều điểm quân công, để gia đình có chút mặt mũi, không cần như mình kiếm ăn ở câu lạc bộ. Hiện tại là thời điểm tốt cho Tham Lang gia tăng chút vinh dự, nếu kì nghỉ hè có thể nổi danh ở một câu lạc bộ thượng cấp, lúc sau tòng quân có thể ngay từ đầu có được một chức vị không tồi, được cấp trên coi trọng, không cần từ tiểu binh chậm rãi leo thang.

Sau khi Thất Sát an ủi đệ đệ mình xong, liền cùng trò chuyện với muội tử phục vụ trước quầy tiếp tân. Người làm phục vụ ở câu lạc bộ đa số là người bình phàm hoặc cấp bậc tinh thần lực thấp hèn lại không có sở trường đặc biệt gì, chỉ có thể dựa vào phục vụ chu đáo tinh tế đổi lấy chi phí sinh hoạt. Các nàng thường ôm tâm lý sùng bái với đội viên chuyên nghiệp của câu lạc bộ, Thất Sát chỉ tùy ý hỏi thăm sức khỏe nàng, đã khiến đối phương cảm động không nói nên lời. Khi Thất Sát hỏi đến tình huống "Diệp", muội tử liền không màng đến hành vi chức nghiệp mà đem thông tin Diệp Tố đưa cho Thất Sát, đương nhiên, câu lạc bộ cũng không yêu cầu nghiêm khắc, nếu không muội tử có hoa si cũng không dám lấy công việc mình ra đùa giỡn.

Thông tin của câu lạc bộ về Diệp Tố không nhiều lắm, chỉ có tên họ, tuổi cùng học tịch. Hoa Đô đại học… Thất Sát nhìn đến đây, đôi mắt mị một chút, có thể tiến vào Hoa Đô đại học chứng tỏ người này cũng không đơn giản, không thể để hắn chắn đường đệ đệ mình.

Diệp Tố sau khi đánh bại Tham Lang, lại khiêu chiến hai người, toàn thắng, sau khi kết thúc, không ngoài sở liệu lại bị Hàn Nghiệp nhắc về sự tình cụ tượng hóa vũ khí.

Diệp Tố xấu hổ cười cười, ý định cho mình cái lý do thoát thân: "Ta xem ngươi cùng Moka lão sư cũng không hay cụ tượng hóa vũ khí, Moka lão sư còn tốt, làm mẫu cho ta hai lần, ngươi liền một lần cũng chưa. Ta luôn có cảm giác bên người toàn người không có cụ tượng hóa vũ khí…"

"Trở về cho ngươi xem xem."

"A?"

Hàn Nghiệp nói: "Trở về cho ngươi xem ta cụ tượng hóa vũ khí."

Diệp Tố tùy ý gật gật đầu, trong lòng lại rất vui vẻ, Hàn Nghiệp Cảm Thái tinh thần lực cùng cụ tượng hóa vũ khí đều thực thần bí, hiện giờ, là lúc Hàn Nghiệp chậm rãi mở ra bí mật cho hắn xem.

Thời điểm Diệp Tố đang định trở về, quang não lại thu được tin tức từ câu lạc bộ Tinh Thần.

"Có người hướng ta khiêu chiến!" Diệp Tố có chút kinh hỉ, hắn tới câu lạc bộ bốn ngày, vẫn luôn khiêu chiến người khác, đây vẫn là lần đầu tiên bị người khiêu chiến. Diệp Tố không quen giao diện tiếp thu khiêu chiến, thế nhưng vừa mở xem liền trượt tay ấn chấp nhận.

Hàn Nghiệp một bên nhìn thấy định ngăn cản nhưng đã chậm, tin tức tiếp nhận khiêu chiến đã gửi đến đối phương.

96. Chương 95: Thất Sát

Hàn Nghiệp nhìn thấy tin tức của đối phương trên quang não Diệp Tố, trầm mặc một lát, rồi mới nói: "Hắn hẳn là nhắm vào ngươi."

"Thất Sát? Ta không quen biết hắn a." Diệp Tố kỳ quái nói, sau đó nhìn thấy tích phân sau tên Thất Sát sắp tiếp cận một vạn, sửng sốt một hồi, "Hoàng kim chiến tướng? Hắn tại sao sẽ khiêu chiến ta?"

Ánh mắt Hàn Nghiệp lập lòe nhỏ đến khó phát hiện, hướng đấu trường hệ thống phân cho Diệp Tố cùng Thất Sát đi, "Đi xem sẽ biết."

Thất Sát không nghĩ tới Diệp sẽ tiếp nhận khiêu chiến của mình, phải nói, hắn không nghĩ tới bất luận một sinh viên còn đi học nào sẽ tiếp nhận khiêu chiến của một cái hoàng kim chiến tướng. Tuy rằng ở mặt thiên phú, phần lớn đội viên chuyên nghiệp của câu lạc bộ đều xa xa không bằng học sinh của đại học đứng đầu, nhưng bọn hắn đã ra đời thật lâu, kinh nghiệm chiến đấu đầy mình, dễ như trở bàn tay mà có thể ném bọn học sinh đó xa mấy cái phố, ít nhất trong bắt Thất Sát, cái gọi là thiên tài khi chưa trưởng thành, hắn không có bất luận tôn trọng gì.

Bất quá, tiếp nhận thì càng tốt, Thất Sát khóe miệng hướng về phía trước giơ lên, hắn nguyên bản còn nghĩ biện pháp khác ngăn cản Diệp thắng liên tiếp, hiện tại hắn có thể nhất lao vĩnh dật mà phế đi Diệp.

Thất Sát đã gửi tin đi khiến đệ đệ yên tâm, liền vỗ vỗ tro bụi không tồn tại trên quần áo mà đi đấu trường.

Tin tức Thất Sát có chút danh tiếng ở câu lạc bộ Tinh Thần khiêu chiến một cái học sinh mới 21 tích phân lập tức lan truyền tại đại sảnh câu lạc bộ, không ít người vừa nghe tin này lập tức liền mua vé xem trận này, hơn nữa, giá vé còn đang không ngừng tăng lên. Rất nhiều người không rõ tình huống nhưng thấy thế cũng biết khẳng định có trò hay phát sinh, vội vàng bỏ tiền cũng mua một tấm.

Tuy rằng tất cả mọi người đều biết đây sẽ là một hồi thi đấu nghiêng về một phía, không có bất luận thú vị gì đáng nói, nhưng bọn họ vẫn thấy tò mò với nguyên nhân trận đấu này. Phải biết rằng, Diệp là cái học sinh, dựa theo quy tắc sân đấu học sinh của câu lạc bộ, Diệp chỉ có thể khiêu chiến học sinh, không có khả năng hướng những người khác khiêu chiến, như vậy đây là nói, là Thất Sát hướng Diệp khởi xướng khiêu chiến! Bọn họ rất hiếu kì, Thất Sát vì sao sẽ hạ thân phận đi khiêu chiến một học sinh? Kể cả học sinh đó là Diêm Vương Thiệu cũng sẽ khiến bọn họ không thể lý giải, càng miễn bàn đến là một người mới không biết tên.

"Ta đoán là do cái học sinh này thật sự kiêu ngạo, mở miệng chống đối Thất Sát, mới có thể bị Thất Sát khiêu chiến, muốn giáo huấn hắn một lần!"

Suy đoán này cũng thực phù hợp suy nghĩ mọi người.

"Nhưng mà...cái học sinh này vì sao sẽ tiếp nhận khiêu chiến? Chẳng lẽ kiêu ngạo đến độ mất lý trí? Chẳng lẽ hắn thật sự cho rằng mình có thể đánh thắng Thất Sát?"

Mọi người trầm mặc một hồi, mới ha ha cười nói: "Đi xem chẳng phải sẽ biết sao! Ngươi còn chưa mua vé đi, chạy nhanh mua, không nhanh liền hết vé!"

Thời điểm Hàn Nghiệp cùng Diệp Tố tới đấu trường, người bên trong đã rất đông, đều khí thế ngất trời mà thảo luận đối chiến lần này.

"Ngươi đánh không lại hắn." Hàn Nghiệp vừa mở miệng liền hạ kết luận.

Diệp Tố không không vui, hắn tự hiểu bản thân mình. Huống chi, tinh thần lực hắn hiện tại là thời điểm thấp nhất trong ngày, tuy rằng trải qua sự việc tinh thần lực cảm nhiễm ở Tát Luân tộc, cấp thấp nhất

cũng được tăng lên. Gần đây ở Tây Đô, cũng được Hàn Nghiệp sử dụng dược vật đặc thù hảo hảo ôn dưỡng tinh thần lực, hiện tại, tinh thần lực cấp bậc đại khái có thể bảo trì giữa B- và C.

"Nhưng không sao, dựa theo tiết tấu của mình mà tới, trận đối chiến này có lẽ có thể đem đến thu hoạch không nhỏ cho ngươi." Hàn Nghiệp chụp bả vai Diệp Tố, cổ vũ.

"Ân." Diệp Tố trả lời, đi hướng phòng chờ trước đấu trường.

Thẳng đến khi hắn hướng nhân viên công tác đưa ra thẻ bài đen, người trên thính phòng mới biết, nguyên lai hắn chính là một vai khác trong trận đối chiến này, "Diệp".

"Nhìn qua rất bình thường a, tuấn tú lịch sự, tại sao luẩn quẩn trong lòng đâu."

Thất Sát cũng đã ở trong phòng chờ của mình, đợi đối chiến bắt đầu. Hắn đã tính toán tốt, muốn cho cái Diệp này nằm ở trên giường một tháng dậy không nổi. Tuy rằng làm đối phương trọng thương là vi phạm quy tắc — câu lạc bộ cấm ở trường hợp không ký kết giấy sinh tử mà tạo thành thương tổn nghiêm trọng trên đấu trường, nhưng hắn là đội viên chuyên nghiệm của câu lạc bộ, chỉ cần không quá phận sẽ không sao. Huống chi, hắn xem ra, Diệp khẳng định không có bối cảnh quyền thế để tìm hắn gây phiền toái.

(hừm, lúc trước ta khen các nv phản diện không tồi, nhưng loại này hẳn chỉ là pháo hôi, mồm to được 3 chương chỉ tự hại mình với hại ta gõ lap đau tay thôi)

Bởi vì người chân chính có bối cảnh quyền thế sẽ không tới Tây Đô tinh tiếp nhận huấn luyện. Tuy rằng Tây Đô tinh nổi dang vì huấn luyện cơ giáp, mỗi năm cũng hấp dẫn vô số người tới nơi này, nhưng đại bộ phận là một số gia đình khá giả, nhiều lắm thì cũng chỉ là người tương đối giàu có. Tỷ như một cơ quan huấn luyện tốt lại có tiếng, Vương Tư Thông* cũng không có khả năng đưa nhi tử mình tới đó học tập, ân, hắn hoàn toàn có thể tiêu tiền thỉnh danh sư càng tốt đến phụ đạo một chọi một.

**Là con trai độc nhất của tỷ phú Vương Kiện Lâm - Một trong những người giàu có nhất Trung Quốc, mình gg có câu nói của anh này rất hay mà mình đọc cũng phải thấy cay "Con người phải biết tận dụng hết các lợi thế của bản thân. Lợi thế của tôi là có tiền".*

Hoa Đô tinh tốt xấu gì cũng là trung tâm chính trị, danh sư tốt cùng cơ sở huấn luyện tốt nơi nào cũng có, chẳng qua không phong trào như Tây Đô tinh mà thôi. Trong nhà có tiền có thế một chút, cũng có thể mời gia sư chuyên môn. Diệp ngàn dặm xa xôi từ Hoa Đô chạy tới đây, đại khái là vì tiết kiệm tiền đi.

Chính xác, nếu không phải Moka Benders ở Tây Đô tinh, Hàn Nghiệp cũng sẽ không dẫn Diệp Tố tới nơi này.

Đối chiến đã đến giờ. Đấu trường chật ních không còn chỗ ngồi.

Ngay cả "Diêm Vương" Thiệu định trở về lại nghe tin, trong đại sảnh đang đàm luận Diệp cùng Thất Sát

đối chiến, cũng mua vé tiến vào, a, cư nhiên có tân sinh nổi bật hơn hắn, hắn đến chú ý một chút. Tuy rằng phương thức nổi bật này là đi tìm đường chết a.

Diệp Tố cùng Thất Sát phân biệt từ hai bên sân đấu bước lên, hai người điều khiển đều là nhân hình cơ giáp. Bất quá, Diệp Tố so sánh với Thất Sát quá khó coi, một cái cơ giáp xám xịt nhìn qua nghèo kiết hủ lậu lại nhỏ yếu, trái lại Thất Sát, cơ giáp nhan sắc sáng chói, trang bị đầy đủ, còn có rất nhiều vũ khí phù hợp hoàng kim chiến tướng.

"Vì tránh cho nói ta khi dễ ngươi, ta chỉ giữ lại vũ khí giống ngươi." Thất Sát nói, thao tác cơ giáp đem vũ khí quang học tiên tiến trên người dỡ xuống giao cho nhân viên công tác, sau đó triển lãm một chút cho Diệp Tố cùng người xem xem, hắn đích xác chỉ để lại một súng laser, một súng hạt cùng một khảm đao.

Một cử động này của hắn thắng được một mảng khen ngợi trầm trồ.

"Tuổi đều gấp hai Diệp, còn không biết xấu hổ mà lưu lại ba cái vũ khí." Thiệu lại không chút khách khí mà trào phúng. Lấy thực lực hiện tại của Thất Sát, dù thế nào cũng đều sẽ nghiền áp Diệp, có vũ khí hay không không có gì khác biệt. Thất Sát tưởng khen ngược, còn để cho mình thanh danh tốt.

Diệp Tố đối với hành động Thất Sát cũng không tỏ vẻ gì, chỉ hỏi: "Ngươi vì cái gì khiêu chiến ta? Ngươi nhận thức ta sao?"

"A." Thất Sát nở nụ cười, "Chờ đánh xong, ta lại cùng ngươi chậm rãi " ôn chuyện "."

"Vậy được rồi." Diệp Tố không hề hỏi, lập tức chuẩn bị đối chiến.

Thực trầm ổn. Thất Sát tâm nghĩ, cũng không quá coi thường Diệp Tố, lập tức ngưng thần tĩnh khí.

Trên thính phòng cũng theo đó mà an tĩnh lại, không khí mạc danh lên men khẩn trương.

Tiếng chuông vang lên!

Diệp Tố động, nhưng Thất Sát động càng nhanh hơn!

Diệp Tố chỉ thấy hoa mắt một cái, đã không thấy tăm hơi bóng dáng cơ giáp Thất Sát, xem ra ưu thế của hoàng kim chiến tướng không chỉ ở vũ khí mà còn ở bản thân cơ giáp.

Tâm Diệp Tố nhảy dựng, không hoảng, mà là lập tức nhìn về phía máy dò xét, mặt trên biểu hiện Thất Sát đang từ phía bên trái tiến công.

Thất Sát sở dĩ không tiến công từ chính diện không phải bởi vì có điều cố kỵ, mà đây là phương thức chiến

đấu của hắn, thích mơ hồ cùng xuất kỳ bất ý.

ngón tay Diệp Tố nhanh chóng tung bay, bùm bùm gõ phím ấn liên tiếp, cơ giáp hắn chợt lóe lên, lấy một đạo đường cong hướng bên phải né tránh. Nhưng đối chiến Thất Sát trải qua so với cơm Diệp Tố ăn ở thế giới này còn nhiều hơn, đã sớm đoán được động tác tiếp theo của Diệp Tố, lập tức mạnh mẽ chuyển hướng, lao thẳng tới Diệp Tố.

Diệp Tố vẫn luôn lưu một phần chú ý trên máy dò xét, thầm kêu một tiếng không tốt, đơn giản liền không trốn, nhanh chóng xoay người, nâng cánh tay phải lên công kích, nhưng mà hắn phát hiện, họng súng đồng dạng tối om đã đối diện mình. Phanh, hai súng laser một trước một sau không vượt quá một giây đồng hồ lần lượt bắn ra, ở giữa không trung giao hộ, năng lượng triệt tiêu lẫn nhau.

Nhưng Diệp Tố là phát sau, từ trình độ nào đó mà nói, hắn đã rơi xuống hạ phong, nếu không phải ở thời khắc mấu chốt Diệp Tố có thể ổn định tâm thần, điều chỉnh góc độ công kích, khiến cho laser mình bắn ra đối diện Thất Sát, cơ giáp hắn hiện tại rất có thể đã báo hỏng.

Chiêu thức Diệp Tố phản kích tuy không chiếm được thượng phong, nhưng hàm lượng kỹ thuật trong đó đã làm người trong nghề nhìn ra một ít môn đạo, không khỏi đánh giá lại "Diệp" tuổi trẻ này một chút.

"Có lẽ thực sự có chút tài năng."

"Nhưng cũng chỉ là như vậy, đối diện Thất Sát hắn không có bất luận phần thắng nào. Thất Sát còn chưa sử dụng cụ tượng hóa vũ khí."

"Diêm Vương" Thiệu nay thu hồi cợt nhả, nghiêm túc lên. Hai người trước mắt đều chưa sử dùng tinh thần lực, hắn có điểm chờ mong, Diệp này ở trên mặt tinh thần lực có thể làm người ta kinh hỉ hay không.

Sau một kích đó, vô luận là Diệp Tố hay là Thất Sát, đều không có ngừng lại.

Diệp Tố khẩn cấp lui lại, Thất Sát đuổi theo không bỏ, hơn nữa, lộ tuyến truy đuổi còn thỉnh thoảng khiến Diệp Tố khó có thể đoán trước, đôi khi nhìn qua còn tưởng Diệp Tố tự mình vọt tới trước mặt Thất Sát.

Dự phán. Diệp Tố nhớ tới Moka cùng Hàn Nghiệp đã cùng hắn nói qua, kỳ thật, cơ giáp giống như thân thể, trước khi làm một động tác nào đó sẽ có điềm báo, đương nhiên, thời gian điềm báo này cực kỳ ngắn hơn nữa cực kỳ nhỏ, cần nhãn lực siêu cường cùng sức phán đoán mạnh. Loại năng lực này không phải dựa vào huấn luyện ma quỷ một thời gian là có thể luyện ra, mà cần thời gian dài chiến đấu tích lũy. Ít nhất, trước mắt Diệp Tố còn vô pháp lý giải loại cảnh giới Moka nói này, nhưng hắn từ trên người Thất Sát thấy được.

Diệp Tố cảm thấy, Thất Sát đối với mỗi bước, mỗi động tác của mình đều rõ như lòng bàn tay, cũng trước đó làm ra chuẩn bị. Khiến Diệp Tố có cảm giác nghẹn khuất, cả người sức lực thi triển không xong.

Khi Diệp Tố lại lần nữa bị Thất Sát ngăn trước mặt, rốt cuộc không muốn chạy trốn nữa, hai cánh tay súng của cơ giáp ca ca lên đạn, vận sức chờ phát động.

"Ta không ngại bồi ngươi chơi chơi." Thất Sát nói, đôi tay cũng không ngừng lại thao tác trên đài điều khiển, cơ giáp hắn hư ảo nhưng lại có mục tiêu đã định mà chạy về phía Diệp Tố, trước chưa tính đến việc Diệp Tố không muốn chạy trốn, hắn dù trốn cũng không trốn được vòng vây Thất Sát.

Diệp Tố chiến đấu nhiều như vậy lại một lần gặp gỡ khốn cảnh, hắn không khỏi mà có chút khẩn trương, nhưng càng hưng phấn, hắn cũng không có tay nải gì, có thể hạn độ lớn nhất mà hưởng thụ trận thi đấu này, sau đó dựa theo Hàn Nghiệp chờ mong, học được chút thứ.

Đến đây đi. Cơ bắp hai tay Diệp Tố lâm vào khẩn trương cao độ, đôi tay đặt trên đài điều khiển, sử dụng tốc độ nhanh nhất bấm tới bất luận phím ấn nào muốn thao tác.

Bàn phím ta bị di tích từ hồi trước chơi game bị đổ trà chanh lên ;(((không hỏng nhưng dít kinh người, bây giờ ngồi edit chán chẳng buồn gõ. Được nửa tháng mà tay muốn què rồi, ngón tay lung lay như răng bà lão rồi huhu ;((((

97. Chương 96: Tức Giận

Tốc độ Thất Sát nhanh như bay, đảo mắt đã tiếp cận Diệp Tố.

Diệp Tố biết cơ hội thắng của mình bằng không, nhưng hắn không nhụt chí, một bên thao tác cơ giáp di động biên độ nhỏ, để tránh lâm vào vòng luẩn quẩn hành động quỷ dị của Thất Sát; một bên không ngừng bắt lấy mọi cơ hội có thể mà tiến hành công kích. Thất Sát càng ngày càng áp sát, cũng không vội công kích, phảng phất như đang trêu chọc Diệp Tố.

Chơi thì chơi đi. Diệp Tố nghĩ rất lạc quan. Khi Thất Sát đột nhiên chém khảm đao lại, hắn lập tức phản ứng, đồng dạng lấy đao đỡ, nhưng phong cách chiến đấu quỷ dị của Thất Sát không chỉ biểu hiện trên hành động của hắn mà còn ở chiêu thức. Cây đao đang chém thẳng tắp xuống, sau hai phần ba quãng đường bỗng nhiên lưỡi đao xoay một cái, nghiêng đi cắt vào cổ cơ giáp Diệp Tố.

Bất quá, lần này không lừa gạt được đôi mắt Diệp Tố, Diệp Tố đã sớm thấy khi Thất Sát chém lại thì cổ tay cơ giáp phù phiếm cứng đờ, có lẽ có xu thế chệch hướng. Đây là dấu hiệu ý thức Diệp Tố đang nảy sinh dự phán, hắn cần chiến đấu càng nhiều, thời gian càng nhiều, tích lũy kinh nghiệm càng nhiều.

Diệp Tố trong lòng vui vẻ, tiếp tục bước đi đã định liệu trước. Quả nhiên, thấy bả vai cơ giáp Thất Sát có dấu hiệu nâng lên, lập tức đem diễn luyện tốt trong lòng thực hiện, đôi tay như tia chớp lập lòe trên bàn điều khiển, chỉ có tàn ảnh tung bay, gần như bạo phát tốc độ tay nhanh nhất của hắn từ trước tới nay! Đôi

tay cơ giáp nắm đao, cũng vội vàng chuyển hướng, hướng phía trên bên phải đón đỡ, ca — hai thanh đao mãnh liệt va chạm, phát ra thanh âm khiến người thủng màng nhĩ.

Cùng lúc đó, Diệp Tố chuyển nòng súng hạt đến bộ vị khuỷu tay trái cơ giáp, khi cánh tay cơ giáp ngăn cản khảm đao, khuỷu tay liền đối diện bụng Thất Sát, lập tức phóng ra một đạn hạt lưu.

Oanh — chính giữa bụng Thất Sát.

Đám người trầm mặc một hồi, bỗng nhiên bộc phát thanh âm ồn ào nhiệt liệt. Có vài người còn không hiểu tại sao đao đang giao hội chỗ lồng ngực lại chạy xuống mặt đất, lại nhìn thấy Thất Sát bị bắn trúng.

Thất Sát bị một cái tay mới công kích rồi!

"Trời ạ! Cái kia Diệp, ba giây đồng hồ vừa rồi đã vượt quá một trăm lần thao tác!"

"Một trăm lần thao tác trong ba giây đồng hồ rất nhiều người có thể làm được, Diệp khiến người ta kinh ngạc cảm thán ở chỗ, thao tác của hắn không phải là ấn lung tung, hắn có trình tự, có kết cấu, hơn nữa khống chế chi tiết tinh diệu, tình huống khẩn cấp như vậy thế nhưng không sai một chút nào, có thể gọi là hoàn mỹ!"

"Ý tứ ta chính là như vậy! Không biết Diệp này đến tột cùng là thần thánh phương nào, chẳng lẽ là từ Tây Đô đại học tới sao?"

"Không rõ lắm, tiếp tục xem đi."

Hắn cũng không phải Tây Đô đại học. Thiệu Kim bĩu môi, hẳn cũng không phải người Tây Đô, nếu không, người thao tác tinh chuẩn như vậy hắn sẽ không chưa từng giao chiến qua.

Thất Sát đồng dạng có chút khiếp sợ, hắn vẫn quá coi thường Diệp Tố rồi. Hắn cho rằng, Diệp Tố giỏi lắm cũng chỉ có thể phát hiện mục tiêu công kích chân thật của hắn, sau đó hoảng loạng mà ngăn cản. Không nghĩ tới, Diệp Tố không chỉ phát hiện ý đồ của hắn, ngăn cản hoàn mỹ, lại còn dư tâm tư thay đổi nòng súng rồi nhắm chuẩn công kích. Một học sinh sao có thể trong khoảng thời gian ngắn suy luận được nhiều thao tác như vậy, lại còn thuận lợi thực hiện được?

Bất quá, Thất Sát cũng không phải ăn chay, khiếp sợ chỉ kéo dài nháy mắt, ngay cả thần sắc cũng biến hóa không nhiều. Dù sao đạn đã bắn trúng, hắn cũng không vô vị mà né tránh, ngược lại, đón thẳng nhiệt khí ập tới, khảm đao sấn lên áp bách hai tay cơ giáp Diệp Tố, một tay trái cơ giáp còn lại nắm quyền, hung hăng mà oanh hướng ngực cơ giáp Diệp Tố!

Đó là khoang điều khiển Diệp Tố.

Một quyền này lực đạo to lớn, hơn nữa bản thân chất liệu cơ giáp Thất Sát tốt hơn cơ giáp bình thường của Diệp Tố, khiến khối kim loại bị oanh kích kia gần như lõm xuống, mà Diệp Tố ở phía trong cũng bị tiếng nổ vang cùng lực đạo truyền lại chấn đến run rẩy mấy lần, đôi tay đều rời khỏi đài điều khiển.

Mà tình trạng này của Diệp Tố, hiển nhiên Thất Sát có dự đoán.

Thất Sát lập tức thừa dịp cơ giáp Diệp Tố mất khống chế, thu hồi khảm đao, nắm quyền, liên lục oanh kích ngực cơ giáp Diệp Tố, rung động rầm vang như nổi trống. Khối kim loại kia rốt cuộc không chịu nổi mà lõm xuống. Diệp Tố càng thảm hơn, thân hình bị oanh kích liên miên không ngừng, chốc lát vô pháp phản kháng hữu hiệu.

Oanh một tiếng, cơ giáp không người thao tác bị Thất Sát quăng ngã xuống đất, Thất Sát ngay sau đó nửa ngồi xổm bên cạnh Diệp Tố, hai đấm không ngừng mà tiếp tục công kích.

Trên thính phòng lại là một trận ồn ào, Diệp chiếm thượng phong chưa được vài giây liền tập tức rơi vào cục diện bị động như thế, căn bản không có cơ hội xoay người. Bọn họ thở ra một hơi, ban đầu bọn họ cho rằng trận đấu sẽ có xu thế nghiêng về một bên, nhưng Diệp đã khiến bọn họ kinh hỉ nhiều lần, tuy rằng kết quả cuối cùng không thay đổi, nhưng trình đồ thi đấu xuất sắc cũng đáng giá tấm vé này, thuận tiện cũng để bọn họ biết tới một người mới không tồi.

“Diệp đúng không? Về sau chú ý một chút.”

“Diêm Vương.” Một người cạnh Thiệu Kim khều khều hắn, “Xem ra hắn là một cái kình địch của ngươi a?”

“Hắn còn chưa kịp dùng đến tinh thần lực đâu, cũng chưa biết thực lực chân thật ra sao.” Thiệu Kim nói, hắn không phải ghen ghét hay không cao hứng, hắn nói, chính là sự thật. Không thiếu người điều khiển cơ giáp tốt nhưng tinh thần lực thường thường, người như vậy, tiềm lực căn bản không lớn, không cần để ý.

Theo lý thuyết, thi đấu đến lúc này có thể tuyên bố kết thúc, tuy rằng Diệp còn chưa sử dụng tinh thần lực, Thất Sát cũng vậy, lại tiếp tục cũng chỉ là giằng co một lát, sau đó, Diệp Tố tiếp tục bị Thất Sát áp chế.

Nhưng trên đấu trường, Thất Sát còn không gián đoạn mà tiến hành oanh kích, dáng vẻ ý tứ không bỏ qua.

Khán giả hiện tại đều nhìn ra, Diệp này là thật sự đắc tội Thất Sát.

Mục đích của Thất Sát không chỉ thỏa mãn với chiến thắng, hắn còn muốn phế bỏ Diệp, uy hiếp của người này với đệ đệ mình quá lớn. Trong lúc mọi người không để ý, Thất Sát lặng lẽ đưa tinh thần lực vào hai quyền, tiếng đấm vẫn vang vọng như vậy, nhưng thương tổn đã gấp bội. Diệp Tố nháy mắt cảm nhận được áp bách cực độ, khiến hắn trong khoang điều khiển nhỏ hẹp hô hấp khó khăn, toàn thân bị va đập đến đau đớn khó nhịn.

Diệp Tố không cam lòng bị động như vậy, cũng phát tán tinh thần lực tiến hành ngăn cản, nhưng hiện tại

đã sáu bảy giờ, cấp bậc tinh thần lực của hắn quá thấp, xa xa không đủ để hắn xoay người.

Trên thính phòng, Hàn Nghiệp đứng lên, đi đến ghế trọng tài: "Thi đấu có thể kết thúc."

Trọng tài nhìn thoáng qua Hàn Nghiệp, việc công xử theo phép công nói: "Chưa đạt tới yêu cầu kết thúc." Hắn có chỉ ra quy tắc thi đấu, phía trên ghi, chỉ khi cơ giáp một phe bị hư hao nghiêm trọng, như bị headshot,...; hoặc giữa hai bên điều khiển có người xuất hiện thương tổn quá mức độ cũng có thể kết thúc thi đấu, nhưng trước mắt dù Diệp Tố hay Thất Sát đều chưa bị thương nặng; cuối cùng, nếu một trong hai người trên sân đầu hàng, thì sẽ kết thúc thi đấu, Thất Sát khẳng định sẽ không, mà Diệp Tố giờ phút này không thể điều khiển cơ giáp, lời nói cũng không truyền ra được.

Kinh nghiệm lão đạo của Thất Sát cũng thể hiện ở việc hắn lách lỗ hổng quy tắc thế nào. Dù trọng tài cũng có thể nhìn ra Thất Sát hẳn có thù riêng, nhưng hắn không thể tùy tùy tiện tiện mà bỏ dở thi đấu.

Hàn Nghiệp nhíu mi, quay đầu về phía đấu trường nhìn Diệp Tố đang bị Thất Sát đè đánh. Bỗng nhiên, hô hấp hắn cứng lại, hắn thấy bàn tay cơ giáp Diệp Tố hiện ra một vết rách rất nhỏ. Kia hiển nhiên không phải địa phương Thất Sát công kích, hiển nhiên không phải do ngoại lực tạo thành, mà do Diệp Tố chính mình tạo thành.

Tinh thần lực Diệp Tố mất khống chế! Cảm thái Phá hư sắp bộc phát ra!

Cho dù Diệp Tố đã tiến hành huấn luyện phân hóa cảm thái lâu như vậy, nhưng vẫn như trước, vô pháp tự nhiên mà sử dụng hai loại Cảm thái, ngày thường Cảm thái tinh tế vẫn làm chủ. Nhưng hiện tại tuyệt đối không phải thời điểm tốt để Cảm thái phá hư ra, Diệp Tố dạng này vô pháp nắm giữ "Phá hư" đang ở trạng thái quả bom nổ chậm, vào lúc chưa bộc phá ra công kích, Diệp Tố đầu tiên sẽ thương tổn chính mình!

"Đình chỉ thi đấu!" Hàn Nghiệp dùng sức đập lên ghế trọng tài.

Trọng tài khiếp sợ, trong lòng ẩn ẩn không thoải mái, "Ta nói, còn chưa đạt đến yêu cầu đình chỉ thi đấu..."

Tiếng cuối còn chưa kịp thốt ra, hắn liền hoảng sợ đến trừng lớn mắt, một đài cơ giáp cao mười mét xuất hiện trước mặt hắn.

Cơ giáp là màu đen, thuộc về Hàn Nghiệp. Hình thức khác rất xa huyền sắc cơ giáp hắn sử dụng trước kia ở Tát Luân tộc, phía trên còn có gia huy Hàn gia, đây là cơ giáp Hàn Nghiệp dùng lúc ở ngoài. Huyền sắc cơ giáp sau vụ Tát Luân tộc liền nổi tiếng ở Nhân tộc, quá gây chú ý.

Hàn Nghiệp lười lại vô nghĩa cùng hắn, lập tức bước lên cơ giáp, cường ngạnh mà đánh vỡ lồng phòng hộ quanh đấu trường — phòng hộ này chỉ dùng để ngăn cản cơ giáp bình thường, để tránh thương tổn cho người xem, dưới đỉnh cấp cơ giáp của Hàn gia liền chia năm xẻ bảy. Hàn Nghiệp lao cực nhanh tới giữa Thất Sát cùng Diệp Tố, mạnh mẽ dừng thi đấu lại.

Người xem sớm bị một đài cơ giáp đột nhiên xuất hiện làm ngây ngốc, giờ phút này thấy hắn đột nhiên chạy lên đấu trường, một số người có chút hoảng loạn mà lùi lại phía sau, một số lại hưng phấn mà nhìn chằm chằm sân đấu, chờ mong chuyện gì phát sinh.

"Hảo cơ giáp a!" Trước mắt Thiệu Kim sáng ngời, nhìn cơ giáp Hàn Nghiệp chằm chằm mà tán thưởng từ đáy lòng, từ màu sắc kim loại đã có thể thấy nó không tầm thường.

Trọng tài ngốc một lát xong lập tức phản ứng lại, lấy ra quang não cầu cứu: "Gọi tổng bộ, đấu trường số 348 xuất hiện tình huống dị thường, có khách nhân điều khiển cơ giáp tự mang theo lao vào đấu trường, thỉnh cầu chi viện!"

Thất Sát bị lực lượng cường đại đẩy ra, hắn kinh ngạc không thôi, tầm nhìn theo đó mà thấy được một đài cơ giáp màu đen khí thế hung hãn. Cơ giáp này… Thất Sát âm thầm đánh giá, hãi hùng khiếp vía, đây cũng không phải loại cơ giáp mà cơ giáp câu lạc bộ sản xuất có thể đánh đồng. Chênh lệch giữa hai người còn lớn hơn chênh lệch giữa cơ giáp hắn và Diệp Tố rất nhiều.

Cơ giáp Hàn Nghiệp vừa xuất hiện trước mắt Thất Sát vài giây đã khiến hắn cảm thấy áp lực thực lớn.

Nhưng Hàn Nghiệp không rảnh giáo huấn Thất Sát, hắn trước hết phải đi xem Diệp Tố. Dùng sức mạnh mở ra khoang điều khiển cơ giáp Diệp Tố, hỏi: "Ngươi có ổn không?"

Là Hàn Nghiệp. Diệp Tố đầu có điểm vựng nhìn đài cơ giáp màu đen bên ngoài, yên lòng, cảm giác áp bách trên người cũng như thủy triều dần dần rút đi. Đôi mắt hắn dần khôi phục thanh minh, lý trí trở lại. Ta vừa mới làm sao vậy, Diệp Tố nghĩ mà thấy sợ, vừa rồi như phảng phất lâm vào trạng thái không ý thức, hoàn toàn không biết mình đang làm cái gì.

Vết rách trên cơ giáp cuối cùng không tiếp tục mở rộng.

Diệp Tố ôm đầu từ khoang điều khiển bò dậy, lắc đầu với Hàn Nghiệp, ý bảo mình không sao, sau đó phẫn nộ mà nhìn về phía Thất Sát. Hắn rõ ràng nhằm vào mình, Diệp Tố sao có thể nhìn không ra. Nhưng quan trọng là, hắn chưa bao giờ thấy người này, không có nguyên nhân mà lại nhắm vào hắn, khiến hắn càng cảm thấy bực bội.

Hàn Nghiệp biết rõ nguy cơ vừa rồi, so với Diệp Tố còn tức giận hơn, hắn lạnh lùng nhìn Thất Sát, "Nói ra mục đích của ngươi."

Thất Sát bị khí thế này đả kích, thiếu chút nữa nhịn không được thao tác cơ giáp lùi lại, cũng may đang ở trong khoang điều khiển, cũng đủ không gian để hắn trấn định lại. Người này thật đáng sợ, Thất Sát nghĩ, hắn chiến đấu nhiều như vậy nhưng chưa bao giờ gặp người khí thế cường đại sắc bén như vậy. Mà xem tư thái bảo hộ của hắn với Diệp… trực giác Thất Sát nói cho hắn phải chịu đựng.

"Ta nghe không hiểu ngươi đang nói cái gì." Thất Sát căng da đầu nói.

Hàn Nghiệp: “Không cần có ý định lừa dối ta.”

Không khí ngày càng lạnh, Thất Sát hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra, nhìn thẳng Hàn Nghiệp, “Ngươi vô duyên vô cớ cắt ngang thi đấu của chúng ta, bản thân ngươi trái với quy tắc câu lạc bộ, không biết ngươi rốt cuộc định làm gì?”

Thanh âm Thất Sát xuyên qua cơ giáp truyền khắp đấu trường, hắn muốn dẫn đường nhân viên công tác coi Hàn Nghiệp như người quấy rối, hy vọng mau chóng đem Hàn Nghiệp đi, hắn thật sự sắp không kiên trì nổi nữa.

Quả nhiên, trọng tài lá gan lớn tới gần: “Tiên sinh, thỉnh ngài thu hồi cơ giáp, nếu không câu lạc bộ sẽ không tiếp tục đối đãi với ngài như khách nhân!”

Không phải khách nhân, chính là địch nhân.

Hàn Nghiệp căn bản không để ý đến trọng tài, mà thao tác cơ giáp đi về phía trước một bước, Thất Sát phản xạ mà bắn ra một súng tiến hành công kích.

Hàn Nghiệp cũng triển khai thế công, chỉ có một từ để miêu tả, nhanh!

Thất Sát cũng nhanh, hắn nhanh mơ hồ kỳ quỷ, tung tích khó định. Mà Hàn Nghiệp nhanh mãnh liệt trực tiếp, cứ như vậy xông lên, ai cũng biết mục tiêu của hắn là Thất Sát, Thất Sát tự mình cũng biết, nhưng hắn trốn không xong! Căn bản không có thời gian để phản ứng đi trốn!

Bởi vì hắn biết, giây tiếp theo sẽ có một lực lượng thật lớn đánh sâu vào mình. Cơ giáp Hàn Nghiệp oanh kích một quyền ở ngực hắn, tựa như vừa rồi Thất Sát oanh kích Diệp Tố vậy. Đồng dạng hung mãnh, đồng dạng không hề có sức chống cự. Chẳng qua, Thất Sát tự chủ động biến thành bị động.

Hàn Nghiệp điều khiển tay trái cơ giáp vừa nhấc lên, liền chế trụ bả vai cơ giáp Thất Sát, dễ như trở bàn tay mà bóp chết ý định phản kháng vừa nảy sinh của hắn, sau đó, tay phải cơ giáp Hàn Nghiệp lại lặp lại động tác oanh kích khoang điều khiển Thất Sát, phảng phất như có tiếng sấm ù ù vang lên, Thất Sát căn bản không phản ứng kịp, đã từng bị từng đợt oanh kích liên tiếp đập đến mắt nổ đom đóm. Hắn thực mau liền cảm nhận được thống khổ mình đem đến cho Diệp Tố, mà giờ phút này hắn cảm nhận càng sâu hơn, hoàn toàn không có bất luận cơ hội phản kháng nào.

Giờ phút này, Thất Sát thậm chí nghĩ tới mình có lẽ sẽ bị sống sờ sờ mà đánh chết.

Hắn muốn xin tha, muốn từ đầu đến cuối khai ra mục đích của mình, muốn sám hối, nhưng hắn phát hiện giữa chấn động không ngừng mình vĩnh viễn không có cơ hội mở miệng nói chuyện.

Không……

Thính phòng nháy mắt nổ tung, thực lực kinh người của Hàn Nghiệp thực mau khiến bọn họ khuất phục!

"Thực lực người này nhất định đạt tới kim cương chiến tướng!"

"Quá nhanh! Bóng dáng ta cũng không thấy rõ!"

"Hắn có quan hệ gì với Diệp a? Nhìn dáng vẻ như là xả giận cho Diệp, ngay cả phương thức công kích đều giống như đúc."

Thiệu Kim càng ánh mắt sáng quắc mà nhìn Hàn Nghiệp, miệng lẩm bẩm: "Nếu có thể cùng người này đánh một hồi, có chết thật cũng cam nguyện!"

Tích tích tích — tiếng cảnh báo vang lên, đội bảo an nhận được tin cầu cứu của trọng tài vừa xông tới liền thấy tư thế của Hàn Nghiệp, sợ tới mức thiếu chút vừa lui về, chạy nhanh kéo vang thêm một bậc cảnh báo!

Ngày thường làm đội viên chuyên nghiệp, thời khắc mấu chốt có thể làm bảo an, hoàng kim chiến tướng cùng kim cương chiến tướng đều tụ tập lại nơi này, bảo an câu lạc bộ bắt đầu sơ tán… Không, là mạnh mẽ đuổi những người đang xem náo nhiệt rời đi.

Xung đột trận này càng nháo càng lớn, thực mau liền được cấp báo lên, từ đội trưởng đội bảo an tới người phụ trách khu vực, một đường qua tổng giám đốc, truyền thẳng vào tay lão bản.

Chủ tịch câu lạc bộ Tinh Thần còn đang tráng niên Khổng Anh Trác nhìn thấy cơ giáp màu đen trong video có gia huy Hàn gia, cả kinh thiếu chút nữa lăn khỏi ghế!

"Hàn gia trực hệ không phải chỉ có một cái con trai độc nhất sao? Tại sao lại chạy tới Tây Đô tinh? Còn chạy tới câu lạc bộ ta đánh nhau, tổn thọ!" Khổng Anh Trác lập tức truyền tin xuống, "Ngàn vạn không được hành động thiếu suy nghĩ! Hảo hảo nói chuyện! Chờ ta tới!"

Khi ba gã Kim cương chiến tướng cùng hơn ba mươi Hoàng kim chiến tướng bao vây Hàn Nghiệp, Khổng Anh Trác mặt đầy mồ hôi rốt cuộc cũng chạy tới nơi, hắn liếc mắt một cái liền nhìn thấy một cơ giáp màu đen cùng gia huy Hàn gia, nghĩ thầm đây là thật, không ai dám giả mạo Hàn gia, lại còn giả mạo được giống như vậy.

Vâng, mặc kệ ai sai, dù sao Hàn Nghiệp khẳng định không sai nguyên tắc, Khổng Anh Trác mặt đầy ý cười đi tới, cung kính với cơ giáp Hàn Nghiệp: "Thập phần xin lỗi, khiến tôn kính khách nhân ở câu lạc bộ bị kinh hách, ta là lão bản câu lạc bộ Tinh Thần Khổng Anh Trác, ta nhất định sẽ cho ngươi một công đạo vừa lòng."

Hàn Nghiệp nhìn hắn một cái, buông cơ giáp Thất Sát ra.

Phịch một tiếng, cơ giáp Thất Sát nháy mắt ngã xuống đất, từ tấm chắn pha lê trước khoang điều khiển, có thể nhìn thấy Thất Sát bất tỉnh nhân sự.

Hàn Nghiệp xuống khỏi cơ giáp, thu hồi cơ giáp xong mới khiến không khí đấu trường này hòa hoãn một chút, Diệp Tố đi đến bên người Hàn Nghiệp, đồng thời nhìn Khổng Anh Trác.

Khổng Anh Trác áp lực như núi mà vội vàng cười làm lành: "Hàn công tử, chúng ta đi phòng họp nói chuyện."

"Ân." Hàn Nghiệp gật đầu, sau đó nhìn về phía Thất Sát hôn mê, "Hắn mười hai tiếng sau sẽ tỉnh, lúc đó ta muốn tới xem hắn."

"Nhất định nhất định!" Khổng Anh Trác vội vàng hướng nhân viên công tác xua xua tay, mau mau đem cái tên gây họa này kéo xuống, nếu Hàn Nghiệp nói muốn mười hai tiếng đồng hồ sau muốn đến xem hắn, mặc kệ hắn có tỉnh hay không, đều cưỡng chế đánh thức.

Diệp Tố kỳ thật cũng không quá hiểu một màn trước mắt này, nhưng hắn cũng không muốn đi tìm hiểu, hắn nói với Hàn Nghiệp: "Ta muốn ngủ." Hắn hôm nay đã kéo dài thời gian rất lâu, phỏng chừng thời gian nghiên cứu hóa học đều bị ngủ qua mất.

Khổng Anh Trác tuy rằng không hiểu tại sao người này hiện tại còn có thể ngủ được, nhưng cũng lập tức nói: "Bổn câu lạc bộ có phòng cho khách."

Hàn Nghiệp biết Diệp Tố sau khi ngủ trừ phi tự mình tỉnh lại, nếu không gọi thế nào cũng không tỉnh. Hắn đã sớm làm đội trưởng chữa bệnh thời điểm kiểm tra tinh thần lực thuận tiện tra xét luôn thân thể, nhưng cũng không tra ra được bất kỳ nguyên nhân gì, dù sao người nhiều như vậy, phóng xạ trong vũ trụ cũng có rất nhiều, nhân thể ngẫu nhiên xuất hiện một vài quái bệnh cũng thực thường thấy, chỉ cần xác định không ảnh hưởng sinh mệnh liền sẽ bỏ qua.

Hàn Nghiệp không yên tâm để Diệp Tố trạng thái này một người đợi, liền bảo hắn: "Ngươi cứ đi theo ta, muốn ngủ tùy thời liền ngủ, có ta ở đây."

"Ân." Diệp Tố nghe hắn nói vậy liền an tâm, sau đó đôi mắt nhắm lại, thân thể hơi nghiêng… liền ngủ.

Hàn Nghiệp tay mắt lanh lẹ mà đỡ được Diệp Tố.

Khổng Anh Trác nhìn đến trợn mắt há mồm, nếu không phải Hàn Nghiệp sắc mặt bình thường, Khổng Anh Trác còn hoài nghi người câu lạc bộ mình thương tổn đứa nhỏ này, mới chọc Hàn Nghiệp tức giận, thiếu chút nữa dọa hắn đến bị bệnh tim.

"Đi thôi." Hàn Nghiệp bế Diệp Tố lên nói.

"Hảo, hảo!" Khổng Anh Trác lại lau một đám mồ hôi mẹ mồ hôi con.

Lực ảnh hưởng của Hàn gia ở Tây Đô tinh nhỏ hơn rất nhiều, nhưng bởi Hoa Đô tinh là trung tâm chính trị, độc đinh trực hệ duy nhất của Hàn gia ở đây cũng phải được đãi ngộ như cũ. Huống chi Khổng Anh Trác chỉ là một cái thương nhân, thương không đấu với quan, đạo lý này xưa nay chưa từng thay đổi. Đặc biệt, Khổng Anh Trác mấy năm gần đây mới quật khởi, căn cơ không quá vững chắc, hắn chiếm được không ít tài nguyên Tây Đô tinh, đã khiến một số người cùng ngành như hổ rình mồi, Khổng Anh Trác sợ sẽ có người gây chuyện tiến hành công kích câu lạc bộ Tinh Thần của hắn, hắn ngày thường tự cho mình siêu phàm thế này, lúc này tự nhiên muốn trang Trang tôn tử, khách khách khí khí với Hàn Nghiệp.

Nhưng những người không rõ chân tướng, tỷ như những kim cương chiến tướng cùng hoàng kim chiến tướng kia, nhìn thấy lão bản ngày thường nghiêm túc, lúc này lại hòa khí đến mức thiếu chút nữa cúi đầu cúi người, một đám đều sợ đến ngây người. Nhìn theo bóng dáng cao lớn của Hàn Nghiệp đi xa, đồng thời bi ai cho Thất Sát.

Trong phòng hội nghị, Khổng Anh Trác xem xong video trên đấu trường, hắn nguyên bản đã làm tốt tâm tình, mặc kệ chuyện gì xảy ra sẽ đều ôm lỗi về câu lạc bộ, không nghĩ tới sau khi nhìn kĩ, kỳ thực sai lầm đều ở trên người câu lạc bộ, nói đúng ra là trên người Thất Sát. Khổng Anh Trác tuy rằng là thương nhân, nhưng sao có chuyện không có chút tài năng mà mở được một câu lạc bộ cơ giáp lớn như vậy, ánh mắt hắn sắc bén, liếc một cái liền phát hiện ra Thất Sát cố ý thương tổn, tuy rằng lách luật mà trong vòng quy tắc cho phép.

Nhưng Khổng Anh Trác thế nào cũng không thể tranh phá hay không phá quy tắc với Hàn Nghiệp, chạy nhanh nhận sai mới là thức thời: "Hàn công tử, thực xin lỗi, thủ hạ ta đều là vũ phu không được giáo dục, cái gì cũng không hiểu, mạo phạm ngài! Ngài yên tâm, chờ hắn tỉnh lại, ta nhất định hảo hảo trừng phạt hắn, sẽ không để vị này… nhận không ủy khuất!"

Hàn Nghiệp không tỏ vẻ gì, khiến Khổng Anh Trác gấp đến độ mồ hôi trên chóp mũi lăn một vòng.

Sau một lúc lâu, Hàn Nghiệp mới nói: "Ngày mai ta sẽ tra hỏi hắn."

"Không thành vấn đề không thành vấn đề." Khổng Anh Trác vội gật đầu.

"Còn bồi thường…"

Tâm Khổng Anh Trác đều run lên, sợ vị trước mắt này công phu sư tử ngoạm.

Hàn Nghiệp đứng lên, chỉ vào Diệp Tố đang ghé vào bàn ngủ thực sự trầm: "Từ ngày mai bắt đầu, các ngươi mỗi tối đều phải phái một kim cương chiến tướng lại đây, bồi hắn luyện một hồi."

Khổng Anh Trác sửng sốt, mỗi tối phái một kim cương chiến tướng xuất chiến miễn phí sẽ tổn thất lớn đối với câu lạc bộ, hơn nữa Hàn Nghiệp nói là bồi luyện, bồi luyện ý tứ là kim cương chiến tướng không thể dao sắc chặt đay rối mà kết thúc đối chiến, mà phải mang theo mục đích chỉ đạo đi đối chiến, thời gian tiêu

phí trong đó cũng có thể để kim cương chiến tướng đấu vài trận nhân khí bạo động rồi. Nếu không phát sinh chuyện đêm nay, Hàn Nghiệp đề yêu cầu này với hắn, hắn cho dù kiêng kị thân phận Hàn Nghiệp, nhưng thế nào cũng phải lấy cớ cò kè mặt cả một phen, nhưng hôm nay hắn đuối lý, hận không thể đuổi Hàn Nghiệp đi sớm một chút, chỉ có thể một bên nhịn thịt đau, một bên nói tốt tốt.

"Ân." Hàn Nghiệp lúc này mới không so đo, lại bế Diệp Tố lên, rời khỏi câu lạc bộ Tinh Thần.

Khổng Anh Trác thấy Hàn Nghiệp có vẻ quan tâm thân mật với Diệp Tố, lại nhìn Diệp Tố đang ngủ say, tuy còn trẻ tuổi, nhưng trên khuôn mặt đã lộ ra thần thái tuấn tú ngay thẳng, Khổng Anh Trác chợt bừng tỉnh hiểu ra.

(chào nhân vật phụ, quả nhiên là thương nhân, nhìn tiền nhiều mắt tinh. Màu xanh lá là màu rất tốt cho mắt, đó chính là lý do vì sao tiền nước nào cũng phải có nhiều tờ màu xanh nhất.)

Lại một chương 11 trang word, cảm thấy đời thực khổ.

98. Chương 97: Thần Bí

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biến cố ở Tinh tế thế giới không ảnh hưởng đến thực nghiệm của Diệp Tố ở thế giới thực, hắn tuy rằng gần đây luôn chú trọng huấn luyện tinh thần lực cùng thể năng, nhưng cũng không buông nghiên cứu tróc nguyên tố ký sinh, hắn đã tìm được một số phương pháp, nhưng đều quá khó khăn với khoa học kĩ thuật lạc hậu ở thế giới hiện thực, hơn nữa không tìm được phương pháp thay thế, bởi vì tróc nguyên tố ký sinh ở Tinh tế thế giới đều cần chất xúc tác, mà những chất xúc tác đó thường là nguyên tố không tồn tại trên địa cầu.

Nhưng gần đây, Diệp Tố lại có một số phát hiện, hắn từ lịch sử phát triển nguyên tố ký sinh, biết được khoảng thời gian nguyên tố ký sinh được phát hiện, cũng có không ít nhà khoa học vì tróc nó mà suy tính rất nhiều biện pháp, trong đó có ý tưởng của một vị nữ khoa học có dẫn dắt cho Diệp Tố.

Tuy rằng cuối cùng vị nữ khoa học gia kia cũng không thể chứng minh suy đoán của mình hữu hiệu, nhưng Diệp Tố đứng ở góc độ mấy trăm vạn năm sau xem, lại kết hợp với sự phát triển khoa học kỹ thuật của Tinh tế thế giới, dùng tinh thần lực giả thuyết một lát, phát hiện có tính khả thi nhất định. Phương pháp này là dùng điện cao áp giật cùng chất xúc tác phụ trợ hóa hợp để tróc nguyên tố ký sinh, Diệp Tố trong quá trình giả thuyết biết được biện pháp này có nhược điểm rất lớn, đó là tróc nguyên tố ký sinh không hoàn toàn đầy đủ, thậm chí sẽ tạo ra hư tổn trình độ nhất định với nguyên tố. Nhưng đối với nghiên cứu không hề tiến triển ở thế giới hiện thực, đây đã là ánh sáng đáng quí soi rọi tới.

Diệp Tố bắt đầu theo phương hướng này nỗ lực, điện cao áp không phải vấn đề, nan đề cần khắc phục nhất là chất xúc tác hóa hợp. Diệp Tố từ một vài chất xúc tác vị nữ khoa học gia đưa ra mà chọn vài chất đơn giản, vài loại đơn giản này đối với địa cầu cũng đã khó như đi lên trời rồi. Diệp Tố đang tìm biện pháp, hi vọng có thể sử dụng nguyên tố địa cầu có, sau đó trải qua phản ứng mạnh mà điều phối ra hiệu quả tiếp cận chất xúc tác hóa hợp.

Sau khi Diệp Tố kết thúc một ngày nghiên cứu, có chút mệt mỏi rời khỏi phòng thí nghiệm, nhưng hắn không nghĩ tới lại gặp một người quen ở nhà ăn.

Người nọ thấy Diệp Tố, cũng lộ ra tươi cười kinh hỉ.

"Tiếu Thừa?" Diệp Tố cười, hô một tiếng, nhưng ánh mắt vẫn mang theo khó tin nổi.

"Diệp Tố." Tiếu Thừa đi tới, ôm mạnh Diệp Tố một cái.

Tiếu Thừa đúng là vị bác sĩ não khoa Diệp Tố nhận thức tại Viện Nghiên cứu Hoàng Gia Anh quốc, tựa hồ mỗi lần thấy Tiếu Thừa có thể khiến Diệp Tố nội tâm sung sướng. Một lần lúc trước là ở Anh quốc, đó là lần đầu tiên Diệp Tố xuất ngoại, còn ở hoàn cảnh nghiêm cẩn trong Viện Nghiên cứu Hoàng gia, trời xa đất lạ, còn không biết theo ai, gặp Tiếu Thừa tuổi tương đương, ngôn ngữ tương đồng khiến Diệp Tố cảm thấy thực thân thiết. Lúc này càng là như thế, dưới sông băng Nam cực, mang theo gánh nặng trầm trọng mà ngăn cách với thế nhân, Lý Hoằng Hậu càng vội hơn Diệp Tố, không có nhiều thời gian trò chuyện cùng hắn. Diệp Tố ở đây thậm chí có vài ngày liền đều không nói lời nào, lúc này nhìn thấy một gương mặt quen thuộc khiến Diệp Tố vô cớ mà sinh ra một chút cảm động.

"Ngươi tại sao lại tới đây?" Diệp Tố ngồi vào bàn cơm cùng Tiếu Thừa.

Tiếu Thừa nói: "Ta còn định hỏi ngươi, ở chỗ này nhìn qua đều là tóc bạc, đột nhiên nhìn thấy một soái ca trẻ tuổi như vậy thật đúng là không quen."

"Ta cũng vậy." Diệp Tố cười to.

Tiếu Thừa rót cho Diệp Tố ly đồ uống nóng, ngồi xuống đối diện hắn, nói: "Ta là bác sĩ, đương nhiên là tới xem bệnh. Nơi này một đám người, đại diện đại não toàn địa cầu, tại sao lại có thể không cẩn thận bảo vệ a?"

"Ta cũng là may mắn mới có thể tới căn cứ." Diệp Tố nói, hắn nghĩ nếu Tiếu Thừa có thể tiến vào căn cứ, còn có thể tự do đi lại, hẳn đã biết bí mật ngoại tinh nhân, không cần giấu diếm gì, hơn nữa Benedict lúc trước cũng chưa khuyên bảo qua về mặt này, "Nghiên cứu hạng mục của ta có trợ giúp cho bọn họ."

"Anh hùng thiếu niên a." Tiếu Thừa tán thưởng một câu, Diệp Tố có thể lấy tuổi tác học sinh tham dự vào chuyện này, thể hiện ra phân lượng không thể nói không nặng.

Diệp Tố cười: "Ngươi cũng không kém."

Tuổi tác Tiếu Thừa cũng tuyệt đối không vượt quá ba mươi lăm.

Tiếu Thừa nhẹ nhàng lắc đầu: "Ta và ngươi không giống nhau. Lần này các bác sĩ cùng ta tới đều tuổi không quá lớn, đều khoảng bốn mươi. Dù sao chúng ta đến đây chỉ là để phụ trách an toàn sinh mệnh, không phải tới nghiên cứu, tư lịch không quan trọng như vậy. Chỉ cần thể lực tốt, ánh mắt tốt, tay chân đủ linh hoạt là được."

Nhà hóa học, vật lý trong căn cứ đều sẽ định kì mà kiểm tra sức khỏe, nếu thân thể có vấn đề lớn gì, cũng sẽ không đến Nam cực lạnh băng cực độ này. Đội chữa bệnh Tiếu Thừa tới đây, chỉ ứng phó chút bệnh nhỏ, như là cảm mạo phát sốt, răng đau thượng hỏa, hoa mắt choáng đầu do nghiên cứu thời gian dài, cơ bắp đau nhức,… bệnh vụn vặt, nếu thực sự có người đột phát bệnh, bọn họ cũng phụ trách tạm thời ổn định bệnh tình, sau đó lập tức đưa ra ngoài cứu trị.

"Vậy ngươi cũng là bác sĩ trẻ tuổi nhất trong đó."

"Ha ha." Tiếu Thừa cười rộ lên, "Đúng vậy, cho nên lúc trước ta cho rằng mình sẽ bị buồn chết, nhìn thấy ngươi đúng là kinh hỉ ngoài dự liệu a."

"Tràn đầy đồng cảm." Diệp Tố đồng ý gật gật đầu, "Nhưng ngươi nhất định không kinh hỉ bằng ta."

"Không, ngươi khẳng định không kinh hỉ bằng ta!"

"Không……" Diệp Tố còn định cường điệu một lần, ngẩng đầu nhìn thấy thần sắc Tiếu Thừa, bỗng cảm thấy mình với hắn như hai cái tiểu hài tử so đồ chơi ai hay hơn, hắn tức khắc thấy buồn cười, cười ha ha. Tiếu Thừa vốn định nghiêm túc, lại bị Diệp Tố lây, cũng cười rộ lên.

Gặp được Tiểu Thừa, thực sự khiến Diệp Tố vui sướng vạn phần, thế nên thay đổi giờ làm việc nghỉ ngơi, buổi tối cùng Tiểu Thừa ôn chuyện rất lâu.

Khi hắn đi vào giấc ngủ, tỉnh lại ở Tinh tế thế giới, đã là buổi sáng 9 giờ, mà Hàn Nghiệp mới từ câu lạc bộ Tinh Thần trở về không lâu.

"Ta đã nói với Moka lão sư, hôm nay ngươi đến muộn một chút." Hàn Nghiệp nói với Diệp Tố vừa rời giường, thuận tiện nói sự tình Thất Sát một lần.

"Tham Lang?" Diệp Tố vừa tức giận vừa buồn cười, "Thật đúng là tai bay vạ gió. Kia bọn họ hiện tại thế nào?"

"Thất Sát đã bị Tinh Thần khai trừ, Tham Lang cũng bị xếp vào sổ đen, cấm tiến vào câu lạc bộ Tinh Thần."

Diệp Tố khá vừa lòng với xử lý này, thu thập ăn mặc tốt, chuẩn bị ra khỏi cửa chạy Parkour.

"Từ từ." Hàn Nghiệp đem Diệp Tố gọi trở về.

Diệp Tố vừa mở cửa ra được một nửa lại đóng lại, dựa vào khung cửa hỏi: "Sao thế?"

Hàn Nghiệp ý bảo Diệp Tố lại gần, "Tối hôm qua nói cho ngươi xem."

"Xem cái gì?" Diệp Tố còn chưa ý thức được tối hôm qua nói cái gì, lại đột nhiên thấy giữa hắn và Hàn Nghiệp một vật xuất hiện từ trống rỗng.

Đó là một khay hình vuông đen như mực, không phải ngọc cũng không phải đồng, trên bề mặt còn có các đường cong kim sắc, hoàn mỹ mà phân chia. Mặt trên còn có ký hiệu kỳ lạ, ký hiệu kia phảng phất như văn tự từ sơ kỳ của văn minh nhân loại, tràn ngập hơi thở cổ kính, nhìn một cái, linh hồn lập tức bị đoạt đi. Đây là lực lượng thần kỳ có thể làm trời đổ mưa, xua tan mông muội quỷ đêm khóc.

Mà phía trên khay, một thanh cùng loại với thìa bay lơ lửng, sắc vàng ròng, ánh sáng nội liễm.

Kim chỉ Nam? (la bàn cổ, ban đầu được sử dụng để bói toán)

Cụ tượng hóa vũ khí của Hàn Nghiệp cư nhiên là Kim chỉ Nam! Diệp Tố sững sờ ở đó, trong lúc nhất thời vô pháp liên hệ đồ vật cổ xưa như vậy với tinh thần lực tiên tiến.

Hàn Nghiệp nhẹ nhàng vuốt ve Kim chỉ Nam lưu chuyển ánh vàng, trong mắt phản chiếu lên ảnh ngược đường cong kim sắc sáng rọi: "Đây là cụ tượng hóa vũ khí của ta, nó không phải vũ khí công kích, cho nên ta chưa bao giờ dùng trong chiến đấu, trước thời điểm ta mười tám tuổi, ta vẫn luôn không biết tác dụng của nó, cho dù nó thuộc về ta. Ta vẫn luôn cho rằng nó là một phế cụ tượng hóa vũ khí, tận đến lúc ta gặp tinh quẻ, ta đột nhiên hiểu rõ tác dụng của nó. Phủ bụi nhiều năm, nó rốt cuộc bày ra lực lượng của mình, giúp ta tìm được các ngươi. Nó, phối hợp với tinh quẻ, có thể thông qua tính toán mà phân tích được bí mật sao trời ẩn chứa."

Diệp Tố khó tin được mà nhìn chằm chằm Kim chỉ Nam tinh xảo huyền ảo, đầu phảng phất như bị đảo lộn, hắn có chút không thể lý giải thế giới trước mắt. Từ lần Hàn Nghiệp nói về tinh quẻ trở đi, hắn liền có cảm giác hoang đường, một đồ vật cổ xưa, thậm chí có thể gọi là mê tín, cư nhiên có liên quan đến thời đại tinh tế văn minh khoa học kỹ thuật cao, hơn nữa còn tỏa sáng sức sống, phát huy tác dụng quan trọng nhất.

Mà hiện tại, hắn tận mắt nhìn thấy Kim chỉ Nam, một cái Kim chỉ Nam trống rỗng xuất hiện.

Rất giống trong sách giáo khoa lịch sử cao trung, tuy rằng cái trước mắt nhìn càng thêm tinh xảo cao quý, thần bí ảo diệu, nhưng cũng không thể thay đổi bản chất nó chính là một cái Kim chỉ Nam. Một cái Kim chỉ Nam cư nhiên có thể là cụ tượng hóa vũ khí?

Tinh thần lực, sản vật do nhân loại tiến hóa, đại biểu cho thời đại khoa học kỹ thuật hưng thịnh; mà Kim chỉ Nam, là sản vật cổ xưa của văn minh nông nghiệp, tuy rằng cũng là ngưng kết trí tuệ con người thời bấy giờ, nhưng cũng đại biểu cho lạc hậu, ngu muội thời phong kiến.

Ai tới nói cho hắn, thế giới này cuối cùng là chân thật hay hư ảo?

"Sau khi nó cùng tinh quẻ giải toán, thìa liền chỉ về phía này." Ngón tay Hàn Nghiệp di động trên kim chỉ Nam, ở một điểm rơi xuống, "Sau đó ta đi Nhất Tâm tinh, tìm được ngươi còn có Nick, Triết Tu, chẳng qua lúc đó ta không biệt được cụ thể là ai."

Những lời này khiến Diệp Tố như bừng tỉnh mộng, sau lưng đổ một tầng mồ hôi. Hắn chính là từ một vũ trụ song song khác tới, hắn nghĩ đến cảnh tượng lần đầu tiên hắn đi vào thế giới này, là đột nhiên, không hề có dấu hiệu, rơi xuống Nhất Tâm tinh, liền gặp Nick, Triết Tu đang bị bắt cóc, sau đó hắn ra mặt chặn bọn bắt cóc, lúc sau, Hàn Nghiệp liền xuất hiện cứu bọn họ, tuy rằng lần đó Diệp Tố đã ngủ mất nên không thấy Hàn Nghiệp. (ngứa mồm muốn spoil quá, nhưng cố kiềm lại, có đoạn này, đoạn người thực vật, với cánh đồng hoa, đoán ngay ra kết truyện ;((chắc tác giả viết sau khi đọc Cô gái trong trang sách của Guillaume Musso)

Quá trùng hợp. Diệp Tố nghĩ, hắn phảng phất như vì để phù hợp với tính toán của Kim chỉ Nam mới đến thế giới này. Diệp Tố càng cảm thấy khó tin, nhưng mà trong lòng cũng đã ẩn ẩn tin. Không tin còn có thể làm gì bây giờ? Kim chỉ Nam liền xuất hiện trước mặt hắn như vậy, Hàn Nghiệp cũng dưới chỉ dẫn của Kim chỉ Nam tìm được mình, Chu Tư tướng quân đã từng dẫn dắt bảy tên tướng quân thẳng tiến không lùi, Hàn Nghiệp phát hiện được chuẩn xác biện pháp câu thông với sau trời… Tất cả đều là sự thật a.

Chu Tư tướng quân? Diệp Tố nghĩ đến người này, vội vàng nói ra nghi hoặc của mình: "Còn cụ tượng hóa vũ khí của Chu Tư tướng quân?"

"Hắn không phải." Hàn Nghiệp biết Diệp Tố muốn hỏi cái gì, "Tư liệu hình ảnh cùng video lịch sử có tính minh xác đều ghi lại, cụ tượng hóa vũ khí của Chu Tư tướng quân là một thanh kiếm sắc bén."

Hàn Nghiệp cười khổ: "Nếu cụ tượng hóa vũ khí của Chu Tư tướng quân cũng là nó, ta đã không bó tay không biện pháp, nghiên cứu nhiều năm như vậy cũng không có tiến triển."

Diệp Tố cảm giác có chút khó xử, Hàn Nghiệp vẫn luôn dùng từ "nó" để gọi Kim chỉ Nam, tựa hồ như không biết tên thứ này.

Sau khi cười khổ lui xuống, trên mặt Hàn Nghiệp giơ lên ý cười có dã tâm cùng khát vọng: "Trong cuộc đời Chu Tư tướng quân chỉ dùng biện pháp câu thông sao trời ít ỏi vài lần, nhưng mỗi lần đều có tác dụng kinh thiên động địa. Có lẽ bởi vì yêu cầu đối với biện pháp này quá khắc nghiệt, Chu Tư tướng quân cũng chỉ có thể dựa vào vận khí. Tỷ như trong chiến dịch Lạc Tượng, quân đội Chu Tư tổn thất thật lớn mới dẫn Lượng tộc tới Lạc Tượng tinh hệ không có bất kỳ mai phục hoặc hiện tượng vũ trụ kì lạ nào rồi mới phát động phản công, hành động này nhìn qua không hề có ý nghĩa, khiến rất nhiều nhà sử học đều khó hiểu, cho nên trước mắt mới có một vài thông tin cho rằng chiến dịch Lạc Tượng là hư cấu. Nhưng bản thân ta cho rằng, kỳ thật phân bố tinh cầu ở Lạc Tượng tinh hệ phù hợp với điều kiện địa hình để câu thông sao trời."

Hàn Nghiệp nhìn về phía Kim chỉ Nam, tiếp tục nói: "Chu tư không có nó, cho nên chỉ có thể ở vào thế bị động, chỉ có thể dựa vào tinh quẻ. Nhưng ta thì khác, cụ tượng hóa vũ khí của ta phảng phất như một bộ phận tinh quẻ còn thiếu, ta có thể thông qua nó tính toán, mà tìm được phương pháp khác để câu thông sao trời, mà không phải chỉ nhận định một cái, chậm rãi chờ đợi cơ hội khó có được một lần. Nếu ta có thể thành công, ta có thể khiến câu thông sao trời phát sinh ở bất kì địa hình nào, ngươi biết điều này có ý nghĩa gì với nhân tộc sao?"

"Quật khởi!" Diệp Tố theo bản năng mà buột miệng thốt ra.

"Phải, là quật khởi." Ánh mắt Hàn Nghiệp lúc sáng lúc tối, phức tạp như mưa to trên hồ nước, sương khói nồng đậm che lại mặt hồ tĩnh lặng lúc trước. Nhưng Diệp Tố vẫn từ địa phương ngẫu nhiên có gió thổi qua kia thấy được, thấy được một ít cảm xúc rõ ràng, đó là thương tiếc với quá khứ trăm vạn năm cực khổ, là khát vọng với tương lai quật khởi, là cừu hận với Trùng tộc, là quyết tuyệt không cho phép bản thân thất bại…

Diệp Tố cúi đầu, không dám lại nhìn đôi mắt Hàn Nghiệp. Trái tim hắn bỗng nhiên trở nên chua xót khó chịu, nhớ tới Hàn Nghiệp đã từng nói qua lúc ở Hoa Đô Đại học: Sứ mệnh giúp con người đạt được dũng khí, cho nên đừng ngại xem trọng chính mình một chút.

Có lẽ, lời này là nói với học sinh trẻ tuổi, cũng là nói với chính bản thân hắn. Hàn Nghiệp đem mình xem đến thực trọng, cho nên hắn mới có thể từ sứ mệnh thật lớn, nhận được dũng khí đồng dạng lớn, mới có thể

gánh vác được trọng trách nặng nề, muốn một người chống lại vận mệnh năm trăm vạn năm bi thảm của Nhân tộc!

Mà Hàn Nghiệp, hắn thật sự có khả năng làm được.

Diệp Tố nghĩ, chỉ cần mình, còn có sáu người khác khuynh tâm trợ giúp Hàn Nghiệp, hắn liền có thể, đi thay đổi vận nạn của Nhân tộc. Năm trăm vạn năm, rốt cuộc chờ được cơ hội lúc này.

Nhưng cơ hội này khó có được, đối với Hàn Nghiệp lại càng nặng nề hơn, hắn không thể sai lầm, gánh nặng tâm lý hắn nặng bao nhiêu? Cho dù hắn thất bại, đông đảo Nhân tộc cũng không biết bọn họ đã mất đi một cơ hội thoát khỏi tuyệt cảnh, nhưng Hàn Nghiệp sau có thể yên tâm thoải mái mà an ủi mình như vậy? Hắn nếu ích kỷ một chút thì tốt rồi… Nhưng nếu mỗi người đều ích kỷ, năm trăm vạn năm của Nhân tộc không thể được truyền thừa nối tiếp.

"Hảo, ngươi đi huấn luyện đi." Hàn Nghiệp trong giây lát liền khôi phục gợn sóng bất kinh, thu hồi Kim chỉ Nam, nói với Diệp Tố.

"Ân." Diệp Tố không biết nói cái gì, nhưng trong lòng lại buồn bực khó chịu, muốn nói cái gì đó để giảm bớt, "Cụ tượng hóa vũ khí của ngươi có tên sao?"

"Không có." Hàn Nghiệp nói.

Quả nhiên…… Diệp Tố tưởng, hắn không biết Kim chỉ Nam, người nơi này cũng không biết Kim chỉ Nam.

"Nó cũng nên có cái tên." Hàn Nghiệp nhìn về phía Diệp Tố, "Ngươi là người đầu tiên nó tìm được, quyền đặt tên giao cho ngươi đi."

Diệp Tố trầm mặc trong chốc lát, nói: "Kêu Kim chỉ Nam thế nào?"

"Kim chỉ Nam……" Hàn Nghiệp niệm này hai chữ, "Nam trong chữ Hán có ngụ ý rất tốt."

Hướng "Nam" đã có địa vị quan trọng từ khi văn minh ra đời. Mà đơn thuần từ cấu tạo của chữ Nam này, phía trên cùng trái phải hai bên nó, ba phương đều bị phong bế*, chỉ có ở dưới, tức là hướng nam, có một con đường sống. Đây là hy vọng trong tuyệt cảnh.

* Nam, phía trên hai bên đóng | chỉ có ở dưới là mở.

"Hảo, vậy gọi là Kim chỉ Nam."

Diệp Tố cười cười.

"Đúng rồi, Cảm thái tinh thần lực của ta là thần bí, cấp bậc tinh thần lực thật là SS."

Diệp Tố gật đầu, Hàn Nghiệp trước mặt hắn dường như không có bí mật, nhưng hắn lại không cách nào cảm thấy vui vẻ.

Trên đường đến sân huấn luyện, Diệp Tố thuận tiện xem sách sử kỹ càng tỉ mỉ một chút. Hắn lúc trước chỉ xem qua đại khái, ước chừng biết rằng ngọn nguồn sớm nhất của Tinh tế thế giới này cùng thế giới hiện thực của hắn là giống nhau, cho nên hắn mới cho rằng đây là một vũ trụ song song. Lúc này nhìn kỹ lại lịch sử, hắn mới phát hiện lịch sử nơi này, trước Nghiêu Thuấn Vũ* đến Tần triều** đều không được ghi chép lại, mà tới Thanh triều*** thời kỳ gần hiện đại, lịch sử hai thế giới liền phân tách ra hai con đường khác biệt.

*Đế Nghiêu, Đế Thuấn, Đế Vũ trong Tam Hoàng Ngũ Đế: là thời kỳ đầu tiên của, và là các vị quân chủ huyền thoại của Trung Quốc trong thời kỳ từ năm 2852 TCN tới 2205 TCN.

** thời nhà Tần: 221TCN - 207 TCN

***nhà Thanh: - 12/2/

Diệp Tố cho rằng thế giới này thực sự là một vũ trụ song song, phân hóa với thế giới hiện thực tại một niên đại gần hiện đại. Diệp Tố suy đoán, có thể bởi vì thời gian xa xưa hơn nữa Trùng tộc mang đến tai nạn mà bị mất đoạn thời kì lịch sử kia, nhưng cũng có khả năng nguyên nhân là do Kim chỉ Nam…

Kim chỉ Nam rốt cuộc thực sử đại diện cho lạc hậu, ngu muội, hay là bởi vì bọn họ căn bản không hiểu Kim chỉ Nam?

Diệp Tố không dám lại suy nghĩ sâu thêm.

Sau một ngày huấn luyện bình thường, Hàn Nghiệp lại mang Diệp Tố tiến vào câu lạc bộ Tinh Thần, "Ngươi đêm nay trước khiêu chiến hai người, sau đó ta mang ngươi đi đối chiến cùng kim cương chiến tướng."

Diệp Tố nghe thấy kim cương chiến tướng, tâm tình ủ dột một ngày mới thoáng sinh động lên, bất quá, hắn nghĩ lại, kim cương chiến tướng cũng còn lâu mới lợi hại bằng Moka cùng Hàn Nghiệp, đối chiến cùng bọn họ không bằng ở Lực chi Sâm huấn luyện.

Khi hắn nói ra hoang mang của bản thân, Hàn Nghiệp cười cười nói: "Ta cùng Moka lão sư không phải vạn năng, hình thức chiến đấu cũng có tính cố định, đối chiến cùng chúng ta vô pháp phát hiện vấn đề mọi phương diện của ngươi, cũng vô pháp mọi phương diện mà khai quật tiềm năng của ngươi. Hơn nữa, đối chiến cùng người bất đồng là để ngươi trong quá trình hiểu được vị trí của bản thân. Sở dĩ còn để ngươi khiêu chiến hai người, là để ngươi trong quá trình thắng biết được mình mạnh bao nhiêu; trận cuối cùng, là để ngươi trong quá trình thua biết được mình yếu bao nhiêu. Rồi sau đó, ngươi mới có thể tinh chuẩn mà nắm giữ thực lực của mình, biết dạng hiểm cảnh nào có thể liều mạng, dạng nguy hiểm gì không thể chọi cứng, tình cảnh nào có thể thử vận may một lần."

Diệp Tố bừng tỉnh đại ngộ gật đầu, quả nhiên đã là Hàn Nghiệp cùng Moka an bài đều có dụng ý sâu xa, tuy rằng đôi khi cho hắn ăn đủ đau khổ, hận không thể đi luôn, nếu thực lực cho phép, hắn muốn đánh chết hai người kia rồi mới đi.

"Video ngươi đối chiến cùng người khác ta cũng truyền cho Moka lão sư, hắn đối với tiến bộ của ngươi khen không dứt miệng."

Phải biết rằng, hơn một tháng trước, Diệp Tố quả thực là một tờ giấy trắng không chút kết cấu.

Nếu đem lấy trắng đốt thành tro, lại đem bụi một lần nữa đúc thành sắt thép, cũng có thể đạt tới hiệu quả này. Diệp Tố không phải không tức giận nghĩ, thống khổ hắn phải chịu trong thời gian này cũng không khác gì ném vào lò tái tạo. Nhưng cũng may, hết thảy thống khổ đều có thu hoạch.

Diệp Tố cúi đầu nhìn tay mình, hắn có thể cảm giác được sức mạnh của bản thân, dư thừa mà chân thực. Hắn có thể trợ giúp Hàn Nghiệp.

Mà ở câu lạc bộ Tinh Thần, Diệp trải qua một trận chiến tối hôm qua, tuy bại nhưng còn vinh, thanh danh vang dội. Mà biến cố Hàn Nghiệp sau đó lại khiến Diệp thêm một tia hơi thở thần bí. Chợt vừa thấy Diệp lại có khiêu chiến cùng người khác, đại sảnh câu lạc bộ Tinh Thần lập tức bùng nổ, vé vào đấu trường của Diệp thực mau liền cháy hàng.

Hai trận khiêu chiến, khiến Diệp Tố thắng được từ tiền vé vào cửa không ít, nhìn thấy tài khoản ngân hàng của mình lần đầu tiên vượt qua bốn con số, tiểu thị dân Diệp Tố không khỏi vui vẻ nửa ngày, ít nhất để Hàn Nghiệp xem hắn thi đấu không lại phải bỏ tiền mua vé. Tuy rằng dịch dinh dưỡng Hàn Nghiệp mua cho Diệp Tố hàng ngày chính là con số thiên văn.

Một trận đối chiến dạy học cuối cùng, là ở đấu trường nội bộ tiến hành.

Kim cương chiến tướng danh bất hư truyền, dựa theo Khổng Anh Trác phân phó, Kim cương chiến tướng đầu tiên trực tiếp ra tay, sạch sẽ lưu loát mà đánh bại Diệp Tố, sau đó lại làm lại từ đầu, mang theo ý vị chỉ đạo một lần nữa đối chiến.

Không thể không thừa nhận, quyết định của Hàn Nghiệp cùng Moka là chính xác, Diệp Tố lúc này phát hiện, ngay trận đầu tiên, mình đã phải cố hết sức khi tránh công kích đường cong, bởi vì phong cách chiến đấu của Moka cùng Hàn Nghiệp đều thiên hướng trực tiếp, không thường xuyên dùng công kích đường cong, Diệp Tố khi luyện tập cùng bọn họ cũng ít cơ hội mà né tránh công kích đường con, càng miễn bàn phát hiện sở đoản của mình. Mà đủ loại công kích, nhiều như vậy, Moka cùng Hàn Nghiệp không thể một đám mà dạy từng cái cho Diệp Tố, quá lãng phí thời gian.

Trận đối chiến này như lần lượt tra thiếu bổ lậu (bù đắp chỗ trống), khiến Diệp Tố càng trở nên không chê vào đâu được.

Sau một hồi đối chiến vui sướng tràn trề, tâm tình Diệp Tố cư nhiên cũng tốt lên nhiều, đại khái cảm giác được thực lực luôn có thể khiến người ta thấy an tâm. Diệp Tố tràn ngập hy vọng với tương lai.

Liên tiếp vào hôm, trong lúc vừa kiếm được tiền, tiến bộ Diệp Tố cũng càng thêm rõ ràng. Năng lực học tập siêu cường, là một ưu thế lớn khác của Diệp Tố.

Lão bản Khổng Anh Trác của câu lạc bộ Tinh Thần đôi khi cũng tới an ủi Diệp Tố. Lần đầu tiên tới, xin lỗi của hắn khiến Diệp Tố nổi lên một trận da gà. Sau đó, Khổng Anh Trác liền cùng Hàn Nghiệp xem Diệp Tố đối chiến cùng kim cương chiến tướng. Khổng Anh Trác thân là lão bản câu lạc bộ Tinh Thần, thực lực không tồi, ánh mắt ở hoàn cảnh trường kỳ hun đúc lại càng xuất sắc, có giải thích độc đáo của riêng mình, có đôi khi trong lúc quan sát đối chiến nói ra ý tưởng khiến trước mắt Hàn Nghiệp đều sáng ngời.

Mà Hàn Nghiệp thân kinh bách chiến, khí thế hồn nhiên thiên thành*, ánh mắt sắc bén, cũng khiến Khổng Anh Trác kinh ngạc cảm thán tự đáy lòng: Người này cũng không tệ như ngoại giới đồn đãi.

* (idiom): to resemble nature itself of the highest quality. Tự nhiên như tự nhiên? Bây giờ vốn ngôn ngữ kém quá ;(chuyển đổi k biết làm sao.

Khổng Anh Trác nguyên bản ôm mục đích lấy lòng Hàn Nghiệp mà tới, sau một lúc hàn huyên, cư nhiên dâng lên ý tưởng muốn làm bằng hữu Hàn Nghiệp, tuy rằng bằng hữu so với lấy lòng còn khó hơn… Nhưng Khổng Anh Trác cũng không hề ra vẻ đáng thương, lời nói, hành vi, đều là ổn trọng một lão bản của đỉnh cấp câu lạc bộ nên có.

Hàn Nghiệp thấy hắn thay đổi, chỉ có thể nói, khó trách câu lạc bộ Tinh Thần có thể trong khoảng thời gian ngắn hô mưa gọi gió ở Tây Đô tinh này. Khổng Anh Trác này quả thực là cái thương nhân lão thành co được, dãn được.

Nếu Hàn Nghiệp giống như lời đồn đãi, bằng vào gia thế cùng thiên phú tinh thần lực mà kiêu ngạo ương ngạnh, tham sống sợ chết, Khổng Anh Trác giả bộ vâng vâng dạ dạ hiển nhiên sẽ khiến loại người này cảm thấy thuận mắt dễ khống chế, phần lớn công tử nhà giàu vô năng đều không thích người trầm ổn khôn khéo, sẽ khiến bọn họ có cảm giác bị áp bách.

Hôm nay, sau khi Diệp Tố kết thúc đối chiến cùng kim cương chiến tướng, Hàn Nghiệp đột nhiên hỏi Khổng Anh Trác: “Thủ hạ Khổng lão bản có một hoàng kim chiến tướng danh hiệu ”Phá Quân” không?”

Lại 1 chương nữa 11 trang. Bình thường thì mỗi chương 5~6 trang word. Riêng 5 chương ngày hôm nay đều 10~11 trang word mỗi chương ;) có nghĩa là edit gấp đôi. Chỉ hi vọng 5 chương liền nhưng sau đó không tiếp tục thế nữa ;(((không nếu 90 chương còn lại chương nào cũng thế này chắc oải người mệt tim không muốn yêu thương nữa:”(

99. Chương 98: Phá Quân

Khổng Anh Trác ngẩn ra, nói: "Câu lạc bộ chính xác có người này, bất quá hơn mười ngày trước hắn bị người đánh trọng thương. Hơn nữa đả thương hắn chính là lão bản câu lạc bộ Phí Đằng, Lý Mặc, hắn hiện tại đang hướng ta tạo áp lực, muốn khai trừ Phá Quân."

"Sao lại như vậy?" Hàn Nghiệp tựa hồ đối với người tên Phá Quân này thập phần để ý, Diệp Tố biết hắn sẽ không vô duyên vô cớ chú ý một người, đối với lời nói tiếp theo của Khổng Anh Trác cũng để tâm.

"Nghe Lý Mặc nói, Phá Quân luôn đi quấy rối tiểu nhi tử hắn." Khổng Anh Trác cười một cái, khóe miệng lại mang theo chút coi thường với "Nghe nói" này, "Chuyện này liên quan đến sự tình mười mấy năm trước, khi đó ta còn là người làm công, không hiểu rõ gút mắt giữa bọn họ. Nếu ngươi quan tâm, ta có thể đi hỏi Phá Quân một chút, bất quá, nhìn dáng vẻ Phá Quân đã tự sa ngã, hắn đều từ chối chữa bệnh của chính phủ cùng câu lạc bộ ta."

Hàn Nghiệp nghe xong nói: "Không cần phiền toái ngươi."

Nhưng hiển nhiên, Hàn Nghiệp vẫn thực để ý người tên Phá Quân này, trên đường trở về không có hứng thú nói chuyện, sau khi đưa Diệp Tố trở về khu nghỉ ngơi ở Lục chi Sâm, không có ý định nghỉ ngơi, mà lại tính toán ra ngoài một chuyến.

“Ngươi muốn đi tìm Phá Quân?” Diệp Tố dựa vào trên lan can cầu thang hỏi.

(sub: Thằng kia, mày muốn đi tìm bồ nhí?)

“Ân.” Hàn Nghiệp ở đại sảnh dưới lầu thay đổi kiền quần áo tương đối chính thức.

“Hắn là ai?” Thời điểm Diệp Tố hỏi, trong lòng đã sớm có suy đoán.

Quả nhiên, Hàn Nghiệp đứng dậy, hơi hơi ngửa đầu nhìn Diệp Tố trên lan can lầu hai: “Hắn có lẽ giống ngươi, là một trong bảy người kia. Ta cần đi xem mới có thể chân chính xác định.”

Lúc này đây, manh mối hắn thông qua tinh quẻ cùng la bàn suy đoán được cũng không phải DNA, nên cần hắn tự mình nhìn đến Phá Quân mới có thể xác định được.

“Người thứ hai sao…”

“Nếu hắn là, vậy thì người thứ ba.”

Diệp Tố cả kinh: “Còn có một người nữa là ai?”

“Ngươi cũng quen, La Thành.” Hàn Nghiệp cười một cái, mở cửa, “Ngươi nghỉ ngơi sớm một chút, ta sáng sớm mai sẽ trở về gấp.”

“Ân.” Diệp Tố ngơ ngẩn nhìn Hàn Nghiệp đóng cửa lại, tiếng bước chân dần dần đi xa, hắn nghĩ tới La Thành. La Thành tuy rằng tính tình không tốt, nhưng tâm địa thiện lương, thiên phú xuất chúng còn có nỗi lực cố gắng, quan trọng nhất chính là, hắn đồng dạng có trách nhiệm cao với Nhân tộc. So với hắn, La Thành căn bản không cần Hàn Nghiệp nhọc lòng.

Mà Phá Quân… Một hoàng kim chiến tướng, thế nào cũng mạnh hơn hắn.

Nhà Phá Quân ở khu nhà giá rẻ Tây Đô tinh. Tây Đô tinh thân là trung tâm kinh tế, có thể nói là tấc đất tấc vàng. Đối với đại bộ phận người làm công ở Tây Đô tinh, chỉ có thể ở tại khu nhà giá rẻ hoàn cảnh không tốt. Nhưng khoa học kĩ thuật hiện tại phát đạt như vậy, lại còn ở địa phương phồn vinh như Tây Đô tinh, cho dù không tốt cũng đủ để cho người không đòi hỏi nhiều lắm một sinh hoạt dễ chịu an an ổn ổn.

Điểm đến của Hàn Nghiệp là một loạt phòng giữa khu thuê nhà giá rẻ, nơi này so với chỉnh thế phong cách của Tây Đô tinh có điểm không phù hợp, như cái tổ ong, phóng mắt nhìn lại, từng phiến từng phiến tất cả đều là cửa.

Sau cửa là không gian lớn nhỏ tầm mười lăm mười sáu mét vuông, có độc lập nhà tắm cùng phòng bếp ban

công.

Hàn Nghiệp dừng lại trước cửa phòng Phá Quân, nâng tay lên tới chuông cửa, chưa kịp dùng sức thì cửa đột nhiên mở.

Ra tới chính là lão bà bà khuông mặt u sầu, nhìn thấy Hàn Nghiệp thực sửng sốt, thật cẩn thận hỏi: "Ngươi là bằng hữu tiểu Quân sao?"

Hàn Nghiệp gật gật đầu.

"Nhiều ngày như vậy, rốt cuộc có bằng hữu tới thăm hắn." Lão bà bà không rõ là vui mừng hay khổ sở, nhỏ giọng nói với Hàn Nghiệp, "Ngươi khuyên hắn ăn chút cơm đi, tốt nhất đi bệnh viện kiểm tra một chút, một thân thương sẽ lưu lại bệnh tật, hắn một người dựa vào thể lực kiếm cơm sao có thể để bệnh tật đâu, sau này phải làm sao bây giờ, hắn là một đứa trẻ tốt…"

Lão bà bà dông dài trong chốc lát, để Hàn Nghiệp đi vào, lại nhẹ nhàng đóng cửa.

Hàn Nghiệp thấy được một nam nhân nằm trên giường trợn tròn mắt lại không có bất luận tức giận gì, khoảng chừng ba mươi tuổi, màu da thiên hắc, khuôn mặt kiên nghị, nhưng lại đầy vết thương, bởi vì không trị liệu đúng lúc, máu bầm lộ ra nhan sắc thâm tím.

Người xuống tay thực tàn nhẫn, không có vết thương trí mạng, nhưng cũng đủ khiến Phá Quân thương gân động cốt thật lâu.

Phá Quân thực sự như lời Khổng Anh Trác nói, tự sa ngã, bên giường bày đồ ăn đã lạnh, hẳn là lão bà bà kia vừa đưa tới, một ngụm cũng chưa ăn. Cho dù Hàn Nghiệp cũng lão bà bà đứng ngoài cửa nói chuyện thật lâu, Phá Quân cũng không quay đầu xem người đến là ai, tận đến lúc Hàn Nghiệp bước tới trước giường hắn, cặp mắt như nước lặng kia mới phản chiếu ảnh ngược của Hàn Nghiệp, chẳng qua, Phá Quân vẫn như trước, không nói một lời.

Hàn Nghiệp cũng không nói gì, mà là đánh giá Phá Quân, từ khuôn mặt chật vật bất kham thấy được diện mạo chân thật của hắn. Hàn Nghiệp giờ phút này tựa như một tên thầy bói lải nhải quỷ thần, xem ngũ quan Phá Quân, tam đình, thập nhị cung đều từng cái nhìn kĩ, đem mặt Phá Quân thành một bức vẽ, thập nhị cung cùng ngũ quan phía trên đều bị trừu tượng hóa thành đường cong, dần dần hình thành một bộ tranh vẽ đầy đường con hỗn độn, đó là tinh đồ vận hành sao trời của Phá Quân, cũng là manh mối mà tinh quẻ cùng Kim chỉ Nam tính được.

Chính là hắn.

Hàn Nghiệp nhìn về cặp mắt chứng minh Phá Quân còn sống, định nói cái gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi. Mặc kệ giờ phút này hắn nói cái gì, Phá Quân đều không nghe lọt. Hàn Nghiệp từ bên cạnh kéo qua một cái ghế, cứ không coi ai ra gì như vậy mà ngồi xuống.

Đợi một hồi, quang não Hàn Nghiệp thu được một cái tin tức, là thông tin về Phá Quân do Giám sát tư trực thuộc ở Tây Đô tinh gửi tới. Giám sát tư Minh Viện ngoài động tĩnh ngoại tộc còn rất chú ý các đại nhân vật trong Nhân tộc, lãnh sự Tây Đô tinh hôm nay mặc quần lót màu gì cũng có thể báo cáo được, nhưng đối với thông tin một số tiểu nhân vật thì cần một thời gian thu thập điều tra mới có được tư liệu tỉ mỉ kỹ càng, nên mới kéo dài tới hiện tại.

Hàn Nghiệp mở ra quang não, mở đầu, chính là vào mười mấy năm trước. Mười ba năm trước, Phá Quân mới mười bảy tuổi, còn chưa thành niên, tinh thần lực cấp bậc A-, trong quảng đại dân chúng bình thường, tinh thần lực của hắn coi như cũng là xuất sắc, so với phụ thân hắn chỉ có B-, đã là tốt hơn rất nhiều, từ trước đến nay luôn là kiêu ngạo của phụ thân. Mà một năm này, đệ đệ nhỏ hơn Phá Quân ba tuổi, cũng kiểm tra ra cấp bậc tinh thần lực, khiến người kinh ngạc không thôi, đệ đệ hắn cư nhiên là thiên tài ngàn dặm mới có một, tinh thần lực đạt tới cấp S! Phụ thân Phá Quân quả thực vui mừng khôn xiết, đại nhi tử đã khiến hắn đủ kiêu ngạo, không nghĩ tới tiểu nhi tử càng khiến người kinh hỉ hơn.

Phụ thân Phá Quân vì thế đối với sinh hoạt tương lai tràn ngập hướng tới, cũng càng nỗ lực kiếm tiền, để hai cái nhi tử đều có thể trở nên nổi bật. Phụ thân Phá Quân là một đội viên chuyên nghiệp ở một câu lạc bộ tương đối nhỏ, bản thân kiếm được không nhiều tiền lắm, lúc trước còn có thể để gia đình sinh hoạt khá giả, nhưng hiện tại, phụ thân Phá Quân thấy được hy vọng nhi tử quật khởi, hắn vì muốn kiếm nhiều tiền nên liều một lần, cho nhi tử một hoàn cảnh tốt, tỷ như dinh dưỡng dịch, trị liệu ôn dưỡng tinh thần,… đều có thể có tác dụng lớn với nhi tử mình, giúp thực lực nâng cao một bước. Chờ tiểu nhi tử trở nên nổi bật, cũng có thể dìu dắt ca ca cũng không kém một phen. Còn mẫu thân Phá Quân… đã sớm bỏ bọn họ chạy theo một tiểu phú thương tới Tây Đô tinh làm buôn bán. Điều này cũng để lại bóng ma trong lòng phụ thân Phá Quân về sự bần cùng, có chút sốt ruột, hắn liền nghĩ tới đấu trường ngầm.

Đấu trường ngầm theo đuổi kích thích lớn hơn đối chiến trong câu lạc bộ, là chân chính lấy mệnh mình ra đặt cược, thỉnh thoảng lại có cảnh tượng huyết nhục bay tứ tung. Càng kích thích càng tàn nhẫn, những đại nhân vật xem thi đấu thưởng tiền càng nhiều, một lần đấu là có thể khiến một người sống một đoạn thời gian dài phi thường thoải mái. Hơn nữa xã hội hiện nay, tùy tiện chết người là trăm triệu nghiêm cấm, cho dù đấu trường ngầm cũng không dám công nhiên vi phạm pháp luật, chỉ cần không kí kết giấy sinh tử, bên tổ chức sẽ phi thường quan tâm với tính mạng người đối chiến, mỗi trận đấu sẽ phái đống lớn bác sĩ thủ sẵn, còn có trọng tài nhiều kinh nghiệm nhìn chằm chằm, một khi có người sắp tới hơi cuối cùng, liền tiến lên dừng lại thi đấu, tiến hành cấp cứu. Y học hiện tại cũng phát đạt, khí quan đập nát, vậy bù một cái nhân tạo vào, ngoại thương nghiêm trọng thế nào cũng có thể cứu trở về, tình huống chết người tỷ lệ thập phần thấp. Nhiều lắm chỉ là ăn chút đau khổ.

Phụ thân Phá Quân không sợ khổ, để nhi tử có thể quật khởi, mỗi lần thi đấu hắn đều thực dũng mãnh, một bộ hoàn toàn không sợ đau đớn, vừa vặn phong cách thi đấu của hắn lại được các đại nhân vật xem hắc chiến đó thực hoan nghênh, thưởng tiền cho hắn cũng nhiều hơn người bình thường một chút. Phụ quân Phá Quân cho dù mỗi lần hắc chiến đều phải nằm một tháng, nhưng tiền hắn kiếm cũng đủ để tiểu nhi tử hắn cách một thời gian lại có thể ngâm dịch dinh dưỡng, uống dinh dưỡng tề, đôi khi nhiều tiền cũng để Phá Quân ngâm dinh dưỡng dịch. Phá Quân khuyên phụ thân mình không cần cố quá như vậy, nhưng phụ thân Phá Quân đã nếm được ngon ngọt sao có thể nghe lọt?

Phụ thân Phá Quân thực vừa lòng sinh hoạt như vậy, thẳng đến khi hắn gặp lão bản câu lạc bộ Phí Đằng, Lý Mặc. Lý Mặc cũng là một trong những phú hào tới xem đấu trường ngầm, thưởng tiền hắn tương đối rộng rãi, khiến phụ thân Phá Quân vô cùng cảm kích. Ngẫu nhiên sau một lần chiến đấu, Lý Mặc thế nhưng cùng hắn nói chuyện nhà, phụ thân Phá Quân kinh sợ, đồng thời cũng không tránh được tự đắc nho nhỏ mà khen hai nhi tử mình một chút, nói rằng, mình đúng là vì nhi tử thiên phú xuất chúng mà đi đánh hắc chiến. So với đại lão ra tay hào phóng này đó, phụ thân Phá Quân cũng chỉ có nhi tử để tự hào.

Phải biết rằng, tuy Lý Mặc nhiều tiền đến tiêu không hết, nhưng hai cái nhi tử lại không một cái có sức tranh đua, tinh thần lực vừa sinh ra đã yếu ớt, đại nhi tử Lý Tự mới B, tiểu nhi tử Lý Ngật càng thêm bất kham, gần tới B-. Cho dù từ nhỏ rót dinh dưỡng tề, dịch ôn dưỡng tinh thần lực, cũng khó mà đạt được hiệu quả tốt. Đối với gia sản Lý Mặc to như vậy, hai cái nhi tử này, một cái cũng chịu không nổi.

Mà khi phụ thân Phá Quân thấy sinh hoạt chậm rãi tốt lên, mọi thứ đều có hy vọng, đấu trường ngầm tới một người mới, chỉ tên khiêu chiến hắn, hơn nữa nháo đến ồn ào huyên náo, không ít người đều chú ý khiêu chiến lần này.

Lúc này, ngay cả người tổ chức đấu trường ngầm cũng hứa hẹn với phụ thân Phá Quân, bất luận kết quả khiêu chiến là thua hay thắng, hắn đều sẽ khen thưởng một tuyệt bút tiền, cũng bằng phụ thân Phá Quân đánh năm, sáu lần thi đấu.

Nhiều tiền như vậy, phụ thân Phá Quân không do dự nhiều liền đồng ý, dù tệ thế nào cùng lắm thì nằm trên giường một hai tháng.

Nhưng ai ngờ biến cố đã xảy ra, tên người mới khiêu chiến kia còn tàn nhẫn liều mạng hơn phụ thân Phá Quân, sau khi chiếm thượng phong trong đối chiến, như trước công kích phụ thân Phá Quân không có lực đánh trả. Trọng tài thế nhưng không kéo tên kia ra, đợi đến khi trọng tài gọi giúp đỡ tới, phụ thân Phá Quân đã trọng thương không kịp chữa trị mà chết.

Tổ chức đấu trường ngầm vì bình ổn phong ba, bồi thường Phá Quân một tuyệt bút tiền cho xong việc, đối với việc Phá Quân bi phẫn tới nháo, ngược lại kêu người nhốt hắn mấy ngày.

Khi Phá Quân được thả ra, thế nhưng phát hiện đệ đệ 14 tuổi của hắn thế nhưng trong vòng vài ngày ngắn ngủi đã bị người nhận nuôi. Phá Quân căn bản vô pháp tiếp thu kết quả này, đi với chính phủ địa phương, mới biết trình tự nhận nuôi đều chính đáng, Phá Quân bản thân còn là trẻ vị thành niên, cha mẹ đều không có mặt, căn bản không có khả năng nuôi nấng đệ đệ mình, một cái tiểu thiên tài thiên phú xuất chúng được nhận nuôi cũng là chuyện đương nhiên. Quan trọng hơn là, đệ đệ Phá Quân cũng đồng ý được nhận nuôi, cũng không bài xích người nuôi hắn. Vô luận là chủ quan hay khách quan, đệ đệ Phá Quân bị nhận nuôi cũng là sự thật đã định.

Sau đó, Phá Quân lại trải qua một phen lăn lộn, mới biết được người nhận nuôi hắn thế nhưng là lão bản câu lạc bộ Phí Đằng, Lý Mặc.

Câu lạc bộ Phí Đằng, lúc đó cùng với câu lạc bộ Hỏa Diễm, là hai câu lạc bộ nổi danh nhất Tây Đô tinh, bản thân Lý Mặc lại càng là eo triền bạc triệu. Đệ đệ mình có thể được hắn nhận nuôi, có thể nhận được bồi dưỡng càng tốt, hắn hẳn nên vui vẻ mới đúng.

Phá Quân ôm ý nghĩ này, không lại vì sự tình đệ đệ mà dây dưa câu lạc bộ Phí Đằng không thôi, tuy rằng hắn thực thất vọng, đệ đệ trước khi đi không nói với hắn một tiếng. Một tháng sau, Phá Quân thành niên, liền nghĩ giống phụ thân, làm một đội viên chuyên nghiệp ở câu lạc bộ, mục tiêu đầu tiên của hắn là câu lạc bộ Phí Đằng, có lẽ còn có thể thường xuyên nhìn thấy đệ đệ mình. Nhưng hắn lại bị Phí Đằng cự tuyệt, mặc kệ sự thật thực lực hắn là xuất sắc giữa đám người xét tuyển.

Rơi vào đường cùng, Phá Quân đành phải đến câu lạc bộ Tinh Thần vừa mới ngoi đầu. Cấp bậc tinh thần lực Phá Quân không tồi, lại nỗ lực liều mạng, hắn ở câu lạc bộ Tinh Thần không ngừng lớn mạnh đồng thời bản thân cũng cường đại lên, đội viên chuyên nghiệp một lần làm chính là mười ba năm. Trong lúc này, Phá Quân thường tìm cơ hội nhìn xem đệ đệ mình — hiện tại đã đổi tên thành Lý Cảnh Hòa, nhi tử của Lý Mặc. Mặc dù biết đệ đệ không thiếu tiền, nhưng Phá Quân vẫn tiết kiệm tiền mình, đưa cho đệ đệ.

Chẳng qua, Lý Mặc thực sự không thích Phá Quân luôn đi tìm Lý Cảnh Hòa, điều này khiến hắn cảm thấy Lý Cảnh Hòa sẽ sinh ra ngăn cách với gia đình hiện tại.

Mà lúc này đây, không biết tại sao, Lý Mặc nổi giận đùng đùng, đánh Phá Quân đến trọng thương. Mà sự tình khiến Phá Quân càng thêm tuyệt vọng, là Lý Cảnh Hòa cũng nói với hắn, không cần lại đến tìm mình, hắn căn bản không muốn dây dưa sự tình trước kia.

Thông tin trước mắt Giám sát tư Minh Viện tra được chỉ có từng đó, có nghĩa trong đó còn có chuyện càng phức tạp hơn phát sinh, mới có thể khiến Phá Quân biến thành bộ dáng trước mắt này.

Hàn Nghiệp xem xong, thu hồi quang não, chỉ dựa vào thông tin phía trên, Hàn Nghiệp có thể nhìn ra chút dấu vết. Phụ tử Phá Quân chết, tuyệt đối không phải ngoài ý muốn.

Hàn Nghiệp đứng lên, đi đến trước Phá Quân, cơ hồ chặn tầm mắt hắn: "Ngươi muốn cái gì? Vì phụ thân lấy lại công đạo, hay là muốn đoạt lại thân đệ đệ?"

Lời nói của hắn rốt cuộc khiến Phá Quân có chút phản ứng, Phá Quân gian nan mà chỉnh tiêu điểm tầm mắt, thấy một gương mặt xa lạ, hầu kết hắn mấp máy một hồi, mới nói ra thanh âm như muỗi kêu: "Ta cái gì cũng không muốn."

"Không, ngươi muốn rất nhiều." Hàn Nghiệp lạnh giọng nói, đối với thái độ tự sa ngã của Phá Quân có chút bất mãn, "Chẳng qua ngươi cho rằng ngươi không chiếm không được điều ngươi muốn, chỉ có thể nói là không muốn."

Có lẽ vì một câu của Hàn Nghiệp, ánh mắt vô thần của Phá Quân xuất hiện bi ai nồng đậm.

Hàn Nghiệp chỉ chỉ đồ ăn nguội lạnh: "Ngươi đầu tiên phải chính mình sống sót, mới biết được có thể hay không."

"Không có khả năng……" Cổ họng Phá Quân phát ra thanh âm gần như khóc thút thít, tuyệt vọng lại bất lực, sau một lúc lâu, hắn mới ngạnh sinh sinh mà đem cảm xúc cận kề hỏng mất đè ép trở về.

Hắn nhìn Hàn Nghiệp, cùng không mang nhiều ít thiện ý: "Ngươi là ai? Tại sao lại biết sự tình phụ thân ta?"

Hàn Nghiệp nói: "Ta có thể đòi lại công bằng ngươi muốn, một mạng đổi một mạng."

Phá Quân cười trào phúng, chạm đến vết thương bên miệng, mặt trong lúc thống khổ trông càng thêm vặn vẹo, hắn tức khắc nổi giận lên: "Công bằng là trò cười lớn nhất thế giới này! Dựa vào cái gì kẻ có tiền muốn làm gì thì làm! Dựa vào cái gì người nghèo chết cũng không hề giá trị!"

"Nếu ngươi bất mãn thế giới này, có thể thay đổi nó, mà không phải dựa vào tự sát phản kháng."

"Thay đổi?" Phá Quân từ lỗ mũi phát ra cười nhạo khinh thường, "Vết thương trên người ta chính là kết quả của mưu toan muốn thay đổi! Làm ác hưởng phú quý lại thọ duyên (ác mà giàu còn sống lâu), vi thiện chịu bần cùng càng mệnh đoản… Ha ha ha, oan Đậu nga qua mấy trăm vạn năm nhiều ít, thế giới này vẫn như vậy!"

"Ta có thể cho ngươi năng lực, cho dù không thay đổi được thế giới, cũng ít nhất đạt được ước nguyện của ngươi." Hàn Nghiệp nói, nhưng đối với hắn, thay đổi thế giới cũng chưa chắc là không thể. Chế độ Nhân tộc còn rất nhiều chỗ chưa hoàn thiện, tham ô, nghiệp quan cấu kết, thảo gian nhân mạng,… hiện tượng tự cổ chí kim nơi nơi đều có, nhưng Nhân tộc xưa nay không phân ra nhiều lực tới mạnh mẽ sửa chữa, dù sao, nhân tính phức tạp không chỉ dựa vào chế độ là có thể quy phạm. Chỉ cần trong phạm vi khống chế, thống trị giả đều sẽ lựa chọn đem phần lớn tinh lực đưa vào nghiên cứu khoa học cùng quân sự. Khi uy hiếp ngoại giới quá lớn, chỉ có thể trước đối ngoại sau mới an nội.

"Ngươi?" Phá Quân nghe Hàn Nghiệp dõng dạc, dùng sức nâng mập mạp mí mắt lên, lại hỏi một lần: "Ngươi là ai? Có thù oán với Lý Mặc?"

Trừ bỏ cùng Lý Mặc có thù oán, sẽ còn ai quan tâm tới một thị dân tầng chót chết thảm tận mười ba năm trước?

"Cũng coi như có thù oán đi." Vô luận thân phận hắn là con trai độc nhất của Hàn gia hay cục trưởng Chấp hành tư Minh Viện, đều đối lập với người trái pháp luật. Chỉ là hắn không có khả năng phân thân, quản không tới, nhưng nếu gặp, sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Có thù oán với Lý Mặc, điểm này khiến Phá Quân trên tâm lý thoáng nghiêng hướng Hàn Nghiệp một chút, không đến mức lời đều không nói.

"Mặc kệ ngươi có mục đích gì, chỉ cần có thể khiến Lý Mặc chết, ta đều giúp ngươi." Nói, Phá Quân lại ha ha mà trào phúng cười rộ, không biết là vì đau hay phẫn nộ, hốc mắt đều đỏ lên, "Ta thật đúng là ngây thơ, nếu ngươi thật sự có thể đối phó Lý Mặc, còn cần ta trợ giúp sao? Ngươi đến tột cùng muốn làm gì, nhà của ta chỉ còn dư lại ta một cái phế vật, còn có đồ gì có thể cho ngươi?"

Hàn Nghiệp lý giải hắn, để hắn phát tiết một đống lời không đầu không đuôi xong, mới mang theo ngữ khí bình tĩnh lại không kém phần thuyết phục, nói: "Ngươi xác thật không tạo thành uy hiếp gì với Lý Mặc, ta cũng không cần ngươi đi đối phó hắn. Nhưng người luôn sẽ có năng lực độc nhất vô nhị của mình, ta cần phần độc nhất vô nhị này của ngươi đi làm sự tình khác. Đương nhiên, ta hẳn nên làm chút chuyện để ngươi có thể tín nhiệm, mới có tư cách nói cùng ngươi chuyện khác."

Hàn Nghiệp ở trên quang não biên tập một chút tin tức phát đi, đồng thời lại cuồn cuộn không ngừng thu

được một ít tin tức, hắn nói: "Sáu ngày sau là kỉ niệm một trăm năm ngày thành lập câu lạc bộ Phí Đẳng, đến lúc đó ta mang ngươi cùng đi tham gia lễ mừng bọn họ."

Dừng một chút, Hàn Nghiệp lại bổ sung: "Lấy thân phận khách quý."

Phá Quân thẳng thắp mà nhìn Hàn Nghiệp, tựa hồ phán đoán xem thần sắc Hàn Nghiệp đến tột cùng là khoác loác hay có tự tin, bỗng nhiên nhìn thấy thần sắc bình tĩnh của hắn, Phá Quân không hiểu sao chợt bị chấn động, đó là một loại tự tin phong khinh vân đạm(gió thổi mây bay), là đạm nhiên căn bản không để Lý Mặc vào mắt. Bất đồng với những người hắn đã tiếp xúc trước nay, khác xa Khổng Anh Trác khôn khéo, Lý Mặc cao cao tại thượng, khiến người ta cảm thấy hắn tựa hồ có lực lượng khác biệt tất cả mọi người.

Thật lâu về sau, Phá Quân mới biết được loại bất đồng này là cái gì, đại khái là chấp niệm vì muôn đời khai thái bình, hư danh phù lợi đều không ở trong mắt hắn.

"Ít nhất trước cho bản thân thời gian mấy ngày, nhìn xem đến tột cùng có muốn đổi ý hay không." Hàn Nghiệp gửi một tin tức cuối cùng đi, thu hồi quang não. "Lập tức sẽ có người đưa thuốc trị thương cùng dinh dưỡng tề tới cho ngươi, sáu ngày sau ta lại đến tìm ngươi. Đương nhiên, nếu trong lúc này ngươi muốn tìm ta, tùy thời đều có thể."

Hàn Nghiệp tìm được quang não Phá Quân ở bên giường, đưa sóng ngắn thông tin của mình vào.

"Có mật khẩu..." Phá Quân vừa mở miệng liền thấy Hàn Nghiệp thao tác quang não mình không trở ngại, hắn tức khắc đem lời nuốt xuống.

Xử lý tốt xong, Hàn Nghiệp không nói thêm nữa, chuẩn bị rời đi, đi đến cạnh cửa, bỗng nhiên dừng lại, ngữ khí không hề giống đàm phán mà là thở dài phát ra từ nội tâm: "Tự sát, là không tôn trọng sinh mệnh."

Sau khi Hàn Nghiệp đi chưa được mười phút, liền có người đưa tới một đống dược phẩm cùng dinh dưỡng tề.

Phá Quân nằm trên giường nhìn những đồ vật chất cao đó, nghĩ tới sự tình phát sinh mười lăm ngày trước, từng màn kia như chó dữ địa ngục đem lý trí hắn đều xé nát, thống khổ cực độ tự tâm can tràn đến thân thể, mấy ngày nay tự sa ngã chết lặng, rồi lại bị lời nói của Hàn Nghiệp như quấy linh hồn nước lặng, khiến thống khổ lên men làm người hít thở không thông.

Phá Quân bỗng nhiên cắn khăn trải giường, phát ra tiếng khóc cực lực cũng không áp chế được. Bờ vai hắn run rẩy, từng giọt nước mắt lớn từ đôi mắt bầm tím chảy ra.

"Vì cái gì, ngươi muốn coi kẻ thù như phụ thân! Vì cái gì, ngươi trước nay không nói với ta, phụ thân chết không phải ngoài ý muốn!"

"Vì cái gì ngươi đắm mình trụy lạc! Can tâm tình nguyện bị hai cái súc sinh kia đùa bỡn! Tinh thần lực của ngươi chính là cấp S, ngươi là một cái thiên kiêu!"

"Ngươi vẫn là đệ đệ ta sao?"

Phá Quân rốt cuộc nhịn không được, lớn tiếng gào khóc. Hắn kéo người đầy đau đớn, giãy giụa xuống giường, nghiêng ngả lảo đảo mà bổ nhào lên một đống dược vật, những cái chai được đóng gói tinh xảo lăn lóc khắp nơi. Phá Quân nhặt lên một lọ trong tầm với, mở ra dinh dưỡng tề, một ngụm rót vào miệng mình. Cho dù yếu hầu đau như lửa đốt, dinh dưỡng tề như thủy lạnh băng đổ lên sắt thép bị thiêu đến đỏ bừng, hắn cũng không rớt nửa ngụm.

"Ta hỏi hỏi ngươi vì cái gì! Ta muốn ngươi quỳ gối trước mộ phụ thân sám hối! Ta phải đòi lại công bằng!"

100. Chương 99: Thật Giả

Diệp Tố cảm thấy may mắn giấc ngủ mình ở Tinh tế thế giới chịu khống chế bởi hiện thực, nếu không khẳng định sẽ mất ngủ.

Từ thế giới hiện thực mở mắt ra, tư duy Diệp Tố còn dừng ở Hàn Nghiệp nơi đó, không khỏi mà suy đoán, hắn đi tìm Phá Quân với thái độ thế nào, giống đối đãi với mình sao? Hiểu chi lấy lý, thậm chí động chi lấy "Tình"? *(soi sáng bằng lý trí, thậm chí lay động bằng "tình yêu"?)*

Diệp Tố cảm thấy bản thân mình có điểm điên cuồng? Hắn đang làm gì? Ghen sao?

Diệp Tố tức giận xốc chăn lên, dùng nước lạnh vỗ lên mặt, mới bình tĩnh lại được, hắn từ trước tới nay đều kiên trì phân chia rõ ràng tình cảm ở hai thế giới, ngoài hóa học, hai thế giới tốt nhất không nên liên lụy gì tới nhau, lúc này mới giúp hắn ở hai thế giới hoàn toàn bất đồng mà không bị lạc đường.

Nhưng hiện tại, hắn lại vì sự tình ở tinh tế thế giới mà ảnh hưởng tới cảm xúc hiện thực.

Diệp Tố nhắm mắt lại điều chỉnh hô hấp, ngay cả bữa sáng cũng không muốn ăn, trực tiếp đi đến phòng thí nghiệm riêng của mình, đặt toàn bộ tinh thần vào nghiên cứu.

Có lẽ loại cố ý vùi đầu vào nghiên cứu khiến tư duy Diệp Tố tập trung cao độ hơn, thậm chí mục đích ban đầu của hắn chỉ là vùi đầu vào chứ không phải mượn lúc này nghiên cứu ra cái gì tới, ý tưởng đạt tới một loại thuần túy khác.

Khi hắn đang từng bước mà điều chỉnh thử chất xúc tác hóa hợp, tay cầm ống nghiệm đột nhiên dừng một chút, Diệp Tố nhìn thuốc thử đang tiến hành phản ứng trong ống nghiệm, ý tưởng trong đầu không ngừng mạo hiểm ngoi lên, đột nhiên xông ra, không chịu khống chế.

"Có thể!" Những bọt khí trong đầu nổ tung, thành công bắt giữ được nội hàm trong đó, đôi mắt hắn đột nhiên sáng lên, "Ta liền nói, nhiều ngày như vậy mà chưa có tiến triển gì, hoàn toàn có thể đổi một ý tưởng mới!"

Diệp Tố đem ống nghiệm trong tay mình đặt lên giá, lấy ra giấy ghé vào bàn thực nghiệm, một lần nữa tính toán.

Qua ban ngày, Diệp Tố mới xem như ban đầu xác định tốt ý tưởng, liền lập tức tiến hành thực nghiệm để nghiệm chứng. Hắn liền trở nên lu bù công việc, trong phòng thí nghiệm rộng mở như con cua bò tới bò lui. Nhưng ánh mắt hắn lại ngày càng sáng, ngày càng nghiêm túc, vô luận là ống nghiệm, cốc đong đo hay dụng cụ tinh vi cao đều được hắn sử dụng tinh chuẩn mà nhanh chóng, dung lượng chất hóa học được lấy ra đúng một phân, đặt ở trên đài thực nghiệm muôn hồng nghìn tía, phảng phất như đôi tay thon dài linh hoạt kia có thể tùy thời có thể điều phối ra sắc hồng.

Thời gian khi hắn đắm mình trong nghiên cứu liền trôi qua thực nhanh, đến lúc thân thể cùng tư duy hắn có thể dừng lại nghỉ ngơi, đã gần tới chạng vạng.

Diệp Tố vui mừng mà nhìn kết quả phân tích cuối cùng, tuy rằng hắn còn cách chất xúc tác hóa hợp trong dự đoán còn khá xa, nhưng hắn đã tìm được phương pháp điều phối chính xác, chỉ cần không ngừng thí nghiệm, cứ thế tiếp tục, là có thể tìm được chất xúc tác hóa hợp để tróc nguyên tố ký sinh. Tựa như Edison phát minh bóng đèn vậy, chỉ cần tiếp tục kiên trì, quang minh sẽ không keo kiệt mà chiếu rọi đến.

Diệp Tố duỗi eo lười, xương cốt phát ra thanh âm pháo nổ nho nhỏ, đem mệt nhọc một ngày đều nổ tan.

Mở ra cửa phòng thí nghiệm, nhìn thấy Tiểu Thừa vẻ mặt u oán chờ ở bên ngoài, hắn sửng sốt, mới ý thức được mình chưa ăn cơm trưa.

Từ sau khi Tiểu Thừa tới căn cứ, Diệp Tố cuối cùng cũng có bạn, nhưng hắn còn phải nghiên cứu, còn phải ngủ… Thời gian nhàn rỗi không có nhiều. Tiểu Thừa làm bác sĩ, tương đối nhàn rỗi, để hai người có thể nói chuyện nhiều một lát, Tiểu Thừa sẽ dựa theo thời gian Diệp Tố mà điều chỉnh thời gian ăn cơm của mình.

Trong khoảng thời gian này, hai người đều là cùng ăn trưa ăn chiều. Nhưng trưa hôm nay, Diệp Tố quá nhập thần làm thực nghiệm, thế nhưng đã quên báo một tiếng cho Tiểu Thừa. Mà hiện tại, cũng xa xa thời gian ăn cơm chiều ngày thường đã định tốt.

"Xin lỗi." Diệp Tố lập tức chắp tay trước ngực xin khoan dung, "Thực nghiệm có điểm nhập tâm, không cẩn thận liền đã quên thời gian! Ta không phải cố ý xem nhẹ ngươi!"

Tiểu Thừa giả bộ bộ dáng tức giận chưa được nửa giây đã bị Diệp Tố chọc cười: "Ta nghe lời này tại sao có cảm giác quái quái?"

Diệp Tố cười: "Đi, đêm nay ta mời khách, chuộc lỗi a."

"Những lời này ta nghe vẫn thấy rất quái lạ." Tiếu Thừa bị Diệp Tố lôi kéo hướng nhà ăn đi, "Đồ ăn của chúng ta không phải vẫn luôn được cung ứng miễn phí vô hạn lượng sao?"

"Việc nhỏ đó không cần để ý, chỉ cần biết ta có một tấm lòng thành mời khách."

Đương nhiên, Diệp Tố vẫn là đến lấy thức uống nóng, đồ ăn từ khu cơm lấy lại đây, chỉnh chỉnh tề tề mà đặt trước mặt Tiếu Thừa, làm tư thế tiêu chuẩn của một người phục vụ: "Mời."

Tiếu Thừa cười, xua tay ý bảo hắn ngồi xuống.

Diệp Tố ngồi xuống xong, ăn một miếng liền nhận không thể nhét toàn bộ thức ăn vào miệng, hắn lúc này mới ý thức được, mình ngay cả bữa sáng cũng không ăn a, đói bụng cả một ngày, dạ dày đều sắp tạo phản.

Diệp Tố giờ phút này mặc kệ hình tượng, phồng mồm ăn miếng to cơm.

Tiếu Thừa hiển nhiên không đói đến mức nào, thong thả ung dung uống đồ uống ấm, xem Diệp Tố như vậy không nhịn cười, "Xem ra ngươi thực sự có phát hiện lớn, ngay cả cơm cũng không rảnh lo ăn."

"Ân." Diệp Tố trong trăm vội cũng bớt thời giờ nói một câu, "Đại khái là tìm đúng hướng rồi, kế tiếp chỉ là vấn đề thời gian."

Tiếu Thừa giật mình, thập phần nghiêm túc mà nhìn Diệp Tố, mới khó có thể tin mà hỏi: "Ngươi nghiên cứu chính là hạng mục giống bọn họ sao?"

Diệp Tố: "Hẳn vậy đi."

"Mã hóa tin tức sóng?"

"Ân." Diệp Tố tuy rằng nghiên cứu chính là tróc nguyên tố ký sinh, nhưng tróc ra cũng là để mã hóa tin tức sóng, nói mục đích là vậy cũng không sai.

Tiếu Thừa nhìn Diệp Tố trong chốc lát, mới thở phào nhẹ nhõm, biểu tình trong nhất thời bởi vì khiếp sợ mà có điểm quái dị.

Sau một lúc lâu, Tiếu Thừa lắc đầu tán thưởng: "Ngươi thật là một thiên tài."

Diệp Tố cười cười: "Nào có khoa trương như vậy."

"Có." Tiếu Thừa gật gật đầu, "Khác biệt lớn nhất giữa phàm nhân và thiên tài ở chỗ, nếu ta bị quả táo rơi

vào đầu, chỉ biết mắng một tiếng sau đó nhặt lên rửa ăn, mà Newton có thể mượn việc này nghĩ đến Lực vạn vật hấp dẫn. Ta dám cam đoan, nhóm giáo thụ ở một phòng thí nghiệm khác cũng không nhanh như ngươi, cho dù bọn họ đã là những học giả đứng đầu thế giới này."

Diệp Tố khách khí nói: "Đại khái là bởi vì nguyên tố ký sinh là do ta phát hiện, trong quá trình phát hiện ta liền dần dần hiểu biết nó, nghiên cứu tiếp cũng thuận tay hơn."

Tiểu Thừa không nói nữa, chỉ là khiếp sợ vẫn luôn nghẹn ở ngực, thế nào cũng phải làm gì đó để giảm bớt, hắn cười cười, giơ cốc đồ uống ấm lên: "Kính nhà hóa học tương lai đoạt giải Nobel của chúng ta!"

Diệp Tố tức giận mà liếc hắn một cái, nhưng vẫn giơ ly lên chạm một chút. May mắn giờ ăn cơm đã qua, nhà ăn không có người, nếu không người ta sẽ bị hai tên nít ranh này ở sông băng Nam cực bị nghẹn điên rồi.

"Đợi lát nữa về phòng ta ngồi?" Tiểu Thừa buông cái ly, hỏi.

Mặc dù thời gian không còn sớm, nhưng Diệp Tố vẫn đồng ý. Tuy rằng Tiểu Thừa chưa nói, Diệp Tố cũng biết hắn khẳng định đã đợi mình một thời gian dài, Diệp Tố cảm thấy rất có lỗi, rốt cuộc mở cửa nói một tiếng cũng không khó, nhưng hắn lại quên sạch sẽ.

Đại khái do Tiểu Thừa là bác sĩ, trong phòng cũng phá lệ sạch sẽ.

Diệp Tố tự nhận phòng mình cũng được mình dọn gọn gàng sạch sẽ, nhưng so với Tiểu Thừa, vẫn là kém một chút, thế nào cũng không đuổi kịp cái loại này.

Diệp Tố đi vào cũng không dám ngồi xuống.

"Khách khí cái gì với ta." Tiểu Thừa cười một cái, đá một cái ghế dựa lại đây, "Ta không bận rộn như ngươi, cả ngày chui trong phòng chỉ có thể quét tước một lần lại một lần."

Lời nói hắn nồng đậm ai oán khiến Diệp Tố không nhịn được mà vui vẻ.

"Làm ly đường glucose không?" Tiểu Thừa từ ngăn tủ các loại đồ uống lấy ra một cái bình nhỏ, tùy ý như đang hỏi "Làm ly Whisky không" vậy.

"Ngươi thật đúng là khách khí." Diệp Tố trố mắt.

"Ngươi một ngày không ăn cơm, cơm chiều cũng không ăn được bao nhiêu, vẫn nên bổ sung một chút thì tốt hơn." Tiểu Thừa đem nắp bình đường glucose mở ra, đưa cho Diệp Tố, chính mình ngồi xuống đối diện Diệp Tố, dựa lưng vào bàn làm việc.

“Kia cảm ơn.”

“Các ngươi làm hóa học không tránh được sẽ tiếp xúc một số chất độc hại, ngoài phối hợp với chúng ta kiểm tra định kỳ, ngày thường tăng mạnh dự phòng, đề cao tố chất thân thể cũng rất cần thiết.” Tiếu Thừa thuận tiện nói chút phương pháp nhỏ thường ngày để đề cao tốt chất thân thể.

Diệp Tố nghe thấy gật mạnh đầu: “Có bằng hữu là cái bác sĩ thực tốt.”

Tiếu Thừa cười cười, có ý vị khác mà nói: “Còn có càng tốt.”

“Ân?”

“Tỷ như có cái bạn trai bác sĩ.”

Diệp Tố ngẩn ra, trong lúc nhất thời không hiểu ý Tiếu Thừa.

Tiếu Thừa bỗng nhiên cười đến thực mê người, khóe mắt hơi cong lên, đáy mắt cảm xúc nồng đậm mà nhìn chằm chằm Diệp Tố: “Chúng ta có lẽ sẽ ở căn cứ thật lâu, trên cơ bản không có duyên với hạnh phúc hôn nhân, một khi đã vậy, vì sao không suy xét đến hai chúng ta ở bên nhau?”

“Ngươi đùa cái gì vậy?” Diệp Tố thiếu chút nữa đem đường Glucose phun ra.

Tiếu Thừa thu hồi tươi cười, nghiêm túc nói: “Ta không có nói đùa.”

Diệp Tố lại cười: “Tiếu Thừa, ngươi hống tiểu nữ hài khẳng định thực giỏi, này ánh mắt, chậc chậc…”

“Nói thật, ta sống hơn ba mươi năm, quen nữ hài đều chưa quá ba mươi cái, bạn gái bạn trai cộng lại cũng không vượt quá ba cái.” Tiếu Thừa vột giơ tay tỏ vẻ trong sạch, “Ngươi đừng cười, chúng ta đang nói chuyện thực nghiêm túc.”

Diệp Tố cười đến thiếu chút nữa ngã khỏi ghế.

Tiếu Thừa thấy hắn cái dạng này thập phần bất đắc dĩ, đứng lên, tay phải từ bả bai hoa đến đầu gối, còn cố ý vỗ vỗ cơ ngực, “Ta dáng người khá ổn đi? Mặt lớn lên cũng ổn a? Toàn bộ căn cứ, ta cùng ngươi cũng ta tuổi tác nhỏ nhất, không ở cùng nhau còn có thiên lý sao?”

“Lời nói này, về lý cũng không sai…”

“Ngươi cũng thừa nhận! Tại sao không đáp ứng?”

Diệp Tố nỗ lực nhịn cười: "Nhưng hai chúng ta và tình lữ, hai vấn đề này cách nhau quá xa."

"Cũng không quá xa." Tiếu Thừa đánh giá mình cùng Diệp Tố, "Chỉ cách một cái gật đầu của ngươi thôi."

Diệp Tố dở khóc dở cười: "Ta tạm thời không có ý tứ tìm một nửa kia, kỳ thật ta cảm thấy, cho dù cả đời làm nghiên cứu cũng không sao."

"Duyên phận tới chứ không cần người tìm." Tiếu Thừa thực nghiêm túc nói, "Ở Nam cực, địa phương lạnh như vậy, có ta làm ấm ổ chăn cho ngươi có phải tốt không?"

"Có điều hòa……"

"Điều hòa có thể so với người sao? Ngươi không cảm thấy chỉ có thời gian ăn cơm mới có thể nói chuyện phiếm thực nhàm chám sao? Trở lại phòng ban đêm, một người ở, không có di động không có ti vi, thực đúng là hư không."

Diệp Tố lắc đầu: "Ta còn phải đi ngủ." Tinh tế thế giới, một đống sự tình còn đợi hắn, đâu ra thời gian mà hư không.

Tiếu Thừa nhụt chí mà ngồi lại trên ghế, khoanh tay trước ngực. Một lát sau, hắn lại không cam lòng mà đứng lên, "Hay là ngươi không thích loại hình như ta? Kỳ thật ta có thể vì ngươi thay đổi một chút, tỷ như ôn nhu, tỷ như cường thế một chút?"

Tiếu Thừa nâng lông mày một chút, tới gần Diệp Tố, đôi tay chống hai bên ghế dựa, cúi đầu nhìn hắn, giống như đem Diệp Tố ấn vào lồng ngực mình. Khoảng cách gần như vậy khiến Diệp Tố hơi cảm thấy không khỏe, tuy rằng hương thuốc nhàn nhạt trên người Tiếu Thừa thực dễ ngửi, giảm bớt cái mũi cả ngày bị chất hóa học kích thích của hắn. Diệp Tố ngửa ra, đang định đẩy Tiếu Thừa ra, lại thấy được bên ngực áo trái của hắn tựa hồ có vệt nước gì đó.

Tiếu Thừa yêu sạch sẽ như vậy làm sao có thể để trên người mình dính vệt nước? Hơn nữa, vệt nước kia cũng không phải một khối hoàn chỉnh, càng giống như chữ viết gì đó.

Diệp Tố tay đang định đẩy hắn dừng lại, hắn dường như nghĩ tới một loạt động tác vừa rồi của Tiếu Thừa, vỗ cơ ngực, khoanh tay trước ngực, những động tác đó ngày thường hắn sẽ không làm, mục đích phảng phất như để viết chữ kia lên.

Không đợi hắn nghĩ hiểu, Tiếu Thừa liền nhân cơ hội càng áp sát Diệp Tố một chút.

Tiếu Thừa hôm nay mặc một kiện áo gió dài không có nút thắt, bên trong là áo bố màu xám, vệt nước không phải thực rõ ràng, hơn nữa lúc trước còn bị áo ngoài ngăn trở. Nhưng theo hắn cong lưng, áo gió tản ra hai bên, một khối bên ngực trái kia trực tiếp lộ trước mắt Diệp Tố.

Diệp Tố cũng thấy rõ ràng cái từ kia — Kéo

Có lẽ do ở cạnh Hàn Nghiệp thời gian dài, Diệp Tố đối với những người làm việc bí mật cũng thực mẫn cảm. Đặt trong quá khứ, loại tình huống này hắn có thể không để ý, hoặc lớn tiếng kêu lên. Nhưng hiện tại hắn cơ hồ cảm nhận được cái gì, nơi này, mỗi phòng đều có theo dõi, có người chuyên môn giám thị.

Mà vị trí của hắn cùng Tiếu Thừa, hẳn là góc độ Tiếu Thừa tính toán tốt có thể tránh được camera. Chữ cái trên ngực Tiếu Thừa kia, phía sau bị Tiếu Thừa ngăn trở, phía trước lại có mình ngăn trở, trên cơ bản, ngoài mình ra, không ai có thể nhìn thấy. Diệp Tố lại nghĩ đến khi vào cửa Tiếu Thừa đá ghế dựa, liền vững vàng mà dừng ở vị trí này…Từ lúc đó, Tiếu Thừa liền chuẩn bị muốn nói gì đó.

Diệp Tố trong một khắc suy nghĩ nhiều như vậy, thân phận Tiếu Thừa, thứ hắn muốn nhắc nhở khiến Diệp Tố khẩn trương, trái tim thậm chí không tự chủ được mà nhảy vọt lên, nhưng chút cứng đờ trên mặt chỉ một lát liền khôi phục bộ dáng ban đầu, hắn ép xuống kinh ngạc suýt vỡ ra khỏi miệng, quan sát động tác kế tiếp của Tiếu Thừa.

Tiếu Thừa còn kinh ngạc với phản ứng của Diệp Tố, thậm chí hoài nghi mình nhắc nhở Diệp Tố có nhìn thấy không. Tiếu Thừa cúi người xuống, thân mật mà sát vào Diệp Tố, gương mặt dường như dán vào mặt Diệp Tố. Bờ môi hắn như đang hôn môi Diệp Tố, chậm rãi từ chóp mũi hắn một đường đến tai, cách không quá một centimet. Mà tới bên tai, Tiếu Thừa như khiêu khích mà càng áp sát gần một chút, hơi thở phả vào vành tai Diệp Tố.

Phàm một người thấy một màn như vậy đều sẽ cho rằng Tiếu Thừa nói lời âu yếm lộ liễu gì.

Nhưng lời Diệp Tố thực sự nghe được, nhỏ như tiếng muỗi lại khiến hắn như lọt vào hầm băng.

“Trước khi ngươi không xác định lời nói của Benedict là sự thật, hãy kéo chậm lại tiến trình thực nghiệm.”

Sau lời nói Tiếu Thừa vang lên, thời gian như phẳng phất đình trệ một lát, Diệp Tố thậm chí vô pháp lý giải ý tứ những lời này. Benedict không nói sự thật? Lời nào không phải sự thật, hay toàn bộ đều không phải sự thật? Lời Tiếu Thừa có mấy phần có thể tin? Tiếu Thừa là ai, đại diện cho thế lực phe nào?

Quá nhiều nghi hoặc nháy mắt ngăn trước mắt Diệp Tố, giao điệp lẫn nhau, khiến hắn thấy không rõ Tiếu Thừa, càng thấy không rõ hoàn cảnh hiện tại.

Hơi thở Tiếu Thừa bồi hồi ở mặt Diệp Tố một lúc rồi rời đi, hắn dựng thẳng eo, cười như không cười mà nhìn Diệp Tố: “Có phải hay không bị ta làm cho cảm động? Lời ta nói chính là sự thực, ngươi phải suy xét rõ ràng.”

Diệp Tố ngửa đầu nhìn mặt Tiếu Thừa vài giây, trong khoảng thời gian ngắn, hắn liền không quen người trước mặt này.

Diệp Tố kéo kéo khóe miệng, cười: "Nhân sinh đại sự, ta phải hảo hảo ngẫm lại."

"Đương nhiên." Tiếu Thừa búng tay một cái, "Ta sẽ không dễ dàng từ bỏ, chờ ta cưa đổ ngươi a. Như vậy, hiện tại ta đưa ngươi trở về?"

Diệp Tố trầm mặc vài giây: "Hảo."

Hắn cho rằng Tiếu Thừa sẽ còn nhân cơ hội nói cho hắn một chút tin tức, nhưng thẳng đến lúc đưa về phòng, còn mặt dày vô sỉ mà nói muốn hôn chúc ngủ xong mà bị Diệp Tố cự tuyệt, Diệp Tố cũng không thấy dấu hiệu gì đáng chú ý.

Diệp Tố nghĩ, có lẽ bởi vì căn cứ nam cực theo dõi quá sát sao, Tiếu Thừa cũng không thể ra sức.

Nằm ở trên giường, Diệp Tố thật sự mất ngủ.

Hắn tuy rằng sớm biết trong phòng có theo dõi, nhưng giờ phút này, hắn vô pháp xác định theo dõi này mục đích xuất phát từ bảo mật an toàn hay là một loại giám thị, trong bóng đêm, như có một đôi mắt nhìn chằm chằm hắn, thiện ác không biết.

Đầy đầu Diệp Tố là câu nói Tiếu Thừa nói với hắn. Chỉ một câu liền đem Benedict, Tiếu Thừa, căn cứ Nam cự đều lâm vào nguy cơ tín nhiệm, hắn không biết phải tin tưởng ai, có thể tin tưởng ai.

Nếu Benedict là nói dối, vậy những người khác thì sao, nhiều nhà hóa học, vật lý học có thanh danh như vậy, trong đó còn có lão sư hắn, Lý Hoằng Hậu, bọn họ thông đồng với nhau hay không biết gì cả? Vô luận kết quả là cái nào, đều khiến Diệp Tố vô pháp tiếp thu. Hắn chưa từng hoài nghi Benedict — tuy rằng hắn không biết sự tình quốc tế gì cả, nhưng bởi vì lão sư hắn, hắn kính ngưỡng các tiền bối cũng chưa từng hoài nghi qua.

Đương nhiên, cũng có một nửa khả năng là Tiếu Thừa nói đối. Như vậy, sau lưng hắn hẳn có thế lực, mục đích hắn trà trộn vào đây là gì? Diệp Tố có nên đem chuyện này nói cho người khác hay không, vạn nhất Tiếu Thừa không có hảo ý liền đem căn cứ này cùng toàn bộ hạng mục nghiên cứu hủy đi. Nhưng hiện tại, một người hắn có thể tin tưởng cũng không có.

Hắn hiện tại chỉ có thể tin bản thân mình, Diệp Tố nhắm mắt lại, ngăn cách hắc ám bên ngoài. Mà kỹ thuật khoa học tiên tiến của Tinh tế thế giới sẽ là lợi thế lớn nhất của hắn, mặc kệ ai là người nói thật, mục đích đều là nhằm vào phương thức mã hóa tin tức sóng, một cái muốn đạt thành, một cái muốn ngăn cản. Mà Diệp Tố dẫn đầu, nắm giữ loại kỹ thuật này, chính là nắm giữ tiên cơ, chỉ cần cơ hội còn ở trong tay hắn, là có thể nhìn được tới sự thật.

Khoa học kỹ thuật đến từ Tinh tế thế giới cuối cùng cũng khiến Diệp Tố cảm giác nắm chắc một chút, thấp thỏm lo âu cũng thoáng bình ổn lại, nhưng cũng chỉ là thoáng mà thôi, thế giới mà phân không rõ thật thật giả giả luôn sẽ khiến người ta cảm giác không an toàn.

Diệp Tố là ngủ quên trong lo lắng đề phòng, lúc tỉnh lại ở Tinh tế thế giới đã là hơn 9 giờ, đã sớm qua thời gian huấn luyện.

Diệp Tố im lặng trong chốc lát, khẳng định sẽ bị Moka mắng cho một trận, sau đó, sầu lo ở thế giới hiện thực lại nổi lên, đuổi cũng đuổi không đi, rốt cuộc thì, thế giới hiện thực mới là nơi hắn thực sự sinh sống, hắn không thể không lo lắng.

Hắn đi xuống lầu, nhìn thấy Hàn Nghiệp đang ngồi trên sô pha trong đại sảnh, không biết khi nào trở về. Hàn Nghiệp đã sớm nghe thấy động tĩnh, lúc này quay đầu lại hỏi: "Ngủ nướng?"

Diệp Tố:……

Hắn nhìn biểu tình Hàn Nghiệp có vẻ mạc danh từ ái, trong lúc nhất thời cũng không biết nên phản bác như thế nào.

"Ta giúp ngươi xin Moka lão sư hai giờ, còn năm phút đồng hồ nữa." Hàn Nghiệp nhìn đồng hồ nói.

Diệp Tố nghiêm thân mình, chỉ kịp túm lấy dinh dưỡng tề Hàn Nghiệp đưa qua làm bữa sáng, liền chạy như bay khỏi phòng, có thể ít bị Moka mắng một chút vẫn là tốt hơn.

Có lẽ nguyên nhân do lo lắng thế giới hiện thực, khiến huấn luyện phân hóa Cảm thái của hắn buổi sáng vẫn luông không thông thuận, liên tục sai lầm rất nhiều, kể cả Diệp Tố lúc trước tự nhủ buông xuống tâm tình cũng không có bất kì tác dụng gì, kia sao có thể dễ dàng bỏ xuống.

Diệp Tố đã từng luôn mừng thầm, mình sống được thời gian lâu gấp đôi người khác, hiện tại ngay cả phiền não hắn phải thừa nhận cũng gấp đôi.

Cũng may sắc mặt Moka thực khó coi khi thấy Diệp Tố biểu hiện kém cỏi, nhưng cũng không mở miệng chỉ trích, cũng không biết Hàn Nghiệp xin nghỉ với hắn thế nào, lại có thể khiến hắn khoan dung như vậy.

Nghĩ đến Hàn Nghiệp, Diệp Tố rời khỏi không gian toàn tức phát hiện ra sáng nay Hàn Nghiệp không tới đây. Lúc trước Hàn Nghiệp ăn xong bữa sáng, xử lý công việc một lát xong đều sẽ đến khu huấn luyện tinh thần lực bồi hắn, nghĩ đến hiện tại hắn đang xử lý sự tình Phá Quân, lo liệu không hết.

Diệp Tố hứng thú không cao, cơm trưa ăn cũng cảm thấy vô vị. Bất quá, trước khi tiến hành áp bức trọng lực, Hàn Nghiệp vẫn chạy lại đây, khiến Diệp Tố thở phào nhẹ nhõm một hơi. Tuy rằng Diệp Tố đã tiến hành huấn luyện trọng lực hơn một tháng, nhưng bóng ma đối với huấn luyện này vẫn luôn tồn tại, chưa bao giờ giảm bớt. Nếu không phải luôn có Hàn Nghiệp ở đó rời đi lực chú ý của hắn, thống khổ có lẽ phải tăng gấp vài lần.

Phương thức dời đi lực chú ý hôm nay là Hàn Nghiệp nói cho hắn sự tình Phá Quân, chẳng qua hiệu quả không lớn, khiến Diệp Tố bị tra tấn đến chết đi sống lại, không thua gì thống khổ khi tăng lên một lần bội

số trọng lực.

Moka nhíu mày phân tích báo cáo huấn luyện của Diệp Tố, rõ ràng có thể nhìn ra trạng thái Diệp Tố cả ngày hôm nay đều không đúng. Bất quá hắn vẫn nhịn xuống không nói, biểu hiện của Diệp Tố một tháng qua vẫn luôn khiến hắn vừa lòng, ngẫu nhiên trạng thái không phù hợp hắn có thể chịu đựng, nhưng nếu ngày mai còn như vậy, hắn liền không thể không động tay động chân một chút, điều tiết trạng thái cho Diệp Tố.

Diệp Tố không biết Moka lão sư đang đánh chủ ý lên mình mà như trước dựa theo một ngày huấn luyện, chẳng qua khi vừa kết thúc khiêu chiến ở câu lạc bộ, vừa xuống đài, chưa kịp nói một câu với Hàn Nghiệp liền ngủ.

Ở thế giới hiện thực, Diệp Tố mở mắt ra, phỏng chừng mình thật sự quá nôn nóng, ngay cả thời gian giấc ngủ cũng không thể bảo đảm bình thường.

Diệp Tố ngồi trên giường một lát, mới rời giường đi phòng thí nghiệm, mặc kệ thế nào, trước phải đem kĩ thuật nắm giữ trong tay mới tốt.

Đương nhiên, với cảm xúc của hắn hiện tại mà tiến hành thực nghiệm cũng khó khăn, cũng may nghiên cứu trước mắt cũng không yêu cầu quá mức chuyên chú. Cơm trưa, như trước là cùng Tiểu Thừa, hai người trên mặt ngoài cũng không khác gì ngày hôm qua, trừ bỏ Tiểu Thừa thỉnh thoảng sẽ hoa ngôn xảo ngữ một phen. Diệp Tố cũng thực kinh ngạc bản thân mình vẫn có thể trầm ổn mà nói chuyện cùng Tiểu Thừa, quả nhiên kĩ thuật diễn xuất vẫn cần dẫn dắt, Tiểu Thừa không làm nằm vùng, cũng có thể làm ảnh để cả đời vô ưu.

"Đúng rồi, ngươi nhìn kỹ ta." Khi Diệp Tố trở lại phòng thí nghiệm, Tiểu Thừa chuẩn bị trở về phòng lại dừng lại, dựa vào cửa phòng thí nghiệm gọi Diệp Tố.

Diệp Tố một bên đem ống nghiệm rửa sạch sẽ, một bên nâng mắt: "Không thấy gì."

"Quẳng thâm mắt a!" Tiểu Thừa chỉ vào hai mắt mình, tiếp theo lại móc ra một tấm giấy, "Ta tối hôm qua nghĩ nghĩ, có lẽ thành ý của ta còn chưa đủ, vì thế ta viết phong thư tình, quả thực cảm động lòng người."

Thấy Diệp Tố ý tứ không tiếp, Tiểu Thừa trực tiếp đi đến trước mặt Diệp Tố, đem thư tình đặt lên địa phương sạch sẽ trên bàn thực nghiệm. "Ngươi nhất định phải nhìn kĩ xem, tâm ý của ta đều ở bên trong, ngươi nhìn kĩ, nhất định có thể thấy!"

Diệp Tố dừng một chút, thần sắc như suy tư gì. Hắn cảm thấy Tiểu Thừa nhiều lần cường điệu "Nhìn kỹ" là có ý tứ khác, liền quét mắt nhìn cái gọi là "thư tình" kia một cái.

Dạo này chương dài quá edit không có hứng, vừa mệt, chất lượng vừa kém, tiến độ cũng chậm hơn, lại còn bị khô khan không cmt hài hước được.

101. Chương 100: Thư Tình

Diệp Tố xem "Thư tình" giống thơ, lại không giống thơ xong, ánh mắt phức tạp nhìn Tiếu Thừa: "May mắn lúc trước ngươi học y, bằng trắc, vần chân đều bị ngươi giải phẫu đi rồi."

"Đừng nói như vậy." Tiếu Thừa cười cười, học ngữ khí Diệp Tố hôm qua: "Bằng trắc, vần chân, những việc nhỏ đó không cần để ý, chỉ cần biết rằng ta có một lòng chân thành cầu ái."

Diệp Tố lại nhìn thư tình, nói: "Không thấy được."

"Ngươi nhất định là không hiểu, đã hiểu thì làm sao sẽ nhìn không thấy!" Tiếu Thừa không vui, lấy thư tình không biết xấu hổ mà đưa tới trước mặt Diệp Tố, "Ta giải thích cho ngươi một chút. Ngươi cũng biết, ta từ nhỏ lớn lên ở nước ngoài, học được đầu tiên là tiếng Anh, cho dù sau đó học bù tiếng Trung, nhưng viết thơ khẳng định không bằng người địa phương sinh trưởng ở Trung Quốc. Đây là mị lực của chữ Hán a, có vài thứ chỉ nhân tài có tiếng mẹ đẻ là Hán ngữ mới hiểu rõ, kể cả người ngoại quốc học tiếng Trung cũng không hiểu được!"

Diệp Tố nghe Tiếu Thừa lải nhải một đống lớn, trong lòng ẩn ẩn cảm thấy không khỏe, liên tưởng đến hôm qua ở phòng Tiếu Thừa, mỗi động tác của hắn đều có mục đích, vậy lời hắn nói bây giờ có phải cũng có ám chỉ không?

Diệp Tố có ý tưởng này, phá lệ để bụng lời nói Tiếu Thừa, cũng để bụng phong thư tình hắn xem không hiểu kia.

"Ngươi thực may mắn, ở toàn bộ căn cứ, cũng chỉ có Lý giáo thụ trình độ tiếng Trung cao hơn ngươi một chút, cho nên nói, ngươi tại sao lại không hiểu thơ tình ta thức đêm viết a?" Tiếu Thừa vẻ mặt ngươi nói giỡn.

Tiếng Trung..... Diệp Tố chú ý, Tiếu Thừa nhiều lần cường điệu sự khác biệt của tiếng Trung, đây rõ ràng không phải do hắn xuất phát từ chủ nghĩa yêu nước. Tiếng Trung khó học, mọi người đều biết, đúng như Tiếu Thừa nói, có một số thứ chỉ có người tiếng mẹ đẻ là tiếng Trung mới có thể hiểu. Người ngoại quốc khi nói hoặc nghe tiếng Trung, vô luận thuần thục thế nào, trong lòng đều trải qua một quá trình dài ngắn phiên dịch, mà vừa dịch sẽ mất đi mị lực lớn nhất của tiếng Trung, cũng mất đi cơ hội biết được bí mật của chữ Hán! Benedict là người Mỹ, bọn họ cho dù có biết tiếng Trung, cũng không có khả năng lý giải thâm nhập cốt tủy như Diệp Tố, đây là ưu thế của Diệp Tố cùng Tiếu Thừa!

Ánh mắt Diệp Tố lóe một chút, cũng bị Tiếu Thừa thấy được, hắn cười: "Ta sẽ vì ngươi mà đọc diễn cảm thâm tình một lần!"

”Xạ điêu vãn cung vân trục nguyệt, phấn lâu Cẩm Đường hồng tụ hương.

Chinh lộ mà đứng kiết một thân, mục linh lăng linh tẫn thế nhưng độc người.

Nước mắt và nước mũi doanh doanh ứng biết về, gia năm may mắn ngộ Diệp Tố.”

Tiểu Thừa đọc xong biểu tình thập phần say mê, chờ mong mà nhìn về phía Diệp Tố: “Vẫn chưa hiểu? Ta đây đành giải thích một lần, dòng đầu liên là nói, ta trước kia đã trải qua mạo hiểm rộng lớn mạnh mẽ, cũng có sinh hoạt thoải mái trong ngực ôn hương nhuyễn ngọc. Dòng thứ hai, nhưng mà tới ba mươi tuổi, xem chán hoa nở hoa rụng, mới phát hiện, thế nhưng mình vẫn một mình. Dòng thứ ba, nói rằng ta rất khổ sở, nhưng mà! May mắn gặp ngươi.”

“Còn một câu cuối đâu?” Diệp Tố nhìn thơ cổ liền nghĩ đến tàng đầu hoặc tàng đuôi, chỉ là vô luận quan sát thế nào hắn cũng không nhìn ra cái gì.

“Khụ khụ.” Tiểu Thừa xấu hổ ho khan một tiếng, ”Hết rồi, nghĩ không ra. Bất quá, vài câu này đã đủ rồi, đã vô cùng nhuần nhuyễn mà biểu đạt tâm tình của ta, ngươi không thể ghét bỏ nó thiếu, phải tỉ mỉ xem a. Bài thơ ba câu này là tâm tư thật lâu của ta, có thể nói trước sau chiếu ứng, đầu cuối hô ứng, liên hoàn câu khóa, trăm xuyên nhập hải, thiếu một câu cũng không được.*(bỏ qua cho vụ văn vẻ này nha, khoa học thì còn tra được chứ cái thơ văn này…)* Ngươi nếu chỉ xem nửa phần trước hoặc chỉ xem phần sau khẳng định không hiểu, chỉ xem nó như một chỉnh thể mới hiểu được!”

Chỉ xem nửa phần trước hoặc phần sau, Diệp Tố cân nhắc những lời này, đem vài câu thơ hoàn chỉnh mà nhìn một lần, vẫn không phát hiện bất luận địa phương đáng chú ý nào, Diệp Tố nhíu mi lại, tầm mắt đặt ở chữ thứ nhất “Xạ”, trong lòng suy nghĩ lời nói của Tiểu Thừa.

Là châm biếm! Diệp Tố nhìn chữ Xạ ( ) có thể tách ra thành Thân ( ) cùng Tấc ( ), đột nhiên lĩnh ngộ, một câu cuối cùng của Tiểu Thừa là châm biếm. Kết cấu chữ Hán cũng là một đặc sắc của tiếng Trung, trên dưới trái phải đều có khả năng trở thành một từ độc lập. Diệp Tố lập tức nhìn sáu câu thơ kia, từ chữ đầu tiên trở đi mà cẩn thận cân nhắc từng cái một.

Thực mau, Diệp Tố liền phát hiện một chút ý tứ. Mỗi từ mở đầu mỗi câu thơ đều có thể tách ra, trong đó tất nhiên có một bộ phận là chữ Hán độc lập. Diệp Tố đem những kết cấu đó tách ra rồi lại xếp hàng lại.

Xạ( ), Phấn( ), Chinh( ), Mục( ), Nước mắt( ), Gia( ).

Thân( ), Phận( ), Chính( ), Mục( ), Đệ( ), Gia( ).

Thân phận thật! Mục đích giả!

Diệp Tố nhận ra ý tứ này, trái tim đột nhiên nhảy dựng. Những lời này liên hệ cùng lời tối qua của Tiểu Thừa, liền chỉ thẳng vào Benedict! Thân phận đội trưởng phân đội ba Cục an toàn địa cầu của Benedict là

thật, chứng minh công tác, công văn các quốc gia ký tên cũng là thật, nhưng mà, mục đích của hắn lại là giả! Phải nói, mục đích hắn nói cho bọn Diệp Tố, là giả, che giấu mục đích thật của hắn.

Tiểu Thừa lập tức cảm giác được cảm xúc Diệp Tố biến động, biết hắn đã xem hiểu, cười một chút.

Diệp Tố bị tin tức này làm cho càng thêm hồ đồ, hắn không rõ Benedict dùng mục đích giả lừa gạt bọn họ để làm gì. Chẳng lẽ nguyên tố ký sinh không phải dùng để mã hóa tin tức sóng sao? Không đúng... Đây cũng không phải mục đích cuối cùng, chỉ là phương pháp mà thôi, mục đích cuối cùng của Benedict là muốn giấu diếm văn minh ngoại tinh, bảo hộ địa cầu an toàn. Đây thì có gì mà phải làm giả? Chẳng lẽ mã hóa tin tức sóng còn có mục đích sử dụng khác, nếu có, như vậy tất nhiên không phải chính nghĩa, nên Benedict mới có thể lén giấu diếm.

Diệp Tố liếc nhìn Tiểu Thừa đang cười hì hì, cảm xúc càng thêm phức tạp, hắn đương nhiên không thể tin lời một phía của Tiểu Thừa, nhưng hắn cũng không có biện pháp để đối chất với Benedict.

Tiểu Thừa nhướn mày:“Thấy được tình yêu của ta hay không?”

Diệp Tố rất muốn hỏi Tiểu Thừa rõ ràng, nhưng tối hôm qua hắn chỉ dám nhẹ giọng nhắc nhở bên tai, hôm nay chỉ có thể truyền đạt ý tứ thông qua chữ hán, chỉ sợ thì thầm nhiều cũng gây hoài nghi. Diệp Tố nhanh chóng nghĩ nghĩ, bày ra vẻ mặt: “Thấy được, nhưng không biết là thật hay giả.”

Nói xong, Diệp Tố không hề để ý tới hắn, lấy ra giấy thử pH đi kiểm tra tính kiếm vài loại dung dịch.

Tiểu Thừa liền như cái tiểu hài tử nằng nặc đòi bằng được mới thôi: “Sao có thể là giả? Ngươi không phải làm khoa học sao, chuyên gia kiểm tra thật giả, điểm này còn không nhìn ra được?”

Diệp Tố vẫn không để ý tới hắn, đi làm thí nghiệm của mình.

Tiểu Thừa nói xong, một lúc lâu sau, hắn chỉ có thể bất đắc dĩ mà thở dài: “Ta nói ngươi a, ta đem trái tim mở ra trước mặt ngươi, ngươi tốt xấu cũng đáp lại một chút a.”

Diệp Tố nghe đến đau đầu, đem một giấy thử pH dùng qua xé xuống, thoáng uốn cong gập thành trái tim, ném về phía Tiểu Thừa: “Cho ngươi, ôm về đi.”

Tiểu Thừa bất mãn nhưng cũng đành phải nói: “Không quấy rầy ngươi làm việc, ta về trấn an tâm tổn thương của ta một chút, thời gian cơm chiều đừng quên, ta chờ ngươi ở ngoài.”

Tiểu Thừa vẫy vẫy tay, tiêu sái mà rời khỏi phòng thí nghiệm.

Diệp Tố dừng lại vài giây, liền lập tức bắt đầu làm thực nghiệm, miễn cho người hoài nghi. Trên trần phòng thí nghiệm, tại vài góc đều có cameras đen ẩn nấp, từ mọi phương hướng mà đem hết thảy chuyện phát

sinh trong phòng truyền tới một địa phương khá xa.

Theo dõi viên thâm thúy nhìn, cảm thấy hết sức hứng thú, Benedict theo lệ hành kiểm tra cũng đứng đằng sau hắn.

Theo dõi viên nhịn không được cười rộ lên, bát quái mà nói với vị bên cạnh: "Ngươi nói, Tiếu Thừa có thể theo đuổi được Diệp Tố sao?"

Vị kia bĩu môi: "Vấn đề thời gian."

"Ta nghĩ chưa chắc, ngươi nhìn thái độ lãnh đạm của Diệp Tố kìa."

"Đó là do hắn còn chưa nếm tư vị tịch mịch. Tiếu Thừa là lớn lên ở Mỹ đi? Sau lại đi Anh quốc một thời gian, quan niệm mở hơn Diệp Tố nhiều, chịu không được tịch mịch, hắn chưa chắc đã thực sự thích Diệp Tố, có lẽ chỉ muốn tìm cái bạn giường giải buồn thôi, dù sao hắn cũng nhàn rỗi. Chờ Diệp Tố ở căn cứ này hai năm ba năm, tinh lực tuổi trẻ tràn đầy lại không có chỗ phát tiết, ngươi xem hắn còn có thể cự tuyệt Tiếu Thừa hay không?"

"Có điểm đạo lý a." Theo dõi viên gật gật đầu, không khỏi có điểm chờ mong. Bọn họ ở căn cứ, năm nay qua năm khác mà phòng vệ, theo dõi, đồng dạng cũng thực nhàm chán, có thể miễn phí mà thưởng thức GV trực tiếp, có lẽ là lạc thú duy nhất của bọn họ. *(chán thì tự ấy nhau đi hai anh, xem người khác làm gì)*

Benedict không có hứng thú nghe thủ hạ YY, nhìn khoảng camera theo dõi này không có vấn đề gì, liền tiếp tục đi khu vực tiếp theo.

Một ngày vẻ ngoài gió êm sóng lặng, sự thực thì sóng giõ mãnh liệt, không có gì bất đồng cùng ngày thường cả, cũng theo thời gian nhanh chóng trôi qua.

Rất nhiều người ở thời điểm này đã ngủ.

Tiếu Thừa nằm ở trên giường, nhìn dáng vẻ có lẽ đã ngủ say. Sau một lúc lâu, hắn xoay người một cái, mặt dán vào chăn, ngủ nghiêng tựa hồ thoải mái hơn một chút.

Mà ở trong ổ chăn, bàn tay nắm chặt của hắn bỗng nhiên mở ra, một mảnh giấy thử pH trong bóng đêm phát ra ánh sáng huỳnh quang nhàn nhạt, đó là tàn lưu của dung dịch hóa học.

Đôi mắt Tiếu Thừa hơi mở một khe nhỏ, xuyên qua khe hở cái chăn mà thấy được ánh huỳnh quang đó, là chữ tiếng Anh viết thập phần vội vàng.

Chứng cứ, Diệp Tố muốn xem chứng cứ. Hắn hiện tại không dám dễ dàng tin tưởng ai, trừ phi đem chứng cứ đặt trước mặt hắn.

Tiểu Thừa đem giấy thử pH nắm chặt, hô hấp nhẹ nhàng chậm rãi, hắn tựa hồ vẫn luôn ngủ, chưa bao giờ tỉnh giấc.

Diệp Tố đối với sự tình trước mắt cũng chỉ có thể bình tĩnh đợi biến, chân tướng cách hắn quá xa, sự thật quá mông lung, hắn tùy tiện đi tìm Benedict cũng không có tác dụng gì, còn có khả năng cao rút dây động rừng — không biết sẽ động tới rắn độc nào. Hiện tại, hắn cần bình tĩnh, đợi Tiểu Thừa lấy ra chứng cứ đủ thuyết phục hắn, hắn lại tiếp tục suy xét nên hành động thế nào.

Nghĩ như vậy, Diệp Tố cảm thấy an tâm hơn rất nhiều, huấn luyện ở Tinh tế thế giới khôi phục tiêu chuẩn ban đầu, khiến Moka thức đêm lo lắng sợ kế hoạch bất hạnh sinh non.

Diệp Tố tránh được một kiếp, mỗi đêm vẫn cùng Hàn Nghiệp đi câu lạc bộ Tinh Thần, hiện tại, hắn cũng có chút danh tiếng ở câu lạc bộ, mỗi buổi đối chiến đều chật kín khán đài, cùng với danh tiếng của hắn, tích phân cũng không ngừng tăng trưởng. Trình độ người khiêu chiến cũng đề cao, bất quá, Diệp Tố ứng phó cũng coi như thành thạo, tài khoản ngân hàng cũng thuận tiện phong phú hơn, ít nhất lần sau còn có thể vỗ ngực nói hùng hồn "Ta mời khách".

Người xem thập phần không thỏa mãn với việc Diệp một ngày chỉ đánh hai trận, lại yêu cầu thêm trận nữa, thậm chí có không ít người đều luân phiên khiêu chiến Diệp Tố, nhưng Diệp Tố chỉ quét mắt một cái rồi không để ý nữa, vui đùa cái gì vậy, hắn còn phải đi ngủ.

Mặc kệ Diệp Tố cứ "cao lãnh" như vậy, cũng không ít người xem trọng Diệp Tố, so sánh Diệp Tố với Thiệu Kim, cho rằng siêu tân tinh của câu lạc bộ Tinh Thần năm nay sẽ là một trong hai người. Đương nhiên, các fan của Thiệu Kim rất bất mãn, Diêm Vương nhà mình ngồi vững vị trí đệ nhất đi, Diệp Tố trước này trừ bỏ trận chiến cùng Thất Sát, những trận khác đều thắng, cũng bởi vì không gặp phải tuyển thủ cao cấp chân chính, học sinh có thể đánh đồng cùng Thiệu Kim giờ phút này đều đã lên tới cấp đồng, Diệp Tố căn bản chưa tới. Tham Lang lúc đầu tới câu lạc bộ, cũng vì đánh chủ ý lên con đường dễ dàng này, chỉ tiếc, đụng phải Diệp Tố.

Ở đấu trường mọi người không biết, Diệp Tố đang luận bàn cùng kim cương chiến tướng câu lạc bộ Tinh Thần. Kim cương chiến tướng của câu lạc bộ, tổng cổng cũng chỉ có mấy cái như vậy, một đám luân phiên bồi luyện Diệp Tố, lúc này rốt cuộc xoay vòng về người đầu tiên. Vị kim cương chiến tướng này ngạc nhiên phát hiện, Diệp Tố mấy ngày trước dưới tay mình không có chút sức chống cự nào, hôm nay cư nhiên đã có thể. Thậm chí, kim cương chiến tướng còn cảm giác được, Diệp Tố trong lúc chiến đấu còn tính kế, tính toán phản công, tuy rằng kế hoạch phản công cuối cùng bị kim cương chiến tướng thực lực cao hơn hắn quá nhiều bóp chết trong nôi, nhưng Diệp Tố có thể trong chiến đấu dồn dập như vậy, lại giữ được thần trí cùng lý trí cực độ thanh minh, quả thực là tiến bộ thần tốc.

Kim cương chiến tướng tấm tắc bảo lạ, trong lòng cũng thực tin phục, hoa tươi ở đại học trọng điểm có tiềm lực cao hơn cỏ dại bọn hắn rất nhiều, khó trách người bên cạnh hắn sẽ khiến kim cương chiến tướng bồi luyện hắn, kim cương chiến tiến thực phức tạp mà nhìn Diệp Tố đang hưng phấn đi về phía Hàn Nghiệp.

Diệp Tố hiển nhiên cũng cảm nhận được tiến bộ của bản thân mình, thực lực thực sự sẽ luôn khiến con người thấy thỏa mãn cùng an toàn.

"Còn có thể chịu đựng được sao?" Hàn Nghiệp đưa qua khăn ướt cùng một lọ dinh dưỡng tề bổ sung thể lực cho Diệp Tố.

"Ngủ sao? Còn có thể cố một lát." Diệp Tố vốn tưởng rằng Hàn Nghiệp sẽ khen mình, có chút thất vọng mà uống dinh dưỡng tề khẩu vị không tệ lắm.

Hàn Nghiệp gật đầu: "Chúng ta trước không vội về, chờ một người."

Người hiện tại Hàn Nghiệp có thể phân tâm chú ý, trừ bỏ Phá Quân, đại khái không còn ai khác.

Ở cửa câu lạc bộ Phí Đằng, Diệp Tố nhìn thấy Phá Quân về sau sẽ cùng hắn kề vai chiến đấu, hắn biết người trước mắt hơn ba mươi tuổi, nhưng có lẽ chịu quá nhiều thương đau hoặc có lẽ trong lòng có xúc động, cả người có vẻ tiều tụy mà già nua.

Trước khi thấy Phá Quân, Phá Quân đối với Diệp Tố, chỉ là một hình tượng phiến diện do Hàn Nghiệp miêu tả, lúc này thấy được, Diệp Tố không hiểu sao, sinh ra một cảm giác số mệnh. Bọn họ đều giống nhau, từ biển người mênh mang được Hàn Nghiệp lựa chọn, thừa nhận trách nhiệm nặng nề không thuộc về mình, đi giúp Hàn Nghiệp hoàn thành chí nguyện to lớn cho Nhân tộc.

Mà giờ phút này, Phá Quân còn không biết tầm quan trọng của mình, chỉ có hận thấu xương với Lý Mặc. Hắn cũng vì cùng đường mới lựa chọn tin tưởng Hàn Nghiệp, sau khi Hàn Nghiệp đưa tới dinh dưỡng tề cùng các loại dược vật, hắn sinh ra tin tưởng chưa từng có với Hàn Nghiệp, hiệu quả những dược vật và dinh dưỡng tề đó tốt ngoài dự đoán, thậm chí không trong phạm vi hắn nhận ra, theo hắn, Hàn Nghiệp ít nhất phải đến từ thế lực không tồi mới có thể trong nháy mắt xuất ra nhiều đỉnh cấp dược vật như vậy.

Thấy Diệp Tố sóng vai tới cùng Hàn Nghiệp, Phá Quân muốn nói lại thôi.

Hàn Nghiệp hướng hắn gật đầu: "Trước tìm một chỗ nói chuyện."

Xung quanh đây, có thể khiến Hàn Nghiệp tín nhiệm, chỉ có ghế lô do Khổng Anh Trác cung cấp, Khổng Anh Trác nhiều lần đảm bảo tuyệt đối không có phương tiện theo dõi nào mới rời đi. Kỳ thật có hay không, với Hàn Nghiệp đều không sao cả, người hắn sắp giúp Phá Quân đối phó là Lý Mặc, là long đầu lão đại câu lạc bộ Tây Đô tinh, Khổng Anh Trác mà nghe thấy thì chỉ có vui sướng không thôi.

Phá Quân ngồi xuống đối diện Hàn Nghiệp cùng Diệp Tố, cầm trà nóng Hàn Nghiệp đưa cho hắn, trong lúc nhất thời không biết mở miệng thế nào.

Hàn Nghiệp nhận ra hắn khó xử, hiền hòa nói: "Tìm ta có việc sao?"

Phá Quân nhẹ nhàng gật gật đầu, thần sắc thống khổ lại chứa đầy phẫn hận, hắn cứ muốn nói lại thôi, nửa ngày sau mới uống ngụm to trà nóng, tay bưng chén đều đang run rẩy, "Ta muốn nói với ngươi một chút về thù hận giữa ta cùng Lý Mặc."

"Hảo." Hàn Nghiệp làm tư thái nghiêm túc lắng nghe, tuy rằng gút mắt trong đó đã được Giám sát tư điều tra không sai biệt lắm.

"Ta vẫn luôn cho rằng, Lý Mặc xuất phát từ hảo tâm mới thu dưỡng đệ đệ ta, mặc dù hắn luôn ngăn cản ta cùng đệ đệ tiếp xúc, nhưng ta cũng chỉ cảm thấy, có lẽ do hắn sợ đệ đệ xa cách gia đình hắn nên mới làm vậy." Phá Quân nhắm mắt lại, trong đầu tựa hồ hiện lên hình ảnh ngây thơ ấu trĩ trước kia của mình, hận không thể để mình trước kia cùng Lý Mặc đồng quy vu tận, "Thẳng đến một lần ta trộm gặp đệ đệ để đưa tiền cho hắn, phát hiện trên cổ hắn có vết roi. Ta biết hắn luyện tập cơ giáp vất vả, sẽ bị thương, nhưng tuyệt đối sẽ không phải vết roi…"

Những cảnh tượng khiến Phá Quân nghĩ lại mà kinh, theo lời kể của hắn, càng thêm chân thật hơn tư liệu lạnh băng của Giám sát tư, hiện ra chân thực trước mắt Hàn Nghiệp cùng Diệp Tố.

Thân sinh đệ đệ Lý Cảnh Hòa của Phá Quân là một nam nhân diện mạo thập phần dương quang soái khí, cho dù đã gần ba mươi, nhưng nhìn nộn như tiểu tử hai mươi tuổi đầu. Hắn không kiên nhẫn mà kéo lại cổ tay Phá Quân muốn xem xét: "Ngươi đủ chưa, nếu không có việc gì làm ngươi lại đi kiếm nhiều ít tiền a, mỗi lần đưa ít như vậy, còn không đủ ta tiêu hai ngày."

Phá Quân bị đệ đệ đả kích, biết chút tiền ấy của mình so với gia sản Lý Mặc nhỏ bé không đáng kể, không thể phản bác lại, nhưng vẫn một mực khăng khăng muốn xem vết thương của đệ đệ, đây chính là thân đệ đệ của hắn a, thân nhân duy nhất của hắn, hắn làm sao có thể để đệ đệ bị thương tổn?

Lý Cảnh Hòa tuy rằng tinh thần lực cấp S, nhưng không biết khắc khổ huấn luyện, so với Phá Quân thân kinh bách chiến, tố chất thân thể đương nhiên không bằng, căn bản lôi kéo không lại Phá Quân, không vài cái, đã bị Phá Quân kéo ra cổ áo.

Phá Quân cũng bởi vậy thấy được vết thương ghê người trên cổ hắn, cùng với vết khắc dao trên xương quai xanh của hắn — Lý Ngật. Lý Ngật là nhi tử Lý Mặc, cấp bậc tinh thần lực chỉ có B.

Phá Quân nhìn thấy hai chữ kia, đôi mắt liền đỏ lên, cả giận nói: "Là Lý Ngật làm?" Hắn còn nghĩ là tiết mục thực phổ biến, Lý Ngật ghen ghét Lý Cảnh Hòa do cấp bậc tinh thần lực hắn cao, hãm hại dưỡng đệ, dù sao không ai có thể tiếp thu mình vô duyên vô cớ nhiều ra một cái đệ đệ.

Lý Cảnh Hòa có chút thẹn quá thành giận mà dựng cổ áo lên, bày ra sắc mặt khó coi với Lý Quân: "Không cần ngươi quản!"

"Ta muốn tìm hắn tính sổ!" Phá Quân đã sớm bị lửa giận thiêu đầu óc, mặc kệ liền lao tới hướng biệt thự nhà Lý Mặc.

Lý Cảnh Hòa lôi kéo Phá Quân: "Ngươi cho rằng ngươi là ai a? Có tư cách gì mà tìm hắn tính sổ?"

"Ta là ca ngươi! Hắn khi dễ đệ ta, ta tại sao không thể tìm hắn?"

Thấy Phá Quân thật sự không tìm Lý Ngật liền không bỏ qua, Lý Cảnh Hòa nóng nảy, không lựa lời, nói: "Ngươi không phải ca ta, từ mười ba năm trước đã không phải, ta và ngươi không có bất luận quan hệ gì, Lý Ngật Lý Tự mới là ca ta!"

Phá Quân khó có thể tin mà nhìn đệ đệ mình: "Lý Ngật đối với ngươi như vậy, ngươi còn nói tốt cho hắn? Ta đi nói chuyện cùng Lý Mặc, con hắn khi dễ con nuôi, hắn nếu không vì ngươi lấy lại công đạo, ta liền mang ngươi về nhà, ca ca ta nuôi ngươi!"

"Nói đùa cái gì vậy, ngươi có thể nuôi nổi ta?" Lý Cảnh Hòa trợn trắng mắt, "Ngươi biết một tháng ta tiêu bao nhiêu sao? Dịch dinh dưỡng tề mỗi ngày, huấn luyện thực chiến cơ giáp, còn cố ý thỉnh danh sư, huấn luyện quán tư nhân cho ta, những thứ đó ngươi có thể cho ta sao?"

(thằng này cũng đáng ghét, nhưng là pháo hôi thôi, cức lên được level phản diện)

Tiền là một phương diện, thứ Phá Quân càng không thể cho Lý Cảnh Hòa chính là địa vị. Lý Cảnh Hòa không bao giờ muốn hồi tưởng lại hồi ức thời thơ ấu ở "Khu dân nghèo" tổ ong bị người giàu có châm biếm, hắn hưởng thụ cảm giác cao cao tại thượng ở trường học được mọi người vây quanh, hắn hưởng thụ cảm giác cao quý có người hầu vì hắn chuẩn bị tốt hết thảy, hắn hưởng thụ thoái mái không cần lo lắng cho tương lai, Lý Mặc có thể dễ như trở bàn tay liền có thể cho hắn danh dự mạ vàng, sau đó kế thừa câu lạc bộ Phí Đằng, thậm chí không cần tự xử lý sinh ý đã có thể ngồi nơi hút tiền nhiều nhất Tây Đô.

Tuy rằng hắn biết để có được thì cần phải trả giá đại giới, nhưng so sánh với nó, đồ vật phải trả giá kỳ thật cũng không quan trọng như vậy.

Phá Quân không biết đệ đệ đáng yêu của mình từ khi nào đã trở thành con buôn như vậy, hắn không nói một lời mà rời đi, bóng dáng thập phần ảm đạm. Lý Cảnh Hòa chỉ cười nhạo một tiếng, sửa sửa cổ áo liền rời đi.

Cho dù Phá Quân thất vọng với đệ đệ như vậy, cũng không thể trơ mắt nhìn hắn bị khi dễ. Ngày hôm sau, Phá Quân gạt Lý Cảnh Hòa, đi câu lạc bộ Phí Đằng tìm Lý Ngật.

Lý Ngật hơn ba mươi tuổi, tuy không kế thừa tinh thần lực cấp bậc không tồi của phụ thân, nhưng lại thừa kế được giảo hoạt thương nhân của hắn, học đến khôn khéo khắc sâu, quản lý câu lạc bộ Phí Đằng gọn gàng ngăn nắp. Nghe thấy Phá Quân chỉ trích mình, còn muốn đòi lại công đạo cho Lý Cảnh Hòa, Lý Ngật trái lại lại cười ha hả nửa ngày.

Lông mày thon dài của hắn dựng lên, phất tay để bảo tiêu kéo Phá Quân buông hắn ra: "Khi dễ? Muốn nhìn một chút ta khi dễ đệ đệ ngươi thế nào sao?"

Lý Ngật đêm đó mạnh mẽ đem Phá Quân về biệt thự nhà mình, giấu trong tủ quần áo. Tủ quần áo nhà hắn được điều khiển bằng giọng nói Lý Ngật, Phá Quân bị nhốt bên trong, căn bản trốn không thoát. Bất quá, Phá Quân cũng không giãy giụa nhiều, hắn đích xác muốn nhìn một chút, xem Lý Ngật đến tột cùng là làm cái gì.

Không nghĩ tới, hình ảnh nhìn thấy lại không thể chịu nổi như vậy, thiếu chút nữa khiến Phá Quân phát điên.

Lý Ngật nhốt kĩ Phá Quân, gọi điện thoại cho Lý Cảnh Hòa còn đang ngoạn chơi ở ngoài, hắn mau chóng ngoan ngoãn về nhà, cụp mi rũ mắt mà đến gần phòng Lý Ngật.

Lý Ngật vung tay lên, Lý Cảnh Hòa liền như điều chó Nhật mà đi đến trước mặt hắn. Lý Ngật kéo cổ áo hắn ra, mình thấy miệng vết thương đỏ lên, cùng chữ "Lý Ngật" bắt đầu đóng vảy, vỗ vỗ mặt Lý Cảnh Hòa: "Ngươi thật đúng là ngoan nha, không cho ngươi bôi dược, quả nhiên không bôi."

Lý Cảnh Hòa cúi đầu không nói gì.

Phá Quân từ khe hở tủ quần áo thấy một màn như vậy, trong lòng lộp bộp một chút, ẩn ẩn có dự cảm không tốt.

102. Chương 100-2: Hút Minh Họa Do Editor Rảnh L

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hí hí ta mới phát hiện một cái app portrait:))) thế là tiện tay chỉnh chỉnh chơi chơi làm cái minh họa nho nhỏ

Diệp trẻ vị thành niên ở Tinh tế thế giới:

"Diệp (cỏ) à, em biết vì sao anh thích hút cần không?"

"Sao anh?"

"Vì cần là một loại cỏ đó em."

Diệp xịn xò ở thế giới hiện thực:

Hàn Nghiệp

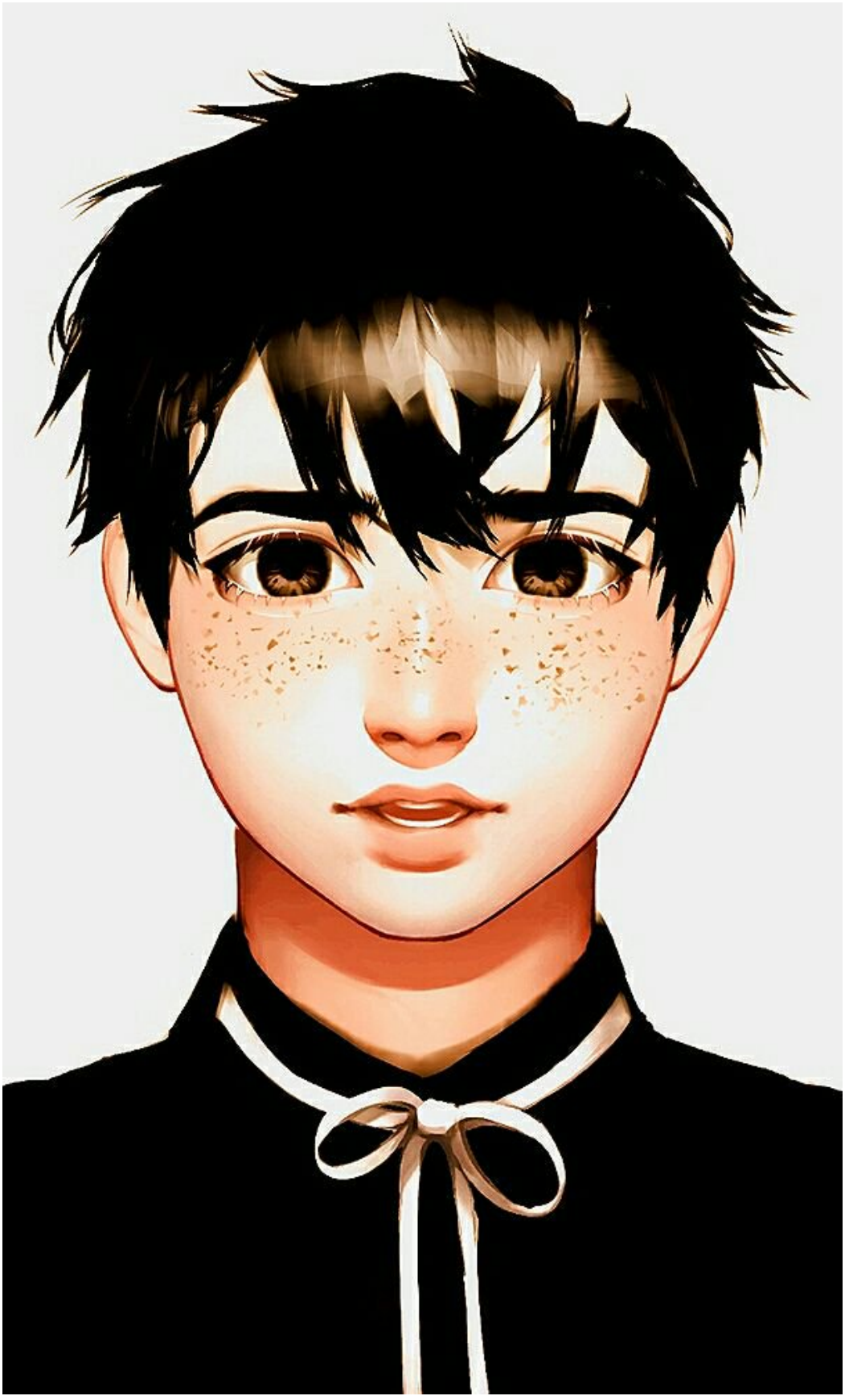

103. Chương 101: Bi Thảm

Lý Ngật cười như không cười, ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt khiếp sợ của Phá Quân trong tủ quần áo, lông mày sung sướng nhướn lên, phảng phất như đang nói: Xem tiếp đi, trò hay còn ở phía sau.

Lý Ngật cười không hảo ý, một tay đem Lý Cảnh Hòa ấn trên bàn trà. Xuất phát từ bản năng, Lý Cảnh Hòa giãy giụa vài cái, bất quá thực mau phản ứng lại, thuận theo mà ngửa ra sau, tay phải gạt bỏ đồ vật trên bàn trà, để mình có thể thoải mái nằm phía trên.

Thấy vậy, Lý Ngật cười ra tiếng: "Ngươi càng ngày càng ngoan, vậy mới tốt, ta vui vẻ, ngươi tự nhiên có thể hảo hảo sống ở nhà này." Nói xong, Lý Ngật đem áo hắn hoàn toàn kéo xuống, lộ ra xương quai xanh, bên phải cũng nổi lên hai chữ: Lý Tự.

"Gọi đệ đệ ta cùng nhau tới chơi được không?" Là câu hỏi, nhưng cũng không nghe Lý Cảnh Hòa trả lời được hay không được. Lý Ngật đã lấy ra quang não gọi vào tin tức sóng ngắn Lý Tự: "Tới phòng ta."

"Làm gì?" Lý Tự bên kia lẩm bẩm vài câu, bất quá vẫn truyền đến tiếng xuyên giày đóng cửa, hiển nhiên, Lý Tự hôm nay ở nhà, chỉ chốc lát sau liền vang lên tiếng đập cửa.

"Mở cửa." Lý Ngật nói, cửa theo đó mà mở ra.

Lý Tự không biết tình huống thế nào, vừa mở cửa đã thấy Lý Cảnh Hòa bị đè trên bàn trà, lập tức ngầm hiểu mà huýt sáo: "Ban ngày? Ca, ngươi càng ngày càng biết chơi."

Nhìn đến đây, Phá Quân làm sao còn không biết sắp phát sinh chuyện gì, hắn thấy Lý Cảnh Hòa rũ mắt không nói một lời, biểu tình hắn cam chịu sự tình tiếp đó, mà hiển nhiên, sự tình này tuyệt đối không chỉ phát sinh một hai lần. Trái tim Phá Quân đều tức đến sắp nổ mạnh, hắn liều mạng đập cửa tủ quần áo, ý định muốn ra ngoài ngăn cản hai huynh đệ Lý gia.

"Thanh âm gì vậy?" Lý Cảnh Hòa hoảng hốt quay đầu, Lý Ngật lại mạnh mẽ chế trụ cằm hắn.

"Vừa khen ngươi ngoan xong." Thanh âm hắn nhanh chóng lạnh xuống, khiến lông mi Lý Cảnh Hòa run rẩy, không lại nhúc nhích.

Lý Tự cũng bị thanh âm đột nhiên kinh hoảng đến, đảo mắt nhìn thấy, tựa hồ trong tủ quần áo có người, ngẩn người một lúc xong cười to: "A ha, ta còn chưa chơi đùa trước mặt ngoại nhân, hôm nay là muốn thử chút mới mẻ sao?"

Hắn còn tưởng Phá Quân là tình thú Lý Ngật cố ý chế tạo.

Lý Ngật có thâm ý khác mà cười cười.

Lý Tự ha ha cười, lập tức cởi áo ngoài ra, vừa đi hướng Lý Cảnh Hòa vừa cởi quần.

Khóe mắt Phá Quân muốn nứt ra, lập tức không quan tâm mà hô lên: "Cảnh Hòa, ngươi đang làm cái gì, ngươi phản kháng a! Lý Ngật các ngươi, hai cái vương bát đản, Cảnh Hòa chính là đệ đệ các ngươi! Các ngươi cũng không sợ bị trời phạt sao? Lý Mặc biết các ngươi đối đãi nhi tử hắn thu dưỡng như vậy sao?"

Lý Cảnh Hòa nghe thấy thanh âm Phá Quân, sắc mặt liền xám lại, nhưng đôi mắt đối diện tầm mắt Lý Ngật, cái gì cũng không dám làm, người trước mắt này mới là chủ nhân Lý gia, mới là người thừa kế chân chính của Lý gia, tài sản Lý Mặc sở hữu sẽ được Lý Ngật kế thừa phần lớn, điều này cũng có nghĩa là, tương lai của Lý Cảnh Hòa do người này khống chế trong tay.

Lý Cảnh Hòa tay chống trên bàn trà, không khống chế được mà phát run, không biết bởi vì bi phẫn hay hổ thẹn. Phá Quân vẫn tức giận mắng, thanh âm hận sắt không thành thép mà chất vấn cùng đập tủ quần áo khiến sắc mặt Lý Cảnh Hòa ngày càng khó coi, giống như băng tan chảy, nhưng hắn, trước sau đều không dám động.

Lý Ngật vừa lòng mà cười một cái, dễ như trở bàn tay liền cởi bỏ quần áo Lý Cảnh Hòa. Đem hắn đặt trên bàn trà lạnh băng, đôi tay làm càn mà vuốt ve tàn nhẫn trên làn da chồng chất vết thương.

Phá Quân hai mắt như phun lửa mà đỏ lên, hận không thể thiêu xuyên tủ quần áo, đốt hai huynh đệ Lý gia thành tro: "Lý Ngật! Nhân tính các ngươi đâu! Cảnh Hòa chính là đệ đệ trên danh nghĩa của các ngươi a!"

Nhưng lúc này, ai có thể nghe lọt lời hắn nói.

Lý Tự tay đặt bên miệng, hưng phấn huýt một tiếng, một chân ném giày ra, nhảy đến bên kia Lý Cảnh Hòa, cũng chặn mất tầm mắt Lý Quân.

Nhìn không được tình hình cụ thể khiến Lý Quân càng thêm cuồng nộ, hắn đem tinh thần lực toàn bộ đưa vào hai tay, liều mạng mà đập lên cửa tủ, nhưng gia cụ Lý gia đâu phải Phá Quân tùy tùy tiện tiện là có thể phá hư, tiếng kêu hưng phấn kích động của Lý Tự cũng xuyên qua tiếng đập tủ, thập phần chói tai mà truyền vào tai Phá Quân.

"Lý Cảnh Hòa!" Phá Quân bi phẫn gầm rú, "Ngươi chính là thiên tài cấp S a! Ngươi cứ can tâm chịu nhục như vậy sao!"

Lời nói của hắn cũng không khiến Lý Cảnh Hòa có phản ứng gì, lại khiến Lý Ngật tức thì cởi bỏ mặt nạ đùa cợt, thanh âm trở nên vặn vẹo âm ngoan, "thiên tài cấp S" bốn chữ này chuẩn xác mà đâm trúng phần hèn mọn nhất trong Lý Ngật cao ngạo.

Ở thời đại Tinh tế, cấp bậc tinh thần lực luôn là vấn đề mọi người coi trọng nhất. Cho dù Lý Ngật trên thương trường có thiên phú không kém phụ thân hắn, nhưng tinh thần lực cấp B liền chặt đứt tiền đồ nguyên bản có thể càng rộng mở của hắn, thậm chí có khả năng khiến hắn không giữ được gia sản Lý Mặc lưu lại về sau, nếu không vì sao Lý Mặc sẽ trăm phương nghìn kế thu dưỡng Lý Cảnh Hòa, bất quá chỉ là

kiếm cái tinh thần lực cho nhi tử dựa vào mà thôi, dọa người ngoài một chút.

Dưỡng phế Lý Cảnh Hòa, là ý tưởng Lý Mặc cùng hai huynh đệ hắn trong lòng hiểu rõ mà không nói ra. Bọn họ muốn, bất quá là một mánh lới cấp S, mà không phải Lý Cảnh Hòa với thực lực chân chính.

Lý Ngật cắn cắn môi, một bên càng hung ác vận động trên người Lý Cảnh Hòa, một bên dùng sức nắm cằm hắn, vui sướng mà nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Lý Cảnh Hòa bày ra vui thích cùng đau đớn khó nhịn: "Thiên tài cấp S cái gì, ở dưới thân ta ngay cả một kỹ nữ thấp kém nhất cũng không bằng. Lý Cảnh Hòa, nói cho "thân" ca ca ngươi, ngươi là cái gì của Lý gia?" *(hừm, cảnh H duy nhất của truyện là đôi tiện công pháo hôi và tiện thụ pháo hôi này đây ạ)*

Lý Cảnh Hòa hai mắt mông lung, thần trí đã sớm không rõ.

"Không nói sao…" Giọng nói Lý Ngật vừa buông xuống, Lý Cảnh Hòa liền phát ra tiếng hét thảm, Lý Tự ngẩng đầu lên từ cổ hắn, trên môi tràn đầy máu tươi, mà trên vai Lý Cảnh Hòa để lại hai hàng dấu răng thật sâu, không ngừng chảy máu.

Lý Tự cười một cái, ngón trỏ bôi máu lên mặt Lý Cảnh Hòa: "Nguyên lai trong tủ quần áo là thân ca ca ngươi a, thật đúng là thú vị. Ngoan, nói cho hắn, ngươi chỉ là một con chó của Lý gia mà thôi, chó trông nhà, chó bị chúng ta chơi. Đúng rồi, có muốn kể cho ca ca ngươi không, kể ba ba ngươi rốt cuộc chết như thế nào?"

Trong tủ quần áo, Phá Quân gần như hỏng mất đột nhiên dừng lại.

Có ý tứ gì? Cái gì gọi là "ba ba ngươi rốt cuộc chết như thế nào"?

"Lý Cảnh Hòa!" Phá Quân điên cuồng hét lên, yếu hầu thiếu chút nữa xé rách, "Ngươi nói! Lời hắn có ý tứ gì!"

Thần trí Lý Cảnh Hòa đã bị kéo trở về, ngơ ngác mà nhìn không trung, sau một lúc mới ý thức được Phá Quân đang nói cái gì, đồng tử chợt co rút lại, lần đầu tiên xuất hiện sợ hãi cùng trốn tránh.

Lý Tự cười hì hì đi đến trước tủ quần áo, không chút kiêng dè Phá Quân nhìn mình lõa thể: "Không bằng để ta tới nói cho ngươi, được không?"

"Không…" Lý Cảnh Hòa theo bản năng mà ngăn cản.

Lý Ngật lạnh lùng liếc hắn một cái: "Ngươi có tư cách gì mà nói không?"

Cả người rùng mình, Lý Cảnh Hòa đột nhiên im miệng, trên mặt bày ra bi thương ngập đầu.

Lý Tự giơ lên một ngón tay: "Để ta nghĩ một chút, đó là bao nhiêu năm trước, a, dù sao cũng không phải người quan trọng, không nhớ rõ thời gian cũng có sao đâu. Có tên bần dân ngu xuẩn cư nhiêm dám ở trước mặt phụ thân ta, khoe ra con hắn là cái thiên tài! Hắn nhất định không biết, Lý gia ta có yêu thích độc đáo, chính là thu thập đề tốt, thiên tài cấp S phụ thân ta còn chưa sưu tầm qua, làm sao có thể bỏ lỡ cơ hội lần này. Nhưng mà thiên tài lại có người nuôi nấng a, thế này thì làm sao bây giờ, phụ thân ta còn chưa muốn công nhiên khiêu khích pháp luật, nga, vậy giết người nuôi nấng là tốt rồi."

Thật là châm chọc. Pháp luật trong mắt Lý Mặc vẫn là bức tường vững chãi, chiều cao không thấp, nhưng vô luận cao thế nào, lấy tiền chồng lên, cứ vậy mà bước qua, chỉ khác nhau ở chỗ cần bao nhiêu tiền thôi.

"Giết chết một con kiến quả thực quá dễ dàng." Lý Tự lộ ra biểu tình vui sướng, ngón trỏ cùng ngón cái nhẹ nhàng đan xen, phảng phất như âm thanh giòn vang bóp chết con kiến, thanh âm thật nhẹ thật dễ dàng, "Một trận khiêu chiến ngoài ý muốn đã khiến hắn chết a, thiên tài không có người nuôi nấng thực đáng thương, Lý gia chúng ta đành phải cố mà nhận lấy hắn, ngẫu nhiên chơi chơi, cũng không tồi a."

"Ha ha ha ha ha." Trong khi biểu tình Phá Quân như trời sụp đất nứt, Lý Tự lại thoải mái mà cười ha hả, "Nga, thiếu chút nữa đã quên, chuyện này, đệ đệ thân ái của ngươi, cái thiên tài tuyệt thế kia đã sớm biết, sớm thế nào? Đại khái là ngày thứ năm sau khi bị chúng ta thu dưỡng, hay là ngày thứ sáu? Phụ thân ta cho hắn một căn phòng còn to hơn cả căn nhà các ngươi, hắn liền đội ơn mang nghĩa. Cho dù nghe thấy phụ thân chúng ta hại chết phụ thân hắn, hắn cũng chỉ quỳ gối trước mặt, cầu xin chúng ta không cần bỏ hắn, hắn nhất định sẽ vì chúng ta giữ bí mật, xem ra, hắn thực sự thủ tín nha, ngay cả thân ca ca cũng chưa kể."

Lý Cảnh Hòa nhắm mắt lại, nước mắt từ khóe mắt trào dâng chảy xuống, đây có lẽ là lương tri cuối cùng của hắn, hoài niệm với phụ thân vô tư của mình.

Nhưng cũng không hơn.

Đôi tay Phá Quân đỏ bừng, vô lực mà rũ xuống. Thật lâu, hắn mới ngẩng đầu, từ khe tủ quần áo mà nhìn chằm chằm Lý Cảnh Hòa: "Cảnh Hòa, chính miệng ngươi nói với ta, lời hắn nói là thật sao?"

Lý Cảnh Hòa thấp giọng nức nở.

Cái dạng này của hắn khiến Lý Ngật trong lòng thập phần thống khoái, biểu tình chết lặng của Phá Quân càng khiến hắn thoải mái hơn. Dựa vào cái gì, chính hắn tinh thần lực chỉ có B, ngay cả Phá Quân cũng có tinh thần lực cao hơn hắn, bất quá, đều là con kiến đẻ ra tiểu con kiến mà thôi, lại thế nào, cũng chỉ là vận mệnh bị người nắn bóp.

Thiên tài thống khổ liền thành công lấy lòng Lý Ngật không lúc nào không cao ngạo, lại tự ti, hắn gợi lên khóe miệng, kéo ra một nụ cười, sau đó túm chặt tóc Lý Cảnh Hòa, đẩy hắn ra trước tủ quần áo, ấn mặt hắn kề sát mặt tủ, đối diện Phá Quân bên trong, "Nói a, nói cho thân ca ca ngươi, thân sinh phụ thân của ngươi chết thảm thế nào?"

Lý Cảnh Hòa nước mắt từng giọt to rơi xuống, không dám nhìn thẳng vào cặp mắt như ánh đao của Phá

Quân, "Đúng… Thực xin lỗi……"

"Nguyên lai là sự thật." Phá Quân bình tĩnh nói.

"Ca……" Lý Cảnh Hòa thẳng đến lúc này, mới dùng kính xưng với Phá Quân, "Ta cũng không có cách nào, đã không có ba ba, ta làm sao để tiếp tục tồn tại? Ngươi căn bản nuôi không nổi ta…"

"Cho nên ngươi nhận giặc làm cha, còn can tâm dùng thân thể để lấy lòng hai cái ngươi gọi là huynh đệ." Phá Quân nói, đem tay đặt trên cửa tủ quần áo, tựa hồ muốn sờ sờ mặt đệ đệ thân ái của mình, nhưng ngay sau đó, Phá Quân tê tâm liệt phế hét lớn một tiếng, toàn bộ tinh thần lực đưa vào tay, mạnh máu hai tay bạo liệt, nắm đấm của hắn phẳng phất như sắt thép kim loại, hung hăng đập cửa, cửa chắc chắn cuối cùng cũng bị hắn đập hỏng, Lý Cảnh Hòa cách hắn gần nhất nào còn phong phạm thiên tài cấp S, đều bị dọa sợ ngây người.

Phá Quân bắt lấy cổ áo hắn, giơ cao nắm đấm chần chờ một giây, lập tức thay đổi phương hướng, đánh tới Lý Ngật bên cạnh: "Súc sinh, các ngươi tất cả đều là súc sinh!"

Lý Ngật tuy rằng cấp bậc tinh thần lực không cao, nhưng cũng qua nhiều trường hợp mà luyện ra lâm nguy không kinh hãi, hắn nhanh chóng lùi về sau, tuy rằng không thể tránh khỏi Phá Quân thân kinh bách chiến, nhưng cũng thành công gọi bảo tiêu canh giữ bên ngoài.

Vào thời điểm một quyền của Phá Quân đánh lên mặt Lý Ngật, bảo tiêu cũng vọt tiến vào, mười mấy bảo tiêu thân thủ bất phàm liền dễ như trở bàn tay mà chế trụ Phá Quân. Lý Ngật từ trên mặt đất bò dậy, lau lau máu mũi, lạnh nhạt nói: "Đánh gần chết cho ta."

Bảo tiêu Lý gia cũng kế thừa phong cách giết người không chớp mắt của Lý gia, lập tức mắt đăm đăm, ấn Phá Quân trên mặt đất, tay đấm chân đá.

"Cảnh Hòa! Cảnh Hòa!" Phá Quân dưới đau đớn từng tiếng kêu to tên Lý Cảnh Hòa.

Lý Cảnh Hòa hoảng hốt trong nháy mắt, phẳng phất như về lúc còn nhỏ, khi đó hắn còn gọi Cảnh Hòa, họ Cảnh tên Hòa, mà ca ca hắn, gọi là Cảnh Quân. Bất quá, chớp mắt một cái, Lý Cảnh Hòa cũng tỉnh táo lại, hắn hiện tại họ Lý a.

Tiếng kêu của Phá Quân dần chìm xuống trong thanh âm từng quyền đấm xuống thân thể.

Lý Cảnh Hòa từ đầu đến cuối ngơ ngác nhìn, thẳng đến lúc Phá Quân bị ném khỏi đại viện Lý gia.

……

Phá Quân bỗng nhiên đôi tay che mặt, ức chế không được mà khóc rống lên. Một nam nhân ba mươi tuổi,

tiếng khóc của hắn như ấu thú vừa sinh không lâu liền mất đi cha mẹ. Đôi khi lại giống lão sói từ từ già đi, gào lên trong đêm trăng cô độc lạnh lẽo. Hắn không có gia đình.

Hai người đối diện hắn đều trầm mặc.

Hàn Nghiệp còn ổn, đôi mắt hắn đã nhìn qua nhiều sự tình sơ bẩn, khó có thứ gì có thể khiến hắn động dung.

Diệp Tố lại càng tức giận đến sắc mặt đỏ lên, tay nắm chặt lại, rốt cuộc nhịn không được mà hung hăng đập mặt bàn: "Một đám mất nhân tính!" Hắn nhìn về phía Hàn Nghiệp, "Chúng ta trước khi để hắn giúp ngươi, muốn giúp hắn có phải không?"

"Đương nhiên." Hàn Nghiệp trịnh trọng gật đầu.

104. Chương 102: Tập Kích

Phá Quân chôn mặt vào lòng bàn tay, thật lâu, hắn mới chùi nước mắt, chỉ còn lại hai mắt đỏ rực, nhìn chằm chằm mặt bàn.

Hắn nói với Hàn Nghiệp: "Chỉ cần ngươi có thể khiến bọn họ phải trả đại giới, ngươi khiến ta làm gì cũng được."

"Bao gồm cả những chuyện như bọn họ làm?" Hàn Nghiệp hỏi lại, "Giết người phóng hỏa, không chuyện ác nào không làm?"

Phá Quân lúc trước còn thề son sắt bỗng nhiên nghẹn lời, lời nói bất kể đại giới kia vào giờ phút này có vẻ phá lệ buồn cười.

Không khí dưới sự chần chờ của Phá Quân dần dần đọng lại, một giọt mồ hôi theo chóp mũi hắn chảy xuống.

Hàn Nghiệp lại nhẹ nhàng cười: "Ta muốn chỉ là ngươi do dự, chỉ cần một giây." Nếu Phá Quân thực sự vì báo thù mà đánh mất lý trí, mất đi nhân tính, Hàn Nghiệp sao có thể tin tưởng hắn.

Phá Quân có chút không hiểu, đến tận bây giờ hắn vẫn không rõ mục đích Hàn Nghiệp tiếp cận mình, không khỏi hỏi: "Vậy ngươi đến tột cùng muốn ta làm cái gì? Ta có thể làm cái gì?"

"Nội dung cụ thể tạm thời chưa thể nói cho ngươi, nhưng ta có thể đảm bảo, sẽ không để ngươi là sự tình trái lương tâm." Hàn Nghiệp lại bổ sung nói, "Đương nhiên, sẽ có nguy hiểm tính mạng…"

"Nguy hiểm tính mạng..." Phá Quân cười thảm, "Tồn tại bất quá chỉ như vậy, có cái gì gọi là chết hay không đâu."

Hàn Nghiệp đưa Phá Quân một tấm thiệp mời, đây là hắn lấy được từ chỗ Khổng Anh Trác, "Thiệp mời lễ mừng câu lạc bộ Phí Đằng, vào bốn ngày sau, đến lúc đó, ta sẽ quang minh chính đại giải tội cho phụ thân ngươi. Còn đệ đệ ngươi, giao cho ngươi xử trí."

Sau đó, Hàn Nghiệp lại nói với Diệp Tố: "Hôm đó ngươi cũng cùng đi đi, ta sẽ xin Moka lão sư nghỉ."

"Hảo." Tâm tình Diệp Tố lúc này không sai biệt lắm với trường học có việc nên cho nghỉ một ngày.

Phá Quân lúc này mới chú ý tới tồn tại cùng tầm quan trọng của Diệp Tố, nhìn hắn vài lần rồi rời đi tầm mắt.

Còn Diệp Tố lại ý cười thân thiện với hắn, dù sao về sau sẽ là đồng đội kề vai chiến đấu.

Hàn Nghiệp giải thích cho Phá Quân một chút sự tình, đủ để cho Phá Quân ân tâm, xong mới trở về cùng Diệp Tố.

Trên đường, Diệp Tố nghĩ đến chuyện của Phá Quân, có lẽ đợi Hàn Nghiệp khảo sát Phá Quân một đoạn thời gian xong, cũng sẽ để hắn tiếp nhận huấn luyện ma quỷ của Moka lão sư, nghĩ đến loại thống khổ không nên lời này, Diệp Tố không khỏi bắt đầu đồng tình với Phá Quân. Mà từ nay về sau, những người khác cũng vậy, điều này tốt xấu gì cũng giúp Diệp Tố cân bằng cảm xúc một chút. Nhưng mà, bọn họ sẽ tiếp thu an bài của Hàn Nghiệp sao? Ít nhất, lúc đầu Diệp Tố là bức thiết muốn đào tẩu.

Diệp Tố rốt cuộc nhịn không được hỏi ra miệng: "Về sau tìm được bốn người còn lại, nếu trong bọn họ có người không phối hợp, ngươi sẽ làm thế nào?"

Hàn Nghiệp biết Diệp Tố sớm hay muộn cũng sẽ hỏi vấn đề này, chính hắn cũng nghĩ tới vấn đề này, còn đáp án, hắn đã sớm nhận định: "Cưỡng bách."

"Cho dù cưỡng bách, bọn họ sẽ ngoan ngoãn nghe ngươi phân phó sao, không sợ có người phản bội?"

Hàn Nghiệp dừng một lát, nói: "Ta tự nhiên sẽ có biện pháp."

Biện pháp gì? Đại khái là thủ đoạn tàn nhẫn không như lời nói vẻ ngoài. Hàn Nghiệp trước nay chưa bao giờ giống biểu hiện ôn hòa nhu tình bề ngoài của hắn, Diệp Tố đã sớm biết tại nguy cơ sinh hóa Tát Luân tộc.

"Ân." Diệp Tố cúi đầu, không biết trong mắt là cảm xúc gì, một lúc lâu sau, hắn mới có chút hụt hẫng mà nói: "Ngày đó ở trên thông thiên tháp, nếu ta kiên trì nói muốn về Hoa Đô, ngươi thật sự sẽ đưa ta trở về

sao?"

Hàn Nghiệp không trả lời, Diệp Tố bỗng nhiên có chút mệt, rõ ràng trong lòng hắn đã sớm biết đáp án, nhưng lại vẫn phải hỏi ra, để làm gì đâu? Diệp Tố ở nửa đường trên xe liền ngủ mất.

"Sẽ, ta sẽ ở Hoa Đô tự mình dạy ngươi." Cho nên, Diệp Tố không nghe được Hàn Nghiệp sau một lúc lâu trầm mặc mới trả lời, "Nhưng như vậy, ngươi và ta, nhất định một ngày nào đó đều sẽ hối hận, một ngày nào đó, tại thời khắc ngươi tử vong kia, chúng ta đều sẽ hối hận. Không có ai có thể dạy tốt hơn Moka lão sư, ta không thể làm được như vậy."

Không xem Diệp Tố, Hàn Nghiệp cũng phảng phất biết hắn đã ngủ sâu, chỉ lo chính mình, có chút làm càn mà nói, "Nếu không phải Moka lão sư huấn luyện, Kỷ cục trưởng có lẽ vào mười hai năm trước, không chỉ là đơn giản đánh mất tinh thần lực. Ta vẫn luôn nhớ rõ, khi Kỷ cục trưởng chống đỡ trở lại Minh Viện, kéo thân thể thoi thóp nói, may mắn năm đó đủ nỗ lực. Hiện tại ăn khổ nhiều một chút, tương lai liền nhiều một phần hy vọng sống."

Mười hai năm trước, Hàn Nghiệp trẻ tuổi lần đầu tiên nhìn thấy đại quy mô tử thương, trong khoảng thời gian ngắn, có hơn trăm vạn người chết đi, rất nhiều người đã từng khiến Hàn Nghiệp kính nể cũng không trở về nữa, kia càng chân thật đến đáng sợ hơn hình ảnh tư liệu chiến tranh cùng trùng tộc, làm người ta không khỏi hoài nghi, sinh mệnh rốt cuộc có bao nhiêu yếu ớt, rốt cuộc nhân tộc có hy vọng truyền thừa tiếp nối hay không.

Hàn Nghiệp mới mười tám tuổi, nên đối mặt sống chết thế nào? Đối mặt sống chết của bản thân, người nhà, bằng hữu?

Hàn gia cùng Minh Viện đều đã lựa chọn con đường của mình, cho dù tử vong cũng là tự mình phụ trách, cùng người vô ưu. Nhưng mà Diệp Tố, là bị hắn mạnh mẽ kéo vào, gánh vác gánh nặng giúp Nhân tộc quật khởi, sinh tử của hắn, nên để Hàn Nghiệp phụ trách.

Hàn Nghiệp chỉ có thể phụ trách sinh tử của hắn, không thể phụ trách thống khổ. "Lực không đủ" Hàn Nghiệp thật sâu bắt đắc dĩ, lại chỉ có thể yên lặng chấp nhận.

……

Trở lại hiện thực, Diệp Tố có thể tạm thời quên phiền não Hàn Nghiệp mang đến, rồi lại không thể không nhìn thẳng vào nghi ngờ Tiếu Thừa cùng Benedict mang đến.

Diệp Tố cảm thấy một tia mỏi mệt, đây là lần đầu tiên rời giường hắn cảm thấy mỏi mệt, tựa như một đêm không ngủ. Tuy rằng lúc trước, mỗi lần hắn đi ngủ đều tỉnh lại ở một thế giới khác, tiếp tục sinh hoạt ban ngày, nhưng kỳ diệu là, hắn trước nay chưa từng cảm thấy mệt, mỗi lần tinh thần đều no đủ, vô luận trên thân thể hay trên tinh thần, đều có cảm giác thoải mái do nghỉ ngơi điều độ.

Nhưng lần này… Diệp Tố xoa xoa ấn đường, cảm thấy đầu có điểm đau, tinh thần rất mệt mỏi.

Có lẽ gần đây có quá nhiều chuyện đè trên người hắn, Tinh tế cùng hiện thực, đều có bí mật dần dần mở ra trước mắt hắn.

Diệp Tố nghĩ, dựa theo thường lệ, sau khi ăn bữa sáng liến đến phòng thí nghiệm.

"Lão sư." Diệp Tố kêu, đợi Lý Hoằng Hậu dừng lại, Diệp Tố lại không biết nên nói gì, cũng không thể hỏi ngài có biết Benedict là ai hay không.

"Diệp Tố, có việc gì sao?" Lý Hoằng Hậu cười đi tới, thấy rõ sắc mặt Diệp Tố, không khỏi có chút lo lắng: "Ngươi làm sao vậy, nhìn qua tinh thần không quá tốt."

"Không sao, đại khái tối hôm qua ngủ không ngon đi." Diệp Tố cười cười.

Lý Hoằng Hậu gật đầu, lại hỏi: "Thực nghiệm của ngươi tiến hành thế nào?"

"Vẫn ổn, có điểm tiến triển."

"Không tồi." Lý Hoằng Hậu vỗ vỗ vai hắn cười nói, hắn thân là thành viên trung tâm tổ nghiên cứu, đương nhiên biết Diệp Tố bị cách ly ở phòng thí nghiệm riêng, hắn cũng suy đoán là Benedict đang khảo sát Diệp Tố, dù sao Diệp Tố cũng không giống những lão học giả nổi danh đã lâu, thân phận, quá khứ đều có thể tra đến đều đã tra sạch sẽ, Benedict có băn khoăn, Lý Hoằng Hậu có thể lý giải, nhưng hắn tin tưởng Diệp Tố, "Nỗ lực, sớm một chút tới tìm ta."

"Ân." Diệp Tố gật đầu, bụng đầy phức tạp vẫn nhịn xuống, làm bộ như không có việc gì mà đến phòng thí nghiệm.

Tiểu Thừa cũng cợt nhả mà tận dụng mọi thứ, vừa rảnh liền đi theo Diệp Tố lải nhải, đều sắp dán lên người hắn. Thẳng đến lúc ăn xong bữa tối, Tiểu Thừa cũng không có ý tứ buông tha Diệp Tố.

"Không ngủ được sao?" Diệp Tố hỏi hắn.

Tiểu Thừa lật cổ tay: "Mới 6 giờ ngủ cái gì, đương nhiên, nếu cùng ngươi ngủ, thời gian hiện tại thực thích hợp."

Diệp Tố nhịn không được trợn trắng mắt liếc hắn.

Tiểu Thừa cười hắc hắc, tỏ vẻ thân mật mà tới gần Diệp Tố: "Đến phòng ta đi, cho ngươi xem thứ tốt."

Diệp Tố: "Lời này của ngươi như đang dụ dỗ tiểu nữ hài vậy."

“Nếu ngươi cũng dễ dụ dỗ như tiểu nữ hài thì tốt rồi.” Tiếu Thừa mặt mày ủ ê.

Diệp Tố giơ khuỷu tay huých hắn một cái, vẫn theo Tiếu Thừa tới phòng hắn. Hắn sợ Tiếu Thừa lại có tin tức muốn truyền cho hắn.

“Ta giúp ngươi mát xa một chút đi.” Tiếu Thừa vào phòng, từ trên giá lấy xuống hộp y tế của mình, từ trong hộp lấy ra một lọ tinh dầu, “Hôm nay nhìn ngươi cả ngày không có tinh thần, bộ dáng tựa hồ rất mệt mỏi. Ngươi nhìn ta như bọn giang hồ bịp bợm là thế nào, ta tốt xấu gì cũng là chuyên gia não khoa tiếng tăm vượt biển a, người mệt nhọc mà sinh ra đau nửa đầu, ta đây am hiểu xử lý nhất.”

Diệp Tố không cự tuyệt, một là hắn không biết Tiếu Thừa lại đánh chủ ý gì, hai là xác thật có điểm mệt mỏi.

Không thể không nói, thủ pháp mát xa của Tiếu Thừa thực chuyên nghiệp, Diệp Tố nằm trên ghế, tùy ý để Tiếu Thừa ấn huyệt Thái Dương cùng một số huyệt vị quan trọng xung quanh, áp lực tinh thần căng chặt cuối cùng hòa hoãn một chút, hốt hoảng mà thiếu chút nữa ngủ quên.

Bỗng nhiên, ca một tiếng, trước mắt Diệp Tố một mảnh đen nhánh.

“Làm sao vậy!” Diệp Tố lập tức không thấy buồn ngủ nữa, từ ghế trên ngồi dậy.

“Hẳn là mất điện.” Bên cạnh truyền đến thanh âm Tiếu Thừa, tiếp theo lại có thanh âm tất tất tác tác mò mẫm bàn ghế, Diệp Tố còn tưởng hắn sẽ dùng di động hoặc đồ vật nào đó để chiếu sáng, đợi một lát, Tiếu Thừa lại một lần nữa trả lời, chính sát mà áp sát sau lưng Diệp Tố, ở bên tai hắn nói nhỏ: “Cho ngươi, chứng cứ ngươi muốn.”

Trong bóng đêm, Diệp Tố nhìn không thấy, trên tay Tiếu Thừa cầm dao phẫu thuật, nhẹ nhàng giơ lên, cắt vào lòng ban tay trái chính mình, một miệng vết thương khoảng một centimet trong bóng đêm không tiếng động mà chảy ra huyết châu, Tiếu Thừa mắt không chớp mà từ trong thịt lấy ra một ống kim loại nhỏ bằng cái ống hút, dài khoảng một centimet.

Tiếu Thừa đem ống kim loại nhét vào tay Diệp Tố, kim loại kia không biết làm bằng chất liệu gì, không dính chút tơ máu nào, sạch sẽ.

“Đây là máy thu phát âm, dán vào lỗ tai, mới có thể nghe được thanh âm.”

Tiếu Thừa nói xong, quay lại hộp y tế của mình, trong bóng đêm thế nhưng cũng có thể thuần thục mà cầm máu cho bản thân, đợi hắn một lần nữa trở lại bên người Diệp Tố, ánh đèn chợt lóe, có điện.

Tiếu Thừa vẫn là bộ dáng cười vui như trước: “Sợ hãi không, muốn ta cho ngươi mượn ngực dựa một chút hay không?”

Diệp Tố liếc hắn một cái, tay cắm trong túi, ống kim loại nhẹ nhàng chảy vào trong túi hắn.

Chốc lát sau, Benedict liền gõ cửa, hắn không có bất kì hạn chế với phòng nào trong căn cứ, gõ cửa bất quá chỉ là lễ phép. Sau hai tiếng gõ, hắn liền lập tức mở cửa tiến vào, sau hắn còn có năm sáu người mặc chế phục nghiêm chỉnh, vừa thấy hình thể cùng sắc mặt bọn họ, liền biết bọn họ là bộ đội đặc chủng có huấn luyện.

Tâm Diệp Tố đột nhiên nhảy dựng, Tiểu Thừa lại vân đạm phong khinh mà cười nhìn Benedict.

Benedict cũng cười cười, nói: "Vừa rồi có tổ chức phản nhân loại tập kích căn cứ, tạo thành ảnh hưởng nhất định cho khu cung cấp điện, cho nên mới xuất hiện tình huống mất điện. Ta sợ xảy ra khủng hoảng, nên mới cố ý tới xem, hiện tại hết thảy đều an toàn, các ngươi yên tâm."

"Tổ chức phản nhân loại?" Diệp Tố kinh hô, "Đây là cái gì?"

Benedict buông tay, biểu tình có chút căm giận: "Ngươi biết, luôn có những người rất kỳ quái, không chịu thừa nhận bản thân mình là con người, hành vi khó có thể lý giải, còn nghĩ tàn hại đồng bào mình, loại người này chính là phản nhân loại. Loại người này tụ tập lại, tạo thành tổ chức phản nhân loại, thường thường sẽ phát động tập kích khủng bố, giết hại người vô tội. Bọn họ cũng có lực lượng không thể kinh thường, đối với nhiều nhân viên nghiên cứu biết mất cùng lúc như vậy, người thường chưa phát hện ra, bọn họ đã nhận được tin tức, vừa nãy hắn chỉ là một lần thử."

Benedict thấy Diệp Tố thần sắc ngưng trọng, cười nói: "Yên tâm, có chúng ta tới thu thập bọn họ, bất luận thứ gì đối nghịch với nhân loại, đều gặp kết cục không tốt."

Diệp Tố ngơ ngẩn, trong lòng lại không tự chủ được nghĩ tới Tiểu Thừa.

105. Chương 103: Chân Tướng

"Hảo, các ngươi nghỉ ngơi tốt, ta có thể bảo đảm sinh mệnh các ngươi an toàn tuyệt đối không thành vấn đề!" Benedict từ trước tới nay không quá nghiêm túc bỗng nhiên nghiêm cẩn mà kính chào theo nghi thức quân đội, sau đó cùng thủ hạ rời đi, tiếp tục đi tới phòng tiếp theo.

Diệp Tố im lặng một lát, cho bàn tay vào trong túi, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ống kim loại kia, sau đó quay sang Tiểu Thừa, thật sâu mà nhìn hắn vài lần, nói: "Ta đây về trước."

"Nhớ nghĩ đến ta." Tiểu Thừa giương lông mày lên, cho Diệp Tố một cái hôn gió.

Diệp Tố không biết tâm tình thế nào mà trở về phòng mình, sự kiện mất điện hôm nay hẳn do Tiểu Thừa cố ý chế tạo để đưa hắn chứng cứ, chỉ là không biết đến tột cùng hắn có phải "phần tử phản nhân loại"

trong lời Benedict nói hay không. Nếu là thật, thì sẽ thế nào?

Diệp Tố vội vàng rửa mặt xong, liền nằm trên giường, tay phải hơi nắm quyền, lòng bàn tay lẳng lặng nắm máy ghi âm mini kia, lòng bàn tay có thể cảm giác được một điểm nổi lên, hẳn chính là chốt mở.

Ấn xuống sẽ phát sinh chuyện gì? Là chân tướng hiện ra hay là phanh một tiếng nổ mạnh.

Diệp Tố trở mình, đem đầu gối lên cánh tay, tay phải nâng lỗ tai, cuối cùng vẫn ấn lên chốt mở kia.

Phảng phất có thanh âm điện lưu, tiếp theo liền an tĩnh lại, cũng không có tiếng nổ kinh thiên động địa gì phát ra.

Diệp Tố nhẹ nhàng thở ra, kéo chăn, nhắm mắt lại giả bộ đang ngủ.

Máy ghi âm mini truyền ra thanh âm rất nhiều người, như là đang mở một hội nghị. Người đầu tiên nói chuyện là một nam nhân nói tiếng anh, nghe thanh âm thì tuổi ít nhất khoảng 5-60 tuổi. Diệp Tố chỉ cảm giác thanh âm có vẻ quen quen, ngưng thần nghe một đoạn, mới phát hiện ra, người này hóa ra chính là bí thư trưởng Liên Hiệp Quốc đương nhiệm, mà bọn họ chính xác đang mở một hội nghị quốc tế, nhân viên tham dự hội nghĩ có người lãnh đạo quan trọng từ hơn 200 quốc gia khác nhau.

Hội nghị tên là "Thương nghị về thảo phạt văn minh ngoại tinh nhân."

Không phải phán kháng, không phải bảo hộ, mà là thảo phạt.

Hô hấp Diệp Tố cứng lại, dưới mí mắt nhắm chặt, tròng mắt chuyển động vài vòng.

"Siêu việt giả I vào một tháng trước lại thành công chuyển về ảnh chụp văn minh ngoại tinh, theo sự hiểu biết của chúng ta với nó tăng lên, một số vấn đề tất nhiên bày ra trước mắt chúng ta." Thanh âm của bí thư Liên Hiệp Quốc lại vang lên bên tai Diệp Tố, "Theo tư liệu thống kê đáng tin cậu, văn minh ngoại hệ là ở ngoài Thái Dương hệ, cách địa cầu khoảng mười vạn năm ánh sáng, vẫn luôn ở điểm mù trong vũ trụ mà chúng ta không dò xét tới được, quỹ đạo siêu việt giả I do bị bề mặt mặt trời phóng ra dòng điện mang điện từ quấy nhiễu mới ngẫu nhiên phát hiện — chúng ta gọi nó là & tinh cầu — trên tinh cầu này có sinh mệnh trí tuệ cư trú, theo dò xét, chúng nó có khoa học kĩ thuật, nhưng khoa học kĩ thuật cũng không đặc biệt cao minh, trừ bỏ phương diện sóng vô tuyến, các mặt khác đều lạc hậu hơn nhân loại. Quan trọng là, trên tinh cầu này có tài nguyên thủy lợi phong phú, khoáng sản dồi dào, so với sao Hỏa còn thích hợp cho Nhân loại cư trú hơn…"

Nghe tới đó, Diệp Tố bỗng nhiên mơ hồ hiểu rõ điều gì.

"Phân tình báo này đã sớm đặt trên bàn làm việc các vị từ hai tháng trước, tôi tin tưởng các vị cũng đã ở trong nước mình mở không dưới mười lần hội nghị tương quan vấn đề này. Đối đãi văn minh ngoại tinh thế nào, sẽ là vấn đề chúng ta cần giải quyết hôm nay. Kế tiếp, thỉnh người đại biểu hai loại ý kiến chủ lưu

hiện tại lần lượt phát biểu."

Sau khi bí thư Liên Hiệp Quốc nói xong, một tiếng ho khan vang lên, là một vị lãnh đạo quan trọng nước Mỹ, Diệp Tố nghe hắn diễn thuyết trên thời sự qua, trước khi phát biểu ho khan một tiếng chính là một trong những đặc điểm của hắn: "Thiên a, một viên đá quý tỏa sáng lấp lánh trước mắt chúng ta, chúng ta sao còn chưa đi hái xuống?"

Thực hiển nhiên, đại biểu là nước Mỹ, có một bộ phận các quốc gia chủ trương phát động chiến tranh với văn minh ngoại hệ.

Diệp Tố lẳng lặng nghe hắn nói một loạt lý do đủ để phát động chiến trang, bao gồm sự dồi dào phong phú của & tinh cầu, văn minh lạc hậu của họ cùng gánh nặng của địa cầu: dân cư bành trường, sự phát triển của khoa học kỹ thuật tạo thành trí mạng đả kích với tài nguyên của địa cầu, nguồn năng lượng khô kiệt nghiêm trọng hơn những gì ngoại giới biết đến.

Liên quan đến an nguy sinh tồn của nhân loại, dường như không cần nhiều lý do cũng đã thuyết phục được mọi người.

Nhưng vẫn có một bộ phận nhiều quốc gia không đồng ý phát động chiến tranh, Trung Quốc là một trong số đó. Theo những quốc gia này, phát động chiến tranh là hành vi không sáng suốt. Đầu tiên, văn minh ngoại hệ tuy chỉ cách địa cầu mười vạn năm ánh sáng, nhưng mười vạn năm ánh sáng này đối với khoa học kỹ thuật nhân loại hiện tại vẫn là khoảng cách khó vượt qua, ít nhất cần trăm năm sau mới có thể phát động chiến tranh, hiện tại đã ma đao soàn soạt, có điểm quá nóng vội. Huống chi, nhân loại còn cần vượt qua mười vạn năm ánh sáng để thảo phạt, khai chiến nơi sân khách, tồn tại vấn đề rất lớn với quân tiếp viện, cho dù văn minh ngoại hệ yếu hơn văn minh địa cầu, nhân loại cũng không thể đánh chiếm được dễ dàng. Quan trọng hơn là, phát động chiến tranh là một hành vi bất chính nghĩa, đó là một loại xâm lược. Nhân loại từ lúc còn ăn tươi nuốt sống, phát triển đến ngày hôm nay, là quá trình tiến hóa, là quá trình thoát khỏi thú tính. Nhân loại thế kỷ 21 không thể giống dã thú, không lương tri mà khi dễ người nhỏ yếu.Điểm khác nhau giữa người và động vật không chỉ ở lao động, mà càng ở chỗ nhân loại có trí tuệ, có lương tri, có đạo đức.

"Cổ hủ!" Loại quan niệm này bị phái chủ chiến hung hăng bác bỏ.

Nhưng mà chính loại "Cổ hủ" này đã đốc thúc hành vi nhân loại trở nên chuẩn mực, giúp nhân loại cùng văn minh có thể sinh tồn phát triển, vượt qua thời phong kiến hắc ám tàn khốc, khiến khoa học kỹ thuật có thể ở hoàn cảnh tự do hưng thịnh bừng bừng phấn chấn. Chiến tranh, vẫn luôn bị nhân loại ngày nay phỉ nhổ chán ghét, chính mình không muốn, đừng đẩy cho người. Có kiêu ngạo làm người, mà không hiểu giá trị tinh thần "Chính nghĩa" theo đuổi sao?

Hơn nữa, địa cầu còn chưa tới thời điểm dầu hết đèn tắt, trước mắt lợi dụng nguồn năng lượng mới cùng nguồn năng lượn tuần hoàn, cũng đã đạt được tiến triển to lớn. Thay vì hao phí thời gian trăm năm chuẩn bị chiến tranh, còn không bằng đem nhân lực tài lực đó đầu nhập vào nghiên cứu nguồn năng lượng mới, có lẽ, lúc đó nhân loại có thể tìm được con đường không phải đổ máu, con đường hài hòa cùng tồn tại.

"Ngươi cũng nói là có lẽ!" Phái chủ chiến cũng không động tâm với hình ảnh tương lai tốt đẹp này, "Khoa

học đến tột cùng phát triển thế nào, tốc độ phát triển thế nào, vĩnh viễn không ai biết được, ai cũng không rõ trong đó sẽ có những biến số gì, so với chờ mong một tương lai mộng ảo, không bằng đem cơ hội trước mắt nắm bắt trong tay! Lui một vạn bước nói, cho dù ngươi không đi thảo phạt văn minh ngoại hệ, chẳng lẽ bọn họ sẽ không phát hiện chúng ta sao, ngươi có thể bảo đảm bọn họ cũng có cái chính nghĩa "chim" gì mà không tới xâm lược chúng ta sao?" *(hừm hừm qt có chữ điểu a, mị k có bịa)*

Một đoạn dài ghi âm kế tiếp đều là thanh âm hai bên tranh luận không thôi, bọn họ cố chấp, ai cũng không thể thuyết phục ai.

Diệp Tố nghe thanh âm cao vút phát ra từ máy ghi âm, từ tin tức quốc tế mà nhớ lại bộ dáng bọn họ, tưởng tượng bộ dáng một đám người lãnh đạo, tây trang giày da, bộ mặt hòa ái hoặc nghiêm túc đang không màng hình tượng mà biện luận, tranh đấu, bọn họ có lẽ còn kích động mà múa may tay, thậm chí muốn túm lấy cổ áo đối phương.

Diệp Tố nghĩ đến hình ảnh buồn cười đó, lại không cười nổi.

Cuối cùng, là bí thư trưởng Liên Hiệp Quốc đánh gãy khắc khẩu tựa hồ vĩnh viễn tiếp diễn, đem quyết định cuối cùng giao cho mọi người ở đây, bỏ phiếu quyết định hòa hay chiến, không được bỏ quyền.

Kết quả bỏ phiếu cuối cùng thực mau được công bố, người tham dự hội nghị quốc gia tổng cộng có 256 người, đồng ý thảo phạt có 129 phiếu, những người không đồng ý thảo phạt chỉ có thể nhìn số phiếu 127 của mình mà ảm đạm trầm mặc. Phái chủ chiến lấy ưu thế mỏng manh bảo vệ chủ trương của mình.

Phái chủ hòa bất đắc dĩ, chỉ có thể đưa ra một yêu cầu: Phái chủ chiến trong lúc chuẩn bị cho chiến tranh với văn minh ngoại hệ, phải báo cho nhân viên nghiên cứu trung tâm, đồ vật bọn họ nghiên cứu ra đến tột cùng sử dụng làm gì.

Đây là một loại tôn trọng, càng là hi vọng cuối cùng của phái chủ hòa. *(từ đầu đến giờ toàn viết là hy vọng, tại bản qt nó cứ dùng y dài nhiều, chứ bình thường tui cũng không biết phân biệt luôn)*

Nhà khoa học kỳ thực là một loại sinh vật thập phần kỳ quái, bọn họ đối đãi sự vật bằng tư duy lý tính, nhưng vẫn có thể duy trì một tâm thập phần cảm tính, mà bọn họ càng cố chấp hơn chính trị gia, sẽ không dễ dàng thỏa hiệp, nếu bọn họ không đồng ý tiến hành xâm lược văn minh ngoại tinh, nghiên cứu trên cơ bản không tiến hành nổi.

Diệp Tố nghe đến đó, đã hiểu rõ đồ vật sau sương mù mấy ngày nay.

Phái chủ chiến hiển nhiên cũng có băn khoăn này, ở hội nghị thì đáp ứng tốt tốt, nhưng khi thực hiện kế hoạch, vì bảo đảm, vẫn lựa chọn giấu diếm chân tướng sự thật, thậm chí còn bịa ra lời nói dối lớn rằng ngoại tinh nhân muốn xâm lược địa cầu.

Diệp Tố nhớ rõ, ngay từ đầu hội nghị, khi Bí thư giới thiệu về văn minh ngoại hệ có nói, văn minh kia trừ bỏ phương diện vô tuyến điện, các mặt khác đều lạc hậu hơn nhân loại. Trong chiến tranh tinh tế, đối với

điều tra cùng phản điều tra thì tác dụng của sóng vô tuyến điện vẫn là quan trọng nhất, nếu muốn khởi xướng chiến tranh, đầu tiên phải giải quyết vấn đề tri thức của Nhân loại trên phương diện sóng vô tuyến điện, trọng tâm mã hóa tin tức sóng.

Ghi âm kết thúc.

Diệp Tố vẫn còn duy trì tư thế không nhúc nhích kia.

Vừa nghe được những tin tức đó, trong lòng hắn nổi lên sóng to gió lớn, khiến hắn nhất thời vô pháp tự hỏi.

Chân tướng sự thật cũng không như ban đầu Diệp Tố tưởng, đúng và sai, đen và trắng. Nói đến cùng, Benedict làm những chuyện như vậy, dù sao cũng đã thông qua hội nghị Liên Hiệp Quốc, ngoài việc giấu diếm nhân viên nghiên cứu — mà Diệp Tố cùng Lý Hoằng Hậu bọn họ đều ở trong đó. Thân là một trong những người bị giấu diếm, chưa nói tới chuyện khác, Diệp Tố đã sinh ra mâu thuẫn với việc "giấu diếm" này. Sau mâu thuẫn, lại là tự suy ngẫm. Diệp Tố cảm thấy, hắn không biết nên suy ngẫm thế nào.

Phái chủ chiến đấu tranh cùng phái chủ hòa, là một hồi tranh luận giữa nhân loại cùng đạo đức nhân tính.

Vào thời điểm hiện tại khi địa cầu thiếu thốn nguồn năng lượng, tìm kiến tinh cầu tự nhiên mới để nhân loại có thể tiếp tục sinh tồn không có gì đáng trách, nhưng nếu cái giá là phải xâm lược thì sao? Xâm lược, từ này từ khi ra đời, đã mang theo chán ghét khinh thường của nhân loại với nó, tất cả mọi người đều biết nó không tốt.

Vấn đề hơn hai trăm lãnh đạo các quốc gia, am hiểu cân nhắc lợi hại, phải dựa vào bỏ phiếu mới có thể quyết định mà sau đó cũng vô pháp hoàn toàn bình ổn tranh luận, hiện tại đè trên thân một mình Diệp Tố.

Diệp Tố cảm giác được mê mang cùng mỏi mệt cực độ, đầu như bị cái gì tắc nghẽn lại, căn bản không thể phân tích cặn kẽ những thông tin nghe được mà đưa ra lựa chọn của bản thân.

Trong trạng thái hỗn hỗn độn độn, Diệp Tố rơi vào giấc ngủ.

Hắn mở mắt ra ở Tinh tế thế giới, nhưng trong đầu phảng phất như vẫn đang quanh quẩn những khắc khẩu hỗn độn, ồn ào đó. Diệp Tố liền mở to mắt, nhưng vẫn nằm rất lâu ở trên giường, thẳng đến lúc ý thức được nơi này là Tinh tế thế giới, hắn mới như vừa tỉnh lại từ trong mộng.

Nhìn thời gian, đã là giữa trưa 11 giờ. Diệp Tố tối hôm qua vốn dĩ đã ngủ muộn, hơn nữa sau khi tỉnh lại phát ngốc rất lâu, bất tri bất giác đem cả buổi sáng trôi qua.

Diệp Tố lúc này mới rời giường, chẳng qua động tác có chút hữu khí vô lực. Thất thần mà rửa mặt, mở nhầm vòi nước, bị nước nóng bỏng đỏ tay xong, Diệp Tố mới thoáng thanh tỉnh một chút.

Đi xuống lầu, Diệp Tố còn thấy kỳ quái sao Hàn Nghiệp không phản ứng gì với việc hắn dậy muộn, tiếp đó liền nhìn thấy một mảnh giấy.

Nguyên lai là buổi sáng Hàn Nghiệp thu được tin tức, lâm thời đi xử lý sự tình liên quan tới Phá Quân. Bất quá Hàn Nghiệp nói, sau buổi trưa sẽ về cùng huấn luyện trọng lực với Diệp Tố.

Diệp Tố nhìn mảnh giấy, đặt nó nhẹ nhàng lên bàn, lại đờ đẫn mà đứng thẳng một lát.

106. Chương 104: Cơn Sốc

Đợi đến lúc Diệp Tố như người mất hồn đi đến sân huấn luyện, thời gian đã là một giờ chiều.

Moka mặt đen lại ngồi trên sô pha, thấy Diệp Tố tiến vào, đầu tiên là tức giận hỏi: "Ngươi làm cái gì đến bây giờ?"

Hiển nhiên trạng thái Diệp Tố thập phần kém, thế nhưng không nghe thấy câu hỏi của Moka, hoàn toàn không mục đích mà đi lại vài bước trong sân huấn luyện, mới nhìn thấy khuôn mặt khó coi của Moka, cả kinh: "A?"

Thấy bộ dáng mất hồn mất vía của Diệp Tố, Moka lập tức liền nổi giận, đập bàn một cái, chén trà các vật phẩm trên bàn đều nhảy vài cái rồi lộn xộn thành một mảnh. Diệp Tố bị một tiếng nổ vang sững sờ tại chỗ, trong lòng ẩn ẩn có dự cảm không tốt.

"Đến tột cùng tại sao mấy ngày nay ngươi lại thế này!" Moka quát lớn, "Xin nghỉ không ngừng, một lần hai lần, hiện tại khen ngược, đơn giản không xin luôn, ngươi đem ta nơi này thành chỗ nào!"

"Thực xin lỗi……" Diệp Tố vội vàng xin lỗi.

"Nói xin lỗi với ta vô ích!" Moka nổi giận đùng đùng nói, trên mặt càng treo lên chói lọi thất vọng cùng phẫn nộ, "Ngươi biết ngươi hiện tại là cái bộ dáng gì sao? Ngươi đây là đang lãng phí sinh mệnh! Lãng phí ta, càng lãng phí chính ngươi! Hàn Nghiệp đâu, hắn tại sao cũng không biết đốc thúc một chút?"

Diệp Tố thấp giọng nói: "Hắn có việc rời đi."

"Cho nên ngươi liền lười biếng?" Moka tức giận không thể át lại, Diệp Tố nhìn dáng vẻ hắn còn tưởng hắn sẽ xông lên đánh mình một trận, nhưng Moka chung quy chỉ thở hổn hển mấy thơ, che ngực mà thao tác trên đài điều khiển trọng lực một hồi, quay đầu lại quát Diệp Tố đang ngây ngốc: "Còn không đi vào! Ngươi có thời gian để lãng phí, nhưng ta không có thời gian bồi ngươi chơi!"

"Nga." Diệp Tố theo bản năng mà hướng phòng trọng lực đi, tới cửa rồi lại bỗng nhiên dừng lại. Nhìn phòng trọng lực rộng mở ánh sáng nhu hòa, Diệp Tố lại từ hư không sinh ra một chút sợ hãi. Hắn suy nghĩ chốc lát, mới ý thức được Hàn Nghiệp không ở bên cạnh hắn. Dĩ vãng còn có người bồi hắn đi chịu đựng thống khổ, hiện tại cũng đè trên thân một mình hắn.

Tranh luận ở thế giới hiện thực lại một lần nữa che trời lấp đất mà xuyên qua thời không xông lại đây, bước chân Diệp Tố lảo đảo một chút, trong lòng thấp thỏm lo âu. Hắn đã bởi vì mình khống chế được khoa học kỹ thuật tiên tiến tương lai mà an tâm, cho rằng mình nắm được mấu chốt, ít nhất gặp phải tình huống nào cũng đều có thể lập trận doanh bất bại.

Chính xác, hắn nắm sự tình mấu chốt, nên mới gặp phản lựa chọn gian nan nhất. Tróc nguyên tố ký sinh đối với Diệp Tố không phải nan đề, nan đề của hắn là có nên tiếp tục nghiên cứu hay không, có nên đem thành quả công bố ra hay không. Diệp Tố thế nào cũng không nghĩ ra được, chính mình trở thành biển chỉ đường.

Một khi công bố ra, một cửa khó qua nhất trong xâm lược văn minh ngoại hệ cũng đã vượt qua, Benedict bọn họ liền có thể tiếp tục nghiên cứu các vũ khí khác, tiến hành giám sát văn minh ngoại hệ. Diệp Tố liền thành người đẩy tay cho cuộc xâm lực này.

Nhưng không công bố…Diệp Tố ảm đạm, một nền văn minh quá gần mình sẽ không khiến người ta cảm thấy an tâm, nói cho cùng, Diệp Tố cũng luyến tiếc tinh cầu dồi dào kia. Hắn không giống Tiểu Thừa, không giống Benedict đều có tín ngưỡng cùng mục tiêu kiên định, biết bản thân nên kiên trì cái gì. Diệp Tố chỉ là một người bình thường, bị nóng lạnh hai loại kẹp ở giữa, do dự không quyết đoán, do dự. Đây có lẽ cũng là lý do vấn đề liên quan đến an nguy nhân loại đều trở thành cơ mật gạt đám đông dân chúng — tuyệt đại đa số người đều không lý trí được như chính trị gia, rất nhiều nguy cơ không cho phép do dự không quyết đoán, hành động theo cảm tình, vô luận đúng hay sai, vẫn cần một cái lựa chọn.

Những người khác đều làm tốt lựa chọn, hiện tại chỉ còn lại có Diệp Tố.

"Ngươi đang làm gì!" Thanh âm Moka hét to đột nhiên nổ vang phía sau Diệp Tố, suy nghĩ không biết chạy đi đâu lại bị mạnh mẽ kéo về, hắn có chút ai thiết mà quay đầu lại, trong ánh mắt tràn đầy mờ mịt.

Moka lúc này mới chú ý thấy sắc mặt Diệp Tố trắng bệch đến mức không bình thường, ngữ khí tốt xấu chậm lại: "Thân thể không thoải mái?"

Tiếp theo, hắn không khỏi phân trần mà đem Diệp Tố kéo đến gian bên cạnh, ấn hắn ở trên ghế kiểm tra đo lường thân thể, báo cáo biểu hiện khỏe mạnh vô cùng.

Moka rót cho Diệp Tố bình dinh dưỡng tề, lại đem hắn đẩy đến trước phòng trọng lực: "Chỉ cần thân thể không có vấn đề, những điều khác đều không phải vấn đề."

Diệp Tố bị Moka đẩy tới đẩy đi hoàn toàn không biết nên nói gì, nên làm cái gì, trạng thái này không thích hợp, Diệp Tố nghĩ trong lòng, nhưng hắn không có biện pháp để bản thân bình tĩnh lại, giống như có đồ vật đáng sợ gì vẫn luôn đuổi theo hắn.

Diệp Tố mờ mịt mà nhìn về phía cửa sân huấn luyện, muốn bắt lấy một chút an ủi, chỉ là nơi đó không có một bóng người, hắn hỏi: "Hàn Nghiệp đâu?"

"Không phải ngươi nói hắn có việc rời đi sao?" Moka không thể hiểu được, đúng lúc này quang não hắn thu được tin tức, là Hàn Nghiệp gửi tới: Moka lão sư, ta có chút sự tình chậm trễ. Huấn luyện trọng lực, ngươi chiếu cố Diệp Tố nhiều một chút.

"Hàn Nghiệp nói hắn không về được, chúng ta đây liền bắt đầu đi, đã lãng phí không ít thời gian." Moka thu hồi quang não, đẩy Diệp Tố vào phòng trọng lực, sau đó đến trước đài thao tác, dựa theo lúc trước tiến hành, "Đều đã hơn một tháng, cũng nên thích ứng, còn cần người nào bồi?"

Hắn rõ ràng nói qua buổi chiều sẽ trở về gấp. Diệp Tố nghĩ mảnh giấy Hàn Nghiệp lưu lại kia, không phải không có thất vọng.

Ngay sau đó, trọng lực liền cưỡng chế buông xuống.

Diệp Tố còn chưa có chuẩn bị liền bị áp đảo trên mặt đất, trong thời gian ngắn thế nhưng không nhúc nhích nổi, hắn đã thật lâu không chật vật như vậy, hắn hoảng hốt tựa như trở về thời điểm lần đầu tiên tiến hành áp bức trọng lực, không sức kháng cự.

Tại sao lại như vậy…… Diệp Tố giãy giụa, muốn để mình đứng lên, nhưng tay chân đều nặng như đeo chì, cảm giác buồn nôn ghê tởm càng nhanh xuất hiện hơn quá khứ, áp bách dạ dày hắn. Càng ngày càng nặng. Diệp Tố có chút bất lực phát hiện ra thời gian cũng không khiến hắn thích ứng trọng lực hơn, ngược lại càng ngày càng khó chịu, khiến hắn bắt đầu hoài nghi có phải Moka lão sư tranh thủ Hàn Nghiệp không ở mà trộm tăng thêm bội số trọng lực.

"Đứng lên!" Thanh âm bất mãn của Moka vang lên, rõ ràng mà nói cho Diệp Tố: "Hôm nay giống bội số trọng lực hôm qua, tình hướng của ngươi là có ý tứ gì? Lui bước sao?" Không có khả năng, Moka đang nói dối! Diệp Tố phẫn nộ nghĩ, đôi tay ôm đầu, đau đớn như vô số con kiến gặm cắn đầu hắn. Tại sao Hàn Nghiệp còn chưa tới, đã nói sẽ trở về gấp. Lúc này mới bao lâu, hắn liền vi phạm hứa hẹn. Diệp Tố cắn môi dưới, tiếng mắng tức giận của Moka còn không ngừng quanh quẩn trong phòng trọng lực.

Ta nên làm cái gì bây giờ. Trước mắt Diệp Tố xuất hiện từng mảnh điểm đen, điểm đen bay nhanh xoay tròn sắp hàng, chốc lát biến thành Tiếu Thừa cợt nhả, chốc lát lại biến thành Benedict nghiêm túc, bọn họ tựa hồ đều đang nói: Diệp Tố, chúng ta cần ngươi trợ giúp.

Diệp Tố, xâm lược là hành vi bất chính nghĩa…

Diệp Tố, ngươi xem địa cầu không thể chịu nổi gánh nặng…

Diệp Tố, ngẫm lại lịch sử chúng ta từng bị xâm lược…

Diệp Tố, nhìn những địa phương từ màu xanh hóa thành sa mạc đó, nhìn xem những người chết đói…

Diệp Tố, chúng ta đang phát triển khoa học kỹ thuật, có thể khiến mọi người yên ổn sinh hoạt…

Diệp Tố, khoa học kỹ thuật cũng không hào phóng, nó mang đến bao nhiêu tiện lợi, liền thu lại bấy nhiêu đại giới…

Ta không biết! Diệp Tố muốn rống to với bọn họ, điểm đen bị tiếng hô vô tình của hắn tách ra, lại biến thành Hàn Nghiệp đang nói "Vì muôn đời khai thái bình". Ở mỗi cái góc trong phòng trọng lực này đều đã từng có bóng dáng Hàn Nghiệp, hắn đã từng ôn hòa khuyên giải, an ủi Diệp Tố, cổ vũ Diệp Tố, nhưng chỉ chớp mắt, hắn liền rời đi, đi tìm Phá Quân. Về sau sẽ còn nhiều người cần Hàn Nghiệp, cần hắn an ủi. Hàn Nghiệp sẽ toàn tâm toàn ý mà vì những người khác, vì nhân tộc.

Hai cái thế giới, đều chỉ còn lại một mình Diệp Tố, cần hắn đưa ra lựa chọn.

Thế giới hiện thực, lựa chọn xâm lược hay hòa bình.

Tinh tế thế giới, lựa chọn lừa mình dối người hay tỉnh táo lại.

Sớm nên minh bạch. Diệp Tố đau đến thiếu chút nữa mất đi ý thức, hắn nhất định ma chướng, mới nhớ không nổi thứ khác. Diệp Tố cười thảm, đây chính là thế giới "trong mộng" của hắn a, không phải gốc rễ của hắn, không phải nơi hắn dựng thân. Tinh tế thế giới dù có chân thật, đối với Diệp Tố mà nói, bất quá cũng chỉ là một không gian phụ thuộc, trọng tâm, tình cảm của hắn trước nay đều thành lập trong thế giới hiện thực.

Hàn Nghiệp ở Tinh tế thế giới tính là cái gì đâu, cảm tình của mình tính là cái gì đâu. Kể cả hắn có thích Hàn Nghiệp, Hàn Nghiệp cũng thích hắn, thì có thể thế nào? Diệp Tố có tư cách gì ở thế giới này phát triển cảm tình, hai thế giới đem sinh mệnh hắn chồng lên gấp hai, đem phiền não cũng chồng lên gấp hai, nhưng Diệp Tố chỉ là một người. Cảm tình của hắn, sinh hoạt của hắn chỉ có thể có một phần, hắn làm sao có thể thừa nhận gấp hai lần chân thật?

Kể cả Diệp Tố vứt bỏ cảm tình ở thế giới hiện thực, hắn cũng không thể đem toàn bộ cảm tình đưa vào Tinh tế thế giới. Ai biết cái thế giới kỳ kỳ quái quái này khi nào sẽ đột nhiên biến mất, sinh hoạt bình thường ở tinh tế thế giới đối với hắn đã là cái vấn đề, hôm nay chẳng phải bị hiện thực ảnh hưởng, khiến huấn luyện căn bản vô pháp đúng hạn tiến hành sao? Chuyện như vậy đã xảy ra nhiều lần, một người tùy thời tùy chỗ đều có thể ngủ mất, thậm chí không biết khi nào tỉnh, có thể tỉnh hay không, thật sự có thể sinh tồn ở thế giới này sao?

Tình yêu không nhiều hơn thứ gì khác. Tình yêu chính là quá trình từ hai hướng, ai nguyện ý can tâm trả giá cũng muốn đòi lấy a. Nhưng Diệp Tố nhận không nổi đòi lấy, một khi tiếp nhận cái gì, mưu toan đòi lấy cái gì, đều khiến cho mình có vướng bận. Cha mẹ hắn ở hiện thực già đi, hắn ở địa cầu gặp phải nan đề, đây đã thành vướng bận. Một người không thể có hai phân vướng bận song song khắc cốt minh tâm.

Hắn sớm nên mình bạch. Hốc mắt Diệp Tố bỗng nhiên ướt át, không biết là đau hay do khổ sở. Thế giới này đối với hắn là phụ thuộc, hắn cũng nên chỉ là khách qua đường ở nơi này, nếu thế giới này cần hắn, kia hắn liền cứu vớt là được rồi.

Chỉ trả giá không cần hồi báo.

Trả giá, chính là đem mình đào rỗng; không cần hồi báo, khiến chính mình càng ngày càng trống rỗng. Rỗng đến mức khiến chính mình có thể có, có thể không, tùy thời có thể rời khỏi thế giới này, sẽ không luyến tiếc. Chính mình không có luyến tiếc, người nơi này cũng không có luyến tiếc.

Dường như nồng đậm sương mù trước mắt Diệp Tố tản ra. Trước kia, Diệp Tố bị sương mù dày đặc che đậy tầm mắt, chỉ có thể nhìn ra một con đường, mù quáng lạc quan mà đi. Hiện tại, hắn rốt cuộc thấy rõ trên con đường kia che kín bụi gai.

Diệp Tố thu hồi chân, hắn vẫn phải đi tiếp, nhưng cần phải mặc vào áo giáp ngăn cách mình với thế nhân.

Vì ngươi mở ra một con đường, sau đó, ta rời đi.

Nước mắt từng giọt lớn cùng mồ hôi lăn xuống, môi Diệp Tố khép mở vài lần, trái tim tựa hồ như không chịu được trọng lực thật lớn, hồi quang phản chiếu mà kịch liệt nhảy lên, Diệp Tố nôn khan, cho rằng mình sẽ đem cả trái tim cũng nhổ ra.

Sau đó, trái tim điên rồi đột nhiên dừng nhảy lên.

Moka đang nhìn chằm chằm màn hình đột nhiên đứng lên.

Truyện này hay nhất ở mấy chap đấu tranh nội tâm, mặc dù đọc thấy đau lắm.

107. Chương 105: Bại Lộ

Trên đường cái Tây Đô phồn vinh, ngựa xe như nước, người đến người đi, mỗi người đều mang gương mặt bất đồng, xuyên qua trăm sông đổ về một biển.

Trong đó có một vị nam nhân khoảng bốn mươi tuổi, dáng người cường tráng, khuôn mặt lạnh lùng, cả người đều tản ra hơi thở người sống chớ lại gần. Ánh mắt hắn khẽ nhếch, sắc bén như mắt ưng.

Nhưng hắn lại không biết cách đó bốn trăm mét, có hai người đang đem nhất cử nhất động của hắn đều thu vào trong mắt.

Nam nhân trẻ tuổi hơn đang cúi đầu nói với người bên cạnh, ngữ khí mang theo rõ ràng tôn kính: "Danh hiệu của hắn là Hắc Chuẩn, trước kia là cận vệ của Lý Mặc, hiện tại bị phái ra ngoài huấn luyện bảo tiêu mới. Theo điều tra, hắn chính là người khiêu chiến thần bí đánh chết phụ thân Phá Quân mười ba năm trước."

Hàn Nghiệp nhìn Hắc Chuẩn không chớp mắt, gật gật đầu.

"Giá trị vũ lực của hắn rất cao, bởi vì nguyên nhân chức nghiệp là bảo tiêu, tính cảnh giác cũng phi thường không tồi, muốn vô thanh vô tức bắt hắn đi, ta…"

"Ta biết, ta tới giải quyết hắn." Hàn Nghiệp hiểu rõ. Hắn biết người trẻ tuổi bên cạnh lệ thuộc quyền Giám sát tư, trong tình huống không có Hành quân tư phụ trợ mà bảo hắn đi đối phó đầu lĩnh bảo tiêu, thật sự có điểm làm khó người.

Nhân viên Hành quân tư có thể sử dụng ở Tây Đô tinh cũng có, bất quá, để mau chóng hoàn mỹ giải quyết xong, Hàn Nghiệp vẫn quyết định tự mình theo dõi.

"Ngươi về trước đi." Hàn Nghiệp nói với người bên cạnh, tiếp nhận dụng cụ giám sát của hắn, thân hình nhoáng lên, hòa vào dòng người xung quanh.

Hắc Chuẩn không hề phát hiện, đang tiến vào một câu lạc bộ quy mô nhỏ, câu lạc bộ này vừa mở không bao lâu, không có danh khí gì.

Hàn Nghiệp đi vào theo hắn, cùng Hắc Chuẩn mua mấy vé vào xem đối chiến.

Người xem rất ít, không khí cũng không phải thực náo nhiệt, cho nên đối chiến cũng không có ý tứ gì, nhưng Hắc Chuẩn xem thực nghiêm túc, từ lúc bắt đầu đã bảo trì tư thế ngồi nghiêm túc trên ghế, thẳng đến khi đối chiến nhàm chán kết thúc, hắn cũng chưa làm động tác dư thừa.

Sau khi xem xong một hồi đối chiến, Hắc Chuẩn vô kinh vô hỉ, tiếp tục xem trận tiếp theo.

Một đám tuyển thủ đối chiến hoặc là quá già hoặc là quá trẻ đều không có nổi bật gì trong thi đấu.

Vậy mà Hắc Chuẩn lại nghiêm túc nhìn suốt cả buổi sáng, tận đến lúc sàn đấu câu lạc bộ tạm hạ xuống một tiểu màn che, Hắc Chuẩn mới thay đổi tư thế từ đầu tới giờ, đi tới hậu trường câu lạc bộ, rất có tính mục đích mà tìm được một nam hài vừa kết thúc đối chiến, trên mặt nam hài kia vẫn còn đang đổ mồ hôi.

Hắc Chuẩn không biết nói chuyện gì cùng hắn, nam hài nguyên bản còn ôm cảnh giác cuối cùng lại vui

mừng khôn xiết mà cười rộ lên, biểu tình có chút không thể tin nổi, liên tục hỏi vài câu, thẳng đến lúc Hắc Chuẩn gật đầu, nam hài kia lại cười đến mức híp cả mắt lại.

Hắc Chuẩn để lại cho nam hài một tấm gì như danh thiếp, liền rời đi. Hàn Nghiệp nhìn từ xa xa liền hiểu Hắc Chuẩn đang làm cái gì — hắn đang tìm kiếm mầm ưu tú. Trong mấy trận thi đấu vừa rồi Hắc Chuẩn xem, nam hài kia xem như biểu hiện tốt nhất, kỹ xảo không đủ, nhưng có thể nhìn ra một chút thiên phú không tồi, quan trọng là nam hài còn trẻ, rất dễ uốn nắn.

Hàn Nghiệp liếc nhìn nam hài vui sướng không thôi kia, lại lần nữa theo Hắc Chuẩn rời câu lạc bộ.

Thời điểm Hắc Chuẩn bước chân ra khỏi câu lạc bộ đột nhiên hơi dừng chân lại giữa không trung, ánh mắt sắc bén hung ác lên, nhưng bất quá nháy mắt, hắn lại khôi phục nguyên trạng, buông chân, dáng người đĩnh bạt mà bước ra ngoài.

Hắn không đi lấy phi xa ở bãi đỗ xe ngầm, dường như vì nhiệm vụ hôm nay mà nhàn nhã dạo trên phố.

Chốc lát sau, địa phương Hắc Chuẩn đi qua ngày càng hẻo lánh, đã tiếp cận khu vực tương đối phong bế.

Hắc Chuẩn ngừng lại, lộ ra tia cười lạnh nhạt: “Huynh đệ, theo ta lâu như vậy, lộ mặt đi.”

Từ một bức tường sau lưng, Hàn Nghiệp đi ra.

Hắc Chuẩn quay đầu lại, lại thấy một gương mặt hoàn toàn xa lạ, hắn nhìn kỹ gương mặt Hàn Nghiệp một lát, nhíu mày: “Nói mục đích của ngươi.”

Hàn Nghiệp cười cười, không nói gì.

“Không nói cũng được.” Hắc Chuẩn không thèm để ý cười, chậm rãi tới gần Hàn Nghiệp, “Đợi đến lúc ta đánh nát hàm răng ngươi, sẽ biết có nói hay không.” Lời còn chưa nói hết, nắm tay hắn đột nhiên như mang gió, oanh thẳng hướng sườn mặt Hàn Nghiệp.

Hàn Nghiệp lại không chút hoang mang mà duỗi tay, không giống động tác phòng hộ bản năng, càng không giống phản kích. Trực giác Hắc Chuẩn nháy mắt liền lộp bột một tiếng mà căng thẳng, khi định thần lại, nắm đấm của mình đã bị đối phương nhẹ nhàng ngăn trở.

Hắc Chuẩn trong lòng cả kinh, không vội vã lui lại, ngược lại, tay phải lại lần nữa công kích, chỉ tiếc, ngay từ lúc bắt đầu hắn đã rơi xuống hạ phong, lần này Hàn Nghiệp càng có chuẩn bị hơn, sao có thể để hắn đắc thủ.

“Ngươi là ai?” Hắc Chuẩn không khỏi kinh sợ hỏi, tuy chỉ qua hai chiêu, hắn cũng biết người trước mắt trẻ tuổi hơn mình nhiều này không giống người bình thường *(không người ta cũng 30t r đó ông nội).* Nhân vật

như vậy ở Tây Đô tinh, hắn không thể nào không quen biết, càng không thể nào chọc tới loại người này.

Hàn Nghiệp cười như không cười: "Theo ta đi một chuyến đi."

Khi nói chuyện, đùi phải Hàn Nghiệp liền đá hai cái, đem cơ hội Hắc Chuẩn định tập kích chấn trở về. Khi Hắc Chuẩn rút ra một khẩu súng, lại kinh ngạc phát hiện trên tay Hàn Nghiệp cũng cầm một khẩu súng chỉ vào mình, hắn thậm chí còn không biết Hàn Nghiệp lấy ra từ đâu, lấy ra từ lúc nào.

Tầm mắt Hắc Chuẩn dừng lại mấy giây trên nòng súng kia, trong lòng càng thêm sợ hãi. Thân là một bảo tiêu, nghiên cứu với súng ống đương nhiên càng thêm sâu sắc hơn người thường, chỉ cần vài lần nhìn, hắn có thể từ khẩu súng nhìn ra càng nhiều thứ hơn người khác, đó là một khẩu súng quân dụng, hơn nữa rất cao cấp, ít nhất là hắn chưa từng có cơ hội tiếp xúc.

Đối nghịch cùng quân đội, hoặc có thể làm chuyện thần không biết quỷ không hay, hoặc là ngoan một chút.

Trong lòng Hắc Chuẩn cân nhắc vài giây, liền ném súng trong tay xuống, giơ cao hai tay, ý tứ đầu hàng không cần nói cũng rõ.

Hàn Nghiệp là kẻ tài, gan cũng lớn, không sợ hắn giở trò, trực tiếp đi qua còng tay hắn lại.

Đúng lúc này, quang não trên người Hàn Nghiệp đột nhiên vang lên. Nếu lúc bình thường, Hàn Nghiệp khẳng định sẽ không xem xét vào thời khắc như vậy, nhưng chuông báo của quang não này lại là thiết kế đặc biệt, chỉ có cuộc gọi của vài người trong Minh Viện mới có thể vang lên.

Hàn Nghiệp lập tức lấy ra quang não, là Moka gọi.

Moka hiện tại hẳn đang huấn luyện Diệp Tố… Hàn Nghiệp lập tức có dự cảm không tốt, vội vàng nghe.

"Hàn Nghiệp, Diệp Tố lên cơn sốc!"

Một lực thật lớn bỗng hướng Hàn Nghiệp đánh úp tới, hóa ra Hắc Chuẩn nhân thời cơ này, phản kích một quyền, đồng thời chân phải móc lấy súng của mình, nhanh nhẹn tiếp được xong lập tức nhắm ngay Hàn Nghiệp.

Chỉ tiếc, hắn tuy rằng cực lực suy đoán thân phận Hàn Nghiệp, nhưng vẫn quá xem nhẹ hắn, có thể trở thành cục trưởng Chấp hành tư Minh Viện, Hàn Nghiệp nếu sẽ lật thuyền trong cống ngầm, đã sớm chết tám trăm một ngàn lần rồi.

Hàn Nghiệp đầu tiên ngửa ra sau, cổ chân vừa chuyển tới bên mặt Hắc Chuẩn, không chút lưu tình mà bổ vào phần cổ hắn.

Bang bang hai tiếng, Một tiếng là tiếng súng rơi vào khoảng không, một tiếng là thanh âm Hắc Chuẩn ngã xuống đất.

"Ta lập tức chạy về!" Hàn Nghiệp hô với quang não, sau đó liền treo máy, hắn để thành viên Giám sát tư rời đi lúc trước tới đem Hắc Chuẩn đi.

Hàn Nghiệp đứng tại chỗ một lúc lâu, quét mắt nhìn Hắc Chuẩn một cái, cuối cùng vẫn không chọn chắc ăn mà đợi người Giám sát tư tới, vội vàng chạy lên đường cái, ngăn cản phi xa, chạy về sân huấn luyện Lực chi Sâm.

……

Diệp Tố từ thế giới hiện thực bừng tỉnh, mồ hôi lạnh ướt đẫm áo ngủ.

Hắn trong lòng sợ hãi mà vuốt trái tim, vẫn tốt, tần suất tim đập bình thường, thập phần khỏe mạnh.

Diệp Tố lúc này mới cảm thấy sống sót qua tai nạn mà sờ đồng hồ, rạng sáng hơn ba giờ. Diệp Tố lại nằm, nhưng thế nào cũng không ngủ được.

Bỗng nhiên nhớ tới điều gì, Diệp Tố sờ soạng trên giường một trận, sờ thấy máy ghi âm kia, phía trên đã sớm tẩm ướt mồ hôi, bất quá chất liệu ống đặc thù, nhẹ nhàng sát một cái liền sạch sẽ như ban đầu.

Nghĩ nghĩ, Diệp Tố lại lần nữa gối đầu lên cánh tay, nghe đi nghe lại nội dung ghi âm, nhớ kĩ từng từ từng chữ hai bên tranh luận, ý định để một bên trong đó thuyết phục mình, mặc kệ là quan điểm nào, để mình sớm hạ quyết định một chút, còn tốt hơn không ngừng do dự.

Cứ như vậy mà chết lặng lắng nghe, lặp đi lặp lại, một lần lại một lần, đã đến buổi sáng 6 giờ.

Diệp Tố đau đầu xoa huyệt Thái Dương, đem máy ghi âm giấu đi, sau đó mới rời giường rửa mặt.

Thời điểm mở cửa, Diệp Tố chần chừ một chút, hắn không biết nên đối mặt Tiểu Thừa thế nào.

Quả nhiên, vừa mở cửa, liền thấy Tiểu Thừa chờ ở ngoài, thấy Diệp Tố, Tiểu Thừa liền nở nụ cười: "Chào buổi sáng."

"Ân." Diệp Tố đáp lời.

"Cùng nhau ăn bữa sáng?" Tiểu Thừa hỏi.

"Hảo." Diệp Tố có chút mệt mỏi mà lau mặt, hắn bây giờ vô cùng hâm mộ trạng thái Tiểu Thừa.

Lúc này nhà ăn rất đông người, mà Diệp Tố thực mau liền phát hiện không khí bên trong có chút không thích hợp, hắn nhìn một lát, mới ý thức được có Benedict ở trong, cùng lúc đó, hắn cũng phát hiện một số nhân viên phục vụ cũng đều đổi thành gương mặt mới, đại bộ phân đều là nam nhân gương mặt đông cứng, hình thể cao lớn.

Diệp Tố thấy tươi cười trên mặt Tiểu Thừa cứng đờ một lát.

Diệp Tố nghĩ, chỉ sợ sự kiện mất điện hôm qua đã khiến Benedict nghi ngờ. Sự tình tối hôm qua khẳng định không phải ngoài ý muốn, Diệp Tố nói muốn chứng cứ, ngày hôm sau liền có cơ hội đưa ra chứng cứ, không biết Tiểu Thừa có biện pháp gì gửi tin ra bên ngoài, để đồng bạn hắn ở ngoài khởi xướng một hồi công kích không lớn không nhỏ không tạo thành thương vong gì. Nhưng căn cứ này như thành lũy bằng sắt, Tiểu Thừa rất khó làm được tích thủy bất lậu, vẫn khiến Benedict nổi lên lòng nghi ngờ, chỉ là không biết rốt cuộc Benedict nghi ngờ ai.

"Gọi như lúc trước đi." Tiểu Thừa xoay người nói với Diệp Tố, còn chớp chớp mắt.

Diệp Tố gật đầu, nỗ lực trấn định bản thân, giống như các nhân viên nghiên cứu khác mà đi lấy đồ ăn, sau đó tìm vị trí không hẻo lánh nhưng cũng không trong tầm mắt Benedict mà ngồi xuống.

Nhưng hiển nhiên, Benedict không dễ dàng buông tha bất kì ai, hắn cười đi đến cạnh Diệp Tố, quan tâm hỏi: "Sắc mặt ngươi rất kém, tối hôm qua ngủ không ngon sao?"

Diệp Tố trong lòng lộp bộp một tiếng, hắn không biết câu hỏi của Benedict là có ý tứ gì. Mà trên thực tế, sắc mặt Diệp Tố đích xác rất kém, chịu tra tấn trọng lực ở Tinh tế thế giới, nửa đêm bừng tỉnh xong cũng không nghỉ ngơi tiếp, hơn nữa áp lực từ hai thế giới mấy ngày nay đều đổ dồn lên, cả thể xác và tinh thần Diệp Tố đều mệt mỏi. Ở thời khắc mẫn cảm thế này, Diệp Tố khác thường như vậy quả thực là lạy ông tôi ở bụi này.

Diệp Tố cố sức để mình biểu hiện thoải mái một chút, cười cười nói: "Có thể do làm thực nghiệm quá mệt mỏi, trước kia ở trường học, nhiều lắm cũng chỉ ngâm mình liên tục trong phòng thí nghiệm một tháng, còn chưa quen làm việc cường độ cao, hơn nữa tiến triển nghiên cứu vẫn luôn không thuận lợi, có chút mất ngủ."

"Như vậy a." Benedict vỗ vỗ bờ vai hắn, "Vất vả ngươi, cũng đừng để mình bị áp lực quá lớn."

"Hảo." Diệp Tố làm bộ ăn bữa sáng, hắn thậm chí không dám nhìn thẳng ánh mắt không rõ của Benedict, sợ mình sẽ bước áp lực ánh mắt hắn mà lộ tẩy.

Benedict chuyển hướng Tiểu Thừa: "Căn cứ chỉ có ngươi cùng Diệp Tố là hai người trẻ tuổi, ngươi chơi thân cùng Diệp Tố như vậy, còn là bác sĩ, nên quan tâm thân thể hắn nhiều một chút."

"Đương nhiên." Tiếu Thừa cười, cho dù ta mệt chết, cũng không để hắn xảy ra chuyện a."

"Ha ha ha." Benedict cười to cổ vũ, lại hàn huyên vài câu mới rời khỏi nhà ăn.

Diệp Tố lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi, rồi bỗng nhiên thấy Benedict quay đầu lại.

Lúc này, Tiếu Thừa đang bưng một ly đồ uống nóng hầm hập. Benedict đứng sau hắn, nhìn thấy gì, đồng tử co rụt lại.

Trong ánh mắt khẩn trương của Diệp Tố, Benedict quay lại, đem tay trái đang cầm đồ uống của Tiếu Thừa lật ra: "Đây là vết thương do dao phẫu thuật làm ra, miệng vết thương còn mới, xử lý thực tốt, nhưng thân là một bác sĩ chuyên nghiệp qua ngàn chọn vạn tuyển mới tới được nơi này, cư nhiên có thể cắt trúng chính mình, quá không cẩn thận đi?"

Diệp Tố đối diện Tiếu Thừa, sắc mặt khẽ biến. Diệp Tố tối hôm qua căn bản không thấy rõ Tiếu Thừa lấy ra máy ghi âm thế nào, bất quá, hắn vừa thấy miệng vết thương thật nhỏ trong lòng bàn tay Tiếu Thừa, trong chớp mắt, liền liên tưởng đến máy ghi âm.

Diệp Tố hoảng hốt mấy giây, đầu đang hỗn loạn bỗng chợt lóe linh quang, vội vàng làm bộ dáng tức giận mắng Tiếu Thừa: "Ngươi lần sau còn dám động tay động chân, không phải một vết thương nho nhỏ là có thể khiến ta hết giận."

108. Chương 106: Nguy Hiểm

Năng lực ứng biến của Tiếu Thừa không thể nói không xuất sắc, sau khi Diệp Tố nói xong, Tiếu Thừa dường như không suy nghĩ chút gì lập tức trả lời: "Ngươi bỏ được sao?"

Đương nhiên, trình độ da mặt dày có liên quan trực tiếp với năng lực ứng biến.

"Ngươi có thể thử xem." Diệp Tố trợn trắng mắt, cầm lấy cái ly uống một ngụm to.

Benedict nhìn bọn họ "đánh yêu ve vãn", ánh mắt xoay quanh hai người trong chốc lát, không biết suy nghĩ cái gì, mới buông tay Tiếu Thừa, nói với Diệp Tố: "Một người bác sĩ quan trọng nhất là một đôi tay linh hoạt, nên cẩn thận một chút."

Diệp Tố cười cười: "Ta sẽ nắm chắc đúng mực."

Benedict cũng cười một cái, lúc này mới rời đi.

Thẳng đến lúc lực chú ý của Benedict rời khỏi hai người, tươi cười của Tiếu Thừa mới dần bỏ xuống, ánh mắt đối diện Diệp Tố trở nên ngưng trọng.

Nhưng Tiếu Thừa không hành động thiếu suy nghĩ, kéo đĩa bánh mì hướng về phía mình một chút, sau đó cầm một miếng lau lau tương, dựa vào ghế chậm rãi nuốt.

Diệp Tố chú ý thấy tầm mắt hắn luôn đặt trên cái đĩa kia, Diệp Tố cũng không khỏi nhìn nhiều vài lần, lúc này mới phát hiện cái đĩa sứ kia trắng bóng như gương, dưới ánh đèn chiếu rọi có thể phản xạ bóng người, tuy rằng thập phần mơ hồ, nhưng cũng có thể nhìn được đại khái hình dáng, ít nhất Benedict đi đâu, Tiếu Thừa đều có thể phân biệt được.

Diệp Tố không dám lại nhìn cái đĩa, sợ lại khiến Benedict chú ý. Chẳng qua khi tầm mắt hắn vừa vặn rời khỏi, lại thấy Tiếu Thừa cười với hắn một chút. Tươi cười kia khiến Diệp Tố có chút không tự nhiên, phảng phất như đem hắn trở thành một người chung hoạn nạn.

Diệp Tố trong lòng hụt hẫng mà nhai xong bữa sáng, Tiếu Thừa bỗng đứng lên: "Đến phòng ta!"

Diệp Tố nhìn đằng sau hắn, Benedict đã rời khỏi nhà ăn, Tiếu Thừa trông thực vội vàng, lôi kéo Diệp Tố chạy tới phòng mình.

Vào phòng, Tiếu Thừa liền nói: "Trước chặn cửa." Chính hắn lập tức cầm lên một cái ghế dựa đập vào góc tường, răng rắc một tiếng, ghế dựa lập tức chia năm xẻ bảy, máy theo dõi ở góc tường cũng bị đập vỡ. Tiếu Thừa không dừng lại, lập tức xách lên một cái ghế dựa khác, đi đến một góc khác, hung hăng ném. Diệp Tố lúc này mới kinh ngạc, trong một phòng cư nhiên có đến bốn năm chỗ theo dõi, vị trí cũng dao động rất lớn, trên trần nhà cũng có, sàn nhà cũng có.

Nhìn thấy Diệp Tố còn chưa hành động, Tiếu Thừa hô: "Ngươi còn thất thần làm gì? Benedict lập tức sẽ phát hiện ra sơ hở của chúng ta, hiện tại hắn hẳn đang đi xem video theo dõi, ta cần một chút thời gian, ta muốn gửi tin tức ta đã bị bại lộ ra ngoài."

Sau khi nói xong, Tiếu Thừa tựa hồ đoán được suy nghĩ Diệp Tố, cười nói: "Ngươi vẫn còn do dự? Kỳ thật ở thời điểm ngươi che giấu cho ta, nội tâm ngươi đã làm ra lựa chọn, ngươi cùng chúng ta chính là một loại người. Thế nào, còn chưa thể nhìn thẳng vào bản thân sao?"

"Hiện tại, ta cho ngươi một cơ hội." Tiếu Thừa móc ra một tiền xu trong túi quần, "Nếu là mặt phải, ngươi cùng ta ngăn cản kế hoạch của phái chủ chiến, ít nhất cũng phải nói sự thật cho nhân viên nghiên cứu. Nếu là mặt trái, ngươi đứng bên Benedict đi, dùng nghiên cứu của thiên tài ngươi phụ giúp kế hoạch khuếch trương nhân loại."

Hắn không ngừng nghỉ nói liền một hơn, giọng nói còn chưa dừng, tiền xu đã bị tung lên, tư duy Diệp Tố chưa kịp bình tĩnh lại trong phút chốc đã bị tiền xu cướp đi, tiền xu ở giữa không trung bay nhanh vài vòng lại lần nữa rơi xuống lòng bàn tay Tiếu Thừa.

Tim Diệp Tố đột nhiên đập nhanh hơn, nhìn chằm chằm tiền xu — là mặt trái, hô hấp Diệp Tố cứng lại.

Không đợi Diệp Tố nói gì, Tiếu Thừa tỏ vẻ không sao, "Ba keo, ăn hai." Nói xong lại lần nữa tung tiền xu lên, bất quá lần này hắn bắt lấy xong không xem kết quả, mà đem tiền xu nhét vào tay Diệp Tố, "Đây là lựa chọn của ngươi."

Ở thời điểm tung tiền xu, kỳ thật ngươi đã làm tốt lựa chọn.

Tiếu Thừa lập tức xoay người, đem mấy cái rương kỳ kỳ quái quái trong tủ đều mở ra, bên trong đa số là một số đồ dùng chữa bệnh cùng dược vật.

Tiếu Thừa mắt cũng không chớp mà đem một số dược tề đều đổ ra đất, dược tề màu sắc khác nhau chảy đầy đất, cũng lộ ra huyền cơ dấu trong chai, mỗi cái chai đều có linh kiện thật nhỏ, xem chất liệu đều không sai biệt lắm với máy ghi âm đưa cho Diệp Tố, tính năng không thấm nước thực tốt, càng quan trọng hơn, kim loại hóa hợp này có thể tránh tia dò xét hồng ngoại khi tiến vào căn cứ.

Có vài đồ vật có thể tránh được mắt thường, nhưng tránh không khỏi máy móc, cũng có vài đồ vật có thể tránh thoát máy móc, lại không thể thoát khỏi mắt người. Bất quá, Tiếu Thừa đem những linh kiện đó nhét trong thuốc diệt khuẩn, Benedict cũng không thể mở từng cái ra xem xét đi, có lẽ, hắn thực sự tin tưởng vào dụng cụ dò xét, mới có thể để Tiếu Thừa lách lỗ hổng.

Tiếu Thừa nửa quỳ trên mặt đất hỗn độn, không màng pha lê vỡ đầy đất, bắt đầu lắp ráp linh kiện.

Diệp Tố lúc này mới như vừa từ mộng tỉnh lại mà sờ sờ tiền xu còn mang theo hơi ấm, tâm tình vào thời khắc hắn nhìn thấy mặt trái đồng xu bị vô hạn phóng đại, cảm xúc nhỏ bé có thể bị xem nhẹ trong quá khứ theo mặt trái đồng xu mà trần trụi bày ra trước mắt hắn, đó là một loại tiếc nuối khó chịu. Nghe Tiếu Thừa nói "Ba keo ăn hai" mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại ẩn ẩn cảm thấy mừng thầm cùng may mắn.

Đây là lựa chọn của ta.

Diệp Tố nắm chặt quyền, bỏ tiền xu vào túi tiền. Đánh giá căn phòng một lát, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên bàn sách, hắn lập tức hướng cái bàn đi tới, kéo nó tới chặn cửa. Ngay sau đó, lại không ngừng đem đồ nội thất cỡ lớn ném lên trên.

Tiếu Thừa đã lắp ráp được một nửa, nhìn qua có vẻ là một radio cỡ lớn, còn có một cái ăng ten.

Mà giờ phút này, Benedict đã tới phòng điều khiển, nói với nhân viên phụ trách: "Đem tất cả video theo dõi Tiếu Thừa chiếu lên, xem tay hắn đến tột cùng bị thương khi nào."

"Báo cáo! Theo dõi phòng 078 đã bị hư hao toàn bộ!" Có người nói với Benedict.

078 đúng là phòng Tiểu Thừa.

"Quả nhiên có quỷ." Benedict cười lạnh một tiếng, có thể tháo dỡ tất cả máy theo dõi, bảo không được huấn luyện chuyên nghiệp qua cả quỷ cũng không tin, hắn phất tay gọi tới mấy tên cấp dưới: "Các ngươi mang những người này đi phòng 078, xem bọn hắn đang làm cái quỷ gì."

Benedict tiếp tục lưu lại phòng điều khiển, xem ghi chép theo dõi về Tiểu Thừa, hắn cần biết đến tột cùng Tiểu Thừa làm cái gì, tình thế phát triển đến nông nỗi nào, hắn mới có thể quyết định lặng yên không tiếng động xử lý Tiểu Thừa hay làm ra tính toán khác.

Người trong phòng đều yên lặng hành động, đem video theo dõi của Tiểu Thừa yên lặng tách ra.

Đột nhiên, có người đứng bên báo cáo: "Chính là vào lúc mất điện tối hôm qua! Tình huống cụ thể không rõ, nhưng sau khi sáng đèn, từ chi tiết động tác Tiểu Thừa có thể quan sát được trên tay trái của hắn nhiều ra một miệng vết thương."

Người nọ dừng video lại, phía trên hiển thị động tác đôi tay Tiểu Thừa đang sửa sang hòm thuốc, chẳng qua vết thương kia đã bị che giấu, có lẽ trong đó có nguyên nhân Tiểu Thừa biết vị trí máy theo dõi, nhìn qua như có bóng dáng vật phẩm gì che ở trên. Nếu không phải người trong phòng điều khiển đều có huấn luyện "Hỏa nhãn kim tinh" hơn nữa có mục tiêu mà tìm sơ hở, có lẽ khả năng lớn sẽ xem nhẹ mà bỏ qua hình ảnh này.

Benedict lập tức đi đến trước máy tinh này, tới tới lui lui mà xem đoạn video này hai lần, thực mau, lực chú ý liền đặt trên người Diệp Tố. Diệp Tố không có tố chất được huấn luyện tốt như Tiểu Thừa, sơ hở lộ ra càng nhiều, sau khi ánh đèn sáng lên, biểu tình Diệp Tố có chút cứng đờ, thời gian mất điện chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó. Chỉ tiếc tập kích từ bên ngoài đã khiến máy theo dõi mất tác dụng, tia dò xét hồng ngoại cũng mất đi năng lượng.

Benedict đem tầm mắt đặt trên người Diệp Tố, từ khi hắn thất hồn lạc phách rời phòng cho đến tư thế nằm nghiêng trên giường, đều rơi vào trong mắt Benedict. Hơi suy tư, Benedict liền phỏng đoán được tình hình tám chín không rời mười. Vẫn ổn, tình huống vẫn trong phạm vi khống chế, chỉ có một mình Diệp Tố biết được chân tướng.

Benedict lập tức ngồi dậy, tùy tiện sờ tay trên người hai cái, xác định trang bị đầy đủ hết liền lập tức mang theo người đến phòng 078.

Phanh — cửa phòng Tiểu Thừa bị mãnh liệt va chạm, đống bàn ghế cao bị lung lay sắp đổ.

Diệp Tố lập tức lui về phía sau vài bước, nhìn chằm chằm cửa không ngừng rung lên, khẩn trương hỏi Tiểu Thừa: "Ngươi sắp được chưa?"

"Còn kém một chút!" Trên trán Tiểu Thừa chảy xuống một giọt mồ hôi, đôi tay không ngừng lắp ráp linh kiện, hình dạng đại khái đã hiện ra. Trên người hắn cũng có dụng cụ truyền tin đơn giản, bất quá tin tức có

thể truyền đi quá ít, chỉ có thể xem như một cái khẩu lệnh, tỷ như sự kiện tập kích tối hôm qua là do khẩu lệnh đã ước định tốt từ trước. Nhưng tình huống hiện tại quá phức tạp, máy truyền tin mini này không thể nói rõ ràng, ít nhất việc Diệp Tố phát hiện phương pháp mã hóa tin tức sóng cần truyền ra ngoài.

Nếu không, hắn chết ở trong căn cứ không quan trọng, nhưng chỉ sợ Diệp Tố cũng bị cầm tù ở đây cả đời, phục vụ cho phái chủ chiến.

Oanh một tiếng, ghế dựa chồng chất trên bàn đổ xuống, bàn làm việc dày nặng cũng bị lực lượng bên ngoài đập đến vang lên chi chi mà dịch chuyển về phía sau.

Không đợi Diệp Tố nhắc nhở, cửa phòng đã bị đẩy ra, bảy tám người chen chúc tiến vào, Benedict không ở trong đó, còn chưa kịp chạy đến.

Tâm Diệp Tố căng thẳng, vội vàng quay đầu nhìn Tiểu Thừa, hắn đang dùng tần suất bất đồng gõ phím trên đài dụng cụ kia, hẳn là đang dùng loại mật mã nào đó truyền tin.

Diệp Tố do dự chưa tới một giây, lập tức chắn trước mặt Tiểu Thừa, ít nhất đợi đến khi hắn gửi tin ra ngoài xong.

Bảy tám người kia hẳn sợ quá gây chú ý, cũng không võ trang hạng nặng, bất quá, chỉ đối phó hai người tay không tấc sắt này cũng không cần nhiều ít võ trang gì. Người đầu tiên tiến vào liền nhìn ra ý đồ Tiểu Thừa, lập tức chạy tới, định ngăn cản hắn.

Diệp Tố theo bản năng mà đá ra một chân, mà khi chân hắn chuẩn xác đá trúng xương sườn người nọ, hắn cùng người kia không khỏi ngây ngẩn cả người.

Tên thủ lĩnh kia cũng không nghĩ tới Diệp Tố cả ngày nghiên cứu hóa học lại có thể làm ra phản ứng tinh chuẩn như vậy.

Mà sau khi sửng sốt một lát, Diệp Tố lập tức kinh hỉ lên, hắn đã học qua đấu vật ở Tinh tế thế giới. Tuy tố chất thân thể hắn ở hiện thực so ra thì kém Tinh tế thế giới, nhưng đấu thuật hắn học được từ Moka là tinh hoa trải qua vô số nghiên cứu của các thời đại. Diệp Tố chỉ có chiêu thức, cũng đủ để ngăn cản bộ đội đặc chủng của thế giới này một lát, đương nhiên, cũng chỉ là ngăn cản một lát, thể lực hắn xa xa không theo kịp chiêu thức.

Người đi đầu hét lớn một tiếng: "Các ngươi ngăn hắn lại!" Ngay sau đó, hắn lập tức nhào về phía Tiểu Thừa.

Đôi mắt Diệp Tố tại một khắc này, phảng phất như có phép thuật, cùng với lời chỉ dạy cùng kỹ xảo Moka làm mẫu, Diệp Tố thấy được bả vai tên thủ lĩnh chợt thay đổi rất nhỏ, thấy đương xu hướng vòng eo, khoảnh khắc đó, trong não hắn bắt chước ra động tác kế tiếp của người nọ.

Suy nghĩ đó bất quá phát sinh trong nháy mắt, thân thể Diệp Tố lập tức hưởng ứng, lùi lại hai bước, tay phải thành quyền, oanh hướng đôi mắt tên thủ lĩnh. Nhìn qua dường như Diệp Tố đứng đó mà đợi người kia nhào lên.

Đau quá. Diệp Tố thiếu chút nữa che lại nắm tay kêu lên.

Tên thủ lĩnh không cảm thấy đau đớn bao nhiêu, dù sao tố chất thân thể Diệp Tố đặt ở đó, có thể tạo thành thương tổn bao lớn? Hắn kinh ngạc chính là phản ứng của Diệp Tố, càng kinh ngạc hơn với sự chênh lệch giữa phản ứng và tố chất thân thể của hắn.

Diệp Tố lại không cảm thấy bất luận hoảng loạn gì, thậm chỉ còn có xúc động nóng lòng muốn thử, ánh mắt ban đầu lo âu liền sáng lên.

109. Chương 107: Khốn Cảnh

Diệp Tố xoa nhẹ nắm tay đỏ lên, đau đớn nóng rát vào lúc này phảng phất như bị hỏa thiêu, thiêu thành một cỗ thống khoái không thể không phát tiết.

Ánh mắt hắn chuyên chú mà sáng ngời, cơ bắp toàn thân giãn ra vừa phải mà chuẩn bị. Đối mặt tám đại hán cường tráng, Diệp Tố dáng vẻ rõ ràng rơi xuống hạ phong lại không có bất luận tư thái khiến người ta khinh thường nào, đó là một loại khí tràng vô hình mà cường đại.

Tên thủ lĩnh cùng bảy bộ đội đặc chủng kia cũng không khỏi thận trọng hơn, trực giác dã thú của bọn họ đánh hơi thấy cường địch, mặc dù trước mắt bọn họ nhìn thấy là một nhân viên nghiên cứu nhu nhược.

Thận trọng không khiến bọn họ lo trước lo sau, sẽ chỉ khiến bọn họ càng thận trọng lại càng thêm cường đại, tốc độ càng nhanh, ánh mắt càng chuẩn, lực đạo càng mạnh, một người phía sau đem cửa đóng lại, phòng hiệu quả cách âm thực tốt liền ngăn cách tất cả mọi chuyện phát sinh bên trong với ngoại giới. Bọn họ lập tức vọt lên vật lộn.

Bảy người trước mắt, cùng với tên thủ lĩnh, dường như đồng thời cùng cử động, chia làm hai nhóm, một nhóm công kích Diệp Tố, một nhóm do tên thủ lĩnh chỉ huy ngăn cản Tiếu Thừa đang vào thời khắc mấu chốt.

Diệp Tố không quên mục đích của mình là gì, mặc dù có xúc động nhưng đầu óc vẫn thanh tỉnh, đầu tiên, hắn liền đem một nửa lực chú ý đặt lên người tên thủ lĩnh kia, liên tục lui hai ba bước, chiếm giữ vị trí quan trọng, không để tên thủ lĩnh tiếp cận Tiếu Thừa. Tay phải hóa thành quyền, bổ về phía cổ tay tên thủ lĩnh, cùng lúc đó, chân trái đá sườn, ngăn cản một người da đen trong đám bảy người kia.

Tiếu Thừa một tay không ngừng nhập mật mã, một tay khác đã bưng lên máy đưa tin, đang định dựa vào thân thể chống đỡ một thời gian, kết quả, vừa nhấc đầu lên liền nhìn thấy tình hình giằng co giữa hai bên,

hắn liền sửng sốt, nhưng lúc này cũng không rảnh nghi hoặc, liền vội vàng lui lại, ẩn nấp mình một chút, cũng kéo dãn khoảng cảnh với bọn họ.

Người da đen kia lập tức phản ứng lại, ngón tay cong một cái liền nắm giày Diệp Tố trong lòng bàn tay, hắn không ngờ cổ chân Diệp Tố bỗng nhiên linh hoạt chuyển động vài cái, tay người da đen đột nhiên trở nên vô lực, nắm không được, chân Diệp Tố liền trơn như cá chạch mà trượt khỏi tay hắn, hắn khó hiểu mà liếc nhìn tay mình một chút, trong lòng có chút lạnh lẽo.

Diệp Tố không rảnh lo người da đen đang bị chấn động kia bởi kỹ xảo Moka đã từng thiếu chút nữa bẻ gãy cổ chân hắn mới luyện ra được, đã cùng tên thủ lĩnh giằng co với nhau. Người này nếu đã có thể trở thành thủ lĩnh, tự nhiên có chỗ phi phàm độc đáo, cực thiện dùng công kích về xương khớp, hai tay song song dựng, là có thể chắn được nắm tay Diệp Tố. Tố chất thân thể kém của Diệp Tố lúc này mới hiện ra, lực phản công song hướng phản lại xương ngón tay mình, rất nhiều lần khiến ngón tay hắn đau tê dại.

Diệp Tố âm thầm kêu khổ, đồng thời tên thủ lĩnh cũng rất kinh ngạc, vô luận là sức quan sát hay năng lực phản ứng của Diệp Tố đều tuyệt đối không kém hắn, thậm chí một số kỹ xảo công kích còn cao minh hơn, chỉ là thân thể "yếu đuối mong manh" kia… Xác thật khiến người ta nói không nên lời. Tên thủ lĩnh bắt đầu nghĩ đến mấy tiểu thuyết võ hiệp từng đọc vì căn cứ quá nhàm chán, bên trong có một nữ nhân tên Vương Ngữ Yên đọc thuộc võ thư khắp thiên hạ, lại tay trói gà không chặt. Chẳng lẽ Trung Quốc thừa thãi loại người này? *(a trai này ngốc ngốc ciu ciu ghê)*

Mà điều Diệp Tố khiến bọn họ kinh ngạc không chỉ ở đó.

Tuy rằng còn có bảy người khác, nhưng phòng hẹp hạn chế hành động bọn họ ở một mức độ nhất định, đặc biệt là khi Diệp Tố đối phó tên thủ lĩnh, lại vẫn có thể rút một chân ngăn cản bọn họ. Diệp Tố mỗi lần ra chiêu đều cực kỳ chuẩn xác, nắm bắt thời cơ đến tích thủy bất lậu, mỗi lần chỉ có thể ngăn trở một người, nhưng trong quá trình người này dừng lại, có thể hoặc nhiều hoặc ít mà chế trụ hành động sáu người khác, khiến bọn họ nhất tổn câu tổn*.

**Nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn: Có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu*

Những chiêu thức này cần năng lực tính toán lớn thế nào? Càng đáng sợ hơn chính là, lực chú ý của Diệp Tố cũng không đặt toàn bộ lên bảy người bọn họ, chỉ dùng khóe mắt quan sát, ngẫu nhiên con mắt mới nhìn vài cái.

Đừng nói bảy người kia, ngay cả tên thủ lĩnh cũng run sợ trong lòng, nhưng sau đó lại nghe thấy thanh âm thở dốc mệt mỏi của Diệp Tố, tâm tư hắn vừa nhấc lên lại hư hư mà thả xuống, khiến hắn cảm thấy thập phần phức tạp.

Bảy người kia cũng xuất thân từ bộ đội đặc chủng, bị Diệp Tố liên tục ngăn trở vài lần, lập tức thay đổi chiến lực, bốn người lùi lại phía sau, chỉ để ba người ở phía trời, đến lúc này, Diệp Tố có vẻ trứng chọi đá, bị tên thủ lĩnh tận dụng mọi lúc mà chém vài chưởng, đau đến mức Diệp Tố hận không thể đá hắn một chân.

Bang mà một tiếng, Tiểu Thừa rốt cuộc hoàn thành truyền tin, ném máy truyền tin xuống mặt đất, hủy

thi diệt tích.

Ngay sau đó, Tiểu Thừa vài bước vọt lại đây, bắt lấy nắm tay tên thủ lĩnh đấm về phía Diệp Tố: "Cái này giao cho ta."

Diệp Tố cảm thấy một trận nhẹ nhàng, hít hà một hơi; từ nhỏ đều là học sinh ngoan chưa từng ẩu đả, năng lực chịu đau không chỉ là kém một chút. Rảnh tay, hắn quay đầu đi đối phó ba người kia, hắn lập tức đảo ngược tình thế đang rơi xuống hạ phong.

Bốn người phía sau thấy tình huống không ổn, lập tức từ phía hai sườn nhào lên, trong phòng lâm vào một mảnh hỗn chiến.

"Dừng lại đi." Thanh âm trầm thấp đột nhiên vang lên phía cửa.

Bảy bộ đội đặc chủng cùng tên thủ lĩnh liền như người máy nhận được mệnh lệnh, lập tức phản ứng lại, liên tục lui về phía sau.

Diệp Tố cùng Tiểu Thừa nhìn về phía cửa, là Benedict, phía sau còn đi theo vài người, bên hông phình phình, trang bị súng.

"Hóa ra là ngươi." Benedict nở nụ cười với Tiểu Thừa, "Các ngươi đúng là chưa từ bỏ ý định a."

Tiểu Thừa không trả lời.

Benedict giơ tay: "Đem bọn họ đi tra khảo."

Có mấy cái súng uy hiếp, Tiểu Thừa và Diệp Tố cũng không phản kháng.

Benedict đi vào, đạp trên mặt đất đầu mảnh vụn, nhặt lên máy truyền tin bị Tiểu Thừa đập chia năm xẻ bảy, sờ sờ một linh kiện trong đó, nhiệt độ tăng lên, có nghĩa là tin tức đã bị truyền ra ngoài.

Sắc mặt Benedict nhanh chóng trầm xuống, tin tức bị truyền ra ngoài, có nghĩa đây đã không còn chỉ là chuyện một người Tiểu Thừa, thậm chí không chỉ là chuyện giữa các quốc gia, mà là hai thế lực bao phủ toàn bộ đánh cờ. Chuyện này, cần hắn cẩn thận xử lý, hắn hận không thể lập tức thủ tiêu Tiểu Thừa, nhưng không thể xả cơn tức giận, ngược lại còn phải chiêu đãi ăn ngon uống tốt, miễn cho phái chủ hòa mượn cớ "ngược đãi tù binh" đi công kích bọn họ.

Benedict không phải không tức giận trừng mắt nhìn mấy tên thủ hạ, một chút cũng không dùng được.

"Đem Tiểu Thừa tới phòng số 001." Benedict lạnh giọng hạ mệnh lệnh, tiếp theo, nhìn Diệp Tố vài lần, thở

dài, “Ta muốn nói chuyện cùng ngươi.”

Tiếu Thừa dường như lập tức bị đem khỏi phòng, không biết Benedict sẽ nói gì với Diệp Tố. Hắn hiện tại chỉ có thể cảm thấy may mắn, lúc trước hắn đã giúp Diệp Tố chọn ra quyết định giúp ai, hi vọng Diệp Tố sẽ không dễ dàng bị Benedict thay đổi lập trường.

Thật sự có thể yên tâm sao?

Tâm Thiếu Thừa cứng lại, bó lớn gió lạnh thổi vào. Hắn nhớ lại tình hình Diệp Tố vừa chống lại tổng cộng tám bộ đội đặc chủng… Đó là năng lực một người bình thường nên có sao? Hắn nghĩ tới Diệp Tố nói, hạng mục thực nghiệm của hắn đã có tiến triển, còn lại chỉ là vấn đề thời gian.

Ánh mắt Tiếu Thừa tối lại, nếu một nhà nghiên cứu khoa học đứng trên đỉnh cao chót vót, có thể gọi là thiên tài khó có được, còn phải là thiên tài chịu nỗ lực. Cũng như vậy, về mặt vũ lực muốn trở thành siêu nhân nhất đẳng, cũng cần luyện tập chăm chỉ cùng thiên phú phi thường. Nhưng Diệp Tố, cố tình có được cả hai, gọi là vượt quá năng lực con người cũng không quá.

Diệp Tố cuối cùng là ai? Tiếu Thừa thế nhưng cảm thấy một tia bất an. Chẳng lẽ cả hắn cùng Benedict đều nhìn lầm? Chẳng lẽ còn có thế lực thứ ba thần bí?

……

Thời điểm Hàn Nghiệp đuổi tới sân huấn luyện Lực chi Sâm, Diệp Tố đã hôn mê một giờ. Ánh mắt Hàn Nghiệp đầu tiên nhìn thấy Moka Benders đang ngồi trước khoang dịch dinh dưỡng chau mày, tiếp theo thấy được Diệp Tố hôn mê bất tỉnh trong khoang dinh dưỡng.

Dừng một chút, Hàn Nghiệp mới đi qua.

Moka vừa nhìn thấy hắn, lập tức đứng lên, há miệng thở dốc, trong nhất thời không biết nên nói gì. Nói thật, hiện tại hắn cũng không hiểu nổi tại sao Diệp Tố lại lên cơn sốc, hắn luôn có chừng mực với kế hoạch huấn luyện, đã bao nhiêu năm, huấn luyện khắc nghiệt hơn Diệp Tố hắn cũng từng làm qua, nhưng trước nay chưa bao giờ xuất hiện tình huống không thể khống chế.

“Hắn thế nào?” Hàn Nghiệp đang hỏi, nhưng đã tự mình tiến lên xem xét tình huống Diệp Tố, sau đó vói tay vào dịch dinh dưỡng mát lạnh, sờ đến ngực Diệp Tố, trái tim bang bang nhảy, nhưng chậm hơn ngày thường rất nhiều.

“Không có tình huống đột phát gì đáng chú ý.” Moka nói, liền đưa một số màn hình đo lường nối với khoang dịch dinh dưỡng đưa cho Hàn Nghiệp xem, “Còn trong phạm vi bình thường, nhưng phần lớn trị số đều thấp hơn trạng thái của hắn lúc trước, thật giống như là, tố chất thân thể đột nhiên rơi xuống một cấp. Từ một người phi thường khỏe mạnh biến thành tương đối khỏe mạnh.”

Dịch dinh dưỡng lạnh lẽo khiến nhiệt độ cơ thể Diệp Tố cũng lạnh run lên, khiến Hàn Nghiệp không cảm giác được hắn vẫn ở trong trạng thái "tương đối khỏe mạnh".

Hàn Nghiệp im lặng một lát, mới thu hồi tay, một bên lau khô, một bên nói: "Hắn ở trong tình huống nào lên cơn sốc? Ta muốn nhìn một chút."

Moka cũng vừa nghiên cứu thật lâu, màn hình theo dõi còn dừng lại một khắc trước khi Diệp Tố té xỉu, Moka liền thuận tay đưa qua.

Nhìn qua chính xác không thấy điểm đáng ngờ, Diệp Tố rõ ràng là không thừa nhận được áp bức trọng lực mà té xỉu.

Hàn Nghiệp nhíu mi: "Trọng lực lúc ấy là bội số bao nhiêu?"

"Ngươi không tin ta?" Moka lập tức bùng nổ, "Ta sẽ không nhân lúc ngươi không ở mà tăng lớn phụ tải huấn luyện, tuy rằng ta cảm thấy Diệp Tố có thể thừa nhận bội số càng lớn hơn."

Phảng phất như giận dỗi, Moka lại mở ra một video khác, là tình huống bên ngoài phòng trọng lực. Moka phóng đại video, tiêu điểm đặt ở hình ảnh bội số trọng lực, Moka tức giận mà chọc vào màn hình: "Thấy sao? Giống ngày hôm qua! Ta thấy, Diệp Tố căn bản là bị ngươi chiều hư, ngươi vừa không ở liền xảy ra chuyện xấu, ngươi không hảo hảo tỉnh lại, cư nhiên còn muốn trách ta?"

"Moka lão sư, ta không có ý tứ trách ngươi," Hàn Nghiệp nói có chút bất đắc dĩ, "Ta chỉ muốn biết tình huống cụ thể Diệp Tố lúc đó..."

"Muốn biết rõ ràng sao lúc ấy ngươi không hảo hảo nhìn chằm chằm?"

Moka thổi râu trừng mắt, đã sớm bất mãn với hành vi Hàn Nghiệp sủng Diệp Tố, nếu không có Hàn Nghiệp, Diệp Tố dưới huấn luyện khắc nghiệt của hắn, hiện tại có lẽ đã có thể thích ứng được 45 lần trọng lực, "Hoặc là phụ trách đến cùng, hoặc là để hắn tự sinh tự diệt. Hàn Nghiệp, không phải ta nói ngươi, ngươi thật sự quá chiều hắn, nếu không phải do hắn quá ỷ lại ngươi, hôm nay căn bản không xảy ra chuyện này. Nào có chuyện người ly không được người, nam nhân muốn lên chiến trường không thể một người dãi nắng dầm mưa, còn đánh chiến cái gì!"

Hàn Nghiệp nghe, tiếp tục tua video về phía trước.

"Trạng thái của hắn ngay từ đầu đã không tốt, xảy ra chuyện gì?" Hàn Nghiệp nhíu mày, thấy Diệp Tố khi đến sân huấn luyện, tinh thần đã không tập trung, thất thần.

"Ta làm sao biết được." Moka tức giận nói, "Ngươi cùng hắn ngủ chung, ăn chung, trạng thái tinh thần ngươi quản, ta chỉ lo thân thể."

Hàn Nghiệp bị nghẹn không phản bác được, chỉ có thể tiếp tục nhìn chằm chằm Diệp Tố trong màn hình, mi càng nhăn càng chặt, mỗi tiếng nói cử động của Diệp Tố đều nói lên, hắn gặp phải bối rối cực đại, thậm chí nghiêm trọng đến mức tinh thần khuếch trương ảnh hưởng đến thực chất thân thể. Nhưng Hàn Nghiệp lại nghĩ không ra, mấy ngày nay có chuyện gì có thể khiến Diệp Tố thất hồn lạc phách đến nông nỗi nghiêm trọng này.

"Hàn Nghiệp đâu?" Trên màn hình, Diệp Tố đứng trước phòng trọng lực, nhìn về phía cửa.

Sau hơn một giờ mới nghe được thanh âm này, Hàn Nghiệp bị thanh âm đáng thương lại khát cầu của Diệp Tố áp bách đến hô hấp khó khăn.

(phải nói là tình tiết hai thế giới đốc thúc hai ông này ghê lắm, k thì cả đời k đến với nhau được mất)

110. Chương 108: Ma Quỷ

Người trong phòng tự khắc rút lui, chỉ để lại Benedict cùng Diệp Tố.

"Ngồi xuống nói chuyện đi." ngữ khí Benedict vẫn còn gọi là ôn hòa, chỉ là, nhìn thấy mặt đất hỗn độn, bàn ghế chia năm xẻ bảy, hắn cười khổ lắc đầu, vỗ vỗ giường còn nguyên vẹn, ngồi xuống, "Đem những vật tư đó đến Nam cực này cũng không dễ dàng, quá lãng phí."

Diệp Tố đứng đó không nhúc nhích, Benedict cũng không nhất định cần hắn ngồi xuống, mặt đầy đau lòng nhìn dược tề trên đất, trong miệng lại trực tiếp hỏi: "Ngươi biết bao nhiêu?"

"Căn bản không có cái gọi là, ngoại tinh nhân muốn xâm lược địa cầu." Diệp Tố không phải không tức giận nói, ngẫm lại tâm tình lúc mình nghe chuyện này còn có chút cảm giác bi tráng, Diệp Tố cảm thấy mình như con khỉ bị người chơi, móc ra một tâm lửa nóng, kết quả người khác nhìn vào lại chỉ thấy đít khỉ.

Benedict nhún vai: "Ngươi tại sao có thể khẳng định không có? Cho dù hiện tại không có, tương lai thì sao? Đã có văn minh khác, như vậy chiến tranh là không thể không xảy ra."

"Tương lai không thể là lý do để hiện tại ngươi lừa gạt."

Benedict nghe ngữ khí Diệp Tố lòng đầy căm phẫn, không khỏi cười: "Người trẻ tuổi hận đời là chuyện tốt. Tuổi trẻ máu mới là sức sống chân chính của một quốc gia, trong lịch sử nhân loại, rất nhiều sự kiện có ý nghĩa đại biểu đều do thanh niên tràn ngập nhiệt huyết dẫn đầu. Nếu có một nhóm học sinh thanh niên không hiểu thời thế mà phát biểu ý kiến cùng hò hét về chính trị, quốc gia này liền xong rồi, cho dù cái nhìn của bọn họ có thể ấu trĩ mà nông cạn, nhưng cũng có thể tạo nên một phen gió thổi mây phun, sau đó kêu gọi ra nhân trung long phượng chân chính. Ta khẳng định người trẻ tuổi, nhưng chúng ta cũng muốn khẳng định, tuyệt đại bộ phận người trẻ tuổi, đặc biệt là học sinh, kinh nghiệm cùng kiến thức của bọn họ chưa đạt tới khả năng nhận thức chính trị, bọn họ trừ bỏ một lòng nhiệt huyết, cái gì cũng không có.

Nhưng có nhiệt huyết cũng là đủ rồi, cái bọn họ cần là thiêu đốt lòng nhiệt huyết đó, những thứ khác tự nhiên sẽ có người khác tới lo liệu."

Benedict đứng lên, ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm Diệp Tố đang phẫn nộ, nói: "Người trẻ tuổi sẽ khiến một quốc gia tiến bộ hay khiến xã hội hỗn loạn, kỳ thật được quyết định bởi người lãnh đạo quần thể. Diệp Tố, năng lực càng lớn trách nhiệm càng lớn, vào lúc ngươi đạt được quán quân, ngươi liền không thể như một học sinh bình thường, chỉ dựa vào xúc động cùng quy tắc đạo đức phiến diện đưa ra quyết định, ngươi kì thật đã là người lãnh đạo nhóm người trẻ tuổi, nhiệt huyết của ngươi cần lạnh xuống, càng cần lý trí, để đưa ra lựa chọn thích hợp."

Khí thế áp bách cường đại của Benedict khiến Diệp Tố không khỏi lùi lại một bước, dời đi tầm mắt, "Ta không cảm thấy lựa chọn hiện tại của ta có gì không hợp lý, chính nghĩa cùng nhân từ chưa bao giờ sai."

"Ha ha." Benedict mang chút khinh thường cùng bất đắc dĩ mà cười rộ lên, "Ta đứng ở đây cũng có thể cảm nhận được ngươi máu nóng sôi trào, rất nhiều người đều giống ngươi, thấy không rõ bản chất sự việc, đành phải lấy cái gọi là giá trị quan phổ biến tới quyết định, ta tin tưởng, các ngươi vừa nghe đến cái gọi là "chính nghĩa" sẽ kích động lên, thậm chí sẽ không màng đại giới vì "chính nghĩa" mà hiến thân, bởi vì ta cũng có thời tuổi trẻ như vậy, đây là đặc quyền thuộc về người trẻ tuổi bình thường. Nhưng ta không còn trẻ tuổi, mà ngươi cũng tuyệt đối không phải người bình thường."

(truyện này 1 tỉ lập trường, và rồi mọi người thuyết phục nhau, và ta thấy ai cũng đúng:<, nhất là khi cùng 1 lập trường đặt ở các trường hợp khác nhau khiến người ta đưa ra lựa chọn khác nhau. Kb là do tác giả viết tốt hay tự nhiên bộ này deep sâu? Dù sao đọc xong bộ này ta edit luôn, chưa kịp cày qt các bộ khác của tg này)

Diệp Tố không muốn nghe lời nói mê hoặc nhân tâm của hắn, khái niệm coi chính mình không phải người thường này có hiệu quả giống như "sứ mệnh giúp ngươi đạt được dũng khí" của Hàn Nghiệp, luôn khiến lòng tự tin con người bành trướng. Nhưng sự hiếu thắng của Benedict khiến cho hắn không thể tiếp thu loại sứ mệnh này, vì lý trí mà lý trí, lại vứt bỏ bản tâm chân chính của mình, hắn phản bác: "Nếu "chính nghĩa" là giá trị quan phổ biến, khẳng định có lý do khiến nó phổ biến."

"Nhưng bản thân sinh mệnh phức tạp, làm sao có thể sử dụng một loại quy tắc liền trói buộc? Đặc biệt là tình trạng hai loại văn minh hoàn toàn bất đồng đối địch, dùng giá trị quan của nhân loại đi cân nhắc, không phải là trò cười sao?" Benedict nói, "Quá trình tiến hóa của chúng ta kỳ thực là một loại tuần hoàn, từ cá lớn nuốt cá bé đến biết pháp thủ lễ, sau đó trở lại cá lớn nuốt cá bé. Đại lục phong bế đã từng là một chu kỳ tuần hoàn, toàn cầu hóa là một chu kỳ, mà hiện tại, là lúc chu kỳ thời đại Tinh tế bắt đầu. Chúng ta may mắn được sinh ra ở niên đại này, không thể để nhân loại trở thành bên nhược thế."

Diệp Tố lập tức nhớ đến Tinh tế thế giới trong mộng, vạn tộc cạnh tranh, vì để sống sót qua tai nạn Trùng tộc, công kích lẫn nhau cũng là chuyện thường, tỷ như thảm án Tát Luân tộc, còn không phải là một hồi cá lớn nuốt cá bé máu chảy đầm đìa sao? Khó dám nói chắc Nhân loại sẽ không gặp phải sự tình cùng loại.

Benedict vẫn luôn chặt chẽ quan sát Diệp Tố, trong ánh mắt bỗng nhiên hiện lên ý cười giảo hoạt, không nói gì thêm, mà đỡ cánh tay Diệp Tố, dẫn hắn rời khỏi phòng: "Ngươi còn trẻ, ta có thể không so đo những chuyện ngươi đã làm, nhưng đây cũng là đặc quyền cuối cùng của ngươi với thân phận là người trẻ tuổi. Ngươi bây giờ bình tĩnh suy nghĩ một thời gian, khi nào suy nghĩ cẩn thận, ta sẽ để ngươi tự do."

Benedict cuối cùng đem Diệp Tố xuống tầng trệt, tầng lầu này Diệp Tố chưa từng phát hiện ra, chắc hẳn là cứ điểm Benedict làm một chút sự tình bí mật.

"Ngươi liền ở nơi này đi." Benedict nhét Diệp Tố vào phòng bên cạnh Tiểu Thừa.

Nơi này so với phòng Diệp Tố ở lúc trước khó coi hơn quá nhiều, không gian nhỏ hẹp, chỉ có một giường đơn dây thép, cùng với một buồng vệ sinh đơn sơ trong góc, vách tường cũng chỉ trát một tầng sơn trắng, lại khiến phòng nhỏ có vẻ trống rỗng.

Diệp Tố không có gì bất mãn, đi vào.

Đối với Diệp Tố còn bị còng tay, Benedict liền làm như không thấy, căn bản không để ý, đóng cửa lại liền rời đi.

Benedict đi vào văn phòng mình, đem máy truyền tin bị Tiểu Thừa đập vỡ đưa cho thủ hạ: "Cầm đưa Áo Lợi tiến sĩ xem một chút, xem có tìm được tin tức tàn lưu không."

Nhưng Benedict làm như vậy chỉ để bảo đảm, Tiểu Thừa nếu đã trực tiếp đập vỡ, tự nhiên liền nắm chắc sẽ phá vỡ nó hoàn toàn.

Benedict để thủ hạ thuận tay mở cửa.

Là người phụ trách phòng điều khiển, vội vội vàng vàng mà đi vào, thần sắc lại càng là phức tạp không thể nói.

"Làm sao vậy?" Benedict không khỏi trịnh trọng hỏi.

Người phụ trách nuốt một ngụm nước miếng, gian nan mở miệng: "Chúng ta dựa theo phân phó của ngài, tiếp tục tua ngược dòng video theo dõi, xem xét sự khác thường của Tiểu Thừa. Mới phát hiện Tiểu Thừa bại lộ nhanh như vậy bởi vì một sự kiện…"

"Cái gì?" Benedict nghe thấy vậy cũng nghiêm túc hơn, Tiểu Thừa thật vất vả mới tiến được vào căn cứ, thời gian ngắn như vậy, mai phục còn chưa đủ sâu liền dễ như trở bàn tay mà bại lộ thân phận mình, cũng xác thật khiến Benedict hoang mang một thời gian.

"Bởi vì đã xảy ra một sự kiện khiến hắn không tiếc bại lộ thân phận cũng muốn ngăn cản, trên thực tế, đây cũng là mục đích của hắn." Người phụ trách thế nhưng mang theo một chút điên cuồng khó có thể tin nổi, hắn lập tức sử dụng máy tính trên bàn Benedict, đăng nhập vào cơ sở dữ liệu theo dõi, căn cứ ngày mà mở ra một video.

Bắt đầu video là sáng sớm tại nhà ăn, người phụ trách lập tức kéo video đến cuối, trực tiếp tới buổi tối, góc

bên phải video biểu hiện thời gian đã khuya, đại bộ phần người đã ăn xong cơm chiều. Nhà ăn trống rỗng, lúc này, hai người đi vào.

Đúng là Tiếu Thừa cùng Diệp Tố.

Hai người ăn cơm, "đánh yêu ve vãn" trong chốc lát, Tiếu Thừa nói "Xem ra ngươi thực sự có phát hiện lớn, ngay cả cơm cũng không rảnh lo ăn."

"Ân." Diệp Tố trong trăm vội vẫn bớt ra thời giờ trả lời, "Đại khái tìm đúng hướng rồi, kế tiếp chỉ là vấn đề thời gian."

Benedict nghe được câu trả lời của Diệp Tố, thần sắc biến đổi, kinh ngạc đứng dậy, biểu tình không khác gì người phụ trách.

Sau một lúc lâu, Benedict mới hạ lệnh nói: "Lập tức tìm video theo dõi phòng thí nghiệm của Diệp Tố, lại để Febermann giáo thụ nhìn xem có phải nghiên cứu của hắn thực sự chỉ là vấn đề thời gian như lời hắn không."

Tâm tình Benedict giờ phút này phức tạp chưa từng có, hắn hy vọng Diệp Tố thực sự tìm ra phương pháp tróc nguyên tố ký sinh — điều này là một bước có ý nghĩa mấu chốt với thăm dò văn minh ngoại tinh; nhưng lại hy vọng Diệp Tố chỉ là mạnh miệng mà thôi, đây có lẽ là một loại sợ hãi vi diệu trước thiên tài. Benedict vô pháp tưởng tượng, vấn đề khiến học giả đứng đầu thế giới bó tay lại được một tên học sinh trẻ tuổi đến kỳ cục giải quyết, đặc biệt vẫn là trong thời gian ngắn như vậy!

"Hảo!" Người phụ trách lập tức lui ra ngoài, nếu có thể chứng minh tính chân thực của thực nghiệm Diệp Tố, như vậy, bọn họ cũng không cần tiếp tục những ngày tháng vô tận ở Nam cực.

Benedict cảm thấy sai lầm lớn nhất của mình không phải để Tiếu Thừa lẻn vào, mà là xem nhẹ tầm quan trọng của Diệp Tố. Hắn vốn tưởng rằng Diệp Tố không phải một học sinh ưu tú có tiềm lực, mà là có thế lực sau lưng duy trì. Sau khi thân phận Tiếu Thừa bại lộ, suy đoán kia tự nhiên sẽ không xảy ra. Cho nên Benedict một phương diện vì không khiến những học giả nghiên cứu khác nghi ngờ, một phương diện vì bồi dưỡng một nhà hóa học nữa cho trung tâm nghiên cứu, nên không trừng phạt Diệp Tố nghiêm trọng, ý định chậm rãi thay đổi quan niệm của Diệp Tố.

Benedict đi lại vài vòng trong văn phòng mình, rốt cuộc vẫn nhịn không được mà đi tới phòng điều khiển, Febermann giáo thụ nhận được mệnh lệnh đã sớm bắt đầu quan sát quá trình thực nghiệm của Diệp Tố.

Benedict nhỏ giọng đi vào, cũng ý bảo những người khác không cần quấy rầy Febermann giáo thụ.

Phái chủ chiến đương nhiên cũng có những nhà khoa học trên trận doanh của mình, Febermann giáo thụ chính là một trong số đó, xen lẫn cùng bọn Lý Hoằng Hậu, một bên tiến hành nghiên cứu, một bên theo dõi tình huống của bọn họ.

Lông mày Febermann nhăn đến gắt gao, hắn xem không hiểu thực nghiệm của Diệp Tố. Thực nghiệm của Diệp Tồ dường như hoàn toàn không có kế hoạch gì, điểm thiết nhập rất kỳ quái, bước đi cũng thường thường thiên mã hành không, khiến người ta căn bản đoán không ra mục đích cuối cùng khiến Diệp Tố tiến hành bước thực nghiệm này. Nếu hắn không phải một trong những giám khảo xem Diệp Tố thi đấu, nhìn qua thực lực của hắn, quả thực sẽ mắng hắn hồ nháo.

Tuy rằng xem không hiểu thực nghiệm, nhưng Febermann có hiểu kết quả đo lường cuối cùng của thực nghiệm. Khi một đài máy móc trong đó hiển thị lên sóng ngắn run rẩy, Febermann đột nhiên khẩn trương hơn, cuối cùng, Diệp Tố đem chất xúc tác hóa hợp mình điều phối ra, phản ứng cùng nguyên tố ký sinh, cùng điện giật phụ trợ, đài dụng cụ kia như bị trúng virus, sóng ngắn bắt đầu vặn vẹo biến hình, không ngừng xuất hiện những khoảng đen, tình huống mơ hồ dẫn, hình ảnh cuối cùng là một bãi pháo hoa nổ mạnh.

Febermann bỗng nhiên đứng lên, sợ hãi kêu một tiếng, "Hắn quả thực là cái ma quỷ!"

111. Chương 109: Phát Hiện

Benedict hít sâu một hơi, đè lại Febermann giáo thụ đang kích động: "Hắn làm được?"

Febermann gật đầu, đôi tay giơ lên múa may, muốn phát tiết ra cảm xúc phức tạp nào đó: "Đúng vậy! Tuy rằng ta không biết hắn làm thế nào! Có thể thấy được quỷ, hắn chính xác đã làm được!"

Hắn ném tay Benedict ra, một lần nữa bò đến trước máy tính, đem video theo dõi dừng lại ở pháo hoa sáng lạn đầy đất, lưu lại ảnh ngược hoàn mỹ trên đồng tử hắn, đó là cảnh tượng kỳ diệu chỉ có bộ não con người mới có thể tưởng tượng ra.

Diệp Tố đã nhìn thấy khoa học kỹ thuật càng thêm vĩ đại, đối mặt cảnh tượng này cũng chỉ vui sướng kích động mà thôi, nhưng đối với vị Febermann giáo thụ đã nghiên cứu nguyên tố ký sinh thời gian dài như vậy, mà chỉ có thể càng thêm hiểu biết tính chất của nguyên tố ký sinh chứ không có tiến triển thực chất nào, một màn trước mắt này đến quá nhanh không kịp trở tay, không thể nghi ngờ như tiếp cận với thần tích, là thần tích do một người Trung Quốc chưa tới hai mươi tuổi đầu tạo ra.

Febermann dưới kích động bỗng vô sớ sinh ra tang thương của tuổi già liệt sĩ.

"Có biện pháp phục chế quá trình thực nghiệm của hắn không?" Benedict hỏi, hắn cũng không muốn để Diệp Tố chiếm giữ địa vị quá mức quan trọng, nếu không hắn sẽ gặp phản một nan đề nghẹn họng lớn, khiến hắn không thể thống khoái đứng dậy.

Febermann lắc đầu bất đắc dĩ: "Ta ngay cả nguyên nhân cùng quá trình thực nghiệm của hắn đều không hiểu, làm sao để phục chế? Huống chi, xem tình huống, thực nghiệm của hắn còn chưa thành công, nguyên tố ký sinh bị phá hư quá nghiêm trọng, muốn cải tiến sợ cũng chỉ có cách để hắn tiếp tục nghiên cứu."

Benedict híp mắt, trầm mặc trong chốc lát, mới nói: “Ta đã hiểu. Chuyện này, ngươi tạm thời bảo mật.”

Febermann cười khổ một tiếng: “Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ta nói ra cũng không có ai tin tưởng.”

Benedict im lặng rời khỏi phòng điều khiển, xoay một cái, lại đi tới phòng Diệp Tố.

Hắn đứng ở cửa trầm mặc mà nhìn chằm chằm bên trong, phảng phất như muốn xuyên qua cánh cửa kia, xuyên qua thân thể Diệp Tố, nhìn rõ ràng xem, Diệp Tố đến tột cùng là ai.

Mặc kệ Diệp Tố là ai, chỉ bằng đầu óc của hắn, đã có thể chiếm được địa vị tôn quý ở thế giới này. Sinh tử cùng tự do của hắn cũng không phải một cái đội trưởng như Benedict có thể quyết định được. Benedict có thể khẳng định, Tiếu Thừa tuyệt đối đã gửi tin về Diệp Tố ra ngoài, chưa đề cập tới một đám phát chủ hòa giơ cao ngọn cờ đạo đức nhân sĩ “nhân từ chính nghĩa”, chỉ quốc gia Diệp Tố thôi đã không thể chịu đựng việc một nhà hóa học kiệt xuất nước mình bị cầm tù chỗ này, Trung Quốc cũng có đủ lý do cùng lập trường để bắt bọn họ thả Diệp Tố. Một cái Diệp Tố, có thể gia tăng thực lực nhiều hơn thiên quân vạn mã.

Benedict hơi suy tư, liền hướng phía trên bẩm báo chuyện này. Cục diện hiện tại, phân lượng của hắn đã không đủ.

Hắn không biết, trong phòng bên cạnh, Tiếu Thừa cũng lâm vào trầm tư.

Vũ lực của Diệp Tố khiến Tiếu Thừa kinh ngạc đồng thời khiến hắn khó có thể tín nhiệm. Nghiên cứu hóa học của Diệp Tố, Tiếu Thừa đã từng lặng lẽ quan sát qua, hắn tuy không phải nhà nghiên cứu hóa học chuyên nghiệp, nhưng nếu đã được phái tới nằm vùng, tất nhiên phải hiểu biết rõ ràng phương diện tương quan, vài lần trong phòng thí nghiệm của Diệp Tố, hắn liền bất động thanh sắc mà quan sát tình huống các dụng cụ, rất nhiều số liệu Diệp Tố chưa thanh lọc đã lọt vào mắt Tiếu Thừa. Nếu không cho dù hắn có lộ ra một chút chân tướng cho Diệp Tố, cũng không tới mức mạo hiểm chế tạo sự kiện một lần tập kích. Đáng tiếc, cũng vì hắn không đủ chuyên nghiệp, chỉ có thể nhìn ra thực nghiệm của Diệp Tố có tiến triển, cũng biết thành quả này thực kinh người, nhưng lại không nhìn ra tiến triển này kinh người tới mức nào, không đặc biệt nhấn mạnh tầm quan trọng của Diệp Tố với người bên ngoài.

Mà hiện tại, Tiếu Thừa nhớ tới màn Diệp Tố giao thủ cùng đám bộ đội đặc chủng kia, khiến hắn cảm thấy bất an chợt tới. Kỳ thật, khi đó Diệp Tố cũng không biểu hiện ra lực lượng kinh hãi thế tục, rất nhiều công kích đều khiến người ta không đau không ngứa, nhưng mà, hắn vẫn dựa vào năng lực bản thân mà ngăn cản tám người vạm vỡ, điều này so với kinh thiên động địa còn khiến người ta kinh sợ hơn.

Tiếu Thừa cau mày, sầu lo mà nhìn chằm chằm mặt đất, sợ mình sẽ đem đến chuyển biến xấu cho thế cục hiện tại.

Benedict cuối cùng vẫn mở ra cửa phòng Diệp Tố.

Diệp Tố đang nằm trên giường dây thép, đôi tay bởi vì nguyên nhân bị còng, tư thế ngủ có chút kỳ quái, nghe được tiếng mở cửa, hắn quay đầu thấy, mời gian nan mà bò dậy.

Benedict thấy hắn cái dạng này, đi qua mở ra còng tay.

Diệp Tố hoạt động cổ tay, khó hiểu mà nhìn chằm chằm Benedict.

Benedict cười cười, hiện tại hắn vẫn muốn nỗ lực một chút để kéo Diệp Tố về trận doanh bên mình. Hắn ngồi bên cạnh Diệp Tố, sắp xếp từ ngữ một lát, tận tình khuyên bảo: "Diệp Tố, nói thật với ngươi, quyết định chinh chiến với văn minh ngoại hệ của chúng ta đã thông qua hội nghị quốc tế, vô luận những người khác nháo thế nào, cũng chỉ tạo ra chút phiền toái nhỏ mà thôi, chúng ta không có khả năng từ bỏ. Hơn nữa, nghiên cứu vũ khí cũng đang hừng hực tiến hành, đây là xu thế tất yếu, ta không có khả năng nghịch chuyển."

Benedict thở dài tiếp tục nói: "Ta biết suy nghĩ của ngươi, ngươi là người nhân từ lương thiện. Nhưng tại sao ngươi không suy nghĩ vì nhân loại chúng ta một chút? Tài nguyên địa cầu cạn kiệt, chúng ta càng rõ ràng hơn các ngươi, thế nên cũng càng sốt ruột hơn. Ta biết ngươi là một thiên tài, nghiên cứu của ngươi có trợ giúp rất lớn với chúng ta. Nhưng mà, cho dù không có nghiên cứu của ngươi, chúng ta vẫn sẽ tiến hành chinh chiến, đến lúc đó, có lẽ bởi vì không có đủ trinh sát cùng phản trinh sát mà gây ra thương vong thảm trọng cho nhân loại chúng ta."

Diệp Tố đột nhiên quay đầu, gần như phẫn nộ mà trừng mắt nhìn Benedict.

Benedict bất đắc dĩ mà nhún vai: "Đây cũng không phải vấn đề ta có thể quyết định, đây là quyết định của hơn một nửa số người có tư cách quản lý một quốc gia đưa ra. Chúng ta trừ bỏ hoàn thành tốt nhiệm vụ, không có biện pháp khác. Ngươi không giúp chúng ta, chúng ta cũng vẫn phải tiếp tục. Ngươi giúp chúng ta, sẽ khiến vô số người tránh được tử vong. Nếu ngươi thật sự thiện lương, ngươi nên hảo hảo ngẫm lại, rốt cuộc lựa chọn nào mới là chính xác. Đôi mắt con người hắc bạch phân minh*(đen trắng rõ ràng)*, nhưng nhân tâm nhân tính thì tuyệt đối không phải."

Benedict nói xong, liền rời khỏi phòng Diệp Tố, để lại hắn một mình suy nghĩ sâu xa.

Diệp Tố vô luận đối mặt Tiểu Thừa hay Benedict, đều vẫn quá non nớt, trên mặt tâm lý càng lâm vào hoàn cảnh xấu hơn. Mà hắn chưa bao giờ tiếp xúc với chính trị, vô pháp kiên định lập trường như bọn họ.

Không thể không nói, Benedict khiến lòng Diệp Tố dao động rất lớn. Nếu nhất định phải đi chinh chiến, cũng chỉ có thể khiến phe mình tổn thất thiểu một chút.

Diệp Tố mệt mỏi nằm xuống, bỗng nhiên một thanh âm leng keng khiến hắn chú ý, hắn vừa nhìn, là một đồng tiền xu rớt ra từ túi hắn, lăn trên mặt đất một vòng.

Diệp Tố lập tức nhặt lại, nhớ tới lời nói khi Tiểu Thừa đưa đồng tiền xu này cho hắn — "Đây là lựa chọn của ngươi."

Diệp Tố vuốt ve hoa văn tinh tế trên hai mặt đồng xu, trong lõng nghĩ, có lẽ hắn nên hỏi Hàn Nghiệp một chút.

Hàn Nghiệp…… Diệp Tố nghĩ đến hắn, lại càng thêm ảm đạm.

Cũng không biết Tinh tế thế giới ra sao. Diệp Tố lại lần nữa nằm lên giường, muốn để bản thân ngủ, nhưng sự tình như tổ ong chồng chất hai bên khiến hắn rất khó an tĩnh ngủ, đặc biệt hiện tại đổi phòng, có chút lạnh, hoàn cảnh không tốt, giường cũng không thoải mái, Diệp Tố lăn qua lộn lại thật lâu mới có chút buồn ngủ.

Nhưng trước khi tiến vào giấc ngủ, lại nghĩ tới không biết nên đối mặt Hàn Nghiệp thế nào, lại giật mình bừng tỉnh.

Diệp Tố ngồi trên giường, những suy nghĩ trước khi hôn mê ở Tinh tế thế giới bỗng xuất hiện, quyết định hắn đưa ra khiến hắn có chút hối hận, có chút sợ hãi, nhưng hắn cũng nên nhận rõ thế giới kia. Kỳ thật, bản thân Diệp Tố cũng nghĩ tới, nếu mình ở thế giới hiện thực chỉ là một người tầm thường vô vi, có lẽ sẽ đem trọng tâm đặt ở Tinh tế thế giới, thậm chỉ tổ kiến một gia đình ở nơi đó cũng không phải không thể.

Nhưng sự kiện phát sinh gần đây, chính xác như lời Benedict nói: Ngươi không hề tầm thường.

Diệp Tố đôi tay che mắt, hắn cảm thấy rất khổ sở.

Không trung Nam Cực không có phân biệt ngày đêm, màn trời một mảnh đen nhánh. Căn cứ chôn sâu dưới băng, trong đó từng ánh mắt cơ trí mang hy vọng khám phá, tìm được ánh sáng cho nhân loại.

Mà trong mắt Diệp Tố, lại tràn ngập bi thương cùng trầm trọng, ngang qua hai cái vũ trụ, gánh nặng hai cái nhân sinh.

Khi hắn mở to mắt ở Tinh tế thế giới, mang theo loại bi thương này như bóng với hình.

Hàn Nghiệp dường như là vật đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt Diệp Tố, có lẽ hắn chưa từng rời đi.

"Ngươi tỉnh." Hàn Nghiệp nói thực nhẹ, ngữ khí cũng thực ổn, nhưng Diệp Tố lại nghe thấy lo lắng trong đó, khiến tâm tình hắn không khỏi phức tạp.

Hàn Nghiệp im lặng, thấy Diệp Tố chậm chạp không đáp lại, ánh mắt rũ xuống một lát, mang theo xin lỗi nói: "Xin lỗi, ta không có đúng lúc trở về."

Diệp Tố theo bản năng lắc lắc đầu, cảm giác có lực cản, mới phát hiện hóa ra mình đang ngâm trong khoang dịch dinh dưỡng.

Hàn Nghiệp vội vàng nâng hắn dậy, tháo ống thở, cầm khăn lông ướt lau khô dinh dưỡng dịch còn sót trên mặt Diệp Tố.

"Ngươi cũng có việc ngươi cần làm." Diệp Tố tùy ý để Hàn Nghiệp lau, cuối cùng vẫn không nhịn được, nói, "Kỳ thật ta cảm thấy một mình ta cũng có thể nhìn qua được, nhưng cảm xúc lần này có chút không ổn. Lần sau, ta có thể…"

Hàn Nghiệp hơi dừng một chút, nghe Diệp Tố tỏ vẻ mạnh mẽ, vọng lại bên tai lại là một tiếng "Hàn Nghiệp đâu" trước khi hắn vào phòng trọng lực. Ánh mắt Hàn Nghiệp trở nên ảm đạm, càng thêm áy náy với Diệp Tố.

"Ngươi gặp phải nan đề gì sao?" Cuối cùng, Hàn Nghiệp cũng chỉ hỏi như vậy.

Diệp Tố há miệng thở dốc, rồi lại không biết nên mở lời thế nào. Ban đầu định hỏi Hàn Nghiệp một chút, cũng thực sự gặp được Hàn Nghiệp, cảm nhận được cảm xúc lung tung rối loạn của mình, hắn lại không muốn hỏi. Hắn không thể càng thêm ỷ lại Hàn Nghiệp, hắn vẫn nên học cách tự mình xử lý sự tình của mình, dù sao trong thế giới hiện lực, vĩnh viễn sẽ không có Hàn Nghiệp.

Diệp Tố muốn nói lại thôi khiến Hàn Nghiệp không biết xử lý thế nào.

Hắn không thể chỉ nhìn đến một mình ngươi.

Hàn Nghiệp rõ ràng, Diệp Tố cũng đột nhiên minh bạch.

Diệp Tố phảng phất như bừng tỉnh, bỗng nhiên cảm nhận được thay đổi của mình. Từ khi bắt đầu tiến hành áp bức trọng lực, hắn như bị trói bởi một đôi mắt, không đúng, so sánh này không đúng. Hắn bị che lại khóe mắt, vẫn có thể nhìn được, nhưng chỉ có thể nhìn thấy Hàn Nghiệp. Sự yêu thích mờ mịt của hắn đối với Hàn Nghiệp bị phóng tới trước mặt hắn, khiến hắn như một con lừa ngây thơ, bị người thả trước mắt một khối thịt mỹ vị, sau đó không biết mệt mỏi, không màng những thứ khác mà chạy vội tới, không ngừng chạy vội, cho dù mệt chết cũng không oán hận, bởi vì phía trước luôn luôn có đồ vật hắn khát cầu.

Phía trước có Hàn Nghiệp.

Nhưng hắn không phải con lừa a, hắn là một con người. Lý trí của hắn sẽ suy xét đến thống khổ, suy xét tới thế giới hiện thực, suy xét đến đủ loại khó khăn khi tới bên Hàn Nghiệp, suy xét thấy không có khả năng.

Giống như có người tước đoạt đi tính do dự lo lắng trước sau của hắn, bắt hắn quyết đoán, bắt hắn kiên cường. Nhưng mà Diệp Tố biết rõ, mình trước nay chưa từng là người quyết đoán.

"Ngươi đã làm gì ta?" Diệp Tố ngẩng đầu run rẩy hỏi.

Đấy đấy đây là một trong những màn yêu thích của ta. Công láo vờ lờ, nhưng sự thật là tình yêu không tới dễ dàng, rảnh l à mà tự nhiên yêu, hừm hừm mọi thứ đều có trình tự.

112. Chương 110: Hàn Nghiệp

Hàn Nghiệp bị ánh mắt Diệp Tố hung hăng chọc thủng, hắn hơi cắn môi dưới, còn chưa nói chuyện, Diệp Tố đã từ vẻ mặt hắn nhìn ra một ít manh mối, tức khắc như bị sét đánh.

"Ngươi dùng thủ đoạn không chính đáng đối phó ta?"

"Là ám chỉ tâm lý." Hàn Nghiệp vội vàng trấn an Diệp Tố đang kích động, "Đây là một loại trị liệu tâm lý, thông qua ngôn ngữ hoặc cử chỉ, dưới tình huống người bệnh không có ý chí chủ quan mà tiếp thu một quan điểm, tin tức hoặc thái độ, là một trong những phương pháp trị liệu tâm lý nhằm tiêu trừ bệnh trạng nào đó hoặc tăng mạnh hiệu quả trị liệu nào đó." *(cứ nghĩ đến ám chỉ là lại nghĩ đến Inception)*

Diệp Tố hoài nghi mà nhìn chằm chằm hắn: "Ta không có bệnh!"

"Nó cũng không chỉ nhằm vào bệnh tâm lý." Hàn Nghiệp nhẹ giọng giải thích, "Cũng có thể đạt được mục đích khác nào đó."

Hàn Nghiệp im lặng sau một lúc lâu, mới rốt cuộc trầm giọng nói: "Diệp Tố, ngươi biết tình cảnh của chính ngươi sao?"

Ngữ khí đột nhiên nghiêm túc của hắn làm Diệp Tố ngẩn ra.

Hàn Nghiệp đơn giản trực tiếp rõ ràng nói: "Ngươi không có tự do."

Hắn nhẹ nhàng cong lưng, cách mặt Diệp Tố rất gần, đôi mắt hắc bạch phân minh nhìn thẳng Diệp Tố, thở dài một tiếng, lời nói lại gần như vô tình: "Ngươi không có tự do, không có quyền lợi lựa chọn sinh hoạt bình phàm như một người bình thường, vô luận ngươi có nguyện ý hay không, đều chỉ có thể đi theo ta, mạo hiểm tử vong nguy hiểm mà đeo trách nhiệm trầm trọng trên lưng……"

Diệp Tố mới hé miệng, đã bị Hàn Nghiệp cắt ngang: "Ta biết điều này này thực không công bằng với ngươi, cũng đồng dạng không công bằng với sáu người còn lại, nhưng ta không còn cách khác. Nếu hy sinh số ít người mà có thể đổi được tương lai huy hoàng cho nhân loại, ta sẽ không màng tất cả mà thực hiện. Ta hy vọng các ngươi có thể giống ta, ta không biết Chu Tư tướng quân phối hợp bảy người thế nào, ta rất muốn biết hình thức ở chung của bọn họ, bọn họ đại khái chính là một đội ngũ có cùng mục tiêu, nâng đỡ lẫn nhau, huyết lệ cùng nhau. Nhưng khiến ta cảm thấy thất bại là, người đầu tiên ta tìm thấy đã khiến ta thập phần bất đắc dĩ cùng vô lực."

Hàn Nghiệp vẫn đang lau dịch dinh dưỡng trên mặt Diệp Tố: “Ta không phải đang trách ngươi, là ta đang trách chính mình. Ta quá vội vàng, nhưng không phải do ta thiếu kiên nhẫn. Ai biết khi nào ta sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Nghe hắn đạm nhiên nói về tử vong của bản thân, khiến Diệp Tố không khỏi một trận đau đớn.

Hàn Nghiệp kéo tay ướt dầm dề của Diệp Tố, đặt lên cánh tay trái của mình, từ bả vai kéo xuống tận cổ tay, dinh dưỡng dịch ướt đẫm ống tay áo hắn.

“Đây chỉ là tay giả.” Hàn Nghiệp có chút hoài niệm cười khổ, ”Còn nhớ chuyện lúc trước ta kể cho ngươi trong phòng trọng lực sao, ta đã từng bị phản bội một lần, gặp phục kích trong vũ trụ. Ta chỉ có một đài cơ giáp còn rất ít năng lượng, cùng nó trôi nổi trong vũ trụ. Phiến vũ trụ kia là khu vực nguy hiểm đặc thù, tràn ngập phóng xạ cùng từ trường kì quái, ngoại giới căn bản không nhận được tín hiệu cầu cứu ta gửi đi. Cuối cùng, ta mượn dùng một khối thiên thạch để thoát khỏi nơi đó. Mượn dùng thế nào?

Chính vào lúc không khống chế trôi nổi, nhìn thấy vô số sao băng xẹt qua trước mắt ta, ta đã chạm vào vận khí mà rốt cuộc đụng phải một khối thiên thạch. Ta tiêu hao quá độ tinh thần lực, cuối cùng cũng có thể treo cánh tay trái cơ giáp lên khối thiên thạch kia. Ma sát cùng lực va đập cao độ nháy mắt khiến hệ thống cơ giáp nháy mắt tê liệt một nửa, cánh tay trái cơ giáp trực tiếp khí hóa, cũng may nhờ nó giảm xóc, ta mới có thể chạy trốn, nhưng cánh tay trái của ta cũng bị đoạn. Ngươi biết không, đó là lần ta tiếp cận tử vong gần nhất, mà thống khổ xương cốt cùng huyết nhục hóa thành bột phấn khiến ta thiếu chút nữa mất đi dũng khí sống sót. Nhưng ta ngay cả tư cách tìm chết cũng không có, Minh Viện nếu còn có người hữu dụng, sẽ không đem Chấp hành tư giao cho ta mới có mười tám tuổi. Mà khi tinh quẻ cùng Kim chỉ Nam xuất hiện, trách nhiệm của ta lại càng tăng thêm, ta cho dù không làm được cái gì, cũng muốn ít nhất trước khi chết, lưu lại biện pháp phá giải tinh quẻ.”

Diệp Tố rốt cuộc nhịn không được cúi đầu, ánh mắt của Hàn Nghiệp khiến lời nói tắc lại trong lòng hắn, như miếng bọt biển bị vắt kiệt, nhăm dúm dó, còn bị ánh mặt trời chói chang bạo phơi.

“Sinh mệnh con người thật sự quá yếu ớt.” Hàn Nghiệp bi ai nói, “Thời điểm ta còn trẻ rất nhiều lần oán giận Trùng tộc, tại sao trong vũ trụ lại có một chủng tộc tàn nhẫn như vậy, có thể đem mấy trăm vạn mấy ngàn vạn văn minh cùng sinh mệnh lật úp. Sau đó, ta lại trải qua nhiều minh tranh ám đoạt, cũng nhiều lần nhìn thấy sự sống và cái chết trong vũ trụ, xem qua vô số tinh cầu, tinh hệ thật chí hố đen hủy diệt, cũng nhìn thấy rất nhiều ngôi sao ra đời. Vũ trụ chính là như vậy, đi về phía trước mênh mông giữa tuần hoàn của ra đời và hủy diệt. Đối với vũ trụ, sinh mệnh chúng ta quá nhỏ bé, ra đời cùng hủy diệt chỉ là một khoảnh khắc. Chúng ta nhận ra quy luật của vũ trụ, nhưng không có nghĩa chúng ta phải chấp nhận nó!”

“Vậy ngươi phản kháng thế nào?” Diệp Tố buột miệng thốt ra, càng nhận thức sự vĩ đại của vũ trụ, càng biết rõ chính mình nhỏ bé, mà Hàn Nghiệp đem tất cả chức tránh của Nhân loại đặt trên một người mình, hắn làm thế nào để có dũng khí đi đối kháng quy tắc vũ trụ?

Hàn Nghiệp bỗng nhiên tiêu sái cười, mờ mịt, phiền muộn, trầm trọng trên mặt phảng phất nháy mắt liền tan thành mây khói, hắn nói, từng câu từng chữ rõ ràng mà nói: “Ta sẽ tìm kiếm trên dưới.”

Cho dù “Đường mờ mịt lại xa xôi.”*

Cho dù đường phía trước nhỏ hẹp, lại âm u, thậm chí còn không biết, trước mặt đến tột cùng có phải một con đường hay không, có cửa ra hay không, có ngày đó sơn trọng thủy phục hay không?

"Ta sẽ tìm kiếm trên dưới" mấy chữ này, phảng phất như sao trời xa xôi truyền đến tiếng tinh cầu nổ mạnh, mạnh mẽ trải qua thời không, sóng dao dộng thẳng tới nhân tâm, truyền tới giác ngộ, khiến Diệp Tố trong nháy mắt không cầm nổi muốn khóc.

**"Đường mờ mịt lại xa xôi, ta sẽ tìm kiếm trên dưới", xuất phát từ kiệt tác Li Sao của Qu Yuan. Bonus bản dịch t.a (rất rõ nghĩa, nhưng quá phô so với tiếng trung):*

The way was long, and wrapped in gloom did seem,

As I urged on to seek my vanished dream.

Hàn Nghiệp chính là một người như vậy, cho nên mới có thể dễ như trở bàn tay mà hấp dẫn hắn. Không ai không hi vọng mình là anh hùng đỉnh thiên lập địa, Diệp Tố cũng vậy. Nhưng tuyệt đại đa số người đều không nhận nổi gánh nặng trầm trọng cùng huyết tinh phía sau một người anh hùng, bọn họ chỉ có thể hướng tới, vì hắn mà khuynh đảo, vì hắn mà phất cờ hò reo, không ai không yêu anh hùng. Mà Hàn Nghiệp làm được, lưng hắn đeo trách nhiệm còn nặng hơn núi nhưng vẫn như trước vững bước trên con đường dài; hắn đã từng mê mang, từng mệt mỏi, thậm chí từng có ý niệm tự tử, nhưng hắn vẫn đang tiếp tục tìm kiếm. Biển sao trời mênh mông đều thu vào mắt hắn, ánh mắt hắn như vậy, sao có thể không khiến người ta can tâm tình nguyện mà rơi vào đó?

Cho nên trước khi Diệp Tố hôn mê, nghĩ đến là chỉ cần trả giá mà không cần hồi báo, chứ không phải là rời đi. Hắn làm sao có thể nhẫn tâm rời đi, phàm là một người bình thường, sao có thể nhẫn tâm khiến anh hùng khổ sở, để hắn một mình chiến đấu — vì toàn bộ nhân loại? Đặc biệt, vẫn là anh hùng hắn ngưỡng mộ.

(hai bạn chẻ này có quá nhiều steps of love)

Diệp Tố khổ sở đến khó hô hấp, hắn không biết hắn đang khổ sở vì sao, Hàn Nghiệp cần hắn thương hại sao? Không cần, hắn đáng tôn kính hơn phần lớn con người, ý nghĩa tồn tại của hắn đã sớm đột phá ích lợi cá nhân, tiến vào phạm trù cao thượng.

(ta cực ghét tính cao thượng, thánh mẫu, yếu đuối mềm lòng, công thụ truyện này có đủ cả, và điều đặc biệt là ta lại thích:>)

Hàn Nghiệp nhẹ nhàng vuốt ve đôi mắt Diệp Tố đang đỏ lên: "Bây giờ mới nói cho ngươi. Không, trước nói tới Moka lão sư. Moka lão sư vào thời điểm ngươi hôn mê, nói với ta, hắn cảm thấy hắn không còn nhiều thời gian. Phải rồi, chưa nói với ngươi, trái tim của Moka lão sư cũng là giả, là dùng kim loại đặc cấp chế tạo một trái tim nhân tạo. Moka lão sư mới hơn bảy mươi tuổi, nếu không có tai nạn mười hai năm trước, hắn có lẽ có thể sống tới một trăm năm mươi tuổi. Hắn nói với ta, hắn có lẽ nhìn không thấy. Ta biết, hắn nói, là không nhìn thấy cơ hội Nhân loại quật khởi. Ngươi hẳn có thể hiểu, một lão nhân sắp đi đến cuối sinh mệnh, có bao nhiêu khát vọng với tâm nguyện chưa hoàn thành, hắn mỗi ngày uống dịch

dinh dưỡng mình ghét, ”lãng phí” thời gian bảo vệ sức khỏe, chỉ để sống lâu một chút. Nếu hắn hà khắc với ngươi, ngươi hãy nghĩ tới cảnh tượng hắn từng bị Trùng tộc rậm rạp vây quanh, ngươi nhìn thấy cảnh tượng hơn một vạn Trùng tộc công kích một người chưa? Nếu gặp qua, ngươi sẽ cảm thấy bội phục sát đất Moka lão sư, cũng sẽ cảm kích thống khổ hắn áp đặt lên ngươi, bởi vì đó là hy vọng tồn tại, Moka lão sư cho ngươi, không chỉ là thống khổ, mà là một thứ để dựa vào, trong bất luận hoàn cảnh gian nan nào.”

Diệp Tố bỗng nhiên hiểu rõ. Hắn nhớ tới một màn bị vây công ở trong căn cứ, hắn một tên nhân viên nghiên cứu lại có thể ngăn cản tám bộ đội đặc chủng có huấn luyện, để Tiếu Thừa thành công truyền tin ra ngoài. Đây còn không phải thành công Moka lão sư đem cho hắn sao? Về sau mỗi một lần hiểm cảnh, hắn đều sẽ phải cảm tạ Moka lão sư một lần.

“Hảo, hiện tại nói cho ngươi.” Ngữ khí Hàn Nghiệp trở nên thực ôn hòa, “Ngươi là người đầu tiên ta tìm được, ta thực vui sướng, nhưng lại thực mâu thuẫn. Trước khi tìm được ngươi, ta luôn nghĩ ngươi sẽ là người thế nào. Yếu đuối, nhát gan, hay là lỗ mãng, bá đạo, hoặc là không nghe mệnh lệnh, hay là một người không chuyện ác nào không làm. Vì thế ta quyết định, vô luận ngươi là dạng người gì, ta đều sẽ đến thuần phục ngươi. Nhưng thời điểm chân chính nhìn thấy ngươi, ta lại không biết phải làm gì, cảm giác này tựa như một nam nhân thấy một ngọn cây nhỏ, hắn không cần nó nở hoa, lại muốn để nó trưởng thành một cây đại thụ che trời. Hắn chưa từng làm qua sự tình này, cho nên không đúng mực. Hắn bắt đầu tàn nhẫn chiết cây, cắt đứt cành lá cây nhỏ, rót vào gien nó vô pháp thừa nhận. Cưỡng bách là sự tình từ trước tới nay ta không muốn làm, nhưng lại không thể không làm. Ta thực xin lỗi.”

Hàn Nghiệp cúi người thật sâu trước Diệp Tố, cong tấm lưng mà hắn cho dù đeo vận mệnh Nhân tộc cũng chưa từng cong xuống: “Cho dù ngươi hận ta, ta cũng không thể làm như vậy, bởi vì chỉ có đại thụ mới có thể chống trời sụp. Cũng chỉ có bảy người các ngươi, mới có cơ hội trở thành đại thụ che trời, kể cả ta cũng không thể. Ta hâm mộ các ngươi.”

Diệp Tố nhìn đỉnh đầu Hàn Nghiệp, mái tóc ngắn màu đen, rất giống con mắt đen của hắn, thuần túy không có bất luận tạp chất gì.

“Ta biết sẽ rất thống khổ, cho nên ta cũng thực xin lỗi các ngươi. Nhưng ta thật sự không còn biện pháp nào.” Hàn Nghiệp, “Nếu có biện pháp, ta sẽ không màng tất cả đi thực hiện. Nhưng ta không có. Cho dù chia sẻ một chút thống khổ với các ngươi, ta cũng không làm được. Nhìn thấy ngươi thống khổ khi bị công kích để phân hóa Cảm thái, nhìn thấy ngươi tuyệt vọng khi bị trọng lực áp bách, ta thật sự không thể tự lừa mình dối người. Ta không nên do dự không nên quyết đoán, ngươi dù sao ta cũng là con người, kiêu ngạo mà cũng là nhược điểm của con người chính là có một trái tim mềm yếu…”

“Bởi vì trái tim Moka lão sư là giả, cho nên không có sao?” Diệp Tố đột nhiên hỏi, hỏi ra xong hắn cũng có chút sửng sốt.

Hàn Nghiệp không khỏi cười một chút: “Cũng có thể nói như vậy, bởi vì hắn đã trải qua thống khổ, bị Trùng tộc từng ngụm cắn nuốt mất trái tim, ngay cả sự mềm mại cũng bị gặm mất. Có lẽ Nhân loại cũng cần người như Moka lão sư, trên chiến trường Trùng tộc, có rất nhiều người như vậy, bọn họ thấy đồng bạn, ái nhân, thân nhân, tình bạn tình yêu tình thân bị Trùng tộc cắn nuốt, bọn họ không hề mềm mại, bọn họ đem tình cảm mỹ lệ hóa thành thành lũy chắc chắn, bảo hộ trái tim mềm mại của những người khác.”

Hàn Nghiệp cười nói, trong mắt lại là đau đớn kịch liệt: “Vì để bi kịch không phát sinh, ta không thể bởi

vì mềm lòng liền từ bỏ kế hoạch để ngươi trưởng thành, nhưng ta thực sự cảm thấy có lỗi. Khi ngươi phát hiện ta…"

Hàn Nghiệp dừng lại, trực tiếp bỏ qua, "Nếu có thể khiến ngươi giảm bớt một chút thống khổ, ta nguyện ý làm. Nếu có thể khiến ngươi vui vẻ chịu đựng, ta càng nguyện ý không từ thủ đoạn, tỷ như ám chỉ tâm lý. Chém bỏ băn khoăn của ngươi, chỉ để lại ánh sáng khiến ngươi sẵn sàng trả giả. Thay vì suy nghĩ quá nhiều, không bằng không nghĩ. Ngươi làm không được, vậy để ta tới làm."

Diệp Tố nặng nề mà nhắm mắt lại. Đúng vậy, Hàn Nghiệp nói không sai, nếu hắn thật sự chỉ thuộc về thế giới này, không có một thân phận khác ở thế giới hiện thực, nếu nhất định phải đi theo Hàn Nghiệp, còn không bằng có hi vọng mà đi theo, ít nhất, cũng khiến hắn cảm thấy thống khổ không gian nan như vậy.

Lấy một khối thịt mỹ vị tới dụ dỗ con lừa, tuyệt đối nhân từ hơn lấy roi da không ngừng quất đánh.

Sự thật là, t thấy công thâm như dái chóa. Hết ám chỉ tâm lý rồi đến lợi dụng sự mềm lòng của người ta.:< Nhưng mà tr ơi, anh ý nói hay quá, t ngồi edit khóc tu tu cả chương:(((((

113. Chương 111: Xác Nhận

Hàn Nghiệp không có sai, Diệp Tố chính hắn càng không có sai.

Diệp Tố phải thừa nhận thống khổ cùng tra tấn, là bất đắc dĩ của Hàn Nghiệp, là bất đắc dĩ của thế giới này.

Diệp Tố không trách Hàn Nghiệp, nhưng không muốn để bản thân mình hèn mọn, khép nép với một người xa xôi, vẽ nên sinh mệnh từ những lời dối trá.

Có lẽ, do có thể xuyên qua thế giới trong mộng thần kỳ, loại kỳ diệu này tất nhiên sẽ cần trả giá đại giới. Diệp Tố liều mạng lạc quan nghĩ, mọi việc đều sẽ không tự nhiên tiện nghi cho ngươi. Bản thân mình đã lấy từ Tinh tế thế giới nghiên cứu về nguyên tố ký sinh, biện pháp tróc ký sinh nguyên tố, đây hoàn toàn có thể trở thành một cột mốc trong lịch sử hóa học nhân loại ở hiện thực, chưa nói đến phương diện khác, nguyên tố ký sinh đích xác có thể giúp đỡ nhân loại thăm dò vũ trụ an toàn hơn rất nhiều. Mà Diệp Tố biết, mình tất nhiên muốn học từ Tinh Tế thế giới càng nhiều khoa học kỹ thuật rồi đem về hiện thực, để hiện thực sải bước về phía trước. Làm sao có thể đòi lấy không từ Tinh tế thế giới, Diệp Tố nghĩ, coi như mình làm chút việc vì Tinh tế thế giới, đổi lấy bài học nó dạy mình. Khoa học kỹ thuật có thể truyền lưu dài lâu, cùng phát huy hiệu dụng vượt mức quy định khiến người nghẹn họng trân trối, dùng để triệt tiêu thống khổ hắn phải chịu là dư dả đi.

Cùng Hàn Nghiệp bảo hộ an toàn của Nhân tộc nơi này, để cảm tạ tri thức học được từ đây, cảm tạ vô số

nhà nghiên cứu khoa học, cảm tạ văn minh triệu triệu cộng đồng Nhân tộc đã xây dựng nên, cũng để văn minh khoa học kỹ thuật càng thêm lâu dài mà truyền thừa tiếp nối.

Đúng, chính là như vậy. Để Hàn Nghiệp yên tâm, để bản thân mình an tâm.

Diệp Tố khóc không ra nước mắt mà thấp giọng cười, hắn là khách qua đường, lấy đi bao nhiêu, liền lưu lại bấy nhiêu, không liên quan tới cảm tình, chỉ là trách nhiệm.

"Ngươi về sau đừng như vậy." Diệp Tố hung hăng lau mặt, kết quả quên mất trên tay mình đều là dịch dinh dưỡng, lau đến cả mặt chật vật.

Hàn Nghiệp trầm mặc rũ tầm mắt, thay đổi khăn lông ướt sạch sẽ, lại bắt đầu lau mặt cho Diệp Tố.

"Ta chính mình đến đi." Diệp Tố dường như ngay lập tức liền đoạt lấy khăn lông, vùi mặt vào. Hơi nước ấm áp cũng chất liệu vải mềm mại, khiến da người phảng phất ỷ lại độ ấm, thả lỏng lại.

Hốc mắt Diệp Tố lăn ra mấy giọt nước mắt lớn, thấm vào khăn lông ấm áp. Hắn hung hăng lau sạch sẽ, lông mi dính vào nhau, như vừa từ một giấc mộng tỉnh lại.

Diệp Tố lại ngẩng đầu lên, cảm xúc đã bình phục rất nhiều, đặt khăn lông sang một bên, nhìn Hàn Nghiệp, thong thả mà kiên quyết nói: "Ngươi về sau đừng lại gạt ta, trị liệu ám chỉ tâm lý gì ta đều không cần. Ta nghĩ kỹ, về sau ngươi muốn ta làm cái gì, ta đều sẽ làm. Mặc kệ khó khăn cỡ nào, thống khổ cỡ nào, ta đều sẽ tiếp tục kiên trì. Ngươi đừng như vậy."

Hàn Nghiệp trầm mặc mà nhìn Diệp Tố.

Diệp Tố bị hắn nhìn đến mức phòng tuyến tâm lý suýt nữa hỏng mất, một tòa lâu đài cổ ở rìa vực sâu lung lay sắp đổ, chỉ có thể dựa vào căn cơ lúc xây thành mà chống cự mưa rền gió dữ. Thế giới hiện thực, là căn cơ của Diệp Tố.

"Hảo." Sau một lúc lâu, Hàn Nghiệp mới sâu kín mà thở dài một tiếng, im lặng thật lâu sau, còn nói thêm: "Thực xin lỗi."

Diệp Tố lắc đầu, nói: "Không cần phải nói xin lỗi."

"Nếu không phải ta……"

Diệp Tố cắt ngang hắn: "Ngươi có hay không nghĩ tới, tại sao là ngươi? Bởi vì ngươi cũng không có lựa chọn. Ngươi nếu có thể làm được, ta cũng có thể."

Dừng một chút, Diệp Tố không muốn nói nữa, cúi đầu, hữu khí vô lực, “Ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi.”

“Lên giường ngủ sao?” Hàn Nghiệp hỏi, đã duỗi tay qua, định đỡ Diệp Tố lên.

Diệp Tố theo bản năng liền đáp lại hắn, nhận ra xong, cánh tay liền cứng đờ, lại vòng đi chống mép khoang dịch dinh dưỡng, tự mình đứng lên. Toàn thân đều ướt dầm dề, Diệp Tố từ mình tìm khăn tắm lau khô qua trước, sau đó an tĩnh mà đi phòng tắm rửa sạch sẽ.

Đợi tới khi hắn ra, liền thấy Hàn Nghiệp vẫn ngồi chỗ cũ, đang cúi đầu nhìn quang não, không ngừng thu phát tin tức. Diệp Tố hơi ngừng lại, cách hắn xa xa mà đi vòng sang phòng ngủ bên cạnh.

Hàn Nghiệp đang gõ chữ, hơi ngừng ngón tay một chút, không tiếng động thở dài.

Chỉ là, Diệp Tố hiện tại vô luận thế nào cũng không ngủ được, cho dù ngủ rồi, tình cảnh thế giới bên kia so với bên này càng khiến hắn khó có thể lựa chọn. Diệp Tố đau đầu mà xoa xoa huyệt Thái Dương, đơn giản cầm quang não ra, chuẩn bị xem giáo tài vỡ lòng.

Lúc đầu xem thật sự khó có thể tập trung lực chú ý, xem mấy chữ, trong đầu tưởng tượng diễn biến, một lúc liền dễ dàng lâm vào trạng thái dại ra. Sau đó đột nhiên hoàn hồn, chỉ càng cảm thấy mệt mỏi.

Diệp Tố dường như cưỡng bách bản thân không nghĩ tới Hàn Nghiệp cách một bức tường cùng thế giới hiện thực xa xôi, hắn cố gắng thả lỏng, bình tĩnh lại, hắn biết với trạng thái hiện tại của mình căn bản không xử lý tốt được đủ loại sự tình phức tạp ở hiện thực, thậm chí rốt cuộc mình muốn lựa chọn cái gì cũng không rõ, thì làm sao ứng đối được một vòng công kích tâm lý của Benedict.

Có lẽ loại ám chỉ này bắt đầu có hiệu quả, Diệp Tố nhìn thấy một vấn đề hắn không hiểu, trầm suy nghĩ vào đó liền không trở ra.

Thời gian trôi qua thực nhanh, là tiếng đập cửa khiến Diệp Tố hoàn hồn.

“Đi ăn cơm chiều sao?” Hàn Nghiệp ở ngoài cửa hỏi, “Moka lão sư cũng ở, hắn đến xem ngươi.”

Diệp Tố lúc đầu định không đi, nghe thấy Moka lão sư cũng tới, liền đồng ý.

Moka ngày thường nghiêm túc lúc này nhìn thấy Diệp Tố, ánh mắt cũng thoáng ôn hòa lại, còn ân cần hỏi han vài câu, thậm chí còn hỏi Diệp Tố có cần nghỉ ngơi một thời gian hay không, tạm thời không cần tiến hành huấn luyện.

Bất quá, Diệp Tố nghe ngữ khí kia của hắn, nếu chính mình liền mượn côn trèo lên nói muốn nghỉ ngơi mấy ngày, phỏng chừng mặt Moka lão sư sẽ sụp xuống.

“Không cần, ta cảm thấy khá ổn, ngày mai tiếp tục đi.”

Moka lập tức cười đến càng vui vẻ: “Vậy là tốt rồi, ăn nhiều một chút, dưỡng điểm thể lực.”

Diệp Tố:……

Thế giới hiện thực, trên mặt đất đầy băng tuyết, một máy bay trực thăng hoàn mỹ tiến sâu vào vùng căn cứ, từ phía trên bước xuống một nam nhân tóc trắng xóa nhưng ánh mắt như điện, khoảng chừng 5-60 tuổi, lưng rất thẳng, quần áo chỉnh tề, cho dù bị gió lạnh thổi, cũng đều hướng một phía chỉnh tề mà đong đưa.

Benedict từ bóng đêm xuất hiện, hướng nam nhân cung kính mà chào theo nghi thức quân đội: “Đại tướng!”

Leopold đại tướng gật gật đầu, tiếp đó phân phó người phía sau vài câu.

Một người dáng đồng dạng cao lớn vội vàng tiến vào máy bay trực thăng, khi trở ra còn cõng trên lưng một người, người nọ được thiết bị giữ ấm ấm áp bao trùm, thấy không rõ bộ dạng, nhưng từ xem hình thể, có vẻ thập phần nhỏ bé gầy yếu.

Tiếp theo, lại có một người khiêng xe lăn đi ra.

Benedict liếc mắt xẹt qua một cái, không hỏi ra nghi hoặc trong lòng, vội vàng dẫn đường cho đại tướng Leopold.

Thẳng đến lúc tiến vào thông đạo qua sông băng, Leopold đại tướng mới hỏi: “Tình hình hiện tại thế nào?”

“Còn nằm trong khống chế.” Benedict nói, “Chỉ là người trà trộn vào kia thực mạnh miệng, ta vẫn không thể hỏi ra đồng đảng của hắn đóng quân ở địa phương nào.”

“Trước không cần phải xen vào bọn họ.” Leopold đại tướng nhíu mày, “Mang chúng ta đến phòng thí nghiệm của nghiên cứu viên trẻ tuổi ngươi nói kia.”

“Rõ.”

Benedict đã sớm thu được mệnh lệnh, phòng thí nghiệm của Diệp Tố còn giữ bộ dáng nguyên trạng, không bị dọn dẹp. Tiến vào phòng thí nghiệm Diệp Tố, đại hán mới thật cẩn thận mà buông người trên lưng xuống, một người khác càng phối hợp khăng khít mà đặt xe lăn xuống.

Benedict lúc này mới thấy rõ ràng bộ dáng người kia, tóc một mảnh hoa râm, so sánh với sông băng bên ngoài cũng không kém hơn chút nào. Cơ bắp thân thể héo rút, nhỏ gầy suy yếu. Mà gương mặt kia lại càng

già nua đáng sợ, giống như vỏ cây trải qua mấy trăm năm khô hạn, mí mắt gục xuống, chỉ có một đường khe hở nho nhỏ lộ ra ánh mắt chứng minh đây là một người sống mà không phải một khối thây khô.

Leopold giới thiệu nói: "Đây là Miranda tiến sĩ."

Benedict lập tức nghiêm nghị cúi chào, tiến sĩ Miranda là nhân vật trụ cột giới hóa học ba mươi năm trước, từng ba lần nhận giải Nobel, thành tích bất hủ trong lịch sử hóa học. Hiện tại, tiến sĩ Miranda hẳn đã hơn một trăm tuổi, đã sớm ẩn cư ở Tây Âu, lánh khỏi thế sự, thậm chí rất nhiều người đã quên mất nàng, cho rằng nàng sớm đã qua đời. Môi khô quắt của tiến sĩ Miranda động rất nhẹ, tựa hồ căn bản không có thanh âm phát ra, người đẩy xe lăn cúi người, lẳng lặng nghe một hồi, mới nói với Leopold đại tướng: "Tiến sĩ bảo các ngươi đi ra ngoài."

Hắn nói có chút vô lễ, nhưng Leopold đại tướng không để ý, mỉm cười mang theo đám người Benedict rời khỏi phòng thí nghiệm, chờ ở cửa.

Benedict bỗng nhiên hiểu rõ nguyên nhân Miranda giáo thụ kéo thân già đến Nam cực, nàng muốn nhìn một chút, xem nghiên cứu của Diệp Tố có tính khả thi hay không, dù sao một người mới hai mươi tuổi đầu tìm ra được nguyên tố kí sinh còn có thể nói là dựa vào vận khí, nhưng trong thời gian ngắn tìm ra biện pháp tróc kí sinh thì lại khó mà tưởng tượng nổi, khó dám chắc không có âm mưu của phái chủ hòa trong đó.

Phòng thí nghiệm chỉ còn lại tiến sĩ Miranda cùng người đẩy xe lăn cho nàng, người nọ cong thân, cẩn thận lắng nghe tiến sĩ Miranda nói, sau đó dựa theo nàng phân phó, đem xe lăn đẩy tới những địa phương tương ứng.

Miranda có chút hữu khí vô lực mà nhìn những dụng cụ thực nghiệm đó, những vật phẩm đã từng là cả cuộc đời của nàng đó, bây giờ ngay cả ánh mắt nàng đều nhìn không tới. Nhưng khi nàng vươn tay như cây khô tới, phảng phất như nháy mắt có một hồi mưa xuân đổ xuống, cành khô phiếm lên ánh sáng thủy nhuận, bàn tay lốm đốm đồi mồi trùng trùng điệp điệp cầm một cái ống nghiệm, khỏa cây khô kia sinh ra một rễ cây mới non mềm.

Nàng ngửi ngửi chất lỏng không độc còn sót lại bên trong, trong lòng hiểu rõ. Tiếp theo để người đẩy nàng đến địa phương khác, phàm là nơi Diệp Tố thí nghiệm mà chưa kịp thu thập, nàng đều đi nhìn một lần, sau đó ở chỗ nào đó lâm vào trầm tư, đến cuối cùng thậm chí nhắm mắt lại, thật lâu không mở ra.

Nếu không phải có thể nhìn thấy trái tim phập phồng rất nhỏ, có lẽ người ta sẽ hoài nghi, có phải nàng cứ như vậy mà đột nhiên tử vong hay không.

Kỳ diệu, nàng chỉ ở trên máy bay trực thăng nhìn qua video Diệp Tố tiến hành thí nghiệm Leopold đưa, chỉ xem một lần, nhưng ký ức kì độn bởi tuổi già của nàng giờ phút này lại nhớ rõ từng bước đi đó, từng bước một mà dựa theo Diệp Tố, bước qua từng góc phòng thí nghiệm.

Cuối cùng, nàng ngồi trên xe lăn, đối diện đại hình dụng cụ trước mặt. Trợ lý nàng — cũng chính là người đẩy xe lăn, vội vàng buông xe lăn ra, tiến lên mở dụng cụ ra, thuần thục mà tìm được cơ sở dữ liệu, hắn đi

theo bên người tiến sĩ Miranda đã nhiều năm, cho dù không học chuyên môn hóa học, nhưng tri thức tương quan cũng không thua những giáo thụ này đó nhiều.

Miranda nhẹ nhàng gật đầu, trợ lý vội vàng tránh ra, để nàng có thể nhìn thấy những số liệu phức tạp dài dòng đó.

Số liệu không ngừng nhảy lên cùng mô hình dần hiện lên sáng rọi trước cặp mắt vẩn đục của nàng, cặp mắt lúc tuổi trẻ còn xinh đẹp kia giờ phút này đã sớm bị năm tháng nặng nề bịt kín tro bụi rửa không sạch *(nó gọi là đục thủy tinh thể),* bỗng lập lòe quang mang, khiến đôi mắt nàng càng thêm vẩn đục vô thần.

Qua thật lâu, thẳng đến lúc Leopold ngoài cửa đều có điểm lo lắng, trợ lý của Miranda mở cửa, vẫn là ngữ khí lạnh lùng không mang theo chút cảm tình như trước: "Tiến sĩ bảo các ngươi phải không màng tất cả giữ lại chủ nhân phòng thí nghiệm, hắn sẽ khiến kế hoạch chinh chiến của các ngươi ít nhất đi trước năm mươi năm."

114. Chương 112: Nguy Cơ

"Để ta một mình đi." Diệp Tố dừng trước phòng trọng lực một lát, quay đầu nói với Hàn Nghiệp bên cạnh, ngữ khí thực nhạt nhưng lại rất kiên định.

Hàn Nghiệp khó tránh khỏi có chút không yên tâm: "Ngươi có thể chứ?"

Moka cách đó không xa, ánh mắt chợt lóe lên muốn nói cái gì đó, nhưng vẫn nhịn xuống không nói, lo chính mình mà đi đến trước đài điều khiển trọng lực, lười quan tâm hai người bọn họ.

"Dù sao cũng phải làm quen." Diệp Tố đẩy cửa ra, không đợi Hàn Nghiệp tiếp tục nói, trở tay nhẹ nhàng mà không dung cự tuyệt đóng cửa lại.

Diệp Tố căng thẳng trong lòng mà nhìn phòng trọng lực trước mắt, phảng phất như lần đầu tiên tới đây vậy, nơi nơi đều là không khí xa lạ, hắn tự mình chậm rãi thích ứng, không cần bất luận kẻ nào trợ giúp.

"Chuẩn bị tốt sao?" Thanh âm Moka hỏi là đồ vật quen thuộc duy nhất.

Diệp Tố hé miệng, "Hảo" tắc ở trong cổ họng, thế nào cũng không thốt ra được, như xương cá cứng rắn, lấy ra cần dũng khí nhịn đau, cứ để đó lại khiến ngươi thời khắc đều không an bình.

Ngoài phòng cũng giống Diệp Tố mà lâm vào trầm mặc quỷ dị.

"Không có……" Diệp Tố lui về phía sau một bước, vô lực mà dựa vào trên cửa, thiếu chút nữa tông cửa xông ra.

Tuy là Moka, giờ phút này cũng có chút không đành lòng, ngữ khí hòa hoàn mà nói: "Kia lại cho ngươi một chút thời gian."

Hàn Nghiệp lặng im mà nhìn chằm chằm video theo dõi, ánh mắt yên lặng như hồ nước phẳng phất như có gió tây đột nhiên thổi tới.

**chỉ biết có idiom "tất cả những gì còn cần là gió đông" ~ tất cả được chuẩn bị đầy đủ chỉ cần 1 điểm mấu chốt cuối cùng. Chứ chưa thấy gió tây bao giờ.*

Sau một lúc lâu, Diệp Tố mới vỗ vỗ gương mặt, đi một bước hướng về giữa phòng trọng lực, cách cửa rất xa, hắn cúi đầu, nói: "Ta chuẩn bị tốt."

"Kia hảo, huấn luyện trọng lực lập tức bắt đầu." Moka nói, lần này cư nhiên săn sóc mà đếm ngược: "Ba, hai, một!"

Ba mươi lăm lần trọng lực giống lần Diệp Tố hôn mê liền trời long đất lở mà đột nhiên nện xuống, nháy mắt khiến Diệp Tố đánh mất năng lực chống cự, chỉ có thể khuất phục mà té ngã trên mặt đất, nằm trên thảm mà nghe nó trần trụi cười nhạo.

Diệp Tố nằm quyền, đặt trên mặt đất, khiến một khối thảm này đều lõm xuống, giống như một khuôn miệng càng xé càng rộng, cuồng vọng cười.

Thử thử, Diệp Tố vẫn không thể đứng lên, cơ hồ hỏng mất mà vùi mặt vào khuỷu tay.

Tế bào toàn thân muốn tạo phản, tạo phản không được liền ngọc thạch câu phần. Diệp Tố hận không thể để chúng nó đều chạy thoát, nhưng mà đây chính là một bộ phận thân thể hắn, thống khổ thế nào cũng cần mình tới mà gánh vác, chúng nó ngày thường giúp ngươi tự do hành tẩu, giờ phút này cũng cần ngươi trợ giúp an ổn mà đưa về.

An tâm mà tiếp thu đi. Diệp Tố không tiếng động mà hò hét trong lòng, không biết là nói với thân thể mình hay nói với cái gì khác.

Diệp Tố đau đến mức nhìn rõ đồ vật trước mắt còn cố sức, mí mắt hắn chỉ có thể nặng nề mà nhắm lại, trước mắt đen nhánh phát ra từng điểm sáng áp bách, nổ đến trời sụp đất nứt, một mảnh hỗn loạn, mọi tri giác quen thuộc đều cùng nhau tiêu tán, chỉ có vô cùng tra tấn bị vô hạn phóng đại, dữ tợn mà lộ ra phía trước không có điểm kết thúc.

Nên có kết thúc. Diệp Tố lôi kéo khóe miệng — có lẽ là do trọng lực lôi kéo, hắn căn bản không có sức lực đi làm biểu tình dư thừa, trong đầu mơ mơ màng màng mà hiện lên tình cảnh lần đầu tiên hắn tiếp nhận ba mươi lăm lần trọng lực. Đó là hai ngày trước, sau khi thích ứng 34 lần, liền lập tức huấn luyện 35 lần, mỗi lần bội số trọng lực tăng lên đều mang tới thống khổ. Lần đầu tiên, hắn từ 34 lên tới 35 lần, một bước lớn như vậy cũng chưa hỏng mất, hôm nay thế nào cũng có thể vượt qua!

Ngày đó, bộ dáng Hàn Nghiệp nhẹ nhàng tự nhiên cũng theo từng tầng mà hiện ra, dường như vô luận bao nhiêu lần trọng lực đối với hắn bất quá chỉ như vậy, hắn đều có thể nhẹ nhàng đứng lên hoặc ngồi xổm xuống, đi quanh Diệp Tố, không ngừng nói chuyện, có vài lời lọt vào tai Diệp Tố, có chút bị bao phủ trong tiếng kêu thảm thiết của Diệp Tố. Khi cảm thấy Diệp Tố không nghe thấy hắn nói, hắn sẽ nhẹ nhàng vuốt ve mặt, trán Diệp Tố hoặc nắm tay hắn, dùng xúc cảm ấm áp chân thật nói cho hắn, hắn tồn tại…

Có thể làm được!

Diệp Tố cắn răng, có mùi máu tươi nhanh chóng lan tràn, mang theo ý vị quyết tuyệt, từ đầu lưỡi một đường nổ mạnh đến toàn thân.

"A —" một tiếng này như thanh âm yết hầu bị xé rách, mà không phải hắn thực sự hò hét.

Moka ánh mắt sáng ngời, Diệp Tố đã mạnh mẽ khởi động hai tay, chậm rãi đem nửa người trên kéo lên, có máu chảy ra từ miệng hắn, còn chưa kịp tích thành huyết hoa trên thảm đã hòa tan cùng với mồ hôi.

Hàn Nghiệp chớp mắt, nửa rũ ánh mắt, nhìn Diệp Tố trong video, dưới đáy lòng nặng nề mà thở dài.

Khi Diệp Tố thành công quỳ gối trên mặt đất, đại bộ phận áp lực đều chuyển dời lên đầu gối, một tầng hơi mỏng xương bánh chè kia đau đến co rúm lại co rút, phảng phất tùy thời có thể bị dập nát. Diệp Tố đang đổ mồ hôi đầm đìa bỗng nhiên cười ha hả, chẳng qua thanh âm phát ra chỉ là tiếng khàn khàn.

Cười cười, đau đớn kịch liệt lại khiến hốc mắt hắn nóng lên, trọng lực kéo mạnh xuống nước mắt hắn muốn nhẫn trở về.

Diệp Tố lúc này căn bản không rảnh tay đi lau nước mắt hoặc vết máu bên miệng, hắn thử nâng đùi phải, thả lỏng đầu gối, gần như vụng về mà đem chân phải đặt trên mặt đất, thành tư thế quỳ đơn.

Lại dừng một lát, Diệp Tố bắt đầu di động chân trái.

Động tác bình thường đơn giản phóng tới hiện tại, mỗi một biên độ nho nhỏ đều như ăn mòn xương cốt, ước chừng dùng hơn nửa giờ, hai chân Diệp Tố mới toàn bộ chấm đất, hắn run run rẩy rẩy mà nâng lên eo suýt bị trọng lực uốn cong, một trận trời đất quay cuồng, ý thức mê loạn như sông cuộn biển gầm, Diệp Tố thiếu chút nữa trực tiếp liền ngã xuống.

Cũng may Diệp Tố ở thời điểm mấu chốt tỉnh táo ý thức lại, bảo trì cân bằng.

Có thể đứng lên, chính là bước đầu tốt nhất.

Diệp Tố như trút được gánh nặng mà cười, ngơ ngác đứng tại chỗ trong chốc lát, mới thử giật giật thân thể, sau đó ngẩng đầu hướng Moka bọn họ cười một cái, chỉ là trạng thái hiện tại khiến hắn không thể tìm

ra đúng vị trí của cameras, từ bên ngoài chỉ có thể nhìn thấy sườn mặt, hai người bên ngoài lại xem đến trầm mặc.

Mọi việc khó khăn nhất là lúc mở đầu, chống được qua chính là thảo nguyên, qua cơn mưa trời lại sáng, vô luận bao nhiêu hoa rơi xuống, vẫn sẽ còn có thời điểm lại trở nên phồn thịnh.

Kế tiếp, Diệp Tố cuối cùng bước lên quỹ đạo, ở trong phòng trọng lực tiểu biên độ mà hoạt động các bộ vị thân thể, chậm rãi thích ứng ba mươi lăm lần trọng lực. Đợi đến lúc hắn ra, vẫn như trước mà nôn đến trời đất u ám, bất quá vẫn có thể bắt lấy chút sức lực cuối cùng mà bò vào khoang dịch dinh dưỡng, nhưng đây đã là cực hạn của hắn, tới khoang dịch dinh dưỡng liền cắm đầu vào, thiếu chút nữa liền chết đuối bên trong

Hàn Nghiệp giúp hắn điều chỉnh, đeo tốt ống thở, liền hỏi: “Còn cần gì nữa không?”

Diệp Tố hữu khí vô lực mà lắc đầu, lúc trước còn thừa chút tinh lực mà xem sách một lát, nhưng hiện tại hắn mệt đến mức chỉ muốn ngủ, mà thực mau, hắn liền lâm vào giấc ngủ.

Hàn Nghiệp trầm mặc tại chỗ nhìn Diệp Tố chốc lác, mới rời đi.

Moka vẫn đang ở trước đài thao tác trọng lực mà tổng kết thông tin số liệu hôm nay, vung tay gọi Hàn Nghiệp lại đây, hơi chút đắc ý chỉ vào bảng số liệu: “Ta đã nói, để hắn tự mình hoàn thành huấn luyện trọng lực, vô luận là trên thân thể hay tâm lý, đều sẽ được tiến bộ lớn hơn.”

Hàn Nghiệp im lặng một lát, gật gật đầu.

”Đúng vậy, ngài nói rất đúng, là ta sai rồi.

……

Ngày tháng Diệp Tố ở Tinh thế thế giới phảng phất lại trở về bộ dáng ban đầu, ngoại trừ phải một mình thống khổ đối mặt huấn luyện trọng lực. Nhưng ở thế giới hiện thực, tình huống lại lâm vào cục diện bế tắc.

Diệp Tố ở thế giới hiện thực mở to mắt, nằm trên giường một lúc rồi mới dậy. Từ khi bị Benedict cầm tù trong căn phòng nhỏ này, Diệp Tố không thể làm thực nghiệm, liền cảm thấy cả cuộc đời chỉ dư lại thời gian, không có việc gì để làm.

Chỉ chốc lát sau, tiếng đập cửa vang lên.

Diệp Tố cũng không ngẩng đầu lên mà nói: “Tiến vào.”

Dù sao cửa này hắn cũng không có quyền mở ra hoặc đóng lại, người ta chịu gõ cửa mà không phải trực tiếp đẩy mở đã xem như nể tình, hắn cho dù không cho người tiến vào, cũng không ngăn được người có chìa khóa.

Mỗi ngày lúc này, Benedict đều sẽ tới tìm hắn khuyên bảo một chút.

Đều là những lời nói đó, suy xét vì hậu thế nhân loại, giảm bớt thương vong, Diệp Tố vẫn như trước mà bị lay động không đành lòng khi nghe những lời nói về tương lai lâu dài của Benedict, bất quá, nghe Benedict thuyết giáo nhiều, cũng khiến người ta có điểm phiền chán, như từng bước ép sát bắt Diệp Tố một hai phải đưa ra quyết định, điều này đối với Diệp Tố chậm chạp vô pháp hạ quyết tâm, thật sự có chút không thể tiếp thu, theo bản năng liền sinh ra kháng cự. Diệp Tố hiện tại càng quan tâm, khi nào mình có thể khôi phục tự do, còn có, Tiểu Thừa ra sao rồi.

Benedict hiển nhiên ngày càng nóng nảy, thấy Diệp Tố bộ dáng thất thần, lập tức trầm mặt, ngữ khí chậm rãi nói: "Diệp Tố, kiên nhẫn cùng tinh lực của chúng ta là hữu hạn, khi hảo ngôn hảo ngữ không thể giải quyết, chúng ta thông thường sẽ lựa chọn vũ lực."

Đây chính là uy hiếp.

Diệp Tố lại chỉ nâng mắt, không nói gì, vào mắt Benedict lại chính là một bộ dáng không sợ hãi, lập tức phẫn nộ đứng lên, lạnh lùng ném ra một câu: "Ngươi hảo hảo ngẫm lại đi, thời gian cho ngươi không còn nhiều lắm."

Chính xác, hai ngày sau khi đại tướng Leopold đến, liền chủ trương dùng thủ đoạn bức bách với Diệp Tố, khiến hắn nhanh chóng bắt đầu tiếp tục nghiên cứu tróc nguyên tố kí sinh, là do Benedict ngăn cản lại, hy vọng có thể lấy lý đến thuyết phục Diệp Tố sang trận doanh bên mình, khiến hắn càng thêm tận tâm tận lực mà nghiên cứu, rốt cuộc, nghiên cứu vượt quá mức quy định, bọn họ cũng không có biện pháp xác nhận Diệp Tố có dụng tâm hay không, cho dù Miranda tiến sĩ, cũng không có khả năng nhìn thấu mỗi bước đi của thực nghiệm Diệp Tố.

Còn Benedict vì cái gì mà làm như vậy, có tư tâm gì khác không, tỷ như mượn Diệp Tố đề cao địa vị của mình mà lưu danh sử sách, thì không biết được rồi.

Benedict có chút sinh khí mà rời đi, lại ở nửa đường gặp một cấp dưới của mình.

Benedict dừng lại, sửa sang cảm xúc trên mặt: "Làm sao vậy?"

Cấp dưới vội vàng báo cáo: "Đội trưởng, Lý Hoằng Hậu giáo thụ đến từ Trung Quốc nói muốn gặp ngài."

Lý Hoằng Hậu…… Benedict lập tức liền nhíu mi, trực giác nói cho hắn, Lý Hoằng Hậu tìm hắn là vì sự tình Diệp Tố, dù sao hai người đều cùng quốc tịch, thân phận vẫn là thầy trò.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Lý Hoằng Hậu vừa thấy hắn liền câu hàn huyên cũng chưa nói, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề hỏi Diệp Tố: "Đội trưởng Bensford, ta đã liên tục bốn ngày không thấy học sinh của ta, không khỏi có chút lo lắng. Không biết ngài có thể mở cửa phòng hắn ra không, để ta vào xem."

115. Chương 113: Thị Uy

Lý Hoằng Hậu tuy rằng thương lượng miệng lưỡi cùng Benedict, nhưng ẩn ẩn mang theo ngữ khí cường ngạnh, làm Benedict cảm giác nhạy bén có chút không vui mà nhíu mi.

"Hy vọng đội trưởng Bensford có thể bớt thời giờ hỗ trợ." Lý Hoằng Hậu nói xong liền ngậm miệng im lặng, hơi mang lễ phép mà nhìn Benedict, chờ câu trả lời của hắn. Nhưng khí tràng không đạt mục đích không bỏ qua hiện lộ qua tư thái thẳng tắp của hắn.

Kỳ thật, sau khi tiến vào căn cứ Nam cực, Lý Hoằng Hậu cũng không thường xuyên thấy Diệp Tố, hai người làm việc ở phòng thí nghiệm cách khá xa nhau, thời gian làm việc và nghỉ ngơi cũng không hoàn toàn tương đồng, ngẫu nhiên chạm mặt cũng chỉ nói chuyện phiếm vài câu, trong mắt Lý Hoằng Hậu, bọn họ đang vì bảo hộ địa cầu mà giành giật từng giây nghiên cứu, một khắc cũng không thể chậm trễ.

Nhưng mấy ngày gần đây, Lý Hoằng Hậu lại cảm thấy phòng cách vách có chút quá mức yên tĩnh. Kỳ thật hiệu quả cách âm của phòng trong căn cứ vốn dĩ thực tốt, hoàn cảnh từng người đều phi thường yên tĩnh, nhưng Lý Hoằng Hậu lại có loại cảm giác kỳ lạ, mỗi lần rời đi hoặc trở về, đều lơ đãng thoáng nhìn hướng phòng bên cạnh, cảm giác không có ai trong căn phòng đó. Thân là nghiên cứu viên, không thiếu nhất chính là cẩn thận tỉ mỉ, điều này thể hiện càng khắc sâu với Lý Hoằng Hậu. Lý Hoằng Hậu liên tiếp vài lần liếc qua cửa phòng Diệp Tố, phát hiện trên tay nắm cửa đã thật lâu không có dấu vết chuyển động, hơn nữa, mấy ngày nay ngay cả cơ hội ngẫu nhiên gặp Diệp Tố cũng không có, Lý Hoằng Hậu không có thiếu kinh nghiệm không hiểu thế sự như Diệp Tố, suy nghĩ sâu một lát liền có dự cảm không ổn.

Hắn liền trong thời gian một ngày, cách khoảng chút thời gian, gõ cửa phòng Diệp Tố năm lần, nhiều lần như vậy đều không có ai trả lời. Một lần hai lần còn có thể nói, hai người vì thời gian công tác mà bỏ qua nhau, nhưng số lần nhiều, tuyệt đối không thể là ngẫu nhiên.

Lý Hoằng Hậu cuối cùng vẫn không ngồi được, nghĩ đến lần cuối cùng thấy Diệp Tố kia, sắc mặt hắn không tốt chút nào, Lý Hoằng Hậu càng thêm bất an, lập tức liền đi tìm Benedict.

Thần sắc Benedict trở nên ngưng trọng nghiêm túc, có chút khó xử mà mở miệng: "Diệp Tố sao, kỳ thật ngài không tới hỏi ta, ta cũng phải tìm một cơ hội cùng giáo thụ hảo hảo nói nói. Hắn đang bị chúng ta trọng điểm quan sát, bởi vì chúng ta tóm được một số chứng cứ không có lợi cho hắn, tin tưởng giáo thụ cũng rõ, sự tình chúng ta đang làm rất quan trọng, một chút cũng không thể qua loa."

Benedict cũng không muốn gạt Lý Hoằng Hậu, việc Diệp Tố đột nhiên biến mất là không thể gạt được, so với khước từ hàm hồ khiến Lý Hoằng Hậu tâm sinh bất mãn, còn không bằng giải thích "thẳng thắn".

Lý Hoằng Hậu lập tức nhăn mày, hắn vẫn luôn biết nhóm người Benedict không yên tâm về Diệp Tố quá mức trẻ tuổi, cho nên mới cho hắn một phòng thí nghiệm đơn độc. Lý Hoằng Hậu cũng có thể lý giải, đã làm tốt chuẩn bị chờ Diệp Tố thông qua, được bọn họ tín nhiệm sẽ được điều đến phòng thì nghiệm của mình, tính toán một bên nghiên cứu, thuận tiện lại dẫn dắt hắn, cũng hảo tẫn tẫn thực hiện chức trách của lão sư.

Diệp Tố là do lão hữu nhiều năm giới thiệu cho hắn, hơn nữa hắn thu học sinh cũng không chỉ xem quan hệ, càng coi trọng cảm giác bản thân, ấn tượng của Lý Hoằng Hậu đối với Diệp Tố thực tốt. Bọn họ, đám nghiên cứu khoa học tuổi già này, có loại cố chấp trâu kéo không nổi, thể hiện trên theo đuổi với khoa học, lại càng thể hiện trên trực giác nhìn người. Lý Hoằng Hậu nghe được Benedict nói như vậy, phản ứng đầu tiên là không tin.

"Trong đó có phải có hiểm lầm hay không?"

"Hiểu lầm khó mà nói." Bensford buông tay, "Bất quá, thỉnh giáo thụ yên tâm, ta đã điều ra số lượng lớn nhân viên đi điều tra, nếu là hiểu lầm, chúng ta cũng sẽ cấp Diệp Tố một cái trong sạch, chúng ta làm việc chỉ xem chứng cứ."

Lý Hoằng Hậu mi nhăn đến càng sâu, suy tư một lát hỏi: "Bensford đội trưởng, không biết có thể nói cho ta không, Diệp Tố đến tột cùng có điểm nào đáng ngờ? Ta nghĩ vô luận là thân phận hay động cơ, hắn đều sạch sẽ. Hơn nữa hắn còn nhỏ…"

"Bởi vì còn nhỏ, mới khiến người hoài nghi a." Benedict cũng thực thất vọng mà thở dài, "Giáo thụ, ngươi là chuyên nghiệp trong ngành hóa học, ngươi cảm thấy với tuổi tác cùng hoàn cảnh giáo dục của Diệp Tố, hắn có khả năng đạt tới thành tựu bây giờ của hắn sao? Nếu nói phía sau màn có người chống đỡ, thật sự không thể cãi lại."

"Có thể." Lý Hoằng Hậu quyết đoán khẳng định làm Benedict ngẩn ra, "Diệp Tố rất có thiên phú, đúng là hoàn cảnh học tập hạn chế hắn, trước khi thi đấu hắn đã tới Viện nghiên cứu Hoàng gia Anh quốc cùng ta, sau khi được tiếp xúc với thiết bị máy móc cao cấp, hắn đã biểu hiện ra tiềm lực càng sâu hơn lúc trước ta nhìn thấy. Ta tin tưởng hắn ở phương diện này, có không gian tiến bộ lớn hơn nữa."

Benedict lập tức bị phản kích lại, tâm tình vốn dĩ đã nóng nảy, hiện tại sắc mặt lại càng không tốt, thanh âm cũng trầm xuống: "Nhưng nếu ta nói, Diệp Tố đã phát hiện ra biện pháp tróc nguyên tố ký sinh thì sao."

Kể cả Lý Hoằng Hậu rất tin tưởng Diệp Tố cũng không khỏi khiếp sợ, chính hắn cũng nghiên cứu vấn đề này, rốt cuộc có bao nhiêu khó, hắn hiểu rõ, hắn cùng những học giả đứng đầu thế giới này hỗ trợ nhau nghiên cứu thời gian dài như vậy, ngay cả cửa đột phá cũng không tìm được, kể cả việc Diệp Tố phát hiện nguyên tố ký sinh là giả, cũng không có khả năng tìm ra phương pháp tróc nhanh như vậy.

Thấy Lý Hoằng Hậu không có lời nào để nói, Benedict lại tiếp tục trợn mắt nói dối: "Đương nhiên, đây là do bản thân Diệp Tố nói, rốt cuộc sự thật ra sao chúng ta vẫn còn đang điều tra. Nhưng mặc kệ lời hắn là thật hay giả, đều khiến nhiệm vụ của chúng ta hết sức bối rối. Nếu là thật, chúng ta không thể không suy xét một chút, hắn đến tột cùng phát hiện thế nào, thế lực sau lưng hắn là ai, tại sao lại có năng lực lớn

như vậy? Tệ hơn, ta hoài nghi có thể là tổ chức phản nhân loại, có lẽ muốn mượn cơ hội lần này khiến xã hội nhân loại hỗn loạn. Mà nếu là giả…… Vậy càng không thể tha thứ. Chúng ta vì tương lai nhân loại dốc hết tâm huyết, hắn lại vì tâm cao khí ngạo của người trẻ tuổi mà lựa chọn nói dối đạt tới mục đích hư vinh, lãng phí lượng lớn nhân lực vật lực của chúng ta, từ trình độ nào đó mà nói, hắn đã vi phạm luật pháp, đương nhiên phải bị xử phạt." *(ditme thằng cha này nói đ ngượng mồm, t edit ngượng thay cho nó)*

Lý Hoằng Hậu im lặng một lát, nói: "Diệp Tố hiện tại ở đâu, ta muốn gặp hắn, không biết đội trưởng Bensford có thể sắp xếp một chút không."

Benedict cự tuyệt: "Đây là cơ mật."

"Hắn là học sinh của ta." Lý Hoằng Hậu không kiêu ngạo không siểm nịnh nói, "Chuyện của hắn ta cũng có một phần trách nhiệm, cũng có quyền hiểu biết."

Benedict cười: "Giáo thụ, ta biết ngài cùng Diệp Tố bất quá chỉ là danh phận thầy trò, chuyện của hắn thật sự không thể liên lụy ngươi."

Lý Hoằng Hậu không vui mà liếc mắt nhìn Benedict một cái: "Ta nghĩ đội trưởng nhất định chưa nghe qua một câu cổ nhân Trung Quốc nói, đó là một ngày vi sư, chung thân vi phụ. Ta nếu đã có danh phận quan hệ sư đồ với Diệp Tố, vậy có nghĩa ta cần phụ trách sai lầm của hắn."

"Giáo thụ." Benedict có chút bất đắc dĩ, "Đây không phải chuyện nhỏ, chúng ta cần phải cẩn thận đối đãi, trước mắt trừ bỏ người cá biệt, không ai có quyền tiếp xúc với Diệp Tố. Nếu ngươi một hai phải thấy hắn, ta sẽ báo cáo với thượng cấp, nhưng ta không thể khẳng định yêu cầu của ngài có thể được thượng cấp thông qua."

"Tại sao lại không thể tiếp xúc?" Lý Hoằng Hậu hỏi lại, hắn có chút bất mãn với Benedict thoái thác lặp đi lặp lại nhiều lần, "Đội trưởng Bensford, thứ cho ta mạo muội, chúng ta sở dĩ ngàn dặm xa xôi đi đến Nam cực, ngày nối đêm mà nghiên cứu, cũng không phải vì yêu cầu của các ngươi, càng không phải bởi chúng ta là cấp dưới của các ngươi. Đi vào đây, là xuất phát từ trách nhiệm cùng đạo nghĩa của chúng ta, tự do của chúng ta được pháp luật bảo hộ, cho dù sau khi ta ký kết hiệp nghị bí mật lại lập tức rời đi, ngươi cũng không có bất luận lập trường gì ngăn ta lại. Nếu Diệp Tố thực sự có mục đích khác, ngươi có quyền lực giam giữ hắn, nhưng không thể ngăn cản ta gặp hắn, không thể ngăn cản ta có quyền tìm hiểu chân tướng, mọi người chúng ta đều có tư cách biết chuyện gì đã xảy ra. Nếu không, chỉ dựa vào lời nói một bên của ngươi, thật sự khó có thể để ta yên tâm."

Benedict gật đầu, mơ hồ nói: "Ta sẽ đem ý kiến của ngài phản hồi lại với cấp trên, ta còn có chút việc cần xử lý, đi trước, một khi có kết quả liền thông tri ngài, không cần lo lắng."

Nói xong, hắn liền vừa xem đồng hồ vừa bước lớn rời đi, không đem lời nói của Lý Hoằng Hậu để trong lòng chút nào.

Lý Hoằng Hậu đứng ở tại chỗ, ánh mắt dần dần ngưng trọng, thầm nghĩ, việc lớn không tốt, Diệp Tố nguy hiểm.

Hắn trầm tư thật lâu, mới dứt khoát xoay người rời đi.

Buổi tối 7 giờ, Benedict đang cùng Leopold đại tướng đàm luận hành động nhằm vào Diệp Tố, Leopold đại tướng tỏ vẻ, hắn đã không thể chịu đựng thời gian tiếp tục bị kéo dài.

Benedict đang kiệt lực khuyên bảo Leopold đại tướng, bỗng nhiên vang lên tiếng đập cửa.

Benedict nhăn mi, hắn đã phân phó trước thời gian này đừng tới quấy rầy hắn, nhưng tiếng đập cửa ngày càng dồn dập.

"Tiến vào." Leopold đại tướng cũng không vội, thanh âm lạnh lùng nói.

Cửa lập tức bị đẩy ra, một người vội vàng tiến vào báo cáo: "Đại tướng, đội trưởng, Lý Hoằng Hậu giáo thụ của Trung Quốc cùng Yoshimoto giáo thụ của Nhật Bản cùng Jeffrey giáo thụ của nước ta, ba người dẫn dắt mười mấy nhà nghiên cứu hóa học đang tĩnh tọa thị uy ở đại đường, bọn họ… Yêu cầu nhất định phải nhìn thấy Diệp Tố, hơn nữa phải tự mình đối thoại cùng hắn!"

……

Diệp Tố không biết mình mất tích đã khiến lão sư chú ý, ở Tinh tế thế giới, hắn gặp một sự kiện rất quan trọng.

Lễ mừng trăm năm của câu lạc bộ Phí Đằng rốt cuộc khai mạc, Hàn Nghiệp cố ý xin một ngày nghỉ từ chỗ Moka, mang Diệp Tố cùng Phá Quân theo tới dự tiệc.

Phá Quân từ sáng sớm đã tới chờ ở sân huấn luyện Lực chi Sâm, mặc trang phục định chế Hàn Nghiệp cố ý cho hắn, thương tích trên người đã toàn bộ tiêu sưng, so với thời điểm Diệp Tố thấy hắn lần đầu tiên đã tinh thần hơn rất nhiều, trên người có một cỗ khí chất trầm ổn, hấp dẫn không ít thiếu nữ tới nơi này huấn luyện.

Phá Quân không phải không hâm mộ mà tiểu tâm đánh giá các phương tiện trong sân huấn luyện, phí dụng sân huấn luyện đều không thấp, khí hắn còn nhỏ không có cơ hội tiến vào tiếp nhận huấn luyện. Mà đệ đệ hắn nhờ phụ thân ăn mặc cần kiệm cũng tới được một sân huấn luyện, chẳng qua không phải loại nổi danh như Lực chi Sâm, nhưng lúc đó đã khiến người xung quanh thập phần hâm mộ.

Phá Quân không ghen ghét đệ đệ mình được đãi ngộ tốt hơn, bởi vì hắn biết thiên phú đệ đệ quả thực chính là trời cao ban ân, lúc ấy hắn thậm chí đã tính toán tốt, một khi mình thành niên cũng muốn ra ngoài kiếm tiền, để đệ đệ nhận được giáo dục càng tốt hơn. Chỉ là không nghĩ tới… kế hoạch tương lai của hắn bị mạnh mẽ đẩy xuống vực sâu.

Mà hôm nay, là cơ hội để hắn lấy lại công đạo.

Có thể đòi lại sao?

Sắc mặt Phá Quân phiếm hồng, là kích động, cũng là phẫn nộ, hắn bức thiết khát vọng mà nhìn về một phía, từ nơi đó đi tới Hàn Nghiệp cùng Diệp Tố sóng vai.

Nếu ngươi thật sự có thể giúp ta lấy lại công đạo, mệnh này chính là của ngươi.

116. Chương 114: Lễ Mừng

Lễ mừng trăm năm của câu lạc bộ Phí Đằng được cử hành ở biệt thự Lý gia.

Ở Tây Đô tấc đất tấc vàng, biệt thự chiếm diện tích đất to như vậy cùng với hoa viên trước sau, cùng với đấu trường đối chiến loại nhỏ thuận tiện, hoàn toàn đủ người một nhà an ổn giàu có sinh hoạt hơn trăm năm. Ít nhất, khi Phá Quân nhìn thấy cửa lớn Lý gia, lâm vào trầm mặc thật lâu, là tự ti với thân bần cùng, càng là căm hận với tài phú bất nhân.

Khổng Anh Trác đã sớm tới, bất quá chưa đi vào trước, mà là ngồi trong xe chờ Hàn Nghiệp tới.

Giờ phút này, nhìn thấy ba người, Khổng Anh Trác lập tức mang theo nữ nhi mình, Khổng Tước, xuống xe nghênh đón, ánh mắt đảo qua Phá Quân ăn mặc tỉ mỉ, ánh mắt thương nhân khôn khéo của hắn liếc một cái đã có thể nhìn ra giá trị một thân trang phục này của Phá Quân, còn long trọng hơn bản thân mình nhiều, ý cười hắn lại càng tươi, xem ra lễ mừng hôm nay sẽ thực náo nhiệt.

Khổng Tước là một nữ hài được giáo dưỡng tốt, thấy ba người, mặc kệ có nhận thức hay không, thấy bộ dáng phụ thân mình cố ý chờ đợi cũng hiểu bọn họ không hề đơn giản, sau khi lễ phép lại không mất rụt rè chào hỏi, liền không nhiều lời nữa.

Khổng Anh Trác cũng không cố ý giới thiệu nữ nhi nhà mình, sở dĩ mang theo nữ nhi tới bởi vì lễ mừng Lý gia yêu cầu bạn gái, Khổng Anh Trác cũng muốn để nữ nhi mình nhận thức nhiều nhân vật lợi hại cùng tuổi một chút. Trước mặt Hàn Nghiệp, Khổng Anh Trác hận không thể trong suốt hóa nữ nhi nhà mình, sợ sẽ khiến hắn cho rằng mình đang đẩy mạnh tiêu thụ nữ nhi.

Cửa lớn Lý gia chỉ mang tính tượng trưng mà phái bốn năm cái bảo an thủ hộ, khách cần lấy ra thiệp mời rà quét mới có thể tiến vào.

Lý Mặc ở trong đại sảnh tùy thời có thể thu được tin tức, đại nhân vật thì hắn sẽ cố ý ra nghênh đón, tỏ vẻ tôn trọng.

Khổng Anh Trác của câu lạc bộ Tinh Thần tuy rằng trẻ tuổi, căn cơ không sâu, nhưng thực lực bất phàm là sự thật, cũng được coi như một đại nhân vật cấp quan trọng, đặc biệt là gần đây Lý Mặc nghe thấy

tiếng gió, nói là con trai độc nhất Hàn gia từng đại náo câu lạc bộ Tinh Thần, nhưng trò hè này cuối cùng cũng không giải quyết được gì, dường như còn có quan hệ không tồi với Khổng Anh Trác. Lý Mặc vừa thấy cùng tiến vào với Khổng Anh Trác có bốn năm người, cũng đoán hắn sẽ không mang nhiều gia quyến tới như vậy, hăn là Hàn gia công tử trong truyền thuyết.

Hắn sửa sang lại tươi cười, vội vàng mang theo trưởng tử Lý Ngật đến nghênh đón. Quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn, có một nam nhân thực trẻ tuổi sóng vai cùng Khổng Anh Trác tiến vào, có thể để một đại lão bản như Khổng Anh Trác đãi ngộ như vậy, cũng chỉ có vị kia tới từ Hoa Đô.

Lý Mặc tuy rằng không rõ Khổng Anh Trác nịnh bợ Hàn Nghiệp thế nào, nhưng trên mặt không hiện chút dị sắc, nhiệt tình tiến lên, trước hết bắt tay cùng Khổng Anh Trác: "Hoan nghênh Khổng lão bản." Lại chuyển hướng Hàn Nghiệp, kinh hỉ nói: "Đây là Hàn công tử đi, có thể khiến Hàn công tử hạ mình quang lâm, thật khiến hàn xá tỏa sáng quang huy a."

Hàn Nghiệp khách khí nói: "Chưa được mời đã tới, mạo muội."

"Không dám không dám." Lý Mặc cười nói, vội vàng duỗi ra tay, "Mời Hàn công tử cùng khổng lão bản vào bên trong."

Tiếp theo, Lý Mặc lại không mất lễ nghĩa mà chào hỏi hai tiểu bối phía sau: "Khổng chất nữ càng lớn càng bất phàm, khó trách con thứ không nên thân nhà ta khen Tước khi không dứt miệng, hôm nay tận tình chơi ở nhà Lý thúc thúc, nếu có chỗ sơ sẩy liền thông cảm Lý thúc thúc một chút."

Lý Mặc nhìn thấy Phá Quân bên cạnh Khổng Tước, trong lòng khó tránh khỏi cảm thấy không thoải mái, hắn còn chưa biết sự tình Phá Quân đã xé mặt với nhà mình, nhìn thấy phục sức long trọng của Phá Quân, còn tưởng rằng Khổng Anh Trác mang Phá Quân tới là cố ý để hắn khó coi trong lễ mừng, hắn trên mặt cười nhưng trong không cười nói: "Vị này chính là bảo tiêu của chất nữ đi, trong tiệc rượu nhiều người mắt tạp, ngươi nên bảo vệ tốt Tước nhi tiểu thư."

Vừa mở miệng liền đem Phá Quân đánh xuống cấp bậc người hầu.

Lý Mặc không rõ ràng lắm, nhưng Lý Ngật lại minh bạch trong lòng, nhìn thấy Phá Quân trầm mặc tức giận bất bình, trong lòng hắn lại lộp bộp một cái *(tui thấy truyện rất hay có cái lộp bộp này nha, hẳn là chột dạ đi),* nhìn thấy ánh mắt hận không thể ăn thịt ngươi uống máu ngươi của Phá Quân, Lý Ngật liền biết Phá Quân này còn chưa bị đả kích đủ đâu. Ánh mắt hắn cũng lạnh lãnh, mang tính cảnh cáo mà liếc Phá Quân một cái, ngoài miệng khoa tay múa chân ra môi ngữ "Lý Cảnh Hòa".

Phá Quân thiếu chút nữa không nhịn được mà vọt lên, may mắn trước đó Hàn Nghiệp đã dặn dò Diệp Tố, ngàn vạn không thể để Phá Quân hành sự xúc động, hắn vội vàng dùng sức bóp chặt cánh tay Phá Quân, Phá Quân lúc này mới tỉnh táo lại, oán hận mà gục đầu xuống.

Lý Mặc lúc này nhìn về phía Diệp Tố, "Vị này chính là?"

Hàn Nghiệp nói: "Diệp Tố, đệ đệ ta." Hắn không nhiều lời về Phá Quân, làm Lý Mặc đành nghẹn họng nhìn trân trối.

Lý Mặc ha ha cười: "Thứ lỗi mắt ta vụng về, nguyên lai là Diệp công tử."

Đây vẫn là lần đầu tiên Diệp Tố được người gọi công tử, trong lúc nhất thời không biết đáp lại ra sao, cũng may Hàn Nghiệp cho hắn thân phận "đệ đệ", cho dù không hiểu lễ nghĩa thế nào, cao ngạo, khinh thường,...những hành vi trên người khác có thể khiến khẩu tru bút phạt, mà ở trên người hắn đều có thể chịu đựng.

Lý Mặc đem trầm mặc xấu hổ này cười qua, tiếp đón bọn họ tiến vào đại sảnh.

Sau khi bọn họ tiến vào, Lý Ngật cau mày nói với phụ thân: "Ta lo lắng Phá Quân là tới quấy rối."

Lý Mặc cười nhạo: "Hắn có thể nháo loạn cái gì. Nhưng thật ra con trai độc nhất Hàn gia tương đối quan trọng, tuổi ngươi không sai biệt hắn lắm, tốt nhất tìm cơ hội tạo quan hệ với hắn, cũng không thể để Khổng Anh Trác chiếm hết tiện nghi."

"Hảo." Lý Ngật ngẫm lại cũng thấy đúng, không cần để Phá Quân vào mắt.

Trong đại sảnh huy hoàng tráng lệ, cả nam lẫn nữ ăn mặc điển nhã long trọng đi lại trong phòng rượu ăn uống linh đình, đàm tiếu thật vui vẻ. Lễ mừng còn chưa chính thức bắt đầu, không khí cũng đã tương đối náo nhiệt. Nhiều người tham gia yến hội, nhưng mục đích lại không phải bản thân yến hội, người lớn tuổi vì quan hệ cùng sinh ý mà tới, người trẻ tuổi hoặc đua đòi lẫn nhau hoặc tìm kiếm đối tượng, mỗi người đều có thể hưởng thụ lạc thú của yến hội.

Hàn Nghiệp cùng Khổng Anh Trác rõ ràng thích ứng trường hợp này, ngay cả Khổng Tước cũng thực mau liền dung nhập vào trong bầu không khí này.

Diệp Tố cùng Phá Quân hai tên nhà quê nhìn nhau, cả người hiện ra hơi thở không thích hợp, cũng may hai người đều có thể từ đối phương mà tìm được chút an ủi.

Khổng Anh Trác thân là thương nhân mới nổi được chú ý nhất Tây Đô tinh, tự nhiên cũng tỏa ra hương bánh trái trong yến hội, hắn vừa tiến vào chưa được một phút đồng hồ, lập tức có người xa xa mà chào hỏi, lần lượt theo sau hướng Khổng Anh Trác đi tới.

Khổng Anh Trác nhìn những người đó, không khỏi cười cười, đãi ngộ này còn cao hơn bình thường hắn nhận được, xem ra phần lớn đều hướng tới Hàn Nghiệp đứng bên cạnh hắn.

Tây Đô tinh quá lớn, tinh tức phát sinh mỗi ngày cũng nhiều không đếm xuể, không phải đại sự sẽ rất khó khiến nhóm người này chú ý, nhưng Hàn Nghiệp lại cố tình thuộc về "đại sự". Tuy rằng bọn họ sau lưng không chừng đều xem thường Hàn Nghiệp dựa vào gia thế mà ham sống sợ chết, nhưng bối cảnh thế lực

nhà người ta đặt tại đó, thương nhân trọng lợi ích coi nhỏ nghĩa, lúc này một đám người đều cười đến tôn kính khỏi chê, cứ như Hàn Nghiệp vừa thắng đại trận trở về.

Hàn Nghiệp đã sớm thành thạo đối mặt cảnh tượng như vậy, mặt không đổi sắc mà trò chuyện vui vẻ giữa đám người. Nếu không phải thực sự không thẹn với lương tâm, ai có thể chịu được nhiều hai mặt như vậy.

Khổng Anh Trác giúp đỡ một bên.

Diệp Tố cùng Phá Quân liền càng không biết phải làm sao, Khổng Tước dường như nhìn ra bọn họ xấu hổ, cũng không nói ra, chỉ nói: "Ta có mấy cái bằng hữu, muốn giới thiệu cho các ngươi làm quen, có thể vui lòng nhận sao?"

Diệp Tố vội không ngừng gật đầu, lúc này chỉ cần không cứng đờ như vậy là tốt rồi.

Khổng Tước cười cười, dẫn bọn họ tiến sâu vào đại sảnh, ven đường cầm hai ly Cocktail nồng độ không cao đưa cho hai người, chính mình cũng cầm một ly.

Diệp Tố đã từng tham gia một lần tiệc rượu quy cách rất cao ở Tát Luân tộc, chẳng qua lần đó có Yến Tuyết Thần đầu óc thiếu gân làm không khí sinh động, hơn nữa, tham gia yến hội lần đó đều là ngoại tinh nhân kỳ quái, Diệp Tố căn bản không xem bọn họ là ngườI, lúc ấy chỉ có cảm giác ngạc nhiên. Hiện tại, đảo mắt một cái liền thấy tất cả đều là người với người, hắn không thể không co quắp.

Phá Quân đảo mắt nhìn xung quanh, có chút thất thần. Ánh mắt băn khoăn qua lại trong đám người tham gia tiệc rượu, dường như đang tìm kiếm ai đó. Đồng thời lại nghĩ tới mục đích đến đây, tay cầm rượu vô thức buộc chặt, khẩn trương lo được lo mất, sợ vô ý một cái liền vạn kiếp bất phục, hắn không sợ chết, nhưng sợ không chiếm được trong sạch, để phụ thân mình chết oan uổng.

Ánh mắt của Phá Quân cuối cùng tìm được trong đám người người hắn muốn tìm, nhưng nhìn thấy nam nhân một thân tây trang màu trắng sấn dáng người đến càng thêm thon dài, đang ở giữa một đám cả trai lẫn gái cười đến thập phần vui sướng, ánh mắt Phá Quân tức khắc lại đau lại hận.

Tựa hồ phát hiện có người nhìn mình chằm chằm, Lý Cảnh Hòa theo bản năng mà quay đầu, vừa nhìn thấy Phá Quân, lập tức sửng sốt, một khuôn mặt tươi cười chưa kịp thu lại lập tức biến sắc.

Lý Tự bên cạnh hắn phát hiện hắn không thích hợp, cũng theo tầm mắt hắn mà nhìn qua, khinh thường cười: "Nguyên lai không bị đánh chết a."

Hắn vừa nói xong, toàn bộ người xung quanh Lý Cảnh Hòa cũng thấy được Phá Quân. Đám hồ bằng cẩu hữu này có không ít người biết Phá Quân là thân sinh ca ca của Lý Cảnh Hòa, lập tức ồn ào nói: "Lý Cảnh Hòa, hắn còn muốn ngươi nhận tổ quy tông a? Đều đuổi tới tận đây."

Sắc mặt Lý Cảnh Hòa càng thêm khó coi.

“Có vẻ Khổng Tước quen biết hắn a, bên cạnh nàng tại sao còn một nam nhân nữa, là ai?”

“Cũng không biết bọn họ làm thế nào trà trộn vào được.” Lý Tự bất mãn nói, lập tức hướng Phá Quân đi tới.

Lý Cảnh Hòa vội vàng kéo Lý Tự, thần sắc bất an: “Ngươi trước đừng qua, để ta đơn độc nói chuyện cùng hắn hai câu được không?”

Lý Tự cười như không cười mà nhìn chằm chằm Lý Cảnh Hòa, nhìn đến mức trán hắn chảy xuống vài giọt mồ hôi lạnh, lúc này mới chậm rì rì mà dựa vào bàn tiệc, thuận tay cầm ly vang đỏ, thong thả ung dung uống hai ngụm: “Hôm nay ngày đẹp trời, nghe ngươi nói một lần, ngươi giải quyết hắn nhanh lên.”

(Thề là cứ nhìn thấy ly vang, lại nhớ tới câu chuyện 1 lần ta đi máy bay từ đức về vn. Chị phục vụ hỏi ông bên cạnh có uống một ly rượu vang không, ông ý trả lời “Cho anh một ly WEIN”. Vcl luôn, chắc cả đời không quên được cái vẻ sĩ diện ấy)

Lý Cảnh Hòa như được đại xá, vội vàng đen mặt đi về phía Phá Quân.

Hắn bất thiện nhìn Khổng Tước cùng Diệp Tố bên cạnh, kéo Phá Quân sang một bên, trực tiếp chất vấn: “Ngươi chạy tới đây làm gì?”

Phá Quân trầm mặc, tay phải nắm quyền, xương cốt khanh khách rung động.

“Ta đang nói chuyện với ngươi.” Lý Cảnh Hòa không vui nói, “Nơi này không phải địa phương ngươi nên tới, cũng đừng để ta mất mặt xấu hổ, mau rời đi nhanh!”

Phá Quân cắn răng, nghiến từng câu từng chữ: “Lý Cảnh Hòa, ngươi vẫn là người sao!”

Lý Cảnh Hòa cứng lại, cũng đơn giản quyết tuyệt nói: “Mặc kệ ta thế nào, cũng không liên quan gì đến ngươi.”

“Còn phụ thân thì sao?” Phá Quân liều mạng nén tức giận, thấp giọng chất vấn: “Cái chết của hắn cũng không liên quan đến ngươi sao! Hắn chết là vì ngươi, vì ngươi cái này súc sinh!”

“Người đều đã chết, ngươi muốn ta làm sao bây giờ.” Lý Cảnh Hòa tức giận nói, “Ta không thể làm hắn sống lại, ngươi cũng không có khả năng chống lại Lý gia, nếu ngươi muốn bị sống sờ sờ mà đánh chết, vậy cứ tiếp tục lưu lại đây.”

“Ta đương nhiên sẽ lưu lại nơi này.” Phá Quân không gì buồn hơn tâm đã chết, chỉ có thể mượn cừu hận khởi động thân thể tuyệt vọng, “Ta muốn xem Lý Mặc trả giá đại giới, ta muốn xem bọn họ vì phụ thân sám hối.”

117. Chương 115: Đối Chiến

Vào lúc Phá Quân cùng Lý Cảnh Hòa nói chuyện, Diệp Tố vẫn luôn chặt chẽ chú ý hai người, sợ Phá Quân chịu kích thích mà làm ra hành vi quá khích.

Khổng Tước nhìn ra tiêu điểm ánh mắt hắn, hơi hơi mỉm cười, hướng người bên cạnh di chuyển vài bước, vừa lúc đối diện Diệp Tố khiến ánh mắt Diệp Tố nhìn Phá Quân không hề đột ngột, nhìn qua như đang đối thoại cùng Khổng Tước.

Diệp Tố chú ý thấy hành động tri kỷ này của Khổng Tước, trong lòng không khỏi cảm thán, đồng dạng là nữ nhân, Yến Tuyết Thần sao lại kém Khổng Tước nhiều như vậy, một cái còn chưa rõ tình huống ra sao đã có thể thành thần trợ công, một cái ân cần dạy bảo nàng thế nào cũng không rõ tình huống.

Lý Cảnh Hòa khinh thường bĩu môi: "Ngươi dựa vào đâu mà muốn bọn họ trả giá đại giới? Ngươi cho rằng ngươi có thể trà trộn vào lễ mừng liền có bản lĩnh cao lên trời sao? Ta nói cho ngươi, ngươi tốt nhất đừng nghĩ tới, tự mình tìm địa phương an tĩnh đi chết đi, đừng liên lụy ta…"

Bang — Phá Quân liền trở tay cho Lý Cảnh Hòa một cái tát, hai mắt tức giận đến đỏ bừng, một chút hi vọng cuối cùng trong lòng cũng bị lời nói không bằng súc sinh của Lý Cảnh Hòa ép thành cát bụi. Khi Lý Cảnh Hòa khuyên hắn rời đi, hắn còn khờ dại hy vọng Lý Cảnh Hòa là lo lắng cho hắn, không nghĩ tới, bất quá chỉ là một con bạch nhãn lang ích kỷ mà thôi, coi thường cả tử vong của phụ thân, một cái ca ca không có tiền đồ đã là cái gì?

Diệp Tố vội vàng từ xa chạy tới, cùng lúc đó, Lý Tự cùng đám hồ bằng cẩu hữu không chê náo nhiệt kia cũng bay nhanh tới.

Lý Cảnh Hòa chưa kịp phòng bị đã đột nhiên bị tát một cái, hướng Phá Quân giận dữ hét: "Ngươi mẹ nó điên rồi!"

"Điên rồi người là ngươi." Phá Quân đau lòng mà lắc đầu, "Đệ đệ ta tại sao sẽ biến thành bộ dáng này, lương tâm ngươi đều bị ném cho chó ăn sao? Tiền có quan trọng như vậy sao!"

"Ta không phải đệ đệ ngươi!" Lý Cảnh Hòa lập tức phủ nhận.

"Hắn là đệ đệ ta." Lý Tự ngoài cười nhưng trong không cười mà đi tới, duỗi tay ra ôm bả vai Lý Cảnh Hòa, một bộ anh em tốt, chỉ là bàn tay cố ý nhéo gương mặt Lý Cảnh Hòa kia, khiến Phá Quân cùng Diệp Tố biết được nội tình cảm thấy ghê tởm.

Diệp Tố liếc mắt nhìn Lý Cảnh Hòa một cái, ấn tượng lúc trước cuối cùng được xác nhận, quả nhiên là cái tiểu bạch kiểm, Lý Cảnh Hòa chỉ nhỏ hơn Hàn Nghiệp hai ba tuổi lại nhìn qua không sai biệt mình lắm, không chỉ là vẻ ngoài, càng thể hiện ở khí chất bên trong, ấu trĩ mà hư vinh.

"Đánh đệ đệ ta, không xin lỗi sao?" Lý Tự không phải muốn giữ gìn cho Lý Cảnh Hòa, mà là kiếm chút việc vui đùa.

Ánh mắt Phá Quân nhìn chằm chằm Lý Tự đều sắp phun ra lửa.

"U, còn rất có cốt khí a." Lý Tự đảo mắt một cái, cười hì hì nói: "Hôm nay là ngày lành của Lý gia chúng ta, ta cũng không định làm khó dễ ngươi, nháo quá khó coi liền ném mặt ta. Nhưng đánh người sẽ phải trả đại giới…"

Lý Tự nói tới đây dừng lại một chút, thấy bộ dáng Lý Quân không sợ hãi, có chút không thú vị, đang định tiếp tục nói thì thấy Khổng Tước cũng đi tới, vội vàng đổi thành một bộ mặt ân cần: "Tiểu Tước nhi, ngươi cũng tới a."

"Lý nhị công tử." Không Tước sắc mặt đạm nhiên nói.

"Gọi công tử làm gì, khách khí quá." Lý Tự nói như vậy, nhưng biểu tình trên mặt vẫn rất hưởng thụ.

Khổng Tước nói: "Ta thấy bằng hữu của Ta có chút hiểu lầm với Lý tam công tử."

"Hiểu lầm?" Lý Tự ha hả cười, lời nói gió thổi liền chuyển hướng sang Khổng Tước, "Tiểu Tước nhi nói đó là hiểu lầm thì đó chính là hiểu lầm, nếu là hiểu lầm thì nói rõ ràng là tốt rồi, mọi ngươi tiếp tục ăn ăn uống uống, ân, khụ khụ, Khổng tiểu thư, có thể mời ngươi uống chén rượu hay không."

Mặt Lý Cảnh Hòa liền biến sắc.

Những người xem kịch vui khác cũng không quen nhìn bộ dáng Lý tự bị sắc đẹp mê đảo thần hồn, thời gian khai mạc chính thức của lễ mừng vẫn còn xa, đều ngại nhàm chán mà đi theo ồn ào nói: "Làm sao có thể tính như vậy, kể cả là hiểu lầm, cũng phải có một lời giải thích a."

"Nếu không, dựa theo quy củ cũ, tới một hồi? Ai thua liền xin lỗi, chuyện cũ về sau bỏ qua."

Thời đại tinh tế, thượng võ thành phong trào, biện pháp giải quyết mâu thuẫn của mọi người thường thường đều là lên đấu trường so một hồi, mâu thuẫn nhỏ liền dừng lại ở đó, mâu thuẫn lớn trực tiếp liều mạng cũng có. Đối với đám công tử ăn chơi trác táng này, thích xem thi đấu đối chiến coi như là lạc thú duy nhất gần với thẩm mỹ chủ lưu.

"Đúng rồi, Lý Tự, hậu hoa viên nhà ngươi không phải có đấu trường đối chiến sao, thật thuận tiện a."

Mắt thấy người xung quanh tụ tập lại càng nhiều, Lý Tự cũng không tiện cự tuyệt, huống hồ hắn cũng không chê muốn xem một hồi náo nhiệt lớn, được người khuyến khích cũng không kiềm nổi hứng thú lúc trước, nói với Khổng Tước: "Tiểu Tước nhi, ngươi xem, bọn họ nói cũng có đạo lý, có mâu thuẫn thì phải

giải quyết luôn bây giờ, lưu lại về sau sẽ không thoải mái."

Khổng Tước không nói gì, nghiêng đầu nhìn về phía Diệp Tố cùng Phá Quân.

Nói thật, Diệp Tố trải qua tra tấn của Moka lại trải qua không ít đối chiến với kim cương chiến tướng ở câu lạc bộ Tinh Thần, không sợ nhất chính là đối chiến, thậm chí còn có chút nóng lòng muốn thử, lập tức hỏi: "Đấu thế nào? Ai đấu với ai?"

Lý Tự lúc này mới liếc mắt nhìn Diệp Tố một cái, Diệp Tố nhìn qua quá trẻ, ở tuổi mười bảy mười tám còn đi học. Lý Tự bản thân đã ba mươi tuổi, hiện tại khi tuổi thọ trung bình của nhân loại vào khoảng 150 tuổi, hơn ba mươi đúng là tuổi đẹp nhất, ăn uống chơi đánh cuộc, không vui không làm. Trong mắt hắn, Diệp Tố thấp hơn một tầng tuổi liền như cái tiểu hài tử, hoàn toàn không cần để ý.

"Đương nhiên là đương sự so." Lý Tự nói.

Đương sự thứ nhất Phá Quân còn chưa phát biểu ý kiến, một cái đương sự khác đã nhịn không được dậm chân: "Hắn lớn tuổi hơn ta, ta so cùng hắn không công bằng."

Lời này của hắn vừa thốt ra, ngay cả Lý Tự đều phải nghẹn họng trân trối mà nhìn chằm chằm Lý Cảnh Hòa, người này chính là thiên tài tinh thần lực cấp S a, cư nhiên có mặt mũi mà nói Phá Quân chỉ có cấp A lớn hơn hắn. Tuy rằng Phá Quân không giống người tinh thần lực cấp A bình thường, bởi vì nhiều năm làm đội viên chuyên nghiệp ở câu lạc bộ, kỹ xảo đối chiến vượt xa người thường rất nhiều. Nhưng vô luận thế nào, Lý Cảnh Hòa cũng có thể dựa vào tinh thần lực nghiền áp a.

Lý Cảnh Hòa lại còn một bộ tỏ vẻ ủy khuất ta.

Biểu tình trên mặt Phá Quân lại càng xám xịt, một người đang tốt lành cư nhiên biến thành cái phế vật như vậy.

Khổng Tước lúc này nói: "Quy củ là chết, người là sống. Cũng không phải đại sự gì, không cần tuân thủ nghiêm ngặt quy tắc, để ta thay Phá Quân, đấu một hồi cùng Lý tam công tử là được rồi, lúc trước ở trường học, chưa có cơ hội chân chính so chiêu với Lý tam công tử, vẫn có điểm cảm thấy tiếc nuôi a."

Lý Cảnh Hòa sắc mặt lúc này càng đen. Đừng nhìn Khổng Tước nhu nhược văn nhã, cấp bậc tinh thần lực chỉ có A, nhưng nàng đã được Khổng Anh Trác nghiêm khắc bồi dưỡng từ nhỏ, khi còn nhỏ còn chưa cao tới đài điều khiển đã bị Khổng Anh Trác ném vào cơ giáp mò mẫm, thực lực phi phàm. Lý Cảnh Hòa học cùng đại học với Khổng Tước, cũng đã nghe qua thanh danh vị "chiến thần Barbie" này.

"Có thể thay đổi người?" Diệp Tố kinh hỉ, "Khổng Tước tiểu thư, để ngươi một nữ nhân đánh thay thực ngượng ngùng, vẫn là để ta lên đi."

Nếu không phải ngữ khí Diệp Tố thập phần nhẹ nhàng, thậm chí có chút nóng lòng muốn thử, Khổng Tước

sẽ cho rằng Diệp Tố đang phùng má giả làm người mập.

Lý Tự buồn cười mà nhìn Diệp Tố: "Tiểu bằng hữu, ngươi bao nhiêu tuổi?"

Diệp Tố đánh giá tuổi tác mình ở Tinh tế thế giới, nói: "Hẳn là tròn mười tám."

"Ha ha ha." Lý Tự cười to, "Ngươi có phải ở trường được người hống quen, quên mất trời cao đất dày sao?" Lý Tự còn tưởng rằng Diệp Tố là bà con nào đó của Khổng Tước, được tỷ tỷ đem ra kiến thức chút việc đời.

Diệp Tố lộ diện lại vừa đúng ý Lý Cảnh Hòa, cũng không cảm thấy thẹn khi đối chiến cùng một học sinh, biết chỉ như vậy mới có thể vạn vô nhất thất* thắng, vội vàng nói: "Nếu ngươi muốn lên, liền cho ngươi một cơ hội, coi như chỉ đạo ngươi đi."

**vạn trường hợp cũng không hỏng một cái (sub nghe thật dài và chán)*

Lời không biết xấu hổ này khiến thần sắc Lý Tự đều không quá thống khoái.

Diệp Tố vừa nhìn thời gian, sắp đến giữa trưa 11 giờ, cấp bậc tinh thần lực cũng ổn, lập tức gật đầu: "Hảo."

Khổng Tước bất động thanh sắc kéo tay áo Diệp Tố: "Ngươi chắc chắn?"

"Đương nhiên." Diệp Tố tiêu sái tự tin cười.

Khổng Tước ngẩn ra, không tiếp tục khuyên can.

Phá Quân nghiến răng nghiến lợi mà trừng mắt nhìn Lý Cảnh Hòa: "Ngươi còn có mặt mũi đối chiến cùng một học sinh! Có bản lĩnh thì đánh cùng ta, xem ta có đánh gãy chân ngươi không!"

Lý Cảnh Hòa không thèm để ý mà trợn trắng mắt: "Chơi chơi mà thôi."

Lý Tự cười gượng hai tiếng, miễn cho đệ đệ trên danh nghĩa của mình càng nói càng ném mặt Lý gia, "Coi như chơi chơi cùng các ngươi."

Diệp Tố cũng nhẹ nhàng chạm chạm Phá Quân, cười nói: "Đúng rồi, coi như là chơi chơi, không cần để ý."

Diệp Tố bởi vì luôn như hình với bóng cùng Hàn Nghiệp, khiến Phá Quân có ấn tượng thần bí với hắn, vừa lúc cũng muốn nhìn thực lực Diệp Tố đến tột cùng ra sao, có lẽ có thể từ trên người hắn mà biết được thêm về Hàn Nghiệp.

Lý Cảnh Hòa sợ lời nói của Phá Quân khiến Diệp Tố đổi ý, lập tức hướng hậu hoa viên đi.

Đám người liền lập tức chen chúc đi theo, có những người không rõ nguyên do, kéo một người tới hỏi, kết quả một truyền mười, mười truyền trăm, càng truyền càng xa, tuyệt đại đa số người trẻ tuổi đều đi theo xem náo nhiệt.

Một số nhân vật cấp lão bản đều không hưởng ứng, xem hai người trẻ tuổi đối chiến, quá mất giá trị con người.

Bên này, Hàn Nghiệp cùng Khổng Anh Trác đang cùng người ta nói lời khách sáo, cũng nghe thấy một đám người cách đó không xa bàn luận về sự tình Diệp Tố cùng Lý Cảnh Hòa.

Khổng Anh Trác thần sắc có chút ngưng trọng, hỏi Hàn Nghiệp: "Ngươi muốn đi xem không?"

Hàn Nghiệp cười khẽ lắc đầu: "Hắn có thể giải quyết."

Hắn đã nói như vậy, Khổng Anh Trác cũng không tiện nói thêm, tuy rằng hắn cũng có hiểu biết nhất định về thực lực Diệp Tố, nhưng đều giới hạn ở thời điểm cấp bậc tinh thần lực lúc chạng vạng tương đối thấp, tự nhiên không tránh khỏi lo lắng Diệp Tố đối thượng cùng Lý Cảnh Hòa cấp S.

Người có tâm xung quanh nghe được đối thoại của bọn họ, trong lòng vừa động, nguyên lai học sinh kia có quan hệ với Hàn Nghiệp. Chẳng qua lúc này bọn họ muốn cho nhi tử nữ nhi nhà mình tiến lên nhận biết một chút đều không còn kịp rồi, chỉ hy vọng bọn họ còn có mắt.

Lý Mặc khi nghe đến tin tức đó, lập tức liền nổi giận: "Hỗn trướng! Lại gây chuyện cho ta. Thua, mất mặt mũi Lý gia, thắng, lại tổn hại đến mặt mũi Hàn Nghiệp."

Lý Mặc đi dạo bước, lại có khách quý tiến đến, hắn không có biện pháp thoát thân, đành phải phân phó Lý Ngật: "Ngươi đi xem một chút, tìm biện pháp lợi đôi đường."

"Vâng." Lý Ngật đáp, khi đang định đi tới đấu trường hậu hoa viên, đột nhiên nhớ tới cái gì, hỏi Lý Mặc: "Ba, tại sao hôm nay còn chưa thấy Hắc Chuẩn?"

Lý Mặc nói: "Hắn gần đây có chút việc cần rời khỏi Tây Đô tinh hệ, tạm thời không kịp trở về, một lễ mừng nho nhỏ cũng không cần dùng tới hắn."

Lý Ngật tức khắc cảm thấy kỳ quái: "Hắn không phải phụ trách đội bảo an sao, đội bảo an có thể có chuyện gì cần hắn rời khỏi tinh hệ?"

"Chuyện này không cần ngươi xem vào." Lý Mặc có chút không vui.

Lý Ngật nhìn sắc mặt phụ thân mình, nghi hoặc trong lòng càng sâu, nhưng cuối cùng vẫn nghe Lý Mặc phân phó mà chạy tới hậu hoa viên.

118. Chương 116: Đánh Thật

"Dùng cơ giáp gì?" Có người hỏi.

Diệp Tố không hiểu ra sao, không hiểu cái này còn có cái gì so đo.

Lý Cảnh Hòa giơ giơ mi: "Chế thức cơ giáp* quá nhàm chán, dùng của mình đi."

Trường học cung cấp cho học sinh luyện tập cùng thi đấu hàng ngày trong câu lạc bộ đều dùng chế thức cơ giáp, vũ khí quang học đều có tính chất mô phỏng, một là để bảo hộ người điều khiển, hai là vì bảo hộ cơ giáp. Dù sao kể cả có là chế thức cơ giáp, tài liệu chế tác cũng không rẻ, chịu không được lãng phí.

**nhớ đoạn đầu có cái giải thích cơ giáp mô phỏng thay vì 10 000 lăng thì chỉ có 1000 lăng k, nó đấy.*

Chỉ có con nhà giàu mới có thể từ nhỏ đã có cơ giáp thuộc về mình, đôi khi trong đánh hắc chiến, để tăng thêm kích thích thi đấu, cũng sẽ chọn dùng cơ giáp thật.

Diệp Tố hiểu rõ xong liền nói: "Ta không có cơ giáp."

Lý Tự Lý Cảnh Hòa đều ngẩn ra, sau đó cùng một đám phía sau không khách khí cười ha hả: "Cư nhiên là kẻ nghèo hèn ngay cả cơ giáp đều không có!"

Diệp Tố cảm thấy không sao cả, chỉ là đột nhiên nhớ tới, trước kia trợ giúp La Thành tham gia thi đấu cơ giáp trong trường, Địch Cảnh có nói qua, quán quân sẽ được thưởng cơ giáp có giá trị một ngàn vạn, đến bây giờ thi đấu qua đi, quán quân cũng được rồi, tại sao phần thưởng lại chậm chạp không thấy? Chẳng lẽ là Địch Cảnh lừa mình, Diệp Tố ngẫm lại tính tình mấy người Địch Cảnh bọn họ, cũng không phải không có khả năng.

"Ta có thể mượn một đài cơ giáp sao?" Diệp Tố nghĩ nghĩ hỏi, Hàn Nghiệp hẳn là có không ít cơ giáp, chỉ hắn nhìn qua đã có hai đài.

"Ha hả." Lý Cảnh Hòa trào phúng cười, ra vẻ rộng lượng nói, "Tùy ngươi đi mượn, nhớ rõ mượn đồ tốt một chút, thấp hơn trăm vạn cũng đừng lấy ra cho mất mặt."

Lời này của hắn đâm vào tâm Phá Quân, sắc mặt Phá Quân bỗng dưng chìm xuống. Hắn dựa vào thi đấu đối chiến, thật vất vả mới tích cóp tiền mua được một đài cơ giáp hơn chín mươi vạn, đối với đại bộ phận

bình dân mà nói, mua được cái cơ giáp xấp xỉ trăm vạn đã không tồi. Nếu không phải Phá Quân lúc đó vẫn không ngừng đem tiền mình kiếm được đưa Lý Cảnh Hòa, hiện tại cũng có thể mua đài cơ giáp mấy trăm vạn. Hắn đào tim móc phổi ra mà thương, kết quả chỉ đổi lại một câu mất mặt xấu hổ.

Diệp Tố nghe không ra châm chọc của Lý Cảnh Hòa, chỉ nói: "Chờ ta một chút."

"Dùng của ta đi." Khổng Tước ngăn Diệp Tố chuẩn bị rời đi, từ trên cổ tinh tế trắng nõn gỡ xuống một vòng cổ bạc trắng, ngọc bích trên vòng cổ dường như là nút không gian.

Diệp Tố nhìn thấy đồ vật thân mật như vậy, nhận lấy có chút ngại ngùng.

Khổng Tước không làm ra vẻ như hắn, trực tiếp đặt vòng cổ vào tay Diệp Tố, Lý Cảnh Hòa thấy vậy cũng đơn giản đến cạnh sân đấu chuẩn bị.

Diệp Tố đơn giản cũng không từ chối, vội vàng đi theo Lý Cảnh Hòa vào sân đấu.

Tuy rằng là sân đấu loại nhỏ, nhưng chỉ là so với sân đấu loại lớn thương nghiệp bên ngoài. Kỳ thật bản thân nó chiếm diện tích không nhỏ, đài đấu hình hướng, ước chừng to bằng mười cái sân bóng, xung quanh kín mít lồng phòng hộ che chở, bên ngoài phía trên là một số ghế ngồi tạo hình tinh xảo, để người quan khán thưởng thức.

Thời điểm Lý Ngật đuổi tới nơi, các tân khách cơ hồ đã toàn bộ ngồi xuống, Diệp Tố cùng Lý Cảnh Hòa đều đã chuẩn bị tốt, điều khiển cơ giáp của mình chuẩn bị lên sân đấu.

Lý Ngật thấy sự tình như vậy, cũng không nghĩ đến ngăn cản trận thi đấu này tiến hành, tiến tới Lý Tự đang ngồi ở hàng thứ nhất, nghĩ tới đợi Diệp Tố thua, hắn nên nói thế nào mới giữ mặt mũi lớn nhất cho Diệp Tố, không đến mức bởi vì thua mà thẹn quá hóa giận.

Lý Tự vừa lúc ngồi ở hàng thứ nhất, thấy đại ca nhà mình tới, kinh hỉ nói: "Ca, ngươi làm sao lại rảnh tới xem thi đấu?" *(2 ae nhà này JQ vcl, mỗi tội là nv pháo hôi, mị đây k thèm gán ghép)*

Lý Ngật tức giận trừng mắt nhìn đệ đệ: "Ngươi tại sao lại gây họa như vậy, việc này có phải do ngươi khởi xướng hay không?"

"Chơi chơi thôi mà." Lý Tự bĩu môi.

"Chơi? Đừng đùa ra lửa." Lý Ngật mắng, tiếp theo nhìn thấy Khổng Tước cùng hàng, biểu tình lộ ra chút bất mãn: "Khổng tiểu thư, tại sao cũng không nhắc nhở đệ đệ ngu dốt của ta một chút?"

Khổng Tước xoay đầu, hướng hắn hơi mỉm cười: "Chơi chơi thôi mà."

Lý Tự có ngu thế nào, lúc này cũng nghe ra có chuyện không tầm thường, vội hỏi: "Ca, làm sao vậy?"

Lý Ngật chỉ vào Diệp Tố nói: "Ngươi biết hắn là ai sao?"

"Ai? Còn không phải người ngay cả cơ giáp cũng không có sao?" Lý Tự nhìn về phía Diệp Tố, lại nhìn thấy khi Diệp Tố thao tác cơ giáp thuần trắng của Khổng Tước lên đài đấu, lảo đảo một cái, thiếu chút nữa té ngã.

"Ha ha ha ha ha." Đấu trường đối chiến bộc phát từng đợt tiếng cười.

Biểu hiện của Diệp Tố quả thực như một tay mơ cái gì cũng không hiểu. Tuy rằng ở đây đều là nhóm phú nhị đại ở đây, nhưng ngoài đám ăn chơi trác táng đi theo Lý Tự, những người khác đều có tu dưỡng cùng tố chất cá nhân thập phần tốt đẹp, đối với việc Lý Cảnh Hòa thế nhưng khiêu chiến một tiểu hài tử nhỏ hơn mười tuổi, không ít người đều tỏ vẻ khinh thường, nhưng việc này cũng không ảnh hưởng việc những người sinh ra trong thời đại cơ giáp bọn họ đi trào phúng kẻ yếu.

Lý Tự cười đến càng thêm khoa trương, ngã trước ngã sau, chỉ kém ôm bụng cười lăn lộn, tâm thần lúc trước bị ca ca làm cho không yên không biết lúc này đã ném đi đâu mất.

Lý Ngật hung hằng trừng mắt hắn một cái: "Hắn chính là đệ đệ của con trai độc nhất Hàn gia, mặc kệ là bà con hay đệ đệ kết nghĩa, đều không phải là nhỏ."

Lý Tự đang cười đến không khép miệng lập tức cứng lại.

Hàn gia, là gia tộc truyền kỳ mọi người đều biết, con trai độc nhất Hàn gia, Hàn Nghiệp, càng là trò cười mọi người đều biết.

"Cái kia nhát gan……"

Lời nói kế tiếp của Lý Tự bị Lý Ngật ngạnh sinh sinh cắt đứt, che lại đùi đau đến mức nước mắt đều chảy ra.

Lý Ngật thấp giọng nói: "Vị kia đang ở nhà chúng ta làm khách, ngươi nói chuyện cẩn thận một chút cho ta!"

Lý Tự không rảnh lo đau, hoảng loạn hỏi đại ca nhà mình: "Kia hiện tại làm sao bây giờ?"

"Đợi lát nữa thi đấu kết thúc, ngươi cùng Lý Cảnh Hòa hảo hảo xin lỗi hắn, mặc kệ ai sai. Các ngươi đều thành tâm một chút cho ta, phần còn lại để ta xử lý."

Lý Tự vội gật đầu không ngừng, chính hắn là phú nhị đại ăn chơi trác táng, đương nhiên nghĩ về Hàn Nghiệp theo tư duy của mình, hắn có thể vì một cái Lý Cảnh Hòa mà cho Lý Quân gặp phiền toái, Hàn Nghiệp lợi hại một chút còn không phải có thể làm thịt mình sao.

Đồng thời, Lý Tự cũng hận Lý Cảnh Hòa bắt nạt kẻ yếu, cách khoảng không mà trợn mắt giận nhìn, xem đi, đá trúng vách sắt rồi.

Đương nhiên, Lý Cảnh Hòa hoàn toàn không biết gì cả, nhìn thấy Diệp Tố vừa đi ra đã làm trò cười cho thiên hạ liền cười quên hết tất cả, thập phần thoải mái mà dựa vào trên ghế dựa.

"Đếm ngược, mười, chín, tám……"

Âm thanh điện tử của đấu trường vang lên.

Tay Diệp Tố vội đảo loạn mà chỉnh vị trí, còn có chút mới lạ mà làm quen các phím ấn cơ giáp. Cơ giáp Khổng Tước là lượng thân định chế *(đặt làm riêng),* khoảng cách giữa các phím ấn đều dựa theo chiều dài ngón tay cùng thói quen của nàng mà điều chỉnh, kỳ thật, nhiều người tiêu phí vốn to để đặt làm riêng cơ giáp cũng có một phần nguyên nhân vì để mình dùng được thoải mái thuận tay, cho nên cơ giáp tốt chân chính đều có nhiều chi tiết khác biệt.

Từ khi Diệp Tố đi tới thế giới này, tổng cộng mới tiếp xúc với cơ giáp vài lần, phần lớn vẫn là chế thức, trong lúc nhất thời vô pháp thích ứng định chế cơ giáp, lúc trước ở phòng chuẩn bị còn chưa ý thức được cần làm quen một chút, khiến bây giờ lộ ra cái xấu. Diệp Tố vẫn luôn cho rằng phòng chuẩn bị là sợ người khẩn trương, dùng để ổn định cảm xúc, không nghĩ tới còn có tác dụng làm quen cơ giáp.

"Ba, hai, một, thi đấu bắt đầu!"

Theo tiếng chuông đột nhiên vang lên, đài cơ giáp nhân hình huyễn khốc màu lan của Lý Cảnh Hòa liền phảng phất như một tia chớp cắt qua không gian, đột nhiên hướng Diệp Tố lao tới. Hắn dù sao cũng là thiên tài cấp S, còn có một chút thực lực.

So sánh với hắn, cơ giáp màu trắng vẫn không nhúc nhích liền kém cỏi hơn quá nhiều, hoàn toàn lâm vào vị trí bị động.

Không phải Diệp Tố không muốn công kích, mà là còn chưa quen đài điều khiển cơ giáp.

Cơ giáp màu lam lao như bay tới gần cơ giáp màu trắng, ngang nhiên ra quyền, Diệp Tố vội vàng thao tác tiến hành đón đỡ, nhưng mà lực lượng của nắm đấm bị tinh thần lực cấp S quán chú quá lớn, Diệp Tố vừa vô ý một cái đã bị đánh nghiên qua, cơ giáp tú khí màu trắng chật vật lăn mấy vòng trên mặt đất.

Chủ nhân cơ giáp, Khổng Tước cũng có chút phản ứng không kịp.

Ha ha ha ha. Những người khác càng không thèm che dấu ý cười.

Lý Tự hùa theo cười ha ha, cảm giác được ánh mắt âm trầm của đại ca mình, lại đem cười nuốt xuống. Lúc này, Diệp Tố càng thảm, phiền toái lại càng lớn a.

Khi Diệp Tố gặp phải nắm đấm toàn lực của Lý Cảnh Hòa, mắt liếc nhanh qua số liệu trên đồng hồ đo lường lực lượng, lập tức liền phán định bản thân ngăn không được, đơn giản cũng không đối cứng, tay vừa chuyển, đùng đùng ấn mấy phím, cái gọi là "lăn vài vòng" bất quá là thuận nước đẩy thuyền để kéo dãn khoảng cách với Lý Cảnh Hòa.

Chỉ thấy hắn lưu loát thao tác cơ giáp đứng dậy, có khoảng thời gian này giảm xóc, Diệp Tố coi như cũng đã có hiểu biết nhất định về cơ giáp màu trắng này, nhân lúc Lý Cảnh Hòa còn chưa đuổi theo, Diệp Tố lại cúi đầu mãnh nhìn đài điều khiển một hồi, miệng lẩm bẩm, có phần tương tự với đám học sinh cặn bã học bài 10 phút trước kiểm tra.

Tiếng gió xẹt tới, Lý Cảnh Hòa lại cấp tốc áp sát, vẫn như trước là nắm đấm thô bạo.

Diệp Tố vừa nâng đầu, đôi tay linh hoạt mà lướt qua đài điều khiển, cơ giáp màu trắng như cá chép đường cong duyên dáng *(lạy trúa sao lại có sự so sánh khập khiễng này),* nhẹ nhàng ngăn, liền tránh khỏi quyền phong của Lý Cảnh Hòa, lại vừa động, chính là phản công!

Phản công tới mãnh liệt như vậy, đừng nói Lý Cảnh Hòa, ngay cả khán giả có thị giác thượng đế cũng không kịp phản ứng lại.

Phần lưng Cảnh Hòa.

Sau khi một kích đắc thủ, Diệp Tố nhanh chóng rút lui, trong lòng chửi thầm, cơ giáp này không chỉ diện mạo tú khí, ngay cả lực lượng cũng tú khí, bằng không hắn liền mặt đối mặt mà đánh nhau với Lý Cảnh Hòa.

Nữ hài tử đã đủ gầy yếu đi, cơ giáp sao lại không khổng võ hữu lực một chút. Diệp Tố nghĩ vậy liền bĩu môi.

Diệp Tố sở dĩ sẽ có ý tưởng này, vẫn là do không có đủ hiểu biết về cơ giáp định chế. Định chế cơ giáp là phục vụ cá nhân, Cảm thái tinh thần lực của Khổng Tước là nhanh nhạy, điều khiển đài cơ giáp màu trắng này càng như cá gặp nước, di chuyển như gió. Khổng Tước đúng là bằng vào thân pháp nhanh nhạy mà đứng vững vị trí giữa một đám thiên tài cấp S.

"Hảo!" Trên thính phòng lập tức phát ra thanh âm tán thưởng, quả là trở mặt 180 độ so với lúc trước.

Phá Quân cũng biểu tình ngưng trọng gật đầu, Diệp Tố vừa lóe một công kích kia, tiếp theo cũng nước chảy mây trôi mà tới, tích thủy bất lậu, động tác thành thạo vô cùng, vừa nhìn qua liền biết đã trải qua

rất nhiều luyện tập. Lại nhìn Lý Cảnh Hòa, chỉ biết dựa vào tinh thần lực cấp S đấu đá lung tung, không biết tôi luyện kỹ xảo cùng phương pháp, một khi gặp đối thủ không sai biệt lắm chỉ có thể bó tay chịu trói.

Đây cũng đúng là nguyên nhân khiến tâm tình Phá Quân phức tạp, sinh hoạt an nhàn giàu có rõ ràng có thể mang đến điều kiện càng tốt hơn, nhưng Lý Cảnh Hòa lại không biết quý trọng, chỉ biết ham hưởng lạc, cho rằng mình là tinh thần lực cấp S liền vô địch thiên hạ, xem bộ dáng hiện tại của hắn, sinh hoạt mười mấy năm phú công tử còn không có một nửa nỗ lực bằng lúc trước đi theo phụ thân.

Trên đài đối chiến, Lý Cảnh Hòa ăn một chưởng, tâm tình thực không tốt, hung tợn mà trừng mắt liếc Diệp Tố: "Lười lại bồi ngươi chơi, ta đành phải đánh thật."

Chỗ bả vai cơ giáp màu đen, bỗng nhiên lộ ra mấy cái họng súng tối om.

119. Chương 117: Biến Cố

Thời khắc súng Lý Cảnh Hòa lộ ra, mắt trái Diệp Tố nhảy dựng, đó là trực giác phản ứng khi đối mặt với hung hiểm. Diệp Tố rất ít nhìn thấy vũ khí quang học chân chính, lần tiếp xúc duy nhất với vũ khí lực phá hoại kinh người là ở nguy cơ sinh hóa tại Tát Luân tộc, chẳng qua tình huống lần đó quá hỗn loạn, vũ khí quang học hỗn chiến quy mô lớn ùn ùn không dứt, dưới đêm tối cùng sao trời, những tia sáng bất đồng nhan sắc, bất đồng hình dạng tạo thành những đường cong hoa mỹ trên mặt đất, hình ảnh quá mức đồ sợ ngược lại giảm bớt ý nghĩa tử vong cùng khủng khoảng sau lưng vũ khí.

Lần này, Diệp Tố trực diện đối mặt vũ khí quang học chân chính, cho dù biết còn có một tầng cơ giáp chống đỡ, trừ phi cơ giáp tẫn hủy, nếu không hắn sẽ không có việc gì, nhưng hắn vẫn có cảm giác hãi hùng khiếp vía.

Giây tiếp theo, công kích ập tới!

Diệp Tố cảm giác một trận rung lắc, vội vàng chuyển chân, ổn định thân mình, đôi tay đúng lúc mà hạ vài chỉ lệnh trên đài điều khiển, cơ giáp màu trắng lắc mình nhanh chóng rút lui, tránh khỏi phạm vi công kích hỏa lực của Lý Cảnh Hòa.

Diệp Tố nhẹ thở phào một hơi, rốt cuộc có cơ hội thong dong nhìn xem thương tổn, mắt hắn nhìn qua đồng hồ đo thương tổn, hai kích này tổng cộng gần một vạn lăng thương tổn, không khác gì so với luyện tập bình thường. Hắn lại nhanh chóng điều khiển camera bên ngoài, nhìn thấy địa phương bả vai cơ giáp bị vũ khí quang học đánh trúng, không khỏi líu lưỡi. Hai bên bả vai phân biệt xuất hiện một cái hố lõm thực rõ ràng, trên chất liệu màu trắng trông có vẻ càng nổi bật, như trên trường vôi trắng rơi xuống một điểm bùn đen, phá lệ chói mắt.

Khi Diệp Tố luyện tập, hệ thống mô phỏng của chế thức cơ giáp có thể mô phỏng ra giá trị thương tổn, lại không mô phỏng ra được miệng vết thương chân chính, nhiều lắm chỉ có thể lưu lại ở mặt ngoài một tầng ấn ký. Diệp Tố lần đầu ở khoảng cách gần nhìn thấy uy lực vũ khí quang học, không khỏi hoảng sợ.

Phương pháp ứng đối của Diệp Tố với công kích Lý Cảnh Hòa lại khiến thính phòng mò không rõ tình huống, từ một lần công kích phía trước xem, Diệp Tố rõ ràng không phải một tên tiểu bạch không biết gì, ngược lại rất có kĩ xảo cùng ý tưởng, nhưng phản ứng ngu dốt vừa rồi quả thực hết thuốc chữa. Vào thời điểm Lý Cảnh Hòa lộ ra họng súng, Diệp Tố nên nhân thời điểm súng ống mở ra tiến hành phản công, sau đó lại tăng mạnh hệ thống phòng ngự; nếu không muốn lấy thương đổi thương, vậy tiến hành né tránh đúng lúc; hoặc nếu có tin tưởng vào khả năng xạ kích của mình, có thể dùng vũ khí quang học tương phản lại mà triệt tiêu công kích đối phương, mà không phải ngốc tại đó thừa nhận thương tổn.

Nói đến cùng, vẫn là nguyên nhân do Diệp Tố tiếp xúc quá ít với Tinh tế thế giới, đột nhiên nhìn thấy vũ khí quang học đối thẳng chính mình, có điểm hoảng sợ. Nếu hai người đều sử dụng chế thức cơ giáp, Diệp Tố tuyệt đối có thể phản kích tinh chuẩn khiến người kinh ngạc cảm thán không thôi.

Cho dù là Moka cũng không có khả năng trong vòng một tháng ngắn ngủi, dạy hết mọi thứ cho Diệp Tố. Kế hoạch huấn luyện trước mắt, chỉ có thể xem như đặt nền móng, huấn luyện thật sự súng vác vai, đạn lên nòng giao chiến, Moka chỉ có thể đợi huấn luyện cơ sở của Diệp Tố đạt tới trạng thái hắn cho rằng hoàn mỹ mới có thể tiếp tục.

Bất quá, huấn luyện cơ sở của Diệp Tố tuyệt đối ném đại bộ phận người xa một cái phố, năng lực học tập thực xuất chúng, tuy rằng không quen thuộc với vũ khí quang học của chế định cơ giáp, nhưng vào kinh nghiệm chiến đấu ngày thường tích lũy được, cũng vẫn có thể ứng phó. Mà sau khi kiến thức uy lực của vũ khí quang học, Diệp Tố ngược lại càng thêm hưng phấn, thương tổn trực tiếp khiến dục vọng chiến đấu của hắn bùng cháy.

Kinh ngạc cảm thán qua đi, Diệp Tố lập tức phản ứng lại, hắn nhớ rõ mình đang điều khiển một đài cơ giáp có vũ khí chân chính a. Diệp Tố lộ ra chút hưng phấn nhỏ, tay phải vẫn đang thao tác hành động cơ giáp, tay trái đã hướng về phía trước, chuyển tới khu vực thao tác vũ khí, ngón trỏ cùng ngón giữa hơi căng chặt, liền chờ một thời cơ, phát ra công kích chân chính đầu tiên của hắn!

Lý Cảnh Hòa sau khi một kích đắc thủ cũng nghi hoặc như người xem, không biết Diệp Tố đến tột cùng là dạng trình độ gì, cư nhiên sẽ phạm sai lầm ngu ngốc như vậy. Bất quá, nghi hoặc thì nghi hoặc, động tác trên tay hắn cũng không dừng lại, khi Diệp Tố tránh đi, hắn liền đuổi theo không bỏ.

Hai người chợt lóe lên, giằng co đuổi nhau sau nửa phút, Lý Cảnh Hòa liền nhịn không được, không tiếp tục đuổi, mà lập tức lui về phía sau vài bước.

Diệp Tố thấy hắn làm như vậy liền minh bạch hắn muốn làm gì, là muốn kéo dãn khoảng cách, tiếp tục phát động vũ khí quang học. Diệp Tố chờ, cũng là giờ khắc này.

Trò chơi miêu trảo chuột vừa rồi của hắn cùng Lý Cảnh Hòa cũng không chỉ là trò chơi mà thôi, hắn nhân đoạn thời gian kia, mất bò mới lo làm chuồng mà làm quen vài loại vũ khí quang học của cơ giáp màu trắng để có thể phản kích chính xác.

Quả nhiên, Lý Cảnh Hòa vừa lui về phía sau, đồng thời ở cổ tay cơ giáp lộ ra hai họng súng thon dài.

Đôi mắt Diệp Tố nhíu lại, cũng không phải cùng loại với súng vừa rồi.

Diệp Tố không hiểu biết định chế cơ giáp, nhưng cũng biết Liên Bang Nhân tộc quản lý thực sự nghiêm khắc các loại vũ khí quang học, không cho phép tự chế, mà phải từ Liên Bang thống nhất chế tạo, cho nên các phương diện đặc thù của súng ống đều bày ra các đặc điểm khuôn mẫu hóa như tạo hình, lực công kích ban đầu..., không có chuyện súng hạt A1 hình của ta lực công kích ban đầu là 1000 lăng mà súng hạt A1 hình của đối phương lại là 1005 lăng, đương nhiên, đây là tình huống không có tinh thần lực tăng phúc.

Đặc thù của mỗi khẩu súng xuất hiện trên thị trường đều được các chiến sĩ nhớ kĩ, để chiếm được tiên cơ trong đối chiến. Chế thức cơ giáp cũng hoàn toàn tuân thủ những đặc trưng này, cho nên Diệp Tố trước tiên liền phán đoán xem loại súng kích cỡ nào thích hợp lắp ở cánh tay, lực công kích ban đầu là bao nhiêu, Diệp Tố trong lòng vừa có số liệu, ngón trỏ liền động, xác định có thể thành công phản kích vũ khí quang học.

Diệp Tố bỗng nhiên tỉnh ngộ, phương pháp chiến đấu này giống y như đúc đối chiến chế thức cơ giáp a.

Hắn đã hiểu! Chiến đấu giữa định chế cơ giáp cùng chế thức cơ giáp cũng không khác nhau về bản chất, nên đánh thế nào thì vẫn nên đánh thế đó, kỹ xảo cùng chiêu thức vẫn có thể dùng như trước, nếu không thì tại sao nhân loại lại ham thích sử dụng chế thức cơ giáp để luyện tập? Những thương tổn chân thật đó tạm thời mặc kệ nó, cứ đối đãi nó một cách bình thường là được.

Sau khi nghĩ thông suốt, Diệp Tố càng tin tưởng. Vào lúc Lý Cảnh Hòa phát động công kích, đồng thời bản thân cũng công kích.

Tuy rằng một trước một sau, nhưng trong mắt thường, lại thấy như hai người phát động công kích cùng một thời điểm, hai tia sáng hoàn toàn bất đồng đánh về phía đối phương, tương ngộ nhau ở giữa không trung, hai loại ánh sáng tính chất thuần túy bất đồng trong nháy mắt tương ngộ liền phát sinh phản ứng, triệt tiêu lẫn nhau.

(chuyên mục quảng cáo phim: ***Wanted*** *có rất nhiều màn đối súng ảo diệu triệt tiêu lẫn nhau thế này)*

Mọi người nha*(Ya)* ra tiếng, đây mới là một phản kích đủ tư cách của một chiến sĩ a. Nhưng mà thanh âm nha còn chưa dứt, từ hai ánh sáng đang giao chiến giữa không trung kia đột nhiên kéo dài một tia sáng thật nhỏ khác, nhanh chóng hướng phía Lý Cảnh Hòa bay tới, công kích chính diện! Ngực cơ giáp Lý Cảnh Hòa tức khắc xuất hiện một cửa động đen nhánh.

Diệp Tố giơ lên khóe miệng.

Người xem trầm mặc trong chốc lát, mới hiểu rõ ràng tình huống.

"Hắn thế nhưng liên tục phát động ba thanh vũ khí! Thiên a, này cần tốc độ tay cùng phản ứng nhanh thế nào!"

Nguyên lai trong một nháy mắt vừa rồi, Diệp Tố đầu tiên phát động hai thanh vũ khí quang học đi triệt tiêu hai cổ công kích của Lý Cảnh Hòa, sau đó hắn không ngừng lại nửa giây mà tiếp tục phát động một thanh vũ khí quang học khác, loại ánh sáng này nhìn qua càng mỏng manh, càm ảm đạm, bị hai tia sáng thô to lúc trước che dấu, trong lúc nhất thời thế nhưng không ai phát hiện manh mối.

Tuy rằng mọi người đều hiểu rõ Diệp Tố làm thế nào, nhưng vẫn không nhịn được tán thưởng. Không có gì khác, tốc độ tay nhất lưu. Phải biết rằng, vũ khí quang học phối trí trong cơ giáp có thể đạt tới nhiều nhất mười mấy loại, ai cũng biết phát động vũ khí công kích càng nhiều thì càng chiếm ưu thế, nhưng mỗi lần công kích đều vì bị tốc độ tay hạn chế mà chỉ có thể phát động nhiều nhất hai thanh vũ khí. Chỉ có số ít người có thể đột phá được hạn chế này, chiếm lấy tiên cơ.

Diệp Tố được Moka dạy dỗ, kế thừa phong cách tác chiến trực tiếp lưu loát của hắn, không đắc chí khi bản thân đắc thủ. Khi tia sáng thứ ba bắt đầu lọt vào tầm mắt mọi người, Diệp Tố lập tức di động, áp sát về phía Lý Cảnh Hòa. Lý Cảnh Hòa đương nhiên không có loại phản ứng bị lột da mới luyện được ra như Diệp Tố, vừa đột nhiên bị công kích còn chưa kịp phản ứng, đợi khi hoàn hồn lại thì đã chậm, cơ giáp màu trắng đã áp sát hắn như vậy!

Tiếp theo, là buổi biểu diễn một người của Diệp Tố, chỉ bắt được một ưu thế nho nhỏ kia liền liên tục phát động công kích không ngừng, hơn nữa phát huy độ nhanh nhạy của cơ giáp màu trắng đến một trình độ nhất định. Đánh một súng, đổi một vị trí, vòng quanh lam cơ giáp mà không ngừng công kích, không ngừng mở rộng ưu thế, khiến Lý Cảnh Hòa căn bản không có thời gian phản ứng lại.

Lý Cảnh Hòa hoàn toàn lâm vào bị động, dưới công kích của Diệp Tố liền đỡ trái hở phải, vẫn luôn trốn không thoát.

Cảm xúc mọi người đều có chút phức tạp, không chỉ vì Diệp Tố từ hành vi ngu ngốc ban đầu chuyển biến thành tu dưỡng chiến đấu khiến người ta kinh ngạc, bọn họ càng vì Lý Cảnh Hòa cảm thấy đáng giận cùng đáng thương.

Lý Cảnh Hòa chính là một thiên tài cấp S a. Bọn họ tuy rằng không biết cấp bậc tinh thần lực của Diệp Tố thế nào, cho dù hắn có là cấp S, cũng không thể thắng Lý Cảnh Hòa một cách áp chế như vậy. Chỉ có thể nói là, Lý Cảnh Hòa quá phế vật.

Trên mặt Lý Ngật âm tình bất định, nguyên bản hắn còn nghĩ phải chiếu cố mặt mũi Diệp Tố sau khi hắn thua thế nào, bây giờ tốt rồi, hắn phải nghĩ biện pháp chiếu cố mặt mũi gia đình mình.

"Phế vật!" Lý Tự cũng nhịn không được mắng một câu.

Phá Quân ánh mắt thâm trầm, gắt gao nhìn chằm chằm cơ giáp màu lam chật vật trên đài. Hắn có thể nghĩ đến đệ đệ mình cao ngạo kia giờ phút này sợ hãi cỡ nào, cư nhiên bị một học sinh áp chế đến mức không có lực trở tay. Sự thù hận cùng thất vọng đối với Lý Cảnh Hòa đột nhiên nguôi ngoai, gấp bội mà đặt tren người Lý Mặc.

Là Lý Mặc cố ý dưỡng phế đệ đệ hắn! Nếu không làm sao một cái thiên tài cấp S có khả năng lưu lạc đến

tình trạng này!

Tích lanh canh — thiết bị trí năng của đầu trường rà quét thấy giá trị thương tổn của cơ giáp Lý Cảnh Hòa đã đạt tới hạn độ, lập tức phát ra âm thanh nhắc nhở, điều này cũng có ý nghĩa rằng Lý Cảnh Hòa thua, thua nhanh chóng như vậy, không hề trì hoãn, khiến người xem trong lúc nhất thời đều cảm thấy có chút nhạt nhẽo, giống như Lý Cảnh Hòa mới là cái học sinh mười tám tuổi kia, mà Diệp Tố lại là thiên tài cấp S có gần ba mươi năm kinh nghiệm phong phú.

Tiếng chuông này giống với quy tắc trong câu lạc bộ, cho nên Diệp Tố vừa nghe thấy liền ngừng lại. Nhảy xuống cơ giáp, đem cơ giáp thu hồi vào nút không gian. Nhìn Lý Cảnh Hòa cùng cơ giáp màu lam, thấy hắn chậm chạp không có phản ứng, cũng không chờ hắn, tự mình xuống đài đem cơ giáp trả Khổng Tước.

"Cảm ơn!"

Khổng Tước tiếp nhận cơ giáp, khen: "Không ngờ ngươi lợi hại như vậy."

Diệp Tố cười cười: "Cũng thường thường đi."

Diệp Tố không phải khiêm tốn. Hắn còn tưởng Lý Cảnh Hòa cấp S lợi hại thế nào, không nghĩ tới hắn cũng không khác gì mấy đối thủ gặp ở câu lạc bộ Tinh Thần, đương nhiên cũng vì cấp bậc tinh thần lực Diệp Tố tăng lên rất nhiều, ứng phó Lý Cảnh Hòa trở nên thực dễ dàng, đổi thành hắn lúc chạng vạng cũng sẽ có chút cố sức. Bất quá nói thật, hắn cảm thấy Lý Cảnh Hòa kém La Thành quá xa, càng miễn bàn so với Hàn Nghiệp. Đối chiến với Lý Cảnh Hòa lúc đầu lâm vào bị động bởi chưa quen thuộc cơ giáp, lúc sau có thể nói không chút áp lực, Diệp Tố phát hiện ra mình còn chưa có thời gian để triển lộ một vài thứ.

Bất quá, Diệp Tố vẫn rất vừa lòng thi đấu lần này, giúp hắn có hiểu biết nhất định về định chế cơ giáp cùng vũ khí quang học, lần sau gặp phải sẽ không xuất hiện tình trạng quẫn bách ngày hôm nay.

Khổng Tước hơi hơi mỉm cười, đang muốn tiếp tục nói gì đó, đồng tử đột nhiên phóng đại, lần đầu tiên siêu đê-xi-ben mà kêu lên: "Cẩn thận!"

120. Chương 118: Ngồi Xem

Diệp Tố từ đồng tử đen bóng của Khổng Tước nhìn thấy bóng dáng thật lớn xé không gian mà tới, nhưng không đợi hắn làm ra bất luận phản ứng gì, một cỗ lực lượng cường ngạnh liền đột ngột buông xuống trên người hắn, hắn lập tức liền không chịu khống chế mà bị hất bay ra.

Thanh âm ồ lên nổ ra.

Chát một tiếng, thanh âm kim loại cứng rắn ma xát vào nhau, đâm vào màng nhĩ khiến tai người ta tê dại.

Khổng Tước triệu hồi ra cơ giáp bản thân, ngăn cản cơ giáp màu lam còn định đuổi đánh, "Lý Cảnh Hòa, ngươi điên rồi sao!"

Lý Cảnh Hòa mắt điếc tai ngơ, khi quay người chuyển hướng, đã có một đài cơ giáp màu đen cản đường hắn, đây là Phá Quân.

Ba đài cơ giáp yên lặng giằng co.

Cùng lúc đó, tiếng cảnh báo vang vọng không trung trong đại viện Lý gia. Trừ bỏ trên sàn đấu, những địa phương khác không cho phép xuất hiện cơ giáp.

Lý Ngật không hề dự tính đến một màn này liền cả kinh sửng sốt, lúc này không rảnh lo chỉ trích, vội vàng đi kiểm tra tình huống Diệp Tố. Sớm đã có người nâng Diệp Tố đang ngã dậy, may mắn xung quanh đều là mặt cỏ mềm mại, hơn nữa Diệp Tố đã điều chỉnh tư thế giữa không trung, mới không bị thương những chỗ yếu hại.

Nhưng hiện tại Diệp Tố không hề dễ chịu, đầu tiên bị cơ giáp mạnh mẽ hất bay, lại nặng nề ngã xuống từ không trung, xương cốt toàn thân đều đau đến tê dại, phảng phất tùy thời sẽ vỡ ra. Người khác đỡ một chút, đều có thể khẽ chạm phải chỗ đau không biết ở đâu.

Diệp Tố thần sắc thống khổ mà nhăn mặt, ngẩng đầu nhìn đài cơ giáp màu lam kia, lập tức đều minh bạch, cắn chặt răng.

Lý Ngật chạy tới, tư thái phóng thật sự thấp: "Diệp công tử, ngươi không sao chứ?"

Diệp Tố lạnh lùng liếc hắn một cái, nghe xong chuyện xưa của Phá Quân, hắn hoàn toàn không có chút hảo cảm gì với người này, lời nói hàm chứa đầy tức giận: "Ngươi cho hảo đệ đệ ngươi hất một cái, rồi xem có sao không?"

Lý Ngật bị nghẹn đến xấu hổ, lập tức bồi gương mặt tươi cười nói: "Thập phần xin lỗi, là gia giáo Lý gia ta không nghiêm. Diệp công tử trước đừng tức giận, ta nhất định khiến Lý Cảnh Hòa nhận lỗi. Ta đã gọi tới bác sĩ tư nhân, Diệp công tử trước tiếp nhận kiểm tra quan trọng hơn."

Nói xong, Lý Ngật tiến lên định đỡ Diệp Tố.

"Ngươi đừng chạm vào ta." Diệp Tố bị chuyện giữa hắn và Lý Cảnh Hòa khiến cho ghê tởm không chịu được, nhìn thấy khách nhân trong đại sảnh cùng bảo an nghe thấy cảnh báo đều hướng nơi này tụ tập, Diệp Tố đơn giản trực tiếp ngồi trên cỏ, "Ta khó chịu, liền ngồi ở đây."

Mặt Lý Ngật lập tức biến sắc, trong lòng vừa gấp vừa tức, hôm nay là ngày quan trọng của Lý gia hắn, hiện lại xảy ra tình huống ngoài ý muốn này, đều ném hết mặt mũi Lý gia. Lý Ngật càng giận sôi máu, sau khi khom lưng xin lỗi Diệp Tố, Lý Ngật tiến thẳng đến Lý Cảnh Hòa vẫn đang giằng co cùng đám người

kia.

Ánh mắt đám người vây quanh Diệp Tố đều hiện lên chút cổ quái, nhìn nhau vài lần, đều từ thần sắc đối phương thấy được vui sướng khi người gặp họa. Có thể khiến Lý Ngật cúi đầu khom lưng như vậy, vị "Diệp công tử" này có lẽ không tầm thường a.

Khổng Tước rất bất mãn với Lý Cảnh Hòa đánh lén sau lưng, cả giận nói: "Lý Cảnh Hòa, ngươi thật đúng là thua không nổi!"

Phá Quân bên kia không nói gì, bất quá đài cơ giáp ngăm đen của hắn lộ ra hơi thở lạnh lẽo, dưới ánh mặt trời mà dường như kết băng lại, đối Lý Cảnh Hòa, hắn một lần so một lần càng thêm thất vọng.

Trong khoang điều khiển, Lý Cảnh Hòa sau khi phục hồi tinh thần lại cũng kinh hoảng không thôi, mồ hôi lạnh ứa ra. Bị một thiếu niên còn đi học đánh bại, là việc Lý Cảnh Hòa tâm cao khí ngạo không thể tiếp thu, thẳng đến lúc Diệp Tố xuống đài, hắn còn chưa kịp phản ứng lại — chính mình cư nhiên thua? Sao có thể, hắn còn chưa kịp dùng ra cụ tượng hóa vũ khí, tinh thần lực hắn còn thực sung túc… Từ trên sân đấu nhìn thấy Diệp Tố cùng Khổng Tước nói chuyện thật vui vẻ, Lý Cảnh Hòa phảng phất như nghe thấy tiếng hai người bọn họ bốn phía mà cười nhạo mình, tiếp đó liền lập tức nghĩ đến thần sắc trào phúng của những người khác, địa vị thiên tài của hắn liền xuống dốc không phanh, ngọn lửa trong lòng lập tức bừng lên, Lý Cảnh Hòa thẹn quá hóa giận, không quan tâm mà điều khiển cơ giáp lao khỏi sân đấu…

Có cái gì mà phải sợ! Tròng mắt Lý Cảnh Hòa cấp tốc xoay chuyển, lại hung tợn nghĩ đến, hắn chính là người Lý gia, đừng nói đả thương một người, kể cả có giết người, Lý Mặc cũng có biện pháp giúp hắn xử lý.

"Xuống dưới!"

Lý Cảnh Hòa vừa mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, liền nghe thấy Lý Ngật lãnh khốc quát lớn, hắn run run một cái, từ pha lê chắn trước khoang điều khiển thấy được Lý Ngật dưới chân cơ giáp, sắc mặt nghiêm túc, không hề cười nói. Cứ việc Lý Ngật đứng trước cơ giáp cao mười mét có vẻ thập phần nhỏ yếu, nhưng Lý Cảnh Hòa lại không dậy nổi bất luận lòng phản kháng gì, lập tức ngoan ngoãn đi xuống từ khoang điều khiển.

Đội bảo an nghe tiếng mà đến lập tức mạnh mẽ vây quanh ba đài cơ giáp này, Lý Ngật hướng bảo an vung tay, làm mấy cái thủ thế, các nhân viên an ninh lui về phía sau vài bước, hình thành một đạo phòng tuyến mờ nhạt, không hành động thiếu suy nghĩ.

"Bang!"

Lý Ngật thẳng tắp mà nhìn chằm chằm Lý Cảnh Hòa một lát, nhìn đến mức ánh mắt hắn bắt đầu trốn tránh, mới nâng tay phải lên hung hăng mà tát hắn. Một tát này vừa vang vừa rõ, mặt Lý Cảnh Hòa lập tức liền sưng lên.

"Phế vật." Lý Ngật dưới ánh mắt chăm chú của mọi người liền mắng không chút khách khí, thô bạo mà đẩy

bả vai Lý Cảnh Hòa, đem Lý Cảnh Hòa hoàn toàn không dám phản kháng mà một đường thất tha thất thểu đẩy đến trước mặt Diệp Tố, "Hướng Diệp công tử xin lỗi!"

Khổng Tước cùng Phá Quân thấy vậy cũng thu hồi cơ giáp lại, ba bước thành hai bước mà chạy tới bên người Diệp Tố, hỏi han có chuyện gì không.

Lý Cảnh Hòa ngốc lăng lăng mà bụm mặt, không biết làm sao.

Lúc này, tất cả khách mời đều vây quanh chỗ này, hướng những người trẻ tuổi ở đây hỏi thăm tình huống.

Lý Mặc vội vàng tới nơi rốt cuộc không giữ được biểu tình trấn định, khóe mắt rũ xuống, sắc mặt đen lại, trong lòng đã đem Lý Cảnh Hòa ra mắng chết, vội vàng bước chân tiến tới chỗ Diệp Tố.

Đa số khách khứa chỉ cảm thán Lý Cảnh Hòa mặt dày vô sỉ cùng cái kia học sinh lợi hại, nhưng có một số người giống Lý Mặc ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc. Khổng Anh Trác trong lòng lộp bộp một cái, dùng dư quang khóe mắt tiểu tâm mà liếc nhìn Hàn Nghiệp, quả nhiên nhìn thấy gương mặt tươi cười như tắm gió xuân của hắn đã thu trở về, sải bước mà đẩy ra tầng tầng lớp lớp đám người.

"Tiên sinh, thỉnh bảo trì trật tự……" Có cái bảo an vươn tay cánh tay ngăn lại hắn, lời còn chưa nói xong liền "A nha" một tiếng, cả người không chịu khống chế mà bị xách cổ tay lên ném sang một bên, hắn chật vật bò dậy từ mặt đất, đã nhìn không thấy bóng dáng Hàn Nghiệp.

Khổng Anh Trác lau mồ hôi, vội vàng đi theo. Thời điểm tìm được Hàn Nghiệp, đã thấy hắn đang nâng Diệp Tố dậy.

Trên người Diệp Tố không có vết máu, không thiếu tay gãy chân, đây là chuyện tốt.

Nhưng trên mặt, cổ tay lộ ra đều có bầm tím, nhìn qua rất thảm, đặc biệt là sắc mặt kia, trắng bệch trắng bệch, cùng gương mặt vững vàng của Hàn Nghiệp hình thành tiên minh đối lập.

Lý Mặc đang không ngừng cười hướng Hàn Nghiệp xin lỗi.

Hàn Nghiệp không để ý đến hắn, tay nhẹ nhàng nhéo phần lưng cùng tứ chi Diệp Tố, xác định xem có bị thương tổn đến xương cốt không, thẳng đến lúc toàn thân đều nhéo qua, Hàn Nghiệp mới có tâm tình mà quay đầu nói với Lý Mặc, ngữ điệu lãnh đạm: "Người bị thương không phải ta."

Tâm Lý Mặc ngưng lại, bỗng nhiên hiểu rõ, Hàn Nghiệp thật sự quan tâm người thanh niên này, mà không phải sinh khí do người mình mang đến bị chịu vũ nhục. Lý Mặc lo lắng chính là loại tình huống này, khó thu thập nhất.

Vừa nghĩ liền quay nhanh đi, Lý Mặc lập tức sầm mặc, túm Lý Cảnh Hòa còn mặt đầy mờ mịt vô thố,

nhấc chân đá đầu gối hắn.

Phanh — Lý Cảnh Hòa đột nhiên ngã về phía trước, trực tiếp quỳ gối trước mặt Diệp Tố.

Lý Mặc nói: "Diệp công tử kỳ tài ngút trời, khiến người hâm mộ. Khuyển tử từ nhỏ bị nịnh hót quen, cũng do nhà ta quản giáo không nghiêm, dưỡng ra tật xấu không coi ai ra gì của hắn, nhất thời bị Diệp công tử kích thích đầu óc mà đi làm chuyện sai lầm. Diệp công tử đơn giản không quá đáng ngại, nếu không ta chết cũng khó tạ tội. Hôm nay ta đem cái nghiệt tử này giao cho ngươi xử lý, dù đánh dù phạt, ta không một câu oán hận, còn phải cảm ơn Diệp công tử thay ta quản giáo đứa con bất hiếu này."

Tư thái này của Lý Mặc cũng xem như cho Hàn Nghiệp cùng Diệp Tố đủ mặt mũi.

Diệp Tố nhìn mắt Hàn Nghiệp.

Hàn Nghiệp một chút cũng không kiêng dè mà nói: "Có tức giận liền xả ra."

Đương nhiên là có tức giận. Diệp Tố nghĩ thầm, hắn chưa từng thấy qua loại người không biết xấu hổ như Lý Cảnh Hòa. Có thể… Diệp Tố lại nghiêng đầu nhìn nhìn Phá Quân, Lý Cảnh Hòa dù sao cũng là đệ đệ Phá Quân.

Phá Quân đối diện ánh mắt Diệp Tố, tức khắc như đánh đổ một ly cà phê đặc, trong lòng vừa loạn vừa khổ sở. Hắn cảm thấy thực xin lỗi Diệp Tố, bởi vì Lý Cảnh Hòa là đệ đệ hắn. Nhưng hắn lại không có tư cách đi quở trách hay mở miệng bảo Diệp Tố trừng phạt Lý Cảnh Hòa, hắn không có danh nghĩa.

Lý Mặc bất động thanh sắc nhìn theo tầm mắt Diệp Tố, trên mặt không biểu hiện gì nhưng trong lòng đã hừ lạnh một tiếng. Diệp Tố đây là cho hắn một cái tát trước mặt mọi người a, tuy rằng vô tình nhưng thật sự vang dội. Lý Mặc khiến Lý Cảnh Hòa quỳ xuống, mắng thế nào cũng là quyền lợi một cái phụ thân, nhưng Diệp Tố cư nhiên lờ mình đi, quay ra nhìn Phá Quân, là ý gì?

Ngực đầy nghẹn một hơi, Lý Mặc không phun được mà còn phải sống sờ sờ nuốt xuống, tư vị này trước nay đều là hắn để người khác chịu, phong thủy luân chuyển, hôm nay rốt cuộc xoay một chậu nước hắt về trên người hắn.

Cũng may, lại có hai người vội vã tới, giải thoát hắn khỏi khốn cục.

Một cái là bác sĩ bị Lý Ngật thúc giục đến mức hận không thể cưỡi gió tới, trước kiểm tra thân thể Diệp Tố quan trọng hơn, chuyện khác lại nói sau.

Một cái khác là người cử hành lễ mừng, tất cung tất kính nói: "Lý tiên sinh, thời gian khai mạc lễ mừng sắp tới rồi." Bất luận niên đại nào, mọi người luôn thập phần coi trọng "ngày tốt giờ lành", một khắc cũng không thể trì hoãn.

Sắc mặt Lý Mặc lộ vẻ khổ sở, khó xử nói với Hàn Nghiệp đang cầm dụng cụ rà quét cho Diệp Tố: "Hàn công tử, ta cảm thấy thập phần xin lỗi với sự tình Diệp công tử, nhưng lễ mừng trăm năm đã sớm chuẩn bị thỏa đáng, chỉ chờ khai mạc, khách khứa cũng đều tới cả, có thể chờ sau khi lễ mừng xong xuôi, ta lại áp nghiệt tử tự mình tới cửa nhận lỗi?"

Hàn Nghiệp nhàn nhạt quét mắt liếc hắn một cái, tay mang tính trấn an mà nhéo bả vai Diệp Tố, nói: "Hảo."

Lý Mặc liên tục nói lời cảm tạ, cùng Lý Ngật liếc nhau, vội vàng dẫn các tân khách đang tụ tập xem kịch vui ở chỗ này dẫn tới đại sảnh, trước mắt bao người, hắn cũng ném không nổi người nọ. Còn Lý Cảnh Hòa, Lý Ngật liếc mắt gia hiệu với Lý Tự, chuẩn bị kéo hắn vào phòng đi, đừng để đi ra khiến cho mất mặt xấu hổ.

Hàn Nghiệp bỗng nhiên nói: "Lễ mừng của Lý gia các ngươi, hắn không tham gia, không thể nào nói gì đi."

Lý Ngật trong lúc nhất thời sờ không rõ Hàn Nghiệp ý tứ, hàm hồ vài câu, cũng liền ném Lý Cảnh Hòa mặc kệ.

Hàn Nghiệp bảo bác sĩ tư nhân cầm tới một cái cáng có thể biến đổi hình dạng, gập lại thành một cái xe lăn, hắn đem Diệp Tố ôm đến trên xe lăn, đẩy Diệp Tố đi, sau đó nói với Khổng Tước cùng Phá Quân: "Đi, chúng ta cũng đi xem náo nhiệt."

Diệp Tố ở trên xe lăn bị đẩy một đoạn đường, rốt cuộc nhịn không được biệt nữu, nói khẽ với Hàn Nghiệp: "Kỳ thật ta không nghiêm trọng như vậy, để ta chính mình xuống tự đi thôi."

Hàn Nghiệp không nhanh không chậm mà nói: "Ngồi xem diễn, không mệt."

121. Chương 119: Bắt Giữ

Chính ngọ 12 giờ, người chủ trì bước lên thảm đỏ, biểu tình trang nghiêm mà đi đến trên đài, theo bước chân hắn, trong một góc đại sảnh, dàn nhạc tấu vang bản hòa tấu đã sớm chuẩn bị tốt, âm nhạc nhẹ nhàng vui sướng lại không mất trang trọng quanh quẩn trong đại sảnh kim bích*(vàng ngọc)* huy hoàng.

Các tân khách có tự giác mà phân loại sang hai bên.

Hàn Nghiệp đẩy Diệp Tố cũng ở trong đó, đám người Khổng Anh Trác ở bên cạnh bọn họ. Khổng Anh Trác liếc mắt thấy Hàn Nghiệp bất động thanh sắc, trong lòng hiếu kì không chịu được, không biết hắn đến tột cùng làm thế nào gây ra phiền toái cho Lý Mặc.

Mà Phá Quân, trên mặt không chút biểu tình, đôi tay lại nắm chặt muốn chết.

Lý Mặc nhìn thấy Diệp Tố ngồi ở xe lăn không phù hợp với hoàn cảnh xung quanh, khóe miệng liền co rút. Trong lễ mừng cũng không ít phóng viên từ các nhà truyền thông lớn, vô luận là màn ảnh nào quét tới Diệp Tố, Lý gia bọn họ đều sẽ bị kéo lên Internet, bị đám dân mạng nhàn đến mốc meo thảo phạt một lần. Cũng may truyền thông hắn mời đến đều có quan hệ không tồi với mình, tốn chút tiền liền có thể ép chuyện này xuống, không nháo tới mức mọi người đều biết.

Người chủ trì từ đầu liền chúc phúc câu lạc bộ Phí Đằng một phen, lời lẽ tầm thường, thập phần nhàm chán, Diệp Tố vốn dĩ đã dựa lưng vào xe lăn đều sắp ngủ gật.

"Hiện tại, để chúng ta nhìn lại trăm năm lịch sử của câu lạc bộ Phí Đằng!" Chủ trì giơ cao một bàn tay, cùng lúc đó, âm nhạc đột nhiên dõng dạc hùng hồn lên, một màn chiếu thật lớn từ trần nhà chảy xuống, phảng phất như ngân hà lạc cửu thiên*.

**Bắt nguồn từ bài Xa ngắm thác núi Lư – Lí Bạch (học hồi lớp 7 đấy, k phải ta nhớ đâu, gg bảo thế):*

Phi lưu trực há tam thiên xích

Nghi thị Ngân Hà lạc cửu thiên

(Nước bay thẳng xuống ba nghìn thước

Tưởng dải Ngân Hà tuột khỏi mây)

Hình ảnh một người dưới ánh sáng đặc hiệu dần dần hiện rõ trên màn chiếu, là người sáng lập câu lạc bộ Phí Đằng, tức gia gia Lý Mặc. Theo sau là một loạt sự kiện về Lý Mặc gia gia, dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, trên thị trường Tây Đô tinh cạnh tranh kịch liệt, trong tình trạng các ngành nghề đều như măng mọc sau mưa mà mau chuẩn tàn nhẫn chiếm cứ một địa vị, cuối cùng trong tình trạng gian nan người đồng hành ngoài sáng lại chèn ép trong tối, khó khăn mới ổn định được câu lạc bộ Phí Đằng lung lay, trải qua gian nguy cùng nhân tâm khó lường, câu lạc bộ Phí Đằng rốt cuộc bước vào quỹ đạo, kinh doanh có lời đồng thời còn không quên hồi báo xã hội, tích cực làm từ thiện, đối với đội viên chuyên nghiệp về hưu cũng an bài đến thập phần nhân đạo.

Sau đó là phụ thân Lý Mặc, kế thừa câu lạc bộ Phí Đằng, khiến nó tỏa sáng trở thành một trong những câu lạc bộ lớn nhất Tây Đô tinh. Lý Mặc lại dựa vào cơ sở bậc cha chú mà hoàn thiện hình thức kinh doanh của câu lạc bộ Phí Đằng, thậm chí ẩn ẩn có xu thế một nhà độc đại.

Nói ngắn lại, đây là một bộ sử ký làm giàu của Lý gia, đồng thời còn tràn ngập năng lượng chính nghĩa, có thể nói là chuẩn mực cho xã hội, có thể in ra làm sách để khích lệ quảng đại nhóm thanh niên tầm thường vô vi, mê mang.

Video tiểu sử trên màn chiếu dần dần tới hồi kết, lời nói của người chủ trì lại vang lên: "Không có bất luận thành công nào không cần trả giá đại giới, Lý gia ba đời cẩn trọng mới có "Phí Đằng" ngày hôm nay, nó không chỉ là một nhãn hiệu, mà còn là một loại tinh thần, một loại truyền thừa. Hiện tại hoan nghênh Lý

Mặc tiên sinh phát biểu về lịch sử cùng dự tính tương lai câu lạc bộ Phí Đằng, ngươi ta cùng nhau nỗ lực."

Ánh sáng màn chiếu dần tối xuống, âm nhanh lại lần nữa nhỏ lại, Lý Mặc trong tiếng vỗ tay rụt rè cười, thẳng eo, trầm ổn mà bước lên đài.

Nhân viên công tác đang thu hồi màn chiếu lại sửng sốt, lại ấn nút thu hồi, kỳ quái mà nhìn chằm chằm màn chiếu trong đại sảnh, vẫn không hề phản ứng.

"Sao lại thế này..." Người này khẩn trương mà kiểm tra dụng cụ, "Chẳng lẽ bị mắc kẹt? Hôm nay xảy ra gì ngoài ý muốn sẽ bị cuốn gói đi a, đại gia, cầu ngươi phối hợp một chút a!"

Lý Mặc đi đến trước đài, trước microphone ho nhẹ hai tiếng, phát hiện màn chiếu cư nhiên còn che trước mặt mình, ánh mắt tinh tế mà đảo qua góc.

Người khống chế màn chiếu đã gấp đến độ mồ hôi đầy đầu, vô luận hắn mân mê thế nào, màn chiếu chính là thu không về. Người phụ trách lễ mừng cũng nhìn không được, vội chạy tới: "Ngươi sao lại thế này?"

Người nọ vẻ mặt đưa đám: "Máy móc tựa hồ hỏng rồi!"

Lý Mặc dừng vài giây, thấy màn chiếu vẫn còn đó, người phía dưới cũng bắt đầu thi nhau thì thầm. Trong lòng hắn đã phát một hồi lửa lớn, trên mặt vẫn bình thản mà cầm microphone trực tiếp xuống đài, ngồi ở bên cạnh bàn tiệc gần nhất, đối diện khách khứa nói: "Tất cả mọi người đều ngồi, một số lời kế tiếp chính là tiếng lòng của ta, thích hợp ngồi nói, cũng thích hợp ngồi nghe. Nếu các ngươi hưởng ứng, không ngại giơ lên một chén rượu, để yên lòng ta ngươi."

"Trò hay tới." Khổng Anh Trác nghĩ thầm, cũng ngồi xuống gần đó, quả nhiên, ngồi xem diễn không mệt.

Lý Mặc đạm đạm cười, trong ánh mắt hiện ra hạnh phúc cùng cảm khái trong hồi ức, khi đang định mở miệng, màn chiếu ảm đạm đột nhiên sáng lên, ảnh chụp gia gia Lý Mặc lại hiện ra trên đó. Xem ra máy móc thực sự mắc kẹt, lại phát lại một lần.

Khi các tân khách âm thầm nghĩ vậy, hình ảnh trên màn hình lại đột nhiên thay đổi, xuất hiện một số tư liệu hình ảnh. Tấm đầu tiên liền dẫn phát một mảnh ồ lên, cư nhiên là tư liệu gia gia Lý Mặc phạm tội buôn lậu dược phẩm cấm, tiền khởi nghiệp câu lạc bộ Phí Đằng cư nhiên là tiền bẩn kiếm được do vi phạm lương tâm cùng pháp luật!

Lý Mặc rốt cuộc vô pháp bảo trì bình tĩnh, sắc mặt đại biến, vội vàng tiến lên, một bên sai người mau mau đóng lại màn chiếu, một bên lớn tiếng quát: "Hôm nay là lễ mừng trăm năm của câu lạc bộ Phí Đằng, cư nhiên dùng loại thủ đoạn này tới bôi đen ta, ngươi thật đúng là dụng tâm lương khổ a!"

Ai cũng không biết hắn là chỉ ai, ngay cả Lý Mặc cũng không biết, hắn chỉ biết hắn cần đổ chuyện này lên hãm hại thương nghiệp trước tiên.

Các phóng viên nguyên bản còn an phận đều như ruồi bọ ngửi được vị thịt, toàn bộ khiêng camera cùng microphone giơ về phía trước, chỉ cần chụp đến một số tư liệu trên màn chiếu, mặc kệ thật giả, đều là tin tức trọng đại a.

Lý Mặc nói một hồi, màn chiếu còn chưa bị đóng lại, người điều khiển màn chiếu hai chân đã mềm: "Xong rồi, ta xong rồi……"

Lại một tư liệu hiện lên, ở giữa còn kèm theo một số tư liệu video cùng ghi âm, mỗi một cái đều vạch trần trụi hành vi phạm tội của gia gia Lý Mặc: Cấu kết cùng hải tặc, giết hại cả nhà đối thủ sắp đi du lịch, buôn lậu cấm phẩm, cạnh tranh ác tính nhiễu loạn trật tự thị trường, lừa bán nhi đồng từ tinh hệ xa xôi, cưỡng bách bọn họ chung thân vì câu lạc bộ, hối lộ quan viên, thậm chí ám hại quan viên chuẩn bị thanh tra câu lạc bộ Phí Đằng…vô số hành vi phạm tội, khánh trúc nan thư*.

**quá nhiều đến mức đốt tre đếm k được, là thành ngữ chỉ "vô số tội ác"*

Một phen cuồng oanh lạm tạc*(bùng nổ)* này khiên người trở tay không kịp, các tân khách vô luận có giao hảo hay đối địch với Lý Mặc đều vô cùng khiếp sợ. Đằng sau danh lợi không có sạch sẽ, bọn họ đều biết, làm gì có ai không dùng chút thủ đoạn xấu xa, nhưng bọn hắn không nghĩ tới Lý gia có thể cuồng vọng lớn mật như vậy.

Lý Mặc càng thêm nổi giận, có lẽ là lấy phẫn nộ để che giấu sự hoảng loạn của mình, những tư liệu đó đã sớm bị tiêu hủy, tại sao hôm nay tất cả đều lòi ra? Lý Mặc kinh hãi, lập tức hạ vài mệnh lệnh, có người mạnh mẽ ngăn cản màn hình truyền phát tin, có người cản lại phóng viên, các nhân viên an ninh cùng đều theo lệnh mà ùa vào đại sảnh.

Lý Mặc cao giọng hô: "Hôm nay Lý gia bị ác ý công kích, lễ mừng vô pháp cử hành bình thường, chờ ta bắt được người sau màn, lại hướng mọi người nhận lỗi." Lý Mặc một ánh mắt truyền xuống, các nhân viên an ninh lập tức khách khí mà ngầm có ý cưỡng bách thỉnh các tân khách ra ngoài.

Bảo an đi tới trước mặt Hàn Nghiệp, Hàn Nghiệp nhẹ nhàng cười nói, "Lý tiên sinh, hành đến chính ngồi đến đoan, không bằng mọi người chúng ta hợp mưu hợp sức, giúp Lý tiên sinh phân tích một chút, đến tột cùng ai là "người sau màn"."

Hàn Nghiệp vừa nói xong, không ít người nổi lên tiểu tâm tư. Trong đám khách khứa không thiếu người cạnh tranh lợi hại với Lý Mặc, Lý gia có tin tức mặt trái, là chuyện tốt với bọn họ, vô luận thật giả, đều có thể kéo chân một nhà câu lạc bộ Phí Đằng một bước lớn.

Khổng Anh Trác chính là một trong số đó, lập tức nói: "Ta cùng Lý tiên sinh là đối thủ thương nghiệp, theo lý thuyết ta sẽ bị hiềm nghi rất lớn, không bằng hôm nay an vị ở chỗ này nói chuyện, rửa sạch hiềm nghi cho ta, để tránh hôm nay rời đi, chuyện sau đó liền khó nói."

"Đúng!" Lập tức có người phụ họa.

Lý Mặc đen mặt nhìn Hàn Nghiệp, nhất thời không biết phản bác thế nào. Mà màn chiếu không như Lý Mặc nghĩ mà dừng lại, đã đến tin tức về phụ thân Lý Mặc. Khi phụ thân Lý Mặc kế thừa câu lạc bộ, đã có chút căn cơ, từ bỏ loại nghề buôn lậu lợi nhuận kếch sù nhưng nguy hiểm này. Nhưng lại trầm trọng hơn ở mặt cạnh tranh thương nghiệp, giết người không thấy máu. Lý Mặc lúc sau cũng không kém, mặt ngoài hòa hòa khí khí, lại ngầm dùng thủ đoạn không chính đáng bức người cửa nát nhà tan. Vô số sự kiện đại chúng cho rằng đánh cờ sau lưng đều có bàn tay Lý gia phụ tử nhiều ít nhúng vào.

Bao gồm cả chuyện Lý Mặc hãm hại phụ thân Phá Quân, mạnh mẽ thu dưỡng Lý Cảnh Hòa cũng bị đưa ra ngoài ánh sáng, mà đây, còn là một việc "bé nhỏ không đáng kể" trong những việc Lý Mặc từng làm.

Phá Quân nhìn đến tư liệu hình ảnh, nhìn thấy video phụ thân mình chết thảm, nhìn thấy người phụ trách hắc chiến tự thú cùng lên án Lý Mặc, hai mắt đỏ bừng, lệ rơi đầy mặt.

Bỗng nhiên, từ ngoài cửa đi vào một người mặc đồ đen, đầu tóc hoa râm, tuổi hơn trăm, đôi tay cầm một tấm di ảnh đen trắng, người trên di ảnh rất quen thuộc, hơi ngẫm lại, hóa ra là một đội viên không nghe gia gia Lý Mặc quản giáo định công bố chuyện buôn lậu cấm vật nên bị hắn thủ tiêu.

Người nọ đi vào đại sảnh, cái gì cũng chưa nói, phanh một tiếng mà quỳ xuống.

Tiếp theo đó, lại có một lão nhân cầm di ảnh phụ thân hoặc gia gia mình vào. Sau đó, hai cái, ba cái, bốn cái… Từ lão nhân đến người trẻ tuổi, trong vòng trăm năm, người bị Lý gia hại chết đều lấy hình thức di ảnh đưa tới trước mặt Lý Mặc.

Trên ảnh chụp, một đám người khuôn mặt an tường, tươi cười ôn hòa, nhưng thời điểm bọn họ tử vong lại tràn ngập thống khổ, nghĩ đến tra tấn bọn họ đã phải trải qua, những tươi cười đó trở nên vạn phần chua xót.

Phá Quân ngơ ngẩn, đem nước mắt lau đi, đứng phía sau đội ngũ, cũng quyết tuyệt mà quỳ xuống.

Bọn họ quỳ trước thân nhân tử vong của mình, quỳ trước chân tướng bị bàn tay vùi lấp, quỳ trước công đạo bọn họ sắp được đòi lại.

Lý Mặc bị nhóm người này làm cho thật sự luống cuống, không phải sợ những người này, mà là kinh sợ người thao tác sau màn. Vô luận là sưu tập tư liệu phạm tội của Lý gia hay tụ tập người nhà người bị hại, Lý Mặc hoàn toàn không nhận được bất kỳ tiếng gió nào, đây phải là thế lực kiểu gì mới có thể khai quật là lịch sử trăm năm trước, còn không để bất luận kẻ nào biết được?

Lý Mặc nhận ra có một cái quái vật khổng lồ đang theo dõi mình, đả kích tới vừa nhanh lại mãnh liệt như vậy, dường như không chừa lại cho hắn bất kỳ đường sống nào.

Mà nghĩ tới có thể khiến mình lâm vào hoàn cảnh như vậy, chỉ có một sự kiện kia… Lý Mặc một trận tâm lạnh, đồng thời lại có quyết tuyệt cùng hận thù nổi lên.

Lý Mặc đầu váng mắt hoa, miễn cưỡng lấy lại bình tĩnh, kéo Lý Ngật đồng dạng khiếp sợ qua, thấp giọng phân phó: "Ngươi đi tìm ngươi Trương bá bá, mau!"

Lý Ngật không hiểu ra sao vừa rời đi, còi cảnh sát liền vang lên.

Sở cảnh sát Tây Đô đã phái ra đại lượng cảnh sát, ngay cả tư lệnh trưởng đều tự mình tham dự hành động.

Lý Mặc nhìn thấy tư lệnh trưởng, liền thở phào nhẹ nhõm một hơi, hắn vẫn luôn quan hệ không tồi với sở cảnh sát Tây Đô, mọi việc đều có thể thương lượng ra đường sống. Hắn cười tiến về phía trước, còn chưa kịp nói gì, tư lệnh trưởng liền móc ra lệnh bắt giữ, mặt vô biểu tình nói: "Lý Mặc, theo quần chúng cử báo, ngươi bị nghi ngờ có liên quan đến án giết người, buôn lậu,... cùng nhiều hành vi phạm tội khác, thỉnh phối hợp điều tra."

Lý Mặc nhìn lệnh bắt giữ, kinh hãi không thôi. Đưa ra lệnh bắt giữ cần nhiều trình tự xét duyệt, tuy rằng quá trình xét duyệt không phiền toái, hiệu suất rất cao, nếu có chứng cứ xác thực, dường như là tùy thân tùy phê *(tùy chứng cứ mà phân xử)*. Nhưng Lý gia sở dĩ có thể kiêu ngạo nhiều năm như vậy, bởi vì thập phần chú trọng giao hảo với cơ quan nhà nước, từ trên xuống dưới đều chuẩn bị rất nhiều quan hệ, trong viện kiểm sát lại càng có không ít "tri kỷ".

Lý Mặc trăm triệu không nghĩ tới, mình ngay cả một tin tức cũng chưa thu được, lệnh bắt giữ đã được truyền tới.

Sự tình phát triển đến nước này, ai cũng thấy được sự lợi hại trong đó, trong lúc nhất thời đều như ve sầu mùa đông *(và như sa mạc vào mọi mùa)*. Người duy nhất hưng phấn đại khái là đám phóng viên đó, nguyên bản chỉ là tin tức lễ mừng tầm thường, hiện tại thăng cấp thành tin mặt báo a.

Hàn Nghiệp vẫn luôn quan sát từ xa cúi xuống nhẹ giọng nói với Diệp Tố: "Đợi một chút Moka lão sư sẽ tới đón ngươi, ta có việc, trước không quay về." Sau đó nói với Khổng Anh Trác, "Phiền toái ngươi chiếu cố Phá Quân một chút, nói cho hắn, có chuyện gì chờ ta trở lại nói sau."

Diệp Tố gật đầu, trong lòng cảm thấy không thích hợp, rốt cuộc nhịn không được hỏi, "Lý Mặc hắn không đơn giản?"

Hàn Nghiệp nói: "Ta sẽ giải quyết."

Chắc dạo này đọc H hơi nhiều, cứ thấy câu "ngươi về trước, ta có việc" là ta lại nghĩ đến ntr:<

122. Chương 120: Nghĩa Khác

Cái gọi là "Trương bá bá", kỳ thật Lý Ngật cũng không quen thuộc, chỉ biết gọi là Trương Hồng Thư, là bí thư trưởng tiền nhiệm lãnh sự Tây Đô tinh, sau khi Lý Ngật lớn lên Lý gia liền không có kết giao cùng hắn. Bất quá nếu ở thời điểm mấu chốt Lý Mặc để hắn đi tìm hắn, vậy thì không có sai.

Thực mau, Lý Ngật đi tới nhà Trương Hồng Thư, ở một góc hẻo lánh Tây Đô tinh, thắng ở hoàn cảnh u tĩnh. Trương Hồng Thư tựa hồ như sớm nhận được tin tức, thời điểm Lý Ngật tới có một nữ bảo mẫu ở cửa tiếp hắn, đưa hắn tới tầng hầm ngầm.

Tầng hầm ngầm sáng ngời rộng mở, chỉ là tràn ngập mùi vị dầu máy, nơi nơi đều là linh kiện cơ giáp tán loạn.

Một lão nhân tóc bạc đầy đầu từ một đài cơ giáp đứng dậy, đem công cụ sửa chữa cẩn thận xếp chỉnh tề, xoa xoa dầu máy trên tay, nói với Lý Ngật: "Tùy tiện tìm chỗ ngồi đi."

Lý Ngật nào có tâm tình ngồi, vội la lên: "Trương bá bá……"

Trương Hồng Thư khoát tay, gật đầu nói: "Sự tình nhà ngươi ta đã biết."

Lý Ngật bức thiết mà nhìn Trương Hồng Thư.

Trương Hồng Thư thở dài, nói: "Hài tử, ngươi biết tại sao phụ thân ngươi sẽ gặp phải đại nạn này không?"

Lý Ngật lắc đầu.

Trương Hồng Thư nhẹ nhàng cười một cái, lại bỗng nhiên lộ vẻ mặt ngưng trọng: "Bởi vì phụ thân ngươi chạm đến điểm mấu chốt người kia a."

Thời điểm Lý Ngật rời khỏi nhà Trương Hồng Thư, bị hằng tinh trên không trung chiếu sáng, trước mắt nhòa đi, thiếu chút nữa đứng không vững, duỗi tay chống vách tường, mới miễn cưỡng thẳng nổi eo.

Lời nói của Trương Hồng Thư còn ong ong vang lên bên tai hắn, Lý Ngật vẫn luôn cho rằng phụ thân mình bất quá chỉ là cái thương nhân có điểm không từ thủ đoạn. Cho dù Lý gia dựa vào buôn lậu cấm vật làm giàu, lúc sau cũng đã đi trên con đường tẩy trắng, không nghĩ tới thẳng đến ngày hôm nay, hắn mới biết sinh ý chính của Lý gia không tới từ câu lạc bộ, mà là buôn lậu súng ống đạn dược, thậm chí, phụ thân hắn còn tư dưỡng quân đội, cắm quân bên cạnh đường hàng không, lấy danh nghĩa hải tặc giấu tai mắt người khác.

Lý Ngật híp mắt nhìn thẳng không trung, một hồi lâu, thẳng đến lúc trước mắt trắng xóa, hắn mới thu hồi tầm mắt mệt mỏi, đứng tại chỗ một lúc lâu, nhanh chóng rời đi, đánh xe chạy về nhà.

Đại sảnh Lý gia một mảnh hỗn độn, người đi rồi để lại trống rỗng, mấy người phụ trách có trọng lượng đều đi theo phía sau Lý Mặc, trong nhà nhất thời không có ai quản lý.

Lý Tự ngồi trên sô pha, hoang mang lo sợ, Lý Cảnh Hòa giống hắn, nửa mặt sưng lên, ánh mắt kinh hoảng thất thố. Lý Ngật trở về, Lý Tự vội vàng chạy tới: "Đại ca, ba làm sao vậy?"

Lý Ngật nhất thời nghẹn lời, dừng một chút mới nói: "Ngươi đừng động, ngươi đi thu thập hành lý, đêm nay rời khỏi Tây Đô Tinh."

"Tại sao lại rời đi!" Lý Tự hoảng sợ, "Là chạy trốn sao?"

"Không phải." Lý Ngật trầm trọng mà lắc đầu, thần sắc phức tạp, "Dù sao ngươi cái gì cũng đừng động, ba sẽ không có việc gì."

Nói xong, hắn lập tức lên lầu, mở ra thư phòng Lý Mặc, lục tung mà cái gì đó, Lý Tự ngay sau đó theo đi lên, còn Lý Cảnh Hòa, chẳng ai quan tâm.

Vụ án của Lý Mặc lấy tốc độ kinh người truyền đi, ngày mở phiên tòa cũng trước nay chưa từng có nhanh chóng, bởi vì chứng cứ sung túc, công tố viện kiểm sát chỉ mất hai giờ hoàn thành thẩm tra. Tòa án địa phương sau khi tiếp thu khởi tố liền đem thời gian mở tòa định vào ba ngày sau.

Hiệu suất các cơ quan thời đại tinh tế vốn dĩ đã cao, nhưng trường hợp không giống lệ thường ào ạt không hề trở ngại như vậy trước nay cơ hồ chưa từng có, phảng phất như bọn họ sớm đã chuẩn bị tốt, ma đao soàn soạt chỉ chờ Lý Mặc bị bắt.

Hàn Nghiệp đem Diệp Tố giao cho Moka xong lập tức chạy tới viện kiểm sát Tây Đô, trong phòng họp im ắng, một tướng quân khoảng bốn mươi tuổi kéo mũ xuống che đậy đôi mắt, dựa vào trên ghế nhắm mắt dưỡng thần. Nghe thấy tiếng Hàn Nghiệp bước chân vào, thực nhẹ lại có quy luật ngầm, lông mày giấu dưới mũ lông của nam nhân nhẹ nhàng động, vẫn giữ nguyên tư thế cũ, chỉ nói: "Hàn cục trưởng rất vội a."

Thân phận cục trưởng Chấp hành tư của Hàn Nghiệp là cơ mật đỉnh cấp ở Liên Bang Nhân tộc, nhưng luôn có những người thuộc bộ phận tầng đỉnh có thể đưa ra quyết sách biết được cơ mật này, tỷ như chủ tịch Liên Bang Nhân tộc, chủ tịch ủy ban quân sự Liên Bang Nhân tộc, phó chủ tịch,… những người như vậy.

Hàn Nghiệp hơi hơi mỉm cười: "Nguyên bản không vội."

Kiều Nguy Nhiên lúc này mới bắt lấy mũ kẹp dưới nách, đôi mắt bởi vì hẹp dài mà chua ngoa có ý vị khác mà đảo qua Hàn Nghiệp vẻ mặt đạm nhiên, khẽ hừ một tiếng: "Hắc Chuẩn đâu?" *(lúc đầu k thíc anh này mà về sau ciu vcl)*

"Ta để người đem hắn tới phòng thẩm vấn." Hàn Nghiệp nói, đi ra ngoài, Kiều Nguy Nhiên lập tức theo sau.

Lại nói tiếp, tin tức từ Hắc Chuẩn nơi đó khiến Hàn Nghiệp có được kinh hỉ bất ngờ, hắn nguyên bản chỉ muốn đem Hắc Chuẩn làm hung thủ giết người mà lên án Lý Mặc người sai sử sau màn. Nhưng Hắc Chuẩn có lẽ là chột dạ, từ thân phận quân đội Hàn Nghiệp biểu hiện ra liền ngửi được nguy cơ tự cho là đúng, cố ý chắn trái chắn phải mà né tránh Hàn Nghiệp thẩm vấn, lại khiến Hàn Nghiệp nhạy bén nhận thấy được một ít đồ vật xa xa không bình thường.

Hàn Nghiệp lập tức thông qua Giám sát tư Minh Viện tra rõ Lý Mặc, phát hiện một ít dấu vết để lại, lại điều tra sâu thêm, biết được Lý Mặc cư nhiên tư dưỡng quân đội. Tuy rằng mặt ngoài nhìn qua chỉ là Lý Mặc lợi dục huân tâm*(cái lợi làm đui cái tâm?)*, trộm làm giàu ven biển, nhưng Hàn Nghiệp lại vô cùng rõ ràng, Lý Mặc chỉ là cái tép riu bị đẩy đến trước đài hành sự, người đứng phía sau hắn là nhân vật nguy hiểm. Có lẽ là thái bình lâu ngày, rất nhiều người đều ngo ngoe rục rịch.

Hàn Nghiệp từ lần trên đường đi Tát Luân tộc phát hiện ra buôn lậu La Nhung, liền ngửi được mùi bùn đất trước khi mưa gió tới. Chẳng qua chức trách chủ yếu của Minh Viện ở chỗ cường hóa chỉnh thể nhân loại, đối với nội đấu cùng thay đổi chính quyền, nếu không đề cập đến trái phải rõ ràng, Minh Viện sẽ không quản. Sự kiện La Nhung lần trước, Hàn Nghiệp chỉ để Chấp hành tư theo dõi một đoạn thời gian, liền đem tình huống phản ánh lại cho chủ tịch Liên Bang, sau đó bỏ gánh mặc kệ, dù sao chủ tịch cũng như hổ rình mồi với Minh Viện, cho hắn chút nguy cơ phân tâm cũng tốt, đánh tỉnh đám Ám viện chẳng ra gì cả suốt ngày tìm bọn họ gây phiền toái kia.

Nhưng một án lần này của Lý Mặc, dường như có quan hệ thiên ti vạn lũ với án buông lậu La Nhung, hơn nữa hành vi dưỡng quân đội giả hải tặc khiến Minh Viện không thể chịu đựng, đây không chỉ đơn giản là đấu tranh chính trị, mà còn là bóc lột với nhân dân tầng chót. Thậm chí, Lý Mặc ở Tây Đô tinh đều dám hành sự táo bạo trắng trợn như vậy, từ phương diện nào đó cũng thuyết minh thượng tầng Tây Đô tinh đã bị sâu mọt ăn mòn.

Tây Đô Tinh chính là kinh tế trung tâm của Liên Bang Nhân tộc, một khi xảy ra vấn đề, sẽ là thương gân động cốt đánh sâu vào nền tài chính cả Nhân tộc.

Chủ tịch Liên Bang cùng Minh Viện tạm thời hình thành đồng minh, mà hiển nhiên, chủ tịch càng quan tâm chuyện này hơn Hàn Nghiệp, nhanh chóng mà trực tiếp phái một cánh tay của mình tới đây.

Hàn Nghiệp cũng thuận thế đem hành vi chỉ đơn thuần nhằm vào Lý Mặc đổi thành kế hoạch ngầm có ý câu cá phía sau. Dưới mưu kế song trọng của chủ tịch Liên Bang cùng Minh Viện, tòa án Tây Đô đối với phán quyết lưu đày Lý Mặc chung thân tới khoáng thạch tinh cầu là chuyện ván đã đóng thuyền, chỉ xem người phía sau Lý Mặc lấy hay bỏ.

Là cứu ra Lý Mặc sau đó bị Hàn Nghiệp cùng với Kiều Nguy Nhiên bắt lấy đuôi cáo, hay là thấy chết mà không cứu, đánh mất Lý Mặc nguyện tâm trung thành?

Có lẽ địa vị Lý Mặc ở toàn bộ "Tổ chức tạo phản" bé nhỏ không đáng kể, nhưng bởi vì hắn là người trực tiếp hành động bên ngoài, dựa theo mệnh lệnh hành sự, tiếp xúc đến nhiều sự tình vụn vặt, giống con nhện bận rộn mù quáng bên ngoài mạng nhện, Lý Mặc chính mình đều không rõ ràng lắm, mệnh lệnh mình tiếp thu đến có dụng ý gì. Nhưng dưới hệ thống tình báo của chủ tịch cùng Minh Viện, hoàn toàn có thể đem sự tình Lý Mặc tiếp xúc đến suy luận ra đại khái, suy luận thẳng tới bản chất trung tâm, từ việc nhỏ mà kéo tơ lột kén tìm ra người giấu trong bóng đêm phía sau màn, thậm chí trong quá trình điều tra cũng có

thấy lấy ra toàn bộ hình dạng mạng nhện, sau đó phá hư hoàn toàn.

"Trời cao hoàng đế xa." Kiều Nguy Nhiên nhìn đường cái Tây Đô phồn hoa ngoài hành lang, cười nhạo một chút, "Nếu không phải ngươi trong lúc vô tình phát hiện, viên Tây Đô Tinh này liền lạn đến không thành bộ dáng."

Hàn Nghiệp trên mặt đạm nhiên, trong lòng lại không thể không tán thành lời Kiều Nguy Nhiên nói. Nếu không phải bởi vì Phá Quân mà chú ý tới Lý Mặc, Hàn Nghiệp cũng vô pháp phát hiện manh mối trong đó, một khi qua kỳ nghỉ hè hai tháng hắn liền đem Diệp Tố trở lại Hoa Đô, có lẽ cũng không còn cơ hội lại đến Tây Đô. Đợi đến khi vấn đề phát triển đến mức Hoa Đô chú ý tới, đã là quá muộn.

Đây là tệ đoan của Nhân tộc chú trọng sinh sản, dân cư quá nhiều, lãnh thổ quá lớn, không có khả năng quản lý mọi mặt chu đáo. Binh biến phát sinh trong lịch sử cũng thông thường bắt đầu từ tinh hệ bên cạnh, thống trị giả biết rõ uy hiếp, nhưng cũng không có biện pháp đem quá nhiều tinh lực đặt vào tinh hệ bên cạnh. Lần biến đổi tại Tây Đô Tinh cũng không hẻo lánh này tuy rằng làm người khiếp sợ, nhưng cũng là trong dự kiến, là lượng biến đổi đương nhiên sẽ phát sinh chất biến đổi. Càng giàu có càng phì nhiêu, càng dễ dàng nảy sinh ra giòi bọ. Đủ nhiều ích lợi cũng có thể thập phần dễ dàng đem một cái người chính trực hủ hóa thành súc sinh. Hàn Nghiệp hoài nghi, phân bộ Minh Viện ở Tây Đô cũng đã chịu ảnh hưởng nhất định.

Nhưng tình huống Nhân tộc đông dân cư, vẫn là lợi ích lớn hơn tệ nạn. Trong vũ trụ rộng lớn vô ngần, chỉ có cuồn cuộn không ngừng mà sinh ra dân cư, mới có thể có đủ quân đội đi thăm dò nguồn năng lượng mới, mới có thể có đủ sinh mệnh để người trước ngã xuống, người sau tiến lên mà ở trên chiến trường ngăn lại Trùng tộc, mới có thể có đủ sinh mệnh để khi nạn sâu bệnh tới, lấy số lượng làm tự tin, không cho Trùng tộc giết chóc hầu như không còn. Có lẽ vào lúc Nhân tộc một bên sinh mủ một bên thống khổ cạo gió trị liệu, có thể tìm được biện pháp lưỡng toàn.

Hàn Nghiệp đã sớm tiến hành nhiều lần thẩm vấn Hắc Chuẩn, không phát hiện thêm tin tức quan trọng gì. Bất quá Kiều Nguy Nhiên muốn tự mình thẩm vấn một lần, Hàn Nghiệp cũng chỉ có thể bồi hắn. Quá trình thẩm vấn giằng co năm giờ mới kết thúc, Hàn Nghiệp sau khi rời đi phòng thẩm vấn liền báo với Kiều Nguy Nhiên một tiếng, liền lập tức chạy về sân huấn luyện Lực chi Sâm.

Diệp Tố không ngốc, từ thái độ thập phần coi trọng của Hàn Nghiệp cùng Moka có thể nhìn ra sự tình Lý Mặc xa xa không có đơn giản như mặt ngoài.

Diệp Tố đi theo Moka trở lại Lực chi Sâm, cảm thấy đần độn vô vị.

Thẳng đến khi Hàn Nghiệp trở về, Moka vẫn luôn banh mặt ngồi trên sô pha mới nhấc lên tinh thần, hỏi: "Sự tình thế nào?"

"Người bên kia tới là Kiều Nguy Nhiên." Hàn Nghiệp nói, "Bên kia càng coi trọng, ta càng có thể nhẹ nhàng một chút. Bất quá, ta phỏng chừng Lý Mặc sẽ đưa ra chống án, thời điểm thẩm tra lần hai ta sẽ đi theo đến Hoa Đô, Diệp Tố cùng Phá Quân liền giao cho ngươi."

Moka gật đầu thần sắc buồn bực, không phải không có thống hận mà mắng: "Hành vi ti tiện nhất của Nhân tộc chính là nội đấu không hạn cuối!"

"Đại bộ phận Vạn tộc trong vũ trụ đều có nội đấu, tránh không được……"

"Cho nên lâu như vậy, còn tìm không ra biện pháp tiêu diệt Trùng tộc! Vết sẹo còn chưa tốt liền đã quên đau."

Hàn Nghiệp chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Diệp Tố yên lặng nghe xong trong chốc lát, mới hỏi: "Lý Mặc làm sao vậy?"

Hàn Nghiệp đem chuyện Lý Mặc bị nghi ngờ tư dưỡng quân đội đơn giản nói ra, nguy cơ ẩn chứa trong đó thì hắn không nhiều lời.

Diệp Tố lại bỗng nhiên khó có thể ức chế mà trào ra bi ai không tên, không phải bởi vì Hàn Nghiệp trước đó không lộ ra điểm tiếng gió nào với hắn, Diệp Tố tự mình hiểu mình, hắn hoàn toàn không giúp được gì với loại sự tình này, nói cũng vô ích. Hắn khổ sở chính là, hắn từ trên người Phá Quân phảng phất thấy được bộ dáng chính mình. Diệp Tố ban đầu cho rằng Hàn Nghiệp chỉ là báo thù cho Phá Quân, thậm chí còn vì thế mà sinh ra chút hào hùng "hiệp can nghĩa đảm", hiện tại biết được nguyên nhân chân chính để Hàn Nghiệp đối phó Lý Mặc vẫn là do Lý Mặc chạm tới điểm mấu chốt của Nhân tộc.

Hàn Nghiệp người này, dường như mỗi chuyện hắn làm đều là vì Nhân tộc mà suy xét, chưa bao giờ thuần túy đối đãi tốt với một người, trong lòng hắn chỉ có Nhân tộc, Nhân tộc nhiều như vậy đã tràn đầy lòng hắn. Phá Quân cùng Diệp Tố, đều vì thân phận là một trong bảy người mới có thể tồn tại trong lòng Hàn Nghiệp, cho dù như thế, cũng không chiếm được quan tâm thuần túy của Hàn Nghiệp. Hàn Nghiệp bị ánh mắt Diệp Tố nhìn đến sửng sốt, tâm suy nghĩ mấy lượt, dường như ý thức được lời nói của mình có lẽ khiến Diệp Tố sinh ra một ít ý nghĩa khác — hắn không giải thích, sở dĩ phát hiện được dấu hiệu Lý Mặc phạm tội là sau khi quyết định trợ giúp Phá Quân báo thù mới ngẫu nhiên biết được. Không có điểm này, hành động Hàn Nghiệp nhìn qua, tựa hồ như trợ giúp Phá Quân chỉ là vì thuận tay. Không thể nói là sai, nhưng ít ra không chân thành.

Chân thành, đối với Diệp Tố không cầu hồi báo mà nói, là chờ mong duy nhất.

"Diệp Tố, ngươi nghe ta nói……" Hàn Nghiệp vội vàng nói.

Ánh mắt Diệp Tố một trận hoảng hốt, cảm giác choáng váng quen thuộc lại xuất hiện. Thế giới hiện thực có người gọi tên hắn, nhẹ nhàng phe phẩy bờ vai của hắn, ý định đánh thức hắn — hơn nữa sắp thành công. Diệp Tố nhìn thấy tay Hàn Nghiệp duỗi lại đây, theo bản năng mà bắt được cánh tay hắn, giây tiếp theo, liền trực tiếp hôn mê.

Truyện này nâng ghen lên một tầm cao mới, ghen với cả nhân loại:)))) (thực ra ta cảm thấy có mùi ghen thôi kb mn thế nào, mà độc thoại lâu chán quá)

123. Chương 121: Cường Ngạnh

Benedict nghe nói rất nhiều nhân viên nghiên cứu hóa học đều tập hợp tĩnh tọa thị uy, sắc mặt lập tức liền âm trầm.

Leopold đại tướng gõ cái bàn, hỏi: "Làm sao vậy?"

Benedict khó xử nói: "Diệp Tố có vị lão sư đồng dạng đến từ Trung Quốc, gọi là Lý Hoằng Hậu, ngài hẳn đã nghe nói qua. Hôm nay hắn hướng ta yêu cầu muốn thấy Diệp Tố, nhưng bị ta cự tuyệt. Chỉ sợ hắn đã nhận ra cái gì, mới có thể tập kết những người khác hướng ta tạo áp lực."

"Chuyện này chưa xong, chuyện khác lại tới." lời nói Leopold rõ ràng mang theo bất mãn với Benedict.

"Vậy bây giờ?" Benedict hỏi.

Leopold trầm tư một lát, mới cau mày nói: "Trước để tiến sĩ Miranda gặp bọn họ."

Benedict vui vẻ, tiến sĩ Miranda có quyền uy tuyệt đối trong giới hóa học, nàng vừa ra mặt, những người Lý Hoằng Hậu đó cùng lắm cũng chỉ có thể xem như vãn bối, nhiều ít phải cho nàng điểm mặt mũi.

Không biết Leopold đạt thành hiệp nghị gì với tiến sĩ Miranda, khiến tiến sĩ Miranda đối với thỉnh cầu của bọn họ đều không cự tuyệt, nghe Benedict giải thích nhân quả trước sau, tiến sĩ Miranda nhẹ nhàng gật đầu, để trợ thủ đẩy mình đi ra ngoài.

Mười mấy người làm đại đường trở nên thực chen chúc, nhưng không khí phá lệ an tĩnh, mỗi người sắc mặt trầm tĩnh, nhìn như hiền hoà, nhưng lại quật cường, không đạt mục đích không bỏ qua.

Thời điểm tiến sĩ Miranda vừa tiến vào không gây bất luận xôn xao gì, thẳng đến một lúc lâu sau, có người mở to hai mắt đứng lên, khó có thể tin hỏi: "Là Miranda lão sư sao?"

Miranda ánh mắt già nua khẽ gật đầu.

Người nọ lập tức kích động lên, hai ba bước chạy đến phía trước Miranda, nửa ngồi xổm, giống cái hài tử nhìn thấy mẫu thân, hốc mắt ướt át, "Lão sư, ngài tại sao lại đến nơi này?"

Miranda mở miệng nói nói mấy câu, nhưng thanh âm quá mức mỏng manh, người nọ nghe không rõ, vẫn là trợ thủ lặp lại một lần: "Tiến sĩ nói, cũng là vì mã hóa tin tức sóng."

Người nọ liên tục gật đầu: "Lão sư trăm tuổi tuổi hạc* còn vướng bận sự nghiệp nhân loại, làm người kính nể."

**tuổi hạc là tuổi thọ tuổi cao*

Lúc này, tất cả những người khác cũng đều nhận ra Miranda tiến sĩ, những vị đang ngồi, cho dù chưa từng được tiến sĩ chỉ điểm qua, cũng là nghe tên nàng mà lớn lên. Tiến sĩ Miranda chung thân không lập gia đình, đem tất cả cuộc đời cống hiến cho sự nghiệp hóa học, thành tựu chồng chất, không người không phục.

Trong lúc nhất thời, không khĩ nguyên bản an tĩnh liền bị đánh vở, mỗi người đều tỏ vẻ tôn kính mà đứng lên, lần lượt thăm hỏi Miranda tiến sĩ.

Sau khi hàn huyên ban đầu qua đi, trợ thủ thay thế Miranda hỏi: "Tiến sĩ hỏi các ngươi, vì sao không đi nghỉ ngơi lại tụ tập ở chỗ này? Nàng hy vọng, trong sinh mệnh còn sót lại không nhiều lắm của nàng, có thể nhìn thấy các ngươi khiến hóa học trở nên càng xuất sắc ngoạn mục."

Mọi người nhìn về phía Lý Hoằng Hậu.

Lý Hoằng Hậu từ trong đám người đi ra, hắn trước kia chưa từng tiếp xúc cùng tiến sĩ Miranda, hai người có vẻ có chút mới lạ. Lý Hoằng Hậu tôn kính mà nói: "Tiến sĩ ngài hảo, chúng ta sở dĩ tạm thời buông công tác cùng nghỉ ngơi, là do muốn biết tin tức của học sinh ta. Theo lời Bensford đội trưởng nói, đệ tử của ta bởi vì phạm vài sai lầm chính trị mà bị bắt giữ, tạm thời không ai được thăm hỏi. Nhưng làm lão sư, đều hy vọng hơn nữa tin tưởng học sinh của mình chính trực thiện lương. Ta cho rằng hắn hẳn là có nỗi niềm khó nói, không có cơ hội nghe đau khổ của hắn một chút, thật khiến người đau lòng."

Trợ thủ cúi người nghe xong trong chốc lát, nói: "Tiến sĩ bảo các ngươi đi về trước, nàng sẽ tìm Bensford đội trưởng nói chuyện."

Lý Hoằng Hậu có chút khó xử.

Nhưng những người phía sau hắn, có không ít người hưởng ứng lời nói của Miranda, đã có ý tứ lui lại, có hai người còn khuyên bảo Lý Hoằng Hậu.

Nhưng râu xồm tới từ nước Mỹ lại nói: "Dù sao cũng đã tới, để đội trưởng Bensford thấy chúng ta rồi lại nói, ta thấy tiểu tử Diệp Tố kia khá tốt, ta phải hỏi cho rõ ràng."

Miranda tiến sĩ còn chưa nói, trợ thủ nàng liền bất mãn nói: "Các ngươi là không tin tiến sĩ sao?"

"Không phải không tin." Lý Hoằng Hậu vội nói, "Là ta quá mức quan tâm học sinh của mình, chờ không được."

Trợ thủ vốn định nói tiếp, tiến sĩ Miranda lại nâng tay ngăn cản hắn, trợ thủ đành phải rầu rĩ không vui mà câm miệng, nghe tiến sĩ lên tiếng.

Sau một lúc lâu, trợ thủ mới lại tiếp tục nói: "Tiến sĩ nói, một khi đã như vậy, các ngươi liền trước tiên đợi ở đâu, nàng hiện tại liền đi tìm Bensford đội trưởng."

Nói xong, trợ thủ liền nhanh chóng đẩy Miranda tiến sĩ rời đi, cực kỳ bất mãn những người này không tin tưởng Miranda, đem lời cảm tạ của Lý Hoằng Hậu ném lại sau lưng.

Lý Hoằng Hậu có chút xấu hổ mà cười cười. Một số người khác xem như là học sinh Miranda, giờ phút này cũng thập phần khó xử.

Im lặng không nói gì một lát, một đám lại trầm mặc mà ngồi trở lại.

Hết thảy tình huống trong đại đường đều bị Leopold cùng Benedict theo dõi.

Nhìn thấy Miranda liền dễ dàng rời đi như vậy, Benedict chau mày: "Tiến sĩ chỉ là đi làm chút phô trương?"

Leopold hừ một tiếng — hướng về phía Benedict, "Đó là nàng thấy được rõ ràng. Lý Hoằng Hậu người này, giống đại bộ phận người Trung Quốc như đúc."

Thời thời khắc khắc treo lên khuôn mặt ôn hòa, nhưng một khi chạm tới điểm mấu chốt, lại cố chấp đến đến chết mới thôi. Đừng nói hai người chưa từng tiếp xúc qua, kể cả Miranda có từng chỉ điểm Lý Hoằng Hậu, chỉ sợ Lý Hoằng Hậu cũng không vì tình cũ mà lựa chọn lui bước.

"Chúng ta đây chẳng lẽ phải lùi bước trước thị uy của họ?"

"Nếu ngươi có thể giải quyết Diệp Tố sớm một chút, việc này cũng sẽ không xảy ra." Leopold nhìn thấu tâm tư của Benedict, bất mãn nói, "Áp lực ngoại giới với ta cũng nặng hơn, sự tình mã hóa tin tức sóng này cần được giải quyết mau chóng."

Benedict xấu hổ gật đầu, vội vàng chuyển sang đề tài khác: "Những người đó nói thế nào?" ý hắn là chỉ những người phái chủ hòa.

Leopold nói: "Bọn họ thu được tin tức Tiếu Thừa truyền ra, bất quá hiện tại vẫn đang trong thời kỳ thảo luận. Dù sao việc tróc nguyên tố ký sinh đặt trên người Diệp Tố có điểm không thể tưởng tượng, bọn họ vô pháp xác định tính chuẩn xác của tin tức. Nhưng không bao lâu, dù kết quả thảo luận thế nào, bọn họ đều sẽ tạo áp lực với chúng ta. Cho nên mệnh lệnh phía trên truyền cho ta là, trước khi bọn họ tạo áp lực

phải bắt đầu tróc được nguyên tố kí sinh, nếu không các phe đồng minh khác không thấy được ích lợi mà chuyển sang giao hảo với phái chủ hòa, đến lúc đó chúng ta phải chắp tay đưa Diệp Tố ra."

Vào thời điểm bọn họ nói chuyện, tiến sĩ Miranda cũng được trợ thủ đẩy tới nơi.

Trợ thủ lạnh lùng nói: "Tiến sĩ cho các ngươi dùng thủ đoạn sức mạnh, hai đám người đều là ăn cứng mà không ăn mềm."

Lý Hoằng Hậu cùng Diệp Tố kỳ thật là không ăn cứng cũng không ăn mềm, Lý Hoằng Hậu là bản tâm kiên định, Diệp Tố là bồi hồi không chừng, đành phải cưỡng ép.

"Xem ra cũng chỉ có thể như vậy." Leopold thở dài, "Nháo đến nước này thật không phải điều ta mong muốn."

Benedict muốn nói cái gì, lại bị Leopold mạnh mẽ đánh gãy: "Đừng nói với ta cái kế hoạch cộng tác hài hòa gì gì kia của ngươi, mấy ngày nay trừ bỏ nhìn ngươi lãng phí thời giờ, một chút tiến triển cũng không có. Còn tiếp tục như vậy, xem ngươi giải thích với phía trên thế nào."

Benedict bị nghẹn lại, không cam lòng nhưng lại vô kế khả thi.

Đợi khi tiến sĩ Miranda rời khỏi, Benedict mới kỳ quái hỏi: "Tiến sĩ tựa hồ còn sốt ruột hơn chúng ta."

"Nàng già rồi." Leopold nói, dừng một chút còn nói thêm: "Nàng quá già rồi."

Khi một người đạt tới mốc 60 tuổi, sẽ sợ hãi tử vong, lo lắng sốt ruột. Khi đạt mốc 80 tuổi, sẽ nhìn thấy tử vong, bình tĩnh đạm mạc, đợi ngày tử vong buông xuống. Nhưng nếu tiếp tục chờ, chờ tới trăm tuổi, đem sinh mệnh đều hóa thành một hồ nước lặng. Nếu gió êm sóng lặng thì còn tốt, nhưng nếu một hòn đá rơi xuống, liền sẽ tản mát ra hơi thở hủ bại kinh người, người khác nhìn thấy là dày nặng, tự mình cảm nhận là tuyệt vọng hít thở không thông.

Diệp Tố chính là cục đá kia, vào lúc Miranda tuổi già tạo nên gợn sóng. Nhưng nàng già rồi, quá già rồi, nàng hiểu rõ mình không có khả năng may mắn như hồi tám mươi tuổi, không lại có tiếp hai mươi năm. Nhưng hóa học rộng lớn mạnh mẽ hiển lộ một góc băng trước mắt nàng, nàng làm sao có thể để vậy mà ra đi?

Nhanh lên đi. Miranda không lúc nào không thúc giục Leopold trong lòng, khiến Diệp Tố trở lại địa phương hắn nên ở, làm việc hắn nên làm, tróc ra nguyên tố ký sinh cùng lĩnh vực hóa học mới.

Leopold ngạo nghễ cảm thán xong, ánh mắt bỗng nhiên ảm đạm xuống, "Ở rất nhiều lĩnh vực, dù tuổi tác như Diệp Tố cũng vẫn không đủ trẻ. Thượng đế ban cho chúng ta sinh mệnh xa xa không đủ, cho nên, vẫn là nhanh lên đi."

Leopold sải bước mà rời khỏi văn phòng, lấy ra điện thoại, hạ xuống một loạt mệnh lệnh. Không trung rét lạnh đến gần như tĩnh mịch của nam cực, bắt đầu xuất hiện lốc xoáy nóng nảy, cuốn lấy tất cả sinh mệnh, không cho ai trốn thoát.

"Nhốt bọn họ ở nơi này, tin tưởng ta." tròng mắt hoang dã của Miranda làm Leopold không khỏi cũng sinh ra một ít sợ hãi, chỉ có thể tạm thời tin phục lời nàng nói, dựa theo ý kiến của nàng, Leopold kiến tạo một chỗ "Ngục giam" độc đáo.

Đã tới ngày trời trở sáng, chỉ là người nơi này đã giống như nam cực, đều mất đi chờ mong với ánh sáng, hàng năm bao trùm trong đêm tối.

Leopold để Benedict đi giải quyết đám người Lý Hoằng Hậu, còn mình tự tới tìm Diệp Tố.

Khi hắn tiến vào gian phòng nhỏ cầm tù Diệp Tố, Diệp Tố còn đang ngủ thật trầm, cho dù động tĩnh Leopold mở cửa rất lớn, Diệp Tố cũng không sở giác.

"Thật hâm mộ người có thể ngủ an ổn." Leopold không biết đang hâm mộ hay cười nhạo, lập lức đi qua, rung rung bả vai Diệp Tố, "Tỉnh tỉnh."

Diệp Tố thoát ly khỏi Tinh tế thế giới, mở mắt ra lại nhìn thấy một người xa lạ, mà nhìn diện mạo lạnh lùng của người này, không giận tự uy, Diệp Tố trong lòng lộp bộp một cái, ý thức được, giằng co trường kỳ có lẽ đã kết thúc.

Leopold không có tâm tư khác như Diệp Tố, trực tiếp cầm quần áo ném cho Diệp Tố, "Theo ta đi một chuyến đi."

Diệp Tố không kháng cự, cũng biết mình kháng cự không được, một bên xuyên quần áo một bên hỏi: "Đi đâu?"

Leopold cười như không cười: "Hẳn là một cái địa phương ngươi thực thích."

Đại đường căn cứ, Lý Hoằng Hậu bọn họ đã tĩnh tọa một đêm.

Thời điểm Benedict tiến vào, phía sau còn đi theo một tiểu đội võ trang, mỗi người trong tay đều cầm theo một cây súng, họng súng chĩa vào đám người có thể viết nên sử hóa học này.

Mười mấy người đều cả kinh đứng dậy.

"Bensford đội trưởng, ngươi đây là đang làm cái gì?"

Benedict vung tay lên, hỏi một đằng trả lời một nẻo: "Các vị đi hướng này, đừng đi lầm đường, súng chỉ nhận đường không nhận người."

Địa phương hai đám người bị dẫn tới là cùng một nơi, một gian phòng thí nghiệm sáng ngời rộng mở, thiết bị phương tiện đều đầy đủ, tích tụ sản phẩm khoa học kỹ thuật tiên tiến nhất toàn thế giới. Trừ bỏ nơi này, chỉ sợ không có bất luận thứ gì có thể thỏa mãn chờ mong của một thực nghiệm giả như vậy. Đối với bất luận một người nhiệt tình yêu thương hóa học nào, đây không thể nghi ngờ, chính là thiên đường. Diệp Tố cùng đám người Lý Hoằng Hậu bị trước sau mà đưa tới nơi này.

Đột nhiên từ không gian chật chội hẹp hòi tới nơi này, Diệp Tố còn có chút không thích ứng, bước chân phóng nhẹ đi vào, nhìn thấy cốc chịu nhiệt sạch sẽ trên đài thí nghiệm, Diệp Tố cười một cái, cầm lấy đi dạo quanh một vòng.

Thời điểm đi qua một nửa, mặt Diệp Tố đang tươi cười bỗng nhiên cứng đờ lại, cốc chịu nhiệt từ tay hắn rơi xuống, vỡ thành từng tia sáng nhỏ vụn.

Không có địa phương nào đáng sợ hơn ở đây, một người nhiệt tình yêu thương hóa học lại phải cự tuyệt thí nghiệm.

Diệp Tố chỉ cần nhìn những thiết bị sạch sẽ đến tỏa sáng đó, trong đầu liền xây dựng nên toàn bộ quá trình thực nghiệm, thăm dò của hắn với nguyên tố ký sinh bởi vì bị người ngăn cản mà đã yên lặng vài ngày, giờ phút này tựa như núi lửa bùng nổ phun trào, cuồn cuộn mà cuốn đi lý trí, đó là dục vọng thuần túy nhất xuất phát từ nội tâm con người.

Ánh đèn chiếu lên dụng cụ, đổ bóng xuống như từng đôi tay giơ cao, múa may lắc lư *(wtf ma chơi à):* Tới a tới a, phóng ra tư tưởng nhiệt tình của ngươi, ở trên người chúng ta thực hiện tín ngưỡng của ngươi! *(nhiệt tình+trên người+tín ngưỡng =sm:)*

124. Chương 122: Giam Giữ

Diệp Tố có chút ngây ra mà nhìn phòng thí nghiệm đẹp lóa mắt, trong lòng càng lúc càng sợ hãi.

Hiện tại hắn có thể kháng cự, có thể tỏ vẻ hờ hững, có thể làm như không thấy những dụng cụ đáng yêu, nhưng nếu trải qua mười ngày nửa tháng ăn không ngồi rồi thì sao? Cho dù hắn chỉ là cái học sinh, nhưng từ lúc hắn lựa chọn chuyên ngành hóa học này, hắn đã thiên vị nó hơn mọi thứ khác.

Mà thời điểm nhàm chán, là lúc một người có thể thể hiện ra yêu thích chân thật. Hắn sẽ không thể tránh khỏi mà muốn hoàn thành thực nghiệm tróc nguyên tố ký sinh, suy nghĩ liền sẽ tạo ra ý tưởng mới, đối với một nhân viên nghiên cứu, nếu không thể đem ý tưởng mới này lập tức thực nghiệm là sự tình dày vò nhất.

Diệp Tố phảng phất trong một liếc mắt liền nhìn thấy thời gian mười ngày sau, bạc nhược như một trang

giấy trắng, sau đó bắt đầu từ hiện tại mà xếp từng chồng từng chồng, xếp thành dao giấy càng lúc càng sắc bén, bổ về phía mình đang ở hiện tại.

Nỗi đau mười ngày tụ thành một điểm, làm Diệp Tố kinh hoảng.

Nhưng thực mau, Diệp Tố mới phát hiện hiện tại vẫn chưa phải tình cảnh tệ nhất.

Tiếng bước chân hỗn loạn truyền tới, càng lúc càng gần, tựa hồ có rất nhiều người.

Diệp Tố nhìn về phía cửa, đầu tiên nhìn thấy là Benedict sắc mặt nghiêm trọng, đám người phía sau hắn một đám sắc mặt không vui theo vào sau, Diệp Tố không khỏi cảm thấy kinh hỉ.

Lý Hoằng Hậu chợt thấy Diệp Tố cũng thực kinh ngạc.

"Lão sư!" Diệp Tố giờ phút này còn chưa ý thức đến, những người càng thành kính với hóa học hơn hắn sẽ vô pháp kháng cự thí nghiệm hóa học ra sao.

Lý Hoằng Hậu trên dưới đánh giá Diệp Tố, thấy hắn không bị nghiêm hình bức cung gì mới yên tâm: "Mấy ngày nay ngươi vẫn ổn đi?"

Diệp Tố gật đầu, muốn nói lại thôi.

Lý Hoằng Hậu vốn định tiếp tục hỏi, trợ thủ Miranda tiến sĩ lại xông thẳng vào, lãnh đạm mà liếc mắt nhìn nhóm người này một cái, nói: "Tiến sĩ để ta cho các ngươi xem một thứ."

Nói xong, hắn lập tức bật lên máy chiếu trong phòng thí nghiệm, Benedict phối hợp hắn thanh lý ra một mảnh không gian lớn.

Lý Hoằng Hậu bọn họ hai mặt nhìn nhau, từ ánh mắt đối diện, đám nhà khoa học tâm tư thuần túy này cũng cảm nhận được áp bách từ mưa gió sắp tới.

Hình ảnh thứ nhất hiện ra trên máy chiếu là phòng thí nghiệm cá nhân của Diệp Tố.

Diệp Tố liếc mắt một cái liền nhìn ra phòng thí nghiệm đang ở trạng thái nào, trong lòng lộp bộp một tiếng, phảng phất như ống nghiệm hóa học bị nghiêng đổ, khủng hoảng mà nghe được thanh âm thứ gì đó đang bị ăn mòn.

Hình ảnh dần dần thay đổi, là Diệp Tố đang làm thực nghiệm.

Ngay từ đầu, những nhà khoa học đứng đầu các quốc gia còn chưa quá để tâm, nhưng đoạn video theo dõi này được Miranda bày mưu tính kế mà mệnh lệnh trợ thủ kỹ càng tỉ mỉ thay đổi, độ xa gần màn ảnh cũng được tinh tế điều chỉnh, so với video nguyên thủy ban đầu càng thấy được rõ ràng, xem được minh bạch.

Khi Diệp Tố cẩn thận mà thêm vào một loại chất hóa học không biết tên vào ống nghiệm, trên màn hình xuất hiện một hàng chữ, là giải thích của Miranda với từng cử động này.

Không ít người nguyên bản vẻ mặt còn đạm nhiên, lông mày đều nhíu lại, xem càng thêm cẩn thận.

Phía sau, văn tự giải thích càng lúc càng nhiều, là Miranda nghịch đẩy ra kết quả, khiến quá trình thực nghiệm thiên mã hành không của Diệp Tố trở nên nói có sách mách có chứng — đối với những người này mà nói, ít nhất hiểu rõ nguyên lý cùng mục đích của thực nghiệm Diệp Tố. Không ít người, tỷ như Lý Hoằng Hậu, Yoshimoto cùng râu xồm nước Mỹ đều ý thức được Diệp Tố đang làm gì, cái mũi không khỏi hô hấp dồn dập lên.

Không khí nóng nảy cũng theo thực nghiệm Diệp Tố dần sâu hơn mà dần dần lắng đọng lại, khẩn trương như axit độ đặc cao, một chút ngoại vật thêm vào sẽ tiến hành phản ứng.

Diệp Tố trên máy chiếu có nề nếp mà thao tác các loại dụng cụ, giải thích của Miranda cũng theo động tác nước chảy mây trôi của hắn mà hiện ra, khiến tất cả mọi người đang ngồi kinh ngạc cảm thán không thôi, giống như một vị thiên sứ, khiến mọi nan đề tối nghĩa đều được soi rọi.

Hình ảnh yên lặng dừng lại ở một đài dụng cụ đang hiển thị số liệu. Không khí trong hiện thực cũng theo đó mà yên lặng, bức hình này Miranda không tiến hành giải thích, những người này cũng không cần giải thích, bọn họ trải qua một loạt quan sát phía trước, học vấn và tu dưỡng cao cấp khắc sâu giúp bọn họ hiểu, số liệu này đến tột cùng là đại biểu ý nghĩa gì.

Đại biểu nan đề một đám học giả đứng đầu thế giới bọn họ mặt ủ mày ê cũng không có tiến triển, lại bị một người tuổi chưa bằng một nửa mình đến giải quyết, đương nhiên, loại cảm xúc khôn kể này cũng chỉ diễn ra trong nháy mắt, khẩn cấp sau đó chính là hưng phấn cùng kích động khiến huyết mạch con người bùng nổ. Thực nghiệm của Diệp Tố thăm dò một ý nghĩ độc đáo mới mẻ khác, không chỉ có tác dụng thật lớn với việc tróc nguyên tố kí sinh, ứng dụng vào địa phương khác cũng có kỳ diệu đồng dạng.

Sau một lúc lâu, Lý Hoằng Hậu mới dùng ngữ khí phức tạp hỏi Diệp Tố: "Đây là ngươi nghĩ ra được?"

Diệp Tố chỉ có thể gật đầu thừa nhận.

Những người khác nghe xong, cũng chỉ có thể cười khổ một tiếng.

"Tại sao không sớm công bố ra?" Lý Hoằng Hậu biết, có lẽ đây mới là chân tướng của việc Diệp Tố bị cầm tù.

Diệp Tố lập tức quay đầu nhìn Leopold, thần sắc hắn nghiêm túc mà bình tĩnh, dường như cũng không lo lắng Diệp Tố định nói cái gì. Diệp Tố không khỏi kinh hãi, bộ dáng này thuyết minh, bọn họ đã không còn gì cố kỵ.

Sắc mặt Diệp Tố nháy mắt trở nên khó coi.

Leopold cười một cái, vẫy vẫy tay, cùng Benedict và đám người võ trang kia rời khỏi phòng thí nghiệm, cửa phòng thí nghiệm bị nặng nề đóng lại, kín kẽ, ý vị uy hiếp không cần nói cũng biết.

Có người lập tức đi đập cửa: "Các ngươi là có ý tứ gì! Định cầm tù chúng ta sao?"

"Các ngươi đang phạm tội! Ta có quyền khởi tố!"

Không ai trả lời.

Thực mau bọn họ liền ý thức được, mấu chốt ở trên người Diệp Tố.

"Sao cuối cùng lại thế này?" Lý Hoằng Hậu hỏi.

Diệp Tố lau mặt: "Chúng ta đều bị lừa, căn bản không có cái gọi là ngoại tinh nhân muốn xâm lược địa cầu, đây chỉ là cái cớ bọn hắn bịa đặt ra, sự thật là chúng ta muốn xâm lược văn minh ngoại tinh."

Thời điểm Diệp Tố nói ra tự nhiên kèm theo ngữ khí khiển trách, cũng đồng nghĩa với việc hắn hạ quyết tâm, cuối cùng muốn đừng về bên nào. Hành vi vô sỉ của Leopold khiến hắn cảm thấy ghê tởm, kể cả một sự kiện chính nghĩa, dùng thủ đoạn lừa gạt rồi lúc sau còn dùng cả cường đạo vô lý ngang ngược, cũng không nên được tha thứ.

"Ngươi nói cái gì!" Có người kinh ngạc mà kêu lên.

Không ai không khiếp sợ, cùng với Diệp Tố khi vừa biết được chân tướng này, không có gì khác biệt. Bọn họ dù đức cao trọng vọng trong lĩnh vực hóa học, nhưng bất quá cũng là một người đơn độc mà thôi.

Diệp Tố liền kĩ càng tỉ mỉ nói ra thân phận Tiếu Thừa, cùng quá trình Tiếu Thừa làm thế nào để truyền tin cho mình dưới tình huống bị giám thị nghiêm ngặt, bao gồm cả sự tình bị cầm tù sau khi Benedict phát hiện ra.

Những học giả tiếng tăm lừng lẫy thế giới cũng không khỏi chấn động, một đám đều thần sắc phẫn nộ hoặc khiếp sợ.

Râm xồm hung hăng đập lên đài thực nghiệm: "Ta cũng không phản đối bọn họ tiến hành chinh chiến với

văn minh ngoại hệ, nhưng ta không thể tiếp thu được việc bọn họ chơi chúng ta như đám ngốc tử." *(bây giờ mới nhận ra, văn minh ngoại hệ là ngoài hệ ngân hà, vì cái hành tinh mới tìm được nằm ngoài rìa Thái Dương hệ)*

"Văn minh ngoại hệ……" Một vị tuổi già nhất nơi này xuất hiện ánh mắt thương xót: "Chúng ta phía trước bởi vì có khả năng bị xâm lược mà lo lắng không thôi, tất cả đều vì chống cự mà từ bỏ sinh hoạt cá nhân, ăn lông ở lỗ tại đây. Thay đổi vị trí, chúng ta cũng nên nghĩ cho cái văn minh kia a."

Mười mấy người đang ngồi, thái độ đối với văn minh ngoại hệ cũng không bất ngờ mà xuất hiện quan điểm khác nhau, tựa như phái chủ chiến chủ hòa nháo ở bên ngoài, bọn họ tranh luận lâu như vậy cũng không có ai phục ai, càng miễn bàn mấy nhà khoa học giả lời lẽ không tốt nơi này. Nhưng bất luận thái độ ra sao, lừa gạt cùng bịa đặt của Leopold về lời đồn ngoại tinh nhân xâm lược, đều khiến bọn họ không cách nào chịu đựng.

"Chúng ta không thể cứ bó tay chịu trói như vậy! Ta tín ngưỡng tự do!"

Diệp Tố cười khổ một chút: "Chỉ cần chúng ta không dựa theo ý muốn bọn họ mà tiếp tục nghiên cứu tróc nguyên tố ký sinh, liền tính là phản kháng."

Hắn vừa nói xong, phòng thí nghiệm ầm ĩ liền đột nhiên an tĩnh lại.

Không thể không nói, Diệp Tố thăm dò ra con đường mới với tróc nguyên tố ký sinh khiến nhóm người này đều khiếp sợ vô cùng, thậm chí cũng dẫn phát tới ý tưởng muốn cùng nhau nghiên cứu, nếu không phải bị chuyện lừa gạt dắt đi chú ý, bọn họ hận không thể ngay lập tức nghiên cứu, nhìn xem thực nghiệm của Diệp Tố có chính xác hay không, nhìn xem có biện pháp cải tiến hay không, nhìn xem mình có linh quang chợt lóe hay không, nhìn xem…

Bọn họ tò mò quá nhiều thứ, bởi vì hóa học là lĩnh vực quá mức cuồn cuộn, mà Diệp Tố lại đánh vỡ một lớp chắn, khiến bọn họ có thể thăm dò vùng đất mới, ai có thể không hưng phấn? Bọn họ sở dĩ có được thành tựu hiện tại, ngoài thiên phú, ai cũng không thiếu nhiệt tình yêu thương thành kính đến gần như chấp nhất với hóa học, bắt bọn họ cự tuyệt một thí nghiệm mới lạ, có thể sao?

Lý Hoằng Hậu thật sâu thở dài, lắc đầu: "Tử huyệt."

Tiến sĩ Miranda chuẩn xác mà nắm trúng tử huyệt bọn họ, bởi vì đây cũng là tử huyệt của nàng, nàng quá rõ ràng bởi vì đủ loại nguyên do mà không thể tận tình lao đầu vào nghiên cứu mình yêu thương nhiệt tình, là thống khổ cỡ nào.

Trầm mặc trong chốc lát, bọn họ đều có chút uể oải mà tìm ghế dựa ngồi xuống, sau đó kéo kéo ghế dựa, bảo trì khoảng cách tương đối chặt chẽ với những người khác.

"Chúng ta đến ngẫm lại biện pháp." Yoshimoto nói, "Ít nhất cũng phải liên hệ được với bên ngoài, để quốc gia chúng ta biết được tình trạng hiện giờ của chúng ta."

"Tiếu Thừa!" Diệp Tố kêu lên, "Hắn là người duy nhất có biện pháp liên hệ cùng bên ngoài, nhưng mà hiện tại ta cũng không biết tình huống hắn ra sao…"

Lý Hoằng Hậu phân tích nói: "Dựa theo lời ngươi, Tiếu Thừa đã từng truyền tin tức ra ngoài, chắc hẳn ngoại giới đã biết đến tình trạng phức tạp trong căn cứ, sớm hay muộn cũng sẽ can thiệp vào. Chỉ là không biết, cái sớm hay muộn này đến tột cùng là lúc nào."

Râu xồm phẫn nộ đến mặt đều đỏ: "Ta muốn tuyệt thực kháng nghị!"

"Nếu bọn họ trực tiếp tiêm đường glucose vào cho ngươi thì sao?" Có người cảm thấy kháng nghị của hắn không đúng, "Vẫn đừng tổn hại bản thân mình, một đống tuổi, cẩn thận không dậy nổi."

Lại là một cái tử huyệt. Ngoài Diệp Tố, người trong phòng thí nghiệm đều qua tuổi nửa trăm, thân thể chính mình hận không thể dưỡng tốt, làm sao bỏ được mà tự tổn hại?

"Ta cảm thấy bọn họ có vẻ gấp không chờ nổi, hẳn thời gian cũng khẩn trương." Yoshimoto nói.

Lý Hoằng Hậu gật đầu, tỏ vẻ đồng ý: "Cho nên chúng ta cùng bọn họ đua chính là — ai trầm ổn hơn."

Mọi người nghe vậy, đều trước sau thở dài, bọn họ cần trầm xuống là trái tim hiếm hoi mới hưng phấn như vậy.

Một đám người nghiên cứu khoa học chống chọi với đám chính trị gia Benedict, Leopold là sự tình rất khó khăn. Hơn mười người há mồm thảo luận rất lâu, cũng không thảo luận được ra biện pháp gì.

Bọn họ hiện tại cũng chỉ có thể ăn ý mà không thảo luận về tróc nguyên tố ký sinh, sợ không cẩn thận liền để tình thế vượt khỏi khống chế. Bọn họ chỉ biết Leopold muốn bọn họ mau chóng tróc ra nguyên tố ký sinh, vậy thì bọn họ chỉ có thể đi con đường ngược lại. Mỗi người bác học đều là một khối đá lửa, trong thảo luận thường xuyên sẽ phát ra tia lửa tư duy cùng linh cảm. Nhưng hiện tại, trong thời điểm tư duy phát tán rộng mà đi va chạm lẫn nhau, rất có thể tạo thành lửa lớn cháy đồng cỏ.

Thành cũng hóa học, bại cũng hóa học.

125. Chương 123: Sông Băng

Cả ngày, Diệp Tố cùng bọn Lý Hoằng Hậu đem thời gian từng tấc kim đồng hồ đều lãng phí vào việc nói chuyện với nhau — vẫn là những câu chuyện không hề dinh dưỡng, đối với bọn họ, không nói chuyện hóa học thì đều là không có dinh dưỡng.

Hầu như mỗi người đều tò mò về phương pháp thực nghiệm Diệp Tố thăm dò ra, thậm chí khi nói chuyện, đầu óc cũng không ý thức được mà nghĩ tới quá trình thực nghiệm của DIệp Tố, chậm rãi phân tích hoặc tăng thêm vài ý tưởng trong đó.

Diệp Tố vô số lần nhìn thấy lão sư chính mình hoặc những người khác muốn nói lại thôi, hắn bất đắc dĩ mà cười khổ trong lòng, cười cười đến mức thở dài cũng không nổi.

Tới chạng vạng, chuyện để nói cũng ít đi nhiều, bọn họ đành từng người trầm tư, cũng không thể quá trầm tư quá sâu mà không nhịn được suy ngẫm nghiên cứu.

Diệp Tố nhìn thấy một người nghĩ nghĩ liền duỗi tay chuẩn bị lấy dụng cụ trên giá thực nghiệm, tới nửa đường, người nọ mới như trong mộng tỉnh lại mà giật tay về, khẩn trương mà nhìn chằm chằm đồ vật trước mắt mình. Cũng có những người khác thấy một màn như vậy, bất quá đều ăn ý mà rời đi tầm mắt, không đi đàm luận, trong lòng không khỏi dâng lên bi ai.

Phòng thí nghiệm đối với đám học giả chân chính này, mỗi góc đều tràn ngập sức sống mạnh mẽ, tràn ngập dụ hoặc chí mạng.

Diệp Tố tự đáy lòng khâm phục bọn họ, đồng thời càng có cảm giác nghẹn khuất hữu tâm vô lực. Bọn họ tựa như ếch xanh trong nồi nước ấm, khuất phục tựa hồ chỉ là vấn đề thời gian, không thể ngồi chờ chết!

Diệp Tố sốt ruột xoa trán, người duy nhất hắn thấy hiện tại có thể trông cậy vào là Tiếu Thừa, phải nghĩ biện pháp thấy được hắn.

Tới giờ cơm, Benedict mang theo một đám người bê cơm lại đây, đồ ăn còn rất dụng tâm, hình thức nhiều, phù hợp khẩu vị bất đồng của những người ở đây.

Nhìn thấy Benedict, một đám nhà khoa học bị gò bó cả ngày lập tức phẫn nộ chỉ trích.

Benedict mặt vô biểu tình, tỏ vẻ không nghe thấy, đối với lời nói của bọn họ: liên hệ Liên Hiệp Quốc, kiện lên công pháp quốc tế,... lại càng thêm khinh thường phản ứng. Leopold đại tướng nếu đã làm ra quyết định này, cũng đã suy xét tốt hậu quả. Chỉ cần mau chóng tróc ra nguyên tố ký sinh, bọn họ liền có thể chuyển dời trọng tâm sang nghiên cứu vũ khí, tính ỷ lại với đám nhà khoa học này sẽ nhỏ đi rất nhiều, khi đó ai còn quan tâm mình có đắc tội bọn họ không, thả một đám ra, đưa trở về, sự tình cãi cọ chửi nhau bọn họ không quản.

Benedict cũng không hảo ngôn hảo ngữ khuyên bọn họ ăn cơm, đem đồ ăn để đó, một đám người liền phẫn phật rời đi. Thời điểm trở về mỗi người ôm hai tấm chăn đệm, trực tiếp phóng ở góc phải bên dưới tương đối trống trải trong phòng thí nghiệm, coi như địa phương nghỉ ngơi cho những người này.

Vị nhà khoa học lớn tuổi nhất kia tức giận đến tay đều run run, miệng lẩm bẩm, Diệp Tố cẩn thận nghe, chỉ nghe được "Thượng đế Jehovah" gì đó. Diệp Tố thở dài, một cái thượng đế sao có thể ngăn cản một vạn loại tham dục?

Ai cũng không có tâm tư ngủ, liền ngồi không ở phòng thí nghiệm cả đêm. Nhưng cứ tiếp tục như vậy rõ ràng không phải biện pháp.

Vào thời điểm Benedict tới đưa cơm ngày hôm, sau, Diệp Tố đưa ra đề nghị muốn gặp Tiểu Thừa.

Benedict có ý vị khác mà cười một cái, không lên tiếng. Bất quá, một giờ sau, Benedict trực tiếp mang Tiểu Thừa uể oải tới, đẩy cửa tiến vào, thuận tiện ném theo một bộ chăn đệm, thành viên ngủ dưới đất gia tăng một người.

Tiểu Thừa sắc mặt nhìn qua cũng không tốt, dường như thật lâu không nghỉ ngơi tốt, nhìn thấy Diệp Tố cùng Lý Hoằng Hậu, Yoshimoto bọn họ, héo rũ mà nhẹ nhàng lắc đầu.

"Ngươi có ổn không?" Diệp Tố quan tâm hỏi, vội vàng dìu hắn ngồi xuống.

Tiểu Thừa miễn cưỡng cười cười, nói: "Không có việc gì." Benedict không dám làm quá mức, thủ đoạn bức cung chỉ là một ít áp bách tinh thần, thân thể không chịu khổ nhiều, đối với Tiểu Thừa đã trải qua huấn luyện mà nói, chút khổ này vẫn có thể nhẫn.

Hắn chậm rãi nhìn bài trí trong phòng thí nghiệm cùng đám nhà khoa học đại danh đỉnh đỉnh mặt mày ủ ê, tuy rằng trong lòng hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn hỏi: "Các ngươi?"

Diệp Tố cười khổ một tiếng, giải thích một lần tiền căn hậu quả bị nhốt ở nơi này cùng với "Uy hiếp" thực nghiệm Tiểu Thừa có lẽ vô pháp lý giải.

Diệp Tố cùng những người khác đều mang theo ánh mắt kinh hỉ cùng chờ mong, Tiểu Thừa có chút hụt hẫng mà gục đầu xuống, có vài lời hắn không đành lòng nói ra.

"Ngươi có biện pháp liên hệ với bên ngoài không? "Diệp Tố khẩn trương hỏi.

Biểu tình Tiểu Thừa có chút cứng ngắc, nghĩ nghĩ nói: "Ta có vài đồng bạn ở Nam cực, cách nơi này không xa, bọn họ hẳn đã biết tình cảnh ta không tốt, cho dù phía trên không ngay lập tức hành động, bọn họ cũng nghĩ cách trà trộn vào."

Tiểu Thừa nói căn bản chẳng khác nào chưa nói. Benedict đã biết Tiểu Thừa là trà trộn vào, sẽ thẩm tra dân cư ngoại lai càng thêm nghiêm khắc. So với chờ đồng bạn hắn tới cứu, còn không bằng chờ phái chủ hòa nhúng tay. Diệp Tố cũng không nghĩ tới, bởi vì mình quá "xuất sắc" khiến phái chủ hòa lâm vào cục diện do do dự dự, không biết Diệp Tố có phải ngụy trang phái chủ chiến thả ra để bẫy rập bọn họ vi phạm quy tắc, sau đó đuổi bọn họ ra khỏi cục không. Cũng không thể trách phái chủ hòa lo trước lo sau, bọn họ thực sự phái Tiểu Thừa nằm vùng, trên vấn đề đàm phán đã rớt xuống hạ phong, tuy rằng phái chủ chiến lừa gạt các nhà khoa học là sai lầm lớn hơn, nhưng bọn hắn cũng là không biết xấu hổ a.

Không biết Diệp Tố cùng Lý Hoằng Hậu bọn họ có nghe ra bất đắc dĩ trong lời nói Tiểu Thừa không, dù

sao không khí thoáng lạnh xuống.

Hết thảy phòng thí nghiệm đều dưới quan sát của Leopold cùng Benedict.

Leopold cười lạnh: “Bọn họ coi Tiểu Thừa như rơm rạ cuối cùng, ta đây liền đưa cho bọn họ cọng rơm này, nhìn xem một cọng cây có cứu được bọn họ không? Nhận rõ tình thế, cùng chỉ có thể lên thuyền ta.”

Bọn họ đã sớm nhận rõ tình thế, còn rõ hơn Leopold nghĩ.

Vào thời điểm Benedict đưa bữa tối, Lý Hoằng Hậu bỗng nhiên nói với hắn: “Ngươi biết Hitler sao?”

Nghe tên này, khóe miệng Benedict thoáng co rút, bất thiện nhìn chằm chằm Lý Hoằng Hậu.

Lý Hoằng Hậu coi như không thấy mà nói: “Vào lúc Hitler còn chưa phát động thế chiến thứ II, từng bị bắt vào tù, ở trong tù viết một cuốn sách tên là ta phấn đấu , trong sách có một khái niệm gọi là ”không gian sinh tồn“, chỉ tâm lý mất đi không gian mà có cảm giác nguy cơ sinh tồn. Khi đó xã hội đang vào thời kỳ chuyển giao, Hitler khắc sâu mà cảm nhận loại nguy cơ không gian sinh tồn này, cách nói của hắn được rất nhiều người ủng hộ, đây cũng là lúc chủ nghĩa Nazi bạo hành, hắn lựa chọn xâm chiếm không gian của người khác để giảm bớt cảm giác nguy cơ của bản thân.”

Benedict dường như không nghe được ý tứ ẩn sau lời nói của Lý Hoằng Hậu, nhàn nhạt nói: “Không biết Lý giáo thụ còn có nghiên cứu với lịch sử.”

“Rút kinh nghiệm từ lịch sử, có thể hưng thịnh hiện tại.” Lý Hoằng Hậu nặng nề nói, “Chúng ta đứng ở thời điểm hiện tại hoàn toàn có thể chỉ trích Hitler, ngươi không cảm thấy các ngươi hiện tại đã giống như Hitler mà lâm vào cố chấp sao? Các ngươi bởi vì suy biến của địa cầu mà cảm thấy nguy cơ, đây là nhân chi thường tình, chúng ta cũng lo lắng vì địa cầu. Nhưng mà, phương thức giải quyết nguy cơ ngoài xâm chiếm còn có tự phát triển bản thân. Hitler lựa chọn xâm chiếm, cũng vì thế mà làm ra những hành vi phạm tội không thể tha thứ. Mà khi các ngươi giấu giếm chúng ta chân tướng sự thật hơn nữa còn dùng thủ đoạn cường ngạnh bắt ép chúng ta phối hợp, các ngươi đã lệch khỏi quỹ đạo ước nguyện ban đầu, đi lên con đường của Hitler. Ngươi có thể nhìn thấy, lịch sử có thái độ gì với Hitler, đó cũng là thái độ lịch sử trăm năm ngàn năm sau với các ngươi!”

Thần sắc Benedict lập tức lạnh xuống, lãnh ngạnh nói: “Đây là hai khái niệm hoàn toàn bất đồng!”

“Có gì bất đồng?” Lý Hoằng Hậu hùng hổ truy vấn, “Nếu có bất đồng, chỉ là trước lúc các ngươi lừa gạt chúng ta, các ngươi còn mang lòng thiện tâm vì nhân loại vì địa cầu; nhưng khi các ngươi bởi vậy mà phạm vào tội ác, liền không có bất đồng. Khó đảm bảo các ngươi sẽ không tiếp tục làm những hành vi tội ác tày trời!”

Benedict cười lạnh một tiếng:: “Chúng ta không thẹn với lương tâm, việc làm của chúng ta hãy để hậu nhân trăm năm sau phát xét, ngươi ngẫm lại xem, hậu nhân sẽ cảm tạ hay chỉ trích khi chúng ta đem đến cho bọn họ một đường sống mới?”

Benedict đi tới cửa, lại nói một câu: "Hitler bởi vì thua, lịch sử mới có thái độ khinh miệt với hắn, mà chúng ta sẽ không. Đúng rồi, ranh giới nguyên triều người Trung Quốc các ngươi lấy làm tự hào, cũng bị Thành Cát Tư Hãn xâm chiếm qua."

(cuối cùng vẫn có một câu của Winston Churchill "Lịch sử do người thắng viết nên", hừm nhưng sự thật là: sách sử nước nào do nước nấy viết:v tốt về nước mình bôi nhọ nước khác:< còn một số trường hợp bị cả tg bôi thì thôi k nói)

Ầm vang một tiếng, cửa bị nặng nề đóng lại, âm thanh vọng lại trầm đục, giống một trận sấm rền sau giờ ngọ khô nóng, khiến người không thở nổi.

Lý Hoằng Hậu tự giễu cười: "Muốn dùng ngôn ngữ thuyết phục bọn họ, quả thực là si tâm vọng tưởng."

Yoshimoto an ủi mà vỗ vai hắn, ánh mắt sâu thẳm. Đối với hắn mà nói, đã từng làm kẻ xâm lược tổ quốc người khác cũng phải chịu thương tổn dã tâm phản phệ, nhân tâm chỉ là một ngọn lửa nhỏ, nhưng một khi được cổ xúy và điểm tô đẹp đẽ, thế lửa cháy lan ra đồng cỏ, có thể thiêu trụi mặt đất, cũng có thể thiêu cháy chính mình.

Người bị thống trị gặp ách nạn nhiều nhất trong chiến tranh, bởi vì thấp cổ bé họng nhất.

Chỉ có một tiếng thở dài.

Lại sống một ngày bằng một năm mà chịu đựng qua ban ngày, bọn họ đều không hẹ mà cùng lựa chọn ngủ, ngủ thì thời gian tỉnh để suy nghĩ miên man cũng liền ít đi.

Chăn bông Benedict cung cấp hẳn là da lông động vật nào đó, thực ấm áp, cho dù ngủ trên mặt đất cũng cảm giác được mềm mại ấm áp.

Diệp Tố đắp chăn lên, lại tò mò mà kéo xuống, vươn tay cảm thụ không khí.

Tiểu Thừa ngủ cạnh hắn, đồng dạng không buồn ngủ, thấy thế hỏi: "Ngươi đang làm gì?"

"Nơi này tựa hồ lạnh hơn bên kia một chút." Diệp Tố chỉ vào ghế dựa bọn họ ngồi ban ngày, phía bên trái phòng thí nghiệm.

Tiểu Thừa không cảm thấy có gì kỳ quái, đem tay dán lên vách tường nói: "Gian phòng thí nghiệm này nằm ở tầng sâu nhất căn cứ, phía sau bức tường này là sông băng."

Diệp Tố nghe vậy cũng tò mò mà đặt tay lên vách tường làm bằng kim loại, quả nhiên có thể cảm giác được lạnh băng cực độ. Diệp Tố cảm thụ được khổ hàn này, dường như có thể tưởng tượng phía sau tường là sông băng túc mục lạnh giá, dưới mặt đất quanh năm mà vững vàng, vô tri vô giác. Căn cứ như một quả

trứng gà yếu ớt khảm trong sông băng, phảng phất như hết thảy sinh mệnh đều bị đông lạnh.

Từ từ, sông băng!

Diệp Tố như nhớ tới điều gì, lông mày gắt gao nhăn lại, trong đầu có thứ gì cực nhanh lướt qua, nhưng mà tóm không được.

Cảm giác này như thí sinh trong phòng thi đột nhiên quên bài, ngươi biết mình đã xem qua thậm chí thực hành qua, nhưng nghĩ thế nào cũng không ra.

Loại cảm giác này Diệp Tố từng có một lần, chính là khi thi đấu quên mất bảng đối chiếu quỹ đạo ở Tinh tế thế giới.

"Tiểu Thừa!" Diệp Tố đột nhiên quay đầu, trịnh trọng mà nói: "Ta muốn đi ngủ, ngàn vạn không cần quấy rầy ta! Buổi sáng ngày mai cũng để ta ngủ đến tự tỉnh!"

126. Chương 124: Biện Pháp

Diệp Tố đột nhiên hôn mê.

Dọa Hàn Nghiệp nhảy dựng, càng dọa Moka nhảy dựng. Hàn Nghiệp vội vàng đứng dậy đỡ được Diệp Tố sắp ngã xuống, cùng Moka hai mặt nhìn nhau, đối diện một lát sau, lập tức đem Diệp Tố đưa đến phòng chữa bệnh của sân huấn luyện. Tình cảnh này khiến Moka nhớ tới lần trước Diệp Tố đột nhiên té xỉu trong phòng trọng lực, đồng dạng không có một dấu vết nào.

Mà kết quả cũng giống lần trước như đúc, vài loại dụng cụ chữa bệnh rà quét vài lần, cũng không tìm ra vấn đề dị thường gì trên người Diệp Tố. Khiến bác sĩ đều có chút vô thố *(bối rối?),* đủ loại tư liệu đều cho thấy trạng thái thân thể Diệp Tố như tần suất hô hấp,… các dấu hiệu sinh tồn đều không khác người bình thường đang ngủ lắm. Nếu Diệp Tố không phải do Moka tự mình đưa tới, các bác sĩ đều sẽ hoài nghi mỗ gia hài tử trốn tránh huấn luyện mà giả bệnh.

Dưới áp suất thấp của Moka bao phủ, các bác sĩ nơm nớp lo sợ mà tiến hành chút trị liệu thường quy cho Diệp Tố, cũng chỉ là truyền dịch dinh dưỡng, cùng phương pháp khẳng định có lợi vô hại "dầu con hổ", không khởi sắc được tác dụng thực chất nào cả.

Cuối cùng, bác sĩ vẫn xin lỗi mà nói với Moka: "Tạm thời vô pháp biết được tại sao hắn hôn mê."

Nói tới từ "hôn mê" bác sĩ còn do dự một lúc, Diệp Tố cách trạng thái hôn mê một khoảng cách rất xa, nhiều lắm cũng chỉ là ngủ đến bất tỉnh nhân sự.

Moka nhăn nhúm lông mày, gật gật đầu, để bác sĩ rời đi.

"Lại là tình huống giống lần trước." Moka ngữ khí ngưng trọng. Hắn cùng Hàn Nghiệp đương nhiên có thể nhìn ra sắc mặt Diệp Tố bình thường, hô hấp bằng phẳng, thân thể khỏe mạnh không vấn đề gì, nhưng chính là cố tình không tỉnh.

Hàn Nghiệp nhìn Diệp Tố, nhăn mi, nghĩ nghĩ nói: "Đây rất giống với tình huống buổi tối hắn nói ngủ liền lập tức ngủ, buổi sáng nếu không phải tự tỉnh, cũng không ai có thể gọi hắn dậy."

Việc quái dị đó của Diệp Tố, Hàn Nghiệp đã sớm nói qua với Moka, Moka cũng không quá để bụng, dù sao bây giờ dân cư đông đúc, bệnh kỳ kỳ quái quái gì cũng có, tỷ như dị ứng sóng vô tuyến chỉ có thể ẩn cư núi sâu rừng già,... Nhưng hiện tại, tình huống đột phát của Diệp Tố đã ảnh hưởng tới sinh hoạt bình thường, ngày thường còn tốt, cẩn thật một chút liền không có vấn đề gì lớn. Nhưng sau này Diệp Tố tất nhiên sẽ phải lên chiến trường, nếu trong chiến dịch hoặc bố trí quan trọng mà quái bệnh của Diệp Tố đột phát, trên chiến trường ai có thể thời thời khắc khắc coi chừng hắn? Trong một số kế hoạch của Hàn Nghiệp, địa vị của Diệp Tố là không thể thay thế, Diệp Tố đột nhiên xảy ra vấn đề, có thể tạo thành hậu quả khó lường được.

"Ta đã để Phụ trợ tư kiểm tra qua cho hắn, không tìm được nguyên nhân." Hàn Nghiệp nhẹ nhàng lắc đầu, hiển nhiên cái tật xấu này của Diệp Tố cũng khiến hắn hết đường xoay xở.

Moka đi qua đi lại vài bước, nói: "Thật sự không ổn, phải tiếp tục kiểm ra sâu hơn, lấy nhiều máu một chút, lấy tổ chức tế bào da thịt, xét nghiệm tốt, đừng sợ thân thể bị thương. Nếu không giải quyết vấn đề này, đây chính là quả bom hẹn giờ!"

Diệp Tố lúc này đang ngủ say, ngủ một giấc chính là một ngày một đêm.

Moka cùng Hàn Nghiệp hai người thay phiên thủ bên người Diệp Tố, Hàn Nghiệp còn bớt chút thời giờ đi tìm Phá Quân một chuyến, đem Phá Quân đưa tới Lực chi Sâm, còn chưa nói cần hắn làm gì, chỉ bảo hắn ở đây tiếp thu chỉ đạo của Moka. Đây là kinh hỉ thật lớn đối với Phá Quân, sân huấn luyện Lực chi Sâm chính là nơi mỗi người mơ ước, thanh danh của nó là do từng người sau khi đi ra mà chứng thực qua từng hồi đối chiến, là vàng thật bạc trắng đáng tin cậy.

Giờ thứ 24 sau khi Diệp Tố hôn mê, Hàn Nghiệp mới trở về từ bên ngoài, còn chưa kịp tới xem Diệp Tố, quang não đã chấn động. Là tin tức Kiều Nguy Nhiên gửi tới, Hàn Nghiệp nhìn nhìn không trả lời, lập tức đi tới phòng Diệp Tố.

Moka đã nôn nóng sắp không chịu nổi, lật mí mắt Diệp Tố lên, xem tình huống đồng tử hắn. Moka duỗi eo, thở ngắn than dài, làm cái gì cũng không phát hiện ra dị thường.

Hàn Nghiệp đi vào, thấy Diệp Tố vẫn ngủ say như trước, hơi chau mày.

"Hắn nếu như ngủ không tỉnh lại thì làm sao bây giờ?" Moka đau đầu hỏi, lần trước Diệp Tố hôn mê ở

phòng trọng lực, bất quá mấy giờ đã tỉnh, hiện tại đã một ngày trôi qua mà không có bất luận phản ứng nào.

Bước chân Hàn Nghiệp dừng một chút, hắn chưa từng nghĩ tới khả năng này trước đây, hắn chuyển ánh mắt tới Diệp Tố đang ngủ đến thập phần an tường, ngực cùng hô hấp bằng phẳng mà phập phồng, khiến mọi người không nhịn được muốn phóng nhẹ bước chân, sợ quấy rầy giấc ngủ của hắn.

"Sẽ không." Hàn Nghiệp trả lời, sải bước đi trước, đạp lên sàn nhà phát ra thanh âm vang vọng, một chút cũng không sợ quấy rầy đến ai.

Cùng lúc đó, quang não hắn lại rung lên.

Moka nghe thấy thanh âm, kỳ quái nhìn Hàn Nghiệp, "Ai?"

Hàn Nghiệp lấy ra quang não, "Kiều Nguy Nhiên."

"Có chuyện gì sao?"

"Chưa nói, chỉ bảo ta qua một chuyến." Hàn Nghiệp gõ lên màn hình quang não.

Moka nhìn thấy hắn do dự, nói: "Ngươi đi đi, ta ở chỗ này trông Diệp Tố, hắn vừa tỉnh ta liền thông tri ngươi."

Tin tức Kiều Nguy Nhiên thúc giục lại liên tiếp mà tới, làm Hàn Nghiệp có chút bực bội, sau khi nhét quang não vào túi tiền, nói với Moka: "Ta đây đi trước xem tình huống, phiền toái lão sư."

Moka vung tay lên: "Mau đi đi, mau giải quyết sự việc Tây Đô sớm một chút mới tốt."

Hàn Nghiệp vừa rời khỏi sân huấn luyện Lực chi Sâm, Diệp Tố liền tỉnh.

Đột nhiên đến mức Moka trong lúc nhất thời cũng không kịp phản ứng lại, còn tưởng mình lật mí mắt Diệp Tố lên quên không đóng lại.

Diệp Tố đột nhiên ngồi dậy, câu đầu tiên chính là: "Quang não của ta đâu?"

Moka ngẩn ra, ngay sau đó mừng như điên, "Ta còn tưởng rằng ngươi muốn ngủ tới thiên hoang địa lão!"

Diệp Tố cũng ý thức được lần này ở Tinh tế thế giới mình đã ngủ lâu lắm, nhưng cũng không kịp giải thích, một bên xốc chăn một bên hỏi: "Quang não của ta đâu?"

Moka vội ấn hắn trở về, từ tủ đầu giường lấy ra quang não cho hắn: "Tuy rằng không biết ngươi có thật xấu gì, nhưng nghỉ ngơi nhiều cũng không sai."

Cầm tới quang não, ánh mắt Diệp Tố như biến thành hai cái bóng đèn, đột nhiên sáng lên, vội vàng mở ra giao diện mình thường xem, tức giáo tài hóa học vỡ lòng. Không ngừng lật, tầm mắt bay nhanh mà đảo qua cuốn sách hắn đã đọc một trăm lần mà quá quen thuộc từng chữ, hai mắt sắc bén như móc câu, khiến người không nghi ngờ hắn nhất định có thể từ dòng chữ câu văn mà câu ra tin tức mình muốn.

Moka hồ nghi quan sát hắn một lát, sau khi xác nhận tinh thần Diệp Tố thực sáng láng, mới gửi tin tức cho Hàn Nghiệp, nói cho hắn Diệp Tố đã tỉnh, hơn nữa không xuất hiện dấu hiệu bệnh trạng nào.

Thông tri Hàn Nghiệp xong, Moka lại liên tiếp hỏi thật nhiều vấn đề: "Ngươi đang tìm cái gì? Tại sao lại đột nhiên ngất xỉu? Ngươi trước kia cũng như vậy sao, khi ngươi hôn mê có cảm giác gì? Thân thể có không thoải mái không…"

Diệp Tố bị thanh âm ong ong ồn ào bên tai đến chịu không nổi, liền dừng lại thời gian vài giây mà trả lời như bay: "Thật xấu từ nhỏ, ta chỉ là đột nhiên ngủ thôi, mơ một chút, đợi ta ngủ ngon sẽ tự nhiên tỉnh! Không cần lo lắng cho ta, Moka lão sư."

Không lo lắng mới có quỷ. Moka âm thầm bĩu môi, bất quá thấy bộ dáng Diệp Tố thất thần liền không tiếp tục hỏi, mà ra ngoài bảo người đem chút đồ ăn lại đây, tuy trong lúc Diệp Tố hôn mê vẫn duy trì truyền dịch dinh dưỡng, bất quá, hiện tại vẫn nên ăn một chút mới tốt.

Moka vừa đi, phòng liền hoàn toàn an tĩnh lại, chỉ có tiếng hít thở dồn dập của Diệp Tố, vào một khắc nào đó, tiếng hít thở đột nhiên đình chỉ, theo đó bộc phát một tiếng kêu kinh hỉ.

Diệp Tố lập tức ngồi xếp bằng trên giường, nhập thần mà nhìn tư liệu trước mặt: "Chính là ngươi!"

Có kinh nghiệm bảng đối chiếu quỹ đạo nguyên tố lần trước, Diệp Tố biết nếu muốn mang tri thức của Tinh tế thế giới về, cần phải hiểu rõ thấu triệt, cần phải lý giải thâm sâu, chân chính học hiểu, để tri thức này hoàn toàn thuộc về mình mới được.

Diệp Tố không khỏi hưng phấn, liền lập tức bắt đầu chuyên chú mà nghiên cứu tri thức trên giáo tài. Quang não tựa hồ chấn động một chút, Diệp Tố đang hoàn toàn đắm chìm trong hóa học, căn bản không cảm giác được, cho dù cảm giác được cũng sẽ không thèm để ý.

Hàn Nghiệp chạm mặt Kiều Nguy Nhiên trên một con phố náo nhiệt của Tây Đô tinh.

"Có việc?" Hàn Nghiệp nhìn bốn phía xung quanh, thân thể thoáng lệch về một bên, cùng Kiều Nguy Nhiên ẩn mình bên cạnh biển cửa hàng gần đó.

Ánh mắt Kiều Nguy Nhiên còn đang như có như không mà nhìn về phương hướng nào đó: "Ta phát hiện

đại nhi tử Lý Mặc hai ngày nay có điểm cần mẫn vội vàng bên ngoài, muốn ngươi cùng ta đi nhìn xem, xem hắn trong lúc phụ thân gặp nạn đi tìm ai, có lẽ sẽ tìm được một ít manh mối khác."

Sau một lúc lâu, Kiều Nguy Nhiên không nghe thấy Hàn Nghiệp trả lời, dư quang khóe mắt thoáng nhìn người bên cạnh một chút, mới chú ý ánh mắt Hàn Nghiệp nhìn mình có chút không tốt, "Làm sao? Cảm thấy không được?"

"Chuyện này sớm có người Giám sát tư xử lý." Hàn Nghiệp nhàn nhạt nói.

Kiều Nguy Nhiên nhếch lông mày phía gần Hàn Nghiệp: "Có một số việc cần phải tận mắt nhìn tai nghe mới có thể đưa ra quyết định chính xác."

"Cho dù ngươi không yên tâm Giám sát tư, ta cho rằng ngươi một người cũng hoàn toàn có thể tự xử lý."

Bất mãn trong lời Hàn Nghiệp, Kiều Nguy Nhiên nghe được rõ ràng, kinh ngạc nói: "Ngươi bởi vì ta chậm trễ thời gian của ngươi mà phát giận? Bất quá lại nói, đừng nói ta không yên tâm Giám sát tư, kể cả ngươi, ngươi có thể hoàn toàn buông tâm? Nói không dễ nghe, nhưng toàn bộ Tây Đô tinh, ta chỉ tin tưởng ngươi cùng bản thân ta."

Câu này không dễ nghe, quả nhiên đổi lại Hàn Nghiệp châm chọc cười.

Kiều Nguy Nhiên cũng tự giễu mà cười một chút. Cho dù Hàn Nghiệp là người duy nhất hắn có thể tin, nhưng lập trường đối chọi gay gắt lại vĩnh viễn không thể thay đổi. Chủ tịch muốn thay thế Minh Viện, Minh Viện nơi chốn phản kháng, bởi vì chuyện Tát Luân tộc lúc trước, mâu thuẫn giữa Minh Viện cùng chủ tịch dường như đạt tới đỉnh điểm.

Nghĩ đến Tát Luân tộc, Kiều Nguy Nhiên đứng trong bóng tối, hỏi: "Nhân tộc ngăn cơn sóng dữ nguy cơ sinh hóa Tát Luân tộc là ngươi đi? Ngoài ngươi ra, ta cũng không nghĩ đến ai đủ nhàm chán mà hướng Tát Luân tộc chạy. Còn một người nữa là ai? Các ngươi đi Tát Luân tộc lại lén lút làm chuyện xấu gì?"

Hàn Nghiệp không trả lời hắn, mà nhanh chóng lấy ra quang não, là tin tức từ Moka. Nhìn thấy nội dung, thần sắc căng chặt của Hàn Nghiệp thả lỏng xuống, gửi tin tức cho Diệp Tố, hỏi chút tình huống thân thể.

Mà lúc này, Lý Ngật đi ra từ một cửa hàng, sắc mặt khẩn trương, sau khi ra cửa liền nhìn quanh bốn phía, cũng nhìn máy dò xét trên tay, lúc này mới yên tâm tiếp tục đi, tới địa điểm mục đích kia.

"Bí ẩn trong thành thị." Kiều Nguy Nhiên vẫy tay, ý bảo Hàn Nghiệp cùng theo sau, "Trạm liên lạc ngầm thích an bài ở những địa phương náo nhiệt như vậy, Minh Viện các ngươi hẳn cũng thích làm sự tình này đi? Quá lạc hậu, nên bắt kịp thời đại."

"Thủ đoạn tranh quyền đoạt lợi vẫn là bộ dáng cũ, thủ đoạn theo dõi cùng không cần quá vội vã." Hàn Nghiệp nhàn nhạt châm chọc.

Kiều Nguy Nhiên không cho là đúng mà bĩu môi, sau đó ngạc nhiên phát hiện Hàn Nghiệp liên tiếp nhìn về phía quang não, tuy nói theo dõi Lý Ngật không phải là nan đề với một cái phó chủ tịch quân ủy cùng một cái cục trưởng chấp hành tư, nhưng Hàn Nghiệp tùy ý có lệ như vậy, khiến Kiều Nguy Nhiên mở rộng tầm mắt.

Một giờ sau, bon họ đi theo Lý Ngật qua không ít địa phương. Hàn Nghiệp vẫn chưa thu được tin trả lời của Diệp Tố, trong lòng có chút lo lắng, nghĩ nghĩ liền gửi tin tức cho Moka: Tình huống Diệp Tố hiện tại thế nào?

Moka lúc này đang ăn cơm chiều, vội vàng sang phòng Diệp Tố khảo sát một phen, trả lời lại: Thật sự tốt, đọc sách đọc đến mất ăn mất ngủ!

"Đọc sách……" ngón cái Hàn Nghiệp vuốt ve màn hình, trong ánh mắt ngạc nhiên của Kiều Nguy Nhiên, bất động thanh sắc mà thu hồi quang não, nói: "Người đều đi rồi, còn nhìn nơi nào."

Kiều Nguy Nhiên tấm tắc hai tiếng, "Ta chỉ phân một nửa ánh mắt cho ngươi, còn có một nửa để lại cho hắn đâu. Không giống ngươi, ngay cả một phần mười lực chú ý cũng không bỏ ra được."

"Một phần mười, dư dả." Hàn Nghiệp nói, di chuyển vài bước, ở điểm mù tầm mắt Lý Ngật mà lặng yên không tiếng động đi theo.

Ô Kiều Nguy Nhiên này ciu lắm:))))) về sau còn chửi a Hàn Nghịp trâu già gặm cỏ non hay s ấy

127. Chương 125: Thực Nghiệm

Ngâm mình ở Tinh tế thế giới ước chừng mười giờ, Diệp Tố mới có điểm chắc chân tri thức mình muốn nắm giữ, lại ôn tập một lần nữa, lúc này mới an tâm mà buông quang não, tính toán hẳn mình sắp tỉnh lại ở thế giới hiện thực, liền nằm về giường chờ.

Nhưng tựa hồ do lúc trước ở hiện thực thức đêm, hơn nữa lại dặn dò Tiểu Thừa không cần quấy rầy mình, một giấc này ngủ đến hương. Diệp Tố trợn tròn mắt phát ngốc trên giường một lúc lâu, ý thức vẫn dừng lại ở Tinh tế thế giới.

Nằm đến thật sự mệt mỏi, Diệp Tố lại đợi chốc lát, nhịn không được xuống giường, chuẩn bị đến phòng khách hoạt động thân thể cứng đờ một chút.

Vừa mở cửa, Diệp Tố liền thấy Hàn Nghiệp vội vàng từ bên ngoài trở về.

Nhìn thấy Diệp Tố có thể năng động đi lại, Hàn Nghiệp lúc này mới yên tâm.

Diệp Tố cười, chuẩn bị chào hỏi hắn, ai ngờ ý thức một trận mơ hồ, thân thể hắn lắc lư.

(lại nhớ đến truyện đồng tiền thờ thế, công bế thụ, bế nhiều xong yêu lúc nào ta cũng kb. Công truyện này đm không chỉ bế đỡ ôm mà còn tắm hộ nhé, chả phải có mấy lần huấn luyện xong ngất trong bồn dịch dd à, tự nhiên dậy đã thấy nằm trên giường r, chẳng qua tg k miêu tả cho dân chúng hoy)

Không xong. Diệp Tố thầm nghĩ, cố tình tỉnh lúc này.

Thời điểm ý thức hắn khôi phục thanh minh, mở mắt ra nhìn đã là Tiểu Thừa.

Tiểu Thừa nói: "Ngươi ngủ thật đúng là nói một không hai a."

Giờ này, những người khác trong phòng thí nghiệm đều đã sớm dậy, chỉ còn một mình Diệp Tố còn nằm, hắn xấu hổ cười cười, rửa mặt ở bồn nước cuối phòng thí nghiệm, Benedict bọn họ còn suy xét đến là chu đáo, còn chuẩn bị đồ dùng rửa mặt, Diệp Tố tìm một bộ chưa mở ra dùng.

Một bên rửa, Diệp Tố một bên nhớ lại những nội dung đã nhớ kỹ ở Tinh tế thế giới, so với ngày hôm qua, ký ức hắn hiện tại tương đương rõ ràng, khiến Diệp Tố có loại dự cảm kiên định, bất quá cảm giác kiên định này đến tột cùng là hoa trong gương, trăng trong nước* hay là vật tồn tại sờ được nắm được, thì vẫn chưa rõ.

**hư ảo*

Diệp Tố nhanh chóng rửa mặt xong, lôi kéo Tiểu Thừa mà lén lút tìm một góc phòng thí nghiệm, đè thấp thanh âm hỏi hắn: "Nếu chúng ta rời khỏi căn cứ, ngươi có biện pháp mau chóng tìm được đồng bạn ngươi không?"

"Đương nhiên, bọn họ mỗi thời mỗi khắc đều quan sát chú ý căn cứ, chúng ta rời khỏi căn cứ là bọn họ lập tức có thể nhận được tin."

Diệp Tố liền yên tâm, khi đang chuẩn bị đi tìm Lý Hoằng Hậu, Tiểu Thừa lại kéo hắn trở lại, thanh âm càng thấp: "Chẳng lẽ ngươi có biện pháp rời khỏi?"

Diệp Tố cầm lòng không đậu nói chậm lại, nếu không phải Tiểu Thừa có huấn luyện, tai mắt thật tốt, chỉ sợ cũng không nghe được Diệp Tố cuối cùng là nói cái gì,"Ta thử xem xem."

Tiểu Thừa: "Ngươi có biện pháp gì?"

"Biện pháp hóa học." Diệp Tố trả lời thần bí, hướng Tiếu Thừa làm cái thủ thế ok.

Lý Hoằng Hậu bọn họ đang tụ tập lại với nhau, chia làm hai bên bắt đầu thi biện luận, luận đề là có nên phát động chiến tranh với văn minh ngoại hệ hay không. Được rồi, bọn họ thừa nhận đã nhàm chán đến hốt hoảng mới nhớ tới cái trò chơi tươi mát thoát tục này, dù sao cũng phải tìm chút việc để làm, bằng không một đám xương cốt già bọn họ đều rảnh đến hư thối.

Diệp Tố đứng bên cạnh nghe xong một hồi, trong chốc lát cảm thấy bên này hợp lý, chốc lát lại cảm thấy bên kia hợp lý. Cũng khó trách lãnh đạo hơn hai trăm quốc gia ở bên ngoài tranh luận thật lâu cũng chưa ai phục ai.

Bất quá, Diệp Tố đã hạ quyết tâm đặt lập trường bên phái chủ hòa, hắn kỳ thật cho tới bây giờ cũng vô pháp giải thích lý do của mình nếu thảo luận về việc phát động chiến tranh. Nhưng hắn biết, một tổ chức không tôn trọng chính đồng loại của mình, tuyệt đối sẽ không vĩ đại, cho dù sự tình bọn họ làm là hợp lý và chính nghĩa, nhưng thủ đoạn như vậy thì cũng không đáng giá ủng hộ.

Diệp Tố lại nghĩ tới Hàn Nghiệp, hắn dường như cũng đã từng giấu giếm *(từ này tui viết sai chính tả từ đầu đến h hơ hơ)* mình, còn áp đặt huấn luyện thật đau khổ lên hắn. Nhưng mà… Diệp Tố phảng phất cảm nhận được ánh mắt Hàn Nghiệp, ôn hòa mà tràn ngập quan tâm chân thành. Hắn ít nhất là tôn trọng mình, Diệp Tố nghĩ, Hàn Nghiệp không giống Benedict hùng hổ dọa người. Có lẽ đây là khác biệt đi, hắn có thể dễ dàng tha thứ Hàn Nghiệp, lại cảm thấy mâu thuẫn với hành vi của Benedict.

Biện luận giằng co một lúc, lão nhân hai bên đều ồn ào cố chấp đến mặt đỏ tai hồng.

(tsao tự nhiên nghĩ đến cảnh mấy đứa trẻ con tranh đồ chơi:|)

Diệp Tố khụ hai tiếng, đề nghị nói: "Chúng ta làm thực nghiệm nghiên cứu đi."

Lời hắn khiến các nhà khoa học còn đang nhiệt liệt thảo luận đột nhiên ngậm miệng im lặng, ánh mắt quái dị mà nhìn Diệp Tố. Một đám làm nghiên cứu bọn họ phải biện luận chính trị, còn không phải để rời đi lực chú ý của mình sao? Phải biết rằng, bọn họ mỗi ngày đều nhìn thấy dụng cụ hóa học sạch sẽ mà không thể đụng vào, so với người nghiện ma túy còn tra tấn hơn. Nhưng một khi đã chạm vào dụng cụ thực nghiệm, lại nhịn không được nghĩ tới nguyên tố ký sinh. Trừ phi xuất hiện một thực nghiệm càng thêm hấp dẫn mới lạ hơn tróc nguyên tố ký sinh, mới có thể chuyển dời lực chú ý của bọn họ.

Miranda thề son sắt mà làm Leopold nhốt bọn họ ở đây, đúng bởi vì nàng không tin có thực nghiệm mới nào có thể có mị lực hơn nguyên tố ký sinh, cho dù có, cũng là vào rất nhiều năm sau, mà hiện tại, những người này liền ngoan ngoàn mà đi nghiên cứu nguyên tố ký sinh đi.

Nàng lại không có khả năng nghĩ đến Diệp Tố tồn tại không thể nhìn theo lẽ thường, tróc nguyên tố ký sinh đối với hóa học Tinh tế thế giới chỉ có thể nói là trò trẻ con, nếu Diệp Tố muốn, có thể tùy tiện lấy một hạng mục nghiên cứu từ Tinh tế thế giới về, đều đủ để đám nhà khoa học ở đây vì nó mà điên cuồng.

"Khi ta tiến hành tróc kí sinh nguyên tố, ngẫu nhiên có phát hiện khác, bất quá lúc ấy vội vã chuyện nguyên tố ký sinh nên không để ý, hiện tại ngẫm lại, cũng rất thú vị."

"Nói một chút xem!" Lý Hoằng Hậu nói, Diệp Tố cái học sinh này đã đem đến quá nhiều kinh hỉ cho hắn, không biết có thể tiếp tục sáng tạo kỳ tích mới không.

Những người khác vội vàng nghiêm túc lên, trải qua một chuyện nguyên tố ký sinh, bọn họ sẽ không ai coi khinh Diệp Tố.

Diệp Tố cũng ngưng trọng, khi chuẩn bị nói, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, vội vàng quay đầu, thấy được Tiểu Thừa đang tập trung tinh thần vểnh tai lên. Diệp Tố vẫy tay một cái, thấp giọng hỏi: "Ngươi có biện pháp dỡ bỏ theo dõi nơi này sao?"

Tiểu Thừa nghe vậy đứng lên nhìn chung quanh một vòng, mới nói: "Hẳn là không sai biệt lắm."

"Vậy thì tốt, chúng ta trước hết dỡ theo dõi xuống, nghĩ tới cả ngày bại lộ dưới giám thị của người khác liền cả người không tự nhiên."

Cũng may phòng thí nghiệm cũng không thiếu bàn, có một số máy móc tương đối cao cũng có thể trèo lên, mười mấy người đem vật phẩm trên bàn dọn sạch sẽ, Tiểu Thừa dẫm lên, đem tất cả các máy theo dõi trên trần nhà đều dỡ xuống. Sau đó lại ở các góc máy móc tìm được không ít cameras mini, ném ở một bên, có thể xếp thành một tòa núi mắt nhỏ, dường như theo dõi toàn bộ phòng thí nghiệm 360 độ không góc chết.

Đợi Tiểu Thừa tỉ mỉ kiểm tra lại một lần, xác nhận đã không còn theo dõi, Diệp Tố mới tiếp tục nói: "Ta khi thử nghiệm điều chế chất xúc tác đã không cẩn thận dùng sai một vài loại chất hóa học, sau đó lại có một hiệu quả thần kỳ khác."

Diệp Tố nói, trực tiếp ở trên đài thực nghiệm diễn luyện thực nghiệm của mình. Đương nhiên, đây cũng không phải do hắn phát hiện khi đang nghiên cứu nguyên tố ký sinh, mà là cố ý học từ Tinh tế thế giới, trước mắt hắn chỉ nắm giữ hình thức ban đầu, còn cần ở hiện thực không ngừng thử nghiệm, hoàn thiện.

Diệp Tố sử dụng các chất rắn lỏng khác nhau, dựa theo tỉ lệ bất đồng mà pha trộn, sau đó đun nóng chưng cất, giải thích rất nhiều trình tự, nghe rất phức tạp, kết quả cuối cùng là một đám chất lỏng đen nhánh.

Thần sắc Diệp Tố khi nhìn đám chất lỏng màu đen này lập tức khẩn trương lên, không biết là lo lắng hay kích động, hắn lại nhanh chóng cầm một khối băng lớn bằng lòng bàn tay lại đây, dưới mười mấy ánh mắt suy tư, đem chất lỏng kia nhỏ giọt trên khối băng, sự tình thần kỳ lập tức liền xảy ra, khối băng kia lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy mà nhanh chóng hòa tan, ngắn ngủi ba giây, một khối băng hoàn chỉnh liền biến thành một bãi nước.

Thành công. Diệp Tố nhẹ nhàng thở dài, hắn vốn dĩ cũng không nắm chắc có thể điều phối dung băng dịch. Lúc ấy hắn ở Tinh tế thế giới đọc lý luận càng thêm tiên tiến, phải thay đổi một số nguyên tố chủ thể trong đó thành nguyên tố hiện thực có thể tìm được, tuy rằng trên lý luận là có thể, nhưng hắn chưa

thí nghiệm qua, vẫn có chút không yên tâm.

Lý Hoằng Hậu bọn họ chấn kinh một lúc lâu, sau một lúc lâu, râu xồm mới biểu tình phức tạp àm nói: "Có lẽ thượng đế che chở ngươi."

Lĩnh vực hóa học trước mắt, ngoài nhiệt độ cực cao ra còn chưa có biện pháp khác có thể khiến băng hòa tan trong nháy mắt, phát hiện vô tình của Diệp Tố lại là một cột mốc vượt lịch sử thời đại, loại phát hiện dựa vào vận khí này, ngoài việc thượng đế phù hộ, bọn họ còn có thể nói gì?

Sắc mặt Diệp Tố kích động đến có chút đỏ lên, lúc này mới nói đến mục đích chân chính của hắn: "Loại chất lỏng này — tạm thời gọi nó là dung băng dịch đi, nếu thay đổi tỉ lệ vài loại nguyên tố chủ thể, có thể xuất hiện hiệu quả trình độ bất đồng. Hiện tại một giọt chỉ có thể hòa tan một khối băng nhỏ, nhưng nếu chúng ta tìm được tỉ lệ hoàn mỹ nhất, hiệu quả dung băng của nó sẽ càng lộ rõ, phỏng chừng một giọt có thể hòa tan ít nhất khối băng 0.5 mét! Nháy mắt!"

Đám nhà khoa học đang ngồi mắt sáng lên, ngạc nhiên như hài tử, loại ý tưởng này đích xác hấp dẫn bọn họ không kém nguyên tố ký sinh.

Tiếu Thừa la lên một tiếng: "Sau đó chúng ta liền có thể lợi dụng nó chạy khỏi căn cứ!"

"Đúng!" Diệp Tố gật đầu thật mạnh, giải thích cho đám nhà khoa học đang toàn lực chú ý tới bản thân dung băng dịch chứ không nghĩ tới giá trị của nó, hắn chỉ vào vách tường nói: "Tiếu Thừa nói, gian phòng thí nghiệm này là nơi sâu nhất căn cứ, phía sau mặt tường chính là sông băng. Chúng ta có thể sử dụng một số dung dịch có tính ăn mòn cao ăn mòn vách tường kim loại, sau đó dùng dung băng dịch hòa tan sông băng. Nhiệt độ bên ngoài sẽ khiến nước bị hòa tan trong nháy mắt lại hóa thành băng, chúng ta nhân khoảng thời gian ngắn này biến nước thành hình dạng cầu thang, sau đó một bước hướng lên trên đi, mỗi một lần đều dùng dung băng dịch hòa tan khối băng chừng nửa mét, sau đó tạo thành bậc thang, tiếp tục hướng lên trên, chúng ta liền có thể tạo thành băng thang nối ra bên ngoài, đả thông sông băng, rời khỏi nơi này, chạy khỏi căn cứ!"

Tiếu Thừa bạch bạch mà vỗ tay.

Lý Hoằng Hậu trầm ngâm, yên lặng suy nghĩ một lát, nói: "Nếu dung băng dịch thật sự có hiệu quả hòa tan khối băng nửa mét như ngươi nói, thì thực sự khả thi."

Diệp Tố đôi mắt sáng lấp lánh: "Rốt cuộc có được không, chúng ta liền thử sẽ biết."

Lý Hoằng Hậu nhoẻn miệng cười: "Kể cả không được, nghiên cứu dung băng dịch cũng đủ để chúng ta kéo dài thời gian với bọn họ."

Mười mấy người còn lại đều nhẹ nhõm thở dài, mây đen nặng nề dường như cũng bị hòa tan cùng dung băng dịch, hoàn toàn tiêu tán. Bọn họ ha ha cười vài tiếng, vội vàng tụ lại, bắt đầu tham khảo phương án thực nghiệm kế tiếp, làm thế nào để nhanh chóng tìm được tỷ lệ dung băng dịch hoàn mỹ.

Diệp Tố ở phương diện này xa xa không bằng đám lão giả đã ngâm mình cả đời trong hóa học đó, hắn không như Dạ lang tự đại chỉ điểm giang sơn*, mà là nghiêm túc nghe, giá trị những người này dạy hắn không kém hơn Tinh tế thế giới dạy hắn, lời bọn họ chính là căn cơ thế giới hiện thực, là cơ sở để Diệp Tố phát triển lâu dài.

Nhóm các nhà khoa học đến từ các quốc gia với hệ thống nghiên cứu hóa học khác nhau đều có giải thích độc đáo của mỗi người. Hệ thống bất đồng va chạm, mang đến không phải hủy diệt, mà là sinh mệnh mới. Trong ngôn ngữ của bọn họ, hóa học bước chân rầm rập về phía trước.

* *(Dạ Lang tự đại)- thành ngữ: vào khoảng năm 120 TCN vào thời Tây Hán, vua của nước Dạ Lang tin rằng nước mình là vương quốc mạnh nhất và nói với sứ giả nhà Hán: "Bên nào vĩ đại hơn, Dạ Lang hay Hán?"*

128. Chương 126: Diễn Kỹ

Vào thời điểm Diệp Tố vừa tỉnh lại từ Tinh tế thế giới, phái chủ hòa cũng lần đầu tiên tạo áp lực với phái chủ chiến.

Đối với Tiểu Thừa, phái chủ hòa là không chiếm lý, nhưng bọn hắn tuyệt đối không thể thừa nhận là Tiểu Thừa do phe mình phái đi, đành phải trợn mắt nói dối, tất cả dựa vào diễn xuất.

Người đại biểu phái chủ hòa vẻ mặt hòa khí mà tiến hành hội nghị video cùng đám người Leopold, khúc dạo đầu đương nhiên là ngươi khen ta ta thăm hỏi ngươi lời khách sáo, nói chuyện tào lao tới khi cả hai bên đều không kiên nhẫn nổi, người đại biểu phái chủ hòa mới cười tủm tỉm nói: "Khoảng thời gian trước, ta thu được tin cầu cứu của một người bộ đội đặc công bộ phận chúng ta, nơi phóng ra tín hiệu thế nhưng lại là căn cứ nghiên cứu…" Không đợi Leopold nói gì, người phụ trách kia liền thu gương mặt tươi cười lại, nghiêm túc vỗ bàn: "Ta mới biết được hắn thế nhưng không nghe mệnh lệnh tổ chức, bỏ rơi nhiệm vụ, trộm rời khỏi cương vị, trà trộn vào căn cứ! Lúc tưởng hắn là gián điệp ở đâu phái tới, đang định quy án mới biết được hóa ra hắn có nỗi khổ riêng."

Nói xong, người phụ trách bày ra một đống lớn chứng cớ, "Trải qua một hồi điều tra, ta mới biết mục đích hắn lẻn vào căn cứ thế nhưng là bảo hộ biểu đệ mình! Nga, biểu đệ hắn, ngươi biết là ai không? Chính là tân tinh hóa học thật sự nổi hiện tại Diệp Tố."

(em ý là biểu đệ Hàn Nghịp r, ứ ừ k chịu thêm 1 ca ca đâu)

Người phụ trách đem chứng cứ — hai phần gia phả — một phần Diệp gia một phần Tiếu gia, giơ sát vào màn hình, Leopold sao có thể xem hiểu di vật truyền thống Trung Quốc, nhưng người phụ trách cũng không trông mong hắn xem hiểu, dù sao cũng là giả, tiếp tục giải thích nói: "Cái này nói đến liền quá dài dòng, người này là đặc công, tên thật Tiếu Thừa. Có điều ngươi không biết, bà ngoại Tiếu Thừa nguyên lai là đường muội gia gia Diệp Tố! Gia gia Diệp Tố là con trai độc nhất lứa ấy, phụ thân Diệp Tố lại là con trai độc nhất, tới Diệp Tố vẫn là con trai độc nhất *(đời sau là tuyệt tự nhé)*, quả thực là cả nhà bảo bối. Diệp Tố muốn làm thực nghiệm, cũng tìm cớ với gia đình, nói sẽ nhiều năm không trở về nhà, này cũng đúng. Gia gia Diệp Tố liền nóng nảy, đường muội gia gia Diệp Tố cũng nóng nảy, nữ nhi đường muội cũng chính

là mẫu thân Tiểu Thừa cũng nóng nảy, kia, đương nhiên Tiểu Thừa cũng nóng nảy."

Leopold mặt lạnh nhạt nghe.

"Ngươi cũng biết, người Trung Quốc đều coi trọng con trai độc nhất độc tôn, tuy nói tư tưởng còn có chút lạc hậu, nhưng dù sao cũng là tư tưởng đã kéo dài mấy ngàn năm, về tình cảm có thể tha thứ, không thể đòi hỏi quá nhiều. Tiểu Thừa thấy bà ngoại cùng mẫu thân mình gấp đến độ lấy nước mắt rửa mặt, liền muốn đi bảo hộ biểu đệ chưa từng thấy qua nhưng tình cảm thâm hậu này. Dù sao lúc đó hắn lại không có nhiệm vụ gì, đang vào kỳ nghỉ. Hơn nữa hắn cũng không biết Diệp Tố nguyên lai là đi căn cứ làm nghiên cứu bí mật, đánh bậy đánh bạ liền đâm vào lãnh địa của đại tướng, có lẽ đã tạo thành chút quấy nhiễu với nhiệm vụ của đại tướng." Người phụ trách không phải không có cảm khái mà nói.

Diệp Tố lại ở tình huống hoàn toàn không biết rõ mà nhiều ra thêm một cái biểu ca. Bất quá, bà ngoại Tiểu Thừa họ Diệp là sự thật, người phụ trách âm thầm nghĩ trong lòng, mình cũng không hoàn toàn là nói hươu nói vượn.

Leopold ngoài cười nhưng trong không cười hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Tuy rằng hành động của Tiểu Thừa có thể tha thứ về mặt tình cảm, nhưng hắn rốt cuộc vẫn phạm vào sai lầm, đại tướng ngươi ngàn vạn không cần khuyên ta tha thứ hắn!" Người phụ trách vẻ mặt đầy chính nghĩa, đại công vô tư, "Sau khi ngươi đem hắn điều về, ta liền cách chức hắn khỏi tổ chức, chúng ta không cần một thuộc hạ không phục tùng mệnh lệnh! Bất quá, trước khi làm ra trừng phạt với Tiểu Thừa, chúng ta có lẽ còn phải đối mặt một nan đề nghiêm túc."

Người phụ trách lập tức lại mày ủ mặt ê, đợi một lúc không thấy Leopold dò hỏi, đành phải thở dài nói: "Dụng cụ truyền tin của Tiểu Thừa là sản phẩm mới nhất chúng ta vừa nghiên cứu, tuy rằng ưu thế thực rõ ràng, nhưng cũng chưa đủ. Sóng vô tuyến điện cư nhiên ở giữa đường bị một người Trung Quốc yêu thích vô tuyến điện đến phát sốt bắt được một đoạn tin tức, trong đó có nhắc tới, Diệp Tố, giam giữ, SOS. Ngươi cũng biết, hiện tại là thời đại Internet, người nọ vừa bắt đến tin tức này lập tức công bố lên mạng, sau đó dư luận liền nổi lên bốn phía a."

Người phụ trách buông tay, sau đó lại đưa Leopold xem một số thứ, là tin tức các trang web lớn, truyền thông lớn đưa tin về Diệp Tố, hầu hết đều là đầu đề, thảo luận phía dưới mỗi giây đều đổi mới. Có người căn cứ sóng vô tuyến điện này, mà bổ não một đống lớn ân oán tình thù, có lực thuyết phục lớn nhất là suy đoán não động của người nào đó: Trung Quốc trước có Lý Hoằng Hậu sau có Diệp Tố, thế quật khởi trong khoa học không thể ngăn cản, mỗ quốc kiêng kị, liền bắt cóc Diệp Tố.

Leopold mí mắt giựt giựt, cái mỗ quốc kia chính là quốc gia hắn.

Người phụ trách thở ngắn than dài: "Vốn dĩ ta cho rằng dân mạng chỉ tùy tiện thảo luận, qua một thời gian là tốt rồi, không nghĩ tới lần này bọn họ đều thực sự quan tâm, một thời gian thật dài, nhiệt độ chỉ tăng lên chứ không giảm. Còn có người hiện thân, nói rằng hắn là nhi tử vị giáo thụ nào đó, phụ thân hắn tham dự một hạng mục nghiên cứu do Lý Hoằng Hậu khởi xướng, nhưng phụ thân hắn nói đã rất lâu không thấy Diệp Tố, ngay cả Lý Hoằng Hậu cũng không thấy. Trong lúc nhất thời, suy đoán thuyết âm mưu càng lúc càng xôn xao. Trước mắt, dư luận xã hội quả nhiên phức tạp a. Người lãnh đạo Trung Quốc muốn trấn an

quần chúng, khiến ta nói với các ngươi một tiếng, để Diệp Tố ra mặt một cái, cho mọi người an tâm. Bằng không cứ để đoán mò tiếp diễn, không chừng lại gây ra phiền toái gì, hỏng hữu nghị hai nước. Còn nghe nói, người Hoa ở mỗ quốc đã tính toán biểu tình thị uy, tình thế thực nghiêm trọng a."

Leopold trầm mặt, dường như thờ ơ với lời nói hươu nói vượn của người phụ trách, bất quá, trong lòng cũng để tâm đến đồn đãi trên mạng, sự tình càng nháo càng lớn, sẽ có càng nhiều người phát hiện giáo thụ nhiều nước đều "không cánh mà bay", khi đó sẽ không chỉ một quốc gia hỗn loạn, có khả năng cao khiến dân chúng toàn cầu khủng hoảng quy mô lớn.

Người phụ trách còn nói thêm: "Trấn an dân chúng là một chuyện, kỳ thật chúng ta cũng thực quan tâm tới an toàn của Diệp Tố, không biết tại sao Tiểu Thừa lại truyền ra tin tức như vậy? Chẳng lẽ khi hắn tiếp xúc với Diệp Tố liền bại lộ thân phận, bị ngươi coi thành gian tế của tổ chức phản nhân loại?"

Biểu hiện khó hiểu cùng vô tội của người phụ trách gãi thật đúng chỗ ngứa.

Leopold hừ một tiếng: "Xác thật có hiểu lầm. Bất quá hiện tại hiểu lầm đã được giải quyết, Diệp Tố tiếp tục nghiên cứu ở căn cứ, Tiểu Thừa đi cùng. Nghiên cứu hiện tại đang vào giai đoạn quan trọng, chỉ sợ Diệp Tố tạm thời không thể rời đi."

"Vậy là tốt rồi, chúng ta cũng an tâm." Người phụ trách nói, tiếp theo thử hỏi: "Ta đây có thể nói mấy câu cùng Diệp Tố và Tiểu Thừa được không."

"Này chỉ sợ cũng không được."

Người phụ trách khó xử nói: "Nếu không nhìn thấy người, có vài người không yên tâm được a."

"Không phải ta không cho các ngươi gặp mặt với Diệp Tố." Trên mặt Leopold cũng xuất hiện biểu tình cực kỳ tương tự người phụ trách, chính là loại biết mình nói dối mà còn thản nhiên mở to mắt, "Sự thật là thời gian trước không biết có người nào ác ý rắp tâm tập kích trạm năng lượng của căn cứ, khiến cho nguồn năng lượng thiếu thốn, cung ứng không đủ, kết quả thiết bị cảm ứng điện từ phòng thí nghiệm bị mất khống chế… Diệp Tố cùng hơn mười vị giáo thụ khác đều bị nhốt bên trong."

"Còn có loại sự tình này!" Người phụ trách cả kinh.

Leopold đau kịch liệt gật đầu: "Hiện tại chúng ta chỉ có thể thông qua cửa thông gió của phòng thí nghiệm đưa thức ăn vào cho nhóm giáo thụ, hiện tại cửa cảm ứng điện từ đang được sửa chữa gấp, tin tưởng thực mau có thể thu thập tốt, đến lúc đó có lẽ có thể để ngươi cùng Diệp Tố gặp mặt."

Leopold nói, đem một một đài theo dõi trong phòng thí nghiệm tương liên cùng máy tính người phụ trách, chẳng qua không có thanh âm, "Nhiệt độ Nam cực quá thấp, hơn nữa trạm năng lượng bị uy hiếp, khiến video theo dõi cũng xảy ra chút trục trặc, chỉ có thể truyền ra hình ảnh, vô pháp truyền thanh âm. Bất quá, hình ảnh này đó cũng đủ chứng minh bọn họ đang tiến hành nghiên cứu thực nghệm đến hừng hực khí thế."

Đài theo dõi này là Leopold có ý chọn lựa, chỉ có thể hiển thị một góc phòng thí nghiệm. Trong video, Lý Hoằng Hậu bọn họ đang chia làm hai bên tiến hành biện luận về văn minh ngoại hệ. Bởi vì không có thanh âm, người phụ trách cùng Leopold nhìn thấy chỉ là một đám người mặt đỏ tai hồng.

Leopold cười cười: "Phỏng chừng bọn họ là vì hoang mang nào đó mà khắc khẩu đi, loại tình huống này thường xuyên phát sinh."

Lúc này, Diệp Tố rửa mặt tốt, cũng đi vào khu vực đài theo dõi này.

Leopold tiếp tục nói: "Diệp Tố cũng thực nghiêm túc, bọn họ hoàn toàn không bị vấn đề cửa cảm ứng phòng thí nghiệm ảnh hưởng, một đám nhà khoa học vĩ đại đạo đức tốt."

Người phụ trách bất động thanh sắc mà lưu lại đoạn video này vào máy tính mình, tính toán lúc nữa sẽ gửi cho những người khác.

Tốt xấu cũng xác nhận được an toàn của Diệp Tố, mục tiêu thứ nhất của người phụ trách cũng coi như đạt thành, những thứ khác còn phải từ từ. Khi người phụ trách đang định nói chuyện, Tiếu Thừa cũng tiến vào khu vực theo dõi, sau khi cùng Diệp Tố nói hai câu, bọn họ bắt đầu dọn sạch cái bàn.

Người phụ trách hỏi: "Bọn họ làm gì vậy?"

Leopold nào biết được bọn họ đang làm gì, chính mình cũng không nghe được âm thanh a, tùy tiện nói: "Rèn luyện đi, dù sao cả ngoài ở trong phòng thí nghiệm cũng thực buồn."

Hai người nhìn Diệp Tố cùng bọn họ khí thế ngất trời kéo cái bàn cùng dụng cụ, Leopold chao mày, tắt đi liên tiếp cùng máy tính người phụ trách, đối mặt biểu tình khó hiểu của người phụ trách, Leopold giải thích nói: "Điện lực của căn cứ không đủ, tiết kiệm một chút, quan sát từ xa quá phí nguồn năng lượng."

Hai người lại tiếp tục nói chuyện tào lao có không. Dư quang khóe mắt Leopold thỉnh thoảng ngắm video theo dõi bên cạnh máy tính, trơ mắt mà nhìn Tiếu Thừa hủy đi một đống máy theo dõi, video theo dõi trên máy tính cũng khanh khách một tiếng mà tối sầm, rốt cuộc, Leopold ngồi không yên, kết thúc trò chuyện video cùng người phụ trách, lập tức chạy về phía phòng thí nghiệm.

Hắn vừa tiến vào phòng thí nghiệm liền nhìn thấy cảnh tượng Lý Hoằng Hậu cùng Yoshimoto bọn họ thảo luận thực nghiệm thực kịch liệt.

Leopold chậm rãi đi vào, ánh mắt đảo qua máy theo dõi bị hủy đến tan tác ném trong một góc.

Râu xồm nước mỹ tính tình nóng nảy, lập tức đi qua đá máy theo dõi tứ tung, còn nổi giận đùng đùng mà quát Leopold: "Giám thị, là vũ nhục chúng ta!"

Lý Hoằng Hậu cũng nói, ngữ khí hòa hoãn nhưng đồng dạng không dễ chọc: "Ở phòng thí nghiệm tràn ngập theo dõi, chúng ta căn bản không có khả năng làm được thực nghiệm."

"Nga, nói như vậy, các ngươi định tiếp tục nghiên cứu tróc nguyên tố ký sinh?" Trước mắt Leopold sáng ngời.

Thần sắc Lý Hoằng Hậu lập tức lạnh xuống: "Cũng không phải không thể làm, nhưng ngươi cần phải đồng ý, vào ngày chúng ta nghiên cứu ra thành quả, đưa tất cả chúng ta an toàn về nước."

"Đương nhiên." Leopold ha ha cười, "Các ngài đều là của quý địa cầu a, ta làm sao dám bất kính với các ngài."

Mười mấy người khác đều lộ vẻ mặt bất mãn, nhìn qua lại rất giống bộ dáng không thể nề hà lại không thể không khuất phục.

Diệp Tố cùng "Biểu ca" Tiếu Thừa liếc nhau, trong lòng lặng lẽ khoa tay múa chân cho bọn họ ngón tay cái. Ngày này, mọi người đều bùng nổ đỉnh cao của diễn kỹ a.

Phải khá nhiều chương rồi mới đọc được một chương hài vui vui, cảm giác như truyện bị cắt đôi, đoạn đầu vui vui ngáo ngáo, đoạn sau nặng nề hơn vì nvc stress quá.

129. Chương 127: Kế Hoạch

Leopold cũng không truy cứu nhiều hơn sự tình đám người Tiếu Thừa tháo dỡ máy theo dõi, có lẽ do quá tin tưởng vào bản thân, hắn căn bản không có khái niệm bọn họ có thể chạy trốn. Trong suy nghĩ của hắn, không có ai có thể thoát khỏi sự giám sát chặt chẽ của căn cứ.

Bất quá, hắn vẫn có chút để tâm, mỗi ngày cần mẫn phái người chạy tới kiểm tra phòng thí nghiệm.

Hôm nay, mới 24 giờ kể từ lúc đám người Diệp Tố một lần nữa bắt đầu tiến hành thực nghiệm, lập tức có người báo cáo với Leopold: "Bọn họ đưa ra yêu cầu, muốn mười lăm bộ trang phục phòng lạnh."

"Trang phục phòng lạnh?" Leopold hỏi lại: "Bọn họ muốn trang phục phòng lạnh để làm cái gì?

"Theo lời bọn họ, là để làm thực nghiệm."

Leopold sắc mặt do dự, hướng phía phòng thực nghiệm mà đi.

Giải thích với hắn là Lý Hoằng Hậu, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: "Chúng ta phát hiện, muốn tróc ký sinh nguyên tố ngoài điện áp ra, còn cần nhiệt độ thấp. Nhưng cơ chế hoạt động cụ thể ra sao, còn cần thực nghiệm thêm. Chúng ta cần một hoàn cảnh nhiệt độ thấp để quan sát tình huống nguyên tố ký sinh, điều này nói có lẽ ngươi hiểu không rõ, nếu ngươi không yên tâm, có thể để tiến sĩ Miranda tới nghe ta giải thích một chút."

Nói đến tiến sĩ Miranda, mấy người phía sau Lý Hoằng Hậu liền biểu tình phức tạp mà rũ xuống ánh mắt. Tiến sĩ Miranda là ân sư của bọn họ, gọi là người dẫn đường quan trọng nhất với mọi thành tựu hóa học của bọn họ cũng không quá. Nhưng trải qua sự tình mấy ngày hôm trước, bọn họ cũng hiểu, tiến sĩ Miranda và Leopold là cùng một giuộc, đều có mắt không tròng với việc cầm tù bọn họ ở đây *(ý là lờ đi, thản nhiên chứ không phải theo nghĩa "có não không dùng" đâu nha)*. Bọn họ một bên không thể tin nổi tiến sĩ Miranda lại là người không thể phân biệt trắng đen như vậy, một bên lại cảm thấy thực có lỗi khi mình trái ngược với ước muốn lúc tuổi già của tiến sĩ.

Leopold đương nhiên là mời tiến sĩ Miranda lại đây xem tình huống.

Học thức tiến sĩ Miranda quả thực là uyên bác của uyên bác, nhưng cũng không hiểu rõ về nguyên tố ký sinh như Diệp Tố, Diệp Tố học được từ Tinh tế thế giới một số lý luận về nhiệt độ thấp, tùy tiện lấy ra hai ba điều cũng đủ hù người, lại qua lời thuyết phục son sắt của Lý Hoằng Hậu, càng đầy lực thuyết phục.

Sau khi Miranda già nua lâm vào một hồi trầm tư, hai mắt vẩn đục mới nổi lên gợn sóng rõ ràng, nàng gật đầu với Leopold nói: "Phối hợp bọn họ."

Có Miranda giám định, Leopold không còn gì không yên tâm, lập tức triệu Benedict tới, để hắn tạm thời đi theo Lý Hoằng Hậu, phụ trách kiến tạo phòng đông lạnh.

"Tiến sĩ……" Khi tiến sĩ sắp được trợ thủ đẩy khỏi phòng thí nghiệm, phía sau Lý Hoằng Hậu có một người không nhịn được hô lên.

Tiến sĩ Miranda thở dài nhẹ khó phát hiện ra, trợ thủ truyền đạt lại lời nàng: "Một ngày nào đó, ngươi sẽ hiểu tiến sĩ."

Từ đầu đến cuối, tiến sĩ Miranda cũng không quay đầu lại liếc nhìn những người đã từng là học sinh của mình một cái, nàng nhẹ nhàng phất tay, trợ thủ lập tức đẩy nàng rời đi.

Vài tên học sinh của nàng đối diện nhau một lát, đều toát ra thần sắc thất vọng. Bọn họ có lẽ sẽ hiểu tiến sĩ Miranda, nhưng tuyệt đối không thể đồng tình, bọn họ chấp nhất, phụng hiến vì hóa học, nhưng mà tại sao hóa học lại tồn tại? Tiến sĩ Miranda từng dạy bọn họ, sở dĩ ngành học của nhân loại bao gồm hóa học, là để xúc tiến văn minh phát triển. Hóa học là một ngành học độc lập, nhưng nó không phải một văn minh độc lập, nó luôn cùng một nhịp thở với nhân loại, muốn học tốt hóa học, phải học được mục tiêu của khoa học — là vì phát triển cùng truyền thừa văn minh nhân loại.

Nếu bởi chấp nhất với hóa học mà mất đi bản tâm ban đầu của mình, người nghiên cứu sẽ tạo ra thành tựu nhiễm oán khí, khiến hóa học tiến bộ mà phát ra lừa gạt cùng bạo lực, chẳng lẽ không phải lẫn lộn đầu đuôi sao?

Bọn họ nhớ rõ lời Miranda từng nói, nhưng bản thân nàng lại quên mất.

Có lẽ là thật sự già rồi, trí nhớ không còn tốt nữa.

"Tiến sĩ." Một người học sinh thân cận Miranda nhất — hắn đã không còn trẻ, tóc đầy hoa râm, nếp nhăn loang lổ. Nhưng giờ phút này, ánh mắt hắn trở lại thời tuổi trẻ khí thịnh của mình, tràn đầy ý chí cùng hào khí, "Ta sẽ tiếp tục nghe lời chỉ điểm của ngươi."

Miranda dường như cuộn tròn lại trong xe lăn, được trợ thủ đẩy đi càng lúc càng xa.

Mọi người thu lại ánh mắt đặt trên cửa, đều trầm trọng mà rũ xuống. Ngay sau đó, bọn họ lại tràn ngập ý chí chiến đấu, bắt đầu kế hoạch bí mật của mình, tiến tới, để họa một bút rực rỡ mà quang minh chính đại trên trang sử hóa học.

Leopold cùng Benedict không thể nói không quan tâm đến nghiên cứu nguyên tố ký sinh, phàm là vấn đề liên quan tới thực nghiệm, vô luận Lý Hoằng Hậu Diệp Tố bọn họ yêu cầu dụng cụ thiết bị hoặc vật gì khác, đều sẽ nhanh nhất mà vận chuyển tới.

Mà lần này bọn họ cần phòng đông lạnh, lại một lần nữa thể hiện lực chấp hành siêu cường của Benedict cùng bộ đội cấp dưới. Dường như chỉ trong một buổi sáng, bọn họ liền đả thông phòng thí nghiệm với phòng cách vách.

Phòng cách vách nguyên bản là kho hàng tạp vật, sau khi dọn sạch sẽ, liền lắp đặt nhiều máy làm lạnh công suất lớn. Sau thi tương liên cùng phòng thí nghiệm, lại lắp đặt cửa điện tử cảm ứng ở chỗ tiếp giáp, hiệu quả cách nhiệt thực không tồi, nhiệt độ thấp sẽ không ảnh hưởng tới người trong phòng thí nghiệm.

Đợi Benedict điều chỉnh thử máy làm lạnh, rốt cuộc cũng đưa tới trang phục phòng lạnh Diệp Tố bọn họ chân chính chờ, mỗi người một bộ.

Mọi người vội vàng ép xuống sự vui mừng vào lòng, kế hoạch đào vong đã hoàn thiện bước đầu tiên, bọn họ sau đó lại biểu hiện tâm bình khí hòa mà tiếp tục làm thí nghiệm. Benedict yên lặng nghe một lát, phát hiện mình nghe một chút cũng không hiểu, mới bỏ đi ý định nghe lén, chỉ nói: "Nhóm giáo thụ nếu còn yêu cầu gì cứ nói, chúng ta sẽ đem hết toàn lực mà xây ra phòng thí nghiệm tốt nhất toàn cầu cho các vị, hy vọng sớm ngày nghe đến tin vui của nhóm giáo thụ."

Benedict liếc khóe mắt nhìn Tiểu Thừa ăn không ngồi rồi một góc đang cầm giấy thử pH nghịch chơi, vốn định nói gì đó, sau đó lại ngẫm lại, lập tức rời khỏi phòng thí nghiệm.

Leopold vẫn trông giữ thực nghiêm Lý Hoằng Hậu bọn họ, cứ cách ba giờ lại phái một người tới kiểm tra xem xét, rồi trở về báo cáo tình huống, mà Benedict sẽ xuất hiện mỗi lúc mang cơm tới.

Đây đúng là nan đề lớn nhất trong kế hoạch chạy trốn. Muốn ăn mòn một cái động trên vách tường, hơn nữa tiếp tục dựa vào dung băng dịch mà hòa tan ra một cái cầu thang, thời gian ngắn không thể hoàn thành được, theo ước tính ban đầu của bọn họ, ít nhất cần hơn ba mươi tiếng đồng hồ. Làm thế nào để tránh được tai mắt đám người Benedict, trở thành nan đề khiến bọn họ đau đầu.

Ví thế ý tưởng phòng đông lạnh liền lóe linh quang trong đầu bọn họ, còn thuận tiện giải quyết được trang phục phòng lạnh sau khi trốn ra, đồng bạn Tiểu Thừa nếu không thể tìm được bọn họ ngay lập tức, cũng có thể chống đỡ được đến lúc cứu viện tới.

Thời gian kế tiếp, Benedict có thể thấy người trong phòng thí nghiệm chia làm hai nhóm, một số người không ngừng làm thực nghiệm trong phòng thí nghiệm, đủ loại chất rắn lỏng khí đủ mọi màu sắc sinh ra phản ứng hóa học thập phần huyễn mỹ; mà một số người khác sẽ mặc trang phục phòng lạnh tiến vào phòng đông lạnh.

Benedict lúc đầu còn tiến vào phòng đông lạnh xem bọn họ đến tột cùng đang làm gì, sau hai ba lần, Benedict liền không có hứng thú nữa. Một đám người dường như đờ đẫn mà nhìn chằm chằm số liệu biến hóa — trong mắt Benedict, hắn căn bản không thấy có gì biến hóa, hơn nữa lại cực kỳ nhàm chán, một lần xem là xem tận mấy tiếng, sau đó ra ngoài nói một đống danh từ chuyên nghiệp cùng đám người còn lại, Benedict nghe đến đầu đầy mịt mờ.

Sau đó, Benedict cũng lười tiếp tục tiến vào phòng đông lạnh. Mỗi lần cũng chỉ đi dạo trong phòng thí nghiệm, mà Tiểu Thừa luôn ngồi xổm một góc, ăn không ngồi rồi. Cảm giác tồn tại của hắn ngày càng thấp, thấp đến mức, Benedict cũng không cố ý để tâm hành tung của hắn nữa, ngẫu nhiên liếc mắt thấy, cũng chỉ đảo qua.

Hắn thế nào cũng không tưởng tượng được, trong phòng đông lạnh, vách tường gần sông băng kia đã liên tục bị ăn mòn, kim loại có cứng rắn ra sao cũng vô pháp chịu được ngày nối đêm ăn mòn, bị xuyên thủng chỉ là vấn đề thời gian.

Diệp Tố cùng Lý Hoằng Hậu bọn họ dường như cũng lâm vào thực nghiệm ngày nối đêm, đương nhiên không phải là tróc nguyên tố ký sinh như Benedict và Leopold nghĩ, mà là để tìm tỉ lệ hoàn mỹ cho dung băng dịch.

Rốt cuộc khi nghiên cứu dung băng dịch tiến vào giai đoạn quyết định, Diệp Tố mới nhẹ nhàng thở ra, định ngủ một giấc, sáng mai lại tinh thần no đủ mà làm một bước thực nghiệm cuối cùng.

Hơn nữa, Diệp Tố nghĩ, mình ở Tinh tế thế giới cũng đã không tỉnh gần hai ngày, trước khi hắn ngủ thấy Hàn Nghiệp mới trở về, không biết có sốt ruột hay không, còn phải tìm cái lý do giải thích dị trạng của mình.

Diệp Tố vừa nằm lên giường, liền mệt mỏi lập tức ngủ, ngay cả lý do cũng chưa kịp nghĩ.

“Ngươi cuối cùng cũng tỉnh, muốn làm chúng ta gấp chết a!”

Diệp Tố mông lung nghe được thanh âm Moka lão sư, dùng sức mở mắt ra, quả nhiên nhìn thấy mặt Moka vừa vui vừa gấp, Diệp Tố nhìn nhìn xung quanh, không thấy Hàn Nghiệp.

Diệp Tố lưu loát ngồi dậy, nói: “Ta không sao.”

“Ngươi lúc này có nói không sao, ta cũng không có khả năng tin.” Moka thở phì phì nói, “Ngươi đừng nhúc nhích, đợi lát nữa kiểm tra thân thể cho ngươi.”

“Được rồi.” Lực cánh tay Moka quá cường, Diệp Tố bị hắn mạnh mẽ nhét về trong chăn.

Moka lại nhét quang não cho Diệp Tố: “Mau mau gửi tin báo bình an cho Hàn Nghiệp, bằng không hắn thật sự gấp đến chết.”

“Hiện tại Hàn Nghiệp ở đâu?” Diệp Tố một bên cúi đầu gõ quang não một bên nói.

“Trên đường về Hoa Đô tinh.” Moka tức giận nói, ”Buổi chiều hôm qua mới rời đi, trước khi đi còn ngàn lần vạn lần dặn dò, bắt ta khi ngươi tỉnh phải để ngươi gọi điện cho hắn đầu tiên. Buổi sáng hôm qua án Lý Mặc mở phiên tòa, phán tù chung thân, hắn đương nhiên lựa chọn chống án, hơn nữa yêu cầu lập tức đến Hoa Đô tiến hành nhị thẩm. Hàn Nghiệp cùng Kiều Nguy Nhiên trải qua điều tra, hoài nghe đại nhi tử Lý Mặc đã thông đồng cùng người nào đó, để hải tặc cứu Lý Mặc ra trên đường về Hoa Đô tinh, hai người bọn họ đành che giấu tung tích cùng đi theo về Hoa Đô tinh.

Diệp Tố gật đầu, tỏ vẻ minh bạch, trò chuyện bên này vừa phát ra thỉnh cầu, bên kia liền lập tức chuyển tiếp được.

Màn hình xuất hiện Hàn Nghiệp rõ ràng mang theo nôn nóng, bối cảnh là sao trời vô ngần, Hàn Nghiệp vẫn đang trên đường.

Nhìn thấy Diệp Tố thanh tỉnh, đuôi lông mày căng chặt của Hàn Nghiệp cuối cùng cũng hạ được xuống, ngữ khí cũng không tự giác mà ôn hòa hơn nhiều, tuy rằng lời nói vẫn nhàn nhạt như trước, “Ngươi tỉnh?”

“Ân.” Diệp Tố trong lòng mạc danh có chút vui vẻ, “Xin lỗi, để ngươi lo lắng.”

Hàn Nghiệp nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Ngươi tạm thời nghỉ ngơi tại biệt thự, thực mau sẽ có đội chữa bệnh Hoa Đô tới Tây Đô xem bệnh cho ngươi, chính là những người xem bệnh cho ngươi lần trước ở Tát Luân tộc. Có lẽ sẽ tạo thành tổn hại nhất định cho thân thể ngươi, nhưng để tra rõ nguyên nhân bệnh, ắt không thể thiếu, hy vọng ngươi có thể hiểu.”

Diệp Tố ngẩn ra một chút, hắn biết mình không có bệnh, cũng không biết nên giải thích thế nào, đành phải

hàm hồ nói: "Ân, ta sẽ phối hợp."

130. Chương 128: Huynh Đệ

"Ta thời gian gần đây sẽ không trở lại Tây Đô, đợi kỳ nghỉ hè của ngươi kết thúc, ta sẽ phái ngươi tới Tây Đô đón ngươi về." Hàn Nghiệp ở bên kia nói, vô số sao trời thu nhỏ hiện lên sau lưng hắn, ánh sáng chiếu xuống đổ bóng mê mang một bên mặt hắn, làm Diệp Tố biết, Hàn Nghiệp giờ phút này cách mình càng ngày càng xa.

"Ân." Diệp Tố đáp lời, trong lòng lại nhịn không được mất mát, lại ngẩng đầu liền thấy bên người Hàn Nghiệp xuất hiện một nam nhân, mang theo ý cười bỡn cợt, Diệp Tố đoán hắn chính là Kiều Nguy Nhiên, là đối thủ đối chọi gay gắn cùng Hàn Nghiệp.

Bên cạnh nhiều người, Hàn Nghiệp không tiếp tục dặn dò Diệp Tố, tùy ý nói hai câu xong liền treo máy, "Chờ có thời gian chúng ta lại nói chuyện."

Kiều Nguy Nhiên cười như không cười: "Ta nghe nói ngươi mang theo một người trẻ tuổi tới Tây Đô, một lần đi là hơn một tháng. Hẳn là hắn đi, chẳng lẽ người còn lại ở Tát Luân tộc lúc trước cũng là hắn? Hắn là ai?"

Cái "nghe nói" này nghe không có thành ý chút nào, một chút cũng không thèm che giấu việc chủ tịch giám thị Hàn Nghiệp.

Hàn Nghiệp lập tức phản kích lại: "Kiều phó chủ tịch không cần quản quá rộng, nếu nhàn rỗi, ngoài Tây Đô, ta nghĩ hẳn cũng không ít tinh hệ khác mưu lợi riêng mà làm rối kỉ cương, Kiều phó chủ tịch hẳn nên quản nhiều một chút."

Kiều Nguy Nhiên nói: "Trước khi tranh đấu bên ngoài thì phải an ổn nội bộ trước, nhưng Hàn cục trưởng ở ngay Hoa Đô, dưới mí mắt chủ tịch, khiến chúng ta khó có thể yên tâm mà phân tinh lực đi quá xa."

Lời trong lời ngoài đều tràn ngập bất mãn với Minh Viện.

Hàn Nghiệp châm chọc cười khẽ, bỗng nhiên động thần sắc.

Kiều Nguy Nhiên lập tức cảnh giác mà lui về phía sau một bước, loại dao động độc đáo này là điềm báo cụ tượng hóa vũ khí bị triệu hoán. Rất nhỏ, nhưng tuyệt đối không thể gạt được Kiều Nguy Nhiên thân kinh bách chiến, chiến tướng có cảm giác nhạy bén đứng đầu, đây cũng là điều loại người bọn họ dựa vào để chiếm được tiên cơ.

Kiều Nguy Nhiên nhìn chằm chằm Hàn Nghiệp, sắc mặt căng chặt, nhưng trong ánh mắt lại có quang mang

kỳ quái, dường như đơn thuần bị sao trời ở ngoài phản chiếu đến nổi bật sặc sỡ, lại càng như thần thái nóng lòng muốn thử.

Theo dõi của Chủ tịch với Hàn Nghiệp trước nay chưa từng thả lỏng, bọn họ biết cấp bậc tinh thần lực của Hàn Nghiệp là SS, thậm chí cũng biết cảm thái của hắn là thần bí, nhưng duy độc lại không biết cụ tượng hóa vũ khí của hắn là gì. Điều này khiến cho cả một hệ tình báo của chủ tịch đều bị nhục nhã.

Có lẽ lúc này đây, hắn cuối cùng có thể biết.

Nhưng thực mau, cái loại dao động kỳ quái này biến mất, thần sắc Hàn Nghiệp khôi phục vân đạm phong khinh, bất động thanh sắc mà liếc mắt nhìn Kiều Nguy Nhiên âm thầm đề phòng, rồi lập tức trở về phòng mình.

Hàn Nghiệp nhanh chóng đóng cửa lại, lúc này mới triệu hồi cụ tượng hóa vũ khí ra, kim chỉ Nam rực rỡ lung linh giờ phút này kịch liệt vận chuyển, muỗng không ngừng chuyển động, như được cái gì đó triệu hoán, bị năng lượng thần bí của sao trời lôi kéo, cuối cùng sau khi ổn định lại, chỉ vào một phương hướng — phương hướng của Kiều Nguy Nhiên, cũng theo Kiều Nguy Nhiên di chuyển mà đong đưa rất nhỏ.

Hàn Nghiệp nhìn nó, lông mày nhẹ nhàng nhăn lại.

"Người thứ tư cư nhiên là hắn."

Hàn Nghiệp tại thời điểm hạ kết luận này, ngữ khí phức tạp, càng cảm thấy khó giải quyết hơn, cực độ khó giải quyết. Kiều Nguy Nhiên là tâm phúc đáng tin cậy nhất của Chủ tịch, mà Chủ tịch lại có địch ý mãnh liệt với Minh Viện. Tuy rằng Kiều Nguy Nhiên vũ lực cao siêu, nhưng từ thân phận mà nói, quá khó để Hàn Nghiệp đưa hắn vào kế hoạch tinh quẻ bảy người.

Trước mắt đã tìm được bốn người, lại có hai người làm Hàn Nghiệp lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan.

"Quật khởi chưa bao giờ là thuận buồm xuôi gió." Hàn Nghiệp hơi hơi thở dài, thu hồi kim chỉ Nam, dùng sức xoa xoa ấn đường, để tư duy mình càng thanh minh một chút.

Từ phương diện nào đó mà nói, tìm được Kiều Nguy Nhiên vẫn tốt hơn một chút so với Chu Tư tướng quân tìm được một cái hải tặc không chuyện ác nào không làm, Hàn Nghiệp cười khổ một tiếng.

Tây Đô tinh phồn hoa cũng không thiếu địa phương phong cảnh duyên dáng, những địa phương đó hầu như đều được những người giàu có mua lại, dựa theo yêu thích chính mình mà kiến tạo phòng ốc.

Biệt thự Lý gia đã từng khách đầy nhà, giờ đây trở nên hiu quạnh dị thường, ngẫu nhiên có người đi ngang qua, cũng chỉ là chỉ chỉ trỏ trỏ, mang theo ý cười vui sướng khi người gặp họa mà thở dài đi qua.

Một bóng người chết lặng đi từ trong biệt thự ra, từ xa nhìn như con chó, lại gần mới biết là Lý Cảnh Hòa.

Bị ánh sánh mặt trời mãnh liệt chiếu tới, sau một lúc lâu vẫn không thể phục hồi tinh thần được, mắt dại ra mà nhìn biệt thự cùng đường phố trống trơn, Lý Cảnh Hòa kinh hoảng không biết phải làm sao.

Lý Mặc bị bắt, Lý Ngật không biết an bài chuyện gì, để Lý Tự vào ban đêm rời khỏi Tây Đô tinh, chính hắn cũng rời đi ngày hôm qua. Không ai quan tâm Lý Cảnh Hòa đi đâu, Lý Ngật thậm chí còn không để lại tiền cho hắn.

Lại có một người đi qua, Lý Cảnh Hòa không nhìn hắn, mà cúi đầu xuống thật thấp.

Nhưng người kia đi đến trước mặt Lý Cảnh Hòa liền dừng lại, chậm chạp không rời khỏi. Lý Cảnh Hòa lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn hắn, ánh sáng mãnh liệt chiếu xuống khiến hắn nheo mắt một lúc mới thấy rõ người nọ là ai, mặt lập tức biến sắc, ánh mắt né tránh, chân tay luống cuống mà lùi lại sau mấy bước.

Phá Quân mặt vô biểu tình nhìn hắn, nhưng sâu trong ánh mắt vẫn có thống khổ cùng thất vọng dày đặc đến mức hóa thành màu đen.

"Ngươi theo ta đi." Phá Quân nói.

Lý Cảnh Hòa không tự giác đề cao thanh âm, cố gắng trấn an lá gan mình, "Ngươi định làm gì?"

Phá Quân thẳng tắp mà nhìn chằm chằm hắn: "Lý Mặc bị phán tội chính trị ở tù chung thân, hắn đã không còn tư cách thu dưỡng ngươi, ngươi hiện tại vẫn là đệ đệ ta."

Phá Quân không phân trần mà túm lấy bả vai Lý Cảnh Hòa, Lý Cảnh Hòa đã từng được xưng là thiên tài cấp S mà ngay cả ý niệm phản kích cũng không có, bị hắn túm kéo đến nghiêng ngả lảo đảo.

Sau khi Diệp Tố kết thúc trò chuyện cùng Hàn Nghiệp, lại hảo ngôn hảo ngữ mà an ủi Moka, mới tiếp tục một lần nữa lật xem giáo tài hóa học vỡ lòng. Bởi vì nguyên nhân thân thể, Moka không yêu cầu hắn tiếp tục huấn luyện, liền có không ít thời gian học tập hóa học, đối chiếu cùng thực nghiệm ở thế giới hiện thực, Diệp Tố cảm thấy mình càng hiểu rõ sâu sắc nguyên lý Dung băng dịch hơn, luôn có cảm giác tự tin giơ tay nhấc chân là có thể hóa băng thành thủy.

Khi hắn đang xem đến nhập thần, hắn nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

Diệp Tố tưởng là Moka hoặc bác sĩ, thu hồi quang não liền lập tức ra mở cửa, nhìn thấy lại là Phá Quân cùng Lý Cảnh Hòa.

Phá Quân nhìn thấy hắn, khuôn mặt vẫn luôn không biểu tình đột nhiên vỡ nát, thống khổ, tự trách, phẫn nộ, những cảm xúc khó lòng giải thích đều ùa lên, đẩy Lý Cảnh Hòa về phía trước, phanh một cái mà trực

tiếp quỳ trước mặt Diệp Tố. Diệp Tố bị dọa đến nhảy dựng về sau một bước.

Lý Cảnh Hòa muốn bò dậy, lại bị Phá Quân mạnh mẽ ấn xuống, thanh âm áp lực gần như tru lên: "Xin lỗi hắn!"

Hắn rốt cuộc có thể thực hiện trức trách của một người làm ca ca — giáo huấn đệ đệ mình.

Diệp Tố vốn định khuyên Phá Quân không cần như vậy, nhưng vừa thấy hai mắt hắn đỏ bừng, lời vừa đến miệng cùng tay vừa vươn ra liền thu về, có lẽ Phá Quân muốn Lý Cảnh Hòa xin lỗi cũng không phải là hắn, còn có phụ thân đã mất của bọn họ, còn có Phá Quân, còn có chính bản thân Lý Cảnh Hòa.

"Xin lỗi!" Phá Quân quát, làm Lý Cảnh Hòa một trận co rúm lại.

Diệp Tố nhìn mà không biết có nên hay không nên thương hại Lý Cảnh Hòa, một người tinh thần lực cấp S, không nói đến "không coi ai ra gì" như La Thành, nhưng ít nhất cũng phải có tự tin cùng tự tôn, nhưng Lý Cảnh Hòa hoàn toàn như loài ký sinh phụ thuộc vào quyền quý, xương cốt tất cả đều đã bị ăn mòn.

Phá Quân ấn đầu Lý Cảnh Hòa, thanh âm nghẹn ngào: "Xin lỗi a! Sự tình đánh lén sau lưng người là việc làm của con người sao, thua thì thua, một người cấp S tại sao ngay cả thua cũng không thua nổi! Ngươi vẫn là con người sao!"

"Ngươi lăn!" Lý Cảnh Hòa bị ấn đầu đến thiếu chút nữa dán xuống mặt đất, rốt cuộc nhịn không nổi mà phản kháng, tay phải đột nhiên vung ra đằng sau, định lật lại Phá Quân, "Ngươi có tư cách gì giáo huấn ta, ngươi đã sớm không phải ca ta!"

Những lời này khiến cảm xúc Phá Quân càng thêm kích động, thuận tay tóm một ghế dựa bên cạnh, ném hướng lưng Lý Cảnh Hòa, "Ai con mẹ nó muốn làm ca ngươi! Nếu không phải ngươi cùng dòng máu với ta, nếu không phải phụ thân mỗi ngày muốn ta hảo hảo chiếu cố ngươi, ta hận không thể một đao giết chết ngươi! Để ngươi xuống âm phủ xin lỗi phụ thân!"

Lý Cảnh Hòa lao về đằng trước, kêu thảm một tiếng, khàn cả giọng hô: "Ngươi rốt cuộc nói thật! Ngươi căn bản không muốn nhận ta, ngươi chính là ghen ghét ta! Từ khi ta kiểm tra ra tinh thần lực cấp S ngươi liền ghen ghét ta, hận không thể giết chết ta! Ngươi hận ta cướp đi vị trí trong nhà của ngươi, ngươi hận ta khiến ngươi ngay cả cơ hội cuối cùng đi sân huấn luyện cũng không có! Buổi tối hôm đó ta nghe thấy ngươi cùng phụ thân nói chuyện, hắn muốn đặt trọng tâm trên người ta, nguyên bản định để ngươi nghỉ hè đi huấn luyện liền hủy bỏ! Ngươi bởi vì thế nên hận ta, ta thấy ngươi rầu rĩ không vui về phòng, ngay cả nói chuyện cũng không trả lời ta! Ngươi dám nói ngươi không ghen tị ta sao? Ngươi căn bản là báo tư thù! Cái gì đệ đệ ca ca, ngươi căn bản hy vọng ta chưa từng được sinh ra! Ngươi cho rằng ta muốn ở cái nhà rách nát kia sao, ta tinh thần lực cấp S vốn nên được sinh ra ở một gia đình tốt hơn, phụ thân quỷ nghèo chỉ biết hủy hoại ta!"

(500 ae đâu lên tát mồm nó!!!)

Phá Quân tức giận đến phát run, đôi tay càng thêm hung hăng mà dùng ghế dựa từng cái nện trên lưng Lý Cảnh Hòa *(đm nhưng hơi gia bạo quá rồi),* Lý Cảnh Hòa liều mạng giãy giụa, Phá Quân không thả hắn ra: "Vậy ngươi hiện tại thì sao! Ngươi nhìn xem bộ dáng của ngươi, ngươi thành tài sao? Ngươi trở nên nổi bật sao? Ở gia đình tốt nhất, ngươi sống thành dạng chó gì!"

Phá Quân càng mắng càng kích động: "Phải, là ta ghen ghét ngươi! Lúc trước ta mới mười tám tuổi, mọi kế hoạch khát vọng của ta bởi vì tinh thần lực của ngươi liền không có cơ hội thực hiện, cả nhà chúng ta đều chỉ vì một mình ngươi mà nỗ lực! Ta tại sao không thể chán nản!"

Từng gân xanh trên trán Phá Quân đều nổi lên, như đường xá uốn lượn, Phá Quân ở trên đường đi ba mươi năm, vòng đi vòng lại, càng đi càng thấy tuyệt vọng.

"Nhưng ta còn vì ngươi mà tự hào a!" Giọng nói Phá Quân phát ra tiếng vỡ vụn, hết sức nổi bật giữa tiếng kêu gào thê thảm của Lý Cảnh Hòa, "Ta ra khỏi cửa sẽ tự hào mà nói đệ đệ ta có tinh thần lực cấp S, hắn lợi hại hơn tất cả mọi người! Ta sau một giấc ngủ liền can tâm tình nguyện mà lui về sau, ta chỉ cần đệ đệ ta trở nên nổi bật, cả nhà chúng ta cũng có thể trải qua những ngày tươi đẹp. Đệ đệ ta chính là thiên tài cấp S, hắn sao có thể không trở nên nổi bật! Tại sao hắn không trở nên nổi bật! Ngươi nói đi! Ngươi nói cho ta tại sao một thiên tài cấp S mọi người hâm mộ không trở nên nổi bật!"

Phá Quân gào rống, cảm xúc gần như hỏng mất, ghế dựa lại bị giơ lên cao mà hung hăng nện xuống, ghế dựa cuối cùng không chịu được va đập nhiều lần, lập tức chia năm xẻ bảy. Một cái chân ghế bắn ngược lại, hung hăng đánh về phía lồng ngực Phá Quân. Phá Quân tựa hồ không cảm thấy đau đớn, nhụt chí ngồi xuống, thất thanh khóc rống bên cảnh Lý Cảnh Hòa kéo hơi tàn.

Diệp Tố trầm mặc mà nhìn huynh đệ một cái thân thể trọng thương một cái lòng trọng thương, hắn vô pháp mở miệng an ủi.

Chỉ có âm thanh thống khổ thảm thiết của Lý Cảnh Hòa không ngừng rấm rứt kêu vang, Phá Quân liều mạng ép xuống cũng không áp được thanh âm tuyệt vọng khóc lớn.

Qua thật lâu, Lý Cảnh Hòa đôi mắt hỗn độn, vẫn rên hừ hừ, phảng phất như ý thức đều tan rã.

Phá Quân buông tay che mặt, chết lặng mà nhìn Lý Cảnh Hòa, ánh mắt dường như không có tiêu điểm, giống như nhìn thấy quá khứ xa xôi.

"Lúc ngươi sinh ra, ta mới bốn tuổi." Thanh âm Phá Quân như được nước mắt tẩy qua mà thực bình tĩnh, "Buổi sáng hôm đó, mẫu thân không làm bữa sáng, ta đành phải gặm một cái màn thầu. Nàng dường như rất đau, vẫn luôn ôm bụng, nàng đau đến mức nhìn ai cũng không vừa mắt, mắng ta vài câu, bảo ta mau cút, ta liền sang nhà Trương a di cách vách ở nửa ngày. Sau đó Trương a di ra ngoài một chuyến liền trở về cười hì hì nói với ta: Tiểu quân a, mụ mụ sinh cho ngươi một cái đệ đệ."

"Đó là một cảm giác thực thần kỳ, ta có một cái đệ đệ. Lúc ấy ta không rõ, đến tận lúc ta trưởng thành, vào ngày phụ thân tử vong, ta mới hiểu được lời Trương a di nói, mẫu thân không chỉ sinh một đứa con trai cho nàng cùng phụ thân, cũng sinh cho ta một cái đệ đệ. Sinh cho ta, một cái đệ đệ."

131. Chương 129: Bắt Đầu

Thời điểm ngươi sinh ra, ta cho rằng ngươi không liên quan gì đến ta.

Khi Diệp Tố nhìn thấy biểu tình mờ ảo sâu thẳm trên mặt Phá Quân, liền bỗng nhiên nhớ tới một quyển sách mình từng xem qua có những lời này, là lời bộc bạch của một vị tỷ tỷ với đệ đệ. Dùng với quan hệ huynh đệ cũng không sai.

Tình cảm huynh đệ tỷ muội tuyệt đối là một trong những cảm giác kỳ diệu nhất thế giới, giống như lời Phá Quân nói, đó là một loại cảm giác thần kỳ. Một người khi sinh ra, tựa hồ không liên quan gì tới ngươi, nhưng vào lúc hắn cất tiếng khóc đầu tiên ngươi liền trói lại duyên mệnh với hắn.

Loại cảm tình này và thân tình cha mẹ con cái, cũng tình yêu nâng đỡ hoạn nạn đều không giống nhau. Quan hệ cha mẹ con cái thành lập cần mười tháng hoài thai vất vả cùng bồi dưỡng ăn ý vận mệnh chú định, tình yêu cần thời gian thận trọng chuẩn bị, hơn nữa còn cần dưới tình huống bạn bè thân thích quan sát mà dùng một cái hôn lễ để định luận cái tình yêu này. Mà huynh đệ tỷ muội, dưới tình huống không can hệ với ngươi — không cần ngươi vì nó mà đau đớn hoặc vui sướng, không cần ngươi dành toàn bộ thời gian cho nó, cứ như vậy, lặng yên không tiếng động, gắt gao liên hệ hai người với nhau.

Sao có thể không liên quan? Hai người cùng từ một địa phương ấm áp đi tới thế giới này, cũng chắc chắn sẽ trở về cùng một phiến đất. Mà giữa đó tồn tại những năm tháng chân thật, hai người sẽ có cuộc sống độc lập của từng người, có bi ai vui mừng của từng người, có gia đình cùng con đường tương lai của riêng mình, nhưng nhất định sẽ có một phần sinh mệnh hai người trùng hợp đan chéo nhau, khó phân lẫn nhau, tựa như có thể hòa tan nước máu. Sẽ nói với ngươi trước khi ngươi tử vong, là ngươi chưa bao giờ cô đơn. Có người cùng xuất phát từ một khởi điểm như ngươi, lại có cùng chốn về với ngươi.

Nghĩ như vậy, cảm thấy may mắn cỡ nào. Bao nhiêu người một mình độc hành, bên người tới tới lui lui vô số nam nhân nữ nhân, người tốt người xấu, để trang trí cho mặt ngoài cuộc đời hắn, nhưng ngươi, ngươi trong sâu linh hồn còn có một người bạn huyết thống tương liên.

Phá Quân khóc lóc thảm thiết, sau khi phụ thân tử vong, hắn nghĩ, hắn may mắn cỡ nào a, hắn còn có một cái đệ đệ, mẫu thân yêu phú ngại bần sinh cho hắn một cái đệ đệ. Đệ đệ này, còn là thiên tài mỗi người hâm mộ, ánh sáng thiên tài của hắn đã một lần khiến đôi mắt Phá Quân đau đến mức lệ rơi đầy mặt, cũng khiến ánh sáng của Phá Quân không chút nào thu hút.

Nhưng ánh sáng kia, cũng đem theo ấm áp cùng vinh quang theo huyết thống mờ mịt kia tới bên người cái ca ca này.

Nhưng mà, kể cả liên hệ thần kỳ cũng không chống cự được nhân tâm lệch quỹ đạo. Đệ đệ hắn, không coi hắn là ca ca.

Cửa lại một lần nữa bị mở ra, lúc này là Moka cùng đội chữa bệnh đến từ Phụ trợ tư Hoa Đô.

Nhìn thấy hai người chật vật trong đại sảnh, Moka chấn động, bệnh chữa đội phía sau hắn thế nhưng đã tập mãi thành thói quen, một bác sĩ ngoại khoa chuyên trị thương lập tức đi lên, kiểm tra đơn giản cho Lý Cảnh Hòa ý thức không rõ: "Không có vấn đề gì lớn."

Cho dù Phá Quân trong lúc bạo nộ, cũng vẫn giữ lại chừng mực.

Moka đem ánh mắt nhìn hướng Diệp Tố, Diệp Tố bất đắc dĩ nhún vai, quan hệ hai anh em này, người ngoài đều không giúp được gì.

Moka cũng rất quan tâm tới Phá Quân, thứ nhất là do biết được từ Hàn Nghiệp rằng Phá Quân cũng có quan hệ với tinh quẻ, thứ hai là Phá Quân lại chịu khó, còn chăm chỉ tôi luyện. Cho dù Moka bởi vì Phá Quân tuổi khá lớn, kế hoạch huấn luyện còn càng nghiêm khắc hơn càng nặng nề hơn Diệp Tố, nhưng Phá Quân vẫn cắn răng kiên trì tiếp tục, thậm chí mỗi lần mệt đến muốn chết muốn sống, vẫn thực vui vẻ.

Sau khi Moka an ủi mà vỗ vỗ bả vai Phá Quân, Phá Quân vẫn còn khóc lóc, đem nước mắt chưa từng chảy từ cái chết của phụ thân mà xả ra khóc thống khoái.

Sau một lúc lâu, cảm xúc Phá Quân mới dần dần bình phục xuống, hai mắt sưng đỏ nhìn chằm chằm Lý Cảnh Hòa được bác sĩ nâng lên sô pha, sau khi trầm mặc thật lâu, Phá Quân lại lần nữa nhấc lên ghế dựa, dùng sức mà đập xuống hai chân Lý Cảnh Hòa, rắc một tiếng, tựa hồ là thanh âm xương đùi nứt gãy, theo thanh âm đứt gãy này, liên hệ thần bí nào đó lại được nối lại. *(đm thực ra cũng khổ thằng e, cả đời bị sm)*

Lý Cảnh Hòa vẫn luôn thấp giọng hừ hừ bỗng nhiên bộc phát ra tiếng kêu thảm thiết, Phá Quân ươn ướt hốc mắt: "Ta mua bên cạnh mộ địa phụ thân một phòng ở nhỏ, ngươi về sau liền thủ mộ cho phụ thân đi. Ta sẽ nuôi ngươi, chân của ngươi đừng nghĩ đến việc đổi chân giả, ta không có đủ tiền, nhưng xe lăn tốt vẫn mua được."

Trong cực độ thống khổ, Lý Cảnh Hòa ngẩng đầu, tuyệt vọng lại hung tợn nhìn chằm chằm Phá Quân: "Ngươi hài lòng chưa! Ngươi rốt cuộc biến ta thành phế nhân!"

"Ta không hài lòng!" Phá Quân đột nhiên quát lớn một tiếng, sau đó xúc động mà gục đầu xuống, "Vừa lòng của ta, đều không thể trở lại."

Hắn vừa lòng nhất là thời điểm mười ba năm trước, thời điểm phụ thân đi sớm về trễ, còn có thể xuyên qua tầng mỏi mệt trên mặt hắn nhìn thấy mong đợi lấp lánh sáng lên, đó là ngày huy hoàng nhất của nam nhân vô vi tầm thường ấy; hắn vừa lòng nhất là thời điểm mười ba năm trước, bộ đáng đệ đệ ngoan ngoãn đáng yêu, hắn còn chưa nhìn ra từ bề ngoài non nớt của đứa nhỏ này một trái tim bị tiền tài hấp dẫn đến vặn vẹo biến hình.

Đội chữa bệnh để lại một người chữa trị cho Lý Cảnh Hòa, những người còn lại theo mệnh lệnh Hàn Nghiệp, tìm ra nguyên nhân bệnh của Diệp Tố, hơn nữa, chữa khỏi cho hắn.

Tiếp theo, từ bên ngoài xuất hiện một đống người nâng một đống dụng cụ lớn lớn bé bé, trực tiếp cải tạo

một gian phòng cho khách trên lầu thành phòng y tế, chuẩn bị 24 giờ chằm chằm nhìn Diệp Tố.

Đội trưởng đội chữa bệnh cười cười chào hỏi Diệp Tố: "Lại gặp ngươi."

Diệp Tố cười khổ một tiếng, nói loại lời này với bác sĩ tựa hồ không phải bộ dáng thực tốt a, đặc biệt hắn còn biết mình căn bản không có bệnh gì, lại khiến bọn họ uổng phí sức lực một hồi.

Ngay từ đầu chỉ là một vài trị liệu thông thường, rút máu chuẩn bị xét nghiệm, Diệp Tố mấy ngày nay còn phải uống thuốc kháng dị ứng, đề cao sức chống chọi dược vật, vì sau đó sẽ tiến hành quá trình thẩm tách laser, ánh sáng bước sóng bất đồng sẽ tạo thành thương tổn trình độ nhất định với thân thể, ghê tởm buồn nôn chỉ là bình thường, những biến chứng khác cũng có thể khiến người chịu không ít khổ.

Nếu không phải bệnh Diệp Tố quá hiếm thấy, nguyên nhân hình thành phức tạp, Hàn Nghiệp cũng sẽ không lựa chọn phương pháp chữa bệnh thẩm tách có hại với thân thể nhưng hiệu quả cực cường này. Theo đội trưởng đội chữa bệnh phỏng đoán, hẳn là khi Diệp Tố còn ở trong bụng mẹ, hoặc khi vừa sinh ra đã bị phóng xạ vũ trụ không rõ ảnh hưởng mới dẫn tới tình huống hiện tại, Nhân tộc cùng các chủng tộc khác bị phóng xạ vũ trụ ảnh hưởng cũng không phải ít, hoặc nhiều hoặc ít đều có chút bệnh không ảnh hưởng toàn cục. Phóng xạ trong vũ trụ ngàn ngàn vạn vạn, không nghiên cứu Diệp Tố đến rõ ràng từng tấc căn bản sẽ không phát hiện ra nguyên nhân gây bệnh, càng miễn bàn tới đúng bệnh hốt thuốc.

Đội trưởng chữa bệnh dựa theo Hàn Nghiệp phân phó, nói rõ ràng với Diệp Tố những tình huống có khả năng phát sinh trong quá trình trị liệu. Diệp Tố cũng không có cách nào, hắn biết "bệnh" bất động liền ngủ của mình quá quỷ dị, không để bọn họ kiểm tra rõ ràng, Hàn Nghiệp sẽ không yên tâm. Tuy rằng kiểm tra cũng không kiểm tra được gì, nhưng làm họ biết khó mà lui cũng tốt.

Không cần huấn luyện, chờ tiếp thu trị liệu, Diệp Tố có rất nhiều thời gian dư dả, không có việc gì làm liền xem giáo tài hóa học, thời điểm ban đêm đã đến, Diệp Tố xác nhận tinh thần thực no đủ, an tâm liền ngủ.

Nhưng đội chữa bệnh không an tâm, độ khẩn trương theo hắn ngủ say mà càng cao lên, một loạt dụng cụ vây quanh Diệp Tố, dây dợ phức tạp tương liên cùng Diệp Tố, ghi chép lại những khác biệt rất nhỏ giữa giấc ngủ ngày thường của hắn và thình lình hôn mê.

Diệp Tố tỉnh lại trong phòng thí nghiệm ầm ĩ, Tiểu Thừa vừa lúc rời khỏi phòng đông lạnh, hướng hắn làm cái thủ thế ok, tường kim loại phòng đông lạnh đã bị ăn mòn một chỗ hổng rất lớn, cũng đủ để người thuận lợi ra vào, trước mắt vạn sự đã sẵn sàng, chỉ thiếu gió đông.

Gió đông trong đầu mọi người, sắp quấy lên phong ba bão táp cho căn cứ.

Tinh thần Diệp Tố rung lên, vội vàng bò từ trong chăn ra, đơn giản rửa mặt xong lập tức tham gia vào thực nghiệm, Lý Hoằng Hậu, Yoshimoto, râu xồm bọn họ cũng ngày tiếp nối đêm mà nghiên cứu, tiến trình Dung băng dịch cũng sải bước về phía trước, hơn nữa, Diệp Tố làm bộ vô ý thức mà thuận miệng nói ra tin tức từ Tinh tế thế giới, có thể dẫn dắt ý nghĩ bọn họ tới con đường nhanh và hiệu quả hơn.

Diệp Tố ban ngày nhào vào thí nghiệm, ban đêm lại tới Tinh tế thế giới nghiệm chứng, cứ như vậy hai ngày liền trôi qua.

Sau khi ống nghiệm trải qua sôi trào kịch liệt, chất lỏng vẩn đục dần dần trở nên thanh triệt trong suốt, chậm rãi trầm tĩnh xuống.

Một vòng người vây quanh nó liền theo bản năng mà ngừng thở, ánh mắt theo chất lỏng sôi trào mà phập phồng không ngừng, khí chất lỏng trong suốt tinh tế dưới ánh đèn dần dần hiện ra quang mang mê người, cũng khiến đôi mắt bọn họ sáng rọi.

"Thành?"

"Thành!"

"Không nghĩ tới, khi dung băng dịch đạt tới tỉ lệ hoàn mỹ, khuynh hướng cảm xúc lại đẹp như vậy." Một người hoa mắt say mê nói, trong mắt hắn đó quả thực là tác phẩm nghệ thuật, là tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất do hóa học cùng con người điêu luyện sắc sảo tạo nên.

Lý Hoằng Hậu cầm lấy ống nghiệm, lại dựa theo lượng một giọt mà dùng ống nhỏ chia Dung băng dịch vào từng bình nhỏ phân biệt, bọn họ hao phí lượng lớn thuốc thử hóa học, nói không khoa trương, các loại nguyên tố cộng lại cũng phải được 5-60 lít, hóa hợp ra Dung băng dịch lại chỉ có 10ml, ước chừng khoảng 200 giọt.

Bọn họ đem bình nhỏ đựng dung băng dịch chỉnh tề mà xếp trong rương, sau đó một đám ngẩng đầu, không khí trở nên lắng đọng nghiêm túc.

"Ta đi thôi." Tiếu Thừa xung phong nhận việc, "Ta trải qua huấn luyện, với ta mà nói không phải nan đề."

Từ lúc hắn ở dưới mắt Benedict không ngừng thu nhỏ cảm giác tồn tại, chính là để chuẩn bị cho thời khắc này. Căn cứ này ở dưới sông băng, cách mặt đất ít nhất khoảng cách mười mấy mét, muốn chậm rãi hòa tan ra một cái cầu thang là công việc thập phần hao phí thể lực cùng sức chịu đựng. Lại nhìn người phòng thí nghiệm, ngoài Diệp Tố còn lại toàn người già, mà Diệp Tố, tuy lần trước khiến hắn kinh ngạc về đấu kỹ, nhưng trải qua nhiều ngày quan sát như vậy, hắn phát hiện Diệp Tố thực sự nhỏ yếu, khiến Tiếu Thừa đều đánh mất cảnh giác ban đầu.

Nếu muốn để những người này toàn bộ chạy thoát, trước đó phải làm thông suốt tốt cầu thang mới được.

"Vậy ngươi cẩn thận." Diệp Tố nói, bọn họ cũng biết, ngoài Tiếu Thừa không ai có thể hoàn thành nhiệm vụ tốt hơn. Diệp Tố đem cái rương cố định bên hông trang phục phòng lạnh của Tiếu Thừa, đặt ở vị trí thuận tay hắn, có thể thực thông thuận mà lấy ra bình nhỏ. "Ngươi nếu đánh đổ đám chai này, vậy có lẽ sẽ bị nhốt ở sông băng không ra được."

Tiếu Thừa ha ha cười: "Đông cứng cũng tốt, có lẽ một ngàn năm sau có thể đào ra được, lúc đó ta có thể xem địa cầu phát triển thành cái dạng gì."

Diệp Tố nghĩ nghĩ, tán đồng gật gật đầu, nếu Tiếu Thừa đánh đổ Dung băng dịch, thì phạm vi một thước quanh hắn sẽ hòa tan trong nháy mắt, sau đó sẽ đông lại trong thời gian rất ngắn, cơ năng thân thể Tiếu Thừa sẽ không bị phá hư, mà là bị đóng băng lại, theo lý luận, thực sự có khả năng được công nghệ cao ngàn năm sau cứu sống.

Diệp Tố đấm vai hắn: "Cố lên." Tương lai là chuyện của tương lai, hiện tại, đều hảo hảo tồn tại đi ra ngoài.

Tiếu Thừa mặc tốt trang phục phòng lạnh, lại mang lên bao tay chuyên dụng để thí nghiệm hóa học, bao tay công nghệ nano* khiến hắn có thể nắn hình sau khi khối băng bị hòa tan. Hắn giống như một dũng sĩ được võ trang, đi vào phòng đông lạnh tỏa ra hàn khí. Diệp Tố cùng những người khác cũng vội vàng mặc vào trang phục phòng lạnh, theo sát phía sau.

công nghệ nano là một công nghệ thiết kế cấu trúc với quy mô nanomet (10-9**) có nghĩa là đây là găng tay siêu đặc k bị thủng lỗ chỗ:))))*

Bọn họ nhìn Tiếu Thừa đứng cạnh chỗ hổng nơi vách tường bị ăn mòn kia, sau đó lấy một bình nhỏ từ trong rương ra, đổ dung băng dịch lên, thực mau, nửa mét khối băng đã hóa thành dòng nước chảy vào trong phòng, chảy được nửa đường lại bị đông lại. Tiếu Thừa đứng ở cửa động lại ném một vài giọt chất lỏng vào, sông băng lại một khối mà sụp xuống.

Lúc này, vô tận sông băng cạnh vách tường đã xuất hiện một lỗ thủng thật lớn, cũng đủ để Tiếu Thừa đi vào hoạt động. Trong phương án kế hoạch của mọi người, bậc thang là nghiêng về phía trước, mặt phẳng bậc thang nghiêng hơn so với mặt bằng khoảng góc 45o, đương nhiên, góc độ càng nhỏ càng tốt, một phương diện để tiện leo lên, một phương diện để bảo đảm an toàn lúc đắp nặn bậc thang, khối băng bị hòa tan sẽ luôn hướng về phía trước, sẽ không khiến Tiếu Thừa sau khi hòa tan đụng phải nước mà gặp nguy hiểm.

Tiếu Thừa quay đầu lại cười một cái, mở ra đèn chiếu sáng trên đỉnh đầu, đi vào sông băng đen nhánh. Theo hắn đi vào, sông băng từ khi ra đời đến giờ lần đầu tiên sáng lên, khối băng thuần túy phản xạ ra ánh sáng trắng tinh phảng phất như nguyệt hoa, ở thật sâu dưới mặt đất, đẹp đến kinh tâm động phách.

132. Chương 130: Đào Vong

Đông đảo ánh mắt mang theo chờ mong cùng khẩn trương mà theo sát Tiếu Thừa, nhìn hắn bước vào lỗ thủng trong sông băng kia, tay phải lấy một lọ dung băng dịch từ trong rương ra, mở nắp bình, ngón cái nhẹ nhàng bắn ra, cái bình nhỏ kia liền bay ra một đường cong ưu nhã, rơi xuống sông băng ngăn trước mặt Tiếu Thừa, dung băng dịch chảy ra.

Trong nháy mắt cái chai bay đi, Tiếu Thừa căng chặt toàn thân, cơ bắp vận sức chờ vận động, đôi tay đeo

bao tay nano vươn nhanh tới, trong một khắc dung băng dịch rơi xuống sông băng, hai tay của hắn cũng chỉ cách khối băng này cự li gang tấc.

Dung băng dịch phát huy hiệu quả cực nhanh, sông băng trước mặt Tiểu Thừa lập tức biến thành nước sụp xuống, mà đôi tay Tiểu Thừa theo sát đó, tốc độ thế nhưng không phân cao thấp với nước đang bị trọng lực ảnh hưởng mà đổ xuống, vào một giây trước khi đám nước kia bị nhiệt độ thấp đông lại thành băng, tay Tiểu Thừa đã rốt cuộc đuổi kịp.

Giờ khắc này, sự tình phát sinh cực nhanh lại cực chậm, Tiểu Thừa giống như biến thành một vị trượng phu ôn nhu, tay hắn mềm nhẹ mà vuốt qua đoàn nước kia, phảng phất như vuốt ve làn da tinh tế của thê tử. Người phía sau hắn còn không rõ hắn rốt cuộc có đụng tới đoàn nước kia hay không, nhưng kết quả cuối cùng bày ra khiến mọi người kinh ngạc cảm thán.

Khối băng lại lần nữa đông lại, thành một khối hộp nghiêng, nằm song song trước chân Tiểu Thừa, tư thái nằm ngang thực đông cứng, nhưng lại khiến mọi người muốn hô lên kinh diễm.

Tiểu Thừa nhấc chân đứng lên trên, tựa như bước lên bậc thang đầu tiên, vững vàng đứng trên đó, hắn quay lại dùng đôi tay sáng tạo nên bậc thang này giơ một ngón cái với mọi người.

Tiếp theo, hắn lại từ trong rương lấy ra một bình nhỏ.

Mọi người còn không kịp hoan hô chúc mừng bước đầu tiên thành công, đã lại ngưng hô hấp.

Bước thứ hai, nhìn qua còn nước chảy mây trôi hơn bước đầu, lại một bậc thang khối hộp hoàn mỹ. Tiểu Thừa cảm thấy đôi tay tựa hồ nóng cháy lên, tràn ngập lực lượng, hắn tiến lên trước nhìn thoáng qua sông băng sâu không lường được, đèn chiếu sáng trên đầu gian nan mà truyền ánh sáng tới khối băng, Tiểu Thừa nhợt nhạt cười, thần sắc tự tin cùng nắm chắc tỏa sáng trên mặt hắn.

Bước thứ ba, bước thứ tư…

Lúc sau, mọi người đều phải ngẩng đầu mới có thể thấy Tiểu Thừa, một con đường nghiêng về phía trước càng lúc càng dài.

Sau khi tạo mười mấy bậc thang, Tiểu Thừa "trên cao nhìn xuống" phất tay về hướng Diệp Tố bọn họ, ý bảo bọn họ không cần nhìn chằm chằm, hắn có thể xử lý. Chỉ cần đừng để khi hắn kiến tạo cầu thang bị Benedict phát hiện dấu vết là tốt rồi.

Còn cách thời gian ba giờ kiểm tra một lần cũng gần, Diệp Tố cùng Lý Hoằng Hậu bọn họ đều rời khỏi phòng đông lạnh, tiếp tục ở trong phòng thí nghiệm làm thực nghiệm. Để lại vài người ở trong xem xét tình huống Tiểu Thừa, trên eo Tiểu Thừa còn buộc dây thừng thật dài, một đầu khác dây thừng để trong phòng đông lạnh, mỗi khi dây thừng động một chút, bọn họ liền biết Tiểu Thừa vẫn an toàn không có việc gì. Nếu dây thừng bất động thời gian dài, bọn họ phải suy xét đi vào cứu Tiểu Thừa đã biến thành khối băng về.

Cũng may loại sự tình đáng sợ này vẫn không phát sinh, dây thừng tựa như con đường chạy trốn của bọn họ, siêng năng mà kéo dài về phía trước.

Trong phòng thí nghiệm, mọi người tuy rằng trông bận rộn vô cùng, nhưng không ai thực sự để tâm vào thực nghiệm, vẫn luôn chú ý tình huống trong phòng đông lạnh.

Thực mau, người tuần tra tới, là Benedict, hắn theo thường lệ đi mấy vòng quanh phòng thí nghiệm. Hắn nhạy bén cảm thấy không khí có chút không bình thường, loại cảm giác này gần như là trực giác, khiến Benedict nhất thời không rõ ngọn nguồn.

Diệp Tố thu hồi ánh mắt đang nhìn Benedict, tim không tự chủ được mà đập nhanh vài lần. Cùng lúc đó, Lý Hoằng Hậu, Yoshimoto đám người hoặc nhiều hoặc ít rời đi ánh mắt nhìn về phía Benedict, có lẽ chính loại mạch nước ngầm này bắt đầu khiến Benedict cảm thấy không thích hợp, chậm chạp không rời khỏi.

Thời điểm lúc trước hắn tới, mọi người đều là xa cách, tuy ánh mắt bọn họ lần này thập phần mịt mờ, nhưng vẫn khiến Benedict đã trải qua huấn luyện còn có kinh nghiệm phong phú nổi lên lòng nghi ngờ bản năng.

Benedict lại một lần nữa đi xuyên qua mọi người, đi qua địa phương lúc trước Tiểu Thừa thường đợi, tầm mắt lập tức quét qua. Không thể không nói, Tiểu Thừa ngày thường tận lực giảm bớt cảm giác tồn tại thực sự có tác dụng, Benedict cũng không lập tức phát hiện Tiểu Thừa không ở trong phòng thí nghiệm. Bất quá, lúc này Benedict đang trong trạng thái nghi thần nghi quỷ, trải qua huấn luyện khiến hắn cảnh giác cao độ, tầm mắt hắn sau khi đảo qua địa phương kia, sửng sốt một giây, giống như phát hiện điều gì đó, tầm mắt lại chậm rãi quay lại.

Diệp Tố khẩn trương đến siết chặt cốc chịu nhiệt.

Benedict nhìn chằm chằm một góc kia, thực mau liền ý thức được, hắn tới phòng thí nghiệm lâu như vậy mà chưa nhìn thấy Tiểu Thừa. Hắn liền đương nhiên mà đem không khỏe do ánh nhìn yên lặng chăm chú của mọi người quy kết lên việc không thấy Tiểu Thừa. Hắn một lần nữa xem kĩ mọi góc cạnh của phòng thí nghiệm này, xác nhận không thấy tung tích Tiểu Thừa, đôi mắt chim ưng chuyển hướng Diệp Tố: "Tiểu Thừa đâu?"

Diệp Tố trong lòng lộp bộp một cái, lúc hắn đang luống cuống tay chân mà sắp xếp ngôn ngữ, Lý Hoằng Hậu tựa như tùy ý mà mở miệng: "Hắn ở trong phòng đông lạnh, hắn nhàm chán sờ hết mấy góc phòng thí nghiệm rồi, hiện tại đang sờ phòng đông lạnh."

Gừng càng già càng cay, Diệp Tố vội theo lão sư cười nói: "Tiểu Thừa đều sắp mốc meo, vừa lúc nhiệt độ thấp giữ tươi."

"Nga?" Benedict nửa tin nửa ngờ, hắn đương nhiên không hoài nghi Tiểu Thừa không ở trong phòng đông lạnh — phòng thí nghiệm này ngay cả chim cũng bay không thoát, trừ bỏ phòng đông lạnh cũng không có nơi nào khác để đi, nhưng hắn vẫn hoài nghi mục đích Tiểu Thừa ở phòng đông lạnh.

Benedict ý vị không rõ mà nhìn chằm chằm biểu tình Diệp Tố, Diệp Tố theo bản năng mà dời đi tầm mắt, Benedict trong nháy mắt tinh quang chợt lóe.

Moka cùng Hàn Nghiệp đều đã dạy Diệp Tố chế phục người khác bằng vũ lực thế nào, lại không dạy hắn ngồi ổn núi Thái Sơn trong giao phong tâm cơ.

"Nhàm chán a, vậy ta đi bồi hắn giải sầu." Benedict cười một cái, xoay người đi.

Mọi người nhất trí ngẩng đầu nhìn hắn, đều ngầm nghĩ một tiếng không tốt.

Diệp Tố nắm cốc chịu nhiệt không biết àm gì, trong đầu kịch liệt mà quay cuồng những ý tưởng vụn vặt, thời điểm Benedict đi qua hắn để tới phòng đông lạnh, Diệp Tố nhanh chóng quyết định mà đánh nghiêng cốc chịu nhiệt, phần lớn dung dịch đều đổ lên cánh tay mình.

Nhìn qua như do Benedict chạm đổ.

Diệp Tố phát ra tiếng hô đau đớn, Lý Hoằng Hậu cách hắn gần nhất lập tức phản ứng lại, lập tức la lớn: "Mau rửa sạch, chúng ta cần bác sĩ!"

Người trong phòng thí nghiệm lập tức ăn ý mà loạn lên, những người đang làm thí nghiệm buông đồ vật trong tay, vội vàng kinh hoảng chạy hướng Diệp Tố, vừa lúc chặn đường Benedict.

"Dung dịch này có độc tính!" Diệp Tố kinh hoảng kêu lên.

Lúc này, Benedict cũng không rảnh lo Tiếu Thừa, vội vàng xoay người xem xét tình huống Diệp Tố, quần áo trên cánh tay hắn bị ăn mòn ra một lỗ lớn. Diệp Tố chính là quân chủ lực tróc nguyên tố kí sinh, sao có thể để hắn xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Benedict lập tức lấy ra máy nhắn tin gọi bác sĩ lại đây, Lý Hoằng Hậu mang Diệp Tố ra bồn nước rửa sạch, những người khác mồm năm miệng mười mà nói phương pháp cấp cứu.

Phòng thí nghiệm trở thành một mảnh hỗn loạn, trong lúc hỗn loạn, Benedict không chú ý có một người dùng sức ấn ấn vài cái trên chuông cửa cạnh phòng đông lạnh, đây là ám hiệu bọn họ đã thiết trí từ trước.

Người trong phòng đông lạnh nghe thấy tiếng chuông lập tức đổi sắc mặt, vội vàng lắc dây thừng Tiếu Thừa lưu lại.

Sau khi cảm giác được dây thừng dao động, Tiếu Thừa cũng lập tức biết được tình huống bên ngoài, lập tức nhanh chóng theo bậc thang chạy về, vào phòng đông lạnh xong, đem rương dung băng dịch cùng dây thừng đều giấu ở bậc thang, lại cùng vài người khác chuyển dời một máy làm lạnh thật lớn, chặn lỗ hổng trên tường, xác nhận không còn dấu vết gì xong, Tiếu Thừa mới làm bộ dù bận nhưng vẫn ung dung mà đi

ra ngoài.

Vừa mở ra cửa phòng đông lạnh, nhìn thấy nhiều người như vậy loạn thành một đoàn, Tiếu Thừa kinh ngạc hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Benedict vội vàng quay đầu lại thấy được Tiếu Thừa.

Lúc này bác sĩ cũng tới nơi, vội vàng xem xét vết thương trên cánh tay Diệp Tố, "Cũng may xử lý đúng lúc, không thương nặng, chỉ có tổ chức da bị tổn hại, bôi chút thuốc là có thể khỏi thực mau."

Diệp Tố hít khí lạnh, để bác sĩ bôi nước thuốc. Leopold nghe tin còn cố ý tới an ủi Diệp Tố một phen, có một cái nhạc đệm như vậy, Benedict cũng không tiếp tục nắm Tiếu Thừa không bỏ.

Đám người đều lục tục mà rời đi, mọi người mới thở phào một hơi dài.

Tiếu Thừa có chút không đành lòng, hỏi Diệp Tố: "Vẫn ổn chứ?"

"Ta có chừng mực." Diệp Tố cười cười, "Còn ngươi? Tình huống thế nào?"

"Có 56 bậc thang." Tiếu Thừa nói, "Dựa theo ta ước tính, khoảng một trăm tám mươi chín mươi bậc là có thể đột phá lớp băng."

"Vậy thì tốt, nắm chặt thời cơ mau chóng rời khỏi đây."

Kéo dài tới buổi tối càng không tiện hành động, Diệp Tố bọn họ có thời gian giấc ngủ cố định, nhưng đám người Benedict kia chính là theo ca mà tới, cho dù thời điểm bọn họ ngủ cũng sẽ dành ra thời gian mà tới kiểm tra tình huống một lát, nếu nhìn thấy Tiếu Thừa còn không ngủ mà ở phòng đông lạnh, điểm đáng ngờ kia đã quá nhiều, chỉ có thể nhân hiện tại nắm chặt thời gian.

Tiếp đó mọi người càng thêm cẩn thận, liên tiếp giấu diếm được hai nhóm người tuần tra, bọn họ không phải Benedict, tâm cảnh giác rõ ràng không bằng. Cuối cùng, bọn họ cũng chờ được tin tốt của Tiếu Thừa. Đến thời điểm đám người tuần tra thứ ba rời khỏi, bọn họ sôi nổi mặc trang phục phòng lạnh tiến vào phòng đông lạnh. Dung băng hóa lỏng thành cầu thang liền kéo dài từ một lỗ hổng tới sâu trong sông băng, dài tối dài tối, mặc dù một đầu khác là mặt đất rộng lớn, vẫn cứ một mảnh đen nhánh.

Mọi người kinh hỉ mà đối diện, sau đó có trật tự mà xếp thành hàng, Tiếu Thừa đương nhiên dẫn đầu, còn người trẻ tuổi thứ hai Diệp Tố thì bọc hậu.

Con đường này đi vào mới cảm giác được giá lạnh, cho dù có trang phục phòng lạnh cũng chịu không nổi, không biết Tiếu Thừa làm sao có thể nhanh nhẹn mà kiến tạo cầu thang trong điều kiện nhiệt độ lạnh như vậy. Bất quá, bọn họ nhanh chóng nhẹ nhàng mà leo lên cầu thang, thân thể thực mau liền nóng lên, cùng

lúc đó, tim cũng đập càng lúc càng nhanh, không ai còn cảm thấy rét lạnh.

Đi chừng mười phút, Tiếu Thừa dừng lại, bởi vì phía trước còn có một đoạn đường hắn chưa hòa tan, chỗ này đã cách mặt băng rất gần, một khi hòa tan sẽ bị bên ngoài chú ý, hắn chỉ có thể để tới bây giờ mới mở nốt đường.

Trải qua luyện tập hơn một trăm bậc thang, thủ pháp tạo bậc thang của Tiếu Thừa quả thực là xuất thần nhập hóa, người phía sau đều sửng sốt nhìn hắn, mấy bậc cầu thang còn lại bất quá chỉ là công phu nháy mắt.

Thời điểm chui ra khỏi mặt băng, đèn chiếu sáng trên đầu bọn họ nổi bật giữa ban đêm Nam cực đen nhánh như mực.

Bọn họ cũng không định che giấu, không có đèn, đối với nhóm giáo thụ tuổi già, quả thực là một bước khó đi.

Tiếu Thừa nhanh nhẹn mà lấy ra đèn pha, soi rọi một khoảng không trung rộng lớn trống trải trên bầu trời, bật tắt bật tắt nhiều lần, thời gian khoảng cách không đồng nhất, đây là tín hiệu mật mã hắn gửi cho đồng bạn. Mà căn cứ phát hiện ánh đèn quỷ dị này đầu tiên, bọn họ tuy rằng không hiểu nội dung trogn đó, nhưng tần suất bí ẩn này khiến bọn họ biết đây tuyệt đối không phải nhân viên khoa học bình thường, nhân viên khoa học bị lạc ở Nam cực chỉ biết sử dụng tính hiệu cầu cứu quốc tế mọi người đều biết.

Trên dưới căn cứ lập tức vang lên cảnh báo.

"Chúng ta đi mau!" Tiếu Thừa chờ Diệp Tố bò khỏi lớp băng cuối cùng rồi la lớn, bọn họ chỉ cần chống đỡ tới khi phái chủ hòa chú ý tới tình huống bọn họ mà tạo áp lực cho phái chủ chiến là có thể được giải cứu!

133. Chương 131: Kiêng Kị

Căn cứ như nồi dầu nóng bị ném vào một khối băng lớn, xuy xuy mà sôi trào lên. Leopold vừa mới ngủ, đã bị tiếng cảnh báo gọi tỉnh, vội vàng khoác kiện áo khoác, hô với máy nhắn tin: "Tình huống thế nào?"

"Có nhân viên không rõ xuất hiện phía ngoài căn cứ 100m! Cũng sử dụng ám hiệu đặc thù!"

Leopold thấp giọng mắng phái chủ hòa vài câu, liền chạy hướng phòng chủ điều khiển, hắn còn tưởng rằng phái chủ hòa làm chuyện xấu gì.

Nhưng mà nửa đường, người trong phòng chủ điều khiển lại gửi tới tin tức: "Khi tia hồng ngoại dò xét, tổng cộng có mười sáu người!" Nói tới đây, người nọ dừng một chút, ngữ khí trở nên cực kỳ cổ quái, "Bọn họ hình như chui ra từ dưới lòng đất, ta mơ hồ có thể nhìn thấy một cái động?"

Ngữ khí không xác định của hắn hoàn toàn không phù hợp tác phong bộ đội đặc chủng, khiến Leopold gắt gao nhíu mày lại, tức giận mà đồng thời lại cảm thấy kỳ quái, bước chân nhanh hơn.

Màn hình lớn trung ương trong phòng chủ điều khiển hiện ra hình ảnh thập phần rõ ràng, nhưng bởi vì Diệp Tố bọn họ đều mặc trang phục phòng lạnh vừa đen vừa dày, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy mười mấy người chạy như điên trên băng, căn bản vô pháp phân biệt đến tột cùng là ai.

"Bọn họ sắp rời khỏi khu vực camera hồng ngoại." Một người nói, đem màn ảnh kéo về phía cửa cầu thang, trên hình chỉ là một đám đen lấm tấm, "Đây là địa phương đầu tiên phát hiện thấy bọn họ, tia hồng ngoại lúc trước không dò xét thấy bất luận dị thường gì. Chúng ta cũng từng hướng bọn họ phát ra tin tức dò hỏi, nhưng không được để ý tới."

Leopold gắt gao nhìn chằm chằm điểm đen kia, lại nghĩ tới mười sáu người, mười sáu,… số này vừa bằng số người trong phòng thí nghiệm…

Leopold ẩn ẩn cảm thấy một tia bất an, cứ việc cảm thấy thập phần vớ vẩn nhưng vẫn lập tức gọi Benedict: "Đi phòng thí nghiệm kiểm tra!"

Benedict đương nhiên cũng nghe thấy tiếng cảnh báo, đã chuẩn bị sẵn trận địa đón quân địch, lại không nghĩ tới mệnh lệnh nhận được là kiểm tra tình huống trong căn cứ, nhưng hắn không dám chậm trễ, nhanh chóng cùng một tiểu đội phía sau phi nước đại tới phòng thí nghiệm.

Trong nháy mắt khi cửa phòng thí nghiệm được mở ra, trong lòng Benedict liền lộp bộp một tiếng, an tĩnh đến kỳ cục. Hắn cấp tốc chạy tới phòng đông lạnh, thấy rõ tình trạng bên trong, tư duy của hắn không chịu tin tưởng nhưng lại phảng phất như bị thứ gì cho một kích, hít ngược một hơi khí lạnh.

"Uy uy! Tình huống thế nào?" Máy nhắn tin truyền đến Leopold dò hỏi.

Benedict cầm lấy máy nhắn tin, gần như chết lặng mà đi về phía trước vài bước, đôi mắt thẳng tắp mà nhìn chằm chằm trước mặt, sau đó đem máy nhắn tin đưa đến bên miệng, ngữ khí đều thay đổi, đây là việc cả kiếp sống bộ đội đặc chủng của hắn chưa từng phát sinh qua: "Bọn họ chạy trốn!"

Lúc này, những thành viên còn lại của tiểu đội cũng đều đi đến, nhìn thấy cửa động khảm trên vách tường như một mãnh thú mở lớn miệng, khó thể tin nổi mà hô: "Thượng đế!"

Đây chính xác như thần tích do thượng đế sáng tạo ra.

Leopold hung hăng đấm lên mặt bàn, hắn không biết đám người Diệp Tố đào tẩu thế nào, nhưng thủ đoạn có thể khiến Benedict khiếp sợ như vậy tất nhiên là vượt mức bình thường, hắn nhanh chóng bình tĩnh lại, hạ mệnh lệnh liên tiếp, phái ra năm xe việt dã đuổi theo mười sáu người kia.

Bản thân hắn đương nhiên cũng nằm trong hàng ngũ đuổi bắt, khi hắn rời khỏi phòng chủ điều khiển, điểm

đỏ đã vượt ra ngoài màn hình theo dõi, Diệp Tố Tiếu Thừa ít nhất đã chạy được 1000m.

Benedict cũng lập tức trở lại đại sảnh căn cứ, vội vàng gia nhập đội ngũ đuổi bắt, khi hắn ngồi vào ghế phụ, lập tức giải thích cho Leopold tình huống vừa rồi, hắn gian nan mà nuốt một ngụm nước miếng mới nói: "Bọn họ thế nhưng đào một đường hầm trong băng!"

"Đào?" Leopold thập phần bất mãn với động từ này.

Benedict: "Tha thứ ta không biết nên miêu tả thông đạo kia hình thành thế nào, nhưng ta nhìn thấy chính là như vậy, một đường hầm trống rỗng xuất hiện ở đó, để bọn họ rời khỏi căn cứ bằng sắt!"

Khi xe việt dã chạy đến cửa động bọn Diệp Tố bò ra, xe dừng lại, Leopold hạ cửa kính xe nhìn xuống, lúc này mới thấy rõ một mặt đường hầm kia, mặt cắt mượt mà kia căn bản không giống vũ khí sắc bén đào tạc ra, Diệp Tố Lý Hoằng Hậu bọn họ cũng không có khả năng đào được một đường hầm lớn như vậy, sông băng Nam cực không khoa trương mà nói, độ cứng cũng không khác sắt là mấy. Ngoài thủ đoạn hóa học, không có khả năng khác.

"Tiếp tục truy!" Leopold đóng cửa sổ xe, trên mặt đồng dạng xuất hiện biểu tình không thể tưởng tượng nổi.

"Không có khả năng!"

Một tiếng kêu thê lương vang lên ở phòng đông lạnh.

Tiến sĩ Miranda gặp quỷ mà nhìn chằm chằm đường hầm kia, mí mắc vốn dĩ vô thần sụp xuống phảng phất như bị thứ gì ngạnh sinh sinh mà chống lên, tròng mắt lồi ra trông vô cùng khủng bố.

Thủ vệ Benedict lưu lại nơi này, mấy người đứng bên cửa động, còn có mấy người mở ra đèn pha, chiếu vào trong đường hầm, ánh đèn không hề trở ngại mà chiếu xuyên qua, bậc thang băng sáng lập lánh, ánh đèn sáng ngời bị khối băng chiết xạ tản ra, tựa hồ trở nên mê mang ôn hòa, như từng đoàn ánh sáng nhu hòa phập phồng trên bậc thang đường hầm.

Làm những người tín giáo ở đâu đều có ảo giác cầu thang này có thể thông lên thiên đường mà nhìn thấy thượng đế.

Bọn họ chỉ biết chấn động, nhưng tiến sĩ Miranda nháy mắt nghĩ đến kỳ tích hóa học ẩn sau "thần tích", chất hóa học thần bí có thể nháy mắt hòa tan sông băng, cần nguyên lý gì? Cần những thành phần gì?

Miranda lại hét lên một tiếng: "Không có khả năng!" Điều này còn khiến nàng khó tiếp thu hơn nguyên tố ký sinh, cho nên nàng phát ra thanh âm lớn nhất tuổi già có thể.

Tiếng kêu của nàng khiến không ít người thấy lỗ tai không khỏe, đang muốn để trợ thủ đẩy nàng ra, thì đột nhiên nhìn thấy vẻ mặt tiến sĩ Miranda vặn vẹo, đôi tay gắt gao che ngực, cả người run rẩy co rút, nếu không phải có quần áo chống lạnh thật dày chống đỡ, đã sớm lăn khỏi xe lăn.

"Mau đưa nàng tới bác sĩ! Nàng bị tắc nghẽn cơ tim!" Một người cao giọng hô, trợ thủ liền kinh hoảng mà lập tức đẩy tiến sĩ Miranda chạy ra ngoài.

Con đường an tĩnh thần kỳ trong phòng đông lạnh kia, lạnh băng mà quan sát hết thảy mọi việc phát sinh. Nó tựa như bậc thang lên thiên đàng, làm người nhìn thấy có thể tín ngưỡng thượng đế, cũng làm tiến sĩ Miranda nhìn thấy nó liền trực tiếp đi gặp thượng đế. *(buồn cười vclin omg)*

Xe việt dã không dám đi quá nhanh trên băng, mặt đất quá trơn, không cẩn thận liền dễ dàng khiến xe mất khống chế.

Bỗng nhiên, bọn họ nghe được một hồi thú rống, tài xế tức khắc giảm tốc độ vốn dĩ đã không nhanh xuống càng chậm hơn, Benedict nhanh chóng lấy ra một khẩu súng, ánh mắt nhìn chằm chằm màn hình dò xét hồng ngoại, mặt trên còn chưa dò xét được cái gì, chỉ có một mảnh sông băng trống trải.

"Là sói nam cực." Chỉ cần nghe thanh âm là bọn họ có thể phán đoán được giống loài, "Nghe thanh âm dường như đang vật lộn!"

Leopold lập tức phân phó tài xế: "Mau! Hướng phía thanh âm đi!"

Thời điểm này, có thể cùng sói nam cực oan gia ngõ hẹp ngoài đám Diệp Tố cũng không còn suy đoán nào khác. Lấy vũ lực bọn Diệp Tố, muốn vật lộn cùng sói nam cực không khác gì đi tìm chết, trừ bỏ Tiểu Thừa, không ai có thể sống sót người công kích của sói nam cực. Leopold không muốn bọn họ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thứ nhất nguyên tố ký sinh còn chưa được tróc ra, thứ hai vô pháp giải thích với phái chủ hòa cùng quốc gia những nhà khoa học này, càng quan trọng là, nếu nhóm người này xảy ra nguy hiểm, kia quả thực là tai nạn của nhân loại, thậm chí nói là tận thế cũng không quá, Leopold tuy rằng hành vi không tôn trọng bọn họ, nhưng trên tâm lý vẫn kính ngưỡng, hắn không muốn trở thành tội nhân của lịch sử.

Leopold chỉ có thể hy vọng bọn họ không gặp quá nhiều sói nam cực, Tiểu Thừa có thể tạm thời ngăn cản một lúc, đợi bọn họ tới.

Tài xế phát huy kỹ thuật điều khiển xe tối cao, người trên xe cũng đều lấy ra vũ khí, lên đạn đặt trên cửa sổ xe, tùy thời chuẩn bị chiến đấu.

Nhưng dần dần, bọn họ phát hiện một tia không thích hợp. Tiếng hô ngày càng gần, nhưng bọn họ chỉ nghe được tiếng sói nam cực kêu, lại không nghe thấy thanh âm con người. Ở băng nguyên trống trải, thanh âm hẳn có thể truyền rất xa…

Chẳng lẽ người đều đã……

Trong lòng mọi người đều nảy lên suy đoán tồi tệ, thực may, xe việt dã cách bầy sói càng lúc càng gần, khi người trên xe thấy rõ tình hình, đều trầm mặc đến quỷ dị, từng đợt rét lạnh sởn tóc gáy trực tiếp xuyên thủng trang phục phòng lạnh, trong bóng tối vô biên vô hạn, dưới hai ánh đèn pha chiếu xuống, một đám sói nam cực kia phẳng phất như gặp sự kiện thần quái nào đó, thê lương mà tru lên.

Nửa thân thể chúng nó đều chìm trong sông băng, có cái lộ ra đầu, có cái lộ ra chân trước, nhưng vô luận thế nào, chúng nó đều bị băng vây gắt gao, nếu không phải đầu còn giãy giụa, còn phát ra tiếng kêu, sẽ khiến người cho rằng bầy sói này chỉ là món đồ chơi vải chưa hoàn thành.

Có mấy con sói tương đối gầy yếu đã không chịu nổi sông băng rét lạnh mà trực tiếp hôn mê.

Mọi người trong thùng xe hai mặt nhìn nhau, đều từ ánh mắt đối phương thấy ảnh ngược sợ hãi của mình. Tình huống hẳn là, một đám người trên đường chạy trốn gặp phải sói nam cực hung ác, bọn họ già già yếu yếu, nhưng một người cũng không hoảng loạn. Bọn họ bình tĩnh mà lấy ra một thứ — đám người Benedict còn vô pháp mà tưởng tượng ra bộ dạng thứ này, nhưng có thể nghĩ ra tác dụng của nó. Thứ này khiến băng dưới chân sói nam cực nháy mắt hóa thành một vũng nước, nhóm sói nam cực đều không thể phản kháng mà rơi xuống, sau nó nước bị đông lại, sói nam cực bị vây trong băng vĩnh viễn, cho đến lúc tử vong.

"Tiếp tục đi." Không biết qua bao lâu, Leopold mới lãnh đạm mà mở miệng, thanh âm hắn có một loại hiềm nghi giả vờ trấn định. Kỳ thật tất cả những người đang ngồi ở đây đều có thể tưởng tượng ra, nếu loại đồ vật thần kỳ này có thể đối phó sói nam cực, cũng có thể đồng dạng đối phó mình. Hành động đuổi bắt của bọn họ, chỉ sợ cũng không thuận buồm xuôi gió như vậy.

Xe việt dã vòng qua bầy sói nam cực, yên lặng tiến về phía trước trong màn đêm.

Bỗng nhiên có người cảm khái một tiếng: "Nhà khoa học mới là đám người đáng sợ nhất thế giới." Từ bom nguyên tử đến thuốc phiện, đều ra đời từ tay đám nhà khoa học.

Nhưng bọn hắn cũng không nên quên, nguyên nhân xe việt dã bọn họ đang ngồi có thể chạy; cũng không nên xem nhẹ, Diệp Tố bọn họ phát minh Dung băng dịch, chỉ vì chạy trốn. Năm đó Nobel phát minh thuốc nổ uy lực thật lớn, cũng tuyệt đối không phải để nhân loại giết hại lẫn nhau; Hahn và Strassmann phát hiện ra phân hạch hạt nhân, trở thành khởi nguyên của đạn hạt nhân, nhưng mục đích của bọn hắn xuất phát từ tò mò cùng thành kính với khoa học.

Tiểu Thừa dẫn theo đám Lý Hoằng trên sông băng, chạy như điên về một phía, đây là phương hướng hắn đã ước định tốt cùng đồng bạn; bọn họ khi thu được tin tức sẽ lập tức thẳng hướng tới nơi này tìm.

Nhưng có quá nhiều người già, căn bản không chạy đua được với xe việt dã của Leopold. Cuối cùng, đèn xe vẫn thẳng tắp chiếu lên người bọn họ, bất quá, bọn họ thực mau phát hiện, Leopold đuổi theo cũng không tức hộc máu mà gầm xe vây quanh bọn họ, tựa hồ kiêng kị thứ gì.

Tiểu Thừa thực mau liền ý thức được Leopold cố kỵ, bước lên phía trước, giằng co cùng mấy xe việt dã, đồng thời giơ một bàn tay lên, để mọi người trong xe nhìn thấy tay hắn cầm một thứ. — Nhất định là đồ vật thần kỳ kia!

134. Chương 132: Cứu Viện

Tiếu Thừa đối mặt năm xe việt dã phát ra ánh sáng phảng phất như ánh mắt yêu xà, không biết trong lòng có bồn chồn hay không, nhưng ít ra trên mặt trấn định tự nhiên, hơi hơi nâng tay đã kiến Leopold bọn họ kiêng kị không thôi.

Kỳ thật bọn Diệp Tố đều rõ ràng, Dung băng dịch của bọn họ không nhiều lắm, chế tạo vốn dĩ không được nhiều, đa số đã dùng để chế tạo bậc thang, đến lúc này chỉ còn lại vài giọt mà thôi.

Nhưng Leopold không biết điều này, không dám hành động thiếu suy nghĩ, tuy rằng bọn họ đều có súng, nhưng không ai dám thật sự nổ súng, nếu không cẩn thận giết chết một người, chỉ dư luận thôi đã có thể mắng chết bọn họ.

Leopold nói từ xa: "Vào cực dạ Nam cực, các ngươi chạy lung tung rất nguy hiểm, vẫn nên cùng chúng ta về căn cứ đi, có chuyện gì chúng ta chậm rãi ngồi xuống nói."

"Quên đi, không có lời gì để nói với các ngươi." Tiếu Thừa trả lời.

Leopold cười một cái, nói: "Ta biết các ngươi bởi vì một số thủ đoạn cường ngạnh của ta mà không cao hứng, nhưng ta cũng chỉ là bất đắc dĩ, kế hoạch chinh chiến lửa xém lông mày, mỗi phút đồng hồ chậm trễ đều khiến nhân loại chúng ta lạc hậu đi một chút. Chưa nói tới vấn đề khác, mã hóa tin tức sóng cũng cực kỳ quan trọng với bản thân địa cầu, ta bởi vì quá sốt ruột mới nhất thời phạm phải hồ đồ. Không tôn trọng các ngươi, là ta sai. Nhưng Tiếu Thừa, ngươi cũng không thể đem an toàn của các vị giáo thụ ra nói giỡn. Sói nam cực vừa rồi các ngươi cũng gặp, tuy rằng tránh thoát một đợt này, nhưng cũng khó bảo toàn sẽ không gặp phải vấn đề gì tại đợt sau — ta đương nhiên không phải nguyền rủa, chỉ là nói ra sự thật. Hơn nữa, nhiệt độ không khí ngày càng thấp, trang phục phòng lạnh tác dụng cực kỳ nhỏ bé, nhóm giáo thụ đều đã cao tuổi, chịu đựng không nổi."

Tiếu Thừa cười lạnh một tiếng, không nói một từ.

Tiếu Thừa lại chuyển hướng sang nhóm giáo thụ phía sau hắn, điểm danh vài người: "Asp giáo thụ, ta nhớ rõ ngài có chút bệnh phong thấp, thời điểm ta biết các ngài rời khỏi căn cứ, ta thực lo lắng thân thể của ngài, phải biết rằng, rét lạnh nam cực chính là đâm xuyên xương cốt."

Asp giáo thụ chính xác cảm thấy có chút không thoải mái, xương cốt như bị kim đâm, nhưng hắn không hé răng.

Leopold nói: "Willy giáo thụ, ngài đã hơn bảy mươi tuổi, trong này, ngài cũng là người lớn tuổi nhất, ta cũng lo lắng ngài nhất."

Will giáo thụ tuổi già nhất mặt đầy từ bi, bởi vì tín ngưỡng khoa học cũng tín ngưỡng tôn giáo, khiến chịu

đựng của hắn đối với bất kỳ dối trá cùng lừa gạt nào, cũng là không. Hắn lắc đầu nói: "Ta không sợ chết, chỉ sợ vây quanh ta đều là giả dối, cả đời ta đều tận sức khám phá đi tìm sự thật, không nghĩ tới đến lúc tuổi già lại lâm vào tình cảnh bị lừa dối. Ai, ta chỉ muốn thanh minh mà vượt qua giai đoạn cuối đời, những thứ khác, ta cũng không làm được gì."

Hắn tuy rằng nói ôn hòa, nhưng từng chữ đều mang gai, khiến mặt Leopold phảng phất đau đớn như bị châm.

"Diệp Tố." Leopold lại nói với Diệp Tố, "Ngươi trẻ tuổi khiến ta kinh ngạc, ngươi có thể có được thanh danh rất lớn, nhưng ngươi phải biết rằng, không có sự kiện nào có thể khiến ngươi có được thanh danh lớn hơn thành công tróc nguyên tố ký sinh tại căn cứ, khi lịch sử nhắc tới hành trình ngoại hệ của chúng ta, ngươi vĩnh viễn là xuất phát điểm, là một cột mốc lịch sử không thể chối cãi. Tên của ngươi sẽ vĩnh viễn được lưu truyền, thậm chí không bị giới hạn trong lĩnh vực hóa học, rất nhiều hài đồng sẽ ở sách giáo khoa học đến sự tích về ngươi."

Nếu Diệp Tố thật sự là một người trẻ tuổi bình thường, có lẽ sẽ bị lời nói của hắn khiến tinh thần điên đảo, nào có ai có thể ngăn cản được dụ hoặc lưu danh thiên cổ? Đặc biệt là thiếu niên tuổi trẻ nhiệt huyết. Nhưng Diệp Tố chột dạ, chột dạ vô cùng, hắn biết nguyên nhân mình có thể tróc được nguyên tố ký sinh, phần lớn là nhờ Tinh tế thế giới, không phải công lao của mình mình, hắn vô pháp yên tâm thoải mái mà tiếp nhận những tán thưởng đó. Chỉ ở trong phòng thí nghiệm được đám người Lý Hoằng Hậu, Yoshimoto tán thưởng thôi, Diệp Tố đã cảm thấy khó chịu, lưu danh thiên cổ đối với hắn giống như sau khi chết cũng không được an bình.

Diệp Tố kiên quyết lắc đầu, Leopold dụ hoặc sai hướng rồi.

Khi lặp đi lặp lại nhiều lần mà vấp phải trắc trở, Leopold liền nóng nảy. Hắn đương nhiên biết Tiếu Thừa đang đợi đồng bạn cứu viện, việc này cần thời gian nhất định, không thể để tình trạng này tiếp tục tiếp diễn, không thể đối cứng, mềm cũng vẫn không xong, làm Leopold trong lòng nguyền rủa mắng loạn một hồi.

Sau đó hắn bày ra một bộ dáng đau thương, khổ sở nói: "Các ngươi đột nhiên rời đi khiến ta rất khổ sở, càng tự trách bản thân hơn. Nhưng các ngươi nhất định không biết, tiến sĩ Miranda nàng…Bởi vì bị sự tình các ngươi rời đi kích thích, phát tác bệnh nhồi máu cơ tim, hiện tại sinh mệnh đang đến cuối con đường a!"

"Cái gì!" Tin tức lớn này quả nhiên khiến nhóm giáo thụ đều khiếp sợ, đặc biệt là nhóm học sinh của Miranda, tuy rằng bọn họ thực sự thất vọng về tiến sĩ, nhưng vẫn luôn luôn cho rằng Miranda là ân sư của mình.

Cho nên lời Leopold cũng là nhắm vào những người này: "Ta nhận được tin tức, tình thế tiến sĩ Miranda thực nghiêm trọng, có lẽ không thể chống đỡ được lâu, nàng nói muốn nhìn thấy học sinh của mình."

Kỳ thật thời điểm Leopold nhận được tin tức, tiến sĩ Miranda đã không kịp chữa trị mà bỏ mình.

Học sinh của Miranda một đám đều nói năng lộn xộn lên, tiến sĩ Miranda muốn nói gì với bọn họ? Sám

hối sao, thừa nhận sai lầm sao? Chỉ nghĩ như vậy, vài người này đã có thể hoàn toàn tha thứ cho hành động của Miranda, dù sao nàng chính là người bọn họ kính trọng nhất a, bọn họ thất vọng lớn bao nhiêu, kỳ vọng hư vô mờ mịt liền lớn bấy nhiêu. Bọn họ hận không thể ngay lập tức bay về căn cứ.

Tiểu Thừa chất vấn nói: "Ta vô pháp xác định tính chân thật của lời ngươi nói."

Leopold lập tức có một tia tức giận: "Ta có hỗn trướng thế nào cũng không thể mang tiến sĩ Miranda ra nói giỡn!"

Ngữ khí của hắn khiến đám học sinh Miranda tâm loạn như ma, bọn họ bi thương mà lôi kéo lẫn nhau, thảo luận có nên theo Leopold trở về hay không.

Nhưng lúc này, lỗ tai Tiểu Thừa vừa động, tay phải hơi cử động liền như tia chớp mà ném về phía sau, một lọ dung băng dịch bay qua đỉnh đầu nhóm giáo thụ dừng lại phía sau bọn họ.

Benedict cùng một tiểu đội tám người đột nhiên lùi lại, trang bị của bọn họ tốt hơn Tiểu Thừa nhiều, đều có kính hồng ngoại, có thể hành động tự nhiên trong bóng đêm. Trong khi một đám Leopold lời ra lời vào, bọn họ liền lặng yên không tiếng động vòng sang hai phía, lại vòng ra phía sau, định mạnh mẽ chế trụ Tiểu Thừa trước, như vậy, nhóm giáo thụ không vũ lực cũng chỉ có thể ngoan ngoãn mà trở về.

Nhưng bọn họ vẫn xem nhẹ thực lực Tiểu Thừa, hoặc là nói, bề ngoài tuổi trẻ của Tiểu Thừa khiến người ta vô pháp quá coi trọng hắn. Không nghĩ tới hắn có thể trong hoàn cảnh ồn ào này phát hiện ra có người tiếp cận, cũng chuẩn xác làm ra phản kích.

Đồng tử sau kính hồng ngoại của bọn Benedict rụt lại, trơ mắt nhìn đồ vật Tiểu Thừa ném tới nháy mắt hòa tan khối băng nửa mét vuông trước mặt bọn họ, đảo mắt lại kết lại thành băng, trên mặt đất còn lưu lại dấu vết gập ghềnh.

Bọn họ đều cảm thấy một trận lạnh lẽo, nếu mình không trốn nhanh, nửa thân mình đã mắc kẹt ở bên trong, giống như những con sói nam cực đáng thương đó.

Tiểu Thừa lạnh lùng nói: "Các ngươi có thể thử bước tiếp một bước về phía trước." Nói xong, hắn lại lấy ra hai bình Dung băng dịch, mỗi tay cầm một lọ, khiến bọn họ sợ hãi hơn cả tay cầm đạn hạt nhân. Tuy rằng, đây là hai bình cuối cùng, nhưng khí thế Tiểu Thừa khiến bọn họ cảm thấy hắn còn có thể lấy ra rất nhiều.

Nếu không phải trang phục phòng lạnh che mặt, Leopold đều tức đến phun máu, tình huống cứ như vậy mà lâm vào cục diện bế tắc, còn tiếp tục như vậy, đợi tới khi phái chủ hòa phái người đến, hắn sẽ không có cơ hội đem nhóm giáo thụ về căn cứ nữa.

Leopold chỉ có thể thuyết phục nhóm học sinh Miranda, cũng đích xác có vài phần hiệu quả.

Một người học sinh trong đó nói với Tiểu Thừa: "Ta muốn trở về xem lão sư, lão sư với ta ân nặng như núi,

để nàng chịu kích thích vì chúng ta rời đi, ta đã thực bất an, không thể làm như không thấy chuyện này."

Tiếu Thừa không nói gì.

Những người khác cũng thở dài một hơi, nói: "Ta cũng muốn về nhìn xem, kỳ thật chúng ta cũng không có tác dụng gì, các ngươi chạy được là tốt rồi. Đến lúc đó nhớ báo cho quốc gia chúng ta, quốc gia sẽ phái người tới đón chúng ta về, chúng ta chỉ muốn bồi lão sư vượt qua lúc nguy hiểm mà thôi."

Bọn họ nói như vậy, có nghĩa đã quyết tâm ý, vô pháp vãn hồi.

Leopold vội vàng nói: "Các ngươi lên xe trước, ta lập tức để người đưa các ngươi về căn cứ!"

Bọn họ vừa rời đi, đám Tiếu Thừa chỉ còn lại tám chín người, thậm chí có vài người vì vậy cũng bị dao động, bọn họ không phải học sinh trực hệ của tiến sĩ Miranda, nhưng cũng được nàng chỉ điểm qua, theo lý thuyết cũng không nên không màng sinh tử của nàng.

Tiếu Thừa vẫn im lặng, hắn cũng có không ít kính ý với tiến sĩ Miranda, lúc này nhìn thấy nhiều người vì nàng mà ba lần bốn lượt cản trở hành động của họ, không khỏi giận chó đánh mèo. Phải biết rằng, bọn họ càng ít người, càng lâm vào cục diện xấu.

Benedict bọn họ đều là bộ đội đặc chủng không sợ chết, cho dù bản năng sợ hãi, nhưng huấn luyện trường kỳ cũng khiến bọn họ quên đi sợ hãi, thấy chết không sờn. Đợi khi nhóm giáo thụ rời đi ngày càng nhiều, bên Tiếu Thừa liền không còn ai, sẽ không phát sinh hiện tượng hỗn loạn mà thương tổn nhóm giáo thụ. Benedict bọn họ tất nhiên sẽ áp dụng biện pháp cưỡng chế, cho dù liều mạng tổn thất mấy cái bộ đội đặc chủng, cũng phải chế trụ được Tiếu Thừa, đem tất cả bọn Diệp Tố Lý Hoằng Hậu về.

Tiếu Thừa bất đắc dĩ, đành phải để bọn Diệp Tố dựa vào càng gần, cùng Leopold và Benedict tiếp tục giằng co, trước có lang sau có hổ, mà Tiếu Thừa lại chỉ có một người.

Bỗng nhiên, bọn họ đều nghe thấy tiếng gió bạo liệt. Giữa băng nguyên trống trải, cho dù thanh âm mỏng manh nhưng cũng hết sức rõ ràng.

Tiếng gió dần dần càng lúc càng lớn.

Leopold sắc mặt khó coi, Tiếu Thừa lại lộ vẻ mặt vui mừng!

Đó là tiếng máy bay trực thăng!

Cứu viện của phái chủ hòa nhanh hơn Leopold và Tiếu Thừa nghĩ.

Cảm nhận được phương hướng tiếng gió truyền tới, Tiểu Thừa vẫn luôn căng chặt liền thở dài nhẹ nhõm một hơi: "Nhất định là 0239, chỉ có hắn có thể ở trời cao nam cực lái máy bay cuồng như vậy!"

Tiểu Thừa nói, lộ vui mừng lớn hơn, "0239 đều đã tới, như vậy Tôn tướng quân khẳng định cũng ở đó! Diệp Tố, chúng ta được cứu trợ!"

Leopold hít thở thật sâu, vẻ mặt đại thế đã mất. Hắn khoát tay, triệu hồi Benedict tới, cùng lúc đó, lập tức để người căn cứ gửi tin tức lên cục trưởng, cục diện hiện tại không phải hắn có thể thu thập.

Quả nhiên, tiếng gió bạo liệt càng lúc càng lớn, máy báy trực thăng trên trời cao chiếu sáng đèn, biểu hiện tồn tại của mình, sau đó chơi tàu lượn mà trượt xuống, họa ra một đường cong thật dài trên màn đêm đen nhánh, tiếp đó lại làm ra vài đồ án yêu cầu động tác độ khó cao, ánh đèn sáng rực tạo ra từng đồ án mỹ lệ đan chéo nhau. Đây là sự tình hết sức nguy hiểm trên bầu trời Nam cực, bọn họ làm như vậy không phải để tỏ vẻ cun ngầu, mà là để triển lãm thực lực của mình.

Tiểu Thừa cười hắc hắc: "0239 vẫn là phong tao như vậy." *(JQ~~~~~~ thôi đừng mong, truyện này ngoài nvc k có ai thành đôi đâu)*

135. Chương 133: Không Khỏe

Máy bay trực thăng trình diễn kỹ thuật xong, liền khinh phiêu phiêu mà trượt xuống, bên này Diệp Tố bọn họ thiếu chút nữa cho rằng máy bay trực thăng sẽ đụng phải mình, nhưng nó chỉ cọ qua, cuốn lên cuồng phong, thổi đám người Leopold đến mức đứng cũng không xong, rồi vững chắc mà dừng cách đó không xa.

Cửa khoang mở ra, đầu tiên nhảy xuống mấy quân nhân chân tay mạnh mẽ, theo sau, là một vị nam nhân dù mặc trang phục phòng lạnh thật dày cũng có thể hiện ra vóc dáng đĩnh bạt.

Tiểu Thừa hô nhỏ một tiếng: "Quả nhiên là Tôn tướng quân."

Diệp Tố tò mò mà nhìn về phía Tôn tướng quân kia, giữa gió lạnh lẫm lẫm bước tới, hai cánh tay tùy ý nhưng lại có quy luật ngầm mà đong đưa. Phía sau hắn lục tục đi xuống vài người, đều võ trang hạng nặng. Bọn họ tới gần mọi người, Tôn tướng quân cầm đầu tháo xuống mặt nạ bảo hộ, lộ ra một khuôn mặt hình dáng góc cạnh, làn da hắn bởi vì dãi nắng dầm mưa mà có vẻ thực thô lệ, nhưng lại tràn ngập lực lượng, khiến người ta có cảm giác trẻ tuổi hơn thực tế.

Leopold hiển nhiên nhận thức hắn, ngoài cười nhưng trong không cười mà chào hỏi: "Thật là khách quý a, Tôn tướng quân."

Tôn tướng quân cười cười: "Nguyên lai là Leopold đại tướng, ta cũng không phải khách quý gì, cố ý tới tiếp người mà thôi." Nói xong, hắn chuyển hướng đám người Tiểu Thừa, gật đầu cổ vũ Tiểu Thừa một cái rồi nói: "0171, trước mang nhóm giáo thụ vào trong trực thăng, bên ngoài gió lớn."

Tiểu Thừa lập tức khép hai chân, bàn tay chém lên, ngừng ở sườn mi, không chút sứt mẻ, cực kỳ cương ngành mà kính chào theo nghi thức quân đội. Tiếp đó liền nói với bọn Diệp Tố: "Đây là Tôn tướng quân, hắn sẽ giải quyết vấn đề trước mắt, chúng ta lên máy bay trực thăng đi."

Leopold hừ thật mạnh một tiếng, ánh mắt u ám nhìn chằm chằm bọn họ, nhưng lại vô kế khả thi.

Tiểu Thừa mang theo đám người Diệp Tố lên máy bay trực thăng, còn chưa kịp ngồi xuống, trên vị trí điều khiển có một tiểu tử trẻ tuổi cười hì hì quay đầu lại, hướng Tiểu Thừa làm mặt quỷ: "0171, nguyên lai ngươi còn sống a!"

Tiểu Thừa lập tức làm bộ muốn đánh hắn: "Ngươi theo Tôn tướng quân xong liền không để ta vào mắt đúng không?" *(JQ~~)*

"Nào dám a." 0239 cười liền lộ ra hai má lúm đồng tiền nho nhỏ, giống cái thiếu niên nhà bên không rành thế sự, nhưng hắn vừa mới điều khiển máy bay trực thăng trong trời đêm nam cực biểu diễn một màn hoàn mỹ, thậm chí thành công kinh sợ Leopold, hắn nói: "Ta đây không phải mạo hiểm đón phong mạo hiểm tuyết tới đón ngươi sao, ngươi cũng không biết, khi vừa nhận được tin tức của ngươi, ta lập tức liền chui ra khỏi ổ chăn, trời lạnh như vậy mà không trì hoãn một giây!"

0239 lại cười hì hì nhìn Lý Hoằng Hậu bọn họ, thập phần ngoan ngoãn mà hô: "Nhóm giáo thụ hảo!"

Đám người Lý Hoằng Hậu đều gật đầu chào lại, cũng không đối đãi người này như hậu bối bình thường.

"Đời này ta hâm mộ nhất là người có tri thức." 0239 chớp mắt, cũng không so đo mình còn chưa qua một phần ba cuộc đời mà đã dám to mồm, hắn cuối cùng nhìn về phía Diệp Tố: "Đây là thiếu niên thiên tài ngươi nói đi! Ôi má ơi, vừa nhìn đã thấy có văn hóa!"

Diệp Tố cũng dở khóc dở cười, thiên tài gì đó khó mà nói, nhưng thiếu niên thì hắn đã quá tuổi, mà người trước mặt này cũng chỉ tầm tuổi hắn, lại nhìn hắn như một lão nhân bảy tám chục tuổi nhìn cái tiểu hài tử bảy tám tuổi.

Tiểu Thừa đẩy đầu hắn, cười trêu chọc hắn vài câu, sau hỏi: "Tôn tướng quân tại sao lại tới nam cực?"

"Còn không phải do lần đầu tiên ngươi truyền tin tức ra liền khiến phía trên coi trọng sao." 0239 nói, "Phía trên nói, chuyện này mặc kệ thật giả bọn họ đều không thể đồng ý, cho nên phái Tôn tướng quân đóng quân tại phụ cận nơi này, để đề phòng tình huống đột phát còn có nhân vật quan trọng tới ép trụ bọn họ, đó, hôm nay không phải sao?"

0239 hướng đám người đang giằng co bên ngoài mà bĩu môi.

Tiểu Thừa gật đầu, nếu người tới hôm nay không có thân phận tương đương Leopold, sự tình có lẽ sẽ trở nên phiền toái hơn, ít nhất chưa súng thật đạn thật thì chưa để bọn họ mang người đi.

Người trong máy bay trực thăng đều chăm chú nhìn ra ngoài, Tôn tướng quân cùng Leopold tựa hồ nói chuyện cũng không vui vẻ, âm điệu hai người đều không tự chủ được mà nâng cao, không khí giương cung bạt kiếm.

Không bao lâu, lại có âm thanh máy bay trực thăng truyền tới.

0239 nói: "Là đồng bạn chúng ta tới, không cần lo lắng," Hắn duỗi tay đập Tiểu Thừa, "0171, ta chính vì cứu ngươi trực tiếp dẫm lên thuyền gió phóng tới, đều bỏ bọn họ lại thật xa."

Ở cực dạ nam cực, đích xác như lời Tiểu Thừa, chỉ có 0239 mới có thể lái máy bay điên như vậy. Tôn tướng quân đơn giản để 0239 mang mình đi trước một bước, chạy tới đây, những người khác lúc này mới khoan thai bước nhẹ mà tới.

Cuộc nói chuyện của Tôn tướng quân cùng Leopold cũng theo một trận tiếng gió ầm vang này mà kết thúc, nhìn dáng vẻ, là Tôn tướng quân chiếm được thượng phong, Leopold lạnh lùng mà ném lại một câu "Chúng ta sẽ báo lên trọng tài Liên Hiệp Quốc, các ngươi can thiệp quá nhiều."

"Đây là vấn đề của toàn nhân loại, tại sao lại có thể gọi là can thiệp."

"Lúc trước ký kết hiệp ước, chúng ta phụ trách kế hoạch quân sự, các ngươi phụ trách dự trữ hậu cần, đây còn không phải quản quá rộng."

"Nhưng hiệp ước tựa hồ cũng có một cái, hai bên có quyền lợi giám sát lẫn nhau a, các ngươi làm không phúc hậu, chúng ta chỉ có thể thực hiện chuẩn tắc quốc tế mà thôi."

"Lòng dạ Tư Mã Chiêu thôi." Leopold cười lạnh một tiếng, quay về xe việt dã, khiêu khích mà phun ra một cổ khói đặc, dứt khoát mà đi.

Tôn tướng quân lúc này mới trở lại máy bay trực thăng, những người phía sau hắn đều sang những máy bay trực thăng mới tới tương đối rộng lớn hơn.

Tôn tướng quân đầu tiên là khách khí bắt tay cùng nhóm giáo thụ, xin lỗi nói: "Ta đến chậm, làm các ngài chịu khổ."

"Ngài quá khách khí." Lý Hoằng Hậu nói, "Chúng ta có thể chạy thoát, còn nhờ may mà có tướng quân."

Tôn tướng quân cười cười, phân phó 0239 điều khiển máy bay trực thăng, "Các vị giáo thụ suốt đêm di chuyển nhất định mệt mỏi, vẫn là đi về nghỉ ngơi quan trọng hơn."

Bọn họ hiện tại đóng quân tại trạm khoa học gần căn cứ này, khu dừng chân cũng là của nhân viên khoa học nơi này. Trở lại trạm, sau khi an bài tốt phòng cùng đồ ăn cho nhóm giáo thụ, Tôn tướng quân mới

đơn độc nói chuyện cùng Tiếu Thừa.

Nghe Tiếu Thừa thuật lại toàn bộ quá trình bọn họ chạy trốn, Tôn tướng quân như suy tư gì mà đoan trang nhìn hai bình Dung băng dịch còn lại: "Ngươi nói, dung băng dịch này là do Diệp Tố lúc đầu vô tình phát hiện."

"Đúng." Tiếu Thừa trả lời, "Tuy rằng có điểm khó có thể tin tưởng, lần đầu tiên ta nhìn thấy Dung băng dịch cũng bị dọa hoảng sợ."

"Tác dụng thực tế của nó cũng không lớn, giai đoạn đầu hao phí nguyên liệu quá lớn, cũng chỉ có thể sử dụng ở khu vực cực đoan như nam cực." Tôn tướng quân nói, bỗng nhiên lại thay đổi ngữ khí, "Nhưng có thể phát hiện thứ này, cũng khiến người ta thực khiếp sợ, Diệp Tố hắn thật đúng là cái kỳ nhân. Ngẫu nhiên mà phát hiện nguyên tố ký sinh, lại có thể nhanh như vậy tìm được phương pháp tróc nguyên tố ký sinh, nhân loại nên kinh hỉ vì có một người như hắn, cũng nên cảm thấy may mắn vì hắn là Trung Quốc."

Tiếu Thừa gật đầu, nghĩ nghĩ hỏi: "Tướng quân, phía trên có nhắc tới tiếp theo nên thế nào không? Leopold bọn họ chỉ sợ sẽ không từ bỏ, nghiên cứu nguyên tố ký sinh còn tiếp tục sao?"

"Đương nhiên muốn tiếp tục." Tôn tướng quân chính sắc nói, "Chưa đề cập tới vấn đề chiến tranh, mã hóa tin tức sóng xác thật là lửa xém lông mày, nếu không quá không an toàn. Trước khi chúng ta kỳ vọng có văn minh ngoại tinh phát hiện chúng ta, nhưng khi thật sự phát hiện thấy văn minh ngoại tinh, cũng có nguy cơ. Kỳ thật Leopold bọn họ làm nghiên cứu quân sự cũng rất cần thiết, không thể thật sự chờ người đánh tới cửa rồi mới biết phòng vệ. Chúng ta chỉ phản đối chủ động xâm lược văn minh ngoại hệ, cũng không phản đối kế hoạch quân sự tinh tế. Có lẽ trải qua việc này, phái chủ chiến sẽ bởi vì đuối lý mà tạm thời dừng hành động một thời gian, nhưng nếu trên hội nghị quốc tế bọn họ nhiều phiếu mà thông qua hiệp nghị chiến tranh, khẳng định sẽ không dễ như trở bàn tay mà bỏ qua việc chinh chiến. Chúng ta chỉ có thể mượn thời cơ này mau chóng nắm kỹ thuật mã hóa tin tức sóng trong tay nhân thủ bên ta, mà không phải dựa theo hiệp ước dùng chung khoa học kỹ thuật, có lẽ điều này có thể tạo thành chút cản trở với phái chủ chiến, đều cao quyền ngôn luận bên ta. Hảo, qua hai ngày ta sẽ phái người đưa nhóm giáo thụ rời khỏi nam cực, đến lúc đó phía trên sẽ tự phái người tiếp xúc cùng nhóm giáo thụ, vấn đề kế tiếp ta ngươi không cần nhọc lòng, đều trở về ngủ, nhiệm vụ của ngươi hoàn thành rất khá, sẽ theo công lao mà khen thưởng."

Bôn ba khoảng cách xa trong nam cực rét lạnh khiến Diệp Tố thực mệt mỏi, vừa nằm lên giường liền ngủ.

Vừa mở mắt, dụng cụ lớn lớn bé bé xếp hàng trước mặt mình, lập lè số liệu kỳ kỳ quái quái. Diệp Tố hoảng sợ, sau một lúc lâu mới ý thức được, mình hiện tại là một cái "người bệnh", cần phối hợp trị liệu, tiếp nhận đủ loại thủ đoạn kiểm tra tàn ác.

Chỉ là hắn chậm rì rì mà rửa mặt xong, lại tìm chút đồ ăn lấp đầy bụng, còn không nhìn thấy đội trưởng đội chữa bệnh.

"Rõ ràng hôm qua nói tốt, buổi sáng hôm nay sẽ kiểm tra toàn diện, hiện tại sắp giữa trưa rồi đi." Diệp Tố lẩm bẩm, nghĩ nghĩ, trực tiếp xuống lầu đi tìm đội trưởng đội chữa bệnh. Nhưng trong đại sảnh không có bóng dáng đội trưởng đội chữa bệnh, chỉ có một vài bác sĩ khác ở đó.

Diệp Tố hỏi bọn họ, cũng không có được tin tức gì.

Hắn không biết chính là, trước khi đội trưởng đội chữa bệnh xuất phát, cầm theo báo cáo kiểm tra máu của Diệp Tố, định nghiên cứu một chút trên đường tới, để chút nữa trợ giúp cho kiểm tra sức khỏe. Nhưng khi hắn cầm báo cáo trong tay vội vàng lật, cảm giác không khỏe mãnh liệt trỗi dậy, đây là trực giác xuất phát từ kinh nghiệm làm bác sĩ nhiều năm của hắn.

Hắn không lựa chọn ra khỏi cửa, mà là ngồi xuống nghiên cứu báo cáo xét nghiệm máu này. Ở thời đại tinh tế, số liệu xét nghiệm máu càng nhiều càng phức tạp, thậm chí dài vài trang. Đội trưởng chữa bệnh cau mày nhìn, hắn một phương diện cho rằng xét nghiệm máu không có vấn đề gì lớn, bởi vì dụng cụ xét nghiệm cũng không nhắc nhở hay cảnh cáo, điều này có nghĩa máu phù hợp tiêu chuẩn một người khỏe mạnh. Nhưng cảm giác không khỏe cứ phủ lên tâm trí hắn.

Hắn xem từng mục từng mục một, kiểm tra từng số liệu một, người có kinh nghiệm có thể hiểu trong nháy mắt. Đương nhiên trong mắt người ngoài ngành chính là bôi mực lên mắt. Khi hắn lật xong báo cáo xét nghiệm máu, rốt cuộc phát hiện điểm không khỏe là ở đâu, kỳ thật thật sự không thể nói là vấn đề, chỉ là Diệp Tố có vài chỉ số nằm trong khu vực khỏe mạnh, chẳng qua rất xít xao. Mỗi người hoặc ít hoặc nhiều đều sẽ xuất hiện loại tình huống này, không ai có thể có giá trị khỏe mạnh hoàn mỹ.

Nhưng những số liệu này của Diệp Tố có liên hệ đặc thù nào đó, nếu loại bỏ tính trùng hợp cực kỳ nhỏ bé, chỉ còn có một khả năng dư lại. Khó trách dụng cụ xét nghiệm không thông báo, vì tình huống Diệp Tố không nằm trong phạm vi xét nghiệm của dụng cụ.

Đội trưởng đội chữ bệnh tuy rằng cảm thấy đây cũng không phải vấn đề lớn, nhưng vẫn cần báo cáo với Hàn Nghiệp một chút, hắn gọi Hàn Nghiệp, sử dụng chính là phương tiện liên lạc khẩn cấp của Minh Viện. *(khẩn cấp để làm gì, dọa chồng e nó à bác)*

136. Chương 134: Kỳ Quái

Thời điểm Hàn Nghiệp nhận được thông tin khẩn cấp, còn đang bàn luận cùng Kiều Nguy Nhiên vấn đề lộ tuyến kế tiếp. Từ khi biết được Kiều Nguy Nhiên là người thứ tư hắn muốn tìm, thái độ của hắn tự nhiên cũng mềm hóa xuống, không đến mức hòa ái thân thiết, nhưng ít ra không tiếp tục đối chọi gay gắt, cũng tỏ vẻ mắt điếc tai ngơ với châm chọc ngoài sáng trong tối của Kiều Nguy Nhiên. Tuy rằng làm thế nào để kéo một cánh tay của Chủ tịch sang phe mình vẫn khiến hắn đau đầu như trước.

Cảm giác được quang não thông báo, Hàn Nghiệp bất động thanh sắc mà kiếm cớ dời đi, trên cái tinh hạm này cũng chỉ có phòng hắn mới khiến hắn yên tâm.

Hiện trên quang não chính là thông tin sóng ngắn của đội trưởng đội chữa bệnh, Hàn Nghiệp từ trước đến nay gặp nguy không loạn bỗng nhiên tim đập mạnh một cái, lúc này, ngoài sự tình về Diệp Tố, cũng không có tình huống nào khác có thể khiến đội trưởng đội chữa bệnh cần dùng phương thức liên lạc khẩn cấp trong Minh Viện cả.

Hàn Nghiệp nhanh chóng kết nối, dùng một ngữ điệu phảng phất như đứng trên đám mây hỏi: “Làm sao vậy!”

Đội trưởng đội chữa bệnh tựa hồ không thấy Hàn cục trưởng khẩn trương, thong thả ung dung ngẩng đầu lên từ báo cáo xét nghiệm máu, không vội không hoảng hốt chậm rãi nói: “Diệp Tố, hắn không phải là người a.”

Hàn Nghiệp cũng không lập tức hiểu được những lời này có ý gì.

Đội trưởng đội chữa bệnh vẫy vẫy báo cáo trong tay mình: “Theo phân tích của ta, Diệp Tố có khả năng rất lớn là người thực vật.”

Hàn Nghiệp chớp mắt, trầm ngâm một lát, hỏi lại: “Diệp Tố là người thực vật?”

“Ta cũng không thể xác định trăm phần trăm, không bài trừ trường hợp trùng hợp. Bất quá…” Đội trưởng chữa bệnh nói, “Tính trùng hợp này nhỏ đến mức có thể xem nhẹ, về mặt sinh học, đạt tới phạm vi trùng hợp như vậy đã có thể nhận định cơ bản hắn chính là người thực vật.”

”Hắn là từ thực vật gì tiến hóa? Hàn Nghiệp lúc này mới ý thức được mình còn đang dựa vào cửa phòng, mới một bên cầm quang não một bên tới bàn làm việc ngồi xuống.

Đội trưởng đội chữa bệnh lập tức mở ra cơ sở dữ liệu gien của Nhân tộc, tìm tòi trong đó rất lâu, khuôn mặt lúc đầu còn đạm nhiên dần dần xuất hiện hoang mang khó hiểu, đến cuối cùng, lông mày rõ ràng đã nhíu lại.

Hàn Nghiệp nhìn đến khẩn trương.

“Không đúng a, tại sao lại không có gien người thực vật phù hợp hắn.” Đội trưởng chữa bệnh nghi hoặc mà đối chiếu một lần nữa, kết quả vẫn là không có, “Chẳng lẽ là giống loài mới? Hiện tại còn có thể xuất hiện người thực vật kiểu mới sao?”

Người thực vật là một sản vật phù hợp với luật bảo tồn khối lượng và năng lượng, thực vật quanh năm suốt tháng hấp thu năng lượng sao trời, chứa trong cành khô và giữa bùn đất, khi năng lượng đạt tới một trình độ nhất định, từ một nguyên nhân nào đó, dựa theo quy luật vận hành năng lượng trong vũ trụ, chuyển thành một sản vật chất lượng.

Nghiêm khắc mà nói, thực vật sau khi chuyển hóa thành sinh mệnh cũng không phân chia theo chủng tộc. Vấn đề này lúc đầu gây ra rất nhiều tranh cãi, bởi vì không thể xác định chủng tộc, thì chẳng khác nào người thực vật không có đoàn thể để dựa vào, hơn nữa, sinh mệnh thực vật lại quá thưa thớt, hơn nữa bề ngoài cũng khác nhau một trời một vực, căn bản không có khả năng tự thành lập một tộc riêng biệt. Rất nhiều chủng tộc cảm thấy tò mò với sự hình thành sinh mệnh của thực vật, đến mức hãm hại họ, trực tiếp sử dụng vào thí nghiệm.

Trải qua đấu tranh của bản thân sinh mệnh thực vật cùng sự ủng hộ của nhiều chủng tộc hữu hảo, liên minh Vạn tộc đã đưa ra chính sách bảo hộ, cũng đưa ra phân chia rõ ràng cho bọn họ — phương pháp hết sức đơn giản thô bạo, tức là, sau khi sinh mệnh thực vật tiến hóa có hình thái tiếp cận với chủng tộc nào liền thuộc về chủng tộc đó. Loại quy định phân chia này được hầu hết các chủng tộc ủng hộ. Bởi một nghiên cứu không thể đưa ra ánh mặt trời nào đó, khăn che mặt thần bí của sinh mệnh thực vật cũng bị vạch trần, bọn họ đều biết, nhân tố quan trọng nhất để hình thành sinh mệnh thực vật là cần văn minh nhuộm đẫm.

Dù sao muốn chuyển từ năng lượng thành chất lượng, cũng cần một vật tham chiếu. Chỉ có trường kỳ sinh tồn ở tinh cầu phát đạt văn minh, bị văn minh trường tồn mưa dầm thấm đất, thực vật mới nhận biết được có sinh mệnh tồn tại, mới hướng tới loại sinh mệnh này mà chuyển biến tiến hóa hình thái của mình theo chiều hướng đó. Quá trình này kì thực cũng không quá khác quá trình dựng dục thai nhi, cùng có một tác dụng quan trọng nhất với tiểu sinh mệnh. Hơn nữa, sau khi thực vật chuyển đổi hình thái, sẽ giống như đúc vật tham chiếu, vô luận là thể chất, thọ mệnh, năng lực,… cho nên đa số chủng tộc cứ tự nhiên như vậy mà tiếp nhận sinh mệnh thực vật, sinh mệnh thực vật cũng sinh ra lòng trung thành cực đại với văn minh ảnh hưởng tới hình thái của mình, qua thời gian dài tới hiện tại, đã không còn ai quan trọng hóa vấn đề chủng tộc của sinh mệnh thực vật.

Nếu không một thực vật ngây thơ hơn tờ giấy trắng có thể từ trống rỗng mà tưởng tượng ra một hình thái văn minh cao cấp? Đã từng có một chủng tộc công bố, sau khi gặp phải lốc vũ trụ đã vô tình tận mắt thấy, có một loại thực vật lớn lên ở tinh cầu không người, tinh cầu kia chỉ có một loại dã thú thổ cẩu, thực vật ngây thơ sau khi tích đủ năng lượng liền đem hình thái mình chuyển hóa thành thổ cẩu, tung tăng nhảy nhót đi chơi.

Sau khi tin tức này truyền ra, internet cũng ùn ùn không dứt các loại câu truyện. Tỷ như, có một đóa hoa hồng đáng yêu, sau đời đời tích lũy, cắm rễ trên mặt đất tràn ngập năng lượng, vào một đêm trăng tròn nào đó, năng lượng của đóa hoa hồng này cũng tới lúc tràn đầy, nó hưng phấn mà chuyển hóa năng lượng theo bản năng, thật vất vả mới chuyển hóa xong, đóa hoa hồng nhỏ đáng thương chưa từng thấy được văn minh đau đớn phát hiện mình lại biến thành bộ dáng đóa cỏ đuôi chó đối diện…

Câu chuyện này nói cho chúng ta biết, Diệp Tố vô luận là nhân loạn hay người thực vật, đều không ảnh hưởng gì đến việc hắn là Nhân tộc cả.

Đương nhiên, đây là đối với Nhân tộc. Đội trưởng chữa bệnh sở dĩ sử dụng phương pháp liên lạc khẩn cấp, bởi vì hắn cảm thấy Hàn Nghiệp không đối xử Diệp Tố như nhân tộc bình thường, chưa nói tới bồi dưỡng như người thừa kế Chấp hành tư, nhưng cũng là bồi dưỡng hết sức để tâm, nếu không sao có thể khiến đội trưởng chữa bệnh lặn lội thật xa tới tận Tây Đô tinh, lúc trước còn có một lần lặn lội tới tận Tát Luân tộc.

Thiên tính người thực vật gần gũi với thiên nhiên, có điểm tiêu sái không kiềm chế được, không phục quản giáo, tuy rằng về sau có chịu ảnh hưởng của xã hội, nhưng cũng chỉ trong tầm cho phép của thiên tính. Nhưng Minh Viện lại cần tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh, cho dù cấp trên mệnh lệnh trực tiếp đi tìm chết, cũng phải vui vui vẻ vẻ mà thắt dây thừng thành nơ bướm, trước khi đá ghế còn phải ngay ngay ngắn ngắn mà kính lễ. Trong cả chiều dài lịch sử từ trước tới nay, phàm là người thực vật có thành tựu đều là nghệ thuật gia, nhà khoa học, người tình nguyện,… các loại chức nghiệp, nhưng không có chính trị, nhập ngũ.

Đội trưởng đội chữa bệnh cũng ngầm nhắc nhở Hàn Nghiệp, có lẽ cần thay đổi một chút phương án bồi dưỡng Diệp Tố. Nhưng không tìm được trình tự gien tương thích với thực vật Diệp Tố, khiến đội trưởng

chữa bệnh không phân tích được ngọn nguồn.

Người thực vật hình thành cần thiên thời địa lợi nhân hòa, điều kiện thực hà khắc. Trải qua thời đại tinh tế năm trăm vạn năm, trong hồ sơ Nhân loại đã ghi chép tất cả những địa phương thực vật có khả năng chuyển biến thành nhân loại, những địa phương khác quá cần cỗi, căn bản không thể chuyển hóa sinh mệnh, nếu có thể chuyển hóa sẽ không đợi tới bây giờ. Theo lý thuyết, trước khi Nhân tộc mở rộng lãnh thổ, sẽ không xuất hiện loại hình người thực vật mới.

"Chẳng lẽ thật sự gặp phải trường hợp trùng hợp chỉ có một phần trăm triệu khả năng?" Đội trưởng chữa bệnh nói vậy, nhưng ngữ khí vẫn phủ định mãnh liệt, hắn hỏi Hàn Nghiệp: "Diệp Tố ngày thường không có biểu hiện gì của người thực vật sao? Hắn có biểu hiện thiên vị đặc biệt với loại thực vật nào không?"

Hàn Nghiệp cẩn thận hồi tưởng từng thời điểm thấy Diệp Tố, lắc đầu khẳng định: "Không có." Tuy rằng Cảm thái của Diệp Tố cực kỳ thuần túy, tuy rằng thiếu hụt lượng lớn thường thức cùng yêu thương nhiệt tình không bình thường với hóa học có chút giống với người thực vật, nhưng yêu thích biệu hiện theo bản năng, hành vi,… đều không khác biệt gì nhân loại.

Nếu Diệp Tố thực sự là người thực vật, Hàn Nghiệp thở dài trong lòng, như vậy Diệp Tố còn phải trả giá nhiều hơn Hàn Nghiệp tưởng, là vi phạm thiên tính lại còn trói buộc hắn với trách nhiệm vì nước vì dân. Tuy rằng người thực vật cũng là Nhân tộc, Nhân tộc cho bọn họ bảo hộ cùng đãi ngộ bình đẳng, bọn họ gánh vác trách nhiệm bảo vệ dân tộc cũng là đương nhiên, nhưng mà, Hàn Nghiệp tâm vốn dĩ đã áy náy lại càng thêm áy náy.

Đội trưởng chữa bệnh đối chiếu tới tới lui lui ba lần trong kho số liệu gien, nhưng vẫn không có kết quả, hắn nói: "Vấn đề kia tạm dừng ở đây, đợi lát nữa ta kiểm tra sức khỏe cho Diệp Tố sẽ thuận tiện dùng phương pháp hoàn nguyên suy đoán gien thực vật để tìm trình tự gien của hắn, nếu vẫn không tìm được thực vật tương ứng, ta đây chỉ có thể chấp nhận hắn thuộc trường hợp một phần trăm triệu kia."

"Hảo." Hàn Nghiệp nói, trong nhất thời có chút hi vọng Diệp Tố không phải người thực vật, "Có kết quả lập tức báo với ta." Kỳ thật Hàn Nghiệp cũng giống đội trưởng chữa bệnh, đều cho rằng không thể là trùng hợp.

Bị chuyện này trì hoãn, kiểm tra sức khỏe toàn diện của Diệp Tố tận đến buổi chiều mới bắt đầu.

Người thực vật Diệp Tố càng lúc càng "ngây thơ vô tri" trong mắt đội trưởng chữa bệnh nói: "Không phải bảo buổi sáng sao?"

Đội trưởng chữa bệnh ý vị thâm trường liếc hắn một cái: "Tình huống đặc thù, cần chuẩn bị."

"Nga." Diệp Tố ngoan ngoãn phối hợp, bộ dáng lợn chết không sợ nước sôi.

"Loại kiểm tra sức khỏe thấu thị* này cần một giờ liên tục." Đội trưởng chữa bệnh nhét Diệp Tố vào một khoang thấu thị hình chữ nhật, đeo rất nhiều miếng dán cảm ứng lên, "Sợ ngươi nhàm chán, ta liền bồi

ngươi tâm sự đi. Cái kia, Diệp Tố, ngươi có thích hoa a cỏ a thực vật gì đó không?"

**hẳn là giống mấy cái máy chụp cắt lớp mà phải chui vào quét tới quét lui trên phim ấy.*

Diệp Tố yên lặng phun tào trong lòng, đội trưởng chữa bệnh nói chuyện phiếm chủ đề cứng ngắc, khẳng định cả đời ế, "Không có."

"Thật sự không có? Hoa a cỏ a đẹp như vậy, ngươi tại sao không thích? Chẳng lẽ không có cảm giác thân thiết sao?"

"Cảm giác thân thiết…" Diệp Tố co rút khóe miệng, "Cái này thực sự không có."

Đội trưởng chữa bệnh lại tiếp tục hỏi một loạt đề tài nhàm chán có thể giết chết cuộc nói chuyện sau một giây, nếu là đi làm thân, khẳng định vừa quay đầu sẽ bị cả nhà gái cho vào sổ đen. Mất công Diệp Tố thực sự không có việc gì làm, mới có thể hàn huyên một hỏi một trả lời tận một tiếng với hắn.

Không nghĩ tới, ánh mắt đội trưởng đội chữa bệnh ngày càng kỳ quái. Vấn đề hắn hỏi tuyệt đối có mục đích, từ yêu thích đến chán ghét với thực vật đều đề cập, người thực vật đều hoặc ít hoặc nhiều giữ lại thiên tính, đều thập phần yêu thích thực vật, nhưng phản ứng của Diệp Tố thập phần giống nhân loại bình thường, vẫn là loại nhân loại không thích hoa cỏ. Đội trưởng chữa bệnh suy đoán, hoặc là Diệp Tố không biết mình là người thực vật, hoặc hắn thực sự không phải người thực vật.

Nhưng trên thế giới còn có người thực vật không biết mình là người thực vật sao? Phải biết rằng, tuy rằng sau khi thực vật chuyển hóa thành hình thái văn minh mới có tư duy hoàn chỉnh, nhưng từ một khoảng thời gian trước đó, thực vật cũng đã sinh ra một chút ý thức, cũng mông lung hiểu sự tồn tại của mình, biết bản thân chuẩn bị chuyển biến thành dạng gì. Chẳng lẽ Diệp Tố thực sự không phải người thực vật?

137. Chương 135: Tư Tưởng

Diệp Tố bị đội trưởng chữa bệnh lăn qua lộn lại cả một buổi trưa, thường thường tác dụng phụ của dụng cụ này còn chưa nguôi, đã phải qua dụng cụ tiếp theo kiểm tra. Hơn nữa, loại cảm giác khó chịu này không có dấu hiệu rõ ràng, không thực sự thống khổ, nhưng lại khiến lòng hốt hoảng da thịt lên men. Sau khi kết thúc một loạt hạng mục kiểm tra, đội trưởng liền cầm một đống tóc da lông Diệp Tố đi xét nghiệm.

Diệp Tố nửa chết nửa sống mà vươn tay: "Còn có móng tay cái, muốn sao?"

Đội trưởng chữa bệnh nghĩ nghĩ, cũng thực sự lấy một mảnh móng tay, hắn không có kinh nghiệm trị liệu cho người thực vật, tuy nói cấu tạo của người thực vật không khác người thường, nhưng vẫn tồn tại khác biệt rất nhỏ, những khác biệt này đúng là tiêu chuẩn để giám định có phải người thực vật hay không. Không chừng mẩu móng tay này trước khi chuyển hóa chính là mảnh lá cây, đội trưởng chữa bệnh nghĩ, vậy có lẽ cũng có thể từ đó tìm được manh mối hình thái thực vật.

"Ngày mai nghỉ ngơi một ngày, ta quan sát kết quả kiểm tra xong, sau đó lại quyết định tiếp bước sau đó." Đội trưởng chữa bệnh vỗ vỗ bả vai Diệp Tố, vẻ mặt cổ vũ.

Diệp Tố trầm mặc trong chốc lát, thiếu chút nữa nhịn không nổi mà định giải thích rõ ràng sự việc mình buồn ngủ không phải là bệnh. Nhưng cuối cùng hắn vẫn bất đắc dĩ mệnh tim mà về phòng, nằm ngay đơ trên giường. Sự tình tinh tế thế giới không cần hắn nhọc lòng, làm từng bước là tốt, cần hắn suy nghĩ là vấn đề thế giới hiện thực.

Bọn họ đã chạy khỏi căn cứ, nhưng việc này cũng không đồng nghĩa với hắn có thể hoàn toàn vô tư lự sống kiếp sống học sinh trước kia. Có thể nói, từ một khắc khi hắn phát hiện nguyên tố ký sinh, hắn liền không thể trở lại làm một học sinh bình thường, hắn bị cuốn vào lốc xoáy chinh phạt văn minh ngoại hệ, chạy không chạy thoát. Hắn thân là một phần tử của địa cầu, hơn nữa là người xuất sắc giữa muôn nghìn chúng sinh, hắn cần đối mặt với đại sự nhân loại bằng thân phận như vậy. Rất nhiều người bình phàm, nhưng cũng có sự vui sướng của bình phàm vô tri, vui sướng này không thuộc về Diệp Tố.

Diệp Tố nghĩ, trải qua một loại biến cố trong căn cứ, lập trường của hắn đã thiên hướng phái chủ hòa, nhưng vấn đề là, phái chủ hòa cũng không có đủ quyền ngôn luận, trên trường quốc tế thua mấy phiếu, chẳng khác nào hoàn toàn thua mất quyền chủ đạo. Cho dù hiện tại, phái chủ hòa một phương diện tìm mọi cách thay đổi lập trường của phái chủ hòa, một phương diện khác lại tích cực chuẩn bị vật tư vì chinh phạt văn minh ngoại hệ. Điều này có nghĩa, bọn họ sẽ tận lực vì hòa bình, nhưng khi tình huống không thể vãn hồi, bọn họ sẽ đứng trên lập trường vì địa cầu mà cúc cung tận tụy tăng cường lực lượng nhân loại.

Diệp Tố thiên hướng phái chủ hòa, cũng nên có suy nghĩ như vậy, nhưng hắn vẫn mê mang, mà nguyên nhân mê mang vẫn là tinh tế thế giới. Nếu Diệp Tố nguyện ý, hắn có thể mang một phần khoa học kỹ thuật vũ trụ từ Tinh tế thế giới về, cho dù chỉ là da lông, cũng hoàn toàn có thể khiến quân sự tinh tế của Nhân loại bước lên một bậc thang mới. Nhưng việc bọn họ làm cũng không phải điều chính nghĩa, ít nhất Diệp Tố quan sát được ở Tinh tế thế giới, quan hệ tồn tại giữa các chủng tộc ngoại tinh nhân khác nhau cũng không quá khác biệt với quan hệ giữa các quốc gia trên địa cầu, có hợp tác cũng có cạnh tranh. So sánh tinh tế thế giới với thế giới hiện thực, việc bọn họ làm kỳ thật chính là xâm lược.

Diệp Tố nguyện ý đưa khoa học kỹ thuật Tinh tế thế giới về hiện thực, giúp hiệu suất sử dụng nguồn năng lượng cao hơn, giúp sinh hoạt nhân loại thêm tiện lợi, giúp khoa học kỹ thuật nhân loại phát triển nhanh hơn một chút, nhưng còn khoa học kỹ thuật quân sự, hắn không thể không do dự. Dùng khoa học kỹ thuật "trộm" từ Tinh tế thế giới để thúc đẩy giết chóc và chiến tranh, thật sự sẽ không tạo nghiệp chướng sao?

Nếu Diệp Tố cảm thấy là nghiệp chướng, vậy không cần phát triển khoa học kỹ thuật quân sự là được rồi, cứ an tâm mà phổ cập khoa học kỹ thuật sinh hoạt của tương lai. Chỉ đơn giản như vậy sao? Hắn nhớ rõ Hàn Nghiệp đã nói với hắn, nếu có cơ hội tăng cường thực lực cho nhân loại thì đừng bỏ qua. Ai cũng không biết, vũ trụ ở thế giới hiện thực có nạn sâu bệnh hay không, ai cũng không biết, văn minh ngoại hệ có thái độ gì với địa cầu, ai cũng không biết, có hay không một văn minh cao cấp hơn đang mang tinh hạm càn quét trong vũ trụ mênh mông, điểm đến tiếp theo liền có thể là địa cầu. Thấy qua Tinh tế thế giới, Diệp Tố càng cảm nhận rõ hơn khả năng vô tận mà vũ trụ rộng lớn ẩn chứa, nhân loại bất quá chỉ là một mảnh lá cô đơn giữa biển cả, yếu ớt bất kham.

Dựa theo suy nghĩ của Diệp Tố, hẳn nên phát triển quân sự vũ trụ, nhưng không thể chủ động xâm lược, chỉ cần không ngừng cường hóa thực lực của mình, nâng mình lên địa vị bất bại. Đối phương muốn giao hảo thì vui vui vẻ vẻ ngồi xuống cùng tâm sự nhân sinh vũ trụ, đối phương muốn đánh thì không khách khí

cho bọn hắn nhìn một chút màu sắc.

Chỉ là tình trạng lý tưởng hóa này không thể được phái chủ chiến thông qua, phái chủ hòa cũng là hữu tâm vô lực. Diệp Tố nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có thể bất đắc dĩ mà thở dài, chỉ có thể trách không phải bản thân hắn có được khoa học kỹ thuật, nếu chính hắn có thể không dựa vào Tinh tế thế giới mà phát triển được khoa học kỹ thuật quân sự, kể cả thật sự muốn xâm lược, Diệp Tố cũng có thể đứng ở lập trường nhân loại mà không thẹn với lương tâm.

Ôm nan đề rối rắm không có lời giải, Diệp Tố tỉnh lại trong thế giới hiện thực.

Sau khi phái chủ hòa cùng phái chủ chiến thành lập ranh giới rõ ràng, hai phương liền từng bên thành lập tổ chức hợp tác lâm thời.

Diệp Tố vừa tỉnh không lâu, Tiếu Thừa liền tới thông tri, nói là người phụ trách tổ chức phái chủ hòa tới, muốn nói chuyện về vấn đề có liên quan tới thực nghiệm tróc nguyên tố ký sinh.

Diệp Tố nghĩ, dù sao cũng có lúc phải tới.

Diệp Tố thấy người phụ trách trong phòng họp giản dị lâm thời của trạm khoa học, nhìn qua rất hòa ái dễ gần, thập phần tôn trọng đám người Lý Hoằng Hậu, nhìn thấy Diệp Tố cũng bắt tay hữu hảo, một chút cũng không cao giá. Hắn đầu tiên liền cẩn thận hỏi thăm tình huống sức khỏe tâm lý đám người Lý Hoằng Hậu, rồi mới nói tới vấn đề thực nghiệm: “Nói thật, nguyên tố ký sinh là phát hiện vượt thời đại với mã hóa thông tin sóng, nó có thể phát huy tác dụng quan trọng nhất đối với khám phá vũ trụ, để chúng ta có thể an tâm tiến hành thăm dò vũ trụ.”

Điểm này tất cả mọi người đều rõ ràng.

Người phụ trách cũng không tiếp tục dài dòng, chỉ nói thẳng: ”Cho nên, sự tình tróc nguyên tố ký sinh vẫn còn phiền toái các vị nhiều.

Râu xồm nói: “Vẫn là phiền toái nhiều Diệp Tố, công lao là của hắn. Bất quá, nói đi nói lại, ta ủng hộ chinh phạt văn minh ngoại hệ, nhưng hiện tại ta là một người nghiên cứu hóa học, ta chỉ tham gia tiến hành thí nghiệm, sự tình chính trị đợi ta xong rồi nói tiếp.”

Người phụ trách cười cười: “Nói chân tướng sự thật cho các ngài, chúng ta đây đương nhiên tôn trọng lập trường mọi người, vô luận ủng hộ ai, chúng ta đều sẽ không cưỡng cầu. Nhưng mà, ta có một chút mạo phạm nho nhỏ, các ngài cũng đều thừa nhận, công thần lớn nhất trong phát hiện cùng tách nguyên tố ký sinh là Diệp Tố, như vậy kỹ thuật tróc nguyên tố ký sinh thuộc về độc quyền Diệp Tố, để phòng ngừa kỹ thuật lọt ra ngoài, nghiên cứu kế tiếp chỉ có một số giáo thụ ủng hộ chúng ta mới có thể tham gia, nếu ủng hộ phái chủ chiến, ta sẽ phái người đưa các ngài an toàn về quốc gia từng người. Hy vọng mọi người hiểu cho.”

Mã hóa tin tức sóng là thủ đoạn duy nhất của phái chủ hòa để cản trở phái chủ hòa, cần phải nắm chặt

trong tay. Hắn cũng biết được từ nơi Tiếu Thừa, hầu như tất cả mọi người đều thấy được video thực nghiệm của Diệp Tố, phần lớn bước đi của thực nghiệm tróc nguyên tố ký sinh đã bại lộ, nhưng Leopold vẫn cầm tù Diệp Tố, có nghĩa là chỉ dựa vào những nhà hóa học bọn họ có được còn chưa đủ để hoàn thành thực nghiệm cuối cùng, Diệp Tố vẫn có tác dụng quan trọng nhất như trước.

Trong phòng họp một mảnh trầm mặc. Chính xác, từ phát hiện đến tróc nguyên tố ký sinh đều không phải việc bọn họ, tất cả đều do Diệp Tố độc lập hoàn thành. Nếu nhất định cần bảo mật, bọn họ cũng không có tư cách tham dự nghiên cứu. Nhưng bọn họ cũng khó mà dứt bỏ được mong muốn nghiên cứu nguyên tố ký sinh sâu hơn.

Lý Hoằng Hậu, Yoshimoto bọn họ còn ổn, bọn họ vốn dĩ ủng hộ phái chủ hòa, đặc biệt Lý Hoằng Hậu còn là lão sư Diệp Tố, hơn nữa vẫn là người Trung Quốc, Trung Quốc ẩn ẩn là người dẫn đầu phái chủ hòa.

Râu xồm lại rối rắm, nếu hắn đáp ứng rời khỏi thực nghiệm kế tiếp, căn cứ hành vi chức nghiệp hắn cũng không thể nghiên cứu lét lút, "Có thể cho ta chút thời gian suy nghĩ sao?"

"Đương nhiên." Người phụ trách hào phóng cười nói.

Sau khi nói chuyện xong, người phụ trách giữ một mình Diệp Tố. Hắn nhìn Diệp Tố mà liên tục gật đầu, trong mắt tràn đầy tán thưởng, "Anh hùng xuất thiếu niên a."

Diệp Tố ngượng ngùng cười.

Người phụ trách sau vài câu hàn huyên, liền thấm thía nói: "Ta thực may mắn khi ngươi ủng hộ chúng ta, bằng không giữa chiến và hòa, chúng ta hầu như không có cơ hội xoay người."

"Có hi vọng không chinh phạt sao?" Diệp Tố bắt được chút ý tứ trong lời hắn.

Ánh mắt người phụ trách cũng rất phức tạp: "Chúng ta là nhân loại a, một mặt muốn khai cương khoách thổ, một mặt lại muốn nhân từ thiện lương, không biết nên gọi là đạo đức hay dối trá. Nhưng mặc kệ là cái gì, đây cũng là điểm khác biệt giữa chúng ta và dã thú, là tình cảm độc đáo thuộc về nhân loại chúng ta. Chúng ta cảm thấy tốt, vậy nên tiếp tục kiên trì. Nếu không rời khỏi Thái Dương hệ tiến vào vũ trụ, đất trời rộng lớn như vậy, không nắm chắc một số thứ, sẽ thực dễ dàng lạc đường."

Hắn cười cười, "Nói một chút chuyện không đâu. Đối với văn minh ngoại hệ, chúng ta vẫn luôn nghĩ biện pháp để lung lay quyết định chinh phạt của phái chủ chiến, bọn họ muốn chinh phạt do hai nguyên nhân không đáng trách, một là bản thân địa cầu khô kiệt, hai là uy hiếp tiềm tàng của văn minh ngoại hệ. Cái thứ nhất, tất cả chúng ta đều nỗ lực, thành quả ra sao còn phải xem nhân tài lớp trẻ các ngươi. Có lẽ trăm năm sau, bọn họ phát hiện địa cầu cũng đủ con cháu chúng ta sống sót hạnh phúc đời đời, liền từ bỏ chiến tranh, dù sao chiến tranh vượt vũ trụ tất nhiên sẽ gây ra thương vong thực lớn. Cái thứ hai, chính là một chút suy tính trước mắt của chúng ta. Nếu mã hóa sóng tin tức thành công, chúng ta sẽ sử dụng nó quan sát văn minh ngoại hệ, quan sát hình thái xã hội của bọn họ, phỏng đoán ra hình thái ý thức, xem cái nhìn của bọn họ với văn minh ngoại tinh, nếu bọn họ hữu hảo, chúng ta không ngại hợp tác cùng bọn họ. Ngươi phải biết rằng, tiến vào vũ trụ là xu thế tất yếu, văn minh ngoại hệ chỉ là một điểm báo trước cho phương

hướng lịch sử tiếp xúc càng nhiều văn minh hơn. Nếu địa phương xa hơn có tồn tại sinh mệnh cực kỳ hung ác nhăm nhe chúng ta, quan hệ giữa chúng ta cùng văn minh ngoại hệ hiện tại chính là môi hở răng lạnh. Nếu gặp khó khăn trong vũ trụ, chúng ta cũng có thể tìm kiếm trợ giúp từ bọn họ, sóng tin tức của bọn họ phát đạt hơn chúng ta, khẳng định hiểu biết nhiều hơn về vũ trụ. So với việc nhân loại chúng ta lẻ loi đi trong vũ trụ sâu không lường được, không bằng tìm cái bạn, ngươi nói phải không?"

"Đúng!" Diệp Tố kích động gật đầu, phương thức hắn chờ đợi nhất chính là như vậy, lấy lễ đối xử với văn minh, gặp phải văn minh ác ý cũng có thể có được lực lượng để bảo vệ tốt bản thân.

Người phụ trách vui mừng nói: "Thật cao hứng khi ngươi có cùng tư tưởng với chúng ta, điều này có nghĩa điều chúng ta kiên trì không phải thứ không đâu. Như vậy, hi vọng ngươi phối hợp, sớm ngày tróc được nguyên tố ký sinh, vì biểu hiện tôn trọng ngươi, thông tin do sóng tin tức văn minh ngoại hệ phản hồi lại cũng sẽ mời ngươi cùng phân tích."

138. Chương 136: Kết Thúc

Đội trưởng chữa bệnh một đêm không ngủ, kết quả kiểm tra sức khỏe của Diệp Tố lục tục ra tới, mỗi một phần ra, đội trưởng đều phải kết hợp bộ não mình cùng máy tính mà phân tích tỉ mỉ mấy lần, không buông tha bất kì sơ hở nào.

Tận đến lúc hắn cảm thấy một chút mệt mỏi, mới từ số liệu mênh mang tìm được thứ khiến tinh thần hắn rung lên. Đội trưởng lập tức đặt số liệu này bên cạnh những chỉ tiêu không bình thường khác mà hắn đã ghi chép, cũng dùng danh nghĩa Minh Viện lấy được phim âm bản từ viện nghiên cứu thực vật ra tiến hành đối chiếu, đầu tiên có thể xác định được là cây thân thảo, đội trưởng chữa bệnh lập tức tiếp tục, tiến thêm một bước mà phân tích cụ thể hơn, nhưng đến cuối cùng, ánh mắt càng lúc càng kích động đột nhiên trở nên hoang mang.

"Sao có thể là nó?" Đội trưởng chữa bệnh rối rắm nhìn hình ảnh cùng tư liệu tương quan một loại thực vật sau nhiều bước tiến hành phân tích loại trừ, "Chẳng lẽ có chỗ nào sai rồi sao?"

Đội trưởng chữa bệnh xóa trình tự sàng lọc, lại lần nữa tiến hành từ đầu, nhưng kết quả vẫn như cũ. Đội trưởng chữa bệnh cũng tin tưởng sự cẩn thận của mình, lần thứ hai vẫn là kết quả này, có nghĩa là quá trình suy đoán của hắn không sai.

Hắn ngồi tại chỗ suy ngẫm một lát, nhớ tới Hàn Nghiệp nói muốn biết kết quả, liền lập tức lấy quang não ra.

"Cục trưởng, có kết quả rồi." Sau khi kết nối được cuộc gọi, đội trưởng chữa bệnh nói, "Diệp Tố là người thực vật, chuyển biến từ Nhất Tâm hoa."

"Nhất Tâm hoa?" Hàn Nghiệp lập tức nhớ đến cảnh cánh đồng hoa dại màu trắng nhìn thấy ở Nhất Tâm tinh, khi bay khỏi Nhất Tâm tinh, không thấy bùn đất, chỉ có bạc trắng trước mắt, Nhất Tâm hoa như

tiêu chuẩn của tinh cầu này, hầu như phủ khắp.

(và đây là giây phút tôi đoán trúng kết truyện)

"Phải." Đội trưởng chữa bệnh gửi tư liệu Nhất Tâm hoa cho Hàn Nghiệp, Hàn Nghiệp xem xong mới biết tại sao ngữ khí đội trưởng có phần cổ quái.

Sau khi sinh mệnh thực vật được phát hiện, các tộc đều tràn ngập nhiệt tình nghiên cứu với thực vật, Nhân tộc cũng không ngoại lệ. Dường như mọi lĩnh vực của thực vật đều được nghiên cứu qua, thậm chí còn định dựa vào nhân tạo mà tạo ra một người thực vật. Đương nhiên, đây là chuyện nghìn lẻ một đêm. Tuy rằng không nghiên cứu được đồ vật có giá trị gì, nhưng ít ra cũng có hiểu biết về những thực vật có khả năng trở thành người, còn dựa theo độ lớn nhỏ của khả năng mà phân cấp bậc. Loại hoa dại như Nhất Tâm hoa, liền có chứng cứ vô cùng xác thực mà bị bài trừ, cấp thấp nhất cũng chưa tới.

Người thực vật chuyển hóa cần lượng lớn năng lượng, nhưng Nhất Tâm tinh không thịnh hành nông nghiệp, đất đai cằn cỗi, sau khi may mắn vượt qua đại trùng triều lần trước thì ngay cả năng lực khôi phục cũng mất đi. Nhất Tâm tinh có thể sinh trưởng quy mô lớn như vậy xem như là một kỳ tích nho nhỏ. Nếu ngươi chiết một cây Nhất Tâm hoa, sẽ phát hiện cành nó thực khô ráo, gần như khô kiệt, không có hơi nước. Bởi vì mỗi khi nó hấp thu được chút hơi nước hoặc dinh dưỡng từ lòng đất sẽ vận chuyển đến tâm hoa, nắm cơ hội mà liều mạng thúc giục cánh hoa sinh trưởng, cũng không có thời gian quy hoạch hình dạng cánh hoa một chút, cho nên Nhất Tâm hoa trừ hoa tâm hình tròn, cánh hoa đều là tùy ý làm bậy mà lớn lên — chỉ cần có thể nở hoa, đã là hoàn thành sứ mệnh một đóa hoa của nó.

Loại thực vật phải liều mạng mới có thể nở hoa này, còn dư năng lượng để biến thành người sao?

Nếu không phải Diệp Tố sống sờ sờ ở đó, đội trưởng đội chữa bệnh hẳn sẽ khịt mũi coi thường. Tồn tại tức là hợp lý, đội trưởng chữa bệnh cũng không thể không thừa nhận, có lẽ Diệp Tố là thực vật gặp phải đại vận gì mới có thể biến thành người, hắn bỗng nhiên nói: "Nhìn dáng vẻ, Diệp Tố cũng không biết bản thân là người thực vật, chẳng lẽ là dinh dưỡng khi còn nhỏ không tốt gây ra vấn đề cho não bộ?"

Đội trưởng chữa bệnh hỏi nghiêm túc như vậy, khiến Hàn Nghiệp nhất thời cũng không biết nên trả lời ra sao.

"Bất quá, nếu hắn là người thực vật, vậy bệnh kia của hắn càng khó trị hết." Đội trưởng chữa bệnh liền thần sắc ngưng trọng, "Có lẽ quái bệnh của hắn bắt nguồn từ ảnh hưởng trong quá trình chuyển hóa. Với trình độ chữa bệnh hiện tại của chúng ta, chưa nói đến chữa trị, có lẽ ngay cả nguyên nhân cũng tìm không ra."

"Ta biết." Hàn Nghiệp khẽ gật đầu, chỉ có thể nói: "Vẫn cần phiền toái Phương đội trưởng tận tâm trị liệu, dự chi không giới hạn."

Đội trưởng chữa bệnh ngầm yên lặng thở dài, Hàn Nghiệp coi trọng Diệp Tố thật không bình thường, xuất phát từ thân phận một phần tử của Minh Viện mà suy xét, hắn sẽ không đồng ý đem quá nhiều tài lực nhân lực đặt trên một người thân bệnh tật, chỉ là cục trưởng chấp hành tư trước nay là người cam chịu

nhất Minh Viện, hắn cũng không dám nói gì, bất quá, vẫn nên báo cáo lên cục trưởng Phụ trợ tư.

"Ta sẽ, Hàn cục trưởng."

Sau khi Hàn Nghiệp cắt liên lạc với đội trưởng đội chữa bệnh, lập tức gọi Diệp Tố.

Lúc này, Diệp Tố vừa từ thế giới hiện thực qua không được bao lâu, vừa rửa mặt xong còn chưa kịp ăn bữa sáng liền thấy Hàn Nghiệp gọi tới, đành phải bưng đồ ăn, ngồi trong phòng mình, vừa ăn vừa nói chuyện video cùng Hàn Nghiệp.

Hàn Nghiệp nhìn Diệp Tố, tựa hồ muốn đối chiếu mặt hắn với Nhất Tâm hoa, một lát sau mới mở miệng: "Diệp Tố, bình thường ngươi có hoa gì đặc biệt yêu thích không?"

Diệp Tố:……

Diệp Tố cảm thấy cũng may mắn Hàn Nghiệp có khuôn mặt đẹp trai đến mức có thể bỏ qua sự nhạt, nếu không cũng sẽ giống đội trưởng chữa bệnh, tiết tấu ế cả đời. *(ế còn có e hốt)*

"Không có." Diệp Tố lắc đầu, nghĩ thầm chẳng lẽ thích hoa còn là một phương pháp trị liệu thần kỳ nào đó sao.

"Nhất Tâm hoa thì sao?"

Diệp Tố suy nghĩ một lúc mới nhớ được Nhất Tâm hoa là cái quỷ gì, chính là loài hoa hình thù kỳ quái hắn nhìn thấy khi lần đầu tới Tinh tế thế giới, lập tức có điểm ghét bỏ mà nói: "Hoa này xấu đến mức có chút cá tính a."

Hàn Nghiệp im lặng, một lúc sau mới tiếp tục hỏi: "Ngươi còn nhớ rõ sự tình lúc nhỏ sao?"

Đương nhiên nhớ rõ, bất quá là sự tình ở thế giới hiện thực, Diệp Tố ở Tinh thế thế giới căn bản không có tuổi thơ a. Diệp Tố đành phải lừa gạt qua: "Chỉ nhớ mơ mơ hồ hồ, là đến đến đi đi a."

Hàn Nghiệp nhìn cử chỉ rất nhỏ của Diệp Tố, đương nhiên chú ý thấy hắn trốn tránh ánh mắt, bất quá hắn cũng không nói gì, cười cười: "Ngươi hảo hảo phối hợp trị liệu, kể cả không trị hết cũng không sao, sau này khi nào ngươi có nhiệm vụ, ta đều sẽ phái người đi theo ngươi, sẽ không để bất luận chuyện ngoài ý muốn nào phát sinh."

"Ân." Diệp Tố có chút ngượng ngùng mà cúi đầu, bộ dáng ăn năn. Hắn biết bản thân mình không có bệnh, nhưng hắn không biết giải thích rõ ràng cho người khác thế nào, để bọn họ không cần lo lắng.

Sinh hoạt ở thế giới hiện thực cùng Tinh tế thế giới đều bình lặng xuống, Diệp Tố an tâm mà chạy qua lại giữa hai bên. Hiện thực, người phụ trách tạm thời trước hết đưa bọn họ rời khỏi Nam cực, đưa đến một tòa đảo nhỏ trên Nam Hải, người phái chủ hòa sẽ phụ trách dọn dụng cụ thực nghiệm tới đây, cho nên hiện tại vẫn tạm thời nhàn rỗi, Diệp Tố không có việc gì ngoài dạo bãi biển, thực sự nhàn nhã.

Tinh Tế Thế Giới, Diệp Tố phối hợp đội trưởng chữa bệnh, lại tiếp tục kiểm tra sức khỏe hai ngày, đương nhiên vẫn như trước không tìm ra vấn đề. Đội trưởng chữa bệnh còn không ngừng dặn hắn đừng lo lắng. Diệp Tố cũng dở khóc dở cười, đội trưởng chữa bệnh sợ hắn khó chịu nên không nói ra việc bệnh hắn trị không được, ai ngờ Diệp Tố rõ ràng bệnh tình của mình hơn ai hết.

Nếu trị bệnh không được, huấn luyện phải tiếp tục. Moka thấy kế hoạch huấn luyện của Diệp Tố bị trì hoãn nhiều ngày như vậy, nóng nảy không chịu nổi, kỳ nghỉ hè của Diệp Tố chỉ còn lại có nửa tháng, muốn hoàn thành mục tiêu đã định, chỉ có thể cải tiến kế hoạch huấn luyện càng thêm tàn khốc. Cũng may còn có Phá Quân bồi, Diệp Tố mới không có xúc động muốn đi chết.

Mỗi lần thấy Phá Quân cắn răng không rên một tiếng mà gánh lấy huấn luyện, khi muốn chết không muốn sống mà còn vạn phần cảm tạ Moka lão sư ban cho mình cơ hội lần này, để chính mình có thể một lần nữa làm người gì gì đó, Diệp Tố liền xấu hổ một trận. Có người để so sánh, Diệp Tố kỳ tích mà cảm thấy huấn luyện cũng không gian nan như tưởng tượng.

Chạng vạng mỗi ngày, Diệp Tố cùng Phá Quân còn đi câu lạc bộ Tinh Thần của Khổng Anh Trác tìm Kim cương chiến tướng bồi luyện. Khổng Anh Trác bởi vì lúc trước Hàn Nghiệp lộ ra chút gió, do đó có chuẩn bị với chuyện Lý Mặc, nhanh chóng nhân lúc Lý Mặc ngã ngựa mà chiếm phần lớn thị trường câu lạc bộ, quy mô câu lạc bộ Tinh Thần mở rộng, tình thế càng được củng cố thêm. Chỉ cần không gây hấn với nhiều người ở Tây Đô tinh, câu lạc bộ Tinh Thần có thể nói là kê cao gối mà ngủ. Vô luận là xuất phát từ cảm tạ hay nịnh bợ lấy lòng, Khổng Anh Trác đều hảo hảo chiêu đãi Diệp Tố cùng Phá Quân, đôi khi còn để nữ nhi mình luyện tập cùng bọn họ.

Diệp Tố đôi khi bị Phá Quân cùng Khổng Tước chiếu cố như đệ đệ, cảm thấy thực không quen, tuổi tâm lý của bọn họ đều không cách biệt lắm, nhưng hiện tại Diệp Tố bề ngoài vẫn là cái tiểu hài tử a. Đặc biệt khi biết được Diệp Tố "có bệnh", tâm tỷ tỷ của Khổng Tước thực sự bùng nổ, mỗi ngày đều phải dùng ánh mắt trìu mến mà xoa từ đầu đến chân Diệp Tố một lượt, chỉ sợ chạm vào là vỡ.

Diệp Tố phải nỗ lực thật lớn, mới có thể ngăn bản thân không nổi da gà, để tránh mạo phạm nữ sĩ. Diệp Tố trong lòng hung hăng cường điệu cái từ "nữ sĩ" này, cũng không phải tỷ tỷ cái gì.

Trong lúc này, còn có hai tin tức khiến Diệp Tố chú ý.

Một là tin tức ở tinh tế, Tát Luân tộc không chịu nổi sự quấy rầy của nhiều tộc khác, liền kíp nổ tinh cầu năng lượng, ngọc thạch câu phần — đồ vật ta không lấy được các ngươi cũng đừng mơ! Tát Luân tộc nói như vậy.

Tin tức còn đăng, tinh cầu kia sau khi nổ mạnh để lại dư ba, thực là hoành tráng.

(ngày xưa đi học cô giáo văn lớp 11 thích dùng từ dư ba này lắm, tự nhiên thấy qt dịch vậy nên để luôn:))), hsinh hồi đó cno ghét cô kinh khủng:> có một cái joke là 7:4 bằng mấy:) ***một dư ba****:v)*

Đông đảo chủng tộc đều nói, do ép Tát Luân tộc vốn hơi thở thoi thóp quá độc ác, Hữu Nhậm ôn hòa của Tát Luân tộc mới ra hạ sách này. Bọn họ cũng không biết, viên năng lượng tinh cầu kia chỉ còn lại cái vỏ rỗng mà thôi, khoáng thạch năng lượng đã sớm bị Hành quân tư Minh Viện treo đầu dê bán thịt chó chở đi rồi.

Năm chủng tộc mơ ước tinh cầu năng lượng này, bao gồm Nhân tộc, đều trong thời gian ngắn rút quân về. Không có tinh cầu năng lượng, cũng không có ai quan tâm Tát Luân tộc.

Tin tức thứ hai có liên quan tới Hàn Nghiệp, cũng tạo ra mưa to gió lớn trong Nhân tộc. Hạm đội áp giải Lý Mặc đến Hoa Đô tinh tiến hành nhị thẩm bị hải tặc nửa đường bắt cóc, nhưng viện kiểm sát sớm đã có chuẩn bị, có ý xin một đội quân theo phía sau hạm đội — kỳ thật là do Kiều Nguy Nhiên an bài, vào thời điểm chuẩn bị tiêu diệt được đám hải tặc, không thể không nói đạo cao một thước ma cao một trượng, hải tặc thế nhưng còn có quân mai phục, nhân thời cơ này mà bắt Lý Mặc đi, may mắn không có thương vong thảm trọng. Nhưng mặc dù như vậy, sự kiện ác liệt này vẫn bị dân chúng vô cùng đau đớn mà thảo luận, là đề tài xã hội đầu bảng. Rất nhiều người cho rằng đây là công nhiên khiêu khích pháp luật, sôi nổi thỉnh cầu Chủ tịch xuất binh diệt phỉ, cũng dùng pháp luật trừng phạt Lý Mặc.

Diệp Tố sau khi nhìn thấy tin tức này, rối rắm thật lâu mới cẩn thận mà gửi một tin hỏi thăm cho Hàn Nghiệp. Hàn Nghiệp dường như biết Diệp Tố lo lắng cái gì, trả lời: Ta thực an toàn, không cần lo lắng.

Giống như hết thảy đều nằm trong bàn tay hắn.

Mà đảo mắt, kỳ nghỉ hè Diệp Tố cũng đến hồi kết.

139. Chương 137: Ly Khai

Thời điểm Diệp Tố cùng Phá Quân từ câu lạc bộ Tinh Thần trở về sân huấn luyện Lực chi Sâm, thấy Nhiếp Tiểu Phàm cùng Tịch Tuyết liền sửng sốt, suy nghĩ một lát mới nhớ tới hắn gặp bọn họ ở Nhất Tâm tinh, là hai người đi phía sau Hàn Nghiệp. Diệp Tố thực mau lĩnh ngộ, hai người kia đại khái là do Hàn Nghiệp phái tới đưa mình về Hoa Đô tinh, sau đó hắn cũng ý thức được, kỳ nghỉ hè của mình chỉ còn lại năm ngày.

Nghỉ hè như địa ngục, Diệp Tố hiện tại quay đầu lại nhìn, thế nhưng có điểm luyến tiếc. Hắn cũng có thể cảm nhận được, kế hoạch huấn luyện của Moka lão sư ngày càng dồn dập, có quá nhiều thứ hắn chưa kịp dạy.

Hiện tại, huấn luyện phân hóa cảm thái của Diệp Tố tạm thời bị gác lại, bởi vì thành công tách hai loại Cảm thái ra không phải sự tình một sớm một chiều, hơn nữa Cảm thái phá hư của Diệp Tố đã tương đối dịu ngoan, có thể nghe lời Diệp Tố, sẽ không tạo thành nguy hiểm đột phát. Moka đơn giảm đóng gói dụng cụ huấn luyện phân hóa, chuẩn bị để Diệp Tố mang theo, đi học ở Hoa Đô tinh cũng có thể mỗi ngày tiến

hành vài giờ huấn luyện. Làm trống lịch buổi sáng, Moka bắt đầu thêm huấn luyện trọng lực cho Diệp Tố.

Thời đại tinh tế, tình huống tác chiến thường xảy ra trong vũ trụ, ngoài ứng phó trọng lực các khu vực bất đồng trong vũ trụ, cũng cần thích ứng trạng thái chân không không trọng lực. Cũng may huấn luyện trạng thái không trọng lực không cần chịu khổ, chỉ là để Diệp Tố điều khiển một đài cơ giáp tiến vào phòng chân không rộng lớn, sau đó hơi điều khiển thiết bị trọng lực của cơ giáp, luyện tập khả năng bảo trì thăng bằng, hơn nữa còn phải thay đổi trọng lực cùng phương vị, để cơ giáp có thể chuyển động.

Diệp Tố lúc đầu luống cuống tay chân, chỉ có thể nhận mệnh mà trôi nổi. Sau lại rờ tới cửa, càng lúc càng cảm thấy thuận tay, chưa mấy ngày đã ra ngô ra khoai, thao tác cơ giáp hành tẩu trong không gian mà như dẫm trên đất bằng.

Moka tuy rằng nôn nóng, nhưng huấn luyện trọng lực vẫn tiến hành bình tĩnh như trước, khi cách kết thúc kỳ nghỉ hè còn có 5 ngày, Diệp Tố có thể thích ứng trọng lực bội số 42 lần, muốn trước khi kỳ nghỉ kết thúc mà đạt tới 50 lần là không có khả năng. Moka chỉ có thể dặn dò Diệp Tố sau khi trở lại Hoa Đô, tốt nhất cũng đi báo danh một sân huấn luyện địa phương, tranh thủ sớm nâng bội số trọng lực lên 50 lần.

Sau khi Diệp Tố chào hỏi cùng Nhiếp Tiểu Phàm và Tịch Tuyết, liền thu được tin nhắn của Hàn Nghiệp: Bốn ngày sau, Nhiếp Tiểu Phàm, Tịch Tuyết mang ngươi về Hoa Đô, nếu muốn mang đặc sản Tây Đô tinh về, có thể nói với bọn họ, không cần khách khí. Đặc sản, Diệp Tố nghĩ tới đám người La Thành, Kỷ Gia Duyệt đang ở Hoa Đô, xác thật hẳn mang chút sản vật cho bọn hắm, Diệp Tố hướng Hàn Nghiệp nói lời cảm tạ.

Ba ngày kế tiếp liền lấy tốc độ như bị chó đuổi mà trôi qua.

Lúc chạng vạng, Diệp Tố cùng Phá Quân ra khỏi câu lạc bộ Tinh Thần, cảm thấy quần áo trên người mình còn dính nước mắt biệt ly của Khổng Tước, cũng không biết có phải nàng cố ý bôi lên không. Diệp Tố hồi tưởng lại trong đầu, Khổng Tước nói khóc liền khóc, không thương lượng chút nào, càng nghĩ càng cảm thấy là cố ý.

“Ngươi không tham gia thi đấu siêu tân tinh?”

Diệp Tố nghe thấy phía trước mình truyền đến một thanh âm, mang theo tuổi trẻ ập vào mặt, nhưng lại phảng phất tỏa ra hơi thở lão thành. Diệp Tố tò mò mà nhìn nam sinh có điểm quen mắt này, sau đó từ thảo luận cực kỳ kích động của đám người xung quanh, nhớ lại nam sinh này gọi là “Diêm Vương”, Thiệu Kim. Ánh mắt nhìn Diệp Tố như nhìn một đồng học đã biết thật lâu nhưng không quen thân.

Diệp Tố nói: “Ngày mai ta phải về nhà.”

“Nga, vậy thật đúng là khiến người tiếc nuối.” Thiệu Kim kiệt lực giả bộ tiêu sái “tuy rằng nói tiếc nuối nhưng một chút cũng không tiếc nuối”, nhưng thiên phú biểu diễn của hắn thật sự hữu hạn, đôi mắt khiến tiếc nuối định ép xuống làm cho càng thêm sáng ngời nổi bật.

Diệp Tố bỗng nhiên có hảo cảm hơn với hắn, "Diêm Vương" cái danh hung ác này càng như giữ thể diện.

Thiệu Kim vỗ vỗ tay, giả vờ phủi bụi mà che giấu mình xấu hổ, "Ta xem qua ngươi đấu chiến, thực không tồi. Người khác đều nói, năm nay ngươi là người có hi vọng cạnh tranh siêu tân tinh cùng ta nhất, ta thực chờ mong. Nhưng nghe nói ngươi không báo danh, khiến ta cảm thấy có chút ngoài ý muốn, ta sợ lúc đó có người nói ta thắng chi không võ."

Diệp Tố cảm thấy buồn cười, hữu hảo mà nói: "Ta cũng xem qua ngươi đấu chiến, rất lợi hại." Hắn dùng từ trực tiếp hơn Thiệu Kim nhiều, khiến người ta thực hưởng thụ, "Ngươi hoàn toàn xứng đáng làm siêu tân tinh."

Thiệu Kim nhướn mày, có vẻ thực vui vẻ, ngữ khí bình ổn lại, bình tĩnh nói: "Cái này ta không để ý, người khác nói cứ để người ta nói. Nghe nói người là Hoa Đô đại học? Vậy thì tốt, chúng ta sẽ có cơ hội so một hồi, hy vọng ngươi đừng để ta thất vọng."

Diệp Tố không biết hắn nói sẽ có cơ hội so một hồi là ý tứ gì, chỉ có thể hàm hồ mà trả lời. Thiệu Kim được đáp lại, lúc này mới khoe khoang mang theo hài lòng mà rời đi.

Quần chúng vây xem không thấy hai người đối chọi gay gắt liền tỏ vẻ thập phần tiếc nuối, còn có người ý đồ khuyến khích Diệp Tố đi khiêu chiến Thiệu Kim. Diệp Tố còn phải về đi ngủ, nào có rảnh mà nhàn hạ thoải mái vậy, vội vàng cùng Phá Quân chuồn khỏi đại sảnh câu lạc bộ.

Trên đường về sân huấn luyện, Phá Quân bỗng nhiên hỏi Diệp Tố, "Ngươi có thể đánh thắng Thiệu Kim." Dừng một chút, Phá Quân lại thẹn thùng bổ sung, "Có đôi khi không thể."

Diệp Tố nhoẻn miệng cười, có lẽ tinh thần lực hắn chợt cao chợt thấp cũng khiến Phá Quân buồn bực.

Đêm đó, Diệp Tố thừa dịp hiện tại còn chưa ngủ dậy mà thu thập hành lý, một bên thu thập một bên cảm thấy có chút khổ sở, người chính là như vậy, rơi xuống đất liền mọc rễ, tới đâu cũng lưu lại vướng bận. Những vướng bận đó nối nhau hợp thành cả một đời người.

Buổi chiều ngày hôm sau Diệp Tố mới có thể trở về Hoa Đô tinh, buổi sáng đáp ứng đi xem nhà mới của Phá Quân, Phá Quân còn muốn ở lại Tây Đô tinh nhận Moka huấn luyện.

Nhà mới của Phá Quân nằm cạnh nghĩa địa công cộng, loại đất "không cát tường" này cũng giá rất cao ở Tây Đô tinh tấc đất tấc vàng, còn có nhân viên quan trọng của chính phủ đưa ra ý kiến muốn chuyển dời nghĩa địa công cộng tới vệ tinh, giải phóng mặt bằng. Nhưng đề nghị này lập tức bị đại bộ phận người phản đối, lá rụng về cội là điều nhiều người tín nhiệm.

Sau khi Lý Mặc sa lưới, Hàn Nghiệp cho Phá Quân một tuyệt bút tiền, nhưng Phá Quân cự tuyệt không nhận. Hàn Nghiệp nói là lấy ra từ tải sản cá nhân của Lý Mặc, coi như là bồi thường cho tử vong của phụ thân Phá Quân, Phá Quân mới nhận lấy, chuyện đầu tiên làm chính là mua phòng ở đây.

Thời điểm Diệp Tố vừa tới đây, liền nhìn thấy mộ địa ưu nhã trước, sau đó mới nhìn thấy tiểu biệt thự hai tầng Lý Quân nói. Vừa tới gần, Diệp Tố liền nghe thấy tiếng Lý Cảnh Hòa chửi ầm lên, đang mắng Phá Quân, cái gì khó nghe đều phun hết ra. Hắn gõ cửa, là một lão phụ nhân ra mở cửa. Lần đầu tiên Hàn Nghiệp tìm Phá Quân cũng là lão phụ nhân này chiếu cố Phá Quân một thân thương nặng, Phá Quân lúc sau có tiền liền muốn cho nàng dưỡng lão, thuận tiện thỉnh hắn tới chăm sóc Lý Cảnh Hòa một chút.

Diệp Tố hướng nàng lễ phép cười, đi vào, Phá Quân ngồi trước bàn ăn chậm rãi ăn bữa sáng, Lý Cảnh Hòa ở bên cạnh hắn, sắc mặt thập phần khó coi, nhưng xem bộ dáng hắn ngồi trên xe lăn, ác ngôn ác ngữ của hắn chỉ là vẻ ngoài mạnh trong yếu.

Nhìn thấy là Diệp Tố, Phá Quân buông chén đĩa, đẩy Lý Cảnh Hòa nổi giận đùng đùng, "Trước đi xem phụ thân ta đi. Bà, chén đũa ngươi không cần dọn, đợi ta trở lại ta dọn."

"Ta không đi!" Lý Cảnh Hòa bỗng dưng phản ứng kịch liệt, sắc mặt nhăn nhó, thân thể giãy giụa thiếu chút nữa ngã khỏi xe lăn. Vào tuổi tác 30 mà Lý Cảnh Hòa còn không đứng dậy, liền không còn cơ hội nữa.

Phá Quân ngoảnh mặt làm ngơ, cùng Diệp Tố sóng vai mà đi, đi hướng mộ địa bên cạnh. Lý Cảnh Hòa quỷ dị mà an tĩnh lại, thậm chí run bần bật, hắn tựa hồ thực sự sợ hãi. Mà càng gần đích đến càng run lợi hại.

"Ba." Phá Quân dừng lại, hô với bia mộ một tiếng. Lý Cảnh Hòa tại một khắc này sắc mặt liền trắng bệnh, đầu rũ thật thấp, căn bản không dám nhìn thẳng khối mộ bia kia.

Diệp Tố nhìn thấy một tấm ảnh đen trắng ở trên, ảnh chụp một nam nhân trung niên, trên mặt hắn khắc đầy dấu vết năm tháng, nhưng đôi mắt hắn lại phẳng phất như tỏa sáng, giống như cảnh tượng mặt trời mọc mà Tây Đô tinh chưa từng có. Chỉ tiếc, vầng thái dương kia đã vĩnh viễn dừng phía sau ngọn núi.

"Đây là một bằng hữu của ta." Phá Quân giới thiệu Diệp Tố với phụ thân hắn, dùng thân phận "bằng hữu" mà hình dung Diệp Tố, thực sự khiến Diệp Tố vui sướng. Phá Quân lải nhải một lát, nói: "Ta vì ngài đòi lại công đạo, lúc sau ta phải đi báo ân. Diệp Tố, ngươi biết Hàn tiên sinh muốn ta làm cái gì đúng không? Có thể nói cho ta cùng phụ thân ta sao?" Phá Quân đem mặt loang lổ nước mắt nhìn Diệp Tố, có ý vị khẩn cầu.

Diệp Tố trầm mặc. Hàn Nghiệp còn chưa nói ra sự thật cho Phá Quân, hắn cũng không dám nói, sợ Hàn Nghiệp có kế hoạch gì.

"Xin lỗi, làm ngươi khó xử." Phá Quân nói, nhưng trên mặt vẫn là biểu tình vội vàng cùng kích động, "Nhưng ngươi có thể nói cho ta, sự tình Hàn tiên sinh muốn ta làm nhất định rất to lớn đúng không? Hắn có tiền như vậy…không, là…" Phá Quân cũng không biết nên dùng từ nào để hình dung Hàn Nghiệp, không phải chỉ một từ có tiền là có thể khái quát, từ thu thập Lý Mặc đến cho Phá Quân điều kiện huấn luyện tốt nhất, đều khiến Phá Quân biết, Hàn Nghiệp người này là một đại nhân vật, lớn đến mức vượt quá tưởng tượng của hắn. Phá Quân thậm chí không biết mình có thể có tác dụng gì với Hàn Nghiệp.

Nhân vật như vậy, sự tình phải làm há có thể bình phàm sao?

Diệp Tố gật đầu, cứu vớt Nhân tộc có thể không lớn sao, dường như không có sự tình gì lớn hơn thế.

"Có thể khiến danh khí ta tăng nhiều?"

Diệp Tố lại lần nữa gật đầu, có địa vị không gì sánh được trong lịch sử như Chu Tư tướng quân cùng bảy vị chiến tướng của hắn, Diệp Tố dám khẳng định, Hàn Nghiệp sẽ thực hiện được tốt hơn cả Chu Tư tướng quân.

Phá Quân vui mừng quá bật khóc, suy đoán nào đó đã được khẳng định. Hắn bỗng nhiên chuyển hướng mộ bia, phanh một tiếng mà quỳ xuống, tiếng nói đứt quãng, ngữ khí lại phá lệ kiên quyết, "Ba! Ngươi thấy được sao, nhi tử ngài sẽ không bình phàm. Sẽ có người biết, ta họ Cảnh, tên Cảnh Quân, là nhi tử ngài!"

Diệp Tố lúc này mới chú ý người trên bia mộ họ Cảnh, hai cái nhi tử của hắn, Cảnh Quân, Cảnh Hòa. Diệp Tố cũng ý thức được mục đích Phá Quân mời riêng mình tới đây, hắn muốn trước mộ phụ thân tiếp nhận gánh nặng quang tông diệu tổ từ tay Lý Cảnh Hòa. Mà Diệp Tố, thành nhân chứng của hắn.

Diệp Tố phảng phất như nhìn thấy vầng thái dương bị vây chết sau núi lại có tinh thần phấn chấn, dường như có thể tùy thời trồi ra.

Thẳng đến khi Diệp Tố sắp rời khỏi Tây Đô, vẫn niệm niệm khó quên cảnh tượng Phá Quân quỳ xuống đất khóc lớn.

Moka muốn nói lại thôi mà vỗ vỗ Diệp Tố, một câu "Bảo trọng" lên đến miệng hắn lại trước sau không thốt ra.

Diệp Tố cảm kích mà hướng Moka khom lưng: "Cảm ơn Moka lão sư dạy dỗ hai tháng."

Moka xua tay: "Đừng mắng ta trong lòng là được. Ngươi trở về Hoa Đô ngàn vạn không thể chậm trễ biết không, hiện tại ăn khổ nhiều một chút, tương lai liền nhiều cơ hội sống một chút…"

Diệp Tố liên tục gật đầu, cảm thấy lời Moka lão sư nói đều là chân lý, là kinh nghiệm luyện ra từ sinh tử núi dao biển lửa.

"Thời gian sắp tới rồi, chúng ta lên tinh hạm đi." Nhiệp Tiểu Phàm nhìn đồng hồ.

Diệp Tố bỗng nhiên đỏ mắt, hắn thật sự cảm tạ Moka lão sư — mặc dù thời điểm huấn luyện ngầm oán trách hắn không ít lần. Đặc biệt là thời điểm biết trái tim hắn là nhân tạo cấy vào, hắn thậm chí vô pháp tưởng tượng ra thống khổ ấy. Diệp Tố tiến lên nhẹ nhàng ôm lấy Moka, khiến mặt già Moka đều đỏ lên, nhìn bóng dáng Diệp Tố bước lên tinh hạm hàng không dân dụng, nhịn không được nhẹ giọng thở dài: "Có một số thứ không muốn ngươi thừa nhận, nhưng không phải ngươi thì là hắn, hoặc một người khác. Chúng ta không vào địa ngục thì ai vào…"

Tinh hạm rời cảng, Tây Đô tinh phồn hòa như vậy chớp mắt liền trở nên nhỏ bé không đáng kể, bao nhiêu giao dịch, bao nhiêu tiền tài, dưới ánh nhìn chăm chú của sao trời xa xôi đều phảng phất như vô tung vô ảnh mà hôi phi yên diệt.

Thời điểm Diệp Tố từ mép thuyền nhìn ra bên ngoài, chỉ nhìn thấy một mảnh xám xịt, nhưng trong đó có một điểm trắng hết sức nổi bật.

Đó là thông thiên tháp.

Diệp Tố nhớ tới truyền thuyết về thông thiên tháp trên địa cầu, mọi người muốn kiến tạo một tòa tháp nối thẳng lên thiên quốc, muốn nhìn thấy thiên thần. Thiên thần vì thế mà tức giận, vung tay đẩy ngã thông thiên tháp, còn khiến mọi người phân tán ngũ hồ tứ hải, khiến bọn họ không tương thông ngôn ngữ, văn mình, khiến bọn họ vô pháp giao lưu, vô pháp lại tiếp tục kiến tạo thông thiên tháp.

Mà hiện tại…… Diệp Tố im lặng mà nhìn điểm trắng ngày càng nhỏ kia, nghĩ đến hiện tại Nhân tộc cùng sử dụng một loại ngôn ngữ, bọn họ dựa vào lực lượng tập thể kiến tạo thông thiên tháp, để Nhân tộc có thể tồn tại trên một tinh cầu to lớn như vậy. Khi vạn người một lòng, còn có thiên thần nào có thể phá hủy thông thiên tháp?

Trùng tộc sao?

Chúng nó không phải thiên thần, là địch nhân.

Tự nhiên có một đoạn lquan đến thông thiên tháp làm tui nhớ tới manga Tower of God, đợi mòn cổ vẫn ongoing mà cày 4 5 lần vẫn thấy hay.

140. Chương 138: Khai Giảng

Hoa Đô tinh, đã lâu.

Thời điểm Diệp Tố bước lên tinh cầu này, tự đáy lòng cảm giác được một loại nhẹ nhàng khó thể miêu tả bằng lời, mặc dù nơi này là trung tâm chính trị, không khí nghiêm túc đến cứng nhắc, nhưng so với đường phố chen chúc, thị trường ầm ĩ của Tây Đô tinh vẫn khiến Diệp Tố thoải mái hơn.

Kỷ Xuyên đã sớm nhận được tin Diệp Tố trở về, để Kỷ Gia Duyệt cầm xe bay của mình tới cảng đón hắn, Kỷ Gia Duyệt thuận tiện đem La Thành, Địch Cảnh, năm người cùng đi, nói rằng phải cho Diệp Tố cái nghi thức hoan nghênh "long trọng".

Long trọng không long trọng, Diệp Tố không thấy, hắn chỉ biết mình vừa nhìn thấy màu đất Hoa Đô tinh đã bị mấy người lao tới ôm đến thiếu chút nữa nằm liệt ra đường, đồng thời bị sờ soạng toàn thân từ trên xuống dưới vài lần.

Mập mạp vừa sờ vừa tán thưởng: "Diệp ca, mới hai tháng ngươi đã vừa trắng vừa tròn."

Diệp Tố thừa nhận lời hắn nói là sự thật, mặc dù mỗi lần huấn luyện ở Tây Đô tinh đều có cảm giác mất một trăm cân, nhưng sau khi trải qua bổ sung dinh dưỡng sau đó, dinh dưỡng dịch tốt nhất, dinh dưỡng tề quý nhất, còn có thực liệu sư quyền uy nhất căn cứ theo tình huống cơ thể hắn mà điều chế một ngày ba bữa cơm, nếu Moka hôm sau phát hiện thể trọng Diệp Tố nhẹ đi còn phải lải nhải nửa ngày. Trải qua những ngày tháng ấy, không mập liền biến thành đối tượng muôn vàn thiếu nữ muốn thảo phạt.

Nhưng mà, ánh mắt Diệp Tố không phải không u ám nhìn hắn một cái rồi mới lấy hình thể mập mạp làm tiêu chuẩn, trong ánh mắt ý tứ rõ ràng, dáng người "ta**2**" này mà cũng không biết xấu hổ dám cười nhạo hắn.

Mập mạp không hề phát hiện, còn muốn xoa bóp gương mặt mượt mà của Diệp Tố, liền bị La Thành đánh một cái.

Diệp Tố nhân cơ hội thoát khỏi vòng vây của bọn họ: "Thời gian không còn sớm, nhanh trở về đi ngủ."

"Không phải chứ!" Trương Diêu Phong lập tức la to, "Sẽ không mất hứng như vậy đi? Chúng ta ít nhất ăn một bữa cơm, đi hát một bài, lại xem một trận thi đấu, mới tận hứng a!"

Đầu Diệp Tố đều nở ra, hoạt động giải trí ban đêm chú định vô duyên với hắn. *(bao gồm cả chuyện xxx)*

"Qua nửa tháng phải đi Đông Cực tinh hệ, đến lúc đó không còn những ngày tháng thoải mái này a." Trương Diêu Phong oán trách lại oán trách, nhưng vẫn giúp Nhiếp Tiểu Phàm, Tịch Tuyết bọn họ đem hành lý lớn lớn bé bé của Diệp Tố dọn vào cốp xe.

Sau khi sửa sang tốt, Nhiếp Tiểu Phàm chào Diệp Tố một tiếng rồi cùng Tịch Tuyết rời đi, bọn họ còn đảm nhiên chức vụ quan trọng trên danh nghĩa ở H0036 quân, cũng rất vội.

Diệp Tố cảm tạ một phen, sau khi tiễn bọn họ đi, mới hỏi Trương Diêu Phong, "Đông Cực tinh hệ? Đi nơi đó làm gì?"

"Rèn luyện a!" Trương Diêu Phong nói, "Năm tư, đến đao thật kiếm thật với Trùng tộc."

Năm người chui ở thùng xe phía sau, mập mạp bị chen đến biến thành hình vuông, ai ai nha nha kêu to. Địch Cảnh dùng kính râm thay thế đôi mắt mà cho mập mạp một cái nhìn tối tăm, "Ngươi kêu giường với thanh âm này, liền nên chuẩn bị cả đời ế đi."

“Nói như ngươi kêu giường nghe hay lắm.” Trương Diêu Phong trộm nói thầm.

Kỷ Gia Duyệt khởi động xe, xe bay bỗng chốc lao đi, ở quỹ đạo trên không trung mà bay nhanh.

Diệp Tố bị quán tính tác động mạnh đến lung lay, có chút đầu váng mắt hoa, Trùng tộc, Đông Cực tinh hệ,… mấy từ ngữ bay lượn tới lui trước mắt hắn, hắn nhớ tới mục đích tiếp thu huấn luyện ở Tây Đô Tinh, chính là vì chống cự Trùng tộc. Từ một khắc Hàn Nghiệp tìm thấy hắn, đã chú định số mệnh hắn phải cùng Trùng tộc không chết không ngừng. Trùng tộc, cái chủng tộc xa lạ hắn chưa bao giờ gặp qua này, làm hắn sinh ra một loại cảm xúc khôn kể.

Trở lại Kỷ gia tiệm cơn, sáu người lại bị đầu bếp Kỷ gia tiệm cơn lạt thủ tồi hoa* một phen.

**phá hư cái đẹp*

“Thúc.” Trương Diêu Phong xoa bụng nói với Kỷ Xuyên, “Tiệm cơm của ngài sinh ý không tốt, sở dĩ vì phương hướng có lẽ sai rồi.”

Kỷ lão bản ai da một tiếng: “Ngươi còn hiểu sinh ý a, ngươi nói một chút, phương hướng nào sai rồi?”

Trương Diêu Phong thành khẩn mà nói: “Đêm không trăng gió lặng, giết người không thấy máu, đem tiệm cơm có độc ngụy trang thành tiệm cơm bình thường, tiếp nhiệm vụ sát thủ mới là phương hướng ngài nên đi a!”

“Ta cảm thấy ngươi nói có đạo lý.” Đầu bếp đặt mâm trước mặt Trương Diêu Phong, mấy chục con bọ cạp chiên không đủ dầu, “Protein rất cao, khen thưởng ngươi.”

Kỷ Gia Duyệt: “Ngày mai khai giảng, luận văn của ta còn chưa viết xong, phải đi rồi.”

“Trời tối như vậy a, không quấy rầy thúc, về nhà.” Thân thể tròn vo của mập mạp lúc này lưu loát gấp đôi, La Thành cùng Địch Cảnh bị hắn chắn đến kín mít, cùng nhau lăn ra ngoài.

Diệp Tố mắt nhìn mặt bàn, bọ cạp chiên dầu không đáng sợ, đáng sợ chính là bọ cạp chiên dầu của Kỷ gia tiệm cơm. Diệp Tố lập tức lĩnh ngộ, đứng lên, “Nga, ta thực mệt, lập tức đi ngủ.”

Trương Diêu Phong cùng con bọ cạp thiếu nửa đuôi nào đó nhìn nhau, chỉ có nước mắt ngàn hành.

Diệp Tố trở lại phòng mình, phát hiện hai tháng không có người ở mà vẫn sạch sẽ, có vài chỗ còn được sát đến tỏa sáng lấp lánh, Diệp Tố cảm thấy ấm lòng, thoải mái dễ chịu mà nằm lên giường, tiếp đó lại nghĩ tới Đông Cực tinh hệ, lấy quang não ra chuẩn bị xem tư liệu tương quan.

Hắn lúc này mới nhìn thấy Hàn Nghiệp gửi cho mình tin nhắn, hỏi đã an toàn về tới Hoa Đô tinh chưa. Hắn nhất định đã nhận được tin tức ngay lập tức từ Nhiếp Tiểu Phàm cùng Tịch Tuyết, nhưng vẫn cố ý hỏi mình.

Diệp Tố nghĩ nghĩ nhịn không được cười rộ lên, cẩn thận biên tập tốt tin nhắn rồi mới trả lời. Sau đó tự mình vui vẻ chốc lát rồi mới nhớ đến còn chính sự phải làm, vội vàng ngồi dậy mở quang não lên tìm kiếm.

Nguyên lai đại học tinh tế có quy định, học sinh cơ giáp hệ khi tới năm tư đều cần trải qua kỳ huấn luyện dài sáu tháng, đại học nằm phía đông thì rèn luyện ở khu vực Đông Cực tinh hệ, nằm phía tây thì rèn luyện ở Tây Cực tinh hệ, hai tinh hề này đều là khu vực bên cạnh Nhân tộc, tinh cầu có sinh mệnh rất ít, ngoại tinh hệ sâu không lường được, thường thường có Trùng tộc đơn lẻ trộm hoạt động ở đó. Bởi vậy ở hai cực tinh hệ đều ra đời tổ chức tự phát, nhằm tiêu diệt Trùng tộc: Du hiệp cùng lính đánh thuê, Du hiệp phụ trách thu thập tin tức vị trí Trùng tộc, lính đánh thuê phụ trách tiêu diệt. Chính phủ cũng tiến hành rất nhiều chính sách ủng hộ cổ vũ bọn họ, hai cực tinh hệ dĩ vãng đều hoang vắng, nay bởi vì Du hiệp cùng lính đánh thuê tụ tập mà có thêm vài phần nhân khí.

Sau khi tạo thành quy mô, Chính phủ lại kiến nghị thiết trí khu rèn luyện cho học sinh ở hai cực tinh hệ, có thể để các thiếu niên không cần mạo hiểm nguy hiểm tính mạng thật lớn mà ra tiền tuyến, lại vẫn có thể tích lũy kinh nghiệm chiến đấu cùng Trùng tộc. Kiến nghị này được quảng đại dân chúng ủng hộ, phát triển tới nay, các hoạt động đã hết sức thuần thục. Nhưng mà, vẫn vô pháp tránh được tử vong phát sinh.

Đại khái giống như huấn luyện bộ đội đặc chủng, mỗi trường học đều có một số danh ngạch tử vong, một khi vượt quá danh ngạch tử vong, trường học sẽ bị giáng cấp. Nhưng để phòng ngừa trường học vì giảm bớt thương vong mà làm chút công phu mặt ngoài *(í là fake k huấn luyện),* thiết lập quy tắc tích phân, giữa học sinh có cạnh tranh tích phân, giữa các trường học cũng có cạnh tranh tích phân, dựa theo tổng tích phân của học sinh tham dự mà xếp hạng.

Không thể không rèn luyện, ở tình thế thời thời khắc khắc bị Trùng tộc uy hiếp, không ai có thể làm một đóa hoa trong nhà kính.

Diệp Tố nhìn thấy bốn chữ "danh ngạch tử vong", khinh khinh phiêu phiêu, giữa một loạt giải thích cứng ngắc, nhưng hắn phảng phất cảm thấy sau lưng nó chảy xuôi vô số máu tươi, vô số khuôn mặt tuổi trẻ khô héo. Tổ lật trứng sao còn lành, sự tình chủng tộc diệt vong, ai cũng không thể đứng ngoài cuộc. Diệp Tố cần gánh vác trách nhiệm của mình, phía sau hắn, còn có vô số người cùng gánh vác.

Lúc này, Hàn Nghiệp nhắn tin tới khiến Diệp Tố bừng tỉnh từ im lặng trầm tư.

"Ngươi hảo hảo nghỉ ngơi, có việc có thể tìm Nhiếp Tiểu Phàm. Đúng rồi, ngươi hẳn sẽ tới Đông Cực tinh hệ, ta sẽ phái người âm thầm bảo hộ ngươi, nhưng ngươi cũng không cần quá cậy mạnh, nhớ rõ lượng sức mà đi."

"Này tính là gian lận sao?" Diệp Tố kéo đầu óc lại, hỏi.

"Tính." Hàn Nghiệp trả lời cũng thực dứt khoát, lời nói kế tiếp lại khiến tim Diệp Tố đập nhanh một chút,

"So sánh với an toàn của ngươi, gian lận kỳ thật không phải sai lầm."

Hắn chỉ chính là tác dụng quan trọng của ngươi với tinh quẻ a. Diệp Tố đem sự thật đặt trước mắt nai con đang nhảy loạn trong tim, nai con lập tức thành thật.

Diệp Tố còn định trả lời cái gì, nhưng cảm thấy đầu choáng váng một trận, biết mình sắp tỉnh, vội vàng về giường đắp chăn, đầu vừa dính vào gối liền ngủ.

Thực nghiệm ở thế giới hiện thực kéo ra màn che, không bị phái chủ chiến uy hiếp, Diệp Tố hoàn toàn chuyên tâm mà tiến hành thực nghiệm, tiến trình thực nghiệm lấy tốc độ kinh người mà chạy vội về phía trước.

Mà ở Tinh tế thế giới, sau khai giảng bảy ngày Diệp Tố liền phải thi lại hóa học cơ sở , Diệp Tố cảm thấy không thể qua môn được, tuy rằng là cơ sở, nhưng đại học mở môn này, không khác gì thiên thư với Diệp Tố, rất khó hiểu. Hắn vẫn mượn danh nghĩa thi lại mà xin phòng thí nghiệm trường học, một bên làm thực nghiệm tróc nguyên tố ký sinh ở phòng thí nghiệm, đối chiếu cùng thế giới hiện thực, tranh thủ tạo ra chất xúc hiệu quả tốt hơn một chút. Một bên cũng mượn phòng thí nghiệm mà nghiệm chứng một số ý tưởng khác, dù sao trang bị ở phòng thí nghiệm Hoa Đô đại học là hạng nhất, cơ hội khó có được. Thuận tiện, Diệp Tố còn xoát mạnh độ hảo cảm của học bá hóa học hệ, tranh thủ khiến "hỏi trơ trẽn" của mình có vẻ thân thiết hữu hảo một chút.

Mà lúc này, học sinh hệ cơ giáp năm tư hầu như đều dừng hết chương trình học chuyên ngành, chuẩn bị cho rèn luyện ở Đông Cực tinh hệ. Trước rèn luyện lần này, học sinh cần ký giấy sinh tử với trường học, nếu có học sinh bất hạnh bỏ mình, trường học sẽ bồi thường một bút phí dụng nhưng gia trưởng không thể tới ầm ĩ. Một giấy sinh tử này đem sự tình tử vong trần trụi bày ra trước đám học sinh chưa rành thế sự, khiến rất nhiều người sợ hãi muốn lui bước. Ở những lần rèn luyện bên ngoài, thông thường qua sáu tháng sẽ có khoảng từ mười đến hai mươi người tử vong, thực ra đây là một tỉ lệ rất nhỏ trong hơn vạn người tham dự, nhưng ai cũng không thể đảm bảo, xác suất nhỏ này sẽ không rơi trên người mình.

Rèn luyện cũng không có tính cưỡng bách, ngươi có thể không đi, nhưng sẽ không nhận được bằng tốt nghiệp. Trường học công bố: Khi ngươi lựa chọn hệ cơ giáp, ngoài hưởng thụ vinh dự nó mang tới cho ngươi, còn phải gánh vác nghĩa vụ của một chiến sĩ cơ giáp.

Một phương diện có người hưng phấn hừng hực chờ mong, về phương diện khác có người sốt ruột lo lắng.

Tiếp theo, trường học mở một khóa dạy tri thức tương quan với Trùng tộc. Kỳ thật khóa này mở có chút dư thừa, Nhân tộc từ khi học tiểu học, vỡ lòng, đã được dạy về tồn tại của Trùng tộc, đem uy hiếp rành mạch đặt trước mặt tiểu hài tử, để bọn họ biết rằng mình sinh ra với gian nan khổ cực. Đây kỳ thật là một thời đại bi ai, nhưng thời đại này đã giằng co năm trăm vạn năm.

Đương nhiên, đối với Diệp Tố, khóa này mở cũng thực đúng lúc. Lão sư phổ cập chủng loại chủ yếu của Trùng tộc cùng tập tính sinh hoạt của chúng. Chủng loại chia thành nhuyễn thể cùng giáp xác*(là dòi và bọ, thật tởm).* Trùng nhuyễn thể vỏ ngoài yếu ớt, dùng vũ khí kim loại là có thể chém rách, nhưng nước dãi của nó lại tràn ngập kịch độc, có tính ăn mòn cực cao, theo đo đạc, nước dãi trùng nhuyễn thể có tác dụng gấp một ngàn vạn lần dịch tiêu hóa của nhân loại, hầu như không có đồ vật nào chúng không tiêu hóa được.

Trùng giáp xác có giáp ngoài cứng rắn, còn có hai vuốt có tính công kích, vũ khí kim loại khó có thể xuyên thủng, cần dựa vào vũ khí quang học, nhưng năng lực ăn mòn của chúng nó yếu hơn một chút.

Diệp Tố thông qua mấy ngày học tập cũng biết nên dùng những kỹ năng chiến đấu đối phó Trùng tộc thế nào. Kỳ thật Trùng tộc nhìn đáng sợ, nhưng từng cái rải rác căn bản không tạo nên được uy hiếp gì. Nếu có thể đối phó người, vậy có thể giải quyết Trùng tộc dễ dàng. Tỷ như Trùng tộc giống người, trước khi công kích sẽ bày ra xu thế tứ chi, với cơ thể cứng nhắc kia Trùng tộc căn bản không biết che dấu, muốn tiến về phía trước, nhuyễn thể trùng sẽ cong thân, giáp xác trùng sẽ động chân. Đối với những chiến sĩ quen quan sát từng động tác nhỏ của bả vai đầu gối,..., những biểu hiện đó quả thực vừa xem liền hiểu.

Địa phương đáng sợ nhất của Trùng tộc là số lượng cùng tính cắn nuốt, dường như vô cùng vô tận, vĩnh viễn không hết. Ngày thường còn đỡ, tới đại trùng triều mười vạn năm một lần, nghe nói là tới kỳ sinh sản của Mẫu Trùng thần bí khó lường, năng lượng tích lũy mười vạn năm toàn bộ hóa thành Trùng tộc nhỏ, che trời lấp đất mà tập kích sinh mệnh, nơi chúng nó đi qua, cảnh sắc không còn một ngọn cỏ, năng lượng đều bị cắn nuốt không còn. Vạn tộc hợp thành liên minh, cũng không ngăn nổi thế giết bất tận, chỉ có thể chậm rãi ăn mòn, dùng xác chết xây thành lũy, dùng tử vong đổi lấy tiêu diệt Trùng tộc. Tận đến lúc kỳ sinh sản của Mẫu Trùng qua đi, Trùng tộc mới có thể dần dần giảm bớt, khôi phục về mức độ bình thường.

Sau khi đại trùng triều qua đi, Vạn tộc đã sớm vết thương chồng chất, hơi thở thoi thóp, đất đai sinh hoạt cũng bị Trùng tộc gặm cắn, cần một lần nữa tìm tinh cầu để cư trú, cũng có khả năng mất hết khoa học kỹ thuật cùng văn hóa trong chiến tranh, phải một lần nữa phát triển lại. Càng bi thảm hơn chính là, chủng tộc nhỏ yếu nào đó có thể bị diệt vong hoàn toàn trong nạn sâu bệnh.

Mỗi một lần nạn sâu bệnh đều tàn phá vô tình như vậy, như lúa lớn lên tươi tốt bị châu chấu gặm chỉ còn rễ cây, sau đó dựa vào đất đai cằn cỗi một lần nữa nảy mầm lớn lên.

Dưới hoàn cảnh như vậy, cho dù năm trăm vạn năm cũng không đủ để khoa học kỹ thuật Nhân loại phát triển tới đỉnh cao, cho dù những chủng tộc càng cổ xưa hơn đã tồn tại một ngàn vạn năm, cũng không đủ phát đạt để có thể đối phó Trùng tộc. Mỗi mười vạn năm, khoa học kỹ thuật sẽ bị gián đoạn một lần, giống như hy vọng vĩnh viễn nhìn không tới, vẫn luôn tiếp tục tuần hoàn.

Diệp Tố nghe lão sư bình tĩnh giảng bài cảm thấy lòng đau kịch liệt khó thể giải thích.

"Các đồng học, hãy chiến đấu, hy vọng sẽ luôn tới vào khoảnh khắc tiếp đó."

"Tới Đông Cực tinh hệ đi, nhìn xem Trùng tộc bất tận, nhìn xem chúng ta có còn tương lai hay không."

141. Chương 139: Đông Cực

Thanh âm thảo luận ríu rít bên tai không dứt, từ ngoài cửa sổ hiện lên vô số sao trời lớn lớn bé bé, cảnh tượng từ nhiều năm trước đem ánh sáng nhỏ vụn chiếu lên khuông mặt một đám trẻ tuổi, con mắt màu đen màu lan hoặc nâu của họ sáng lấp lánh, như bản thu nhỏ của vũ trụ ngoài cửa sổ.

Sau khi Diệp Tố nghiên cứu hóa học vỡ lòng gần một buổi sáng, vừa ra khỏi cửa phòng liền thấy một màn lộng lẫy xa hoa như vậy ở đại sảnh tinh hạm.

Tinh hạm Diệp Tố đi là tinh hạm riêng của Hoa Đô đại học, chở học sinh hệ cơ giáp năm tư tới Đông Cực tinh hệ. Bọn họ đã khởi hành ba ngày, còn cần bảy ngày mới tới được Đông Cực tinh hệ.

Đáng giá nhắc đến là, ba ngày vừa rồi đã đi hết 99% lộ trình từ Hoa Đô tinh hệ tới Đông Cực tinh hệ, 1% tiếp theo lại cần những bảy ngày.

Đây là lần đầu tiên Diệp Tố tiếp xúc đến phương thức dịch chuyển khoảng cách lớn — xuyên qua trùng động. Hoa Đô tinh hệ cùng Đông Cực tinh hệ cách nhau cự ly hai mươi tư tinh hệ, nếu dựa vào vận tốc bản thân tinh hạm, có lẽ cần khoảng một hai năm. Nhưng trùng động khiến xuyên qua khoảng cách cự ly lớn trở nên cực kỳ dễ dàng. Diệp Tố biết, theo lý luận, có một lỗ đen sẽ có lỗ trắng tương ứng, kỹ thuật khoa học Tinh tế thế giới biến lỗ trắng trong lý thuyết này trở thành hiện thực. Dùng lỗ đen vào cửa vào, dùng lỗ trắng làm cửa ra, một trùng động nối tiếp có thể khiến người nháy mắt vượt qua cự ly mấy chục mấy trăm thậm chí mấy ngàn tinh hệ. Chỉ tiếc không thể xuyên qua thời gian, Diệp Tố tiếc nuối, hoặc có thể, nhưng khoa học kỹ thuật hiện tại còn chưa tìm được phương pháp.

Xuyên qua trùng động cần dựa vào lỗ đen lỗ trắng hình thành tự nhiên trong vũ trụ, không thể tạo ra quỹ đạo dựa vào kỹ thuật nhân loại. Cho nên xuyên qua trùng động cũng thể chuẩn xác mà tới đích đến. Trùng động Hoa Đô đại học lựa chọn, cửa ra lỗ trắng còn cách Đông Cực tinh hệ một khoảng, tinh hạm đành dựa vào vận tốc bản thân mà hoàn thành nốt lộ trình.

Ý nghĩa lớn nhất của phát hiện ra trùng động, là vượt qua khoảng cách xa xôi mà tăng mạnh khả năng kết giao hữu hảo giữa các chủng tộc, từ đó tăng lên thực lực chống lại Trùng tộc.

Thời điểm Diệp Tố tới đại sảnh, lại nghe thấy một đồng học đang nói chuyện với La Thành. Nhưng La Thành không để ý tới hắn, chỉ có Định Cảnh sẽ ngẫu nhiên mà trả lời hai câu.

Loại tình huống này, Diệp Tố đã gặp nhiều lần.

Hoa Đô đại học vì an toàn và bồi dưỡng ý thức đoàn kết — dù sao bọn họ cũng đang bồi dưỡng nhân tài cho Nhân tộc, cưỡng chế yêu cầu các học sinh trước khi tới Đông Cực tinh hệ phải thành lập đội ngũ, ít nhất năm người, nhiều nhất năm mươi người. La Thành thân là đệ nhất danh thi đầu vào trường, lại còn lãnh đạo đội ngũ của mình đạt được quán quân trong thi đấu cơ giáp hữu nghị, đương nhiên sẽ là bánh trái thơm ngon bị tranh đoạt. Mọi người đều muốn gia nhập đội hắn, thứ nhất để bảo đảm an toàn, thứ hai để không lo lắng thành tích.

Nhưng La Thành tâm cao khí ngạo, cũng sẽ không tuyển thêm người, trong mắt hắn, chỉ Địch Cảnh, Trương Diêu Phong, Diệp Tố, Kỷ Gia Duyệt, mập mạp, năm người cộng thêm hắn, vậy là đủ rồi, ngoài ra thà ít chứ không tạp nham. *(mập mạp đến tận cuối truyện cũng kb tên gì T.T)*

Người kia thật cẩn thận mà trần thuật vinh dự lớn lớn bé bé cả ba năm học của mình, ngay cả giải nhì phát minh bảo vệ môi trường cũng nói ra, thấy bộ dáng La Thành vẫn xa cách, đành phải tiếc nuối mà rũ

đầu rời đi, trong lòng tính toán lui một bước mà chọn mục tiêu tiếp theo, đi tìm Christine.

La Thành không kiên nhẫn, xoay người, xụ mặt nói: "Trực tiếp nói với bọn họ là chúng ta không nhận thêm người, phiền phức."

"Ta đang định mang theo tỷ muội tới nhờ cậy ngươi, ngươi không nhận, không phải là cố tình nhắm vào ta sao?" Tiếng cười sang sảng bỗng nhiên truyền đến, Diệp Sùng Tuyết mặc áo vest màu đỏ hấp tấp đi tới, lập tức đẩy Diệp Tố ra, đoạt chỗ ngồi cuối cùng trước mặt Diệp Tố, còn làm mặt quỷ với Diệp Tố: "Kính già yêu trẻ, nhường chỗ cho tỷ tỷ."

Diệp Tố:……

"Tới, Diệp ca, ngồi đây!" Mập mạp vỗ cái đùi diện tích lớn thập phần co dãn rộng rãi của mình.

Diệp Tố lập tức quay đầu, lặn lội đường xa mà sang đầu kia đại sảnh bếch một cái ghế dựa về.

"Không nói đùa nữa." Diệp Sùng Tuyết vẻ mặt không cao hứng nói với La Thành, "Ta cũng không muốn thượng ngươi, cần phải dỗ dành ngươi vui vẻ sao?"

Mặt La Thành có xu thế đen đi.

Trương Diêu Phong nghẹn cười: "Vậy ngươi nghĩ thế nào mà muốn tổ đội cùng chúng ta?"

Lấy thực lực Diệp Sùng Tuyết và đồng đội, hoàn toàn có thể tham gia vào một đoàn đội không tồi, hơn nữa, nam sinh ngưỡng mộ Diệp Sùng Tuyết có không ít, túm bừa một đội cũng không sợ người ta không tận tâm tận lực.

Diệp Sùng Tuyết ghét bỏ nói: "Một đám người muốn ta gia nhập đội ngũ, tâm địa gian xảo mấy tầng mấy lớp ta đều thấy rõ ràng, thời kỳ rèn luyện mà còn muốn tình yêu lãng mạn, mơ mộng quá đi? Ta còn phải phụ trách tỷ muội của ta. Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có các ngươi đáng tin cậy. Đúng rồi, Christine cùng Phương Trí Duy hiện tại thực sự keo sơn gắn bó, bọn họ nhất định sẽ liên thủ, các ngươi sáu người nhưng cũng không lại hai người bọn họ liên thủ."

La Thành cười lạnh một tiếng, đang định nói cái gì thì bị Kỷ Gia Duyệt ngăn cản một phen, "Đừng xúc động! Ngươi nên nghe nữ nhân nói nhiều một chút."

Địch Cảnh thong thả ung dung nói: "Kỳ rèn luyện không thể so sánh với thi đấu cơ giáp, với tính cách giảo hoạt của Christine mà liên thủ cùng Phương Trí Duy, nói không chừng có thể thực sự tạo ra một phen danh tiếng. Nếu tích phân rèn luyện cuối cùng lại bị bọn họ người đông thế mạnh nghiền áp…ha hả."

La Thành hừ hừ.

Diệp Sùng Tuyết cười nói: "Tối đa là năm mươi người, nhưng trường học ngoại trừ xem xét tổng tích phân, còn xem xét bình quân tích phân, cho nên, tìm đội viên chất lượng mới là mấu chốt thắng lợi. Đương nhiên, kết phường cùng các ngươi cũng là tiện nghi cho chúng ta, nhưng các ngươi muốn tìm đội viên đáng tin cậy hơn chúng ta cũng rất khó."

"Nói không sai." Diệp Tố phụ họa.

Mọi người quay đầu lại nhìn hắn.

Diệp Tố kỳ thật cảm thấy, mình một ngày đã phải ngủ mất một nửa, nếu bọn họ hành động vào ban đêm, mình có lẽ sẽ phải vắng họp.

Diệp Sùng Tuyết có thể dẫn dắt vài tiểu nữ hài tiến vào top10 thi đấu cơ giáp lúc trước, đương nhiên sẽ có thực lực xuất chúng. Nếu Diệp Sùng Tuyết gia nhập đội ngũ La Thành, hắn vắng mặt cũng có thể yên tâm thoải mái một chút.

"Vậy thế đi, cả ngày nhìn các ngươi đến phiền, đến nhìn mỹ nữ nhiều chút, trị liệu đôi mắt." Địch Cảnh đỡ đỡ kính râm, bình tĩnh nói.

"Càng không có càng khoe." Trương Diêu Phong bĩu môi, sau đó quay đầu đổi một bộ mặt cười hiền lành hòa ái, nói với Diệp Sùng Tuyết: "Ta nhớ đội ngũ ngươi có nữ hài tử tên Tiểu Mễ, cụ tượng hóa vũ khí dường như là ám tiễn, chúng ta có thể giao lưu sâu sắc thêm a!"

Diệp Sùng Tuyết kinh ngạc: "Giới tính tính cách các ngươi cách xa như vậy, còn có đề tài chung?"

"Giao lưu thêm không phải sẽ có sao."

"Nhưng mà nghe nói ngươi bị liệt dương a, sao có thể giao lưu sâu hơn?"

"Ngọa tào!" Trương Diêu Phong trực tiếp nhảy dựng lên, "Ngươi nghe ai nói! Có phải tên mù kia không!" Hắn chỉ vào Địch Cảnh.

Diệp Sùng Tuyết trợn mắt há hốc mồm: "Ta chỉ nói bừa a."

Một phút đồng hồ im lặng.

Mọi người: "Nga — hóa ra ngươi bị liệt dương a!"

Kỷ Gia Duyệt tiện hề hề mà đảo đảo mắt nhìn Trương Diêu Phong lại nhìn Địch Cảnh: "Ngươi không phải vì nguyên nhân này mới chia tay hắn đi?"

Địch Cảnh cười lạnh một tiếng.

Trương Diêu Phong ngồi lại, nhìn chăm chú cái bàn màu sắc mộc mạc: "Lần đầu tiên nên khẩn trương mà thôi."

"Không cần nói, ta hiểu." Mập mạp gật đầu, tỏ vẻ thập phần lão luyện, "Lần đầu tiên của ta cũng sẽ như vậy."

Kỷ Gia Duyệt: "Nói cứ như ngươi có lần đầu tiên vậy."

"Kỳ thật cũng không thể trách ta, ai kia nằm trên giường liền ngay đơ." Trương Diêu Phong tựa hồ như thuận miệng nói, lại giơ tay ngăn cảnh cái ly Địch Cảnh ném về phía này.

Hai người lập tức mở hình thức bôi đen nhau.

La Thành thấy đề tài càng chạy càng xa, lập tức bất mãn hừ hừ: "Nói chính sự."

Không ai để ý tới hắn, mập mạp lấy ra đồ ăn phân phát cho mọi người, nếm mùi ngon mà ngắm bát quái.

Thẳng đến một ngày trước khi cập bến Đông Cực tinh hệ, sự tình sáu người Diệp Sùng Tuyết gia nhập tổ đội La Thành mới hạ màn, đem danh sách tổ đội nộp lên lão sư chỉ đạo.

Diệp Sùng Tuyết vô cùng đau đớn: "Các ngươi hiệu suất quá thấp, ta hoài nghi, đây sẽ là lần đầu tiên ta quyết định sai lầm trong cuộc đời."

Chủ tinh Đông Cực tinh hệ, Đông Cực tinh có vẻ thập phần hoang vắng, từ vũ trụ nhìn lại, chỉ thấy một mảnh u ám. Những tinh hạm vừa cập bến nơi này, mọi người liền cảm thấy hơi thở tràn ngập sắc bén sôi trào ở đây, Đông Cực tinh không phải tử khí thâm trầm.

Trên cảng đều là dong binh đoàn tới lui, ăn mặc trang phục thống nhất, một đám sắc mặt túc sát(?). Nhưng khi nhìn thấy một đám học sinh xuống khỏi tinh hạm, đều lộ ra tươi cười hữu hảo, khiến nhóm tiểu quỷ trời xa đất lạ cảm thấy thụ sủng nhược kinh.

Một lão sư đi theo không trách mà nói: "Các ngươi đều là mầm non của Nhân tộc, đương nhiên phải yêu thương, vạn nhất sợ các ngươi làm điều xấu." Vô luận ở đâu, người sắp tòng quân hoặc đã tòng quân đều có thể nhận được kính ý lớn nhất. Điều này khiến một số ít học sinh sợ hãi rèn luyện cảm thấy cảm động gấp đôi, kháng cự trong lòng cũng giảm đi nhiều.

Bộ phận rèn luyện của Hoa Đô Đại học đóng ở Đông cực tinh hệ đã sớm phái người cùng xe chuyện dụng tới đón đoàn học sinh này. Bởi vì mỗi năm đều có một nhóm học sinh tới rèn luyện, các trường học đều sẽ thường trú tại Đông Cực tinh, các thiết bị, trình tự rèn luyện cũng thực thành thục.

Phàm là học sinh đến Đông Cực tinh hệ rèn luyện, lúc này đều tập trung cư trú tại phía Nam Đông Cực tinh, được thổ dân Đông Cực tinh cải tạo thành khu đại học. Khu đại học lại chia thành các khu vực nhỏ. Đi vào khu Hoa Đô, người Hoa Đô học viện quân sự cũng không đến sớm hơn Hoa Đô đại học nhiều, đang bận rộn trong ngoài mà đăng ký dong binh đoàn cùng mua sắm trang bị.

Phòng nghỉ được phân chia dựa theo danh sách tổ đội, bốn tới sáu người một gian phòng, người cùng một đội ngũ sẽ được sắp xếp ở các phòng cạnh nhau.

La Thành cùng Diệp Sùng Tuyết bọn họ liền đương nhiên mà trở thành hàng xóm đối diện. Sau khi sắp xếp hành lý, bọn họ đều nhận được thông báo của bộ phận rèn luyện trường học, các đội ngũ cần tới tòa nhà hội nghị trước, dựa theo thứ tự đội ngũ của mình mà tìm được phòng họp thích ứng, nơi đó sẽ có lão sư chỉ đạo cùng học trưởng học tỷ đã tốt nghiệp nhiều năm do trường học rút thăm tới tiến hành chỉ đạo đơn độc, trong khi rèn luyện, bọn họ cũng sẽ đi theo, nhưng không nhúng tay mà chỉ đảm bảo an toàn sinh mệnh.

La Thành tổ đội với Diệp Sùng Tuyết, hiển nhiên là một tin tức không nhỏ, rất nhiều người ở Hoa Đô đại học đều cho rằng đội ngũ này rất có khả năng cạnh tranh chức quán quân, thậm chí không chừng còn có năng lực ép học viện quân sự. Bọn họ chạy tới phòng họp, có không ít người trường ngoài chỉ chỉ trỏ trỏ, khen chê đều có. Đương nhiên, chỉ nhìn bề ngoài, trừ người nào đó béo đến nổi bật, những người khác đều là tuấn nam mỹ nữ, nhìn nhiều vài lần cũng là cảnh đẹp ý vui.

Cố tình cái người béo đến không phù hợp kia còn say mê vì ánh mắt như vậy, tận đến lúc học trưởng nghiêm túc ho khan một tiếng, mập mạp còn chưa thoát khỏi tâm tình nhộn nhạo.

Học trưởng tự giới thiệu trước: "Ta họ Bạch, tên Bạch Huyễn. Tốt nghiệm sớm hơn các ngươi 5 năm, từ giờ trở đi, ta sẽ phải phụ trách đàn tiểu quỷ các ngươi. Đầu tiên, ta phải nói cho các ngươi, đây là lần đầu tiên ta theo học sinh rèn luyện, là cái tiểu bạch không kinh nghiệm. Các ngươi bốc trúng ta thật là xui xẻo. Điều này khiến ta cảm thấy thực phiền muộn, vận khí tệ như vậy chẳng phải sẽ liên lụy ta sao?"

142. Chương 140: Rèn Luyện

Bạch Huyễn chờ mong mà nhìn những gương mặt trẻ tuổi phía dưới, khi hắn phát hiện đám người này một cái lại càng bĩnh tĩnh hơn một cái, lắc đầu, "Các ngươi thật không thú vị. Hảo, không dọa các ngươi, nói vậy các ngươi cũng có thể đoán được, nếu trường học để một người không kinh nghiệm như ta chỉ đạo các ngươi, ta đây khẳng định có chỗ hơn người, cho dù những người có bao nhiêu năm kinh nghiệm đó so sánh với ta, có lẽ vẫn kém một chút."

Nói xong, hắn khoe khoang cười cười, ánh mắt lấp lánh tỏa sáng.

La Thành vẻ mặt chết lặng mà nhìn hắn.

"Ai!" Bạch Huyễn bất mãn mà gõ gõ bàn hội nghị, "Các ngươi chú ý chút, một đám có nghe ta nói hay

không. Ai là đội trưởng?"

"Ta." La Thành đứng lên.

"Thân là đội trưởng một đội ngũ, cư nhiên không nịnh bợ học trưởng chỉ đạo một chút, ngươi làm đội trưởng có điểm thất trách a." Bạch Huyễn nói hắn, "Giờ cho các ngươi vài phút, tới giao hảo quan hệ tốt với ta."

Lúc này, từ ngoài cửa đi vào mấy người khoảng bốn mươi tuổi, hai nam hai nữ, dáng người đều thập phần đĩnh bạt, anh khí bức người, nện bước vững vàng mà đi vào.

Bạch Huyễn lập tức treo lên một khuôn mặt tươi cười ân cần: "Bào lão sư, Lý lão sư, Trần lão sư, các ngài tới a?" Mỗi lời nói hành động của hắn đều làm mẫu hết sức mẫu mực cho La Thành cái gì gọi là nịnh bợ, "Tới tới tới, tới hoan nghênh các lão sư giám sát bảo hộ các ngươi!"

La Thành bọn họ đều rất thành thật, mau chóng đứng dậy khom lưng, quan trọng là ba người này vừa trông đã thấy tương đối đáng tin cậy, đáng giá tôn kính. Trái lại, cái bộ dáng hớn hở kia của Bạch Huyễn…La Thành cảm thấy đội ngũ của mình quả thực xui xẻo.

Ba vị lão sư đều khách khí mà xua xua tay, trong đó vị Bào lão sư đi đến trước bàn hội nghị, nói: "Hoan nghênh các đồng học tới Đông Cực tinh hệ, hy vọng sáu tháng kế tiếp mọi người có thể bảo đảm sinh mệnh an toàn lại có thể thu hoạch thành tích tốt, mọi người kỳ thật không cần quá sợ hãi, cũng không cần run rẩy chân tay, dù sao cũng có ba vị lão sư chúng ta cùng Bạch Huyễn học trưởng sẽ tận lực bảo hộ các ngươi. Đương nhiên, các ngươi cũng phải bảo hộ chính mình, đầu tiên, chuẩn bị trước khi rèn luyện là hết sức quan trọng. Lý lão sư?"

Vị nữ lão sư kia gật đầu một cái, đem sóng ngắn thông tin của các đồng học lấy từ bộ phận huấn luyện đưa vào quang não, thành lập một group chat, gửi một phần văn kiện lên đó, "Phần văn kiện này rất quan trọng, các ngươi hãy nghiêm túc đọc, ngoài ra, rèn luyện chính thức bắt đầu vào ba ngày sau, trong lúc này các ngươi tranh thủ chuẩn bị tốt, nếu có nghi vấn gì có thể tùy thời tìm chúng ta, đến khi vào kỳ rèn luyện, chúng ta cũng chỉ phụ trách ra tay cứu các ngươi vào thời khắc nguy hiểm, bình thường có lẽ không nói chuyện nhiều với các ngươi, đương nhiên, Bạch Huyễn học trưởng vẫn có thể cho các ngươi một số kiến nghị thích hợp."

Bào lão sư tiếp đó nói một số lời cổ vũ linh tinh rồi rời đi, để học sinh có thể rèn luyện được tốt nhất, bọn họ sẽ rất ít can thiệp vào. Có cái Bạch Huyễn hơi chỉ đạo chút là được.

Đám người La Thành liền đơn giản trực tiếp xem phần văn kiện kia tại phòng họp, tất cả đều là những việc cần chú ý khi rèn luyện.

Đầu tiên, cần đến lính đánh thuê Đông Cực tinh đăng ký thành lập dong binh đoàn, như vậy mới có thể nhận được manh mối Trùng tộc từ du hiệp, sau khi hoàn thành nhiệm vụ còn có khen thưởng. Về vấn đề đặt tên dong binh đoàn, La Thành và Diệp Sùng Tuyết sinh ra một chút xích mích nho nhỏ. La Thành kiên trì muốn dùng cái tên xú không biết xấu hổ "Thần chi đội", Diệp Sùng Tuyết cảm thấy tên "Súng và Hoa Hồng" của mình càng dễ nghe hơn.

"Các ngươi phụ trách Súng, chúng ta phụ trách Hoa Hồng." Tiểu Mễ vẻ mặt nghiêm túc mà ủng hộ đội trưởng nhà mình.

Cứ không chịu phối hợp, Diệp Sùng Tuyết thiếu chút nữa xông vào đánh nhau với La Thành, lúc này Diệp Tố Kỷ Gia Duyệt bọn họ mới can ngăn, quyết định dùng tên "Thần và Hoa Hồng".

Bạch Huyễn lắc đầu ngao ngán nhìn đám năm bè bảy mảng này.

Tiếp đó, là vấn đề tinh hạm cùng cơ giáp. Trường học sẽ không phát cho mỗi học sinh một đài cơ giáp, nhưng sẽ cho bọn hắn vay mười vạn không lấy lãi, bọn họ sẽ dùng mười vạn này trong sinh hoạt sáu tháng trên Đông Cực tinh hệ, hơn nữa không được phép sử dụng tiền mang theo từ nhà hoặc cơ giáp của tự mang theo. Đợi sau khi kỳ rèn luyện chấm dứt, bọn họ còn phải trả lại trường học mười vạn khối.

Bạch Huyễn lúc này mới ra dáng một cái học trưởng, chỉ đạo: "Mỗi người mười vạn, các ngươi mười hai người chính là một trăm hai mươi vạn. Có thể thuê một tinh hạm loại nhỏ sức chứa hai mươi người, sau đó lại thuê mười hai đài cơ giáp bình thường. Tinh hạm, cơ giáp đều có phẩm cấp bất đồng, thời gian cho thuê dài ngắn khác biệt, giá cả cũng bất đồng, làm sao để sử dụng mười vạn này kiếm được nhiều tiền cùng tích phân nhất, liền dựa vào các ngươi tự mình thăm dò. Bất quá, ta sẽ cho các ngươi mấy cái phương án, các ngươi tự mình lựa chọn đi."

Ở Đông Cực tinh, hầu như tất cả các vật phẩm đều có phân chia cấp bậc — đây là sản phẩm của hệ thống phần thưởng. Tinh hạm, cơ giáp, nhiệm vụ thậm chí phẩm cấp du hiệp cùng dong binh đoàn đều chia thành cấp 9 tới cấp 1, trong đó cấp 9 là nhiều nhất, cấp 1 là tốt nhất.

Bạch Huyễn lấy ra quang não của bản thân, đem giao diện hàng hóa thương phẩm phóng đại trước mặt bọn họ, "Nhìn xem, tinh hạm cấp 9 giá cả tiện nghi nhất, một ngàn khối ba ngày, nhưng tốc độ nó thường thường, độ thoải mái bên trong cũng bình thường, cơ giáp cấp 9 kỳ thật không khác biệt lắm với chế thức cơ giáp của các ngươi, cũng chỉ có hai thanh vũ khí quang học cùng một vũ khí kim loại. Một trăm khối có thể thuê một ngày. Ta đưa ra cho các ngươi hai phương án, một là trước mắt thuê tinh hạm phẩm cấp thấp nhất, chọn nhiệm vụ cấp thấp nhất, trước hết làm quen thuộc hoàn cảnh và Trùng tộc tại Đông Cực tinh hệ. Hai thì sao, chính là đem tiền tiêu không sai biệt lắm, thuê tinh hạm cùng cơ giáp xa hoa, lại nhận tám mươi một trăm cái nhiệm vụ cấp 7, chơi một ván lớn, hoàn thành những nhiệm vụ cấp 7 đó đại khái có thể được nhận thưởng hơn một trăm vạn, sau đó tiếp tục thuê, tuần hoàn lặp lại, tích phân có nhiều nhiều a."

La Thành trầm tư trong chốc lát: "Ta chọn phương án thứ nhất."

"U a." Bạch Huyễn kinh ngạc, "Ta còn tưởng đám tinh anh các ngươi sẽ chọn phương án thứ hai a, với năng lực các ngươi hoàn toàn có thể a."

La Thành trừng hắn một cái: "Cũng không phải trò chơi, vấn đề liên quan đến sinh mệnh vẫn nên cẩn thận một chút mới tốt."

La Thành nhìn qua kiêu căng ngang ngược, nhưng trong vấn đề đại sự vẫn rất thấu đáo. Diệp Sùng Tuyết không có gì dị nghị, vấn đề nhỏ linh tinh như chọn tên thì nhốn nháo cũng không sao, nhưng hành động

đại sự của đội thật sự chỉ có thể có một người lãnh đạo.

Mười hai người thống nhất xong, thái độ ngày hôm sau liền chuyển biến khiến hiệu suất tăng cao, đầu tiên là sáng sớm đến đăng ký dong binh đoàn, sau đó nhận huy hiệu từ chỗ bộ phận rèn luyện, bên trong huy hiệu có chứa hệ thống trí năng, có thể ghi chép một người giết chết bao nhiêu Trùng tộc, sau đó biểu thị tích phân trên huy hiệu này. Mặt khác, phương thức tính toán tích phân cũng không phải luôn luôn là một, giết chết một con trùng tộc tính một tích phân, khi một người trong vòng 24 giờ liên tục giết chết hơn một ngàn con Trùng tộc, tích phân sẽ tăng gấp đôi. Vượt qua năm ngàn lại tăng gấp đôi. Hạn mức cao nhất là một vạn, vượt qua một vạn, Trùng tộc lúc sau tính như ban đầu, một con một tích phân, đây là để phòng ngừa học sinh tâm cao khí ngạo không biết trời cao đất dày mà nhận nhiệm vụ cấp cao. Một tích phân có thể đổi một khối tiền, nếu nhận nhiệm vụ, khen thưởng nhiệm vụ sẽ cộng dồn vào.

Sau đó bọn họ biết được, rèn luyện lần này còn có ba bảng xếp hạng quan trọng. Một là bảng xếp hạng trường học, trường học tới Đông Cực tinh hệ rèn luyện có ít nhất hơn mười vạn, dĩ vãng chiếm giữ vị trí đầu phần lớn đều là Hoa Đô học viện quân sự, Hoa Đô Đại học cùng học viện quân sự Kursath mười lần cũng sẽ có hai ba lần chiếm được vị trí đầu.

Thứ hai là bảng xếp hạng đoàn đội, số lượng dong binh đoàn càng nhiều hơn, có hơn 2500 cái.

Ba là bảng xếp hạng cá nhân, mười vạn trường đại học, mỗi trường ít nhất có một vạn người tới rèn luyện, lực cạnh trương mạnh tương đương, những cá nhân có thể tiến vào hạng trên một vạn, đều sẽ được quân đội đặc chiêu tiến vào.

Diệp Tố thấy cư nhiên có nhiều người như vậy, trong lúc nhất thời khó mà tưởng tượng nổi. Nhưng lại nghĩ lại ngẫm, chỉ Đông Cực tinh đã to gấp mười lần địa cầu, mà Đông Cực tinh hệ lớn tương đương hệ Ngân Hà, bao gồm ba ngàn trăm triệu ngôi sao, cho dù ném toàn bộ người của mười vạn trường học tới Đông Cực tinh hệ cũng không khơi dậy bọt sóng nào cả. Đám học sinh này tới, đều sẽ không tạo thành phiền toái gì cho Đông Cực tinh hệ.

La Thành bọn họ dùng quang não truy cập website của lính đánh thuê, trên trang đầu có thể nhìn thấy nhiệm vụ Trùng tộc do du hiệp tuyên bố. Kỳ thật, manh mối những nhiệm vụ này cũng không mang tính tuyệt đối, bởi vì Trùng tộc rất khó đoán trước, mặc dù hôm nay nhận nhiệm vụ cấp 9, thời điểm cập bến lại phát hiện ra Trùng tộc cao hơn cấp 9 cũng không có gì hiếm lạ. May mắn, huy hiệu bọn họ còn có thể phát ra tín hiệu cầu cứu khẩn cấp, nếu lão sư đi theo không thể bảo hộ bọn họ, sẽ có du hiệp hoặc lính đánh thuê ở khu vực lân cận tiến hành cứu viện.

Đây xem như chính sách bảo vệ học sinh của chính phủ, cứu học sinh có thể nhận được khen thưởng kếch xù. Du hiệp cùng lính đánh thuê dù sao cũng là vì kiếm tiền, thuận tiện còn có thể cứu với vài đóa hoa của Nhân loại, cớ gì mà không làm.

La Thành cũng không hoàn toàn dựa vào phương án thứ nhất mà lựa chọn nhiệm vụ cấp 9, mà nhận một số cấp 8, mặc dù phải suy nghĩ về vấn đề an toàn, hắn cũng không thể chịu đựng bản thân như một người rụt rè sợ hãi, hết thảy chỉ cần an toàn. Nhiệm vụ cấp 9 có số lượng trùng tộc dưới một trăm, cấp 8 dưới một ngàn. Bọn họ lấy tin tức kiểm tra của một tnh cầu, nhận được hai mươi lăm nhiệm vụ trên cùng một tinh cầu, tính toán sẽ hoàn thành nhiệm vụ trong sáu ngày thuê tinh hạm, nếu website đổi mới nhiệm vụ, bọn họ cũng có thể cân nhắc sức lực còn dư mà tiếp tục hay không.

Bọn họ căn cứ manh mối nhiệm vụ, chạy tới một tiểu hành tinh đánh số A45. Năm giờ sau, bọn họ đổ bộ lên phía Đông Bắc tinh cầu A45, sau đó là là bay sát mặt đất, một bên bay một bên sử dụng máy dò xét trên tinh hạm tiến hành rà quét.

Vỏ ngoài Trùng tộc đều có kháng tính với tia dò xét, đặc biệt là trùng giáp xác, không đến khoảng cách đủ gần căn bản không thể phát hiện nơi ẩn nấp của Trùng tộc. Nếu Trùng tộc không xuất hiện thành đàn, muốn liếc mắt một cái đã phát hiện cũng rất khó. Cho nên các du hiệp đều phụ trách tuần tra khái quát ở một số khu vực tại Đông Cực tinh hệ và ngoại tinh hệ, một khi phát hiện manh mối trùng tộc liền sẽ đăng lên website lính đánh thuê, để lính đánh thuê tiếp nhận tiêu diệt, còn mình tiếp tục tuần tra, như vậy mới có thể diệt Trùng tộc với hiệu suất cao.

Nhiệm vụ đầu tiên của bọn La Thành thực may mắn, chỉ chốc lát sau đã phát hiện một cái động.

Bạch Huyễn trước hết điều khiển cơ giáp của mình rời khỏi tinh hạm, làm mẫu một lần. Chỉ thấy hắn lấy ra một viên cầu, đặt nó trước cửa động. Trùng tộc đều có bản năng nhiệt tình yêu thương với năng lượng, chúng nó chui dưới nền đất cũng là vì cắn nuốt nhiều năng lượng hơn, mà phóng xạ quang năng của viên cầu này có thể tạo thành ảo giác với Trùng tộc rằng nơi này có rất nhiều năng lượng.

Dưới ánh nhìn không chớp mắt của đám La Thành, cửa động đen nhánh kia phảng phất có động tĩnh. La Thành Diệp Tố mọi người có tin tưởng tuyệt đối với bản thân mình, nhưng lần đầu tiếp xúc với Trùng tộc, đều không khỏi có chút khẩn trương, hô hấp dồn dập.

Hô một tiếng, một con trùng nhuyễn thể dài hơn hai mét to bằng cái thùng nước bay ra, đám Tiểu Mễ theo bản năng liền hô lên, Bạch Huyễn nhanh chóng giơ lên đao kim loại, một đao liền chén trùng nhuyễn thể thành hai nửa. Tiếp theo, lại có trùng giáp xác bay tới.

"Các ngươi xuống đi." Bào lão sư nói với mọi người, "Để Bạch Huyễn phụ giúp các ngươi hoàn thành nhiệm vụ đầu này, lúc sau các ngươi phải độc lập hoàn thành."

Diệp Tố vội vàng gật đầu, chuẩn bị tốt liền triệu hồi cơ giáp ra. Đám La Thành cùng nhau, sáu nam sinh chạm đất đầu tiên, sáu nữ sinh theo sát đó.

Lúc này Trùng tộc bò lên mặt đất đã có hơn trăm con.

"Giao cho các ngươi!" Bạch Huyễn lập tức thu đao, nhanh chóng lui về phía sau, xa xa quan sát.

La Thành sắc mặt kiên quyết, lập tức thao tác tay trái cơ giáp nổ súng, tay phải cầm đao, phân biệt công kích trùng giáp xác cùng trùng nhuyễn thể. Những người khác cũng không yếu thế chút nào, lập tức bắt đầu công kích.

Không thể không nói, lực công kích của Trùng tộc đơn lẻ thực sự quá yếu, bọn họ dường như một đao một cái, một súng một con. Đám Trùng tộc bò ra từ trong động căn bản không bù lại được đám bị giết.

Chỉ chốc lát sau, mặt đất liền đầy xác Trùng, phỏng đoán qua, khoảng 5-600 con.

Mười hai người sau khi ngừng tay đều có chút run rung, không phải mệt, càng không phải sợ hãi, mà là xuất phát từ tâm tình kích động kỳ quái nào đó, đây là Trùng tộc, địch nhân bọn họ được dạy từ nhỏ phải không chết không thôi, liền dễ dàng như vậy mà chết trong tay bọn họ.

"Ta cảm giác ta còn có thể giết thêm một vạn con nữa a!" Trương Diêu Phong dõng dạc tuyên bố.

Bạch Huyễn đi tới, cơ giáp của hắn gõ xuống, truyền đi tiếng vang thật xa, "Trùng tộc số lượng càng nhiều, hệ số nguy hiểm tăng lên theo bội số, một vạn con? Chỉ sợ ngươi chưa kịp đếm đã bị nuốt sạch sẽ."

143. Chương 141: Ghi Hận

La Thành canh giữ ở cửa động, đợi mấy Trùng tộc rải rác bò ra, nghe vậy nói một câu: "Trước khi kỳ rèn luyện kết thúc, chúng ta khẳng định đã đánh cùng hơn một vạn Trùng tộc vài lần."

"Chí khí không nhỏ." Bạch Huyễn tuy rằng ngự điệu trào phúng nhưng cũng không trực tiếp tưới một chậu nước lạnh, một dong binh đoàn ưu tú nếu không có chiến tích hơn một vạn Trùng tộc trong vòng 24 giờ là không được tán thành.

"Đúng rồi." La Thành đột nhiên quét mắt tìm kiếm, nhìn về Diệp Tố bên cạnh cửa động, Diệp Tố ở trong cơ giáp, La Thành cũng không nhìn thấy cái gì, nhưng ánh mắt vẫn thực ngạc nhiên, "Diệp Tố, ngươi thay đổi rất nhiều."

Hắn vừa nói, Trương Diêu Phong, Kỷ Gia Duyệt bọn họ cũng phát giác, thời điểm tham gia thi đấu cơ giáp, tuy tinh thần lực Diệp Tố cao đến quỷ dị, nhưng từ thao tác cơ giáp đến kỹ xảo chiến đấu, đều là trăm phần trăm tay mơ. Nhưng vừa rồi, Diệp Tố biểu hiện bình tĩnh trầm ổn, nắm bắt thời cơ cũng thực chuẩn, ánh mắt sắc bén, Trùng tộc vừa ngoi đầu đã bị hắn một súng bắn chết, kinh nghiệm này đã sắp đuổi kịp bọn họ.

Diệp Tố cười: "Nghỉ hè hai tháng của ta cũng không phải là lãng phí, ở Tây Đô cởi một tầng da."

Ấn tượng của bọn La Thành với Tây Đô dừng trên sân huấn luyện, nhưng bọn hắn không biến sân huấn luyện Tây Đô có thể đạt được hiệu quả thần kỳ như vậy, mới hai tháng đã khiến Diệp Tố thoát thai hoán cốt.

Mập mạp hâm mộ nói: "Sân huấn luyện nhà ai, ta cũng phải đi!"

"Ngươi đi sẽ không có hiệu quả như vậy." Kỷ Gia Duyệt phân tích, "Diệp Tố vốn dĩ không có cơ sở, huấn luyện một chút đã có thể tiến bộ vượt bậc, ngươi đều đã thành hình, lại xoa lại vuốt niết vẫn là cái dạng

kia, cùng lắm tròn thêm một chút. Diệp Tố, là biểu ca Hàn Nghiệp của ngươi mang ngươi đi huấn luyện? Hắn còn đối với ngươi khá tốt a."

Nói đến Hàn Nghiệp, ngữ khí La Thành liền thay đổi, "Hắn về sau sẽ khiến ngươi tòng quân sao?"

Diệp Tố: "Đương nhiên sẽ."

La Thành châm chọc nói: "Hắn còn rất hào khí với người khác a."

Diệp Tố xấu hổ, không biết nên giải thích hộ Hàn Nghiệp thế nào.

"Ai nha ai nha." Mập mạp kêu lên, "Mặc kệ, dù sao Diệp ca lợi hại một chút, đoàn chúng ta có thể cùng lợi hại, không chừng còn có thể vượt qua học viện quân sự."

"Đừng có nằm mơ." Bạch Huyễn nghe tên Hàn Nghiệp liền sắc mặt kỳ quái một trận, nhận ra mình có chút xuất thần liền vội vàng đi vào chủ đề, "Học viện quân sự có nữ chiến thần tinh thần lực cấp SS Thiên Sóc, còn có Lý Ngôn cụ tượng hóa vũ khí kỳ lạ nhất từ trước tới nay, bọn họ không liên thủ còn ổn, nếu liên thủ, các ngươi chỉ có thể ngẩng đầu mà nhìn."

"Đừng nói như vậy a, học trưởng." Trương Diêu Phong dài giọng, bọn họ đều biết Thiên Sóc cùng Lý Ngôn, cũng có chút hiểu biết về năng lực bọn họ, "Cổ vũ chúng ta một chút cũng tốt."

"Ta đây đang giúp các ngươi nhận rõ chính mình, đừng làm bọt biển bành trước rồi để chính mình nghẹn chết." Bạch Huyễn xem xét cửa động, xác định bên trong không còn Trùng tộc mới nói: "Thu phục, tiếp tục tuần tra, thời gian là vàng bạc!"

Mọi người thu cơ giáp lại, bước lên tinh hạm, dựa theo lúc trước mà rà quét dò xét, trên tiểu hành tinh này đa số là nhiệm vụ cấp 8, mỗi lần gặp Trùng tộc đều không vượt quá một ngàn con, đám người La Thành ứng đối thập phần thành thạo, sau một ngày tuần tra, hoàn thành chính nhiệm vụ, tổng cộng tiêu diệt bảy ngàn trùng tộc, nhưng chia ra bình quân mỗi người chỉ được khoảng 600 con.

"Tích phân không dễ kiếm a." Lại một lần nữa tiêu diệt một đàn Trùng tộc, mập mạp mặt mày ủ ê.

"Dễ kiếm còn nói chuyện gì." Bạch Huyễn quét mắt liếc bọn họ một cái, bỗng nhiên cả kinh, chân đều thiếu chút nữa mềm xuống, "Các ngươi tại sao có mỗi mười một người! Còn một cái đâu!" *(tình tiết phim kinh dị:), các thím đã ai đọc vòng bảy người chưa:v từ đầu đến cuối có 6 người sống mà tổng cứ 7 người, bây giờ nhìn lại cái bìa truyện ta đã muốn đái ra quần)*

"Ý ngươi là Diệp Tố?" Kỷ Gia Duyệt nói, "Hắn ngủ trên tinh hạm a."

"Ngủ!" Bạch Huyễn kinh ngạc đến lạc cả giọng, sau đó là cực kỳ tức giận, vừa rồi thiếu chút nữa hù chết

hắn, nếu có người xảy ra chuyện thì hắn phải giải thích với trường học thế nào, "Các ngươi không phải là phần tử tinh anh sao? Cư nhiên còn có loại làm việc không đàng hoàng trốn đi ngủ này!"

Kỷ Gia Duyệt vô tội mà nhìn hắn: "Diệp Tố có bệnh a." Sau ngẫn lại, nói Diệp Tố như vậy không tốt lắm, sửa miệng nói, "Diệp Tố có chứng thích ngủ a, không ngủ được sẽ chết."

"Đều là kiếm cớ! Kiếm cớ làm biếng!" Bạch Huyễn tức đến muốn hộc máu, lập tức về tinh hạm, thô bạo mà đẩy mở cửa phòng Diệp Tố, thấy Diệp Tố ngủ thực sự say, một cổ khói đặc bốc lên từ trên đỉnh đầu Bạch Huyễn, liền kéo Diệp Tố một phen, nhưng vô luận hắn lăn lộn thế nào, Diệp Tố cũng không tỉnh.

Thấy không sai biệt lắm, La Thành mới cướp Diệp Tố từ trong tay Bạch Huyễn về, đặt trên giường, "Thấy chưa? Hắn chính là như vậy, về sau thời điểm hắn ngủ, đừng nghĩ tới chuyện đánh thức hắn, cứ để yên cho hắn ngủ đi."

Bạch Huyễn trợn mắt há mồm, "Người như vậy các ngươi cũng muốn? Không sợ kéo chân sau?"

La Thành lập tức không cao hứng: "Đội của ta, không cần ngươi nhọc lòng."

"Nếu không phải ta bị phân phối cho các ngươi, ngươi cho rằng ta muốn nhọc lòng?" Bạch Huyễn giận đến sôi máu, đập cửa rời đi, sau ngẫm lại vẫn chưa hết giận, lại chạy về nói, "Gọi không tỉnh chỉ có người chết cùng người giả bộ ngủ, hắn chính là giả vờ ngủ để trốn rèn luyện."

"Diệp ca không phải là người như vậy!" Mập mạp thở phì phì nói.

"Các ngươi không phải nói biểu ca hắn là Hàn Nghiệp sao? Có biểu ca như vậy, lại ra một cái biểu đệ giả vờ ngủ cũng không có gì kỳ quái."

La Thành nhìn thẳng Bạch Huyễn: "Diệp Tố cùng Hàn Nghiệp là hai người độc lập."

"Vật họp theo loài, người phân theo nhóm."

"Ngươi!" La Thành muốn động thủ, bị Diệp Sùng Tuyết đúng lúc giữ chặt lại, tuy rằng nàng không rõ Bạch Huyễn tại sao lại đột nhiên phát hỏa, còn chọc giận La Thành, "Đừng xúc động a, mọi người có chuyện chậm rãi nói."

Lão sư phụ trách cũng bị kéo lại đây, lần đầu tiên trong ngày nói chuyện cùng bọn họ: "Làm sao vậy? Bạch Huyễn, bộ dáng học trưởng của ngươi như vậy sao, cư nhiên còn cãi nhau cùng học đệ?"

Bạch Huyễn hừ một tiếng, liếc mắt Diệp Tố còn đang ngủ trên giường hoàn toàn không biết trời trăng mây đất gì, "Chính xác, ta chỉ là cái học trưởng chỉ đạo mà thôi, muốn làm thế nào là việc của các ngươi, tích phân ít, xếp hạng thấp, cũng không liên quan gì tới ta. Đội của ngươi, thích chơi thế nào thì chơi đi."

La Thành ngạnh cổ.

"Bạch Huyễn." Bào lão sư nghiêm túc lên, "Ngươi nói chuyện cùng học đệ thế nào vậy!"

Bạch Huyễn mắt điếc tai ngơ với chỉ trích của Bào lão sư, xoay người rời đi.

Bào lão sư ngược lại hỏi Diệp Sùng Tuyết, biện chuyện gì xảy ra, cũng tò mò mà nghiên cứu Diệp Tố một lát, giải vây cho Bạch Huyễn nói: "Hắn kiến thức còn thiếu, có lẽ không thể tiếp thu được có bệnh như vậy. Các ngươi sẽ ở chung cùng hắn sáu tháng, mỗi người đều rộng lượng một chút, nhường nhịn lẫn nhau một chút, người trẻ tuổi không cần hỏa khí lớn như vậy sao."

Bào lão sư an ủi xong bọn La Thành, lại đi tìm Bạch Huyễn, nhìn thấy Bạch Huyễn xụ mặt uống rượu, khẽ than thở: "Ngươi còn ghi hận Hàn Nghiệp?"

Bạch Huyễn trầm mặc không lên tiếng.

Bào lão sư: "La Thành nói cũng đúng, Hàn Nghiệp cùng Diệp Tố là hai người độc lập, ngươi không nên chuyển dời cừu hận với Hàn Nghiệp lên người Diệp Tố vô tội."

Bạch Huyễn lúc này mới rũ xuống đôi mắt cứng đờ, nói: "Ta biết, ta sẽ không nhằm vào hắn, chuyện nên làm ta đều sẽ làm tốt."

Bào lão sư không nói gì mà vỗ vỗ bờ vai của hắn: "Hài tử đáng thương."

Ngày hôm sau, khi Diệp Tố rời giường liền phát hiện quần áo mình hỗn độn, đám người La Thành biểu tình quỷ dị, ngẩn người.

Mập mạp sầu bi mà nhìn Diệp Tố, nghĩ thầm may mắn tối hôm qua Diệp Tố không tỉnh, bằng không nghe Bạch Huyễn nói như vậy hắn sẽ khổ sở lắm a.

Diệp Tố bị ánh mắt mập mạp nhìn đến dựng lông, sau đó càng lúc càng cảm thấy kỳ quái, Trương Diêu Phong vốn dĩ nói nhiều liền ưu thương nhìn trời, Bạch Huyễn thích cợt nhả trào phúng cũng nghiêm trang nhìn bọn họ, vấn đề nào đó sẽ thỉnh thoảng đề hai câu, thời điểm khác sẽ một mực lạnh mặt, La Thành thỉnh thoảng lại hừ hừ hai tiếng, chỉ là thanh âm phun ra từ lỗ mũi đều là sặc người(?).

Diệp Tố mờ mịt, cảm thấy mình vừa ngủ một giấc liền bỏ lỡ cả thế giới. Cứ như vậy mà lãnh lãnh đạm đạm trôi qua ba ngày, đến kỳ hạn thuê tinh hạm, đám người La Thành cũng đã hoàn thành 25 nhiệm vụ mà tiêu diệt hơn hai ngàn trùng tộc, tổng cộng đạt được gần hai vạn tích phân, có thể đổi được hai vạn đồng tiền, hơn nữa mỗi nhiệm vụ hoàn thành lại được cộng thêm một trăm khối tiền khen thưởng, trừ đi tiền thuê tinh hạm cùng cơ giáp, còn dư lại một vạn bảy, bình quân mỗi người được trên một ngàn điểm.

"Lần sau thuê tinh hạm cấp 6, bay thời gian dài liên tục một chút, ở bên ngoài liên tục nửa tháng, chạy qua lại lãng phí thời gian." Diệp Sùng Tuyết nói, sau đó dùng quang não xem bảng xếp hạng, đứng đầu bảng xếp hạng đoàn đội toàn bộ đều trên mười vạn tích phân, trước mười đều có 5-60 vạn, nàng nhìn tên đoàn trưởng đoàn đứng đầu, quả nhiên là nữ chiến thần Thiên Sóc.

"Chúng ta quá lạc hậu." Trương Diêu Phong thò mặt lại gần nói.

"Ân." La Thành gật đầu, "Hiện tại đi trả nhiệm vụ."

Kỳ thật Diệp Tố cảm thấy La Thành ngay từ đầu sẽ lựa chọn phương án cẩn thận như vậy, phần lớn nguyên nhân là vì mình, hắn "ngu ngốc" đã trở thành thái độ bình thường.

Giao xong nhiệm vụ, tiền tới tay, Trương Diêu Phong nghẹn tâm hai ngày lại bắt đầu khoe khoang, "Nghe nói tập tục địa phương của Đông Cực tinh hệ là ngay sau khi hoàn thành nhiệm vụ phải đi quán bar tiêu một chút tiền, ngụ ý tiền tiêu ra ngoài còn có thể tiếp tục kiếm lại. Chúng ta muốn nhập gia tùy tục một phen không?"

"Hảo a!" Phụ họa ăn nhậu chơi bời đầu tiên luôn là mập mạp, Trương Diêu Phong nhìn đôi mắt đầy bong bóng màu hồng của hắn đã biết trong đầu hắn toàn cái gì mà hẹn ước pháo với soái ca, nhưng hiện tại không có ai cổ vũ mình, Trương Diêu Phong liền trả lại cho hắn một ánh mắt cổ vũ, vì thế mập mạp càng thêm mong đợi, giậm giậm chân, làm nũng nói, "Đi sao đi sao!"

La Thành bị chấn đến lắc qua lắc lại, khóe miệng run rẩy: "Vậy đi thôi."

Mập mạp phủng mặt: "Mỗi lần người ta làm nũng một cái, lão đại cái gì cũng đáp ứng người ta nha!"

La Thành chạy nhanh về phía trước: "Nhanh lên!"

Quán bar tại Đông Cực tinh hệ rất nhiều, lớn lớn bé bé phân bố khắp đường phố, mỗi vài bước đi là có thể nghe thấy thanh âm ầm ĩ cũng hương rượu say lòng người. Đám người La Thành tùy tiện tìm một quán bar không tệ lắm chui vào, thời điểm này mỗi năm, quán bar đều sẽ có một ít học sinh tới, người phục vụ đã sớm quen, còn lấy ra menu đồ uống chuyên dụng cho học sinh, đều là chút rượu trái cây độ cồn không cao.

Mọi người đều tùy tiện gọi một ly, Trương Diêu Phong chủ yếu tới cảm thụ chút không khí, ý của Túy Ông không phải ở rượu.

"Oa!" Bọn họ tìm địa phương tương đối hẻo lánh trong góc mà ngồi xuống, mập mạp kêu to, chỉ vào một vị nam nhân xuyên áo gió cách đó không xa, "Soái ca a! Oa, kia nữa, bộ dáng uống rượu thực gợi cảm!"

"Tốt nhất thu hồi móng heo chết của ngươi đi." Trương Diêu Phong vừa vào quán bar liền trở mặt không nhận người, "Nghe nói người nơi này lệ khí rất nhiều, một lời không hợp liền có thể đánh nhau."

“Bọn họ có thể đánh bảo bảo đáng yêu như ta sao.”

“Có tự tin là chuyện tốt……”

Trương Diêu Phong thấy một người nam nhân lén lút mò tay qua, đặt mông ngồi cạnh Diệp Sùng Tuyết, “Các ngươi là tới rèn luyện đi? Thành tích thế nào? Xem bộ dáng các ngươi hình như không phải thực vừa lòng a? Yên tâm, ta đã thấy loại tình huống này rất nhiều lần, nhưng cuối cùng bọn họ đều được cứu rỗi! Ngươi đoán tại sao? Ha ha ha ha, bởi vì gặp ta a! Ta làm phụ trợ bên ngoài hơn hai mươi năm, kinh nghiệm phong phú, có thể trợ giúp các ngươi trên chiến lược chiến thuật đạt được thành tích tốt!”

Diệp Sùng Tuyết nghĩ nghĩ, nói tóm lại: “Gian lận?”

Nam nhân cười hắc hắc, như ôm trong ngực đĩa phim XXX đen, trao đổi với mọi người một ánh mắt ngươi hiểu ta hiểu chúng ta đều hiểu.

144. Chương 142: Phân Tranh

La Thành định đuổi nam nhân chào hàng “Gian lận bảo điển” đi, lại bị Trương Diêu Phong ngăn lại, Trương Diêu Phong thần bí mà kề sát vào nam nhân kia, cười nói: “Ngươi có biện pháp nào có thể gian lận? Đây chính là rèn luyện do mười vạn trường đại học liên hợp tổ chức a!”

Biểu tình thần bí của hắn khiến nam nhân cảm thấy chộp được khách lớn rồi, lập tức hưng phấn bừng bừng mà giới thiệu: “Phương thức khảo hạch của trường học các ngươi không phải là ghi chép bằng huy hiệu sao, ta cùng đoàn đội sau lưng ta nghiên cứu ra được biện pháp che mắt huy hiệu, đem Trùng tộc chúng ta giết được ghi chép vào dưới tên các ngươi!”

“Lợi hại như vậy!” Trương Diêu Phong kinh ngạc nói, “Vậy giá cả thế nào?”

“Cho các ngươi một tích phân, các ngươi cho chúng ta hai khối tiền!” Nam nhân dựng thẳng hai ngón tay lên, bộ dáng các ngươi kiếm lời rồi, cùng lúc đó, thân thể nghiêng về phía trước, định tới gần Trương Diêu Phong, nhưng không biết là vô tình hay cố ý, cánh tay cọ qua trước ngực Diệp Sùng Tuyết.

Diệp Sùng Tuyết nhíu mày, lui lui lại phía sau.

Trương Diêu Phong: “Hai khối tiền? Quá đắt đi, một tích phân của chúng ta mới có thể đổi một khối tiền a.”

“Nhưng tích phân của các ngươi không thể đơn giản mà so sánh với tiền a! Ý nghĩa của tích phân với các ngươi tuyệt đối không giống đồ vật nông cạn như tiền! Các ngươi ngẫm lại, tích phân cao, thứ tự trên bảng xếp hạng cũng cao, lúc đó nhận được thành tích tốt, tốt nghiệp xong vô luận kiếm việc làm hay nhập ngũ,

đãi ngộ đều tốt hơn nhiều lần a! Hiện tại tốn chút tiền, mua được chính là tương lai vô ưu a!"

Nam nhân càng nói càng kích động, nửa thân mình đều dựa lên người Diệp Sùng Tuyết. Diệp Sùng Tuyết không thể nhịn được nữa, bắt lấy cánh tay không thành thật kia, trực tiếp quăng ra ngoài.

Phanh một cái, nam nhân trực tiếp bị ném tới mặt bàn đối diện, chén rượu đổ đầy đất.

Nam nhân vẻ mặt mộng bức mà ngẩng đầu lên từ mặt đất hỗn độn, sau đó đột nhiên tru lên: "Đánh người! Học sinh từ địa phương lớn, khi dễ người nhà quê bản địa a!"

Hắn vừa kêu, rất nhiều người qua đường không biết là xem trò vui hay thật chính nghĩa đều sôi nổi đứng ra chỉ trích, lộn xộn nói đám La Thành Diệp Sùng Tuyết một hồi, cái gì mà ỷ thế hiếp người, không coi ai ra gì, thịnh khí lăng nhân.

Giữa đám người vây xem càng lúc càng đông, một người nâng nam nhân đang té ngã dậy, nói với Diệp Sùng Tuyết: "Tiểu cô nương, ngươi lớn lên sao lại nhân mô cẩu dạng tàn nhẫn như vậy, nhưng thấy ngươi còn trẻ, ta Long ca còn có chút địa vị ở Đông Cực tinh, ra mặt giải quyết cho các ngươi một chút, ngươi nói xin lỗi bồi chút tiền liền xong việc, ta cũng khiến hắn không truy cứu lên, ngươi một nữ học sinh vào cục cảnh sát cũng thực mất mặt phải không?"

Nam nhân làm vẻ mặt không cam lòng nhưng vẫn phải cho Long ca chút mặt mũi: "Nếu Long ca đã lên tiếng, ta đây liền ăn cái mệt này đi, coi như làm việc thiện."

Xem bộ dáng bọn họ ăn ý kẻ xướng người họa, đám người La Thành nháy mắt liền lĩnh ngộ, bọn này ngụy trang bán phương pháp gian lận để tới ăn vạ a!

"Một đám ngu ngốc." Địch Cảnh mắng, "Âm mưu này cũng chỉ có thể lừa gạt các ngươi, đặc biệt là ngươi, ngữ khí trêu cợt kia của ngươi ta đều nghe rõ ràng, người ta một lão bánh quẩy còn không rõ? Ngươi còn cố ý tiếp lời hắn!" Địch Cảnh hung hăng đạp Trương Diêu Phong một cái, đáng thường hắn một người mù vừa tới địa phương xa lạ còn cần từ từ thích ứng, trong khoảng thời gian này đều ít nói, nhưng ai ngờ đồng bạn ngu như hei, hắn vừa không cảnh giác, liền xảy ra chuyện xấu.

Trương Diêu Phong xấu hổ sờ sờ chân.

Long ca lại lải nhải: "Tiểu cô nương a, ngươi xem thế nào? Nghe Long ca nói, chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ coi như không có đi, bằng không vào cục cảnh sát, ngươi cũng không dễ chịu." Lời nói của hắn đã ẩn ẩn ý vị uy hiếp.

Diệp Sùng Tuyết cười lạnh một tiếng, đứng lên, "Xin lỗi? Bồi tiền? Phi!" Một chân của nàng bay lên đá giữa ngực nam nhân ăn vạ kia, lại chuyển hướng giữa không trung, quét về phía Long ca.

Nàng vừa động thủ, La Thành bọn họ lập tức cũng hùng hổ mà xông lên, đội ngũ đối phương lúc này cũng

bại lộ ra, động tác nhất trí một lại, còn lừa dối ai a, "Các ngươi đám tiểu oa nhi này sao có thể quá phận như vậy? Coi người địa phương chúng ta đã chết sao?"

Lão bản quán bar lại chạy tới, không nói gì, chỉ tính toán một chút những đồ vật tổn hại, lúc nữa ai thua kẻ đó bồi thường tiền, nam nhân ăn vạ kia là tay già đời, hắn không thể trêu vào.

"Có chết hay không ta không biết." La Thành nói, "Nhưng các ngươi còn tiếp tục dây dưa, khẳng định sẽ phải nằm mấy ngày."

"Tuổi còn trẻ mà khẩu khí không nhỏ!" Long ca tránh đi đường quét chân của Diệp Sùng Tuyết, cười lạnh một tiếng.

"Vậy bắt đầu từ ngươi đi!" La Thành vốn là tên tính tình táo bạo, Diệp Sùng Tuyết còn hơi bình tĩnh một chút, nhưng sự tình phát sinh trên người mình, nàng cũng không bình tĩnh nổi. Hai người đều phẫn nộ mà khởi xướng một loạt công kích.

Diệp Tố, Trương Diêu Phong đám người theo sát sau, hai đám người cứ như vậy lao vào hỗn chiến.

Vừa đấu võ, Long ca cùng nam nhân ăn vạ liền kinh hãi không thôi, nhận ra mình đụng phải tảng đá, mấy học sinh này một cái cũng không giống người thường, bọn họ đánh giá qua, đám học sinh này ít nhất tinh thần lực đều trên cấp A, khẳng định còn có cấp S, đội hình này mặc kệ thuộc trường học nào đều là phần tử bồi dưỡng trọng điểm a. Long ca bồn chồn trong lòng, nhưng nghĩ đến bọn họ vẫn là học sinh thì cũng yên lòng một chút, yêu cầu của đại học với học sinh thực nghiêm khắc, nếu biết bọn họ đánh nhau còn có thể trừng phạt. Long ca vừa nghĩ sang chuyện khác, tay không đuổi kịp suy nghĩ, cằm bị La Thành đánh rồi vặn, vội vàng đỡ trái hở phải mà chống cự.

Nhưng đội nam nhân ăn vạ cũng không phải hoàn toàn bọc mủ, dám ăn vạ vẫn có một hai tay, hơn nữa người đông thế mạnh, khi dễ đám La Thành học sinh ít kinh nghiệm còn ẩn ẩn ở vào thượng phong.

"Dừng tay!" Giữa lúc đang chiến đấu kịch liệt, Bạch Huyễn cùng mấy cái bằng hữu của hắn không biết từ nơi nào lao ra, duỗi tay liền túm Long ca ra khỏi vòng công kích của La Thành: "Ta là học trưởng chỉ đạo của bọn họ, có vấn đề gì nói chuyện cùng ta."

"Ngươi là lão sư bọn họ a? Vậy thì tốt, ngươi đến phân xử cho chúng ta!" Long ca lòng đầy căm phẫn đem chuyện Diệp Sùng Tuyết đánh người còn không xin lỗi thêm mắm dặm muối… Không, là thay hình đổi dạng một lần.

Bạch Huyễn nhìn về phía Diệp Sùng Tuyết: "Là có chuyện như vậy?"

Diệp Sùng Tuyết phẫn nộ nói: "Căn bản không phải! Hắn ăn đậu hủ ta, còn định lừa dối chúng ta!"

"Ăn đậu hủ ngươi liền ra tay đánh hắn?"

Diệp Sùng Tuyết tức giận đến mặt đỏ bừng.

"Trực tiếp chém một đao a." Bạch Huyễn bỗng nhiên đổ ập bàn tay xuống nam nhân ăn vạ, âm thanh vang lên thanh thúy khiến nam nhân ăn vạ cùng Long ca đều phát ngốc.

Sau một lúc lâu, Long ca kêu lên: "Hảo a, lão sư dạng gì dạy ra học sinh dạng nấy! Đâu có cho chúng ta nói rõ lí lẽ, chúng ta muốn báo nguy!" Nói báo nguy, lại không lấy ra quang não, mà là lấy ra nút không gian.

Bạch Huyễn cùng mấy cái bằng hữu của hắn đều là hàng năm trà trộn vào Đông Cực tinh, đối với mấy sự tình lòng vòng loanh quanh đều hiểu rõ, nhanh chóng phản ứng mà triệu hồi ra cơ giáp của mình, La Thành bọn họ đã trả cơ giáp đi thuê, bất đắc dĩ đành phải lui lại.

Lúc này khổ chính là lão bản quán bar, đấu cơ giáp, quán bar hắn đều hỏng tan nát, chỉ có thể lén lút báo cảnh sát.

Đông Cực tinh nhiều lính đánh thuê, rồng rắn hỗn tạp, trật tự tương đối hỗn loạn một chút, cảnh sát thường xuyên tuần tra trên phố, nhận được tin báo nguy lập tức chạy tới. Cũng may Long ca còn đang không ngừng buông lời hung ác, hai đám người cũng đưa xông vào đánh nhau, cảnh sát hỏi nguyên do xong liền đem hai đám người trực tiếp tới sở cảnh sát, mặc kệ ai đúng ai sai, đánh nhau đều trái với quy định địa phương.

Trong quán bar hỗn loạn vẫn đang sôi nổi bàn tán sự kiện vừa rồi, một góc khác quán bar, đồng dạng có một đám học sinh gương mặt trẻ tuổi đang ngồi.

"Lý Ngôn, vừa rồi chính là cái kia La Thành, thật đúng là buồn cười a, chỉ bằng hắn cũng có thể so sánh với ngươi?" Một người trong đó nói, "Cư nhiên bị dính chiêu người nọ, hiện tại bị đưa tới sở cảnh sát, còn phải phiền toái trường học ra mặt." Nam nhân ăn vạ lúc trước đương nhiên định tới lừa bọn họ, kết quả liền bị Lý Ngôn tam ngôn nhị ngữ liền đuổi đi.

Đây là một dong binh đoàn của Hoa Đô học viện quân sự, đoàn trưởng đúng là Lý Ngôn trong truyền thuyết.

Lý Ngôn cười cười, không đánh giá La Thành, mà hỏi: "Thiên Sóc không trở về?"

"Nàng a, ta thấy nàng thuê một tinh hạm cấp 4, có lẽ phải hơn một tháng mới trở về. Trên bảng tích phân, tích phân đoàn đội cùng cá nhân nàng đều là dẫn đầu."

Lý Ngôn lắc đầu bật cười: "Nàng vẫn hiếu thắng như vậy a."

"Ngươi tại sao một chút cũng không vội?"

Lý Ngôn chậm rãi uống nhụm rượu nhạt màu, người thường tới quán bar đều biết đây là "cao sơn lưu thủy" nồng độ cồn rất cao, nhìn thì thanh triệt, cương cường lại cực đại *(sai quá người ơi, càng nhạt màu càng say là đúng rồi)*, lông mày Lý Ngôn cũng chưa động một chút, "Không có gì phải gấp."

Trên xe cảnh sát, La Thành vẻ mặt đen thui, nhìn thấy nam nhân ăn vạ đối diện làm mặt tàn nhẫn với hắn, thiếu chút nữa đánh nhau trên xe cảnh sát.

Bằng hữu Bạch Huyễn cũng bị vạ lậy, bọn họ thì không sao cả, chỉ vì Bạch Huyễn mà lo lắng, "Việc này nháo tới Hoa Đô đại học, chức danh của ngươi có lẽ sẽ bị ảnh hưởng."

Diệp Sùng Tuyết nghe vậy có chút xin lỗi: "Ta không biết đánh nhau sẽ nghiêm trọng như vậy."

Đông Cực tinh càng nhiều lính đánh thuê, càng quản lý trị an nghiêm khắc, không thấy thì thôi, đã thấy thì nhất định phải nghiêm trị.

Bạch Huyễn hừ lạnh một tiếng, liếc xéo Diệp Tố, "Biểu ca hắn không phải Hàn Nghiệp sao? Hàn đại thiếu gia nói một câu, có phiền toái gì trị không được?"

Thần sắc bằng hữu Bạch Huyễn đều trở nên cổ quái.

Diệp Tố vô tội càng bị ngữ khí mang gai của Bạch Huyễn khiến cho không biết phải làm sao, Kỷ Gia Duyệt an ủi mà cầm tay hắn. Diệp Tố bỗng nhiên ý thức được, không khí không bình thường mấy ngày nay rất có khả năng căn nguyên liên quan tới Hàn Nghiệp.

Diệp Tố nghĩ nghĩ, vẫn là vạn phần rối rắm mà xin Hàn Nghiệp giúp đỡ: Ta có lẽ, ở bên ngoài gây chuyện……

Hàn Nghiệp trả lời thực mau: Ta đã biết được, không cần lo lắng.

Mấy chữ đơn giản của Hàn Nghiệp đã có thể khiến Diệp Tố yên lòng, quả nhiên tới cục cảnh sát, mấy người phụ trách liền cười ha hả mà tiếp đãi bọn họ, sự tình đánh nhau một chữ cũng không nhắc tới, chỉ nói nam nhân ăn vạ đã có tiền sử lừa đảo đã lâu, chỉ là bất hạnh không tìm được chứng cứ, bọn họ đặc biệt cảm tạ đám người La Thành bắt đuôi bọn phạm tội, cuối cũng chỉ ghi lại khẩu cung, lập tức đưa bọn họ từ gây chuyện ẩu đả thành thiếu niên anh hùng hăng hái làm việc nghĩa.

Lúc này, Bạch Huyễn không nói một lời, vừa ra khỏi cục cảnh sát đã mỉa mai, "Nhìn xem, đây là đặc quyền. Trước mặt đặc quyền, quy tắc trật tự là cái rắm!"

Tuy rằng La Thành cũng là người được lợi nhờ "đặc quyền", nhưng nghĩ đến chủ đạo sau lưng là Hàn Nghiệp, sắc mặt cũng không tốt chút nào.

Xấu hổ nhất không nghi ngờ chính là Diệp Tố, tuy rằng hắn không biết Bạch Huyễn đến tột cùng vì cái gì

mà thống hận Hàn Nghiệp như vậy, nhưng hắn có thể khẳng định, Hàn Nghiệp nhất định không phải như những gì Bạch Huyễn thấy.

Sự tình nơi này đương nhiên không thể gạt được Giám sát tư Minh Viện, cục trưởng Kỳ Hựu Cảnh nhìn thấy báo cáo liền nhíu mày, "Cái Hàn Nghiệp này, càng ngày càng kỳ cục a. Đang bí mật hành động, cư nhiên còn có thể thoải mái nhàn hạ mà quản chuyện khác."

Nhưng khi hắn nhìn thấy những người liên quan ngoài Diệp Tố còn có một cái tên quen thuộc, Bạch Huyễn. Hắn bỗng nhiên trầm mặc, sau một lúc lâu, hắn cười như không cười mà lắc đầu, đảo mắt lại thay đổi sắc mặt, hung hăng mắng một câu, không biết đến tột cùng là mắng ai.

Lúc đầu đọc chương này còn tưởng a xxx con nhà người ta người ta mới hận vậy (xin lỗi chứ tui đọc H nhiều quá não bị chai chỉ nghĩ đc vậy thôi huhu:(()... Nhưng đại khái là k có chuyện đó nha nha nha, công thụ truyện này sạch bong sáng bóng sạch từ đầu đến đít sạch từ chương một tới chương cuối cùng (??!!!!!!)

145. Chương 143: Phát Tài

Có một chuyện ăn vạ như vậy, không ai có tâm tình tiếp tục chơi, một đám thần sắc buồn bực trở về, ngày hôm sau cũng sớm mà chuẩn bị tốt vật phẩm một lần nữa chờ xuất phát. Lần này thuê chính là một tinh hạm cấp 6, tiền thuê thực sang quý, lên tới 5000 ba ngày, bọn họ liền một lèo thuê nửa tháng, cò kè mặc cả xong liền tính một vạn khối. Cơ giáp vẫn là cấp 9, hai thanh quang học vũ khí cùng một phen vũ khí kim loại là đủ để bọn họ giết trùng.

Lần này bọn họ đi chính là một hành tinh đánh số C0079, hành tinh này so với những tiểu hành tinh lúc trước lớn hơn nhiều, nhiệm vụ cũng nhiều hơn một chút. La Thành tiếp nhận toàn bộ nhiệm vụ cấp 8 ở đây, còn tiếp một số nhiệm vụ cấp 7. Nhiệm vụ cấp 7, có nghĩa là có khoảng 5000 Trùng tộc.

Tinh hạm tạo hình tinh xảo xuyên qua sao trời, tinh quang màu trắng khiến nó không thu hút chút nào.

Trong tinh hạm, La Thành đang xem bảng xếp hạng, nhìn tích phân cá nhân của Lý Ngôn cùng Thiên Sóc mà lâm vào trầm tư, bỗng nhiên một trận tiếng chuông dồn dập đánh gãy suy nghĩ của hắn, hắn mở đến giao diện tin tức, hóa ra là một nhiệm vụ cầu cứu khẩn cấp.

Ở Đông Cực tinh hệ, ngoài Đông Cực tinh còn có nhiều hành tinh khác có nhân loại sinh sống, những địa phương đó càng thêm bần cùng lạc hậu, phòng ngự không trung không đủ toàn diện, ngẫu nhiên sẽ có Trùng tộc trộm chạy tới những tinh cầu này. Khi cư dân phát hiện Trùng tộc, sẽ gửi đi tín hiệu cầu cứu khẩn cấp, phàm là người ở khu vực lân cận đều có thể tiếp nhận được.

Người trên tinh hạm hiển nhiên đều nhận được tín hiệu này, tín hiệu biểu thị trước mắt còn chưa xảy ra

thương vong, là có người thấy trăm ngàn Trùng tộc chui vào một cái động.

"Hạ cánh!" Không có ai dị nghị. Trợ giúp nhân loại thoát khỏi uy hiếp của Trùng tộc, là bọn họ đã được giáo dục từ nhỏ.

Tính hiệu phóng ra từ khu vực hẻo lánh trên tinh cầu này, có vẻ càng thêm hoang vắng, chỉ có một số nông thông nhỏ tọa lạc nơi đây. Khó trách bọn họ gặp mấy ngàn Trùng tộc còn phải phóng ra tín hiệu cầu cứu khẩn cấp.

Diệp Tố từ giữa không trung nhìn thấy nông thôn khác biệt hẳn với Tinh tế thế giới hắn trước đây từng tiếp xúc, có chút cảm khái, hóa ra lúc nãy vẫn có chênh lệch bần phú lớn như vậy.

Tinh hạm tìm đỉnh núi không người mà hạ cánh, thôn dân địa phương nhìn thấy bọn họ liền vui sướng mà vẫy vẫy tay.

Bạch Huyễn đầu tiên nhảy xuống khỏi tinh hạm, hắn tựa hồ rất tích cực với việc cứu người. Một thôn dân dẫn đầu kích động nói: "Không nghĩ tới các ngươi nhanh như vậy, chúng ta đều sắp lo chết, không biết tại sao lại có Trùng tộc chạy tới, chui xuống ruộng chúng ta, sợ chúng nó đều ăn sạch đất tốt rồi, chúng ta đây liền phế đi a!"

"Lão bá, ngươi yên tâm, chúng ta sẽ giải quyết!" Diệp Sùng Tuyết hướng hắn ngọt ngào cười, làm lão bá nôn nóng thoáng an tâm, lão bá cũng không cảm thấy không tín nhiệm với bọn họ quá phận trẻ tuổi, dù sao trong mắt hắn, có thể hạ cánh xuống từ vũ trụ đều là nhân vật lợi hại.

Lão bá mang bọn họ tới động ngầm kia, đi đến một đoạn, lão bá cũng không dám đi tiếp, chỉ vào một miếng đất rất xa: "Ở ngay kia, thật là đáng sợ! Mấy ngàn Trùng tộc một lượt cùng chui vào!"

Mập mạp hào hùng nói: "Lão bá ngươi mang theo thôn dân rời đi xa một chút, chúng ta sẽ giết chúng nó sạch sẽ a!"

Đám người Diệp Tố đặt nút không gian trong tay, chuẩn bị tùy thời triệu hoán, đợi lão bá lùi xa đến không thấy bóng người, bọn họ mới bắt đầu lấy ra viên cầu để dụ dỗ Trùng tộc ra.

"Từ từ!" Bạch Huyễn bỗng nhiên kêu lên, dưới ánh mắt khó hiểu của mọi người, hắn lập tức đến bên cạnh cửa động, ngồi xổm ở đó quan sát tình huống, một lát sau, hắn vê chút bùn đất ở cửa động đặt dưới chóp mũi ngửi ngửi, lông mày liền nhíu lại.

Quan hệ của hắn cùng đám người La Thành hiện tại còn có chút cứng ngắc, nhưng vấn đề nên giải thích vẫn sẽ kỹ càng giải thích, Bạch Huyễn thần sắc ngưng trọng nói: "Đường hầm này không phải là mới."

"Có ý tứ gì?" Diệp Sùng Tuyết hỏi, luôn là nữ hài tử chịu thua trước *(trigger nha),* La Thành vẫn làm vẻ mặt lạnh với hắn. Diệp Tố thực ra cũng muốn nói cùng Bạch Huyễn vài lời, nhưng Bạch Huyễn vừa thấy

hắn liền châm chọc Hàn Nghiệp, Diệp Tố cũng xấu hổ đến mức không biết nói sao, tốt nhất vẫn không nên đi kích thích hắn, tận lực trốn đi rất xa.

Bạch Huyễn: "Căn cứ lời lão bá kia, Trùng tộc hắn nhìn thấy đã vào động ngầm từ năm tiếng trước, nhưng bùn đất ở cửa động thực khô ráo, không có nước miếng Trùng tộc lưu lại khi đào động, năm tiếng tuyệt đối không thể bốc hơi hết được. Ta xem trình độ khô ráo này, động này ít nhất đã tồn tại khoảng mười ngày."

La Thành lặng lẽ dựng lỗ tai lên, những kinh nghiệm đó bọn họ không được học ở trường a.

"A!" Mập mạp kêu lên, đầu nghiêng một cái, "Nhưng mà điều này có nghĩa gì sao?"

Bạch Huyễn vừa kéo khóe miệng, liền bị ngữ khí mập mạp dọa, "Điều này có nghĩa mười ngày trước đã có một đám Trùng tộc vào đường hầm, số lượng không rõ. Nếu các ngươi tùy tiện hấp dẫn chúng nó ra, rất có thể không phải mấy ngàn con, mà là trên vạn, mấy vạn con."

Bạch Huyễn lấy ra máy dò xét rà quét cửa động, nhìn kết quả, lắc đầu: "Đường hầm quá sâu, máy dò xét này cấp bậc quá thấp, không thăm dò được số lượng có bao nhiêu con." Hắn nhún vai, nói với La Thành, "Làm thế nào, xem quyết định của các ngươi."

La Thành cứng rắn nói: "Đều đã tới đây, đương nhiên muốn tiêu diệt chúng nó."

"A." Bạch Huyễn lạnh lùng cười, khinh bỉ nói: "Các ngươi có phải quá chắc chắn hay không, vạn nhất chui ra mấy vạn hoặc mười vạn Trùng tộc, chỉ bằng mấy tay mơ các ngươi có thể đánh được sao? Ok, các ngươi đánh không lại, ta sẽ ra tay, lão sư theo sau cũng sẽ ra tay, nếu còn đánh không lại, chúng ta còn có thể lập tức lên tinh hạm đào tẩu. Vậy ngươi có nghĩ đến cư dân địa phương không?"

Ngữ khí Bạch Huyễn trở nên cực độ lạnh băng: "Cư dân địa phương căn bản không có biện pháp đào tẩu, Trùng tộc vừa lên mặt đất, bị các ngươi chọc giận liền xuống tay với cư dân địa phương. Bọn họ mời các ngươi tới trợ giúp bọn họ, cũng không phải mang đến cho bọn họ tai nạn ngập đầu."

Tai La Thành đỏ lên, những vấn đề này hắn chính xác chưa suy tính tới.

"Chúng ta đây phải làm sao bây giờ?" Diệp Sùng Tuyết hỏi Bạch Huyễn, "Mặc kệ sao?"

"Vậy đi thôi, các ngươi quản được?"

La Thành không tình nguyện cứ rời đi như vậy, hắn còn nhớ rõ bộ dáng kích động của thôn dân khi nhìn thấy bọn họ, như thấy được vị cứu tinh.

Bạch Huyễn thấy bọn họ đều cứng đờ tại chỗ, thần sắc lại hòa hoãn một chút, điều này ít nhất chứng minh được đám học sinh này không phải tham sống sợ chết, không có trách nhiệm làm người, người như vậy mới

là căn cơ tương lai của Nhân tộc. Hắn nói, “Nếu không đi, vậy các ngươi để tay lên ngực tự hỏi bản thân, có thể đảm bảo tiêu diệt Trùng tộc sao? Có thể đảm bảo an toàn cho cư dân địa phương sao?”

Diệp Tố bọn họ cũng không có lời nào để đáp trả.

“Buồn cười.” Bạch Huyễn không mặn không nhạt mà cười nói, “Các ngươi đánh cũng đánh không lại, đi lại không muốn đi, muốn làm gì?”

“Chúng ta nếu đi rồi, thôn dân làm sao bây giờ? Diệp Sùng Tuyết nói, ”Nếu Trùng tộc đột nhiên chui ra, thôn dân nơi này lại không có vũ lực, chẳng phải chờ chết sao! Ta không thể cứ như vậy mà rời đi!”

Bạch Huyễn nhìn từng người trong bọn họ, phát hiện thần sắc bọn họ đều hết sức kiên quyết, “Vậy được rồi, các ngươi liền thủ ở đây, đợi dong binh đoàn xung quanh tiếp nhận được tín hiệu cầu cứu mà tới, các ngươi có thể hành động cùng bọn họ. Còn có thể hướng thành thị xung quanh tìm kiếm trợ giúp, nhưng xem bộ dáng lạc hậu của tinh cầu này, có lẽ thành thị cũng không có khả năng giúp ích gì. Cho nên, các ngươi đành dựa vào vận khí, vận khí tốt, chờ một hai giờ liền có dong binh đoàn đi qua, vận khí không tốt, chỉ sợ đến vài ngày, thậm chí mười ngày nửa tháng. Thời gian càng chậm trễ, tích phân của các ngươi càng tụt lại một khoảng lớn. Hiện tại bọn học sinh có chí hướng đều bắt đầu phát lực ra sức. Các ngươi tự suy xét đi.”

Đám người La Thành nhìn thoáng qua nhau, đều nhất trí quyết định, “Chúng ta lưu lại nơi này thủ. Tích phân không quan trọng bằng mạng người.” Nhưng đồng thời cũng cảm thấy thập phần bất đắt dĩ, lần đầu, đám học sinh sống trong nhung lụa này cũng cảm nhận được sự vô năng của mình, trước mặt Trùng tộc chỉ có thể lựa chọn thỏa hiệp.

“Bảo các ngươi ngốc cũng không phải ta nói bừa.” Bạch Huyễn châm chọc nói, nhưng mọi người đều có thể nghe ra châm chọc của hắn khác những lần châm chọc mang theo gai băng lúc trước, giống như trở lại cảm giác vui cười ban đầu, khiến bọn họ có chút không quen.

“Các ngươi cho rằng chính phủ Nhân tộc chỉ ăn mà không làm a? Đều không nghĩ tới cầu cứu quân đội chính phủ, các ngươi lắc lắc đầu mấy cái a! Xem có phải bên trong cũng bị Trùng tộc gặm sạch rồi không.” Bạch Huyễn khinh thường nói, “Trừ bỏ quan quân tham sống sợ chết nào đó, tuyệt đại bộ phận quân nhân đều sẽ phụ trách trung thành. Hành tinh lớn gần nhất sau khi nhận được tín hiệu cầu cứu sẽ lập tức phái ra bộ đội cứu viện, nhiều nhất một ngày, quân đội sẽ liền tới. Nếu Trùng tộc chỉ dựa vào đám quân lính tản mạn các ngươi tới tiêu diệu, Nhân tộc đã sớm xong đời.”

“Vậy ngươi vừa rồi còn nói mười ngày nửa tháng?”

“Đây còn không phải do khảo nghiệm các ngươi một chút sao? Nói thật, nếu các ngươi lựa chọn đi luôn, ta cho dù phải liều mạng bị trừng phạt cũng không muốn tiếp tục chỉ dẫn các ngươi.” Bạch Huyễn cười cười, u ám vẫn luôn bao phủ giữa bọn họ đột nhiên tan thành mây khói.

La Thành biệt nữu mà dời đi tầm mắt, trong miệng lẩm bẩm mắng, nhưng sắc mặt đã khá hơn nhiều.

Bạch Huyễn hiển nhiên là người có trách nhiệm với Nhân loại, Diệp Tố nhìn Bạch Huyễn trong thần sắc vui mừng, bỗng nhiên có lòng hiếu kỳ với gút mắt giữa Bạch Huyễn cùng Hàn Nghiệp, hai người hẳn là cùng một loại hình, lại có khoảng cách lớn như vậy. *(gần như cả thế giới ngta cùng 1 loại, có e lạc loài thôi cỏ ạ)*

"Các ngươi vận khí khá tốt, có lẽ không cần phiền toái quân đội." Bạch Huyễn ngẩng đầu nhìn bầu trời, mọi người cũng ngẩng đầu theo, nhưng cái gì cũng không nhìn thấy, khi Diệp Tố đang nghĩ có phải Bạch Huyễn lại trêu cợt bọn họ hay không, đột nhiên, trên trời cao xuất hiện một điểm đen.

Điểm đen lại gần, bọn họ mới nhìn ra đó là một tinh hạm loại lớn, chỉ xem khuynh hướng nhan sắc cảm xúc liền biết tinh hạm này không tầm thường.

"Hẳn là dong binh đoàn loại lớn, ít nhất trên cấp 4." Bạch Huyễn phát huy tác dụng tay già đời của hắn.

Tinh hạm càng ngày càng gần, Bạch Huyễn kinh ngạc mà kêu một tiếng: "Cư nhiên là Phán Nguyệt dong binh đoàn."

"Phán Nguyệt dong binh đoàn rất lợi hại?" La Thành bọn họ cũng thấy trên phần đầu tinh hạm có một dấu hiệu hình ánh trăng cong cong.

Bạch Huyễn tấm tắc lắc đầu: "Có thể không lợi hại sao, là một trong mười dong binh đoàn cấp 1 của Đông Cực tinh hệ, tinh hạm này hẳn là một phân đội trong dong binh đoàn Phán Nguyệt."

Tinh hạm cỡ lớn dần dần dừng lại ở tầng trời thấp, lính đánh thuê bên trong có thứ tự mà từ tầng trời thấp nhảy xuống, thân thủ mạnh mẽ, khí thế phi phàm. So với đám lính đánh thuê bọn Diệp Tố nhìn thấy ở quán bar quả thực không phải cùng một cấp bậc.

Đám lính đánh thuê kia ước chừng có trăm người, một vị đội trưởng trong đó đi tới, hỏi: "Huynh đệ, làm sao vậy?"

Bạch Huyễn chỉ cho hắn bùn đất khô ráo ở cửa đường hầm.

"Hiểu." Đội trưởng gật đầu một cái, lấy ra máy dò xét của bản thân, máy dò xét của hắn đương nhiên phẩm cấp tốt hơn cái bọn họ dùng nhiều, sau khi dò xét xong hắn nói: "Ước chừng có năm vạn Trùng tộc, không bài trừ một số trùng giáp xác giấu giếm được sóng dò xét."

Nghe thấy con số này, bọn người La Thành âm thầm kinh hãi, nghĩ thầm may mắn bọn họ không hành động thiếu suy nghĩ.

Đội trưởng phân phó đội lính đánh thuê phía sau: "Để lại mười người trên phi thuyền, còn lại đều xuống. Ngoài ra, đem phi thuyền tới phía nơi dân cư tụ tập, một khi có gió thổi cỏ lay, lập tức chở cư dân địa phương lui lại."

"Học điểm." Bạch Huyễn nói với La Thành, "Tố chất của dong binh đoàn cấp 1 không kém hơn quân đội, Phán Nguyệt lại càng là người xuất sắc trong đó. Một đội trưởng làm việc phải thủy tích bất lậu, cho dù có tiền đề nắm chắc cũng luôn phải suy xét một số tình huống xấu nhất, lưu lại chuẩn bị phía sau, nhìn nhìn lại các ngươi, chậc chậc, ta không muốn nhiều lời, sợ các ngươi bị tổn thương."

Lời nói của Bạch Huyễn tràn đầy tán thưởng với dong binh đoàn Phán Nguyệt. Diệp Tố kỳ thật cảm thấy một câu cuối cùng của đội trưởng kia mới khiến Bạch Huyễn lau mắt mà nhìn.

"Các ngươi là học sinh tới rèn luyện?" Đội trưởng một bên nhìn tinh hạm rời đi, một bên nói chuyện cùng đám người Bạch Huyễn, "Hảo hảo làm, Trùng tộc là để các ngươi trưởng thành tới tiêu diệt."

Tinh hạm vừa ly khai, đội trưởng vung tay lên, những lính đánh thuê còn lại lập tức triệu hồi ra cơ giáp rồi vây tầng tầng quanh cửa động. Hô với đám người Bạch Huyễn: "Các ngươi đi theo phía sau bọn họ, cẩn thận!"

Bạch Huyễn nhanh chóng rời khỏi vòng luẩn quẩn, "Đây là nhiệm vụ rèn luyện của các ngươi, giao cho các ngươi."

Đám người La Thành không có kinh nghiệm hợp tác cùng dong binh đoàn, trong lúc nhất thời cũng không biết đứng đâu. Nhưng bọn hắn cũng là thiên tài nổi bật, dưới chỉ điểm của đám lính đánh thuê, thực mau tìm được chỗ trống thích hợp.

Tốc độ của bọn họ khiến các dong binh đều có chút kinh ngạc, cười trêu chọc: "Ai da, không tồi nga."

Khi nói chuyện, đội trưởng đã bắn một viên đạn pháo về phía cửa động, bắn phá cửa động rộng ra một chút, đồng thời phát ra khí vị có thể dụ dỗ Trùng tộc càng nhiều càng nhanh. Đội trưởng chiến lược cẩn thận bảo đảm, nhưng chiến thuật cũng rất lớn gan, có lẽ là có tin tưởng vào bản thân mình.

Phong phạm của đội trưởng khiến La Thành có chút kinh ngạc cảm thán, ẩn ẩn cảm thấy mình tìm được mục tiêu nỗ lực rồi.

Chỉ chốc lát, thanh âm tất tất tác tác chi chít vang lên. Các dong binh lập tức nghiêm mặt, sẵn sàng trận địa để đón quân địch.

Trong nháy mắt lượng lớn Trùng tộc bay ra khỏi cửa động, vô số ánh đao sáng lên, khi tắt xuống, cũng là lúc thi thể rách nát của Trùng tộc rơi xuống.

La Thành, Diệp Tố bọn họ quả thực nhìn đến ngây người, đao trong tay vừa giơ lên còn chưa kịp múa đâu.

Bạch Huyễn quan sát từ xa xa cũng kinh ngạc, liên tục tán thưởng, "Thật là trăm nghe không bằng một thấy, Phán Nguyệt không hổ danh một trong thập đại dong binh đoàn."

Đội trưởng nói với thủ hạ: "Các ngươi thu liễm một chút, cho các bạn nhỏ chút cơ hội rèn luyện."

Bọn họ ha ha cười, khi sóng Trùng tộc tiếp theo nhảy tới, quả nhiên thu liễm một chút, để lại mấy con sâu nhỏ cho La Thành bọn họ.

"Các ngươi rất lợi hại a." Đội trưởng còn dư lực mà xem biểu hiện nhóm người này.

La Thành liên tục lắc đầu, hắn khó được mà chịu phục, cảm thấy bội phục từ phế phủ dong binh đoàn này, đồng thời âm thầm hạ quyết tâm, mình về sau cũng muốn trở thành người như vậy, mang đội như vậy.

Năm vạn Trùng tộc người nghe đến líu lưỡi, dưới công kích của Phán Nguyệt dong binh đoàn liền không có chút sức phản kích nào. Đến lúc sau, số lượng Trùng tộc đi ra càng lúc càng ít, thi thể Trùng tộc kín đầy đất, đội trưởng ngại vướng bận, trực tiếp lấy dược tề toàn bộ đổ xuống dung hòa, coi như làm bón phân.

Động tác các dong binh cũng chậm lại, thế nhưng bắt đầu chỉ đạo La Thành bọn họ. Bọn họ đã trải qua tinh phong huyết vũ ở Đông Cực tinh hệ, kinh nghiệm đối phó Trùng tộc không thể nói không phong phú, chiêu thức lưu loát dứt khoát, đao đao trí mạng, thậm chí đối mặt trùng giáp xác bọn họ cũng rất ít khi vận dụng tới vũ khí quang học, trực tiếp một đao chém vào vùng khe cổ của trùng giáp xác, một đao đầu trùng liền lăn xuống. Việc này liền tiết kiệm năng lượng vũ khí quang học cực kỳ.

Đám người La Thành càng xem càng mê mẩn, trái tim kích động đến bang bang nhảy không ngừng. Phương pháp chiến đấu bọn họ học được ở trường học quá cứng nhắc, chiêu thức bị hạn chế, dẫn tới hiệu suất thấp. Bọn họ lúc này mới lĩnh ngộ được, tại sao trường học lại mạo hiểm khả năng có người tử vong mà đưa bọn họ tới Đông Cực tinh hệ rèn luyện, chỉ có đao thật kiếm thật đối mặt Trùng tộc, mới có thể thực sự sử dụng phương pháp chiến đấu, đem chiêu thức linh hoạt đánh nhau với người mà dùng trên người Trùng tộc. Tuy rằng kỳ rèn luyện không thể tránh khỏi tử vong, nhưng người có thể sống sót rời đi đều biến hóa nghiêng trời lệch đất so với lúc trước, có thể xưng là chiến sĩ, vì nhân tộc cống hiến lực lượng ít ỏi.

Khi từ đường hầm không còn con Trùng tộc nào bò ra, La Thành, Diệp Tố bọn họ còn có chút chưa đã thèm, nhìn đàn lính đánh thuê này chiến đấu như đang xem một loại nghệ thuật cực đơn giản lại cực kỳ xuất sắc, giữa đám lính đánh thuê, Diệp Tố cảm thấy mình như tiến vào một hoàn cảnh kỳ lạ, chiêu thức trong tay cũng không tự chủ được mà bắt chước đối phương, nhiệt huyết sôi trào trong đầu, cảm thấy một loại thay đổi vi diệu.

Đám người La Thành mồm to thở phì phò, không phải mệt, mà là hưng phấn. Trận đấu này mặc dù bọn họ không có tác dụng gì, nhưng lại khiến bọn họ có được khoái cảm vui sướng tràn trề. Hận không thể cứ tiếp tục chiến đấu như vậy.

Đội trưởng lại lần nữa sử dụng máy dò xét mà rà quét, xác nhận không còn một con Trùng lưu lại xong, mới cười cười mà chụp bả vai đám người La Thành, "Nhóm tiểu gia hỏa đều thật sự lợi hại, tiếp tục cố gắng."

Tinh hạm quay trở lại, đội trưởng mang theo lính đánh thuê rời đi. Bọn họ tới cũng nhanh đi cũng nhanh.

Nhìn tư thái tinh hạm bay lên trời, La Thành kích động đến sắc mặt ửng đỏ, "Ta muốn trở thành lính đánh thuê như bọn họ vậy!"

"Ta cũng muốn!" Diệp Tố nói.

"Ta cũng muốn!" Trương Diêu Phong, Kỷ Gia Duyệt sôi nổi kêu lên.

"Muốn không cũng vô dụng." Bạch Huyễn đã đi tới, nói, "Phán Nguyệt dong binh đoàn đã có lịch sử thành lập từ rất lâu đời, đoàn viên bên trong cũng cần giao tranh ở Đông Cực tinh hệ hơn hai mươi năm mới có cơ hội gia nhập, muốn theo chân bọn họ, sớm a?"

"Lại đả kích chúng ta." Trương Diêu Phong bĩu môi.

"Là sự thật." Bạch Huyễn nói, lại dẫm tới một thứ suýt trẹo chân, hắn từ thi dịch Trùng tộc nhặt lên một vật phẩm khối vuông trông như tảng đá, nghiên cứu một lát, thần sắc có điểm kinh nghi bất định.

Tiếp theo, hắn lại đào đào bụng thi thể Trùng tộc chưa kịp hòa tan, quả nhiên lại móc được một khối đá cùng loại.

Bạch Huyễn ngạc nhiên cười: "Quả nhiên là làm việc tốt có hồi báo, các ngươi sắp phát tài!"

Mỗi hôm chạm phải mấy chương 9~11 trang lại muốn bỏ edit:< chương này 9 trang word hức hức, chắc điều duy nhất an ủi ta là, word ta để auto size letter, nhỏ hơn size A4 khá nhiều chút.

146. Chương 144: Tiếp Tục

"Phát tài cái gì!" Trương Diêu Phong nhảy xuống từ cơ giáp, cũng không chê cục đá dơ hề hề kia, bắt vào tay liền lăn qua lộn lại mà xem, nhưng nhìn thế nào cũng chỉ thấy một tảng đá.

Diệp Tố, La Thành đều đạp đạp đất mà chạy tới, một bộ dáng như chưa từng thấy việc đời. Nếu không phải trên tảng đá còn dính thịt nát của trùng tộc, mập mạp đều sẽ không nhịn được mà muốn đưa vào trong miệng cắn một chút, hắn dùng sức xoa bóp, "Chẳng lẽ không phải cục đá?"

Bạch Huyễn: "Có thể bảo tồn hình thái lâu như vậy trong bụng Trùng tộc sao có thể là cục đá tầm thường?"

Có Bạch Huyễn nhắc nhở, bọn họ mới phát hiện thi thể trùng tộc nơi này, dường như không có tàn lưu

của khoáng thạch, năng lực ăn mòn của Trùng tộc nghe đã thấy rợn cả người, một hầm động dài tới vạn mét cũng có thể gặm một lèo trong chớp mắt mà không bị căng nổ bụng, khối đá này thứ nhất tránh thoát không bị nước miếng của Trùng tộc ăn mòn, lại chịu được dung dịch dạ dày, liền chứng minh nó cũng không phải cục đá tầm thường Mập mạp có thể chớp mắt khinh bỉ.

"Giống ta a, không thể đánh giá chỉ dựa vào tướng mạo." Mập mạp mặt dày vô sỉ mà bắt đầu lôi kéo quan hệ với nó.

Diệp Tố cảm thấy mập mạp có nhận thức rõ ràng về "mạo" của hắn như vậy cũng thực đáng kinh ngạc.

"Các ngươi a, đầu óc cũng không biết ném đi đâu, kể cả đem ra nấu đậu hủ thì cũng nên ăn no a." Bạch Huyễn vô cùng đau đớn mà lắc đầu, "Có chút thường thức địa lý mà cũng không hiểu. Cục đá này chính là thuần thạch."

Nói ra tên này, mọi người đều bừng tỉnh đại ngộ — trừ Diệp Tố.

Thuần thạch, tên như ý nghĩa, chính là cục đá tinh thuần, không chứa năng lượng. Cũng bởi quá độ thuần túy, khiến cho mật độ, độ cứng đều cực cao, đương nhiên, độ cứng của nó còn kém một số kim loại. Nhưng nó được ưu thế tự nhiên, khiến giá cả không hề kém hơn một số kim loại quý trọng — nó có lực miễn dịch siêu cường với nước miếng Trùng tộc, vừa nãy đã được thể hiện vô cùng rõ ràng.

Thuần thạch là tài liệu chế tác vỏ ngoài quân hạm chiến đấu thích hợp nhất, có thể kéo dài thọ mệnh trên chiến trường Trùng tộc, ý nghĩa của nó không phải tiền là có thể đong đếm.

Bạch Huyễn ước lượng khối thuần thạch kia: "Nhìn dáng vẻ này, có vẻ dưới nền đất tinh cầu này có mỏ thuần thạch, phát hiện ra thuần thạch cùng mau chóng đăng báo lên chính là công lao khó lường, có khen thưởng tiền tài còn có khen ngợi quân công. Nếu mỏ thuần thạch đủ lớn, tích phân mà quân công mang tới cho ngươi có lẽ có đủ khả năng đưa các ngươi lên đầu bảng xếp hạng.

Trương Diêu Phong búng tay một cái: "Lợi hại! Không chiến mà thắng!"

"Xuống nền đất trước nhìn xem, phỏng chừng đại khái quy mô mỏ thuần thạch, rồi lại thông tri với cục khai thác mỏ Đông Cực tinh."

Diệp Tố nhớ tới cái gì: "Việc này hẳn có công lao của dong binh đoàn Phán Nguyệt đi, nếu không nhờ bọn họ, chúng ta cũng không thể phát hiện Thuần thạch."

Bạch Huyễn nhẹ nhàng liếc Diệp Tố một cái, tuy rằng hắn có mâu thuẫn với cái biểu đệ Hàn Nghiệp này, nhưng xem lời nói Diệp Tố cũng là người hiểu được báo đáp tri ân, liền miễn cưỡng trả lời, "Với tố chất của bọn họ không lẽ nào không phát hiện được Thuần thạch, hoặc là bọn họ không để bụng, hoặc là cố ý để lại cơ hội này cho các ngươi. Nhưng mà, các ngươi vẫn nên thông tri bọn họ một chút, lưu lại ấn tượng tốt cũng không tồi."

Đám người La Thành vẫn còn đang chìm trong cực độ sùng bái với Phán Nguyệt dong binh đoàn, nghe vậy liền vội vàng tìm phương thức liên hệ với họ trên mạng, chỉ tiếc bọn họ không rõ vừa rồi là phân đội nào, chỉ có thể đối thoại cùng người phát ngôn đối ngoại của Phán Nguyệt dong binh đoàn.

Nghe La Thành nói rõ tiền căn hậu quả một lần, người bên kia quang não lập tức tra tìm trong kho dữ liệu, hiệu suất cao mà trả lời: "Gần vòng đai C sao? Vậy đó hẳn là phân đội số ba."

La Thành nói: "Chúng ta có thể phát hiện thuần mạch, đại bộ phận nguyên nhân là nhờ quý đoàn, công lao này chúng ta không thể độc chiếm…"

Người liên hệ bên kia mỉm cười nghe La Thành nói xong, khẽ gật đầu: "Nếu bọn họ không phát hiện thuần thạch, đã nói lên thuần thạch không có duyên với Phán Nguyệt dong binh đoàn chúng ta, mỏ thuần thạch là công lao của các ngươi, chúc các ngươi rèn luyện vui vẻ, có nhiều thu hoạch."

Từ đầu đến cuối, biểu tình liên hệ người đều thập phần bình tĩnh, không bởi vì giá trị thật lớn của thuần thạch mà dao động, khi cắt đứt cuộc gọi vẫn đang duy trì mỉm cười hiền hòa.

Đám người Diệp Tố Diệp Sùng Tuyết vây quanh quang não nghe thấy Phán Nguyệt dong binh đoàn dứt khoát mà cự tuyệt công lao phát hiện mỏ thuần thạch, bọn họ còn không hiểu sao mà cảm thấy có chút mất mát.

Bạch Huyễn nhún vai, bộ dáng ta đã sớm biết: "Phán Nguyệt dong binh đoàn phát triển được đến bây giờ không phải đơn thuần nhờ vào tiền tài."

"Vậy thì vì cái gì?"

Biểu tình Bạch Huyễn hoảng hốt trong nháy mắt, hiện lên mơ ước cùng khâm phục, "Vì, bảo vệ tôn nghiêm làm người."

"Bọn họ không phải quân đội, nhưng xứng đáng để nhận khen ngợi của mọi người." Bạch Huyễn đưa lưng về phía bọn họ đi tới cửa quặng mỏ, nửa quỳ xem xét tình huống trong đường hầm, nói: "Thay trang phục vũ trụ, chúng ta xuống nhìn xem."

Nhân lúc đám người La Thành thay trang phục, Bạch Huyễn đem ba vị lão sư tới, canh giữ ở cửa động đề phòng vạn nhất.

Lão bá lúc trước run rẩy mà tới, nhìn thấy thi thể Trùng tộc đầy đất, sợ tới mức ai nha nha vài tiếng.

Bạch Huyễn cười nói: "Đại bá, không cần sợ hãi, Trùng tộc đều đã bị diệt sạch. Hơn nữa a, trong đất này của các ngươi có lẽ còn có mạch khoáng, về sau các ngươi liền không cần dựa vào loại hoa màu này mà sống."

Bạch Huyễn từ trên không thấy được mặt ngoài hoang vắng của tinh cầu này, đất đai cằn cỗi, cho dù phát triển nông nghiệp cũng khó có thể trở thành một tinh cầu phát triển, hiện giờ có cơ hội chuyển hình thành khoáng thạch tinh cầu, đối với dân thổ địa ở đây đều là chuyện tốt.

Lão bá quả nhiên kinh hỉ nói: "Thật vậy chăng?"

"Đương nhiên, chúng ta đang muốn đi xuống nhìn xem."

"Thật tốt quá!" Vốn tưởng là tai nạn, lúc sau lại phát hiện ra là hữu kinh vô hiểm, còn có chuyện tốt như vậy, lão bá kích động đến xoa xoa tay, "Ta phải mau mau báo cho bọn họ a, nữ nhi lão Lý gia vừa tới tuổi đi học, có lẽ còn có thể đưa đến tinh cầu lớn đi học, còn có lão Trương, con hắn cũng tới tuổi kết hên rồi, lão Trương mỗi ngày đều kêu ca nữ hài tử hiện tại ngoài không đòi vào quan tài, những thứ khác đều có thể mở miệng đòi một lần..." Hắn dông dài mà lẩm bẩm một lần khó khăn từng người quen, mà những khó khăn ngày trước khiến bọn họ mặt ủ mày ê đều có thể được giải quyết dễ dàng nhờ mỏ thuần thạch trước mặt.

Chênh lệch bần phú là bất công lớn nhất nhưng cũng chết lặng nhất, Bạch Huyễn âm thầm thở dài, nhưng mà, còn sống sót liền tốt, ở thời đại này.

"Đi xuống đi." Bạch Huyễn lắc đầu đem thương cảm hiện tại vô pháp phát hiện này ném đi, chuẩn bị dẫn đầu nhảy xuống động ngầm, La Thành ngăn hắn lại, "Ta là đội trưởng, ta muốn đi trước."

Bạch Huyễn nhìn thấy ánh mắt kiên quyết của La Thành, kia không phải là quyền lực thể hiện sức mạnh của đội trưởng, mà là gánh vác trách nhiệm làm một đội trưởng. Bạch Huyễn bật cười, tiểu nam hài đáng yêu như vậy, tại sao lại phải cãi nhau cùng hắn a? Nga, là vì Diệp Tố. Bạch Huyễn nghĩ thầm, ít nhất bảo vệ đồng đội làm không tồi.

"Hảo." Bạch Huyễn nói, nhường ra vị trí, bất quá vẫn theo sát phía sau La Thành, trách nhiệm của một học trưởng chỉ đạo hắn cũng muốn thực hiện tốt a.

Động ngầm thực sâu, vách động cũng trơn trượt, không mượn lực được, bọn họ chỉ có thể mở ra trang bị trọng lực đơn giản của vũ trụ phục, để mình chậm rãi men theo vách động từ từ đi xuống. Diệp Tố điều tiết trọng lực khá thuần thục lại một lần nữa khiến Trương Diêu Phong đi sau hắn chấn kinh rồi.

Điều tiết trọng lực cũng không phải vấn đề chỉ thiên phú là có thể thực hiện được, cần huấn luyện thời gian dài cùng thích ứng thân thể, Trương Diêu Phong oa oa mà khoa trương kêu: "Diệp Tố ngươi đây là muốn thăng thiên a, mới hai tháng tại sao đã như đổi thành người khác thế này!"

La Thành cùng Bạch Huyễn nghe được động tĩnh, quay đầu lại nhìn thoáng qua Diệp Tố đang hành động thực tự nhiên. La Thành cũng sáng ngời mắt, Bạch Huyễn bởi vì không rõ lúc trước Diệp Tố thế nào, biểu hiện của Diệp Tố tuy không tồi, nhưng so với những người từ nhỏ đã tiếp xúc với cơ giáp cùng huấn luyện trọng lực vẫn có chút chênh lệch.

Nhưng thấy La Thành, Trương Diêu Phong bọn họ khen nhiều, Bạch Huyễn lại có chút tò mò với hắn, định chờ lúc rảnh liền tra chút tư liệu về Diệp Tố lúc trước.

Sau khi động ngầm thẳng đứng sâu xuống mấy trăm mét, tầm mắt dần dần tối lại, bắt đầu xuất hiện ngã rẽ thông đi bốn phương tám hướng, đây là bản năng của đàn Trùng tộc, cảm thấy mình được an toàn dưới nền đất, liền bắt đầu từng nhóm đi gặm khoáng thạch năng lượng.

La Thành bật lên nguồn sáng trên vũ trụ phục, tùy ý tìm đường hầm nằm ngang liền đi vào, hai bên đường hầm thường xuyên có đá nhám nổi lên, thấy bề mặt nó không trơn nhẵn hòa vào bùn đất xung quanh, bọn họ biết đây là Thuần thạch, phải rằng Trùng tộc không gì không ăn, nơi đi qua đều mượt như rìu đao chém chặt, cũng chỉ có Thuần thạch mới có thể may mắn mà sống sót qua.

La Thành dùng cameras quang não chụp ảnh trạng thái phân bố của Thuần thạch trên vách động, có thể giúp cục khai thác mỏ có được tham khảo bước đầu. Bọn họ dần dần đi sâu hơn, theo đường hầm càng lúc càng sâu, Thuần thạch cũng càng lúc càng nhiều.

"Hảo gia hỏa, thật là có không ít." Bạch Huyễn nói, "Không sai biệt lắm, chúng ta trước đi lên, đăng báo lên cục khai thác mỏ."

Lời hắn còn chưa dứt, bỗng nhiên phanh một tiếng, hình như thanh âm cái gì đó vỡ vụn, sắc mặt Bạch Huyễn biến đổi, duỗi tay ngăn lại người phía sau, cùng La Thành cảnh giác mà nhìn chằm chằm phía trước, chỉ thấy đường hầm nơi đó rào rạt rơi xuống bùn đất đá, chỉ chốc lát sau, mặt động kia thế nhưng hoàn toàn sụp đổ, ở đầu kia, đồng dạng là một đường hầm sâu thăm thẳm khác, còn có người cũng ăn mặc vũ trụ phục ở đó, nhìn bộ dáng ngốc của hắn, tựa hồ cũng không ngờ tới bên này nhiều người như vậy.

Giật mình, người nọ bất động thanh sắc mà lui về phía sau: "Các vị, ta là một người du hiệp."

Bạch Huyễn nhìn thấy hắn cô đơn chiếc bóng liền đoán được thân phận của hắn, nhưng La Thành bọn họ vẫn lần đầu tiên nhìn thấy du hiệp, không khỏi nhìn nhiều vài lần.

Tên du hiệp kia cứ bị bọn họ nhìn chằm chằm như vậy, càng thêm khẩn trương. Hắn chỉ là dựa theo thói quen lúc trước mà du đãng ở Đông Cực tinh hệ, tìm kiếm manh mối Trùng tộc, thời điểm đi qua tinh cầu sinh mệnh này, hắn nghĩ, mình cũng đã du đãng lâu rồi không thấy dân cư, tiếp tục không giao tiếp chỉ sợ hắn sẽ phát điên, tạm thời dừng chân ở đây, trong lúc đi dạo lại phát hiện một động ngầm, xuất phát từ chức nghiệp, hắn đương nhiên muốn thăm dò xem nơi này có bao nhiêu Trùng tộc, thân là du hiệp, toàn thân trên dưới đáng giá nhất chính là cái máy dò xét, kết quả rà quét xong, hắn phát hiện động ngầm này trống không. Du hiệp liền xuống dưới xem xét tình huống, kết quả không nghĩ tới liền phát hiện được Thuần thạch, còn đang cao hứng, lại gặp đám người La Thành. Bọn La Thành ăn mặc vũ trụ phục dày như vậy, căn bản không nhìn ra tuổi tác.

Không đợi Bạch Huyễn đáp lời, du hiệp liền vội vàng nói: "Nếu nơi này do các ngươi phát hiện, Trùng tộc cũng bị các ngươi tiêu diệt, đương nhiên quyền sở hữu thuộc về các ngươi."

Hắn vươn đôi tay tỏ vẻ mình không có ác ý, nhanh chóng thối lui về phía sau, chỉ chốc lát sau liền biến mất

trong tầm mắt mọi người.

Bạch Huyễn thấy La Thành bọn họ đều khó hiểu, nói: "Không phải mỗi dong binh đoàn đều chính trực như Phán Nguyệt. Đặc biệt là nơi này có không ít Thuần thạch, giá trị rất cao, dong binh đoàn bình thường vì muốn chiếm toàn bộ lợi ích, có lẽ sẽ giết người diệt khẩu, đây cũng là nguyên nhân du hiệp kia rút lui, dù sao chúng ta đông người, hắn không thể trêu vào."

"Mau nhanh đăng báo Thuần thạch nơi này lên cục khai thác mỏ đi, nếu như bị du hiệp kia giành trước liền không tốt." Bạch Huyễn nói, lấy ra quang não xong thấy tín hiệu không tốt, đây quả thực là sự tình kỳ lạ, có lẽ là duyên cớ do Thuần thạch, Bạch Huyễn không nghĩ nhiều, liền thúc giục bọn La Thành mau đi lên hội báo.

Đi lên nhẹ nhàng hơn lúc đi xuống nhiều, giảm trọng lực, lại nhẹ nhàng lấy đà một cái, liền lao qua cửa động.

Trở lại mặt đất, bọn họ lập tức liên hệ cục khai thác mỏ, cũng may tên du hiệp kia chưa giành trước chiếm công lao, cục khai thác mỏ cũng là lần đầu tiên sau một thời gian mới nhận được tin tức về Thuần thạch, nghe vậy, người phụ trách kia liền không kiềm chế nổi thần sắc mừng rỡ, vội vàng hỏi kỹ càng tọa độ, đương nhiên cũng không quên ghi chép lại công lao của bọn La Thành, để bọn họ đem chip thân phận của mình rà quét qua quang não là có thể tạm thời ghi chép trong hồ sơ, đợi cục khai thác mỏ phái người đi kiểm tra tình huống mỏ thuần thạch xong, sẽ căn cứ quy mô mỏ thuần thạch mà phát khen thưởng tương ứng.

Sau khi thu phục xong hết thảy, đám người Diệp Tố lại lần nữa bước lên hành trình tới hành tinh số C0078.

Cách đích đến còn bảy tám tiếng đồng hồ, Bạch Huyễn nghĩ đến Diệp Tố, liền lên mạng tìm tư liệu về Diệp Tố, tư liệu mới nhất có thể tìm được là video thi đấu hữu nghị cơ giáp của hắn hai tháng trước cùng bọn La Thành. Bạch Huyễn ôm thái độ tùy tiện xem, nhưng vừa thấy xong, cũng không khỏi kinh ngạc.

Người điều khiển cơ giáp trong video còn lảo đảo, hiện tại lại có thể thao tác cơ giáp thực thuần thục. Khiến Bạch Huyễn kinh ngạc không chỉ là Cảm thái hết sức tinh tế đến mức có thể miễn dịch lôi điện, còn có tiến bộ thật lớn của hắn. Bạch Huyễn lúc này mới ý thức được, mỗi lần La Thành, Trương Diêu Phong đám người khen Diệp Tố không phải xuất phát từ cổ vũ giữa bằng hữu. Bạch Huyễn thậm chí cảm thấy, La Thành còn khen chưa đủ, biến hóa này dùng từ nghiêng trời lệch đất để hình dung cũng không quá.

Sau khi Bạch Huyễn trầm mặc thật lâu, nghĩ tới biểu hiện của Diệp Tố gần đây, ngoài hơi thích ngủ một chút thì cũng không có gì không tốt, giết Trùng tộc chưa từng lùi bước, thậm chí còn xông lên trước thực dũng mãnh, tuy rằng đôi khi phát huy không ổn định. Nhưng hai tháng đã có thể có tiến bộ khiến người ta cảm thán kinh ngạc, không phải chỉ dựa vào thiên phú là có thể luyện thành, còn cần chịu khổ, khổ rất lớn. Có thể thừa nhận được bao nhiêu khổ, mới có được bấy nhiêu thực lực.

Diệp Tố cùng Hàn Nghiệp không giống nhau. Bạch Huyễn thần sắc phức tạp, sau một lúc lâu, ánh mắt liền kiên định, thừa dịp Diệp Tố còn chưa bị Hàn Nghiệp kéo xuống mương, hắn phải cứu vớt một thiếu niên có thiên phú lại còn chịu khó chịu khổ.

Không nghĩ tới, thời điểm hắn nghĩ tới Diệp Tố cùng Hàn Nghiệp, hai người kia cũng đang nói tới hắn.

Tạm thời nghỉ ngơi không edit 1 ngày rưỡi để đi chơi ~~~ đùa chứ một ngày rưỡi là 10 chương đó huhu T3T

147. Chương 145: Chuyện Cũ

Hàn Nghiệp thông báo với Diệp Tố, hắn sắp tiến vào thời kỳ mấu chốt của nhiệm vụ ngầm, sẽ có một đoạn thời gian dài không thể liên hệ với Diệp Tố, nếu Diệp Tố gặp phiền toái có thể tùy thời tìm Nhiết Tiểu Phàm, cái "một đoạn thời gian dài này" cũng không có giới hạn.

Diệp Tố tỏ vẽ đã hiểu, cùng lúc đó ngượng ngùng xoắn xuýt mà sửa chữa tìm từ, muốn đem lo lắng cho Hàn Nghiệp biểu hiện bâng quơ ra, tỷ như đổi "nhiệm vụ khó không, có nguy hiểm sao" thành "ngươi lợi hại như vậy, nhiệm vụ nhất định dễ như trở bàn tay." Giống như hắn nói vậy liền thấy được kết quả như vậy.

Hàn Nghiệp không vạch trần, trên thực tế, hắn trước nay cũng chưa từng nói với Diệp Tố hay bất luận người nào cục diện mình sắp phải đối mặt: Cùng Kiều Nguy Nhiên, chỉ có hai người, cải trang trà trộn vào đại bản doanh hải tặc cướp đi Lý Mặc, tìm được đầu sỏ bồi dưỡng quân đội riêng, hoàn toàn diệt trừ hậu họa.

Ở thời đại khoa học kỹ thuật phát đạt, phương pháp nguyên thủy nhất lại có thể phát huy được kết quả không tưởng. Đám người cướp Lý Mặc đi sử dụng máy móc dò xét công nghệ cao không kém gì Minh Viện, lại không nhận ra có hai người trà trộn vào.

Lúc trước, hai người nói chuyện chỉ là có vấn đề thì bàn luận, nhưng hôm nay Diệp Tố cọ tới cọ lui, hàn huyên thật lâu cùng Hàn Nghiệp, tuy rằng đều là chút vô nghĩa không dinh dưỡng. Trò chuyện trò chuyện, Diệp Tố nhớ tới sự kiện ban ngày hôm nay, tự nhiên nhớ tới Bạch Huyễn, thật cẩn thận hỏi Hàn Nghiệp.

Hàn Nghiệp một lúc sau mới trả lời, khiến Diệp Tố chờ đến nôn nóng, miên man suy nghĩ rất nhiều.

"Ta chưa từng gặp hắn, nhưng ta thật xin lỗi hắn." Hàn Nghiệp nói như vậy, Diệp Tố phảng phất thông qua mấy chữ này nghe được Hàn Nghiệp từ một vùng sao trời khác khẽ than thở, tựa như rất nhiều lần hắn tỉnh lại từ thế giới hiện thực nhìn thấy Hàn Nghiệp nhẹ nhàng nhăn mi khiến người ta cảm thấy sâu sắc bất đắc dĩ.

Tiếp đó, Hàn Nghiệp kể một đoạn chuyện cũ cho Diệp Tố, chuyện cũ, Hàn Nghiệp cùng Bạch Huyễn chỉ có một lần chưa gặp mặt, lại khiến hai người lâm vào một đoạn thống khổ.

Tám năm trước, Hàn Nghiệp đã tốt nghiệp từ Hoa Đô học viện quân sự được bốn năm, đồng học Phương

Cảm của hắn triển lộ tài năng trên tiền tuyến, mà Hàn Nghiệp bị dân chúng mắng là tham sống sợ chết co đầu rút cổ ở H0036 quân đã sớm mang binh đoàn hành quân lặng lẽ. Thời điểm quần chúng xúc động phẫn nộ qua đi, Hàn Nghiệp cuối cùng cũng có thể thông suốt bôn ba ở các đại tinh hệ, lấy danh nghĩa chỉ huy H0036 quân mà xử lý sự vụ Minh Viện.

Lúc này đây, Hàn Nghiệp cùng một phân đội Hành quân tư tới Đông Nam giác tinh hệ, giải thích đối ngoại là tuần tra tình huống giáo dục thanh thiếu niên ở tinh hệ này. Đông Nam giác tinh hệ là cực Đông Nam của lãnh địa Nhân tộc, ra phía ngoài, chính là ngoại tinh sâu không lường được. Hàn Nghiệp nhận được tin tức từ Thụy đức tộc, có một đám Trùng tộc chạy về hướng Nhân tộc, phương hướng đúng là Đông Nam.

Một đám trùng tộc này có số lượng nhiều nhất trong vòng mấy vạn năm qua, trên tiền tuyến Trùng tộc, căn cứ phòng ngự do một tiểu chủng tộc phụ trách xảy ra vấn đề, bị Trùng tộc đánh phá, hơn nữa thực mau mất tung tích, ngẫu nhiên có tin tức đều là Trùng tộc tập kích tinh hệ lân cận một chủng tộc nào đó, cũng thông tri với chủng tộc gần kề để phối hợp tiêu diệt, Hàn Nghiệp đúng là người phụ trách Nhân tộc phối hợp tiêu diệt, đến khu 45 độ ngoại vi Đông Nam giác tinh hệ tiến hành chặn đánh, dựa theo truy tung của liên minh Vạn tộc cùng Thụy đức tộc, đều nhất trí cho rằng Trùng tộc sẽ lộ diện ở tọa độ này, bọn họ tính toán cùng Nhân tộc tạo thành trong ngoài giáp công, hoàn toàn tiêu diệt bầy Trùng tộc này.

Khi Hàn Nghiệp đi tới khu 46 ngoại vi, cách khu 45 độ còn có một trăm năm ánh sáng, bỗng nhiên thu được tín hiệu cầu cứu từ phương hướng bên trái, một thuyền hàng không dân dụng chạm trán Trùng tộc, tinh hạm hàng không dân dụng đều có trang bị vũ khí bình thường, có thể chống cự số lượng Trùng tộc nhất định, nhưng nếu đã gửi ra tín hiệu cầu cứu, đã nói lên, Trùng tộc nhiều đến mức bọn họ không ứng phó được.

Hàn Nghiệp: “Có bao nhiêu Trùng tộc?”

“Ít nhất ba mươi vạn!” Người phát ra tin cầu cứu đúng là Bạch Huyễn, cha mẹ hắn vì chúc mừng hắn thi đỗ đại học mà dắt cả nhà đi du lịch ăn mừng, ai ngờ gặp phải Trùng tộc, lúc ấy Bạch Huyễn còn trẻ đã có ánh mắt không tầm thường, vào thời điểm tinh hạm tương ngộ Trùng tộc, hắn liền trấn tĩnh hoảng loạn, gửi ra tín hiệu cầu cứu khẩn cấp. Khi quang não hiện ra, một phân đội thiếu niên H quân từ Hoa Đô nhận được tín hiệu của hắn, Bạch Huyễn cho rằng người trên tinh hạm này đều được cứu trợ.

Nhưng mà, sau khi hắn nói ra số lượng Trùng tộc, Hàn Nghiệp bên kia liền lặng yên không tiếng động mà dập máy. Thẳng đến lúc Trùng tộc khởi xướng công kích tinh hạm, bám lên tinh hạm, nước miếng ăn mòn xuyên lớp vỏ tinh hạm, thẳng đến lúc người trên tinh hạm một người rồi lại một người tử vong, cha mẹ Bạch Huyễn vì bảo vệ hắn mà toàn bộ hy sinh, thẳng đến lúc đội cứu viện địa phương rốt cuộc tới, người sống sót trên tinh hạm còn chưa tới mười người, Bạch Huyễn cũng không chờ được quân đội cứu viện từ Hoa Đô.

Sau đó, Bạch Huyễn biết được trong khoảng thời gian này chỉ có Hàn Nghiệp lãnh đạo H0036 quân tới Đông Nam giác tinh hệ, hắn liền phẫn nộ, người sống sót trên tinh hạm đều phẫn nộ, toàn bộ Đông Nam giác tinh hệ, thậm chí cả Nhân tộc đều phẫn nộ. Thảm án lần này vượt qua một vạn người tử vong, khiến Nhân tộc hoàn toàn sôi trào, bọn họ chỉ trích Hàn Nghiệp thấy chết mà không cứu, chỉ trích Hàn Nghiệp nghe thấy ba mươi vạn Trùng tộc liền lùi bước coi như không thấy một vạn mạng người, bọn họ có thể chịu đựng Hàn Nghiệp dựa vào gia thế mà không ra tiền tuyến, dù sao tiền tuyến nhiều người như vậy cũng không cần hắn đi. Nhưng tuyệt không thể chịu đựng hắn thân là chỉ huy trưởng H quân đoàn, lại làm như không thấy với cầu cứu của dân chúng, đây là hoàn toàn đánh mất điểm mấu chốt cuối cùng của một cái

quân nhân thân là Nhân tộc! Dân chúng nhất trí yêu cầu Hàn Nghiệp tạ tội, dân chúng cũng không dám trông cậy phán xử cực hình, chỉ yêu cầu hủy bỏ quân tịch Hàn Nghiệp, vĩnh viễn không nhận người, để hắn cả đời làm cái công tử tham sống sợ chết đi!

(truyện đọc đến mấy đoạn này ta ức chế kinh, đến lúc edit càng ức chế hơn)

Mà giờ phút ấy Hàn Nghiệp đang làm cái gì? Hắn không ngủ không nghỉ chiến đấu năm ngày liền.

Sau khi nhận được tín hiệu cầu cứu của Bạch Huyễn, Hàn Nghiệp cũng lập tức thu được tin tức trinh sát khẩn cấp, rất nhiều Trùng tộc bỗng nhiên xuất hiện ở ngoại vi khu 47 độ!

Sai rồi! Hoàn toàn sai rồi! Bầy Trùng tộc kia cũng không giống suy đoán của liên minh Vạn tộc xuất hiện ở 45 độ, mà đi đường vòng tới khu 47 độ hướng phía trong lãnh địa Nhân tộc công kích! Hơn nữa, tốc độ nhanh hơn liên minh Vạn tộc dự tính ít nhất mười ngày! Tuy rằng hơn chục tỷ Trùng tộc dưới truy kích của liên minh Vạn tộc đã giảm bớt một nửa, chỉ còn lại 5-60 triệu, nhưng 5-60 trăm triệu Trùng tộc một khi tiến vào Đông Nam giác tinh hệ, hoàn toàn có thể trong thời gian ngắn mà diệt sạch Đông Nam giác tinh hệ! Nhìn dáng vẻ, ba mươi vạn Trùng tộc công kích tinh hạm hàng không dân dụng chỉ là một "đội tiên phong" của bầy trùng tộc này mà thôi.

Mà khiến Hàn Nghiệp kinh hãi chính là, 47 độ ngoại vi bởi vì nguyên nhân địa hình, không thích hợp cho quân đội đóng quân, cho nên cũng không có trọng binh phòng thủ, Trùng tộc sẽ không gặp bất luận trở ngại gì.

Trong khoảnh khắc, Hàn Nghiệp tiến hành cân nhắc. Tín hiệu cầu cứu của Bạch Huyễn biểu thị khoảng cách tinh hạm kia cách Hàn Nghiệp 50 năm ánh sáng, khu 47 độ ngoại vi cách Hàn Nghiệp 40 năm ánh sáng, nếu Hàn Nghiệp trước nghĩ cách cứu viện tinh hạm, rất có thể thời điểm đang ở tinh hạm thì Trùng tộc tiến vào Đông Cực tinh hệ, đến lúc đó Hàn Nghiệp có ba đầu sáu tay cũng vô pháp ngăn cản, khi đó nhân số tử vong sẽ lên tới hàng trăm tỷ, mà tài sản tổn thất lại càng không thể đo đếm.

Không do dự lâu, Hàn Nghiệp liền từ bỏ cầu cứu của Bạch Huyễn, thay đổi phương hướng tới khu vực 47 độ ngoại vi, trước khi Trùng tộc thông qua khu 47 độ mà tới vành đai tiểu hành tinh đầu tiên mà tiến hành ngăn cản.

Hàn Nghiệp chắn vành đai tiểu hành tinh sau lưng, cùng Hành quân tư chưa tới mười vạn người, cùng Trùng tộc liều chết vật lộn.

Công kích cần liên minh Vạn tộc, phối hợp cần Thụy đức tộc, giáp công Trùng tộc cần Nhân tộc, giờ phút này chỉ dựa vào mình Hàn Nghiệp cùng Hành quân tư ngăn cản. Bọn họ không cần tiêu diệt Trùng tộc, chỉ cần chợ viện quân tới là được, nhưng mà đối lập số lượng quá lớn, khiến Hàn Nghiệp cùng Hành quân tư khổ không nói nổi, như một đám kiến muốn lấy thân thể cản nước lũ mãnh liệt.

Khiến người khiếp sợ chính là, bọn họ chặn được. Không để một con Trùng tộc bước qua vành đai tiểu hành tinh tiến vào địa phận Nhân tộc.

Khi liên minh Vạn tộc cùng viện quân Nhân tộc rốt cuộc tới nơi, nhìn thấy một màn kia, khiến bọn họ cả đời khó quên nổi.

Vành đai tiểu hành tinh xa hoa lộng lẫy phía trước, dường như chỉ có Trùng tộc không đếm nổi bao phủ. Nhưng không có một con trùng tộc vào có thể vượt khỏi vành đai tiểu hành tinh, giữa Trùng tộc bao phủ Hàn Nghiệp cùng Hành quân tư vẫn tiếp tục chiến đấu, lại chỉ còn chưa tới một ngàn người. Thật chí ngay cả hài cốt tinh hạm cùng cơ giáp đều không thấy, bọn họ trước khi tử vong, hoàn toàn kích nổ cơ giáp cùng tinh hạm, bức cho Trùng tộc không thể vượt qua phòng tuyến lấy tử thi đắp thành này. Hơn 1 tỷ thi thể Trùng tộc trôi nổi vô định, còn có rất nhiều Trùng tộc trong nổ mạnh mà hôi phi yên diệt cùng chiến sĩ Nhân tộc.

Bọn họ đều giết đỏ cả mắt rồi, năm ngày, trừ bỏ tử vong, không có thời gian nào để nghỉ ngơi, thậm chí không có một khắc để sợ hãi, chỉ có thể không ngừng công kích, chỉ có thể không ngừng chém giết, liều mạng mà đem hai mắt của mình dán trên cửa vào vành đai tiểu hành tinh, liều mang mà tiêu diệt Trùng tộc trong tầm mắt, tiêu diệt không được? Vậy thì tự bạo đi, ai cũng không thể đánh bại họ khi họ còn sống.

Thời điểm viện quân tiến vào chiến trường, đám chiến sĩ kia đã không phân rõ sự khác biệt giữa viện quân cùng Trùng tộc, bọn họ chỉ biết, phàm là vật lướt qua phòng tuyến đều phải chết.

Tướng quân quân đội cứu viện khi tới Đông Nam giác tinh hệ tiền dùng thanh âm nhân loại hô to một tiếng "Viện quân tới rồi!", tám trăm tên Hành quân tư còn sót lại mới như tỉnh lại từ giấc mộng — một hồi ác mộng thật kinh hoàng, mất đi tín niệm chống đỡ, bọn họ nhất trí động tác mà ngã xuống từ không trung, bọn họ sớm đã mệt đến mất đi ý thức.

Hàn Nghiệp bị tiêu hao tinh thần lực hầu như không còn, chỉ kịp thấy viện quân của liên minh Vạn tộc, mới yên tâm mà hôn mê.

Hắn bị trọng thương.

Viện quân liên minh Vạn tộc thật sâu cúi chào đoàn chiến sĩ vĩ đại này, Hàn Nghiệp cùng Hành quân tư không thể nghi ngờ đã đổi mới nhận thức về Nhân tộc nhỏ yếu của bọn họ. Không có bao nhiêu người biết được đã có chiến đấu phát sinh tại nơi này, dân chúng cho rằng mình sống trong hoàn cảnh vô cùng an toàn, cư dân Đông Nam giác tinh hệ hoàn toàn không biết bản thân mình cùng toàn bộ tinh hệ thiếu chút nữa đã bị diệt sạch. Mà giờ phút này, bọn họ tìm được đường sống trong chỗ đang biểu tình trên đường phố, kháng nghị chính phủ che chở Hàn Nghiệp, công nhân bãi công, học sinh bãi khóa, bọn họ yêu cầu Hàn Nghiệp cho bọn họ một lời giải thích.

Diệp Tố run rẩy bỏ xuống quang não với tin tức báo chí đưa tin vào thời kỳ ấy, ngoài một số truyền thông của chính phủ, còn lại đều là khẩu tru bút phạt che trời lấp đất, mỗi bức ảnh đều là mặt người đầy lòng căm phẫn, bọn họ xem thường Hàn Nghiệp, cừu hận Hàn Nghiệp, chỉ trích Hàn Nghiệp trước vấn đề phát sinh chỉ biết trốn tránh, không dám ra gặp người, dư luận xôn xao, vạn người chỉ trỏ.

Hàn Nghiệp "trốn tránh" đang sinh tử không rõ mà tiếp thu trị liệu, sau khi thanh tỉnh liền thấy được tin tức như vậy.

Tướng quân Đông Nam giác tinh hệ hỏi hắn: “Nói tình huống chân thực với dân chúng sao?”

Hàn Nghiệp chỉ nhẹ nhàng lắc đầu. Nếu có thể nói, tướng quân đã sớm nói, hà tất chờ tới bây giờ. Dân chúng đều mù quáng, nếu biết đượng có số lượng lớn Trùng tộc thiếu chút nữa tiến vào tinh hệ ngoại vi, ai còn dám sinh sống ở đó? Lãnh thổ nhân tộc luôn có khu vực ngoại vi, nhân tâm tư loạn, lo sợ bất an, Nhân tộc làm sao có thể an tâm mà phát triển?

Vấn đề này dưới tình huống chính phủ không hưởng ứng thảo phạt Hàn Nghiệp mà rốt cuộc dần dần bình ổn xuống. Nhưng thỉnh thoảng vẫn có người đề cập tới, thậm chí vô cùng đau đớn về chính phủ, nói là bao che một kẻ nhu nhược như vậy, Nhân tộc sớm hay muộn cũng sẽ xong. Thanh danh Hàn Nghiệp, cũng không thể tẩy trắng từ ngày đó.

Mà Bạch Huyễn, không thể nghi ngờ là người cừu hận Hàn Nghiệp nhất.

Xem xong một loạt bài ngôn luận phát ngôn, Diệp Tố bỗng nhiên căm hận cái Tinh tế thế giới này đến tận xương tủy, không phải hận những người chỉ trích Hàn Nghiệp, không phải hận Bạch Huyễn, hắn cũng biết bọn họ không biết tình huống rõ ràng, làm sao có thể trách bọn họ? Bọn họ cũng đau lòng. Diệp Tố lý giải đám người kia, nhưng ai đến lý giải Hàn Nghiệp? Có phải hay không có một ngày Hàn Nghiệp chết trận, dân chúng cũng sẽ vỗ tay tán thưởng? Ai khiến Hàn Nghiệp lâm vào hoàn cảnh như vậy? Là Trùng tộc! Là vô tận Trùng tộc đánh không xong giết không hết ở thế giới này, tra tấn Nhân tộc, tra tấn Vạn tộc!

“Ta nói những điều đó, không phải cảm thấy không công bằng cho mình.” Hàn Nghiệp nói, ”Ta chỉ muốn nói, ta bất lực, thật sự bất lực.

Diệp Tố nhìn thấy những chữ này, lệ rơi đầy mặt. *(Điều tệ hơn là khi ta vừa rớm nước mắt mà cảm giác được nước từ tai chảy ra)*

Hàn Nghiệp một mình gánh vác không nổi sinh tồn tử vong của cả Nhân loại, thậm chí cả Nhân tộc cũng không thể quyết định được vận mệnh của mình, cho tới nay, Nhân tộc cũng như Hàn Nghiệp, đều đang từ bỏ. Từ bỏ nhỏ, tranh thủ lớn; từ bỏ hôm nay, tranh thủ ngày mai; từ bỏ chính mình, tranh thủ tương lai…Bọn họ chỉ bởi vì bất lực mà lựa chọn từ bỏ, lại luôn luôn không bởi vì bất lực mà lựa chọn từ bỏ.

Muốn giúp ngươi — ý tưởng mơ hồ này càng lúc càng rõ ràng trước mắt Diệp Tố, so với bất luận thời điểm nào trước đây đều kiên định hơn, có khổ thế nào, có thể khổ bằng Hàn Nghiệp trước nay từng phải trải qua sao? Cho dù là tử vong, cũng sẽ không thống khổ như những điều Hàn Nghiệp đã phải thừa nhận. Muốn cho ngươi nhận được khen ngợi ngươi xứng đáng nhận được như Chu Tư tướng quân, muốn ngươi không cần ép dạ cầu toàn, muốn để ngươi không còn nặng nề bất lực.

Cả truyện a bất lực hơi bị nhiều đó nha Hàn Nghiệp, có lẽ nào đó chính là lý do con dân không được ăn thịt không?

148. Chương 146: Chen Chúc

"Diệp Tố, tại sao mắt ngươi lại hồng như vậy?" Sáng sớm hôm sau, tinh hạm còn trên đường phi hành, khi mọi người đang tụ bên nhau ăn bữa sáng, Trương Diêu Phong thấy được Diệp Tố.

Diệp Tố mất tự nhiên mà cười cười: "Tối hôm qua ngủ không ngon."

Trương Diêu Phong biểu tình như bị kinh hách: "Hóa ra ngươi cũng có thời điểm ngủ không ngon!

Bạch Huyễn lặng lẽ giương mắt nhìn Diệp Tố, sắc mặt Diệp Tố xác thật rất kém cỏi, đôi mắt sưng đỏ, biểu tình uể oải. Hắn làm bộ không chút để ý mà đẩy qua một chai nước: "Uống nước sao?"

Trương Diêu Phong nhìn nhìn, bên cạnh Diệp Tố vốn dĩ cũng có nước.

Đối với Bạch Huyễn, Diệp Tố cũng cảm thấy khổ sở cho hắn, rốt cuộc từ góc độ của hắn, nguyên nhân hắn phải nhìn cha mẹ song vong là bởi vì Hàn Nghiệp. Diệp Tố lấy nước Bạch Huyễn đưa lại đây, sau đó đem nước của mình đưa qua: "Ngươi cũng uống."

Trương Diêu Phong cùng Kỷ Gia Duyệt hai mặt nhìn nhau, không biết hai người này thông đồng từ khi nào, rõ ràng lúc trước Bạch Huyễn còn nhìn Diệp Tố không vừa mắt.

Bất quá, Bạch Huyễn "phi gian tức đạo" *(không gian thì có đạo),* xum xoe cùng Diệp Tố làm ra ánh mắt đồng tình cùng phản ứng tương tự khiến không khí cả tinh hạm thập phần hòa hợp, không có chuyện nghe Bạch Huyễn khoác loác thổi phồng chuyện xưa cùng rất có ý tứ. Tinh hạm thực mau liền tới đích đến, hành tinh C0079.

Dựa theo tọa độ cụ thể do nhiệm vụ cung cấp, bọn họ cập bến xuống một khu vực, bắt đầu tiếp tục tiêu diệt Trùng tộc. Kỳ thật, tiêu diệt Trùng tộc là cuộc sống thực nhàm chán, nhìn bài một điệu mà tiến hành rà quét dò xét, sau đó dẫn trùng tộc ra khởi động, sau đó giết.

Cứ vô kinh vô hiểm như vậy qua năm tiếng, bọn họ tổng cộng hoàn thành được ba nhiệm vụ, mới giết được chưa tới một vạn Trùng tộc, chia bình quân ra, mỗi người còn chưa tới một ngàn.

Khi đang tìm kiếm nhiệm vụ tiếp theo, Diệp Tố La Thành bọn họ gặp gỡ một dong binh đoàn rèn luyện từ một trường học khác. Hai đám người hữu hảo mà chào hỏi nhau sau đó liền ăn ý mà tách ra, tiếp đó bọn họ ngạc nhiên phát hiện ra, cứ một thời gian là có thể gặp được một dong binh đoàn, vẫn là những dong binh đoàn khác biệt.

"Tại sao trên hành tinh này lại nhiều người như vậy?"

Lại một lần nữa phát hiện động ngầm đã bị người khác giải quyết, mập mạp liền phẫn nộ dậm chân. "Đại khái là do nhiệm vụ cấp 7 8 trên tinh cầu này khá nhiều đi." Một lời Bạch Huyễn liền nói trúng trung tâm sự thật. Kỳ thật, rất nhiều học sinh dũng mãnh tiến vào cũng không tạo ra ảnh hưởng gì với Đông Cực tinh hệ, nhưng cạnh tranh giữa bọn họ hết sức kịch liệt. Thực lực giữa các học sinh cũng không chênh lệch quá lớn, đều một tổ ong mà lựa chọn nhiệm vụ cấp thấp, kể cả Lý Ngôn Thiên Sóc bọn họ cũng chỉ có thể nhận nhiệm vụ cấp 5 6, cao hơn nữa bọn họ cũng không nắm chắc.

Hơn nữa còn có số lượng lớn dong binh đoàn bản địa loại nhỏ cũng đồng dạng ưa thích nhiệm vụ cấp thấp, nhiệm vụ cấp thấp cũng rất khó phát hiện, dù sao số lượng Trùng tộc cũng không ít, giấu sâu kín kẽ, không phải những đàn Trùng tộc lớn thì rất khó phát, nên nhiệm vụ cấp thấp lúc này cũng không nhiều.

Hành tinh C0079 này có khá nhiều nhiệm vụ cấp 8, cách tinh hải Đông Cực rất gần, đương nhiên mọi người đều sẽ tới nơi này.

La Thành có chút không vui, rũ đầu,

"Tại ta là một đội trưởng không tốt, không nghĩ tới điểm này."

Bạch Huyễn nói: "Không thể trách ngươi, ta cũng không nghĩ tới."

Hiển nhiên, những dong binh đoàn khác cũng phát giác khốn cảnh hiện tại, một đám đều mày ủ mặt ê.

Tới ban đêm, dong binh đoàn cũng không trở lại tinh hạm nghỉ ngơi, đơn giản trực tiếp dựng lều trại trên tinh cầu, dù sao đông người, cũng không sợ tinh cầu to như vậy.

Có người có ý thức con buôn, bắt đầu làm sinh ý, bán rượu trái cây, cũng có không ít người mua. Một vòng người ngồi vây quanh trên mấy tảng đá, uống rượu ngắm sao, thuận tiện oán giận tinh cầu quá chen chúc.

La Thành Diệp Tố bọn họ cả ngày cũng không hoàn thành được bao nhiêu nhiệm vụ, một đám đều có chút buồn bực, cũng mua rượu, định mượn rượu tiêu sầu.

"Ai, ngươi nói một chút, Lý Ngôn và Thiên Sóc tại sao lại lợi hại như vậy? Bọn họ kiếm nhiệm vụ đâu ra vậy?"

Diệp Tố nghe thấy có người thảo luận cách đó không xa.

"Đúng vậy, tích phân hai người bọn họ cọ cọ lao thẳng lên phía trên, cũng chưa từng ngừng lại."

Là Thành đương nhiên cũng nghe thấy những người khác thảo luận, lấy quang não ra nhìn bảng xếp hạng. Tích phân đoàn đội Thiên Sóc đã gần trăm vạn, dong binh đoàn của Lý Ngôn lúc đầu còn không leo lên được bảng xếp hạng, lúc này cũng là lực lượng mới xuất hiện, lập tức vượt lên top10, hơn nữa, tích phân

còn lấy tốc độ vô cùng nhanh chóng leo thang.

"Thật hâm mộ Lý Ngôn." Người nọ uống ly rượu trái cây, "Cụ tượng hóa vũ khí của hắn là vì rèn luyện mà sinh ra a."

"Cụ tượng hóa vũ khí của Lý Ngôn lad cái gì?" Diệp Tố đè thấp thanh âm tò mò hỏi.

Kỷ Gia Duyệt hâm mộ ghen tị hận mà giải thích cho hắn: "Là sách."

"Sách? Còn có loại vũ khí này?"

"Cho nên mới nói là cụ tượng hóa vũ khí kỳ lạ nhất từ cổ chí kim a."

Diệp Tố nghĩ, Kim chỉ Nam của Hàn Nghiệp hẳn càng độc đáo hơn.

Kỷ Gia Duyệt tiếp tục nói: "Sách của hắn a, kỳ thật không có nhiều lực công kích lắm. Nhưng thần kỳ nhất chính là, hắn có thể dùng tinh thần lực viết lên đó, viết ra cảnh tượng gì, sẽ khiến người sinh ra ảo giác, tựa hồ trước mặt chính là cảnh tượng như vậy. Nghe có vẻ thực mơ hồ? Kỳ thật cũng không có gì ghê gớm, Cảm Thái của hắn là kỳ quỷ, hơn nữa cụ tượng hóa vũ khí của hắn có thể đem tác dụng kỳ quỷ phóng đại, có thể ảnh hưởng đến sóng điện não những người khác, khiến sóng điện não phản hồi thông tin hình ảnh phát sinh hỗn loạn, có tác dụng tương tự với dơi sử dụng siêu sóng âm. Kỳ thật, sách của hắn có tác dụng rất nhỏ với con người, cùng lắm chỉ có thể sinh ra ảo giác 0 phẩy mấy giây - điều này còn phụ thuộc vào thực lực hiện tại của Lý Ngôn còn quá yếu, nhưng đối với Trùng tộc không có chỉ số thông minh, đã có thể gây ra tác dụng không tồi. Ngươi ngẫm lại xem, Lý Ngôn tùy tiện tìm cái tinh cầu, lấy quyển sách viết, nơi này có thật nhiều năng lượng a, nhóm Trùng nhi mau tới ăn a, những Trùng tộc hành động chỉ dựa vào bản năng chẳng phải sẽ hăng tiết gà mà lao tới sao, chẳng cần một đám đi tìm. Cứ tiếp tục như vậy, không chỉ tích phân tăng rất nhanh mà còn có bảo đảm, đâu có giống chúng ta, chỉ có thể dựa vào vận khí."

"Thần kỳ." Diệp Tố gật gật đầu, sau đó hỏi: "Cái Thiên Sóc kia thì sao, nhìn qua còn thấy lợi hại hơn Lý Ngôn."

Nói đến Thiên Sóc, Kỷ Gia Duyệt cũng không khỏi lộ ra thần sắc khâm phục: "Nàng hoàn toàn dựa vào sức mạnh bản thân. Tinh thần lực cấp SS, Cảm thái sắc bén, cụ tượng hóa vũ khí là kiếm, hơn nữa được xưng là "máy móc nữ chiến thần", ta đoán thời gian nghỉ ngơi của nàng mấy ngày nay cũng chưa vượt qua 24 tiếng đồng hồ, tích phân của nàng nhất định đều do từng kiếm từng kiếm chém được."

Người bên kia còn đang nhiệt liệt thảo luận: "Không biết Lý Ngôn cùng Thiên Sóc có thể làm được chuyện nghìn lẻ một đêm, phá vỡ kỷ lục của Phương Cảm hay không!"

"Ta cảm thấy khó a, Phương Cảm chính là tướng soái tài ba khó có được a, nghe nói dong binh đoàn của hắn năm đó gồm năm mươi người, người bình thường đều sợ kéo thấp tích phân trung bình xuống, căn bản không dám tổ đội nhiều người như vậy, nhưng hắn dám! Còn chỉ huy được như cá gặp nước, vừa phá vỡ kỷ lục đoàn đội cùng kỷ lục cá nhân đã giữ vững rất lâu."

"Phương Cảm là học sinh mà Hoa Đô học viện quân sự tự hào nhất, bất quá nói tới Phương Cảm, không thể không nói tới một người khác…"

Người nọ cố ý dừng lại một chút.

"Ai? Chẳng lẽ là sỉ nhục của Hoa Đô học viện quân sự sao?"

"Đúng vậy, chính là Hàn Nghiệp!"

Diệp Tố nâng mắt.

"Lần rèn luyện mười hai năm trước, Hàn Nghiệp còn nhát gan tới mức không tham gia, nhưng mà bị Hàn gia gây áp lực, Hoa Đô học viện quân sự vẫn cho hắn bằng tốt nghiệp. Ha ha, ta còn nhớ tới một chuyện hài, chuyện kể khi thi đấu trong trường, Hàn Nghiệp còn thắng Phương Cảm a!"

"Hàn Nghiệp vẫn có chút thực lực, dù sao tinh thần lực đặt ở đó, vấn đề là tính cách, thực sự quá…"

Mười hai năm trước, Diệp Tố nghĩ, lúc ấy chính là lúc Minh Viện xảy ra biến lớn, Hàn Nghiệp không có khả năng phân thân. Cùng tuổi, Phương Cảm có thể hưởng thụ rèn luyện do trường học cung cấp, hưởng thụ thảo luận say sưa của người khác, mà Hàn Nghiệp lại phải gánh vác trọng trách quá nặng nề."

"Đúng rồi đúng rồi, còn có đại sự nháo thật lớn a!" Người nọ càng nói càng hăng, "Chính là nạn sâu bệnh tám năm trước tại Đông Nam giác tinh hệ! Lúc ấy, Hàn Nghiệp bị chửi bới thảm, kết quả chẳng phải chuyện gì cũng không xảy ra sao."

"Ta cũng nhớ rõ chuyện này, lúc trước ta còn không đi học, cố ý chạy ra ngoài đường biểu tình kháng nghị hắn, ha ha ha ha."

Mặt Bạch Huyễn bỗng dưng biến sắc, Diệp Tố trộm liếc nhìn hắn một cái, chỉ cảm thấy càng thêm bi ai.

"Kỳ thật ta chính là người Đông Nam giác tinh hệ." Lại có một người tới bên cạnh người nọ, hưng phấn phấn chấn mà thảo luận, "Lúc ấy chúng ta đều thảo luận tại sao Hàn Nghiệp mang theo quân đội một vạn người còn bị ba mươi vạn Trùng tộc dọa chạy. Chẳng lẽ hắn thực sự nhát gan như vậy?"

"Nga? Chẳng lẽ còn có nguyên nhân khác?"

Người kia thần bí cười cười, cố ý trầm giọng xuống, ngữ điệu lại nâng cao, "Ta có thân thích ở Thụy đức tộc, hắn nói với chúng ta tốt nhất không nên sinh sống ở Đông Nam giác tinh hệ, bởi vì tùy thời có thể có rất nhiều Trùng tộc đổ bộ tới. Nói thật, lúc trước mẹ ta còn tin, một hai nhất định phải thu thập hành lý rời đi. Ta đoán Hàn Nghiệp cũng nghe được tin tức nhỏ này, hắn không phải kẻ hèn sợ ba mươi vạn Trùng tộc, mà là sợ sau lưng ba mươi vạn còn có ba tỷ a!"

“Còn có lời đồn khoa trương như vậy? Thân thích ngươi trêu ngươi đi!”

“Cho nên a, hiện tại có chuyện cãi nhau là ba ta lại lấy chuyện này ra trào phúng mẹ ta, nói lá gan nàng chẳng khác nào Hàn Nghiệp!”

“Ha ha ha ha ha ha!”

Diệp Tố đột nhiên đứng dậy, sau khi đứng lên lại không biết nên làm gì, hắn cảm thấy mình thực phẫn nộ, rất khổ sở, nhưng mà không có đối tượng để phát tiết. Những người kia có thể dùng thái độ đàm tiếu đối đãi những lời đồn “khoa trương” kia, là nhờ Hàn Nghiệp cùng vạn Hành quân tư lấy mệnh đổi về a, là nhiều năm Hàn Nghiệp nhẫn nhục gánh nặng đổi lấy a.

Hàn Nghiệp không thẹn với lương tâm, hỏi thiên địa không thẹn, cho dù phải đối mặt trực diện cùng lịch sử, hắn cũng không hề hổ thẹn. Cũng chỉ có người thực sự không thẹn với lương tâm, mới có thể thản nhiên tiếp nhận đủ loại khuất nhục này.

“Ta về ngủ trước.” Diệp Tố không dám nhìn biểu tình những người kia, có phải tràn ngập châm chọc hay không?

Diệp Tố đưa lưng về phía đám người còn đang cười ha ha kia, đi về phía trước, né tránh bọn họ.

Bạch Huyễn cụp mắt xuống, một hơi uống hết chén rượu, “Ta cũng đi.”

La Thành bọn họ cũng không có tâm tình ngồi tiếp, vội vàng đuổi theo Diệp Tố cùng Bạch Huyễn.

Ban đêm tinh cầu này là một màu đỏ mê mang, như một tầng màn lụa lặng lẽ phủ lên nôi trẻ sơ sinh đang say ngủ. Diệp Tố đi trên đường nhỏ gió ấm phơ phất, nghe lá cây bên đường phảng phất phát ra thanh âm xào xạc vỗ tay hò hét.

Hắn bỗng nhiên tự nhủ nói: “Ta muốn trở nên cường đại hơn.”

La Thành phía sau hắn cũng lộ ra thần sắc tự trách, hổ thẹn. Hắn là đội trưởng, lại khiến đội ngũ mình trở nên thật tầm thường, hắn là đệ nhất nhân Hoa Đô đại học, mặc kệ hắn khinh thường nhìn lại danh hiệu này, nhưng hắn cũng có kiêu ngạo cùng khát vọng của mình, hiện tại mọi người đều đang đàm luận Lý Ngôn cùng Thiên Sóc, hai cái tên Hoa Đô đại học cùng La Thành như hòn đá lạc trên biển rộng, không dậy nổi bọt sóng. Cả Diệp Sùng Tuyết cùng năm cái nữ sinh đáng yêu kia chủ động yêu cầu tổ đội cùng hắn, cũng là vì muốn trở nên cường đại hơn nên mới lựa chọn hắn đi. Nhưng hiện tại ngươi đang làm gì? La Thành trách hỏi bản thân.

Ngày hôm sau, La Thành nghiêm túc mà triệu hoán mọi người tới đại sảnh tinh hạm tụ tập.

"Chúng ta đổi tinh cầu!" La Thành nói, lấy tinh đồ ra, ngón tay khoanh vùng một khu vực, sau đó cường điệu chỉ ra một tinh cầu, "Ta tra qua, nơi này cách chúng ta rất xa, hơn một ngàn năm ánh sáng, hơn nữa xung quanh cũng thực hoang vắng, địa hình cũng không phù hợp tinh hạm di chuyển, ngẫu nhiên sẽ có lốc phóng xạ. Nhưng từ ánh sáng của tinh cầu này, phóng xạ rất mạnh, nên năng lượng cũng trữ lượng lớn, địa hình không thích hợp để con người sống trường kỳ, nhưng lại là phong thủy bảo địa cho Trùng tộc, số lượng Trùng tộc sẽ rất nhiều."

Bạch Huyễn nhẹ nhàng nhìn lướt qua: "Suy xét tới nguy hiểm rồi sao?"

"Đương nhiên." La Thành trừng mắt mơ hồ có quầng thâm, tối hôm qua hắn không ngủ một đêm chính là muốn tra tư liệu rõ ràng, miễn cho lại xuất hiện sai lầm, "Nguy hiểm nhất chính là lốc phóng xạ, nhưng trước khi có lốc đều sẽ có dự triệu, chỉ cần cẩn thận một chút sẽ không đụng độ. Vấn đề tiếp theo là lượng Trùng tộc không rõ, nhưng vấn đề này chỉ cần dò xét rõ ràng sẽ không nghiêm trọng, kể cả gặp đàn đại Trùng tộc thì chạy trốn nhanh một chút cũng không có chuyện gì.

Nhưng đó đều là trạng thái lý tưởng, ta cũng không thể đảm bảo không có chút nguy hiểm gì. Ngoài ra, hành trình sẽ mất thời gian bảy tới tám ngày, cho nên sau khi tới tinh cầu này, chúng ta phải chịu khổ một chút mới có thể bù đắp lại thời gian."

Hắn mặc dù nói như vậy, nhưng trong mắt lại nảy lên ngọn lửa nóng lòng muốn thử. Hắn không có cụ tượng hóa vũ khí đặc thù như Lý Ngôn, không có tinh thần lực cấp SS như Thiên Sóc, nhưng hắn cũng không cam lòng cứ như vậy mà chịu thua, không bằng chạy đua một phen, hắn không thiếu dũng khí.

"Ý kiến của các ngươi?"

Diệp Tố không có bất luận do dự nào: "Ta đồng ý!"

Diệp Sùng Tuyết hì hì cười: "Đã sớm nên làm như vậy, chúng ta chính là tới rèn luyện! Các ngươi thì sao?"

Ánh mắt nàng nhìn tới nơi nào, nơi này cũng là thần thái tự tin, "Tốt xấu gì chúng ta cũng là đệ nhất danh Hoa Đô đại học, Christine cùng Phương Trí Duy đều bỏ xa chúng ta, mất mặt."

Bạch Huyễn nhún nhún vai, "Nếu các ngươi đều đã quyết định, vậy cứ như vậy đi."

La Thành nhìn thấy ý cười thanh thoát của Bạch Huyễn, trong lòng cảm thấy, kỳ thật Bạch Huyễn đã sớm nghĩ tới tình huống tinh cầu C0079 rồi, hắn chỉ không nói ra, có một số vấn đề chỉ có thể để bản thân tự từng bước một phát hiện rồi giải quyết, đây mới là rèn luyện.

Hôm nay vẫn đang ở nhà bạn sang chơi với cô gái đã cho mình động lực edit truyện này nên mình đã đổi cuộc đi chơi từ 1 ngày rưỡi sang 3 ngày . Chương này lọ mọ gõ bằng điện thoại mấy lúc ngồi nấu cơm với

đi bus nên tình huống cuối tuần 25 chương đã bị giảm xuống 1 chương thực đau xót.

149. Chương 147: Tranh Chấp

Trong mắt nhân loại, đây là một tinh cầu thật hoang vắng. Hàng năm mưa gió không ngừng, cát bay đá chạy, cỏ cây trụi lủi.

Khi bọn Diệp Tố tiếp cận tinh cầu này, lọt vào tầm mắt đầu tiên là một mảnh xám xịt nhợt nhạt mênh mông, ít nhất từ mắt thường thấy được, nơi này không có sinh mệnh. Trên tinh hạm, có mấy cái đồng hồ đo lường cùng la bàn trở nên hỗn loạn, đây là do năng lượng quá mức hỗn loạn bạo liệt ảnh hưởng.

Đối với nhân loại, tinh cầu này không thể khai phá năng lượng cũng không thể thích ứng cư trú, chỉ có thể vứt đi. Nhưng đối với Trùng tộc, chỉ cần là năng lượng thì không có chuyện không hạ miệng được, chúng nó không kén ăn. Những loại tinh cầu như vậy chỉ có dong binh đoàn có dã tâm mới đến, chỉ cần lực lượng bản thân vượt qua được thử thách, thường sẽ thu hoạch được vụ mùa lớn.

Tinh hạm chậm rãi giảm tốc độ, bay là là trên tầng trời thấp ngoài bề mặt tinh cầu. Địa hình tinh cầu này cũng lồi lõm không bằng phẳng, rất nhiều cồn cát, đôi khi cồn cát sẽ bị gió thổi đến di chuyển vị trí do đó che lấp đi cửa động, điều này tạo thành khó khăn nhất định cho bọn La Thành. Ngoài dựa vào máy dò xét, bọn họ cũng ghé đầu vào cửa sổ bên tinh hạm để quan sát tình huống bờ cát, nếu nhìn thấy cát bụi chỗ nào bị đánh thành hình lốc xoáy, khẳng định chỗ đó có động ngầm. Thực mau, máy dò xét liền phát ra cảnh báo.

Tinh thần đám người La Thành rung lên, nhanh chóng bay theo hướng máy dò xét chỉ thị. Đây là một động ngầm không bị cồn cát che lại. Khi bọn hắn tới gần cửa động, tin tức máy dò xét được càng lúc càng rõ ràng, ước chừng có bảy đến tám ngàn Trùng tộc. Đây là lần bọn họ gặp được nhiều Trùng tộc nhất kể từ khi tới Đông Cực tinh hệ, đương nhiên, trừ lần hợp tác với Phán Nguyệt dong binh đoàn.

"Làm sao bây giờ? Đến hay không?" La Thành ghé vào cửa động cẩn thận dò xét lại một lần, tận lực để số liệu chính xác một chút.

Diệp Sùng Tuyết: "Cứ coi như là tám ngàn đi, một người cũng chỉ cần đối phó hơn bảy trăm con, chúng nó còn không phải cùng lúc tiến công, có thời gian để chúng ta giảm xóc. Nếu cả tám ngàn cũng sợ, chúng ta đến đây để ngắm cảnh sao?"

Nàng nói, ghét bỏ mà vỗ một tầng cát dày rơi xuống khỏi cơ giáp.

Không ai có dị nghị, La Thành lấy ra viên cầu hấp dẫn Trùng tộc. Tinh hạm đỗ ở khu vực cách bọn họ khá xa, ba vị lão sư chỉ đạo cùng Bạch Huyễn đều đứng ở vị trí cửa khoang vọng lại quan sát, phòng ngừa vạn nhất.

Động sâu an tĩnh trong chốc lát, cát bụi xung quanh bỗng nhiên rào rạt rơi xuống, Trùng tộc sắp bò lên trên. La Thành lập tức lui về phía sau, làm thủ thế với Diệp Tố Diệp Sùng Tuyết bọn họ, sẵn sàng trận địa đón quân địch.

Viên cầu hấp dẫn Trùng tộc là phát minh của cộng đồng liên minh Nhân tộc, bắt rất nhiều Trùng tộc để nghiên cứu, cuối cùng cũng tìm được một loại ánh sáng có lực hấp dẫn chúng nhất, vô luận Trùng tộc đang gặm khoáng thạch gì, một khi cảm thụ thấy loại ánh sáng này, sẽ theo bản năng đi tìm nguồn phát. Nghe nói liên minh Vạn tộc còn đang nghiên cứu vũ khí hóa học nhằm tiêu mô Trùng tộc quy mô lớn, nhưng trải qua nhiều nỗ lực lại không hề có tiến triển, bọn họ bi ai phát hiện Trùng tộc kháng độc tính rất mạnh — từ đặc điểm không ăn kiêng của chúng cũng có thể nhận ra. Ít nhất mấy chục vạn năm gần đây, tiêu diệt Trùng tộc chỉ có thể dùng phương pháp thô sơ.

Cơ giáp La Thành một tay cầm vũ khí trang bị sẵn, một tay cầm cụ tượng hóa vũ khí trường đao của mình. Diệp Tố hâm mộ mà nhìn qua trường đao lóa mắt kia, không có cụ tượng hóa vũ khí vẫn luôn khiến hắn đau lòng.

Không đợi hắn kịp gặm nhấm nỗi đau này, Trùng tộc liền như thông cảm với hắn mà lao tới phân tán lực chú ý, sau đó bị La Thành hai đao chém ba đường. Ba con Trùng còn chưa kịp rơi xuống, mấy Trùng tộc liền liên tiếp lao ra.

Trùng tộc không có chỉ số thông minh, chỉ biết hành động dựa theo bản năng, có năng lượng sẽ ăn, có uy hiếp sẽ phản kháng, nhưng chúng không biết đào nhiều cửa động, cũng không biết thời điểm ra khỏi động tiếp tục đào, đành phải theo đội mà trào ra từ cửa động ban đầu. Đây là một phương diện hết sức có lợi cho dong binh đoàn tiêu diệt lượng lớn Trùng tộc. Nếu trong vũ trụ gặp phải số lượng Trùng tộc tương đối, vậy cần suy nghĩ tốt, liệu có thể thừa nhận được Trùng tộc như từ một đàn ong bay ra từ tổ hay không.

Bởi vì nơi này là bờ cát, cửa động không kiên cố, cát bụi sụp đổ, cửa động càng lúc càng rộng, số lượng Trùng tộc vọt tới ngày càng nhiều. Khiến bọn La Thành Diệp Tố đột nhiên không kịp đề phòng có chút hoảng loạn.

Một con Trùng nhuyễn thể mơ màng hồ đồ mà rảnh rỗi cắn cánh tay cơ giáp La Thành một ngụm, nháy mắt, liền xuất hiện một khối vết đen bị ăn mòn, không sâu, nhưng cũng đủ để bọn họ giật mình, uy lực nước miếng Trùng tộc, trăm nghe không bằng một thấy.

Thần sắc La Thành căng chặt, động tác hạ đao không nửa điểm sơ sẩy, ánh đao cụ tượng hóa của hắn bùng cháy, dường như một tầng ánh sáng thực chất hóa kéo dài từ lưỡi đao ra, hắn chuyển động cánh tay, đao chưa đến, đao mang đã đến trước, nháy mắt chém Trùng tộc kia thành hai đoạn, động tác dứt khoát chém xuống, một khoảng không gian nháy mắt được thanh triệt sạch sẽ.

Diệp Tố càng hâm mộ.

La Thành lại nhanh chóng hạ liền mấy đao, dọn ra một khoảng không gian lớn, sau khi giảm bớt áp lực, để tiết kiệm tinh thần lực, La Thành thu hồi cụ tượng hóa vũ khí. Diệp Sùng Tuyết tiếp đó, triệu hồi cụ tượng hóa vũ khí của mình, một khẩu súng, nơi súng quét qua, như gió mạnh quét ngang, Trùng tộc rào rạt rới xuống đất, không chết hẳn, nhưng vẫn luôn bị Tiểu Mễ đứng sau Diệp Sùng Tuyết bổ thêm mấy

đao, liền hoàn toàn tắt thở.

Có La Thành cùng Diệp Sùng Tuyết luân phiên dọn dẹp lượng lớn Trùng tộc ở thời khắc mấu chốt, những người khác cũng không cần quá mức lo lắng, toàn tâm toàn ý mà tập trung tiêu diệt Trùng tộc trước mắt.

Diệp Tố nhìn thấy Trùng tộc liền có cảm giác chán ghét, chính là loại quái vật bất tận này khiến Tinh tế thế giới thấp thỏm lo âu, khiến Nhân tộc khó có thể tiếp tục tồn tại truyền thừa, khiến Hàn Nghiệp phải đeo trách nhiệm trầm trọng trên lưng. Hắn hận mình không thể mọc ra ba đầu sáu tay để chém hết thảy Trùng tộc, mỗi lần công kích đều nghiến răng nghiến lợi, từng đao chém xuống đều là thịt rơi, bộ dáng liều mạng này của hắn khiến người khác có chút kinh ngạc, nhưng lại bị hành vi của hắn cảm nhiễm, càng lúc càng xuống tay tàn nhẫn, càng lúc càng nhanh.

Bảy tám ngàn Trùng tộc, nói lên chỉ là một con số, nhưng để chúng thành đội ngũ cho ngươi chém, cũng là hơn bảy tám ngàn lần chém không ngừng. Mười hai người hơi thở nặng nhọc, nhưng gan bàn tay lại nóng cháy, trái tim đập như nổi trống, bọn họ tận hưởng loại kích thích này, cảm giác chiến đấu vui sướng tràn trề.

Bọn họ nhớ tới lần chiến đấu cùng Phán Nguyệt dong binh đoàn, bắt đầu không tự giác mà lâm vào cảnh tượng ấy, phảng phất như lính đánh thuê Phán Nguyệt còn đang kề vai chiến đấu cùng họ, thủ pháp bọn họ bắt đầu lưu loát dứt khoát như Phán Nguyệt. Loại bắt chước này cũng không phải trên hình thức, mà là trên ý thức, càng lúc càng giống một tay già đời, càng lúc càng lão luyện.

Thời điểm động sâu chỉ còn hai ba Trùng tộc bò ra, bọn họ thở mạnh một hơi, cả người đều đổ mồ hôi nóng.

Mỗi người đều cảm thấy lực lượng toàn thân mình đều được phát huy, mỗi lần chiến đấu, đều có một sự nhiệt huyết tỏa sáng, theo thi thể Trùng tộc chất chồng lên, loại cảm xúc này đạt tới điểm cực khoái thỏa mãn.

Bọn họ dừng lại, nơi bọn họ chiến đấu nháy mắt có một tầng cát phủ lên thi thể Trùng tộc.

Trương Diêu Phong quét tay một cái: “Hoàn mỹ!”

Trùng tộc đã chết chỉ là muối bỏ biển, nhưng cứ tiêu diệt một đám một đám, biển cả hẳn cũng có ngày cạn sạch? Hàn Nghiệp, Nhân Tộc cùng Vạn tộc đều tin tưởng vững chắc vào loại tín niệm này, cho nên mới có thể trăm vạn năm như một ngày mà tiếp tục kiên trì, vẫn luôn kiên trì đến khi vạn vật hòa bình, đến ngày vũ trụ thanh minh.

Diệp Tố nhẹ nhàng nghiêng người về phía trước, nhẹ nhàng nắm quyền, liếc mắt kiên định nhìn mặt đất tràn đầy tàn thi.

Tinh cầu này không khiến bọn họ thất vọng, Trùng tộc chưa bị phát hiện có rất nhiều. Ngoài một số động sâu dò xét được trên một vạn Trùng tộc bị bọn họ từ bỏ, những động sâu khác đều không bỏ qua mà càn

quét sạch sẽ, dường như cả đường đều không nghỉ ngơi. La Thành muốn đảm bảo số lượng Trùng tộc mỗi người giết được một ngày đều từ một vạn trở lên, như vậy mới có thể bảo đảm được nhiều tích phân nhất.

Tích phân cá nhân cùng đoàn đội của bọn họ đều đang vững bước leo thang trên bảng xếp hạng.

Nghe Trương Diêu Phong thông báo hạng tích phân hôm nay, mọi người đều lộ ra ý cười mệt mỏi mà hài lòng.

Địch Cảnh nói: "Đợi khi cục khai thác mỏ thăm dò rõ ràng Thuần thạch, chúng ta cũng sẽ có một lượng lớn tích phân, lọt vào top5 không thành vấn đề. Hy vọng hai du hiệp kia có thể thật sự như lời bọn họ nói mà không tham Thuần thạch chúng ta phát hiện, bằng không để phán định là ai phát hiện cũng sẽ tốn khá nhiều công sức thời gian."

"Hai du hiệp?" Trương Diêu Phong cười ha ha, "Ngươi có mù cũng không cần nói điêu a, rõ ràng chỉ có một!"

Địch Cảnh nghiêng mắt liếc hắn một cái, cười lạnh: "Ngượng ngùng, thu hồi trò đùa nhàm chán của ngươi, lúc đó ta mở cụ tượng hóa vũ khí, muốn gạt ta, kiếp sau đi."

Trương Diêu Phong nghiêm túc nhìn Địch Cảnh, "Ngươi nói thật?"

Địch Cảnh chỉ hận không thể tiếp tục xem thường hắn, "Vào động ngầm sâu như vậy, còn không nghe rõ động tĩnh, ta một người mù không có cảm giác an toàn không mở con mắt thứ ba ra, là để dành để rình coi ngươi sao?"

"Nga!" Trương Diêu Phong hiểu rõ cười cười, "Vậy ngươi cũng thu hồi trò đùa nhàm chán đi thôi!"

"Nhàm chán." Địch Cảnh mắng một tiếng.

Diệp Tố nhìn bọn họ đấu võ mồm một trận bỗng cảm thấy một tia bất an, ít nhất hắn từ sắc mặt của Địch Cảnh cùng Trương Diêu Phong không nhìn ra ý tứ trêu đùa đối phương, hắn nói với Địch Cảnh, "Nhưng mà, thực sự chỉ có một người."

Nghe được ngữ khí nghiêm túc của Diệp Tố, sắc mặt Địch Cảnh nhanh chóng lạnh xuống, "Ta thấy hai luồng ánh sáng tinh thần lực trước mặt ta."

Trương Diêu Phong cùng Diệp Tố hai mặt nhìn nhau, Trương Diêu Phong tiếp đó liền cười thoải mái: "Chẳng lẽ con mắt thứ ba của ngươi cũng có lúc không dùng được?"

Địch Cảnh ngẩn ra, thần sắc có chút kinh hoảng lập tức bình tĩnh xuống, nhưng ngữ điệu nâng cao vẫn lộ rõ nội tâm khẩn trương, "Không thể! Con mắt thứ ba của ta chưa từng có sai lầm!"

"Chẳng phải có lần này sao…" Trương Diêu Phong định trêu chọc, nhưng thấy bộ dáng Địch Cảnh lại nhịn không được, nhẹ giọng hỏi, "Ngươi thật sự nhìn thấy hai người? Một người khác có thể là Trùng tộc còn sót lại hay không? Hoặc là sinh vật khác?"

Địch Cảnh tức giận nói: "Hai luồng tinh thần lực đều sáng ngời, cường đại hơn ánh sáng mỏng manh của Trùng tộc nhiều, ta không thể nhìn nhầm."

Trương Diêu Phong im lặng không nói gì, nhìn về Diệp Tố xin giúp đỡ, nhưng Diệp Tố biết làm gì bây giờ.

Đợi khi bọn Bạch Huyễn đều tới ăn cơm, thấy ba người này sắc mặt quái dị, cười hỏi: "Lộ chuyện tình tay ba?"

Diệp Tố nói cảnh tượng con mắt thứ ba của Địch Cảnh thấy ở mỏ khoáng Thuần thạch nói một lần.

Bạch Huyễn kinh ngạc nói: "Đôi mắt của ngươi không xảy ra sai lầm?"

Địch Cảnh kiên quyết mà lắc đầu: "Chưa bao giờ có!"

"Vậy ngươi nói vị trí phân bố của hai luồng sáng kia."

"Một cái ở phía trước ngươi, là người nói chuyện, một người khác cách hắn ba mét về phía bên trái."

Lời này của hắn vừa thốt lên, mọi người đồng thời biến sắc. Bọn họ đều nhớ rõ vị trí tên du hiệp kia, bên trái hắn ba mét là đất. Trên thực tế, đường hầm người kia đứng cũng không quá hai mét rộng. Điều này chỉ có thể nói tình trạng con mắt thứ ba của Địch Cảnh…

Đối với Địch Cảnh, con mắt thứ ba là căn bản dựng thân của hắn, nếu tồn tại vấn đề không chuẩn xác sẽ tạo ra đả kích không thể tưởng tượng với hắn.

Trương Diêu Phong cười hai tiếng: "Ai nha, lâu như vậy, ta không nhớ rõ ba mét bên trái của hắn là cái gì, lần tới chúng ta quay lại nhìn xem?"

Ngữ điệu khô khốc của hắn khiến Địch Cảnh có chút cảm giác không tốt, hắn sinh khí đứng dậy, bỏ lại một câu rồi xoay người đi: "Các ngươi không tin ta thì thôi, quên đi."

150. Chương 148: Tập Kích

Việc mọi người nghi ngờ con mắt thứ ba khiến Địch Cảnh luôn canh cánh trong lòng, vào khoảng thời gian kế tiếp, Địch Cảnh hóa thân từ Nhị Lang Thần thành Tam Lang liều mạng, đua nhau liều mạng với La Thành, bắt được Trùng tộc liền không khách khí mà bổ một đao, lấy thế bách phát bách trúng để phản đối sự nghi ngờ của mọi người.

Đối với lời Địch Cảnh "hai gã du hiệp", kỳ thật mọi người cũng không để trong lòng, ai cũng có lúc nhìn nhầm, thấy Địch Cảnh liều mạng chứng minh bản thân như vậy, bọn họ nhất trí mà để sự kiện kia trôi qua mà không cần đề cập tới thêm.

Ngoài Diệp Tố vẫn bảo trì nghỉ ngơi đúng giờ giấc, những người khác đều tận lực giảm bớt thời gian ngủ, tinh hạm không dừng lại lúc nào mà liên tục rà quét tinh cầu đầy cát bụi này. Đôi khi, mọi người không chịu nổi sự thiếu ngủ nữa, La Thành còn bật chế độ tự động lái của tinh hạm, sau đó tuần tra một mình, gặp phải khu vực khả nghi sẽ sử dụng cơ giáp tiếp tục dò xét, ghi chép tình huống những động sâu tìm được, đợi khi mọi người tỉnh lại, dựa theo ghi chép mà đến càn quét.

Hiệu suất của bọn họ cao hơn lúc trước nhiều, mỗi người đều có thể tăng ba bốn vạn tích phân một ngày, dần dần trổ tài năng trên bảng xếp hạng, đương nhiên vẫn có chênh lệch nhất định với Lý Ngôn cùng Thiên Sóc.

"Cuối cùng thì bọn họ có phải là người không a!" Trương Diêu Phong nhìn chênh lệch chói mắt mà ai thán một tiếng.

"Học viện quân sự." Kỷ Gia Duyệt an ủi hắn cũng an ủi bản thân, "Ngoài ưu thế bản thân, sức chiến đấu tập thể của học viện quân sự mới là mạnh nhất, ta thấy dong binh đoàn Lý Ngôn có 40 người, Thiên Sóc cũng có 35 người, đội ngũ bọn họ dù gặp phải 4 5 vạn Trùng tộc cũng có thể đại chiến một trận, đâu như chúng ta, đại miêu tiểu miêu 12 cái, còn có cái thích ngủ gà gật, thấy một vạn Trùng tộc liền co rúm. Không cần so sánh ưu thế của người ta với khuyết điểm của chúng ta a, quan trọng nhất là vui vẻ, ngươi có đói bụng không, ta úp chén mì cho ngươi ăn…"

Trương Diêu Phong nhét đầu Kỷ Gia Duyệt xuống gầm bàn, sau đó hỏi tiểu miêu thích ngủ gà ngủ gật kia: "Ngươi tại sao chưa ngủ?"

Diệp Tố:……

Kỳ thật hắn cũng không muốn. Xuyên qua lại hai thế giới, khó có thể chiếu cố cả hai bên, Diệp Tố cảm thấy có chút mệt mỏi. Đôi khi mình ngủ, bọn La Thành đang giết Trùng tộc, mình tỉnh, bọn họ còn đang tìm Trùng tộc, tích phân cá nhân của hắn thấp nhất cả đội. Hắn biến bọn La Thành chưa từng trách mình kéo chân sau, nhưng Diệp Tố tự băn khoăn trong lòng, càng cảm thấy vô lực. Hắn muốn giúp Hàn Nghiệp, nhưng trạng thái thế này thì giúp thế nào? Hàn Nghiệp có thể chờ hắn chậm rãi trở nên mạnh mẽ sao?

Mà ở thế giới hiện thực, thực nghiệm tróc nguyên tố ký sinh đã tới thời điểm mấu chốt, tiến độ trước mắt đã có thể tróc ra nguyên tố ký sinh độ hoàn hảo 58%, chỉ cần tiếp tục điều chỉnh tỷ lệ chất xúc tác, có thể mau chóng tách được nguyên tố ký sinh hoàn chỉnh. Lý Hoằng Hậu, Yoshimoto cùng một vài vị giáo

thụ khác còn đang mất ăn mất ngủ nghiên cứu ở phòng thí nghiệm, một người trẻ tuổi đầy sức sống như Diệp Tố lại cứ đến giờ thì chạy về ngủ, buổi sáng đến giờ mới lại tới. Không ai nói gì về hành vi của hắn, Yoshimoto còn cười hắn làm việc nghỉ ngơi tốt, nhưng Diệp Tố thực sự ngại ngùng, mỗi lần về đều hận không thể bụm mặt ngủ.

"Ta đi ngủ." Diệp Tố thở một hơi thật dài, hữu khí vô lực mà lết chân về phòng.

Trương Diêu Phong sửng sốt, vô tội hỏi: "Ta lại nói sai cái gì sao?"

"Não bị chó gặm." Địch Cảnh mắng hắn, "Người ta có bệnh ngươi cũng có bệnh? Không thấy Diệp Tố bởi luôn ngủ nên tâm tình không tốt sao!"

Trương Diêu Phong đỏ mặt: "Ta không phải đã nhìn ra hắn không vui, cho rằng để hắn ngủ nhiều một lát tâm tình sẽ khá lên sao…."

Thời gian trong lúc mọi người ngày nối đêm diệt Trùng tộc cùng đấu võ mồm mà trôi qua, đảo mắt đã qua hai mươi ngày.

Tinh hạm La Thành thuê sắp hết hạn, năng lượng dự trữ thấp hơn mức an toàn, cần trở lại Đông Cực tinh bổ sung năng lượng. Cơ giáp cũng bị Trùng tộc gặm lồi lõm gồ ghề, cần thuê cơ giáp mới.

Tinh hạm trở về địa điểm xuất phát. Thời gian phi hành trở về có thể để mọi người nghỉ ngơi tốt mấy ngày, dự trữ tinh lực để đối mặt rèn luyện cường độ cao sắp tới.

Trong vũ trụ yên tĩnh vọt qua một tinh hạm. La Thành đang ở khoang điều khiển, xem tư liệu các tinh cầu Đông Cực tinh hệ để xác định mục tiêu kế tiếp, hai mắt ngẫu nhiên sẽ đảo qua màn hình chỉ thị. Bỗng nhiên, hắn thấy một khoảng sáng phía trước có ước chừng tám ngàn Trùng tộc, tụ thành đàn mà di chuyển về một hướng.

La Thành lập tức gọi mọi người tập trung tại khoang điều khiển, "Đút tận miệng sao lại không cần?" Trương Diêu Phong nói, "Đuổi theo xử lý chúng nó!"

Tinh hạm tăng tốc.

"Từ từ." La Thành nhíu mày, "Khu vực Trùng tộc đi là vực loạn từ, nơi đó quấy nhiễu sóng tin tức."

"Chỉ là quấy nhiễu sóng tin tức cũng không sao đi? Chúng ta cũng không cần liên lạc với bên ngoài, mấy ngàn Trùng tộc kia chỉ cần một giờ là có thể giải quyết, chẳng lẽ còn có vấn đề gì có thể xảy ra?"

La Thành nghĩ nghĩ, vẫn thao tác tinh hạm chậm rãi du tẩu nửa vòng quanh vực loạn từ, thấy Trùng tộc bị hấp dẫn bởi năng lượng pha tạp của vực loạn từ, vừa chui đầu vào liền gặm cắn đá vụn.

"Không thành vấn đề." La Thành lúc này mới nói, cùng những người khác lấy nút không gian, nhảy ra khỏi khoang liền nháy mắt triệu hồi ra cơ giáp, nhanh nhẹn mà chui vào khoang điều khiển.

Trùng tộc không biết nguy hiểm đã cận kề, còn đang từng ngụm từng ngụm mà cắn đá vụn, sau khi tinh cầu nổ mạnh đều sản sinh rất nhiều đá vụn lớn, nhưng đều bị Trùng tộc cắn nuốt dễ như trở bàn tay.

La Thành giơ đao lên, phát động công kích đầu tiên, như nước lạnh đổ vào dầu nóng, Trùng tộc như chảo nổ tung, những người khác liền theo sát sau, phân biệt cùng nhau công kích. Hơn hai mươi ngày rèn luyện không chỉ cho bọn họ tích phân, mà kinh nghiệm cùng thực lực đều tiến bộ. Mặc kệ Trùng tộc vứt đá vụn sôi nổi phản kích, nhưng bọn hắn không hoảng loạn, nhanh chuẩn tàn nhẫn mà diệt sạch Trùng tộc có thể uy hiếp mình, không cho Trùng tộc cơ hội áp sát. Mười hai người độc lập lại có thể phối hợp chiếu cố lẫn nhau, phân phối không gian đạt tới tối ưu hóa.

Bạch Huyễn ở ngoài khu vực loạn từ thấy một màn như vậy, hài lòng cười: "Ta đã nói, tốt xấu gì cũng là thể diện Hoa Đô đại học, sao có thể vô dụng."

Bỗng nhiên, tinh hạm phát ra tiếng cảnh báo chói tai.

"Có người tiếp cận?" Bạch Huyễn lập tức quay lại khoang điều khiển, trên màn hình xuất hiện một tinh hạm loại lớn cách đó không tới hai năm ánh sáng, thấy nó không giảm tốc độ mà tiếp cận phía mình, ngay cả tín hiệu cũng chưa phát ra, Bạch Huyễn liền hiểu bọn họ không có hảo tâm.

Bạch Huyễn vừa vội lại giận, vội vàng để bọn La Thành mau trở về, nhưng thông tim tín hiệu trong vực loạn từ bị ảnh hưởng, La Thành không nhận được tin tức từ Bạch Huyễn.

Ba vị lão sư cũng chạy tới, thấy đại hình tinh hạm không hữu hảo mà áp sát tới, bọn họ đều có chút kinh ngạc:

"Bọn họ là sao? Chẳng lẽ không phát hiện nơi này có tinh hạm kháv sao? Bạch Huyễn, đã phát tín hiệu cảnh báo chưa?"

"Đã phát, đối phương không đáp lại!"

"Chẳng lẽ đại hình tinh hạm kia mất khống chế?"

Bọn họ đều không lập tức hoài nghi tinh hạm kia không có hảo ý. Nhân tộc giết hại lẫn nhau đã bị luật pháp cấm rõ ràng, một khi phát hiện sẽ nghiêm trị không tha, huống chi, bọn họ còn là một đoàn đội học sinh rèn luyện, còn có lý do gì để người theo dõi sao?

Hiện tại cũng không có thời gian hỏi nhiều như vậy, Bạch Huyễn lập tức thao tác tinh hạm tiến vào vực loạn từ, đi gọi bọn La Thành trở về.

Cách hai năm ánh sáng, đại hình tinh hạm nhanh chóng áp sát, lờ đi tín hiệu cảnh báo của Bạch Huyễn.

Trong đại sảnh tinh hạm, một nam nhân gầy lùn nói với một người vạm vỡ: "Lúc trước còn phải nghĩ cách vô thanh vô tức giải quyết bọn họ thế nào, không ngờ Trùng tộc bị vực loạn từ hấp dẫn, đoàn trưởng, trời trợ giúp chúng ta a!"

Uy Lợi dong binh đoàn là một dong binh đoàn cấp 5, thực lực cũng không tồi. Đoàn trưởng không để ý mà liếc thanh niên gầy lùn một cái, sau đó lại chuyên chú nhìn ảnh chụp trong tay, "Mấy bức ảnh này là thật?"

"Đoàn trưởng ngươi cũng biết nói giỡn." Thanh niên gầy yếu nói, "Thật hay giả, ngươi liếc mắt một cái không phải có thể nhìn ra sao, đây tuyệt đối là tinh cầu chứa đựng lượng Thuần thạch lớn nhất trong mười vạn năm gần đây, nếu quyền phát hiện thuộc về ngươi, ngươi có thể nhận được tới 5% lợi nhuận!"

Nguyên lai thanh niên gầy yếu này là tên du hiệp bọn La Thành gặp trong động sâu, ảnh chụp hắn đưa cho đoàn trưởng là tình hình phía dưới động ngầm, nhưng ảnh chụp của hắn có Thuần thạch phân bố rậm rạp trên vách tường, nhiều hơn bọn La Thành nhìn thấy rất nhiều. Số lượng Thuần thạch nhiều như vậy hoàn toàn có thể gây ra một trận oanh động nhỏ trong Nhân tộc, ích lợi trong đó cũng đủ để giết người đoạt bảo.

Du hiệp tiếp tục nói: "Mấy học sinh kia đã báo lên cục khai thác mỏ, nhưng ta theo sát sau đó báo lên một lần. Nếu đoàn trưởng có biện pháp khiến mấy học sinh này sau hôm nay không thể trở lại Hoa Đô, ta có thể dùng một nửa khen thưởng phát hiện mỏ thuần thạch tới hối lộ người cục khai thác, để bọn họ mắt nhắm mắt mở mà để ngươi làm người tìm thấy đầu tiên, sau đó ta gia nhập dong binh đoàn của ngài, quân công phát hiện thuần thạch mạch liền thuộc về quý đoàn, đây chính là một bút quân công rất lớn a."

Nói đến quân công, trong mắt đoàn trưởng bùng lên một trận lửa nóng.

Dong binh đoàn dưới cấp 4 cần chính phủ chứng thực mới có thể thăng cấp, điều kiện không thể thiếu trong đó là quân công, quân công có thể đạt được ngờ cứu người hoặc phát hiện khoáng thạch năng lượng. Dong binh đoàn của hắn đã giãy giụa thật lâu, tích phân sớm đã đủ, nhưng quân công vẫn không đuổi kịp, vô pháp thăng từ cấp 5 lên cấp 4. Nếu thật sự có thể quy công phát hiện mỏ Thuần thạch đến dong binh đoàn mình… Đoàn trưởng lại nhìn ảnh chụp rậm rạp Thuần thạch kia, Thuần thạch nhiều như vậy, quân công đổi được đủ để hắn thăng lên cấp 3.

Lập tức không còn do dự, đoàn trưởng khiến người điều khiển tinh hạm tăng tốc, đám kia người còn ở trong vực loạn từ, quả thực là cơ hội trời ban, không nắm chắc hắn còn phải xin lỗi con gà đã ăn sáng nay!

Khi Bạch Huyễn điều khiển tinh hạm chạy tới trước mặt bọn La Thành, đại hình tinh hạm của Uy Lợi dong binh đoàn cũng dùng tốc độ siêu ánh sáng mà nhanh chóng truy đuổi, căn bản không cho bọn Bạch Huyễn có cơ hội nói chuyện, vừa tới gần liền lập tức phóng ra đạn pháo.

"Địch Cảnh, ngươi đang làm gì!" Mọi người chật vật mà trốn tránh, Trương Diêu Phong lại thấy Địch Cảnh hướng một phương hướng mà bắn một súng, vội vàng thao tác cơ giáp chạy đến bên cạnh Địch Cảnh, túm hắn né tránh công kích kế tiếp của đại hình tinh hạm.

"Nơi đó có người, ngươi không nhìn thấy sao?"

Trương Diêu Phong đưa mắt nhìn, trống rỗng, chỉ có mấy khối đá vụn đang phiêu đãng, "Nào có người!"

Thân thể Địch Cảnh không kiềm được mà run lên, đem toàn bộ tinh thần lực đưa vào con mắt thứ ba, khi nhìn qua lại xác thật cái gì cũng không có, hắn vội vàng nhìn quanh bốn phía, "Sao có thể? Ta rõ ràng nhìn thấy!"

"Trước đừng dùng mắt của ngươi!" Trương Diêu Phong quát, kéo Địch Cảnh tránh trái tránh phải, "Đây là ai? Tại sao lại nhằm vào chúng ta?"

La Thành cũng kinh nghi bất định, thao tác cơ giáp vượt qua mưa bom bão đạm mà áp sát đại hình tinh hạm, muốn trèo lên hỏi rõ ràng.

Ba vị lão sư lấy ra cơ giáp của mình đuổi sát sau Bạch Huyễn, tính toán cùng hắn đánh tiến vào trong tinh hạm. Bạch Huyễn sử dụng tinh hạm loại nhỏ tiến hành phản kích, cùng lúc gửi tin tức xin giúp đỡ ra ngoài, tuy rằng tín hiệu bị vực loạn từ quấy nhiễu đứt quãng, nhưng cũng có một phần hy vọng nhỏ có thể truyền ra.

"Các ngươi làm vậy là trái pháp luật, biết không?"

Lúc đám người La Thành đang chật vật bất kham, một tinh hạm càng lớn càng uy mãnh hơn từ xa xa tiến lại gần.

Uy Lợi chưa kịp phản ứng lại, đã bị đạn pháo có tầm bắn xa hơn trang bị của bọn hắn công kích trúng, ầm ầm một tiếng khiến cả tinh hạm lung lay.

151. Chương 149: Hợp Tác

Cùng với tinh hạm kia áp sát, một vòng trăng rằm trên đầu tinh hạm càng lúc càng sáng ngời trước mắt mọi người.

"Là Phán Nguyệt dong binh đoàn!"

Thanh âm hoảng sợ kinh hỉ cùng lúc vang lên, kinh hỉ đương nhiên là những người đám La Thành, hoảng sợ là Uy Lợi dong binh đoàn. Thanh danh Phán Nguyệt dong binh đoàn thậm chí không kém Đông Cực tinh hệ, vô luận là uy vọng hay thực lực đều đủ để treo 99% dong binh đoàn ở Đông Cực tinh hệ lên đánh.

"Không xong không xong!" Đoàn trưởng Uy Lợi sợ tới mức run tay lên, mặc kệ ảnh chụp Thuần thạch rơi

trên mặt đất, "Phán Nguyệt căm ghét liền như kẻ thù, nhìn thấy ta liền muốn giết người diệt khẩu, khẳng định không tha cho ta! Chạy mau! Mau! Tăng tốc nữa, rời khỏi nơi này!"

Tên du hiệp kia còn không kịp khuyên bảo, tinh hạm Uy Lợi liền lập tức thay đổi phương hướng, hướng bên kia chạy như bay. Nhưng uy vong hiển hách của Phán Nguyệt dong binh đoàn cũng không phải để trưng cho đẹp, điều khiển đại hình tinh hạm phá không mà tới, lấy tốc độ áp chế tuyệt đối đuổi kịp và vượt qua Uy Lợi dong binh đoàn, dưới tình huống đối phương được cảnh báo nhiều lần vẫn không dừng lại, một quả đạn pháo tinh chuẩn mà công kích khoang trung tâm Uy Lợi tinh hạm, Uy Lợi lúc này mới sợ tới mức không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Đội trưởng phân đội dong binh đoàn Phán Nguyệt từ tinh hạm mình nhảy sang bên Uy Lợi, vừa lúc ba vị lão sư cùng đám người Bạch Huyễn La Thành cũng đuổi tới nơi, định hỏi thăm cho rõ ràng.

Vừa thấy là gương mặt cương nghị quen thuộc kia, La Thành không khỏi kích động, nhanh chóng bỏ xuống thần sắc nổi giận đùng đùng.

"Lại là các ngươi, thật là trùng hợp a."

Trùng hợp sao? Diệp Tố hồ nghi, lặng lẽ quan sát đội trưởng này, ai ngờ tên đội trưởng kia phát hiện ánh mắt của hắn, quay mắt hướng hắn.

Diệp Tố trong lòng lĩnh ngộ, đây là người Hàn Nghiệp phái đi. Không thì tại sao có thể liên tiếp xuất hiện lúc bọn họ gặp phải khốn cảnh.

Đoàn trưởng Uy Lợi dong binh đoàn cùng du bị mấy người lính đánh thuê Phán Nguyệt kéo tới trước mặt đội trưởng, đoàn trưởng kia vừa đến liền thấy đội trưởng phân đội ba Phán Nguyệt sấm rền gió cuốn, chân lập tức mềm nhũn, quỳ xuống xin tha.

Đội trưởng vừa nhíu mày, lính của hắn đã kéo tên kia đứng dậy, không để hắn quỳ, đoàn trưởng đành phải lau nước mắt nước mũi kể lể: "Diêu đội trưởng, ta chỉ là nhất thời bị quỷ mê hoặc tâm trí, mới làm ra việc táng tận thiên lương này, ta biết ta sai rồi! Là hắn, hắn mê hoặc ta……" Hắn triệt để kể lại sinh động như thật chuyện du hiệp dùng Thuần thạch cùng quân công mê hoặc hắn thế nào, phảng phất như đó là việc ích lợi lớn nhất thiên hạ, ai nghe cũng sẽ động tâm.

Đội trưởng nghe xong lại càng tức giận: "Tướng quân thiết trí chướng ngại cấp bậc, là để các ngươi cứu người, bồi dưỡng ý thức trách nhiệm của các ngươi, không phải để các ngươi tâm thuật bất chính làm chuyện xấu! Giết người trộm quân công các ngươi cũng dám làm? Còn ngươi…" Đội trưởng chuyển hướng sang tên du hiệp đang run bần bật kia, không chút khách khí mà khiển trách một hồi, cuối cùng nói: "Ta sẽ nộp các ngươi lên tòa án Đông Cực tinh, ngoài đi tù, còn bị tước đoạt tư cách du hiệp và dong binh đoàn, sai lầm cần phải bị trừng phạt."

Đối với hai người khóc trời khóc đất xin tha, đội trưởng mắt điếc tai ngơ, nói với bọn La Thành: "Các ngươi phải về Đông Cực tinh? Đúng lúc chúng ta cũng cần trở về trả nhiệm vụ, không bằng cùng đồng hành?" Nói xong, hắn lại đưa ánh mắt nhìn Diệp Tố, lòng hiểu rõ mà không nói ra.

Bọn La Thành tự nhiên cầu còn không được.

Địch Cảnh đột nhiên hỏi tên du hiệp đang gào khóc kia: "Ngày đó ở dưới động sâu, có phải ngươi còn có đồng lõa không?"

Du hiệp sửng sốt, cho rằng hắn nghi ngờ mình, bị ánh mắt nghiêm khắc của đội trưởng trừng, vội vàng thành khẩn giải thích: "Không có! Ta chỉ có một người, nhất thời chui rúc vào sừng trâu... thấy nhiều Thuần thạch như vậy... Cả đời ta chưa từng thấy nhiều Thuần thạch như vậy, ta bảo đảm về sau sẽ không bao giờ..."

Địch Cảnh suy sụp sắc mặt, Trương Diêu Phong không đành lòng mà kéo hắn qua, an ủi nói: "Là con người, đều có thời điểm nhìn lầm a."

Trên đường trở về Đông Cực tinh, La Thành để tinh hạm loại nhỏ của mình trong khoang bụng của tinh hạm Phán Nguyệt, bọn họ ở cùng Phán Nguyệt dong binh đoàn trên đại hình tinh hạm, rảnh rỗi liền thảo luận chút chuyện Trùng tộc, học hỏi được tri thức ít người biết từ đám lính đánh thuê, được lợi không nhỏ. Đôi khi, Phán Nguyệt dong binh đoàn hứng thú lên, còn sẽ vật lộn mấy chiêu cùng La Thành Diệp Sùng Tuyết bọn họ, chuyến đi buồn tẻ cũng trở nên có chút lạc thú.

Diệp Tố không được hưởng thụ quá nhiều loại lạc thú này, tróc nguyên tố ký sinh tiến vào thời kỳ mấu chốt, hắn liền nhân mấy ngày không bận gì ở Tinh tế thế giới, ngày nối tiếp đêm mà ngâm mình trong phòng thú nghiệm. Đối với tính tình rảnh rỗi liền ngủ của hắn, Bạch Huyễn lúc đầu còn tận tình khuyên bảo hai câu, sau lại thấy chuyện vẫn đâu vào đấy, đành từ bỏ, nhưng vẫn còn trong tối tra phương pháp giải quyết chứng bệnh này.

Thời gian thanh tỉnh không nhiều lắm ở Tinh tế thế giới nên Diệp Tố vẫn luôn không thấy Địch Cảnh, tò mò hỏi Trương Diêu Phong.

Trương Diêu Phong bất đắc dĩ mà bĩu môi: "Vẫn vì con mắt thứ ba của hắn mà rầu rĩ không vui." Dừng một chút, hắn lại bổ sung: "Con mắt thứ ba là mạng của hắn a, ngươi không biết, hắn vừa sinh ra liền mù cả hai mắt, nếu tổ chức tế bào xảy ra vấn đề còn tốt, tốn chút tiền phẫu thuật là ổn, nếu thật sự không được còn có thể dùng mắt giả. Nhưng hắn bị hoại tử thần kinh điều khiển thị giác trong đại não, căn bản không trị được. Niên đại bây giờ, một người mù khác nào phế vật, mặc kệ tinh thần lực không có trở ngại, nhưng hắn từ nhỏ đến lớn cũng bị không ít người khinh bỉ, ngay cả cha mẹ cũng ghét bỏ hắn vô dụng. Tận đến khi cụ tượng hóa vũ khí ra con mắt thứ ba, địa vị của hắn mới phát sinh thay đổi, hài tử âm trầm tự bế trước kia dần dần rộng rãi, biến thành bộ dáng hung hăng hiện tại, cũng không biết là tốt hay xấu."

Trương Diêu Phong nhận thức Địch Cảnh từ nhỏ, nhìn thấu sắc mặt người nhà hắn, cũng biết Địch Cảnh liền có chí tòng quân từ nhỏ, nghĩ tới con mắt thứ ba Địch Cảnh coi như mạng sống xảy ra vấn đề, hắn đứng ở lập trường Địch Cảnh cũng cảm thấy hết sức khó chịu, thở dài: "Ta lại đi an ủi hắn đi."

Một lát sau, Diệp Tố nghe thấy từ phòng Địch Cảnh truyền ra thanh âm cốc chén vỡ, sau đó hắn thấy Trương Diêu Phong chật vật bị Địch Cảnh ném ra, "Ta dù có mù, không tìm được nữ nhân ba chân, nhưng nam nhân liệt dương vẫn có thể trảo được một đống."

Diệp Tố: “Ngươi không phải nói sẽ an ủi hắn sao?”

Trương Diêu Phong ho khan hai tiếng, hắng giọng: “Ta còn phải lấy * đi an ủi, còn muốn thế nào!”

Mập mạp bị đầu bếp Phán Nguyệt dong binh đoàn chinh phục dạ dày, tính toán lấy thân báo đáp lại một lần nữa thất bại, ném oán khí lên người Trương Diêu Phong, “Vừa nhìn liền thấy không có thành ý, lấy cái tàn thứ phẩm đi an ủi.”

Một ngọn lửa bốc lên, Trương Diêu Phong lấy ra vũ khí cụ tượng hóa của mình, nheo một bên mắt, cung tiễn nhắm ngay mập mạp: “Để ta làm Cupid, đưa ngươi đến bên đầu bếp nấu cá ngon thịt thơm đi!”

Diệp Tố thấy Mập mạp định trốn về phía mình, vội vàng chạy về phòng ngủ.

Tốc độ đại hình tinh hạm thực nhanh, chẳng mấy chốc đã trở về Đông Cực tinh, bọn La Thành lưu luyến cáo biệt Phán Nguyệt dong binh đoàn.

Mập mạp một mặt oán phụ khuê phòng: “Hy vọng còn có cơ hội gặp lại bọn họ.”

Diệp Tố nghĩ thầm, hiện tại tốt nhất không cần gặp mặt, cứ gặp lại là thời khắc nguy hiểm.

La Thành vừa mang trả tinh hạm, cơ giáp thì quang não liền vang lên.

Kỷ Gia Duyệt ngạc nhiên nói: “Còn có người tìm ngươi?”

Nhìn thông tin người gọi, La Thành cũng ngạc nhiên, “Là Lý Ngôn.”

Đây là một quán bar xa hoa, lầu hai có phòng riêng an tĩnh lịch sự tao nhã. Địa điểm Lý Ngôn hẹn là phòng đầu tiên lầu hai.

La Thành đẩy cửa đi vào, Lý Ngôn ngẩng đầu mỉm cười, bên cạnh hắn ngồi một nữ nhân tóc ngắn hồng y, biểu tình lạnh nhạt, ánh mắt cũng không thèm nhìn mười hai người một cái.

“Ngồi.” Lý Ngôn nói.

“Tìm chúng ta có việc?” La Thành ngồi xuống, mập mạp không khách khí mà thuận tay gọi rượu quý nhất.

“Đương nhiên.” Lý Ngôn hơi hơi mỉm cười, nói: “Ta nghĩ, trải qua hơn một tháng này, các ngươi hẳn có thể cảm giác được, vấn đề lớn nhất của rèn luyện là chỗ nào.”

La Thành im lặng không nói, cảnh giác mà nhìn hắn.

Lý Ngôn mỉm cười, tiếp tục nói: "Trùng tộc cách nhau quá xa, dò xét một đám động ngầm quá lãng phí thời gian, hoặc là số lượng quá ít, hoặc là quá nhiều vô pháp giải quyết…"

La Thành cắt lời hắn: "Ngươi hẳn không có mấy vấn đề này."

"Ta không có, nhưng các ngươi khẳng định vì thế mà sứt đầu mẻ trán, ngay cả Thiên Sóc cũng không phải ngoại lệ." Lý Ngôn nhìn về phía nữ nhân bên cạnh, máy móc nữ chiến thần đại danh đỉnh đỉnh Hoa Đô học viện quân sự Thiên Sóc.

Đám người La Thành thế mới biết hóa ra nàng chính là Thiên Sóc, nhìn qua dáng người thon thả, khuôn mặt mảnh khảnh, lại không thể tưởng được trong thân thể ẩn chứa lực lượng kinh người. Thiên Sóc vẫn thờ ơ với ánh nhìn chăm chú của bọn họ.

Lý Ngôn nói: "Nếu nói, ta có thể vì các vị giải quyết cái nan đề này, không biết các vị có muốn cùng chúng ta hợp tác hay không?"

La Thành đem ánh mắt một lần nữa đặt trên người hắn, bỗng nhiên cười rộ lên: "Ngươi không nắm chắc có thể phá vỡ kỷ lục của Phương Cảm." Là ngữ khí khẳng định.

Lý Ngôn cũng không giận: "Phương Cảm vốn là nhân vật Thống soái vạn năm của trường ta, không phá được kỷ lục của hắn cũng là bình thường." Hắn nhẹ nhàng cười, "Nhưng dù sao cũng phải thí nghiệm các loại phương pháp, mới biết được đến tột cùng có thể coi hắn là thần thoại bất bại hay không."

La Thành nhướn mày: "Hảo, vậy ngươi nói, làm sao để hợp tác dưới tình huống không phạm quy tắc."

Lý Ngôn phất tay, một quyển sách xuất hiện trên tay hắn. Mắt Diệp Tố sáng ngời, hắn biết đây là cụ tượng hóa vũ khí của Lý Ngôn, được gọi là vũ khí tinh thần lực độc nhất vô nhị từ xưa tới nay.

"Các ngươi hẳn đã biết tác dụng của nó, thành tích mấy ngày này của ta cũng ít nhiều nhờ có nó. Mặc dù nó giúp ta như cá gặp nước trong rèn luyện, nhưng ta lại bất đắc dĩ phát hiện, nếu cứ dựa theo tốc độ như vậy tới khi rèn luyện kết thúc, tích phân của ta vẫn có một khoảng chênh lệch không nhỏ với Phương Cảm ngày đó." Kỳ thật khi tiêu diệt Trùng tộc, Lý Ngôn cũng lãng phí khá nhiều thời gian tìm kiếm, đầu tiên phải tìm được một tinh cầu có nhiều Trùng tộc, sau khi đến tinh cầu này, bởi vì Nhân thủ hữu hạn, hắn không thể hấp dẫn quá nhiều Trùng tộc một lúc, chỉ có thể tiêu diệt một đám rồi lại dùng sách hấp dẫn đàn tiếp theo, cứ lặp lại như vậy, vừa không thống khoái, hiệu suất cũng không đủ khiến hắn vừa lòng. Một tháng qua đi, Lý Ngôn phát hiện nếu muốn phá vỡ kỷ lục của Phương Cảm cơ hồ không có khả năng, tuy rằng ngoài miệng hắn nói không thể phá kỷ lục cũng là bình thường, nhưng trong lòng cũng không thể can tâm. Mỗi một người có thực lực đều tâm cao khí ngạo, sẽ không dễ dàng thựa nhận mình kém người.

Sau khi suy nghĩ cặn kẽ, hắn rốt cuộc nghĩ tới biện pháp này. Ngay cả Thiên Sóc trước nay bất cận nhân tình cũng đồng ý hợp tác cùng hắn, bởi nàng có ý tưởng giống Lý Ngôn — nếu đã không thể siêu việt bằng

Phương Cảm, vẫn nghĩ ra một biện pháp để trở nên siêu việt, cũng chính là biện pháp của hắn.

"Ta muốn đề cao hiệu suất, các ngươi nhất định cũng muốn. Cho nên ta tính toán tụ tập một đám người muốn đề cao hiệu suất, đến ngoại tinh hệ. Đến lúc đó, ta hấp dẫn Trùng tộc tới, mọi người cùng nhau đối phó."

Ánh mắt La Thành lóe lóe, hắn động tâm.

Ngoại tinh hệ nằm ngoài Đông Cực tinh hệ, có rất nhiều Trùng tộc du đãng ở đó, nếu đơn độc tìm kiếm sẽ tiêu tốn không ít thời gian, nhưng nếu có cụ tượng hóa vũ khí của Lý Ngôn hấp dẫn đám Trùng tộc ở ngoại tinh hệ tụ lại, lại có đủ nhiều người đối phó, xác thật có thể một lần tiêu diệt lượng lớn Trùng tộc.

Điều này có lợi cho cả Lý Ngôn và bên hợp tác. Đội ngũ Lý Ngôn có thể không cần cố kỵ số lượng Trùng tộc, thoải mái chém giết. Những phe hợp tác khác cũng tiết kiệm thời gian.

Lý Ngôn lại thắp ngọn lửa: "Hiện tại người gia nhập có Thiên Sóc, còn có đội xếp hạng thứ ba Karfuski của học viên quân sự Kursath, thứ năm Edogawa thánh đội, thứ chín Demenas đoàn đội. Ta thấy với thực lực của các ngươi mà chưa lọt vào top10, hẳn chịu phải hạn chế thăm dò rất lớn. Thật sự không suy xét chút sao?" *(toàn tên chém dựa trên gg tỷ tỷ đấy mn thông cảm)*

"Hảo!" La Thành không do dự nhiều liền đáp ứng, "Khi nào xuất phát?"

Lý Ngôn không ngoài sở liệu mà cười: "Ba ngày sau, ta sẽ kéo thêm một số người gia nhập. Đến lúc đó, chúng ta một lần ở ngoại tinh hệ liền hai tháng, hy vọng các ngươi chuẩn bị sẵn sàng, nên thuê tinh hạm cùng cơ giáp cấp cao một chút."

"Cái này không cần dạy." La Thành nói, "Ngoài ra, hy vọng ngươi không hối hận khi làm ra quyết định này."

Lý Ngôn khó hiểu mà nhìn hắn.

La Thành cao cao nhướn mày: "Không có thời gian trói buộc, chúng ta sẽ vượt qua ngươi."

Lý Ngôn bật cười, ngay cả Thiên Sóc cũng quay đầu liếc mắt nhìn La Thành nói ẩu nói tả một cái.

Sẽ tiếp tục bảo trì tiến độ chậm rề rề này tới khi thi xong:(hoặc nếu hôm nào làm bài tốt sẽ dịch nh một chút, làm bài tệ thì sẽ bổ bê 1 chút:((((

152. Chương 150: Ngoại Hệ

Chừng năm mươi tinh hạm cao cấp cùng phi hành không tiếng động, sao trời lộng lẫy dưới ánh nhìn đạm nhiên ngày càng bỏ xa bọn họ, tinh vân mỏng dần, chân không hắc ám từng mảng lớn lan tràn.

Bọn họ dần dần rời khỏi Đông Cực tinh hệ dạng xoắn ốc, tới ngoại tinh hệ tịch liêu trống trải.

Một tinh hạm trong đó, La Thành vừa mới chấm dứt một lần hội nghị từ xa với đoàn trưởng các dong binh đoàn, do Lý Ngôn chủ trì, thuyết minh một số hạng mục công việc cần chú ý sau khi tới ngoại tinh hệ.

Bạch Huyễn ngồi một bên uống rượu trái cây, chân vắt chéo, nói: "Người ta căn bản không coi trọng các ngươi a."

La Thành khẽ hừ một tiếng.

Bạch Huyễn nhắc mãi: "Lý Ngôn, người này thật đúng là khó lường. Có thực lực, còn có dã tâm tương xứng với thực lực. Hắn dám đưa toàn bộ các ngươi tới ngoại tinh hệ, chính vì đã nhận định, các ngươi dù không cần tiêu phí thời gian tìm kiếm Trùng tộc, cũng không tạo thành uy hiếp đối với hắn a. Thiên Sóc cũng là nữ hào kiệt khó gặp, nàng giống Lý Ngôn, đều không coi đám bạn đồng lứa như đối thủ, người bọn họ muốn đuổi kịp là Phương Cảm mười hai năm trước."

"Vậy Thiên Sóc cùng Lý Ngôn ai tốt hơn?"

Bạch Huyễn nghĩ nghĩ, nói: "Lý Ngôn đi. Người sao, lợi hại nhất vẫn là đầu óc, chỉ chém giết không cũng là vô dụng, dù Thiên Sóc có tinh thần lực cấp SS chẳng phải vẫn vô kế khả thi với việc phá kỷ lục của Phương Cảm sao. Lý Ngôn trong tuyệt cảnh còn có thể nghĩ ra biện pháp liên hợp, ai tốt hơn, còn cần nói sao?"

La Thành khinh thường nói: "Nếu không hoàn toàn chỉ lấy thực lực phân cao thấp, chúng ta đây cũng có thể là lực lượng mới nổi."

Bạch Huyễn cười nhạo một tiếng: "Lấy cái gì nổi lên?"

"Thực lực!" Lời nói của La Thành như câu trước đá câu sau, nhưng thần thái của hắn nói lên rằng hắn hoàn toàn tin tưởng, không nghi ngờ.

Diệp Tố lúc này mới tỉnh lại ở Tinh tế thế giới, vì cân bằng tốt quan hệ hai bên, hắn đành phải nhân thời gian này liều mạng xúc tiến thực nghiệm, tận lực đem thời gian tiết kiệm được vào rèn luyện ở ngoại tinh hệ. Hắn có chút mông lung mà đi về phía La Thành Bạch Huyễn còn đang thảo luận, cầm lấy nước lạnh trên bàn bắt đầu rót.

La Thành lo lắng nhìn hắn: "Ngươi gần đây ngủ có điểm phá lệ nhiều."

"Không sao." Diệp Tố lắc đầu, "Hiện tại ngủ nhiều chút, lúc sau có thể ngủ ít một chút."

Cách nói không đáng tin cậy này hoàn toàn không có chút lực thuyết phục nào. Bạch Huyễn nhíu lông mày: "Hàn…" Hắn tựa hồ cảm thấy, nhắc tới tên này đã khiến hắn không thể chịu đựng được, lại đổi lý do thoái thác, "Biểu ca ngươi chưa đưa ngươi đi xem bệnh sao? Thầy thuốc tốt ở Hoa Đô có rất nhiều."

"Xem qua, bác sĩ đều nói trị không được."

Bạch Huyễn lập tức lại sửa lời nói: "Đó là hắn không tìm đúng bác sĩ! Hoa Đô bác sĩ đều là trị liệu bệnh thông thường, quái bệnh như ngươi, hẳn nên tìm bác sĩ các vùng miền khác. Tỷ như mấy bác sĩ nổi danh ở Đông Cực tinh, bọn họ thường xuyên trị liệu cho du hiệp tiếp xúc phải phóng xạ không rõ, kinh nghiệm phong phú. Đợi lần này trở về Đông Cực tinh, ta dẫn ngươi đi xem xem!"

Nghĩ tới quá trình kiểm tra bệnh phức tạp đáng sợ, Diệp Tố vội xua tay: "Bệnh ta ta biết a, cứ như vậy, dù sao cũng không chết được."

"Vẫn là đi xem đi." Kỷ Gia Duyệt một bên khuyên nhủ, "Ngươi cứ tiếp tục như vậy cũng không ổn. Cho dù bản thân không gặp nguy hiểm, vạn nhất trong lúc chiến đấu đột nhiên ngủ mất, kia…"

Diệp Tố cũng không có biện pháp giải thích, đành phải hốt hoảng trốn về phòng, để cái đề tài này trôi qua.

Phi hành trong vũ trụ bảy ngày, đội ngũ năm mươi tinh hạm rốt cuộc dừng lại. Nơi này cách Đông Cực tinh hệ năm trăm năm ánh sáng, vừa xoay người nhìn, còn thấy được tinh hệ hình xoắn ốc mỹ lệ, như một tác phẩm nghệ thuật của thiên đường.

Nơi này có một hành tinh lưu lạc không lớn, vừa lúc làm nơi dừng chân.

Năm mươi tinh hạm thuần thục hạ cánh, tổng cộng có khoảng hai ngàn người, từng người hữu hảo mà chào hỏi nhau.

La Thành thấy được đoàn đội Christine cùng Phương Trí Duy, còn chưa kịp đổi cái sắc mặt, liền thấy đối phương cười ha hả mà đi tới.

"Vốn dĩ trước khi xuất phát muốn liên hệ cùng ngươi một chút, nhưng vấn đề cần chuẩn bị có quá nhiều, lo liệu không hết." Christine như gặp được lão bằng hữu quan hệ không tồi, thái độ thân thiết hữu hảo, giống như ân oán của hắn cùng La Thành chỉ là suy nghĩ từ một phía La Thành, "Đoàn đội của các ngươi mới có mười hai người? Con số này thực có hại a, khó trách thành tích vẫn luôn không quá lý tưởng."

Câu cuối cùng bại lộ địch ý cùng tâm tranh đua của hắn.

La Thành dứt khoát mà trừng hắn một cái.

Christine làm như không thấy tiếp tục nói: "Chúng ta là học sinh cùng một trường, Hoa Đô đại học cùng Hoa Đô học viện quân sự đều là đại học trọng điểm, tích phân chỉnh thể cư nhiên bị bỏ lại một khoảng xa, ta nghĩ, thân là một phần tử của Hoa Đô đại học, chúng ta hẳn đều rất đau lòng hơn nữa có cùng mục tiêu mới đúng."

La Thành: "Ngươi muốn nói cái gì? Nhanh lên." Hoa Đô đại học là đại học tổng hợp, học sinh được phái tới rèn luyện chỉ là một khoa trong trường, mà Hoa Đô học viện quân sự hầu như cả năm tư đều tới, đến tột cùng phải ngu si bao nhiêu, mới đặt hai trường ở vị trí ngang bằng mà so sánh.

Christine cười nói: "Ta nghĩ sau hai tháng hành động săn Trùng tộc, chúng ta có thể kề vai chiến đấu, nâng đỡ trợ giúp lẫn nhau, không thể để trường học khác xem nhẹ."

"Hảo."

La Thành đáp ứng quá thống khoái, làm Christine trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói gì tiếp.

"Vậy lời đã định, ngươi không còn việc gì thì đi đi." La Thành không kiên nhẫn mà xua tay, sau đó quay lại với đám Diệp Tố, thảo luận chút hành động kế tiếp.

Đợi Christine mặt đầy hồ nghi rời khỏi, La Thành mới cười lạnh một tiếng. Thật là, ai cũng không coi hắn ra gì a, trong quan hệ cạnh tranh tìm kiếm đồng bọn có trình độ nhất định có thể giúp được bản thân, nhưng đối phương lại nhất định bùn nhão không trét được tường, sẽ không tạo thành uy hiếp với mình. Lý Ngôn nghĩ vậy, hiện tại ngay cả Christine cũng dám đánh chủ ý lên bọn họ.

"Các ngươi phải hảo hảo chiến đấu a." La Thành nói với Diệp Tố Diệp Sùng Tuyết bọn họ, "Chúng ta sắp trở thành quả hồng mềm, ai cũng muốn nắn bóp rồi."

"Đương nhiên!" Diệp Sùng Tuyết hướng hắn nhướn mày, "Để bọn họ thấy đệ nhất mỹ của Hoa Đô thăng hoa."

Lý Ngôn thật mau liền phát tin tức tập hợp các đoàn trưởng, La Thành sau khi thu được tin tức cũng nhanh chóng thông tri đội viên của mình, tập trung tại một địa phương trống trải trên hành tinh.

Phàm là người lãnh đạo, vô luận chức quyền lớn nhỏ ra sao, đều nhiễm tật xấu không tốt, đó là lời nói rỗng tuếch quá nhiều, Lý Ngôn cũng không phải ngoại lệ, nói nhảm chút chuyện chung sống hài hòa và ý chí cộng đồng cùng tiến bộ rồi mới vào vấn đề chính. Vị trí phân bố các dong binh đoàn cùng thời gian liên tục săn giết Trùng tộc dài ngắn, một số vấn đề từng người vần lưu ý,... thao thao bất tuyệt một lúc mới bắt đầu.

Vèo một tiếng nhất trí động tác, một ngàn đài cơ giáp được triệu hồi ra, cảnh tượng thực hoành tráng. Bởi

vì muốn ở ngoại tinh hệ ít nhất hai tháng, mọi người đều thuê cơ giáp cấp 4 5, vũ khí trang bị có ba loại vũ khí lạnh đao kiếm giáo, cùng năm thanh vũ khí quang học, năng lượng sung túc, ngay cả ngoại hình cũng có chút tinh mỹ.

Bọn họ điều khiển cơ giáp từng người, tiến vào vũ trụ, dựa theo sắp xếp ban đầu tạo thành một đội hình nửa vòng tròn. Tinh hạm của các lão sư thuần thục mà dừng lại cách đó, các lão sư thì theo sau bọn họ từ xa, phòng ngừa vạn nhất. Kỳ thật, các lão sư cũng cảm thấy không yên tâm với kế hoạch lớn mật săn giết Trùng tộc bên ngoài tinh hệ, nhưng có Lý Ngôn dẫn đầu, các phần tử tinh anh của các trường học, lão sư bọn họ cùng nhau xem xét, cảm thấy ổn thỏa nên không tiếp tục cản trở, chỉ phái thêm nhiều lão sư đi theo, còn mang theo đạn pháo quang học có tính sát thương quy mô lớn.

Lý Ngôn triệu hồi cụ tượng hóa vũ khí của mình.

Ánh mắt mọi người đều tập trung trên người hắn, bọn họ đều có cảm giác tò mò với cụ tượng hóa vũ khí kỳ lạ nhất trong lịch sử. Chỉ thấy Lý Ngôn mở ra cuốn sách vẻ ngoài thực bình đạm không có gì kỳ lạ kia, bên trong đều trắng xóa. Lý Ngôn ngưng thần nhìn chằm chằm trang sách, qua thật lâu, đến tận lúc bắt đầu có người không kiên nhẫn, quyển sách kia mới xuất hiện từng chữ từng chữ như có người viết lên, nhưng chữ kia mặc dù rõ ràng từng nét, bọn họ cũng xem không hiểu. Dần dần, chữ viết ngày càng nhiều, tràn đầy một tờ, lại đổi một tờ.

Có người theo bản năng mà nhíu mày, tựa hồ vừa sinh ra ảo giác trong nháy mắt. Giống như có loại ánh sáng kỳ quái như sóng gợn, lướt qua trong giây lát.

Sau một lúc lâu, Lý Ngôn đã viết tràn ngập ba trang giấy, sắc mặt hơi trắng bệnh, suy yếu nói: “Hảo, mọi người chờ một lúc.”

Lý Ngôn cũng vội vàng nhân thời gian này tận lực nghỉ ngơi khôi phục tinh thần lực.

Sau khi đợi khoảng 2 tiếng, mới có người kêu lên một tiếng sợ hãi: “Phương hướng 9 giờ xuất hiện Trùng tộc!”

Mọi người vội vàng nhìn qua, một làn sóng màu đen cuồn cuộn cuốn tới, chỉ liếc mắt một cái có thể ước chừng có hơn mười vạn Trùng tộc.

Phòng tuyến Vạn tộc ngăn cản phần lớn Trùng tộc, nhưng bởi vì tứ phương trên dưới vũ trụ đều là trống rỗng không có giới hạn, Vạn tộc không thể tạo thành phòng tuyến vuông vức như cái hộp rồi nhét lãnh thổ Vạn tộc vào trong, chỉ có thể kiến tạo thành các mặt hình cung, chắn lại một phía. Bởi vậy, có một số Trùng tộc sẽ vòng qua mặt cung hoặc tại lúc chiến đấu trên tiền tuyến mà trộm tiến vào lãnh thổ Vạn tộc. Tuy nói là một số, nhưng lấy số lượng vô cùng vô tận của Trùng tộc làm cơ sở, chỉ một số cũng đã thực kinh người. Ngoại tinh hệ là đường lớn Trùng tộc thích đi, tinh hệ xung quanh là đồ ăn dọc đường, Trùng tộc du đãng bên ngoài tinh hệ, tìm kiếm năng lượng hấp dẫn chúng nó.

Trùng tộc bên ngoài tinh hệ còn chưa bị đánh tan, thành cổ thành đàn, số lượng rất nhiều.

Bị cụ tượng hóa vũ khí của Lý Ngôn hấp dẫn đến, đám Trùng tộc kia liền như quỷ chết đói mà phi tới. Trùng tộc vô luận ở môi trường trọng lực nào, có không khí hay chân không đều thông suốt không trở ngại, điều này khiến sự tàn sát bừa bãi của chúng trong vũ trụ càng thêm không thể vãn hồi, không có một ngóc ngách nào chúng không với tới được.

Ngàn người lập tức nâng tinh thần, tay cầm vũ khí, không có nửa điểm sợ hãi với Trùng tộc mãnh liệt tràn tới, có lẽ còn có nguyên do xung quanh có rất nhiều người, khiến bọn họ sinh ra một loại tâm tình cuồng nhiệt như trong chiến tranh, sợ hãi nhỏ bé đều bị sự cuồng nhiệt này thiêu đốt.

Trùng tộc còn chưa hoàn toàn tiếp cận, Lý Ngôn liền điều khiển cơ giáp tới đón đầu, những người khác đều ăn ý theo sau, không rối loạn đội hình. Mỗi dong binh đoàn đều tiếp xúc với số lượng Trùng tộc nhất định, bắt đầu thảo phạt Trùng tộc xung quanh mình.

Dường như không cần suy xét đến số lượng, không cần lo lắng đề phòng sẽ có càng nhiều Trùng tộc tiến đến thì sao, bởi vì còn có những người khác chia sẻ cùng. Bởi không băn khoăn, bọn họ dần dần tiến vào tàn sát vui sướng, liếc mắt một cái thấy tất cả đều là Trùng tộc, yên tâm mà chém, yên tâm mà giết. Theo một lần lại một lần công kích không rơi vào khoảng không, đáy lòng bọn họ dường như cùng nhau nảy sinh một cảm xúc gì đó, giống như trống nổi như sấm rền, giống như có chiến kỳ đang tung bay.

Đàn Trùng tộc như sóng lớn, một ngàn người tựa như một chiếc thuyền lá nhỏ. Trong đó, hấp dẫn ánh mắt mọi người nhất không thể nghi ngờ chính là Thiên Sóc, cơ giáp màu đỏ lửa tùy ý di chuyển giữa bầy Trùng tộc, công kích như ngọn lửa thiêu diệt sóng lớn sóng lớn Trùng tộc, nàng liên tục công kích không ngừng, tần suất công kích nhanh hơn, phạm vi công kích lớn hơn người khác, người khác giết một con Trùng, nàng giết được hai ba con, cứ tiếp tục như vậy, chênh lệch tích phân sao có thể không càng lúc càng lớn.

Công kích Lý Ngôn nhìn qua cũng không vượt quá mức tưởng tượng, nhưng dưới nhẹ nhàng bâng quơ của hắn có tảng lớn thi thể trắng dã của Trùng tộc ngã xuống. Thực lực của hắn không chỉ thể hiện trên cụ tượng hóa vũ khí đặc thù. Hắn cùng Thiên Sóc như đang tranh đua, ai cũng không chịu thua mà chiếm trước tích phân.

Mà trong một góc nào đó của một ngàn người này, đội ngũ La Thành rốt cuộc thể hiện thực lực đệ nhất danh Hoa Đô đại học.

Không cần cố kỵ việc đội ngũ chỉ có mười hai người như trước, không cần lo lắng trước sau khống chế số lượng Trùng tộc, bọn họ như hùng ưng thoát khỏi lồng chim ra vùng trời rộng lớn, sải cánh, che trời, thanh âm truyền vang khắp nơi.

Christine bên cạnh La Thành liền hoảng sợ, ẩn ẩn có chút hối hận đã hợp tác cùng hắn. Nhưng không để hắn kịp nghĩ nhiều, La Thành nghiêng người một cái liền nhường đám lớn Trùng tộc cho Christine cùng Phương Trí Duy, bản thân mình thì thuận thế tiến thêm một bước về phía trước, để đội viên mình đều có thể tiếp xúc hạn độ lớn nhất cùng Trùng tộc.

Đao La Thành — cụ tượng hóa vũ khí của hắn từ lúc ra đời đã chú định sẽ không tầm thường, ánh sáng tinh thuần lóa mắt, thời điểm hắn tập trung tinh thần lực, đao mang bùng cháy, đoạt tầm mắt mọi người.

"Tinh thần lực hắn thế nhưng cô đọng như vậy!" Có người trong lúc đang chiến đấu cuồng nhiệt còn bị hắn hấp dẫn.

Chỉ có tinh thần lực có độ cô đọng cao mới có thể khiến cụ tượng hóa vũ khí xuất hiện khí, tính công kích của khí cũng không thua cụ tượng hóa vũ khí. Khoảng khắc La Thành hạ đao, đàn Trùng tộc trước mắt liền bị phân thành hai trong nháy mắt, mặt vỡ chỉnh chỉnh tề tề phẳng phiu.

Phương Trí Duy đồng dạng có cụ tượng hóa vũ khí là đao liền co rụt đồng tử, tại một khắc này, hắn thế nhưng sinh ra cảm giác cực kỳ thất bại.

Diệp Tố cũng biểu hiện không tầm thường, nếu mọi người biết hắn ở học kỳ trước là cái dạng phế vật gì, nhất định sẽ chấn động. Chỉ thấy Diệp Tố vững vàng mà sử dụng vũ khí kim loại cơ giáp trang bị, nhanh chóng chính xác công kích, mỗi một kích đều có Trùng tộc tử vong, hắn không hoảng cũng không vội, không vội đoạt sát Trùng tộc, dựa theo tiết tấu của chính mình, tích phân cũng đều đều mà nhanh chóng tăng lên, tốc độ của hắn so ra kém Thiên Sóc Lý Ngôn cùng La Thành, nhưng đều tốt hơn đại bộ phận người nơi này.

Diệp Tố bới thời giờ nhìn đồng hồ, hắn đang đợi. Theo thời gian càng lúc càng tiếp cận, Diệp Tố không khỏi dồn dập hô hấp. Đây là "chiến thuật" hắn tự mình nghiên cứu ra — làm thế nào để lợi dụng thời gian hữu hạn kiếm được tích phân không thua đám người mất ăn mất ngủ đó.

Sắp thi rồi mà cứ thấy truyện chưa end lại ngứa ngứa tay lại ngồi edit:<

153. Chương 151: Bùng Nổ

Một ngàn người như nước trong biển rộng, lẫn lộn không phân rõ trong đám Trùng tộc. Từng người bọn họ phân tán giữa Trùng tộc, công kích lớn nhất trong phạm vi không có đồng bạn, nhưng chỉ cần lắng nghe chốc lát, có thể nghe thấy thanh âm vũ khí, có thể nghe thấy thanh âm vui sướng khi cơ thể Trùng tộc bị chém làm hai. Khiến mọi người cảm thấy như đang sóng vai chiến đấu, không hề cảm thấy sợ hãi.

Bọn họ cũng thực sự là vậy, không sợ hãi chút nào mà chém giết Trùng tộc. Lục tục có thi thể Trùng tộc vô thức trôi nổi trong không trung, lại bị đao phong bóng kiếm quét đi, như một ly trà nổi lên vụn lá trà. Lão sư từ xa quan vọng lại, phảng phất như thả lỏng: "Bọn họ có thể."

Diệp Tố sau khi lại chém giết một con Trùng tộc, nhìn thời gian, lại nhìn thời gian.

Cuối cùng, đã đến giữa trưa, 11 giờ.

Diệp Tố khó nhịn tâm tình kích động vui sướng, từ 11 giờ trở đi, thời gian hai tiếng tiếp đó là thời gian tinh thần lực hắn chạm tới đỉnh phong, trong đó, 12 giờ là thời gian có trị số cao nhất, cấp bậc tinh thần lực không thể dò xét, nhưng hắn biết, bắt đầu từ 11 giờ, tinh thần lực của hắn không hề thua La Thành.

Hắn thu hồi kiếm, lấy ra đao kim loại, bắt đầu đưa tinh thần lực tập trung vào trong đó.

Đao chế thức ngoại trừ cứng rắn sắc bén ra thì màu sắc còn có phần ảm đạm, đột nhiên nở rộ ánh sáng rực rỡ lóa mắt, dưới ánh mắt kinh dị của mọi người, đao chế thức cư nhiên tràn ra đao mang.

"Không lẽ cụ tượng hóa vũ khí của hắn cũng là đao?"

"Không, ngươi nhìn chuôi đao." Trên chuôi đao có khắc số cấp của vũ khí kim loại, điều này đại biểu cho sự khác biệt giữa đao chế thức sáng lạn lóa mắt kia cùng đao kim loại đại chúng mộc mạc cùng cấp.

Tinh thần lực người bình thường chỉ có tác dụng tăng phúc bên ngoài cụ tượng hóa vũ khí, vô luận kim loại vũ khí hay quang học vũ khí, đều có thể đề cao đố sắc bén cùng kiên cố, hoặc đề cao uy lực cùng tốc độ của vũ khí quang học, nhưng bọn hắn tuyệt đối không có cách nào khiến đao kim loại sinh ra đao mang. Lúc trước, La Thành khiến cụ tượng hóa vũ khí của mình lan tràn ra đao mang cực lớn đã khiến mọi người thập phần giật mình — không có tinh thần lực cực kỳ cô đọng thì không thể thực hiện được. Nhưng hiện tại, Diệp Tố vốn dĩ biểu hiện vô thường vô kỳ bỗng nhiên khiến đao kim loại sinh ra đao mang, đánh vỡ nhận tri của hầu hết bọn họ.

Bởi vì Diệp Tố không phải người bình thường. Thứ nhất, cấp bậc tinh thần lực của hắn đủ cao, tiếp đó, tinh thần lực hắn đủ tinh tế cùng thuần túy, khí kia gọi là đao mang, không bằng gọi là tinh thần lực của hắn thực thể hóa, sau khi thực chất hóa đạt tới độ chân thật nhất định còn có thể tiếp tục ổn định thời gian dài, chính là cụ tượng hóa vũ khí. Nhưng Diệp Tố không duy trì được ổn định, chỉ có thể trong hai tiếng tinh thần lực đỉnh cao này tạo ra đao mang.

Nói ra cũng không sợ chê cười, đây là kết quả Diệp Tố nhiều lần lét lút nghiên cứu trong phòng. Làm một người Trung Quốc từ nhỏ tiếp xúc với các loại sách truyện phim ảnh võ hiệp, Diệp Tố hâm mộ đao của La Thành cực kỳ, đặc biệt là lúc La Thành múa đao như trận thế ngân hà lạc cửu thiên*, thác đao nháy mắt khiến Trùng tộc sụp đổ, vừa ngầu vừa khí phách.

**đã giải thích từ khá lâu trc, dạ đây là bài đọc thêm trong sách lớp 7 "Xa ngắm thác núi Lư" của Lý Bạch, ngân hà lạc cửu thiên có nghĩa là dòng thác đổ xuống từ chín tầng trời (dạ chỉ là miêu tả cảnh thác thôi kcj sâu xa đâu)*

Khi Diệp Tố trong lúc chiến đấu ngẫu nhiên phát hiện ra, tinh thần lực của mình cũng có thể khiến đao kim loại sinh ra một tầng đao mang mỏng, liền kinh hỉ vạn phần, sử dụng thời gian thanh tỉnh không nhiều lắm ở trong phòng tìm hiểu ra quy luật, cũng thành công khiến đao mang mở rộng, trở thành vũ khí có thể công kích, thiếu chút nữa chém giường thành hai nửa. Hắn quanh co lòng vòng biết được từ chỗ Kỷ Gia Duyệt, tuyệt đại bộ phận mọi người không thể khiến đao kim loại sinh ra đao mang, lòng vốn luôn tiếc nuối vì không có cụ tượng hóa vũ khí cũng được bù đắp một chút, có chút vui vẻ khó hiểu, định kiếm thời khắc khiến bọn họ "mở rộng tầm mắt". Tuy rằng hắn chợt cảm thấy, hắn không có cụ tượng hóa vũ khí có thể bắt nguồn từ nguyên do tinh thần lực cao thấp không đồng đều.

Đây là lần đầu tiên Diệp Tố tiến hành thăm dò tinh thần lực, hơn nữa nhận được thành quả không nhỏ, điều này khiến hắn ý thức được, tinh thần lực nhân loại trải qua nhiều năm tiến hóa như vậy, không phải chỉ dùng một chữ cái biểu trưng cấp bậc mà có thể phán định hết thảy giá trị của nó.

Chính là hiện tại. Diệp Tố nhìn cơ giáp nắm đao phảng phất như trăng rằm lóa mắt, hắn học tập La Thành, giơ lên cao cao, chém xuống thật mạnh, ánh đao trút xuống, đem Trùng tộc dày đặc trước mắt như lòng sông mà tách ra, đao vui sướng chảy xuôi giữa thi thể Trùng tộc, lao nhanh về phía trước.

Có người tê một tiếng, lần này chỉ sợ chết đến 5-60 cái Trùng tộc.

Diệp Tố cảm thấy mỹ mãn mà cười.

"Ngẩn người làm gì, mau mau tiếp tục a." Trương Diêu Phong thúc giục hắn.

Diệp Tố vội vàng hoàn hồn từ tự đắc, không ngừng tập trung tinh thần lực, đao mang bốc lên. Hắn cứ như vậy, cầm một hạo nguyệt quang huy đao *(đao trăng sáng?),* công kích giữa bầy Trùng tộc, thi thể Trùng tộc nổ tanh tách thành hai đoạn sau đó bay lên trời, theo bước chân Diệp Tố, từng đóa hoa nở rộ.

Mà càng về sau, Diệp Tố càng lúc càng quen tay phương thức công kích này, ra tay càng lúc càng nhanh, thời cơ nắm bắt càng chuẩn, một đạo quang còn chưa tiêu tán, một đạo quang khác lại nối tiếp sau, tàn ảnh nối tàn ảnh, hình thành xung quanh Diệp Tố một vầng sáng lộng lẫy hình tròn lóe sáng.

Nam nhân đáng sợ kia tự sáng lên. Mọi người trợn mắt há mồm.

"Không cần đoạt quái của ta!" Diệp Sùng Tuyết cười cười.

Diệp Tố xin lỗi cười cười, giết quá thống khoái, bất tri bất giác liền giết sạch sẽ Trùng tộc xung quanh. Diệp Tố quan sát một lát, sau đó hưng phấn mà nhảy vào sâu giữa bầy Trùng tộc, nơi đó chỉ có ít ỏi mấy người Thiên Sóc Lý Ngôn, Diệp Tố gia nhập khiến bọn họ nhìn thoáng qua, sau đó liền không chú ý nhiều nữa.

Nhưng khi phát hiện Trùng tộc quanh mình ít đi một chút, lại nhịn không được nhìn nhiều vài lần, sau đó bọn họ ăn ý mà di chuyển bước chân, cách Diệp Tố xa xa một chút.

Vầng sáng của Diệp Tố có thể quan sát được từ tận tinh hạm xa xa, nổi bật giữa bầy Trùng tộc rậm rạp đen ngòm.

Có lão sư ngạc nhiên hỏi: "Đó là ai? Trường học nào, vũ khí là đao?"

Đao là một loại cụ tượng hóa vũ khí tương đối đại chúng, nhưng có đao dùng đến xuất thần nhập hóa như vậy thì không nhiều lắm. Đao La Thành đã là xuất sắc tuyệt đối giữa phần lớn học sinh lần này rèn luyện.

Bạch Huyễn tuy rằng rất muốn nói đây là La Thành nhà mình, nhưng hắn ngẫm lại, dường như La Thành có thể làm được vậy, nhưng tinh thần lực lại không chịu nổi tiêu hao như vậy, La Thành tuy rằng mặt ngoài tự cao tự đại, nhưng làm việc rất đúng mực, sẽ không thuần túy chơi trội vô dụng. Đặc biệt là thấy vầng sáng kia, thế nhưng có xu thế càng lúc càng sáng hơn… Điều này có nghĩa là lúc trước người này còn chưa sử dụng hết tinh thần lực.

Lão sư líu lưỡi: "Tinh thần lực này phải cấp SS đi, ngoài Thiên Sóc chẳng lẽ còn có cấp SS nào khác?"

Lúc ấy, thời gian chuyển tới 12 giờ giữa trưa, tinh thần lực Diệp Tố cũng đạt tới đỉnh cao chân chính, đao hắn, ánh đao hắn, giữa trung tâm Trùng tộc như một vầng thái dương cường thế dâng lên sau đường chân trời đen đặc.

Con mắt Thiên Sóc rốt cuộc nhìn thấy Diệp Tố.

Mười mấy vạn Trùng tộc lại giảm bớt với tốc độ mắt thường quan sát được, khi bọn họ cảm thấy có điểm không thống khoái, lại có một đám mười vạn Trùng tộc trái phải kéo với, chúng nó không có chỉ số thông minh không biết đồng loại chúng nó đã biến thành quỷ hồn ở nơi đây, vẫn cuồng nhiệt lao tới như trước.

Diệp Tố nhìn, hiện tại mới 12 giờ một khắc, muốn nhanh chóng bắt thấy thời cơ cuối cùng mà giết nhiều Trùng tộc một chút. Vì thế hắn một bên điên cuồng múa đao tàn sát Trùng tộc trước mắt, một bên nhanh chóng bay tới đám Trùng tộc vừa tới…như thiêu thân lao đầu vào ngọn lửa.

Trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc, Diệp Tố tiêu sài tinh thần lực hoang phí như vậy cư nhiên chưa bị tiêu hao, thời khắc liền tới, vầng sáng Diệp Tố càng lúc càng ảm đạm, Diệp Tố còn chút lý trí liền vội vàng trở về, trốn đến phía sau La Thành Diệp Sùng Tuyết, bắt đầu thành thành thật thật chậm rãi chém.

Diệp Sùng Tuyết hâm mộ ghen tị hận mà nói: "Tiếp tục a."

Diệp Tố cười nói: "Chừa chút cho các ngươi."

Diệp Sùng Tuyết trở tay chém qua một kiếm, Diệp Tố vội vàng nhảy tránh, "Ngươi còn không nắm chặt thời cơ, tích phân cũng sắp bị ta vượt qua!"

Diệp Sùng Tuyết vội bớt thời giờ nhìn tích phân Diệp Tố, hoảng sợ, hai giờ này, Diệp Tố thế nhưng giết chết gần bốn vạn Trùng tộc, suy nghĩ một lát, đúng là có khả năng bị hắn vượt qua, không rảnh tiếp tục trêu đùa Diệp Tố, vội vàng tập trung vào tiêu diệt Trùng tộc.

Diệp Tố vừa trải qua hai tiếng kích động nhân tâm, hiện tại cảm thấy có chút đần độn vô vị. Hắn nghĩ, nếu mình có thể luôn luôn bảo trì đỉnh trạng thái, có thể trợ giúp Hàn Nghiệp tốt hơn nữa.

Trùng tộc từng đám từng đám chậm rãi đến đây, khiến một ngàn người luôn luôn có thể vui sướng diệt Trùng, ngẫu nhiên có giờ "giải lao", bọn họ liền tùy ý trò chuyện, bàn tán xem ai biểu hiện tốt. Biểu hiện

kinh diễm như phù dung sớm nở tối tàn của Diệp Tố đương nhiên được mọi người bàn tán nhiều nhất, sôi nổi suy đoán, đến tột cùng là duyên cớ do tinh thần lực hay chế thức đao kia không bình thường?

Tới buổi chiều 3, 4 giờ, cụ tượng hóa vũ khí của Lý Ngôn bắt đầu mất đi hiệu lực, lại bổ sung một lần nữa.

Đôi khi, có ai đói bụng khát nước, hoặc là muốn đi vệ sinh, liền trực tiếp nhảy khỏi đàn Trùng tộc, tự nhiên sẽ có những người khác giúp hắn chống đỡ Trùng tộc, cũng không cần thông báo một tiếng. Loại tùy thời có thể rút lui, tùy thời có thể gia nhập khiến bọn họ đều đã nghiền.

Sau một ngày, bọn họ ngạc nhiên phát hiện, tích phân của bọn hắn cao hơn dự đoán rất nhiều. Lần hợp tác tập thể này, không chỉ tiết kiệm thời gian, còn có tính quần thể cuồng nhiệt cảm nhiễm bọn họ, khiến bọn họ lâm vào tâm tình mãnh liệt như trong chiến tranh mênh mông, không biết mệt mỏi, tràn ngập ý chí dũng khí chiến đấu, còn có cạnh tranh lẫn nhau khiến bọn họ luôn luôn ở trong nhiệt tình cao độ. Ý chí chiến đầu sờ không tới nhìn không thấy, nhưng đích xác có thể thật thật tại tại ảnh hưởng bọn họ.

Dưới hình thức ấy, tầm quan trọng của thực lực cá nhân bị phóng đại vô hạn. Điển hình nhất không thể nghi ngờ là dong binh đoàn của La Thành, lấy tiến độ bay vọt mà đuổi kịp cùng vượt qua những người khác, dựa theo tốc độ như vậy, qua hai tháng, La Thành ít nhất có thể tiến vào top5 bảng xếp hạng, tích phân đoàn đội cũng có thể lên trước trăm, còn có cái Diệp Tố khó lường, tích phân bành trướng cũng cực kỳ khả quan, mọi người không quên bùng nổ giữa trưa của Diệp Tố, nếu Diệp Tố có thể duy trì lâu hơn một chút, không chừng sẽ tạo thành uy hiếp với Thiên Sóc.

Nhưng mà…vào thời điểm mọi người còn đang chém giết Trùng tộc, Diệp Tố nói: "Ta phải về tinh hạm ngủ."

Mọi người cho rằng hắn đi nghỉ ngơi một lát, không nghĩ tới, hắn liền một mạch mà ngủ tám tiếng! Dưới tình huống bọn họ đều chỉ ngủ năm tiếng, giấc ngủ của Diệp Tố quả thực là một loại bạo hành.

Diệp Tố dưới ánh mắt vô cùng đau đớn hoặc mừng thầm của mọi người, vào thời điểm giữa trưa, lại đúng giờ mà một lần nữa hoa quỳnh bùng nổ.

Xong xuôi, Diệp Tố nhẹ nhàng lùi khỏi bầy Trùng tộc, nhưng lần này, hắn không hối hận trạng thái này kéo dài không đủ lâu, khi tiếp tục chém giết Trùng tộc, lại bắt đầu mò mẫm nghiên cứu tinh thần lực. Vừa rồi khi hắn tận tình phát tiết, dường như bắt được một cảm giác huyền ảo, thật giống như tinh thần lực từ một phân thành hai, chảy xuôi ranh giới rõ ràng. Đó là hai loại cảm thụ hoàn toàn bất đồng.

Diệp Tố nhớ tới bản thân kỳ thật có hai loại Cảm Thái.

Hôm nay đã định edit nhiều nhiều chút vì còn 1 ngày rưỡi nữa mới bắt đầu thi môn đầu tiên:))) nhưng không:< đậu má youtube cuốn hút linh hồn tội lỗi của tôi, ngồi xem tận 6 tiếng đồng hồ, trôi qua như một cái chớp mắt.

Sau khi xem clip chị gái đky tài khoản Tinder (app hẹn hò nếu bạn nào không biết) để làm 1 vid để các a trên Tinder chọn random make up cho chị ý. (30p trôi qua nháy mắt, t ngồi cười như con dở)

https://youtu.be/5vhpgWQiujg

Ồ yes và chị ý đã gặp 1 a sau đó 2 người làm 1 vid a kia make up cho chị ý, lạy chúa yêu vcd yêu hơn vid make-up của bất kỳ cặp đôi nào.

https://youtu.be/Sj0xgb6nq3M

Nếu bạn nào click vào xem vid và tốn tgian 1 tiếng, pls let me know:v

154. Chương 152: Phá Hư

Ở Tây Đô tinh, Diệp Tố đã trải qua hai tháng huấn luyện phân hóa Cảm thái, nhưng vẫn luôn không hài lòng với thành quả. Moka cũng nói, phân hóa không phải là sự tình một chốc một lát, hiện tại đã có thể ổn định hai loại Cảm thái đã không tồi.

Diệp Tố kỳ thật cũng không mẫn cảm với việc mình sở hữu hai cảm thái, dường như chỉ vì ý muốn của Moka cùng Hàn Nghiệp mà huấn luyện, việc này có quan hệ với việc Diệp Tố không sinh ra lớn lên ở Tinh tế thế giới nên không có khái niệm cụ thể về Cảm thái tinh thần lực. Nhưng vừa rồi, Diệp Tố thể nghiệm hình tượng cụ thể của hai loại cảm thụ hoàn toàn bất đồng, Diệp Tố thậm chí không rõ đó là cảm giác gì, nhưng hắn biết, đó chính là Cảm thái, chúng nó tồn tại chân thật trên người mình.

Loại thể nghiệm mới lạ lại có cảm giác quen thuộc này khiến Diệp Tố vui sướng, hắn phát hiện một vùng trời đất mới.

Hắn bắt đầu hứng thú bừng bừng mà chăm chú nghiên cứu, trong khi mọi người nghiên túc giành giật từng giây mà tiêu diệt Trùng tộc, Diệp Tố thong thả từ từ mà tiến hành thí nghiệm.

Hắn thử tìm kiếm loại cảm giác hư vô mờ mịt này, cũng muốn đưa nó tiến vào vũ khí — vũ khí kim loại cùng quang học vũ khí, mỗi loại hắn đều thử một chút. Một buổi trưa qua đi, Diệp Tố vẫn không thể tìm được cảm thái phá hư của hắn, tựa hồ cảm giác lúc trước của hắn chỉ là ảo giác.

Nhưng vào giữa trưa ngày hôm sau, khi hắn tiếp tục công kích phù dung sớm nở tối tàn, loại cảm giác kỳ diệu ấy lại xuất hiện, giữa dòng tinh thần lực mênh mông, nổi lên cùng cùng với cảm thái tinh tế của hắn, mà bởi vì hai loại cảm thái có bản chất bất đồng, khiến trạng thái vận động của chúng cũng khác nhau, lúc này Diệp Tố mới có thể cảm nhận rõ ràng sự khác biệt giữa chúng.

Như là giữa con sông mãnh liệt, những hòn đá cuội lớn cùng sỏi đá nhỏ và những hạt cát càng nhỏ hơn, bởi

vì dòng nước cuốn đi cùng nguyên nhân cấu trúc bản thân, phân bố thành hình quạt rõ ràng trên bãi sông, tận cùng bên trong là đá cuội lớn, ở giữa là sỏi đá, bên ngoài là hạt cát, liếc mắt mội cái là có thể thấy rõ.

Mà mỗi lần kết thúc công kích, Diệp Tố thấy loại cảm giác phân hóa này càng thêm rõ ràng, cảm thái phá hư là cuồng bạo âm lãnh, cảm thái tinh tế là ôn nhu ấm áp, một cái lao nhanh, một cái chậm rãi chảy xuôi, Diệp Tố cảm thấy chỉ còn chút nữa liền có thể hoàn toàn nắm giữ hai loại cảm thái khác nhau, hơn nữa có thể sử dụng chúng tùy tâm tùy ý. Nhưng chỉ thiếu một chút như vậy, khiến Diệp Tố khó có thể chịu đựng.

Cuộc sống Diệp Tố hàng ngày khó an tĩnh, ngứa tâm mà trôi qua mười ngày, tích phân của hắn mỗi ngày đều có thể bảo đảm trên mười vạn, đã là siêu việt trong tuyệt đại bộ phận người, hơn nữa còn lấy một tốc độ cân đối mà đuổi kịp và vượt lên tầng trên bảng xếp hạng.

Cùng lúc đó, những học sinh không tới ngoại tinh hệ rèn luyện bi ai phát hiện, có một ngàn người mỗi ngày đều tăng trưởng tích phân không chỉ nhiều mà còn cố định. Đều leo thang vùn vụt trên bảng xếp hạng cá nhân cùng bảng xếp hạng đoàn đội, bởi vậy, trên bảng xếp hạng xuất hiện một điểm đứt gãy, đứt gãy giữa tinh anh cùng người thường. Một ngàn người kia hầu như đều chiếm vị trí 1000 đầu của bảng xếp hạng — bọn họ vốn dĩ đã xuất sắc, nếu không cũng không được Lý Ngôn lựa chọn hợp tác, mà sau top1000, xuất hiện chênh lệch tích phân thật lớn, chênh lệch này còn đang không ngừng tăng trưởng.

Hiện tượng kỳ diệu này khiến rất nhiều người chú ý, có mấy nhà truyền thông cũng đưa tin về vấn đề này, gọi lần rèn luyện này tại Đông Cực tinh có thể xưng là một lần rèn luyện kim tự tháp đỉnh mượt nhất, hơn nữa rất có thể sẽ sáng tạo một lần rèn luyện phồn vinh nhất, dựa theo tốc độ này tiếp diễn, số Trùng tộc đám học sinh này chém giết được khẳng định sẽ vượt xa quá khứ.

Tình huống Đông Cực tinh đương nhiên cũng bị học sinh rèn luyện tại Tây Cực tinh chú ý đến, tạo cho bọn họ cảm giác áp bách không nhỏ.

Một số người có yêu thích cuồng nhiệt lại đang ăn không ngồi rồi còn bắt đầu nghiên cứu nguyên nhân biến hóa tích phân ở Đông Cực tinh, còn lập một trang web chuyên gia ghi chép trên mạng, dựa theo độ tăng trưởng tích phân mà lập ra bảng tích phân cá nhân cùng đoàn đội trong ngày, Lý Ngôn cùng Thiên Sóc đương nhiên là hai người chiếm cứ vị trí đầu bảng xếp hạng cá nhân, giữa hai người có thắng có bại, có khi hôm nay Lý Ngôn tốt hơn, có khi hôm nay Thiên Sóc đạt được vòng nguyệt quế, tích phân hai người đuổi sát nhau không phân cao thấp, không đến ngày cuối cùng của kỳ rèn luyện, ai cũng không biết ai sẽ là người thắng cuối cùng. La Thành vẫn luôn đứng vững vị trí thứ ba trong bảng xếp hạng cá nhân.

Mà đoàn đội khiến người quan tâm chú ý nhất là dong binh đoàn của La Thành, mỗi đoàn viên của bọn họ đều lấy tốc độ tăng trưởng tích phân mà đoạt tròng mắt người ta, tuy rằng nhân số không nhiều, nhưng mỗi người đều là tinh anh. Trong đó, bắt đầu có người chú ý tới Diệp Tố. Người phân tích số liệu phát hiện quy luật tích phân một ngày của Diệp Tố, đỉnh cao hai tiếng lúc chính ngọ khiến hắn hoảng sợ, lập tức tạo bảng kỷ lục hai tiếng trên website chuyên môn dành riêng cho Diệp Tố.

Rất nhiều dân mạng nghe tiếng mà tới cũng đặt ánh mắt lên người Diệp Tố bọn họ không quen thuộc chút nào, phát hiện người này quả thực có thể dùng từ đáng sợ mà hình dung, đặc biệt là tốc độ tăng trưởng tích phân trong hai tiếng kia, thậm chí cao hơn cả kỷ lục cao nhất của Thiên Sóc. Bọn họ bắt đầu tra tìm, Diệp Tố đến tột cùng là thần thánh phương nào.

Bị mọi người ở ngoại tinh hệ thân thiết đặt biệt danh "Thần ngủ" Diệp Tố lại gặp thời gian hai tiếng chính ngọ, khụ hai tiếng, bắt đầu tập trung tinh thần lực. Những người khác đã thấy nhiều liền không trách, có người thấy mình tựa hồ đang đứng giữa hắn và Trùng tộc, vội vàng tránh ra xa, nhường đường cho hắn.

Trải qua mười ngày quen tay hay việc, Diệp Tố lợi dụng hai giờ này càng thêm như cá gặp nước, mưa đao đến hiển hách sinh phong, sau khi thuần thục, Diệp Tố còn có thể một tay thao tác đao, một tay thao tác vũ khí quang học, hiệu suất diệt Trùng càng được đề cao.

Mọi người tuy rằng đã quen Diệp Tố mỗi ngày đều tới một chiêu như vậy, nhưng thấy ánh đao biến thành vầng sáng lóe lên kia, đôi khi còn có thể từ vầng sáng không khép kín kia bắn ra một tia sáng, không khách khí mà đánh xuyên đầu Trùng giáp xác. Mọi người than một tiếng, vẫn thực hâm mộ a.

Bọn họ đang chuẩn bị trời mắt, đem hâm mộ ghen tị hận chuyển hóa thành động lực, lại bỗng nhiên phát hiện có một tia sáng bắn ra từ vầng sáng kia có chút khác biệt. Nhan sắc cảm xúc của ánh sáng các loại vũ khí quang học đều không giống nhau, nhưng đều không có ngoại lệ mà phi thường thông thấu thanh triệt, nhưng tia sáng kia của Diệp Tố lại có chút ám trầm ảm đạm, như hoàn toàn không có sinh cơ, tử khí âm trầm.

Nhưng ánh sáng âm trầm đầy tử khí kia lấy thế không thể cản được mà vọt vào giữa đàn Trùng tộc, xuyên thủng đầu một con Trùng giáp xác, sau đó uy lực không suy giảm mà xuyên thủng con Trùng tiếp theo, liên tiếp xuyên qua năm mươi Trùng tộc, năng lượng luồng sáng kia mới tiêu tán.

Thời điểm mọi người cho rằng đây là cực hạn, những Trùng tộc bị xuyên qua thân thể hoặc đầu đó bỗng nhiên chia năm xẻ bảy, thành một đống cặn bã nhỏ vụn trôi nổi trong vũ trụ.

Bọn họ hoảng sợ mà nhìn về phát ra ánh sáng đó.

Diệp Tố cũng ngây ngẩn cả người, vầng sáng biến mất không thấy, nhưng theo đó Trùng tộc không biết thống khổ không sợ tử vong cứ lần lượt ngã xuống, lớp Trùng tiếp theo lại nhào về phía hắn, Diệp Tố luống cuống tay chân mà hoàn hồn ứng đối.

Ngay sau đó, Diệp Tố ý thức được chuyện gì xảy ra liền khó kiềm chế được mà thầm cười ha hả. Đó là loại cảm thái thứ hai của hắn — phá hư! Trong lúc bùng nổ vừa rồi, hai loại cảm thái rốt cuộc bị tinh thần lưu lôi cuốn thành dòng chảy, một cổ tiến vào trong vũ khí kim loại, một cỗ tiến vào vũ khí quang học, mới khiến tia sáng kia xuất hiện kết quả không tưởng.

Diệp Tố tươi cười đầy mặt mà tính toán tiếp tục thử nghiệm, phát hiện mình lại làm không được, cứ như vừa rồi chỉ là vận khí tốt. Nhưng Diệp Tố không nhụt chí, mọi việc có mở đầu, là sau đó có thể nước chảy thành sông mà tiếp diễn. Diệp Tố một bên sử dụng đao chém Trùng tộc, một bên không ngừng thử nghiệm phân tách Cảm thái, giống như không ngừng gõ một cái răng đang lung lay.

Những người khác không thấy Diệp Tố phóng ra loại ánh sáng kì quái kia nữa, lại một lần nữa chăm chú vào sự tình của mình, nhưng làm sao có thể hoàn toàn đắm chìm vào, bọn họ cũng vô tình cố ý mà đưa tinh thần lực vào vũ khí kim loại cùng vũ khí quang học, nhưng vẫn giống bình thường, đao nhanh hơn,

phạm vi ánh sáng công kích rộng hơn, thời gian làm lạnh ngắn hơn, chỉ là tác dụng tăng phúc bình thường, xa xa không đạt tới thần kỳ của Diệp Tố, còn không bằng bọn họ sử dụng cụ tượng hóa vũ khí của chính mình đi chém giết.

Diệp Tố đắm chìm trong mò mẫm thử nghiệm tinh thần lực, chỉ là thời kỳ đỉnh phong lúc chính ngọ qua đi, khiến thăm dò cũng thập phần hữu hạn, lưu lượng tinh thần lực giảm xuống, liền vô pháp điều động hai loại cảm thái.

Ngày này, Diệp Tố vẫn như trước về tinh hạm ngủ sớm, Christine cùng rất nhiều người đều biểu tình phức tạp nhìn theo bóng hắn đi xa.

Thời điểm Diệp Tố trở lại tinh hạm, Bạch Huyễn đang lật số liệu trang web tự lập của vài người có sở thích, tấm tắc lắc đầu, nói với Diệp Tố: "Nếu ngươi có thể kéo dài một chút, thế nào cũng không phải loại thành tích hiện tại a."

Diệp Tố nhân từ nói: "Ta sợ kéo dài quá, bọn họ chịu không nổi."

Sau khi Diệp Tố ngủ, còn có lão sư trường học khác tới gõ cửa, trong tối ngoài sáng mà tìm kiếm tin tức về Diệp Tố. Tư liệu về Diệp Tố có thể tìm được trên mạng quả thực quá ít, từ bàng thính sinh Hoa Đô đại học chuyển sang chính thức, bởi vì núi lửa bùng nổ khiến Diệp Tố mơ màng hồ đồ thắng thi đấu cơ giáp, những tin tức đó đều rất mơ hồ, cố ý treo lên cái nhãn Hoa Đô đại học. Đồng thời, biểu hiện lúc cao lúc thấp của Diệp Tố cũng khiến bọn họ khó có thể lý giải, không biết có phải Diệp Tố còn che giấu thực lực hay không. Nếu còn che giấu, vậy đến khi hắn ứng phó toàn lực, hiệu quả sinh ra sẽ đáng sợ cỡ nào.

Bạch Huyễn ra vẻ cao thâm mà cười cười không nói gì.

Thực mau, ngày hôm sau, biểu hiện của Diệp Tố khiến những người suy đoán hắn che giấu thực lực lại càng thêm tin tưởng vững chắc không nghi ngờ.

Đúng giờ, vầng sáng lại lóe lên, lấy thế phá thiên quân vạn mã mà vọt vào trung tâm Trùng tộc, hơn nữa cách Thiên Sóc cùng Lý Ngôn rất xa, thuận tiện để phạm vi tiếp xúc càng lớn.

Khi từ vầng sáng kia lại bắn ra tia sáng ảm đạm, rất nhiều người cho dù không chú ý cũng không nhịn được mà bị hắn hút đi tầm mắt. Tia sáng kia thẳng tiến xuyên qua, Trùng tộc bị công kích đều hóa thành bột phấn. Tiếp đó, một tia lại một tia sáng truyền ra, như nộ phóng hoa tươi, Trùng tộc trở thành phân bón cho nó, lấy thịt nát xương tan làm đại giới cho đóa hoa "phá hư" này. La Thành, Trương Diêu Phong bọn họ cảm thấy áp lực, tiểu đồng bọn kéo chân sau trở nên lợi hại như vậy, bọn họ phải làm sao mới không bị chênh lệch a?

"Phá hư." Lý Ngôn vẫn là nhờ vài câu đồng đội nói hôm qua mới chú ý tới Diệp Tố, "Hắn có hai loại Cảm thái. Đây là hình thái phá hư."

Đồng đội của hắn không khỏi hâm mộ mà nhìn Diệp Tố lại bắn ra một tia sáng phá hư, như rắn độc luồn

lắt dưới vô số ánh đao mà gặt hái sinh mệnh Trùng tộc.

Diệp Tố rơi vào một loại cảnh giới kỳ diệu, nỗ lực đã lâu rốt cuộc cũng thu gặt thành quả, Cảm thái phá hư theo tư duy của hắn, dựa theo chỉ thị của hắn tiến vào vũ khí quang học. Diệp Tố thậm chí không dám tạm dừng để cảm nhận dư vị, sợ sau khi ngừng sẽ không thể tìm lại được cảm giác này nữa.

Đây vốn dĩ nên là bản năng, hoàn mỹ phân tách hai loại Cảm thái, hỗ trợ lẫn nhau, tùy ý sử dụng, giống như mọi người sở hữu Cảm thái, có thể khiến Cảm thái trở thành vũ khí tùy ý bản thân sai khiến.

Diệp Tố đang tìm về "bản năng" của hắn.

155. Chương 153: Hoang Mang

Diệp Tố rơi vào mỹ cảnh, Cảm thái của hắn dung nhập thành một bộ phận của tinh thần lực, thành một khối trọng vẹn, tuân phục mệnh lệnh tư duy điều khiển.

Diệp Tố nhắm mắt lại, cẩn thận cảm thụ cảm giác vui sướng này. Hai tay hắn cũng không dừng lại, mỗi một phím trên đài điều khiển đều in vào tâm khảm hắn, cơ giáp của hắn vẫn múa trường đao tỏa sáng lấp lánh, Trùng tộc dưới đao hắn liên tiếp bị bổ đôi, khi Trùng tộc quanh hắn bị thanh trừng, lại có Trùng tộc bổ khuyết tiến đến.

Tay trái cơ giáp cầm một thanh vũ khí quanh học, đợi thời gian làm lạnh kết thúc, lập tức bắn ra một đạo ánh sáng ảm đạm nhưng lực công kích thật lớn, Trùng tộc nơi xa bị vỡ vụn mở ra một con đường. Thực mau, Diệp Tố nghĩ ra một biện pháp càng tốt hơn, trong lúc thanh vũ khí quang học này đang trong thời gian làm lạnh, hắn lập tức đổi một thanh khác. Cơ giáp tổng cộng được trang bị năm thanh vũ khí quang học, hắn nhanh chóng chuẩn xác không ngừng đổi vũ khí, khiến tia sáng cũng có thể cuồn cuộn không ngừng mà phóng ra. Giờ phút này, Diệp Tố hận mình không có ba đầu sáu tay. Diệp Tố như một đài động cơ vĩnh cửu, một bên múa ánh đao không góc chết, một bên chuẩn xác phóng ra từng đạo ánh sáng, nhìn vào giữa đám thi thể Trùng tộc tung bay, ánh sáng Diệp Tố phát ra dường như vĩnh viễn không có một giây đình chỉ.

Mọi người lại lần nữa trợn mắt há mồm, bọn họ trước hết bị tốc độ tay của Diệp Tố kinh ngạc, động tác kia cần bao nhiêu lần thao tác trong một giây đồng hồ? Sau đó khiến bọn họ càng thêm kinh ngạc cảm thán chính là, tinh thần lực Diệp Tố đến tột cùng no đủ đến mức nào, tại sao tiêu hao như vậy mà vẫn chưa bị khô kiệt?

Thiên Sóc trầm mặc nhìn Diệp Tố hạ bút thành văn mà diệt Trùng tộc, khi quay đầu đi, trong mắt nàng đã hiện tinh quang, động tác hạ thủ càng thêm sắc bén, cùng lúc đó, tinh thần lực cấp SS của nàng cũng dũng mãnh tiến vào trong vũ khí.

Không ai sẽ tiêu hao sạch sẽ tinh thần lực, xuất phát từ giáo dục từ khi còn học tiểu học, bọn họ đều có thói quen mà lưu trữ một phần tinh thần lực, để phòng ngừa vạn nhất. Nhưng xem tư thế Thiên Sóc, đã

không tính toán dự trữ tinh thần lực. Áp lực Diệp Tố tạo thành, tuyệt đối không chỉ một mình Thiên Sóc cảm thấy được.

Lý Ngôn thu hồi tầm mắt, trầm mặc không lên tiếng mà tiếp tục chém giết Trùng tộc.

Cách hắn không xa, một vị nam nhân hình thể cao lớn, tràn đầy lông tóc nhìn nhìn Diệp Tố, lại nhìn Lý Ngôn, cười như không cười. Hắn là Karfuski đứng đầu học viện quân sự Kursath, một bên múa cụ tượng hóa vũ khí là rìu to bản, một bên thoáng tới gần Lý Ngôn, nói: "Lý Ngôn, ngươi đừng làm áo cưới cho người khác."

Lý Ngôn cười cười: "Ta cũng không muốn cưới hắn, làm áo cưới cái gì?"

Karfuski khinh thường nhìn vẻ mặt dối trá của hắn: "Chưa nói tới có thể phá vỡ kỷ lục của Phương Cảm hay không, đừng để người khác đoạt tên tuổi đệ nhất của ngươi mới là mục tiêu đúng."

Lý Ngôn quay đầu lại nhìn Diệp Tố rực rỡ lóa mắt, nhẹ giọng cười: "Nếu hắn có thể liên tục duy trì trạng thái này ba tiếng, có lẽ ta sẽ có một chút lo lắng nho nhỏ."

Hắn không hề phản ứng lại lời khiêu khích của Karfuski, điều khiển cơ giáp kéo dãn khoảng cách. Karfuski lớn tiếng nói: "Trước ngày hôm nay ngươi cũng không nghĩ tới hắn có thể biểu hiện như hiện tại, ai biết hắn ngày mai sẽ là bộ dáng gì!"

Lý Ngôn nhập thần công kích Trùng tộc, tựa hồ không nghe thấy lời Karfuski nói.

Karfuski bĩu môi, múa rìu chém nát như Trùng giáp xác trước mặt. Thời gian qua buổi chiều một lúc, cảm giác Diệp Tố bắt đầu trì trệ, hai loại Cảm thái vốn dễ dàng sai khiến bắt đầu không nghe theo hắn chỉ huy, như từ nước suối nhẹ nhàng biến thành thủy ngân nặng nề, không thể lưu động. Diệp Tố có điểm tiếc nuối, xem ra, hiện tại tạm thời chỉ có thể sử dụng thống khoái hai loại Cảm thái vào thời kỳ tinh thần lực cao phong.

Hy vọng sớm tới ngày hai loại Cảm thái có thể hoàn toàn phân hóa, khiến mình có thể chân chính sử dụng. Diệp Tố vừa âm thầm thề, liền thấy Trùng tộc che trời lấp đất lao về phía hắn. Diệp Tố đỡ trái hở phải mà ngăn cảm, lúc này mới ý thức được, mình quá mắt đắc ý vênh váo, cư nhiên sau khi thời kỳ tinh thần lực cao phong kết thúc mà chưa rời khỏi khu vực trung tâm, hắn vội vàng quay đầu hô to: "Mau tới cứu ta!"

Mọi người:……

La Thành bất đắc dĩ mà lắc đầu, sau đó buông Trùng tộc trong tầm tay, bước nhanh đuổi tới bên cạnh Diệp Tố, hộ tống hắn trở lại.

Diệp Tố xấu hổ mà ho khan vài tiếng, sau đó làm bộ nghiêm túc diệt Trùng tộc, hy vọng có thể khiến sự tình mất mặt này tận lực nhẹ nhàng bâng quơ mà trôi qua. Nhưng Trương Diêu Phong sắp bị ánh sáng

của hắn chói mù mắt sao có thể bỏ qua cơ hội này, lập tức ai u ai u kêu lên: "Ta vừa nghe thấy ai kêu cứu mạng a, Diệp đại hiệp còn không mau mau khoác kim giáp thánh y cưỡi mây cầu vồng làm anh hùng cứu mỹ nhân!"

Diệp Tố nghiêng đầu liếc hắn một cái, sau đó hô lên: "Địch Cảnh, có người bảo ngươi nói điêu!"

Trương Diêu Phong vội vàng tránh xa Diệp Tố.

Không thể nghi ngờ chính là, tại hai tiếng vừa rồi, Diệp Tố lại một lần nữa sáng tạo kỷ lục tăng trưởng tích phân nhiều nhất. Hơn nữa, khi kết thúc một ngày, tích phân tăng trưởng một ngày của Diệp Tố cũng bước vào hàng ngũ mười vị trí đầu, thời gian hành động của hắn ít hơn người khác bốn năm tiếng, thành tích này đã đủ khiến người ta kinh ngạc cảm thán.

Khi những dân mạng không rõ nội tình phát hiện ra, một ngày Diệp Tố có ít nhất tám đến chín tiếng không tăng trưởng tích phân, bọn họ sôi nổi suy đoán, trong khoảng thời gian này Diệp Tố rốt cuộc làm gì, chẳng lẽ còn có chuyện gì quan trọng hơn rèn luyện? Ngươi nhìn Thiên Sóc cùng Lý Ngôn, trong ngày cũng chỉ có khoảng thời gian 3 tiếng không tăng trưởng tích phân! Bọn họ chỉ ngủ ba tiếng! Coi như Diệp Tố ngủ năm tiếng đi, thế bốn tiếng còn lại dùng làm gì? Bọn họ nghĩ trăm triệu lần cũng không ra, liền dùng một loạt chuyện thiên kỳ bách quái để giải thích tấm màn thần bí của Diệp Tố.

Vô số thiếu nam thiếu nữ vùi đầu khổ học cũng không quên bát quái bắt đầu tôn sùng Diệp Tố là nam thần, cái chuyện hành xử khác người này, hừ, nam thần nhà ta chỉ nổi bão giữa trưa, ngươi chớ chọc hắn.

"Các ngươi tỉnh tỉnh a!" Trương Diêu Phong vô cùng đau đớn lay động quang não, "Nam thần của các ngươi một ngày ngủ ít nhất tám tiếng a! Có khi ngủ tận 20 tiếng đồng hồ cũng không kỳ quái a! Hắn không thần thông quảng đại chạy qua chạy lại giữa tiền tuyến cùng Đông Cực tinh hệ, cũng không bớt thời giờ mỗi ngày đi cứu người qua đường gặp nguy cơ a! Cái tên du hiệp thề son sắt đã được Diệp Tố cứu ra, ta bảo đảm không đánh chết ngươi!"

Diệp Tố vẻ mặt vô tội mà nghe Trương Diêu Phong rít gào.

Bỗng nhiên, quang não bọn họ đồng thời vang lên một tiếng. Nguyên lai là cục khai thác mỏ bắt đầu tiến hành thăm dò bước đầu với mỏ thuần thạch, căn cứ theo hàm lượng thuần thạch mà phát thưởng tiền tài cùng tích phân cho bọn hắn.

"Oa, thật nhiều a!" Tâm hồn tiểu thương nhân của Trương Diêu Phong lúc này mới được an ủi, ôm tài khoản cá nhân mà nhìn một chuỗi dãy số ngây ngô cười.

"Tiền đồ." Bạch Huyễn bưng bữa tối từ phòng bếp tinh hạm tới, "Các ngươi được thêm bao nhiêu tích phân?"

"Một trăm vạn!"

Bạch Huyễn sửng sốt: "Có phải ngươi đếm thừa một số không hay không?"

Trương Diêu Phong đưa quang não tới trước mặt Bạch Huyễn, cho hắn xem từng cái số không một, "Bây giờ, tổng tích phân của La Thành phỏng chừng vượt lên top5 đi! Sùng Tuyết cùng Diệp Tố nỗ lực hơn, cũng có hi vọng lọt vào top10!"

"Tại sao lại có nhiều như vậy?" Bạch Huyễn hồ nghi nói, sau khi cố ý xác nhận mỗi người đều có thêm một vạn tích phân liền càng thêm hoang mang.

La Thành hỏi hắn: "Tích phân khen thưởng rất nhiều sao?"

"Tại sao lại không nhiều!" Bạch Huyễn nói, "Khen thưởng do phát hiện ra khoáng thạch thấp hơn cứu người rất nhiều, huống chi là viên tiểu tinh cầu kia, cho các ngươi hai ba mươi vạn tích phân đã không thể rồi."

Bạch Huyễn cầm lấy quang não La Thành, "Mau, cho ta xem, người cục khai thác mỏ rốt cuộc nói thế nào? Ai, dựa vào phía chính phủ, căn cứ kết quả thăm dò của chúng ta phát khen thưởng cho ngài… Cũng không nói kết quả là cái gì!"

Bạch Huyễn nhíu mày, thấy Diệp Tố đang định đi ngủ, vọi gọi hắn lại: "Ai, ngươi cái kia, hỏi cái kia của ngươi, xem có thể dùng quan hệ lấy được tư liệu cụ thể về thuần thạch từ cục khai thác mỏ Đông Cực tinh hay không."

Diệp Tố mờ mịt: "Cái gì?"

"Là biểu ca bối cảnh vô cùng lớn của ngươi!"

"Nga." Hàn Nghiệp hiện tại còn đang chấp hành nhiệm vụ, Diệp Tố đi tìm Nhiếp Tiểu Phàm, sau khi trình bày mục đích chưa tới ba phút, Nhiếp Tiểu Phàm liền trực tiếp lấy báo cáo liên quan tới Thuần thạch từ Giám sát tư Minh Viện truyền cho Diệp Tố.

Diệp Tố đem báo cáo gửi cho Bạch Huyễn.

Tốc độ cực nhanh này đương nhiên cũng không tránh khỏi một hồi trào phúng của Bạch Huyễn, đang xem tới trị số "chứa 65% thuần thạch" trên báo cáo, bất mãn châm chọc của hắn bỗng nhiên ngừng lại.

"Làm sao vậy?" Thần sắc ngưng trọng của hắn khiến Diệp Tố khẩn trương lên, La Thành, Diệp Sùng Tuyết bọn họ đang định nghỉ ngơi cũng toàn bộ tụ tập lại.

"Một tinh cầu có đến 65% là Thuần thạch." Bạch Huyễn thốt lên kinh ngạc, "Đây có thể là lần phát hiện được nhiều thuần thạch nhất."

Trương Diêu Phong khó hiểu: "Vậy không phải là thực tốt sao, ngươi không phải từng nói, Thuần thạch rất quan trọng?"

Bạch Huyễn gật đầu: "Rất quan trọng, nhưng, các ngươi còn nhớ chúng ta gặp bao nhiêu Trùng tộc trên tinh cầu kia sao? Là năm vạn!" Thanh âm Bạch Huyễn đột nhiên đề cao, cường điệu con số năm vạn kia, "Đương nhiên, năm vạn hiện tại đã không tạo thành uy hiếp gì với các ngươi. Nhưng mà, có thể hấp dẫn Trùng tộc, chỉ có năng lượng sung túc. Mà Thuần thạch chính là loại khoáng thạch chứa ít năng lượng nhất, một tinh cầu đến 65% đều là Thuần thạch, hơn nữa trong dung nham bùn đất cũng không có dạng vật chất năng lượng nào, tinh cầu này có thể gọi là cực kỳ cằn cỗi, cho dù đưa lên tận miệng Trùng tộc, chúng nó cũng sẽ không thèm cắn một ngụm. Nếu nói một hai ngàn Trùng tộc thật sự đói đến không còn cách nào khác mà đánh bậy đánh bạ đi tới đó còn được, nhưng năm vạn Trùng tộc — hơn nữa còn phân làm hai nhóm mà tới, tại sao chúng nó lại muốn gặm Thuần thạch vừa không có dinh dưỡng lại khó tiêu hóa?"

"Tại sao?" Mập mạp hỏi.

Bạch Huyễn trừng liếc mắt hắn một cái: "Làm sao ta biết được."

Diệp Sùng Tuyết nói: "Muốn báo cáo cho cục khai thác mỏ một chút hay không? Vấn đề khác thường tất có yêu, để bọn họ tiếp tục tra xét?"

"Xác thật cần báo cáo lên, quá khác thường." Bạch Huyễn cảm thấy bất an.

Địch Cảnh vẫn luôn trầm mặc một bên mở miệng nói: "Ta vẫn kiên trì tin ngày đó ta không nhìn nhầm, trong động sâu kia chính xác có hai người." Dừng một chút, hắn giải thích lần nữa, "Phải nói, có một người cùng một sinh vật không rõ khác, đây có lẽ chính là nguyên nhân khác thường. Còn có thời điểm chúng ta ở vực loạn từ, ta cũng thấy được sinh vật không rõ kia, các ngươi chẳng lẽ không cảm thấy, lần đó Trùng tộc dường như đang dẫn đường chúng ta tiến vào vực loạn từ sao?"

"Trùng tộc sẽ cố ý dẫn đường chúng ta?" Trương Diêu Phong khoa trương kêu lên, thấy thần sắc nghiêm túc của Địch Cảnh, hắn lại trầm giọng nói: "Hảo, trước không nói chuyện Trùng tộc, liền nói tới sinh vật không rõ. Phương hướng công kích lúc ấy của ngươi ta đều nhìn rõ, căn bản không có vật sống nào! Kể cả hắn dùng trang phục phản quang nào khiến ta nằm trong điểm mù, cũng không thể lừa gạt được máy dò xét của cơ giáp a, huống chi lúc đó còn có Phán Nguyệt dong binh đoàn cũng ở đó, với máy dò xét gần như tiên tiến nhất Nhân tộc của bọn họ chẳng lẽ cũng không phát hiện được? Ta không phải một hai phải chứng minh con mắt thứ ba của ngươi có vấn đề, ta cũng thực hi vọng mắt của ngươi không có chuyện gì, chỉ là lời ngươi… quá mơ hồ."

Diệp Sùng Tuyết nghĩ nghĩ nói: "Trong động sâu, vị trí Địch Cảnh chỉ một sinh vật khác là tầng bùn đất. Có thể ẩn trong tầng bùn đất hẳn là vi sinh vật đi? Tinh thần lực của vi sinh vật đều có thể coi như không có, còn có thể bị con mắt thứ ba của Địch Cảnh phát hiện sao?"

"Không phải vi sinh vật." Địch Cảnh lắc đầu, "Tinh thần lực thực sáng ngời, cho nên ta mới có thể tưởng là người."

Trương Diêu Phong buông tay: "Thấy không, hắn thế nào cũng phải nói có vật lực tinh thần không khác biệt con người lắm ẩn trong tầng bùn đất, chẳng lẽ là quỷ sao?"

Hừm, ta đã tự hứa với lòng mình nếu làm bài ok sẽ edit nhiều nhiều một chút:)))) nhưng t6 hôm trước vừa thi xong môn đầu thì bạn bè rủ tụ tập chè chén, uống đến ngất ngây mất mấy ngày, hôm nay chủ nhật mới tìm hồn về để ôn bài mai thi tiện thể edit thêm 1 chương:v

Với cả mấy chương sau sắp đến đoạn gay cấn rồi, k edit liên tiếp nhiều chương nhỡ chẳng may ngắt đúng quãng hồi hộp thì mình cũng thấy tội lỗi lắm:v

156. Chương 154: Phục Kích

Địch Cảnh cùng những người khác, ai cũng không thuyết phục được ai.

Bạch Huyễn tranh luận cùng bọn họ cũng không ra được kết quả gì, chỉ có thể gọi điện báo cáo cục khai thác mỏ về tình huống bọn họ phát hiện Thuần thạch cùng bốn vạn Trùng tộc, thấy câu trả lời của đối phương cũng không quá nghiêm túc, Bạch Huyễn thở dài, "Đợi lần này trở về Đông Cực tinh, chúng ta liền thuận đường qua xem, dù sao cũng cảm thấy có chút không an tâm." Hắn xoa xoa trán, suy tư mà đi về phòng.

Diệp Tố đã sớm muốn ngủ, khái niệm nhận thức cơ sở của hắn với Tinh tế thế giới cũng không sâu, không rõ ràng lắm thứ Địch Cảnh nhìn thấy đến tột cùng có ý nghĩa gì, cũng không nghĩ ra được sáng kiến hữu hiệu gì, đành phải lanh lẹ mà chuồn về phòng, để lại bọn họ trừng mắt tranh luận, một bên chứng minh một bên bác bỏ.

Sau khi săn giết ở ngoại tinh hệ hơn một tháng, bọn họ gặp nan đề.

Không đủ Trùng tộc.

Một mảng khu vực ngoại tinh hệ nơi này, tuyệt tích bóng Trùng tộc trong phạm vi năm trăm năm ánh sáng, vũ khí cụ tượng hóa của Lý Ngôn không thể truyền ảo giác đi quá xa, khiến Trùng tộc tới hôm nay thập phần thưa thớt. Diệp Tố nhìn thấy con Trùng thưa thớt, cũng ngại đại sát lúc giữa trưa, tuy rằng hắn cảm thấy thập phần bức thiết muốn phân hóa hai loại cảm thái.

Diệp Tố gấp, những người khác còn gấp hơn.

Lý Ngôn triệu tập các đội trưởng, sau khi thương lượng một giờ liền quyết định tiếp tục thâm nhập. Không có ai dị nghị, nếu lúc trước bọn họ còn do dự vài phần về việc tới ngoại tinh hệ, nhưng trải qua một tháng

đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi này, khiến bọn họ cảm thấy, 1000 người này có thể đi càn quét đại bản doanh Trùng tộc.

Tinh hạm lại lần nữa tung tăng nhảy nhót xuất phát về phía sâu trong ngoại tinh hệ, giữa vũ trị đen đặc ngẫu nhiên mới có hành tinh lưu lạc xẹt qua, đội ngũ một ngàn người dường như hết sức nhỏ bé, dưới tiếng cười càng nhỏ bé hơn của đám học sinh, dần dần tiến vào phương xa tối đen như mực.

Sau khi đội ngũ phi hành ước chừng bảy tám năm ánh sáng, liền ngừng lại.

So với lần đầu tiên tiến vào ngoại tinh hệ, bọn họ càng nhanh chóng thuận tay mà tiến vào cuộc săn giết Trùng tộc, Lý Ngôn không nghỉ ngơi, liền viết chữ lên vũ khí cụ tượng hóa của hắn, thực mau, liền có nhóm Trùng tộc đầu tiên khoảng hai mươi vạn con tới gần. Một mảnh đen mênh mông nghìn nghịt này không những không tạo thành sợ hãi, mà ngược lại, khiến bọn họ có loại cảm giác kiên định sung sướng tràn đầy. Bọn họ xoa tay hầm hừ, hưng phấn ngao ngao kêu nhìn đám Trùng tộc ngây thơ vô tri tiến đến.

Diệp Tố thấy kỳ cao phong của mình đã qua, chỉ có thể bất đắc dĩ định cầm đao nề nếp chém, trong lòng vô cùng chờ mong tới ngày hoàn toàn phân hóa được hai loại cảm thái, lúc đó cho dù tinh thần lực có thấp một chút, nhưng sử dụng cảm thái phá hư cũng sẽ đạt được thành tích tốt một chút đi.

"Địch Cảnh, ngươi đang làm gì vậy?" Diệp Tố thấy cơ giáp Địch Cảnh vẫn không nhúc nhích mà đứng đó, tựa như đang ngẩn người.

Sau một lúc lâu, Diệp Tố mới nghe thấy Địch Cảnh trả lời, nhưng hắn thực mau liền ý thức được, đây là truyền tới từ hệ thống liên lạc trong dong binh đoàn của bọn họ, thật cẩn thận, tựa hồ như sợ quấy nhiễu đến ai, "Ta lại thấy hắn."

"Ai?"

"Hướng hai giờ của ngươi."

Diệp Tố lập tức nhìn qua, chỉ có chân không mênh mông vô bờ.

"Không thấy!" Địch Cảnh nhanh chóng điều khiển cơ giáp, đuổi theo hướng kia. Diệp Tố nhìn thế nào cũng không thấy, lại không yên tâm để Địch Cảnh một mình, đành chưa kịp thông báo với những người khác mà theo sát phía sau Địch Cảnh.

Hai người một trước một sau thực mau rời xa mọi người, Diệp Tố đi theo Địch Cảnh vòng quanh vũ trụ trống vắng, vòng vòng tới khi hắn bắt đầu phân biệt không rõ phương hướng, Địch Cảnh rốt cuộc ngừng lại, ngữ điệu tức giận lại bất đắc dĩ: "Hắn chạy trốn thực nhanh, nháy mắt liền đào thoát khỏi tầm mắt ta."

Diệp Tố không biết hắn rốt cuộc thấy cái gì, cũng không định tham dự vào tranh luận giữa hắn cùng Trương Diêu Phong, nhưng nghe lời Địch Cảnh nói cũng không khỏi hoài nghi là hắn nhìn nhầm rồi, "Thứ

gì có thể có được tốc độ nhanh như vậy?"

Địch Cảnh nghe vậy liền tức giận nói: "Ngươi cũng không tin ta?"

Diệp Tố vội giải thích: "Không phải không tin, chỉ là không tưởng tượng ra, vật gì có thể khiến mắt thường nhìn không thấy, dụng cụ cũng không dò xét được, lại tồn tại tinh thần lực, tốc độ còn nhanh như vậy, nếu hắn có cơ giáp hoặc phi hành khí thì khi khởi động sẽ dẫn tới dao động năng lượng, nhưng mà, chúng ta cái gì cũng không phát hiện được."

"Đúng vậy, cho dù Đại nhạc tộc cũng vô pháp dựa vào thiên phú thể năng đạt tới tốc độ nhanh như vậy. Phàm có phi hành khí, sẽ không có khả năng tránh thoát được dao động năng lượng. Kỳ thật, nếu thân thể vật kia đạt tới tốc độ chạy thoát như vậy, cũng nên có dao động năng lượng cực đại." Địch Cảnh có chút suy sụp, nhưng ngữ khí hắn vẫn kiên định, "Nhưng không thể vì không tưởng tượng nổi mà phủ nhận sự tồn tại của hắn, vũ trụ lớn như vậy, cho dù Vạn tộc cũng chỉ mới khám phá ra một góc của nó mà thôi, chúng ta chưa từng vượt qua giới hạn, chưa từng khám phá từng ngõ ngách của vũ trụ, liền nhận định đồ vật nào đó không tồn tại là không khoa học."

Diệp Tố kỳ thật cũng rất bất đắc dĩ, chỉ có thể nói: "Cho dù hắn tồn tại, chúng ta cũng không có biện pháp bắt được hắn. Nếu hắn thật sự tồn tại, cũng có thể đã tồn tại vô số năm tháng trong vũ trụ, chỉ là trùng hợp bị ngươi thấy được, cứ như vậy, nên có thái độ bình thường với tồn tại của hắn, không cần để ý như vậy. Dù sao trăm vạn năm đều đã như vậy."

Địch Cảnh trầm mặc không lên tiếng, một lát sau, liền không tiếng động mà điều khiển cơ giáp trở về, Diệp Tố âm thầm thở dài đuổi theo.

Trên đường liền gặp La Thành đồng dạng không yên tâm mà tìm tới, Diệp Tố nói với hắn tiền căn hậu quả, La Thành cũng không có lời nào để nói, nghĩ nghĩ, vẫn dùng EQ ít ỏi của hắn an ủi Địch Cảnh: "Coi như nhìn nhầm đi, ngươi mỗi ngày đều phải nhìn ánh sáng mờ nhạt của Trùng tộc như vậy, rất hại mắt."

Địch Cảnh hừ một tiếng, tăng tốc, bỏ lại bọn họ ở phía sau.

"Tựa hồ điều hắn không thể chịu đựng được nhất là mọi người nói con mắt thứ ba của hắn sai rồi." Diệp Tố nói nhỏ với La Thành

La Thành:……

Thời điểm hai người trở lại đàn Trùng tộc, Địch Cảnh đã không nói một lời mà rút súng bắn chết Trùng tộc, còn cách đám Trùng tộc rất xa, rất có phong phạm tay súng thiện xạ, hắn lại đang dùng hành động thực tế chứng minh mắt hắn còn tốt a.

La Thành cùng Diệp Tố liếc mắt nhìn nhau, thấy được đồng cảm trong mắt đối phương.

Địch Cảnh càng lúc càng trầm mặc ít lời, mỗi ngày nếu không đang chứng minh mình là một tay súng thiện xạ thì là đang ôm quang não đọc một số tư liệu kỳ quái, có quyết tâm nhất định không bỏ qua vật kia.

Diệp Tố vẫn đang nỗ lực phân hóa Cảm thái, sau khi có thể phân tách Cảm thái vào kỳ cao phong, hắn dần dần mày mò phương pháp phân hóa ở thời điểm tinh thần lực thấp, hiệu quả chậm rãi nhưng đích xác có tiến bộ rõ ràng. Một tấm vải bền chắc, bị rách một góc nhỏ, tiếp tục kéo rách liền rất dễ dàng.

Lại một lần phát tiết vui sướng tràn trề, Diệp Tố rời khỏi trung tâm đàn Trùng tộc, nhiệt tình không thuyên giảm mà tiếp tục nghiên cứu phân hóa Cảm thái trong lúc chiến đấu. Trùng tộc nơi này rất nhiều, dưới tình huống mọi người đối phó càng lúc càng thêm thuần thục cũng không lo thiếu, số lượng Trùng tộc bọn họ chém giết được mỗi ngày đều gia tăng, thủ đoạn chém Trùng tộc càng lúc càng nhanh càng sắc bén, bọn họ thậm chí nhắm mắt cũng có thể rong ruổi giữa đàn Trùng tộc, dường như đã trở thành một loại bản năng.

Vào lúc Diệp Tố tính thời gian, sắp đến thời điểm tỉnh lại trong hiện thực, lại có một đám Trùng tộc từ phương xa bị hấp dẫn tới, xa xa tiến tới như một mảnh mây đen mênh mông tràn tới từ phía chân trời, mang theo khí thế bão táp.

Lần này, số lượng Trùng tộc có điểm nhiều.

Học trưởng chỉ đạo gửi số liệu tinh hạm dò xét được cho Lý Ngôn, ước chừng có ba mươi vạn Trùng tộc. Đây là đàn Trùng tộc đông nhất bọn họ gặp được ở ngoại tinh hệ trong vòng 40 ngày qua.

Lý Ngôn lập tức liên hệ cùng đội trưởng các đội, "Có tin tưởng sao? Muốn thử một chút hay không?"

"Đương nhiên, ba mươi vạn hẳn không thành vấn đề." Nói xong, bọn họ liền đẩy nhanh tốc độ chém giết Trùng tộc trước mặt, để tạo thành sân trống chuẩn bị đại chiến sắp tới.

Không có người dị nghị, Lý Ngôn cười một cái, nói: "Hảo, các ngươi thông tri đội viên của mình, chuẩn bị sẵn sàng, đừng rối loạn trận tuyến đầu, ba mươi vạn Trùng tộc chia ra bình quân mỗi người cũng chỉ ba trăm con mà thôi."

Ba trăm vạn Trùng tộc đã từng khiến bọn họ đối phó hơn nửa giờ, hiện tại lại có thể vừa đối phó vừa cười đùa. Hơn nữa một ngàn người đối mặt ba mươi vạn Trùng tộc rất khác một người đối mặt ba trăm Trùng tộc, nhưng mọi người đều không cảm thấy bản thân hay những người khác không đối phó được, đây là một niềm tin vững chắc tích lũy từ bốn mươi ngày qua, tro bụi thi thể Trùng tộc dày bao nhiêu, bọn họ liền tin tưởng vững chắc bấy nhiêu.

Sau khi mỗi đội trưởng báo cho đội viên mình tin tức ba mươi vạn Trùng tộc, bọn họ ăn ý mà kéo dãn khoảng cách, để có thể tiếp xúc diện tích lớn nhất với Trùng tộc. Diệp Tố nghĩ nghĩ, đại khái còn nửa tiếng hắn mới tỉnh lại ở hiện thực, nhân thời gian này giải quyết đám Trùng tộc kia đi.

Mọi người chờ mong.

Bỗng nhiên, có một tinh hạm ở ngoại vi phát ra thanh âm cảnh báo chói tai, tiếng còi thình lình cắt qua bóng tối truyền tin dữ đến cho bọn họ, từ một phương hướng khác xuất hiện hai mươi vạn Trùng tộc, hơn nữa đang hướng nơi này tới. Lý Ngôn nhíu mày, năm mươi vạn, có điểm quá sức, nhưng cũng có thể thử một lần.

Không đợi hắn trấn an mọi người, lại một tiếng còi bén nhọn vang lên, lại xuất hiện một đàn Trùng tộc, số lượng cũng khoảng từ hai mươi vạn tới ba mươi vạn!

Lúc này, những lão sư giám sát đều đứng ngồi không yên, chuẩn bị tùy thời cứu viện. Nhưng khiến bọn họ trăm triệu lần không nghĩ tới chính là, tiếng còi liên tiếp vang lên, liên tiếp có năm tinh hạm dò xét được Trùng tộc từ năm phương hướng phân biệt tiến đến, tổng số tuyệt đối vượt qua trăm vạn!

Đám lão sư đều biến sắc, vội vàng khởi động tinh hạm, định chia làm mấy đội, phân biệt đi các hướng để chặn lại một phần Trùng tộc, trên tinh hạm bọn họ đều có vũ khí quang học có sát thương quy mô lớn, cũng đủ tiêu diệt lượng lớn Trùng tộc, chỉ để lại phần nhỏ để học sinh rèn luyện.

Trong lúc bọn họ nhanh chóng phân phối đội ngũ chuẩn bị xuất phát, thanh âm cảnh báo khiến người ta kinh sợ lại vang lên, bốn phương tám hướng, tất cả đều có Trùng tộc đang tiến về đây, như chúng nó đã thương lượng trước, ước định mà tới, số lượng tổng cộng đã vượt quá hai trăm vạn.

Tiếng còi vang lên hết đợt này tới đợt khác khiến bọn học sinh còn đang chém giết Trùng tộc đều ngây người, Lý Ngôn sắc mặt trắng bệch, khó tin nổi kêu lên: "Cụ tượng hóa vũ khí của ta căn bản không thể ảnh hưởng nhiều Trùng tộc như vậy!"

Nhưng sự thật đã phát sinh, các lão sư lập tức hành động, liên hệ cùng trường mình, để bọn họ làm tốt chuẩn bị phòng thủ.

La Thành đột nhiên biến sắc, nghĩ đến cái gì liền quay đầu hô to: "Diệp Tố! Ngươi mau về tinh hạm nhanh!"

Christine thập phần bất mãn với câu nói này của La Thành: "Đến lúc này, còn để hắn trở về?"

Diệp Tố cũng kinh hoàng tột độ, hắn sắp tỉnh ở thế giới hiện thực, căn bản không có khả năng cầm cự lâu trong đám Trùng triều bất ngờ này, nếu đột nhiên ngủ quên, hậu quả thực không dám tưởng tượng!

Diệp Tố cũng không nhìn ánh mắt nào đó của những đám người không rõ chân tướng, vội vàng điều khiển cơ giáp lao tới phía tinh hạm nơi xa.

Tinh hạm đang vọt tới hướng Trùng tộc, hy vọng tận lực khả năng tiêu diệt nhiều Trùng tộc.

Trên tinh hạm đội ngũ La Thành, Bạch Huyễn cũng ý thức được đội ngũ mình còn có cái biến số Diệp Tố, vội vàng nói với các lão sư: "Từ từ, Diệp Tố! Hắn cần ngủ!"

Không được… Diệp Tố hoảng hốt một trận, ý thức của hắn bị từ từ rút ra, dường như bởi vì khẩn trương cùng nôn nóng khiến giấc ngủ của hắn ở hiện thực không ổn định, chuẩn bị tỉnh lại sớm hơn thời gian đã định.

Thấy cơ giáp Diệp Tố bắt đầu trôi nổi trong vũ trụ, Bạch Huyễn liền hãi hùng khiếp vía, lấy ra cơ giáp của mình chạy tới cửa khoang, "Lão sư, các ngươi đi đối phó Trùng tộc trước, ta đi đón Diệp Tố!"

Hí hí mai ta được nghỉ không thi môn tiếng, sẽ edit nhiều một chút:v tranh thủ đúng đoạn hót hòn họt.

157. Chương 155: Vũ Khí

Trước khi Diệp Tố hoàn toàn ngủ liền thấy thân ảnh Bạch Huyễn vội vàng chạy tới, thấy hồng quang lập lòe chói mắt của tinh hạm sau lưng hắn — đây là báo hiệu nguy hiểm, sau đó, hắn thấy phía sau cơ giáp Bạch Huyễn, phía sau tinh hạm, cách hắn rất xa nhưng có thể áp sát trong giây lát, vạn vạn Trùng tộc, nhiều hơn hắn tưởng tượng, tốc độ cũng nhanh hơn, như mây đen mau chóng áp sát tới, như đường chân trời không ngừng thu hẹp lại, muốn đè ép hết thảy không gian sinh tồn nơi này.

Diệp Tố tựa hồ có thể cảm giác được cảm xúc điên cuồng của đám Trùng tộc, Trùng tộc không có chỉ số thông minh mà chỉ có bản năng, nhưng Diệp Tố mãnh liệt cảm nhận được, trận tuyến của Trùng tộc được bao trùm bởi sự điên cuồng của sinh mệnh cao cấp, phẳng phất như có tuyệt vọng thiêu hủy lý trí, khiến người ta cảm thấy run sợ.

Năm mươi tinh hạm tinh phẩm, người thao tác đều là các lão sư giàu kinh nghiệm nhất các trường học, bọn họ hầu như đã đi qua mọi ngóc ngách của Đông Cực tinh, bọn họ đã dẫn dắt học sinh rèn luyện vô số lần, đã vô số lần cứu người trong lúc nguy nan, nhưng lần này, bọn họ cũng không tránh khỏi cảm giác bất an, bọn họ không cần thương lượng lại cùng nhau tiếp cận áp sát Trùng tộc, không do dự mà lập tức gửi đi tín hiệu cầu cứu. Bọn họ ý thức được, trường hợp trước mắt, có lẽ bọn họ không có khả năng ứng phó nổi.

Bọn họ thực nhanh liền dẹp ý niệm khiến người ta hoảng loạn này sang một bên, ai cũng không nói ra sự lo lắng của bản thân, chỉ đem lực chú ý toàn bộ đặt vào Trùng tộc trước mặt, sau khi Trùng tộc tiến vào phạm vi tầm ngắm, lập tức phát động công kích, năm mươi viên đạn pháo quang học đồng thời cắt qua không gian đen đặc tạc nổ Trùng tộc như dầu nóng sôi trào.

Rất nhiều Trùng tộc dưới nhiệt độ cực nóng liền hóa thành tro tàn. Nhưng cũng có những con không bị đạn pháo lan tới, chúng nó dường như càng thêm điên cuồng, xuyên qua tầng tầng ánh lửa, đuôi còn mang theo ngọn lửa, trong quá trình lao về phía trước liền bị lửa đốt thành tro tàn, chúng không vặn vẹo giãy giụa, chỉ chấp nhất hướng về đám người bên kia mà lao tới.

Đám lão sư nhìn thấy một màn này liền càng thêm bất an, công kích càng nhanh càng tàn nhẫn hơn, nhưng Trùng tộc đầy trời dù bị tiêu hao, tử vong một đám nhưng còn lại một đám lớn. Các lão sư phát hiện, sau

đám Trùng tộc bị lửa đạn cuồn cuộn tiêu diệt, còn có Trùng tộc không ngừng từ phương xa lao tới, phía trên, bên dưới, phải trái, trước sau, mỗi phương hướng đều có Trùng tộc hướng tới nơi này.

Năm mươi tinh hạm đã không thể chặn chúng lại, bọn họ đánh phải giữ vững chiến tuyến, ý đồ bảo hộ một đám học sinh ở phía trong. Trùng tộc xuyên qua khe hở giữa bọn họ, xuyên qua khe hở giữa lửa đạn, các lão sư không rảnh ứng phó, đành phải để học trưởng chỉ đạo rời khỏi tinh hạm điều khiển cơ giáp cùng đám học sinh đối phó Trùng tộc lọt vào.

"Diệp Tố! Thu hồi cơ giáp, đến chỗ ta!" Bạch Huyễn trong lúc chạy về phía Diệp Tố liền nôn nóng lớn tiếng kêu.

Diệp Tố nghe thấy hắn nói, nhưng không nghe rõ nội dung, tư duy của hắn đang bị một thế giới khác mạnh mẽ lôi đi, như một người mơ màng sắp ngủ khiến cảm giác nhận thức sự vật xung quanh đều đóng băng.

Nhưng sau khi Diệp Tố tỉnh lại ở thế giới hiện thực, năng lực suy nghĩ cũng theo đó mà khôi phục. Hắn ngồi dựng dậy, cả người đầy mồ hôi lạnh, trong đầu hắn rõ ràng phóng đại hình ảnh cuối cùng hắn nhìn thấy ở Tinh tế thế giới, lượng lớn Trùng tộc đang hướng phía này mà vọt tới. Lấy hiểu biết của hắn với đội ngũ một ngàn người này sau 40 ngày đồng hành, bọn họ căn bản không thể thành thạo đối phó được đám Trùng tộc tập kích này, càng miễn bàn tới càng lúc càng có nhiều Trùng tộc xuyên qua phòng tuyến lửa đạn mà lọt vào.

Lúc này, hắn say ngủ có nghĩa gì? Mồ hôi lạnh Diệp Tố ào ạt chảy xuống, Bạch Huyễn sẽ tới bảo hộ hắn, La Thành bọn họ cũng vậy, chính việc này sẽ bó tay bó chân bọn họ. Bọn họ sẽ phải cố hết sức khi đối phó với Trùng tộc, sẽ bị hắn liên lụy, hậu quả thực không dám tưởng tượng. Mà một khi có cái vạn nhất, La Thành bọn họ không rảnh lo Diệp Tố, Diệp Tố vô pháp phản kháng cũng chỉ có thể nhận mệnh bị Trùng tộc gặm sạch.

Một khi không có thân thể ở Tinh tế thế giới, hắn còn có thể quay trở lại đó sao?

Diệp Tố xốc chăn lên, đi chân trần tìm được thuốc ngủ trong ngăn tủ, vội vàng nuốt hai viên, hắn cần nhanh chóng ngủ. Nhưng khi hắn quay lại giường nằm, tim đập như nổi trống, hô hấp khẩn trương dồn dập, căn bản không thể ngủ nổi. Hắn cho dù có nuốt cả chai thuốc ngủ cũng không có biện pháp lập tức tiến vào giấc ngủ.

Diệp Tố hoảng loạn trừng mắt, hắn lúc này mới tuyệt vọng phát hiện ra, hắn như người khách qua đường ở Tinh tế thế giới. Thời khắc mấu chốt, hắn căn bản không có biện pháp.

Ngẫm tiếp biện pháp. Diệp Tố thiếu chút nữa ngã khỏi giường, vội vàng lau mồ hôi tràn đầy mặt, Diệp Tố chạy ra khỏi phòng mình, chạy trên đường gần như trống không của khu biệt thự đảo nhỏ mà tìm kiếm giúp đỡ, nhưng hiện tại, nhóm giáo thụ tất cả đều ở trong phòng thí nghiệm, hắn chạy mười phút cũng không nhìn thấy nửa bóng người. Đang lúc hắn thiếu chút nữa thì hỏng mất liền thấy được một người khiến hắn lệ nóng doanh tròng.

"Tiểu Thừa!" Diệp Tố hô lớn một tiếng.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Tiếu Thừa được phái tới hòn đảo này nhậm chức đội trưởng đội hộ vệ, phụ trách bảo hộ an toàn của nhóm giáo thụ. Hắn nghe thấy thanh âm Diệp Tố còn đang có chút kinh hỉ, sau khi nhìn thấy sắc mặt tái nhợt cùng mồ hôi lạnh đang chảy không ngừng của hắn, nhất thời khiếp sợ, vội vàng đỡ lấy Diệp Tố bởi vì chạy quá nhanh mà dừng lại được, kinh ngạc hỏi: "Ngươi làm sao vậy?"

"Có biện pháp nào khiến ta lập tức ngủ? Vô luận biện pháp gì cũng được, dược vật… đúng, đánh ngất ta! Tiếu Thừa, nhanh, mau đánh ngất ta!" Diệp Tố như tìm được rơm rạ cứu mạng, gần như đang năn nỉ Tiếu Thừa, "Nhanh lên, đánh ngất ta!"

Tiếu Thừa khó hiểu vạn phần, mu bàn tay dán lên trán Diệp Tố, "Trạng thái hiện tại của ngươi thực không tốt, bởi vì thực nghiệm sao?"

"Không, ta chỉ cần lập tức ngủ! Lập tức phải tiến vào giấc ngủ! Để ta ngủ một giấc rồi cái gì cũng tốt!" Diệp Tố cấp bách nói, nắm chặt bả vai Tiếu Thừa.

"Ngươi……"

"Đừng nói nữa! Mau làm ta ngủ! Tiếu Thừa, cầu ngươi, nhanh lên làm ta ngủ một giấc!" Tiếu Thừa bị ánh mắt vội vàng lại thống khổ của Diệp Tố dọa sợ không nhẹ, trong lúc nhất thời cũng không biết nên khuyên giải an ủi thế nào.

"Mau!"

Tiếu Thừa cảm thấy Diệp Tố phảng phất như đang đối mặt đại sự sinh tử tồn vong, bị hắn khẩn cẩu nhìn chằm chằm, Tiếu Thừa vẫn quyết định trước tạm thời nghe Diệp Tố, hơn nữa trạng thái hiện tại của Diệp Tố cũng cần hảo hảo nghỉ ngơi. Hắn nâng tay lên, chặt một cái vào sau gáy Diệp Tố. Khi Diệp Tố hôn mê xụi lơ ngã xuống, Tiếu Thừa phảng phất thấy Diệp Tố thở dài một hơi nhẹ nhõm, hắn vô cùng hoang mang đưa Diệp Tố về phòng, cũng thông tri gọi bác sĩ tới.

Diệp Tố mở mắt ra, thấy Trùng tộc đen nghìn nghịt một mảnh, tiếng kêu kinh hoảng của vô số người nháy mắt chen vào óc hắn. Ý thức được mình đã trở lại Tinh tế thế giới, Diệp Tố vội vàng trấn định xuống, liếc mắt một cái quan sát toàn cục.

Trong phút chốc, Diệp Tố chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo, hắn thấy Trùng tộc không bờ bến không ngừng công kích, hắn thấy tinh hạm của các lão sư bị buộc tới nước chỉ có thể lùi lại phía sau, hắn thấy La Thành, Lý Ngôn bọn họ gian nan mà chống cự Trùng tộc, hắn thấy cơ giáp Bạch Huyễn ngăn phía trước hắn, rậm rạp Trùng tộc vây quanh hắn, như tòa núi áp sụp Bạch Huyễn, hắn không nhìn thấy cơ giáp bị Trùng tộc vây quanh kia có chút dấu hiệu nhúc nhích nào, chỉ thấy dấu vết vô số Trùng tộc gặm cắn, cùng vết máu tươi dính lên người Trùng tộc.

Trùng tộc không có máu, thế máu đỏ tươi kia là của ai?

Diệp Tố ngây người, là tiếng kêu của La Thành kéo thần trí của hắn trở về, hắn nghe thấy La Thành gào

lên: “Bạch học trưởng!”

Thanh âm kia vừa kinh hoảng lại bất lực.

Diệp Tố lập tức giơ đao chém về phía Trùng tộc đang dính máu tươi, chỉ một đao, đám Trùng tộc rậm rạp kia liền bị chặt đứt trong nháy mắt, mở ra một con đường, lộ ra cơ giáp bị gặm đến vặn vẹo biến đổi. Trong khoang điều khiển lộ ra, Bạch Huyễn một tay nắm cụ tượng hóa vũ khí trường thương của mình, đang đánh nhau với một con Trùng chui vào khoang điều khiển, mà một tay khác… bị cắn mất từ cổ tay, máu nhỏ giọt không ngừng xuống. Thấy Diệp Tố, Bạch Huyễn như trút được gánh nặng mà cười khẽ một tiếng, lập tức liền ngã xuống, bụng bị Trùng tộc gặm thảm đến không nỡ nhìn, thậm chí còn lộ ra một đoạn ruột.

Trước mắt Diệp Tố liền biến thành màu đen.

“Tỉnh liền tốt rồi…” Bạch Huyễn dường như muốn nói, nhưng mí mắt nặng nề nhắm lại.

“Bạch Huyễn học trưởng!” Diệp Tố sợ hãi rống một tiếng, vứt cơ giáp, nhảy đến bên người Bạch Huyễn, khoang điều khiển hỗn độn đầy máu khiến can đảm của hắn vỡ nát. Hắn vốn nên thừa nhận hết thảy chuyện này, là Bạch Huyễn dùng thân thể chặn Trùng tộc công kích hắn.

“Trước đừng động ta, đi giúp La Thành bọn họ.” Bạch Huyễn hữu khí vô lực nói.

Diệp Tố thiếu chút nữa khóc ra: “Thực xin lỗi!”

Bạch Huyễn vô lực mà cười một chút, “Đừng lãng phí thời gian, đi giúp những người khác. Ta không cần trợ giúp.” Lúc này hắn chỉ có thể nâng tay giơ trường thương tấn công một con Trùng tộc đang định bò tới.

Mấy trăm con Trùng bò tới đây, tham lam gặm cắn cơ giáp, tham lam mà bò lên khoang điều khiển.

Diệp Tố hối hận tự trách, chỉ hận không thể chém giết sạch sẽ bọn chúng! Nhưng hiện tại trong tay hắn cũng không có bất luận vũ khí gì, hắn nhìn Bạch Huyễn mặt như tờ giấy, vội vàng bổ nhào tới trước đài điều khiển, cơ năng của chiếc cơ giáp này đã sớm bị Trùng tộc hủy hoại, không phát động được công kích gì, hắn đơn giản nhảy tới cánh tay cơ giáp, cầm đại đao cơ giáp trang bị, đại đao kia còn cao hơn người Diệp Tố.

Diệp Tố hai tay cầm đao, lui về khoang điều khiển, lần này đổi hắn lấy thân thể bảo hộ Bạch Huyễn. Diệp Tố đem tinh thần lực đưa vào đại đao, trong nháy mắt này, thân thể hắn kịch liệt run rẩy, tinh thần lực sôi trào cuồng bạo, trạng thái hôn mê khiến hắn càng nhập thần vào Tinh tế thế giới hơn ngủ say.

Diệp Tố cảm giác được tinh thần lực của mình thực no đủ, no đủ cực độ xưa nay chưa từng có, đây là đỉnh cao càng cao hơn so với giữa trưa 12 giờ, gần như đầy tới tràn ra, khiến Diệp Tố muốn giận kêu một tiếng phát tiết ra tinh thần lực vô cùng vô tận.

Chết đi, tất cả Trùng tộc đều chết đi! Trùng tộc thương tổn nhân loại, thương tổn Bạch Huyễn, thương tổn Hàn Nghiệp, tất cả đều chết đi!

Tự trách của Diệp Tố chuyển hóa thành phẫn nộ, lại chuyển hóa thành phá hư! Hai mắt hắn đỏ bừng.

Nếu hắn còn đủ bình tĩnh, hắn sẽ phát hiện Cảm thái tinh thần lực tinh tế của hắn trong nháy mắt đều chuyển đổi sang phá hư.

Đại đao phát ra quang mang ảm đạm, theo hắn gầm rú, đại đao giơ lên cao rồi chém thật mạnh xuống, một mảnh đao hà thác nước đổ xuống, tiêu diệt sạch sẽ Trùng tộc trước mắt, nơi ánh đao đi qua, Trùng tộc hôi phi yên diệt.

Kia đâu phải ánh đao, là lưỡi hái thu gặt của Tử thần! Là một đạo sinh tử chi môn do thượng đế hạ xuống!

Hết thảy chuyện phát sinh nơi này thực mau khiến những người khác chú ý, mặc dù bọn họ đều bị Trùng tộc bức bách tới tay vội chân loạn, nhưng một đao Diệp Tố chém xuống cũng đủ để cướp hết tầm mắt của bọn họ.

Tinh thần lực của Diệp Tố cuồn cuộn không ngừng, muốn mưa liền mưa, không để người ta phản kháng. Diệp Tố nắm đao đứng đó, tinh thần lực xuất hiện một loại biến hóa xưa nay chưa từng có, giống như toàn bộ tinh thần lực đều đang vui sướng nhảy nhót, cảm thái Phá hư tùy ý thét chói tai, điên cuồng giãy giụa, tựa hồ như đang kêu gọi, kêu gọi đồng bạn nhất thể của nó trở về!

Diệp Tố đỏ bừng hai mắt tựa hồ lâm vào một mảnh chết lặng.

Bạch Huyễn phía sau hắn thấy chân không xung quanh Diệp Tố đang không ngừng vặn vẹo, tinh thần lực thế nhưng thực chất hóa mà thoáng hiện lên, ngẫu nhiên lại một sợi, ngẫu nhiên lại một mảnh…

Đây là… Đồng tử Bạch Huyễn co lại, đây là dấu hiệu xuất hiện cụ tượng hóa vũ khí!

Ta cảm thấy lệch múi giờ thật chuẩn, ta hay edit tầm 5 đến 12h đêm, là tầm tối đến 5h sáng vn, mn vừa dậy là có thể đọc 1 chút vừa đọc vừa đánh răng r:v

158. Chương 156: Thành Hình

Rõ ràng là đang ở trong vũ trụ, nhưng quanh mình Diệp Tố như nổi lên cuồng phong, lấy hắn làm trung tâm, quang ảnh vặn vẹo lập lòe, tiến hành một hồi thịnh thế cuồng hoan, như đang hoan nghênh vật nào

đó đã mong chờ lâu lên sân khấu.

Gió lốc không ngừng, ánh sáng càng lúc càng thịnh. Diệp Tố hai mắt đỏ lừ bỗng nhiên ngẩng đầu lên, đây là phản ứng đầu tiên của hắn, tay nắm đao bất động, lưng cứng đờ cũng không động, chỉ có tầm mắt kia ngẩng lên sau đó yên lặng nhìn về một phương hướng giữa không trung, giống như từ nơi đó có thứ gì đang phá rách không gian bước ra.

Bạch Huyễn cũng nhìn theo ánh mắt hắn, chỉ là gió lóc tinh thần lực của Diệp Tố càng lúc càng cuồng bạo, khiến đôi mắt hắn như bị bỏng, thậm chí làn da cũng cảm thấy đau đớn. Hiện tượng lớn như vậy khiến Bạch Huyễn có điểm hoài nghi, đây là dấu hiệu cụ tượng hóa vũ khí thành hình sao? Hắn nhớ tới cảnh tượng cụ tượng hóa vũ khí của mình thành hình năm đó, so sánh với Diệp Tố thì chỉ như một hồi mưa phùn nho nhỏ mà thôi. Nhưng mà suy ngẫm, Diệp Tố đã mười tám tuổi, theo lý thuyết, đến tuổi này vô pháp khiến cụ tượng hóa vũ khí thành hình, nhưng hắn cố tình lại phá vỡ cái nhận thức truyền thống này, vừa không thể lý giải lại cứ thần kỳ như vậy. *(đậu má a bị ngặm cm ruột rơi cức ra rồi mà còn ngồi đấy mà ngắm)*

Bạch Huyễn bị gió lốc tinh thần lực của Diệp Tố quét qua khiến cả người khó chịu, nghĩ nghĩ rồi vẫn kéo một thân tàn hoa bại liễu ra sau đài điều khiển trộm quan sát, từ góc độ này, có thể thấy rõ ràng phương hướng Diệp Tố hướng tới — nơi đó một mảnh đen nhánh. Nhưng nếu nhìn kĩ, có thể thấy giữa một bãi đen như mực kia còn có một loại màu đen ảm đạm mịt mờ khác, khi Bạch Huyễn híp mắt nhìn sắc đen kia, trong lòng có cảm giác không khỏe, dường như màu đen kia tản ra hơi thở tràn ngập điên cuồng phá hủy.

Tay Diệp Tố run một chút, trường đao rơi xuống, mà ở giữa không trung, một mảnh màu đen mịt mờ kia đột nhiên sáng ngời, một mũi tên hoàn chỉnh thành hình! Cây tiễn thẳng tắp toàn thân ngăm đen, chỉ có mũi tên lấp lánh tỏa sáng, treo trên trời cao, phẳng phất như có cái gì đó vô hình chế trụ nó, chậm chạp chưa bắn đi.

Chỉ là một mũi tên? Bạch Huyễn thấy một trận tượng lớn như thế mà kết quả chỉ có vậy liền có chút thất vọng, nhưng hắn lập tức chú ý, gió lốc tinh thần lực xung quanh Diệp Tố còn chưa biến mất, ngược lại càng lúc càng cường liệt, ngay cả không gian cũng vặn vẹo. Thân hình Diệp Tố ở giữa đã sớm mơ hồ mờ ảo.

Mà cây tiễn kia tựa hồ phát ra một tiếng ngâm kêu, thân tên run rẩy, để lại vô số tàn ảnh. Bỗng dưng, tàn ảnh trở thành thực thể! Một mũi tên hóa thành hai, hai hóa thành mười, mười hóa thành trăm, trăm hóa vạn!

Chỉ một thoáng, trước Diệp Tố sắp hàng trên vạn mũi tên đen bóng rậm rạp, mũi tên hướng về phía trước, tiễn vũ như răng nanh, khí thế hùng mạnh. Chỉ đợi một tiếng sấm sét vang lên, mưa tên liền đổ xuống.

Hai mắt đỏ ngầu của Diệp Tố biến thành đen, không biết là phản chiếu của vũ trụ hay ảnh ngược của vạn mũi tên. Hắn giơ tay, chỉ về phía trước.

Chỉ một động tác nhẹ nhàng như vậy, không có sấm sét cũng không cuồng phong, lại như phẳng phất có tiếng gầm, mưa tên che lấp trời rơi xuống, mưa rơi tầm tã, thiên địa một màu. *(cảnh thấy cảnh OP nhất của truyện là mỗi lần e dùng cụ tượng hóa vũ khí, nhg tính ra tả chi tiết cũng chỉ đc có 2 3 lần j đó k à:)))) truyện quá ít buff so với mấy truyện cơ giáp bây giờ)*

Vô số Trùng tộc hóa thành bột mịn dưới mưa tên, vạn mũi tên thẳng tiến không lùi, nơi đi qua, phá hủy Trùng tộc không còn một mảnh. Theo thân mũi tên đâm thủng Trùng tộc, tham vọng phá hủy kia dường như được thỏa mãn. Nhưng vạn mũi tên không dừng lại, chúng tựa hồ như phân biệt được quân đội bạn cùng địch nhân, xuyên qua trước mi mắt nhiều người, cắm xuyên Trùng tộc đang triền đấu cùng họ. Rất nhiều người một giây trước còn đang phẫn nộ cấp bách, giây tiếp theo liền thấy Trùng tộc uy hiếp mình hóa thành bột phấn, mũi tên xuyên qua Trùng tộc còn không dừng lại, tiếp tục chinh phạt. Vạn mũi tên xuyên qua chiến trường chém giết, lưu lại một mảnh vũ trụ trống rỗng cùng mọi người trợn mắt há mồm.

Tận đến lúc tinh thần lực Diệp Tố hoàn toàn tiêu hao sạch sẽ, vạn mũi tên mới dần dần tiêu tán.

Thời gian quá mức ngắn ngủi, tiêu tán không để lại dấu tích, như một hồi tàn sát nhanh chóng kia chỉ là ảo tưởng mọi người tưởng tượng ra trong tuyệt cảnh.

Theo thống kê ước chường, vạn tên của Diệp Tố ước chừng tiêu diệt trăm vạn Trùng tộc. Tuyệt đối yên tĩnh cùng với chân không tuyệt đối không có Trùng tộc buông xuống, khi Trùng tộc từ ngoài chiến trường dũng mãnh tiến vào, yên tĩnh cũng bị phá vỡ. Bất quá, sau khi bị Diệp Tố càn quét, Trùng tộc còn dư cũng không tạo thành uy hiếp quá lớn với một ngàn người này. Mà khi các lão sư điều khiển tinh hạm ứng phó giữ chân đàn Trùng tộc lớn không nổi nữa, Phán Nguyệt dong binh đoàn cũng giáng xuống từ trên trời, cứu viện cũng không muộn.

Bọn họ được cứu trợ.

Đông đảo người khó có thể thu hồi tầm mắt đang đặt lên người Diệp Tố, Lý Ngôn híp mắt, ý đồ muốn thấy rõ thần sắc Diệp Tố, nhưng chỉ là phí công. Hắn lại đem ánh mắt chuyển qua khu vực vạn tên tiêu tán, vẫn là một mảnh hư vô như trước.

"Vạn tiễn xuyên tâm." Lý Ngôn lẩm bẩm nói.

Vạn tiễn xuyên tâm trong lịch sử vốn cũng có ghi chép, là cụ tượng hóa vũ khí của người sở hữu cảm thái Phá hư, hơn nữa yêu cầu tinh thần lực tương đối cao, không phải cứ người có cảm thái Phá hư là có thể cụ tượng hóa ra vạn tiễn xuyên tâm, còn cần cấp bậc tinh thần lực cực cao, cần tinh thần lực cô đọng, càng cần vận khí! Từ xưa tới nay, năm trăm vạn năm, trường hợp cụ tượng hóa ra vạn tiễn xuyên tâm cũng chỉ có thể đếm trên một bàn tay.

Hơn nữa, từ dấu hiệu Diệp Tố phát ra vạn tiễn xuyên tin mà đánh giá…

Lý Ngôn cũng không nhịn được mà cười khổ một tiếng: "Còn chỉ là phó vũ khí."

Lý Ngôn đã sớm biết Diệp Tố có hai loại Cảm thái, một loại tinh tế một loại phá hư, điều này có thể nhìn ra từ thủ đoạn tác chiến của hắn. Có được hai loại Cảm thái, nếu vận khí tốt, cũng có thể cụ tượng hóa ra hai loại vũ khí, một loại chủ, một loại phó. Chủ vũ khí giống với đại đa số cụ tượng hóa vũ khí bình thường, thu phát tùy tâm. Nhưng phó vũ khí một khi phát ra, chỉ có thể chờ tinh thần lực tiêu hao mới có thể biến mất, tính cực hạn rất lớn.

Vạn tiễn xuyên tâm chỉ có thể chịu thiệt làm phó vũ khí, Cảm thái phá hư bại bởi Cảm thái tinh tế. Như vậy, cụ tượng hóa vũ khí của Diệp Tố đến tột cùng là cái gì? Còn lợi hại hơn vạn tiễn xuyên tâm?

(Đây chính là lúc ta tưởng tượng ra cái kết, chắc chắn có lquan đến cụ tượng hóa vũ khí t2, 2 tgioi, trận chiến cuối cùng, biển hoa, gặp lại, và RẤT NHIỀU NƯỚC MẮT. Mặc dù đã đoán trước được cái kết nhưng đến lúc đọc tới ta VẪN khóc, khóc mù cả mắt T.T, HE nhé k lo nha đồng bào)

Lý Ngôn có chút không thể tin nổi, hắn nhìn về phía Thiên Sóc đồng dạng kinh ngạc: "Ngươi biết cấp bậc tinh thần lực của hắn là bao nhiêu sao?"

Thiên Sóc lắc đầu, nói: "Dù sao cũng cao hơn ta." Một lát sau, nàng lại bổ sung, "Lúc này cao hơn ta."

Lý Ngôn khẽ cười một tiếng: "Hắn thật đúng là một điều bí ẩn a. Nếu như vậy, làm áo cưới cho hắn, có gì mà không được."

Áo cưới. Lý Ngôn cân nhắc cái từ đáng yêu này, khóe miệng cong cong, không hề chú ý Diệp Tố, đao lại sáng lên quang ảnh, tiếp tục tiêu diệt Trùng tộc.

Diệp Tố bị tiêu hao tinh thần lực không còn một mảnh còn đang mờ mịt, hết thảy chuyện vừa phát sinh hắn đều thu vào trong mắt, hắn cũng biết mình đang làm cái gì, nhưng hiện tại muốn nắm lấy, lại xa xôi như một hồi mộng cũ năm xưa, hắn thậm chí cũng không có bao nhiêu vui sướng hay kinh ngạc trước cảnh tượng vạn tiễn xuyên tâm. Chỉ có Trùng tộc hóa thành bột mịn khiến cảm xúc hắn có chút dao động, thỏa mãn, vui vẻ. Không biết Hàn Nghiệp biết hắn có thể nháy mắt tiêu diệt nhiều Trùng tộc như vậy, có thể vui mừng một chút hay không.

Diệp Tố cố nén mệt mỏi xoay người, thấy khoang điều khiển trống vắng, chân liền mềm nhũn, thiếu chút nữa quỳ xuống, thê lương kêu lên: "Bạch Huyễn học trưởng!"

"Ta ở đây." Bạch Huyễn thò nửa đầu ra từ sau đài điều khiển.

Diệp Tố lảo đảo chạy tới, lòng còn sợ hãi: "Ta còn tưởng ngươi bị Trùng tộc ăn mất!" Nhưng Diệp Tố vừa nhìn thấy Bạch Huyễn chồng chất vết thương, một tia may mắn này cũng hóa thành tro bụi, hắn tự trách nói: "Thực xin lỗi, thực sự thực xin lỗi, nếu không phải ta đột nhiên ngủ mất, cũng không để ngươi…"

Bạch Huyễn:……

Hắn cảm thấy giữa hắn và Diệp Tố dường như phát sinh hiểu lầm khó lường nào đó, tỷ như, Diệp Tố cảm thấy hắn sắp chết rồi?

Đùa cái gì vậy! Bạch Huyễn thiếu chút nữa mắng ra, coi hắn thành búp bê sứ sao, mất đoạn ruột, đứt đoạn tay, chút thương nhỏ này sao có thể đoạt mạng hắn! Bất quá Bạch Huyễn đem lời nói bên miệng thu về, hắn đúng thật vì bảo hộ Diệp Tố mới bị thương, tuy rằng không chết được nhưng cũng rất đau a, nhưng

kết quả lại khiến tiểu tử này nổi bật tỏa sáng, nghĩ tới vạn tiễn xuyên tâm rung động lòng người vừa rồi, Bạch Huyễn liền cảm thấy mở miệng sẽ khiến trái tim nhảy ra ngoài. Một cái bảo bối như vậy, Hàn Nghiệp khẳng định sẽ không dễ dàng từ bỏ, Bạch Huyễn nghĩ thầm, có lẽ hắn nên nhân cơ hội lần này kéo hảo cảm của Diệp Tố, khiến hắn liều mạng mà đi theo mình.

(mấy a trai của thế giới này đúng cùng 1 giuộc luôn, ý nghĩ y chang, ô Hàn Nghiệp chương sau cũng thế)

Bạch Huyễn lập tức rũ lông mày, lộ ra biểu tình gần đất xa trời, ôm bụng, hơi thở mong manh: "Diệp Tố, có lẽ ta không qua được…"

Thấy bộ dáng Diệp Tố liều mạng nén nước mắt, Bạch Huyễn cũng phải liều mạng nhịn cười, "Thấy các ngươi đều an toàn, ta cũng an tâm. Ngươi về sau nhất định không được đi theo con đường xưa của biểu ca ngươi, ngươi nhất định phải dùng tài năng của mình đi trợ giúp người, được không? Đáp ứng ta, không được tham sống sợ chết, được không?"

Diệp Tố hai mắt đẫm lệ mông lung, thấy Bạch Huyễn trước khi chết còn canh cánh trong lòng chuyện Hàn Nghiệp, còn ân cần dạy dỗ hắn, Bạch Huyễn là một người đáng được tôn kính, cùng Hàn Nghiệp, đều là dũng sĩ Nhân tộc. Diệp Tố không đành lòng, không đành lòng nhìn thấy Hàn Nghiệp bị hắn hiểu lầm, càng không đành lòng nhìn Bạch Huyễn tận đến lúc tử vong còn mang theo oán hận.

Diệp Tố âm thầm hạ quyết tâm, cúi người tới gần Bạch Huyễn, đè thấp thanh âm nói: "Kỳ thật Hàn Nghiệp cũng không phải người nhu nhược, hắn là người chấp hành tư Minh Viện…"

Khuôn mặt Bạch Huyễn vặn vẹo bởi vì nhịn cười bỗng nhiên suy sụp xuống, khó có thể tin mà nhìn chằm chằm Diệp Tố.

Giờ phút này, tinh thần lực Diệp Tố bị tiêu hao sạch sẽ, thân thể suy yếu, lại phải chịu đủ đả kích do tưởng Bạch Huyễn sắp chết, căn bản không chú ý tới ánh mắt Bạch Huyễn tuy khiếp sợ nhưng tràn ngập sức sống, chỉ lo mình mà nặng nề bi thương khóc lóc kể lể: "Hàn Nghiệp không phải không muốn cứu ngươi, mà là hắn bất lực, cái gọi là nạn sâu bệnh Thụy Đức tộc cũng không phải lời đồn, có rất nhiều Trùng tộc tiến công vào Đông Nam giác tinh hệ, là Hàn Nghiệp đi chặn chúng, là Hàn Nghiệp dẫn dắt một vạn người đi chặn vài tỷ Trùng tộc! Hắn thật sự không có cách nào đi cứu các ngươi, thời điểm các ngươi chửi bới hắn, hắn còn đang bị trọng thương a. Kỳ thật, Phán Nguyệt dong binh đoàn cũng là Hàn Nghiệp phái tới bảo hộ chúng ta, hắn không phải người nhu nhược, không có người nào càng dũng cảm càng vì Nhân tộc hơn hắn! Hắn cảm thấy thực xin lỗi với tai nạn các ngươi gặp phải, nhưng hắn đâu còn biện pháp nào…"

Diệp Tố càng nói càng khổ sở, vì Hàn Nghiệp khổ sở, vì Bạch Huyễn khổ sở.

Bạch Huyễn cứng đờ ở đó, sắc mặt ngụy trang suy yếu lúc này triệt triệt để để chân chính trở thành không còn chút máu, tròng mắt hắn gian nan di chuyển, muốn xem lời nói của Diệp Tố đến tột cùng là thật hay giả, có phải muốn tẩy trắng cho biểu ca hắn "trước khi mình chết". Nhưng Diệp Tố khổ sở như vậy, bi thương lại phẫn hận như vậy, nếu không phải sự thật, vì sao lại phải hận? Hắn vì sao lại cảm thấy cực độ bất bình vì Hàn Nghiệp như vậy?

Nếu là sự thật, vậy chính hắn đến tột cùng đã làm cái gì? Bạch Huyễn hồi tưởng tới lúc trước mình chửi bới Hàn Nghiệp, lúc trước quở trách cùng nguyền rủa Hàn Nghiệp hết sức độc ác trước mặt truyền thông, lúc ấy Hàn Nghiệp không đáp lại chính vì như lời Diệp Tố nói, thân bị trọng thương — trọng thương vì Nhân tộc, vì toàn bộ Đông Nam giác tinh hệ.

Trời ơi, ai tới nói cho hắn, hắn đến tột cùng đã làm cái gì?

Bạch Huyễn run rẩy môi, siết chặt tay Diệp Tố, thu hồi cảm xúc kích động trở về. Hắn không thể đối mặt bản thân trước đây, không thể đối mặt Hàn Nghiệp, cũng không thể đối mặt với oán hận nhiều năm qua.

Hắn nỗ lực mở to hai mắt, che giấu kinh ngạc cùng hoảng loạn vừa rồi, nỗ lực mà cợt nhả, giống như những lời vừa rồi đều là vui đùa, hắn không để ý lời Diệp Tố nói gì đó, hắn cười mắng: "Ngươi thật đúng là ngu ngốc a." Hắn đang mắng ai? Là Diệp Tố hay là chính mình?

"Tuy rằng ngươi thực chân thành, nhưng có thể tránh ra một chút để ta băng bó miệng vết thương hay không. Bằng không ta thật sự có khả năng chết vì mất máu quá nhiều a." Bạch Huyễn cười hì hì nói, sau đó móc ra từ cạnh đài điều khiển một hòm thuốc, lấy thuốc phun rửa chút ruột, nhét trở về bụng, lại lấy ra một hộp đựng băng gạc dùng dược vật băng bó miệng vết thương, tùy ý như dán băng dính vậy.

Diệp Tố cũng ý thức được mình vừa làm chuyện ngốc! Hắn cư nhiên lấy tiêu chuẩn thế giới hiện thực tới đánh giá thể chất người Tinh tế thế giới, thương thế của Bạch Huyễn ở hiện thực khẳng định đã dữ nhiều lành ít, nhưng khoa học kỹ thuật hiện tại phát đạt như vậy, thân thể con người cũng trải qua thời gian tiến hóa lâu dài như vậy, năng lực tự lành, năng lực kháng áp đều đề cao gấp bội, càng miễn bàn tới biện pháp sơ cứu khẩn cấp. Nếu chút thương này đã muốn mạng người, Nhân tộc sao có thể kiên trì lâu như vậy trên chiến trường Trùng tộc?

Diệp Tố nháy mắt luống cuống, hắn tiết lộ bí mật Hàn Nghiệp. Hắn vội vàng khẩn cầu nhìn về phía Bạch Huyễn, hy vọng hắn giữ bí mật.

Chỉ là Bạch Huyễn không nhìn hắn, mà đi tới cửa khoang điều khiển, nhìn một hồi, "Ai da, bọn họ giết cái Trùng tộc sao lâu như vậy, xem ra ta phải đi giúp a!"

Không đợi Diệp Tố mở lời, hắn liền nhảy vào vũ trụ, điều chỉnh đồ du hành vũ trụ rồi tới gần La Thành, núp đi như một con đà điểu.

Sáng nay ngủ dậy ta đã định edit, nhưng vì trời 3 độ quá lạnh lạnh sun chym mặc dù ta k có, lại ườn ẹo nằm 1 tí qua xừ cả buổi chiều, bây h chỉ kịp edit 1 2 chương r còn ôn bài mai thi hóa T.T

159. Chương 157: Tin Dữ

Khi số lượng Trùng tộc đông đảo bị các lão sư và Phán Nguyệt dong binh đoàn trong ngoài giáp công tiêu diệt không sai biệt lắm, một ngàn học sinh rảnh rỗi cũng bắt đầu theo lão sư chỉ đạo mà phối hợp, có trình tự mà diệt Trùng tộc. Khốn cảnh tan thành mây khói.

Các lão sư lòng còn sợ hãi mà nói lời cảm tạ với Phán Nguyệt dong binh đoàn.

Diêu đội trưởng vẫn làm bộ "trùng hợp" thu được tín hiệu khẩn cấp lúc đang có nhiệm vụ như trước, khách sáo vài câu, lại thuận tiện đảo mắt trong đám người tìm bóng dáng của Diệp Tố cùng La Thành, xác định hai người đều an toàn — Diệp Tố biết hắn lo lắng, cố ý lôi kéo La Thành chen chen lên trước đám đông, Bạch Huyễn thập phần phức tạp nhìn động tác nhỏ của Diệp Tố.

Diêu đội trưởng thấy bộ dáng hai người đều sinh long hoạt hổ cũng liền an tâm. Nhiệm vụ của hắn đúng là bảo hộ Diệp Tố cùng La Thành. Chỉ là ngoại tinh hệ quá mức trống trải, Phán Nguyệt dong binh đoàn bọn họ vô pháp bám sát, chỉ có thể xa xa đi theo, cho nên sau khi nhận được tin tức Trùng tộc vây công mới tốn thời gian dài như vậy đuổi tới, may mắn không có gì ngoài ý muốn, nếu không hắn cũng không biết giải thích với Hàn Nghiệp thế nào.

Mà trận Trùng triều nhỏ này, ngoài dự kiến của hắn, cũng ngoài dự kiến của các lão sư, Diêu đội trưởng hoang mang, lời trong lời ngoài cũng lộ ra hoài nghi với Trùng triều lần này.

Các lão sư còn nghi hoặc hơn hắn, đặc biệt là lão sư của đoàn đội Lý Ngôn, bọn họ biết rõ, với tinh thần lực của Lý Ngôn căn bản vô pháp truyền ảo giác đi quá xa, mà một khi ảnh hưởng lượng lớn Trùng tộc trong thời gian quá dài, ảo giác cũng sẽ mất đi hiệu lực. Có nghĩa là, cho dù trước mắt Lý Ngôn có một trăm vạn Trùng tộc, cụ tượng hóa vũ khí của hắn cũng chỉ có thể ảnh hưởng tới mấy chục vạn trong đó, căn bản không có khả năng hấp dẫn nhiều Trùng tộc như vậy.

Chỉ là bọn hắn trăm vạn không nghĩ ra, nguyên nhân dị động của Trùng tộc ngoài năng lượng thì còn có thứ gì.

"Thông tri quân đội Đông Cực đi." Diêu đội trưởng nói, "Trong phạm vi một ngàn năm ánh sáng rìa ngoại tinh hệ xuất hiện Trùng tộc đại quy mô như vậy vốn do sự thất trách của bọn họ, nếu không có các ngươi ngăn lại, Trùng tộc có lẽ sẽ tiến vào Đông Cực tinh hệ, nên để bọn họ điều tra tình huống dị động xem. Quay trở lại vấn đề, các ngươi có thể ngăn cản nhiều Trùng tộc như vậy vẫn có điểm ngoài dự đoán mọi người."

Mặt già của đám lão sư đỏ lên, bọn họ ngay từ đầu đã là trứng chọi đá a, cũng may mắn cụ tượng hóa vũ khí của Diệp Tố giải quyết rất nhiều Trùng tộc, mới để bọn họ kịp kéo dài thời gian.

Nghĩ đến Diệp Tố, bọn họ cũng mang ánh mắt phức tạp, hậu sinh khả úy a.

Bọn họ thực mau thông tri quân đội Đông Cực, quân đội vừa nghe tới cư nhiên có bốn năm trăm vạn Trùng tộc đột ngột xuất hiện ở một địa điểm, lập tức cao độ chú ý, lập tức phái người đội tuần tra xung quanh

đó chạy tới, sau đó lại điều một đội quân đi qua.

"Để phòng ngừa còn có Trùng tộc công kích phía sau, chúng ta tạm thời lưu lại nơi này chờ quân đội tới." Diêu đội trưởng nói, Phán Nguyệt dong binh đoàn cũng thuận lý thành chương lưu lại.

Các lão sư cùng đám học sinh vội vàng cảm tạ.

Mọi người tìm được đường sống trong chỗ chết liền nghỉ ngơi tại một hành tinh lưu lạc, Diệp Tố lập công lớn tự nhiên trở thành sủng nhi, các lão sư khen hắn, dong binh đoàn biết được công lao hắn cũng khen không dứt miệng, bọn học sinh vô luận xuất phát từ cảm tạ, sùng bái hay tâm tư khác, đều vây quanh Diệp Tố. Nếu không phải Diệp Tố buồn ngủ, chỉ sợ sẽ bị bọn họ lôi kéo thảo luận suốt đêm.

Lý Ngôn tuy rằng vạn phần tò mò với chủ vũ khí của Diệp Tố, nhưng cũng không dám mạo muội hỏi, chỉ nhàn nhạt hữu hảo mà hàn huyên vài câu. Tâm ý tốt hắn đã biểu hiện thực rõ ràng, ít nhất lúc trước, Lý Ngôn một câu cũng không nói cùng Diệp Tố. Ngay cả Thiên Sóc cũng thẳng miệng nói lời cảm tạ Diệp Tố, dù sao nếu không có Diệp Tố, ngay cả khi bản thân nàng không gặp nguy hiểm, nhưng những thành viên khác trong đội thì không nhất định. Diệp Tố có thể nói, có ân cứu mạng với mỗi người nơi này.

Diệp Tố cũng bởi vì một trận chiến này, tích phân tiến bộ vượt bậc, khiến một đám dân mạng không rõ chân tướng kinh ngạc rớt hàm. Một ngày tăng trên trăm vạn tích phân đã vượt quá nhận tri của bọn họ, trở thành đỉnh cao khó có thể vượt qua. Hơn nữa, Diệp Tố cứu người trong một lần chính phủ thất trách ngoài ý muốn này, xem như lập quân công, đợi quân đội đến, còn có thể phát huy hiệu vinh dự cho hắn, quân công cùng tích phân khen thưởng cũng đủ nhiều, có thể khiến tổng tích phân của Diệp Tố lại tăng lên một bậc, cho dù kế tiếp hắn không làm gì cả, tích phân cũng đủ để hắn yên ổn vị trí top10.

Nhưng Diệp Tố không để ý đến những thứ này, hắn chỉ muốn nói chuyện rõ ràng cùng Bạch Huyễn. Diệp Tố mặt ủ mày ê nơi nơi tìm Bạch Huyễn, đồng thời trong lòng âm thầm đoán, nếu Hàn Nghiệp biết hắn tiết lộ thân phận thật liệu có sinh khí hay không, hiện tại chỉ có thể gửi gắm hy vọng rằng Bạch Huyễn sẽ không truyền ra bí mật.

"Thấy Bạch Huyễn học trưởng không?" Diệp Tố rốt cuộc tìm được người quen trong đám đông.

La Thành vẻ mặt ngạc nhiên: "Hắn bị thương, tay còn đứt, đã được Trần lão sư đơn độc điều khiển tinh hạm đưa hắn trở về Đông Cực tinh tiếp nhận trị liệu, đã sớm đi rồi a."

Diệp Tố:……

Diệp Tố khóc không ra nước mắt, sau đó liền cảm thấy từng đợt đau đầu. Cảm giác hoảng hốt lần này có vẻ đặc biệt nặng nề, có thể liên quan tới việc bị Tiếu Thừa đánh ngất, thời điểm tỉnh lại có điểm khó chịu.

"Ta muốn ngủ!" Diệp Tố vội vàng giữ chặt La Thành, trước mặt bao nhiêu người liền chui vào lồng ngực La Thành. *(huhu chồng em còn nơi phương xa đấy e êi)*

Diệp Tố mở mắt ra, sau cổ còn truyền tới từng đợt đau đớn.

Tiếu Thừa vội vàng nâng hắn dậy, lo lắng hỏi, "Đã ổn hơn chưa?"

Diệp Tố gật đầu, hiện tại hắn không lo lắng về Tinh tế thế giới, tự nhiên cả người đều yên ổn xuống, ánh mắt trấn tĩnh, cảm xúc ổn định. Tiếu Thừa cũng buông tâm xuống một chút, hắn vẫn thực quan tâm tới Diệp Tố, hỏi: "Tại sao ngươi lại như vậy?"

Diệp Tố chỉ hàm hồ nói: "Liên tục mất ngủ vài ngày, chỉ là muốn ngủ, không còn chuyện gì khác."

Tiếu Thừa cả mặt biểu tình câm lặng: "Là khẩn trương vì thực nghiệm? Ta nghe nói thực nghiệm tiến triển thực thuận lợi, hơn nữa công lao của ngươi rất lớn a, từ nay về sau liền bước lên đỉnh cao nhân sinh, chẳng lẽ là vui vẻ đến mức không ngủ được?"

Diệp Tố bị hắn chọc cười, hai người nói chuyện phiếm một lát, Tiếu Thừa sau khi hoàn toàn xác nhận Diệp Tố không có trở ngại gì liền rời đi, hắn còn đang "thi hành công vụ" a.

Trước khi đi, Tiếu Thừa đưa Diệp Tố một đống thuốc, "Đó là bác sĩ lưu lại, bọn họ cũng không phát hiện ra ngươi bị sao, nghe tình huống ta thuật lại, liền suy đoán do giấc ngủ của ngươi không tốt dẫn tới suy nhược thần kinh. Đây đều là mấy loại thuốc trợ giúp giấc ngủ, cũng không gây tổn hại thân thể."

"Cảm tạ!" Diệp Tố thực lòng nói, hắn rời đi trường học quen thuộc, rời khỏi thành thị, đã tới Nam cực rồi tới hòn đảo này, nhân sinh đã sớm xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất, may mắn còn có cái bằng hữu Tiếu Thừa bồi hắn.

(sự thật là đọc truyện có những phần thấy có nhg ng kiểu cũng nice với Diệp Tố lắm, như tiếu thừa hay la thành nè, vài phần cũng có hint T.T hay là do ta edit lại nên bị đọc kỹ phóng đại a?)

Tự mình cảm khái một lát, Diệp Tố liền điều chỉnh tinh thần, rửa mặt xong liền chạy tới phòng thí nghiệm. Lý Hoằng Hậu cùng các giáo thụ khác cũng không chỉ trích Diệp Tố tới muộn như vậy.

Diệp Tố trong lòng yên lặng nghĩ, may mắn còn có nhiều giáo thụ hòa ái khoan dung hắn như vậy, ngay cả hắn còn sắp không chịu đựng được bản thân.

Quan trọng là, Diệp Tố cũng đủ nghiêm túc khi thực nghiệm, bằng không nhóm giáo thụ cũng không dễ thân như vậy, xuất phát từ thân phận trưởng bối cũng phải tới giáo huấn vài câu. Người trẻ tuổi nghiêm túc lại có thiên phú luôn nhận được càng nhiều sủng ái.

Diệp Tố cẩn trọng hoàn thành một ngày thực nghiệm, lại sớm mà lăn về phòng ngủ. Ở Tinh tế thế giới, quân đội Đông Cực tinh hệ đã sớm tới, thăm dò sự việc phát sinh lần này, cư nhiên lại không tra được kết quả gì. Nhưng dị động Trùng tộc lần này tuy kỳ quặc, cũng tính là thất trách của bọn họ, tạm thời chưa tìm được nguyên nhân thì phải tăng mạnh thủ vệ tuần tra ngoại tinh hệ. Lý Ngôn nguyên bản còn đang do

dự không biết có nên tiếp tục săn giết ở ngoại tinh hệ hay không, hiện tại thấy tuần tra tăng mạnh, cũng liền yên lòng. Một quan chỉ huy do quân đội phái tới cũng bảo Lý Ngôn bọn họ cứ tiếp tục rèn luyện, hắn sẽ phái nhiều đội ngũ một chút đi bảo hộ học sinh, nếu không có đại quy mô Trùng tộc thì thôi, nếu còn có, vậy thì tất nhiên cần tìm ra chân tướng.

Cứ như vậy, lại tiếp tục lăn lộn gần hai mươi ngày bên ngoài tinh hệ, liên tục không ngừng mà săn giết Trùng tộc.

Tinh hạm cùng cơ giáp đều đã tới lúc cần phải duy tu, một ngàn học sinh sau khi trải qua hai tháng liên tục không ngừng săn giết, cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, đội ngũ ngàn người liền đồng thời trở về điểm xuất phát, trở lại Đông Cực tinh nghỉ ngơi mấy ngày, đổi trang bị, lại tiếp tục cuộc hành trình.

Thành tích hai tháng, tổng tích phân của Diệp Tố chen lên top3, hơn nữa còn đuổi sát Thiên Sóc cùng Lý Ngôn, nếu thêm một lần nữa vạn tiễn xuyên tâm, hắn chính là đệ nhất, chỉ là chưa gặp được thời cơ tốt. Diệp Tố hậu tri hậu giác cũng cảm thấy cụ tượng hóa vũ khí của mình quả thực quá khốc huyễn *(cun ngầu),* tuy rằng chỉ là phó vũ khí, bị hạn chế rất nhiều, nhưng Diệp Tố vẫn thực thỏa mãn.

La Thành không phụ sự mong đợi của mọi người cũng chen vào top5, các đội viên của dong binh đoàn La Thành cũng đều lấy được thành tích không tầm thường, trong các đội ngũ rèn luyện ở Đông Cực tinh còn có danh tiếng không nhỏ.

Trở lại Đông Cực tinh, sự tình đầu tiên bọn họ phải làm đương nhiên là vấn an Bạch Huyễn đang bị thương. Diệp Tố sớm đã gấp không chịu nổi, lập tức muốn gặp mặt Bạch Huyễn nói chuyện.

Bạch Huyễn chỉ là bị đứt tay *(nghe như bị xước tay ý nhỉ, nó là đứt từ cổ tay xg nha)*, còn có thể thông qua y học mà tái sinh. Trong khoảng thời gian này, hắn vẫn luôn cọ ăn cọ uống ở cục rèn luyện của Hoa Đô đại học trú tại Đông Cực tinh — dù sao cũng là tai nạn lao động a. Biết được tin tức La Thành bọn họ muốn tới thăm hắn, Bạch Huyễn lộ vẻ khó xử.

Hắn tránh trong phòng mình, vẫn tiếp tục tra tìm tin tức có liên quan tới Hàn Nghiệp trong khoảng thời gian này, thứ hắn tìm thấy nhiều nhất không thể nghi ngờ chính là chửi bới oanh oanh liệt liệt tám năm trước, hắn lúc ấy còn tức giận vì chính phủ không hành động gì. Hiện tại, chỉ cảm thấy may mắn, may mắn mà lúc ấy chính phủ không đáp lại.

Lý trí Bạch Huyễn biết kỳ thật mình cũng không sai, dù sao, lúc ấy hắn không biết gì cả. Nhưng trên tình cảm, hắn thật sự không thể tha thứ bản thân, tựa như Hàn Nghiệp không thể tha thứ bản thân thấy chết mà không cứu. Người thiện lương luôn tự trách thống khổ hơn người khác nhiều. Trải qua hai mươi ngày bình tĩnh suy ngẫm này, Bạch Huyễn càng thêm khiển trách bản thân, căn bản không giảm bớt được sầu muộn nội tâm. Mối hận lúc trước của hắn với Hàn Nghiệp, hiện tại bị lên men, hóa thành áy náy hắn không thể gánh vác nổi. Hàn Nghiệp nên là người hắn sùng bái nhất, kính trọng nhất, cũng là loại người hắn muốn trở thành nhất, nhưng tại sao Hàn Nghiệp phải bị hiểu lầm nhiều năm như vậy, nếu không phải do Diệp Tố vô tình nói ra, có phải hắn sẽ tiếp tục mãi mãi ôm cừu hận với Hàn Nghiệp?

"Tại sao?" Bạch Huyễn oán hận nói, tai nạn của hắn, tai nạn của Hàn Nghiệp, còn có tai nạn vô số sinh mệnh đã trải qua, hết thảy những thứ này, tại sao lại tồn tại, tại sao bọn họ lại phải sống trong một vũ trụ

tàn khốc như vậy?

Đám người La Thành thực mau liền tới, đều mang tính tượng trung mà mang theo một ít lễ vật, tiếng cười đùa ầm ĩ của bọn họ khiến Bạch Huyễn bình tĩnh một chút, lẳng lặng nghe bọn hắn kể thành tích anh dũng của bọn hắn ở ngoại tinh hệ. Bạch Huyễn nhìn khuôn mặt tràn ngập sức sống của bọn họ, vừa cảm thấy chua xót lại cảm thấy vui mừng. Nhân tộc vì có nhiều thế hệ, người trước ngã xuống, người sau tiến lên, nhẫn nhục chịu đựng, mới có sinh cơ mỏng manh kéo dài như vậy.

Diệp Tố cọ tới co lui không chịu rời đi cùng bọn La Thành, Bạch Huyễn biết ý tứ của hắn, cũng thuận theo, nói mình đang phải tu dưỡng tay a, muốn đòi nợ Diệp Tố.

Mọi người tránh đi, phòng an tĩnh lại, Diệp Tố vội vàng vẻ mặt đau khổ thỉnh cầu Bạch Huyễn: "Học trưởng! Nhất định phải giữ bí mật a!"

Bạch Huyễn có chút hụt hẫng, gật đầu.

Diệp Tố thở dài nhẹ nhõm một hơi, chỉ một cái gật đầu đã khiến hắn cảm thấy yên tâm.

Ánh mắt Bạch Huyễn lập lòe, rốt cuộc vẫn ngượng ngùng xoắn xuýt nói: "Thay ta chuyển một tiếng thực xin lỗi."

Diệp Tố vui vẻ đáp ứng, thêm một người hiểu Hàn Nghiệp cũng tốt. Đặc biệt là người này, thực tốt. Giữa bọn họ không nên có thù oán hận. Mà ở Hoa Đô tinh xa xôi yên bình, tin dữ kịch liệt nhất đã truyền tới tay chủ tịch Liên Bang Nhân tộc.

Bên cạnh tinh hệ Rebecca, tại nơi quân đội Nhân tộc đóng quân, một ngày trước đột nhiên nhận được tín hiệu cầu cứu của phó chủ tịch quân ủy Kiều Nguy Nhiên. Đợi tới khi quân đội tới nơi phát ra tín hiệu cầu cứu, chỉ phát hiện Kiều Nguy Nhiên thân chịu trọng thương. Kiều Nguy Nhiên trước lúc hôn mê chỉ nói một câu: Mau nghĩ cách cứu viện Hàn Nghiệp!

Tiếp theo là 1 loạt gay gấn hí hí hí, mà lại còn rất nhiều chương chứ, nên bạn đọc hừm hừm đành phải ủy khuất mọi người chờ r:)))))

160. Chương 158: Nhận Tin

Diệp Tố hoàn toàn không biết gì cả về thế giới ngoài Đông Cực tinh hệ.

Sau khi nghỉ ngơi chỉnh đốn năm ngày ở Đông Cực tinh hệ, Lý Ngôn lại một lần nữa thông báo tới các đội trưởng, chuẩn bị rời khỏi Đông Cực tinh. Kỳ rèn luyện đã qua hơn ba tháng, lúc này đây, bọn họ liền đơn giản trực tiếp đợi đến khi rèn luyện kết thúc.

Có rất nhiều người sau khi biết được nguyên nhân tích phân bọn họ tăng trưởng nhanh như vậy, liền tới khẩn cầu Lý Ngôn, hy vọng có thể mang bọn họ theo cùng. Nhưng Lý Ngôn đều cự tuyệt toàn bộ, vô luận bọn họ biểu hiện ra thực lực như thế nào cũng không dao động. Kỳ thật Lý Ngôn cũng có nỗi khổ không thể nói ra, trải qua hai tháng rèn luyện, thủ phát săn giết trùng tộc của một ngàn người kia càng lúc càng thuần thục, tốc độ càng lúc càng nhanh. Tuy rằng vũ khí cụ tượng hóa của Lý Ngôn theo nhiều lần sử dụng cũng càng thêm tinh tiến, nhưng vẫn khó có thể đuổi kịp tốc độ tiến bộ của mọi người, huống chi còn có Diệp Tố cái biến số này, ai biết khi nào hắn lại muốn đại phát thần uy. Lý Ngôn có thể dự cảm được khi rèn luyện kết thúc, số lượng Trùng tộc hắn hấp dẫn được không thỏa mãn được nhu cầu của mọi người.

Tích phân đột ngột mãnh trướng của Diệp Tố cũng khiến hắn càng thêm cường đại thần bí trong mắt quần chúng, nghiễm nhiên trở thành đại biểu Hoa Đô đại học, lấy hết nổi bật của Hoa Đô học viện quân sự. Hiệu trưởng Hoa Đô đại học cũng không ngờ tới, lúc ấy mình mở cửa sau, lại cư nhiên thả một bảo bối tiến vào.

Diệp Tố không quan tâm đến chút chuyện này, vẫn như trước mà tận lực đặt thêm thời giờ vào thực nghiệm trên đường tới ngoại tinh hệ. Trên tinh hạm, một ngày của hắn, không ngủ thì cũng là đang ôm tài liệu hóa học vỡ lòng nghiên cứu. Trừ bỏ hắn, cũng có một người chăm chú tập trung đọc sách.

Trương Diêu Phong mỗi ngày nếu không thấy Địch Cảnh đeo tai nghe nghe sách nói, thì chính là thấy Diệp Tố nghiên cứu tài liệu hóa học ngay cả tiểu hài tử cũng lười xem, cả người chán đến chết, sắp mọc mốc nấm đến nơi, đầu óc cả ngày chỉ có tư tưởng làm thế nào để tìm chút tiêu khiển.

Tỷ như hiện tại, Trương Diêu Phong cư nhiên thấy, Diệp Tố bởi vì một thường thức hóa học ngay cả hắn cũng biết mà quấy rầy học bá hóa học ở tận Hoa Đô, học bá hóa học biết được Diệp Tố ở kì rèn luyện lấy được danh tiếng cho Hoa Đô đại học, đã thay đổi thái độ rất nhiều, thậm chí còn ẩn ẩn mang theo sùng bái. Có đôi khi, cái đầu của học bá kia cũng không khỏi suy nghĩ bậy bạ, có phải là Diệp Tố có ý tứ với hắn hay không, nên mới lấy chút thường thức này tới thỉnh giáo hắn, hắn nói một lần không được, Diệp Tố còn yêu cầu giải thích kĩ càng tỉ mỉ một chút — rõ ràng không có cách nào nói rõ ràng tỉ mỉ hơn. Một vấn đề siêu cấp thấp cấp, Diệp Tố cũng có thể trò chuyện hai ba tiếng đồng hồ với hắn.

Học bá vừa nghĩ tới khả năng này, liền không khỏi đỏ mặt, khi giảng giải không tránh khỏi lắp bắp.

Diệp Tố nào biết học bá nghĩ cái gì, còn tưởng rằng vấn đề này rất khó, sau khi hắn hiểu được còn dương dương tự đắc nửa ngày.

Trương Diêu Phong thấy bộ dáng khoe khoang của hắn liền nhịn không nổi, vô tình cố ý nói: “Diệp Tố, thành tích thi lại dường như đã sớm thông báo, thế nào?”

Diệp Tố:……

Hắn đã xem, 0 điểm. Chuyện cũ nghĩ lại vẫn thấy sợ hãi.

Trương Diêu Phong vừa thấy vẻ mặt của hắn liền cười ha ha, đang chuẩn bị tiếp tục trào phúng, lại thấy vẻ mặt Địch Cảnh nghiêm túc lại hưng phấn mà chạy tới, ngồi giữa bọn họ, lại triệu hoán mấy người còn lại tới.

Địch Cảnh trịnh trọng tuyên bố: "Ta đã tìm được hình thái sinh mệnh phù hợp với hắn!"

"Gì?" Trương Diêu Phong vẻ mặt mờ mịt.

Địch Cảnh không kiên nhẫn đưa cằm nhìn hắn, "Chính là sinh mệnh ta có thể nhìn đến mà các ngươi không thấy."

Trương Diêu Phong tức khắc cảm thấy nhàm chán, "Ngươi tại sao vẫn còn rối rắm cái vật quỷ dị kia?"

Địch Cảnh không để ý đến hắn, tiếp tục hứng thú bừng bừng nói: "Ta phát hiện ở thư tịch Khắc Nhĩ tộc, các ngươi cũng biết, trí tuệ Khắc Nhĩ tộc siêu quần, trứ danh ở lý luận nghiên cứu văn minh. Một vị xuất sắc tróng đó đưa ra một lý luận, về hình thái chung cực của tiến hóa sinh mệnh. Hắn nói, mọi sinh mệnh, vô luận cao quý hay yếu ớt, phương hướng cuối cùng của tiến hóa chỉ có một, đó chính là thoát ly, chỉ lấy phương thức hình thái tinh thần tồn tại, mới có thể đạt tới cảnh giới vĩnh sinh."

"Ta biết lý luận này." Nói chuyện chính là một nữ hài nhỏ xinh đứng sau Diệp Sùng Tuyết, nàng vẫn luôn trầm mặc ít lời, lúc này mở miệng còn khiến Địch Cảnh cảm thấy có chút kinh ngạc, nàng nói: "Khi lý luận này được đưa ra, được rất nhiều chủng tộc tán thành. Nhưng cũng có nhiều chủng tộc phản đối, người phản đối nói, nếu phải tiến hóa hướng tinh thần thể, vậy phải không ngừng vứt bỏ, chậm rãi thoái hóa bộ phận dư thừa của cơ thể, tỷ như Nhân tộc chúng ta, trước hết phải tiến hóa loại bỏ tứ chi, có khi đến cuối cũng chỉ còn lại một cái đầu, sau đó tại một cơ hội nào đó liền vứt bỏ nốt, mới có thể trở thành sinh mệnh thể tinh thần vĩnh hằng. Nhưng trong quá trình tiến hóa này, tất yếu sẽ gặp phải một thời kỳ suy yếu, cho nên dưới uy hiếp của Trùng tộc, mệnh đề này không có khả năng tồn tại. Bất luận sinh mệnh nào, vì chống cự Trùng tộc, cần thân thể bản thân ngày càng cường hãn, không có thời gian yên ổn tiến hóa thành tinh thần thể. Đương nhiên, lý luận này cũng cho chúng ta một giả thuyết phương hướng thoát khỏi uy hiếp của Trùng tộc, nếu thật sự có thể trở thành sinh mệnh thể tinh thần, vậy không cần lãnh thổ, không cần sinh sản, không cần bất luận nhu cầu vật chất gì, uy hiếp của Trùng tộc cũng không còn ý nghĩa nào. Nhưng mà, dưới tình cảnh Trùng tộc hiện tại, đây chỉ có thể là một nghịch biện."

Nữ hài kia bất đắc dĩ cười khổ một tiếng.

Địch Cảnh không ngờ nữ hài này lại hiểu biết về lý luận thể tinh thần như vậy, hắn nói: "Ta biết, ta chỉ đưa ra một giả thuyết về khả năng tồn tại sinh mệnh chỉ có ta có thể nhìn thấy mà các ngươi lại không nhìn được, nếu có loại sinh mệnh tương tự như tinh thần thể, đích xác cũng chỉ có con mắt thứ ba của ta mới có thể thấy được."

Nữ hài nghiêng đầu nghĩ nghĩ: "Dựa theo tri thức của Khắc Nhĩ tộc, bọn họ cho rằng, bất luận sinh mệnh gì đều phải trải qua tiến hóa mới đạt được, không tồn tại tình huống sinh mệnh vừa xuất hiện đã là hình thái cao cấp, cho dù có sinh mệnh thể tinh thần, cũng cần trải qua thời gian tiến hóa lâu dài. Nhưng từ thời gian chúng ta bắt đầu thăm dò vũ trụ tới nay, cũng không đủ để một loại sinh mệnh tiến hóa nhanh nhất trở thành thể tinh thần. Khắc Nhĩ tộc từng thành lập mô hình quá trình tiến hóa, suy luận ra thời

gian để các loại sinh mệnh tiến hóa thành thể tinh thần dưới trạng thái lý tưởng không có Trùng tộc."

Nữ hài nói, tóm lại, chính là không có khả năng tồn tại loại sinh mệnh Địch Cảnh nói.

Mọi người có vẻ tán thành với lời nữ hài nói.

Địch Cảnh nháy mắt cảm thấy tư duy những người này quá cứng nhắc — kỳ thật nếu không phải hắn tận mắt nhìn thấy, hơn nữa cực độ tin tưởng tín nhiệm con mắt thứ ba của hắn, chỉ sợ cũng sẽ tán thành lời nàng nói.

"Quên đi, các ngươi đều không hiểu ta." Địch Cảnh thẹn quá hóa giận mà sập cửa bỏ đi.

Để lại mọi người hai mặt nhìn nhau.

Quân đội Đông Cực tinh hệ tăng mạnh tuần tra ngoài tinh hệ, thập phần an toàn. Lý Ngôn sau khi mang bọn họ tới một chỗ cách vòng tuần tra một ngàn năm ánh sáng liền dừng lại, bắt đầu rèn luyện.

Thời gian hơn hai tháng, chớp mắt liền trôi qua. Khi kỳ rèn luyện kết thúc, một ngàn người này có cảm giác hốt hoảng như vừa tỉnh mộng, ngày tiếp nối đêm tiêu diệt Trùng tộc đột nhiên kết thúc, bọn họ còn có chút chưa quen, máu còn đang sôi trào trong mạch đập, bọn họ thế nhưng vẫn phải mang theo cảm xúc lưu luyến mà trở về trường.

Khen thưởng nhận tới sau đó khiến cảm xúc mất mát của bọn họ thoáng giảm bớt. Một ngàn người bọn họ lấy được thành tích đặc biệt tốt chưa từng có trước đây, Lý Ngôn cùng Thiên Sóc lại càng được như ý nguyện, phá vỡ kỷ lục của Phương Cảm năm đó. Tuy rằng còn có hắc mã Diệp Tố đè trên bọn họ, khiến bọn họ thập phần buồn bực.

Do vũ khí cụ tượng hóa của Cảm thái Phá hư thành hình, như một khối đê đập ngăn cách giữa phá hư cùng tinh tế, khiến hai loại cảm thái có thể cách biệt rõ ràng mà bị phân hóa. Diệp Tố có thể tùy tâm sở dục tùy thời sử dụng hai loại cảm thái, như cá gặp nước mà săn giết Trùng tộc, cảm thái Phá hư luôn luôn thuận lợi. Chỉ đáng tiếc, lúc sau cũng không có cơ hội một lần nữa sử dụng cụ tượng hóa vũ khí.

Diệp Tố làm bộ làm tịch tiếc hận một phen, sau đó mừng thầm, mình cư nhiên đạt được đệ nhất trong lúc rèn luyện, đây là việc thời điểm hắn vừa tới Đông Cực tinh không thể nào tưởng tượng nổi. Ngay cả La Thành, Trương Diêu Phong bọn họ đều nhìn Diệp Tố mà liên tiếp lắc đầu, không biết hắn làm sao có thể trổ hết tài năng trong kỳ rèn luyện trong khi ngủ hết một nửa thời gian.

Sau khi Diệp Tố vui vẻ một lát, liền cầm lòng không đậu mà nghĩ tới Hàn Nghiệp, muốn chia sẻ cùng hắn tin tức này một chút, có lẽ năng lực của mình lại gần kỳ vọng của hắn hơn một chút. Cầm quang não vài tháng cũng chưa nhận được tin tức, Diệp Tố lâm vào phiền muộn, lâu như vậy, vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ sao. Diệp Tố nghĩ thầm, lại nhịn không được muốn hỏi đại khái ngày về.

Đại khái là khi người vui vẻ, liền có dũng khí làm rất nhiều sự tình lớn mật. Diệp Tố do dự một lát, liên hệ Nhiếp Tiểu Phàm, khiến hắn kinh ngạc chính là, Nhiếp Tiểu Phàm luôn luôn nghe máy trong một giây cư nhiên lần này lại chậm chạp chưa nhận. Diệp Tố lúc này cũng không nghĩ nhiều, dù sao người đi theo Hàn Nghiệp đều rất bận, hắn lại liên hệ Tịch Tuyết, đồng dạng không ai nghe máy.

Tận đến hơn một tiếng sau, Nhiếp Tiểu Phàm mới gọi lại.

"Có việc sao?" Tuy rằng ngữ khí Nhiếp Tiểu Phàm không có gì khác biệt so với lúc trước, nhưng sắc mặt của hắn thật sự quá kém, quầng thâm mắt dày đặc, sắc mặt uể oải. Trạng thái như vậy không giống như mệt, càng giống tinh thần phải chịu đả kích gì đó hơn.

Diệp Tố đột nhiên lo lắng trong lòng, hắn uốn lưỡi vài cái, mới ấp a ấp úng hỏi: "Hàn Nghiệp còn đại khái bao lâu nữa mới trở về?"

Nhiếp Tiểu Phàm nâng mắt, bên trong tựa hồ có quang mang lập lòe, "Thực mau! Thực mau có thể trở về!"

Hắn hữu lực dõng dạc nói, khiến Diệp Tố càng lúc càng hoảng loạn, hắn cảm thấy ngữ điệu Nhiếp Tiểu Phàm như đang cổ vũ ai đó.

Phản ứng Diệp Tố với sự tình Tinh tế thế giới đều có chút trì độn, bởi vì hắn không hiểu biết nên cũng không dễ dàng phát biểu ý kiến. Đặc biệt là lần trước dùng quán tính tư duy, tưởng Bạch Huyễn bị trọng thương mà nháo ra ô long, Diệp Tố càng thêm cẩn thận, nỗ lực thấy nhiều mà không phán đoán. Thế nên hắn có vẻ có chút thờ ơ với Tinh tế thế giới.

Nhưng mà đề cập tới Hàn Nghiệp, cảm giác của Diệp Tố bỗng trở nên nhạy bén. Đủ loại phản ứng bất bình thường của Nhiếp Tiểu Phàm đều bị phóng đại vô hạn trong mắt hắn, kia giống như một cảm giác tuyệt vọng trời sập đất sụp.

Trời khiến Nhiếp Tiểu Phàm kính ngưỡng là ai? Diệp Tố không dám tiếp tục suy đoán, nhưng lại nhịn không được. Càng nghĩ càng khủng hoảng, Diệp Tố đi tới đi lui trong phòng, lẩm bẩm chút công thức hóa học, định phân tán lực chú ý, nhưng một lát sau, hắn cuối cùng suy sụp mà ngồi xuống.

Dự cảm bất an càng ngày càng cường liệt.

"Hàn Nghiệp lợi hại như vậy, hoàn thành nhiệm vụ nhất định không khó, có lẽ còn có thể giống ta a, lấy được một thành tích tốt không ngờ trước." Diệp Tố lẩm bẩm lầu bầu, sau đó nhớ tới bộ dáng bình đạm của Hàn Nghiệp khi chiến đấu ở Tát Luân tộc, lại nhớ tới bộ dáng phong khinh vân đạm của hắn khi lần cuối cùng liên lạc, nói muốn chấp hành nhiệm vụ, tất cả những hồi ức đó đều chứng minh Hàn Nghiệp là một người cường đại.

Nhưng tay Diệp Tố đã cầm lấy quang não, run rẩy mà liên lạc Moka lão sư. Cũng tận đến giờ phút này, hắn mới ý thức được, liên hệ của hắn cùng Hàn Nghiệp thế nhưng bạc nhược đến đáng thương, hắn chỉ có

thể thông qua những người khác mà xác nhận tin tức của Hàn Nghiệp.

Moka lão sư lập tức nghe máy, bên kia video, khuôn mặt già nua mệt mỏi hỏi: "Tìm được Hàn Nghiệp rồi sao?"

Diệp Tố như bị sét đánh trúng, lập tức rõ đầu đuôi sự việc.

Moka nhìn thấy biểu tình hắn đột biến, liền ý thức được Diệp Tố chưa biết sự tình Hàn Nghiệp, hắn tức khắc ảo não không thôi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, sớm muộn cũng sẽ không gạt được, cũng không cần tiếp tục giấu giếm, nếu Hàn Nghiệp thật sự gặp phải chuyện không may mới khiến Diệp Tố cảm kích, mới khiến hắn càng cảm thấy đả kích hơn.

Moka trong lòng gấp gáp khẩn trương, trên mặt còn hảo ngôn hảo ngữ an ủi Diệp Tố: "Ngươi hiện tại đừng khẩn trương, công tác cứu hộ vẫn đang tiến hành, thực mau liền có kết quả."

"Thời gian dài bao lâu?" Diệp Tố cơ hồ không biết mình đang hỏi cái gì.

Moka rũ mắt, không đành lòng nói ra, giọng không tự chủ được nặng nề hơn, "67 ngày trước nhận được tin tức Hàn Nghiệp mất tích."

Diệp Tố sắp điên rồi! Sáu mươi bảy ngày, hơn hai tháng, hắn cái gì cũng không biết! Mà khiến hắn càng sợ hơn là, trong 67 ngày hắn không làm được gì, Minh Viện cũng không tìm được người!

Chuyện buồn là dạo này nghỉ nhưng chúng bạn rủ chơi nhiều quá:)))) lại chày bửa edit

161. Chương 159: Sinh Tử

Diệp Tố biết được từ nơi Moka lão sư quá trình mất tích của Hàn Nghiệp.

Hàn Nghiệp cùng Kiều Nguy Nhiên thành công theo dõi Lý Mặc bị cướp đi, trà trộn vào quân đội tư dưỡng ngụy trang hải tặc. Trải qua thời gian dài cẩn thận điều tra, bọn họ rốt cuộc tìm được một ít manh mối về lão đại sau màn.

Vào sáu mươi bảy ngày trước, tức ngày Hàn Nghiệp mất tích, bọn họ biết được lão đại sau màn sẽ tiếp kiến Lý Mặc ở địa điểm nào đó. Hàn Nghiệp cùng Kiều Nguy Nhiên trà trộn vào đoàn đội hộ tống Lý Mặc, nhưng khi sắp tới đích đến, đội hộ tống đột nhiên triển khai công kích với Hàn Nghiệp cùng Kiều Nguy Nhiên.

Hai người bọn họ thậm chí không biết mình lộ ra dấu vết khi nào, với tính chuyên nghiệp của bọn họ mà nói, dễ như trở bàn tay liền bại lộ thật không phù hợp với lẽ thường, nhưng sự việc đã tới nước này, bọn họ chỉ có thể tạm thời từ bỏ ý tưởng tiếp tục truy tung chủ mưu sau màn, trực tiếp lựa chọn lui bước.

Hàn Nghiệp, cục trưởng Chấp hành tư Minh Viện. Kiều Nguy Nhiên, phó chủ tịch quân ủy Liên Bang Nhân tộc. Năng lực của bọn họ cho dù không địch lại được thiên quân vạn mã, nhưng thoát khỏi tiểu đội hộ tống một ngàn người hẳn không phải vấn đề lớn.

Nhưng vấn đề cố tình lại xuất hiện, sau khi bọn họ nhất trí lựa chọn tốt một phương hướng chạy thoát, cũng thành công chạy tới đó, lại phát hiện nơi đó phủ kín Bão hố đen.

Diệp Tố không biết Bão hố đen là cái gì, sau khi lên mạng điều tra rõ, liền như bị lọt vào hầm băng. Nguồn gốc của Bão hố đen gây nhiều tranh cãi, nhưng lý luận phổ biến được tán thành là, Bão hố đen là di vật lỗ đen lưu lại sau khi nổ mạnh. Bão hố đen cùng loại với lỗ đen, có lực hút thật lớn, đương nhiên không lớn bằng lực hút của hố đen. Hố đen tuy thực đáng sợ, kỳ thực tạo thành uy hiếp sinh mệnh rất nhỏ, mọi người có biện pháp tránh khỏi nguy hiểm, thậm chí lợi dụng hố đen tiến thành xuyên qua trùng động.

Nhưng lại khó lòng phòng bị Bão hố đen, trước hết, diện tích của nó rất nhỏ, nhưng số lượng lớn, một khi lâm vào Bão hố đen sẽ rất khó thoát thân, tiếp đó, Bão hố đen gần như tiếp cận vô hình, nếu không sử dụng máy dò xét chuyên nghiệp căn bản sẽ không phát hiện được, có lẽ tận đến lúc cảm thấy bị lực hấp dẫn lôi kéo mới biết được mình chạm trán bão hố đen, sau đó, bão còn di chuyển, hơn nữa tốc độ mau, không có quy luật gì hết, cũng may bão hố đen chỉ vận hành ở khu vực cố định. Chuyên gia nghiên cứu kết luận, bão hố đen chỉ di động trong phạm vi hố đen nổ lúc trước, lại trải qua nhiều năm dò xét như vậy, trong lãnh thổ Nhân tộc, đại bộ phận khu vực bão hố đen cũng đã bị phát hiện ra đồng thời xây dựng phòng tuyến phòng hộ, cấm tinh hạm tới gần, Hàn Nghiệp cùng Kiều Nguy Nhiên lại cố tình gặp cá lọt lưới.

Còn có điều đáng sợ hơn, Bão hố đen không như hố đen, có hố trắng 1 đối 1, từ phía bên này bão hố đen, căn bản vô pháp biết được bên kia đến tột cùng là địa phương nào. Cho nên, một khi bị cuốn vào trong bão hố đen, cho dù tránh được vận mệnh bị lực hấp dẫn xé nát, cũng không biết sẽ bị truyền tống tới địa phương nào. Đây có lẽ chính là nguyên nhân Minh Viện đã 67 ngày rồi mà không tìm được Hàn Nghiệp.

Tại một khắc ý thức được mình gặp phải bão hố đen, Hàn Nghiệp cùng Kiều Nguy Nhiên đều biểu hiện ra phong phạm đại tướng lâm nguy không hoảng, hai người không hoảng loạn, lập tức chuyển hướng tinh hạm. Trang bị dẫn lực trên tinh hạm, nếu khống chế đủ tinh tế, có thể hình thành vận động trái ngược với bão hố đen, từ đó chống cự lực hấp dẫn của bão, tuy việc này rất khó, nhưng đối với Hàn Nghiệp cùng Kiều Nguy Nhiên, cũng không phải sự tình vô pháp thực hiện được.

Ngay từ đầu, bọn họ đích xác làm thực tốt, vốn dĩ cũng không bị bão hố đen cuốn vào, thực mau liền thoát ly khu vực bão. Thời điểm ra tới rìa khu vực bão, lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Trùng tộc, lại là Trùng tộc! Diệp Tố hận Trùng tộc đến nghiến răng nghiến lợi.

Khi hai người sắp rời khỏi khu vực bão hố đen, đại lượng Trùng tộc đột nhiên áp sát từ phía ngoài, hoàn toàn phong bế đường lui. Trong bão hố đen cần thận trọng từng bước một, phân tâm một cái liền dễ dàng mất khống chế trang bị dẫn lực khiến hai loại lực hấp dẫn mất đi cân bằng, càng có khả năng khiến tinh

hạm bị bão hố đen một lần nữa cuốn vào.

Sau có Trùng tộc, trước có Bão hố đen, hai người cơ hồ lâm vào tuyệt cảnh.

Bởi vì chống cự công kích của Trùng tộc, bọn họ trứng chọi đá, điều khiển tinh hạm thăng bằng giữa những lốc xoáy đen bay qua, diện tích bão hố đen này gấp hai ba lần bình thường, lực hấp dẫn cũng càng mạnh hơn, sau khi bị lôi kéo, căn bản vô pháp tiếp tục dựa vào trang bị dẫn lực của tinh hạm mà chạy thoát. Mắt thấy hai người sắp bị bão hố đen hút vào, Hàn Nghiệp nói với Kiều Nguy Nhiên một câu xong liền nhảy khỏi tinh hạm, gọi ra cơ giáp, mượn lực lượng cơ giáp đẩy mạnh tinh hạm ra khỏi rìa bão hố đen, chính hắn lại bị bão hố đen hút vào.

Đây là lời Kiều Nguy Nhiên thuật lại sau khi thanh tỉnh.

Diệp Tố trầm mặc mà nghe Moka lão sư thuật lại, sắc mặt dần dần tái nhợt. Sau một lúc lâu, hắn mới cẩn thận hỏi: "Nguy hiểm Hàn Nghiệp có thể gặp phải lớn tới mức nào?"

"Không biết được." Moka gian nan mở miệng, "Lấy năng lực của Hàn Nghiệp, lực hấp dẫn của bão hố đen không thể thương tổn hắn. Nguy hiểm lớn nhất nằm ở bên kia bão hố đen."

Hắn còn chưa nói, nhiều ngày như vậy, Hàn Nghiệp không liên hệ Minh Viện, nếu không phải hắn bị truyền tới phạm vi ngoài vùng tin tức sóng, thì cũng là địa phương càng thêm hiểm ác, thậm chí có khả năng đã gặp chuyện ngoài ý muốn.

Nhưng Diệp Tố cũng có thể đoán ra một chút tình cảnh hiện tại của Hàn Nghiệp, ở Tinh tế thế giới phương tiện giao thông cùng thông tin đều vô cùng phát triển, mất tích 67 ngày là việc căn bản không thể tưởng tượng nổi. Sắc mặt của hắn lại càng thêm khó coi.

Moka thấy hắn lo lắng, bản thân hắn cũng đồng dạng thực lo lắng cho Hàn Nghiệp, nghĩ nghĩ nói: "Ngươi đừng lo lắng, ta thực mau liền tới Hoa Đô, một khi có tin tức sẽ lập tức thông tri ngươi."

Hắn đã sớm từ chức ở Minh Viện, lại can thiệp vào sự tình Hàn Nghiệp kỳ thật xem như vượt quyền, nhưng lúc này, trên dưới Minh Viện tất cả đều bận rộn cứu viện Hàn Nghiệp, còn ai chiếu cố cảm xúc Diệp Tố đâu.

Diệp Tố không biết hai ngày này đến tột cùng vượt qua thế nào, giống như lâm vào một thế giới hỗn độn, không phân biệt trời đất, ngày đêm hỗn loạn. Hắn không muốn nói chuyện cùng bất luận kẻ nào — nếu không phải người mang theo tin tức về Hàn Nghiệp. Hắn cũng không phát hiện, Kỷ Gia Duyệt La Thành nguyên bản mỗi ngày đều tới tìm hắn đều bị Kỷ Xuyên ngăn cản. Cảm giác với ngoại giới của hắn dường như bị đóng băng. Thậm chí ảnh hưởng tới thế giới hiện thực, hắn không thể không nghĩ tới Hàn Nghiệp, liên tiếp mắc lỗi trong thí nghiệm, Diệp Tố đơn giản không làm nữa, mỗi ngày nhốt mình trong phòng, buồn ngủ liền đi ngủ, tỉnh thì tiếp tục phát ngốc. Hắn biết, hắn căn bản không tách biệt được hiện thực cùng tinh tế thế giới.

Tại sao lại như vậy? Diệp Tố bất lực nghĩ, nhìn sinh hoạt hiện thực bị một thế giới khác ảnh hưởng đến hỗn loạn, hắn vừa nặng nề vừa khủng hoảng. Hai cuộc đời đan chéo chặt chẽ, truyền qua lại lẫn nhau, cũng ảnh hưởng lẫn nhau. Đây là hai thế giới, nhưng đối với Diệp Tố, chỉ là một cuộc sống mà thôi, căn bản không phân tách được.

Tận tới khi Moka tới Hoa Đô tinh, đưa hắn tới tổng bộ Minh Viện.

Không có Hàn Nghiệp, chỉ huy tối cao chính là cục trưởng giám sát tư Kỳ Hựu Cảnh. Trong đại sảnh Giám sát tư, ngoài Kỳ Hựu Cảnh đang đứng đối diện một máy tính cỡ lớn đang vận hành, còn có một nam nhân cao lớn.

"Kiều Nguy Nhiên." Moka khẽ nói với Diệp Tố.

Diệp Tố lập tức chuyển tầm mắt về phía nam nhân tên Kiều Nguy Nhiên, đối với đồng bọn duy nhất cùng hành động với Hàn Nghiệp, cảm xúc của hắn thực phức tạp. Hàn Nghiệp tự mình hy sinh để Kiều Nguy Nhiên có thể chạy thoát, Diệp Tố không biết nên kính nể hay phẫn hận Hàn Nghiệp.

Kỳ Hựu Cảnh cùng Kiều Nguy Nhiên tựa hồ đang giằng co cái gì, không khí giương cung bạt kiếm. Thấy Moka đã tới, Kỳ Hựu Cảnh mới cung kính chào hỏi, còn Diệp Tố, hắn chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua.

Thần sắc Kỳ Hựu Cảnh thực uể oải, trong mắt tràn đầy mỏi mệt.

Kiều Nguy Nhiên cũng đang đánh giá Moka cùng Diệp Tố, bởi vì hắn cảm thấy, hai người này có thể tiến vào tổng bộ Minh Viện, cũng nên là nhân vật trọng yếu của Minh Viện, sau khi đánh giá một lát liền tiếp tục giằng co cùng Kỳ Hựu Cảnh, nói chuyện cũng không thèm kiêng dè hai người mới tới, thanh âm hắn có chút phẫn nộ: "Ngươi tại sao lại hạ lệnh giảm bớt nhân viên cứu viện Hàn Nghiệp?"

Diệp Tố tâm nhảy dựng, xin giúp đỡ mà nhìn về phía Moka. Thần sắc Moka lại bình tĩnh như nước lặng, tựa hồ đã sớm đoán được trường hợp này.

Kỳ Hựu Cảnh không trả lời hắn, mà nói tiếp một vấn đề trước khi Diệp Tố cùng Moka tới, "Ngươi không phải tò mò, tại sao trước khi Hàn Nghiệp quyết định tiến vào bão hố đen lại muốn ngươi nhất định phải tới tìm ta sao? Vừa lúc hắn tới, vậy để hắn giải thích cho ngươi đi."

Kỳ Hựu Cảnh chỉ hướng Diệp Tố.

Kiều Nguy Nhiên khó hiểu nhìn về phía hắn, Diệp Tố sau một giây liền hiểu rõ. Kiều Nguy Nhiên cũng là một trong bảy người, cho nên Hàn Nghiệp mới tình nguyện lấy mệnh cứu giúp! Diệp Tố trong nháy mắt liền thiếu chút nữa sụp đổ, Hàn Nghiệp cứ như vậy vì một người mà không màng sinh tử, mặc kệ người này tính chất giống hắn, Hàn Nghiệp cũng sẽ vì cứu hắn mà phấn đấu quên mình, nhưng hắn vẫn không nhịn được mà oán hận Hàn Nghiệp, hắn không biết mình oán cái gì, có tư cách gì mà oán, nhưng trong lòng cảm thấy không thể tha thứ Hàn Nghiệp.

Khi Kỳ Hựu Cảnh lẳng lặng nói ra tinh quẻ, Chu Tư tướng quân, quan hệ giữa bảy người, trên mặt Kiều Nguy Nhiên tràn ngập không thể tưởng tượng cùng khoa trương trào phúng: "Cho nên hắn định lấy ân cứu mạng để ta bán mạng vì Minh Viện các ngươi."

Kỳ Hựu Cảnh lãnh đạm nhìn hắn: "Không phải vì Minh Viện, là Nhân tộc."

Kiều Nguy Nhiên dở khóc dở cười, rũ tay xuống xoay vài vòng trong đại sảnh, sau đó lại quay về chỗ, "Hắn tính toán thực tốt a, được rồi, nếu hắn thực sự bởi vậy mà tử vong, ta phối hợp các ngươi thì có thể thế nào, dù sao đều là vì Nhân tộc, ta về phe chủ tịch hay về Minh Viện, thì có quan hệ gì? Hiện tại thì sao, ngươi tại sao lại giảm bớt nhân viên cứu viện, hắn không phải công thần của các ngươi sao?"

"Ta cho rằng ngươi biết quy tắc hành sự của Minh Viện chúng ta." Kỳ Hựu Cảnh nói, hơi mang trào phúng, "Không luận giá trị công lao lúc trước, chỉ coi trọng giá trị tương lai. Khi giá phải trả để cứu viện hắn vượt qua giá trị bản thân hắn, từ bỏ cứu viện chính là đương nhiên. Tại hai tháng này, Minh Viện vì cứu Hàn Nghiệp tổng cộng tổn thất một ngàn nhân viên chấp hành cùng hơn một ngàn trăm triệu tài lực, Hàn Nghiệp, hắn không đáng tiếp tục đầu tư. Chỉ là giảm bớt nhân viên thôi, đây đã là xem xét tới trọng lượng cục trưởng chấp hành tư của hắn, lại qua 100 ngày, nếu vẫn không có thu hoạch như trước, chỉ có thể rút về toàn bộ nhân viên cứu viện."

Diệp Tố bị lời nói lạnh nhạt của Kỳ Hựu Cảnh dọa lạnh cả người, hắn thế nào cũng không thể nghĩ đến, Hàn Nghiệp sinh hoạt ở một địa phương lãnh khốc không có tình người như vậy, trước đó, trong tưởng tượng của hắn Minh Viện trượng nghĩa mà vĩ đại, hắn cho rằng Minh Viện sẽ vì cứu Hàn Nghiệp mà khuynh tẫn toàn lực. Diệp Tố lại lần nữa nhìn về phía Moka xin giúp đỡ, nhưng thần sắc bình tĩnh như trước của Moka khiến Diệp Tố cảm thấy, ngay cả Moka lão sư cũng cho rằng như vậy mới là theo lý thường.

Kiều Nguy Nhiên hiển nhiên cũng bị lời nói Kỳ Hựu Cảnh kinh hãi, lớn tiếng chất vấn: "Đây gọi là quy tắc hành sự của Minh Viện? Các ngươi không phải tự xưng là chúa cứu thế sao?"

Kỳ Hựu Cảnh trào phúng cười to hơn: "Cho nên a, chúng ta không phải đang dùng giá trị thực tế cân nhắc sinh mệnh của chúng ta sao, phân ra cấp ba sáu năm, hữu dụng thì cứu, vô dụng thì bỏ, bảo tồn thực lực còn không phải vì cứu thế sao!"

Kỳ Hựu Cảnh bỗng nhiên đề cao thanh âm, cằm hắn run rẩy, biểu lộ ra nội tâm hắn cũng không lạnh nhạt như vẻ ngoài. Nhưng Minh Viện chính là như vậy, hết thảy đều dùng giá trị tới cân nhắc, sau đó lấy hay bỏ. Hiện tại, cuối cùng đến lúc vứt bỏ Hàn Nghiệp.

Nếu lâm vào khốn cảnh hôm nay là Kỳ Hựu Cảnh, Hàn Nghiệp cũng sẽ đưa ra quyết sách tương tự, cho dù nội tâm không cam lòng ra sao cũng vậy, bọn họ tại một khắc gia nhập Minh Viện liền hiểu rõ, mình chỉ có thể lưu giữ lý trí, tình cảm? Quá buồn cười.

Diệp Tố nói lên tầm quan trọng của việc cần tìm Hàn Nghiệp: "Nhưng bảy người còn có ba người chưa tìm được, việc này cần Hàn Nghiệp a!"

Kỳ Hựu Cảnh bi ai nhìn Diệp Tố, ánh mắt kia mang theo đồng tình, châm chọc, cùng với nhiều ý tứ không

rõ khiến Diệp Tố hoảng sợ, dự cảm sự tình kế tiếp sẽ bức Hàn Nghiệp đến tuyệt cảnh hoàn toàn.

"Ngươi biết mười năm này mỗi ngày Hàn Nghiệp ngủ thời gian bao lâu không?" Kỳ Hựu Cảnh hỏi thẳng Diệp Tố, sau đó cười, một lần nữa hướng mặt về phía máy tính, click mở một tệp văn kiện trong đó, "Hai tiếng, chưa có một ngày nào hắn ngủ vượt quá hai tiếng. Hắn dùng thời gian để làm gì?"

Tay Kỳ Hựu Cảnh nhanh chóng di chuyển trên máy tính, tầng tầng mà mở ra văn kiện, sau đó tìm được tệp ẩn, đưa vào mật mã.

Trong quá trình chờ mật mã phân tích, Kỳ Hựu Cảnh tiếp tục nói: "Các ngươi cho rằng Hàn Nghiệp là người thế nào? Cao ngạo, cường đại, hay là đê tiện? Hẳn là đê tiện, hắn dùng tình yêu dối trá để mê hoặc ngươi."

Kỳ Hựu Cảnh nhìn chằm chằm Diệp Tố, sau đó nhìn về phía Kiều Nguy Nhiên, "Lại dùng ân cứu mạng định trói chặt ngươi, không đê tiện sao? Nói thế nào, cũng không phải sự tình một người chính trực có thể làm được. Hai người các ngươi không chán ghét hắn sao? Vì sao lại quan tâm hắn sống hay chết như vậy?"

Máy tính hoàn thành phân tích mật mã, văn kiện che giấu bị mở ra, Kỳ Hựu Cảnh trầm mặc chừng một phút đồng hồ, lộ ra một tia mỉm cười "ta đã sớm biết" vui mừng lại thống khổ, mới click mở hồ sơ "Hàn Nghiệp lưu" kia, hắn thả ra màn sáng, để tất cả mọi người ở đây có thể nhìn thấy trên hồ sơ lưu lại cái gì.

Là rất nhiều công thức đan xen phức tạp, Diệp Tố chỉ có thể nhìn hiểu kết quả của công thức thứ nhất: Diệp Tố.

Thứ hai: La Thành.

Thứ ba: Cảnh Quân.

Thứ tư: Kiều Nguy Nhiên.

Thứ năm thứ sáu thứ bảy đều giống nhau, là dấu chấm hỏi.

Kỳ Hựu Cảnh sợ bọn họ xem không hiểu, ngón tay trực tiếp chỉ tới công thức thứ năm, nói: "Đây là manh mối Hàn Nghiệp lưu lại về ba người còn lại. Đương nhiên, không có Hàn Nghiệp, ta muốn giải ra đẳng thức cuối cùng này, có lẽ cần không ít thời gian, tuyệt đối dài hơn thời gian Hàn Nghiệp sử dụng rất nhiều, nhưng mà, ta nhất định có thể giải ra, điều này có nghĩa gì? Có nghĩa, Hàn Nghiệp cũng không phải không thể thay thế."

Trước mắt Diệp Tố biến thành màu đen, không muốn tiếp tục nghe, nhưng thanh âm Kỳ Hựu Cảnh lãnh đạm còn mang theo cảm xúc khác không ngừng truyền vào tai hắn.

"Từ một khắc bắt đầu phát hiện ra tinh quẻ kia, Hàn Nghiệp đã vì ngày này, vì ngày hắn tử vong mà chuẩn bị. Hắn sợ thời gian không đủ, sợ mình sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cho nên không màng ngày đêm mà giải mã tinh quẻ. Khi ta biết Hàn Nghiệp dứt khoát đưa ra lựa chọn để Kiều Nguy Nhiên chạy thoát, đưa chính mình vào hiểm cảnh, ta liền biết, hắn khẳng định đã chuẩn bị tốt, hắn luôn lượng sức mà đi." Trên mặt Kỳ Hựu Cảnh hiện ra một tươi cười mê huyễn, "Hắn không lúc nào không muốn trở nên cường đại hơn, cũng tuyệt đối không để bản thân trở thành độc nhất vô nhị. Hắn sẽ để bản thân sinh ra trở thành kiêu ngạo cùng chỗ dựa của Nhân tộc, cũng sẽ không để mình chết đi trở thành tiếc nuối cùng tai nạn của Nhân tộc."

Đọc vừa thấy công khốn nạn mà vẫn thấy thương T.T

162. Chương 160: Cứu Viện

Kỳ Hựu Cảnh mỉm cười, chỉ là tươi cười kia mang theo hận cùng đau đớn. Hắn nhìn về phía Diệp Tố: "Thấy không, Hàn Nghiệp không có giá trị. Hắn có phải hay không thực ngốc? Việc hắn nỗ lực hết sức làm chính là đẩy mình hướng vực sâu không người cứu vớt!"

Lời này thốt ra từ miệng hắn, như gió lạnh cùng lưỡi lê.

Diệp Tố cảm giác sâu sắc sợ hãi cùng phẫn nộ.

Ngay cả Kiều Nguy Nhiên quen nhìn lục đục ngươi lừa ta gạt cũng không khỏi lâm vào trầm mặc, hắn không biết nên đánh giá thế nào, nhưng hắn biết, hắn quyết không cho phép Hàn Nghiệp cứ bị từ bỏ như vậy.

Moka nặng nề thở dài, khuyên Kỳ Hựu Cảnh: "Ngươi đừng nói như vậy…"

"Vậy thì nói thế nào?" Kỳ Hựu Cảnh bỗng đứng dậy, nhìn Moka tựa như một người lớn có thể bảo hộ tiểu hài tử là hắn, thỉnh cầu Moka cho hắn một công đạo. Nhưng Kỳ Hựu Cảnh không phải hài tử, mà là trụ cột duy nhất của Minh Viện sau khi Hàn Nghiệp không còn, hắn chống tay trên bàn, chỉ là cảm xúc khó kiềm nén khiến cánh tay hắn run rẩy, góc bàn phát ra âm thanh kẽo kẹt trầm muộn.

Ánh mắt Kiều Nguy Nhiên dừng thẳng trên người Kỳ Hựu Cảnh, hắn nói: "Ngươi cũng muốn cứu Hàn Nghiệp, tại sao không tiếp tục kiên trì? Ta không cho rằng Hàn Nghiệp đã gặp nạn…"

Kỳ Hựu Cảnh không khách khí cắt ngang: "Tại sao? Ngươi nói tại sao? Minh Viện không phải của Hàn Nghiệp, không phải của ta, là của Nhân tộc! Lần này vì cứu Hàn Nghiệp có thể lãng phí rất nhiều tài nguyên, lần sau sẽ tiếp tục vì cứu ai mà không màng tất cả? Ngươi cho rằng, Minh Viện dựa vào cái gì mới tồn tại được lâu như vậy, mới có thể phát huy tác dụng trước Trùng tộc lớp lớp, còn không phải cân nhắc

sao? Còn không phải nhờ cơ hội càng lớn do tử vong mỗi người trong Minh Viện chúng ta đổi lấy sao? Dựa vào cái gì ngươi nói cứu liền cứu, vậy tại sao tự ngươi không đi cứu đi? Hàn Nghiệp vì cái gì mới lâm vào hoàn cảnh hiện tại? Còn ngươi, chủ tịch của các ngươi đâu, a? Hắn đang làm gì, phái binh dùng manh mối Hàn Nghiệp tìm được để tiêu diệt phái phản động, lại không nghe thấy không màng sống chết của Hàn Nghiệp, hắn đã phái một binh một tốt đi tìm Hàn Nghiệp hay chưa?"

Ngữ khí kích động của hắn không phải khiển trách quy tắc Minh Viện vô nhân đạo, mà đang khiển trách thế giới này, khiển trách những người đó, không lúc nào không tranh quyền đoạt lợi. Hắn càng nói càng kích động, trên gương mặt uể oải hiện lên đỏ ửng bất bình thường. Khi Kỳ Hựu Cảnh tiếp nhận chức vụ ở Giám sát tư bất quá cũng chỉ bằng tuổi Hàn Nghiệp mà thôi, trách nhiệm phải gánh vác cũng không nhẹ. Chuyện đầu tiên hắn vĩnh viễn nhớ rõ khi đảm nhiệm cục trưởng Giám sát tư không phải đối phó Trùng tộc, mà là đối phó đồng loại mình.

Sớm vào lúc khi gia nhập Minh Viện, Kỳ Hựu Cảnh đã vứt sinh tử của bản thân cùng nhiều thành viên Minh Viện ra sau, hắn dự cảm tới ngày này, khổ sở, càng phẫn nộ nhiều hơn. Hảo hữu chí giao mất tích cùng quyết định giảm bớt cứu viện của bản thân, khiến hắn phẫn nộ cùng tuyệt vọng tới cực điểm, hắn không chất vấn bản thân, Hàn Nghiệp, cùng ngàn ngàn vạn vạn người Minh Viện trả giá hi sinh như vậy, đến tột cùng có đáng giá hay không, chỉ hỏi hi sinh như vậy đến tột cùng khi nào mới có thể dừng lại. Lại không một ai có thể trả lời.

Phảng phất như đó là một con đường dài vĩnh viễn không có ánh sáng.

Kỳ Hựu Cảnh phẫn hận nhìn về phía Kiều Nguy Nhiên không còn lời nào để nói: "Ta nói, Hàn Nghiệp đúng là thằng ngu không rõ đầu đuôi, lưng đeo bêu danh mười mấy năm, lại rơi vào tình cảnh chết không có chỗ chôn! Vì các ngươi mà hao hết tâm tư, nếu nghe ta, đem bảy người các ngươi đều trói tới là tốt rồi, nguyện ý phối hợp liền phối hợp, không nguyện ý liền cấy chip vào, không phục liền đánh. Tại sao một số người đến chết mới thôi, mà một số người lại yên tâm thoải mái kê cao gối hưởng thụ những thứ tử vong người khác đánh đổi lấy? Muốn các ngươi làm một số việc vì Nhân tộc rất khó sao? Mỗi người từ khi sinh ra đã thiếu một khoản nợ, nợ những dũng sĩ đã hi sinh suốt năm trăm vạn năm qua! Tất cả những điều chúng ta phải làm chỉ là trả nợ mà thôi, có tư cách gì mà oán hận?"

Kỳ Hựu Cảnh lải nhải mắng, dường như muốn đem tất cả ủy khuất Hàn Nghiệp phải chịu phát tiết ra.

"Hàn Nghiệp sẽ không chết……" Diệp Tố cảm thấy Kỳ Hựu Cảnh đang mắng bản thân mình, mặc dù khó nghe, nhưng hắn lại không có bất luận ý định phản bác nào, hắn chỉ muốn biết chuyện Hàn Nghiệp nên làm thế nào bây giờ.

Kỳ Hựu Cảnh dừng lại, lại chuyển về bộ dáng châm chọc kia, "Từ một khắc hắn sinh ra, sinh mệnh của hắn đã không thuộc về bản thân hắn, không phải hiện tại, cũng không phải tương lai."

"Ta muốn đi cứu hắn." Ánh mắt Diệp Tố tan rã, nhưng ngữ khí lại kiên định. Hắn nhớ tới lúc trước huấn luyện ở Tây Đô tinh Hàn Nghiệp từng nói qua: Ta vẫn luôn chờ đợi cứu viện, lại vĩnh viễn không chờ được. Diệp Tố không thể tưởng tượng được tâm tình Hàn Nghiệp lúc ấy, có lẽ giờ phút này Hàn Nghiệp càng thêm tuyệt vọng so với lúc trước, hắn tuyệt đối không thể để Hàn Nghiệp tịch mịch chết đi như vậy.

"Ta cũng đi." Kiều Nguy Nhiên vẫn luôn trầm mặc không lên tiếng rốt cuộc hạ quyết tâm, "Mặc kệ hắn xuất phát từ mục đích gì, nhưng nếu đã cứu ta, ta cũng không thể không màng chuyện của hắn."

"Các ngươi muốn để Hàn Nghiệp chết không nhắm mắt sao? Nếu các ngươi xảy ra chuyện ngoài ý muốn…"

"Hàn Nghiệp sẽ không chết!" Diệp Tố rống lên hướng Kỳ Hựu Cảnh, giây lát sau thanh âm lại yếu xuống, "Sẽ không chết."

Kiều Nguy Nhiên nói: "Ta không thể tiếp thu quy tắc hành sự của Minh Viện các ngươi, ta có điểm mấu chốt của chính mình. Yên tâm, ta cũng sẽ lượng sức mà đi, nếu chuyện không thể ta sẽ lui về, ta cũng sẽ bảo hộ hắn an toàn, ân cứu mạng dù sao cũng phải tìm phương pháp trả lại Hàn Nghiệp."

Kỳ Hựu Cảnh lãnh đạm nhìn hai người.

Kiều Nguy Nhiên cũng cho hắn một ánh mắt khiêu khích, sau đó ôm lấy bả vai Diệp Tố, kéo hắn ra ngoài, "Gọi là Diệp Tố đúng không? Hàn Nghiệp cũng có ân với ngươi? Vậy trả lại Hàn Nghiệp là được rồi, còn Minh Viện cái này chúng ta coi như quên đi."

Tận đến khi thân ảnh hai người biến mất, sắc mặt banh lên của Kỳ Hựu Cảnh mới sụp xuống, bi ai nhìn Moka chưa từng rời đi mà xin giúp đỡ, "Moka lão sư, chúng ta có phải hay không thực xảo quyệt? Hàn Nghiệp dùng cái chết của hắn trói chặt Kiều Nguy Nhiên, ta lại một lần nữa dùng cái chết của hắn khiến hai người kia càng thêm trung thành, tại sao chúng ta lại trở nên đáng sợ như vậy?"

Vô luận lần này Kiều Nguy Nhiên cùng Diệp Tố có thể cứu được Hàn Nghiệp hay không, đều có thể khiến bọn họ ôm áy náy cực độ hoặc đồng cảm với Hàn Nghiệp. Nếu Hàn Nghiệp may mắn được cứu, vậy mọi người đều vui mừng, Kiều Nguy Nhiên vẫn cảm tạ Hàn Nghiệp như trước, Diệp Tố tự nhiên cũng sẽ không có vấn đề khác. Nếu Hàn Nghiệp bất hạnh…Như vậy, một đám lời nói hôm nay của hắn, ít nhất ngăn chặn cơ hội Diệp Tố sụp đổ, yêu Hàn Nghiệp? Vậy thì vì hắn hoàn thành di nguyện chưa thành đi.

Moka đau lòng đi qua, ôm Kỳ Hựu Cảnh như tiểu hài tử mà trấn an, "Ngươi không sai, Hàn Nghiệp không sai, ai cũng không sai. Sai, là vũ trụ tàn nhẫn này, muốn tồn tại phải gian nan cỡ nào. Nếu ngay từ đầu Nhân tộc liền diệt chủng, ngay cả cực khổ gì cũng chưa phải trải qua, nhưng đã kéo dài năm trăm vạn năm không dễ dàng, chúng ta dù sao cũng phải khiến nó tiếp tục tiếp nối truyền thừa."

"Đôi khi ta nghĩ, đây là vì cái gì? Là vì truyền thừa sao? Ý nghĩa của tồn tại là gì? Thời gian trăm năm chớp mắt liền trôi qua. Nhân tộc kéo dài rốt cuộc có ý nghĩa gì, tồn tại của chúng ta có can hệ gì với vũ trụ? Sống có lâu, cũng không phải sẽ giống như hằng tinh sao, sau khi nổ mạnh sẽ hoàn toàn tiêu vong, vũ trụ sẽ không nhớ rõ, không ai nhớ rõ."

"Đúng vậy, đúng vậy." Moka nói từng tiếng, giống như cảm thấy Nhân tộc cứ như vậy liền xong rồi, xong hết mọi chuyện rồi.

Nhưng hắn cùng Kỳ Hựu Cảnh chỉ nói vậy, lại qua một lát, vẫn phải vì Nhân tộc mà dốc hết sức lực như

trước, đến chết mới thôi.

Còn Kỳ Hựu Cảnh, sau khi nhắm mắt nghỉ ngơi, liền phát mệnh lệnh xuống: Theo dõi hai người Kiều Nguy Nhiên cùng Diệp Tố, đảm bảo an toàn của họ.

Kiều Nguy Nhiên mang theo Diệp Tố về nhà mình, dàn xếp cho hắn ở phòng cho khách, còn bản thân thì tới cục hành chính Liên Bang, gõ cửa văn phòng chủ tịch.

Chủ tịch là một người gương mặt hiền từ, nhìn Kiều Nguy Nhiên, sắc mặt hòa ái, tươi cười thân thiết hỏi: "Thân thể đã tốt hơn chưa?"

Kiều Nguy Nhiên đi vào, thấy chủ tịch đang xử lý sự vụ Lý Mặc cùng đám phản động kia, tuy rằng hắn cùng Hàn Nghiệp không tìm được chủ mưu sau màn, nhưng tin tức lấy được cũng đủ khiến bọn họ thương gân động cốt.

Kiều Nguy Nhiên đi thẳng vào vấn đề, nói: "Chủ tịch, ta muốn mang binh doanh đi cứu Hàn Nghiệp."

Chủ tịch dừng một chút, cười nói: "Ngươi biết không, đây là một cơ hội khó có được. Mười hai năm trước, Minh Viện đại thương nguyên khí, hiện tại cục trưởng chấp hành tư là uy hiếp duy nhất cũng mất tích, thời cơ thu phục Minh Viện sắp tới."

Kiều Nguy Nhiên: "Nhưng Hàn Nghiệp mất tích khi chấp hành nhiệm vụ vì ngài cùng Nhân tộc."

Chủ tịch hơi trách cứ liếc nhìn Kiều Nguy Nhiên một cái, tựa hồ như Kiều Nguy Nhiên đang nói sự tình buồn cười nào đó, "Ngươi đang xử trí theo cảm tính sao? Nếu không phải năng lực của ngươi rất ưu tú, ta rất khó để ngươi luôn luôn đảm nhiệm vị trí phó chủ tịch quân ủy này."

"Ta là một quân nhân, không phải chính trị gia." Kiều Nguy Nhiên không thích ngữ khí của chủ tịch, giống như những người nắm giữ chức vụ hơn người đều đã đánh mất tình cảm. Minh Viện như vậy, chủ tịch cũng như vậy.

Chủ tịch lắc đầu, như đang nhìn một hài tử ấu trĩ, "Ngươi là một quân nhân, đặc biệt lại là một tướng lĩnh. Đợi chuyện này qua đi, ngươi đi tiền tuyến một thời gian đi, nơi đó, sẽ nói cho ngươi một người lãnh đạo chân chính là thế nào, hy sinh là tất yếu để đổi lấy thành công. Minh Viện độc lập đã lâu, thu hồi lại, sẽ khiến Nhân tộc càng thêm cường đại. Ta tuyệt đối thưởng thức cùng kính nể Hàn Nghiệp, chỉ là lập trường bất đồng, hắn bị Minh Viện tẩy não quá nặng, cho rằng Minh Viện là chúa cứu thế, nhưng kỳ thật, chỉ có sát nhập vào Liên Bang mới có thể phát huy tác dụng của Minh Viện, Minh Viện có kỹ thuật quân sự tiên tiến, có chiến binh chiến đấu dũng mãnh, đem bỏ xó, thực quá đáng tiếc."

Kiều Nguy Nhiên nhấp môi, không tỏ ý kiến với chủ tịch.

Chủ tịch cười cười, không nề hà nói: "Vậy ngươi mang theo một đội của C quân đoàn đi nghĩ cách cứu viện

Hàn Nghiệp đi, coi như cảm tạ của chủ tịch ta với hắn."

Mội đội chẳng qua cũng chỉ có một vạn người mà thôi.

Khi Kiều Nguy Nhiên ra khỏi cục hành chính, cảm thấy càng tức giận bất bình hơn khi ở Minh Viện. Hắn nhịn không được tưởng tượng, nếu chủ tịch bị mất tích, chính phủ Liên Bang sẽ nghĩ cách cứu viện thế nào? Khẳng định bốn phía hành động, không cứu được không bỏ qua. Nhưng hao tài tốn của như vậy thực sự đáng giá sao? Chỉ vì cứu một người — một người có thể thay thế được, ngàn lần vạn lần trả giá như vậy đáng giá sao? Hoặc là sau khi chủ tịch mất tích, các đảng phái khác nhân cơ hội nổi dậy, lại là một phen chính đấu hỗn loạn.

Kiều Nguy Nhiên đột nhiên có ý tưởng đại nghịch bất đạo này, bước chân dừng lại. Hắn ngẩng đầu lên, thấy bầu trời xanh trong thông thấu của Hoa Đô tinh, thật đẹp a. Tại sao kỹ thuật quân sự cùng chiến binh của Minh Viện lại mạnh hơn của Liên Bang? Kiều Nguy Nhiên híp mắt nhìn trời không, trong lòng ngẫm như vậy. Có phải bởi vì tránh được tiêu hao vô nghĩa cùng nội đấu nhân loại? Kiều Nguy Nhiên nhớ tới những trận chiến điển hình lúc trước, Minh Viện vô số lần xuất kỳ bất ý, ngăn cơn sóng dữ.

Người lúc trước thành lập Minh Viện có lẽ đã nhìn thấu thói hư tật xấu của Nhân loại, căn bản không ngăn cản nổi tranh đoạt quyền lợi, mười vạn năm dài như vậy, ai để ý đâu, trước hết hưởng thụ mới có ý nghĩa. Trùng tộc? A, dù sao còn xa, không ngại ta hưởng lại…Bao nhiêu người ôm ý nghĩ như vậy a, Kiều Nguy Nhiên nhớ tới gương mặt tươi cười của chủ tịch.

Cho nên mới đẩy một bộ phận người còn lương tri cùng tầm nhìn ra xa, thờ ơ lạnh nhạt, một mình phát triển. Minh Viện, có lẽ là một số ít người còn giữ được thanh minh trong lòng, tàn nhẫn với bản thân, tàn nhẫn với đồng bạn, bởi vì không ai có thể trợ giúp bọn họ.

Kiều Nguy Nhiên thu hồi tầm mắt, sải bước về phía trước. Hàn Nghiệp, nhất định phải cứu, nếu không muốn Nhân loại xong đời.

Diệp Tố tỉnh lại ở hiện thực, ngồi phát ngốc ở mép giường rất lâu, xuất thần suy nghĩ gì đó.

Thật lâu sau, hắn mới dùng nước lạnh rửa mặt, cố ý để bản thân mình trông bình thường một chút, sau đó đi tìm Tiểu Thừa.

"Đùa cái gì vậy?" Tiểu Thừa khơi mi, "Hôn mê thời gian dài? Thời gian dài hơn? Năm tiếng, hay mười tiếng?"

"Lấy ngày làm đơn vị."

Tiểu Thừa liền như gặp quỷ, "Diệp Tố, ngươi đến tột cùng bị sao vậy? Đang êm đẹp, tại sao lại muốn hôn mê? Nếu ngủ không tốt, dùng một số dược vật ôn hòa là được."

"Đừng hỏi." Diệp Tố cúi đầu, "Nói cho ta có biện pháp nào thực hiện được không."

Tiếu Thừa trầm mặc không lên tiếng.

Diệp Tố năn nỉ hắn: "Tiếu Thừa, giúp ta một lần được không? Ngươi không phải một bác sĩ não khoa sao? Để ta tiến vào trạng thái hôn mê thời gian dài, như người thực vật vậy, có thể làm được sao?"

"Ta đâu phải bác sĩ não khoa, kia chỉ là thân phận nằm vùng của ta mà thôi... Bất quá hẳn có thể làm được, nhưng ngươi biết như vậy nguy hiểm thế nào sao? Không cẩn thận một chút là ngươi có thể không tỉnh lại được nữa."

Diệp Tố gật đầu: "Ta biết, ta đã chuẩn bị đối mặt với nguy hiểm, ta cảm thấy hẳn sẽ không có việc gì, y học hiện tại phát đạt như vậy, người thực vật cũng có trường hợp cứu chữa được..."

Tiếu Thừa cắt lời hắn: "Diệp Tố, ngươi rốt cuộc làm sao vậy? Ngươi không nói rõ ràng, ta không có khả năng giúp ngươi, đây là hại ngươi a! Ngươi muốn ta làm việc bất nghĩa sao? Nếu ngươi xảy ra chuyện, ta nên giải thích với lão sư ngươi thế nào?"

"Đợi ta tỉnh lại, ta sẽ nói cho ngươi! Nhưng hiện tại ngươi đừng hỏi, giúp ta! Bằng không, ta căn bản không biết về sau ta nên làm gì, căn bản không thể tiếp tục sống bình thường." Diệp Tố dường như sắp hỏng mất, mắt đỏ lên cầu xin Tiếu Thừa.

Diệp Tố dạng này khiến Tiếu Thừa không thể nhẫn tâm cự tuyệt.

163. Chương 161: Cứu Người

Tiếu Thừa mang một nam nhân tới, hơn năm mươi tuổi, ăn mặc sạch sẽ chỉnh tề, màu da thiên bạch, toàn thân không chút cẩu thả.

Tiếu Thừa giới thiệu với Diệp Tố: "Đây là bác sĩ Lý, trước khi ta đi nằm vùng chính là ôm chân Phật dưới tay hắn một thời gian, hắn mới là một chuyên gia não khoa chân chính, có quyền uy tuyệt đối trong nghề nghiệp, vừa lúc hắn cũng phụ trách chăm sóc chữa bệnh trên đảo, ta liền mời hắn tới, lấy trình độ của Lý lão sư, an toàn của ngươi có thể bảo đảm lớn nhất."

Bác sĩ Lý ôn hòa cười cười, tỏ vẻ khiêm tốn trước lời khen của Tiếu Thừa, nhưng biểu hiện như vậy vừa lúc khiến cả người hắn đều tản ra hơi thở khiến người tin phục.

Diệp Tố như nhìn thấy cứu tinh, xin giúp đỡ mà nhìn về phía bác sĩ Lý.

"Ngươi trước nói chuyện cùng các giáo sư bọn họ một chút, cứ nói ngươi bởi vì ngủ không tốt nên cần làm một tiểu phẫu nho nhỏ, thuận tiện tĩnh dưỡng một thời gian, đừng để bọn họ lo lắng, thuận tiện cũng lấy lý do này che giấu." Tiếu Thừa nói, "Bác sĩ Lý đã chuẩn bị tốt phòng bệnh cho ngươi, thiết bị đều là hạng nhất, còn sau khi ngươi hôn mê, bác sĩ Lý cùng trợ thủ đắc lực của hắn sẽ thời khắc thủ cạnh ngươi, sẽ lập tức phát hiện nếu ngươi xảy ra bất kỳ trạng huống bất thường nào, đem tỷ lệ xảy ra sự tình ngoài ý muốn thu nhỏ hết mức có thể."

Tiếu Thừa lải nhải nói một đống, từ mọi phương diện bảo đảm tính an toàn cho Diệp Tố, cũng không biết đang an ủi Diệp Tố hay an ủi bản thân.

Diệp Tố cũng cảm kích mà hướng hắn cười cười.

Nhưng nụ cười của hắn không mang sinh khí, Tiếu Thừa cũng không thể nề hà, thở dài nói: "Không biết tại sao ngươi lại kiên trì làm vậy, nhưng đây cũng là lần đầu tiên cùng lần cuối, đừng lấy an toàn của bản thân ra làm trò đùa. Còn có, bác sĩ Lý đáp ứng ngươi, cũng hy vọng ngươi giúp hắn một việc, hắn hy vọng muốn biết hoạt động não bộ của ngươi khi tiệm cận người thực vật là trạng thái gì, là vô thức hoàn toàn hay vẫn có thể cảm giác tới thế giới bên ngoài, hay là cùng loại với ngủ? Hắn hy vọng ngươi thời khắc nhớ rõ mục đích này, hắn rất hiếu kỳ."

"Ta biết, tuyệt đối chỉ một lần này thôi." Diệp Tố bảo đảm, "Đợi ta tỉnh, sẽ nói tiền căn hậu quả cho các ngươi. Như vậy, ta có thể tín nhiệm các ngươi sao?"

"Nếu ngươi yêu cầu, ta sẽ giữ bí mật, đây là chức trách của người làm bác sĩ." Bác sĩ Lý hòa ái nói, đôi mắt nhìn thẳng Diệp Tố. Khi hắn nói chuyện, vô luận ngữ khí hay thần thái đều khiến người thập phần yên tâm. Diệp Tố cảm thấy, cho dù chuẩn bị phải làm một cuộc đại phẫu, được bác sĩ Lý an ủi, khẳng định cũng sẽ mang theo tin tưởng hy vọng mà tiến vào phòng giải phẫu.

Tiếu Thừa cũng nói: "Đương nhiên ngươi có thể tín nhiệm chúng ta, chỉ cần không vi phạm nhiệm vụ của ta, bất luận bí mật gì, ta cũng sẽ không từ bỏ tình hữu nghị mà đưa nó ra ngoài ánh sáng."

Diệp Tố gật đầu, trầm mặc một lát, còn nói thêm: "Vậy các ngươi có thể tín nhiệm ta sao? Vô luận sự tình ta nói không thể tưởng tượng nổi thế nào, vẫn sẽ đối đãi ta như một người bình thường, mà không phải phủ định hay cho rằng ta là người bệnh tâm thần."

Lời nói nghiêm túc của Diệp Tố khiến bác sĩ Lý cùng Tiếu Thừa không khỏi thêm thận trọng. Bác sĩ Lý lại khẽ cười một tiếng: "Ta cũng có một số nghiên cứu với bệnh tâm thần, ta cũng tin tưởng phán đoán của bản thân. Từ quan sát hiện tại của ta, ngươi cũng không có một số đặc thù của bệnh nhân tâm thần. Nếu bọn họ nói, người trẻ tuổi có triển vọng nhất giới hóa học là người bệnh tâm thần, vậy quá buồn cười."

Hắn đây đang hứa hẹn, hắn quyết định sẽ tin tưởng Diệp Tố, bất luận hắn nói chuyện không thể tưởng tượng cỡ nào.

Tiếu Thừa cũng cười rộ lên: "Nếu ta không tin ngươi, sẽ không giúp ngươi làm chuyện nguy hiểm như hiện tại."

Bả vai Diệp Tố sụp xuống, cảm thấy gánh nặng nặng nề sau lưng thả lỏng một chút. Hắn một người sắp không thừa nhận nổi, ngoài cảm xúc muốn nói ra giải tỏa áp lực, hắn càng muốn cùng bác sĩ Lý cùng Tiếu Thừa tìm được biện pháp đẹp đôi đường, hắn không thể mỗi lần Tinh tế thế giới gặp chuyện cấp bách, lại phải áp dụng biện pháp nguy hiểm như vậy.

Bác sĩ Lý hỏi: "Khi nào bắt đầu?"

Diệp Tố trả lời: "Hai ngày sau đi."

Tinh tế thế giới, Diệp Tố đang cùng Kiều Nguy Nhiên trên đường tới địa phương Hàn Nghiệp gặp nạn.

Mấy ngày nay, vẫn không có tin tức về Hàn Nghiệp. Diệp Tố nhìn tinh vân xẹt qua ngoài cửa sổ tinh hạm, mới cảm thấy dễ chịu một chút. Những sao trời bay nhanh qua, khiến Diệp Tố biết được mình đang làm gì vì Hàn Nghiệp, biết bản thân đang trên đường đi cứu hắn.

Hai ngày sau, bọn họ tới khu vực bão hố đen. Nơi này đã được dựng lên phòng hộ tuyến, phòng ngừa có người lạc nhầm vào.

Có thể thấy, xung quanh bão hố đe còn có không ít người Minh Viện, điều khiển tinh hạm du tẩu, ngẫu nhiên sẽ thâm nhập dò xét. Bọn họ thu được mệnh lệnh, cũng không chú ý nhiều tới Kiều Nguy Nhiên cùng Diệp Tố vừa tới.

Kiều Nguy Nhiên khiến đại hình tinh hạm dừng lại, lại ra lệnh cho một vạn quân C quân đoàn, chia mọi người làm phân đội nhỏ trăm người, chuyển sang tinh hạm loại nhỏ, tiến vào khu vực bão tìm kiếm Hàn Nghiệp.

Cái gọi là tìm kiếm này bất quá cũng là dựa vào vận khí, manh mối duy nhất của bọn họ là bão hố đen Hàn Nghiệp bị hút vào có diện tích lớn gấp hai lần bình quân, việc này đã rút ngắn phạm vi chạm tới vận khí, nhưng đối với bão hố đen đã nhiều lại còn lưu động qua lại, cũng chẳng loại bỏ được bao nhiêu. Thường xuyên sẽ phát sinh tình huống: Một đội người vừa tiến vào bão hố đen này, không gặp phải hoàn cảnh nguy hiểm, tiến hành thông tri với đồng bạn bên ngoài. Nhưng bởi vì bão hố đen di động nhanh chóng, đồng bạn hắn đã sớm không nhận rõ hắn vừa tiến vào bão hố đen nào, chỉ thấy lốc xoáy trước mặt rất giống cái Hàn Nghiệp gặp phải, liền lại tự quăng mình vào, lấy thân thí hiểm, kết quả lại tương ngộ cùng người nọ, hai đội liền bất đắc dĩ mà nhìn nhau cười.

Đây còn tốt, có người trực tiếp biến mất vô tung vô ảnh, có người bị bão hố đen truyền tống tới hoàn cảnh vũ trụ hiểm ác, chỉ kịp truyền ra một tiếng "nguy hiểm" lại bặt âm vô tín.

Cứu viện không có hy vọng chỉ có thể tàn nhận theo mệnh trời như vậy, cũng khó trách Minh Viện không thừa nhận nổi tổn thất. Nếu người mất tích không phải Hàn Nghiệp, chỉ sợ đã sớm bị từ bỏ. Nhưng cho dù là Hàn Nghiệp, giá trị của hắn cũng không đáng để Minh Viện tiếp tục đầu tư. Chỉ riêng sử dụng thiết bị thông tin viễn trình phạm vi lớn, đã không biết tiêu hao bao nhiêu trong mấy ngày nay, thời gian này đã điều ra phần lớn vật tư chuẩn bị cho chiến tranh.

Diệp Tố xa xa nhìn bão hố đen tràn ngập nguy hiểm kia, sau đó tỉnh lại ở hiện thực, nói với bác sĩ Lý: "Bắt đầu đi."

"Hảo." Bác sĩ Lý đeo khẩu trang cùng găng tay, cùng trợ thủ khởi động máy móc. Bọn họ sử dụng biện pháp giật điệt, hạn chế tốt điện lưu, có thể vừa lúc khiến Diệp Tố lâm vào trạng thái hôn mê, hơn nữa có thể nửa đường bổ sung điện lưu, kéo dài thời gian hôn mê của Diệp Tố.

Diệp Tố từ đầu yêu cầu hôn mê một tháng, ngay cả bác sĩ Lý tuy rằng tính cách ôn hòa cũng không khỏi trách cứ Diệp Tố, đây là lấy mạng ra đùa, dưới thái độ cường ngạnh của hắn, Diệp Tố chỉ có thể nghe theo kiến nghị của hắn đổi thời gian xuống còn mười ngày.

Chỉ có mười ngày. Diệp Tố nhắm mắt lại, chờ đợi điện lưu xuyên qua trái tim xuyên qua đại não.

Ta tới cứu ngươi, Hàn Nghiệp. *(hoàng tử tới cứu công chúa)*

Hôn mê không hề thống khổ, Diệp Tố phảng phất như lâm vào mộng cảnh, nháy mắt liền thức tỉnh ở Tinh tế thế giới, không có gì bất đồng cùng lúc trước. Diệp Tố trợn mắt nhìn về phía trước, tựa hồ điện lưu di động trong đầu hắn, Diệp Tố cảm thấy não bộ tiến vào trạng thái sinh động trước nay chưa từng có, tinh thần lực dư thừa khiến hắn có thêm một tầng đảm bảo, như cả vũ trụ đều nằm trong lòng bàn tay hắn.

Diệp Tố nắm tay, âm thầm thề, nhất định phải cứu được Hàn Nghiệp!

Kiều Nguy Nhiên mang theo Diệp Tố, cùng một trăm người khác, điều khiển tinh hạm bắt đầu tiến vào khu vực bão hố đen.

Đa số người do hạn chế trình độ, không dám tiến vào khu vực bão, chỉ dám du tẩu ở ngoại vi, tìm kiếm thời cơ.

Kiều Nguy Nhiên tự mình điều khiển tinh hạm, kỹ thuật điều khiển cao siêu của hắn khiên tinh hạm này thong thả nhưng an toàn di chuyển trong khu vực bão, từ từ hướng phía trong thâm nhập.

"Ngươi tính toán cứu Hàn Nghiệp thế nào?" Diệp Tố yên lặng đứng cạnh hắn thật lâu, cuối cùng nhịn không được liền hỏi.

"Bằng trực giác." Kiều Nguy Nhiên cũng không chớp mắt nói.

Diệp Tố chột dạ.

"Ta cũng không có biện pháp nào khác." Kiều Nguy Nhiên tiếp tục nói, "Bão hố đen chính là nan đề không có lời giải, chỉ có thể xem thượng đế có nguyện ý giúp Hàn Nghiệp hay không. Ta nhớ rõ sức kéo bão hố đen lúc trước, có lẽ gặp phải một lần nữa, ta có thể dựa nào nhạy bén mà cảm giác được."

Diệp Tố nghe, cảm thấy nặng nề vô cùng. Hắn mấy ngày nay bù đắp tri thức về bão hố đen, biết cái cảm giác của Kiều Nguy Nhiên nói, tiền đề vẫn cần dựa vào vận khí. Vận khí, là đồ vật hư vô mờ mịt cỡ nào. Hàn Nghiệp có thể đợi tới khi vận khí rơi xuống sao?

"Không còn biện pháp nào khác sao?" Diệp Tố hỏi ra miệng cũng cảm thấy mình đang nói lời vô nghĩa.

Quả nhiên, Kiều Nguy Nhiên cũng lười trả lời hắn.

Diệp Tố không cam lòng, đi tới mép thuyền, nhìn ánh sao trời xuyên qua pha lê hóa hợp, bởi vì bão hố đen vô hình, tinh hạm xung quanh đều tỏa ra ánh sáng, từ hình dạng vặn vẹo của tia sáng phán đoán ra độ lớn nhỏ của bão hố đen. Cảnh tượng Diệp Tố nhìn thấy chính là từng đường ánh sáng vặn vẹo thành đồ vật hình dạng lốc xoáy, rậm rạp, di động nhanh chóng, khiến người ta không rét mà run.

Hàn Nghiệp chính là bị thứ đáng sợ này nuốt sống.

Diệp Tố tưởng tượng Hàn Nghiệp tứ cố vô thân liền không thể ức chế được cảm xúc nôn nóng kích động, hắn không có biện pháp khác, chỉ có thể tin tưởng "trực giác" của Kiều Nguy Nhiên, nhưng trong khoảng thời gian chờ đợi này, quá dày vò.

Diệp Tố nghĩ, tại sao lại phải dày vò như vậy? Từ khi nào, Hàn Nghiệp lại quan trọng với hắn như vậy. Nếu không thích Hàn Nghiệp, có phải sinh hoạt của hắn ở Tinh tế thế giới sẽ vui sướng hơn nhiều không?

Nhưng tưởng tượng tới, nếu chưa từng thích Hàn Nghiệp, Diệp Tố liền khó chịu đựng được. Cho dù thích người như Hàn Nghiệp, khiến hắn cảm thấy vô cùng khổ sở, nhưng cũng không đành lòng từ bỏ.

Hai mươi năm ở hiện thực, Diệp Tố chưa từng thể nghiệm qua tình yêu mãnh liệt như vậy. Ở Tinh tế thế giới mà hắn muốn liều mạng tách khỏi cuộc sống của mình, lại cư nhiên thích một người. Vô lý cỡ nào, nhưng Diệp Tố can tâm tình nguyện, đây là tình yêu, mỗi một người đặt mình trong đó đều đau đớn cùng vui sướng, điên khùng cùng siêu thoát.

Diệp Tố kề trán vào cửa sổ pha lê, cứ như vậy là có thể nhìn thấy thân ảnh Hàn Nghiệp. Theo nguyện vọng hoặc có thể nói là chấp niệm này của hắn, tinh thần lực — tinh thần lực tràn đầy hơn bất cứ lúc nào trước đó — bị hắn chỉ huy theo bản năng, kéo dài từ não bộ, kéo dài ra bên ngoài, tiến vào bão hố đen như lốc xoáy.

Bỗng nhiên sức hút cường đại bổ xuống, điên cuồng kéo tinh thần lực Diệp Tố. Diệp Tố thống khổ rên lên, tinh thần lực đau đến mức rụt trở về, nhưng Diệp Tố có thể cảm nhận được, một phần tinh thần lực của mình đã bị lôi kéo vào trong bão hố đen. Sau khi hoảng hốt, Diệp Tố tựa hồ thấy cái gì — không, phải nói là cảm giác được, cảm giác được một thông đạo đen kịt cùng một mảng sao trời, đó là một địa phương hoàn toàn bất đồng với nơi này. Không đợi Diệp Tố tiếp tục cảm nhận, cảm giác ấy liền biến mất hoàn toàn.

Diệp Tố lập tức ý thức được, đó chính là bên kia bão hố đen! Ngay sau đó, Diệp Tố liền mừng rỡ như điên, nếu tinh thần lực của mình có thể phát hiện thế giới bên kia bão hố đen, hắn có thể thoải mái tìm kiếm rất

nhiều bão hố đen, cơ hội tìm được Hàn Nghiệp sẽ lớn hơn rất nhiều!

Khi Diệp Tố kích động mà nói chuyện này với Kiều Nguy Nhiên, thần sắc Kiều Nguy Nhiên liền không hề dao động.

"Đùa cái gì vậy." Kiều Nguy Nhiên nói, "Tinh thần lực con người ly thể xa như vậy còn có thể có cảm giác? Còn có thể truyền cảm giác về đại não? Ngươi cho rằng tinh thần lực là thứ gì?"

Tinh thần lực tương đương như tay, chỉ có thể liên tiếp cùng đại não, tựa như tay nối tiếp cùng thân thể, mới có thể phát huy tác dụng. Mội người nhắm mắt lại có thể dùng tay cảm nhận hình dạng một vật, từ đó có khái niệm về vật này. Nhưng, nếu chém rớt tay, để cái tay này tiếp tục sờ, có thể cảm nhận cái gì? Chủ nhân cái tay có thể từ xúc cảm của tay biết được cái gì? Một khi ly thể, tinh thần lực liền không thuộc về chủ nhân nữa, hơn nữa thực mau sẽ bị tiêu tán.

"Ta có thể! Ta có thể làm được!" Diệp Tố liều mạng gật đầu.

164. Chương 162: Dày Vò

Kiều Nguy Nhiên tuy trăm vội vẫn bớt thời giờ liếc mắt nhìn Diệp Tố một cái, nhìn bộ dáng kích động vui sướng của hắn tựa hồ không giống như ý nghĩ kia chỉ là viển vông.

Kiều Nguy Nhiên để một thủ hạ tạm thời tiếp nhận điều khiển tinh hạm, sau khi bản thân rảnh rỗi, liền đến bên người Diệp Tố, đánh giá trên dưới hắn vài giây, nói: "Hảo, vậy trước hết ngươi thử xem xem, nếu thật sự có thể tìm được Hàn Nghiệp, vậy hắn thật đúng có phúc lớn mạng lớn."

Kỳ thật Kiều Nguy Nhiên cũng ôm thái độ tẫn nhân sự nghe thiên mệnh. Tuyệt đối sẽ không như Diệp Tố, không tìm được không thôi.

Kiều Nguy Nhiên lại lần nữa tiếp nhận tinh hạm, nói với Diệp Tố: "Đợi chúng ta tìm được một cái bão hố đen cùng loại, người lại dùng tinh thần lực thử nghiệm một chút."

"Hảo!" Diệp Tố nghiêm túc đứng bên cạnh Kiều Nguy Nhiên, chuẩn bị tùy thời liền sử dụng tinh thần lực.

Trong khu vực này, có rất nhiều bão hố đen, diện tích cũng rất lớn. Sau khi qua lại vài vòng tiếp cận bão hố đen cỡ lớn, Kiều Nguy Nhiên từ từ điều khiển tinh hạm nhích lại gần, sau khi cảm thụ vài giây, mới nói với Diệp Tố: "Thử xem đi."

Diệp Tố lập tức giống như lúc trước, đưa tinh thần lực ra dò, vói vào trong bão hố đen, bị lực hấp dẫn cực lớn nhanh chóng lôi kéo, lần này Diệp Tố không lập tức thu hồi tinh thần lực lại, ngược lại thuận theo mà tăng lên một chút.

Như một dây thừng bị kéo quá dãn, rồi sẽ bị đứt. Diệp Tố cảm thấy thống khổ khi thần kinh bị xé rách, nhưng một loại cảm giác kỳ diệu khác cũng trỗi dậy, phảng phất như một đôi mắt nương theo tinh thần lực đi về một địa phương khác, hắn "nhìn thấy" đường hầm thời không, thông đạo nhỏ hẹp vặn vẹo, nơi nơi là quang mang hỗn loạn. Thực mau, "tầm mắt" lại quang đãng, hắn thấy cửa ra thông đạo, kia là một bầu trời sao sáng đến lóa mắt, rất nhiều tinh cầu màu đỏ an tĩnh di động, nham thành đều là màu đỏ, giống như khối sắt thời thời khắc khắc bị lửa nung.

Cảm giác Diệp Tố lại trở về tinh hạm, tựa như cảm giác vừa rồi là linh hồn xuất khiếu du đãng, người lạc trong cảnh mà chân thật.

"Thấy cái gì?" Kiều Nguy Nhiên hỏi.

Diệp Tố nói: "Tất cả đều là tinh cầu màu đỏ."

"Cụm tinh cầu hồng nham sao." Kiều Nguy Nhiên thấp giọng lẩm bẩm, sau đó phái mười người điều khiển tinh hạm loại nhỏ tiến vào bão hố đen vừa rồi.

Ước chừng năm phút đồng hồ sau, Kiều Nguy Nhiên nhận được phản hồi của những người kia, đúng thật là cụm tinh cầu hồng nham. Địa hình kỳ kỳ quái quái trong vũ trụ nhiều đếm không xuể, chủng loại tinh cầu cũng đa dạng, trên cơ bản có thể bài trừ khả năng Diệp Tố đoán bừa.

Sau khi dò hỏi, biết được nơi đó không xa Nhân tộc, mười người được Kiều Nguy Nhiên điều vào mới chậm rãi sử dụng tinh hạm trở lại Nhân tộc. Ánh mắt hắn hiếm lạ mà nhìn Diệp Tố, đối diện với ánh mắt "Xem! Ta không có sai" của Diệp Tố, Kiều Nguy Nhiên thập phần khó hiểu mà lắc đầu, nhưng hiện tại hắn cũng lười truy vấn lý do, vẫn là cứu Hàn Nghiệp quan trọng hơn.

Chính xác, tinh thần lực của Diệp Tố khiến hành động cứu viện Hàn Nghiệp có tính khả thi, tuyệt đối không chỉ dựa vào vận khí.

Tinh thần Kiều Nguy Nhiên không khỏi rung lên, cảm xúc cực lực không thèm để ý lúc trước hàm chứa bi quan liền trở thành hư không, hắn càng thêm toàn tâm chăm chú mà điều khiển tinh hạm, để bọn họ có thể vòng qua khu vực bão hố đen nhiều hơn một chút, tận lực không buông tha mỗi một bão hố đen phù hợp.

Với tu dưỡng chức nghiệp của Hàn Nghiệp, sau khi qua thế giới bên kia khẳng định trước hết sẽ lưu lại manh mối tương quan, để Minh Viện xác nhận cùng tìm kiếm. Cho nên nếu Diệp Tố thật sự gặp phải bão hố đen hút Hàn Nghiệp vào, tất nhiện thực mau có thể xác nhận được.

Kiều Nguy Nhiên vừa nói như vậy, cũng khiến Diệp Tố càng thêm tin tưởng. Vừa chạm trán bão hố đen có khả năng, Diệp Tố liền lấy tinh thần lực dò xét, ba ngày liên tiếp qua đi, vẫn không có thu hoạch gì.

Mà Kiều Nguy Nhiên lại đột nhiên phát hiện một vấn đề nghiêm trọng. Từ sắc mặt Diệp Tố càng ngày càng kém, Kiều Nguy Nhiên nhớ tới, nếu tinh thần lực Diệp Tố bị bão hố đen cắt đứt một phần, cũng bị hút vào thế giới bên kia, tương đương với tinh thần lực Diệp Tố bị tổn tại. Người bị tổn thương tinh thần

lực thường rất khó khôi phục, rất nhiều người vì bị thương tinh thần lực liền trở thành phế vật, tỷ như Kỷ Xuyên, bởi vì tinh thần lực bị tiêu hao quá mức, hơn nữa bị tổn hại trực tiếp, từ đó về sau vẫn không khôi phục lại.

Kiều Nguy Nhiên cảm thấy bản thân cần giải thích rõ cho Diệp Tố nguy hại cùng tai họa ngầm, nhỡ đâu còn chưa kịp cứu Hàn Nghiệp, Diệp Tố đã xảy ra chuyện trước. Hơn nữa, từ một số tư liệu Hàn Nghiệp lưu lại, để bảy người đạt được hiệu quả câu thông với tinh cầu cần dựa vào tinh thần lực, nếu tinh thần lực Diệp Tố khó có thể khôi phục, sẽ tạo thành đả kích trí mạng với kế hoạch bảy người, cho dù Hàn Nghiệp được cứu ra, chỉ sợ sau khi biết được cái giá phải trả cũng hận bản thân không thể lập tức chết đi.

Nhưng, sau khi Diệp Tố nghe Kiều Nguy Nhiên nghiêm túc cảnh báo xong, lại không có bất kỳ ý tứ lùi bước nào, chỉ nói: "Còn chưa tìm được Hàn Nghiệp…"

Kiều Nguy Nhiên bất đắc dĩ, nghe ngữ khí Diệp Tố, tựa hồ không tìm được Hàn Nghiệp sẽ không bỏ qua, nhưng hắn đâu có nhiều tinh thần lực để tiêu xài như vậy.

"Ngươi nghĩ xem, nếu Hàn Nghiệp biết ngươi trả giá lớn như vậy để tìm hắn, hắn sẽ cảm thấy thế nào? Hắn khẳng định không muốn ngươi làm như vậy…"

"Hắn cũng biết sau khi hắn mất tích ta sẽ lo lắng thế nào, nhưng hắn chẳng phải còn cố ý làm vậy sao. Nếu hắn không nghĩ cho ta, dựa vào cái gì ta phải nghĩ đến cảm thụ của hắn?" Diệp Tố bỗng nhiên lớn tiếng nói. Ba ngày không ngủ không nghỉ cùng thống khổ tinh thần lực bị xé rách, hắn đều có thể thừa nhận. Nhưng hắn không chịu đựng được từng giây từng phút trôi qua mà chưa có tung tích Hàn Nghiệp. Hắn chỉ có thời gian mười ngày tinh thần lực đỉnh phong, nếu mười ngày này không tìm được, hắn còn có thể làm gì?

Mà khi bị loại tuyệt vọng này bao trùm, Diệp Tố liền nhịn không được oán trách Hàn Nghiệp, tại sao không để một đường lui cho bản thân.

Kiều Nguy Nhiên:…… Hắn giống như đã biết cái gì.

"Hàn Nghiệp đây là tạo nghiệt a, Diệp Tố dù sao cũng chỉ là cái tiểu hài tử mà thôi." Kiều Nguy Nhiên yên lặng châm chọc Hàn Nghiệp trong lòng, đồng thời cũng không tính toán tiếp tục cản trở Diệp Tố — đương nhiên là trên miệng. Một khi hắn phát hiện tinh thần lực Diệp Tố chạm tới mức cảnh báo, sẽ áp dụng biện pháp cưỡng chế ngăn cản. Chưa nói tới việc hắn là một trong bảy người, mà còn là người trẻ có trách nhiệm với Nhân tộc, cũng không thể bỏ qua một cơ hội có thể khiến Nhân tộc quật khởi.

Thời gian phảng phất cũng bị bão hố đen kéo nhanh trôi qua, năm ngày thoáng đã trôi qua.

Diệp Tố ngồi xếp bằng trước kính pha lê của tinh hạm, không chớp mắt mà nhìn vũ trụ phía ngoài, một loạt bão hố đen đang chọn người để nuốt cười dữ tợn trước mắt hắn. Bởi vì thời gian dài không nghỉ ngơi, hai mắt Diệp Tố đỏ lên, sắc mặt lại trắng bệch đáng sợ, mà tuyệt vọng cùng sợ hãi mới là đầu sỏ khiến hắn ngày càng uể oải.

Nếu thật sự không tìm thấy Hàn Nghiệp thì sao bây giờ?

Trong đầu Diệp Tố vẫn luôn trôi nổi ý tưởng đáng sợ này, Diệp Tố cự tuyệt trả lời, nhưng nó vẫn bất khuất mà kêu gào, đuổi cũng không đuổi được, giống khuôn mặt Hàn Nghiệp, khắc sâu trong tâm tưởng của hắn.

Diệp Tố bỗng nhiên ôm đầu, rất đau. Đau trên sinh lý vì tinh thần lực bị tổn hại, mà trên tâm lý lại càng đau hơn.

Hắn đứng lên, lại bắt đầu thời khắc đều chú ý bão hố đen ngoài cửa sổ, chỉ có trong lúc tìm kiếm, hắn mới cảm thấy dễ chịu một chút, mới không suy nghĩ miên man, mỗi giây nghỉ ngơi đối với hắn đều là giày vò.

"Phía trước bên trái có một cái." Thanh âm Kiều Nguy Nhiên truyền tới từ phía sau hắn, hắn cũng đồng dạng không nghỉ ngơi bao lâu, vẫn luôn điều khiển cơ giáp di động tới lui trong khu vực bão.

Diệp Tố chết lặng mà đưa tinh thần lực vào dò xét, hắn đã không dám ôm hy vọng, bởi vì đã thất vọng quá nhiều lần.

Bỗng nhiên, Diệp Tố ngẩn ra, sau đó mừng như điên, hắn đột nhiên quay đầu kêu lên với Kiều Nguy Nhiên, thiếu chút nữa liền khóc ra: "Ta thấy thi thể Trùng tộc! Có một hình nhật nguyệt, đó là dấu hiệu của Minh Viện!"

Thần sắc Kiều Nguy Nhiên lập tức sáng lên, gõ mạnh đài điều khiển, thay đổi phương hướng, đi tới bão hố đen kia.

"Hy vọng Hàn Nghiệp còn sống, chống đỡ được tới lúc chúng ta đến." Tâm tình Kiều Nguy Nhiên kích động, nhưng động tác hạ tay lại càng thêm cẩn thận, không chút cẩu thả mà khống chế tinh hạm, khiến tinh hạm chống chọi lại lực hấp dẫn của bão hố đen, trong trạng thái cân bằng an toàn tiến vào bão hố đen.

Diệp Tố kích động không kiềm chế được, cuối cùng cũng tìm được manh mối!

Sau một lát trời đất đảo lộn, tinh hạm lao ra khỏi bão hố đen, thấy một mảnh vũ trụ rộng lớn.

Kiều Nguy Nhiên cũng phát hiện thi thể Trùng tộc trước tiên, bởi vì trong môi trường chân không, không có gió, những thi thể đó hầu như không di động, an tĩnh bày ra hình tròn biểu trưng ngày đêm luân phiên, nửa đen nửa trắng, trong đó đường cong giao tiếp giữa trắng và đen kéo dài ra, tựa hồ như chỉ về một phương hướng.

"Hướng đó!" Kiều Nguy Nhiên lập tức đuổi về hướng kia, "Cơ giáp Hàn Nghiệp không còn nhiều năng lượng, nếu muốn chờ cứu viện tới nhất định phải tìm tinh cầu có thể dừng chân."

"Tại sao nơi nơi đều có Trùng tộc?" Diều Tố quay đầu nhìn Trùng tộc bị khắc ấn kia, phẫn hận nói.

Đáy lòng Kiều Nguy Nhiên bị lời nói Diệp Tố kích khởi một ít bất an kỳ quái, nhưng giờ phút này hắn không có thời gian nghĩ nhiều, chỉ điều khiển tinh hạm nhanh chóng tìm kiếm, cùng lúc đó, không ngừng phát ra tín hiệu, hy vọng có thể nhận được một tia phản hồi của Hàn Nghiệp.

Bọn họ hướng theo phương hướng Hàn Nghiệp lưu lại phi hành gần mười hai tiếng đồng hồ, mới thấy một tinh cầu.

"Nếu hắn còn sống, hẳn nên đang ở trên tinh cầu này." Kiều Nguy Nhiên nói, thanh âm không tự chủ được mà đè thấp xuống, lại chờ mong lại có điểm lo lắng Hàn Nghiệp xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Tinh hạm phi hành tốc độ chậm, là là trên không tinh cầu, nhiều đài máy dò xét cùng lúc hoạt động, không buông tha bất luận ngóc ngách nào.

Tiếp đó, bọn họ kinh hồn táng đảm phát hiện, tinh cầu này thế nhưng nơi nơi đều là thi thể Trùng tộc, miệng vết thương đều là chém giết. Người chém giết kia rất có thể là Hàn Nghiệp, Hàn Nghiệp đến tột cùng đã gặp phải chuyện gì?

Diệp Tố bởi vì kích động khi tìm được manh mối không khỏi lại lo lắng.

Kiều Nguy Nhiên vòng một vòng quanh tinh cầu, không phát hiện thân ảnh Hàn Nghiệp, nhưng tìm được chứng cứ chứng minh Hàn Nghiệp đã đi qua nơi này. Hắn nghĩ, quyết định tiếp tục hướng về phía trước tìm Hàn Nghiệp.

Lại mười tiếng sau, một tinh cầu lại lần nữa xuất hiện trước mắt bọn họ.

Theo tinh hạm dần dần hạ cánh, Diệp Tố yên lặng cầu nguyện trong lòng.

Tinh cầu này cùng tinh cầu lúc trước là hai loại hình hoàn toàn khác, những đều không ngoại lệ, có lượng lớn thi thể Trùng tộc. Kiều Nguy Nhiên cùng Diệp Tố liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy bất an cùng khiếp sợ không nói nên lời.

Nơi này cũng không có thu hoạch gì, tinh hạm tiếp tục khởi hành.

Thẳng đến khi gặp tinh cầu thứ năm chất đầy xác Trùng tộc, bọn họ mới phát hiện điểm bất đồng, thi thể Trùng tộc nơi này còn thực mới, dấu vết con người cũng thực rõ ràng, ít nhất trong vòng mười ngày.

"Nhất định là Hàn Nghiệp!" Diệp Tố nắm chặt tay, gấp không chờ nổi, muốn giây tiếp theo liền nhìn thấy Hàn Nghiệp.

Kiều Nguy Nhiên lại cảm thấy không thể lạc quan, dấu vết đó là do đao thương lưu lại, điều này có nghĩa năng lượng cơ giáp của Hàn Nghiệp có thể đã cạn kiệt, không sử dụng được vũ khí quang học, chỉ có thể sử

dụng vũ khí kim loại. Hơn nữa nhìn độ nông sâu của vết thương, bản thân Hàn Nghiệp cũng đã cạn kiệt sức lực.

Theo thi thể Trùng tộc, bọn họ một đường tiếp tục tìm kiếm trên tinh cầu hoang vắng này.

Bỗng nhiên, ồn ào nơi xa khiến Kiều Nguy Nhiên nhanh chóng chú ý. Tinh hạm nhanh chóng tới đó.

"Là Hàn Nghiệp!" Diệp Tố kêu lên.

165. Chương 163: Cứu Ra

Nơi đó là núi non trập trùng trải dài, nham thạch trụi lủi chi chít như sao trên trời. Mà trong một sườn núi hẹp, một đài huyền sắc cơ giáp lặng im nằm đó. Đây là cơ giáp Hàn Nghiệp, Diệp Tố nhớ rõ thật sâu bộ dáng nó, sớm khi tại Tát Luân tộc, bộ dáng Hàn Nghiệp điều khiển cơ giáp này khiến Diệp Tố kinh diễm. Nhưng giờ phút này, đài cơ giáp kia không nhúc nhích, không còn khí thể vương giả bễ nghễ lúc trước.

(Đám bạn ta rất thích dùng chữ "bể", cno bảo, quan trọng không phải là chữ b hay chữ ê mà là dấu ngã, tức là hôm nay phải uống đến ngã)

Đông đảo Trùng tộc bò quanh sườn núi.

Khi Kiều Nguy Nhiên điều khiển tinh hạm tới gần, mới phát hiện đài cơ giáp kia sớm đã hao hết năng lượng chỉ có thể che bóng Hàn Nghiệp, Hàn Nghiệp tay cầm trường thương dựa núi cùng cơ giáp tạo thành lá chắn chống cự Trùng tộc. Những Trùng tộc đó như điên rồi, không quan tâm mà lao hướng Hàn Nghiệp. Hàn Nghiệp bị vây tới chật vật bất kham, gân mệt kiệt lực, có lẽ chỉ còn bản năng cầu sinh chống đỡ thân thể hắn, khiến hắn chết lặng phản kích.

Tiếng tinh hạm gần rú tới gần, Hàn Nghiệp giương mắt nhìn lên, tuy hắn lý trí như vậy, cũng thiếu chút nữa cho rằng mình nhìn thấy ảo giác.

Mất tích hơn tám mươi ngày, hắn đã không còn bất luận hy vọng gì với cứu viện.

"Hàn Nghiệp gặp nguy hiểm!" Trên đường tinh hạm phi hành tới, Diệp Tố lo lắng kinh hoàng, khi nhìn tới một màn Trùng tộc vây công như vậy, thấy Hàn Nghiệp còn sống, kinh hỉ cùng phẫn hận với Trùng tộc đan chéo nhau, tinh thần lực thay đổi theo cảm xúc của hắn, cảm thái Phá hư hưng thịnh.

Hàn Nghiệp kinh hỉ không gì bằng, hắn đổi phản kích bị động để bảo tồn thực lực ban đầu, trường thương rung lên, chém nát Nhuyễn thể trùng trước mắt, theo đó giơ cao trường thương lên. Như đang nói, hắn còn sống, Trùng tộc cũng chưa giết chết hắn.

Hàn Nghiệp còn không biết, trên tinh hạm đến tột cùng là ai.

Mà Diệp Tố tại một khắc này bỗng nhiên vỡ òa, cảm xúc áp lực nhiều ngày rốt cuộc tìm được đường phát tiết, không gian xung quanh tinh hạm bắt đầu vặn vẹo, xuất hiện từng đợt từng đợt khe hở màu đen, vạn tiễn xuyên tâm lại lần nữa được Diệp Tố triệu hồi ra, hướng theo ánh mắt Diệp Tố bay đi.

Mưa tên rào rạt rơi, tiêu diệt Trùng tộc xung quanh Hàn Nghiệp không còn một mảnh, cố tình lại tránh đi nam nhân chính giữa kia. Thiên địa một mảnh yên tĩnh, vạn mũi tên vây quanh Hàn Nghiệp, lấy tư thái bảo hộ.

Kiều Nguy Nhiên bị một màn bất thình lình kia khiến cho cả kinh không khép miệng được, sau một lúc lâu, mới quay đầu lại nhìn Diệp Tố, như gặp quỷ mà lẩm bẩm: "Vạn tiễn xuyên tâm? Phó vũ khí?"

Hắn có chút chết lặng mà nghĩ, chẳng lẽ những người khác trong bảy người đều là quái thai như Diệp Tố sao, kia chẳng phải hắn sẽ là kém cỏi nhất sao! Hắn một phen tên tuổi như vậy, mặt già này phải để nơi nào?

Hàn Nghiệp đồng dạng giật mình không nhỏ, nhìn mưa tên bốn phía, trong đầu hắn cũng không nhớ tới ai trong Minh Viện có cảm thái phá hư. Đương nhiên, hắn cũng không xem nhẹ một trong hai loại cảm thái của Diệp Tố là phá hư. Nhưng nghĩ tới Diệp Tố, Hàn Nghiệp có chút áy náy, cũng không nghĩ sâu hơn.

Tinh hạm rốt cuộc tới gần Hàn Nghiệp, dừng lại giữa không trung trên ngọn núi, Diệp Tố cùng Kiều Nguy Nhiên nhảy xuống.

Diệp Tố cao giọng hô: "Hàn Nghiệp!"

Thân hình Hàn Nghiệp bỗng nhiên run lên, thiếu chút nữa đứng không vững, chỉ có thể chống trường thương trên mặt đất, không biết là do mỏi mệt cực điểm hay là bị kinh hách, hắn khó có thể tin mà nhìn Diệp Tố chạy như bay lại gần, giống như có gì đó trói buộc tư duy hắn, hắn thế nhưng không biết nên phản ứng thế nào.

Mũi tên nhọn màu đen rậm rạp tiêu tán, hóa thành bối cảnh Diệp Tố chạy như bay tới.

"Hàn Nghiệp!" Diệp Tố chạy đến trước mặt Hàn Nghiệp, là cười, lại là khóc, cặp mắt sáng ngời kia gắt gao nhìn chằm chằm Hàn Nghiệp, tỉ mỉ mà nhìn rõ mỗi tấc trên người Hàn Nghiệp.

"Như thế nào lại là ngươi…" Hàn Nghiệp gian nan mà mở miệng, thậm chí không dám nhìn ánh mắt nóng rực của Diệp Tố, ánh mắt nhìn về phía Kiều Nguy Nhiên xa xa đang cố ý thả chậm bước chân, chậm rì rì đi tới. Trong lòng nghĩ lại, vẫn không thể liên hệ hai người kia với nhau.

"Ngươi không có việc gì thật tốt quá! Ta lo lắng gần chết!" Cũng không biết Diệp Tố đang cao hứng, hay đang trách cứ Hàn Nghiệp. Cho dù có oán khí, nhìn đến thân hình gầy ốm của Hàn Nghiệp, nhìn sắc mặt

tiều tụy cùng đôi mắt tràn ngập tơ máu của hắn, nhìn bộ dáng chật vật của hắn, oán khí Diệp Tố có lớn tới đâu cũng hóa thành chua xót cùng đau lòng, chỉ có thể lặp lại ngươi không có chuyện gì thật tốt quá, ngươi không có việc gì, những thứ khác đều không phải vấn đề.

Kiều Nguy Nhiên phóng bước chân chậm thế nào, cũng không chịu được Diệp Tố lãng phí thời gian, Kiều Nguy Nhiên thầm mắng Diệp Tố một tiếng không tiền đồ trong lòng, sau đó nói: "Có thể tìm được ngươi, may mà có Diệp Tố. Bất quá, tại sao ngươi lại biến thành bộ dáng quỷ này?"

"Nói ra thì rất dài." Thần sắc Hàn Nghiệp dày đặc lo âu, hiển nhiên tam ngôn nhị ngữ không nói rõ được, nơi này cũng không phải chỗ nói chuyện. Hắn lại nhìn về phía Diệp Tố, Diệp Tố kích động tới lệ rơi đầy mặt, ánh mắt vẫn sáng quắc như trước mà nhìn chằm chằm Hàn Nghiệp, sợ không cẩn thận một chút liền lạc mất bóng dáng hắn.

Bị ánh mắt như vậy nhìn, tâm Hàn Nghiệp bỗng nhiên khó chịu không nên lời, như máu quen băng thiên tuyết địa lạnh lẽo bỗng nhiên không hề báo động trước mà bị dội vào một chậu nước ấm nóng bỏng, có loại lửa nóng khiến hắn không quen thuộc thậm chí khủng hoảng.

Trong ánh mắt Diệp Tố chỉ có ảnh ngược của Hàn Nghiệp, trời cao đất rộng kia bất quá chỉ là bối cảnh có thể có có thể không. Hàn Nghiệp có chút không biết làm sao, chợt ý thức được, trong đồng tử màu đen kia mình có một tầm quan trọng khác — hắn nỗ lực để bản thân không trở thành độc nhất vô nhị trong Nhân tộc, hắn hy vọng khi mình tử vong sẽ không khiến Nhân tộc nguyên khí đại thương, nhưng hắn tại một thời khắc nào đó đã trở thành độc nhất vô nhị với Diệp Tố, mà tử vong của hắn cũng sẽ khiến Diệp Tố thương tổn trầm trọng.

Toàn thế giới chỉ có một mình ngươi, cho dù ngoài kia đẹp đẽ bao nhiêu. Hàn Nghiệp dường như đọc được ý tứ này từ ánh mắt Diệp Tố, thẳng đến giờ phút này, hắn mới thật sự minh bạch loại thích của Diệp Tố là như thế nào. Không phải mê luyến, không phải ngưỡng mộ, cũng không phải bất luận kiểu thích nông cạn nào. Hàn Nghiệp cũng không hiểu loại tình cảm này.

Trong thế giới của Hàn Nghiệp, chỉ có hai loại người: Hiểu hắn cùng không hiểu hắn. Người không hiểu hắn chỉ trích hắn, Hàn Nghiệp không thẹn với lương tâm cũng không để ý. Người hiểu hắn, như người Hàn gia, như Minh Viện, như Kỳ Hựu Cảnh, bọn họ hiểu Hàn Nghiệp hơn nữa cùng Hàn Nghiệp hiểu nhau, nâng đỡ lẫn nhau, cổ vũ nhau trên con đường tràn ngập bụi gai, bản chất bọn họ kỳ thật đều giống nhau, vì mục tiêu cuối cùng đều vứt bỏ mọi thứ có thể vứt bỏ. Giữa bọn họ có cổ vũ cùng lý giải, lại không có điên cuồng không màng tất cả cùng ôn nhu.

Mà Diệp Tố, đại khái là không hiểu hắn — Hàn Nghiệp biết rõ chuyện này, cũng thực bất đắc dĩ — nhưng Diệp Tố vẫn vô điều kiện mà ủng hộ hắn, cũng vì an nguy của hắn mà trả giá cảm xúc chân thật nhất của bản thân, không cân nhắc được mất, không suy xét bất luận thứ gì khác, thế giới loạn lạc ra sao không quan trọng, hắn chỉ quan tâm tới Hàn Nghiệp. Đây là sự độc nhất của cảm xúc Diệp Tố đối với Hàn Nghiệp.

Hàn Nghiệp nghĩ kỹ, lại chỉ cảm thấy càng thêm nặng nề. Hắn gánh vác quá nhiều, nhiều tới mức không thể tiếp nhận một cảm tình chân thành và đáp lại. Nhưng dưới sự nặng nề, lại có chút vui sướng mịt mờ cùng đau lòng, giống như được Diệp Tố thích sâu đậm như vậy, khiến hắn cảm thấy một tia vui sướng chưa từng cảm nhận qua.

Hàn Nghiệp duỗi tay lau đi nước mắt Diệp Tố, "Đừng khóc, ta vẫn ổn."

Nhưng Diệp Tố càng khó có thể kìm nén tiếng khóc, hắn nức nở nói: "Ta thật sự cho rằng ngươi đã xảy ra chuyện!"

Kỳ thật Hàn Nghiệp vốn dĩ cách tử vong chỉ còn một sợi chỉ, nếu không phải Diệp Tố tới kịp thời, có lẽ hắn đã chết. Hàn Nghiệp miễn cưỡng cười cười, tay lau nước mắt Diệp Tố vô lực rũ xuống, đặt trên vai Diệp Tố, dần dần đặt trọng lượng cả người mình lên người Diệp Tố.

Diệp Tố cảm thấy không thích hợp, khi chạm tới Hàn Nghiệp, phát hiện hắn đã mệt đến ngủ thiếp đi.

Diệp Tố lại một trận lo lắng.

Kiều Nguy Nhiên nói: "Trước đưa hắn lên tinh hạm nghỉ ngơi đi."

Bác sĩ đi theo trên tinh hạm lập tức tiến hành kiểm tra cho Hàn Nghiệp, ngoài mệt nhọc quá độ cùng đói khát khiến thân thể suy yếu, không có thương tổn lớn, sau khi tiêm vào cho hắn một số dược vật liền đặt trong khoang dịch dinh dưỡng để tu dưỡng.

Diệp Tố canh giữ bên người Hàn Nghiệp, chăm chú nhìn Hàn Nghiệp, tâm trạng sợ hãi vẫn không giảm bớt chút nào, trái tim hoảng sợ loạn mấy nhịp. Khi thấy Hàn Nghiệp có xu thế thanh tỉnh, Diệp Tố để ý thời gian, chỉ có bốn tiếng. Cho dù Hàn Nghiệp mệt như vậy, vẫn chỉ ngủ bốn giờ liền tỉnh. Thấy phòng kín mít bốn vách tường, thấy khoang dịch dinh dưỡng, thấy Diệp Tố, Hàn Nghiệp liền an tâm, thần kinh căng chặt mấy ngày liền, cho dù là hắn cũng khó có thể thừa nhận.

Hàn Nghiệp hướng Diệp Tố cười cười: "Ta lúc trước còn nghĩ, nếu ta không trở về được, ngươi có thể cáu kỉnh hay không."

Diệp Tố nguyên bản đang vẻ mặt đau lòng nghe câu nói như vậy, oán khí vừa tiêu xuống lại gấp bội xông ra, hắn oán hận mà trừng mắt nhìn Hàn Nghiệp. Mà hiện tại, tươi cười của Hàn Nghiệp khiến Diệp Tố cảm thấy chán ghét thế nào. Trong trí nhớ Diệp Tố, từ trước tới nay Hàn Nghiệp luôn như vậy, không mặn không nhạt mà cười, vô luận đối mặt chuyện gì, hắn đều bày ra tươi cười như vậy, khóe miệng câu ra một độ cung nhợt nhạt, dùng biểu tình khuôn mẫu này che giấu hết thảy cảm xúc của hắn.

Diệp Tố trước kia không hiểu, chỉ cho rằng Hàn Nghiệp là người ôn hòa, hiện tại chỉ cảm thấy giả dối. Đặc biệt sau khi tìm được đường sống trong chỗ chết, hắn vẫn là bộ dáng như vậy, giống như lúc trước chỉ là đang chấp hành một nhiệm vụ bình thường.

Nghĩ đến chuyện này, Diệp Tố lại hung ác trừng mắt liếc Hàn Nghiệp một cái. Hàn Nghiệp thấy sắc mặt Diệp Tố, cũng minh bạch, chỉ sở Diệp Tố cũng đã không nghỉ ngơi thời gian dài, có lẽ vẫn luôn thủ tại nơi này, điều này đối với Diệp Tố cứ tới giờ liền ngủ, cơ hồ là hy sinh lớn nhất. Hàn Nghiệp khuyên nhủ: "Ngươi trước đi ngủ đi."

DIệp Tố gục đầu xuống không nói gì, cách kỳ hạn mười ngày còn mười mấy tiếng đồng hồ, hắn muốn ngủ cũng không ngủ được.

Đều là bởi vì Hàn Nghiệp. Diệp Tố giận sôi máu, sau khi Hàn Nghiệp không có việc gì, tâm trạng lo lắng cũng buông xuống, Diệp Tố cũng có tâm tình chậm rãi oán trách. Diệp Tố bỗng nhiên nhớ tới một sự kiện, vội vàng móc quang não mình ra, lục ra hai cái sóng ngắn thông tin đưa cho Hàn Nghiệp xem.

Một cái là của Hàn Nghiệp, một cái là của cục trưởng Chấp hành tư.

Hàn Nghiệp lập tức nghĩ, thân phận cục trưởng của mình đã không phải bí mật trước Diệp Tố, hắn theo bản năng mà cười khẽ, định giải thích với Diệp Tố, nhưng vừa nhấc mắt liền tiếp xúc với ánh mắt chán ghét của Diệp Tố, mà Hàn Nghiệp thế nhưng cũng nhạy bén mà cảm giác được Diệp Tố đang chán ghét cái gì, hắn thu hồi tươi cười bản năng — tươi cười này là thói quen lưu lại sau vô số lần giao tiếp cùng người khác, để người khác cảm thấy thoải mái còn mình cũng không phải mang biểu tình mệt mỏi, chỉ là một biểu tình mà thôi, cũng chẳng sao.

Hàn Nghiệp rũ xuống khóe miệng, lại giơ lên một độ cung rất nhỏ nhưng chân thành, không đợi hắn giải thích, Diệp Tố lại biệt nữu mà nói lên một sự kiện khác: "Ta ở thời điểm rèn luyện, không cẩn thận nói với Bạch Huyễn ngươi là người Minh Viện."

Hàn Nghiệp nhẹ nhàng gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ, nói: "Theo quy củ Minh Viện, tiết lộ bí mật hắn phải bị trừng phạt. Nhưng ta cũng lừa dối ngươi, hai việc này toàn bộ liền xóa bỏ đi."

Hắn từ khoang dịch dinh dưỡng vươn ra bàn tay gầy ốm quá phận với khớp xương rõ ràng, Diệp Tố có chút hụt hẫng mà đập tay hắn.

Hàn Nghiệp lại hỏi: "Kiều Nguy Nhiên đâu?"

Diệp Tố chua xót lại minh bạch, vài phút vừa rồi là thời gian tư nhân Hàn Nghiệp rút ra. Mà hiện tại, hắn là cục trưởng Chấp hành tư, là cái Hàn Nghiệp vì vạn dân Nhân tộc kia.

166. Chương 164: Hiện Thực

Diệp Tố đờ đẫn nghe Hàn Nghiệp cùng Kiều Nguy Nhiên bàn luận một số sự tình hắn không hiểu rõ.

"Hiện tại chúng ta đang ở đâu?"

Kiều Nguy Nhiên nói: "Khắc Nhĩ tộc ở phụ cận, ta đã truyền tin về Liên Bang cùng Minh Viện, bọn họ cũng đã câu thông tốt với Khắc Nhĩ tộc, qua hai ngày chúng ta có thể tới nơi đóng quân biên cảnh của Khắc Nhĩ tộc, đến lúc đó thông qua trùng động trong khu vực Khắc Nhĩ tộc trở về Nhân tộc."

"Đủ xa." Hàn Nghiệp nói, Khắc Nhĩ tộc cách Nhân tộc cự ly khoảng năm ngàn tinh hệ.

Kiều Nguy Nhiên nhún vai, nhìn Hàn Nghiệp gầy tới mức xương gò má nhô ra: "Mấy ngày này ngươi đã gặp chuyện gì? Thời điểm chúng ta tìm ngươi thấy một đường toàn thi thể Trùng tộc."

Hàn Nghiệp nhíu mày, thần sắc đột nhiên ngưng trọng, "Ta cảm thấy, dường như không phải trùng hợp."

"Có ý gì?"

"Sau khi ta bị bão hố đen truyền tới bên này, khoảng một giờ sau ta liền gặp đám Trùng tộc đầu tiên, tạm thời cho rằng đây là trùng hợp. Sau khi ta tìm được viên tinh cầu cách ta gần nhất kia, định cầu cứu hoặc chờ đợi cứu viện, nhưng gần hai ngày trôi qua, ta lại một lần nữa chạm trán Trùng tộc. Sau đó, lục tục không ngừng có Trùng tộc xuất hiện quanh ta. Ngay từ đầu ta suy đoán, phải chăng trên hành tinh này xuất hiện năng lượng gì đó hấp dẫn chúng, để tránh lãng phí năng lượng, ta liền chuyển sang hành tinh khác. Sau đó, như các ngươi chứng kiến, mặc kệ ta tới nơi nào, đều có dấu vết Trùng tộc, thời gian ta không gặp phải Trùng tộc dài nhất chỉ có tám ngày, những thời điểm còn lại, hầu như đều cuồn cuộn không ngừng." Hàn Nghiệp ý vị thâm trường nói.

Kiều Nguy Nhiên hỏi: "Ý ngươi là, Trùng tộc đuổi giết ngươi?" Nói từ đuổi giết này, Kiều Nguy Nhiên còn cảm thấy chút buồn cười.

Hàn Nghiệp gật đầu, nói: "Ta cảm thấy khi chúng ta ở phía bên kia bão hố đen, Trùng tộc thình lình xuất hiện chỉ sợ cũng có miêu nị."

Kiều Nguy Nhiên không nghi ngờ Hàn Nghiệp, chỉ nói: "Nhưng chúng là Trùng tộc."

Trùng tộc không có chỉ số thông minh, chỉ dựa vào bản năng hành động, đần độn mà sinh tồn.

Ánh mắt Hàn Nghiệp dần dần tụ thành một đường, có chút khó tin nổi nhưng rành rọt từng từ nói: "Ta hoài nghi Trùng tộc tiến hóa ra chỉ số thông minh, ít nhất có một bộ phận tiến hóa ra chỉ số thông minh."

Kiều Nguy Nhiên trầm mặc mà nhìn Hàn Nghiệp chằm chằm, sau một lúc lâu, mới nói: "Cấu tạo cơ thể Trùng tộc không thể tiến hóa ra chỉ số thông minh, từ xưa đã có định luận, hơn nữa vẫn luôn luận chứng. Đây là kết quả do các chủng tộc nghiên cứu sau ngàn vạn năm."

"Một sinh vật đơn bào có thể tiến hóa thành văn minh lộng lẫy, một Trùng tộc có máu có thịt tiến hóa ra chỉ số thông minh không phải không có khả năng, vũ trụ rộng lớn, việc là gì cũng có."

Kiều Nguy Nhiên nói: "Nếu chuyện ngươi nói là sự thật, đó chính là tận thế, Trùng tộc có chỉ số thông minh thì chúng ta sẽ gặp phải chuyện gì?"

Hàn Nghiệp ngâm mình trong khoang dịch dinh dưỡng rất lâu, tự giác thân thể cùng tinh thần đã nghỉ ngơi tốt, liền ướt dầm dễ đứng dậy, cầm lấy khăn lông treo một bên mà xoa mặt, cổ cùng tay, định đi phòng tắm rửa sạch sẽ, ra khỏi khoang dịch dinh dưỡng liền nói: "Chờ trở lại Liên Bang, ta sẽ xuống tay điều tra việc này, nếu phán đoán của ta sai lầm, vậy không thể tốt hơn. Nếu là sự thật… vậy cần triệu hồi vạn tộc thành lập hội nghị thương thảo đối sách."

Hàn Nghiệp bỗng nhiên quay đầu lại nhìn Kiều Nguy Nhiên: "Ngươi hẳn biết sự kiện kia."

Kiều Nguy Nhiên hiểu ý hắn nhắc tới kế hoạch bảy người, liền gật đầu.

"Ngươi nghĩ thế nào?" Hàn Nghiệp hỏi.

Kiều Nguy Nhiên buông tay: "Thân là Nhân tộc, dường như không có lý do gì có thể cự tuyệt."

"Nhưng ngươi vẫn là phó chủ tịch quân ủy Liên Bang."

Kiều Nguy Nhiên nhìn Hàn Nghiệp chằm chằm: "Vậy ngươi muốn thế nào?"

Hàn Nghiệp nói: "Từ bỏ thân phận này gia nhập Minh Viện, nếu không ta không thể tín nhiệm ngươi, chủ tịch cũng sẽ không tiếp tục trọng dụng ngươi."

Kiều Nguy Nhiên gục đầu xuống, hắn sớm đã dự đoán được cục diện này. Tuy rằng bởi vì một chuyện Hàn Nghiệp cứu hắn, khiến hắn cảm kích, lại còn có thất vọng với chủ tịch, nhưng điều này còn chưa thể dao động lập trường chính trị mười mấy năm qua của hắn. Hắn nguyện ý ủng hộ Hàn Nghiệp, nhưng muốn bước lên phe đối lập với chủ tịch, lại không thể không suy xét cẩn thận.

"Ta cần suy nghĩ lại." Kiều Nguy Nhiên cuối cùng cũng chỉ ứng phó.

"Hảo." Hàn Nghiệp cũng không thất vọng, lập tức đi vào phòng tắm.

Kế tiếp, Hàn Nghiệp trở lại thân phận một cục trưởng, vừa tắm xong chưa kịp nghỉ ngơi bao nhiêu, liền mượn dùng thiết bị thông tin cỡ lớn của tinh hạm, thành lập liên hệ cùng Minh Viện, hạ một loạt mệnh lệnh, còn không quên thuận tiện sai người theo dõi Bạch Huyễn. Dù sao thân phận của hắn trong Minh Viện rất quan trọng, một chút cũng không thể qua loa.

Sau khi hạ mệnh lệnh này xuống, Hàn Nghiệp cảm thấy cần nói chuyện cẩn thận lại cùng Diệp Tố, cần phải để hắn ý thức được tính bảo mật thân phận Hàn Nghiệp cùng tầm quan trọng của bản thân hắn, loại sự tình như để lộ thân phận này tuyệt đối không thể tái phạm.

Nhưng khi hắn quay lại phòng ngủ, Diệp Tố đã ngủ rồi.

Diệp Tố nhắm chặt hai mắt, quầng thâm mắt dày đặc, làn da ám trầm, vừa nhìn đã biết là do nghỉ ngơi không tốt.

Hàn Nghiệp yên lặng nhìn một lát, biết rõ Diệp Tố một khi ngủ liền rất khó tỉnh, nhưng vẫn phóng nhẹ bước chân, lui ra ngoài, đóng cửa, vừa lúc gặp Kiều Nguy Nhiên.

Kiều Nguy Nhiên hướng bên trong nhìn, nhẹ giọng hỏi: "Ngủ rồi?"

Hàn Nghiệp gật đầu.

Kiều Nguy Nhiên: "Mười ngày không ngủ, phỏng chừng mệt muốn chết rồi."

"Mười ngày?" Hàn Nghiệp đột nhiên cả kinh.

"Không phải sao." Kiều Nguy Nhiên bĩu môi, cảm giác khó hiểu sâu sắc, không biết Diệp Tố bị Hàn Nghiệp khiến cho trúng tà gì, "Hắn vì cứu ngươi, chính là trả bất kỳ giá nào. Chưa tính tới không ngủ không nghỉ, còn không tiếc hao phí tinh thần lực. Đúng rồi, ngươi biết chúng ta tìm được ngươi như thế nào không?"

Hàn Nghiệp nhẹ nhàng lắc đầu, thần sắc cũng khẽ biến, hắn ý thức được bản thân quá mức xem nhẹ Diệp Tố.

"Lại nói tiếp, Diệp Tố quả thực ngoài ý muốn người ta, tinh thần lực hắn sau khi ly thể cư nhiên còn có tác dụng cảm giác." Kiều Nguy Nhiên hiện tại nhớ lại vẫn cảm thấy ngạc nhiên như ban đầu, "Hắn chia lìa một phần tinh thần lực đưa vào bão hố đen, là có thể nhìn thấy tình trạng phía bên kia trong thời gian ngắn. Chúng ta dựa vào phương pháp như vậy, không ngừng thử nghiệm mới tìm được ngươi. Còn có, chủ vũ khí của hắn là cái gì, ta cảm thấy thực tò mò với cái này."

Hàn Nghiệp còn đang cảm thấy bất ngờ vì tinh thần lực của Diệp Tố, càng cảm thấy nặng nề hơn khi biết Diệp Tố tổn hại tinh thần lực vì hắn, đột nhiên nghe thấy Kiều Nguy Nhiên dò hỏi, hắn kinh ngạc nói: "Chủ vũ khí?"

"Ngươi không biết?" Kiều Nguy Nhiên khoa trương trừng lớn mắt, bỗng nhiên cười ha ha, "Vạn tiễn xuyên tâm là phó vũ khí của Diệp Tố a, hắn chính là dùng cái này cứu ngươi một lần trong miệng Trùng tộc."

Hàn Nghiệp rung nhẹ lông mi, trong lòng phức tạp khôn kể. Hắn không biết từ khi nào, Diệp Tố liền trở thành bộ dáng hắn không quen biết. Có lẽ Diệp Tố cũng muốn nói với hắn, nhưng Hàn Nghiệp lại chưa cho hắn thời gian cùng cơ hội, Hàn Nghiệp nghĩ, từ sau khi hắn tỉnh lại, ngoài một vài câu nói cùng Diệp Tố lúc đầu, lúc sau đều vội công việc bản thân. Với tính cách Diệp Tố, càng sẽ không quấy rầy hắn.

Hàn Nghiệp cảm thấy lồng ngực thực khó chịu, im lặng không nói gì.

Kiều Nguy Nhiên tiếp tục nghiêm túc nói: "Hàn Nghiệp a Hàn Nghiệp, ngươi đây là làm bậy, Diệp Tố vẫn là cái tiểu hài tử, hắn như thế nào liền đối với ngươi…"

"Thời điểm bằng tuổi hắn ngươi đã tiến vào quân ủy, ta cũng đã tiếp nhận Chấp hành tư." Hàn Nghiệp nói.

"Thì sao?" Kiều Nguy Nhiên thẳng tắp nói, "Ngươi đang giải thích, Diệp Tố có nhân cách độc lập cùng năng lực phán đoán, không phải mù quáng sùng bái ngươi, từ đó chứng minh mị lực bản thân ngươi? Hay là muốn kéo thấp chênh lệch giữa các ngươi, để các ngươi nhìn qua thích hợp một chút? Hay là, giảm bớt cảm giác tội lỗi trong lòng ngươi?"

Hàn Nghiệp nhàn nhạt mà quét mắt nhìn hắn một cái.

Hàn Nghiệp đương nhiên biết. Kiều Nguy Nhiên phải nhắc nhở hắn, hắn là cục trưởng Chấp hành tư, hơn nữa vẫn là một cục trưởng chuyên nghiệp; mà Diệp Tố, là một trong bảy người. Hàn Nghiệp chắc chắn phải có một ngày tự thân đặt Diệp Tố vào trong hiểm cảnh.

Kiều Nguy Nhiên cũng là một trong bảy người, cho nên hắn khắc sâu nhận thức, hiểu rõ sự thật. Kiều Nguy Nhiên cũng không có bất luận ý kiến gì với bản thân đối mặt hiểm cảnh — hắn sớm đã giác ngộ từ thời niên thiếu, làm tốt chuẩn bị hiến thân vì Nhân tộc, Kiều Nguy Nhiên cũng biết Hàn Nghiệp khẳng định sẽ cảm thấy xin lỗi khi đưa hắn vào hiểm cảnh, cũng như mệnh lệnh một cấp dưới dãi nắng dầm mưa, đều có thương cảm cùng xin lỗi chân thành tha thiết. Cho nên tại đây đã chú định sẵn tương lai, cấp trên cấp dưới thuần túy hoặc hữu nghị thuần túy đều khiến hai bên dễ chịu hơn một chút so với tình yêu. Hắn đang nhắc nhở, hai người đều đừng vượt rào, vì tương lai hai người bọn họ.

"Tìm được đường sống trong chỗ chết luôn khiến người ta có chút cảm tính." Hàn Nghiệp nghĩ thầm, nhưng điều một Thống soái tốt cần nhất chính là lý tính tuyệt đối, không cần ý thơ cùng hoa tươi, không cần lãng mạn. Tuy rằng có thể yêu cũng có thể được yêu, nhưng người nọ lại không thể là người ngươi có thể để hắn chịu khổ vì ngươi. Hàn Nghiệp đứng tại chỗ đó một lúc lâu, duỗi tay xoa ấn đường, một bên tự hỏi gì đó, một bên đi theo Kiều Nguy Nhiên tới khoang truyền tin của tinh hạm.

Thế giới hiện thực, sau khi Diệp Tố hôn mê, bác sĩ Lý, Tiểu Thừa cùng hai vị trợ thủ liền tập trung lực chú ý cao độ, cẩn thận quan sát các số liệu thân thể Diệp Tố, bảo đảm hết thảy sóng điện não máy đo cảm ứng được đều bình thường, càng cần xác nhận biểu đồ sóng điện não nằm trên đường tuyến an toàn.

Máy đo sóng điện não những năm gần đây có tiến bộ nhảy vọt, có thể tương đối chính xác tái hiện lại trạng thái não bộ con người hoạt động, là giấc ngủ bình thản, phấn khởi, thoải mái hay là ác mộng, vừa xem liền có thể hiểu.

Bác sĩ Lý nhìn một đường sóng tuyến vận hành thong thả trên màn hình, yên lòng, dựa vào điện não đồ, có thể thấy Diệp Tố giờ phút này đã tiến vào trạng thái hôn mê vô ý thức tương đối an toàn, chỉ cần từ nay về sau khi đường sóng não thoáng tăng lên liền tiến hành điện giật điện áp thấp, là có thể khiến Diệp Tố luôn bảo trì trạng thái hôn mê. Bác sĩ Lý thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu đã thành công, về sau liền thuận lợi hơn nhiều, không cần quá lo lắng.

Hắn nói với Tiểu Thừa: "Không sao, chúng ta trông chừng nơi này, ngươi trở lại cương vị của ngươi trước đi, đừng để người hoài nghi."

"Ân." Tiểu Thừa đang chuẩn bị rời đi, lại nghe thấy tiếng kêu kinh ngạc của trợ thủ Lý bác sĩ.

"Bác sĩ Lý, mau xem máy đo điện não!"

Bác sĩ Lý cùng Tiểu Thừa vội vàng quay đầu, thấy rõ điện não đồ trên đó, đồng tử đột nhiên phóng đại, biểu tình không khác nhau, đều khó có thể tin mà la lên một tiếng: "Đó là cái gì!"

167. Chương 165: Suy Đoán

Trên màn hình máy đo điện não đồ, một sóng tuyến thong thả vững vàng lóe sáng, biên độ sóng rất thấp, giống như đường chân trời trên thảo nguyên bình thản, điều này có nghĩa rằng tình huống của Diệp Tố đều nằm trong kế hoạch bọn họ, sau khi lâm vào trạng thái vô ý thức vẫn duy trì an toàn, tùy thời có thể dùng phương pháp khác đánh thức.

Nhưng trên một bên khác màn hình, tức là phía trên, không biết khi nào xuất hiện một sóng tuyến quỷ dị, sóng tuyến kia vẫn duy trì giá trị cao trục, biên độ sóng dao động cũng nhỏ, nhưng lại vận động nhanh chóng, dường như truyền lại trạng thái điên cuồng trên màn hình. Nếu nói sóng tuyến phía dưới là đường chân trời, thì đây chính là sao băng vụt nhanh qua bầu trời, hơn nữa cuồn cuộn không ngừng vụt qua.

Tuy bác sĩ Lý kiến thức rộng rãi cũng không khỏi sợ hãi kêu ra tiếng: "Đó là cái gì!". Nhưng thực mau, tu dưỡng nghề nghiệp cùng trình độ khiến hắn nhanh chóng trấn tĩnh lại, cùng trợ thủ bắt đầu tìm nguyên nhân gây lỗi. Đầu tiên là kiểm tra máy đo điện não, sau đó kiểm tra dây cảm tuyến cao su nối với Diệp Tố, cuối cùng là dây điện nối với màn hình.

Bác sĩ Lý cùng trợ thử nhanh chóng cẩn thận mà kiểm tra mọi địa phương có thể xảy ra lỗi, nhưng kết quả lại không thu hoạch được gì — không có bất luận phụ kiện hoặc trình tự nào bị lỗi, hết thảy đều bình thường.

Khi đưa ra kết luận này, bác sĩ Lý còn khó có thể tin nổi.

Hắn lại đến gần màn hình, nhìn kỹ sóng tuyến dư ra, càng nhìn lông mày càng nhăn chặt, hắn chỉ vào một phía sóng tuyến phía trên, nói: "Khởi điểm của nó ở đây." Lại chỉ vào khởi điểm của sóng tuyến phía dưới, "Nó lại thấp như vậy."

Thiếu Thừa ngó lại gần xem. Màn hình hiển thị rất lớn, 32 tấc, nhưng kỳ thật vạch đo trị số chỉ chiếm khoảng 30 tấc, phía trên dưới ngoài không có trị số, tất cả đều để trống.

Tiếu Thừa chú ý, giá trị khởi điểm của đường sóng tuyến phía dưới là 10, biên độ dao động trên dưới không vượt qua 2, nhưng đường phía trên lại vượt qua trị số lớn nhất, khởi điểm cũng xuất hiện trên vị trí để trắng, căn bản không phán đoán độ lớn nhỏ của hắn.

Bác sĩ Lý nói: "Ở hoạt động não bộ chúng ta hiểu biết, khi chìm vào giấc ngủ, trị số hoạt động của sóng điện não vào khoảng 18; trạng thái hôn mê khoảng 10; một nhà khoa học xuất chúng vắt hết não suy nghĩ một vấn đề, trị số ước chừng khoảng 40, biên độ dao động rất thấp, quá trình nhà khoa học suy ngẫm thực bình thản; mà khi một người thường gặp phải thống khổ cực đại, trị số sóng não có thể đạt tới 75 là cao nhất, biên độ sóng rất lớn, độ dao động cực độ kịch liệt, điều này có nghĩa cảm xúc của hắn thực không ổn định. Nhưng mà, trị số sóng điện não siêu việt như vậy hắn chưa từng gặp qua, cũng chưa từng nghe nói qua, căn bản không thể nghĩ tới."

"Dụng cụ không có vấn đề?" Tiếu Thừa lúc trước vì nằm vùng cũng đã trải qua không ít khóa học, tự nhiên minh bạch ý tứ trong lời bác sĩ Lý nói.

"Hẳn là không có." Ngữ khí bác sĩ Lý tràn ngập mâu thuẫn, một phương diện hắn có tin tưởng mãnh liệt với dụng cụ của mình, một phương diện lại khó có thể lý giải đồ vật trước mắt, "Để Diệp Tố hôn mê an toàn là một sự kiện rất trọng yếu, trước khi tới đây ta đã kiểm tra qua máy đo điện não, hơn nữa đã sử dụng với người thật, bảo đảm vạn vô nhất thất mới dám để Diệp Tố sử dụng, ta vừa rồi lại kiểm tra một lần, tìm không ra lỗi sai."

Tiếu Thừa nhìn qua lại giữa máy đo điện não cùng Diệp Tố đang hôn mê.

Bác sĩ Lý dựa theo y đức, kiến nghị hỏi: "Muốn đánh thức Diệp Tố hay không?"

Tiếu Thừa trầm tư một lúc lâu, nhẹ nhàng lắc đầu, "Ta nhớ rõ hắn đã nói qua, muốn chúng ta tín nhiệm hắn, vô luận sự tình không thể tưởng tượng cỡ nào cũng không hoài nghi, có lẽ đường sóng tuyến dư thừa này chính là nguyên nhân Diệp Tố gấp không chờ nổi muốn tiến vào trạng thái hôn mê. Đợi mười ngày sau hắn tỉnh lại, chúng ta có thể minh bạch hết thảy."

Bác sĩ Lý lại kiểm tra lại các thiết bị, sau khi bảo đảm mình có thể tùy thời đánh thức Diệp Tố, mới dựa theo lời Tiếu Thừa, giữ nguyên kế hoạch mà tiến hành.

Chẳng qua, hắn tương đối tò mò với một đường sóng tuyến dư ra, cả ngày liền tiến hành nghiên cứu trong phòng chăm sóc đặc biệt trên tiền đề không quấy rầy tới Diệp Tố, hơn nữa lấy danh nghĩ bản thân xin phía trên vận chuyển dụng cụ tương quan tới.

Vấn đề bác sĩ Lý chú ý nhất là, sóng tuyến dư ra kia đại biểu cho cái gì? Máy đo sóng điện não, đương nhiên chỉ có thể đo sóng điện não, hiển thị ra cũng là trạng thái hoạt động của sóng điện não, nhưng sóng tuyến nằm dưới đáy kia đã là sóng điện não của Diệp Tố, vậy thứ kia đến tột cùng là cái gì?

Ngay từ đầu, bác sĩ Lý suy đoán là do vật chất khác ảnh hưởng tới máy đo sóng điện não, tỷ như gian phòng này có thiên thạch khoáng thạch không rõ chứa một số loại phóng xạ kỳ quái nào đó, đầu tiên hắn tiến hành kiểm tra rồi loại trừ, còn cố ý an bài một người khác tiến hành đo lường kiểm tra trong phòng,

đương nhiên, kết quả nhận được hết sức bình thường. Sau một ngày, bác sĩ Lý sau khi loại trừ mọi khả năng vẫn không thể tìm ra "chủ nhân" sóng tuyến kia.

Không thể xuống tay từ nguyên nhân, bác sĩ Lý đành phải đi vòng mà nghiên cứu quy luật sóng tuyến này. Giá trị bình quân của sóng tuyến đều vượt qua vạch trị số cao nhất, xét mặt ngoài tình huống đặc thù này, đương nhiên là do sóng tuyến đại biểu hoạt động sóng điện não vượt qua cực hạn màn hình có thể dò xét. Nhưng trong quá trình hoàn thiện phát minh máy điện não đồ luôn để chừa đường cho trị số mới, hoạt động não bộ kịch liệt nhất mọi người có thể dò xét trước mắt cũng bất quá chỉ vào khoảng 80, mà trị số máy điện não đồ biểu hiện là 100, chính là để phòng ngừa xuất hiện hoạt động não bộ kịch liệt con người chưa tìm ra. 100 là hạn mức là hạn mức cao nhất do các nhà khoa học nghiên cứu thời gian dài mà chế định ra, bọn họ cho rằng, chỉ cần là người sẽ không có khả năng sở hữu hoạt động não bộ vượt quá 100, cấu tạo thân thể con người căn bản không thừa nhận được hoạt động não bộ 100. *(Như phim Lucy ấy, đạt tới 100 là tan biến vào đất trời luôn)*

Cho nên dị trạng xuất hiện điện não đồ của Diệp Tố vẫn luôn bị bác sĩ Lý cho rằng do ngoại vật ảnh hưởng.

Tận tới khi thiết bị tinh vi được vận chuyển từ quốc nội tới, bác sĩ Lý mới phát hiện ra một số manh mối khác. Những manh mối này khiến bác sĩ Lý một lần nữa lâm vào vòng luẩn quẩn tự mình hoài nghi rồi lại tự mình phủ định. Cuối cùng vẫn phải nhờ vào cổ vũ của trợ thủ mới có thể dựng dậy được niềm tin vào bản thân mà tiếp tục nghiên cứu. Mà càng nghiên cứu, lại càng kinh hãi, một mặt hoài nghi cực độ, một mặt lại hưng phấn cực độ.

Dưới nghiên cứu say mê thời gian đảo mắt đã trôi qua mười ngày. Bác sĩ Lý đã có một số suy đoán bước đầu, chỉ chờ Diệp Tố tỉnh lại để nghiệm chứng.

Hôm nay, Tiểu Thừa cũng sớm đi vào phòng bệnh.

Bác sĩ Lý cùng trợ thủ cùng nhau dùng một loại điện lưu khác kích thích Diệp Tố tỉnh lại.

Giống như một người hôn mê thật lâu mới tỉnh lại, Diệp Tố chậm rì rì mà khôi phục ý thức, cảm thấy mí mắt nặng nề, thật lâu mới có thể mở hoàn toàn. Cũng may trong lúc hắn hôn mê, bác sĩ Lý cùng trợ thủ chăm sóc hắn rất khác, thường xuyên mát xa cho hắn, công năng cơ bắp không bị héo rút, chỉ có chút tê mỏi.

Diệp Tố còn có thể cử động cánh tay một chút, nhưng muốn ngồi dậy cần một thời gian chậm rãi.

Bác sĩ Lý nâng hắn dậy, lót một cái gối đầu phía sau hắn, để hắn ngồi thoải mái một chút.

"Cảm thấy thế nào?" Bác sĩ Lý duỗi tay lắc lắc trước mặt hắn.

"Vẫn ổn." Giọng Diệp Tố có chút khàn khàn, nhưng tiêu cự đồng tử bình thường, ánh mắt thanh minh, thần trí cũng rõ ràng.

Bác sĩ Lý gật đầu, lại giúp Diệp Tố bổ sung đường glucose cùng một số chất dinh dưỡng khác, đỡ hắn xuống giường rèn luyện một lát, tận đến khi Diệp Tố đổ một tầng mồ hôi mỏng, cơ năng thân thể cũng khôi phục không sai biệt lắm mới đưa hắn về giường.

Bác sĩ Lý đuổi trợ thủ ra ngoài, cùng Tiểu Thừa dọn mỗi người một cái ghế ngồi bên mép giường Diệp Tố, ánh mắt sáng quắc chờ mong. Bọn họ sớm đã chờ đến cồn cào tim gan, bác sĩ Lý lúc này mới có tự tin vỗ ngực không khiêm tốn chút nào mà tự nhận mình là một thầy thuốc tốt, cư nhiên có thể nhẫn tới bây giờ.

Diệp Tố cũng hiểu bọn họ đang chờ đợi điều gì, trầm mặc một lát, sắp xếp tìm từ, mới từ từ kể ra chuyện Tinh thế thế giới: "Kỳ thật thời điểm ngủ, ta đi tới một thế giới khác, văn minh nơi đó bất đồng với chúng ta, đã tới thời đại hàng hải vũ trụ, Vạn tộc san sát trong vũ trụ, còn có một loại sinh vật đáng sợ gọi là Trùng tộc…"

Có một số vấn đề Diệp Tố nói thực kỹ càng tỉ mỉ, điều này chứng minh đây không phải phán đoán của hắn, nhưng cũng có những vấn đề hắn nói qua loa mơ hồ, tỷ như hắn có thể học được tri thức hóa học trình độ hơn xa hiện tại từ Tinh tế thế giới, công nghệ cao nơi đó có sức dụ hoặc quá lớn, hắn không biết sau khi nói ra có thể khiến người khác biến chất hay không.

Bác sĩ Lý cùng Tiểu Thừa lắng nghe thực nghiêm túc, tuy rằng biểu tình vẫn luôn là trạng thái vặn vẹo, bọn họ cảm thấy cực kỳ hoang đường, nhưng xuất phát từ tôn trọng nên không trực tiếp vạch trần, thậm chí bắt đầu suy xét tính khả thi trong lời Diệp Tố.

Mà bác sĩ còn đem những lời Diệp Tố nói tương liên với nghiên cứu sóng điện não dư ra trong mười ngày nay, thế nhưng tìm được từ đó một tia liên hệ vi diệu, có thể chứng minh lẫn nhau.

Đợi khi Diệp Tố nói tới miệng khô lưỡi khô, hắn trịnh trọng nhìn chằm chằm bác sĩ Lý cùng Tiểu Thừa, có chút thấp thỏm lại có chút nhẹ lòng. Ánh mắt hắn lộ ra ánh sáng kiên định, khiến người nhịn không được tin tưởng điều hắn nói là sự thật.

"Thật sự." Diệp Tố lại nhắc lại một lần.

Biểu tình Tiểu Thừa thực mê mang, tuy rằng hắn thực nguyện ý tin tưởng Diệp Tố, cũng chuẩn bị vô luận hắn nói gì đều tin tưởng, nhưng việc này thực sự quá sức tưởng tượng, khiến hắn không tiếp thu nổi. Nhưng bác sĩ Lý lại như đang suy tư gì.

Diệp Tố vội nhìn về phía hắn: "Bác sĩ Lý, ngài thấy thế nào? Ta không có triệu chứng của bệnh tâm thần phải không?"

Bác sĩ Lý do dự trong chốc lát, nói lên một đề tài tựa hồ không liên quan, "Khi bắt đầu thế kỷ này, Nhật Bản có một chương trình dài kỳ, gọi là những câu truyện kỳ diệu trên thế giới , tuy rằng chi tiết không được cân nhắc, nhưng có một số truyện xưa khiến người thập phần kinh ngạc thậm chí cảm thán. Trong đó có một truyện xưa gọi là cái rương , kể về một người nữ bác sĩ sau khi bị đánh ngất, khi tỉnh lại đã bị vây kín trong một cái rương, chỉ có một cái di động còn một chút pin, nàng bắt đầu nghĩ cách cầu cứu, cũng báo cảnh sát, gọi cho người yêu mình, nhưng cuối cũng vẫn không thể chạy thoát. Nhìn qua như vậy, tiết

mục tựa hồ chỉ là bản cắt ngắn của chôn sống . Nhưng mà, hàm nghĩa chân chính kỳ thật nằm ở màn cuối tiết mục, màn ảnh không hề đi theo nữ chính, mà trở về góc nhìn thượng đế, người xem lúc này có thể kinh ngạc nhận ra, kỳ thật sau khi nữ bác sĩ này bị đánh ngất vẫn chưa từng tỉnh lại, cái gọi là rương chỉ là sự tưởng tượng của nữ bác sĩ khi bị hôn mê. Trong tư duy của nữ bác sĩ khi trở thành người thực vật, nàng bị vây ở trong rương vĩnh viễn, muốn sống không được muốn chết không xong. Đại khái giống như nằm mơ một giấc mộng không tỉnh lại. Câu chuyện này giả thiết, đến tột cùng người thực vật hoàn toàn vô ý thức suy nghĩ cái gì. Ta cũng nhìn thấy chương trình này, mới cảm thấy tò mò với trạng thái tư duy của người thực vật."

(ai thích kiểu này có thể xem phim Repo Men (2010) siêu hay luôn)

Diệp Tố ngẫm nghĩ, xong mới nói: "Ý ngài là, Tinh tế thế giới cũng là do ta tưởng tượng ra? Là một giấc mộng?"

Bác sĩ Lý gật đầu.

Diệp Tố nói: "Chỉ dựa vào tưởng tượng có thể tạo ra một thế giới hợp lý như vậy sao?"

"Người bình thường đương nhiên không thể, chỉ có thể tưởng tượng ra một không gian nhỏ hẹp phong bế như nữ bác sĩ trong chương trình." Bác sĩ Lý trả lời, "Nhưng ngươi không giống."

"Có cái gì không giống?" Đây là Tiểu Thừa hỏi, tư duy hắn có điểm loạn, chỉ có thể đi theo suy đoán của bác sĩ Lý.

Biểu tình bác sĩ Lý bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, biểu tình như mộng như ảo, sau một lúc lâu, ánh mắt hắn lại tiếp tục kiên định, lấy ra một chồng văn kiện, "Đây là một ít tư liệu ta tìm được trong lúc Diệp Tố hôn mê, bao gồm trị số hoạt động sóng điện não,… Ta từ đó đưa ra một kết luận đồng dạng không thể tưởng tượng nổi…"

Bác sĩ Lý dừng một chút, dưới ánh mắt thúc giục của Tiểu Thừa cùng Diệp Tố tiếp tục nói, thanh âm bay ra, "Chúng ta đều biết, kỳ thật đại não chúng ta chỉ được khai phá khoảng 10%. Nhưng khi ta quan sát Diệp Tố, đại não của hắn rất kỳ quái, bình thường chỉ khai phá được khoảng 10%, nhưng khi hôn mê, 90% còn lại đột nhiên trở nên sinh động, nháy mắt được khai phá. Tiểu Thừa, chính là sóng tuyến dư ra chúng ta thấy kia, nó là một bộ phận khác của đại não Diệp Tố! Cho nên nói, khi Diệp Tố hôn mê, ngươi là một tuyệt thế thiên tài khai phá được 90% bộ phận đại não! Ai cũng không thể tưởng tượng được, khi đại não được khai phá tới trình độ này sẽ phát sinh chuyện gì, nhưng ít nhất tưởng tượng ra một tinh tế thế giới từ trống rỗng tuyệt đối không thành vấn đề! Người thường hôn mê, chỉ có thể bằng 10% đại não kia tưởng tượng ra một không gian rương nhỏ, nhưng mà ngươi, Diệp Tố, một thế giới đối với ngươi mà nói, có lẽ cũng chỉ là một thế giới hư ảo có thể nghĩ ra được! Ngươi hoàn toàn có thể làm được!"

Diệp Tố ngây ra, dưới tiếng gào kích động tới mức nói năng lộn xộn của bác sĩ Lý, hắn chỉ có một suy nghĩ, khó trách khi hắn chưa bao giờ ngủ cũng không cảm thấy mệt. Có thể là ở thế giới hiện thực, 10% đại não kia đang hoạt động, tới buổi tối bộ phận đại não này liền nghỉ ngơi, đổi 90% còn lại tới Tinh tế thế giới hoạt động, sau đó qua mười hai tiếng đồng hồ, 90% nghỉ ngơi, 10% tỉnh lại ở hiện thực, cứ như vậy mà thay ca…

Đây là chương ta đã edit được 2/3 lúc không có mạng, sau đó bị mất sạch nên cay cú vãi nồi T.T nhưng cuối cùng vẫn phải cắn răng gõ lại

168. Chương 166: Sợ Hãi

Ngực bác sĩ Lý phập phồng kịch liệt, bộ dáng ôn hòa của hắn thay đổi, hai tay theo bản năng mà giơ lên phe phẩy tập tư liệu kia, múa may qua lại, lời hắn nói hoàn toàn phá vỡ nhận tri từ trước tới nay của mọi người, hắn lại bổ sung: "Ngươi thích cái người gọi là Hàn Nghiệp kia?"

Diệp Tố tức khắc hoảng loạn biệt nữu mà trốn tránh tầm mắt, vô cùng quẫn bách. Bác sĩ Lý cũng không giễu cợt hoặc có bất luận ý tứ bát quái nào khác, mà phân tích có trật tự: "Vì cái gì mà ngươi thích Hàn Nghiệp? Đừng nói thích đều không có nguyên do, tướng mạo, phẩm chất, cảm giác, thậm chí gió thổi nhẹ khi gặp nhau cũng có thể là lý do của tình yêu, nhưng lần đầu tiên ngươi thấy Hàn Nghiệp, lần thứ hai thấy Hàn Nghiệp, đều chỉ đơn thuần thưởng thức diện mạo của hắn, khẳng định tích cách của hắn. Những thứ đó đều là hảo cảm, là chuẩn bị trước khi tình yêu nảy mầm, loại chuẩn bị này có dài có ngắn, ngắn chỉ cần một giây đồng hồ, mà dài cũng có thể dài tới mức tích góp cả đời cũng không đủ để chuyển biến từ hảo cảm thành tình yêu."

"Hiện tại chúng ta phân tích một chút quá trình tích lũy của ngươi. Từ lời ngươi kể ra, cảm tình của ngươi đối với Hàn Nghiệp có hai giai đoạn có chuyển biến quyết định, giai đoạn thứ nhất là khi hắn huấn luyện ngươi, từ hảo cảm biến thành thích. Giai đoạn thứ hai chính là mười ngày ngươi lựa chọn hôn mê, ngươi yêu hắn. Ngươi có nghĩ tới hay không, vì sao chuyển biến lại phát sinh vào hai thời kỳ đặc thù này hơn nữa thực nhanh chóng mà đột nhiên? Giai đoạn thứ nhất, hắn lừa gạt ngươi, cũng khiến ngươi bị đau khổ thực lớn, ngươi hẳn nên hận hắn, nhưng khi ngươi biết được gian khổ nhẫn nhục hắn phải chịu đựng, hắn là một anh hùng đáng để kính nể, cho nên ngươi không chán ghét, ngược lại càng thêm đau lòng. Giai đoạn thứ hai, có địa phương tương đồng với giai đoạn thứ nhất, chính là do Hàn Nghiệp thể hiện đủ mị lực nhân cách vào hoàn cảnh thời điểm đại bộ phận người không hiểu không ủng hộ, hắn là một anh hùng hoàn toàn xứng đáng. Cho nên, tình cảm của ngươi đối với hắn lại được tăng tiến một tầng, có thể dùng hai chữ để miêu tả, đó chính là tình kết, anh hùng tình kết."

Trên mặt bác sĩ Lý thoáng hiện quang mang cơ trí, hắn tiếp tục nói: "Tính chất đặc biệt của tinh thần Nhân loại đã chú định khi sinh ra đã có sẵn anh hùng tình kết. Mọi người thường thường sẽ nghĩ tới bản thân mình, thấy khuyết điểm của bản thân, điều này sẽ khiến chúng ta cảm thấy uể oải cùng bất an. Vô luận là do gặp phải bất hạnh hay xuất phát từ thức tỉnh bản thân, chúng ta đều hy vọng sẽ xuất hiện một anh hùng hoàn mỹ. Tới cứu vớt chúng ta, hoặc tới chứng minh Nhân loại chúng ta không khốn khổ như vậy. Anh hùng tình kết đã xuất hiện từ trong thần thoại. Khi não bộ con người có thể hoạt động đủ để tưởng tượng ra một thế giới, ngươi liền xuất phát từ bản năng anh hùng tình kết mà tưởng tượng ra một Hàn Nghiệp hoàn mỹ, nhẫn nhục chịu đựng vì Nhân tộc. Nhưng trên thực tế, ngươi cảm thấy có người như Hàn Nghiệp sao? Chỉ cần là người, liền có hạn mức áp lực nhất định, hắn làm sao có thể không sụp đổ?"

"Mỗi người đều muốn làm anh hùng, nhưng không có dũng khí gánh vác cô đơn cùng trách nhiệm trầm trọng của anh hùng, cho nên ngươi tưởng tượng người khác là anh hùng, mà không phải bản thân mình, nhưng ngươi lại có tình kết, cho nên biến mình thành người theo đuổi anh hùng, cũng bởi loại tình kết này

mà khiến bản thân thừa nhận một số thống khổ ngươi khó có thể thừa nhận mà trở thành một cái tiểu anh hùng, cho nên ngươi là một trong bảy người quan trọng. Khi tưởng tượng ra thế giới này, những người này, tình cảm ngươi liền có thiên hướng đặt lên người Hàn Nghiệp, thích hoặc thậm chí yêu hắn cũng là đương nhiên. Kỳ thật, cẩn thận phân tích, kia thực sự là yêu sao? Khi ngươi chịu khổ, nói với bản thân đó là vì Hàn Nghiệp, ngươi còn không màng tất cả mà đi cứu Hàn Nghiệp, những hành động đó khiến ngươi chịu dày vò cực độ mà cũng tự mình nhận được một loại thỏa mãn thăng hoa, đủ để đau đớn chuyển hóa thành khoái cảm *(chơi SM hả trời),* để ngươi cảm thấy mình là người rất quan trọng, là người vô tư, đúng là loại trả giá này khiến tâm hồn ngươi được an ủi, do đó khiến tình cảm của ngươi đối với Hàn Nghiệp càng thêm sâu nặng. Đại khái… cũng giống như mối tình đầu, không biết mối tình đầu thích bao nhiêu, chính là thích bộ dáng mình nhớ mãi không quên cùng chân thành tha thiết mà thôi, loại thích cùng thỏa mãn bản thân cùng hoài niệm lúc trước chồng chéo lên nhau, mới khiến mối tình đầu có vẻ khắc cốt minh tâm."

Sắc mặt Diệp Tố càng lúc càng trắng bệch, hắn cúi đầu, như hiểu rõ lời bác sĩ Lý nói, lại như không hiểu, hắn chỉ nói: "Không thể là giả. Ngươi không phải ta, không tự mình trải qua, căn bản không biết thế giới bên kia chân thật thế nào, những người đó đều sống sờ sờ."

Bác sĩ Lý nói: "Độ khai phá 90% não bộ hoàn toàn có thể tưởng tượng ra thế giới vô cùng chân thật. Kỳ thật người thường nằm mơ, ngẫu nhiên tỉnh lại cũng sẽ cảm thấy có chút chân thật như vậy."

"Không…" Diệp Tố cự tuyệt cách nói của bác sĩ Lý.

Bác sĩ Lý lộ ra tươi cười đúng chức nghiệp bác sĩ tâm lý, khoan dung, thông cảm, lý giải. Nhưng tươi cười như vậy vừa lúc khiến Diệp Tố càng thêm phản kháng, hắn cảm giác bác sĩ Lý tựa như đang nói "có bệnh phải mau trị."

Nhưng Diệp Tố lại không biết nên phản bác thế nào, hắn gần như lâm vào hoàn cảnh không lối thoát, vô luận hắn nói gì, bác sĩ Lý cũng sẽ không tin tưởng hắn. Hắn nhìn về phía Tiểu Thừa, Tiểu Thừa chỉ có thể cười khổ. Diệp Tố càng thêm suy sụp.

Bác sĩ Lý an ủi mà vỗ bả vai Diệp Tố: "Kỳ thật loại sự tình này, chỉ có bản thân chạm tới tầng giấy kia, mới có thể biết rốt cuộc có phải ảo giác hay không. Những điều kia cũng chỉ là suy đoán của ta, sự thật đến tột cùng ra sao vẫn cần bản thân ngươi thăm dò. Bất quá thăm dò cần tiền đề luôn giữ thái độ hoài nghi, nếu ngươi quá mức khẳng định đó là một thế giới chân thật, tiềm thức ngươi cũng sẽ ám chỉ đó là sự thật, ngươi cũng sẽ vĩnh viễn không mò tới được chân tướng. Cho nên, không cần để ý, hãy hoài nghi Hàn Nghiệp, hoài nghi tính chân thật của thế giới kia."

Diệp Tố trầm mặc không nói gì.

Mà buổi tối hôm nay, hắn khó có khi ngủ được một giấc ngon, Diệp Tố thật sự sợ hãi, hắn không thể từ giấc mộng tới Tinh tế thế giới. Hắn ngồi bên giường suy nghĩ thật lâu, tuy rằng loại tình huống này đã từng phát sinh trước kia, nhưng lần này lại khiến hắn hoảng hốt cực độ. Hắn bắt đầu suy nghĩ vẩn vơ, có phải do hắn bị bác sĩ Lý nhắc nhở qua, cho nên tiềm thức có chuẩn bị, mới không tiếp tục ảo tưởng nữa?

Tưởng tượng tới khả năng này, Diệp Tố khó có thể ngủ yên, hắn làm sao có thể chấp nhận những người ở Tinh tế thế giới đều là giả, là hư ảo? Hắn đã từng cùng bọn La Thành rèn luyện, cùng Hàn Nghiệp coi như

chung hoạn nạn, Trùng tộc dữ tợn còn rõ ràng trước mắt...

Đêm hai ngày liên tiếp đều như vậy, Diệp Tố cũng mơ một vài giấc mơ mơ hồ, nhưng đó tuyệt đối không phải Tinh tế thế giới, không có bất luận người vật quen thuộc nào. Diệp Tố hoảng loạn hết sức chỉ có thể liều mạng an ủi bản thân, là do 90% đại não kia mệt mỏi, cần nghỉ ngơi nhiều hơn, dù sao hắn cũng đã không ngủ mười ngày liên tiếp ở Tinh tế thế giới? Ngủ nhiều mấy ngày là được rồi, trước kia cũng từng có loại tiền lệ này a.

Diệp Tố tận lực bước nhẹ một chút, đi nơi nơi đây đó, phong cảnh tòa tiên đảo này thập phần mỹ lệ, sau đó lại phải tiếp tục tập trung vào thực nghiệm, trong mười ngày hắn hôn mê, Lý Hoằng Hậu bọn họ vẫn cẩn trọng tiến hành thực nghiệm như trước, tiến trình đã tiếp cận hồi kết.

Khi Diệp Tố trở về, tốc độ lại lần nữa được đẩy nhanh.

Ngày thứ năm sau khi Diệp Tố tỉnh lại, phòng thí nghiệm bộc phát ra tiếng hoan hô. Nguyên tố ký sinh rốt cuộc được hoàn chỉnh tách ra, độ hoàn chỉnh cao tới 99%! Cũng đủ để mã hóa tin tức sóng.

Đông đảo giáo thụ đều sửa bộ dáng ấm áp trang trọng ngày xưa, hưng phấn mà ôm lấy nhau, chỉ vào số liệu mà cầm lòng không đậu sử dụng tiếng mẹ đẻ nói gì đó. Diệp Tố nghe không hiểu, nhưng có thể cảm nhận được tâm tình chung của bọn họ.

Diệp Tố nhìn chằm chằm các hạng mục số liệu của nguyên tố ký sinh sau khi được tách ra, nguyên tố ký sinh vô hình, an tĩnh di động trong bình chân không, chỉ có những số liệu đó chứng minh sự tồn tại của nó.

Nhìn không thấy nhưng xác thật chân thật tồn tại.

Diệp Tố nghĩ, nguyên tố ký sinh không phải là minh chứng cho sự tồn tại của Tinh tế thế giới sao? Bọn họ có thể tróc nguyên tố ký sinh chính là dựa vào khoa học kỹ thuật Tinh tế mới có thể thành công. Nếu muốn phủ định Tinh tế thế giới, liền phải phủ định khoa học kỹ thuật nơi đó, chẳng lẽ nguyên tố ký sinh cũng là do hắn ảo tưởng ra sao?

Diệp Tố tự nhận không có khả năng này.

Tại sao lại không có? Đáy lòng lại có một thanh âm khác chất vấn, trạng thái khai phá 90% đại não của ngươi hoàn toàn có thể dựa lý luận mà suy ra tồn tại của nguyên tố ký sinh! Chẳng qua lấy quá trình lịch sử dài dòng ở Tinh tế thế giới ra che dấu, trực tiếp lấy ra kết quả cuối cùng ở hiện thực.

Diệp Tố bỗng nhiên không biết phải làm sao, ý nghĩ đáng sợ một khi nảy ra liền khó có thể tiêu thất. Diệp Tố đành phải nghĩ tới những khoa học kỹ thuật khác ở Tinh tế thế giới, nhưng càng nghĩ càng hãi hùng khiếp vía. Ký ức của hắn rất mơ hồ, trừ khi hắn đầu tâm học tập thâm sâu khoa học kỹ thuật Tinh tế thế giới, hoàn toàn hiểu rõ, mới có thể nhớ kỹ.

Nhưng tại sao lại như vậy? Có phải do hắn ảo tưởng ra một dàn giáo của thế giới đó, còn chi tiết trong đó còn cần bổ sung. Hắn đang tiếp tục tưởng tượng ra chi tiết bên trong còn chưa rõ ràng lắm, tựa như đang ở trong mộng, sự tình trong mộng không hợp lý lắm ngươi cũng không thấp có gì lạ, trong ảo tưởng Diệp Tố cảm thấy khoa học kỹ thuật Tinh tế thế giới hoàn thiện mà phát đạt, nhưng liên hệ với hiện thực, loại ảo giác được xây dựng nên này không thể sử dụng được, xuất hiện hiện tượng ký ức mơ hồ. Cho nên khi Diệp Tố muốn học tri thức nào đó, 90% đại não kia của hắn mới lâm thời vận chuyển, suy tính ra lý luận thực sự, lúc này mới được Diệp Tố ở hiện thực "học được".

Diệp Tố đứng thẳng không xong, dựa vào bàn thực nghiệm, tay bưng kín mặt, hắn không dám tiếp tục suy nghĩ.

Lý Hoằng Hậu cùng những người khác còn tưởng Diệp Tố đang kích động, có thể thành công tróc nguyên tố ký sinh, công lao lớn nhất thuộc về Diệp Tố.

Sau khi tróc được nguyên tố ký sinh, cũng không có nghĩa tin tức sóng có thể lập tức được mã hóa, trong đó còn cần nhà vật lý quang học tiếp tục nghiên cứu thâm sâu nghiên cứu biện pháp mã hóa, Lý Hoằng Hậu bọn họ cũng tham dự trong đó, dù sao hóa học vật lỹ cũng không tách biệt, những nhà hóa học bọn họ cũng nhiều ít cho nghiên cứu với vật lý, có thể cùng những nhà vật lý quang học giúp đỡ lẫn nhau, nhanh chóng kết hợp nguyên tố ký sinh cùng tin tức sóng.

Diệp Tố đi theo Lý Hoằng Hậu tiếp tục nghiên cứu mã hóa tin tức sóng, Diệp Tố chung quy vẫn là học sinh, hiểu biết với vật lý quang học còn kém nhiều, lại không thành thạo với phòng thí nghiệm, nhưng Lý Hoằng Hậu thường xuyên chỉ điểm cho hắn, mở ra cho hắn sự thần bí của một ngành học khác, điều này hoặc nhiều hoặc ít giảm bớt lo âu của Diệp Tố.

Chẳng qua, mỗi khi tới ban đêm, sợ hãi cùng lo lắng liền như bóng đêm che trời lấp đất giáng xuống bao phủ hắn.

Bảy ngày qua đi, Diệp Tố lại một lần nữa mê mang từ trong mộng tỉnh lại, nhìn dương quang thanh tân cùng gió biển ngoài cửa sổ, nặng nề vô thanh vô tức mà đè nặng hắn.

"Sắc mặt ngươi tại sao lại kém như vậy?" Bác sĩ Lý gõ mở cửa phòng Diệp Tố, kinh ngạc hỏi.

Tầm mắt Diệp Tố tan rã, không biết khóc hay cười nói: "Bác sĩ Lý, ta không thể trở lại."

Bác sĩ Lý thực mau liền ý thức được ý Diệp Tố nhắc tới cái gì, "Hôm nay ta tới tìm ngươi cũng là vì chuyện này, ta vừa rồi luôn nói chuyện video cùng mấy cái lão hữu, ta nói với bọn họ tình huống của ngươi cùng một số giả thuyết kỳ lạ của ta, đại bộ phận người đều suy đoán không khác ta là mấy, nhưng trong đó cũng có người có quan điểm khác ta, có lẽ ngươi hắn nên nghe một chút."

169. Chương 167: Dị Biến

Diệp Tố mời bác sĩ Lý vào phòng, cảm quan của hắn với bác sĩ Lý hiện tại thập phần phức tạp, vừa hy vọng hắn có thể vạch trần sương mù nhưng lại sợ lý luận hắn nói ra khiến mình khó có thể tiếp thu.

Bác sĩ Lý đi thẳng vào vấn đề nói: "Phương hướng nghiên cứu của bằng hữu kia của ta là huyền học, khi ta dùng ví dụ về ngươi mà thảo luận các giả thiết cùng hắn, cái nhìn của hắn khiến ta chấn động. Nhưng cẩn thận ngẫm lại, cũng không phải là không có khả năng."

Diệp Tố chờ mong lại khẩn trương.

"Hắn cho rằng, nếu não bộ con người đạt tới độ khai phá 90%, tư duy cùng tốc độ suy nghĩ tất nhiên sẽ cực kỳ nhanh chóng. Tuy rằng hiện tại không thể chứng minh vật thể vượt qua vận tốc ánh sáng sẽ quay trở về quá khứ, nhưng vận tốc ánh sáng dù sao cũng là một điểm giới hạn. Nếu vận động tư duy não bộ con người vượt qua vận tốc ánh sáng, sẽ phát sinh chuyện gì?

Khả năng đột phá giới hạn thời không cũng không phải không thể. Hắn còn nói qua, trong một số thần thoại lưu truyền từ trung cổ tới nơi, cho rằng linh hồn xuất khiếu có thể di chuyện vạn dặm trong nháy mắt, có lẽ có liên quan tới phương diện này. Có lẽ ở thời kỳ xa xưa, người nào đó may mắn khai phá được 40% hoặc 50% đại não, có thể tiến hành lữ hành tư duy xuyên qua không gian, vượt qua hạn chế không gian, hắn nhớ kỹ thể nghiệm bản thân, bởi vì đặc thù thần kỳ mà trở thành thần thoại. Mà đại não của ngươi có thể khai phá đến 90%, có khả năng đồng thời đột phá hạn chế thời gian cùng không gian, đi tới tương lai. Ngoài ra, hắn còn nhắc tới một điển cố thực nổi danh của Trung Quốc, đó chính là Trang Chu mộng điệp. Hiện tại chúng ta nhìn lại, một triết gia hiểu rõ thế sự như vậy chẳng lẽ thật sự không phân biệt nổi giấc mơ cùng hiện thực sao? Hắn chỉ đưa ra một mệnh đề triết học hay thực sự có loại mê mang này? Liệu có phải hắn cũng có trình độ khai phá não bộ rất cao hay không, đã xảy ra chuyện tương tự trường hợp của ngươi, trong một thế giới khác nơi giấc mơ của hắn, hắn kỳ thật là một con bướm? Ta nghĩ, sử dụng Trang Chu mộng điệp để hình dung tính huống hiện tại của ngươi, thực thích hợp."

"Vậy Tinh tế thế giới kia là thật?" Diệp Tố vội vàng chứng thực.

Bác sĩ Lý lắc đầu: "Dù sao cả hắn và ta đều chỉ suy đoán, sự thật đến tột cùng thế nào, ai cũng không thể phán định, ta càng hy vọng ngươi có thể bảo trình đầu óc thanh tỉnh đối đãi thế giới kia, cung cấp cho ta tin tức chân thật nhất, càng thuận tiện ta đưa ra giải thích càng khoa học. Nhưng mà, khó, dù sao trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường."

Nhưng Diệp Tố đã được trấn an, chỉ cần không hoàn toàn phủ định Tinh tế thế giới là tốt rồi.

Bác sĩ Lý nói: "Kỳ thật ta vẫn cảm thấy tương đối hoang mang với việc ngươi chỉ có thể khai phá 90% đại não khi đang ngủ, nếu ngươi có thể thời thời khắc khắc bảo trì độ khai phá 90%, có lẽ có thể tạo ra hiệu quả càng thêm khó có thể tưởng tượng."

Diệp Tố cười khổ: "Việc này không thể tưởng tượng được, nói thật, kỳ thật đến bây giờ ta cũng không có khái niệm về độ khai phá não bộ của ta, vẫn cảm thấy ngươi đàm luận không phải về bản thân mình."

Bác sĩ Lý dùng ánh mắt ôn hòa an ủi nhìn hắn: "Không vây chặt bản thân như vậy, vô luận sự tình kỳ quái cỡ nào, nếu đã xảy ra, chỉ cần làm một việc duy nhất, đó chính là an tĩnh đối mặt. Tinh tế thế giới là thật hay giả, đối với ta, đối với ngươi, kỳ thật cũng không quan trọng như vậy. Ta hy vọng nhận được một luận chứng xác thực, nhưng ngươi đang ở trong đó, cảm thụ của ngươi là thật, tận mắt nhìn thấy là thật, vậy còn gì để truy cứu đâu? Có lẽ lời ta nói có chút chủ nghĩa duy tâm, nhưng với ngươi, xác thật đúng như vậy. Đã thấy rõ."

"Ân." Diệp Tố nói đã hiểu, nhưng trong lòng thế nào cũng không buông ra được, đặc biệt hiện tại hắn không thể quay về Tinh tế thế giới, khiến hắn thập phần thấp thỏm lo âu, "Bác sĩ Lý, ta đã không tới Tinh tế thế giới bảy ngày rồi."

Bác sĩ Lý nhíu mày trầm tư, một lát sau nói: "Đêm nay ngươi lại tới phòng chăm sóc đặc biệt một lần nữa đi, máy móc nơi đó còn chưa tháo dỡ, ta nhìn xem sóng điện não của ngươi có hoạt động bình thường hay không, phán đoán một chút xem đến tột cùng đã xảy ra vấn đề gì."

"Hảo." Diệp Tố cũng chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào bác sĩ Lý.

Đêm đó, Diệp Tố liền đeo lên dây dợ máy móc mà nặng nề ngủ. Bác sĩ Lý tiến hành kiểm tra đo lường cho hắn, phát hiện 90% đại não còn lại của Diệp Tố đã tiến vào ngủ đông, không khác biệt với người thường lắm, không có bất luận hoạt động kịch liệt nào.

Bác sĩ Lý cho rằng mười ngày lúc trước đã tiêu hao quá nhiều dẫn đến hiện tượng như vậy, sau khi hắn nói với Diệp Tố khả năng này, Diệp Tố mới thoáng buông tâm, tuy rằng từ đó về sau vẫn hàng ngày tiếp tục tỉnh lại từ mộng đẹp. Hiện tại Diệp Tố cũng chỉ có thể cảm thấy may mắn rằng Hàn Nghiệp đã được tìm thấy trước khi hắn hôn mê, nếu không hiện tại hắn cũng chỉ có thể lo lắng suông.

Hàn Nghiệp bị Diệp Tố nhung nhớ cũng đồng dạng lâm vào cảm xúc nôn nóng.

Ngày đầu tiên Diệp Tố lâm vào ngủ say, Hàn Nghiệp còn chưa lo lắng nhiều, nhưng ba ngày liên tiếp trôi qua, Diệp Tố còn chưa tỉnh lại, khiến Hàn Nghiệp không khỏi lo lắng.

Hàn Nghiệp lại một lần đi vào phòng ngủ Diệp Tố, nhìn tư thế Diệp Tố không biến hóa gì so với ba ngày trước, nội tâm nặng nề. Nếu không phải biểu tình Diệp Tố an tường ôn hòa, sắc mặt hồng nhuận, hô hấp ổn định, Hàn Nghiệp khẳng định đã gấp tới điên rồi.

Hiện tại bọn họ còn trên đường phi hành, bác sĩ đi theo thiên hướng trị liệu ngoại thương, nếu Diệp Tố có vấn đề gì, Hàn Nghiệp căn bản không có cách giải quyết được. Kỳ thật Hàn Nghiệp cũng rõ ràng trong lòng, cho dù ở Hoa Đô đông đúc nhân tài, nhóm bác sĩ căn bản cũng không có bất luận biện pháp gì với thân thể Diệp Tố, hắn vẫn ngủ như trước.

Hàn Nghiệp đặt tay trên trán Diệp Tố, kiểm tra nhiệt độ cơ thể, sau khi bảo đảm bình thường, liền ngồi xuống bên mép giường Diệp Tố, nhìn chăm chú Diệp Tố vô ý thức.

Tại sao Diệp Tố lại như vậy? Hàn Nghiệp biết rõ, là vì cứu hắn a. Hàn Nghiệp không biết làm sao Diệp Tố có thể không ngủ không nghỉ mười ngày, nhưng hắn có thể suy đoán được đại giới phải trả sẽ rất lớn, ngủ say không tỉnh hiện tại chính là trả giá bước đầu. Đặc biệt, hắn còn biết được từ phía Kiều Nguy Nhiên, trên đường cứu hắn, Diệp Tố còn lấy phương thức tự mình hại mình đưa một bộ phận tinh thần lực vào bão hố đen, điều này không thể nghi ngờ sẽ tổn hại tinh thần lực rất lớn, khó có thể khôi phục.

Hàn Nghiệp giờ phút này lại dâng lên loại cảm giác kỳ lạ khiến người ta cảm thấy chua xót lại cảm thấy vui mừng, hắn cảm tạ mọi điều Diệp Tố đã làm vì hắn, chỉ có Diệp Tố, mới có thể không tiếc bất luận trả giá gì như vậy mà đi cứu hắn. Nhưng hắn hiểu rõ, hắn vô pháp đưa ra lòng biết ơn chân chính được.

"Ngươi còn định ngủ bao lâu?" Hàn Nghiệp thấp giọng hỏi.

Diệp Tố nằm trên giường không cho hắn đáp án được, chỉ có tiếp tục ngủ say, mà nói cho Hàn Nghiệp, còn chưa đủ, còn chưa ngủ đủ.

Bốn ngày, năm ngày, Diệp Tố vẫn chưa tỉnh lại.

Hàn Nghiệp cảm giác rõ ràng, bản thân vô pháp tập trung lực chú ý lúc làm việc, hắn đơn giản liền dọn công việc tới phòng Diệp Tố, để bản thân luôn có thể nhận được tin tức về Diệp Tố đầu tiên. Nhưng hắn vẫn thường xuyên cầm lòng không đậu mà buông quang não, dừng lại thiết bị thông tin, ngẩng đầu trầm tư nhìn Diệp Tố trên giường.

Kiều Nguy Nhiên cũng đã tới nhiều lần, mày ủ mặt ê nhìn Diệp Tố vẫn không nhúc nhích, "Tại sao lại còn người kỳ quái như vậy? Chẳng lẽ hắn muốn ngủ bù mười ngày lúc trước sao?" Hắn hỏi Hàn Nghiệp.

Hàn Nghiệp đâu biết nguyên nhân, không trả lời Kiều Nguy Nhiên. Nhưng hắn bắt đầu trầm mặc ngẫm lại, hắn tựa hồ cũng không hiểu rõ Diệp Tố, ít nhất tuyệt đối không biết nhiều bằng Kiều Nguy Nhiên. Đột nhiên ý thức được sự thật này khiến Hàn Nghiệp có chút hụt hẫng.

"Chẳng lẽ hắn là công chúa ngủ trong rừng sao?" Kiều Nguy Nhiên mỗi lần tới thăm Diệp Tố, đều muốn trêu ghẹo một phen, kỳ thật sắc mặt bình thường cùng trạng thái thân thể khỏe mạnh của Diệp Tố mới khiến hắn có thể lấy thái độ nhẹ nhàng đối đãi Diệp Tố hôn mê. Nếu không, hắn nào dám lấy sinh mệnh Diệp Tố nói giỡn, đây chính là đồng bọn cùng hắn kề vai chiến đấu trong tương lai a, "Có cần hoàng tử hôn hắn một cái hay không? Hoàng tử? Không biết là ai, dù sao không phải ta…"

Ngày thứ bảy Diệp Tố ngủ say, Kiều Nguy Nhiên cùng Hàn Nghiệp cuối cùng cũng thông qua trùng động của Khắc Nhĩ tộc mà trở về Nhân tộc, cũng đến Hoa Đô tinh trước tiên.

Kiều Nguy Nhiên chuẩn bị tới báo cáo nhiệm vụ với Chủ tịch.

Hàn Nghiệp nói với hắn: "Ngươi đã suy xét tốt chưa?"

Kiều Nguy Nhiên trầm mặc không nói.

Hàn Nghiệp hiểu hắn, không lập tức bức bách hắn đưa ra quyết định, nói: "Đợi ta xử lý tốt sự việc hiện tại, lại tiếp tục nói chuyện rõ ràng với ngươi."

Hai người liền tách ra ở cảng Hoa Đô, Hàn Nghiệp nghĩ nghĩ, liền mang Diệp Tố vô ý thức về Hàn gia, nhà hắn.

Hàn gia kỳ thực thật đơn giản, biệt thự ba tầng, hoàn cảnh ưu nhã an tĩnh, trình độ bảo an cũng thực tốt. Trực hệ Hàn gia chỉ có một người Hàn Nghiệp, Hàn Nghiệp cũng thường không về nhà, cho nên tòa biệt thự này có vẻ trống vắng.

Đội chữa bệnh phụ trợ tư Minh Viện đã sớm nhận được mệnh lệnh, một đám bác sĩ cùng hộ lý chuyện nghiệp đã sớm chờ tại Hàn gia.

Sau khi dàn xếp tốt cho Diệp Tố, Hàn Nghiệp không thể không tới tổng bộ Minh Viện một chuyến.

Kỳ Hựu Cảnh vẫn như trước, tới lui bận rộn không ngừng trước các đài máy móc dụng cụ, thông tin dày đặc trước mắt được hắn lọc ra nội dung quan trọng. Nghe thấy tiếng bước chân, hắn biết là Hàn Nghiệp, cũng như mỗi lần Hàn Nghiệp tới, quay đầu cười cười với hắn, nhưng cười cười, Kỳ Hựu Cảnh lại vô pháp cười ra được, nhìn Hàn Nghiệp sống sờ sờ, nhìn hắn không có bất luận thương tổn nào mà bước tới, cảm xúc không có chỗ nào phát tiết nhiều ngày bỗng tan thành mây khói, tùy đó mà tới chính là vui sướng cùng chua xót.

Kỳ Hựu Cảnh nói: "Thật khiến người khoảng sợ, ta còn tưởng rằng ngươi sẽ không trở lại."

"Ta cũng cho rằng ngươi sớm đã chuẩn bị tốt rằng ta sẽ không trở lại." Hàn Nghiệp cười đạm nhiên, đi tới phía sô pha hắn thường ngồi, rót cho bản thân một ly trà, thanh hương cam liệt, Hàn Nghiệp nhấm nháp có chút hưởng thụ.

"Chuẩn bị chuyện này…" Kỳ Hựu Cảnh nói, "Có một số chuyện mặc dù chuẩn bị thế nào vẫn khó có thể chấp nhận."

Hàn Nghiệp thừa nhận gật đầu, lại không phát biểu bất luận ý kiến gì, hắn cùng Kỳ Hựu Cảnh đều biết, bọn họ không có quyền không chấp nhận.

Kỳ Hựu Cảnh cười, ném một tia bất bình cuối cùng cùng yếu ớt ra sau đầu, nói: "Diệp Tố thật đúng là ngoài dự đoán, không nghĩ tới hắn thực sự cứu ngươi ra."

Nhắc tới Diệp Tố, thần sắc Hàn Nghiệp liền không tự chủ được mà trầm xuống, không đợi hắn nói gì, Kỳ Hựu Cảnh liền dồn dập nói: "Đúng rồi, có chuyện chỉ sợ ngươi còn chưa biết."

"Đại hội Vạn tộc một vạn năm một lần tổ chức sớm!" Bọn họ không có quyền tiếp tục thương xuân thu buồn, Kỳ Hựu Cảnh buông công việc trong tay, nghiêm túc ngồi xuống trước mặt Hàn Nghiệp, đàm luận chính sự, "Ta cũng mới nhận được tin tức, liên minh Vạn tộc vừa đưa ra quyết định ba tiếng trước, thông tri tới chủ tịch các tộc, chủ tịch chuyển cáo cho ta."

Sắc mặt Hàn Nghiệp nghiêm lại, ý thức được chuyện không ổn, vội vàng hỏi: "Khi nào bắt đầu?"

"Tám tháng sau."

Hàn Nghiệp nhăn mi, như suy tư gì đó, "Đại hội vạn tộc nguyên bản tổ chức vào 5 năm sau, hiện tại ngay cả 5 năm cũng không chờ nổi sao? Liên minh Vạn tộc có nói lý do tại sao lại tổ chức sớm không?"

"Không có." Kỳ Hựu Cảnh nặng nề lắc đầu, "Có lẽ tới đại hội Vạn tộc, phía liên minh mới có thể tiến hành phát biểu đối ngoại."

"Ta nghĩ ta biết tại sao." Hàn Nghiệp xoa ấn đường, ánh mắt càng thêm sầu lo.

170. Chương 168: Thanh Tỉnh

Kỷ Hựu Cảnh hơi suy tư, sau khi cùng Hàn Nghiệp đàm luận một số sự tình có liên quan, hắn cũng minh bạch vài phần, "Ý ngươi nói, có liên quan tới Trùng tộc?"

Hàn Nghiệp gật đầu, kỳ thật lúc này hắn còn biết một sự kiện khác có liên quan tới dị động của Trùng tộc, là Phán Nguyệt dong binh đoàn báo cáo lên hắn, cũng chính là lần Diệp Tố cụ tượng hóa ra vạn tiễn xuyên tâm, đại lượng Trùng tộc không hợp thường quy đột nhiên xuất hiện, khiến quân đội Đông Cực tinh hệ rối ren một trận, tới hiện tại vẫn còn tăng mạnh phòng ngự.

Liên tiếp xuất hiện những sự tình này, nói trùng hợp thật sự quá miễn cưỡng.

"Có lẽ chủng tộc khác cũng gặp Trùng tộc dị động, quá quỷ dị." Hàn Nghiệp nghi ngờ thật sâu, "Hành động Trùng tộc hoàn toàn không giống như hoạt động tự phát do bản năng, khiến người ta không thể không nghi ngờ có sinh mệnh nào đó thao túng chúng nó."

"Lại còn thứ gì có thể điều khiển Trùng tộc? Mẫu Trùng?"

"Ta càng hy vọng chỉ là Trùng tộc bình thường tiến hóa ra chỉ số thông minh." Hàn Nghiệp nói, "Mẫu Trùng... từng ấy năm trôi qua, tư liệu vạn tộc về mẫu trùng vẫn thực ít ỏi, tư liệu hình ảnh cũng chỉ có vài tấm, bất quá ngoài việc có thể nhìn ra hình thể mẫu Trùng thực lớn, năng lực sinh sản thực mạnh, chỉ số thông minh không khác biệt gì so với Trùng tộc bình thường. Nếu nó tiến hóa ra chỉ số thông minh..."

Hàn Nghiệp lắc đầu, hậu quả không dám tưởng tượng.

Kỳ Hựu Cảnh nhíu mày suy nghĩ chốc lát, chỉ có thể thở dài, ngược lại tiếp tục nói tới đại hội Vạn tộc, "Chỉ có tám tháng, còn ba người, thời gian kịp sao?"

"Không kịp cũng phải tìm được." Hàn Nghiệp đứng dậy, nói với Kỳ Hựu Cảnh, "Tư liệu ta lưu lại hẳn ngươi đã thấy được, chúng ta cùng nhau tính toán, mau chóng tìm được ba người còn lại, ngoài ra, ta muốn theo dõi một chút sự tình phản loạn ở Tây Đô, dị động Trùng tộc chính là bắt đầu từ bọn họ đầu tiên."

"Hảo." Kỳ Hựu Cảnh đáp, không biết vui hay buồn mà nói: "Đại hội Vạn tộc tổ chức sớm chưa chắc đã là chuyện không tốt, ngươi cũng có thể buông xuống gánh nặng sớm một chút, tạm thời nghỉ ngơi."

"Nghỉ ngơi." Hàn Nghiệp lẩm nhẩm cái từ xa xỉ này, đảo mắt liền ném nó ra sau đầu.

"Ta về trước." Hàn Nghiệp nhìn thời gian, "Diệp Tố còn đang hôn mê, ta phải theo dõi tình huống mới có thể yên tâm."

Kỳ Hựu Cảnh nhìn theo bạn tốt nhiều năm vội vã rời đi, ánh mắt như đang suy tư gì đó.

Mà tình huống này vừa thấy là liền vài ngày, Hàn Nghiệp vẫn luôn xử lý công việc ở nhà, thuận tiện quan sát tình trạng Diệp Tố. Đương nhiên, cái "thuận tiện" này là chính Hàn Nghiệp nhận định.

Hàn Nghiệp đang xem một phần tư liệu, nội dung là về chủ tịch diệt phỉ. Chủ tịch sau khi lấy được tin tức Hàn Nghiệp cùng Kiều Nguy Nhiên truyền về liền lập tức bắt đầu lấy danh nghĩa tiêu diệt hải tặc thảo phạt. Tuy rằng chưa tìm được thủ phạm sau màn tư dưỡng quân đội phản loạn ở Tây Đô tinh, nhưng vô luận Hàn Nghiệp hay chủ tịch đều đem mục tiêu chỉ hướng về phía tiền nhiệm lĩnh chủ của Tây Đô tinh hệ. Mà nói tới tiền nhiệm lĩnh chủ Tây Đô tinh hệ, không ai không vỗ tay khen ngợi. Hắn khiến ưu thế trọng tâm kinh tế trời ban của Tây Đô tinh hệ phát huy tới nhuần nhuyễn vô cùng, không chỉ khiến Tây Đô tinh hệ phát triển hướng phồn vinh, thậm chí còn có tầm ảnh hưởng tới tới phát triển kinh tế của Nhân tộc, hắn là một lĩnh chủ tốt, không thể nghi ngờ.

Sau khi lĩnh chủ tiền nhiệm về hưu, vì tỏ vẻ trong sạch, liền ném quyền vị sạch sẽ, để lĩnh chủ tiếp theo có thể an tâm tiếp nhận. Tiền nhiệm lĩnh chủ liền trực tiếp tìm một tiểu tinh cầu u tĩnh mà ẩn cư, sau khi tiến vào thời kỳ tuổi già, hắn sinh ra hứng thú với tôn giáo, vẫn luôn đi lễ chùa, nghiên cứu Phật học, thanh tâm quả dục, an phận thủ thường.

Nếu đội ngoại tuyên bố hắn tư dưỡng quân đội, rất nhiều dân chúng sẽ khó tin nổi. Ngay cả bản thân Hàn Nghiệp khi đưa ra suy đoán này, nội tâm cũng phức tạp vô cùng. Vị lão nhân này luôn có địa vị rất cao trong lòng hắn, công tích hắn, tiêu sái hắn, đều khiến người ta khâm phục. Nhưng đủ loại minh chứng đều loáng thoáng chỉ điểm về hướng hắn.

Không có chứng cứ trực tiếp minh chứng tiền nhiệm lĩnh chủ tư dưỡng quân đội, chủ tịch cũng không trực tiếp gây khó dễ, chỉ đối ngoại cường lực lên án hành vi tội ác của hải tặc, nói chính phủ Liên Bang sẽ thẳng

tay diệt phỉ. Hiện tại, thành quả cũng lộ rõ ràng. Chủ tịch muốn làm tiền nhiệm lĩnh chủ suy yếu lực lượng trước khi hắn kịp giương cánh chim.

Hàn Nghiệp không thực sự để ý tới quá trình diệt phỉ, đây là vấn đề của chủ tịch, hắn quản không tới cũng không muốn quản, điều hắn để ý chính là cứ điểm hải tặc chủ tịch tiêu diệt trên tư liệu Giám sát tư đưa tới, đều có động sâu. Trùng tộc tuy rằng nhiều, nhưng hầu như đều nằm tại tinh hệ ngoại vi, rất ít đào động tại khu vực có sinh mệnh thường xuyên sinh hoạt, rất khó thâm nhập vào lòng Nhân tộc.

Quỷ dị cùng bất thường trong đó, khiến Hàn Nghiệp ngửi được hơi thở khiến người ta sợ hãi. *(thúi mồm chăng?)*

Không đợi Hàn Nghiệp suy nghĩ sâu hơn, đội bác sĩ chữa bệnh gõ cửa phòng, đúng giờ hồi báo trạng huống thân thể Diệp Tố. Nói thật, hiện tại bác sĩ sợ nhất là nhìn thấy Diệp Tố, sọ não đều đau, không có cách giải quyết gì với chứng bệnh của Diệp Tố, khiến hắn cảm thấy y thuật tích lũy nhiều năm qua đều là thùng rỗng kêu to.

Hàn Nghiệp nghe bác sĩ nhiều ngày nghìn bài một điệu mà báo cáo: "Dấu hiệu sinh tồn bình thường, dinh dưỡng ổn định, cơ bắp vẫn duy trì sức sống… còn khi nào tỉnh? Không biết!

Diệp Tố đã hôn mê mười lăm ngày.

Mười lăm ngày đối với Tinh tế thế giới phát triển y học, tuyệt đối là một con số đáng sợ. Hàn Nghiệp thường xuyên nhăn chặt ấn đường, thật sâu mà cảm giác vô lực. *(anh bất lực hơi bị nhiều, cũng may em nó phải ngủ, không thì bao tội lỗi k có H để hết lên đầu anh)*

Hàn Nghiệp đứng trước giường Diệp Tố, chăn đệm mềm mại mang theo tác dụng bảo vệ sức khỏe vây Diệp Tố bên trong, để hắn có được hoàn cảnh giấc ngủ thoải mái nhất.

Hàn Nghiệp cảm thấy bất đắc dĩ, nhìn Diệp Tố nhắm chặt hai mắt, nhìn bóng đổ dưới lông mi hắn, giống như góc tường ngược sáng quá lâu mà mọc rêu xanh. Hàn Nghiệp bị bóng đổ kia tạo thành kích thích thời gian dài mà nảy ra một suy nghĩ đáng sợ: Nếu hắn ngủ không tỉnh thì làm sao bây giờ?

Hàn Nghiệp hít sâu một hơi, im lặng một lúc lâu, xoay người rời đi. Khi hắn đặt tay lên tay nắm cửa, một tia động tĩnh rất nhỏ vang lên như tiếng đàn cổ trong phòng trống vắng.

Hàn Nghiệp nhanh chóng xoay người, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, tâm tình nặng nề rốt cuộc cũng buông xuống.

Diệp Tố gian nan mở hai mắt, phòng ngủ sắc điệu thanh tân thoải mái khiến hắn không kịp phản ứng lại đây là nơi nào, tận đến khi Hàn Nghiệp xuất hiện trong tầm mắt của hắn, đại não mờ mịt rốt cuộc cũng thanh tỉnh, đột nhiên từ giường ngồi dậy.

Hàn Nghiệp đè hắn lại, để hắn ngoan ngoãn nằm, Hàn Nghiệp tựa hồ có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, nhưng nói nhiều thực sự không phải phong cách của hắn, cuối cùng chỉ không mặn không nhạt nói: "Ngươi rốt cuộc tỉnh."

Thật lâu sau cũng không thấy Diệp Tố đáp lại, Hàn Nghiệp tò mò nhìn về phía Diệp Tố, lúc này mới nhận ra ánh mắt Diệp Tố có chút không bình thường, kích động, sợ hãi, còn có một số cảm xúc khó nói, hô hấp Diệp Tố cũng dồn dập lên. Hàn Nghiệp cảm thấy Diệp Tố có điều quan trọng muốn nói, cho nên hắn lẳng lặng chờ.

"Ngươi là thật sao?" Thật lâu sau, Diệp Tố mới theo bản năng mà thốt ra một câu như vậy, vươn tay muốn chạm tới Hàn Nghiệp, chẳng qua ngừng giữa không trung một lát, tay Diệp Tố mới quyết định vươn tới xoa bóp cánh tay Hàn Nghiệp, là cơ thể có máu thịt có nhiệt độ.

Mà Hàn Nghiệp lúc này mới hiểu rõ ràng trong ánh mắt Diệp Tố đến tột cùng là gì: Hoài nghi, không tự tin, có một loại sợ hãi không tin tưởng không biết làm sao với toàn thế giới.

Hắn không biết vì sao Diệp Tố lại sinh ra ý niệm hoang đường như vậy, nhưng bộ dáng Diệp Tố cẩn thận chứng thực khiến hắn chua xót một trận.

Diệp Tố tỉnh lại ở Tinh tế thế giới, trừ bỏ kích động do cách biệt đã lâu, lại càng nghĩ nhiều tới lời bác sĩ Lý nói với hắn hơn, hoài nghi tự tồn tại của thế giới này, hoài nghi sự tồn tại của Hàn Nghiệp, mới có thể thận trọng phân biệt được thật giả. Cho nên Diệp Tố hoài nghi mà nhìn Hàn Nghiệp, nhưng mà ánh mắt cùng động tác Hàn Nghiệp đều cẩn thận ôn hòa như vậy, chỉ khiến người cảm thấy thoải mái, làm sao có thể là giả? Hắn làm sao có thể tưởng tượng ra một người chân thật như vậy?

"Thời điểm ta ngủ là dạng gì?" Diệp Tố lại hỏi tội nghiệp, nghĩ tới khi hắn ngủ, hắn nơi này sẽ thế nào, có bất đồng với thế giới hiện thực hay không, có thể để hắn tìm được một số chứng cứ chứng minh tính hợp lý của sự tồn tại thế giới này hay không.

Hàn Nghiệp trả lời hắn: "Chính là bộ dáng ngủ, ngủ rất ngon."

Diệp Tố không hài lòng với đáp án này, nhưng hắn cũng không biết bản thân muốn nhận được đáp án gì, hắn bi ai phát hiện, hắn căn bản không tìm được đủ chứng cứ để chứng minh sự tồn tại của thế giới này.

Ánh mắt Diệp Tố bởi vì vô pháp xác định thật giả mà càng thêm bi ai, Hàn Nghiệp nhìn cũng không biết nên nói gì, hắn bắt đầu nghĩ tại sao Diệp Tố lại hoài nghi như vậy, nhất định có liên quan tới việc hắn hôn mê mười năm ngày. Như vậy, trong khi Diệp Tố ngủ say đã xảy ra chuyện gì?

Bất tri bất giác, Hàn Nghiệp hỏi ra vấn đề khiến hắn bối rối khi Diệp Tố ngủ say: "Ngươi sẽ ngủ không tỉnh lại sao?"

Diệp Tố ngẩn ra, ánh mắt lập lòe thật lâu, mới thống khổ mà bất đắc dĩ nói: "Ta không biết."

Hàn Nghiệp có loại cảm giác đặt mình trong mộng: Không biết chính là có khả năng.

Trong nháy mắt này, Hàn Nghiệp cảm nhận được khổ sở thuần túy, không phải bởi Diệp Tố là một trong bảy người, không phải bởi Diệp Tố có thể trợ giúp hắn, hắn cảm thấy khó chịu hít thở không thông khi nghĩ tới Diệp Tố sẽ ngủ không tỉnh lại. Hắn còn không nghĩ tới, nếu Diệp Tố thực sự ngủ không tỉnh lại, kế hoạch của hắn, đại hội vạn tộc, tương lai nhân tộc nên ứng đối thế nào, đau khổ kim châm đã lan tỏa toàn thân hắn.

Khi hắn phục hồi tinh thần lại, mới phát giác thế nhưng hắn trở tay nắm lại tay Diệp Tố. Đây hoàn toàn là hành vi theo bản năng, giống như làm vậy, Diệp Tố sẽ không ngủ mà không tỉnh lại.

Hàn Nghiệp nắm thực chặt, khiến Diệp Tố cảm thấy có chút áp bách, nhưng dưới cảm giác áp bách, hắn còn phát hiện ra ánh nhìn chăm chú quý trọng.

Cái gì là thật, cái gì là giả, đều không quan trọng. Giờ phút này, cảm nhận của hắn là thật, vậy là đủ rồi.

Hàn Nghiệp buông tay Diệp Tố ra, gục đầu xuống, một lát sau, bỗng nhiên mở hai tay ra nhẹ nhàng ôm lấy Diệp Tố.

Tiếng đập trái tim Hàn Nghiệp truyền lên ngực Diệp Tố, hô hấp ôn nhu của Hàn Nghiệp tản mạn khắp nơi trên cổ Diệp Tố, còn có lời nói Hàn Nghiệp chưa kịp suy ngẫm đã vang lên bên tai Diệp Tố, động lòng người như ánh nắng hoàng hôn chiếu xuống: "Nếu có một ngày, ta muốn đẩy ngươi vào vực sâu, ta sẽ cùng nhau bồi ngươi. Chúng ta đều nhất định phải chết, ta đã sớm biết điều này, cũng đã sớm chuẩn bị tốt để đối mặt với tử vong, nhưng ta đã quên, trước khi tử vong kỳ thật ta có thể hưởng thụ nhiều hơn. Ta suy xét tương lai quá xa xăm, lại nhìn không thấy hiện tại cùng tương lai gần. Ngươi không thể ngủ mà không tỉnh lại, bởi vì ta đã thấy rõ."

Diệp Tố cảm thấy lệ nóng doanh tròng hít thở không thông.

Nếu nhất định phải chết, nếu đã sớm biết sau khi chết tất cả đều trở về không, vậy sống ở thế giới chân thật hay thế giới vô căn cứ, thì có gì khác biệt?

---

hơ hơ ta đang ở thư viện với bạn, trong khi chúng nó học thì ta edit đam mêo:)

171. Chương 169: Chuẩn Bị

Từ ngày Hàn Nghiệp ôm Diệp Tố trở đi, những ngày sau đó tựa hồ không có gì đặc biệt.

Hàn Nghiệp vẫn cả ngày bận chuyện của hắn như trước, hơn nữa bận tới tối mày tối mặt. Diệp Tố đã biết đại hội Vạn tội tổ chức sớm vào 8 tháng sau, Hàn Nghiệp đem toàn bộ tâm trí đặt trên chuyện này, ngoài chuyện muốn tìm được ba người còn lại, còn phải điều phối những binh lực cùng vật tư về sau, tình hình cụ thể về đại hội càng cần theo dõi sát sao hơn từ giờ trở đi, còn phải xử lý chuyện phía chủ tịch.

Đại hội Vạn tộc sẽ định đoạt ích lợi quan trọng nhất của Nhân tộc, tại phương diện này, chủ tịch tự nhiên sẽ không tranh cướp cùng Hàn Nghiệp, huống chi, chủ tịch không thể không thừa nhận nếu là chiến đấu trong phạm vi hẹp, cả Nhân tộc không có quân đội nào có thể thực hiện tốt hơn Nhân tộc. Hàn Nghiệp cần gì, chủ tịch cũng sẽ toàn lực cung cấp.

Hàn Nghiệp vung tay lên, khiến chủ tịch phái Kiều Nguy Nhiên làm phó quan cho hắn.

Dưới Minh Viện cùng Hàn gia không ngừng thông qua Hàn Nghiệp đối lập, Diệp Tố có vẻ ăn không ngồi rồi. Hàn Nghiệp nói qua, Moka lão sư đã trở lại Tây Đô tinh, thực mau sẽ đưa Phá Quân tới Hoa Đô, tới lúc đó Diệp Tố sẽ phải tiếp thu huấn luyện lâm thời cùng Phá Quân, Kiều Nguy Nhiên bọn họ.

Đợi tới mấy ngày sau, Diệp Tố cực kỳ nhàm chán đã đem trên dưới Hàn gia đều nhìn qua một lần, Hàn Nghiệp mở ra mọi phòng với Diệp Tố, Diệp Tố có thể thẳng đường xem xét.

Lầu một lầu hai là phòng khách, phòng ngủ cùng vài phòng cho khách, ngoài trống trải vẫn là trống trải. Diệp Tố thậm chí còn cảm thấy, có vài ngóc ngách tựa hồ như chưa từng có người bước tới, tuy rằng luôn có bảo mẫu đúng giờ tới dọn dẹp, ngày thường cũng có người máy tiến hành một chút quét tước đơn giản, nhưng vẫn không hề có nhân khí như trước. Hắn không thể tưởng tượng nổi, Hàn Nghiệp đã sinh hoạt trong căn nhà như vậy thế nào.

Tận tới lầu ba, Diệp Tố mới nhìn thấy một số đồ vật chứng minh Hàn gia không giống người thường. Lầu ba là gian phòng trữ vật mang tính kỷ niệm, trong đó có một căn phòng lớn treo đầy ảnh chụp, đó là liệt tổ liệt tông Hàn gia. Dưới ảnh chụp chỉ có tên, không có bất luận giới thiệu gì khác, Diệp Tố chỉ có tra trên quang não mới biết được ý nghĩa bọn họ đại biểu, mỗi một cái tên đều có thể dùng vĩ đại tới tân trang, công huân lộng lẫy, cao thượng vô song.

Hàn gia không có lăng mộ khí phái, phải nói, ngay cả mộ phần đơn sơ cũng không có. Bởi nơi mỗi thế hệ Hàn gia quy túc chỉ có thể là chiến trường Trùng tộc, mà mộ phần chôn quần áo và di vật, bọn họ khinh thường. Bọn họ thi cốt vô tồn, chỉ có tinh thần vĩnh hằng. Hàn gia như vậy, làm sao có thể không khiến người kính nể?

Ngay cả ý nghĩa tồn tại của căn phòng này cũng không chỉ là kỷ niệm, càng có ý nghĩa giáo dục hậu đại Hàn gia. Diệp Tố không khỏi nghĩ, Hàn Nghiệp hẳn đã bị phụ thân đưa tới căn phòng này từ lúc còn nhỏ, nghe phụ thân kể về nhiều thế hệ Hàn gia anh dũng vô kinh. Chỉ có ân cần dạy dỗ từ nhỏ, mới có thể nuôi dạy một người như Hàn Nghiệp đi.

Diệp Tố đã thường trú ở Hàn gia, liền tìm một ngày dọn toàn bộ hành lý ở Kỷ gia tiệm cơm tới đây, kỳ thật hắn cũng không có hành lý nào đáng giá cần đem đi, chỉ là trở về cáo biệt bọn họ mà thôi, dù sao Kỷ lão bản nuôi không hắn lâu như vậy.

Kỷ Gia Duyệt đương nhiên cũng thông tri tới La Thành bọn họ.

Vì thế, bọn họ còn khiển trách Diệp Tố, mập mạp đỡ bụng mỡ lắc lư lảo đảo, khóc lóc kể lể như Diệp Tố làm hắn lớn bụng vậy.

Diệp Tố trợn mắt nghĩ, hắn không phải chỉ quyết định tới ở nhà "biểu ca" thôi sao, có gì đại nghịch bất đạo vậy sao? Hắn thấy bộ dáng Kỷ lão bản còn rất vui vẻ a, tiễn đi một cái ăn không cơm, có thể không vui sao? Thân là một người trong tiểu đội khiển trách, Kỷ Gia Duyệt đã phóng con mắt hình viên đạn cắm toàn thân Kỷ lão bản, thập phần chướng mắt "sắc mặt tiểu nhân" của lão ba nhà mình.

"Địch Cảnh đâu?" Diệp Tố quét mắt một vòng, phát hiện không có Địch Cảnh kính râm thật không quen.

Nghe vậy, Trương Diêu Phong hừ lớn một tiếng, miệng đang khiển trách Diệp Tố lập tức chuyển hướng sang Địch Cảnh: "Cái tên mắt mù lại còn tâm mù này, đầu óc toàn gân không co duỗi được, đã trở lại Hoa Đô còn nhớ mãi không quên quỷ vật hắn nhìn thấy ở Đông Cực tinh hệ, cãi nhau cùng ta cũng không cãi lại được, liền tức giận tới mức bỏ nhà đi."

Diệp Tố tỏ vẻ thập phần hoài nghi với lời hắn nói.

Trương Diêu Phong lại hừ hừ, Kỷ Gia Duyệt giải thích cho hắn: "Đại khái là Trương Diêu Phong nói cái gì "ngươi tìm không thấy thì nói mấy cũng chỉ là nói xuông" kích thích Địch Cảnh, Địch Cảnh không nói hai lời liền đi ra ngoài, bất quá hắn còn để lại hướng đi cho chúng ta, hắn kỳ thật là trở lại Đông Cực tinh hệ, còn nói, không tra ra chân tướng sẽ không trở về."

Diệp Tố: "Các ngươi yên tâm để hắn một mình?"

"Một người chỗ nào!" Trương Diêu Phong thở phì phì nói, "Hắn không phải có mang cái Hao Thiên Khuyển kia theo sao!"

Kỷ Gia Duyệt nói: "Học trưởng Bạch Huyễn hai ngày trước còn liên hệ với chúng ta, nói hiện tại hắn đang ở cùng Địch Cảnh, hắn định cùng Địch Cảnh tra xét, vạn nhất tìm được cái gì."

Trương Diêu Phong căm giận quay đi.

Kỷ Gia Duyệt đá chân hắn: "Ngươi chừng nào thì đi tìm Địch Cảnh?"

"Ta khi nào thì nói muốn đi tìm hắn?" Trương Diêu Phong trợn trắng mắt, "Dựa vào cái gì hắn rắm cũng không bỏ lại đã rời đi, còn muốn ta đi tìm hắn? Còn nghĩ rằng ta không rời được khỏi hắn phải không? Ta có thể nhường hắn mười ngày, là có thể lại nhường một trăm ngày sao! Ta mua vé tàu năm ngày sau, cũng không phải để đi tìm hắn, mà do Bạch Huyễn học trưởng nói với ta, quân đội Đông Cực tinh hệ đang chiêu binh, ta định đi thử. Đúng rồi, các ngươi đã nghĩ kỹ về việc sau khi tốt nghiệp sẽ làm gì sao?"

Tới gần tốt nghiệp, những thứ đã có thể học trong trường không còn nhiều lắm, hiện tại từng người đều đang tính toán con đường tương lai, hoặc là tòng quân, hoặc là dựa theo sở thích bản thân đi tìm việc làm. Những người biểu hiện tốt trong kỳ rèn luyện, có thể nhận cơ hội được trường học đề cử, cũng có thể được quân đội nhìn trúng, nhập vào biên chế.

Diệp Tố quay đầu nhìn La Thành, nghĩ thầm, La Thành còn chưa biết thân phận bản thân đâu. Hàn Nghiệp lần trước cũng nói qua với Diệp Tố, muốn hắn tìm cơ hội đưa La Thành tới Hàn gia, là thời điểm Hàn Nghiệp muốn ngả bài với La Thành.

"Ta muốn bị bao dưỡng." Mập mạp chờ mong nói.

Kỷ Gia Duyệt khinh bỉ nói: "Cái chí hướng này của ngươi quá cao, đổi cái thực tế hơn đi." Nói chuyện phiếm về con đường tương lai, Diệp Tố thấy thời gian không còn sớm, Hàn Nghiệp sắp trở lại từ Minh Viện, liền cáo biệt mọi người.

Diệp Tố: "La Thành, hành lý của ta có chút nhiều, ngươi có thể đưa ta trở về sao?"

La Thành:……

Mọi người nhất trí nhìn về phía một cái ba lô nhỏ Diệp Tố xách theo, đây đã là toàn bộ hành lý của hắn.

"Hảo." La Thành đáp ứng.

Mập mạp vội vàng nói: "Ta cũng muốn mười dặm xa xôi đưa tiễn Diệp ca!"

Diệp Tố không để ý tới hắn, cùng La Thành nhanh bước rời đi, chỉ nghe thấy tiếng khóc anh anh vang lên phía sau.

Thời điểm Diệp Tố trở lại Hàn gia, Hàn Nghiệp đã trở lại.

La Thành nhìn thấy Hàn Nghiệp còn có chút không thoải mái, đứng ở cửa, nói với Diệp Tố: "Ta đây trở về."

Diệp Tố: "Đừng, ta còn có chuyện muốn nói với ngươi, vào ngồi một lát đi."

La Thành không lay chuyển được Diệp Tố, đành vào nhà, bất quá mắt nhìn thẳng, ngay cả dư quang khóe mắt cũng không chịu nhìn Hàn Nghiệp một chút.

Hàn Nghiệp thấy vậy, còn thấy có chút buồn cười. Diệp Tố đưa mắt ra hiệu cho hắn, ý bảo hắn mau mau nói chính sự, đừng chỉ lo cười, tiếp tục cười La Thành sẽ mau biệt nữu chết.

Hàn Nghiệp khụ hai tiếng, đem một thứ đặt trước mặt La Thành.

La Thành ánh mắt quái dị mà nhìn Hàn Nghiệp, lại nhìn Diệp Tố ngồi nghiêm chỉnh, ý thức được, Diệp Tố đây là cố ý đưa mình tới Hàn gia, trong đầu hiện lên ý tưởng đó, La Thành mới không tìm nguyện mà nhìn đồ vật Hàn Nghiệp cho hắn xem.

Đó là một đài quang não đặc chế, giờ phút này, chính diện mặt ngoài quang não hiện lên một vòng tròn nửa hắc nửa bạch, là dấu hiệu của Minh Viện!

La Thành đột nhiên cả kinh, suy nghĩ lung tung rối loạn trong đầu lập tức bị tưới diệt, hắn khó có thể tin mà ngẩng đầu nhìn Hàn Nghiệp, sau đó lại lần nữa quay đầu nhìn Diệp Tố, lại thấy Hàn Nghiệp trước sau như một tươi cười ôn hòa, thấy thần thái kích động chờ mong của Diệp Tố. La Thành cảm thấy hai người trước mắt đều trở nên mơ hồ, hắn lại cúi đầu nhìn dấu hiệu Minh Viện kia.

Minh Viện là kiêu ngạo của Nhân tộc, tuy rằng tuyệt đại bộ phận người đều không rõ ràng lắm tính chất cùng nội dung cụ thể về Minh Viện, nhưng vô số điển tịch cùng truyền thuyết trong lịch sử đều có sự tồn tại của Minh Viện, giúp đỡ lúc nguy nan, kéo đỡ Nhân tộc nghiêng ngả, không thể không kể công trong việc Nhân tộc kéo dài năm trăm vạn năm. Hầu như mỗi người có tâm ái Nhân tộc đều sẽ không xa lạ gì với dấu hiệu của Minh Viện, bọn họ cũng từng mộng tưởng muốn tiến vào Minh Viện, tẫn lực vì Nhân tộc.

Khi La Thành nhận ra dấu hiệu Minh Viện không ai dám giả tạo này, nội tâm như trời long đất lở, thế giới dĩ vãng đều sụp đổ, theo đó, khinh bỉ chán ghét với Hàn Nghiệp, bởi vì hình cầu hắc bạch trước mắt ấn tượng quá mãnh liệt sâu sắc mà chuyển biến kịch liệt, xin lỗi với Hàn Nghiệp, mà sùng kính cũng đặc biệt long trọng mà thâm hậu.

La Thành cầm lòng không đậu mà thở hổn hển, sắc mặt đỏ lên.

"Ngươi nguyện ý gia nhập Minh Viện sao?" Hàn Nghiệp nhẹ giọng hỏi hắn.

La Thành không do dự chút nào gật đầu, nhìn về phía Hàn Nghiệp, kích động lại hổ thẹn.

Hàn Nghiệp mỉm cười kích động đưa quang não đặc chế của Minh Viện vào tay Hàn Nghiệp, đây xem như là tán thành bước đầu.

La Thành nắm quang não gắt gao, hắn cảm thấy ngay cả giờ phút này hắn hy sinh trên chiến trường cũng không hề tiếc nuối, đây chính là Minh Viện a, là nguyện vọng vô số người khát vọng nhưng nói cũng không dám nói ra!

Khi La Thành bị lửa nhiệt tình như rừng rậm thiêu đốt, Hàn Nghiệp lại khinh khinh phiêu phiêu mà đổ thêm củi: "Đã quên chưa giới thiệu bản thân một chút, ta là cục trưởng Chấp hành tư Minh Viện."

La Thành trừng lớn mắt, hơi thở dồn dập, còn chưa kịp lý giải cục trưởng Chấp hành tư có ý nghĩa gì, liền

nghĩ tới mình đã từng chửi bới chỉ trích Hàn Nghiệp trước mặt Diệp Tố, hắn hổ thẹn không chịu nổi. Hàn Nghiệp là người trong Minh Viện, chỉ điểm này đã đủ để rửa sạch nỗi nhục hắn phải chịu đựng, nhiều người như vậy, nhiều năm như vậy, tất cả chỉ trích Hàn Nghiệp đều là sai lầm!

La Thành chỉ nghĩ đến điểm này, hắn thậm chí không suy nghĩ tới nguyên do khác khiến Hàn Nghiệp che giấu tung tích, không nghĩ tới bất luận điểm đáng ngờ nào, hắn cũng đã sinh ra kính ý chân thành nhất với Hàn Nghiệp.

Loại phản ứng này của La Thành nằm trong dự khiến của Hàn Nghiệp, cho nên hắn từ trước tới nay an tâm nhất về La Thành. La Thành đã có tình yêu nhiệt thành cùng trung thành nhất với Nhân tộc mà Diệp Tố không có, cũng có thân phận tự do Kiều Nguy Nhiên không có, Hàn Nghiệp hiểu rõ, chỉ cần hắn vừa nói ra thân phận thật của bản thân, là có thể khiến La Thành thề sống thề chết trung thành. Y như những việc đang xảy ra trước mắt này.

Đây cũng không phải kết thúc, Hàn Nghiệp lại nhắc lại những lời đã nói qua với Diệp Tố, với Phá Quân, với Kiều Nguy Nhiên: Công tích to lớn của Chu Tư tướng quân, một trong bảy tên chiến sĩ của Chu Tư tướng quân tức tổ tiên của La Thành Osborne, tổn thất lớn của Minh Viện mười hai năm trước, tìm được tinh quẻ duy nhất, bảy người tinh quẻ chỉ ra.

"Ngươi chính là một trong bảy người ta muốn tìm." Hàn Nghiệp gằn từng chữ một.

Cảm xúc kích động của La Thành tại một khắc này đạt tới đỉnh, nhiệt huyết toàn thân đổ lên đầu, được Hàn Nghiệp trịnh trọng nhìn, đây là một ánh nhìn chăm chú mà bình đẳng — giống như đang đối đãi một nhân vật không kém phần lợi hại, khiến La Thành trẻ tuổi kiêu ngạo lại vinh hạnh, hắn nhớ tới gia tộc đã xuống dốc nhiều năm của mình, nhớ tới kỳ vọng của ông ngoại tuổi già, nhớ tới vinh quang tổ tiên niên đại xa xôi lưu lại, hiện giờ, hắn rốt cuộc có cơ hội cùng năng lực tái hiện lại vinh quang năm xưa, hắn sẽ kế thừa vinh quang của tổ tiên, vì bản thân, vì gia tộc, vì Nhân tộc, cống hiện ra tất cả lực lượng của bản thân.

Diệp Tố giật mình nhìn La Thành cuồng nhiệt, hắn dần dần ý thức được, có rất nhiều người nhiệt tình yêu thương Nhân tộc như Hàn Nghiệp, có năng lực lớn liền kèm theo trách nhiệm lớn, có năng lực nhỏ cũng chưa từng bỏ qua hy vọng trở nên cường đại vì Nhân tộc. Đây đến tột cùng là Nhân tộc thế nào? Lấy thân hình nhỏ yếu mà ngoan cường sống năm trăm vạn năm ở vũ vụ vô tận tràn đầy tai ương này, việc này không thể chỉ dựa vào một người, mà là dựa vào vô số người trước ngã xuống, người trước tiến lên, một thế hệ chết đi, lại một thế hệ mới sinh ra, lại có một thế hệ quật khởi. Giống sóng gió lớp lớp, lao nhanh hướng tới tương lai xa xôi.

Diệp Tố bị cảm động sâu sắc, từ khuôn mặt cuồng nhiệt của La Thành, lại nhìn ngược lại về phía khuôn mặt thần sắc vui mừng của Hàn Nghiệp, bỗng nhiên chua xót nghĩ tới, nếu có thể tranh thủ dựa vào Đại hội Vạn tộc lần này, thông báo thiên hạ về mọi công tích của Hàn Nghiệp, để hắn nhận được ca ngợi hắn xứng đáng nhận được, thật tốt biết bao.

172. Chương 170: Bất Ngờ

Diệp Tố trở về từ phòng thí nghiệm, trong đầu suy nghĩ một chút vấn đề vật lý quang học, gần đây hắn trọng tâm chú ý vào việc học tập vật lý quang học ở hiện thực, còn khoa học kỹ thuật vật lý ở Tinh tế thế giới, hắn còn chưa có tâm tư tìm hiểu. Hóa học cơ sở nơi đó đã quá sức đối với hắn, vật lý hắn vốn đã không am hiểu phỏng chừng càng xem càng không hiểu, hiện tại vẫn không nên tìm ngược, đợi khi có thể thông hiểu đạo lý hóa học cùng vật lý hiện thực rồi hẵng suy xét tới tinh tế.

Thời điểm Diệp Tố sắp về phòng mình lại gặp Tiếu Thừa đúng lúc thay ca, hai người cùng nhau đi một đoạn đường. Diệp Tố nhìn ra, Tiếu Thừa tựa hồ có chuyện gì muốn nói với mình, trong lòng liền hiểu rõ mà mời hắn vào phòng.

Diệp Tố vừa bước tới cửa, khuôn mặt tươi cười hì hì của Tiếu Thừa lập tức banh lên, đi thẳng vào vấn đề: "Diệp Tố, khoa học kỹ thuật Tinh tế thế giới có phải thực phát đạt hay không?"

Diệp Tố đối mặt với cửa, còn chưa xoay người, nghe thấy Tiếu Thừa nói như vậy, lưng chợt lạnh.

Tiếu Thừa tiếp tục nói: "Ngươi có thể tróc được nguyên tố ký sinh nhanh như vậy, có phải cũng dựa vào Tinh tế thế giới trong mơ hay không?"

Diệp Tố nhanh chóng chớp động mắt, suy ngẫm sách lược đối ứng.

"Ngươi đang sợ hãi cái gì?" Tiếu Thừa bỗng nhiên cười, nhìn bóng dáng cứng đờ của Diệp Tố mà mừng rỡ tới không được, "Xem ra, thật sự bởi vì Tinh tế thế giới hại ta tưởng rằng ngươi là thiên tài cử thế vô song a. Cũng không đúng, đại não khai phá tới 90%, cũng coi như cử thế vô song *(1 0 2)*. Ai, tại sao ngươi không dám quay đầu lại, ngươi cho rằng ta sẽ vì thế mà hại ngươi hay có mưu đồ khác?"

Diệp Tố buông tay đang đặt trên then cửa, lòng bàn tay đã sớm đổ một tầng mồ hôi. Hắn quay đầu nhìn thấy bộ dáng cười híp mắt của Tiếu Thừa, không biết nên phản ứng thế nào.

Tiếu Thừa bỗng nhiên nghiêm trang nói: "Nếu năng lực kỳ diệu này của ngươi bị người có dã tâm biết được, quả thực là một đại họa với ngươi, thất phu vô tội hoài bích có tội. Ta nhìn ra được, lần trước ngươi mơ hồ dấu diếm điểm này trước mặt Lý bác sĩ. Nếu không phải ta đột nhiên nhớ tới thời điểm ở Nam Cực, ngươi đột nhiên nói muốn ngủ, sau đó ngủ một giấc dậy liền phát minh ra dung băng dịch có thể hòa tan băng trong nháy mắt, ta cũng sẽ không nghĩ tới, dù sao người bình thường đều bị độ khai phá não của ngươi cùng một thế giới khác dọa sợ ngây người, nào có tâm tư nghĩ tới lỗ hổng trong đó."

Diệp Tố lẳng lặng nhìn hắn.

"Đừng nghiêm túc như vậy a." Tiếu Thừa lại cười ra tiếng, "Nếu ta nói cùng ngươi chuyện này, có nghĩa ta sẽ giữ bí mật giúp ngươi."

"Tại sao?" Diệp Tố vẫn cảnh giác như trước, không phải hắn không tin Tiếu Thừa, mà là khoa học kỹ thuật

vượt mức của Tinh tế thế giới quá mức mê người, đặc biệt Tiếu Thừa còn có thân phận đặc thù, ích lợi có thể nhận được từ đó cũng quá lớn.

Tiếu Thừa nhìn thẳng Diệp Tố, phảng phất muốn để hắn thấy ánh mắt chân thành của mình, "Bởi vì ngươi là bằng hữu của ta." Dừng một chút, Tiếu Thừa lại bổ sung, "Là bằng hữu tư nhân, là bằng hữu ta lấy thân phận cá nhân độc lập kết giao, một người duy nhất."

Diệp Tố cảm thấy, dường như hắn thấy được điều tương tự Hàn Nghiệp trên người Tiếu Thừa. Tiếu Thừa kỳ thật giống Hàn Nghiệp, đều hoàn toàn cống hiến bản thân mình vì quốc gia cùng tín ngưỡng, bọn họ tùy thời sẽ phải chịu chết. Sau khi Tiếu Thừa trở thành bộ đội đặc chủng, cũng không còn là Tiếu Thừa nữa, mà là số 0239, hắn tồn tại để chấp hành cùng hoàn thành nhiệm vụ, những người bọn họ cái bóng sau lưng ánh sáng, quốc gia cường đại cùng phồn vinh, còn bọn họ chỉ có thể cẩm y dạ hành, không ai biết tới.

Bởi vậy với Tiếu Thừa, một bằng hữu "Tiếu Thừa" lấy thân phận độc lập kết giao quý giá tới cỡ nào, có lẽ, cả đời này cũng chỉ được một lần như vậy.

"Huống chi, ta tự nhận cũng khá hiểu biết ngươi." Tiếu Thừa lộ ra một tươi cười không biết xấu hổ, "Những kỹ thuật đó được bảo quản trong tay ngươi tốt hơn nhiều so với bị những chính trị gia đó biết tới, ngươi có thể khiến chúng phát huy tác dụng, rời xa tranh đấu hiểm ác, tạo phúc vì nhân dân vì quốc gia. Ngươi cũng nên là một học giả được tôn kính, mà không phải bị bọn họ áp bức cầm tù."

Diệp Tố cười khổ một cái, bất tri bất giác liền mở rộng nội tâm với Tiếu Thừa, có lẽ là khí chất tương tự Hàn Nghiệp trên người hắn khiến Diệp Tố cảm thấy an toàn, "Kỳ thật ta cũng không có biện pháp thoải mái mà đưa khoa học kỹ thuật Tinh tế thế giới tới thế giới hiện thực, ta chỉ có thể thông qua học tập khiến bản thân hoàn toàn hiểu rõ, mới có thể mang một phần tới đây, không có khoa trương như ngươi nghĩ."

Tiếu Thừa không thèm để ý cười cười, tựa hồ cứ tùy ý như vậy mà đối đãi chuyện bí mật này, "Ai, nếu đã để bằng hữu ta biết một bí mật của ngươi, ngươi có muốn ta cũng lấy một bí mật của ta ra trao đổi chút hay không?"

Diệp Tố: "Ân?"

Tiếu Thừa thần bí hề hề mà tới gần Diệp Tố, thấp giọng nói: "Kỳ thật ta cũng thích nam nhân."

Diệp Tố trừng lớn mắt.

Tiếu Thừa cười ha ha, tiêu sái mà đi vài bước, "Kỳ thật nam nhân nữ nhân đều không quan trọng, dù sao đời này ta cũng sẽ không lập gia đình. Ai, thời gian không còn sớm, ta phải vội về ăn cơm, đi trước, chúc ngươi mơ đẹp."

Diệp Tố nhìn theo Tiếu Thừa rời đi, đứng tại chỗ chốc lát, sau đó thích ý nằm trên giường, cứ như vậy rất tốt a. Hai thế giới đều thực tốt.

Diệp Tố cũng tỉnh lại thực hảo ở Tinh tế thế giới, nghĩ tới Hàn Nghiệp cũng ở trong phòng liền cảm thấy cực độ nhẹ nhàng cùng sung sướng.

Nghĩ vậy, Diệp Tố thấy cửa phòng bị mở ra, Hàn Nghiệp đứng ở cửa. Diệp Tố tiếp xúc với ánh mắt hắn, một tầng rùng mình xẹt qua lưng.

Hàn Nghiệp nhìn Diệp Tố một cái thật sâu, ngữ khí uyển chuyển mà nói: "Một bằng hữu của ngươi, tên là Địch Cảnh, bất hạnh bị trùng tộc vây khốn, hy sinh."

Diệp Tố nghe không hiểu mà nhìn hắn.

Tinh hạm quân dụng bay tới Đông Cực tinh hệ này, là do Hàn Nghiệp điều tới từ H quân đoàn.

Hàn Nghiệp ở trên tinh hạm cùng Diệp Tố, La Thành, Kỷ Gia Duyệt, mập mạp cùng với Trương Diêu Phong thất hồn lạc phách cũng ở đó. Bọn họ một đám đều ngồi dại ra, biểu tình trên mặt bọn họ hiển nhiên không tin Địch Cảnh đã chết.

Rõ ràng hôm qua vừa trò chuyện video, tại sao hôm nay đã chết rồi? Nhất định Địch Cảnh cùng Bạch Huyễn, hai người bọn họ liên hợp nói giỡn, cố ý dọa bọn họ, hoặc cố ý muốn dẫn bọn họ tới Đông Cực tinh hệ.

Kỷ Gia Duyệt hung tợn nói: "Đợi khi tới Đông Cực tinh, ta một hai phải tấu chết bọn họ, dám đùa chúng ta ác liệt như vậy!"

Mập mạp phụ họa hắn: "Ta phải dùng bụng ta lăn hai vòng trên người bọn họ!"

Trương Diêu Phong nhìn hai người bọn họ, tận lực cười một cái còn khó coi hơn khóc, hắn cần phải cười, cười thừa nhận cách lý giải của Kỷ Gia Duyệt cùng mập mạp. Địch Cảnh khẳng định là nhớ hắn, một chút cũng không muốn rời khỏi hắn, ngay cả năm ngày cũng chờ không nổi, muốn gặp hắn sớm một chút a.

Sắc mặt La Thành lại trắng bệch, không nói lời nào. Hắn biết thân phận thật sự của Hàn Nghiệp, cũng biết tin tức này nói ra từ miệng hắn còn đáng tin hơn tận mắt nhìn thấy.

Hàn Nghiệp khẽ nhíu mày, bồi bên người Diệp Tố an ủi hắn, trong lòng nghĩ tới quá trình tin tức này truyền tới tai hắn.

Nói cũng coi như trùng hợp, bởi vì Diệp Tố lộ thân phận Hàn Nghiệp với Bạch Huyễn, Hàn Nghiệp liền an bài chuyên viên giám thị Bạch Huyễn, thuận tiện khảo hạch hắn, nếu Bạch Huyễn có thể giữ bí mật, Hàn Nghiệp sẽ suy xét đưa Bạch Huyễn vào Minh Viện, dù sao thực lực của hắn cũng không tồi. Không nghĩ tới Địch Cảnh đột nhiên tới Đông Cực tinh, hội hợp với Bạch Huyễn. Chuyên viên liền theo dõi cả hai người, lúc này mới thấy hai người bị Trùng tộc vây công, nhưng bởi vì chuyên viên cách quá xa, đuổi tới cứu viện lại chỉ có thể kịp cứu Bạch Huyễn trọng thương cùng một con Husky, Địch Cảnh bất hạnh bỏ mình.

Hàn Nghiệp cũng không nhận thức Địch Cảnh. Nhưng thông qua chuyện này, hắn lại có hiểu biết rất lớn về người ngày, có con mắt thứ ba thần kỳ nhìn được tinh thần lực, trong lúc rèn luyện với Diệp Tố ở Đông Cực tinh hệ, nhiều lần nhìn thấy sinh mệnh không rõ kỳ quái, Địch Cảnh tử vong lần này cũng có quan hệ với sinh mệnh kỳ quái hắn nhìn thấy.

Hơn nữa, khiến Hàn Nghiệp để ý chính là, Địch Cảnh lại chết bởi Trùng tộc. Theo lời chuyên viên hội báo, khi Trùng tộc vây công Địch Cảnh cùng Bạch Huyễn, thập phần đột nhiên, khiến hắn cũng không thể lường trước. Hơn nữa, chuyên viên còn nói, khi hắn tới điểm bị Trùng tộc vây công, phát hiện Husky cực kỳ hộ chủ, gắt gao chắn trước mặt Địch Cảnh. Nhưng kể cả như vậy, Địch Cảnh vẫn chết, Husky lại chỉ bị thương. Khiến người không thể không hoài nghi, Trùng tộc tựa hồ chỉ nhằm vào Địch Cảnh.

"Tinh thần thể, sinh mệnh không rõ, Trùng tộc…" Hàn Nghiệp trầm tư, muốn tìm ra mối liên hệ giữa những thứ này.

Tinh hạm thực mau liền tới Đông Cực tinh, trong bệnh viện, Bạch Huyễn bị trọng thương khó khăn lắm mới tỉnh lại được.

Nhìn thấy mấy học sinh hắn từng chỉ dẫn, lại nghĩ tới Địch Cảnh, Bạch Huyễn một đại nam nhân nhịn không được liền khóc rống lên: "Thực xin lỗi, ta không chiếu cố tốt Địch Cảnh…"

Phảng phất như bị giội một chậu nước lạnh, Trương Diêu Phong không đứng thẳng nổi, biểu tình khó coi mà nhìn Bạch Huyễn chằm chằm, phảng phất đang nói, "Đừng nói giỡn, mau nói, giấu Địch Cảnh nơi nào?"

Bạch Huyễn không đành lòng nhìn hắn, dời tầm mắt đi, miệng vết thương trên trái tim vì cảm xúc kịch liệt phập phồng mà bị ảnh hưởng tới, hắn hít khí lạnh, đau đến khó có thể chịu đựng, cơ bắp đều co rút. Bác sĩ vội vàng tiêm thuốc an thần cho hắn.

"Chuyện đùa này một chút cũng không hài hước!" Mập mạp thở phì phì nói, cố mở miệng, hốc mắt lại đỏ, hắn xốc chăn đơn trên giường bệnh lên, nhìn dưới gầm giường, muốn xem có phải Địch Cảnh trốn ở đó hay không, nhưng thời điểm hắn khom lưng, lại lau đi nước mắt không chuẩn bị mà sắp lăn xuống.

"Địch Cảnh sẽ không trốn ở địa phương thấp cấp như vậy!" Mập mạp thẳng eo, lôi kéo Kỷ Gia Duyệt nói, "Chúng ta đi nơi khác tìm xem, tại sao ngươi lại bất động a? Ngươi khóc cái gì mà khóc, nếu người mù kia thấy chúng ta như vậy, khẳng định vui chết rồi!"

Một trận nức nở trầm thấp bỗng truyền tới từ ngoài phòng bệnh.

Đó là một con cẩu xấu xí mất chân trước, da lông xinh đẹp ngăn nắp toàn thân đều rụng gần hết, nhưng bọn Trương Diêu Phong vẫn nhận ra nó. Trương Diêu Phong đi qua, ngồi xổm sờ đầu Husky chồng chất vết sẹo, "Hao Thiên Khuyển, chủ nhân của ngươi đâu?"

Hao Thiên Khuyển không còn uy phong, phát ra âm thanh rầu rĩ, tròng mắt xanh lam còn bảo trì phong thái xinh đẹp trước kia chuyển động, từng giọt nước mắt lớn lăn xuống từ hốc mắt nó.

Trương Diêu Phong ánh mắt trách cứ nhìn Hao Thiên Khuyển, giống như đang nói, ngươi cũng học hư theo chủ nhân ngươi, biết gạt người.

Hao Thiên Khuyển tựa hồ cũng hiểu Trương Diêu Phong trách cứ, ủy khuất khổ sở mà dùng đầu cọ cọ cẳng chân hắn, hốc mắt chảy từng giọt từng giọt nước mắt lớn, chốc lát sau liền ướt đẫm ống quần Trương Diêu Phong.

Ống quần trở nên nặng trĩu, Trương Diêu Phong cảm thấy không thoải mái, muốn đuổi Hao Thiên Khuyển đi, nhẹ nhàng lắc cẳng chân, cả người lại đột nhiên mất đi cân bằng ngã trên mặt đất,hắn ngẩn người, ôm Hao Thiên Khuyển gào khóc.

Diệp Tố đã sớm chuẩn bị tâm lý, rốt cuộc vào giờ phút này cũng sụp đổ, Địch Cảnh là một trong những bằng hữu hắn nhận thức đầu tiên ở Tinh tế thế giới, bằng hữu cùng nhau rèn luyện qua, bằng hữu luôn đeo kính râm, là cái bằng hữu cô độc kia, thề son sắt nói hắn thấy được sinh mệnh kỳ quái lại bị mọi người khinh thường, là bằng hữu đầu tiên bị Trùng tộc giết chết…

Khóc một dòng sông, ta chưa từng nghĩ Địch Cảnh sẽ chết sớm như vậy, hồi trước còn nghĩ Địch Cảnh sẽ là một trong bảy người, vì con mắt thứ ba xịn vcd kiểu nhìn được bí mật vũ trụ ấy. Nhưng không, tác giả quá phũ T.T

173. Chương 171: Tồn Tại

Địch Cảnh đã chết, thật sự đã chết.

Táng thân trong vòng vây Trùng tộc, Bạch Huyễn tận mắt nhìn thấy thi thể của hắn bị Trùng tộc điên cuồng cắn nuốt sạch sẽ, cái gì cũng không lưu lại.

Chân thật tử vong, không còn hy vọng còn sống.

Bạch Huyễn đến tận bây giờ vẫn canh cánh trong lòng một màn kia, vô pháp tha thứ bản thân không thể bảo vệ tốt Địch Cảnh, mà cảnh tượng Địch Cảnh chết thảm lại chồng lên trong ác mộng về cha mẹ hắn táng thân trong bụng Trùng tộc tám năm về trước, che trời lấp đất mà chèn ép Bạch Huyễn, khiến hắn lâm vào cực độ tự trách. Khi hắn đứt quãng lầm bầm hối hận kể lại, mọi người biết được hết thảy những gì Bạch Huyễn cùng Địch Cảnh gặp phải.

Địch Cảnh trên đường trở lại Đông Cực tinh hệ liền liên hệ với Bạch Huyễn, nói muốn thăm dò chân tướng sinh mệnh không rõ, trạm thứ nhất chính là địa phương bọn họ phát hiện thuần thạch. Vừa lúc Bạch Huyễn cũng nghi hoặc cảnh tượng lượng lớn Trùng tộc đột nhiên xuất hiện trên viên tinh cầu đó, liền ăn nhịp cùng Địch Cảnh, quyết định hành động cùng nhau.

Bọn họ hành động thực nhanh chóng, Địch Cảnh vừa tới Đông Cực tinh, Bạch Huyễn đã thuê tốt tinh hạm, chuẩn bị tốt vũ khí, Địch Cảnh cơ hồ không dừng lại nghỉ ngơi, mã bất đình đề cùng Bạch Huyễn chạy tới quặng thuần thạch.

Quặng thuần thạch đã bị quây lại, cư dân trên tinh cầu cũng được di cư sang tinh cầu khác. Bởi Bạch Huyễn cùng Địch Cảnh bọn họ là công thần phát hiện mạch khoáng này, cục khai thác mỏ liền phá lệ chấp thuận để bọn họ tiến vào hầm quặng. Nhưng khiến người ta tiếc nuối chính là, Địch Cảnh mở ra con mắt thứ ba tra xét từng đường hầm mỏ một, cũng không phát hiện ra manh mối nào.

Hai người mau chóng trở về, trước khi trở về Đông Cực tinh để thương lượng tiếp, Địch Cảnh đột nhiên có phát hiện, tựa hồ có tinh thần thể vụt qua. Hai người lập tức bám theo, nhưng theo như lời Địch Cảnh, tinh thần thể không rõ kia chuyển động cực nhanh, dường như nháy mắt liền biến mất. Hai người đuổi theo thực mệt, nhưng may mắn là, mỗi khi họ muốn từ bỏ, Địch Cảnh luôn có phát hiện mới.

"Lúc ấy ta nên nhận ra có chuyện không thích hợp, tại sao ta lại ngu như vậy!" Bạch Huyễn thống hận đập đầu, Hàn Nghiệp duỗi tay ngăn hành vi tự hại của hắn, Bạch Huyễn tránh thoát không xong, chỉ có thể ô ô mắng bản thân, "Cái vật kia rõ ràng đang chơi chúng ta, như câu cá, như mèo vờn chuột, tại sao ta lại nhìn không ra! Tại sao chúng ta đều mụ đầu!"

Diệp Tố không biết nên an ủi hắn thế nào, bên tai bỗng nhiên lại truyền tới tiếng khóc nặng nề, là Trương Diêu Phong, hắn không ngừng ôm chặt Hao Thiên Khuyển, bả vai dồn dập run rẩy. Hắn giống Bạch Huyễn, đều đổ lỗi cái chết của Địch Cảnh lên người mình, khi hắn gào khóc, còn lặp đi lặp lại: Tại sao ta lại không đi tìm ngươi sớm hơn, tại sao lại giận dỗi với ngươi…

Hắn xem nhẹ, cho dù hắn ở bên Địch Cảnh, cũng không thể thay đổi bất luận kết quả gì, tốt nhất cũng chỉ là hai người cùng nhau táng thân trong bụng Trùng tộc mà thôi. Những người khác đều không nói gì, bọn họ ngay cả bản thân cũng an ủi không nổi, làm sao có thể an ủi người khác. Đợi cảm xúc Bạch Huyễn cùng Trương Diêu Phong bình tĩnh lại, Bạch Huyễn lại thống khổ mà nhớ lại đoạn đường cuối tiến về phía bi kịch kia.

Hai người tổng cộng truy đuổi trên vạn năm ánh sáng, rốt cuộc dừng tại một góc hẻo lánh của Đông Cực tinh.

Địch Cảnh đột nhiên nói chuyện với chân không: "Đúng vậy, ta có thể nhìn thấy các ngươi!"

Bạch Huyễn không nhìn thấy bất kì thứ gì, cũng không nghe thấy bất kì thứ gì, cho nên hiểu biết chỉ dừng lại ở phía câu hỏi của Địch Cảnh, nhưng kỳ thật Địch Cảnh cũng không nói nhiều, tổng cộng cũng chỉ có vài câu như vậy.

"Các ngươi là cái gì?"

"Ta nghe không hiểu, quá rối loạn, quá trùng lặp, căn bản không nghe rõ!"

Sau một lúc lâu, Địch Cảnh đang nhắm mắt nghe đột nhiên biến sắc, khiếp sợ cực độ, sợ hãi cực độ, Bạch Huyễn quả thực vô pháp hình dung thần sắc dáng sợ của Địch Cảnh khi đó, thậm chí bởi vì hồi tưởng bộ dáng Địch Cảnh, Bạch Huyễn nhịn không được rùng mình: "Lúc ấy hắn nhất định gặp thứ gì phi thường đáng sợ! Đáng sợ đến mức hắn chưa kịp nói lại cho ta! Ta thấy thân thể hắn run rẩy kịch liệt, sắc mặt đáng sợ, cơ bắp trên mặt đều co rút! Dáng vẻ kia thực giống người bị động kinh, còn đáng sợ hơn động kinh! Ta muốn kéo hắn đi, hỏi hắn một chút đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắn lại như bị trói chặt lại, đầu lưỡi hắn dường như mất đi công năng, thực gian nan mới nói ra được mấy từ đứt đoạn hàm hồ: Tội nghiệt…ma quỷ… không thể… không có đường sống."

Bạch Huyễn đột nhiên ôm đầu, không dám tiếp tục hồi tưởng, một màn quỷ dị kia khiến tác động sâu vào Bạch Huyễn khiến hắn thiếu chút nữa hỏng mất, "Sau đó, có rất nhiều Trùng tộc từ chung quanh tiến tới công kích chúng ta, Địch Cảnh hắn… vẫn như trước, lâm vào trạng thái như bị mất hồn này, còn không đánh trả…"

Chuyện phía sau, tất cả mọi người đều biết. Bất quả chuyên viên theo dõi Bạch Huyễn chỉ nhận mình là du hiệp đi ngang qua, cũng không phải cố ý theo dõi Bạch Huyễn. Phòng bệnh trầm mặc xuống, chỉ có Hao Thiên Khuyển tựa hồ hiểu ý người mà không ngừng kêu thảm, giống như nó cũng nhớ rõ cảnh tượng đáng sợ lúc ấy. Bọn họ từ lời miêu tả của Bạch Huyễn khó có thể tưởng tượng ra, đến tột cùng Địch Cảnh đã nhìn thấy thứ gì, kỳ thật ngay cả Bạch Huyễn cũng căn bản không biết chuyện gì đã xảy ra, ít nhất ở thời điểm Địch Cảnh phát cuồng, Bạch Huyễn chỉ thấy ngoại giới một mảnh gió êm sóng lặng.

Thật lâu, Bạch Huyễn vẫn mang theo điểm hoảng sợ, nói: "Các ngươi nhất định chưa thấy bộ dáng đáng sợ hơn Địch Cảnh lúc ấy, thật giống như, giống như, vũ trụ chuẩn bị nổ tung một giây tiếp theo, tuyệt vọng như không còn gì có thể tồn tại."

La Thành bọn họ tới vùng sao trời Địch Cảnh tử vong, an tĩnh hẻo lánh, mấy tinh cầu thưa thớt tô điểm, không ai biết nơi này không lâu trước đây vừa nuốt sống sinh mệnh một con người.

Trương Diêu Phong đứng phía trước tinh hạm, hai mắt si mê nhìn vũ trụ đen như mực, tựa hồ như muốn nhìn thấy Địch Cảnh sống sờ sờ trong địa phương ngay cả một sinh mệnh cũng không có kia, sau đó hắn sẽ tháo kính râm xuống, đắc ý nói, "Bị dọa rồi đi."

Trương Diêu Phong đợi thật lâu, thật lâu, sao trời vẫn là sao trời tịch liêu như vậy, Địch Cảnh cũng sẽ vĩnh viễn không bao giờ trở về.

Hàn Nghiệp định quay trở về, mục đích hắn tới Đông Cực tinh bất quá chỉ là bồi Diệp Tố, an ủi hắn, thuận tiện tìm hiểu tình hình cụ thể và tỉ mỉ chuyện Địch Cảnh, nếu không hắn căn bản không cần lúc này còn lặn lội đường xa.

Hàn Nghiệp đã có manh mối cụ thể về người thứ năm và thứ sáu trong bảy người, cần tìm kiếm, hắn vốn định mang theo La Thành và Diệp Tố, xem như bồi dưỡng cảm tình bảy người, nhưng Diệp Tố cảm thấy cảm xúc Trương Diêu Phong cùng Bạch Huyễn thực không thích hợp, hắn không yên tâm, muốn cùng La Thành lưu lại.

Hàn Nghiệp nghe Diệp Tố nói xong, không có bất luận dị nghị gì liền đồng ý, liền lén lút an bài nhiều nhân

viên Chấp hành tư âm thầm bảo hộ, bảo đảm sẽ không để bi kịch của Địch Cảnh phát sinh trên bất luận người nào trong bọn họ, mới rời đi, đi trước tìm kiếm người thứ năm cùng thứ sáu. Khiến Hàn Nghiệp cảm thấy vui mừng chính là, tọa độ hai người hắn tính ra thế nhưng giống nhau, có nghĩa là tiểu ngũ cùng tiểu lục ở cùng nhau, miễn cho Hàn Nghiệp rất nhiều phiền toái.

Hàn Nghiệp nhìn tinh đồ địa phương tiểu ngũ tiểu lục sống, liếc đến một điểm tuyến đường đi qua, Hàn Nghiệp trầm tư một lát, quyết định dừng ở phụ cận kia một thời gian. Đây là địa phương Tây Đô tinh hệ tiền nhiệm lĩnh chủ cư trú một thời gian sau khi về hưu, xác thật non xanh nước biếc, an tĩnh ưu nhã, thích hợp dưỡng lão. Hàn Nghiệp thông tri tiền nhiệm lĩnh chủ tin tức hắn muốn tới thăm. Thời điểm Hàn Nghiệp dừng tại cảng nhỏ của viên tinh cầu này, đã có nhân viên chuyên môn chờ tại đó, nhìn thấy Hàn Nghiệp, người nọ tất cung tất kính mà chào đón.

Hàn Nghiệp để người nọ mở cửa phi xa, nghĩ nghĩ, tùy tiện hàn huyên vài câu cùng hắn, hy vọng có thể nhận được một ít tin tức.

"Thân thể Triệu lão tiên sinh có khỏe không?"

Người nọ biết thân phận bên ngoài của Hàn Nghiệp, tức Hàn gia chi tử, không dám chậm chễ chút nào, vội vàng trả lời: "Thân thể lão tiên sinh… thật sự không dám giấu ngày, lão tiên sinh đã thân thể hư nhược nhiều năm qua rồi, gần đây lại càng thêm nghiêm trọng, bác sĩ dặn dò hắn nghỉ ngơi nhiều, nhưng hắn không muốn nghe, cả ngày nghiên cứu kinh Phật. Hy vọng Hàn tiên sinh có thể khuyên hắn nhiều hai câu."

Hàn Nghiệp khẽ gật đầu, ấn đường nhíu lại.

Địa phương tiền nhiệm lĩnh chủ ở cũng không đơn giản, một tòa lầu trệt bình thường, chung quanh còn có một vài phòng ở nhỏ, là chỗ ở của người hầu. Nhà chính tràn ngập một cổ đàn hương nhàn nhạt, là lắng đọng lại qua nhiều năm tháng, nhưng sau khi Hàn Nghiệp tiến vào cũng không phát hiện ra tượng Bồ Tát hay Phật tổ.

Người đưa Hàn Nghiệp tới mang hắn tới một cánh cửa, sau khi nhẹ nhàng gõ cửa được đáp lại, liền để Hàn Nghiệp tự mình đi vào còn bản thân thì thủ bên ngoài.

Đàn hương vị nơi này càng nồng đậm, như ở nhiều góc tường đều đốt hương, nhưng toàn bộ căn nhà đều thực trống trải, liếc mắt một cái có thể nhìn được toàn cảnh, vẫn không có tượng phật như trước, không biết tại sao phải ngày ngày thắp hương.

Tiền nhiệm lĩnh chủ một đầu tóc bạc hoa râm, sắc mặt vàng như nến, thân hình nhỏ gầy, nhìn qua xác thật thân thể suy yếu, Hàn Nghiệp lúc đầu cũng không nhận ra lão nhân tiều tụy này là Tây Đô Tinh hệ đại lĩnh chủ uy phong hiển hách, nổi danh vạn dặm, sấm rền gió cuốn năm nào.

Tiền nhiệm lĩnh chủ tựa hồ nhìn ra hoang mang của Hàn Nghiệp, thanh âm nghẹn ngào nói: "Giấc ngủ ta không tốt, mùi hương các ngươi thấy không dễ ngửi này lại khiến lão nhân ta cảm thấy được an ủi, ngủ được càng an ổn một chút. Ngươi ngồi…"

Hàn Nghiệp vội vàng ngăn cản hành động tiền nhiệm lĩnh chủ đứng lên kéo ghế cho hắn, bản thân nhanh chóng tự lấy ghế dựa ngồi đối diện cách hắn không xa.

Trước mặt tiền nhiệm lĩnh chủ là án thư *(bàn sách)* thấp nhưng rộng lớn, phía trên bày đầy các loại kinh Phật, Hàn Nghiệp thấy được vài quyển trứ danh, nhưng càng có nhiều quyển đến tên hắn cũng chưa từng nghe tới.

Tiền nhiệm lĩnh chủ khẽ cười cười, nếp nhăn trên mặt dính vào nhau, "Lúc còn nhỏ ta từng thấy qua ngươi, khi đó, ta liền biết ngươi sẽ không tầm thường, quả nhiên, trưởng thành lên thực không tầm thường."

Hàn Nghiệp mặt không đổi sắc, người ngoài đều biết Hàn gia chi tử hiện tại là kẻ nhu nhược, không biết tại sao tiền nhiệm lĩnh chủ lại nói như vậy, đến tột cùng là không để ý chuyện bên ngoài hay là đã biết được cái gì.

Tiền nhiệm lĩnh chủ tựa như đang hoài niệm thời gian lúc còn trẻ tuổi, ánh mắt mê ly, "Khi đó ta còn chưa già như vậy, mới qua mấy năm, hai mươi năm? Ai, mới hai mươi ăn, ta liền phải buông tay Tây Đô, huy hoàng quá khứ, có huy hoàng mấy cũng không thể mang theo tới hiện tại, càng miễn bàn tới sau khi chết. Ai, ngươi nói, tồn tại của chúng ta có ý nghĩa gì, sinh không mang tới bất cứ thứ gì, chết cũng không mang theo một thảo một mộc, những năm tháng ở giữa có ý nghĩa gì đâu?"

Vị lão nhân này có thổn thức, hoài niệm những chuyện quá khứ đã trôi qua của người già, sợ hãi tuổi già cùng tử vong.

Sau đó, Hàn Nghiệp phát hiện, tiền nhiệm lĩnh chủ còn có sự hồ đồ của người già.

Tiền nhiệm lĩnh chủ lật từng cuốn kinh Phật, ý vị thâm trường nói: "Ta nghĩ, ý nghĩa tồn tại chính là theo đuổi sự bất tử đi. Cái gì mà luân hồi đầu thai, ta kỳ thật đều không tin, nhưng ta tin tưởng có thể đạt tới bất tử, ngươi thấy sao?"

174. Chương 172: Hai Người

Hàn Nghiệp không thể nhận được bất luận manh mối gì từ phía tiền nhiệm lĩnh chủ.

Trong mắt hắn, lão lĩnh chủ này thật sự đã già rồi, hồ đồ còn thờ phụng quỷ thần, còn có một chút cố chấp. Trong quá trình nói chuyện cùng Hàn Nghiệp, ngay từ đầu còn có lễ nghĩa ôn hòa, nhưng khi Hàn Nghiệp biểu hiện nghi ngờ, ngữ khí của hắn ngày càng trào phúng, cảm xúc ngày càng táo bạo. Giống rất nhiều lão nhân, cho rằng muối mình ăn còn nhiều hơn đường đám người trẻ tuổi đã đi qua, bọn họ mới là đúng, không cho phép bất luận kẻ nào phản bác.

Trước lời ép hỏi hùng hổ dọa người của tiền nhiệm thủ lĩnh, Hàn Nghiệp vẫn luôn bảo trì trầm mặc. Điều này khiến hắn càng thêm tức giận, đuổi Hàn Nghiệp đi.

Khi người hầu lão lĩnh chủ tiễn Hàn Nghiệp đi, lén lút xin lỗi hắn: "Lão tiên sinh xưa nay đã như vậy, đã đuổi đi nhiều khách nhân tới thăm, ngài đừng để ý."

Hàn Nghiệp khẽ gật đầu, thần sắc bình tĩnh của hắn khiến người hầu kia an tâm xuống. "Lão tiên sinh không biết trúng tà gì." Người hầu tựa hồ như đang lầm bầm lầu bầu, lại tựa hồ như đang oán giận, "Không biết bắt đầu từ ngày nào thần trí liền không thanh tỉnh, cứ nhắc mãi muốn trường sinh bất lão, còn bắt chúng ta thế nào cũng phải đồng ý với hắn. Kỳ thật tử vong nào có đáng sợ như vậy, trường sinh bất lão cũng đâu có tốt đẹp như vậy. Lão tiên sinh có tài thế kinh thiên địa vĩ, sống cả đời này cũng oanh oanh liệt liệt, tại sao lại nhìn không thông a…"

Vị người hầu này hẳn bị tiền nhiễm lĩnh chủ tra tấn đủ, muốn chiếu cố tốt lão lĩnh chủ âm tình quái dị bất định như vậy, khẳng định đã ăn không ít khổ.

Hàn Nghiệp tinh tế quan sát vẻ mặt của hắn, cũng không phát hiện điều gì khác thường, nhìn qua thực sự cảm thấy đáng tiếc cùng bất mãn vì lão lĩnh chủ. Lại kết hợp với lời nói lúc trước của lão lĩnh chủ, Hàn Nghiệp có điểm nửa tin nửa ngờ, với trạng thái của lão lĩnh chủ như vậy làm sao có thể giấu giếm được nhiều con mắt như vậy mà tư dưỡng đại quân đội?

Hàn Nghiệp trăm câu hỏi không có lời giải, sau khi nói sự khác thường của tiền nhiệm lĩnh chủ cho Kiều Nguy Nhiên để hắn chặt chẽ theo dõi, liền chạy đi tìm tiểu ngũ tiểu lục.

Thời điểm hắn trở lại Hoa Đô tinh, liền mang về một đôi song bào thai tỷ muội đáng yêu.

Diệp Tố cùng La Thành cũng theo triệu hoán của Hàn Nghiệp mà cùng về Hoa Đô, cũng mang theo Trương Diêu Phong cùng Bạch Huyễn thất hồn lạc phách tới.

Ở Đông Cực tinh, hai người kia bị cái chết của Địch Cảnh đả kích quá nghiêm trọng. Sau khi thương thảo cùng Bạch Huyễn, hắn thế nhưng muốn làm một người du hiệp, đương nhiên, đây cũng không có vấn đề gì, khiến người ta kinh ngạc chính là mục đích khiến hắn muốn trở thành du hiệp, cư nhiên là tiếp tục truy tìm sinh mệnh thể không rõ mà Địch Cảnh nhìn thấy, phải báo thù cho Địch Cảnh.

Trương Diêu Phong vừa nghe, lập tức đưa ra quyết định giống Bạch Huyễn.

La Thành Kỷ Gia Duyệt bọn họ đương nhiên không để hai người này hồ nháo, Địch Cảnh có con mắt thứ ba có thể nhìn thấy sinh mệnh thể không rõ, hai người bọn họ có thể làm gì? Còn không đủ uy no một con Trùng tộc.

Bọn họ vừa lừa lại gạt mà nói, sinh mệnh thể không rõ nếu có quan hệ cùng Trùng tộc, vậy phải ra tay từ phía Trùng tộc. Nơi nào nhiều Trùng tộc nhất? Đương nhiên là tiền tuyến. La Thành nói, qua nửa năm lại bắt đầu một đợt trưng binh, còn không bằng hiện tại trở về Hoa Đô, đợi trưng binh bắt đầu liền tham quân, với thành tích dĩ vãng của Bạch Huyễn cùng thành tích kỳ rèn luyện lần này của Trương Diêu Phong, hai người tất nhiên có thể tiến vào đội ngũ quân tiền vệ, lập tức bước lên chiến trường.

Bạch Huyễn cùng Trương Diêu Phong đương nhiên bị thuyết phục. Có lẽ bọn họ vốn dĩ đã hỗn loạn một mảnh, chỉ có tìm đủ chuyện để làm giúp bản thân dễ chịu một chút. Vì chiếu cố hai người này, Kỷ Gia Duyệt an bài Bạch Huyễn cùng Trương Diêu Phong ở Kỷ gia tiệm cơm. Hiện tại, ai cũng không yên tâm để bọn họ ở một mình.

Người chết đã đi xa, người sống vẫn ở lại.

Sau khi dàn xếp tốt bọn họ, Diệp Tố cùng La Thành trở lại Hàn gia. Vừa vào cửa, bọn họ liền thấy hai nữ hài tử như hồ điệp nhẹ nhàng nhảy xuống từ thang lầu tầng hai, cùng lúc đó, còn có tiếng cười thanh thúy không ngừng của các nàng vang lên.

Các nàng bay nhanh mà xuất hiện trước mặt Diệp Tố cùng La Thành, Hàn Nghiệp theo đó cũng xuống lầu.

Hai nữ hài tử giống nhau như đúc mặc váy liền áo xanh biếc, làn váy bắt đầu nghiêng độ cung từ đầu gối, nữ hài bên trái nghiêng bên phải, lộ ra cẳng chân phải trơn bóng, nữ hài bên phải nghiêng bên trái, lộ ra cẳng chân bên phải. Diệp Tố còn chú ý, hai nàng đều buộc tóc đuôi ngựa lệch, nữ hài bên trái lệch bên trái, nữ hài bên phải lệch bên phải, hơn nữa hai người lớn lên giống nhau như đúc, về mặt thị giác, hai người này chính là một tổ hợp hình ảnh cực kỳ đối xứng. Sóng vai đứng chung một chỗ, thực sự rất giống một con bướm màu lục.

Hai người làm biểu tình giống nhau, thích thú nhìn Diệp Tố cùng La Thành, không đợi Hàn Nghiệp giới thiệu, các nàng liền trăm miệng một lời mà nói.

“Ta gọi là Miêu Hoa!”

“Ta gọi là Hoa Miêu!”

Thanh âm các nàng thanh thúy, tốc độ nói thực nhanh, hơn nữa hai người đồng thanh nói, Diệp Tố vẫn không nghe rõ, rốt cuộc ai là Hoa Miêu, ai là Miêu Hoa.

Tựa hồ thấy bộ dáng Diệp Tố cùng La Thành có điểm ngốc, các nàng cười đến càng thêm vui vẻ, toàn bộ căn nhà đều là tiếng nói như ngọc bội leng keng của các nàng. Các nàng ngay cả cười rộ lên cũng có độ cung khóe miệng giống nhau, đôi mắt lấp lánh sáng lên.

“Chúng ta muốn cứu vớt thế giới sao?” Một nữ hài trong đó hỏi.

Một nữ hài khác bay nhanh mà tiếp lời: “Đúng vậy, chúng ta muốn cùng Hàn ca ca cứu vớt thế giới!”

“Oa, quá tuyệt vời!” Các nàng đồng thanh nói, vui sướng nhìn nhau, sắc mặt đỏ rực, sau đó nhảy nhót vây quanh Diệp Tố cùng La Thành, thân thể tuổi trẻ sức sống mười phần, thân hình nhanh nhẹn, như hai luồng gió xanh lục vòng quanh La Thành cùng Diệp Tố.

Thời điểm các nàng dừng lại trước mặt hai người, vị trị các nàng điều chỉnh một chút, tổ hợp lúc trước giống một con bướm, hiện tại lại giống một hình trái tim. Tiếp theo, các nàng vui sướng cười rộ lên, các nàng nhìn thấy cái gì cũng đều cảm thấy vui sướng, nhìn thấy cái gì cũng đều muốn cười, hơn nữa có nhiệt tình cực độ với "cứu vớt thế giới".

Hàn Nghiệp có chút bất đắc dĩ mà bước tới gần, hiển nhiên, mấy ngày nay, hắn có chút không thích ứng hai tỷ muội hoạt bát quá phận ồn ào, dù sao người hắn tiếp xúc từ trước tới nay đều thập phần ổn trọng, ngay cả Diệp Tố nhỏ nhất, cũng không nháo như vậy.

Hàn Nghiệp đang muốn giới thiệu Diệp Tố cùng La Thành cho Miêu Hoa, Hoa Miêu, các nàng liền giành trước nói.

"Ngươi đừng nói, để chúng ta đoán xem!"

"Đây có phải Diệp Tố hay không!"

"Đây có phải Kiều Nguy Nhiên hay không!"

"Đây có phải La Thành hay không!"

"Đây có phải Cảnh Quân hay không!"

Vài giây ngắn ngủi, các nàng bùm bùm lần lượt đoán tên từng người một. Diệp Tố đột nhiên thấy một nữ hài tử chỉ vào mình gọi Diệp Tố, còn tưởng rằng Hàn Nghiệp cố ý nhắc tới mình trước mặt các nàng, kết quả còn chưa bắt đầu mừng thầm, liền thấy các nàng cười hì hì chỉ trỏ đoán tiếp.

Các nàng tựa hồ cũng không thèm để ý có đoán đúng hay không, cũng không hỏi kết quả, liếp tiếp tục mặt đối mặt cười, cười xong lại cầm lòng không đậu mà vươn tay nắm tay nhau, vui sướng xoay quanh.

Ba người còn lại:…

Những ngày kế tiếp, căn nhà quạnh quẽ của Hàn Nghiệp nơi nơi đều tràn ngập tiếng cười cùng thân ảnh tươi đẹp của hai nữ hài, mỗi ngày Diệp Tố nhìn thấy các nàng, màu váy đều khác nhau, hôm nay nay, ngày mai hồng, ngày kia vàng nhạt, đều không ngoại lệ là màu sáng.

Diệp Tố lần nọ trong lúc vô tình phát hiện các nàng cũng đi phòng kỷ niệm của nhà Hàn Nghiệp, cư nhiên bình điểm từng tấm ảnh một trong đó, hơn nữa thường xuyên vừa nói vừa vui sướng xoay quanh. Suốt một ngày, miệng các nàng đều không có nghỉ ngơi, không ngừng nghỉ nói lời Diệp Tố nghe không hiểu.

"Ta cảm thấy người này lớn lên thực đáng yêu!"

“A, hắn khẳng định mỗi lần đều mơ thấy được ăn bánh kem!”

Diệp Tố cảm thấy may mắn các nàng là song bào thai, đều có đối tượng cùng trò chuyện, nếu không không biết ai sẽ là người gặp “tai họa”.

Hàn Nghiệp sau khi tìm được tiểu ngũ tiểu lục cũng không có nghỉ ngơi, mà tiếp tục cùng Kỷ Hựu Cảnh tính toán địa điểm của tiểu thất. Phá Quân cũng chính là Cảnh Quân theo Moka lão sư cùng nhau tới Hoa Đô tinh, cũng tạm thời ở trong nhà Hàn Nghiệp. Cho tới bây giờ, Phá Quân mới biết được chuyện Hàn Nghiệp muốn mình làm là gì. Sau khi biết được chân tướng hắn liền không khép được cằm, hắn chưa bao giờ nghĩ bản thân có liên hệ gì với từ anh hùng, nhưng Hàn Nghiệp rõ ràng nói cho hắn, hắn có thể trở thành anh hùng của cả Nhân tộc, tựa như Chu Tư tướng quân vậy!

Phá Quân lâm vào trạng thái mờ mịt mất hồn trong thời gian dài, hắn muốn quang tông diệu tổ *(làm tổ tiên vẻ vang),* lại chưa từng nghĩ tới, một lần vẻ vang này, có thể vẻ vang tới năm vạn năm. Đợi khi tiểu thất được tìm thấy, bảy người bọn họ có thể thử kết hợp lần thứ nhất, xem suy đoán của Hàn Nghiệp có chuẩn xác hay không, xem lực lượng tinh quẻ đến tột cùng có bao nhiêu cường đại.

Mà lúc này, trên chiến tuyến truyền về một số tin tức.

Kỳ thật, tiền tuyến cùng khu vực sinh hoạt phía trong là hai thế giới khác biệt rất lớn, tại tiền tuyến, giới hạn giữa chủng tộc và chủng tộc đã rất mơ hồ, không có đấu tranh ích lợi, chỉ có mục tiêu nhất trí tiêu diệt Trùng tộc. Mà tiền tuyến cũng rất ít khi liên lạc với hậu phương, rất nhiều người đi tiền tuyết, rất có thể cả đời sẽ không trở về cố hương. Tuyệt đại bộ phận tin tức truyền về từ tiền tuyến đều là của phóng viên chiến địa.

Tin tức truyền về lần này là do quan chỉ huy tối cao của Nhân tộc đóng quân tại tiền tuyến, tức phụ thân Hàn Nghiệp cố ý truyền về khiến cao tầng Liên Bang Nhân tộc chú ý chặt chẽ. Kỳ thật cũng không phải đại sự gì, quan chỉ huy tối cao chỉ nói gần đây tiền tuyến không an ổn — tiền tuyến nào có thời điểm sống yên ổn, hắn nói hành động của Trùng tộc có chút khác thường, có chút quá khích cùng điên cuồng, phảng phất như bị thứ gì kích thích, càng thêm kịch liệt công phá tuyến phòng thủ, phòng vệ quân tiền tuyến cảm thấy áp lực nặng nề hơn dĩ vãng rất nhiều. Quan chỉ huy nhắc nhở Liên Bang Nhân tộc, tốt nhất đề cao đề phòng, phòng ngừa vạn nhất.

Còn phòng vạn nhất chuyện gì, hắn chưa nói.

Cao tầng Liên Bang Nhân tộc đều không khỏi nghiêm túc lên, Hàn gia tuyệt đối là gia tộc Nhân tộc tín nhiệm nhất, mỗi câu nói đều đáng giá cân nhắc cẩn thận.

Hàn Nghiệp thân là con cái, càng mẫn cảm hơn về lời nói của phụ thân, kết hợp với sự tình dị động của Trùng tộc hắn liên tiếp gặp phải, lập tức liền cảm thấy bất an. Vì thế hắn cùng Kỳ Hựu Cảnh không ngủ không nghỉ mà suy đoán tọa độ tiểu thất, mau chóng tìm đủ bảy người, Hàn Nghiệp mới cảm thấy có chút bảo đảm.

Diệp Tố không rõ ràng lắm chuyện Hàn Nghiệp lo âu, chỉ biết hắn thật lâu đã không về Hàn gia. Mà thế

giới hiện thực xảy ra một chuyện lớn, hấp dẫn lực chú ý của hắn.

Nguyên tố ký sinh đã thành công bám được trên tin tức sóng, hoàn thành mã hóa, ít nhất với khoa học kỹ thuật phát đạt nhất của nhân loại cũng không thể phá giải được. Đây sẽ là một bước quan trọng nhất trong việc nhân loại an toàn phát triển thiên văn học.

Thực mau, phái chủ hòa đạt thành hiệp nghị với phái chủ chiến, phái chủ chiến chỉ có thể thoái nhượng, đồng ý để phái chủ hòa nắm giữ phương pháp mã hóa tin tức sóng. Phái chủ hòa nắm tự tin trong tay, cũng không hề kháng cự việc thăm dò văn minh ngoại hệ.

Ngày thứ mười sau khi mã hóa thành công tin tức sóng, lấy phái chủ hòa làm đại diện, nhân loại phóng ra đoạn tin tức sóng được mã hóa đầu tiên. Diệp Tố Lý Hoằng Hậu,.. cùng những nhân viên có công nghiên cứu phát minh cũng ở đây, chứng kiến nghi thức đặt ra một cột mốc mới trong lịch sử này.

Diệp Tố nhìn lên bầu trời sao vô tận, tưởng tượng bộ dáng tin tức sóng kia tiến vào vũ trụ. Bởi vì hắn đã từng bay lượn trong vũ trụ sao trời ở Tinh tế thế giới, cho nên tưởng tượng của hắn về vũ trụ thập phần cụ thể mà sinh động, tin tức sóng kia trong tưởng tượng của hắn an tĩnh kéo dài, tìm kiếm sinh mệnh, lại phản hồi tin tức.

Sẽ gặp được cái gì?

Diệp Tố không khỏi nghĩ, thăm dò của bọn họ với vũ trụ đến tột cùng là tốt hay xấu, đến tột cùng sẽ phát hiện thiên địa càng rộng lớn, hay thế giới càng hung ác. Trùng tộc như ở Tinh tế thế giới, hay văn minh ngoại tinh có tham dục tương tự, vô luận cái nào, đều có khả năng tạo thành uy hiếp trí mạng với nhân loại. Nhân loại hiện tại có năng lực tiến vào vũ trụ sao?

Diệp Tố nghĩ, sau đó thoải mái cười. Tinh Tế Thế Giới, toàn bộ văn minh cũng không biết có thể chống lại được Trùng tộc hay không, nhưng bọn hắn vẫn kiên trì. Người, luôn luôn kiên trì tiếp tục tồn tại.

175. Chương 173: Hoan Hỉ

Hiện thực, vấn đề an toàn tin tức sóng được giải quyết, Diệp Tố may mắn không làm nhục sứ mệnh mà hoàn thành nhiệm vụ, cuối cùng có thể thả lỏng một thời gian.

Lãnh đạo các quốc gia bí mật mở yến hội khánh công, Diệp Tố cũng nằm trong danh sách khách mời, hắn quá phận trẻ tuổi lại quá phận xuất chúng, khiến không ít nhân vật quan trọng đều khen không dứt miệng, trong đó đám người Trung Quốc cười miệng rộng nhất, Diệp Tố còn có không gian thật lớn để trưởng thành, hơn nữa hình thành thời đại nối tiếp với Lý Hoằng Hậu, xuất hiện nhân tài tuyệt đỉnh khiến sự trưởng thành của khoa học kỹ thuật không bị đứt đoạn, có thể mang tới lực lượng to lớn không thể đo đếm, rất nhiều quốc gia đều phải đánh giá lại một lần thực lực Trung Quốc.

Diệp Tố gương mặt uy nghiêm không có bất luận khoe khoang ngoài ý muốn nào, có lẽ đã trải tầm mắt nhiều ở Tinh tế thế giới, thành thục rất nhiều, không nói tới không màng hơn thua, nhưng ít nhất cũng khéo léo hào phóng, một chút cũng không giống sinh viên hơn hai mươi tuổi.

Thành thạo xử lý xong chuyện yến hội, Diệp Tố cùng Lý Hoằng Hậu bắt đầu chuẩn bị rời khỏi nơi này. Diệp Tố tính toán trở về nhà nghỉ ngơi một thời gian, một năm qua tới nay trải qua biết bao nhiêu sự kiện vượt quá sự tưởng tượng của hắn, khiến hắn đột nhiên không kịp phòng ngừa mà bị cuốn vào vòng luẩn quẩn sóng quỷ vân nguyệt, hiện tại có thể thoát khỏi, liền an an tĩnh tĩnh mà nghiên cứu khoa học kỹ thuật đi. Ở nhà nghỉ ngơi đủ rồi, liền theo sau Lý Hoằng Hậu lão sư học tập, để những ngày tháng ở hiện thực an tĩnh chuyên chú mà trôi qua, chiếu cố tố cha mẹ, có lẽ cho phép bản thân đưa những kiến thức mình học được khiến nền khoa học xã hội tỏa sáng mạnh mẽ, còn hôn nhân… Diệp Tố cảm thấy phụ mẫu mình hẳn không cũ kỹ tới mức bắt hắn một hai phải kết hôn đi, còn nữa, Diệp Tố tự biên tự diễn nâng cao bản thân trong lòng, nhà khoa học a, hiến thân vì khoa học, cả đời không cưới vợ cũng thực bình thường.

Thực mau liền quy hoạch tốt chuyện tương lai, đơn giản lại có ý nghĩa, Diệp Tố tức khắc cảm thấy thần thanh khí sảng, trước khi đi ngủ mặt cũng tràn đầy ý cười.

Vừa mở mắt ở Tinh tế thế giới, Diệp Tố liền nhận thấy trong phòng nhiều ra một người, là Hàn Nghiệp đã không thấy một thời gian dài.

Hàn Nghiệp thấy hắn tỉnh, hơi hơi mỉm cười nói: "Đã có manh mối về người thứ bảy, cự ly cách Hoa Đô khá xa, có lẽ phải hơn một tháng mới có thể trở về."

Diệp Tố lập tức liền thanh tỉnh, sau khi minh bạch ý tứ lời Hàn Nghiệp nói, tuy rằng có điểm hụt hẫng trong lòng, nhưng vẫn lý giải mà đáp: "Ân, ta đã biết."

Hàn Nghiệp nhìn hắn, tiếp tục nói: "Lần này, ngươi đi cùng ta đi."

Diệp Tố sửng sốt, sau đó liền dâng lên hạnh phúc khiến hắn vừa cảm thấy ngọt ngào lại chua xót. Từ ngày đó, sau khi Hàn Nghiệp ôm hắn và nói vài lời tâm ý với hắn, thời gian hai người đơn độc ở chung liền ít ỏi tới đáng thương, khiến Diệp Tố hoài nghi có phải ngày đó là ảo giác hay không.

Diệp Tố biết, Hàn Nghiệp rất bận, áp lực rất lớn, cho nên hắn tận lực không đi quấy rầy, tuy rằng đôi khi cảm thấy mất mát, nhưng cũng không cầu mong nhiều hơn.

Nhưng giờ phút này, bị ánh mắt ôn hòa của Hàn Nghiệp nhìn chăm chú, nghe hắn nói "Ngươi đi cùng ta đi", Diệp Tố cảm thấy ủy khuất, cùng với đó là vui sướng khi ủy khuất được an ủi.

Thời gian Hàn Nghiệp có thể chiếu cố cùng thân cận Diệp Tố, quá ít. Nhưng đây đã là cực hạn hắn có thể cho. Diệp Tố nghĩ, mình còn gì không thỏa mãn đâu, phàm là những thứ Hàn Nghiệp có thể cho, đều đã cho, thích của hắn so sánh với thích của mình, cũng không ít hơn a. Chỉ là thời gian gấp gáp, tính cách hàm súc khiến hắn không thể biểu hiện rõ ràng cụ thể mà thôi.

“Hảo.” Diệp Tố cúi đầu, mơ hồ nói.

Hàn Nghiệp chớp mắt, nhẹ giọng tới gần, sau đó cong lưng nhẹ nhàng ôm Diệp Tố, vừa chạm vào liền tách ra, ôn nhu nói: “Nhanh lên rời giường, giữa trưa chúng ta liền xuất phát.”

Hành trình tìm kiếm tiểu thất lần này thực dài lâu, thật sự bị Hàn Nghiệp biến thành một lần lữ hành nghỉ phép. Cũng có lẽ là do bảy người sắp được tìm thấy toàn bộ, áp lực đè nặng hắn thoáng giảm bớt, rốt cuộc có thể chốc lát nghỉ ngơi.

Hàn Nghiệp chỉ rút ra bốn năm tiếng mỗi ngày trong lúc Diệp Tố ngủ để xử lý công vụ Minh Viện, những thời điểm khác cơ hồ như hình với bóng cùng Diệp Tố, dường như muốn đem tất cả sơ sẩy trước kia bù đắp lại. Trên thực tế, đợi sau khi tìm đủ bảy người, sau khi trở về phải tiến hành tôi luyện cùng huấn luyện vì đại hội Vạn tộc, thời gian chỉ càng lúc càng không đủ dùng, đây có thể là một khoảng thời gian tư nhân hắn khó mà có được.

Diệp Tố phát hiện, toàn bộ tinh hạm tựa hồ chỉ có hai người bọn họ, nhưng trước khi lên tinh hạm, hắn rành mạch thấy một hàng dài nhân viên Chấp hành tư đi theo phía sau Hàn Nghiệp, không nghĩ tới vừa tiến vào tinh hạm, liền như cá nhập biển rộng, hoàn toàn không thấy dư ảnh.

Kỳ thật Hàn Nghiệp ở bên Diệp Tố cũng không có gì để làm, đặc biệt Diệp Tố căn bản không biết nói gì với Hàn Nghiệp, hai ở cùng nhau thời gian dài, lời nên nói có thể nói hai ba ngày liền nói xong, sau đó Diệp Tố chỉ có thể trầm mặc.

Diệp Tố xấu hổ, nào có người nào yêu đương cái dạng này. Hắn đành phải vắt hết óc tìm đề tài, sau đó hắn phát hiện hai người bọn họ lâm vào cục diện xấu hổ như vậy, Hàn Nghiệp tuyệt đối có trách nhiệm một phần. Thật vất vả Diệp Tố tìm được đề tài hỏi hắn, Hàn Nghiệp thường thường một câu là có thể kết thúc vấn đề này.

Tỷ như Diệp Tố nói: “Một lần ta tới Minh Viện…”

Hàn Nghiệp nói: “Ta biết, Kỳ Hựu Cảnh đã nói với ta.”

Diệp Tố: “Kỳ Hựu Cảnh kia…”

Hàn Nghiệp: “Hắn là cục trưởng Giám sát tư, là bằng hữu từ nhỏ của ta, hắn chỉ hành sự theo lẽ công bằng, không thể trách hắn.”

Diệp Tố: “Tổng bộ Minh Viện khá xinh đẹp.”

Hàn Nghiệp: “Là do kiến trúc sư Phùng Tư Đình tự mình thiết kế.”

Diệp Tố không ngừng kêu khổ, kể cả ngươi có biết cũng đừng đoạt lời nhanh như vậy, để ta cảm khái xong đã a; ngươi tốt xấu giới thiệu Kỳ Hựu Cảnh cẩn thận một chút a, khen khen ưu điểm của hắn, nói xấu nói xấu chút khuyết điểm của hắn, kể chuyện sự tích từ nhỏ của các ngươi; còn có, cũng phụ họa ta, khen thiết kế Minh Viện đẹp ở chỗ nào, đề tài như vậy có thể đề cập đến mỹ học, tự nhiên có thể kéo dài tới mỹ học vạn vật thế giới, còn sợ không có chuyện để nói sao!

Kỳ thật Hàn Nghiệp cũng yên lặng rối rắm, tại sao lại nhắc tới tổng bộ Minh Viện? Chẳng lẽ bất mãn với Kỳ Hựu Cảnh, hay là bất mãn với Minh Viện, có thể sinh ra thành kiến với Minh Viện hay không, có nên nói với hắn Minh Viện hành sự chính là như vậy hay không? Nhưng như vậy, có thể khiến hắn càng thêm không thể lý giải Minh Viện hay không?

Hai người kia đều không có kinh nghiệm yêu đương, thoát ly công sự, một cái sẽ không hỏi chuyện, một cái sẽ không đáp lời, muốn bọn họ nói lời âu yếm buồn nôn, ai cũng không nói nên lời.

Diệp Tố cư nhiên có điểm hoài niệm ngày tháng trước kia, Hàn Nghiệp vùi đầu công tác, hắn yên lặng một bên ngắm nhìn.

May mắn, một tinh cầu nhan sắc kỳ lạ bên ngoài hấp dẫn lực chú ý của bọn họ. Đó là một tiểu tinh cầu nhan sắc sặc sỡ, từng khối màu đậm nhạt hòa thành một hình cầu.

Hàn Nghiệp thấy ánh mắt Diệp Tố có chút hiếm lạ, giải thích nói: "Đây là một tinh cầu vi sinh vật, tất cả đều cấu thành từ vi sinh vật, chỗ màu sắc bất đồng ngươi nhìn thấy, cũng có từng đoàn vi sinh vật bất đồng."

"Thần kỳ như vậy!"

Hàn Nghiệp biết Diệp Tố chuyển biến từ người thực vật, không biết rất nhiều thường thức bình thường, liền kiên nhẫn giải thích: "Đây còn chưa gọi là thần kỳ, tinh cầu kỳ lạ trong vũ trụ nhiều đếm không xuể. Tỷ như…"

Diệp Tố trong lòng thiếu chút nữa kích động tới khóc lóc thảm thiết, cuối cùng tìm được một cái đề tài nói chuyện được. Tinh cầu trong vũ trụ không thể đếm hết, Diệp Tố cơ hồ hoàn toàn không biết gì, mà Hàn Nghiệp thường xuyên du hành trong vũ trụ, không biết tận mắt nhìn thấy bao nhiêu. Hai người, một cái tò mò, một cái giải thích, một cái kinh ngạc cảm thán, một cái mỉm cười tỏ vẻ không có gì, liền như hát đôi mà nói từ tinh cầu nói tới tinh hệ, lại nói tới hệ thống các tinh hệ. Sau đó Hàn Nghiệp bị Diệp Tố nhìn chằm chằm sùng bái, cũng bắt đầu kể một ít kỳ sự gặp được trong vũ trụ, mạo hiểm kích thích lại thú vị mới lạ, Hàn Nghiệp cũng thuận tiện dạy Diệp Tố một chút chuyện cần kiêng kị trong vũ trụ, phương pháp tự cứu cùng cầu cứu thông dụng của Vạn tộc khi gặp nguy hiểm. Không khí…vui vẻ hòa thuận.

Ngày nọ, khi Diệp Tố tỉnh lại ở Tinh tế thế giới, đột nhiên phát hiện Hàn Nghiệp ngủ ngay cạnh mình, tựa hồ còn ngủ rất say. Diệp Tố lập tức liền đỏ mặt, theo bản năng mà nhanh chóng nhắm mắt giả bộ ngủ. Vẫn là lần đầu tiên hắn thấy Hàn Nghiệp an an tĩnh tĩnh mà nằm trên giường, Diệp Tố lại trộm mở mắt ti hí, thân thể đĩnh bạt chìm trong nệm mềm mại, vẫn không nhúc nhích, vô hại trầm tĩnh, khiến người nhịn không được muốn…*(muốn ăn xôi thịt)*

Muốn làm gì? Diệp Tố đột nhiên nhận ra ý tưởng xấu xa của mình, mặt càng đỏ hơn, vội vàng quay mặt vùi đầu vào gối.

Hàn Nghiệp không biết tỉnh dậy từ khi nào, kéo Diệp Tố suýt nữa nghẹn chết bản thân lại, nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của hắn liền nghiêm trang dạy dỗ: "Thời điểm ngủ phải chú ý tư thế, nếu không sẽ tạo thành áp bách với cơ bắp mạch máu."

Diệp Tố:...

Ngày này, Hàn Nghiệp tiếp tục nói tới thập đại chủng tộc của Vạn tộc, Diệp Tố nhìn hắn chằm chằm, bất quá suy nghĩ không biết đã chạy tới đâu, đợi thời điểm hắn hoàn hồn lại, phát hiện ánh mắt mình bất tri bất giác dừng lại trên môi Hàn Nghiệp, Diệp Tố cảm thấy, người đẹp như Hàn Nghiệp, thời điểm nói chuyện, môi không nhanh không chậm chuyển động, cũng là phong cảnh cảnh đẹp ý vui. Sau đó hắn cũng nhìn tới hầu kết chuyển động lên xuống rất nhỏ của Hàn Nghiệp, cùng một đoạn xương quai xanh lộ ra trong cổ áo.

Hàn Nghiệp thực mau liền phát hiện ra Diệp Tố thất thần, thấy được ánh mắt hắn chứa vật bất đồng với dĩ vãng, Hàn Nghiệp cũng ngừng lại, đối diện với Diệp Tố.

Ai cũng không rời đi tầm mắt trước. Không khí lại một lần nữa trầm mặc xuống, bất quá, trầm mặc này không khiến bất luận ai trong bọn họ cảm thấy xấu hổ, bọn họ đều mơ hồ có loại cảm giác, tuy rằng trên ngôn ngữ bọn họ không hề tương thông, nhưng trên tinh thần lại tìm được điểm ăn ý. Bọn họ đều hiểu điều bản thân hơn nữa hiểu điều đối phương muốn lúc này là gì.

Thích tới một trình độ nhất định, ham muốn cũng nước chảy thành sông mà tiến tới.

Hàn Nghiệp đánh vỡ cục diện bế tắc này trước tiên, đặt tay lên vai Diệp Tố. Bả vai Diệp Tố như muốn nổ tung, muốn tạo phản, nhưng hắn không nhúc nhích, tùy ý nơi đó loạn xị bát nháo kêu gào, hắn nhìn thẳng Hàn Nghiệp, khẩn trương lại chờ mong một sự tình mới lạ phát sinh.

Hàn Nghiệp hơi hơi tới gần Diệp Tố, hơi thở hai người giao hòa, còn kêu gọi giao hòa càng nhiều hơn.

Đã xảy ra! Chuyện lạ đã xảy ra!

Nhân viên Chấp hành tư liên tiếp bảy tám ngày cũng không thấy bóng dáng bỗng nhiên xông ra, hô, "Cục trưởng."

(chuyện lạ chưa, 173/190 chương mà hôn cũng không được!!!!!!)

Hàn Nghiệp lập tức thu hồi tay, ngồi nghiêm chỉnh, gật đầu với nhân viên Chấp hành tư kia, người nọ đi vào báo cáo: "Tuyến đường phía trước có một viên Hồng Ải tinh sắp phát nổ, nếu chúng ta đi đường vòng, lộ trình sẽ bị kéo dài một ngày."

"Ân. Ta đã biết, đi đường vòng đi."

Nhân viên Chấp hành tư kia sau khi nhận được chỉ thị liền lui ra ngoài, bỏ lại Diệp Tố cùng Hàn Nghiệp xấu hổ không biết đặt tay chỗ nào.

Diệp Tố ảo não chống cằm, không có chuyện gì cư nhiên nói chuyện trăng sao nói chuyện lý tưởng nhân sinh trong đại sảnh làm chi, ngay cả cái cửa cũng không có!

Hàn Nghiệp khụ hai tiếng, ánh mắt hướng về phía cửa sổ sát đất: "Vừa rồi nói tới Mặc Tư tộc, bọn họ am hiểu nhất về kiến tạo vũ khí…"

Vô luận Diệp Tố uể oải cỡ nào, không khí khó có được ngày đó cũng không trở lại. Cho dù thay đổi lộ tuyến, lộ trình dài thêm một ngày, tinh hạm vẫn nhanh chóng cập bến đích đến.

176. Chương 174: Tiểu Thất

Sau khi Diệp Tố tới đích đến, mới biết được, nguyên lại ở Tinh tế thế giới cũng có địa phương nghèo khổ lạc hậu đến vậy.

Nơi này không có tinh cảng, tinh hạm chỉ có thể tìm vùng đất khô ráo bằng phẳng rộng rãi mà hạ cánh. Vừa ra khỏi tinh hạm, Diệp Tố liền cảm thấy được một cơn gió mang theo hương vị khó ngửi bay qua, nơi nơi đều một mảnh hoang vu, dân cư thưa thớt, thảm thực vật ít màu xanh tới đáng thương.

Một nhân viên Chấp hành tư lấy ra phi xa từ kho hàng tinh hạm, Hàn Nghiệp cùng Diệp Tố và ba nhân viên Chấp hành tư khác ngồi trên xe, dựa theo mệnh lệnh của Hàn Nghiệp tiến đến địa điểm cụ thể hơn. Những người khác lưu lại, thủ trên tinh hạm.

Diệp Tố bỗng nhiên bị một tiếng thét chói tai dọa sợ.

Cách đó không xa có người đầu bù tóc rối chỉ vào phi xa lớn tiếng ồn ào, sau đó có mười mấy nam nhân quần áo tả tơi chạy tới phía hắn, một đám người xanh xao vàng vọt, nhưng ánh mắt hung ác, nhìn thấy phi xa, kêu la với nhau càng thêm hăng say. Diệp Tố còn đang kỳ quái không biết bọn họ đang làm theo, một giây tiếp theo liền thấy bọn họ đồng thời xông tới, một bên vung vẩy cánh tay rít rào, một bên chạy nhanh đuổi theo, tư thế kia có vẻ như muốn cướp bóc phi xa.

Nhân viên Chấp hành tư lái phi xa cũng không cảm thấy trường hợp như vậy có gì kỳ quái, trấn định mà khởi động phi xa, trong chớp mắt liền ném đám người kích động kia lại phía sau. Kế tiếp, Diệp Tố lại thấy được một loạt sự kiện tương tự, phàm là địa phương phi xa bay qua mà có người sống, bọn họ đều biểu hiện thần thái giống nhau, đều hận không thể xông lên xé nát người trên phi xa.

Diệp Tố càng lúc càng không thể hiểu bọn họ muốn làm gì, vì thế liền hỏi Hàn Nghiệp.

Hàn Nghiệp đã quen Diệp Tố thường xuyên hỏi, cũng như cá gặp nước mà đối đáp, Diệp Tố vừa mở miệng, Hàn Nghiệp liền biết hắn hoang mang, nói: "Bọn họ muốn đánh cướp."

Diệp Tố khó hiểu: "Cướp cái gì? Tiền? Hay là xe?"

"Cái gì cũng cướp."

Thực mau, phi xa liền tiến vào khu dân cư trú ngụ, một số kiến trúc hiện ra, tất cả đều được xây lên từ đá tảng, một đám dính vào một đám, thập phần đơn sơ, rất nhiều người khắc khẩu ẩu đả trên đường cái, y phục bọn họ mặc đồng dạng thô ráp rách nát, người ăn mặc chỉnh tề rất hiếm.

"Đây là một quặng tinh sau khi bị khai thái thì vứt bỏ, bởi vì một số nguyên nhân mà thợ mỏ cùng nhân viên quản lý cấp thấp mỏ không rời đi toàn bộ lúc đó, liền sinh hoạt ở chỗ này cho tới bây giờ. Mặt khác, có rất nhiều kẻ phạm tội hoặc người lưu lạc trong vũ trụ cũng sẽ tìm tinh cầu không có trở ngại mà sinh hoạt, cho nên trong lãnh thổ Nhân tộc có không ít tinh cầu hỗn loạn dạng này, chính phủ Liên Bang khó có thể quản lý hết, trên cơ bản đều mặc kệ." Hàn Nghiệp giải thích cho Diệp Tố, một bên triệu hồi ra cụ tượng hóa vũ khí của mình, kim chỉ Nam. Thìa trên kim chỉ Nam đong đưa rất nhẹ, chỉ thị ra một phương hướng, Hàn Nghiệp nói vài câu với người điều khiển, phi xa liền rẽ hướng.

Tiếng phi xa gầm rú truyền tới đám người, những người bởi vì tranh chấp gì đó mà mặt đỏ tai hồng đều ngừng lại, lộ ra biểu tình mà Diệp Tố nhìn thấy lúc trước, ngạc nhiên cùng tham lam. Thực mau, đám người tụ lại càng đông, ngăn cản đường đi của phi xa, ánh mắt bọn họ như sói đói, âm trầm lóe lên lục quang.

Người điều khiển cảnh cáo vài lần không có kết quả, thấy bọn họ còn muốn bao vây, liền lấy ra một thanh vũ khí quang học, bắn nơi xa xa một phát súng.

Nơi xa là một ngọn núi, đột nhiên hoàn toàn sụp đổ, khói đặc cuồn cuộn, núi đá xôn xao mà sụp thành đất bằng.

Đông đảo dân bản xứ có ý đồ cướp bóc đều bị uy lực một súng này dọa sợ ngây người, không dám tiến lên, nhưng tham lam bạo ngược trong mắt càng nồng đậm, như quỷ hồn mà bám theo sau phi xa.

Người điều khiển mạnh mẽ thao tác phi xa bay vào, ngừng trước một căn nha rách tung tóe không có cửa.

Một nam hài hơn mười tuổi đang ra sức xua đuổi một nam hài khác, hàm răng gắt gao cắn chặt cánh tay người nọ, người nọ ngăn không được mà kêu to: "Chảy máu! Chảy máu rồi! Ngươi tên chó điên!"

Nam hài kia buông hắn ra, hung tợn mắng: "Lăn, đừng nghĩ tới đoạt táo của ta!"

“Đó không phải của ngươi!”

“Ta cướp được chính là của ta!”

“Ta đây cũng có thể cướp về.”

“Vậy ngươi tới đoạt a!” Nói xong, nam hài nhe răng, lộ ra hàm răng dính đầy tơ máu, làm bộ muốn tiếp tục cắn hắn, nam hài kia liền xám xịt mà chạy đi, còn không quên buông lời hung ác, bất quá chạy khỏi nhà liền thấy phi xa tinh mỹ, mắt nhất thời trừng lớn, chân thế nào cũng không chuyển động được, cho dù hắn còn nhỏ, cũng lộ ra biểu tình tham lam không khác biệt những người lớn đó là bao.

Ngay sau đó, nam hài trong nhà cũng ôm quả táo đuổi tới, thực mau cũng lộ ra biểu tình giống hệt.

Hai tiểu hài tử này lớn lên cũng không khác nhau lắm, vàng đen vàng đen, gầy tới dơ xương, nhưng ánh mắt đều đặc biết hung ác sáng ngời, đặc biệt là đứa ôm quả táo kia, cặp mắt to trên khuôn mặt đen vàng gầy nhỏm lại càng khiến người kinh sợ. Diệp Tố chú ý thấy bàn tay nắm quả táo của hắn chỉ nhỏ bằng bàn tay trẻ sơ sinh, thập phần ngây ngô, còn không có thành thục.

Hàn Nghiệp xuống xe, đi tới trước mặt nam hài này, ôn hòa hỏi: “Ngươi tên là gì?”

Nam hài thấy quần áo ngăn nắp sạch sẽ trên người Hàn Nghiệp, tròng mắt hắc bạch phân minh nhanh như chớp mà xoay vài vòng, một chút cũng không sợ trời đất mà hỏi lại: “Ngươi là ai?”

Hàn Nghiệp nói: “Cha mẹ ngươi đâu?”

“Bọn họ a, đã chết đi.” Nam hài không thèm để ý, “Ngươi muốn làm gì, bọn họ thiếu tiền ngươi sao, không liên quan gì tới ta!”

Hàn Nghiệp lại nói: “Ta muốn đàm luận vài chuyện cùng ngươi, có thể chứ?”

Ngữ khí của hắn cũng đã đủ tôn trọng với một cái tiểu hài tử.

Nam hài đề phòng nhìn Hàn Nghiệp, lại nhìn phi xa cùng một đám sài lang bám theo sau phi xa, bỗng nhiên giảo hoạt cười: “Hảo a, đến nhà ta đi.”

Nhà nam hài chỉ có bốn bức tường cùng một tấm chắn bên trên mà thôi, hắn đưa Hàn Nghiệp, Diệp Tố, cùng một nhân viên Chấp hành tư khác vào phía trong, ngồi ngay tại chỗ, nói: “Muốn nói gì liền nói thẳng đi.” Tầm mắt hắn không nhịn được mà nhìn ra ngoài.

Còn có hai gã Chấp hành tư canh giữ bên cạnh phi xa, đám người vây xem phi xa càng lúc càng đông.

Hàn Nghiệp hỏi: “Ngươi còn có thân nhân khác hay không?”

“Không có.” Nam hài có chút không kiên nhẫn, lay tay áo dơ hề hề không ngừng sát quả táo vừa nhỏ vừa xanh kia.

Hàn Nghiệp kiên nhẫn nói: “Ngươi có muốn rời khỏi nơi này không?”

“Rời đi?” Nam hài lúc này mới chú ý một chút, “Đi nơi nào? Làm gì? Tại sao ngươi lại muốn đưa ta rời đi?”

“Tới thủ đô Nhân tộc.” Hàn Nghiệp nói, “Ta muốn ngươi làm một việc rất quan trọng.” Nam hài nhìn Hàn Nghiệp chằm chằm không chớp mắt, bên ngoài bỗng nhiên truyền tới một trận ồn ào, những quần chúng vây xem đó cuối cùng cũng có thêm can đảm, cùng nhau nhào về phía hai gã Chấp hành tư.

Hai mắt nam hài sáng ngời, gương mặt lúc trước còn có vẻ vô hại đột nhiên trở nên âm độc, tay đang xoa quả táo đột nhiên từ trống rỗng cầm ra một lưỡi hái vừa dài vừa cong, nhanh chóng chém về phía Hàn Nghiệp, nhưng đánh lén hắn luôn thực hiện thuận lợi lúc trước lại không có bất luận hiệu quả gì trước mặt Hàn Nghiệp, cổ tay bị Hàn Nghiệp chế trụ gắt gao, không thể mảy may cử động.

Nam hài không đổi sắc mặt, theo bản năng nhìn về phía ngoài phòng, tức khắc càng thêm kinh hoảng. Phòng ốc hai bên đường sôi nổi đổ sụp, đám bạo dân kia rơi rớt tan tác mà chạy loạn, gào thét chói tai. Kỳ thật hai gã Chấp hành tư đều chú ý đúng mực, vũ khí chỉ nhằm hướng kiến trúc hai bên, không trực tiếp giết người, chỉ có đất đá đổ sụp khiến bọn họ bị thương.

Nam hài thấy rõ cục diện nghiêng về một phía, tay lại vô pháp tránh thoát, lập tức thu hồi bộ dáng hung ác, cầu xin mà nhìn Hàn Nghiệp, đáng thương hề hề nói: “Ta không muốn thương tổn ngươi, nhưng nếu ta không làm như vậy, bọn họ sẽ không để ta tiếp tục sinh hoạt ở nơi này! Bọn họ sẽ khi dễ ta, ta không có ba ba mụ mụ, chỉ có thể nghe bọn hắn!”

Tại loại tinh cầu này, thường thường sẽ hình thành làng xóm cỡ nhỏ, bên trong làng xóm không ngừng tranh đoạt đánh nhau, nhưng khi tiếp xúc với làng xóm khác, lại đoàn kết nhất trí đối ngoại. Đặc biệt khi thường xuyên có thương nhân lòng dạ hiểm độc tới loại địa phương này, muốn lừa tới một số sức lao động mà áp bức. Nhưng, tất cả đám thương nhân lòng dạ hiểm độc đều bị dân bản xứ địa phương nội ứng ngoại hợp mà đánh cướp ngược lại, giống như hôm nay đối phó Hàn Nghiệp. Một nam hài không cha không mẹ có thể lớn lên ở hoàn cảnh ác liệt như vậy, đương nhiên phải dựa vào tinh thần lực cao hơn người thường rất nhiều của mình cùng cụ tượng hóa vũ khí, hắn sau khi trao đổi ánh mắt cùng đám người như hổ rình mồi phía sau liền đồng ý. Bọn họ đều có ăn ý, khi nam hài giải quyết ba người trong nhà, những người khác đánh cướp phi xa.

Nhưng mà, kiến thức bọn họ quá ít, Hàn Nghiệp sao có thể so sánh với thương nhân. Vũ khí quang học bị kiểm soát giám thị bọn họ có một lỗ lớn, chiến thuật biển người không sợ chết không có một chút tác dụng gì trước mặt bọn họ. Mà tinh thần lực không tồi của nam hài trong đám dân bản xứ, cũng không hề có sức chống cự trước mặt Hàn Nghiệp.

Hàn Nghiệp không để ý tới lời nói đối sứt sẹo của nam hài kia, nói: “Ta mang ngươi rời khỏi nơi này, cho

ngươi ăn uống, nhưng ngươi cần làm một việc cho ta…”

“Hảo hảo, ta đáp ứng!” Nam hài gấp không chờ nổi mà nói, “Ngươi buông ta ra trước.” Hàn Nghiệp buông hắn ra, nam hài bĩu môi ủy khuất xoa xoa cổ tay mà lẩm bẩm: “Đau quá, đau quá…” Lời còn chưa dứt, cổ tay nam hài vừa động, lưỡi hái còn chưa thu lại lại một lần nữa hung ác chém về phía cổ Hàn Nghiệp, ý đồ “bắt giặc bắt vua trước”.

Diệp Tố run sợ trong lòng, Hàn Nghiệp lại thần sắc bất biến, nhưng hơi mang ánh mắt trách cứ nhìn nam hài. Giờ phút này, nhân viên Chấp hành tư bên cạnh hắn triệu hồi ra một thanh trường mâu, dễ như trở bàn tay liền đánh bay cụ tượng hóa vũ khí của nam hài, vũ khí do tinh thần lực cô đọng của thành viên Chấp hành tư cụ tượng thành đương nhiên sẽ tạo thành thương tổn nhất định với vũ khí yếu ớt của nam hài, nam hài ôm đầu lăn lộn trên mặt đất, cụ tượng hóa vũ khí cũng bởi vậy mà thu về.

“Rời đi cùng ta.” Hàn Nghiệp lặp lại một lần nữa.

Nam hài bị đánh đau, rốt cuộc cũng ngoan ngoãn, liên tục xin tha, mặc kệ Hàn Nghiệp nói gì, hắn đều đáp ứng.

Một nhân viên Chấp hành tư khống chế được nam hài, mấy người liền trở về tinh hạm, ven đường vẫn có không ít người muốn tiến lên cướp bóc như trước, thậm chí khi trở lại tinh hạm, phát hiện trong ngoài cũng có không ít dân bản xứ vây quanh, vây kín mít cửa khoang. Diệp Tố còn thấy bọn họ khoa tay múa chân quanh tinh hạm, tựa hồ muốn nâng nó đi.

Tốn không ít bạo lực mới đuổi được bọn họ đi. Diệp Tố cảm thấy may mắn thời điểm mình xuất hiện đầu tiên ở Tinh tế thế giới không phải nơi đáng sợ như vậy, nếu không chưa đợi Hàn Nghiệp tìm đến hắn đã đi tong.

Nam hài biết mình phải rời khỏi tinh cầu này cũng không khẩn trương ra sao, còn cười hì hì chào hỏi những người đó.

Có dân bản xứ cao giọng hô với hắn: “Bọn họ bắt ngươi làm nô lệ đó!”

Nam hài khinh thường bĩu môi, không cho là đúng, trong ánh mắt lại lộ ra một tia xảo trá. Hiển nhiên, hắn không nghe vào kế hoạch bảy người gì đó của Hàn Nghiệp, chỉ nghĩ chờ tới địa phương khác liền lặng lẽ trốn đi, đánh không lại nhưng chạy tuyệt đối không phải vấn đề. Nam hài tự tin nghĩ, trước khi tinh thần lực hắn thức tỉnh, đã có thể dựa vào dáng người linh hoạt mà cướp đoạt đồ ăn người khác cùng thành công đào tẩu.

Hàn Nghiệp để người mang nam hài đi tắm rửa, thay quần áo sạch sẽ cho hắn, khi hắn đi ra đã thoáng sạch sẽ hơn một chút, nhưng màu da vẫn đen vàng như cũ, suy dinh dưỡng nghiêm trọng.

Trên bàn bày một ít đồ ăn, mắt nam hài liền sáng lên, lập tức la lên một tiếng, nhào tới, ăn ngấu nghiến, cũng mặc kệ Hàn Nghiệp hỏi chuyện, ngẫu nhiên mới nói một hai câu.

Bất quá Diệp Tố vẫn từ một hai câu này mà biết được, nam hài nhìn qua mới mười một mười hai tuổi này đã lớn không kém hắn ở thế giới này, là người trưởng thành. Bất mãn của Diệp Tố với việc hắn muốn đả thương Hàn Nghiệp lúc trước phai nhạt bớt một chút, càng có nhiều đồng tình hơn, nam hài thật sự quá gầy.

"Tên? Ta không có tên." Nam hài cắn thịt gà, hàm hồ nói: "Tùy tiện gọi liền hảo, ngươi không phải nói bảy cái gì đó sao, vậy gọi ta tiểu thất a thất thất thất, tùy các ngươi thích gì gọi nấy."

Tiểu Thất cứ như vậy trở thành tên nam hài, giờ phút này hắn còn chưa ý thức được ý nghĩa cùng trách nhiệm của con số bảy này đối với hắn.

"Đủ rồi." Hàn Nghiệp nhíu mày, ngăn cản tiểu Thất vẫn đang nhét đồ ăn vào mồm, "Dạ dày của ngươi không thừa nhận được nhiều đồ ăn như vậy."

Tiểu Thất lập tức ôm đồ ăn vào lòng, cũng mặc kệ dầu mỡ làm bẩn quần áo mình, như tiểu thú hung ác nhe răng trừng Hàn Nghiệp. Hàn Nghiệp hiểu, nếu không để hắn ăn tận hứng, chỉ sợ hắn vẫn sẽ luôn không thuận theo.

Quả nhiên, đợi tới khi tiểu Thất ăn tới mức không nhét thêm được một hột cơm mới dừng lại, bất quá bụng hắn trướng lên, hắc khóc thảm mà vuốt bụng, ai ô ô kêu: "Ta thật khó chịu! Ta thật khó chịu!" *(đm t biết m tính khó chịu rồi, người đâu tính như cức)*

Trong tinh hạm không chuẩn bị loại dược vật tiêu thực này, Hàn Nghiệp liền không để ý tới hắn, để hắn ăn khổ một chút làm giáo huấn cũng tốt.

Nhưng Hàn Nghiệp xem nhẹ tiểu Thất, lúc bụng hắn thoáng bớt nghẹn xuống, lại bắt đầu ăn uống thả cửa không màng hậu quả. Trong tinh hạm nếu không vang lên tiếng nhai của hắn thì chính là tiếng hắn tru tréo không ngừng kêu no căng chết.

Loại tình huống này giằng co năm ngày liên tiếp. Khi tiểu Thất ý thức được Hàn Nghiệp sẽ không ngược đãi hắn, lại còn không ngừng cung ứng đồ ăn, ham muốn bức thiết với đồ ăn của hắn mới giảm bớt một chút, nhưng hắn vẫn thờ phụng nghĩ ăn vào trong bụng mới là của mình, mỗi ngày đều lấy đồ ăn người khác dùng làm bữa chính tùy thời mang theo, coi như đồ ăn vặt mà chậm rãi nhai. Không thể không nói, năng lực thích ứng của con người thực cường đại, tiểu Thất ăn uống như vậy bị căng tới càng lúc càng lớn, hơn nữa hắn còn học được vận động đi lại trong tinh hạm để tiêu hóa, đạt tới mục đích ăn được càng nhiều hơn.

Mà trong quá trình tản bộ, hắn lại phát hiện được một sự tình càng thú vị hơn.

Bởi vì sự tồn tại của tiểu Thất, Diệp Tố cùng Hàn Nghiệp đã không còn không chút cố kị mà nơi nói nói chuyện phiếm như nửa trước hành trình, ngẫu nhiên mới có thời gian đơn độc ở chung. Mà ngày này, thật vất vả hai người mới nói chuyện được mấy câu, lại bị tiểu Thất cùng một nhân viên Chấp hành tư khắc khẩu hấp dẫn qua.

“Sao lại thế này?” Hàn Nghiệp hỏi.

Nhân viên Chấp hành tư nói: “Hắn trộm đồ còn không chịu thừa nhận.”

Tiểu Thất ngạnh cổ: “Ta không có trộm!”

Hàn Nghiệp nhàn nhạt nói: “Mỗi địa phương trên tinh hạm đều có theo dõi.”

Tiểu Thất lập tức héo, ánh mắt lập lòe.

Nhân viên Chấp hành tư nhiều năm mặt vô biểu tình cũng mang theo điểm phẫn nộ: “Hơn nữa, trên tinh hạm tổng cộng có 107 chỗ bị mất trộm.”

Hàn Nghiệp tới phòng cung cấp cho tiểu Thất, phát hiện dưới gầm giường cùng ngăn tủ giấu khối kim loại lớn lớn bé bé, kim loại khắc hoa dùng để trang trí, đinh ốc bị tháo dỡ, phàm là đồ vật có thể trộm được đều ở chỗ này.

Hàn Nghiệp không khỏi phẫn nộ, thanh âm mang theo vài phần sắc bén, nói với tiểu Thất: “Ngươi muốn cái gì, đều có thể nói với ta, nhưng ngươi cần phải bỏ đi thói trộm cắp.”

“Thật sự?” Tiểu Thất chỉ chú ý tới hai câu phía trước, chỉ vào súng của Chấp hành tư, “Ta muốn cái kia.”

Hàn Nghiệp nói: “Không được.”

Tiểu Thất mặt lộ vẻ khinh bỉ: “Rõ ràng ngươi nói ta muốn gì cũng được.”

“Phẩm hạnh của ngươi khiến ta không thể yên tâm giao vũ khí cho ngươi được.” Hàn Nghiệp quở trách nói, “Nếu ngươi có thể bỏ mọi thói xấu, vũ khí cùng cơ giáp ta đều sẽ cho ngươi.”

“Thiết.” Tiểu Thất khinh thường nhìn lại, hoàn toàn không hổ thẹn vì bản thân trộm cắp, cà lơ phơ phất mà tiếp tục ăn gà nướng.

Hàn Nghiệp cùng Diệp Tố trở về phòng mình, Diệp Tố bất mãn thay Hàn Nghiệp: “Hắn cũng quá khó quản giáo.”

Hàn Nghiệp bất đắc dĩ lắc đầu: “Sinh ra ở hoàn cảnh như vậy cũng không thể trách hắn, nhưng mà chỉ còn cách đại hội Vạn tộc có sáu tháng, không thể để hắn như vậy, cần cường ngạnh với hắn một chút. Trở lại Hoa Đô, liền giao hắn cho Moka lão sư đi, chưa tới một tháng là có thể ngoan.”

“Moka lão sư…” Trong lòng Diệp Tố còn sợ hãi.

Hàn Nghiệp cười: “Biết lúc trước ta hao tổn nhiều tinh thần vì các ngươi thế nào đi.”

Diệp Tố lập tức phản bác: “Ta có thể ngoan hơn tiểu Thất nhiều!”

“Phải.” Ngữ khí Hàn Nghiệp mạc danh ôn nhu xuống, “Ngươi khiến ta an tâm hơn bất cứ ai.”

Tim Diệp Tố mãnh liệt nhảy dựng lên, đón nhận ánh mắt Hàn Nghiệp, cảm giác tâm linh giao hòa rất nhiều ngày trước lại trỗi dậy.

“Đi ra! Các ngươi đi ra!” Bên ngoài bỗng nhiên truyền tới tiếng tiểu Thất điên cuồng phá cửa cùng rít gào.

Diệp Tố nghiến răng nghiến lợi đi mở cửa, trong lòng âm thầm hạ quyết định, nếu tiểu Thất còn tiếp tục vô cớ gây rối, hắn nhất định phải tự mình đập nó một trận.

Ghét thằng ml tiểu Thất này kinh khủng, người đâu khó chịu. Người ta khó khăn lắm mới chuẩn bị được hôn lại tòi ra giở chứng, đậu má chứ.

Klquan nhưng ta mới phát hiện tốc độ edit của ta đã tăng từ 12p/ trang lên 10p/ trang:))))) kb là do gõ nhanh hơn hay do gõ xong k thèm đọc lại:v nghĩ tới edit xong phải beta mà lười kinh hoàng huhu

177. Chương 175: Phản Kháng

Cửa vừa mở ra, tiểu Thất liền tức muốn hộc máu mà đẩy Diệp Tố ra, chạy tới trước mặt Hàn Nghiệp chất vấn: “Người nọ vừa nói với ta, ngươi muốn để ta đi đối phó Trùng tộc? A? Ngươi để ta đối phó Trùng tộc, để ta đi chịu chết sao?” *(t cũng ước m chết ngay lập tức đấy, oắt con)*

Kỳ thật tên nhân viên Chấp hành tư kia chỉ là nhìn không nổi hành vi vịt chết mỏ vẫn cứng, chết cũng không hối cải còn tiếp tục lén lút của tiểu Thất, nói: “Hy vọng thời điểm ngươi đối mặt Trùng tộc cũng có thể cường ngạnh như vậy.”

Những lời này khiến tiểu Thất bị tài vật đồ ăn nơi nơi làm mụ đầu đột nhiên giật mình một cái, tỉnh táo lại, hắn tự nhận mình là ếch xanh trong nước ấm mà nhìn thấu được âm mưu của Hàn Nghiệp, tức giận bất bình tới đòi lại công đạo.

Hàn Nghiệp nhăn mi lại: “Ta cho rằng lúc ấy ta đã nói rõ ràng với ngươi.”

“Là quỷ kế! Đều là quỷ kế của ngươi!” Tiểu Thất tức giận, hơn nữa còn mang theo chút sợ hãi, “Ngươi cố ý chọn thời điểm ta thần trí không rõ mà nói, chính là vì lừa ta đi! Nếu hiện tại ngươi nói muốn cho ta đi đối phó Trùng tộc, ta nói rõ ràng cho ngươi, đó là chuyện không có khả năng! Ngươi mơ tưởng làm ta đi chịu chết! Mau đưa ta trở về, hoặc trực tiếp quăng ta ra ngoài, vô luận thế nào, ta đều không thể thuận theo âm mưu của ngươi!” *(*** mé ta đang ngồi ăn mì cay x2 mua nhầm, đang ức lắm đây còn phải edit mấy câu nói của thằng cl này)*

Thời điểm hắn nói chuyện, ánh mắt luôn luôn không sợ trời sợ đất đều run rẩy, hắn kiệt lực che giấu loại sợ hãi này nhưng mảy may không thể che giấu nổi. Diệp Tố không hiểu tại sao hắn lại sợ hãi Trùng tộc như vậy, sau đó hắn mới biết được từ chỗ Hàn Nghiệp, sợ hãi cùng chán ghét Trùng tộc cơ hồ là bản năng của mỗi sinh linh trong vũ trụ. Mà ở tinh cầu tiểu Thất sinh hoạt từ nhỏ, tuy rằng thông tin bế tắc, nhưng bọn hắn đều biết sự tồn tại của Trùng tộc, còn lưu truyền từ rất nhiều đời tới nay, nghe từ nhiều thương nhân lòng dạ hiểm độc hoặc người lưu lạc tới tinh cầu đó nói, bọn họ chưa từng gặp qua Trùng tộc, nhưng ấn tượng với Trùng tộc đáng sợ luôn tồn tại trong đầu bọn họ. Hơn nữa bởi vì tai miệng tương truyền, Trùng tộc đáng sợ cùng không thể chống cự bị khuếch đại vô hạn, trở thành vật dân bản xứ địa phương thiếu kiến thức sợ hãi nhất, đại khái trở thành tồn tại như quỷ thần với người sợ hãi quỷ thần vậy.

Hiện tại muốn để tiểu Thất đi đối diện trực diện “quỷ thần” bọn họ đều sợ hãi, đương nhiên không có khả năng chấp nhận, nhưng hắn không chịu nghe Hàn Nghiệp giải thích, mắt điếc tai ngơ với lời nói “sẽ tận lực phái người bảo hộ” của Hàn Nghiệp, hắn nhận định ấn tượng về Trùng tộc trong đầu mình, nhận định Hàn Nghiệp muốn hắn đi chịu chết.

Tiểu Thất phẫn nộ nhảy nhảy trên mặt đất, không ngừng nguyền rủa, tức giận mắng, đòi Hàn Nghiệp đưa hắn trở về, nếu không hắn liền tuyệt thực.

Tuy rằng thanh âm khi hắn nói hai tiếng “tuyệt thực” thực vang dội, lấy việc này chứng minh quyết tâm của hắn, nhưng quần áo sạch sẽ mới thay của hắn không lâu sau lại dính rất nhiều dầu mỡ, vụn bánh mì, nước hoa quả,… đồ ăn dính lên, khiến lời nói hùng hồn của hắn không có chút uy hiếp nào.

Hàn Nghiệp lạnh lùng xử lý hắn, sau khi giải quyết tính tình ầm ĩ của tiểu Thất Hàn Nghiệp mới có thể hảo hảo câu thông cùng hắn.

Tiểu Thất xác thật kiên cường mà cự tuyệt đồ ăn, nhưng dưới theo dõi, mọi người đều có thể thấy tiểu Thất sẽ giấu đồ ăn phòng bếp trong quần áo mang về phòng mình, sau đó thống nhất đặt trong ổ chăm, hắn biết trong phòng có theo dõi, cho nên luôn tránh trong ổ chăn mà lén lút ăn. Hắn cảm thấy mình làm được thực ẩn mật, đầu tiên là lấy đồ ăn ở kho chứa của phòng bếp chỉ là chín trâu mất một sợi lông, thời điểm chuyển đi cũng thực cẩn thận, thời điểm ăn lại càng thêm ẩn nấp, ổ chăn cho hắn cảm giác an toàn tràn ngập.

Nhưng hắn quá vô tri *(ngusi thì có),* vô tri của hắn đến từ hoàn cảnh sinh hoạt lúc trước. Lớn lên trên một tinh cầu lạc hậu, tiểu Thất vô pháp lý giải, máy theo dõi chỉ cần tần suất ánh sáng thoáng thay đổi liền có thể nhìn thấu quần áo cùng ổ chăn hắn; hắn tin tưởng đồ ăn phòng bếp đông đảo, khó có thể phát hiện thiếu một vài vật nhỏ, nhưng hắn chưa nghe qua, kho chứa hàng sẽ ghi chép chính xác tới từng giây từng phút, thứ gì, trọng lượng bao nhiêu, bị cầm đi.

Hành vi của hắn trong mắt người khác chính là một trò cười. Nhưng không ai cười hắn. Đặc biệt là Hàn Nghiệp, khoan dung với tiểu Thất bởi vì áy náy mà dâng cao. Người như tiểu Thất có rất nhiều, tinh cầu như nơi tiểu Thất đã từng sinh hoạt cũng có rất nhiều, không thể không nói đây là kết quả của việc Liên Bang Nhân tộc vô năng dẫn tới, hoàn cảnh trước mắt của Liên Bang Nhân tộc đã đủ tốt. Đại bộ phận vật tư của Liên Bang đều dùng để phát triển quân sự, còn dân sinh, đặc biệt là tinh cầu cằn cỗi, khuynh hướng chiếu cố chỉ có thể giảm một chút, bởi vì thời khắc tại tiền tuyến đều có binh lính tử vong, vì ngăn Trùng tộc, cần đại đầu nhập mà bồi dưỡng quân đội, phát triển vũ khí quân sự.

So với mấy vạn năm trước, Nhân tộc hiện tại đã khá hơn nhiều, chính phủ Liên Bang sẽ tận lực khai thác tinh cầu khoáng thạch, sáng tạo cơ hội việc làm cho lượng lớn người dân, cũng sẽ phát triển giáo dục ở tinh cầu lạc hậu, nhưng chiến tranh thu không đủ chi với Trùng tộc vô pháp để hành động viện trợ của Liên Bang phổ cập đến mọi ngóc ngách lãnh thổ Nhân tộc.

Nhân tộc giống như một lão nhân tiết kiệm, không ngừng cắt cỏ khô đi kiến tạo đê đập lấp kín hồng thủy sắp bùng nổ, hắn chỉ có thể dựa vào bản thân lao động càng thêm vất vả, cố gắng tăng mạnh tốc độ kiến tạo đê đập, nhanh hơn tốc độ hồng thủy, lúc này hắn mới có lợi nhuận, lấy một chút cỏ khô ra uy dê bò phía sau hắn. Tuy rằng có rất nhiều dê bò da bọc xương, nhưng bọn hắn đều được miễn vận mệnh tử vong bởi hồng thủy, không phải sao?

Không thể nói rất nhiều dê bò phải chịu đói là lỗi của lão nhân, tựa như không thể nói tất cả người nghèo đều là lỗi của chính phủ. Nhưng phàm là quan viên có trách nhiệm, có đạo đức, những người như Hàn Nghiệp, đều sẽ bởi vì quá nhiều người nghèo mà cảm thấy áy náy, oán trách bản thân bất lực. *(ăn viagra đi anh)*

Cho nên tiểu Thất vẫn luôn liên tục hồ nháo tận tới thời điểm cập bến Hoa Đô.

Tinh cảng Hoa Đô xa hoa khiến tiểu Thất không tình nguyện mà hoa mắt say mê, từng chiếc tinh hạm cao cấp tới lui như bay, kiến trúc tinh cảng đồ sộ chót vót trang nghiêm khí phách, còn có vô số phi xa tinh mỹ cùng quốc lộ không trung có trật tự, người ăn mặc tinh xảo, hết thảy những thứ này khiến tiểu Thất phong bế lạc hậu vựng vựng hồ hồ, khiến hắn thiếu chút nữa quên mất kế hoạch chạy trốn của mình.

Bởi vì hoàn cảnh khiến sức tưởng tượng trở nên bần cùng, Tiểu Thất cho rằng địa phương giàu có bên ngoài người khác nói chỉ là cây táo mọc đầy. Nhìn thấy Hoa Đô tinh cảng đánh vỡ hết thảy ảo tưởng của hắn, lấy vật chân thật tuyệt đối chiếm giữ khái niệm giàu có của hắn, việc này khiến hắn kích động không thở nổi, hơn nữa sợ hãi thời thời khắc khắc với Trùng tộc khiến phần kích động này càng thêm kịch liệt, hắn muốn sống ở thế giới như vậy, hưởng thụ, mà không phải tác chiến cùng Trùng tộc đáng sợ.

Tiểu Thất khắc sâu suy nghĩ phải trốn thoát khỏi Hàn Nghiệp mới có thể tiến vào nơi phồng hoa mỹ diệu này. Trong đoạn lộ trình từ tinh hạm chuyển sang phi xa này, tiểu Thất nhanh chóng lẩn vào trong đám người, ý đồ chạy trốn.

Vô tri của hắn như trước biến hắn thành trò hề náo loạn. Nơi này là cảng quân sự, ngoài các quân đội tới lui, căn bản không có người đi đường khác. Tiểu Thất chui tới lui nơi nơi thực chói mắt, lập tức bị một người bộ đội túm cổ, đưa tới trước mặt Hàn Nghiệp.

Hàn Nghiệp nhàn nhàn tức giận bất bình liếc mắt nhìn tiểu Thất một cái, không nói gì, nhưng để người gắt gao coi chừng hắn, tận đến lúc trở về Hàn gia, mới để tiểu Thất tự do.

Mọi người đã sớm nhận được tin hôm nay Hàn Nghiệp trở về, đều tập trung ở Hàn gia chờ hắn.

Nghênh đón đầu tiên chính là Miêu Hoa Hoa Miêu mặc váy liền áo màu phấn hồng, tinh lực mười phần bổ nhào tới cửa, nhìn thấy tiểu Thất, kinh ngạc kêu lên.

"Tại sao hắn lớn lên lại đen như vậy? Như màn đêm vậy!"

Sau đó các nàng nhìn mặt đối phương trắng nõn sạch sẽ, cười khanh khách.

"Chúng ta là ban ngày, hắn là ban đêm!"

"Toàn bộ thế giới đều có!"

Moka lão sư mang theo Phá Quân cùng Kiều Nguy Nhiên La Thành bọn họ đều ở phòng khách, thấy tiểu Thất người này, đều biết cuối cùng cũng tìm đủ bảy người, bọn họ đồng thời cảm nhận được một loại kích động khôn kể. Bọn họ đều gấp không chờ nổi muốn nhìn tổ hợp bảy người này kết hợp, xem có thể giúp Nhân tộc được cơ hội thở dốc hay không.

Nhưng sau khi tiểu Thất mấy ngày cự tuyệt không phối hợp làm thí nghiệm, bọn họ trước hết cần làm công tác trấn an tiểu Thất.

Tiểu Thất tựa như cái tiểu hài tử cực kỳ không nghe lời, la lối khóc lóc chơi xấu, một mực kháng cự Hàn Nghiệp, Moka đám người ân cần khuyên bảo, ngao ngao kêu không chịu. Tiểu Thất cũng là cái hài tử thông minh — sống sót ở quặng tinh bỏ hoang thì thông minh là điều kiện cần thiết, hắn nhìn thấy tầm quan trọng của bản thân, nhìn ra bọn họ sẽ không thương tổn mình, liền càng thêm không kiêng nể gì mà la lối khóc lóc. Kiều Nguy Nhiên bị ồn ào tới đau đầu, vội vàng buông tay mặc kệ, chạy ra ngoài, "Đây mà là con ta, ta không bóp chết hắn xem như ta có lương tâm."

Diệp Tố lúc này cũng không muốn cùng Hàn Nghiệp chịu chung hoạn nạn, chạy theo ra ngoài, rời phòng một lúc, phát hiện ngoài Hàn Nghiệp cùng Moka, những người khác đều chạy ra, sáu người đều bất đắc dĩ mà nhìn lẫn nhau.

Ngay cả Miêu Hoa Hoa Miêu nói nhiều đều không vui mà chạy nhảy chơi đùa như thường ngày.

"Thanh âm hắn tựa như tiếng cú đêm kêu!"

"Ồn ào đến mức đêm cũng không yên!"

Đóng cửa phòng lại, thế giới thanh tịnh.

Kiều Nguy Nhiên xua tay: "Ta phải đi rồi, khi nào thu phục cái hỗn thế ma vương này, ta lại trở về."

Cảnh Quân, La Thành hiện tại đều ở nhà Hàn Nghiệp, không chỗ trốn, chỉ có thể tận lực cách xa phòng này.

La Thành đột nhiên hỏi Diệp Tố: "Hàn cục trưởng thật là biểu ca ngươi sao?"

Diệp Tố: "Không phải."

"Khó trách, nhìn không giống." La Thành ý vị phức tạp nói, lần này Hàn Nghiệp đi tìm tiểu Thất, chỉ dẫn theo một người Diệp Tố đi, người có mắt đều có thể thấy quan hệ hai người này không thích hợp, nhưng muốn nghĩ lại, bọn họ lại không dám xác định chuyện gì, dù sao khoảng cách giữa Hàn Nghiệp và Diệp Tố thực sự rất lớn, vô luận tuổi tác hay tính cách, bọn họ đều không giống người có thể đến với nhau.

Mặt Diệp Tố đỏ lên, có chút chột dạ mà rời tầm mắt.

Bộ dáng "xấu hổ e lệ" này của Diệp Tố chứng thực suy đoán mơ hồ của La Thành, khiến hắn cảm thấy vớ vẩn cùng khó tin nổi. Ánh mắt hắn khiến Diệp Tố càng thêm không biết phải làm sao, vội vàng lấy ra pháp bảo ngủ độn vạn năng*(hẳn là giống độn thổ chăng?),* trốn về phòng mình.

Mặt Diệp Tố còn có chút nhiệt, hắn sờ sờ mặt, tựa hồ cũng ngạc nhiên với quan hệ giữa mình cùng Hàn Nghiệp, cư nhiên thật sự có thể tới một bước người yêu này.

Nghĩ tới từ người yêu kỳ diệu này, cảm thấy ngượng ngùng, cũng có chút ngọt ngào kinh hỉ. Dù không thể tưởng tượng thế nào thì cũng đã xảy ra, hắn chỉ cần cùng Hàn Nghiệp cùng nhau đối mặt hơn nữa thưởng thụ là tốt rồi.

Nhưng giờ phút này, Hàn Nghiệp còn đang bị tiểu Thất vô cớ gây rối tới đau răng. Hàn Nghiệp luôn lặp đi lặp lại sẽ bảo hộ sinh mệnh hắn an toàn, cũng giải thích mãi Trùng tộc cũng không đáng sợ như hắn tưởng tượng.

Tiểu Thất dừng gào khan lại, hỏi: "Vậy ngươi có thể bảo đảm ta sẽ hảo hảo sống tới già sao?"

Hàn Nghiệp trầm mặc, chuyện này hắn sao có thể bảo đảm, đi tiền tuyến làm binh, đầu cũng mắc trên eo, Hàn Nghiệp cũng chỉ có thể cố hết sức, sinh tử số mệnh hắn không thể quản được.

Tiểu Thất lập tức nhận ra ý nghĩa sau sự trầm mặc của Hàn Nghiệp, miệng lại thét lên, lớn tiếng gào khóc: "Các ngươi chính là bắt ta đi chịu chết, ta không đi, ta sẽ không đi, các ngươi chết tâm đi, Nhân tộc liên quan gì đến ta…"

Mắt thấy Hàn Nghiệp đều thu hết kiên nhẫn cùng ôn hòa, đổi thành khuôn mặt lãnh đạm, tiểu Thất như tiểu hồ ly cũng nhanh chóng thu liễm thanh âm, hắn sẽ xem mặt đoán ý, tuy rằng hắn không có cảm giác cụ thể chỉ đạo hắn nên xử lý thế nào, nhưng sẽ phản ứng theo bản năng, để bản thân tránh khỏi nguy hiểm, hắn ủy khuất mà thút tha thút thít nức nở, "Ta không được, ta gầy yếu như vậy, căn bản không đánh nổi Trùng tộc, ta có lẽ sẽ trực tiếp bị hù chết."

Suốt ba ngày, Hàn Nghiệp cùng Moka động chi lấy tình hiểu chi lấy lý cũng không thể nói được tiểu Thất, hắn chính là bùn đen đặc không chuyển, vô luận ích lợi hay trách nhiệm đều không thể đả động hắn.

"Dùng thủ đoạn cường ngạnh đi." Moka đã sớm không thể nhẫn nại.

Hàn Nghiệp không nói gì, nhưng thần sắc cũng bắt đầu dao động, hắn vẫn luôn cảm thấy áy náy vì lôi những người không liên quan tiến vào hiểm cảnh, vẫn luôn muốn bọn họ can tâm tình nguyện đi theo, không tùy tiện mà lựa chọn thủ đoạn cường ngạch. Hiện giờ còn cách đại hội Vạn tộc không xa, bọn họ còn phải đến tổng bộ Liên minh, thời gian không đợi người.

Đêm ngày thứ ba, Hàn gia phát ra cảnh báo, trừ bỏ Diệp Tố, mọi người đều thấy tiểu Thất định chạy trốn phía cửa chính, tay hắn còn cầm theo tay nảy, bên trong là tiểu ngoạn ý trộm nơi nơi từ nhà Hàn Nghiệp.

Hàn Nghiệp lạnh mặt nói với hắn: "Ngươi không có lựa chọn khác, chỉ có thể thuận theo."

Tiểu Thất lần đầu hiện ra thần sắc kinh hoảng khi đối mặt Hàn Nghiệp, người vẫn luôn ôn hòa này hung lên, khiến hắn không dám phản kháng.

Từ đó về sau tiểu Thất bị hạn chế tự do thân thể, nhưng vẫn thỏa mãn mọi yêu cầu ăn uống của hắn như trước.

Thực mau, bảy người này liền tập trung ở sân mô phỏng thực tế ảo mà Minh Viện hao phí vốn to kiến tạo, sân mô phỏng thực tế ảo này được nhân viên kỹ thuật giả thuyết đứng đầu cùng chuyên gia nghiên cứu tinh thần lực Minh Viện hợp lực thiết kế kiến tạo, có thể chính xác chân thật mà mô phỏng ra một khoảng không vũ trụ nhỏ, cũng có thể gần như hoàn mỹ mà truyền tải tinh thần lực, đây là cố ý kiến tạo vì kế hoạch bảy người.

Sân thực tế ảo mô phỏng cảnh tượng Lạc Tượng tinh hệ năm đó mà Chu Tư tướng quân sử dụng, đây là quỹ đạo phân bố tinh cầu phù hợp đặc tính tinh thần lực bảy người Hàn Nghiệp có thể xác nhận.

Hàn Nghiệp, Moka cùng Kỳ Hựu Cảnh đều ở đây, đợi sự tình bọn họ đã chờ đợi thật lâu.

Bảy người, trừ tiểu Thất, đều lộ ra thần sắc mong chờ khẩn trương, bọn họ thân là một người trong kế hoạch quan trọng, đều cảm nhận được trách nhiệm không tầm thường cùng trang trọng, đây là đại sự liên quan tới vận mệnh Nhân tộc!

Thành bại đều tại một giờ khắc này.

Tâm huyết nhiều năm của Hàn Nghiệp cũng tại giờ khắc này.

178. Chương 176: Cường Ngạch

Hàn Nghiệp tuyển bảy người có sức quan sát nhạy bén nhất từ Chấp hành tư, tới phụ trách chăm sóc bảy người tham dự kế hoạch, một khi có vạn nhất liền cưỡng chế người mình phụ trách thoát ly không gian thực tế ảo, phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn.

"Ta muốn tỷ tỷ kia chiếu cố ta." Tiểu Thất chỉ vào Tịch Tuyết nói, hắn xác thật đã tới tuổi động xuân tâm, thích mỹ nữ không có gì đáng trách, nhưng bộ dáng suy dinh dưỡng kia kết hợp với biểu tình sắc mị mị, sẽ chỉ khiến người cảm thấy không thoải mái.

Hàn Nghiệp liếc nhìn hắn một cái, không quan tâm, tiếp tục an bài những sự tình khác.

Tiểu Thất tức khắc liền không thuận theo không bỏ qua, la lối lăn lộn khóc lóc.

Hàn Nghiệp đang định phát tác, Tịch Tuyết thấp giọng nói vài câu, liền đổi vị trí cùng người chiếu cố tiểu Thất, ngoài cười trong không cười với tiểu Thất biểu tình đắc ý dào dạt.

Tiểu Thất da mặt dày mà dính lên: "Tỷ tỷ, ngươi tên là gì?"

Tịch Tuyết cười với hắn một cái, trầm trầm nói: "Khuê danh tỷ tỷ không phải tiểu hài tử có thể biết tới."

Tiểu Thất nói: "Nếu ta nói với Hàn Nghiệp, bảo hắn tặng ngươi làm lão bà ta, hắn có thể đáp ứng hay không?"

Tịch Tuyết trợn trắng mắt liếc hắn, "Ngươi có thể thử xem, xem hắn có chém ngươi hay không."

Tiểu Thất cười hì hì, tựa hồ thật sự có quyết định này.

Sau khi chuẩn bị tốt công tác, Hàn Nghiệp bắt đầu gửi đi khẩu lệnh từ đài điều khiển.

Kiều Nguy Nhiên, Diệp Tố,... bảy người dưới sự giám hộ của thành viên Chấp hành tư đều tiến vào không gian mô phỏng thực tế ảo, dựa theo an bài của Hàn Nghiệp trước đó, mỗi người tìm được tinh cầu đối ứng, ai về chỗ người nấy.

Trước dò ra tinh thần lực câu thông cùng tinh cầu của mình.

Còn câu thông thế nào, Hàn Nghiệp chưa nói, chỉ nói, đến lúc đó hắn sẽ có cảm giác.

Trong Lạc Tượng tinh hệ do thực tế ảo mô phỏng nên, tinh thần lực bảy người có vẻ thực nhỏ bé, bọn họ trôi nổi phía trên tinh cầu thực lớn, năng lượng tinh thần vô hình tìm kiếm một cơ hội dung hợp cùng tinh cầu.

Cũng không có cảm giác kỳ quái gì. Diệp Tố nỗ lực điều khiển tinh thần lực tinh tế đảo qua tinh cầu trước mắt, không buông tha mỗi một góc, nhưng đảo qua chính là đảo qua, không lưu lại cái gì, cũng không thể mang theo cái gì.

Diệp Tố không khỏi có chút nôn nóng, sợ Hàn Nghiệp để ý thấy kế hoạch không thể thực hiện được, hắn ngẩng đầu muốn nhìn xem những người khác ra sao, mới ý thức được giờ phút này hắn đang ở trong không gian thực tế ảo, tuy rằng bọn họ đứng thành vòng tròn trong hiện thực, nhưng trong không gian thực tế ảo, bọn họ kỳ thật cách nhau rất xa, nhìn như không hề quy luật phân bố ở các góc. Phóng mắt nhìn lại, như toàn bộ vũ trụ chỉ có một mình hắn.

Diệp Tố vội ngăn bản thân mình suy nghĩ miên man cùng hoảng loạn, trầm tâm tĩnh khí, đi tìm loại "cảm giác" mà Hàn Nghiệp nói, hắn hẳn phải tin tưởng Hàn Nghiệp. Kỳ thật những người khác không khác Diệp Tố lắm, chậm chạp không thể cảm ứng được tinh cầu, tìm không thấy cảm giác hư vô mờ mịt khiến bọn họ đều có điểm ủ rũ.

Nhưng lúc trước Hàn Nghiệp đã dặn dò qua, không cần nóng vội, không cần hoảng loạn, cho dù lần này không thành công cũng có thể do thực tế ảo không thể mô phỏng được toàn phần, tuyệt đối không phải nguyên nhân bảy người. Có lẽ thời điểm Hàn Nghiệp nói lời này, thập phần thong dong bình tĩnh, cũng ảnh hưởng tới bọn họ.

Bảy người sau khi tâm hoảng loạn dài ngắn khác nhau, đều an tĩnh lại, theo khuôn phép cũ mà phát tán tinh thần lực.

Bỗng nhiên, ở nháy mắt nào đó, tinh thần lực từng người bọn họ dường như đụng phải tầng chắn gì đó, hơi hơi dùng sức, tầng chắn liền biến mất, theo đó mà tới là một loại cảm giác không kể. Đúng! Chính là cảm giác này, cảm giác mà Hàn Nghiệp đã nói.

Giống như một dây xích va va đập đập muốn nối liền bảy cái bánh răng lại, nhưng vô pháp tìm được phương pháp chính xác, nhưng tại thời khắc nào đó bảy cái bánh răng này ở vị trí phù hợp, dây xích liền liên tiếp nối liền, nối tiếp khó phân, trở thành một chỉnh thể, trở thành một vận động chỉnh thể. Mỗi một bánh răng động đều sẽ liên lụy tới những cái còn lại, ảnh hưởng lẫn nhau, thúc đẩy lẫn nhau. Nhưng bánh răng có thể làm gì? Chỉ có dây xích thống nhất quy tắc vận động của chúng, thống nhất năng lượng lại, mới phát huy được uy lực của cỗ máy này.

Tinh thần lực chính là dây xích kia.

Tinh thần lực bảy người nối tiếp với nhau thành một dây xích khổng lồ, trói buộc bảy viên tinh cầu lại, hỗ trợ lẫn nhau. Mỗi một tinh cầu đều có năng lượng thật lớn, quỹ đạo vận động của bảy viên sao trời chống lại hoặc thúc đẩy nhau, trong loại vận động này, tinh thần lực bảy người bị căng tới gắt gao.

Thần sắc bọn họ không khỏi trang trọng lên, cho dù tiểu Thất thập phần kháng cự cũng không thể không thần phục trước lực lượng thần bí của vũ trụ. Lúc này bọn họ mới chân chính ý thức được, tinh thần lực của bản thân chỉ có tác dụng dẫn đường, phát huy thực lực chân chính vẫn là bảy viên tinh cầu kia.

Giữa bảy viên tinh cầu có một loại hô ứng, trong lúc vận động, năng lượng tinh cầu bị rút ra dần dần, hoàn hoàn chỉnh chỉnh mà rút ra khỏi toàn bộ tinh cầu, lấy tinh thần lực làm quỹ đạo, tràn ngập hướng tới khu vực trung gian, đó là ánh sáng kịch liệt nồng đậm! Cơ hồ sắp hóa thành thực chất!

Giờ phút này, bảy người phảng phất trở thành người ngoài cuộc, không cần tiếp tục dẫn đường, chỉ cần để tinh thần lực cùng vận hành theo tinh cầu, mặc kệ nó là được. Mọi sinh linh trước thiên địa, trước lực lượng vũ trụ thần bí nhưng xác thật tồn tại này vẫn luôn thực nhỏ bé.

Nhưng bọn họ vẫn có thể cảm thấy một loại vui sướng mênh mông, theo ánh sáng kia càng lúc càng dày nặng, bọn họ dự cảm tới lực lượng kinh thiên địa quỷ thần khiếp, chính là ánh sáng này dễ như trở bàn tay liền tiêu diệt hàng tỉ Tượng tộc, cùng mang Nhân tộc bọn họ hướng tới tương lai tươi sáng.

Trước đài điều khiển, Hàn Nghiệp cùng Kỳ Hựu Cảnh, Moka bọn họ nhìn thấy tin tức số liệu phản hồi từ thực tế ảo, hô hấp không khỏi dồn dập. Bọn họ đương nhiên có thể nhìn ra năng lượng cao siêu bảy viên tinh cầu này tụ tập lại.

"Thành!" Kỳ Hựu Cảnh cắn răng nói, vui sướng, thống khổ cùng chờ mong nhiều năm qua khiến hắn phức tạp tới mức không biết nên bày ra biểu tình gì.

"Thành." Hàn Nghiệp nhẹ giọng nói, tựa hồ sớm đã đoán trước. Nhưng cẩn thận nhìn mắt hắn, thế nhưng có dấu vết ngấn lệ. Không có người trả giá nhiều hơn Hàn Nghiệp, không có ai chờ mong nó hơn Hàn Nghiệp, cũng không ai kích động hơn Hàn Nghiệp, kích động tới mức vô pháp dùng bất kỳ ngôn ngữ nào để biểu đạt.

Moka vui mừng vỗ bả vai hai hậu bối trẻ tuổi, trước khi tử vong hắn đã nhìn thấy hy vọng, không uổng.

Trên đài điều khiển hiện ra ánh sáng càng lúc càng sáng ngời mãnh liệt, chỉ chờ đạt tới một điểm giới hạn, ánh sáng liền hóa thành năng lượng hủy diệt.

Người bên ngoài, người bên trong không gian thực tế ảo đều đang đợi thời khắc này phát sinh, nhìn xem đến tột cùng nó có bao nhiêu uy lực!

Nhưng dưới rất nhiều gương mặt kích động khẩn trương, tiểu Thất âm trầm có vẻ không phù hợp.

Tiểu Thất tới Hoa Đô đã rất nhiều ngày, tiểu thông minh của hắn cũng theo tầm mắt trống trải trở nên hữu dụng, càng ngày càng hiểu biết thế giới phồn hoa bên ngoài, hắn càng thống hận địa phương đã sống mười tám năm qua. Hắn thường xuyên nhịn không được nghĩ, tại sao hắn lại phải sinh hoạt tại địa phương như vậy, tại sao phải học cách đi đoạt miếng ăn trong miệng người khác. Mà dưới cùng một khoảng trời, có nhiều người sinh sống an khang như vậy, không sợ tai nạn, có thể tiếp nhận giáo dục, chữa bệnh miễn phí, có nhân sinh tốt đẹp. Công bằng sao?

Hiện giờ, muốn để người phải chịu khổ từ nhỏ như hắn đi cứu với Nhân tộc, cứu vớt những người sinh hoạt mỹ mãn đó? Đùa cái gì vậy! Nhân tộc vứt bỏ hắn, hắn tại sao lại phải mạo hiểm tử vong nguy hiểm đi cứu vớt Nhân tộc, nếu sinh tử của hắn không liên quan tới Nhân tộc, vậy sinh tử của Nhân tộc liên quan gì tới hắn?

Hắn sợ hãi Trùng tộc, chán ghét Nhân tộc, có lý do gì để hy sinh?

Hắn nhìn phản ứng phát sáng thần kỳ của bảy viên tinh cầu, trực giác cho rằng không thể để loại phản ứng này tiếp tục, hắn một chút cũng không muốn tới tiền tuyến!

Tiểu Thất âm thầm hạ quyết tâm, muốn rút tinh thần lực về, nhưng hắn lại cảm thấy không đủ, thế nhưng lại dùng tinh thần lực công kích sáu người khác!

"Tịch Tuyết!" Hàn Nghiệp bỗng nhiên hô, vẫn luôn chặt chẽ chú ý đài điều khiển, hắn là người đầu tiên phát hiện tinh thần lực tiểu Thất không thích hợp.

Tịch Tuyết tuy không thấy tiểu Thất có bất luận khác thường gì, nhưng nàng tin tưởng cục trưởng, hơn nữa sẽ không chút cẩu thả mà hoàn thành nhiệm vụ, cơ hồ Hàn Nghiệp vừa dứt lời, Tịch Tuyết liền bắt đầu hành động cưỡng chế, muốn lôi tiểu Thất ra khỏi không gian thực tế ảo.

Nhưng mà, đã không còn kịp rồi.

Trong không gian thực tế ảo, tinh thần lực bảy người cơ hồ đang thành khẩn nối tiếp, cũng theo tinh cầu vận động mà đan chéo lẫn nhau, khó phân lẫn nhau. Tiểu Thất đột nhiên phải bội là chuyện sáu người còn lại không thể dự đoán được, bọn họ chỉ cảm thấy một trận đau đớn mãnh liệt, tinh thần lực theo bản năng co rút về, tinh cầu mất đi khống chế, không hề dựa theo quỹ đạo đã định mà vận hành. Nhưng đây không phải tệ nhất!

Những năng lượng bị rút ra đó không có vật dẫn đường, phản phệ trở về, sáu người vốn bị thương tinh thần lực liền bị năng lượng khổng lồ này thổi quét tới, bọn họ liền không sức chống cự bị năng lượng triều dâng đánh úp tới. Người chiếu cố bọn họ kinh ngạc phát hiện, đã vô pháp cưỡng chế kéo bọn họ ra khỏi không gian thực tế ảo! Bọn họ chỉ có thể xin cục trưởng giúp đỡ.

Hàn Nghiệp sau khi kêu Tịch Tuyết, lập tức áp dụng biện pháp khác — mạnh mẽ tắt nguồn hệ thống mô phỏng thực tế ảo. Việc này sẽ sinh ra tổn hại tinh thần lực trình độ nhất định, nhưng tuyệt đối tốt hơn bị năng lượng triều dâng tàn sát bừa bãi. Moka cùng Kỳ Hựu Cảnh cũng thực mau liền phản ứng lại, không rảnh phẫn nộ, vội vàng giúp Hàn Nghiệp cùng nhau mạnh mẽ đóng hoàn toàn hệ thống mô phỏng khổng lồ.

Dưới đài điều khiển lập lòe tia lửa, mạnh mẽ dừng vận hành cũng gây ra nguy hại nặng nề với bản thân hệ thống mô phỏng, nhưng cũng may, vẫn đình chỉ đúng lúc.

Trừ tiểu Thất được Tịch Tuyết lôi ra trước, tinh thần lực sáu người khác giờ phút này mới bị hệ thống sập nguồn ném ra, bọn họ một đám sắc mặt trắng bệch, hai mắt vô thần, chậm chạp vô pháp khôi phục trạng thái lý trí bình thường.

Bác sĩ nhận được mệnh lệnh chen chúc tới, khẩn trương xem xét.

Đài điều khiển truyền ra mùi vị cháy khét, Hàn Nghiệp lần đầu tiên tức giận như vậy, hai mắt đỏ lên. Hệ thống mô phỏng hao phí vốn lớn chế tạo bị hủy hoại chỉ là một phần, nếu sáu người này chỉ cần một cái xảy ra chuyện, Hàn Nghiệp đều không thể tìm được biện pháp bù đắp, đại hội Vạn tộc sáu tháng sau hắn lấy cái gì tranh một đường hi vọng cho Nhân tộc!

Hàn Nghiệp cũng lần đầu tiên cảm thấy tiểu Thất thật sự quá sức chịu đựng của bản thân, không phải hắn đối với người khác thế nào, người khác liền đối lại như vậy với hắn.

Hàn Nghiệp bước đi hướng tiểu Thất, sắc mặt nghiêm khắc. Tiểu Thất mơ hồ cảm thấy sợ hãi, đang trốn tránh bỗng nhiên bị Hàn Nghiệp trở tay hung hăng tát một cái. Lực đạo to lớn, trực tiếp hất tiểu Thất ngã văng ra ngoài, phun ra mấy cái răng đầy máu.

Tiểu Thất đầu tiên sửng sốt chốc lát, sau đó liền che lại khuôn mặt đau đớn nóng rát, rống lớn: "Ngươi dựa vào cái gì đánh ta! Ngươi có tư cách gì đánh ta! Các ngươi trước kia chẳng quan tâm đến ta, hiện tại ta hữu dụng, liền tới cưỡng bách ta, căn bản không hỏi ý ta liền bắt ta làm sự tình ta không muốn, muốn ta đối mặt nhiều nguy hiểm như vậy, a! Các ngươi có tư cách gì?"

Hàn Nghiệp lạnh lùng nhìn tiểu Thất, trong lòng nghĩ đến, mình có tư cách gì? Xác thật không có, hắn chính vì quá để ý loại tư cách này mới khiến cục diện hiện tại phát sinh. Hắn có thân phận, có năng lực, càng có trách nhiệm nặng nề, cần gì phải thuận theo lương tâm đi để ý loại tư cách này?

"Phân phó Phụ trợ tư cấy chip khống chế vào cho hắn." Hàn Nghiệp nói với Tịch Tuyết.

Đã 1 giờ sáng, nhưng ta quyết định edit nốt 1 chương vì thằng số 7 này quá ngứa. Người đâu khó chịu, hơi tí là hét, là em ta ta tát cho lật mặt lâu rồi.

Người bình thường trong thế giới bình thường còn có quyền đòi hỏi, thời gian khác địa điểm khác chí hướng con người khác nhau, thằng này đã ở trong thế giới tinh tế thì phải chấp nhận chuyện cống hiến vì Nhân tộc, thằng số 7 này lại vừa lố vừa õng ẹo tởm.

179. Chương 177: Thông Tri

Sau khi tiến hành trị liệu khẩn cấp cho Diệp Tố Kiều Nguy Nhiên sáu người, đều đưa bọn họ vào phòng bệnh quan sát, thời thời khắc khắc đều cần điều chỉnh ôn dưỡng tinh thần lực.

Kết quả chẩn bệnh bước đầu của bác sĩ làm Hàn Nghiệp thoảng thả tâm một chút.

Năng lượng trong không gian thực tế ảo cũng không nhiều như bảy viên tinh cầu trong hiện thực, nhìn thì mãnh liệt, nhưng thương tổn tạo thành vẫn hữu hạn, hơn nữa gián đoạn đúng lúc, chỉ tạo thành thương tổn với lượng tin thần lực của sáu người, không ảnh hưởng tới chất, ôn dưỡng một thời gian là có thể khôi phục lại.

Hàn Nghiệp cả ngày đều rũ mắt, vô luận là sáu người bị thương, hay là tiểu Thất quấy rối, hoặc việc hắn cưỡng chế trừng phạt tiểu Thất, đều khiến hắn cảm thấy tâm tình phiền muộn.

Tiểu Thất kêu thảm bị Tịch Tuyết kéo xuống, an bài việc cấy chip. Tiểu Thất lần này tựa hồ dự cảm được mình sắp gặp phải sự tình thực đáng sợ, phản kháng thập phần kịch liệt. Nhưng kịch liệt phản kháng của hắn trước mặt Chấp hành tư chỉ như con sâu bướm giãy giụa.

Cũng ở thời điểm này hắn liền biết được, tất cả phản kháng cùng quấy rối của hắn lúc trước thành công không phải nhờ bản thân, mà bởi vì Hàn Nghiệp đang chịu đựng. Khi Hàn Nghiệp hạ quyết định cường ngạnh này, tiểu Thất vô luận thế nào đều không sức phản kháng.

Kỳ Hựu Cảnh rảnh rỗi mới đi kiểm tra hệ thống mô phỏng thực tế ảo, sau một lúc lâu, hắn ngồi xổm trước đài điều khiển thở dài một hơi: "Báo hỏng hoàn toàn." Tuy rằng hao tổn hệ thống mô phỏng nằm trong phạm vi thừa nhận của Minh Viện, nhưng dưới bối cảnh còn có hai động không đáy bồi dưỡng quân đội cùng nghiên cứu phát minh vũ khí, bất luận tổn thất số tiền bao nhiêu đều khiến hắn cảm thấy đau lòng.

Hàn Nghiệp chỉnh chỉnh cổ áo vốn thực rộng thùng thình, phảng phất như có gì đó đè lên lồng ngực, làm hắn cảm thấy thập phần không thoải mái.

"Cũng may vẫn có hiệu quả kiểm tra được." Moka an ủi bọn họ, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nếp nhăn như từng khe rãnh bị nước mưa cọ rửa tới càng sâu, "Tuy rằng không nhìn được kết quả cuối cùng, nhưng uy lực khẳng định không tồi, nhất định có thể khiến người ở đại hội Vạn tộc kinh diễm."

Hàn Nghiệp gật đầu, vốn định nói gì đó, nhưng một câu vẫn chưa nói ra, xoay vài vòng, hắn nói: "Ta đi xem bọn họ."

Sáu người trong phòng bệnh đều lâm vào giấc ngủ, xanh mặt, chau mày, thậm chí theo bản năng phát ra rên rỉ thống khổ. Thống khổ tinh thần lực là thống khổ khó chịu đựng nhất từ trước tới nay.

Hàn Nghiệp đi qua một đám, dừng lại trước mặt Diệp Tố. Diệp Tố không giống những người khác, ngoại trừ sắc mặt trắng bệch, biểu tình cũng thực an tường, tựa như mỗi lần hắn ngủ vậy, một khi ngủ, hết thảy

thế giới bên ngoài đều không liên quan tới hắn.

Nhưng biểu tình an tường này khiến Hàn Nghiệp càng thêm lo lắng, hắn ngồi xuống mép giường Diệp Tố, lặng im nhìn.

Sau một lúc lâu, Hàn Nghiệp đột nhiên hỏi: "Là ta làm sai sao?"

Không biết đang hỏi Diệp Tố, hay hỏi bản thân mình, cũng mặc kệ hỏi ai, đều không thể cho hắn một câu trả lời.

Giải phẫu cấy chip cho tiểu Thất định ngày vào hôm sau, hắn bị cưỡng chế gây mê đẩy mạnh vào phòng giải phẫu, thời điểm trở ra, hắn tựa hồ không có bất luận thay đổi gì, nhưng ở một khu vực não bộ, đã bị cấy vào một mảnh chip không bắt mắt nhưng rất quan trọng.

Kiều Nguy Nhiên hung tợn nói: "Chờ ta hảo, không thể không chém tiểu tử kia vài cái."

Nói xong lại ai da ai da mà hừ hừ.

Tình huống bọn họ đều dần dần chuyển biến tột đẹp, nhưng một tin tức không tốt truyền tới từ liên minh Vạn tộc, nhấc lên sóng gió trong tầng lãnh đạo Nhân tộc.

Liên minh Vạn tộc hạ thông tri, để các chủng tộc trước tiên tiến vào hình thức chuẩn bị cho thời kì chiến tranh, Trùng tộc khả năng có dị động, phòng ngừa vạn nhất. Tuy rằng liên minh Vạn tộc lặp đi lặp lại, nói chỉ là để mọi người chuẩn bị, không cần kinh hoảng, nhưng chuyện lạ bọn họ trịnh trọng tuyên cáo cũng đã thuyết minh chuyện có khúc chiết nghiêm trọng không thể đoán trước.

Nhân tộc tồn tại năm trăm vạn năm, chưa bao giờ có tiền lệ bắt đầu tiến vào hình thức chuẩn bị cho thời kì chiến tranh sớm. Cái gọi là hình thức chuẩn bị chiến tranh là chỉ thời kì năm ngàn năm trước Trùng triều, lúc này sẽ vứt bỏ phần lớn thương nghiệp, công nghiệp,… chuyên chú vào quân sự, trưng binh lượng lớn, quy mô tướng quân đội đề cao gấp mười lần, thậm chí sẽ cưỡng chế trưng binh. Hơn nữa thống kế dân cư, tận lực tụ tập mọi người gần nhau, tùy thời chuẩn bị rút lui tẩu thoát.

Mà trong tình huống bình thường, một vạn năm trước khi Trùng triều tới, các chủng tộc liền bắt đầu mở ra hình thức chuẩn bị chiến tranh để giảm xóc. Hiện tại đột nhiên yêu cầu tức khắc mở ra, sẽ gây ra cực đại hỗn loạn cho các chủng tộc, nếu không tất yếu, liên minh Vạn tộc sẽ không hạ thông tri như vậy.

Liên minh Vạn tộc tương tự với Liên Hiệp Quốc ở hiện thực, bất quá ảnh hưởng cùng uy tín lớn hơn. Tầng quản trị của liên minh Vạn tộc là một trăm chủng tộc mạnh nhất, đều là chủng tộc đã cống hiến thật lớn trong lần Trùng triều trước, thời gian chủng tộc bọn họ tồn tại càng lâu, chịu tra tấn của Trùng tộc càng lâu, bọn họ dưới thất bại lần lượt nhận thức được lợi hại của Trùng tộc, cùng đường, bọn họ liền dẫn đầu tạo thành liên minh Trăm tộc, cộng đồng chống lại Trùng tộc, sau lại mới dần dần phát triển thành liên minh Vạn tộc.

Ngày thường, Vạn tộc hội hợp lại, phát huy ưu thế từng tộc, lấy thừa bù thiếu nghiên cứu phát minh vũ khí có tính sát thương quy mô lớn hoặc tìm kiếm khoáng thạch cùng năng lượng ở sâu trong vũ trụ, mỗi chủng tộc còn nộp lên năng lượng cùng tài nguyên nhất định cho liên minh. Tới Trùng triều, liên minh Vạn tộc sẽ căn cứ cống hiến cùng thành tích đại hội Vạn tộc vạn năm một lần mà phát trợ cấp tương ứng, còn sẽ phái chỉ huy tối cao dẫn đường đối phó Trùng triều.

Vạn tộc bị liên minh gắt gao cuốn thành một sợi dây thừng, cũng bị nắm vào trong lòng bàn tay,hướng về phía Trùng tộc, phát huy ra lực lượng lớn nhất. Chỉ có hợp tác mới có thể tránh được đấu tranh vô ích, mới có để cùng nhau tránh được nguy hại Trùng tộc, cũng tương đối giảm bớt loạn đấu giữa các chủng tộc trong thời kỳ hòa bình, không để hao tổn máy móc quá nghiêm trọng.

Cho nên nói, liên minh Vạn tộc tồn tại chính là vì đối phó Trùng tộc, mỗi một quyết sách của bọn họ đều lợi cho bản thân, lợi cho Vạn tộc, nếu bọn họ nói muốn tiến vào hình thức chuẩn bị chiến tranh, đó chính là quyết định đã suy tính đại bộ phận nhân tố mới đưa ra.

Nhân tộc nhận được thông tri, lập tức mở ra hội nghị, thương nghị làm thế nào để mở ra hình thức chuẩn bị chiến tranh mà tận lực giảm thiểu tổn thất.

Khi Hàn Nghiệp rời khỏi hội nghị lâm thời này, thần sắc như thường, tận đến khi trở lại Hàn gia, hắn mới thấp thấp cười hai tiếng, tiếng cười kia nặng nề vô cùng, như phát tiết không thể không xả ra, nếu không hắn sẽ suy sụp.

Sớm tại lúc hắn tự mình trải qua dị biến của Trùng tộc, lại được phụ thân trên tiền tuyến cố ý nhắc nhở, hắn liền có dự cảm bất hảo. Hiện giờ, dự cảm này trở thành sự thật, một tia hi vọng cuối cùng của hắn bị mạnh mẽ tiêu diệt.

Hàn Nghiệp lẳng lặng ngồi một mình trong Hàn gia trống trải thật lâu, mới nhích người đi vào phòng bệnh xem bảy người.

Ngoài Diệp Tố vẫn luôn ngủ say, những người khác đã tốt hảo đến trình độ không sai biệt lắm, một đám tung tăng nhảy nhót trên giường bệnh. Khi Hàn Nghiệp đi vào, một lời cũng chưa nói, sau khi nhìn thấy Diệp Tố, lại đi phòng cách vách xem tiểu Thất bị an bài riêng.

Tiểu Thất thực kháng cự Hàn Nghiệp, uy lực của chip khống chế còn chưa hiện ra, nhưng tiểu Thất biết hắn vừa làm một việc vô cùng đáng sợ với mình, bức mình không thể không đối mặt Trùng tộc.

Hàn Nghiệp nhìn hắn hoảng sợ trợn mắt, thập phần nổi bật trên khuôn mặt nhỏ gầy, hắn nhẹ giọng nói: "Ta vốn dĩ không muốn cưỡng bách ngươi."

"Nhưng ngươi đã làm như vậy!" Tiểu Thất kêu lên, "Từ lúc bắt đầu ngươi liền bắt ép ta, ngươi căn bản mặc kệ ý nguyện của ta, mặc kệ nhân quyền của ta!"

"Nhân quyền?" Hàn Nghiệp nhẩm từ này, "Ngươi thừa nhận bản thân là Nhân tộc sao? Nếu là, vì sao, đều

đồng dạng là con người, có người hy sinh tại tiền tuyến, có người lại muốn bình yên hưởng lạc?"

Tiểu Thất tức giận bất bình nói: "Nhân tộc đã làm gì cho ta? Dựa vào cái gì muốn ta hy sinh!"

"Ngươi cho rằng ngươi hy sinh vì Nhân tộc? Kỳ thật ngươi đang cứu bản thân mình, Trùng triều tới, ai cũng không trốn thoát, không ai có thể tránh được…"

Khi Hàn Nghiệp một lần nữa trở lại phòng bệnh, Kiều Nguy Nhiên kinh nghi bất định mà nhìn Hàn Nghiệp chằm chằm, trực giác hắn phát hiện, nhất định đã xảy ra chuyện gì mới khiến Hàn Nghiệp mất hồn mất vía như vậy.

Kiều Nguy Nhiên nhân lúc Hàn Nghiệp rời đi đuổi theo ra ngoài hành lang.

Hàn Nghiệp dừng lại bước chân nhìn hắn, Kiều Nguy Nhiên nhìn thấy từ ánh mắt hắn mệt mỏi cực độ, lập tức trong lòng run lên, đến tột cùng có chuyện gì mới có thể khiến Hàn Nghiệp uể oải như vậy?

"Làm sao vậy?"

Hàn Nghiệp rũ mắt xuống, thấp giọng nói: "Liên minh Vạn tộc hạ xuống thông tri, yêu cầu Vạn tộc mở ra hình thức chuẩn bị chiến tranh."

"Cái gì!" Kiều Nguy Nhiên cao giọng la lên, "Trùng tộc sao vậy? Không phải còn cách Trùng triều ba vạn năm sao? Tại sao hiện tại đã mở ra hình thức chuẩn bị chiến tranh?"

"Còn nhớ ta nói, hoài nghi Trùng tộc tiến hóa ra chỉ số thông minh sao? Mặc kệ suy đoán của ta là đúng hay sai, nhưng ít ra Trùng tộc nhất định có dị biến, Trùng triều… tới sớm." Hàn Nghiệp không biết mang tâm tình gì nói ra kết luận này.

Kiều Nguy Nhiên ngơ ngẩn, lẩm bẩm nói: "Trời tru tộc ta."

Nguyên bản, bọn họ đều thấy được hy vọng, tổ hợp bảy người có thể lấy được một thành tích tốt trong đại hội Vạn tộc. Hàn Nghiệp cũng sẽ dần dần hoàn thiện tổ hợp bảy người, số liệu hóa quy luật, để hậu nhân không cần kim chỉ Nam cùng tinh quẻ cũng có thể thành công tạo thành kế hoạch bảy người, cứ như vậy tiếp tục tích lũy, khi Trùng triều phát sinh ba vạn năm sau, lực lượng Nhân tộc nhất định có thể bước thêm một bước, có thể bảo hộ Nhân tộc bọn họ thoát khỏi cực khổ.

Nhưng hôm nay, hủy hoại hết thảy. Trùng tộc thình lình xảy ra sẽ khiến Vạn tộc không kịp chuẩn bị mà rơi rớt tan tác, phần lớn chủng tộc nhỏ yếu đều sẽ tiêu vong, khó bảo toàn Nhân tộc không phải một cái trong đó. Ngay cả tương lai còn không có, nói gì tới quật khởi?

"Các ngươi dưỡng thương tốt." Hàn Nghiệp bỗng nhiên cười, "Đợi Diệp Tố tỉnh, chúng ta liền lên đường tới

tổng bộ liên minh tham gia đại hội Vạn tộc, đến lúc đó, liên minh khẳng định sẽ nói rõ ràng tình huống, có lẽ chỉ là một bộ phận nhỏ Trùng tộc xảy ra dị động, căn bản không nghiêm trọng như chúng ta nghĩ."

Hàn Nghiệp xua tay bảo Kiều Nguy Nhiên về phòng bệnh nghỉ ngơi, bản thân thì dọc theo cầu thang đi xuống, không ngồi thang máy.

Kiều Nguy Nhiên nhìn bóng dáng phù phiếm của hắn, sợ hắn sẽ chống đỡ không nổi mà té ngã, nhưng hắn vẫn thong thả ổn định nện bước như trước, chậm rãi biến mất trong tầm mắt Kiều Nguy Nhiên.

Chỉ cần Hàn Nghiệp còn sống, nhất định sẽ không để Nhân tộc biến mất trong vũ trụ này. Kiều Nguy Nhiên đột nhiên nghĩ thầm.

Thời gian đã không còn kịp, liên minh Vạn tộc thúc giục những chủng tộc tham gia đại hội Vạn tộc mau chóng tới tổng bộ liên minh, tức là hậu phương cách tiền tuyến chỉ có cự ly mười tinh hệ. Tựa hồ như liên minh Vạn tộc vội vã an bài chuyện gì.

Hàn Nghiệp đành phải trực tiếp chuyển Diệp Tố đang ngủ say lên tinh hạm, mang theo một số bác sĩ.

Hàn Nghiệp mang theo mười vạn Hành quân tư cùng một vạn Chấp hành tư, Kiều Nguy Nhiên đi theo hắn làm phó quan, năm người khác cũng bị xếp vào quân cận vệ, bước lên hành trình đi tới tiền tuyến.

180. Chương 178: Cảm Tình

Không lâu sau khi hành trình bắt đầu, Diệp Tố rốt cuộc tỉnh, hắn ngủ gần mười ngày. Kỳ thật ở thế giới hiện thực, hắn cũng thực gấp, hắn không biết rốt cuộc tinh thần lực bị tổn hại gì, có thể khôi phục hay không, hắn có thể thực sự ngủ không tỉnh hay không?

Mỗi một lần lâm vào ngủ say ở Tinh tế thế giới, đều khiến Diệp Tố khắc sâu nhận thức được, mặc kệ hai thế giới liên hệ chặt chẽ như vậy, nhưng một khi phát sinh chuyện ngoài ý muốn, hắn lại bó tay không có biện pháp, chỉ có thể nhìn, chờ.

Hết sức mông lung, Diệp Tố cảm thấy bên cạnh mình dường như có người, là Hàn Nghiệp đi. Diệp Tố mở to mắt, quả nhiên thấy Hàn Nghiệp nằm trên giường cùng mình, chỉ là bộ dáng hắn hiện tại khiến Diệp Tố hoảng sợ.

Mặc dù Hàn Nghiệp ngủ say, nhưng biểu tình trên mặt vẫn tràn ngập mệt mỏi, sắc khí kém cỏi, trên cằm cũng mọc ra chòm râu xanh ngắn ngủi.

Diệp Tố không nói gì, không muốn quấy rầy hắn, phóng mắt đánh giá căn phòng, không phải phòng bệnh cũng không phải Hàn gia, lại càng giống phòng phối trí trên tinh hạm hơn. Có lẽ hướng đi của tinh hạm là

nguyên nhân khiến Hàn Nghiệp mệt mỏi như vậy. Diệp Tố đang suy đoán, một bàn tay ôm lấy hắn.

"Tỉnh liền hảo." Thanh âm Hàn Nghiệp có chút khàn khàn, trong mắt tràn đầy tơ máu.

Diệp Tố đau lòng, hắn nhìn ra, mệt mỏi của Hàn Nghiệp không phải suy yếu kiệt lực thân thể như khi bị lưu lạc thời gian dài trong bão hố đen lần trước, mà là khốn đốn cùng căng thẳng tinh thần, nhất định đã xảy ra chuyện gì!

Hàn Nghiệp ôm lấy Diệp Tố, lại thoáng đến gần một chút, hô hấp hai người đều gần trong gang tấc, "Thời điểm nhìn ngươi ngủ, cảm thấy như ngươi đang ở một thế giới khác, có điểm sợ ngươi không bao giờ trở lại." Dừng một chút, Hàn Nghiệp lại nói: "Nhưng đôi khi, cũng cảm thấy nếu ngươi vẫn luôn an tĩnh ngủ tiếp như vậy cũng thực tốt, thế giới này quá…"

"Sẽ không!" Diệp Tố khẩn trương ôm lại Hàn Nghiệp, "Ta đã nói, sẽ không ngủ không tỉnh lại, ta sẽ bồi ngươi, trên chiến trường cũng không ngoại lệ."

"Ân." Hàn Nghiệp lộ ra ý cười nhàn nhạt thỏa mãn như một cái tiểu hài tử, nhắm mắt lại, dựa đầu vào cổ Diệp Tố, "Hiện tại để ta ngủ một lát, ta có điểm mệt mỏi."

Diệp Tố vẫn không nhúc nhích, làn da trên cổ bị hô hấp của Hàn Nghiệp đảo nhẹ qua, vừa tê vừa ngứa, mà trong lòng lại ngọt ngào lại chua xót.

Lần đầu tiên Hàn Nghiệp lộ ra yếu ớt như vậy, bộ dáng cần nơi dựa dẫm, nhưng Diệp Tố cảm thấy không tự tin vào hứa hẹn của mình như vậy, hắn làm sao có thể xác nhận bản thân sẽ không ngủ không tỉnh lại? Diệp Tố từ rất sớm trước kia đã thanh tỉnh nhận thức được, sẽ không có ràng buộc quá thâm sâu với Tinh tế thế giới không ổn định, không tốt với bản thân cũng không tốt với người khác. Nhưng chuyện cảm tình, làm sao có thể bị lý trí khống chế? Nếu có thế, thế giới đâu nhiều thống khổ ly biệt sinh tử như vậy, cũng đâu có phấn đấu quên mình mặc kệ sinh tử?

Chính vì không thể không chế, mới khiến người si cuồng mê luyến, mới cho người ta cảm thấy vui sướng như triều dâng cùng theo đuổi đến chết mới thôi.

Hàn Nghiệp nói ngủ một lát, thật sự chính là một lát. Chưa tới một tiếng, Hàn Nghiệp liền tỉnh lại, thần sắc nhìn qua tốt hơn một chút, ánh mắt sáng ngời, lại khôi phục ôn nhuận cứng cỏi lúc trước. Suy yếu lộ ra lúc trước tựa hồ chỉ là ảo giác của Diệp Tố.

Hắn cười, xoa xoa bả vai tê dại cho Diệp Tố, nói: "Đi rửa mặt đi, ta bồi ngươi trong tinh hạm một chút, cũng nhìn xem những người khác, đều lo lắng cho ngươi đâu."

"Hảo." Diệp Tố đích xác đã nằm lâu lắm, cơ năng thân thể ít nhiều cũng bị hao tổn, hắn bò dậy từ trên giường còn khó khăn lắm mới đứng thẳng được.

Thời điểm Diệp Tố chuẩn bị, Hàn Nghiệp dựa vào một bên cửa xử lý sự vụ trên quang não mà chờ hắn, thấy Diệp Tố đi ra, liền thu hồi quang não, cười một chút.

Một màn này khiến Diệp Tố cảm thấy cái gì cũng đều đáng giá, mặc kệ tương lai sẽ phát sinh chuyện gì, hiện tại, giờ phút này, hắn cùng Hàn Nghiệp đều vui vẻ như vậy là đủ rồi. Tâm tình hắn đột nhiên nhẹ nhàng đi, phóng nhẹ bước chân đi mở cửa, tạm thời không hỏi hướng đi của tinh hạm, tạm thời không hỏi tại sao Hàn Nghiệp lại phiền lòng.

Nhưng tay Diệp Tố chuẩn bị mở cửa lại bị Hàn Nghiệp ngăn lại, hắn khó hiểu nhìn về phía Hàn Nghiệp, lại thấy một gương mặt ôn nhu không ngừng tới gần.

Chuyện Diệp Tố chờ mong đã lâu, cứ như vậy đã xảy ra, không có bất luận dự báo gì, cũng không cần bất luận không khí gì làm nền, tâm chi sở hướng, tự nhiên như thế.

Hàn Nghiệp hôn lên môi Diệp Tố, như mở một cánh cửa mà mở ra khớp hàm hắn, cùng lúc đó, đôi mắt hai người ăn ý mà nhắm lại.

Trong bóng đêm, cánh cửa kia bị mở ra, ánh mặt trời tầm tã tiến vào, chiếu rọi ấm áp lên hai thân thể, hai linh hồn yêu nhau.

(dạ vâng 178/190, 93,68% câu truyện và hai người đã hôn nhau 1 cái, hai dòng, HAI DÒNG, có ai cảm thấy như ta không?)

Tận đến lúc rời khỏi hành lang tinh hạm, kích động thẹn thùng đỏ ửng trên mặt Diệp Tố mới dần dần rút đi, hắn trộm liếc mắt nhìn Hàn Nghiệp, nhìn bộ dáng hắn trang trấn định, không khỏi cười trộm, mọi chua xót đều tan biến.

Hàn Nghiệp mang Diệp Tố đi gặp những người khác, để bọn họ yên tâm.

Trong khoảng thời gian này Hàn Nghiệp đều ngủ trong một gian phòng cùng Diệp Tố, trong phòng chỉ có một cái giường, quan hệ hai người bọn họ quá rõ ràng, trong lúc nhất thời khiến không ít người phức tạp. Lúc này, Hàn Nghiệp đặc biệt mang Diệp Tố qua xem một đám, càng là tú ân tú ái trắng trợn táo bạo, tuy không có động tác thân mật gì, nhưng mỗi lời nói cử động, ánh mắt ngẫu nhiên đối diện, đều khiến người ngoài cảm thấy bản thân lấp lánh sáng lên, là cái loại sáng mấy ngàn oát. *(aka bóng đèn)*

Kiều Nguy Nhiên cùng La Thành Phá Quân bọn họ nguyên bản đang vẻ mặt nghiêm túc, không khí ngưng trọng mà bàn luận sự tình đại hội Vạn tộc, đầu tiên nhận được tin tức Diệp Tố cuối cùng đã tỉnh lại mà kinh hỉ một phen, sau lại bị quan hệ Diệp Tố cùng Hàn Nghiệp càng lúc càng sáng chói mù mắt, đợi hai người này rời khỏi, bọn họ cũng không thể tiếp tục thảo luận đứng đắn nghiêm túc khẩn trương lúc trước.

Trong bảy người này, khó tin tưởng nhất vẫn là La Thành, tuy rằng lúc trước hắn có thể nhìn ra một chút, lại gián tiếp biết được từ Diệp Tố, nhưng từ đáy lòng vẫn vô pháp tiếp thu loại quan hệ người yêu không thể tưởng tượng này giữa Diệp Tố cùng Hàn Nghiệp, biểu tình vẫn luôn rối rắm.

Kiểu Nguy Nhiên cười nhạo hắn: “Làm sao, như táo bón vậy?”

La Thành liếc hắn một cái.

Kiều Nguy Nhiên nói tiếp: “Có phải ngươi cảm thấy thật không thể tưởng tượng hay không? Kỳ thật, ngay từ đầu ta cảm thấy chênh lệch giữa hai người này rất lớn, được rồi, không tính tuổi tác, đều là người trưởng thành rồi. Chênh lệch lớn nhất đại khái là địa vị đi, ngươi có phải hay không cảm thấy, người như Hàn Nghiệp nên cao cao tại thượng, không có thất tình lục dục, chỉ quan tâm tới Nhân tộc?”

La Thành không nói gì, cũng như cam chịu.

Kiều Nguy Nhiêm lý giải mà thở dài: “Trước khi bọn họ tới với nhau, ta còn khuyên bảo Hàn Nghiệp qua, cảm thấy… cảm thấy, bọn họ ở bên nhau đều không tốt với bất cứ ai. Nhưng hiện tại nhìn xem, cũng không phải không tốt như vậy. Ta ngẫm cẩn thận lại, chúng ta đều yêu cầu Hàn Nghiệp quá cao, không thể bởi vì hắn có năng lực liền cảm thấy không gì hắn không làm được, liền cảm thấy hắn cái gì cũng không cần, các ngươi tôn trọng, sùng bái, người khác chửi bới, hiểu lầm đối với hắn đều là khác biệt có thể có có thể không. Nhưng hắn cũng chỉ là một con người mà thôi, là người, liền biết thống khổ cùng mệt mỏi, cũng cần một tình yêu thuần túy, càng có thể thuần túy đi yêu một người độc lập, loại yêu thuần túy không liên quan tới Nhân tộc.”

Đúng vậy, Hàn Nghiệp chỉ là một con người.

Diệp Tố sóng vai đi cùng Hàn Nghiệp rốt cuộc cũng nhìn thẳng vào vấn đề mình từng trốn tránh, cảm tình của hắn đối với Hàn Nghiệp xuất phát từ anh hùng tình kết như bác sĩ Lý nói sao?

Hàn Nghiệp hoàn toàn xứng đáng là một anh hùng, nhưng trước khi là anh hùng, hắn vẫn là một con người, có thất tình lục dục, có vui buồn yêu ghét. Nếu nói cảm tình của Diệp Tố với Hàn Nghiệp lúc đầu thật sự xuất phát từ anh hùng tình kết, như vậy đích đến cuối cùng của phân cảm tình này vẫn là cảm tình thuần túy nhất chân thật nhất của nhân loại, cảm tình này gọi là tình yêu.

Sau hai tháng lữ trình, đoàn người Hàn Nghiệp rốt cuộc cũng tới tổng bộ liên minh Vạn tộc.

Nằm ở hậu phương sau vòng phòng thủ của tiền tuyến, hết thảy tổng bộ liên minh đều bị giản lược, kiến trúc đầu tiên thấy được chính là đại lâu hội nghị mà một đám các chủng tộc hình thể bất đồng đang tiến vào. Phát huy tác dụng quan trọng nhất kỳ thực là cái phân bộ của liên minh Vạn tộc, nghiên cứu vũ khí, theo dõi Trùng tộc,… tổng bộ chủ yếu được sử dụng để điều khiển phía sau quân đội trên tiền tuyến, hoặc là có tác dụng điều tiết khống chế cho thi đấu quy mô lớn như đại hội Vạn tộc.

Diệp Tố cảm giác được một cổ không khí khẩn trương nơi này, có lẽ do cách tiền tuyến quá gần, huyết tinh nơi đó đều truyền tới đây, bất đồng chủng tộc tới lui đi qua đều mang theo ánh mắt trầm mặc mà căng chặt.

Phía trước đại lâu hội nghị hình tròn có mấy thủ vệ nghiêm chỉnh, còn có tiểu quân đội mặc đồng phục

thường xuyên tiến vào hoặc rời đi, bọn họ nhìn đều cảm thấy chói mắt, như trên người bọn họ tản ra vật gì đó, khiến người cảm thấy kính sợ lại khiến người cảm thấy không thoải mái.

Sau khi Hàn Nghiệp tới đại lâu tổng bộ báo cáo liền mang bọn họ tới một viên vệ tinh của chủ tinh liên minh mà nghỉ ngơi. Viên vệ tinh này là nơi Nhân tộc đóng quân, đồng thời còn có hơn trăm chủng tộc khác đóng quân, rất nhiều sinh linh bộ dạng thiên kỳ bách quái đều tụ bên nhau bàn luận chuyện đại hội Vạn tộc tổ chức sớm, tuy rằng từ bên ngoài không thấy rõ, nhưng bọn họ đều không ngoại lệ mà biểu hiện ra tâm tình khẩn trương, sầu lo.

Nơi đóng quân của Nhân tộc từ trước tới nay đều có nhân viên chuyên môn thủ tại đây, đã sớm tới cảng nghênh đón đám người Hàn Nghiệp, an trí từng người bọn họ trong phòng thoải mái sạch sẽ, những người này, có liên quan tới sự tình tồn vong của Nhân tộc. Diệp Tố từ khi tiến vào tổng bộ liên minh liền có chút kinh hồn táng đảm, chiến tranh cùng hơi thở tử vong tràn ngập khu vực này, bức hắn khó thở. Những người khác, Kiều Nguy Nhiên còn tốt một chút, dù sao hắn cũng là phó chủ tịch quân ủy, đã trải qua không ít chiến đấu. Miêu Hoa Hoa Miêu không ngừng lẩm bẩm khó chịu, La Thành cùng Phá Quân cũng nhíu chặt mày.

Tiểu Thất càng thêm bất kham, trong mắt tràn ngập sợ hãi, ngay cả bả vai cũng run bần bật, hắn ý thức được nơi này cách Trùng tộc rất gần, cách nguy hiểm rất gần. Đặc biệt, những chủng tộc ngoại tinh kỳ quái đó đánh sâu vào tròng mắt hắn, hắn vẫn luôn biết có rất nhiều nền văn minh, nhưng hắn chưa từng tiếp xúc qua, tưởng tượng đều không sai biệt diện mạo nhân loại lắm, chẳng qua xấu một chút hoặc nhiều thêm đôi mắt thiếu một cái chân mà thôi. Đột nhiên thấy nhiều chủng tộc kỳ dị vô pháp dùng ngôn ngữ hình dung như vậy, sợ hãi tự nhiên vô pháp tránh khỏi mà nảy sinh.

Từ khi đến tổng bộ liên minh, tiểu Thất bắt đầu tuyệt thực, là thật sự tuyệt thực, sợ hãi của hắn với Trùng tộc khắc phục ham muốn với thức ăn.

181. Chương 179: Rút Thăm

Chiều hôm nay, Hàn Nghiệp đang thương nghị sự tình đại hội cùng Kiều Nguy Nhiên, Tịch Tuyết đi vào, báo cáo nói, tiểu Thất đã ba ngày chưa ăn một hột cơm, xin chỉ thị Hàn Nghiệp có nên sử dụng chip khống chế hay không.

Không đợi Hàn Nghiệp trả lời, Kiều Nguy Nhiên liền chụp bàn nói: "Dùng! Không giáo huấn hắn một cái còn tưởng chúng ta đang làm từ thiện sao!"

Hàn Nghiệp rũ mắt suy nghĩ một lát, đứng dậy nói: "Ta đi xem."

Kiều Nguy Nhiên cùng Tịch Tuyết bất đắc dĩ nhìn nhau, đi theo cùng, mà trên đường, La Thành, Diệp Tố, Phá Quân đang nói chuyện phiếm thấy bọn họ cũng đi theo, Miêu Hoa cùng Hoa Miêu tính tình trời sinh thích ầm ĩ thấy nơi nào có náo nhiệt liền tới nơi đó, các nàng nguyên bản hi hi ha ha dần dần im lặng. Tư thái đi đường trầm mặc của Hàn Nghiệp cùng gương mặt những người khác tựa như đang suy tư điều gì, đều khiến các nàng ý thức được, có lẽ một sự tình thực nghiêm túc chuẩn bị phát sinh.

Tiểu Thất vẫn không nhúc nhích mà ngồi ở góc giường, ba ngày không ăn cơm, hơn nữa tâm hồn thừa nhận dày vò, khiến cả người hắn càng thêm gầy rạc đi, làn da ảm đạm không ánh sáng, đôi mắt to cũng gục xuống vô thần. Nhìn thấy đoàn người tiến vào, trên mặt hắn lại lộ ra biểu tình căm hận lại cầu xin.

Hàn Nghiệp đi qua, nói: "Ngươi không ăn cơm cũng không sửa được bất luận kết quả nào."

Tiểu Thất tức giận đến run bần bật, cừu hận trừng mắt nhìn Hàn Nghiệp: "Ta sẽ chết! Ta chết rồi, âm mưu của ngươi liền không thực hiện được!"

Hàn Nghiệp: "Muốn chết cũng không cần lựa chọn phương pháp tuyệt thực tàn khốc này, Tịch Tuyết."

Tịch Tuyết lấy ra một khẩu súng, ca ca mở chốt an toàn.

Tiểu Thất theo bản năng run lên, sau đó đột nhiên gào khóc, nước mắt cuồn cuộn rơi, "Tại sao lại là ta? Ta một chút cũng không muốn ở đây, ta tình nguyện sinh hoạt ở địa phương trước kia, ngay cả ăn không đủ no mặc không đủ ấm, nhưng ta sẽ không chết…"

"Tại sao lại là ta?" Hàn Nghiệp hỏi lại hắn.

Tiểu Thất treo một gương mặt đầy nước mắt, khó hiểu nhìn hắn.

"Tại sao lại là bọn họ?" Hàn Nghiệp chỉ vào Kiều Nguy Nhiên cùng đám người Tịch Tuyết, "Tại sao lại là những người đó mỗi năm tử vong trên chiến trường Trùng tộc, mà không phải người khác?"

Tiểu Thất tiếp tục khóc rống: "Đây là lựa chọn của chính các ngươi! Người tham gia quân ngũ cũng là tự nguyện, nếu đã tham gia quân ngũ, chết cũng là tự tìm, không trách được người khác, đều là các ngươi tự lựa chọn, nhưng ta không muốn chọn con đường này! Nhân tộc căn bản không liên quan tới ta, ta không muốn hy sinh vì Nhân tộc! Các ngươi căn bản không biết từ nhỏ ta phải nhận khổ nhiều thế nào, ta thật vất vả mới lớn lên được, còn chưa kịp hưởng thụ bất luận hạnh phúc gì, các ngươi có tư cách gì bắt ta đi chịu chết? Ta không nhận bất kỳ ân huệ nào của Nhân tộc, ta không nợ Nhân tộc! Ta nói cho ngươi, ngay cả ngươi cột ta lên chiến trường, ta cũng sẽ không giúp các ngươi, ta chỉ biết phá hư chuyện các ngươi…"

"Bằng những lời nói này của ngươi, khổ sở ngươi phải chịu từ nhỏ liền không đáng thông cảm." Hàn Nghiệp lạnh mặt nhìn hắn, "Ngoài ra, ngươi cho rằng hiện tại ngươi có thể tự chủ hành động sao, ngươi cho rằng ngươi có thể lặp lại chuyện ngươi làm ở không gian mô phỏng sao?"

Thanh âm Hàn Nghiệp khiến tiểu Thất không rét mà run, tiếp theo hắn thấy Hàn Nghiệp chuyển một ánh mắt cho Tịch Tuyết, Tịch Tuyết lập tức thu hồi súng, lấy ra một thứ khác, tùy tay ấn vài cái, tiết Thất liền cảm thấy một trận hư không linh hồn xuất khiếu. Linh hồn không có nơi chứa, khiến tiểu Thất đã mờ mịt lại sợ hãi, hắn muốn kêu to, nhưng lại phát hiện ra mình kêu không ra tiếng, động cũng không động được.

Thân thể hắn như bị người khác cướp đi, hắn không có quyền khống chế. Tiểu Thất kinh sợ trừng mắt

nhìn Tịch Tuyết cùng Hàn Nghiệp, ý thức được đây chính là vật quỷ bọn họ cấy vào thân thể hắn lúc trước. Thực mau, hắn phát hiện sự tình không đơn giản như hắn tưởng tượng, một trận đau đớn kịch liệt thổi quét qua hắn, tuy rằng không có quyền khống chế thân thể, nhưng vẫn có thể cảm giác được thống khổ thân thể.

Chip khống chế tiếp thu mệnh lệnh khống chế não bộ tiểu Thất, phóng ra sóng điện từ mỏng manh khống chế trung khu thần kinh não bộ tiểu Thất, hạn chế mọi hành động của hắn. Mà theo lệnh, nó lại tăng thêm sóng điện từ, tạo thành thống khổ phảng phất đến từ linh hồn cho thân thể này.

Theo khoa học nghiên cứu, loại đau này cơ hồ là cực hạn Nhân loại có thể thừa nhận. Trừ bỏ ánh mắt, tiểu Thất vô pháp truyền lại bất kỳ thống khổ nào hắn phải thừa nhận, cướp đoạt quyền lợi giãy giụa của một người phải chịu thống khổ, là khổ hình tàn nhẫn nhất.

Ánh mắt tiểu Thất càng lúc càng kinh sợ, càng lúc càng tuyệt vọng, như một nồi nước sôi đậy vung, lửa còn không ngừng tăng lớn, ngoài nổ tung tựa hồ không còn kết cục khác.

Miêu Hoa Hoa Miêu giơ tay bưng kín mặt, không dám tiếp tục xem.

Tận đối lúc tiểu Thất đổ mồ hôi ướt đẫm quần áo, Hàn Nghiệp mới để Tịch Tuyết ngừng lại.

Tiểu Thất lập tức ngã quỵ trên giường, thân thể run rẩy theo bản năng, bị trói buộc quá lâu, sau khi được thả ra ngay cả bản năng kêu gào cũng quên mất.

"Ngươi chỉ có hai lựa chọn." Hàn Nghiệp nói, "Một, chủ động phối hợp chúng ta, ta sẽ cho ngươi ăn cho ngươi uống, thỏa mãn những yêu cầu không quá phận của ngươi, cũng sẽ tận lực bảo hộ ngươi an toàn. Hai, bị chúng ta khống chế, ngày ngày chịu đựng loại tra tấn này, tận đến lúc bị chúng ta huấn luyện thành người không có nhân cách tự chủ chỉ biết phục tùng mệnh lệnh."

Tiểu Thất bị dọa sợ tới mức hoàn hồn, nước mắt nước mũi giàn giụa kêu thảm thiết: "Ta phối hợp! Ta phối hợp!" Loại thống khổ đáng sợ cực độ này, hắn không bao giờ muốn cảm nhận nữa.

Hàn Nghiệp lúc này mới dỡ gương mặt lạnh nhạt xuống, thấy tiểu Thất đáng thương như vậy, không đành lòng, nhưng tới thời điểm hiện tại, hắn không thể chịu đựng bất luận sai lầm nào xuất hiện, chưa nói tới đại hội Vạn tộc, dị động Trùng tộc trên tiền tuyến đã khiến Hàn Nghiệp mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần.

Hàn Nghiệp ngồi xuống mép giường, thấp giọng nói: "Kỳ thật thấy rõ tình cảnh bản thân, có lẽ ngươi sẽ không thống khổ như vậy. Ngươi thật sự không nợ Nhân tộc sao? Không ai không nợ Nhân tộc, từ một khắc sinh ra liền nợ Nhân tộc. Nếu không có Nhân tộc, Trùng triều năm trăm vạn năm qua, không thứ gì có thể chạy thoát, quặng tinh ngươi sinh hoạt sẽ bị Trùng tộc gặm cắn sạch sẽ, cha mẹ ngươi căn bản cũng không có khả năng được sinh ra, nói gì tới ngươi? Kể cả sinh ra ở một tinh cầu xa xôi lạc hậu cũng là nhờ Nhân tộc, kể cả có ăn rễ cây, cũng là nhờ vô số tiền bối Nhân tộc hy sinh, mới có thể khiến bùn đất sinh trưởng rễ cây, bất luận cằn cỗi hay phì nhiêu, mỗi một tấc đất dưới chân ngươi đều dùng ngàn lần vạn lần máu tươi đổi lấy. Khi bọn hắn hy sinh, có hỏi qua ai nợ ai hay không? Chúng ta nợ bọn họ, phải trả nợ, tiếp nối tới thế hệ sau đó. Không nói tới trả nợ, chỉ nói hiện tại, Trùng tộc dị động, các ngươi không tự cứu,

còn trông cậy ai tới cứu?”

Hàn Nghiệp nói xong, vẻ mặt mỏi mệt lại nặng nề thêm vài phần, hắn để Tịch Tuyết lấy một ít dịch dinh dưỡng cho tiểu Thất xong liền rời đi, hắn còn rất nhiều việc phải xử lý.

Tiểu Thất còn đang nằm trên giường khàn giọng khóc lóc. Diệp Tố có chút lạnh cả người, nếu hắn không phối hợp Hàn Nghiệp, có lẽ cũng là kết cục dạng này. Hắn không phải đang oán trách Hàn Nghiệp thủ đoạn tàn nhẫn, chỉ là chốc lát khó có thể tiếp nhận, cũng không phải không tiếp thu được tàn khốc của Hàn Nghiệp, mà là không thể tiếp thu tàn khốc của thế giới này, từ khi đặt chân lên tinh hệ này, mỗi một tấc không khí, mỗi một tiếng khe khẽ nói chuyện, mỗi một quân nhân xụ mặt, đều biểu hiện tàn khốc sờ sờ, ở đây, tử vong đều dùng con số để biểu hiện, sinh mệnh trở thành bèo bọt như vậy.

Miêu Hoa cùng Hoa Miêu buông tay xuống, khờ dại chớp mắt.

“Hình như vừa rồi hắn muốn chết.”

“Nhưng hắn còn sống.”

“Hắn rất sợ chết.”

“Hắn muốn sống.”

“Tồn tại là vì cái gì?”

“Tồn tại chính là vì mình tồn tại a.”

“Còn tử vong thì sao?”

“Tử vong, tử vong chính là để ngươi biết tồn tại kia chỉ là tồn tại hay đáng giá.”

“Chúng ta muốn cứu vớt thế giới a!”

“Cho nên tồn tại của chúng ta không chỉ là tồn tại!”

“Chúng ta đây sẽ không sợ tử vong!”

“Đúng!”

Các nàng lại vui vẻ lên, cầm tay nhảy nhót, làn váy màu đỏ như hoa chạy ra khỏi phòng.

Năm ngày sau, Vạn tộc đã toàn bộ tới tổng bộ liên minh, tổng bộ thông tri tới đại biểu các tộc, đại lâu hội nghị mở họp cũng để rút thăm quyết định địa điểm tiến hành đại hội.

Hàn Nghiệp là đại biểu Nhân tộc đã tiến vào đại lâu hội nghị từ rất sớm, không khí nơi này ngưng trọng nghiêm túc, bọn họ cũng đều biết, có lẽ từ hội nghị lần này biết được một số nguyên nhân Trùng tộc dị động.

Chủ trì hội nghị chính là Trung Công tộc được công nhận là chủng tộc mạnh nhất, hình thể bọn họ không lớn, chỉ tương đương với hai tên Nhân tộc, nhưng thân thể bọn hắn cấu tạo đặc thù, như búp bê Nga, tầng trong tầng ngoài, hơn nữa cực kỳ cứng rắn, có thể ngăn cản phần lớn phóng xạ vũ trụ, tác dụng ăn mòn của nước miếng Trùng tộc với bọn họ cũng thực mỏng manh, cho dù một tầng thân thể bên ngoài bị hao tổn, một tầng bên trong có thể tiếp tục tác chiến.

Cho dù chủng tộc cường đại như vậy vẫn bị Trùng tộc dị động làm cho sứt đầu mẻ trán, cảm xúc áp lực khi mở hợp, sau khi nói một đống lớn lời phía chính phủ, hắn rốt cuộc tiến vào vấn đề chính: "Chư vị, chúng ta có lẽ gặp phải khốn cảnh khó khăn nhất từ trước tới nay, theo chúng ta dò xét, Mẫu Trùng trùng tộc tiến vào kỳ sinh sản sớm!"

Toàn bộ mọi người đều kinh hoảng! Thanh âm ầm ĩ không thể ức chế liền sôi trào.

Kỳ sinh sản của mẫu trùng tới sớm có nghĩa là Trùng triều sẽ tới sớm, dĩ vãng đều là mười vạn năm một lần, lần này đột nhiên tới sớm hai vạn năm thật sự khiến người ta cảm thấy khó hiểu. Ngoài khó hiểu, càng khủng hoảng nhiều hơn, mười vạn năm một lần bọn họ còn phải mệt mỏi ứng phó, hiện giờ không có bất luận chuẩn bị gì, bọn họ chống lại Trùng tộc thế nào? Tuyệt vọng, nháy mắt liền bao phủ một số chủng tộc nhỏ yếu.

Nhân tộc cũng nằm ở tầm trung trong Vạn tộc, đồng dạng tràn ngập nguy cơ. Hàn Nghiệp ngồi trong hội nghị, tuy rằng đã sớm đoán được kết quả này, nhưng vẫn nặng nề rũ mắt xuống.

Trung Công tộc tiếp tục nói: "Đây có lẽ chính là nguyên nhân Trùng tộc hành động quá phận kịch liệt gần đây, chư vị, chúng ta không thể không áp dụng sớm phương thức đối chiến với Trùng tộc, nếu không, Trùng triều đột nhiên lần này có khả năng sẽ diệt vong quá nửa nền văn minh! Cho nên chúng ta tổ chức sớm đại hội Vạn tộc, nội dung đại hội lần này cũng tiến hành chút thay đổi, các ngươi sắp phải tới chặn đường Mẫu Trùng sinh sản ra Trùng tộc, trước tiên ngăn trở đợt Trùng triều đầu tiên, để Vạn tộc phía sau tranh thủ thời gian mở ra hình thức chuẩn bị chiến tranh."

Trung Công tộc phảng phất như đang truyền tin tưởng cho bọn họ, leng keng hữu lực mà nói một số kế hoạch ứng đối, tận lực nói giảm nói tránh sự kỳ quái cùng nguy hiểm của việc Mẫu Trùng sinh sản không theo quy luật, miễn cưỡng ổn định được một số chủng tộc nhỏ khủng hoảng bất an.

Kế tiếp, dưới sự chỉ đạo của Trung Công tộc, vạn tộc tiến hành rút thăm, nhận được lộ tuyến từng chủng tộc cần chặn Trùng tộc lại.

"Hảo, hiện tại còn ai có dị nghị không?"

Hàn Nghiệp ấn cái nút trên bàn hội nghị, Trung Công tộc lập tức thu được tín hiệu, hỏi: "Hàn Nghiệp Nhân tộc, ngươi có chuyện gì muốn nói?"

Hàn Nghiệp đứng dậy, trầm giọng nói: "Ta muốn lựa chọn lộ tuyến cho Nhân tộc."

Trung Công tộc còn chưa nói chuyện, các chủng tộc khác liền sôi nổi nghị luận, "Nhân tộc dựa vào cái gì mà có thể lựa chọn lộ tuyến?"

"Dựa vào tám năm trước, Nhân tộc lấy sức lực một tộc bù lắp sơ hở của liên minh Vạn tộc." Hàn Nghiệp không nhanh không chậm nói.

"Nguyên lai là ngươi!" Trung Công tộc nhớ tới chuyện gì, hơi mang kinh hỉ nói, "Chuyện Đông Nam giác tinh hệ tám năm trước, thật sự do liên minh dò xét sai lầm dẫn tới dẫn đường sai lầm cho các ngươi, thiếu chút nữa khiến toàn bộ tinh hệ các ngươi bị diệt vong, nhưng các ngươi chỉ dựa vào một vạn người liền ngăn được trăm vạn Trùng tộc, ngăn trở Trùng tộc càng thêm tàn sát bừa bãi. Lúc trước chính là ta dẫn đầu quân đội liên minh Vạn tộc, ta nói, có thể dùng một lần đó tính thành công lao của Nhân tộc các ngươi. Căn cứ quy tắc liên minh, nếu các ngươi sử dụng một lần công lao có thể nhận được một cơ hội lựa chọn lộ tuyến. Như vậy, ngươi xác nhận hiện tại Nhân tộc phải sử dụng mất công lao khó có được này sao?"

Hàn Nghiệp không chút do dự nào mà nói: "Ta xác nhận."

182. Chương 180: Hành Động

Trung Công tộc gật đầu nói: "Hảo, nếu ngươi xác định tiêu hao một lần công lao, vậy ngươi liền có tư cách lựa chọn một lộ tuyến."

Nhưng lộ tuyến Hàn Nghiệp lựa chọn lại khiến các chủng tộc khác lắp bắp kinh hãi, nguyên bản rút thăm còn may mắn hơn lựa chọn của Nhân tộc. Chủng tộc khác đều cho rằng Hàn Nghiệp sẽ lựa chọn một lộ tuyến có lợi cho Nhân tộc, tựa như địa hình tốt, đối mặt với lượng nhỏ Trùng tộc, nhưng địa điểm hắn lựa chọn lại gần tiền tuyến nhất, đây không chỉ có nghĩa Nhân tộc sẽ ứng đối lứa Trùng tộc sinh sản đầu tiên, còn phải cẩn thận đàn Trùng tộc từ tiền tuyến. Bọn họ lại cẩn thận nghiên cứu địa hình đường bộ, cũng không có bất luận ưu thế gì. Trung Công tộc cũng có chút kinh ngạc, lại dò hỏi Hàn Nghiệp một lần, sau khi nhận được đáp án khẳng định, mới đưa kết quả phân phối lộ tuyến cuối cùng vào kế hoạch. Từ giờ khắc này trở đi, đại hội Vạn tộc liền bắt đầu.

Hội nghị kết thúc, Vạn tộc đều vội vàng tản ra, vội vàng trở về lên kế hoạch hành động kế tiếp. Tin dữ Trùng triều đổ bộ sớm treo trên đầu họ, khiến họ không thể không căng da đầu ứng đối. Đang ở vũ trụ, mà vũ trụ dữ dội to lớn, bọn họ lại không có bất luận biện pháp gì tránh thoát Trùng tộc, chỉ có thể đối mặt, chịu đựng mấy ngàn vạn năm qua, khiến khủng hoảng cùng sợ hãi bản năng đều trở thành cảm xúc có thể bị áp chế, sau đó tiếp tục ép xuống.

Những chủng tộc nhỏ yếu đó đương nhiên xúc động, mỗi lần Trùng triều trong lịch sử đều có chủng tộc bị diệt vong, sự thật lịch sử trần trụi bày ra răng nanh dữ tợn trước mắt bọn họ, nhưng bọn họ vẫn một bên run bần bật, một bên cắn răng giãy giụa.

Hàn Nghiệp cũng không lập tức rời đi.

Trung Công tộc liếc hắn một cái, đi tới, "Còn có chuyện muốn nói?"

Hàn Nghiệp gật đầu, sau đó nói: "Không biết ngoài chuyện kỳ sinh sản của Mẫu Trùng tới sớm, các ngươi còn nhận ra sự khác thường khác của Trùng tộc hay không?"

"Tỷ như?" Trung Công tộc đột nhiên căng thẳng, hắn biết Hàn Nghiệp hỏi như vậy, có nghĩa hắn đã phát hiện cái gì.

Hàn Nghiệp ngưng trọng nói: "Tỷ như, Trùng tộc tiến hóa ra chỉ số thông minh."

"Ta biết chuyện này." Trung Công tộc nhanh chóng đáp lời, "Nhân tộc các ngươi đã báo cáo qua về phương diện này, nhưng thập phần xin lỗi, chúng ta cho rằng đây là lời vô căn cứ, cũng không để ý. Cấu tạo thân thể Trùng tộc không có khả năng tiến hóa ra chỉ số thông minh, ta cho rằng đây là chân lý vũ trụ đã công nhận."

"Trước đó, chúng ta cũng cho rằng Trùng triều mười vạn năm một lần được công nhận là chân lý." Hàn Nghiệp không chút khách khí mà phản bác, "Hoạt động có lý tính của Trùng tộc là do ta tận mắt thấy qua, những hành động vây truy chặn đường đó, thật sự không phải chuyện Trùng tộc không có chỉ số thông minh có thể làm được."

"Có thể nói kỹ càng tỉ mỉ hơn sao?"

Hàn Nghiệp thuật lại sự kiện mình gặp Trùng tộc cùng chuyện Diệp Tố bị trùng tộc vây công ở Đông Cực tinh hệ, còn trần thuật chuyện lớn nhỏ về tử vong của Địch Cảnh một lần.

Tám năm trước, Hàn Nghiệp để lại ấn tượng khắc sâu cho Trung Công tộc, bởi vậy hắn cũng không lập tức phản bác lời Hàn Nghiệp. Sau khi suy nghĩ một lúc lâu, Trung Công tộc mới nói: "Hảo, ta sẽ phái người tăng mạnh theo dõi phương diện này."

Bất quá Hàn Nghiệp vẫn nhận thấy, Trung Công tộc vẫn chưa chân chính coi trọng chuyện này, Hàn Nghiệp im lặng, cuối cùng vẫn trở về tinh cầu Nhân tộc đóng quân, sự tình Trùng tộc tiến hóa ra chỉ số thông minh khó có thể tin nổi này, cần tự mình trải qua mới có thể xác định, hắn phải tìm được đủ chứng cứ mới có thể chứng minh.

Kiều Nguy Nhiên La Thành bọn họ đều đang đợi Hàn Nghiệp trở về thuật lại tình huống hội nghị, nhìn thấy thân ảnh Hàn Nghiệp, một đám vội vàng nhấc lên tinh thần, hướng ánh mắt dò hỏi nhìn hắn.

Hàn Nghiệp sắc mặt trầm trọng nói: "Kỳ sinh sản của mẫu trùng tới sớm, Trùng triều sắp tới."

"Tại sao lại như vậy!" Kiều Nguy Nhiên kinh ngạc hô, quy luật Trùng triều mười vạn năm một lần đã ăn sâu bén rễ trong lòng đông đảo chủng tộc, như Diệp Tố cho rằng mặt trời mọc từ phía Đông vậy, giờ phút này đột nhiên mọc từ phía Tây, cảm xúc đầu tiên không phải kinh ngạc, mà là nghi ngờ đang nằm mơ.

"Hiện tại còn chưa tìm ra nguyên nhân, vị trí cụ thể của Mẫu Trùng cũng không rõ, nhưng xác thật xuất hiện lượng lớn Trùng tộc mới sinh, là điềm báo của kỳ sinh sản."

Biểu tình Kiều Nguy Nhiên thập phần khôn kể, sau khi hư ảo như nằm mơ rút đi, sự thật đáng sợ sau lưng liền đột nhiên hiện ra. Nếu ngay cả quy luật mười vạn năm một lần này còn không đáng tin cậy, vậy còn thứ gì có thể tin tưởng? Nếu mặt trời kia mọc lên từ phía Tây, ngươi vẫn tin tưởng kia là mặt trời sao?

Càng là thời đại khoa học kỹ thuật phát đạt, càng thêm thờ phụng với quy luật khoa học, mà khiếp sợ khi quy luật bị phá vỡ cũng càng thêm mãnh liệt.

Diệp Tố kỳ thật cũng không thực hiểu, nhưng nhìn biểu tình Kiều Nguy Nhiên La Thành Hàn Nghiệp bọn họ, cùng với kinh nghiệm bản thân, hắn thế nhưng cũng có cảm giác đồng cảm. Diệp Tố nhớ tới một số lý luận thú vị, tỷ như vũ trụ là đồ chơi của một loại sinh vật nào đó, cái gọi là quy luật bất quá chỉ là đồ vật bọn họ tiện tay tạo thành. *(xem men in black nghen nghen)*

Giống như tam thể miêu tả một loại vi sinh vật cao cấp trên bia tên, một tiễn thủ cách một thời gian lại bắn một mũi tên vào bia ngắm, sau đó nhà khoa học của vi sinh vật cao cấp kia liền nói: Thế giới của chúng ta cách một thời gian, trời sẽ vỡ ra một cái động.

Cũng tương tự Tinh tế thế giới hiện tại. Thế giới này có thể hay không là một món đồ chơi của tiểu hài tử, dưỡng một số Trùng tộc cùng một đám tiểu sinh mệnh kỳ quái, cách một thời gian lại để bọn họ tàn sát lẫn nhau làm thú vui.

Nhưng có một ngày, tiểu hài tử chán trò chơi này, hắn tùy tay liền phóng hết ra, cho nên kỳ sinh sản của Mẫu Trùng xảy ra sớm, dẫn tới Trùng triều.

Lý luận thú vị này, giờ phút này lại đáng sợ như vậy.

Sắc mặt Diệp Tố trắng bệch, hắn nhìn thấy trên mặt những người khác biểu tình tương tự, con người trước mặt vũ trụ, nhỏ bé mà hèn mọn như vậy, nhiều năm chống cự Trùng tộc như vậy, bọn họ chưa từng tìm được nguồn gốc Trùng tộc, cũng chưa từng tìm được biện pháp hữu hiệu tiêu diệt Trùng tộc, mà hiện tượng trước mắt còn phá vỡ mọi sự hiểu biết nhận tri của họ.

Ngu muội không khiến người ta cảm thấy sợ hãi, đáng sợ chính là thoát khỏi ngu muội nhưng lại không tìm hiểu được vạn vật. Như thoát khỏi bị một tòa sơn cốc vây tù đã lâu, thấy được đất trời rộng lớn mênh mang, nhưng trên đất rộng có gì, là sài lang hổ báo hay cỏ cây trùng cá, thế nào cũng không thấy rõ.

Hàn Nghiệp đứng lên, cắt ngang suy nghĩ miên man của mọi người, tinh tường nói: "Nghĩ nhiều vô ích, việc quan trọng nhất trước mắt là chúng ta lấy được thành tích tốt trong đại hội Vạn tộc, không thể lãng phí một lần công hao đã sử dụng kia. Ta đã tính toán, ta cố ý chọn tuyến đường đi qua một tinh hệ, rất giống Lạc Tượng tinh hệ, phù hợp tính chất đặc biệt của tinh thần lực các ngươi, nhưng còn một tinh cầu lệch khỏi quỹ đạo, chúng ta cần dùng vệ tinh nhân tạo thay đổi quỹ đạo của nó…"

Hàn Nghiệp thao thao bất tuyệt nói kế hoạch của hắn, cũng không dừng lại mà gọi Nhiếp Tiểu Phàm, Tịch Tuyết tiến vào, phân phó bọn họ chuẩn bị tức khắc đi thay đổi quỹ đạo vận hành của tinh cầu.

Hắn không chút hoang mang, tự nhiên trấn định, khí chất đạm nhiên cũng vô hình trung ảnh hướng tới những người khác, Kiều Nguy Nhiên lập tức hoàn hồn từ kinh hãi, phối hợp mệnh lệnh Hàn Nghiệp đưa ra, tranh thủ mau chóng mà hoàn thiện kế hoạch.

Diệp Tố tại phương diện này không có gì để nói, chỉ có thể lẳng lặng nhìn bộ dáng Hàn Nghiệp làm việc. Biểu tình hắn nói chuyện, động tác lưu loát, đều không lộ ra chút nhụt chí nào.

Nếu thấy không rõ, liền dùng chân đi đo đạc, người chết còn có người sau tới.

Đại hội khua chiêng gõ trống mà tiến hành, các chủng tộc đã sớm tới địa điểm chỉ định mà tiến hành bố trí phòng vệ.

Trong lãnh thổ Nhân tộc, hình thức chuẩn bị chiến tranh cũng thuận theo mệnh lệnh liên minh Vạn tộc mà mở ra, nhưng để ổn định quốc nội, chính phủ Liên Bang cũng không nói Trùng triều có thể xảy ra sớm, chỉ giải thích đối ngoại rằng quân đội khai sáng ra một loại hình thức mới, cần trưng binh sớm, hơn nữa cần giảm bớt đầu tư công thương để chuyên chú phát triển quân sự. Còn muốn chuyển dân cư ở tinh cầu ngoại vi vào tinh cầu trung ương, để không gian cho quân đội tiến hành diễn tập.

Một số thương nhân đương nhiên không vui, nhưng ở niên đại toàn dân thượng võ, bọn họ phản đối cũng không dậy được bọt sóng nào. Hoạt động trưng binh tiến hành quy mô lớn trong Nhân tộc, vô số người có chí đều nhập ngũ.

Trương Diêu Phong, Mập mạp bọn họ đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, báo danh ở điểm trưng binh Hoa Đô, trải qua mấy vòng khảo hạch sẽ quyết định phân phối tới quân đoàn nào.

Mà Minh Viện dưới mưu kế Hàn Nghiệp bày ra, cũng bắt đầu ngầm mở rộng, những người như Yến Tuyết Thần, Bạch Huyễn, Khổng Tước bọn họ bị bí mật đưa vào trong Hành quân tư. Chủ tịch liên bang Nhân tộc bị chuyện Trùng tộc nơi tiền tuyến gây áp lực, càng thêm bức thiết với việc thống nhất giữ gìn kỷ cương trong Nhân tộc. Ai ngờ, khi hắn chuẩn bị kế hoạch đối phó kẻ sau màn tư dưỡng quân đội, người hắn hoài nghi nhất, Tây Đô tinh hệ tiền nhiệm lĩnh chủ đột nhiên truyền ra tin tức chết bệnh.

Chủ tịch tới lễ tang phúng viếng, có thể xác nhận tiền nhiệm lĩnh chủ xác thật đã chết. Mà bộ đội lấy danh nghĩa hải tặc ngụy trang cũng bởi thủ lĩnh đột nhiên qua đời mà tan rã, tập tính hải tặc làm giả hóa thật, công kích tàn sát lẫn nhau, chủ tịch bắt lấy cơ hội lần này, một lưới bắt hết bọn họ, giải quyết hậu hoạn. Nhưng hắn cũng không thở phào nhẹ nhõm, càng thêm bất an.

Quảng đại dân chúng vẫn dựa vào phương thức dĩ vãng mà sinh hoạt, ngoài việc không có một số hoạt động giải trí, nhưng lực chú ý của bọn hắn gần đây đều đặt trên đại hội Vạn tộc, cũng không cảm thấy bị ảnh hưởng.

Đại hội Vạn tộc xưa nay đều được coi trọng nhất, nhưng tuyệt đại bộ phận người chỉ có thể nhìn được mặt ngoài, đại hội Vạn tộc lần này tới sớm cũng không khiến người cảnh giác, bọn họ đều mải chỉ trích Hàn Nghiệp.

Bọn họ đều cho rằng Hàn Nghiệp không có tư cách dẫn danh đội ngũ tinh anh tham gia Đại hội, sau đó nhìn thấy Kiều Nguy Nhiên là phó quan, bọn họ càng thêm kịch liệt chỉ trích Hàn Nghiệp. Kiều Nguy Nhiên là ai a, phó chủ tịch quân ủy, nhưng chỉ có thể chịu thiệt làm phó quan. Khẳng định lại là Hàn Nghiệp lấy bối cảnh áp người, muốn ăn hôi công lao đại hội lần này, kỷ thật thi đấu vẫn là do Kiều Nguy Nhiên chỉ huy.

Loại chỉ trích này đạt tới cao trào sau khi Đại hội Vạn tộc bắt đầu được một tháng, theo phóng tin chiến địa đưa tin, đội ngũ Nhân tộc vẫn luôn dừng ở nơi đóng quân mà chậm chạp không động, ngoài lúc đầu phái người tạo vệ tinh cho một viên tinh cầu, Hàn Nghiệp cơ hồ lại không có hành động gì. Mà nhìn các chủng tộc khác, hiện tại tuyệt đại bộ phận đã bố trí tốt bẫy rập, an bài tốt đội ngũ, phái quân tiên phong tra xét hiện trạng Trùng tộc, chỉ chờ Trùng tộc tới mà một lưới bắt hết.

Quần chúng Nhân tộc trong lúc nhất thời xúc động phẫn nộ, tức giận mắng Hàn Nghiệp không làm thì thôi, còn không để Kiều Nguy Nhiên chỉ huy đỗi ngũ, một đám lòng đầy căm phẫn như tận mắt nhìn thấy Hàn Nghiệp chèn ép Kiều Nguy Nhiên thế nào.

Trùng hợp, sau khi bọn họ mắng xong, Hàn Nghiệp dẫn dắt đội ngũ hành động, đến địa điểm mục đích, cũng phân tán đội ngũ, ra dáng ra hình mà tiến hành điều tra, cũng từng người đóng quân một chỗ. Phóng viên chiến địa bị mời đi ra, bởi vì tiểu Trùng triều sắp tới, kế tiếp sẽ rất nguy hiểm.

Dân chúng đều tưởng quở trách của mình khiến Hàn Nghiệp hành động, đắc chí, bắt đầu không trách nhiệm mà suy đoán phán đoán tiến trình Đại hội sau đó, cũng bắt đầu đoán trước kết quả, nói xếp hạng không thể tăng lên so với lần trước thế này thế nọ. Nguy hiểm bọn họ biết, nhưng cũng chỉ gần như là biết mà thôi, tựa như biết Bắc cực thực lạnh, Xích đạo thực nóng, lại vĩnh viễn không thể khắc sâu cảm nhận.

Truyện khó chịu nhất thằng số 7, khó chịu thứ hai là bọn quần chúng.

Trưng cầu ý kiến vài độc giả thân iu, còn 10 chương nữa, có vài chương cuối sẽ khá đau tym, các nàng thích ta cứ edit xong chương nào là đăng luôn như bây giờ, hay edit xong cả đoạn đau tym thì đăng luôn 1 lượt:)))))))))))

Từ nãy đến h loop bài này, hay quá T.T chỉ vì xem tik tok nhiều quá mà bây h nghiện rồi.

https://youtu.be/AffkVB2g8cY

183. Chương 181: Mở Ra

Sao trời như tấm lụa mỏng, quân hạm phù du xuyên qua đó, càng thêm nhỏ bé vô hình. Nhưng đối với người trong đó mà nói, quân hạm cùng sao trời đều là tồn tại khổng lồ.

Diệp Tố lại một lần nữa tỉnh dậy, vội vàng hỏi Nhiếp Tiểu Phàm xác nhận không có chuyện gì xảy ra trong khi hắn đang ngủ, mới an tâm mà đi rửa mặt ăn sáng.

Trên tinh hạm có hơn một vạn người, nhưng Diệp Tố chỉ nhận thức Nhiếp Tiểu Phàm. Ba ngày trước, Hàn Nghiệp dẫn dắt đội ngũ tiến vào khu vực Nhân tộc được phân công, tách bảy người Kiều Nguy Nhiên Diệp Tố bọn họ ra, phân phối cho mỗi người một vạn Hành quân tư chia làm bảy đội, đóng quân trên từng tinh cầu ứng với mỗi người. Mà bản thân Hàn Nghiệp mang theo một vạn Chấp hành tư còn lại dọc theo tuyến đường tiến hành dò xét vĩ mô, thời khắc truyền về tin tức mới, cũng tùy đó mà đưa ra mệnh lệnh.

Nhưng trong thời gian chờ đợi mệnh lệnh, thật sự nhàm chán. Diệp Tố chán chết mà dùng quang não xem xét tình hình đại hội Vạn tộc, rất nhiều chủng tộc liên tục báo cáo đại chiến thắng lợi, thiết lập bẫy rập phía trước, bọc đánh phía sau, giáp vây công Trùng tộc, tiêu diệt thập phần sạch sẽ.

Trước mắt không có thành tích, ngoài chủng tộc cá biệt nhỏ yếu cẩn thận thì chính là Nhân tộc, Diệp Tố đương nhiên thấy được nghị luận sôi nổi về Hàn Nghiệp trong Nhân tộc, ngay từ đầu hắn còn tức giận bất bình vì Hàn Nghiệp, nhưng tức giận cũng không có nơi phát tiết, cũng đành bỏ qua, đợi khi có kết quả cuối cùng, trong sạch của Hàn Nghiệp có thể được chứng minh.

Diệp Tố biết, Hàn Nghiệp mang theo một vạn quân Chấp hành tư không chỉ để thăm dò tình huống, còn phụ trách tập trung Trùng tộc lục tục rải rác về một chỗ, sẽ cố ý dùng khoáng thạch năng lượng sung túc đặt ở nơi nào đó làm mồi nhử, khiến Trùng tộc theo bản năng hướng về phía tiền tuyến đều đổi hướng.

Hình thức ban đầu của Trùng tộc sau khi được mẫu Trùng sinh sản ra tương tự với trứng ếch xanh, sau khi trôi nổi trong vũ trụ một thời gian, sẽ nhanh chóng thành hình, đám Trùng tộc cùng một chùm trứng này từ khi sinh ra cho tới lúc chết đi đều hành động cùng nhau *(nghĩa đen của đồng bào),* tuần hoàn di truyền gien xuống, tiến tới nơi Vạn tộc sinh sống, trừ khi gặp gỡ nếu không cũng không hội hợp với Trùng tộc thuộc chùm trứng khác.

Kỳ thật, ngày thường Mẫu Trùng cũng sinh sản, nhưng tần suất sinh sản không cao, cho nên Vạn tộc mới có năng lực chống cự. Mà sau khi Mẫu Trùng tiến vào thời kỳ sinh sản, sẽ sinh ra lượng lớn trứng Trùng, khiến Trùng tộc cuồn cuộn không ngừng, cho dù không cố ý hội hợp cũng có thể hình thành đàn Trùng tộc quy mô thật lớn.

Chủng tộc khác đúng là lợi dụng loại đặc tính này, nhân lúc chùm trứng vừa được sinh ra chưa bao lâu, liền tiêu diệt từng bộ phận. Nhưng Hàn Nghiệp lại làm theo cách ngược lại, cố ý tập trung Trùng tộc lại,

thống nhất tiêu diệt. Hàn Nghiệp rất có tin tưởng vào năng lực bảy người, bởi vì địa hình hà khắc, hắn cần lợi dụng để tạo ra hiệu suất cao nhất.

Diệp Tố đi tới khoang truyền tin, Nhiếp Tiểu Phàm cùng một nữ bộ trưởng phân bộ Hành quân tư đang chờ bên trong, đợi Hàn Nghiệp tùy thời hạ mệnh lệnh. Trên màn hình nào đó, tức thời truyền lại tình huống số lượng Trùng tộc, ở giữa là một khối to màu đen, đúng là Trùng tộc tụ tập lại một chỗ. Cùng lúc đó, còn có những điểm đen nhỏ không ngừng hội nhập đoàn màu đen này. Đám lớn màu đen này lấy tốc độ phi nhanh mà áp sát tinh hệ này.

Sau đó Diệp Tố còn nhìn thấy trên màn hình vị trí những người khác, bảy người hình thành một hình tròn vặn vẹo, vây quanh tinh hệ này, chờ Trùng tộc tiến vào vòng vây, chính là thời khắc bắt đầu công kích!

Tằng Tây, cũng là nữ bộ trưởng kia, hơi hơi mỉm cười với Diệp Tố: "Tiểu trưởng quan, ngươi không tiếp tục ngủ a?"

Mặt Diệp Tố đỏ lên, bệnh ngủ của hắn bị Hàn Nghiệp nhắc đi nhắc lại nhiều lần phải chú ý, thế nên bị mọi người đùa giỡn đã lâu. Nhiếp Tiểu Phàm cùng Tằng Tây cũng xem như đội trưởng phân đội thứ nhất này của Chấp hành tư, bị Hàn Nghiệp ân cần dặn dò ngàn vạn lần cần theo dõi tốt Diệp Tố, đặc biệt là khi Diệp Tố sắp ngủ, càng cần cảnh giác gấp bội.

"Còn bao lâu thì Trùng tộc sẽ tới?" Diệp Tố vội vàng nói sang chuyện khác, hắn cũng phải xem tình huống mà điều chỉnh thời gian giấc ngủ của mình, chuẩn bị tốt thì hoàn cảnh sẽ không bị giấc ngủ quấy rầy, cũng không ảnh hưởng xấu tới kế hoạch của Hàn Nghiệp.

"Đại khái còn có ba tới năm ngày." Nhiếp Tiểu Phàm trả lời.

Diệp Tố tính toán trong lòng, ở thế giới hiện thực, hắn sắp về nhà, hẳn sẽ không có chuyện gì ảnh hưởng tới giấc ngủ của hắn.

Diệp Tố lại hỏi: "Tình huống nơi tiểu Thất thế nào?"

Nhiếp Tiểu Phàm cười nói: "Ta đã liên hệ với Tịch Tuyết, nàng nói hiện tại tiểu Thất thực sự ngoan. Yên tâm, chip khống chế của Minh Viện, không ai có thể phản kháng được."

Nhiếp Tiểu Phàm cười tự tin, làm Diệp Tố bỗng nhiên nhớ tới Osborne kia trong niên đại Chu Tư tướng quân. Tổ tiên La Thành, Osborne vốn là tên hải tặc tàn nhẫn, nếu hắn giống tiểu Thất, thề sống chết không theo, chỉ biết làm người càng cảm thấy đau đầu đi. Hắn kiêu hùng như vậy, thà làm ngọc vỡ còn hơn ngói lành, nhưng không sợ chết như tiểu Thất. Nhưng nhìn lịch sử, Osborne cũng không làm bất luận chuyện gì khác người, nói như vậy, Chu Tư tướng quân cũng dùng thủ đoạn không khác biệt lắm để khống chế hắn. Ngay cả Osborne còn không phản kháng được, càng không cần phải nói tới tiểu Thất.

Ẩn ẩn bất an trong lòng Diệp Tố mới hoàn toàn buông.

"Cũng thực làm khó Tịch Tuyết." Nhiếp Tiểu Phàm dường như vì giảm bớt không khí khẩn trương trước chiến tranh, trêu ghẹo nói: "Không biết cảm giác giả vờ làm mẹ hiền mang hùng hài tử thế nào, chờ lần này trở về, ta nhất định phải hảo hảo thỉnh giáo nàng một chút."

Tằng Tây vốn dĩ sang sảng bỗng nhiên lộ ra một tư thái tiểu nữ nhi, nghiêng mắt nhìn Nhiếp Tiểu Phàm.

Diệp Tố từ đó ngửi được một mùi chua quen thuộc. Hai người đó có miêu nị a, Diệp Tố nghĩ trong lòng, hắn thấy Nhiếp Tiểu Phàm cùng Tịch Tuyết luôn như hình với bóng, còn tưởng bọn họ là một đôi a.

Biểu tình Diệp Tố làm Tằng Tây hừ một tiếng, trừng mắt nhìn Nhiếp Tiểu Phàm, nói: "Tịch Tuyết tỷ chính là nữ anh hùng, giúp Hàn cục trưởng không ít, đâu có không đáng tin cậy như ngươi."

Lời nói của nàng tuy có dấm chua ghen ghét quan hệ thân mật giữa Nhiếp Tiểu Phàm cùng Tịch Tuyết, nhưng tôn kính, hâm mộ cũng là thật, năng lực làm việc của người đi theo bên người cục trưởng đều được công nhận.

Nhiếp Tiểu Phàm vội vàng nói: "Nữ nhân a, như nước vậy. Có nước sông nước hồ, nước suối nước biển, còn có nước mưa nước sương, nhưng ba ngàn loại nước, ta chỉ lấy một gáo uống!"

Tằng Tây bị hắn đùa cười, vẫn trừng hắn, nhưng trong mắt lại tràn đầy nhu tình như nước.

Tình yêu thật đúng là tươi đẹp a. Diệp Tố cười cười, thức thời mà rời khỏi phòng truyền tin, không làm bóng đèn, hy vọng Nhiếp Tiểu Phàm lần sau cũng có thể thức thời như vậy, đừng tới quấy rầy hắn cùng Hàn Nghiệp.

Trong lúc Diệp Tố an tĩnh chờ đợi, Trùng tộc càng lúc tụ tập càng đông. Những chủng tộc cường đại đã dần xa thành tích, liền dần dần đem ánh mắt đặt trên người những chủng tộc khác, Nhân tộc hành động kỳ quái bị rất nhiều người trong đó chú ý.

Có chủng tộc nói là, lòng người rắn nuốt voi *(tham quá?),* cũng có chủng tộc nói là tự chịu chết, thập phần không tán đồng hành vi Nhân tộc. Tình trạng Trùng triều trước mắt, mỗi một bước hành động đều phải suy tính cặn kẽ, bọn họ cũng không chịu nổi chuyện đánh bạc. Thời điểm những chủng tộc đó chỉ trích cũng không có bất luận khinh thường, miệt thị nào, bọn họ xuất phát từ tổng thể, thật tình cảm thấy Nhân tộc quá lỗ mãng. Tới cục diện tràn ngập nguy cơ hiện tại, bọn họ chỉ có thể đoàn kết, hơn nữa tiết kiệm mỗi một phần lực lượng mới có thể tìm được một đường sinh cơ thoát khỏi Trùng triều.

Cũng có một bộ phận chủng tộc giao tiếp với Nhân tộc nhiều hơn ôm một chút chờ mong nho nhỏ, tỷ như Trung Công tộc. Hắn cho rằng Hàn Nghiệp tình nguyện tiêu hao một lần công lao cũng muốn chọn lộ tuyến như vậy, tất nhiên có dụng ý này, ít nhất có thể đảm bảo kết quả cuối cùng của đại hội xuất chúng hơn công lao bị tiêu phí mới có thể đưa ra quyết định như vậy.

Đuổi đông đảo con mắt hoài nghi, tiếng gió tiếng mưa phủ định rơi, Hàn Nghiệp không dao động, như trước mà hấp dẫn Trùng tộc cuồn cuộn không ngừng tụ tập lại, cũng lôi kéo chúng nó tiến vào vòng vây.

Khi Trùng tộc chỉ cách vòng vây tinh hệ khoảng một vạn năm ánh sáng, Hàn Nghiệp gửi đi khẩu lệnh cho bảy đội ngũ.

Theo sát sau đó, Hàn Nghiệp lại đơn độc gửi tin cho Diệp Tố: Ngươi có thể ngủ một đêm trước, đại chiến chân chính nổ ra vào mười lăm tiếng đồng hồ sau.

Diệp Tố lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, vừa lúc sắp tới thời gian hắn ngủ, hắn còn không biết làm thế nào để nhận được tin tức của Hàn Nghiệp, vẫn là Hàn Nghiệp hiểu hắn. Diệp Tố vội vàng nắm chặt thời gian mà đi ngủ, sau khi tỉnh lại ở thế giới hiện thực, hắn lập tức chuẩn bị vì đêm nay.

Diệp Tố nghĩ, ba mẹ mới đoàn tụ cùng hắn không bao lâu, phỏng chừng sẽ không để hắn ngủ quá lâu, liền tìm cớ nói đi thăm bằng hữu, sau đó thuê một phòng khách sạn xa hoa, ngàn dặn dò vạn dặn dò người phục vụ đừng tới quấy rầy hắn, đóng chặt cửa sổ, lại tắt máy điện thoại, di động, hết thảy mọi thứ có thể tạo ra tiếng vang xong, liền nuốt vào hai viên thuốc ngủ trợ giúp ngủ sâu.

Diệp Tố nằm trên giường chờ tiến vào giấc ngủ, tâm tình không khỏi khẩn trương.

"Hy vọng hết thảy thuận lợi..." Diệp Tố nói những lời này như sắp tới số, sau khi đếm tới hơn một ngàn liền nặng nề ngủ mất.

Thanh tỉnh ở Tinh tế thế giới, Diệp Tố liền tới thẳng khoang truyền tin. Hai người Nhiếp Tiểu Phàm cùng Tằng Tây, biểu tình nghiêm túc nhưng vẫn trấn định khiến Diệp Tố dịu xuống, thở hổn hển hai hơi mới đi vào ngồi xuống, nhìn chằm chằm màn hình, đám đen trên màn hình lớn hơn hắn tưởng tượng, cũng gần mình gần hơn.

Ba người nhìn nhau, cũng không nói gì, không khí khẩn trương đặc quánh lại khiến hô hấp khó khăn.

Máy thông tin bỗng nhiên lập lòe lóe sáng, Nhiếp Tiểu Phàm vẫn luôn canh giữ bên cạnh, giờ phút này bỗng xoay người nói: "Diệp Tố, tới phiên ngươi."

Kế hoạch lần này, phát huy tác dụng chân chính là bảy người Diệp Tố Kiều Nguy Nhiên,... những người khác chỉ cần dùng toàn lực bảo hộ bọn họ là được.

Diệp Tố trịnh trọng gật đầu một cái, dưới sự hộ vệ của đông đảo Hành quân tư bước xuống sân đặc biệt kiến tạo của tinh hạm. Diệp Tố đứng trên sân, có thể nhìn thấy bộ dạng tinh cầu thuộc về hắn này, tựa hồ không có gì bất đồng với các tinh cầu khác, gần thấy hoang vắng, xa thấy dày nặng, đã tồn tại hơn chục tỷ năm giữa vũ trụ vô tận sao trời. Mà hiện tại, Diệp Tố sắp sửa rút lấy toàn bộ năng lượng của nó, vì Nhân tộc tìm đường thoát.

"Ngươi nguyện ý sao?" Diệp Tố yên lặng hỏi trong lòng, đem toàn bộ tinh thần lực tản ra, dung nhập viên tinh cầu này, tìm kiếm một cơ hội dung hợp, hắn biết sáu người còn lại cũng đang tìm kiếm.

"Ngươi nguyện ý trợ giúp ta đánh bại Trùng tộc sao?" Diệp Tố như đang thỉnh cầu viên tinh cầu này đồng ý, tinh thần lực ôn nhu nhanh chóng mà tìm kiếm bên trong nó, hy vọng nhận được cộng minh.

Kiều Nguy Nhiên nhắm hai mắt lại, toàn bộ tinh thần đều giao hòa với tinh cầu trước mắt.

Cảm xúc La Thành tăng vọt trước nay chưa từng có, vinh dự gia tộc cùng trách nhiệm với Nhân tộc khiến hắn tràn ngập nhiệt tình không chết không thôi.

Cảnh Quân trầm mặc, nghĩ tới dòng họ cùng đệ đệ của hắn, muốn làm rạng danh tổ tông, nghĩ tới Nhân tộc.

Miêu Hoa cùng Hoa Miêu bị tách ra, kỳ tích mà đều anh tĩnh lại, như búp bê Tây Dương tinh xảo, nhưng giờ phút này, mặc dù khoảng cách giữa các nàng xa xôi, nhưng ánh mắt đều sáng ngời, hàm chứa kỳ vọng giống nhau, các nàng đang cứu vớt thế giới a.

Tịch Tuyết đưa tiểu Thất lên sân, chỉ vào một vạn Hành quân tư phía sau nàng, ánh mắt hòa ái cười nói: "Yên tâm, bọn họ đều đang bảo hộ ngươi, trừ khi bọn họ đều tử vong, nếu không ngươi nhất định có thể hảo hảo sống sót."

Uy lực của chip khống chế, hơn nữa được Tịch Tuyết trấn an, tiểu Thất nơm nớp lo sợ nhưng vẫn thuận theo mà dựa vào mệnh lệnh của nàng tìm kiếm cơ hội dung hợp tinh thần lực cùng tinh cầu.

Khoảng cách Trùng tộc và vòng vây chỉ còn một ngàn năm ánh sáng.

Bảy người, biểu tình không giống nhau, nhưng tâm tình chuyên chú lại gần như đồng nhất. Phiến sao trời này đều theo trầm mặc của bọn họ mà trầm mặc xuống, tinh cầu an tĩnh mà vận chuyển, tinh quang lập lòe như đôi mắt im lặng chăm chú quan sát.

Bỗng nhiên, thân thể bảy người đồng thời chấn động, một loại rung động phảng phất như tới từ linh hồn thổi quét qua bọn họ, bọn họ tựa hồ cảm nhận được nhịp đập khổng lồ như hòa ái, dày nặng, sinh mệnh lực to lớn, khiến tinh thần lực bọn họ cũng theo đó mà điên cuồng nhảy múa.

Thể nghiệm chân thật khiến người ta càng thêm chấn động hơn không gian mô phỏng thực tế ảo, cũng khiến người ta càng thêm mê muội, đây phảng phất như một loại hưởng thụ, phảng phất như trở về thời khắc sơ khai khi vạn vật xuất hiện, hết thảy đều là tân sinh, ấm áp, an tĩnh, hòa bình.

Trong đầu đám người Diệp Tố, vũ trụ biến thành một mảng đen nhánh, không gian to lớn như vậy cắn nuốt tinh thần lực bọn họ, nhưng bọn họ không cảm thấy sợ hãi, có vật ấm áp bao lấy bọn họ, an ủi bọn họ, bảo hộ bọn họ. Giống như khi vẫn còn là phôi thai, nằm trong tử cung mẫu thân, trong nước ối ấm áp.

Trong một mảnh đen nhánh, một ánh sáng nào đó đột nhiên lập lòe, tiếp theo, nhiều điểm sáng liên tiếp sáng lên.

Bảy điểm sáng lóa mắt ngạo nghễ trong vũ trụ đen như mực, khởi nguồn cho một vũ trụ thiên huyền địa hoàng.

Mà trong mắt Hàn Nghiệp, trong một tinh hệ, bảy viên sao trời kia đột nhiên bộc phát ra ánh sáng mãnh liệt, nóng cháy lóa mắt, năng lượng thật lớn đang rung chuyển, quang mang kéo dài, khuếch tán, bao quanh khu vực phía trong bảy tinh cầu, hình thành tư thái bảo hộ!

184. Chương 182: Chú Mục

Hàn Nghiệp hơi nắm quyền, tinh hạm hắn đang gia tốc rời khỏi vòng vây, Trùng tộc vô tri lại bị năng lượng cường đại bên trong hấp dẫn tới điên cuồng lao đến, nhưng loại hình năng lượng ánh sáng này, chúng không gặm cắn được, khiến chúng lâm vào trạng thái điên cuồng, thậm chí công kích lẫn nhau.

Bảy người phân bố ở các vị trí cách xa nhau trong tinh hệ, lại sinh ra một cảm giác vận mệnh định trước, tinh thần lực bọn họ thông qua ánh sáng vượt qua khoảng cách không có khả năng vượt qua được, liên tiếp lẫn nhau, lại thúc đẩy ánh sáng càng long trọng càng mãnh liệt lan tràn.

Càng lúc càng có nhiều Trùng tộc tiến vào vòng vây, thân thể xấu xí bị ánh sáng mãnh liệt chiếu tới không có chỗ che giấu, chúng nó còn không hề biết, còn đang mê loạn tìm kiếm năng lượng mỹ vị không biết ở nơi nào.

Cùng lúc đó, phần lớn chủng tộc đều đặt mắt về phía Nhân tộc, nhưng dụng cụ dò xét sôi nổi cùng nhau không hoạt động, sóng âm hỗn loạn, ánh sáng hoàn toàn không phát ra được, đây là do bị năng lượng thật lớn ảnh hưởng.

Rất nhiều chủng tộc giờ phút này ý thức được, bản thân lúc trước quá phận chỉ trích Nhân tộc, Nhân tộc thực sự có hai tay! Ít nhất dao động năng lượng cường đại như vậy không giống người thường.

Nhân viên Hành quân tư bên người Diệp Tố cùng sáu người lại không có cảm giác quá lớn, tựa hồ như tinh cầu cố ý tránh không ảnh hưởng tới bọn họ, chỉ hướng trung gian tụ tập. Tinh thần lực tựa hồ không thuộc về bản thân, Diệp Tố mông lung, không khống chế được tinh thần lực, nhưng hắn không lo lắng, tùy ý nó đi thôi. Thực mau, lượng lớn Trùng tộc toàn bộ đều tiến vào vòng vây, chúng nó như lạc đường mà tán loạn không đầu không đuôi, càng giống như ruồi bọ bị mật đường dính chân, tránh thoát không được. Ánh sáng sáng lạn lần đầu tiên lấy hình thức không kẽ hở mà che kính một mảng vũ trụ rộng lớn, như một vỏ trứng kiên cố, nhốt Trùng tộc ở bên trong.

Cường độ ánh sáng đạt tới một cực hạn nhất định, nhiều năm sau, ánh sáng lóa mắt nơi này truyền tới Nhân tộc khiến vô số người ngẩng đầu lên, tâm sinh kính sợ.

Thân thể Diệp Tố lung lay một chút, Tằng Tây vội đỡ lấy hắn, thấy hắn vẫn nhắm chặt hai mắt, nhưng thần sắc toát ra một loại vui sướng. Ầm ầm ầm, bộ máy bắt đầu vận chuyển!

Tinh cầu đang vận chuyển, tinh thần lực cũng đang vận chuyển, ánh sáng cũng đang vận chuyển.

Bảy loại tinh thần lực khác nhau, bảy loại ánh sáng khác nhau, đan xen lẫn nhau, san sát vào nhau, giống như cối xay bảy tầng, thong thả nghiền nát hết thảy mà vận chuyển, Trùng tộc trong đó liền bị nghiền thành tro trong nháy mắt, Trùng tộc rậm rạp tới đếm không xuể liền nháy mắt bị nghiền thành bột mịn, chỉ trong nháy mắt, lặng yên không một tiếng động! Thiên địa chi lực cối xay, không gì phá nổi.

Không có tiếng nổ mạnh, không có thanh âm the thé của Trùng tộc, sau khi đoàn ánh sáng vặn vẹo lập lòe vài giây, hết thảy đều biến mất, không có ánh sáng, cũng không có Trùng tộc.

Năng lượng dao động dần dần khôi phục bình thường, dụng cụ dò xét khôi phục công năng, truyền lại tình huống nơi này ra ngoài, nhưng rất nhiều chủng tộc vẫn nhịn không được hoài nghi máy dò xét thất thường, hình ảnh truyền ra khiến bọn họ khó có thể lý giải, anh tĩnh đến kỳ cục, nhiều Trùng tộc như vậy sao có thể trong giây lát đã không thấy tăm hơi, ngay cả thi thể cũng không lưu lại.

Hàn Nghiệp biết, thành công. Tính toán không ngủ không nghỉ nhiều ngày, xác nhận, rốt cuộc chờ được thời khắc này, hắn nhìn phiến sao trời kia nở nụ cười, lại xoay người nhìn tiền tuyến trước mặt, không nhìn thấy cái gì, nhưng hắn phảng phất như nghe được thanh âm chém giết, nghe thấy thanh âm máu chảy thành sông.

"Nếu có thể cho ta nhiều thời gian một chút…" Lời còn chưa dứt, Hàn Nghiệp liền nhấp miệng, ảo tưởng không phải chuyện hắn nên làm.

Thần sắc Hàn Nghiệp lại tiếp tục đạm nhiên, truyền xuống mệnh lệnh tập hợp, tốt xấu có thể nhân lần thi đấu này, cho Nhân tộc một công đạo hoàn mỹ.

Xếp hạng bao nhiêu? Hàn Nghiệp chỉ đơn giản tính số lượng Trùng tộc tiêu diệt được một chút, đã vượt qua trăm triệu. Thành tích này, đủ để tiến vào top100. Năm trăm vạn năm qua, Nhân tộc rốt cuộc cũng có một lần tiến vào trăm cường giả đứng đầu!

Phụ thân Hàn Nghiệp cùng đông đảo các chiến sĩ ở tiền tuyến cũng chú ý đại hội lần này, thu được tin tức Hàn Nghiệp, phụ thân hắn vui mừng cười, con trai hắn lục xuất phát từ lam nhưng thắng lam*, cuối cùng cũng mang tới một tia hi vọng cho Nhân tộc.

**: lục xuất phát từ lam nhưng thắng lam, ý nói đồ đệ giỏi hơn sư phụ.*

Tiếng hoan hô của vệ quân tiền tuyến vang vọng chiến trường, trong lúc nhất thời chấn hưng sĩ khí, bọn họ mặt mày hớn hở, mọi giao tranh cuối cùng cũng đổi được vật thật thật tại tại, bọn họ thấy được Nhân tộc tiến vào hàng ngũ trăm cường, cho dù giờ phút này chết đi có gì đáng sợ!

Chủng tộc khác luôn mãi xác nhận đi xác nhận lại, mặc kệ khó có thể tin cũng không thể không thừa nhận, Trùng tộc trải rộng toàn bộ tinh hệ lúc trước đảo mắt đã bị Nhân tộc tiêu diệt sạch sẽ. Tuy rằng số lượng Trùng tộc không ít chủng tộc tiêu diệt được đều vượt quá trăm triệu, nhưng tuyệt đối không thể trong nháy

mắt như vậy! Nhân tộc gầy yếu trong mắt bọn họ lại lần nữa sáng tạo kỳ tích không gì sánh kịp.

Tên Trung Công tộc kia cười to bước qua: "Quả nhiên không để ta thất vọng." Hắn lúc này lại nhớ tới lời Hàn Nghiệp, nói chỉ số thông minh của Trùng tộc có vấn đề, bỗng nhiên cảm thấy cần tăng lớn lực lượng điều tra, Hàn Nghiệp cùng Nhân tộc thể hiện thực lực của bọn họ, lời nói của bọn họ cũng theo đó mà được tôn trọng.

Diệp Tố tỉnh táo lại từ trạng thái hư ảo, cảm thấy tinh thần lực thiếu thốn, hành động lần này gần như rút sạch tinh thần lực hắn. Diệp Tố hưng phấn không chịu được, không ai thấy rõ những Trùng tộc đó bị tiêu diệt thế nào, nhưng Diệp Tố Kiều Nguy Nhiên,... bảy người bọn họ biết! Không phải nhìn thấy, mà là cảm giác, dựa vào tinh thần lực cảm giác được, tinh thần lực bọn họ cũng tham gia nghiền áp, rõ ràng cảm nhận được thống khoái khi nghiền Trùng tộc thành bột phấn!

Bễ nghễ thiên hạ vô địch, bất luận sinh mệnh nào cũng không thể chống cự dưới nghiền áp của bọn họ, bọn họ là nhỏ bé gầy yếu, nhưng nhờ mượn dùng lực lượng của bảy viên tinh cầu mà trở nên cường đại xưa nay chưa từng có!

Diệp Tố nhìn về phía tinh cầu của mình, có cảm giác vận mệnh định trước nó sẽ tử vong, năng lượng của nó cũng đã bị tiêu hao gần như không còn.

"Cảm ơn ngươi." Diệp Tố nhẹ giọng nói, được Tằng Tây đỡ về phòng trong tinh hạm.

"Ngươi ngủ đi." Tằng Tây kích động tới sắc mặt ửng đỏ, "Tới lúc tập hợp còn ba ngày, đủ để ngươi ngủ."

"Không ngủ được." Diệp Tố tuy rằng suy yếu, nhưng cảm xúc lại thập phần kích động, hiện tại hắn gấp không chờ nổi muốn gặp Hàn Nghiệp, muốn nhìn vẻ mặt hắn một chút, muốn nghe cái nhìn của hắn về đại hội lần này.

Tằng Tây cười hắn, đỡ hắn tới mép giường ngồi, lại đem cho hắn chút dịch dinh dưỡng ăn.

Đội tinh hạm bắt đầu trở về địa điểm xuất phát, Hành quân tư từ trước tới nay đều bình tĩnh nghiêm túc đều nhịn không được châu đầu ghé tai nhau bàn tán, đàm luận đại hội thần kỳ lần này. Ngay cả bọn họ, cũng rất khó có nhận thức rõ ràng về sự tình vừa xảy ra, nhưng bọn hắn biết kế hoạch đã thành công! Biết bọn họ lấy được thành tích tốt xưa nay chưa từng có được!

Tinh hạm xẹt qua một viên lại một viên sao trời.

Nhiếp Tiểu Phàm phụ trách tiếp nhận cùng chuyển đạt mệnh lệnh trong khoang truyền tin, không lập tức đi xem Diệp Tố, bất quá Tằng Tây nói qua với hắn, hết thảy đều thực hảo! Nhiếp Tiểu Phàm thoải mái mà dựa vào vách khoang, cuối cùng cũng không làm nhục sứ mệnh, hắn khó có được một lần mà mang theo ánh mắt thưởng thức nhìn cảnh đẹp sao trời ngoài cửa sổ, không đi so đo hành trình dài ngắn cùng nguy hiểm, không đi so đo thời gian gấp gáp.

Ánh mắt của hắn bị một viên tinh cầu kỳ lạ hấp dẫn, mặt ngoài ngăm đen, tròn trịa bóng loáng. Tinh cầu tròn trịa có quy tắc như vậy rất hiếm thấy, thường đều bởi vị trọng lực, quỹ đạo,… mà có xu hướng thành hình bầu dục. Tinh cầu tròn như vậy, trên đường tới thế nhưng không chú ý tới.

Nhiếp Tiểu Phàm bởi vì hứng thú nhất thời đang định nhìn kỹ, sau khi phóng to màn ảnh lại liền đột nhiên biến sắc. Mặt ngoài tinh cầu kia đâu phải nham thạch, thế nhưng là một tầng Trùng giáp xác rậm rạp!

"Báo động!" Nhiếp Tiểu Phàm nhanh chóng kéo vang cảnh báo, Hành quân tư được huấn luyện tốt lập tức dừng lại trò chuyện vui vẻ, trở về cương vị, điều ra tình huống, cũng lấy ra vũ khí nóng.

Diệp Tố trong phòng cũng nghe thấy tiếng còi cảnh báo chói tai, hắn không rõ có ý tứ gì, khẩn trương hỏi: "Làm sao vậy?"

Sắc mặt Tằng Tây lập tức nghiêm túc, nhưng còn không hoảng loạn: "Là cảnh báo cấp ba, ngươi không cần lo lắng, ta đi xem…"

Nhưng khi nàng vừa tới cửa, tiếng cảnh báo càng thêm chói tai, phảng phất như thay đổi, thanh âm Nhiếp Tiểu Phàm vang lên từ phòng truyền tin: "Tằng Tây, ngươi dẫn dắt năm trăm quân Hành quân tư hộ tống Diệp Tố rời đi trước đi!"

Diệp Tố lập tức bò dậy từ trên giường, bị âm điệu Nhiếp Tiểu Phàm dọa tới.

Quan hệ Tằng Tây cùng Nhiếp Tiểu Phàm không bình thường, chỉ từ một mệnh lệnh này phải biết được tính nghiêm trọng của sự tình, không đợi nàng nghĩ nhiều, liền lập tức kéo Diệp Tố ra ngoài, năm trăm Hành quân tư đã sớm nghe lệnh tập hợp ở khoang cứu nạn loại nhỏ.

Tằng Tây mang theo Diệp Tố chạy như điên, khi chạy qua khoang truyền tin thì ngừng lại, chỉ thấy Nhiếp Tiểu Phàm sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh như mưa, nhưng đôi tay cực kỳ ổn định, không ngừng gửi đi tín hiệu cầu cứu cùng hạ lệnh chỉ huy quân hạm hành động.

Từ màn hình dò xét trong khoang truyền tin, Tằng Tây cùng Diệp Tố thấy được nguyên nhân cảnh báo, xung quanh quân hạm thế nhưng có một đám Trùng tộc rậm rạp! Xem số lượng thế nhưng không ít hơn ngàn vạn con!

Sao có thể có Trùng tộc quy mô lớn như vậy, giấu diếm được dò xét của mọi người mà lặng yên không tiếng động xuất hiện ở nơi này!

Diệp Tố kinh sợ, lại nhìn một màn kia, máu dâng thẳng lên não!

Nguyên lai tinh cầu mượt mà Nhiếp Tiểu Phàm nhìn thấy không chỉ có mặt ngoài là Trùng giáp xác, cả chỉnh thể viên cầu này, thế nhưng tất cả đều là Trùng tộc ngụy trang! Nhuyễn thể trùng ở bên trong, giáp xác trùng bên ngoài, dày đặc dính lại thành một hành tinh khổng lồ, dựa vào tác dụng của giáp xác trùng

mà che chắn được máy dò xét, thế nhưng giấu diếm được Hàn Nghiệp cùng những chủng tộc đang quan sát nơi này!

Khi quân hạm tiếp cận tới, viên tinh cầu Trùng tộc này mới bỗng nhiên gây khó dễ, bỗng chốc tản ra vây quanh tinh hạm.

Đây đâu phải chuyện Trùng tộc không có chỉ số thông minh có thể làm ra!

Nhiếp Tiểu Phàm quay đầu nhìn Tằng Tây cùng Diệp Tố, đôi mắt bệnh trạng mà tỏa sáng, hô: "Đi mau!"

Tằng Tây cùng hắn chỉ nhìn nhau ngắn ngủi vài giây, liền lôi kéo Diệp Tố tiếp tục chạy hướng thuyền cứu hộ. Mặc kệ bọn họ biết, tạm biệt lúc này có thể là tử biệt, Tằng Tây, nữ nhân yêu Nhiếp Tiểu Phàm vào lúc này vứt bỏ thân phận nữ nhân của nàng, không giãi bày tâm sự, không nói lời này, hiện tại nàng là bộ trưởng phân bộ Hành quân tư, chức trách của nàng là bảo hộ Diệp Tố, không còn gì khác.

"Mau lên, Nhiếp đội trưởng yểm hộ chúng ta." Tằng Tây hô với người điều khiển, nhét Diệp Tố vào trong khoang cứu nạn.

Tất cả mọi người đều đâu vào đấy mà chấp hành mệnh lệnh, mặc dù bọn họ đều biết tiếp theo sẽ phải đối mặt chuyện gì.

Giữa một đám người trấn tĩnh này, Diệp Tố lại nhịn không được mà phát run, thân thể bởi vì vừa câu thông cùng tinh cầu mà thực suy yếu, tinh thần lực gần như cạn kiệt, từng màn phát sinh trước mắt so với thống khổ thân thể càng thêm mãnh liệt đánh sâu vào hắn. Hắn có điểm không thể hiểu nổi, vì sao ở thời điểm mọi người đang vui sướng ăn mừng lại bỗng nhiên xảy ra sự tình đáng sợ như vậy?

Diệp Tố không phải sợ hãi Trùng tộc, mà là nghĩ tới tai họa sau lưng. Nhiều Trùng tộc như vậy, Tằng Tây mang theo hắn chạy trước, có ý nghĩa gì? Có nghĩa Nhiếp Tiểu Phàm cùng một vạn người ở lại chuẩn bị dùng sinh mệnh tạo thành phòng tuyến kiên cố nhất cho hắn, giống như điều Hàn Nghiệp nói với đội ngũ trước khi xuất phát: Nếu tất cả đều phải tử vong, vậy Diệp Tố phải là người cuối cùng.

Một ngữ thành sấm.

Diệp Tố thấy câu nói kia biến thành sự thật bày ra trước mắt, mới phát hiện ra bản thân không tiếp thu được.

Quân hạm đại hình nổ mạnh tên lửa, oanh tạc mở ra một con đường, thuyền cứu hộ tận dụng mà chui vào, thoát ly vòng vây của Trùng tộc, năng lượng tăng tốc thiêu đốt, dường như tiêu hao thọ mệnh máy móc mà liều mang tăng nhanh tốc độ.

Tằng Tây quay đầu lại nhìn, đội quân hạm nhanh chóng biến hóa đội hình, một lần lại một lần mà lấy thân thể mình ngăn trở Trùng tộc có ý định đuổi theo. Ánh sáng bảy màu lấp lánh, đạn pháo như mưa đá bay,

quân hạm không tiếc đại giới mà bám trụ Trùng tộc.

Bằng một vạn người muốn đánh bại ngàn vạn Trùng tộc là không có khả năng, việc duy nhất bọn họ có thể làm là kéo dài thời gian cho Diệp Tố, chờ cứu viện tới.

"Mau!" Tằng Tây lại vội vàng thúc giục.

Thuyền cứu hộ đang lao nhanh về phía trước đột nhiên dừng lại, lòng Tằng Tây lập tức nhảy dựng, lập tức bổ nhào về phía trước, nháy mắt mặt như giấy vàng.

Trùng tộc lại sử dụng kỹ xảo tương tự, chẳng qua ngụy trang lần này là một khối thiên thạch rất lớn, như bị phong hóa, khối thiên thạch kia nứt thành một tảng lớn Trùng tộc đen nghìn nghịt, dữ tợn mà lao về phía thuyền cứu hộ.

"Đây là Trùng tộc sao? Đây là ma quỷ sao!" Tằng Tây bỗng nhiên la lên một tiếng, phòng tuyến tâm lý của nàng cũng bị Trùng tộc liên tiếp công kích hỏng mất, Trùng tộc không có chỉ số thông minh thế nhưng học được ngụy trang, Vạn tộc còn có đường sống sao?

Cầm Tằng Tây run rẩy, cắn mạnh môi một cái, kéo tinh thần mình lại từ hoàn cảnh hỗn loạn, lớn tiếng truyền mệnh lệnh: "Chuẩn bị cơ giáp chiến đấu!"

Năm trăm nhân viên Hành quân tư không nói lời nào, đồng loạt lấy ra nút không gian.

Tằng Tây tìm được Diệp Tố biểu tình hoảng sợ, dưới ánh mắt cự tuyệt của hắn mà cường ngạnh ra lệnh: "Hiện tại, một mình ngươi điều khiển thuyền cứu hộ rời đi!"

"Không!"

"Ngươi có tư cách gì để nói không!" Tằng Tây đỏ mắt mắng, "Cục trưởng, Nhân tộc đều đang đợi ngươi trở về, không cần lãng phí thời gian của mọi người!"

Cửa khoang lập tức mở rộng, năm trăm Hành quân tư nhảy ra ngoài, triệu hồi ra cơ giáp, lập tức lao vào đàn Trùng tộc, vừa tiến vào cơ giáp lập tức bắt đầu chiến đấu!

Tằng Tây đẩy Diệp Tố tới đài điều khiển, bản thân quyết tuyệt đi theo sau năm trăm Hành quân tư kia, cơ giáp màu ngân bạch như trăng non dâng lên bầu trời, cắt xuyên đêm tối.

Cơ giáp ngân bạch ngăn trước khoang cứu nạn, thanh âm Tằng Tây bình tĩnh truyền tới: "Diệp Tố, mau rời đi, ta không muốn chúng ta chết không minh bạch, ít nhất phải truyền tin Trùng tộc dị biến về cho cục trưởng. Hôm nay cũng chứng minh tầm quan trọng của ngươi với Nhân tộc. Ngươi không thể chết được."

Diệp Tố thật sự hỏng mất, đôi tay run rẩy thao tác đài điều khiển thuyền cứu nạn, kỹ xảo điều khiển tinh hạm cùng cơ giáp đều giống nhau, Diệp Tố am hiểu sâu trong tâm, hắn gần như phát tiết mà đạp cần điều khiển bên dưới, thuyền cứu nạn nhanh chóng thay đổi phương hướng lao đi.

Diệp Tố cảm nhận được tâm tình Tằng Tây khi rời khỏi Nhiếp Tiểu Phàm, lý trí lớn hơn tình cảnh, tương lai lớn ở trước mắt, nhưng hắn không có tu dưỡng tốt như Tằng Tây, nhịn không được thấp giọng gào khóc, nước mắt mờ nhòa tầm mắt.

Tằng Tây nhìn thuyền cứu nạn đi xa, mới quay đầu lại triệu hồi cụ tượng hóa vũ khí của mình, hướng tới phương hướng Nhiếp Tiểu Phàm nhìn thoáng qua, nơi đó bốc lên như biển lửa, Tằng Tây thấy chết không sờn mà cười tươi sáng.

"Ta cũng là nữ anh hùng, xứng đôi ngươi nga."

Vừa gõ bàn phím đau tay vừa khóc mù mắt T.T truyện đâu càng lúc càng đau

185. Chương 183: Tai Nạn

Hàn Nghiệp có chút mệt mỏi, mấy ngày nay tới giờ, hắn vẫn luôn căng chặt tinh thần, mặc dù người ngoài thấy hắn bên ngoài bình tĩnh, nắm chắc thắc lợi thế nào, nhưng Trùng triều nổ ra sớm chỉ mang cho hắn áp lực càng nhiều hơn người khác, một chút cũng không để hắn lơi lỏng.

Không gian vũ trụ bị càn quét sạch sẽ trước mắt cuối cùng cũng làm hắn thoáng giảm bớt một chút áp lực, sau khi phân phó mấy người chú ý, lần đầu Hàn Nghiệp trở về phòng của mình trên quân hạm ngủ, cũng không thay quần áo cởi giày, trực tiếp nằm ngửa trên giường, nhắm mắt lại, tạm thời nghỉ ngơi.

Phòng rất an tĩnh, chỉ có hô hấp của hắn phập phồng rất nhỏ, hắn đã tiến vào giấc ngủ.

Bỗng nhiên, hô hấp dồn dập một tiếng, Hàn Nghiệp bỗng nhiên mở to mắt, cơ bắp toàn thân co rút một cái. Giây lát sau, ánh mắt ngưng tụ của hắn chậm rãi tản ra. Bất quá là cảm quan sai lệch thường thấy trong giấc ngủ, người thường xuyên sẽ bị cảm giác không trọng lực trong lúc ngủ mơ khiến cho bừng tỉnh, tim đập nhanh sẽ chân thật xuyên thấu từ trong mộng tới hiện thực, khiến người sinh ra một tia ảo giác bất an.

Vẫn là do áp lực quá lớn. Hàn Nghiệp một lần nữa nhắm mắt lại, duỗi tay xoa ấn đường.

Quang não cùng tiếng chuông cửa kêu vang, khiến Hàn Nghiệp một lần nữa bừng tỉnh, hắn khởi động nửa người trên, thấy cửa chính an an tĩnh tĩnh đứng lặng nơi đó, tiếng chuông một bên khàn cả giọng xao động

bất an.

Giờ khắc này, cảnh trong mơ giao điệp cùng hiện thực.

"Cục trưởng, phân đội một bị Trùng tộc mai phục tập kích!"

Quân hạm từ bốn phương tám hướng chạy tới địa phương phân đội một bị tập kích.

Hàn Nghiệp ở khoang truyền tin nhìn thấy tin tức cuối cùng Nhiếp Tiểu Phàm truyền đi: Số lượng Trùng tộc vượt quá ngàn vạn, Tằng Tây hộ tống Diệp Tố rời khỏi vòng vây.

Nhưng hiện tại Hàn Nghiệp liên hệ Tằng Tây không được, liên hệ Diệp Tố không được.

Mỗi người phân đội một, hắn đều không liên lạc được.

Tay Hàn Nghiệp run rẩy nhỏ tới mức không phát hiện ra, sắc mặt căng chặt, hỏi người thủ vệ vẫn luôn ở trong khoang truyền tin: "Có nhận được tin tức tức thời của Nhiếp đội trưởng hay không?"

Người nọ đáp: "Không có, sau khi Nhiếp đội trưởng phát tín hiệu cầu cứu liền rốt cuộc không liên lạc được."

Tình huống kế tiếp đều không kịp báo cáo lên, chỉ có thể thuyết minh, tình huống khẩn cấp vượt quá tưởng tượng, Nhiếp Tiểu Phàm căn bản không có thời gian dư ra. Mãi cho tới lúc Tằng Tây hộ tống Diệp Tố rời đi, Nhiếp Tiểu Phàm mới bớt thời giờ truyền tới một tin tức thứ hai, cũng là tin tức cuối cùng.

Hơn một ngàn vạn Trùng tộc, bọn họ đã bị buộc tới nước chỉ có thể để Diệp Tố đào tẩu trước.

Người không ở hiện trường căn bản không thể tưởng tượng đến tột cùng bọn họ gặp phải cái gì, tại sao lại có hơn ngàn vạn Trùng tộc giấu giếm được tra xét trước đó của Hàn Nghiệp, tại sao tận tới lúc ngàn vạn Trùng tộc tới gần, Nhiếp Tiểu Phàm mới phát hiện chúng nó?

Bất an Hàn Nghiệp càng thêm dày đặc.

Quân hạm phi như bay, hận không thể trực tiếp vượt qua một đoạn khoảng cách này. Nhưng cũng tận một ngày sau, quân hạm Hàn Nghiệp đuổi tới địa điểm xảy ra chuyện.

Nhiệt lượng quang đạn còn lại chưa tiêu tán, không gian tràn ngập mùi tanh lửa đạn pháo, thi thể Trùng tộc rách nát nổi lơ lửng, mấy khối hài cốt cháy đen trong quân hạm có vẻ vô cùng thê lương. Không có người, không có thi thể, cũng không có người sống.

Bọn họ kinh nghiệm chiến đấu phong phú, đều biết nơi này đã xảy ra chiến đấu thảm thiết, Nhân tộc toàn quân bị diệt, thi cốt vô tồn.

Hàn Nghiệp im lặng nhìn cảnh tượng quen thuộc này, một màn tàn phá trước mắt này giống như trong lòng, hóa thành bối cảnh đêm tối.

"Tiếp tục tìm kiếm." Hàn Nghiệp khô khốc hạ mệnh lệnh.

Đội quân hạm tách ra tứ phía, lấy địa điểm phát sinh sự việc làm tâm điểm mà tiến hành tìm kiếm ở các hướng khác nhau. Những hạm đội khác cũng lục tục tới rồi, đầu óc mỗi người đều ngốc, phân đội một toàn quân bị diệt, Diệp Tố rơi xuống tình huống sinh tử không rõ? Vừa mới cảm nhận được hợp lực vĩ đại của bảy người, lại đột nhiên truyền tới tin dữ như vậy, không khác rơi từ thiên đường thẳng xuống địa ngục là mấy.

Mấy chủng tộc khác vẫn luôn chú ý tới Nhân tộc cũng cảm giác được không khí khác thường, vừa điều tra, mới biết được thế nhưng xảy ra chuyện lớn như vậy. Trong lúc nhất thời, bọn họ cũng ngồi không yên, hơn ngàn vạn Trùng tộc vô thanh vô tức mà vây khốn một vạn Nhân tộc, nếu nói chống cự chính diện không được cũng không chủng tộc nào cảm thấy kỳ lạ, thế nhưng ngay cả chạy trốn cũng không kịp, dường như là truyện nghìn lẻ một đêm. Kia chính là hơn ngàn vạn Trùng tộc, quy mô thật lớn, hẳn có thể dò xét ra từ khoảng cách rất xa. Nhưng cẩn thận suy nghĩ, lúc trước bọn họ cũng đưa máy dò xét vào khu vực kia, không phải cái gì cũng không phát hiện sao?

Phát hiện này khiến bọn họ lạnh cả sống lưng, sự cố lần này không chỉ là bất hạnh của Nhân tộc, càng là điềm báo tai nạn cần Vạn tộc chú ý.

Thực mau, Hàn Nghiệp nhận được báo cáo, phát hiện một nơi khác có dấu vết chiến đấu. Hắn lập tức chạy đến, thấy được một khối cơ giáp màu ngân bạch, đây là hài cốt cơ giáp Tằng Tây. Hàn Nghiệp dường như không đứng thẳng nổi, sau khi xem xét tiểu chiến trường này xong, cũng không phát hiện hài cốt thuyền cứu nạn.

Phát hiện này cũng không làm Hàn Nghiệp cảm thấy dễ chịu một chút, thuộc hạ tử vong, Trùng tộc đánh lén, Diệp Tố mất tích, đều khiến tinh thần thể xác hắn mệt mỏi. Huống chi, Diệp Tố khác với người thường, sẽ đột nhiên không chịu khống chế mà lâm vào giấc ngủ, một người chạy trốn đối với hắn không phải là tin tức thật tốt.

Mà hiện tại… cách lúc Diệp Tố mất tích đã một ngày, Hàn Nghiệp căn bản không dám nghĩ Diệp Tố ngủ rồi sẽ thế nào.

Tìm kiếm vẫn tiếp tục, rất nhiều Hành quân tư đau thương vì đồng bạn, nhưng không thể không thừa nhận, chỉ cần Diệp Tố còn sống, những tổn thất đó… chính là đáng giá.

…

Diệp Tố điều khiển thuyền cứu nạn chạy rất xa, đầu óc mơ mơ màng màng rốt cuộc bình tĩnh được một chút, tạm thời ép áy náy cùng khổ sở xuống, nỗ lực nghĩ tới thường thức tự cứu trong vũ trụ Hàn Nghiệp đã từng dạy hắn trước kia, trước hết tìm một tinh cầu dừng chân, nếu không năng lượng tinh hạm sớm muộn sẽ tiêu hao sạch sẽ, khi đó, hắn thật sự phải chết không thể nghi ngờ.

Nhưng không đợi hắn tìm được tinh cầu có thể dừng chân, một đám Trùng tộc lại đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn.

Lại là Trùng tộc! Diệp Tố nhìn thấy đám sâu giòi đáng giận đó, vừa hận lại vừa sợ, không có Nhiếp Tiểu Phàm, không có Tằng Tây, tinh thần lực của hắn lại cơ hồ tiêu hao sạch sẽ, lấy cái gì đi đối phó chúng nó.

Diệp Tố chuyển hướng tinh hạm, chạy trốn, đám Trùng tộc lại như có ý thức mà đuổi theo không bỏ. Thuyền cứu nạn nhỏ bé nhanh nhẹn cho Diệp Tố một cơ hội thở dốc, nhưng hắn biến bị Trùng tộc đuổi kịp chỉ là chuyện sớm hay muộn, với tinh thần lực không còn lại bao nhiêu của hắn, cũng không có khả năng triệu hồi vạn tiễn xuyên tâm, hắn dường như cùng đường.

Lúc bi phẫn bất lực, Diệp Tố nhìn thấy một tinh cầu thuần trắng, cũng mặc kệ chuyện gì, chuẩn bị đáp thuyền cứu nạn xuống. Khi sắp đổ bộ, Diệp Tố mới phát hiện đây là một tinh cầu băng, nơi nơi đều bao phủ sông băng thật dày, núi băng liên miên trập trùng, nhiệt độ thấp tới dọa người. Diệp Tố lập tức điều chỉnh độ ấm trang phục vũ trụ cao một chút, tuy rằng vẫn lạnh tới phát run như trước, Diệp Tố cũng không nghĩ tới mau rời đi, địa hình nơi này có lợi với hắn.

Diệp Tố cùng Trùng tộc một chạy một đuổi. Thuyền cứu nạn của Diệp Tố linh hoạt chuyển động giữa các núi băng, Trùng tộc không ý thức việc này, chỉ có thể trực tiếp ăn sạch núi băng xong lại đuổi theo, Diệp Tố tốt xấu cũng kéo dãn được một chút khoảng cách với Trùng tộc. Nhưng Diệp Tố thực mau phát hiện, mặc kệ hắn vứt Trùng tộc tới nơi nào, chúng nọ đều tiếp tục đuổi theo, chưa bao giờ từ bỏ truy đuổi.

Một lần lại một lần, đều không thoát khỏi Trùng tộc được, Diệp Tố càng lúc càng hoảng loạn, năng lượng thuyền cứu nạn cũng còn đủ, nhưng sắp tới thời gian hắn tỉnh!

Nếu hắn đột nhiên ngủ mất lúc này, không khác gì đưa chính mình lên miệng Trùng tộc, không còn khả năng được cứu trợ.

"Không thể tỉnh! Không thể tỉnh!" Diệp Tố lẩm bẩm, hy vọng có thể dùng tinh thần lực nơi này thôi miên bản thân, lúc này ngàn lần vạn lần không được tỉnh a!

Thôi miên tựa hồ nổi lên chút tác dụng, nhưng tác dụng thực mỏng manh. Ánh mắt Diệp Tố dần dần tan rã, thần trí không thanh tỉnh, chỉ có thể theo bản năng mà điều khiển tinh hạm, xuyên qua núi băng hiểm trở. Hắn không hoàn toàn ngủ mất, nằm vào trạng thái nửa tỉnh nửa mơ, hai thế giới đều cách hắn rất gần, rồi lại rất xa, linh hồn hắn tựa như đang phiêu phiêu đãng đãng, không nơi dựa vào.

Diệp Tố… Diệp Tố…

Diệp Tố như nghe thấy ai đang gọi mình, nhưng hắn không còn năng lực suy nghĩ, không phân biệt được đó là thanh âm của ai, hai mắt hắn đăm đăm, đôi tay máy móc mà thao tác.

Cuối cùng, thanh tỉnh sót lại của hắn hoàn toàn đánh mất, nhắm mắt lại, đôi tay rủ xuống, tinh hạm không người điều khiển ầm vang một tiếng rơi xuống, vô số mảnh vụn băng tuyết vẩy ra, Trùng tộc vây quanh lên, bao phủ tinh hạm nho nhỏ kia.

…

Khi Hàn Nghiệp phát hiện ra tinh cầu băng gần địa điểm phát sinh chuyện này, cũng ôm kỳ vọng khẩn trương cuối cùng, hắn biết rõ thân thể thói quen tư duy cùng suy nghĩ của Diệp Tố, nếu không tìm được Diệp Tố ở nơi này, trên cơ bản có thể kết luận, Diệp Tố gặp nạn…

Dấu vết hoạt động của Trùng tộc trên núi băng khiến Hàn Nghiệp biết, Diệp Tố từng ở nơi này gian nan chạy trốn, Hàn Nghiệp không thể không oán trách bản thân, là hắn kéo Diệp Tố vào trách nhiệm vốn không phải của hắn, để hắn trải qua cực khổ cùng sinh tử. Nhưng để Hàn Nghiệp không thể quên là, mặc dù hắn biết mình đưa Diệp Tố vào ách nạn, hắn biết rõ điểm này! Nhưng hắn lại không có lựa chọn khác, nếu lúc này đây không tìm được Diệp Tố, Hàn Nghiệp sẽ vượt qua quãng đời còn lại trong hối hận vô tận. Nếu tìm được, Hàn Nghiệp vẫn phải tiếp tục đưa Diệp Tố lên chiến trường, sau đó lại lặp lại chuyện hôm nay, trừ phi Hàn Nghiệp tử vong, nếu không vĩnh viễn không được giải thoát.

Hàn Nghiệp nắm chặt quyền, để trên đài điều khiển kim loại cứng rắn, thân bất do kỷ, bốn chữ này dưới cảm xúc nôn nóng trầm trọng tiến vào máu hắn.

Máy dò xét bỗng nhiên kêu vang, phía trước có lượng lớn Trùng tộc!

Hàn Nghiệp thế nhưng cảm thấy sợ hãi, hô hấp hắn dồn dập lên, cấp dưới nhanh hơn hắn mà quay màn ảnh hướng về phía đó, tức khắc, màn ảnh một mảnh đen nghìn nghịt, Trùng tộc dày đặc, vây nơi đó chặt như nêm cối, ngoài Trùng tộc mênh mông cũng không nhìn thấy vật gì khác!

Trước mắt Hàn Nghiệp cũng là một mảng đen nhánh.

"Cục trưởng…" Tên cấp dưới kia quay đầu lại hoảng sợ, Hàn Nghiệp cứ như bị sốt rét phát tác, cực kỳ không bình thường.

Hàn Nghiệp gian nan xua tay, ý bảo không cần lo lắng, điều chỉnh hô hấp, bước nhanh tới, nói: "Tới gần, công kích!" Quân hạm sau khi tới gần, nhìn thấy càng thêm rõ ràng, Trùng tộc an tĩnh mà nằm sấp ở đó, thể nhưng cũng không nhúc nhích.

Hàn Nghiệp kinh ngạc, sau đó thấy được cảnh tượng khiến hắn thiếu chút nữa lệ nóng doanh tròng, thuyền cứu nạn nho nhỏ kia thế nhưng lông tóc không tổn hại gì giữa vòng vây của Trùng tộc, xuyên thấu qua pha lê trước đài điều khiển có thể nhìn thấy được một bóng người nằm ngửa ở ghế điều khiển, đó là Diệp Tố!

Hàn Nghiệp thốt không ra tiếng mà hạ mệnh lệnh: “Mau nghĩ cách cứu viện Diệp Tố!”

Trùng tộc phảng phất như bị trúng ma chú câm lặng, không công kích Diệp Tố, dưới sự tiếp cận của quân hạm Hàn Nghiệp, ma chú mất đi hiệu lực, Trùng tộc mới hoàn hồn bừng tỉnh, một đám đen nghìn nghịt vặn vẹo quay cuồng, nhào tới Diệp Tố ở giữa.

Nhưng Hàn Nghiệp đã tới, sao có thể để bọn chúng đắc thủ, tinh hạm Hàn Nghiệp trực tiếp dừng bên cạnh thuyền cứu nạn, những hạm đội khác triển khai tiêu diệt Trùng tộc điên cuồng.

Hàn Nghiệp cầm súng nổ đám Trùng tộc đang bò lên thuyền cứu nạn thành bột phấn, lại mạnh mẽ đập vỡ pha lê chắn, hắn rốt cuộc thấy được Diệp Tố ở cự ly gần. Diệp Tố nhắm chặt hai mắt, biểu tình trên mặt có thống khổ lại có kinh sợ khủng bố, sắc mặt xanh lại, mồ hôi như mưa đổ. Nhưng trái tim hắn còn đập, hô hấp khi dồn dập khi trệ đình, hắn còn sống!

Hàn Nghiệp chậm rãi tiến lên, bỗng nhiên nửa quỳ bên cạnh ghế dựa Diệp Tố, kéo Diệp Tố vào lồng ngực.

186. Chương 184: Trùng Tộc

Hàn Nghiệp gắt gao ôm Diệp Tố vào trong ngực, cảm nhận được tim đập sinh động của đối phương, mới khiến trái tim rối loạn tiết tấu của mình cũng phẳng lặng xuống. Nhiệt độ lạnh truyền từ trang phục vũ trụ của Diệp Tố qua, làm Hàn Nghiệp cũng lạnh, lạnh tới xương cốt cùng máu, hỗn hợp với một tia may mắn, vừa cay độc vừa ôn hòa.

Sau khi quân đội bên ngoài chém giết sạch sẽ Trùng tộc, Hàn Nghiệp ôm Diệp Tố quay trở về quân hạm, đặt hắn vào phòng ấm áp, thay đổi quần áo sạch sẽ mềm mại cho hắn.

Diệp Tố phảng phất như đang lâm vào ác mộng, cơ bắp khuôn mặt không ngừng run rẩy, hai tay hai chân giãy giụa theo bản năng, nhiệt độ cơ thể chợt lạnh lại chợt nóng.

Hàn Nghiệp tận lực trấn an hắn, giống như lúc tiến hành huấn luyện trọng lực trước kia, cho Diệp Tố xúc cảm da thịt chân thật, để hắn cảm thấy được Hàn Nghiệp đang ở bên cạnh. Trấn an nổi lên chút tác dụng, Diệp Tố gắt gao bám lấy cánh tay Hàn Nghiệp, như người chết đuối vớ được cọc mà khẩn trương dùng sức.

Hô hấp Diệp Tố bỗng trở nên gian nan, lồng ngực khoa trương phập phồng, giống như có vật vô hình nào đó đè ép khí nang — nhưng bên trong đã không có không khí, tốn công vô ích, hàm hồ rên rỉ truyền ra từ cổ họng rách nát của hắn.

Hàn Nghiệp thuận khí cho hắn, mang lên mặt nạ dưỡng khí cho hắn, nhưng một chút cũng không giảm bớt khó chịu cho Diệp Tố, khó chịu kia như trực tiếp tác động vào tinh thần.

Hàn Nghiệp không biết đến tột cùng Diệp Tố đã trải qua chuyện gì, giờ phút này lại đang trải qua chuyện gì, loại vô tri này phóng đại gấp bội sự tự trách của hắn, hắn đau kịch liệt mà ôm lấy Diệp Tố, khẩn cầu nói: "Thực xin lỗi…"

"A ——!" Diệp Tố đột nhiên la lên một tiếng, chỉ có một tiếng, giọng lại khàn khàn như đã la hét vô số lần.

Diệp Tố mở bừng mắt, tơ máu dày đặc, tràn ngập hoảng sợ mờ mịt.

Hàn Nghiệp nhẹ nhàng vỗ hai má hắn, kêu to nói: "Diệp Tố, Diệp Tố? Nhìn ta, ngươi tỉnh, ngươi an toàn."

Như bản năng trẻ em, Diệp Tố theo thanh âm kia nhìn đến gương mặt quen thuộc, ánh mắt rốt cuộc có một chút thanh minh, tìm được cảm giác an toàn, gắt gao ôm lấy Hàn Nghiệp, muốn nói chuyện, lại nhịn không được mà nghẹn ngào.

Hàn Nghiệp cảm giác được toàn thân Diệp Tố đang run rẩy, sợ hãi cực độ giờ phút này chiếm lĩnh Diệp Tố, hắn nhẹ giọng trấn an: "Đừng sợ, đã không còn Trùng tộc."

Nói tới Trùng tộc, Diệp Tố run rẩy càng thêm lợi hại, hắn túm lấy Hàn Nghiệp không buông tay, dùng thanh âm dường như không phải của mình mà hoảng sợ nói: "Trùng tộc… trùng tộc…"

Hai chữ này tựa hồ tràn ngập cấm kỵ cùng lực lượng ma quỷ nguyền rủa, Diệp Tố dường như dùng hết sức lực toàn thân mới nói ra hai chữ này, lời nói kế tiếp lại bị nghẹn ở đầu lưỡi, thế nào cũng nói không ra.

"Ta nhìn thấy Địch Cảnh!" Diệp Tố rốt cuộc nói được một câu hoàn chỉnh, thất thanh khóc rống.

Tay Hàn Nghiệp đang vỗ lưng hắn cứng lại, "Địch Cảnh đã chết."

"Ta biết! Ta biết!" Diệp Tố vùi mặt vào bả vai Hàn Nghiệp, định ép xuống nước mắt mãnh liệt chỉ trực trào ra, "Ta nhìn thấy linh hồn của hắn, còn có đầu sỏ mọi chuyện, Trùng tộc đáng chết kia…"

Trong lời tự thuật như nói năng lộn xộn của Diệp Tố, Hàn Nghiệp dần dần sáng tỏ sự tình Diệp Tố gặp phải. Như tiếng trống chiều chuông sớm kéo dài không dứt, gõ tan giới hạn trắng đen, vận đổi sao dời, ngày lên mặt trời lặn. Thế giới, trong thời gian lưu chuyển, đột nhiên điên đảo lật úp, vùi lấp Hàn Nghiệp.

Nguyên lai, khi bị Trùng tộc vây quanh, Diệp Tố tuy rằng mất đi ý thức, nhưng cũng không chìm vào giấc ngủ chân chính, giống như lần đầu tiên hắn tiến vào Tinh tế thế giới vậy, linh hồn của hắn, hay nói cách khác, tinh thần lực của hắn thoát ly thân thể, không bị thân thể ràng buộc giới hạn, tự do tự tại mà trôi nổi, thấy được trời sao lộng lẫy, thấy được vũ trụ vô ngần, cũng thấy được người loáng thoáng gọi hắn.

Chuẩn xác mà nói, không phải nhìn thấy, mà là cảm nhận được, linh hồn của hắn cảm nhận được hết thảy tồn tại trong thiên địa. Hắn cảm giác được hơi thở Địch Cảnh, nhưng cũng không hoàn toàn là như vậy.

Nhưng Diệp Tố cảm thấy nơi đó thực an toàn, tinh thần lực liền theo tiềm thức mà tới nơi đó, trong nháy mắt, Diệp Tố liền vượt qua một tầng chắn, tựa hồ như dung hợp cùng thứ gì, năng lượng pha tạp táo bạo quay hắn tới chóng mặt nhức đầu.

Vẫn là cảm giác như trước, Diệp Tố cảm giác được một số ký ức kỳ quái hiện lên trong cảm quan của hắn, hỗn độn hỗn tạp, lượng lớn tin tức cơ hồ căng nổ tinh thần lực hắn, Diệp Tố thống khổ bất kham, nhưng sau khi dần dần quen, hắn có năng lực suy nghĩ lại, bắt đầu phân tích từng tin tức nhận được, chân tướng nghe rợn cả người cứ như vậy không kịp đề phòng mà bày ra trước mắt hắn.

Diệp Tố xác thật cảm giác thấy Địch Cảnh, bất quá chỉ là một sợi chấp nhiệm còn sót lại của Địch Cảnh. Địch Cảnh bị Trùng tộc giết hại trong quá trình tra xét sinh mệnh thể không rõ cùng Bạch Huyễn, nhưng trước khi chết hắn cũng biết được chân tướng, chân tướng khiếp sợ tàn khốc khiến Địch Cảnh chết không nhắm mắt, tinh thần lực thế nhưng sinh ra dị biến ở thời điểm cuối cùng, một tia tàn niệm bám vào sinh mệnh thể giết chết hắn. Mà giờ phút này, tinh thần lực Diệp Tố trời xui đất khiến mà hoàn toàn ly thể, tàn niệm của Địch Cảnh hồi quang phản chiếu mà dung hợp tinh thần Diệp Tố cùng sinh mệnh thể không rõ mình bám vào với nhau, khiến Diệp Tố từ đó thấy được chân tướng.

Chân tướng?

Biểu tình Diệp Tố như điên rồi, nói ra chân tướng kia cho Hàn Nghiệp, đó chính là khởi nguyên của Trùng tộc!

Trùng tộc không phải thiên tai, mà là nhân họa!

Trong Vạn tộc, cũng không thiếu người tiến hành thăm dò khởi nguyên của Trùng tộc, trong đó có một thuyết vô căn cứ, cho rằng Trùng tộc là sản phẩm sinh hóa có hại do thực nghiệm sinh mệnh nào đó lưu lại.

Suy đoán này khiến rất nhiều người cảm thấy buồn cười, thế nhưng là sự thật!

Chuyện này cần ngược dòng tới một giai đoạn văn minh trước đó của vũ trụ, một Trùng tộc nhỏ yếu rời khỏi tinh cầu cố hữu của bản thân, bắt đầu tiếp xúc vũ trụ rộng lớn.

Nhưng bọn họ nhỏ yếu, bọn họ tự ti, bọn họ bị các chủng tộc khác nhục mạ là con sâu một tay có thể nghiền nát. Chủng tộc này bị vũ nhục bất kham, tức giận phấn đấu, chú trọng rèn luyện tố chất thân thể, phát hiện khoa học kỹ thuật mạnh hơn nữa, chủng tộc nhỏ yếu thế nhưng ngày càng cường đại, xưng bá trong nhiều lần chinh phạt vũ trụ, dần dần trở thành cường giả trên đỉnh vạn tộc. Tên chủng tộc bọn họ không thể tìm được cũng bởi vì, sau khi trở thành cường giả, cả tộc đồng ý tự gọi mình là "Phỉ tộc".

Phỉ, tức là phi trùng*. Bọn họ tuyên bố với vũ trụ, bọn họ không phải sâu bọ mặc người nắn bóp!

**pun ở đây là: (phỉ) được ghép từ (phi) và (trùng) = phỉ không phải là trùng, nhưng (phỉ) cũng là tên một loài sâu ăn lúa, (phỉ liêm) còn là con gián.*

Nếu nhìn tới đây, có thể nói đây là sử ký một chủng tộc nhỏ yếu không ngừng vươn lên, đủ để cổ vũ rất nhiều chủng tộc nhỏ yếu hiện tại. Nhưng mà, không sinh mệnh nào biết thỏa mãn, cao ngạo cùng tự ti trong xương cốt Phỉ tộc như bóng ma ám ảnh, bọn họ không vừa lòng với sự cường đại trước mắt, luôn khổ cực gian nan, lo lắng địa vị cường giả của mình sẽ tùy thời bị chủng tộc khác cướp mất, loại lo lâu này khiến bọn họ không thể can tâm bước một bước một tới cường đại, vì thế, bọn họ nhìn trúng thực nghiệm sinh hóa.

Hơn nữa, dã tâm của bọn họ cực kỳ đáng sợ. Mục tiêu sinh hóa thực nghiệm của bọn họ không chỉ là cường hóa thân thể, mà là tiến tới giai đoạn cuối cùng của tiến hóa sinh mệnh — tinh thần thể. Bọn họ thế nhưng dã tâm bừng bừng mà vứt bỏ định luật vũ trụ, không can lòng chậm rãi tiến hóa, mà dùng thủ đoạn bên ngoài thúc đẩy bọn họ tiến hóa nhanh hơn, trực tiếp bước vào hình thái sinh mệnh tối cao!

Nhưng không thể không nói, Phỉ tộc cường đại mà có trí tuệ, thế nhưng thật sự tìm ra được phương pháp tiến hóa, thật sự có thể khiến Phỉ tộc vứt bỏ thân thể mà tồn tại trong trạng thái tinh thần thể. Sau khi trường hợp thực nghiệm đầu tiên thành công, trên dưới Phỉ tộc sôi nổi tiến hành tiến hóa, bọn họ cho rằng từ đây bọn họ trở thành hình thái sinh mệnh tối cao, không bị thân thể gông cùm xiềng xích, không cần lãnh thổ cùng vật chất, vô dục vô cầu, có thể vĩnh viễn sống sót, trường sinh bất tử.

Nhưng sau mười năm tiến hành tiến hóa, Phỉ tộc trở thành tinh thần thể ý thức được tai nạn hủy diệt thiên địa! Bọn họ nhận thức được quy luật vũ trụ phải mạnh mẽ tuân thủ, ép buộc tiến hóa sẽ dẫn tới hậu quả xấu.

Thân thể bọn họ tiến hóa, nhưng phương diện tinh thần sẽ không đồng thời cùng tiến hóa!

Phỉ tộc tuy rằng mạnh mẽ khiến tinh thần lực thoát ly trói buộc của thân thể, nhưng bởi tinh thần bọn họ dừng lại ở thời điểm nguyên thủy, cũng không bởi vì không có thân thể mà mất đi thất tình lục dục, bọn họ vẫn khát vọng tình dục cùng lạc thú như trước, muốn mạng chính lạ, bọn họ không có thân thể, không có vật dẫn để phát tiết. Mà tinh thần thể căn bản không chạm tới được bất kỳ vật chất nào, bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn vạn vật vũ trụ biến hóa, bản thân lại không thể động tới dù chỉ một ngón tay. Tựa như người tê liệt toàn thân xem TV náo nhiệt, nhìn đồ ăn mỹ vị trên bàn cơm, xem người khác vận động, loại tịch mịch tuyệt đối này khiến bọn họ điên cuồng, không có bất luận sinh mệnh bình thường nào có thể chịu đựng tịch mịch vô biên vô hạn tra tấn.

Vũ trụ cho người thời gian dài để tiến hóa, không phải khó xử ngươi, mà là suy nghĩ vì sinh mệnh a! Chỉ có chậm rãi trải qua quá trình lột xác, tinh thần sinh mệnh mới có thể chậm rãi thăng hoa. Đây là một loại tu hành, chỉ có trải qua thời gian dài cực khổ, mới có thể vứt bỏ tham sân si, mới có thể đạt tới trạng thái "thanh tịnh vô vi" như đạo gia nói, loại trạng thái vô dục vô cầu này mới là ý nghĩa thật sự của hình thái sinh mệnh tối cao, lúc này, sinh mệnh mới giống như vũ trụ, không buồn không vui, đối xử vạn vật như chó rơm*.

**trích từ chương 5 của Dao De Jing: , , (trời đất không nhân từ, coi vạn vật là chó rơm; thánh nhân không nhân từ, coi nhân loại là chó rơm). Chó rơm được sử dụng trong các nghi lễ hiến cúng xa xưa, sau khi được trang trọng thờ cúng sẽ bị vứt đi, dùng để chỉ những thứ vô dụng.*

Phỉ tộc trong tinh thần thể đã ý thức được sai lầm của bản thân, nhưng cũng không thay đổi được bất luận chuyện gì, hơn nữa bởi vì dự đoán trước được tịch mịch tương lai bọn họ phải trải qua, bọn họ bắt

đầu trở nên biến thái cực đoan, thực mau, bọn họ phát hiện vật duy nhẫn tinh thần lực bọn họ có thể ảnh hưởng thế nhưng lại là thân thể bọn họ lưu lại trước khi làm thực nghiệm sinh hóa! Bọn họ rốt cuộc tìm được một món đồ chơi, bắt đầu điều khiển đánh nhau, sau đó, ẩu đả đơn giản đều không thể mua vui cho bọn họ được nữa, bọn họ sớm đã đánh mất lý trí! Bọn họ không thể tiếp tục xưng là văn minh!

Bọn họ để thân thể cắn nuốt lẫn nhau, vô số vật chất tàn lưu trong cơ thể Phỉ tộc hỗn hợp lại gây ra dị biến, khi chỉ còn lại một thân thể Phỉ tộc cuối cùng, thân thể này dị hóa thành Trùng tộc — Mẫu Trùng!

Phỉ tộc tinh thần thể lúc này đã sớm điên loạn, điều khiển Mẫu Trùng sinh sản vô số Trùng tộc, bắt đầu tiến hành cắn nuốt các nền văn minh khác, lấy chuyện này làm lạc thú duy nhất. Những văn minh khác trải qua thời gian dài chống cự, vẫn bị hủy diệt toàn bộ, một thế hệ văn minh vũ trụ cứ như vậy mà tiêu vong.

Không biết sau bao lâu, văn minh mới xuất hiện, từ sinh vật đơn bào tới phi thuyền vũ trụ, năm tháng tiến hóa này vẫn bị Phỉ tộc tinh thần thể đặt trong mắt, bọn họ bị sự tiêu vong của thế hệ văn minh vũ trụ trước đó giáo huấn, nhận được một chút ý tưởng, không lập tức điều khiển Mẫu Trùng cắn nuốt văn minh mới xuất hiện, mà chậm rãi quan sát bọn họ dần dần phồn vinh lớn mạnh. Khi Vạn tộc san sát, Phỉ tộc mới phát rồ phát động Trùng triều, xem những văn minh đó thống khổ tuyệt vọng giãy giụa, Phỉ tộc mới cảm thấy một tia vui sướng, giúp bọn họ có được chút lạc thú trong sinh mệnh vĩnh hằng tịch mịch.

Bọn họ quyết định kéo dài loại lạc thú này, vì thế Trùng triều mười vạn năm một lần cứ như vậy mà ra đời. Mỗi khi Vạn tộc khôi phục một chút nguyên khí, Phỉ tộc liền bắt đầu trêu đùa món đồ chơi của mình, một lần lại một lần, lặp đi lặp lại, Phỉ tộc chăn nuôi Vạn tộc như tiểu sủng vật, lần lượt thu gặt sinh mệnh bọn họ tới an ủi linh hồn tịch mịch biến thái của bản thân.

Nhưng thời gian quá dài, trêu đùa Vạn tộc cũng vô pháp khiến Phỉ tộc thỏa mãn, có Phỉ tộc tinh thần thể điên rồi, phiêu đãng trong vũ trụ, hư vô mờ mịt đợi ngày tiêu vong. Có Phỉ tộc chưa điên, nhưng điên cuồng, bọn họ không còn bất luận lý trí gì, cũng dần dần biến thành sinh mệnh nhược trí chỉ biết dựa vào bản năng hành động như Trùng tộc. Nhưng bản năng của bọn họ vẫn lợi hại như trước, biết Thuần thạch có hiệu quả chống cự Trùng tộc tốt, liền khiến Trùng tộc chuyên môn cắn nuốt loại khoáng thạch này; biết Địch Cảnh có thể nhìn thấy mình, liền giết chết Địch Cảnh, trước khi chết còn dùng chân tướng tra tấn Địch Cảnh; biết Hàn Nghiệp cùng Diệp Tố bọn họ có thể sinh ra uy hiếp nặng nề với Trùng tộc, liền đi mai phục bọn họ; còn dùng "trường sinh" dụ hoặc Tây Đô tinh hệ tiền nhiệm lĩnh chủ…

Mọi dị thường đều có thể được giải thích.

Thời điểm Diệp Tố lâm vào hôn mê, tinh thần lực ly thể, hình thành hình thái sinh mệnh không khác biệt Phỉ tộc lắm, vì thế Trùng tộc không công kích hắn, tận tới lúc Hàn Nghiệp tới, tinh thần lực Diệp Tố trở về cơ thể, Trùng tộc mới bắt đầu công kích.

Trùng tộc sở dĩ vô pháp tiến hóa ra chỉ số thông minh, đúng bởi vì bọn chúng là vật tàn lưu của thực nghiệm sinh hóa, xem như là trừng phạt của vũ trụ với bọn chúng.

Phỉ tộc bị thời gian dày vò, đã cận kề sụp đổ, lại cũng không có lòng tiếp tục chơi trò chơi cái gì mà mười vạn năm một lần, vì thế Trùng triều liền bắt đầu sớm.

Chấp niệm Địch Cảnh tại lúc này cũng hoàn toàn tiêu tán, đối mặt Phỉ tộc hình thái sinh mệnh tối cao, Địch Cảnh không làm được gì, Diệp Tố cùng Hàn Nghiệp không làm được gì, Nhân tộc, Vạn tộc đều không làm được gì.

Tận thế đã tới.

187. Chương 185: Đáng Tiếc

Ách nạn đau đớn kịch liệt Vạn tộc phải thừa nhận, vô số sinh mệnh đã trả giá, ngàn vạn năm kiên trì, thế nhưng bắt nguồn từ việc một chủng tộc tự làm bậy.

Phỉ tộc hại bản thân, cũng hại vạn vật vũ trụ, hại sinh linh vô tội.

Hàn Nghiệp ôm Diệp Tố đang run rẩy không ngừng, cảm thấy bản thân tựa hồ cũng đang run rẩy, bất bình, phẫn hận tràn đầy nội tâm hắn, cùng lúc đó, hắn thế nhưng sinh ra lo âu thấp thỏm trước tương lai, hắn nên thế nào, nên làm thế nào, mới có khiến Nhân tộc sống sót?

Diệp Tố nặng nề ngủ trong lồng ngực hắn, hô hấp đều đều, sắc mặt bình thường. Sau khi Hàn Nghiệp im lặng thật lâu, mới nhẹ nhàng đặt Diệp Tố lên giường, thả nhẹ động tác mà rời khỏi phòng, sau khi lại dựa vào cửa phòng một lát mới tới khoang truyền tin, báo cáo chuyện Phỉ tộc tới cao tầng Nhân tộc cùng liên minh Vạn tộc.

Đương nhiên kéo theo sóng to gió lớn, nhiều chủng tộc hoài nghi, nhưng xứng với sự tình khó tin một đám Trùng tộc ngụy trang thành tinh cầu mai phục này, hoài nghi của bọn họ có vẻ không đủ dùng. Huống chi, bọn họ đấu tranh cùng Trùng tộc nhiều năm như vậy, hoặc nhiều hoặc ít cũng hiểu rõ Trùng tộc, dĩ vãng luôn có một tấm màn che mắt bọn họ, không nhìn tới được sự thật. Khi khái niệm Phỉ tộc này được đưa ra — vô luận thật hay giả, coi như một loại giả thiết, thế nhưng là một loại giả thiết hợp lý như vậy, hoàn toàn có thể kéo sụp hết thảy màn che.

Sau khi phản ứng mãnh liệt qua đi, Vạn tộc đều trầm mặc, trầm mặc tới kinh tâm động phách.

Diệp Tố đần độn trải qua một ngày ở hiện thực, Phỉ tộc, Trùng tộc hai vật này luân phiên kêu gào trong não bộ hắn, kêu đến mức thần hồn hắn không tuân thủ, lòng bàn chân lạnh cả người, lòng bàn tay đổ mồ hôi.

Quy luật là cái gì, sinh mệnh là cái gì, sinh tồn là cái gì?

Diệp Tố nghĩ không thông, nhìn lên hai bàn tay trắng trong không trung, cầu xin an ủi. Nhưng càng nhìn càng kinh hãi, trời cao như vậy, ai biết ở bên ngoài có một đôi mắt đang nhìn trộm hay không, sinh mệnh hắn là của hắn, hay là món đồ chơi của Phỉ tộc? Địa cầu nếu không thuộc về bản thân nó vậy thuộc về Nhân loại sao? Sinh mệnh Phỉ tộc cũng là của bản thân bọn họ sao — kia còn có thể gọi là sinh mệnh sao?

Rốt cuộc ai khống chế ai…

Khi cảm thấy buồn ngủ, Diệp Tố lập tức liền đi ngủ, hiện thực hắn quá hoảng sợ, không ai biết hắn hồi hộp. Vừa tỉnh ở Tinh tế thế giới, Diệp Tố liền vội vã đi tìm Hàn Nghiệp, không có trong phòng, trong khoang truyền tin cũng không có, sau khi được nhân viên Chấp hành tư chỉ dẫn, hắn mới thông qua lộ tuyến tinh hạm tìm được địa phương mép thuyền, nhưng nhìn thấy bóng dáng Hàn Nghiệp, bước chân Diệp Tố đột nhiên ngừng lại.

Bóng dáng hắn hiu quạnh như vậy, dưới sao trời rạng rỡ tinh quang, càng thêm nhỏ bé, nhỏ bé hơn cả một hạt bụi.

Hàn Nghiệp lặng im đứng, Diệp Tố cũng đứng ở hành lang, nhìn hắn.

Sau một lúc lâu, Hàn Nghiệp chậm rãi xoay người, như biết phía sau có người, cười với Diệp Tố.

"Thời gian không đợi ta."*

Diệp Tố bỗng nhiên nghẹn ngào.

Khi Hàn Nghiệp cười nói "thời gian không đợi ta", nhưng hốc mắt tựa hồ đã ướt át. Nửa gương mặt biến mất trong bóng đổ của quân hạm, nhưng một nửa khuôn mặt lại được ánh sáng chiếu lóa mắt. Giống như thân phận cục trưởng hắn không muốn người biết, cẩn trọng nơi bóng tối; như tình cảnh hiệm tại của hắn, mê mang không biết đặt nơi nào.

**trích trong "Luận ngữ của Khổng Tử": Ngày và đêm trôi qua, thời gian không đợi người.*

Mọi trả giá của hắn phảng phất trở thành công dã tràng, trả giá của Nhân tộc đều thành không, bị trêu đùa, sinh tử tồn vong không phải của mình, không phải của hắn, cũng không phải của Nhân tộc.

Hàn Nghiệp đi tới, ôm chặt Diệp Tố, tựa hồ đem trọng lượng toàn thân đều đặt trên người hắn, hô hấp ấm áp lan tràn bên tai hắn.

Diệp Tố đỡ hắn, thật lâu, mới nghe thấy Hàn Nghiệp nói: "Diệp Tố, thực xin lỗi…"

"Cái gì cũng không cần nói." Diệp Tố cắt lời hắn, ngữ tốc cực nhanh nói: "Hiện tại ta không chỉ vì ngươi, cũng vì Nhân tộc, vì bản thân ta. Không cần áy náy, để ta trở thành một người chiến sĩ trên chiến trường đi, ngươi có thể, La Thành có thể, Moka lão sư có thể, ta cũng có thể, không nên xin lỗi ta."

Chân tướng Phỉ tộc tạo thành khủng hoảng chưa từng có cho Vạn tộc, nhưng vô luận thế nào, bọn họ vẫn phải tiếp tục phản kháng, tìm đường sinh cơ cho bản thân. Nhân tộc cùng Hàn Nghiệp thế nào cũng sẽ không tự sa ngã như vậy. Kết quả là, Diệp Tố La Thành tổ hợp bảy người bọn họ trở nên quan trọng dị

thường, Hàn Nghiệp không chỉ cần đưa Diệp Tố lên chiến trường nguy hiểm, mà còn cần đưa nhiều lần, đả kích Trùng tộc nhiều một chút, để Nhân tộc một cơ hội thở dốc. Dưới tình huống Diệp Tố vừa thoát khỏi hổ khẩu, Hàn Nghiệp liền phải đưa ra quyết định như vậy, sao có thể không áy náy.

Nhưng hoàn cảnh hiện tại, Phỉ tộc gây hại, không nói Nhân tộc, ngay cả chủng tộc cường đại nhất trong Vạn tộc cũng không nhất định có thể chạy thoát Phỉ tộc điên cuồng. Da không còn, lông mọc nơi nào, Diệp Tố nên cảm thấy may mắn Nhân tộc còn có Hàn Nghiệp, còn có mình cùng bảy người, hiện giờ, mỗi người tuyệt đối không còn là cá thể độc lập, đều không có quyền lợi một mình sống sót.

"Nhiếp Tiểu Phàm cùng Tằng Tây bọn họ, có phải hay không đã…" Thanh âm Diệp Tố nghẹn ngào đứt quãng, "Bọn họ có thể khẳng khái chịu chết, ta cũng không có gì khác bọn họ."

Tử vong, tử vong! Hàn Nghiệp chạy trốn tử vong vô số lần, nhưng tử vong cũng không chịu buông tha hắn, buông tha Nhân tộc.

Tay Hàn Nghiệp ôm lấy Diệp Tố càng thêm buộc chặt, Diệp Tố tựa hồ cảm thấy khuôn mặt mình — bộ phận bị Hàn Nghiệp dán lên, có nước mắt ướt át.

Hàn Nghiệp đang khóc sao? Diệp Tố nghĩ, nước mắt bản thân cũng vô thanh vô tức mà chảy xuống.

Có lẽ tận đến giờ phút này, hắn mới sinh ra cảm giác đồng cảm cùng sứ mệnh với thế giới này, trên đầu toàn bộ sinh đều treo một thanh đao nhọn, không có khác biệt, không có ngoại lệ, ngoài phản kháng cũng không còn lựa chọn nào khác.

Nơi xa, một hành tinh ảm đạm đột nhiên sáng lên, hình chiếu phản chiếu ánh sáng sáng ngời trong mắt Diệp Tố.

Diệp Tố xuyên qua tầm mắt mơ hồ, nhìn ánh sáng kia tản ra, như trái tim hắn điên cuồng ăn sâu bén rễ vào lòng đất, hấp thu bản chất thế giới này truyền vào linh hồn, tinh thần lực hắn mãnh liệt bùng nổ, tựa như có thứ gì đó đang kêu gọi.

Nhân tộc trở lại hành tinh đóng quân, nhìn thấy Diệp Tố hoàn chỉnh, Kiều Nguy Nhiên La Thành bọn họ đều yên tâm, chỉ có Tịch Tuyết, nàng một bên cười vui mừng, một bên đau thương khóc, bằng hữu thân mật nhất của nàng đã ra đi trước một bước rồi.

Liên minh Vạn tộc lập tức triệu tập mở hội nghị Vạn tộc, Diệp Tố là vai chính của hội nghị lần này, hắn kỹ càng tỉ mỉ thuật lại "chuyện xưa" của Phỉ tộc hắn thấy được, mỗi chi tiết đều tỉ mỉ chân thật, không thể tưởng tượng ra, càng không thể bịa đặt ra, đây là sự thật! Là sự thật trần trụi máu chảy đầm đìa!

Trung Công tộc, Đại Nhạc tộc,… các chủng tộc khác cũng sôi nổi đưa ra một số chứng cứ cùng lý luận của bản thân, địa vị của bọn họ cũng quyết định việc bọn họ biết được nhiều hơn một số chủng tộc khác, kỳ thật khi lần đầu tiên Hàn Nghiệp báo cáo, bọn họ cũng đã chấp nhận sự tồn tại âm hồn không tan của Phỉ tộc.

Mưa gió sắp tới, tháp cao nghiêng ngả.

Sau khi tan hội nghị, nội bộ các chủng tộc cũng mở hội nghị, khẩn cấp thương thảo đối sách. Nhân tộc cũng không ngoại lệ, Hàn Nghiệp chạy tới tiền tuyến, cùng phụ thân hắn bớt thời giờ mở hội nghị video cùng liên minh Nhân tộc.

Không khí toàn bộ hội nghị đều ngưng trọng, như lún sâu vào vũng bùn, nhưng bọn hắn vẫn ngẩng đầu, lần lượt phủ quyết từng đề nghị một, hoặc lần lượt hoàn thiện. Hình thức chuẩn bị chiến tranh trực tiếp đổi thành hình thức chiến tranh, cần di chuyển dân chúng tới gần nhau, nếu tiền tuyến thất thủ, liền tức khắc rời đi; ngoài khai thác năng lượng, nghiên cứu vũ khí cùng sản sinh nhu yếu phẩm sinh hoạt hàng ngày, đình chỉ toàn bộ công thương nghiệp khác…

Mỗi một hạng mục đều cắt một miếng thịt, làm Nhân tộc vết thương chồng chất, nhưng tốt xấu phụ trọng nhẹ hơn, có thể chạy trốn càng nhanh trước truy kích của Trùng tộc. Kết thúc hội nghị, chủ tịch liên minh bỗng nhiên sâu kín thở dài một hơi, xuyên thấu qua màn hình, dùng một đôi mắt mệt mỏi nhìn Hàn Nghiệp, "Ta đã từng vì ngươi là đối thủ mà đau đầu, hiện tại bởi vì có ngươi là đồng đội mà may mắn."

"Chúng ta chưa từng là đối thủ." Hàn Nghiệp nhàn nhạt nói, đóng lại máy truyền tin, màn hình thu về, ngăn cách phiền muộn nôn nóng ở bên kia.

Phía trong lãnh thổ Nhân tộc, Liên Bang thả ra tin tức Trùng triều nổ ra sớm — tin tức này đã không được hơn nữa không thể giấu giếm, Nhân tộc hoàn toàn bùng nổi, thân phận cục trưởng Chấp hành tư của Hàn Nghiệp cũng không cần tiếp tục giữ bí mật, trước nguy cơ vong tộc, hết thảy đều là râu ria. Hàn Nghiệp nhẫn nhịu chịu đựng nhiều năm cùng với công lao ở đại hội Vạn tộc lần này, lần đầu tiên được công chính công khai. Liên Bang vì ổn định nhân tâm, đương nhiên muốn thổi phồng năng lực Hàn Nghiệp một chút, để bọn họ cảm thấy có Hàn Nghiệp có Minh Viện tại, không cần lo lắng tuyệt vọng tận thế sắp ập đến, thậm chí gây chuyện làm ác.

Trước kia Hàn Nghiệp bị nghìn người chỉ trỏ, hiện tại nghìn người kia chỉ cảm thấy ngỏn trỏ mình vươn ra nhưng đụng phải ngọn lửa, thiêu bọn họ tới hổ thẹn khó chịu đựng, không nơi dung thân, nhưng bọn họ cũng thầm cảm thấy may mắn, ngọn lửa kia còn chiếu sáng con đường phía trước bọn họ.

Không nghĩ tới, Hàn Nghiệp không phải ngọn lửa không nguồn gốc, hắn thiêu đốt thân thể chính mình, tinh thần chính mình, cuối cùng cũng sẽ có ngày cạn kiệt.

Nội bộ các chủng tộc khẩn cấp an bài tộc viên mình, suy xét đường lui, tìm kiếm biện pháp chống cự. Liên minh Vạn tộc cũng chưa từng lơi là, mở ra hội nghị lớn lớn bé bé, tìm kiếm đối sách từ mọi ngóc ngách văn minh của vũ trụ.

Việc duy nhất khiến bọn họ vui mừng chính là hình thái sinh mệnh của Phỉ tộc, tuy rằng tinh thần thể tồn tại vĩnh hằng, nhưng ngoại trừ Trùng tộc, Phỉ tộc vô pháp tạo ra ảnh hưởng thực chất gì, việc này liền ép uy hiếp của Phỉ tộc xuống thấp nhất, thực tế sinh vật Vạn tộc phải đối phó, kỳ thật cũng chỉ là Trùng tộc điên cuồng có chỉ số thông minh nhất định, cũng chưa mất hết toàn bộ hy vọng.

Đương nhiên cần tiếp tục đầu tư lớn vào vũ khí sát thương quy mô lớn, quân đội cũng cần càng nhiều càng tốt.

Trung Công tộc sau khi tăng thêm hai mục tiêu này, cố ý hỏi Hàn Nghiệp — sau khi đại hội Vạn tộc, địa vị Nhân tộc trong liên minh tăng mạnh, ngay cả ghế ngồi trong hội nghị cũng tiến vào hàng trước, "Phương pháp ngươi sử dụng ở đại hội Vạn tộc có khả năng phục chế không?"

Hàn Nghiệp nói rõ về năng lượng thật lớn tổ hợp bảy người tạo thành, xác thật có thể tạo thành thương tổn không nhỏ cho Trùng tộc, đáng tiếc… Hàn Nghiệp nặng nề lắc đầu. Đây cũng là nguyên nhân hắn nói "thời gian không đợi ta", nếu cho hắn cùng Nhân tộc nhiều thời gian hơn, có lẽ hắn có thể hoàn thành phương trình về tính quy luật của bảy người trong quãng đời còn lại, không cần mượn sức tinh quẻ cùng la bàn, như vậy hậu nhân cũng thuận tiện sử dụng. Nhiều thời gian một chút, hậu nhân tiếp tục hoàn thiện phương trình của hắn, tiêu trừ giới hạn địa hình, giới hạn tính chất đặc biệt của tinh thần lực, đại chúng hóa loại tổ hợp này, đây sẽ là vũ khí mang tính sát thương cường đại của Nhân tộc!

"Đáng tiếc." Trung Công tộc cũng thở dài liên tục.

Kết thúc hội nghị, Hàn Nghiệp lại trở về nơi đóng quân, nhìn thấy Diệp Tố vừa tỉnh lại từ giấc ngủ, ánh mắt còn có chút mờ mịt, nhìn thấy Hàn Nghiệp liền nhoẻn miệng cười. Hàn Nghiệp trầm mặc, việc khiến hắn cảm thấy đáng tiếc nhiều hơn một.

Đáng tiếc.

188. Chương 186: Cáo Biệt

Tươi cười của Diệp Tố trước Hàn Nghiệp trầm mặc cũng khó có thể tiếp tục kiên trì lâu, khóe miệng chậm rãi hạ xuống, thấy được hơi thở phong trần mệt mỏi cay đắng trên người Hàn Nghiệp.

Lúc này, Hàn Nghiệp lại đột nhiên cười: "Diệp Tố, đợi có thời gian, chúng ta kết hôn đi."

Diệp Tố như không nghe rõ lời Hàn Nghiệp nói, mờ mịt ngẩn ra một lát, sau đó mặt chậm rãi đỏ lên, đầu cũng cúi thấp xuống. Dư quang khóe mắt thấy Hàn Nghiệp tới gần, trái tim thế nhưng không tiền đồ mà tạo phản.

Cay đắng kia cũng hóa thành nhàn nhạt thanh hương, cùng đôi tay Hàn Nghiệp chạm vào Diệp Tố.

"Chúng ta kết hôn." Hàn Nghiệp lại nói một lần, thanh âm mềm nhẹ mà kiên định, giống như một cây búa nhỏ nhẹ nhàng gõ một cái, liền gõ khối gạch không phù hợp căn phòng vào vị trí, che mưa chắn gió, không sợ hoàng hôn.

Diệp Tố đầy mặt khô nóng, lòng tràn đầy vui mừng. Trong hiện thực, hắn quyết định sẽ không cưới vợ, ở tinh tế, hắn thế nhưng cũng không nghĩ tới sẽ kết hôn cùng Hàn Nghiệp. Nhưng nghe Hàn Nghiệp nói ra, mới phát hiện mình không phải không thèm để ý tới kết hôn. Nghĩ tới, muốn xác định quan hệ chân chính cùng Hàn Nghiệp, tiếp nhận chúc phúc của bạn bè cùng thân thích, dùng một nghi thức trang nghiêm tạo lập một gia đình, Diệp Tố liền nhịn không được kinh hỉ cảm động.

Diệp Tố như bắt được một đóa hoa hồng, hương thơm ngào ngạt, sắc thái nùng liệt, hắn không thể không mê muội, nhưng gai góc trên thân hoa lại làm tay hắn vết thương chồng chất, làm hắn từng do dự bàng hoàng, vì thế mà đau lòng. Nhưng mà thương tổn này, cũng không trí mạng, so với những gì hắn nhận được, không đáng kể.

"Ân." Diệp Tố trả lời, cũng không hỏi, đợi có thời gian, phải chờ tới khi nào.

Hàn Nghiệp mang Diệp Tố đi gặp phụ thân hắn, chưa nói cái gì, nhưng không khí giữa hai người khác biệt với cấp trên cấp dưới bình thường, phàm là người sáng suốt đều có thể nhìn ra được, càng miễn bàn tới phụ thân Hàn Nghiệp.

Diệp Tố rất câu nệ, vô luận nam nhân trung niên này là phụ thân Hàn Nghiệp, hay là quan tổng chỉ huy hộ vệ tiền tuyến, mỗi thân phận đều khiến Diệp Tố cảm thấy áp lực.

Phụ thân Hàn Nghiệp cũng biết nhi tử mình không dễ dàng nói chuyện luyến ái, đặc biệt là với cấp dưới, ý vị thâm trường mà nhìn Diệp Tố trẻ tuổi không nói nhiều, tùy tiện hàn huyên chút chuyện chiến cuộc trước mắt, phụ thân Hàn Nghiệp như vô tình nói: "Ta còn có thể cố mười mấy năm, ngươi nên làm gì thì làm đi."

Hàn Nghiệp cười một cái. Phụ thân hắn là tổng chỉ huy tiền tuyến Nhân tộc, đồng thời cũng là phụ thân hắn, bảo vệ Nhân tộc cũng bảo vệ nhi tử duy nhất này, mỗi phụ thân đều dùng thân mình vĩ ngạn của mình che chở con cái, trời sập, vóc dáng cao lớn không nhất định sẽ chống đỡ được, nhưng phụ thân nhất định sẽ.

Phụ thân Hàn Nghiệp còn có thể cố được mười mấy năm, ít nhất có thể để nhi tử cùng ái nhân trải qua sinh hoạt gia đình không cần cố kỵ quá nhiều.

Diệp Tố cùng Hàn Nghiệp khi rời khỏi, lại gặp một nhân vật khiến Diệp Tố nghe tiếng không bằng tận mắt thấy.

Đó là một tướng lãnh chức vị rất cao, dáng vẻ bất phãm, dáng người đĩnh bạt, bước đi vội vàng lại không mất phong độ, nghênh diện tương ngộ cùng Hàn Nghiệp, người nọ đột nhiên cả kinh, sau đó cười to nói: "Hảo a Hàn Nghiệp, ngươi cuối cùng cũng tới."

Hàn Nghiệp hơi hơi mỉm cười.

Người nọ khó chịu nói: "Mười mấy năm không gặp, ngươi thật càng thay đổi càng đàn bà, cười còn không lộ răng."

Hàn Nghiệp lại hơi hơi mỉm cười.

Người nọ nhìn bộ dáng không ăn mềm cứng của hắn, cạn lời mà đấm Hàn Nghiệp một cái.

Hàn Nghiệp giới thiệu hắn cho Diệp Tố: "Đây là Phương Cảm."

Diệp Tố thế mới biết, người này nguyên lai chính là Phương Cảm chiến tích chồng chất trước nay luôn bị lấy ra so sánh với Hàn Nghiệp, gần mười hai năm, đã thăng lên thượng tướng."

"Đây là Diệp Tố." Hàn Nghiệp lại giới thiệu cho Phương Cảm, không có tiền tố hậu tố giải thích, nhưng Phương Cảm tốt xấu cũng là đồng học kiêm đối thủ nhiều năm của Hàn Nghiệp, nói tới hiểu biết, giữa hai người bọn họ không kém người khác. Từ ngữ khí giới thiệu, ánh mắt của Hàn Nghiệp, Phương Cảm liền minh bạch quan hệ giữa hai người, hắn không thể bình tĩnh như phụ thân Hàn Nghiệp, nghẹn họng nhìn trân trối lúc lâu, thế nào cũng không rõ người như Hàn Nghiệp nói chuyện luyến ái thế nào, đối tượng vẫn là nam hài trẻ tuổi. *(đáp án là ngta k nói anh ạ, độc giả cũng khổ lắm)*

Nhìn đến mức Diệp Tố đều ngượng ngùng, Phương Cảm mới ho khan hai tiếng, kinh ngạc tới nhanh cũng đi nhanh, sau đi tiếp nhận liền mặt không đổi sắc tiếp tục nói chuyện phiếm, "Hàn đại cục trưởng về sau sẽ thường trú tiền tuyến sao?"

"Hẳn vậy."

"Vậy thì tốt a." Phương Cảm cười nói, "Trong trường học chưa so xong, tiền tuyến tiếp tục, xem ai giết Trùng tộc nhiều hơn."

Hàn Nghiệp nói: "Ngươi khẳng định thua."

"Ta biết ngươi nghiên cứu cái ngoạn ý kia, Trùng tộc bảy bảo bối giết được không thể tính trên đầu ngươi, phải chính ngươi thân thủ lên sân giết mới tính."

Hàn Nghiệp nhìn Diệp Tố, mặt không đỏ tâm không nhảy mà nói: "Tính hắn."

Diệp Tố nhìn bộ dáng Hàn Nghiệp cùng Phương Cảm nói chuyện, mới ý thức được kỳ thật Hàn Nghiệp cũng có thời kỳ học sinh trẻ tuổi đường hoàng, ý khí phấn chấn.

Phương Cảm lắc đầu, vô cùng đau đớn nói: "Hàn cục trưởng, ai, ngươi đây chính là chơi xấu, không thể để ta thắng ngươi một lần sao, ta nói với ngươi, nếu ngày mai ta chết trận sa trường, ngươi sẽ hối hận cả đời a."

Tựa hồ người nơi này đều có khí chất tương đồng, đó chính là thấy chết không sờn. Đem tử vong như chuyện cười mà bàn tán, đề tài nặng nề đều khiến người ta cười đùa được.

Diệp Tố nhẹ nhàng nâng khóe miệng.

Phương Cảm liếc xéo hắn, đem khuỷu tay tì trên vai hắn, nghiêm túc nói: "Làm ơn đừng cười a."*

Hàn Nghiệp bất động thanh sắc mà phất tay Phương Cảm, nói: "Phương thượng tướng đang vội đi, chúng ta đi trước, có cơ hội mời ngươi uống rượu."

"Rượu gì? Rượu mừng?"

"Ân."

Phương Cảm giương tay lên: "Ta chờ."

Chiến trường cũng có gió trăng, cách tử vong còn có bình yên, tình cảm ở đâu lúc nào cũng có thể khiến người cảm thấy được an ủi, đây tựa hồ cũng là nguyên nhân vô số chiến sĩ Nhân tộc người trước ngã xuống, người sau tiến lên, nếu thi cốt vô tồn, ít nhất còn có người ái họ kiến tạo phần mộ che mưa chắn gió cho họ dưới đáy lòng mình.

**Lấy ý từ:*

Bồ đào mỹ tửu dạ quang bôi,

Dục ẩm tì bà mã thượng thôi.

Túy ngọa sa trường quân mạc tiếu,

Cổ lai chinh chiến kỉ nhân hồi?

(Lương Châu từ của Vương Hàn)

(Dịch ý)Rượu Bồ đào (rượu ngon) chứa trong chén bằng ngọc Dạ quang (rất quý);

Đang muốn uống thì tiếng đàn tỳ bà đã giục (phải) lên lưng ngựa (để ra đi);

(Đã hoặc nếu) Say nằm giữa bãi cát, mong người đừng cười (chê trách);

(Bởi) Từ xưa đến nay, người đi chinh chiến có mấy ai trở về.

Tác giả trích thơ văn hơi bị nhiều T.T ta đã nửa chữ tiếng Trung cũng kb rồi mà cứ phải copy paste lên gg rồi dùng gg quick trans

Trùng tộc cuồn cuộn không ngừng mà tiến công, hơn nữa số lượng càng ngày càng nhiều, dấu hiệu Trùng triều cũng ngày càng rõ ràng. Khi Vạn tộc khẩn trương hình thành phòng hộ tuyến tại tiền tuyến, một số chủng tộc trong liên minh Vạn tộc an bài một kế hoạch khác: "Theo phương hướng Trùng tộc, tìm kiếm Mẫu Trùng."

Trong lịch sử trải dài, bản thể Mẫu Trùng chỉ bị các đại chủng tộc ít ỏi phát hiện vài lần, tin tức về Mẫu Trùng ghi chép được thực phiến diện, nhưng cũng có thể quy nạp ra một số đặc điểm, tỷ như hình thể thật lớn, vượt qua một số tinh cầu trung đẳng, năng lực sinh sản cường đại,…

Sau khi liên minh Vạn tộc mở hơn trăm lần hội nghị, đông đảo chủng tộc tìm được biện pháp duy nhất có thể tiêu diệt nguy cơ Phỉ tộc chính là tiêu diệt Mẫu Trùng! Dù sao biết được từ Diệp Tố, Phỉ tộc chỉ có thể khống chế Trùng tộc, mà Mẫu Trùng không thể nghi ngờ chính là điểm mấu chốt nhất, tồn tại của nó biến Trùng tộc thành quần thể số lượng kinh người, làm Trùng tộc thân thể thực lực nhỏ yếu trở thành sinh vật khủng bố uy hiếp Vạn tộc.

Nếu có thể tiêu diệt Mẫu Trùng, ít nhất có thể khiến Trùng tộc giảm 70% thực lực, cũng sẽ không để Phỉ tộc muốn làm gì thì làm, nếu không Trùng tộc quy mô lớn như vậy dưới chỉ huy của Phỉ tộc, Vạn tộc căn bản không thể ngăn cản. Cho dù tiêu diệt Mẫu Trùng khiến mọi nền văn minh đều trở về khởi điểm, đánh đổi kia cũng đáng.

Tiêu diệt Mẫu Trùng trở thành biện pháp duy nhất.

Nhưng bản thể Mẫu Trùng vốn mơ hồ vô chừng, tuy rằng hình thể cồng kềnh lại dị thường linh hoạt, thần long thấy đầu không thấy đuôi, hơn nữa có Phỉ tộc khống chế, muốn tìm được Mẫu Trùng càng khó hơn, nhất định là công trình chậm chạm gian nan, hiện tại, bọn họ càng cần chú ý vấn đề tồn vong của chủng tộc mình hơn.

Trùng tộc càng tụ càng nhiều, tiền tuyến phòng vệ càng lúc càng gian nan. Khu vực một chủng tộc nhỏ yếu thủ vệ đột nhiên phát hiện đại lượng Trùng tộc, bọn họ chống cự không kịp, thất thủ năm sáu tinh hệ. Đây là lần đầu thất bại của Vạn tộc trước Trùng tộc, cũng là lần đầu Phỉ tộc bày ra răng nanh, cho dù Phỉ tộc đã gần như phát điên, nhưng vẫn còn một chút trí tuệ, trí tuệ này dư dả để đối phó Vạn tộc.

Nguy cơ càng rõ ràng càng gấp gáp mà áp sát, tin tức các chủng tộc bại lui không ngừng truyền ra, với xu thế này, chẳng bao lâu, tiền tuyến phải lui lại toàn bộ.

Vạn tộc một bên tăng mạnh thủ vệ tiền tuyến, một bên trong nội bộ các chủng tộc đẩy nhanh hình thức chiến tranh.

Nhân tộc đã tập hợp dân chúng lại, cùng nhau dời hướng tới Tổ Ong tinh hệ phía Nam. Cái gọi là Tổ Ong tinh hệ, tức là tinh cầu bên trong đa số giống Tổ Ong, bên trong có ánh sáng, đường hầm ngang dọc đan xen, đây là do bẩm sinh hình thành, sau đó lại được Nhân tộc gia công cải tạo, kiến tạo bên trong đường

hầm phòng ốc đơn sơ rậm rạp san sát nhau, trở thành tinh cầu dừng chân. Một Tổ Ong tinh có thể chứa rất nhiều dân cư, xung quanh Tổ Ong tinh còn có một số vệ sinh, phân biệt dùng để nuôi trồng lương thực, vật phẩm sinh hoạt cần thiết, nghiên cứu vũ khí.

Ngoài ra còn thiết lập mười lăm phòng tuyến trong lãnh thổ Nhân tộc từ Bắc đến Nam, đại bộ phận người Nhân tộc có vũ lực hoặc tự nguyện hoặc bị cưỡng chế tham quân, phân biệt đóng quân tại mười lăm phòng tuyến kia, trước dùng Trùng tộc lọt khỏi tiền tuyến để tập luyện, luyện lực tác chiến quân đội, khi kha khá thành hình sẽ phân biệt đưa tới phòng tuyến phía trước tiếp tục rèn luyện. Thời kỳ rèn luyện này, đã khó bảo đảm được sinh tử. Trùng triều ập tới nhất định phải có hy sinh, chỉ có trên chiến trường một bên học tập một bên chiến đấu, Nhân tộc mới có hy vọng mà chịu đựng Trùng triều trăm năm, huống chi Trùng triều lúc này không chỉ đơn giản là trăm năm liên tục.

Không còn hoàn cảnh an nhàn, tài nguyên giàu có cung cấp thế hệ trẻ tuổi tương lai trưởng thành, nên phải lấy máu tươi đổ xuống, mở ra một tương lai mênh mông.

Nhưng Liên Bang Nhân tộc vẫn sẽ tận lực chiếu cố giáo dục, dù sao bất cứ lúc nào, giáo dục mới là trọng điểm trong việc truyền thừa. Đa số học sinh nhỏ tuổi được an bài ở Tổ Ong tinh hệ làm thủ vệ, để phát huy tài nguyên nhân lực, lại có thể an toàn học tập. Nick cùng Triết Tu chuẩn bị thi đại học cũng không phải ngoại lệ, Triết Tu gia nhập đội tuần tra, Nick đi theo lão sư lên chiến trường sửa chữa cơ giáp bị đào thải, có thể sử dụng tiếp liền sửa tốt rồi đưa tới đội tuần tra, để bọn học sinh rèn luyện; không thể sử dụng liền nấu chảy, lấy ra kim loại cùng các tài nguyên trân quý khác, cũng coi như thỏa mãn mộng tưởng cơ giáp sư của Nick.

Mọi sinh mệnh trong vũ trụ đều đang khẩn trương chuyển động, như lá cây quay cuồng trước mưa rền gió dữ, cũng giống như cỏ dại đang nảy mầm đầy mặt đất mùa xuân.

Hàn Nghiệp ở thời khắc mấu chốt này mang bảy người trở về Nhân tộc, trước hết hắn muốn xử lý tốt công việc tương quan Minh Viện, lúc sau hắn chắc chắn phải lưu lại tiền tuyến thời gian dài, thời gian trở lại Nhân tộc không nhiều lắm, thời gian quản lý việc Minh Viện càng lúc càng ít, Minh Viện không thể chỉ giao cho hắn. Ngoài ra, còn có kế hoạch cuối cùng của Nhân tộc, cũng cần xuống tay thực thi.

La Thành, Kiều Nguy Nhiên,… vài người đều được Hàn Nghiệp cho nghỉ phép, đi thăm người nhà bằng hữu từng người, cáo biệt lúc này đây có lẽ sẽ là vĩnh biệt. Bọn họ đều rõ ràng.

Diệp Tố không có người nhà, bằng hữu, Nick cùng Triết Tu, hắn liền đi thăm hai bằng hữu hắn nhận thức đầu tiên khi tới Tinh tế thế giới, con đường tới Tổ Ong tinh hệ, đi qua Nhất Tâm tinh. Diệp Tố thấy Nhất Tâm hoa đặc trưng của Nhất Tâm tinh, nhưng từng phiến từng phiến mây trắng trang trí Nhất Tâm tinh cần cỗi, viên tinh cầu đã từng may mắn tồn tại qua một lần Trùng triều không biết có thể tiếp tục may mắn lần nữa hay không, hoa xấu xí nhưng thuần trắng như vậy, có thể có thời điểm một lần nữa nở rộ hay không.

Tâm Diệp Tố mạc danh rung động.

Hí hí, lúc đầu ta định làm cái kỷ lục, 1 tháng edit xong truyện, nhưng cuối cùng gặp đủ thứ thi cử rồi bạn bè rủ đi chơi abcdxyz,... nhưng trùng hợp thay hôm nay là sinh nhật ta:))) hẳn cũng sẽ là ngày truyện edit hoàn (còn beta hoàn thì...hừm).

189. Chương 187: Chiến Tranh

Quân hạm dần dần đi xa, Nhất Tâm tinh trắng xóa càng lúc càng xa xôi, chớp mắt liền trở thành chấm tròn trong dải ngân hà.

Diệp Tố còn nhìn chằm chằm nó, nhìn nó nhỏ bé, nhìn nó thuần trắng, tưởng tượng Nhất Tâm hoa hắn chỉ nhìn thấy một lần, giờ phút này lại rõ ràng tiên minh xuất hiện trong đầu hắn: Tư thái lay động, cánh hoa kỳ quái, cành khô sinh trưởng khỏe mạnh.

Nơi xa, tinh quang rạng rỡ.

"Hành tinh kia đáng sáng lên a!" Nhân viên Chấp hành tư bảo hộ phía sau Diệp Tố kêu lên.

Một người khác cười nói: "Hành tinh sao có thể sáng lên."

Tiếng cười của hắn chìm nghỉm dưới tinh quang càng lúc càng lớn, một hành tinh sáng lên, càng nhiều hành tinh nở rộ quang manh lóa mắt của mình, ngay cả hằng tinh tựa hồ cũng sáng hơn một chút.

Kỳ quan thiên văn quỷ dị như vậy, đông đảo người trên tinh hạm đều chưa từng thấy qua, bọn họ sôi nổi vọt tới bên cửa sổ, hoặc dùng mắt thường xem, hoặc trực tiếp dùng máy dò xét, cũng truyền kỳ quan nơi này tới Nhân tộc, hy vọng có thể được thiên văn học gia giải thích thêm.

Có người nói hành tinh tự sáng nơi này đã tới thời kỳ cuối, sắp nổ mạnh. Nhiều hành tinh như vậy cùng nhau tới thời kỳ cuối, là đã hẹn tốt sao?

Quân hạm bỏ lại phiến tinh hệ này lại phía sau, kinh ngạc qua đi, Chấp hành tư cũng ai về vị trí người nấy làm việc, bọn họ chinh chiến với vũ trụ, đã nhìn qua rất nhiều kỳ quan, không còn bất cứ điều gì có thể khiến bọn họ trằn trọc đau khổ không ngủ được suy nghĩ. Diệp Tố vẫn không nhúc nhích.

Tới Tổ Ong tinh hệ, Diệp Tố mới như vừa bừng tỉnh mộng, ngơ ngẩn mà nhìn cảnh tượng trước mắt, rậm rạp người chen đầy cả viên tinh cầu, thanh âm ồn ào không dứt bên tai, giống ong, giống kiến, chỉ không giống con người.

Chấp hành tư mang Diệp Tố trực tiếp tìm được Nick cùng Triết Tu, hai người này đương nhiên thực kinh hỉ, Nick hưng phấn hoa tay múa chân.

Triết Tu nghe nói Diệp Tố có thể đi theo Hàn Nghiệp Hàn cục trưởng, có thể sẽ luôn tại tiền tuyến, tuy chưa nói gì, nhưng ánh mắt chân thật biểu lộ hâm mộ.

Diệp Tố nhất thời phức tạp với loại hâm mộ này, không biết nên vui vì Triết Tu còn nhỏ tuổi đã có tâm trách nhiệm không bình phàm, hay cảm thấy bi ai vì mọi người.

Nick tựa hồ một chút cũng không cảm thấy khẩn trương do Trùng triệu ập tới, vẫn lải nhải một chút chuyện nhà cho Diệp Tố, tỷ như đồng học hiện tại ra sao, tỷ như Triết Tu rốt cuộc cụ tượng hóa ra vũ khí, là song kiế, tỷ như hắn đi theo lão sư thu hoạch duy tu cơ giáp, tỷ như chí hướng hùng tâm bừng bừng của hắn — trở thành một cơ giáp chế tạo sư vĩ đại, sau khi hứng thú lên, Nick nói tới một số ý tưởng chế tạo cơ giáp của hắn.

Diệp Tố nhìn biểu tình bất đắc dĩ của Triết Tu liền biết, nhất định Nick đã lặp lại những lời này đã rất nhiều lần, Diệp Tố không hiểu chế tạo cơ giáp, thấy Nick nói tới đôi mắt sáng lên, cũng không bủn xỉn mà khen vài câu.

Nick càng vui vẻ: "Ngươi cảm thấy ý tưởng của ta thế nào? Một đài cơ giáp có thể tự nhiên thay đổi giữa nhân hình, thú hình, có thế ứng phó cục diện địa hình nguy hiểm, tài liệu tốt nhất để chế tạo là kim loại ký ức, không phải bộ dáng chuyển đổi cứng nhắc hiện giờ chúng ta nhìn thấy, mà là trực tiếp thay đổi từ nội bộ, mỗi một hình thái đều có thể phát huy hiệu quả tốt nhất, ngẫm đã thấy khốc!"

"Thực hảo a." Diệp Tố cảm thấy như vậy thực giống Transformers.

Nick kêu lên: "Quá tuyệt vời! Cuối cùng cũng có người không cho rằng suy nghĩ ta kỳ lạ. Diệp Tố Diệp Tố, ta quyết định để ngươi đặt tên đài cơ giáp đầu tiên ta chế tạo! Để hậu nhân nhớ kỹ cống hiến vĩ đại của ngươi trên sử cơ giáp!"

Diệp Tố bật cười, bất quá cũng thật sự suy xét nên gọi tên gì.

"Vậy gọi là Tề Thiên Đại Thánh đi." Diệp Tố nói với Nick, nếu thực sự có Tôn Ngộ Không, 72 phép thần thông quảng đại, hàng yêu phục ma, không gì không làm được, vậy thật tốt quá.

Nick cao hứng vỗ tay: "Tên này quá khốc!"

Diệp Tố cười cười, phất tay cáo biệt bọn họ. Đường về không đi qua Nhất Tâm tinh, mà từ một tuyến đường khác tới thẳng địa điểm hội hợp.

La Thành trở về quê nhà, tòa lâu đài của bọn họ trước kia càng thêm già nua, ông ngoại hắn cùng lão bộc cũng không theo mọi người rời đi, dựa theo lời lão tổ phụ, dù sao chẳng còn sống bao lâu, ở đâu mà chẳng giống nhau. Biết La Thành gia nhập Minh Viện, hơn nữa sẽ giống như tổ tiên Osborne, ông ngoại tuổi già kích động rơi lệ, không ngừng nhắc mãi: "Vinh quang tổ tiên vĩnh thừa."

La Thành an an tĩnh tĩnh mà nghe ông ngoại kể chuyện xưa Osborne gia tộc, từ Osborne bắt đầu, mỗi thế hệ bọn họ đều không làm dòng họ này thất vọng.

Ngày đó đã tới, khi La Thành sắp rời đi, ông ngoại gọi hắn tới, yêu thương vuốt ve mặt cháu ngoại, La Thành góc cạnh càng lớn càng sắc bén.

Ông ngoại nói: "Nhiều người đều nói lão già ta hồ đồ, vì vinh dự vốn đã sớm không còn tồn tại mà để nữ nhi cùng con rể mất mạng nơi chiến trường, hiện tại lại muốn cháu ngoại duy nhất vào sinh ra tử. Bọn họ mới là hồ đồ, nhân sinh trăm năm ngắn ngủi, không theo đuổi vinh quang, ích kỷ ham hưởng lạc, người sống thành cái dạng quỷ gì a."

Ông ngoại lau nước mắt, còn nói thêm: "Có chuyện vẫn luôn gạt ngươi, kỳ thật tổ tiên Osborne chúng ta kính trọng nhất, kỳ thật hắn là một hải tặc đầy tội danh a!"

La Thành ngạc nhiên.

Ông ngoại kích động mà đề cao thanh âm: "Nhưng hắn đã tẩy đi tội nghiệt mình phạm phải! Hắn lần lượt trải qua sinh tử trên chiến trường, lần lượt phó thân hiểm cảnh, người hắn cứu nhiều hơn người hắn giết nhiều a! Hậu đại hắn cũng không hề làm ác, khen ngợi lịch sử cho gia tộc ta, đều là nhờ chiến công của chúng ta, không phải tự nhiên mà tới! Ngươi đi đi, nhớ kỹ dòng máu của ngươi, nhớ kỹ chủng tộc của ngươi, đi thôi."

Vô luận là La Thành đối mặt chiến trường mãnh liệt, hay ông ngoại tuổi già, đều biết, lúc này đây, ly biệt chính là vĩnh biệt.

La Thành mang theo hình tượng tổ tiên rời đi, sau đó lại cảm thấy, tổ tiên vẫn là người đáng kính như trước, hơn nữa dưới đao quang kiếm ảnh, áng sáng tinh mang, hình tượng tổ tiên đổ sụp xong lại lấy một tư thái càng thêm sinh động xuất hiện, Osborne vốn là một người, phạm phải tội nghiệt lại tự mình chuộc lại.

Tiểu Thất không có thân nhân, cũng không có bằng hữu. Tịch Tuyết đưa hắn đi du ngoạn các nơi trên Hoa Đô, nhưng Hoa Đô tiểu Thất nhìn thấy lần này không còn phồn vinh như lúc trước hắn thấy, không khiến tiểu Thất thấy chấn động, chỉ khiến hắn lạnh cả đáy lòng.

Người trên Hoa Đô tinh đã toàn bộ chuyển dời tới Tổ Ong tinh hệ, chỉ để lại kiến trúc trống rỗng. Cũng có một số người không đi, nhưng trên cơ bản đều là lão nhân, còn có một số lưu manh trục lợi, thừa dịp không ai ở Hoa Đô mà xưng vương xưng bá. Một tinh cầu phồn hoa, hiện tại lại tràn ngập dáng vẻ già nua cùng lệ khí.

Tịch Tuyết mang tiểu Thất đi dạo môt vòng, cúi đầu nhìn chằm chằm mắt hắn, nói: "Hoa Đô cùng tinh cầu ngươi lớn lên, đã không khác nhau. Người nơi này cùng người nơi đó cũng không khác nhau, trước mặt tử vong, mỗi người đều bình đẳng."

"Phàm là chuyện đều sẽ không có bình đẳng tuyệt đối." Tịch Tuyết lôi kéo hắn trở về, "Bởi vì vô năng được

bảo vệ mà đắc chí, có người bởi vì vô năng mà áy náy, có người trong phạm vi khả năng cho phép mà khiêm nhượng, có người biết rõ không thể nhưng phải cố gắng. Vì người đông, sự tình không thể cũng chưa chắc đã không thể, "chúng ta này thanh vân thẳng thượng, chúng ta này hoàng tuyền vĩnh trụy "*(chúng ta đều đang trên đường tới thiên đàng và chúng ta đều đang trên đường tới địa ngục)**."

**trích trong bản dịch tiếng trung của Tales of the two Cititesˆ – Charles Dickens:*

It was the best of times, it was the worst of times, it was the age of wisdom, it was the age of foolishness, it was the epoch of belief, it was the epoch of incredulity, it was the season of Light, it was the season of Darkness, it was the spring of hope, it was the winter of despair, we had everything before us, we had nothing before us, we were all going direct to Heaven, we were all going direct the other way.

Đó là thời kỳ huy hoàng nhất và cũng là thời kỳ tồi tệ nhất; đó là thời kỳ của sự khôn ngoan cũng là thời kỳ của sự ngu xuẩn, đó là kỷ nguyên của niềm tin và là kỷ nguyên của hoài nghi, đó là mùa của ánh sáng cũng là mùa của bóng tối, đó là mùa xuân của hi vọng và là mùa đông của tuyệt vọng, chúng ta có mọi thứ trước mắt nhưng chúng ta không có gì trước mắt, chúng ta đều đang trên đường tới thiên đàng và chúng ta đều đang trên đường tới địa ngục. (tài trợ bởi ta vì gg k tìm được bản dịch tiếng việt)

Chắc ý chị gái là mọi thứ đều có thể xảy ra?!

Tiểu Thất cái hiểu cái không.

Bảy người từng người một cáo biệt người nhà cùng bằng hữu, lại hội hợp cùng Hàn Nghiệp, lần nữa đi tiền tuyến.

Trùng tộc càng ép càng chặt, tốc độ chém giết của Vạn tộc xa xa không đuổi kịp tốc độ Mẫu Trùng sinh sản, phòng tuyến Vạn tộc đã phải bất đắc dĩ mà lùi lại một van năm ánh sáng, mà một khi đã nhượng bộ, chính là vô chừng mực tiếp tục lùi lại, tận đến khi khu vực sinh hoạt của Vạn tộc bị Trùng tộc gặm cắn không còn.

Tin tức tốt duy nhất đại khái chính là, liên minh Vạn tộc rốt cuộc tìm được manh mối Mẫu Trùng, trải qua hơn một tháng bí mật an bài, phóng nhiều chip truy tung lên thể xác Mẫu Trùng, tuy rằng đa số đều bị Phỉ tộc phát hiện tiêu hủy, nhưng có một chip truy tung trời xui đất khiến chui vào vị trí khớp xương của mẫu Trùng, tuy rằng Phỉ tộc biết vị trí, nhưng bọn hắn không thế lấy ra được, những Trùng tộc khác cũng vô pháp lĩnh hội ý tứ Phỉ tộc mà lấy ra máy truy tung nhỏ bé khảm trong thân thể Mẫu Trùng thực lớn.

Chip truy tung này cứ như vậy mà may mắn tồn tại, cung cấp tin tức chuẩn xác về vị trí Mẫu Trùng cho Vạn tộc. Bọn họ phái quân đội chuyên môn vây chặn nơi Mẫu Trùng mới sinh sản, tiêu diệt Trùng tộc mới sinh, trong lúc nhất thời giảm bớt áp lực cho tiền tuyến. Nhưng hành động này cũng mang tính nguy hiểm cực lớn, Phỉ tộc thường xuyên sẽ phát hiện, để Mẫu Trùng quay đầu truy kích quân đội, tốc độ Mẫu Trùng cực nhanh, công kích mãnh liệt, quân đội căn bản không thể chống cự, cho nên một khi phát sinh sự cố này, chính là kết cục toàn quân bị diệt. Tình huống này cũng chỉ là uống rượu độc giải khát, không thể lâu dài.

Liên minh Vạn tộc đã đưa kế hoạch tiêu diệt Mẫu Trùng vào lịch trình, cố gắng một lần đạt tới thương tổn

lớn nhất cho Mẫu Trùng, cho dù tiêu hao hết tài lực vật lực tích lũy của liên minh Vạn tộc, trở về văn minh khởi điểm, cũng xứng đáng.

Đương nhiên, hình thể Mẫu Trùng thực lớn, hệ số nguy hiểm cao, không phải trong thời gian ngắn có thể thương thảo ra đối sách, còn cần càng kỹ càng cẩn thận nghiên cứu tập tính Mẫu Trùng, mài giũa ra kế hoạch hoàn chỉnh, một lần nghiên cứu này giằng co kéo dài 5 năm.

Hàn Nghiệp làm chỉ huy phía sau Nhân tộc, kỳ thật rất ít trực tiếp ngươi chết ta sống cùng Trùng tộc trên chiến trường, chủ yếu truyền đạt mệnh lệnh xuống, quan sát toàn cục, điều tiết khống chế vĩ mô.

5 năm ở tiền tuyến này, Hàn Nghiệp tổng cộng khởi xướng tám lần kế hoạch bảy người, mỗi lần đều có thể gây ra thương tổn nặng nề cho Trùng tộc, nhưng Nhân tộc cũng bị tiêu hao tài vật không kém. Đầu tiên cần phái đại lượng nhân thủ tìm kiếm tinh hệ có hoàn cảnh thích hợp, còn cần sử dụng vệ tinh nhân tạo thay đổi quỹ đạo một số tinh cầu không phù hợp, bởi vì chuyện Diệp Tố bị Trùng tộc mai phục lúc đại hội diễn ra, mỗi lần hành động sau đó, Hàn Nghiệp đều phái đại lượng quân đội đi theo bảo hộ bảy người, nhân lực tiêu hao cũng rất lớn.

Nhưng bảy người Nhân tộc xác thật làm ra cống hiến thật lớn, liên minh Vạn tộc đặc biệt tiến hành cung cấp tài nguyên cho Nhân tộc, hơn nữa đề cao địa vị Nhân tộc trong liên minh, trong hội nghị bí mật nào đó, Hàn Nghiệp cũng có quyền tham dự, cũng đưa ra không ít sáng kiến, khiến trước mắt Vạn tộc sáng ngời. Thậm chí Trung Công tộc cũng nói: "Nếu không phải bởi Trùng triều, xu thế quật khởi của Nhân tộc thực không thể ngăn cản."

Bất tri bất giác 5 năm trôi qua, Diệp Tố từ nam hài 18 tuổi đã trưởng thành một nam nhân tuấn lãng, mài giũa nơi chiến trường khiến màu da hắn không hề trắng nõn sạch sẽ như trước, nhưng ánh mắt càng thêm sáng ngời, dáng người càng thêm đĩnh bạt.

Diệp Tố bởi vì tầm quan trọng trong kế hoạch cùng đặc thù giấc ngủ, được các đồng bạn chiếu cố nhiều nhất, hắn chỉ chém giết trên chiến trường khi có người đi theo bên cạnh, hơn nữa mỗi khi tới buổi chiều năm sáu giờ, hắn cần phải lui về. Bất quá, Diệp Tố cũng không cô đơn, ở thời điểm chính ngọ, nhất định muốn thâm nhập chiến trường đại sát một phen, vài lần đầu còn khiến người khác lo lắng không thôi, nhưng lúc sau đều yên tâm, Diệp Tố thời điểm chính ngọ, hoàn toàn có năng lực tiếu ngạo chiến trường.

Cho dù gặp phải nguy hiểm, hắn còn có đòn sát thủ bảo mệnh — vạn tiễn xuyên tâm. Tuy rằng sau khi sử dụng phó vũ khí, tinh thần lực hắn sẽ hoàn toàn tiêu hao sạch sẽ, nhưng Trùng tộc trong phạm vi trăm dặm cũng sạch bóng, cũng đủ để những đồng bạn khác tới cứu hắn về. Theo phó vũ khí được sử dụng nhiều hơn, Diệp Tố cũng càng thêm quen thuộc với vạn tiễn xuyên tâm, ứng dụng càng thêm xuất thần nhập hóa.

Ngày này, Diệp Tố trở về từ chiến trường, trở lại phòng ở hắn cùng Hàn Nghiệp. Hàn Nghiệp mỗi ngày đều rất bận, có rất ít thời gian ở cùng Diệp Tố, Diệp Tố cũng đã quen, sau khi ăn uống trong căn nhà trống rỗng, sẽ đọc sách, sau đó đi ngủ.

Thế giới hiện thực, hắn theo sau Lý Hoằng Hậu hoàn thành một hạng mục nghiên cứu hóa học quan trọng, thanh danh vang dội, tên tuổi nhà hóa học trẻ tuổi lại có tiềm lực nhanh chóng lan truyền. Kỳ thật ở giới hóa học, rất nhiều người đã không coi Diệp Tố là hậu bối, thực lực cùng ngộ tính hắn bày ra, đều không

thua bất luận nhà hóa học trứ danh giải thưởng chồng chất nào.

Hôm nay Diệp Tố đang thương lượng cùng Lý Hoằng Hậu, tính toán trở về nhà một chuyến, Tiếu Thừa lại đột nhiên tới, mang tới một tin tức không tốt.

Tin tức sóng mã hóa bị văn minh ngoại hệ phá giải.

Nguyên lai sau khi tin tức sóng được mã hóa thành công 5 năm trước, nhân loại liền bắt đầu yên tâm lớn mật dò xét vũ trụ, thậm chí dùng tin tức sóng mã hóa theo dõi văn minh ngoại hệ bọn họ phát hiện. Nhưng không nghĩ tới, văn minh ngoại hệ kia đã nghiên cứu tin tức sóng tới tuyệt hảo, không chỉ phát hiện theo dõi, còn phá giải được tin tức sóng mã hóa, từ đó tìm được vị trí phát ra tín hiệu là Địa cầu, văn minh ngoại hệ gửi đi một tin tức vấn an khiêu khích, một ngày trước được một đài thiên văn nọ nhận được.

Sau khi nhận được tin tức này, cao tầng nào đó hoàn toàn luống cuống, triệu tập một đống lớn người thương thảo đối sách. Lý Hoằng Hậu cùng Diệp Tố làm nhân viên kỹ thuật, đương nhiên nằm trong danh sách mời.

Hai người đi theo Tiếu Thừa tới đài thiên văn trứ danh kia, biết được toàn bộ nội dung tin tức.

"Ha, nguyên lai các ngươi cách chúng ta gần như vậy, vẫn luôn nằm ở điểm mù dò xét của chúng ta, thật tiếc nuối muộn như vậy mới phát hiện ra các ngươi."

Phiên dịch thành tiếng Trung chính là ý tứ này, trong lúc nhất thời nhân viên tham dự hội nghị hai mặt nhìn nhau.

Đang lúc bọn họ khẩn trương mà tiến hành phòng vệ vũ trụ, văn minh ngoại hệ lại phát tới cho bọn họ một tin tức: "Tốc độ truyền tin tức sóng của các ngươi quá chậm, giao lưu không thuận tiện, chúng ta dạy cho các ngươi cách nhanh hơn."

Bọn họ chấn kinh rồi, không biết văn minh ngoại hệ đến tột cùng muốn gì. Nhân viên chuyên môn đối ngoại với văn minh ngoại hệ phát tới nội dung tiến hành nghiệm chứng, nếu thật sự có thể truyền tin tức sóng nhanh hơn, không có tai ngoại ngầm, cơ hồ mỗi ngày đều có thể tiến hành một lần đối thoại với văn minh ngoại hệ.

Tiếp theo, nhân loại lại tiếp xúc đối thoại vài lần cùng văn minh ngoại hệ, dần dần phát hiện đối phương hoàn toàn không như bọn họ nghĩ, văn minh ngoại hệ không bố trí phòng vệ, thuần túy vui sướng bởi vì phát hiện ra một đồng bạn khác, tận lực mà chỉ dạy cho Nhân loại phương thức truyền sóng tin tức càng nhanh hơn.

Những người phái chủ chiến khẩn trương chuẩn bị khai chiến đều lâm vào trầm mặc, thẳng thắn cùng chân thành của đối phương khiến tâm tình bọn họ phức tạp cực độ.

Phái chủ hòa nói: "Bằng hữu, đặc biệt là bằng hữu đầu tiên trong vũ trụ, đối với chúng ta mà nói, rất cần thiết."

Điều này đã nói lên thái độ của Nhân loại với văn minh ngoại hệ, đối phương đối đãi chúng ta thế nào, chúng ta liền đối đãi đối phương như vậy.

Chỉ là một hồi sợ bóng sợ gió, Diệp Tố cùng những nhân viên kỹ thuật nơi này đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhân loại đối với chiến tranh vũ trụ không có bất luận kinh nghiệm gì, càng không có đủ năng lượng, hòa bình, là lựa chọn tốt nhất.

Diệp Tố cười, đúng vậy, hòa bình thực tốt. Không ai hiểu rõ chuyện này hơn hắn, Tinh tế thế giới không có nơi nào không phải chiến trường, tử vong không có hồi kết, khiến Diệp Tố càng trân trọng hòa bình ở thế giới hiện thực.

Trong một trận Waterloo, tuyệt đại bộ phận chỉ nhớ kỹ kẻ thất bại là Napoleon. Nhưng khắc sâu vào ký ức Diệp Tố là người chiến thắng lúc đó, nguyên soái Anh quốc Wellington. Công tước Wellington sau khi thắng lợi, nhìn chiến trường đầy tử vong trước mắt, nhìn binh lính bị thương, ai thán một câu: "Ngoài thất bại, thắng lợi chính là bi kịch lớn nhất*."

So với nhớ kỹ bóng dáng to lớn thất bại của Napoleon lưu lại trong lịch sử, không bằng nhớ kỹ giáo huấn huyết lệ này.

**nguyên văn: Nothing except a battle lost can be half so melancholy as a battle won.*

(ta cứ hay bị dở hơi thích gg xem nguyên văn mấy câu tg trích T.T thành ra edit 1 chương có trích dẫn lúc nào cũng bị dôi thời gian ra gấp rưỡi)

190. Chương 188: Tuyệt Lộ

Hiện thực hòa bình an ủi Diệp Tố một chút, nhưng tình huống Tinh tế thế giới càng lúc càng chuyển biến xấu. Thế Trùng tộc không thể cản, Mẫu trùng bị Phỉ tộc điều khiển tăng trưởng kịch liệt tốc độ sinh sản, cho dù liên minh Vạn tộc không ngừng phái quân đội ngăn cản, nhưng hiệu quả đạt được ngày càng mỏng manh, áp lực tiền tuyến đã lớn tới mức một số chủng tộc nhỏ yếu không thể chống đỡ nổi.

Tổng thể thực lực của Nhân tộc kỳ thật được gọi là yếu trong vạn tộc, không có địa hình phù hợp để Diệp Tố Kiều Nguy Nhiên bọn họ phát huy, quân đội Nhân tộc liên tiếp bại lui.

Từ chỉnh thể xem, tiền tuyến so với 5 năm trước, đã lui về sau tám vạn năm ánh sáng, trong chiến tranh với Trùng tộc, Vạn tộc vẫn luôn nằm ở hạ phong.

Lại qua một năm, thế công Trùng tộc càng thêm mãnh liệt. Có lẽ Mẫu Trùng trường kỳ bị cái máy theo dõi không đau không ngứa kia giới hạn nơi nơi, khiến Phỉ tộc vốn đã điên cuồng lại thêm giận dữ, thế nhưng chỉ huy Mẫu Trùng tiến vào chiến trường. May mắn bị liên minh vạn tộc phát hiện đúng lúc, phái nhiều quân đội các chủng tộc tới ngăn chặn. Đây là lần đầu tiên Mẫu Trùng trực diện công kích Vạn tộc, đánh Vạn tộc rơi rớt tan tác, gần như toàn quân bị diệt, tuy rằng cuối cùng Mẫu Trùng vẫn rời đi, nhưng Vạn tộc một chút cũng không có cảm giác thắng lợi, ngay cả thắng lợi bi thảm cũng không có.

Bọn họ đều nhận ra cảm giác bị đùa bỡn trong lòng bàn tay. Chỉ cần Phỉ tộc hạ lệnh để Mẫu Trùng tiếp tục công kích, quân đội Vạn tộc ngay cả một binh một tốt cũng không sống sót. Bộ dáng Mẫu Trùng cuối cùng rời đi không giống như bị đánh đau, mà càng giống như khinh thường.

Những chiến sĩ còn tồn tại qua chiến dịch đầu tiên của Mẫu Trùng đều cảm thấy may mắn, sau khi qua chuyện đều không thể khống chế mà toát ra thần thái sợ hãi, cho dù bọn họ thân kinh bách chiến. Bọn họ không sợ hãi tử vong, mà sợ hãi cảm giác vô lực tột độ khi đối mặt Trùng tộc. *(dạ sự bất lực của anh Hàn Nghiệp đã lây lan như một loại bệnh dịch ra sinh linh vạn vật)*

Thể xác Mẫu Trùng vô cùng cứng rắn, đao thương bất nhập, ngay cả vũ khí quang học uy lực lớn nhất của Vạn tộc hiện tại cũng chỉ có thể lưu lại một vết thương không sâu trên người nó, những vũ khí bình thường khác, tỷ như súng ánh sáng Nhân tộc chế tạo, chỉ có thể miễn cưỡng vẽ ra một đường trắng nhàn nhạt. Càng đáng sợ chính là, Mẫu Trùng cũng không chỉ ngốc ở đó mặc Vạn tộc công kích, nó cũng sẽ phản kích, hơn nữa thân thể khổng lồ cho nó lực lượng không gì sánh kịp, cũng không trở ngại tới tốc độ cực nhanh của nó. Đôi khi có sẽ như một tinh cầu thả rơi xuống, đè quân hạm Vạn tộc tan xương nát thịt.

Thân thể Mẫu Trùng còn chứa kịch độc, là độc tố chồng chất thực nghiệm sinh hóa Phỉ tộc tiến hành năm đó lưu lại, trải qua ngàn vạn năm lên men biến chất, độc tố càng thêm kinh người, mỗi lần Mẫu Trùng phun nước miếng, nơi đi qua hoàn toàn tan chảy, trình độ cùng tốc độ ăn mòn kia khiến chủng tộc nhìn thấy đều hãi hùng khiếp vía.

Viễn công không được, cận chiến cũng không nơi xuống tay, đối mặt Mẫu Trùng, ngay cả Trung Công tộc cũng bó tay chịu trói, cấu tạo thân thể hai lớp của bọn họ chưa kịp phát huy tác dụng gì trước mặt Mẫu Trùng đã bị ăn mòn sạch sẽ.

Sau khi chiến dịch Mẫu Trùng lần thứ nhất, Phỉ tộc tựa hồ yêu thích trò chơi như vậy, thường xuyên cho Mẫu Trùng tới chơi một chút, mỗi lần như vậy Vạn tộc đều tử vong thảm trọng. Một lần nọ, bởi vì tính toán sai lầm, không thành công chặn nó lại được, hoặc là do Phỉ tộc không muốn tiếp tục chơi, liền để Mẫu Trùng thực sự tiến vào chiến trường.

Những Trùng tộc khác sau khi ngửi được hơi thở Mẫu Trùng liền như được tiêm thuốc kích thích, càng thêm điên cuồng hung mãnh hơn xưa, như nước sôi mà cuồn cuộn lao hướng Vạn tộc, rất nhiều chủng tộc ngay cả kêu rên cũng chưa kịp thốt ra, liền hồn về tây thiên. Sau khi kiên trì hai ngày, liên minh Vạn tộc không thể không hạ lệnh rút về toàn quân.

Đây là một lần thất bại lớn nhất từ trước tới nay, Vạn tộc vứt bỏ khu vực chiến trường có lợi nhất, lui hơn mười vạn năm ánh sáng mới có cơ hội thở dốc. Tử vong càng thêm thảm trọng — không ai không thương tổn, trọng thương tới mức không thể tiếp tục mang mình ốc tiếp tục chiến đấu. Mỗi chủng tộc đều có vài tướng quân uy danh hiển hách tử vong.

Moka lão sư lão mà di kiên bất hạnh gặp nạn trong thời điểm rút lui. Càng có nhiều người trẻ tuổi tử vong hơn, sinh mệnh tươi sống rốt cuộc không thể trở về.

Sau khi trải qua thảm trạng lần này, vô luận phải trả giá đại giới lớn thế nào khi đối mặt Mẫu Trùng, liên minh Vạn tộc cũng tuyệt đối không để nó lại bước chân vào chiến trường.

Tiếng hô tiêu diệt Mẫu Trùng ngày càng lớn, cao tầng liên minh Vạn tộc cũng càng lúc càng cấp bách, tiếp tục kéo dài, chỉ sợ Vạn tộc không còn năng lực tử chiến một trận.

Thời gian gần đây, mở hội nghị càng ngày càng nhiều, kế hoạch tiêu diệt Mẫu Trùng cần mau chóng tiến hành.

Hội nghị Vạn tộc lúc này, Trung Công tộc rốt cuộc ngưng trọng quyết định, lập tức bắt đầu kế hoạch diệt Trùng. Kế hoạch bọn họ chỉ có hai bước, một là tìm được Mẫu Trùng và đưa nó vào bẫy rập, hai là phát động công kích bẫy rập. Bố trí bẫy rập đương nhiên là trọng điểm của trọng điểm.

Đầu tiên là địa điểm tinh hệ có hoàn cảnh thiên thời địa lợi, tốt nhất có thể hạn chế hành động Mẫu Trùng một chút, ngăn cản tốc độ của nó.

Mà trong bẫy rập đó, Đại Nhạc tộc sẽ phái ra mười vạn dũng sĩ lấy thân vật lộn — sẽ phái ra trăm triệu đội cảm tử, tự bạo năng lượng hạch; Trung Công tộc hao phí sức lực toàn tộc kiến tạo mười vạn pháo cối siêu năng lượng toàn bộ đưa vào sử dụng; sử dụng toàn bộ đoàn quân hạm mạnh nhất của Tác Mịch tộc… Mỗi một chủng tộc đều lấy ra đòn sát thủ của mình, không cầu sinh cho bản thân, chỉ cần Mẫu Trùng chết.

Nhân tộc cũng không ngoại lệ, đòn sát thủ mạnh nhất của Nhân tộc đương nhiên là Diệp Tố, Kiều Nguy Nhiên, La Thành,… tổ hợp bảy người.

Một lần này, trăm tử vô sinh. Có lẽ quân đội Vạn tộc phái đi, chỉ có bốn năm sinh mệnh may mắn tồn tại.

Hàn Nghiệp trong hội nghị im lặng không tiếng động, cuối cùng cũng tới tình trạng này, gương mặt bảy người thay phiên xẹt qua trong đầu hắn, cuối cùng dừng lại ở Diệp Tố, non nớt sáu năm trước, kiên nghị hiện tại, ánh mắt cực nóng hắn nhìn Hàn Nghiệp cũng chuyển thành thâm trầm nội liễm, hoặc vui vẻ hoặc đau thương, đều đèn kéo quân nhanh chóng hiện lên, tất cả đều là ảo ảnh.

Hàn Nghiệp cuối cùng vẫn phải tự tay đưa Diệp Tố vào tử địa.

"Hàn Nghiệp, Nhân tộc các ngươi có tán thành kế hoạch này không?" Trung Công tộc lại hỏi một tiếng.

Hàn Nghiệp chớp mắt, ảo ảnh liền tiêu tán không dấu vết, hắn nói: "Tán thành."

"Hảo, nếu các ngươi đều tán thành, vậy chúng ta quay lại bàn luận bước đầu kế hoạch — dụ dỗ Trùng tộc

tiến vào bẫy rập. Một bước này tuyệt đối không an toàn hơn bước thứ hai, muốn đưa Trùng tộc kéo vào bẫy rập, ngoài dùng tử vong xây nên, ta không nghĩ ra biện pháp nào khác…"

Trung Công tộc nghiêm túc thuyết minh gian nan cùng nguy hiểm của bước kế hoạch này. Hàn Nghiệp chậm rãi ngẩng đầu, chủ động xin đi giết giặc: "Ta nguyện mang quân đảm đương mồi."

"Còn có ta." Đây là tiểu vương tử Đại Nhạc tộc, hắn từng muốn nhận Diệp Tố làm tiểu sủng vậy, nhưng hiện tại, hắn chỉ muốn chém mẫu Trùng một đao.

"Ta!" Thanh âm tiêm tế, dáng người cũng thập phần thấp bé, là tiểu phá phong sau khi thành niên, đuôi hắn lại dài lại cứng cỏi, đen nhánh tỏa sáng, như có lực lượng vô hạn ẩn chứa trong đó *(như tả chym vậy, oops)*, thật là phá phong tộc thành niên hoàn mỹ. Thọ mệnh Phá Phong tộc rất dài, nhưng kỳ ấu niên lại rất ngắn, cho nên mỗi Phá phong tộc nhân đều có thể hưởng thụ kỳ ấu niên không bị quản giáo. Nhưng tiểu phá phong còn chưa kịp hưởng thụ, Trùng triều đã tới, lễ thành niên của hắn cũng là dùng thi thể Trùng tộc tới ăn mừng.

"Ta."

"Còn có ta."

……

Đây sẽ là tử chiến, vô luận thành công hay không, Vạn tộc đều sẽ lâm vào tình trạng tê liệt. Thành công tốt xấu còn có một đường sinh cơ, lại bắt đầu chậm rãi phát triển từ văn minh khởi điểm, thất bại… vậy vĩnh viễn có ngày ló mặt.

Cho nên các chủng tộc đều lấy ra biện pháp bảo mệnh cuối cùng của tộc mình, chỉ hy vọng tiếp tục kéo dài số mệnh các chủng tộc.

Hàn Nghiệp triệu hồi toàn bộ Hành quân tư trở về từ chiến trường, trăm vạn hành quân tư chỉ còn lại hơn năm mươi vạn. Rất nhiều người lúc này mới giật mình phát hiện, tỉ lệ nam nữ Hành quân tư thế nhưng đạt tới 1 đối 1, so với bất luận quân đội nào đều cân đối hơn.

Sau đó, Hàn Nghiệp hạ một mệnh lệnh, bọn họ mới biết được dụng ý Hành quân tư như vậy.

Mở ra kế hoạch Thuyền Noah của Nhân tộc.

Một siêu đại tinh hạm, xuất hiện trước mặt mọi người, tinh hạm này cao một cây số, dài gần vạn mét, đâu phải tinh hạm, quả thực chính là một hành tinh loại nhỏ! Tinh hạm này tên là "Thuyền Noah", bên trong mang theo hệ thống tuần hoàn năng lượng, có thể cung cấp cho năm mươi vạn người sinh sống trong hai trăm năm.

Năm mươi vạn Hành quân tư trên tinh hạm này rời khỏi Nhân tộc, rời khỏi khu vực có Trùng tộc, tìm một địa phương an toàn trong vũ trụ tránh thoát nạn sâu bệnh, nếu trăm năm sau, Trùng triều qua đi, bọn họ có thể quay lại, nếu Nhân tộc bị hủy diệt, bọn họ có thể một lần nữa tìm nơi dựng trại đóng quân, một lần nữa sinh sản, Nhân tộc bất diệt. Tỉ lệ nam nữ cân bằng như vậy, chính là vì sinh sản a! Đây mới là sứ mệnh cuối cùng của Hành quân tư Minh Viện.

Hành quân tư thập phần bất mãn với việc bản thân phải đào binh, nhưng chuẩn tắc phục tùng mệnh lệnh Minh Viện đóng đinh vững chắc trong lòng bọn họ, bọn họ không tình nguyện mà đổ bộ lên con thuyền Noah.

Hàn Nghiệp đứng trên đài cao, mở ra máy truyền âm, muốn nói với Hành quân tư gánh vác sứ mệnh sinh sản điều gì đó, nhưng sau khi mở miệng lại lâm vào trầm mặc.

Diệp Tố đứng phía sau hắn, nhìn Hàn Nghiệp gầy ốm, Hàn Nghiệp đã liên tục rất nhiều ngày không ngủ, sắc mặt tiều tụy, ánh mắt mỏi mệt. Mà mỗi khi Hàn Nghiệp nhìn mình, Diệp Tố đều có thể cảm thấy bi ai dày đặc. Diệp Tố biết, Vạn tộc cùng Nhân tộc đều đã cùng được, chung quy đã tới thời điểm kết thúc.

Diệp Tố nhàn nhạt nặn ra một nụ cười, tham lam mà nhìn chằm chằm bóng dáng Hàn Nghiệp, xem một cái lại ít đi một cái.

"Các dũng sĩ." Hàn Nghiệp nói, thanh âm khô khốc nhưng tràn ngập lực lượng cổ vũ nhân tâm, "Dũng cảm mà sống sót!"

Bất mãn oán giận của Hành quân tư tại một khắc này bỗng hóa thành bi thương, vô luận nam nhân hay nữ nhân, các dũng sĩ đối mặt tử vong cũng không chớp này cùng nhau gào khóc.

Tiếng còi vang lên, con thuyền Noah khởi động, tiến vào bóng đêm vô hạn, con đường phía trước là cái gì, ai cũng không biết.

Bạch Huyễn, Khổng Tước, Yến Tuyết Thần, những người lệ thuộc Hành quân tư, bọn họ đứng trên thuyền Noah, rời xa cố thổ.

Bạch Huyễn xuất thần mà nhìn về phía Nhân tộc, thấy được Hàn Nghiệp trên đài cao. Hắn nhớ tới khi vừa mới gia nhập Hành quân tư, có đội trưởng nói với hắn, vốn dĩ muốn để hắn gia nhập Chấp hành tư, cuối cùng vẫn là Hàn Nghiệp hạ lệnh để Bạch Huyễn gia nhập Hành quân tư. Bạch Huyễn giờ khắc này lệ rơi đầy mặt, nguyên lai, Hàn Nghiệp cho hắn cơ hội sống sót. Tựa như mười mấy năm trước, cha mẹ hắn lấy thân chịu chết, để lại cơ hội sống sót cho hắn. Lại một lần, sống sót này, sống sót này…Bạch Huyễn khóc lóc thảm thiết, sống sót này, hắn nên gánh vác thế nào?

Yến Tuyết Thần khóc như cái hài tử, Khổng Tước an ủi nàng, thấp giọng nói: "Có lẽ bọn họ đã không còn hy vọng tồn tại, nhưng chúng ta, cũng không có tư cách được chết."

Con thuyền Noah mang theo hi vọng cuối cùng của Nhân tộc hướng tới sao trời sáng lạn.

Mà ở chiến trường tiền tuyến bên kia, Nhân tộc đang ra sức chém giết, bọn họ tru lên, bọn họ rống giận, bọn họ chém hạ đại đao, bọn họ giơ lên nắm đấm, bọn họ lưu lại máu tươi đỏ thắm,... Dùng máu đỏ tươi viết lên một đoạn tương lai tươi sáng!

Sao trời lập lòe như những con mắt, tuyên cổ vĩnh hằng mà nhìn chằm chằm chiến trường nơi này, đó là con mắt của lịch sử! Đó là lịch sử năm trăm vạn năm qua nhìn xuống Nhân tộc, đó là lịch sử đang chờ mong nhìn tương lai của Nhân tộc!

Chương này đã khóc mù mắt rồi, 2 chương cuối ta sẽ up từ từ 1 chút, vì phải vừa edit vừa khóc, đồng bào đọc vui khóc vui nha T.T

191. Chương 189: Tái Kiến

Hàn Nghiệp thu hồi ánh mắt từ sao trời xa xôi lại, bóng dáng con thuyền Noah đã đi xa, chỉ mong còn có ngày trở về. Hàn Nghiệp lại nhìn về phía chiến trường, ánh mắt sâu thẳm, phẳng phất như không phải hắn đang nhìn sống chết, mà đang nhìn lịch sử bắt đầu khởi động.

Sau khi trầm mặt thật lâu, Hàn Nghiệp trở lại quân doanh.

Chủ tịch Liên Bang Nhân tộc, phụ thân Hàn Nghiệp cùng Phương Cảm đều ngồi trong phòng hội nghị, Hàn Nghiệp xoay người không nói gì mà cười mỉm, phất tay để Diệp Tố bọn họ cùng nhau theo vào.

Bảy người không nói gì, nặng nề đi vào.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều lâm vào trầm mặc. Ai cũng không có biện pháp mở miệng nói về hành động tàn khốc kia trước.

Cuối cùng, vẫn là Hàn Nghiệp nửa cúi đầu, thanh âm đạm nhiên mà nghiêm túc nói: "Liên Minh Vạn tộc đã định ra kế hoạch tiêu diệt Mẫu Trùng."

"Đừng giấu giếm." Kiều Nguy Nhiên cuối cùng chịu không nổi, vỗ bàn hô, "Nói cái gì thì thống thống khoái khoái nói ra cho ta."

Hàn Nghiệp lấy quang não ra, chuyển kế hoạch của liên minh thành 3D, lập thể hiện ra trước mắt mọi người, kỹ càng tỉ mỉ mà giải thích tính toán của liên minh, từ dụ mồi tới mai phục, không chỗ nào không nguy hiểm.

Kiều Nguy Nhiên, La Thành bọn họ một đám đều rõ ràng thông thấu trong lòng, mình cần phải làm gì, sắp gặp phải chuyện gì.

Sau một lúc lâu, yên lặng bị Kiều Nguy Nhiên đánh vỡ, hắn cười hì hì hỏi chủ tịch Liên Bang: "Này phải ghi công lao cho ta a, truy phong liệt sĩ gì đó, hạng nhất chứ không thể hàm hồ nha."

Tiểu Thất bỗng nhiên khóc lên, thấp thấp mà nức nở, nước mắt từng hàng lăn xuống. Hắn cũng chỉ khóc, không phản kháng, không ầm ĩ. 6 năm qua đi, tiểu Thất càng lớn càng khỏe mạnh, rốt cuộc có bộ dáng người bình thường nên có. Hắn vẫn sợ chết sợ Trùng tộc như trước, những sau mỗi lần tiến hành kế hoạch bảy người, tất cả mọi người sẽ khích lệ hắn, cảm tạ hắn, làm tiểu Thất ngoài sợ hãi còn cảm giác được loại tâm tình kỳ diệu khác. Hàn Nghiệp, Tịch Tuyết cẩn thận tỉ mỉ chiếu cố hắn, Diệp Tố La Thành sáu người khác quan tâm hắn, cũng khiến Tiểu Thất sau khi không thể không đối mặt vận mệnh thấy được tình cảm bất đồng với dĩ vãng, tình cảm này khiến cô nhi như hắn có điểm xa lạ, nhưng theo bản năng mà mê muội.

Cho nên, hắn chỉ khóc, chỉ khóc vì bản thân sợ hãi.

Những người khác nghe hắn khóc.

Lúc này, bất kỳ lời nói nào đều dư thừa. Một đám lời cổ vũ trước mặt những người quyết tâm đi chịu chết, có vẻ quá không có phân lượng, "Bố cục kế hoạch cần hai tháng, trong khoảng thời gian này, các ngươi…" Hàn Nghiệp gian nan nói, "Muốn làm cái gì liền làm đi."

"Hàn Nghiệp." Phương Cảm hô, "Để ta đi thôi."

Hàn Nghiệp liếc xéo mắt hắn một cái: "Ngươi muốn đi đâu?"

"Đừng giả ngu với ta." Phương Cảm mắng, "Để ta mang binh dụ dỗ Mẫu Trùng, ngươi lưu lại Nhân tộc, tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng ngươi thật sự lợi hại hơn ta một chút, ngươi lưu lại, càng tốt hơn cho Nhân tộc một chút."

"Một khi đã như vậy." Hàn Nghiệp cười cười, "Nhiệm vụ gian khổ như vậy, chỉ có thể để ta đi hoàn thành. Ngươi, ta không yên tâm."

Hắn sải bước rời đi, không để Phương Cảm nói thêm gì nữa. Những người khác lúc này mới biết được, Hàn Nghiệp cũng không chỉ để bọn họ đi chịu chết, hắn sẽ đi trước một bước, vô luận kế hoạch có thành công hay không, cơ hội Hàn Nghiệp đảm đương mồi cho Mẫu Trùng sống sót trở về đều thực xa vời.

Hàn Nghiệp sẽ chết trước bảy người, xem như hoàn thành hứa hẹn lúc trước của hắn. Tiếng khóc của tiểu Thất đột nhiên im bặt, sau đó, liền khóc rống lớn hơn.

Một gian phòng đổ bóng, ánh chiều tà hoàng hôn xuyên thấu qua cửa sổ lưới nhác dừng trên sàn nhà. Đây là nhà Hàn Nghiệp cùng Diệp Tố cùng nhau sinh sống 6 năm, nhưng thời gian hai người sống cùng nhau ở

đó cũng ít ỏi tới đáng thương. Rất nhiều đêm, thông thường là Diệp Tố nặng nề ngủ, thời điểm hắn tỉnh lại lần nữa, Hàn Nghiệp hoặc trắng đêm chưa về, hoặc là chỉ về mấy tiếng, lại sớm đi rồi.

Cửa phòng kẽo kẹt một tiếng bị đẩy ra, hai bóng dáng thon dài đi tới bên giường.

Hàn Nghiệp cởi áo khoác, thay giày, biểu hiện như một người bình thường vừa tan tầm về nhà.

Diệp Tố im lặng ngồi xuống mép giường.

"Uống nước sao?" Hàn Nghiệp hỏi.

Diệp Tố lắc đầu.

Hàn Nghiệp rót cho bản thân một ly nước ấm đặt trên bàn đợi nó nguội, sau đó liền tới góc phòng thu thập gì đó, một khắc cũng không dừng lại.

Tầm mắt Diệp Tố cũng theo đó di động, cũng hắn nhìn từng góc căn phòng nho nhỏ này.

Khi Hàn Nghiệp lại lần nữa trở lại trước bàn, cầm lấy chén nước kia, đối mặt cùng Diệp Tố. Tay hắn rung động, nước tràn miệng cốc suýt chút nữa đổ ra.

Hắn rốt cuộc không thể cường ngạnh giả vờ trấn định.

Diệp Tố khổ sở thở dài, ánh chiều tà ngoài cửa sổ ngày càng mỏng manh, vòng qua gương mặt Diệp Tố, lại vòng tới phía sau hắn, không bao giờ gặp lại. Ban ngày nơi này thực ngắn ngủi, mà ban đêm đủ dài cũng không khiến người an tâm tiến vào giấc ngủ.

Hai người một ngồi một đứng, nghênh đón màn đêm, thành mảnh ghép cô đơn.

Hàn Nghiệp chậm rãi tới gần, ngồi bên người Diệp Tố, đôi tay đè lại bả vai Diệp Tố, "Đến lúc đó, tận lực tìm cơ hội sống sót, được không?"

Diệp Tố rơi lệ đầy mặt: "Vậy còn ngươi?"

Qua thật lâu, tận đến lúc bóng đêm tràn ngập không gian nơi này, Hàn Nghiệp mới nói: "Ta mệt mỏi, để ta nghỉ ngơi đi."

"Không…" Diệp Tố ôm chặt Hàn Nghiệp, tốn công vô ích cầu xin.

Hàn Nghiệp ôm lại Diệp Tố, hôn khuôn mặt hắn, lau đi nước mắt hắn, chỉ có không trả lời.

Ngoài tử vong, hắn tựa hồ không còn con đường khác để đi rồi. Có lẽ bởi vì hắn không muốn lại một lần nữa đưa Diệp Tố lên chiến trường, thừa nhận thống khổ ngày càng không thể tiêu tan; có lẽ hắn cảm thấy bất lực với hiện trạng vũ trụ, hùng tâm tráng trí xưa kia bị tiêu diệt sạch sẽ; có lẽ bởi vì dụ dỗ Mẫu Trùng quả thực quá gian nan, Hàn Nghiệp cũng không thể bảo đảm mình sẽ thành công, đành phải dùng tử vong tới làm bằng chứng hắn đã toàn lực cố gắng…

Nói ngắn lại, hắn mệt mỏi.

Diệp Tố hiểu hắn như vậy, nên đặc biệt thương tâm.

Tiếng khóc của hắn bị môi Hàn Nghiệp lấp kín, nước mắt hai người hòa vào nhau, càng thêm thống khổ. Màn đêm nặng nề buông xuống, bọn họ cướp lấy ấm áp cuối cùng đối phương có thể cho đi, thân mật khăng khít mà hôn môi, thoát khỏi mọi trở ngại giữa hai người, điên cuồng lại ôn nhu trong không gian căn nhà nho nhỏ, thâm ái.

Bọn họ thẳng thắn thành khẩn, thân cận da thịt, khó tách biệt khỏi nhau.

(bạn nào bỏ lỡ xin mời đọc lại đoạn trên, H đấy ạ)

Thời gian hai tháng chuẩn bị trong mắt đám người đang chờ đợi kia, còn nhanh hơn sao băng vụt qua, một khi bắt đầu, mũi tên đã lên dây, không thể không phát.

Hàn Nghiệp đi trước một bước, bảy người khác cùng Chấp hành tư và một số quân đội Nhân tộc đi theo đại quân Vạn tộc cùng nhau tới địa điểm mai phục. Tinh hạm rời khỏi tình cảnh bi thảm, xuyên qua phân nửa lãnh thổ Vạn tộc, bất đồng phong thổ lần lượt bày ra trước mắt, chỉ là những địa phương đó, đều không có ngoại lệ mà bày ra tử khí thâm trầm, phồn vinh dĩ vãng sẽ không quay lại, không thể. Nhân tộc trên tinh hạm, vẫn luôn an an tĩnh tĩnh chờ đợi vận mệnh buông xuống. Bỗng nhiên ngày nọ, khi quân đội đi qua một tinh hệ ngoại vi Nhân tộc, một nhân viên Chấp hành tư vội vàng chạy tới báo cáo với Tịch Tuyết: "Tịch đội trưởng, không thấy Diệp Tố!"

Đội quân làm mồi bên kia đã sắp tiếp cận Mẫu Trùng, liền dựa theo lộ trình đã thương lượng tốt trước đó mà tản ra, tính toán lấy hình thức chạy tiếp sức mà một đường dẫn Mẫu Trùng tới nơi mai phục.

Một chủng tộc am hiểu chế tạo tinh hạm loại nhỏ tốc độ cao nhanh chóng chậm rãi áp sát Mẫu Trùng, chợt lóe qua trước mắt Mẫu Trùng, liền tăng tốc mà bay hướng địa điểm mục tiêu, tính công kích của Mẫu Trùng rất cao, cũng có lẽ do Phỉ tộc lệ khí ngày càng nặng, Mẫu Trùng nhìn thấy sinh linh đều lập tức đuổi theo.

Mẫu Trùng không kiên nhẫn chơi trò đuổi bắt, liền phun một ngụm nọc độc, tinh hạm tốc độ cực nhanh kia nháy mắt liền dừng lại, sau đó tan rã thành hư không. Nhưng nhiệm vụ của chủng tộc này đã hoàn thành, bọn họ thành công dẫn Mẫu Trùng theo phương hướng định trước, cũng đưa tới nơi của chủng tộc

thứ hai. Mỗi chủng tộc tới nơi này đã chuẩn bị tốt tâm lý, Mẫu Trùng thật khổng lồ kia, dưới tâm tính thấy chết không sờn, kỳ thật cũng không đáng sợ như vậy, tư tưởng mọi chủng tộc giờ phút này đều nhất trí, đó chính là hoàn thành nhiệm vụ, tiêu diệt Mẫu Trùng! Còn bản thân? Bọn họ sớm đã không còn là bản thân, không phải một cá nhân, sinh tử không quan trọng, thống khổ không quan trọng.

Khi truyền tới chủng tộc thứ một trăm, Phỉ tộc như ý thức được chuyện gì, Mẫu Trùng bỗng nhiên bất động, thậm chí còn định quay lại.

Điểm mấu chốt khi thiết lập kế hoạch dụ dỗ Mẫu Trùng chính là lý trí Phỉ tộc không thanh tỉnh, tuy rằng còn trí tuệ, nhưng đã không thể suy nghĩ thông suốt, càng không thể nhìn thấu kế hoạch dụ dỗ của Vạn tộc.

Chính xác, Phỉ tộc điên cuồng lại tự đại, hành sự sớm đã không có chuẩn tắc, chỉ dựa vào yêu thích mơ hồ. Nhưng Vạn tộc xem nhẹ hình thái sinh mệnh của Phỉ tộc, phải biết rằng, mặc dù tiến hóa không hoàn toàn, nhưng tồn tại của Phỉ tộc vẫn là hình thức sinh mệnh tối cao của vũ trụ hiện tại.

Rất nhiều chủng tộc lớn lớn bé bé, có trình độ linh nghiệm cùng trực giác bất đồng, nói cho cùng, bản chất trực giác cũng là một loại lực tinh thần. Mà Phỉ tộc lấy tinh thần thể làm phương thức tồn tại, trực giác bọn họ càng thêm nhạy bén hơn thường nhân, việc này hoàn toàn vượt quá khái niệm thường thức của Vạn tộc, khiến bọn họ xem nhẹ sự quan trọng của vấn đề này.

Trực giác Phỉ tộc khiến bọn chúng cảm giác được nguy hiểm.

Mẫu Trùng bắt đầu lùi bước, hình thể khổng lồ lại linh hoạt kia của nó, một khi muốn tránh thoát, Vạn tộc rất khó có thể mạnh mẽ lôi nó theo.

"Mau!" Lại một chủng tộc khiêu khích trước mặt Mẫu Trùng, Mẫu Trùng theo bản năng lại tiếp tục truy đuổi, nhưng thực mau liền tỉnh ngộ lại, do dự.

Chủng tộc khác cũng bởi vậy nhận ra Phỉ tộc thật sự thần trí không thanh tỉnh, nếu nắm được cơ hội, vẫn có hi vọng dẫn Mẫu Trùng tới nơi bẫy rập.

Một đám chủng tộc khác hoàn toàn lộ mặt, hôm nay, chỉ có kết cục ngươi chết ta sống.

Khiêu khích hỗn loạn cùng liên tiếp khiến Mẫu Trùng đúng mực rối loạn, bản tính Phỉ tộc chính là tự đại lại tự ti, cho nên mới tiến hành sinh hóa thực nghiệm, đối với khiêu khích của chủng tộc khác, bọn họ không thể chịu đựng, lúc nhất thời, phẫn nộ từ bản năng che mất trực giác bất an, Mẫu Trùng lại bắt đầu đuổi theo.

Vì phòng ngừa vạn nhất, tiếp tục xảy ra biến cố, Vạn tộc đẩy nhanh hành động, hoàn toàn dùng phương thức đấu đá lung tung mà dụ dỗ Mẫu Trùng, không còn một chủng tộc nào suy nghĩ tới sự tình tồn vong.

Nhưng khi càng lúc càng tới gần bẫy rập, Phỉ tộc bất an càng thêm mãnh liệt, Mẫu Trùng lại xao động, nọc

độc bị kích thích, mãnh liệt phun như biển. Quanh Mẫu Trùng, không có chủng tộc nào có thể tiếp cận.

Bỗng nhiên, Mẫu Trùng phát ra một tiếng kêu to kỳ quái, quay đầu liền chạy như bay.

Đều đến nước này, sao có thể để nó chạy thoát! Một đại hình tinh hạm bắn ra đạo dây thừng thật dài, một đầu dây thừng là đinh nhọn sắc bén, gắt gao khảm vào thân thể Mẫu Trùng! Cùng lúc đó từ mọi phương hướng đều phóng ra dây thừng, thít chặt Mẫu Trùng, tăng lớn hỏa lực tinh hạm, mạnh mẽ kéo Mẫu Trùng tới nơi bẫy rập.

Những dây thừng đó, là đào phần mộ tổ tiên của Đại Nhạc tộc, dùng gân cốt Đại Nhạc tộc gia công chế tạo thành. Hình thể Đại Nhạc tộc thật lớn, gân nối tiếp các bộ vị đương nhiên sẽ có tính dai cực tốt, mới có thể chống đỡ được thân thể khổng lồ. Dĩ vãng, Đại Nhạc tộc luôn tôn kính người đã khuất, mặc dù biết gân cốt tộc mình là thứ tốt, cũng chưa bao giờ đụng tới thi thể người chết. Nhưng tới cục diện tuyệt cảnh hiện tại, bọn họ không thể lợi dụng hết thảy những vật có thể lợi dụng, tin tưởng những tiền bối đã mất đi đó, sẽ không trách tội bọn họ, còn sẽ vui sướng không thôi bởi sau khi mình qua đời còn có thể phát huy nhiệt thành.

Dây thừng kéo tới căng thẳng tắp, đại hình quân hạm mở đường phía trước, ngạnh sinh sinh mà kéo Mẫu Trùng đi mười vạn năm ánh sáng, tùy ý nó giãy giụa!

Mẫu Trùng thấp giọng quỷ dị hí vang khiến cả đường thêm trầm trọng mà gian nan, Phỉ tộc càng lúc càng bất an, Mẫu Trùng không ngừng phun nọc độc. Gân cốt Đại Nhạc tộc cường đại tới đâu, cũng không chịu nổi song trọng đả kích của cường độ kéo dãn cùng ăn mòn này, có không ít dây thừng bắt đầu xuất hiện vết rạn, đứt gãy chỉ là vấn đề chốc lát.

"Không thể tiếp tục như vậy được!" Tiểu vương tử Đại Nhạc tộc kêu lên, "Thừa nhận không được!"

"Nọc độc Mẫu Trùng cũng hữu hạn, tiếp tục kiên trì một lát, tiêu hao nọc độc nó!"

"Không được, căn bản không thể tiếp tục kiên trì được!"

Phịch một tiếng, một dây thừng đứt phựt, người trên quân hạm không kịp giữ thăng bằng, thế nhưng theo quán tính lao nghiêng ngả về phía trước. Một tiếng này phảng phất như một tín hiệu, lục tục lại có mấy dây thừng đứt gãy, Mẫu Trùng giãy giụa càng thêm điên cuồng, những quân hạm còn lại căn bản không khống chế nổi nó.

"Còn mấy dây thừng?"

"Năm cái, quá ít!"

Vạn tộc lâm vào nôn nóng, không thể dẫn Mẫu Trùng vào bẫy rập lần này, bọn họ không thể tiếp tục tìm được một cơ hội tốt như vậy, trong khoảng thời gian ngắn cũng không còn đủ tài lực vật lực để một lần

nữa tổ kiến kế hoạch diệt trùng.

Sắp tới lãnh thổ Nhân tộc. Hàn Nghiệp xuyên qua tinh hạm thấy được tinh hệ ngoại vi Nhân tộc xa xôi, giống như cái đĩa tinh xảo xoay tròn trong vũ trụ, Nhất Tâm tinh tựa hồ lệ thuộc tinh hệ ngoại vi này.

Hàn Nghiệp quay mặt lại, liên hệ với chủng tộc khác: "Các ngươi thấy được phần đầu Mẫu Trùng sao?"

Hắn vừa nói như vậy, mọi người đều tập trung tầm mắt vào Mẫu Trùng vì giãy giụa kịch liệt mà lộ ra phần đầu, nơi đó có một giác hút như cái phễu, ở giữa lõm vào. Có râu rất nhỏ, như dây thần kinh, giống như cái đầu thiếu mất đại não.

"Nơi đó là điểm mù phun nọc của Mẫu Trùng, nếu có thể phóng dây thừng vào trong đó, có thể không sợ bị ăn mòn. Hơn nữa, nếu từ góc độ kia kéo Mẫu Trùng, có thể tạo được hiệu quả làm ít công to."

Giống như kéo ngã một người, kéo đầu, căn bản khiến đối phương không giãy giụa được.

Tiểu vương tử Đại Nhạc tộc nói: "Phương pháp này được! Nhưng mà phần đầu Mẫu Trùng quá cứng rắn, đinh căn bản không xuyên qua được."

Hàn Nghiệp nheo mắt lại: "Ta tới gần Mẫu Trùng, cột dây thừng vào đó."

"Rất nguy hiểm."

"Ta biết." Hàn Nghiệp nhàn nhạt nói, đã để người tiếp nhận dây thừng từ phía tiểu vương tử Đại Nhạc tộc, khởi động quân hạm, theo quỹ đạo vòng tròn áp sát Mẫu Trùng.

Bọn họ đều biết nguy hiểm, tiểu vương tử Đại Nhạc tộc, tiểu Phá phong, chủng tộc đã hi sinh cùng chủng tộc còn tồn tại đều biết, nhưng vậy thì sao? Nguy hiểm, bọn họ vẫn phải tiếp tục.

Hàn Nghiệp không thấy được tinh hệ ngoại vi Nhân tộc, từ cái đĩa tinh mỹ phát sáng kia có một quân hạm loại nhỏ bay ra.

"Trở về, Hàn Nghiệp!" Tiểu vương tử Đại Nhạc tộc nín thở nhìn, bỗng nhiên ý thức được bất hảo, rống lớn, cùng với tiếng hô của hắn, mấy dây thừng còn cột Mẫu Trùng cuối cùng không kiên trì được, đồng thời đứt gãy.

Mẫu Trùng như dã thú thoát khỏi lồng giam, rít gào một tiếng, điên cuồng mà phát động công kích, nọc độc như vòi nước mất khống chế, cuồn cuộn không ngừng phun ra, như đại dương mênh mông mà bao phủ khu vực xung quanh nó.

Hàn Nghiệp thao tác quân hạm tránh khỏi hiểm địa, nhưng không lập tức lui về, mà tiếp tục tìm kiếm cơ hội áp sát Mẫu Trùng.

Sau khi điên cuồng phun nọc độc, tựa hồ nọc độc đã tiêu hao không sai biệt lắm, Phỉ tộc bất an tới cực điểm, liền làm Mẫu Trùng bỏ chạy, phương hướng chính là tinh hệ ngoại vi Nhân tộc! Tinh hệ kia đã từng bị Trùng triều tàn sát bừa bãi, lại may mắn còn tồn tại.

"Truy!" Hàn Nghiệp hô.

"Truy!" tiểu vương tử Đại nhạc tộc cũng quát, hắn thấy được nọc độc của Mẫu trùng còn sót lại không nhiều, đây chính là cơ hội tốt khó có được!

Tốc độ chạy trốn của Mẫu Trùng đạt tới cực hạn trong đời nó, dần dần bỏ xa Hàn Nghiệp cùng tiểu vương tử Đại Nhạc tộc, nhưng lại đối mặt tinh hạm bay ra từ tinh hệ ngoại vi Nhân tộc.

"Diệp Tố!" Tim Hàn Nghiệp thiếu chút nữa nhảy khỏi lồng ngực.

Tinh hạm loại nhỏ kia đúng là Diệp Tố một mình rời khỏi đội quân mai phục!

Tinh hạm rời lại, lờ đi Mẫu Trùng tiếp tục lao về phía hắn.

"Rời đi! Diệp Tố, ngươi mau tránh ra!" Hàn Nghiệp khàn cả giọng hô, tăng nhanh tốc độ quân hạm, nhưng khoảng cách giữa hắn và Diệp Tố xa như vậy, xa như vậy, tựa hồ vĩnh viễn cũng không đuổi kịp.

Cửa khoang tinh hạm mở ra, Diệp Tố bước ra từ bên trong, trèo lên đỉnh tinh hạm, nổi bật giữa tinh hạm cùng Mẫu Trùng, Diệp Tố nhỏ bé mà yếu ớt như vậy.

Vạn tộc bên này chỉ có thể thông qua máy dò xét mới có thể thấy được Diệp Tố.

"Hắn đang làm gì?" Tiểu vương tử Đại Nhạc tộc khó hiểu nói.

Diệp Tố cười cười, thiết bị truyền âm trên trang phục vũ trụ truyền thanh âm kêu to của Hàn Nghiệp vào lỗ tai hắn, Hàn Nghiệp còn sống, vậy là tốt rồi, không muộn.

Hắn cười, cười, nước mắt lại chảy xuống.

Mẫu Trùng như phát điên, mắt thấy Diệp Tố liền muốn tông hắn tan xương nát thịt.

Diệp Tố nhìn Mẫu Trùng xấu xí hung ác kia, thấp giọng nói, nói cho Mẫu Trùng nghe, nói cho Hàn Nghiệp

ở xa xôi nghe, nói cho những sinh mệnh còn sống đó nghe.

"Ta vẫn luôn cho rằng mình không có cụ tượng hóa vũ khí, luôn cảm thấy thực thất vọng, cho dù có phó vũ khí cũng không an ủi được ta." Diệp Tố thẹn thùng cười một cái, như nam hài đáng yêu ngượng ngùng, "Nhưng không lâu trước đây, ta dưới vận mệnh chú định có một loại cảm ứng, ngay từ đầu ta không nắm bắt được nó. Nhưng hôm nay, lại một lần nữa đi qua Nhất Tâm tinh, nhìn đến những đóa hoa đó, ta bỗng nhiên cảm giác được cụ tượng hóa vũ khí chân chính của mình, cho nên, chớ trách ta trộm rời đi."

Diệp Tố mở hai tay ra, hai bên hông sinh gió, tinh quang lưu chuyển, thanh âm hắn đột nhiên cất cao: "Nguyên lai, cụ tượng hóa của ta, chính là ánh sáng."

Thanh âm hắn nói, như phát ra từ vô số quang mang hư vô, tứ phương trên dưới tinh hệ, những tinh cầu bị Trùng tộc tàn phá tới cằn cỗi đó, hết thảy đều nở rộ quang mang lóa mắt, một vài trong số chúng đã từng phát sáng, nhưng bị Trùng tộc cắn nuốt năng lượng, có vài trong số chúng sẽ không phát sáng, nhưng được Diệp Tố trao cho sức mạnh phát sáng.

Một mảnh sao trời này, tất cả đều phát sáng!

"Chỉ cần ta cũng đủ cường đại, biển sao trời mênh mông này, ta cũng có thể thắp sáng!" Diệp Tố ngửa đầu, ánh sáng nhanh chóng lan tỏa, có khí thế thắp sáng cả vũ trụ! Mẫu Trùng bị bao phủ trong ánh sáng, chiếu rọi tư thái xấu xí của nó, nó bất động không giãy giụa.

Đau…đau…

Đây là những tinh cầu đó đang rên rỉ, đang khóc, chúng nói, tại sao ta dưỡng dục sinh linh, không cầu hồi báo, lại đối xử với ta như vậy? Tại sao ta yên lặng phát sáng, vận chuyển thành một bộ phận của vũ trụ, tại sao lại đối xử với ta như vậy?

Chúng khóc lóc, kể lể, bất bình, chỉ trích Trùng tộc.

"Đau sao? Đau! Liền đem tất cả đau khổ các ngươi phải thừa nhận trả lại chúng!" Diệp Tố nhắm mắt lại, ánh sáng của hắn phủ khắp sao trời nơi này, hắn tựa hồ thông qua những tia sáng đó thấy được những tinh cầu đau khổ, thấy được Phỉ tộc thấp thỏm lo âu, nghiêng ngả lảo đảo dưới chùm tia sáng, muốn chạy, nhưng trời không chứa, đất không cửa.

Diệp Tố bi ai nhìn Phỉ tộc, "Kết thúc đi, kết thúc hết thảy cực khổ cùng bất hạnh, kết thúc sinh mệnh lâu dài dị dạng của các ngươi, kết thúc mọi tội nghiệt các ngươi phạm phải, để lại vũ trụ trong sạch tươi đẹp."

Phỉ tộc tựa hồ nghe hiểu lời hắn, phát ra tiếng hí chói tai từ linh hồn, lý trí tạm thời trở về, Phỉ tộc thấy được hậu quả mình gây ra, thấy được trạng thái bất tử lại không sống của mình, nghe những tinh cầu vô tội đó lên án, thống khổ, cực độ hối hận phủ khắp tâm trí bọn họ, Phỉ tộc dưới tra tấn vặn vẹo, dung nhập tinh thần thể của mình vào ánh sáng của Diệp Tố, đây là đang muốn chết. Nhưng vừa cầu chết, cũng là cầu giải thoát.

Ánh sáng càng lúc càng sáng.

Diệp Tố cảm thấy nóng cháy của quang mang, là thời điểm kết thúc mọi tai nạn. Hắn mở to hắn, nhìn về nơi xa xăm, liếc nhìn trong đám người liền thấy được Hàn Nghiệp không thể khống chế run rẩy.

Mặc dù khoảng cách xa xôi như vậy, nhưng Diệp Tố cùng Hàn Nghiệp đều có thể rõ ràng cảm nhận được sự tồn tại của đối phương, phảng phất như khuôn mặt đối phương đều khắc hiện trong linh hồn.

Diệp Tố nhẹ nhàng cười, muốn cáo biệt.

Một tiếng cười khẽ này, sẽ trở thành ánh sáng của cuộc đời Hàn Nghiệp treo trên lưng "vì muôn đời khai thái bình".

Quang mang mênh mông, gần như trở thành thực chất, lóa mắt đến không thể nhìn thẳng, bất luận máy móc gì cũng không thể ghi lại được hình ảnh.

Đây là một vụ nổ vô thanh vô tức nhưng có tính hủy diệt kinh thiên địa quỷ thần khiếp.

Sau khi quang mang khổng lồ rút đi, không còn gì dư lại, không có tinh cầu, không có Mẫu Trùng, cũng không có Diệp Tố, chỉ có một mảnh vũ trụ đen đặc trống rỗng.

Hừm ta đã cố gắng trở thành 1 editor có tâm, nhưng chương quá dài và ở VN cũng đã hơn 12h đêm rồi:(bây giờ các đồng bào lỡ đọc chương này rồi chỉ có thể cố ngủ đợi sáng mai dậy độc nốt chương cuối.

192. Chương 190: Kết Cục

Diệp Tố đầy người mồ hôi mà bừng tỉnh, bức màn tối màu lộ ra một góc trên cửa sổ, có thể nhìn được bóng đổ màu xanh lá bên ngoài, cùng với mấy ngôi sao thưa thớt, cây long não thật lớn ngoài cửa sổ phòng thí nghiệm giờ phút này đổ bóng xuống, lốm đốm dễ thương.

Diệp Tố mờ mịt dại ra thật lâu, mới thất hồn lạc phách xoay người xuống giường, cảm thấy choáng váng đầu tức ngực, trên mặt dính ướt. Hắn tới trước bồn rửa mặt, không biết nên làm sao, trong lòng toát ra một ý nghĩ: Không biết vòi nước này còn có thể chảy ra nước hay không.

Rầm, hắn vặn vòi nước, dòng nước trong suốt như thác nước ào ạt đổ xuống, Diệp Tố ngây ngẩn cả người.

Giống như cảm giác ngủ trưa thật lâu qua giờ ngọ vào một trời chiều hè nóng bức, ngủ tới tận lúc hoàng hôn, ánh nắng chiều rực rỡ, người lại quên hôm nay là hôm nào, phảng phất như cách một thế hệ.

Ký ức khắc sâu của một thế giới khác, nơi đó, bất quá chỉ là một giấc mộng. Nơi đó đã sớm đi xa, nơi này, ánh trăng bất quá mới đi qua nửa hành trình.

Diệp Tố rửa lòng bàn tay đầy mồ hôi, nghĩ tới mười năm trước lần đầu tiên tới đại học, bạn cùng phòng từ phương Bắc tới nói: Phía Nam các ngươi a, ngay cả nước cũng mềm hơn chút.

Diệp Tố vỗ một bụm nước mềm mại lên mặt, rốt cuộc nhịn không được, khóc rống lên.

Chung quy chỉ là một cảnh trong mơ xa xôi, hắn rốt cuộc không thể trở về, Hàn Nghiệp ở một thế giới khác hắn không thể chạm tới được.

May mà, thế giới kia cuối cùng cũng không cần Hàn Nghiệp hy sinh.

Tồn tại đi, hảo hảo tồn tại đi, ta dùng quãng đời còn lại hoài niệm ngươi, ngươi dùng quãng đời còn lại tưởng niệm ta.

Cống hiến với hóa học của Diệp Tố theo tuổi tác hắn mà tăng trưởng, ngày càng lớn lao, làm ra khoáng cổ tuyệt kim cống hiến với phương diện thăm dò nguồn năng lượng mới cùng sử dụng tuần hoàn năng lượng. Càng ngày càng có nhiều người bắt đầu tôn xưng hắn là giáo thụ, bởi vì được nghe hắn chỉ đạo mà cảm thấy vinh hạnh.

Diệp Tố đem tri thức hóa học học từ Tinh tế thế giới, cùng nghiên cứu bản thân kết hợp với nhau, trở thành một ngôi sao trời bất diệt trong lịch sử lâu dài của Hóa học. Nhưng mà cống hiến quan trọng nhất của hắn không phải ở phương diện hóa học, hắn có công mở ra cột mốc thời đại tinh tế, tiếng tăm truyền bá ngàn năm.

Nhân loại trên địa cầu dần dần tiếp xúc cùng văn minh ngoại hệ, hiểu biết phong thổ văn minh ngoại hệ. Trên toàn bộ tinh cầu văn minh ngoại hệ, sự kiện phát sinh ẩu đả cực kỳ ít, tựa hồ mỗi sinh mệnh đều thân hòa hữu hảo, tâm tư đơn thuần. Cũng vì nguyên nhân bọn họ không ham thích tranh đấu, thân thể, vũ khí,… nhiều phương diện tương đối lạc hậu so với Nhân loại, lại bởi vì ham muốn không ngừng thăm dò chân lý sự vật, kỹ thuật tin tức sóng bọn họ lại bỏ xa Nhân loại.

Văn minh ngoại hệ thẳng thắn khiến văn minh địa cầu bắt đầu suy ngẫm lại, cũng bắt đầu thành lập quan hệ hữu hảo với văn minh ngoại hệ. Kỹ thuật tin tức sóng phát triển của văn minh ngoại hệ giúp nhân loại khai thác tầm nhìn, hiểu biết với vũ trụ càng thêm rõ ràng, thế mới biết, nguy hiểm trong vũ trụ nhiều hơn tưởng tượng của nhân loại nhiều, với tích lũy tri thức hiện tại của nhân loại xa xa không đủ chinh chiến trong vũ trụ. Vì thế nhân loại kết thành đồng minh với văn minh ngoại hệ, văn minh ngoại hệ giúp đỡ kỹ thuật cho nhân loại, nhân loại đảm đương trách nhiệm hộ vệ, bảo hộ văn minh ngoại hệ vũ lực yếu ớt.

Diệp Tố mang tới tác dụng quan trọng, tư duy vượt mức quy định của hắn về hàng hải tinh tế khiến văn

minh ngoại hệ ngạc nhiên cảm thái không thôi. Diệp Tố cũng dưới phụ trợ của văn minh ngoại hệ, cùng với 6 năm kinh nghiệm thực chiến cùng Trùng tộc, thành lập hình thức quân đội tinh tế hoàn thiện, tuy rằng khoa học kỹ thuật trước mắt còn không thể khiến hình thức quân đội vận hành thành công, nhưng cũng để lại cho hậu đại một kịch bản hoàn mỹ, không cần vất vả mò mẫm. Không cầu chinh chiến tứ phương, chỉ cầu có thể tự bảo vệ bản thân.

Cách đêm đồng quy vu tận cùng Mẫu Trùng kia đã hơn hai mươi năm. Diệp Tố bốn mươi chín tuổi.

Như dự cảm của Diệp Tố, hắn không có trở lại Tinh tế thế giới. Hắn cơ hồ đem toàn bộ sinh mệnh bản thân cống hiến cho khoa học, để an ủi bản thân. Chỉ là có một vài đêm, hắn mơ mơ màng màng mơ thấy người ở thế giới kia, tất cả khuôn mặt đều mơ hồ, ký ức cũng mơ hồ.

Lại một lần, Diệp Tố tỉnh lại từ giấc mộng như vậy, không thấy rõ Hàn Nghiệp trong mộng lắm, sau khi tỉnh lại, bộ dáng hắn lại rõ ràng khắc sâu mà hiện ra.

Nhìn ánh trăng đầy đất, Diệp Tố chợt có cảm giác trong lòng, thời gian của hắn không còn nhiều lắm.

Thân thể Diệp Tố sau khi tiến vào thời kỳ trung niên vẫn luôn không tốt lắm, bác sĩ nói là do mệt nhọc quá độ, hơn nữa thường xuyên tiếp xúc các chất hóa học, hoặc nhiều hoặc ít sẽ nhiễm độc tố. Diệp Tố lại cảm thấy, đây là do tiêu hao tinh thần lực quá nhiều, trời cao cho hắn năng lực xuyên qua hai thế giới, dù sao cũng phải thu lại đại giới. Nào có chuyện tốt cho không.

Diệp Tố đã lão thái, đứng dưới ánh trăng thông thấu, cầm một tờ giấy viết thư, ngồi trước bàn viết, hắn nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, vầng trăng lưỡi liềm, nhưng ánh trăng lại ly kỳ mỹ lệ, càng viên mãn hơn trăng tròn.

"Cuộc đời này đã sống hơn bốn mươi năm, không uổng."

Lời nói này mở đầu di ngôn, nhưng Diệp Tố viết xong, lại cảm thấy kết thúc như vậy cũng thực không tồi. Diệp Tố cười, ném bút, nằm trên bàn sách, nặng nề ngủ, trong lượng 21 gam lặng yên biến mất.

Nơi ở của Diệp Tố là một tiểu biệt thự u tĩnh do quốc gia cung cấp, trang trí cực kỳ đơn giản, đây là tác phong Diệp Tố đã quen, ngoài sinh hoạt phí tất yếu, tiền nghiên cứu hắn kiếm được đều quyên góp toàn bộ. Danh, hắn vô pháp cự tuyệt, nhưng lợi, trăm triệu không thể tiếp nhận.

Biệt thự chỉ có một người hầu gái, kỳ thật cũng không phải là hầu gái, nàng là một sinh viên nông thôn Diệp Tố từng giúp đỡ, học hộ lý, tự nguyện tới chiếu cố Diệp Tố, Diệp Tố không cự tuyệt được, cũng liền tùy nàng đi.

Nắng sớm chiếu rọi xuống, nữ hài nhìn đồng hồ, thời gian làm việc và nghỉ ngơi của Diệp Tố thập phần có quy luật, tới lúc Diệp Tố nên tỉnh, nhưng phòng Diệp Tố chậm chạp không có động tĩnh. Lại nửa giờ, nữ hài không yên tâm, gõ gõ của, "Diệp giáo thụ."

Không ai trả lời.

Nữ hài sốt ruột, cầm chìa khóa dự phòng, đẩy cửa ra thấy Diệp Tố ghé vào trên bàn sách liền thở phào nhẹ nhõm một hơi, vừa đi hai bước, đã thấy khuôn mặt bình thản của hắn, nữ hài bi thương hô một tiếng: "Diệp giáo thụ!"

Truyền thông, Internet, truyền hình đồng thời truyền một tin tức: Vĩ nhân Hóa học gia Diệp Tố giáo thụ đã qua đời vào ba giờ rạng sáng nay.

Thế giới bi thương, Liên Hiệp Quốc treo cờ tưởng niệm, vô số người chảy xuống nước mắt bi thương.

Nơi nơi đều hoài niệm Diệp Tố, cuộc đời hắn cùng các thành tựu được chuyển thể thành tập hợp video, truyền phát trên TV cùng Internet. Thành tựu hiển hách của hắn trên phương diện Hóa học cùng hành vi kiên trì từ thiện, làm hắn càng thêm tràn ngập mị lực. Trong đủ loại video tưởng niệm, đều sẽ không xem nhẹ một câu nói Diệp Tố từng nói qua: Có lẽ đứa trẻ câm điếc hiện tại ngươi giúp đỡ, sẽ trở thành Chopin thứ hai vào mười năm sau; có lẽ một sinh viên ngươi giúp đỡ sẽ trở thành trợ thủ đắc lực nhất của công ty ngươi; có lẽ người được ngươi gặp bất bình ra tay cứu giúp trên đường, sẽ vào ngày nọ cứu giúp thân nhân gặp nạn của ngươi… Nếu những việc này đều không xảy ra, đừng ngại bước lên cao ốc, quan sát thành thị, nhìn thế giới này tốt đẹp an bình thế nào, nếu trong đó có một phần cống hiến của ngươi, chẳng phải sẽ thực hảo sao?

Sau khi Diệp Tố qua đời, một câu hắn từng nói cũng được lật lại: Nếu ngươi dùng lý luận hoặc kỹ thuật ta nghiên cứu ra, không cần cảm tạ ta, đi làm việc thiện đi, chúng ta đều nợ tiền nhân, vậy hãy trả lại thế giới.

Diệp Tố tại rất lâu về trước đã ký giấy quyên tặng di thể, đại não của hắn cung cấp cho viện nghiên cứu quốc gia nghiên cứu, từ lúc sinh thời, Diệp Tố đều nỗ lực làm từ thiện. Chỉ là cả đời Diệp Tố đều chưa từng cưới vợ sinh con, khiến không ít người cảm thấy tiếc nuối.

Kế Vi Thường nghe được tin Diệp Tố qua đời, dừng tay lật xem văn kiện. Ở đại học hắn đã dùng thủ đoạn không chính đáng cướp mất tư cách dự thư của Diệp Tố, sau khi bị bại lộ hắn cũng không tiếp tục ở lại trường học, đi theo phụ thân học tập kinh thương. Tuy rằng phụ thân hắn thường nói hắn không có đầu óc buôn bán, nhưng hắn cẩn thận học tập, cũng thể hiện ra ý thức thương nghiệp nhạy bén. Hiện giờ, hắn đã trở thành cự phú một phương. Chỉ là, trong mắt Diệp Tố, tiền tài đã sớm không phải một tiêu chuẩn để cân nhắc.

Nhìn ảnh chụp Diệp Tố trung niên trên TV, trong đầu lại hiện lên hình ảnh Diệp Tố hơn hai mươi năm trước, bộ dáng tuổi trẻ khí thịnh của hắn. Kế Vi Thường sau khi trợn trừng lúc lâu, mới tìm được trong chồng văn kiện bên cạnh một tệp văn kiện, nguyên bản là công trình từ thiện vì làm đẹp hình tượng xí nghiệp, Kế Vi Thường sửa chữa trên phương diện tài chính, thêm hai số không.

Thế giới này, bởi vì tình yêu, trở nên thực tươi đẹp.

Diệp Tố ra đi thực an tường, trên con đường tới hoàng tuyền cũng thực an tường.

Tuy rằng hắn thờ phụng khoa học, lại không hoài nghi về việc sau khi chết sẽ tới âm tào địa phủ, rốt cuộc bộ dáng sau khi chết thế nào, người sống vĩnh viễn không có tư cách kết luận. Chỉ là tiếp tục đi về phía trước, Diệp Tố phát hiện không thích hợp, nơi này đâu phải hoàng tuyền lộ, nơi này là vũ trụ, sao trời đang nhanh chóng vận chuyển, lung linh rực rỡ.

Tốc độ chuyển động của sao trời càng lúc càng nhanh, Diệp Tố hoa cả mắt, lại dần dần thấy được một số hình ảnh xa xôi nhưng rõ ràng, như loạn lưu thời không khiến quá khứ hiện tại tương lai đồng thời tái hiện.

Diệp Tố thấy quan hệ giữa nhân loại địa cầu và văn minh ngoại hệ càng ngày càng vững chắc, bù thừa thiếu lẫn nhau, sau khi tích lũy năng lực dày nặng, mới nắm bắt thời cơ tiến vào vũ trụ, hướng tới tương lai rộng lớn, cũng mang về nguồn năng lượng phong phú cùng tri thức vũ trụ. Cũng dần dần gặp gỡ các chủng tộc khác trong vũ trụ, có không ít chủng tộc cười nhạo Nhân tộc thân thể nhỏ yếu là "sâu".

Nhân tộc không thể bụng, lấy thực lực thật thật tại tại chứng minh tên tuổi bản thân, khi có một bộ phận người đề nghị Nhân tộc cải danh thành Phỉ tộc tức là phi trùng, người cầm quyền lúc đó nổi giận nói: Nhân tộc có thực lực hộ thân, đâu cần cải danh tới cậy mạnh!

Diệp Tố khiếp sợ như trời long đất lở.

Loạn lưu thời không lần nữa hỗn loạn, xuất hiện một hình ảnh khác, Diệp Tố thấy bản thân mình, nhìn thấy mình đồng dạng bị Kế Vi Thường cướp mất danh ngạch dự thi, nhưng hắn không thể tiến vào Tinh tế thế giới trong mộng, hắn dựa vào nghiên cứu của bản thân cũng được Lý Hoằng Hậu ưu ái, trong lúc thi đấu lấy được thứ tự tốt, nhưng xa xa không đủ kinh diễm, hắn vô pháp lại tham dự vào đấu tranh giữa phái chủ chiến cùng phái chủ hòa, phái chủ chiến nắm được quyền thao tác, phát động chiến tranh với văn minh ngoại hệ, nhân loại thắng thảm, nhưng bởi vậy mà bành trướng lòng tự tin. Khi nguồn năng lượng địa cầu không thể tiếp tục duy trì sinh tồn cho Nhân loại, một bộ phận Nhân loại bắt đầu chinh chiến các văn minh khác trong vũ trụ, một bộ phận lưu lại địa cầu cùng tinh cầu văn minh ngoại hệ chờ đợi tin tức tốt. Nhưng văn minh vũ trụ đông đảo, phồn vinh, Nhân tộc chỉ có thể lưu lạc thành sâu mặc người nắn bóp, vì thế Nhân tộc trở thành Phỉ tộc, đi hướng Trùng tộc…

Đây là! Diệp Tố không thể ức chế nổi mà hoảng sợ. Đây vốn là quỹ đạo phát triển ban đầu, bởi vì Diệp Tố mới xuất hiện chuyển cơ, lịch sử trong thời kỳ Diệp Tố sống, xuất hiện hai loại kết quả, phân liệt thành hai thời không song song.

Hình ảnh vừa chuyển, nhân loại lưu lại trên địa cầu đang đau khổ chờ đợi đồng bạn tiến vào vũ trụ khai thác cương thổ trở về, nhưng bọn hắn không biết đồng bạn đã lâm vào vòng chinh chiến, quên mất bọn họ. Nhân loại vẫn luôn chờ đợi, chờ đợi tới khi địa cầu khô kiệt, chờ đợi tới khi tinh cầu văn minh ngoại hệ cũng khô kiệt, bọn họ lại lần nữa phái ra quân đội tinh tế, cũng không thấy bóng dáng. Nhân loại ở lại tuyệt vọng, trước khi tận thế ập tới, đóng băng bảo tồn tế bào nhân loại, hy vọng có thể ở tương lai xa xôi, sau kỷ băng hà hoặc thời đại núi lửa dung nham lan tràn. Có thể làm tinh cầu lại tràn ngập biển lớn, tế bào nhân loại lại lần nữa sinh sôi, từ sinh vật đơn bào chậm rãi phát triển, từ đại dương tiến vào lục địa, mọc ra xương sống cùng dũng khí, học được cái ôm học được tình yêu, sinh ra nhân tâm.

Lại không nghĩ rằng, gien nhân loại được bảo tồn này tại một giai đoạn của văn minh vũ trụ tạo thành tân Nhân tộc, sinh ra Chu Tư tướng quân, sinh ra Hàn Nghiệp, sinh ra La Thành, cùng Trùng tộc tạo thành hai thế cục đối lập.

Khó trách tinh thần thể Phỉ tộc xuất hiện ở lãnh thổ Nhân tộc đầu tiên, hãm hại Nhân tộc đầu tiên, bọn họ không nhớ được thân phận chính mình, nhưng trực giác lại nhạy bén với Nhân tộc.

Diệp Tố lại thấy loạn lưu thời không bắt đầu chuyển động, hắn nhìn thấy thời kỳ viễn cổ, một nam nhân mặc Hán phục bừng tỉnh lúc nửa đêm, hoảng sợ không chịu nổi một ngày liền, nguyên lai tinh thần lực hắn phát sinh dị biến, tốc độ tư duy vận chuyển đủ để hắn xuyên tới tương lai, nhưng trong tương lai hắn chỉ có thể lấy hình thái tinh thần lực tồn tại, không có thực thể, hắn chỉ có thể trơ mắt mà nhìn nhân loại tạo tội nghiệt, lại nhìn thấy Nhân tộc gieo gió gặt bão, không chỉ nhận hết cực khổ trước Trùng triều, cũng liên lụy tới toàn bộ vũ trụ!

Người nọ dưới thống khổ kinh sợ, quyết định cần phải làm gì đó vì nhân loại, vì thế hắn phát minh ra Kim chỉ Nam. Còn có càng nhiều người hiện lên trước mắt Diệp Tố, có Đông phương có Tây phương, bừng tỉnh lúc nửa đêm, bọn họ kinh hãi khóc rống, vì thế tin đồn được phát minh, cũng có người không trọng vật mà trọng tâm, vì thế có học thuyết nhân ái, có thanh tịnh vô vi, có bác ái, có tín ngưỡng…

Càng nhiều hình ảnh thời không lướt qua, Diệp Tố lệ rơi đầy mặt.

Nguyên bản hắn cũng giống như những tổ tiên đó, chỉ có tinh thần có thể đi vào tương lai, không có thân thể không thể học được bất cứ thứ gì từ tinh tế, nhưng trời xui đất khiến, tinh thần hắn đi qua Nhất Tâm tinh, trên đó Nhất Tâm hoa nở khắp.

Nhất Tâm hoa sinh mệnh ngoan cường thủ vững sứ mệnh là một đóa hoa: đó chính là nở hoa. Nhưng mục tiêu chung cực của thực vật tự nhiên là tiến hóa thành sinh mệnh, Nhất Tâm hoa cũng hướng tới mục tiêu như vậy. Nhưng thân thể chúng quá nhỏ yếu, chỉ có thể tìm lối tắt, lấy năng lượng nhập thể tiến hóa! Lần đầu tiên khi Diệp Tố tới Tinh tế thế giới, cũng đúng là lúc Nhất Tâm hoa được ăn cả ngã về không mà quyết định tiến hóa sinh mệnh, nhưng cuối cùng vẫn thất bại trong gang tấc, năng lượng chúng tích lũy còn chưa đủ, mắt thấy, sứ mệnh Nhất Tâm hoa sắp thất bại. Không nghĩ tới, tinh thần lực Diệp Tố mang tới năng lượng cường đại, Nhất Tâm hoa cùng Diệp Tố tại một giây kia hấp dẫn lẫn nhau, kêu gọi lẫn nhau, năng lượng Diệp Tố dung nhập vào Nhất Tâm hoa, tạo thành một sinh mệnh mới, một Diệp Tố có thân thể có thể sinh hoạt ở tinh tế thế giới.

Diệp Tố trở thành Nhất Tâm hoa, Nhất Tâm hoa cũng trở thành Diệp Tố.

Bọn họ, cứu lấy Nhân loại.

Vận mệnh Nhân loại lấy Diệp Tố làm cột mốc, chia làm hai thời không song song, ở một thời không khác, có lẽ sẽ không có Hàn Nghiệp, cho dù có, hắn cũng không phải thừa nhận trách nhiệm quá mức nặng nề, sẽ sống hạnh phúc tốt đẹp.

Vậy Hàn Nghiệp trong thời không đã định đâu? Mẫu Trùng đã tử vong, Phỉ tộc đã tử vong, chỉ còn có một đám tiểu Trùng tộc mà thôi.

Hàn Nghiệp, Hàn Nghiệp!

Diệp Tố như vừa tỉnh mộng mà chạy vội trong loạn lưu thời không, nhưng hắn tìm không thấy đường, sao trời mịt mù, vũ trụ mênh mang, Diệp Tố đi nơi nào tìm kiếm một thời không nhỏ bé không đáng kể thuộc về Hàn Nghiệp?

Bỗng nhiên, Diệp Tố cảm thấy ràng buộc như có như không, giống như có sợi tơ đang lôi kéo hắn. Đây là tưởng niệm của Hàn Nghiệp! Là tâm tình không có lúc nào không tưởng niệm Diệp Tố!

Là ở nơi đó! Tầm mắt Diệp Tố mơ hồ, hắn cũng không cần dựa vào đôi mắt, hắn chỉ cần theo hướng tưởng niệm của Hàn Nghiệp là được, hắn chỉ cần hướng tới phương hướng kia là được, vũ trụ rộng lớn thế nào, cũng không hơn được tình yêu.

……

Tinh Tế Thế Giới, đã qua mười ba năm.

Sau khi Mẫu Trùng chết, áp lực Vạn tộc giảm bớt nhiều, triển khai phản kích với Trùng tộc dư lại, mười năm trôi qua, tới hiện giờ, số lượng Trùng tộc còn rất ít, tại tiền tuyến, chỉ cần rất ít quân đội phòng thủ, liền có thể đảm bảo an toàn. Không còn Trùng triều tàn sát bừa bãi! Mọi sinh mệnh trong vũ trụ đều có thể an tâm sinh sống!

Trong kích động vui sướng, Vạn tộc cũng thật sâu nhớ kỹ vị dũng sĩ Nhân tộc hy sinh mười ba năm trước, mỗi năm, đều có vô số sinh mệnh tới địa phương Diệp Tố hy sinh tiến hành phúng viếng, cảm tạ hắn đã đổi lấy hòa bình tươi đjep cho Vạn tộc. Di tích chiến dịch lần đó nằm ở ngoại vi Nhân tộc, vẫn là một mảnh đen đặc trống rỗng như trước, yên tĩnh cùng hắc ám tuyệt đối, nhưng lại không khiến người ta sợ hãi, ngược lại tràn ngập sức sống huyền diệu. Địa phương này được mọi người gọi là Diệp vực.

Vì thế có tin đồn đầu tiên: Nếu ngươi muốn tự sát, hãy đi Diệp vực nhìn xem.

Nhìn thấy Diệp vực, cảm thụ nỗ lực vô số sinh mệnh đã bỏ ra vì sinh tồn, cảm thụ dũng khí không sợ hãi của các dũng sĩ, cảm thụ tồn vong sinh tử của vạn tộc, ngươi sẽ cảm thấy, những chuyện ngươi gặp phải bất quá chẳng đáng kể, hảo hảo sống sót, là tôn trọng bản thân, là tôn trọng với những người đã hy sinh để hôm nay ngươi được sống.

Hôm nay, một cô gái xinh đẹp tiến vào Diệp vực, sau khi đi ra thống khổ rơi lệ, nhưng tâm không mảy may ý muốn tự sát, nàng phải hảo hảo sống sót, sống với bộ dáng xinh đẹp nhất, để nam nhân vứt bỏ nàng kia nhìn xem.

Cô gái lại tới tinh cầu thuần trắng phía trước, bởi vì trong lời đồn, còn nói, nếu ngươi quyết định sống sót, liền tới Nhất Tâm tinh, mua một hạt giống Nhất Tâm hoa từ thủ tinh nhân, gieo xuống. Đại biểu vùi lấp chuyện quá khứ xám xịt, ngày sau, sẽ mọc lên sáng lạn thuần khiết hoa, đây là tân sinh, là tương lai tốt đẹp.

Nhất Tâm tinh đã không còn người cư trú, nơi nơi đều nở Nhất Tâm hoa, càng sum xuê xanh um hơn mười

ba năm trước, chỉ có một phòng đá tứ giác gần vị trí cảng, đó là nơi thủ tinh nhân cư trú.

Cô gái dừng lại, đi hướng thủ tinh nhân kia. Nàng không khỏi tò mò nhìn gương mặt đoan trang của người này, kiên nghị tuấn lãng, chỉ khoảng bốn mươi tuổi, đúng là tuổi tác tươi đẹp nhất cuộc đời con người, nhưng đuôi mày hắn lại hiện ra nặng nề cùng u buồn, tựa hồ có chuyện thương tâm khó có thể tiêu tan.

Mỗi ngày đều có thể nhìn thấy Diệp vực, còn có gì tiếc nuối sao? Cô gái khó hiểu nghĩ.

Thủ tinh nhân biết mục đích cô gái tới đây, chỉ vào một hộp chứa đầy hạt giống Nhất Tâm hoa bên cạnh, nói: "Giá cả tùy ý."

Cô gái lập tức khốn quẫn: "Ta nguyên bản không tin chuyện Diệp vực, là muốn tới tự sát, không mang tiền."

"Không có tiền, lấy chuyện cũ tới trao đổi." Thủ tinh nhân lại chỉ hướng ngăn tủ bên kia, bên trên đặt đầy notebook, mỗi tờ đều có người viết xuống chuyện cũ khiến họ muốn chết, hoặc lớn hoặc nhỏ, nhưng hiện tại, cũng không có ý nghĩa gì, bởi vì những người viết xuống những dòng chữ đó đều còn sống.

Cô gái đi qua, cầm lấy giấy bút không phù hợp thời đại tinh tế công nghệ cao, viết viết, lại im lặng khóc thút thít, từng màn tương ngộ quen biết cùng nam nhân kia lại xuyên qua ngòi bút mà lần nữa máu chảy đầm đìa, cô gái rốt cuộc khóc đến không kiềm chế được.

Nhưng mà, sau khi viết xong, khóc xong, cô gái cảm thấy tâm tình chân chính thả lỏng, "Ta không yêu ngươi, ta yêu bản thân mình."

Cô gái lấy một hạt giống Nhất Tâm hoa, cẩn thận gieo xuống, "Ngươi chính là ta, nở hoa vì ta, không vì lấy lòng bất luận kẻ nào."

Sau khi cô gái rời khỏi, Nhất Tâm tinh lớn như vậy lại rơi vào yên tĩnh, thủ tinh nhân nhìn biển hoa, cũng chìm đắm trong tưởng niệm.

Không biết qua bao lâu, một người ngược bóng thái dương hiện ra trước mắt thủ tinh nhân, tiếng bước chân dần dần tới gần.

Thủ tinh nhân vẫn nhìn chăm chú vào biển hoa như trước, chỉ vào hạt giống nói: "Giá cả tùy ý."

"Ta không có tiền." Người vừa tới nói, "Ta cũng không muốn dùng chuyện vũ trao đổi."

Bởi vì, chuyện cũ, có nhiều người đáng giá hoài niệm như vậy, có nhiều ký ức quý giá như vậy.

Thủ tinh nhân bỗng nhiên ngơ ngẩn, chậm rãi quay đầu, thấy rõ người tới, hốc mắt nháy mắt ướt át. Đây là người trở về.

Diệp Tố mỉm cười giữa biển hoa tỏa sáng, cánh hóa màu trắng nhảy múa xung quanh hắn, lại dung nhập thân thể hắn, khiến thân thể hắn dần dần hóa thành thực chất, đây đúng là dấu hiện thực vật chuyển hóa thành sinh mệnh.

Diệp Tố nhìn khuôn mặt quen thuộc hắn ngày ngày đêm đêm tưởng niệm kia, nhấp môi, cố nén nước mắt, cười nói: "Nhưng ta có một người gọi là Diệp Tố, ta dùng hắn tới đổi thế nào. Ta không chỉ muốn đổi hạt giống, còn muốn đổi hoa, còn muốn đổi một người gọi là Hàn Nghiệp."

Hàn Nghiệp đứng lên, khó tin nổi lại mừng như điên, gương mặt Diệp Tố vẫn trẻ tuổi như trước nhưng ánh mắt lại thành thục thâm thúy, giống như mười ba năm nay Diệp Tố chưa từng chết đi, mà đang trưởng thành ở một địa phương hắn không biết tới.

"Hảo, thành giao." Hàn Nghiệp nói, hai ba bước chạy tới trước mặt Diệp Tố, gắt gao ôm hắn vào ngực, người này là thật, không phải mộng, không phải ảo tượng, thật sự là Diệp Tố, là Diệp Tố hắn yêu, là Diệp Tố thuộc về hắn.

"Ngươi muốn cái gì, ta đều cho ngươi."

"Ta cái gì cũng không cần, có ngươi, là đủ rồi."

"Những lời này nên để ta nói."

Diệp Tố cười: "Hảo, ngươi nói, ta nghe."

"Ta cái gì cũng không cần, có ngươi, là đủ rồi."

— HOÀN —

Mấy chương cảm động ta đã nhịn xuống không cmt linh tinh T.T để mọi người có thể khóc cho trọn vẹn.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/thuy-nhi-ma-ty-khoi-lai-hai